Bùi Minh Thúy tuy là nữ nhân, nhưng xem ra so với nam nhân suy nghĩ còn sâu xa hơn nhiều, nàng lúc thì hào phóng, lúc thì tinh tế, nhưng thở dài nưh vừa rồi lại rất ít thấy, ít nhất nàng thể hiện trước mặt mọi người đều là sự bất cần của nàng, sự hào phóng của nàng, sự khinh thường không thèm để ý của nàng, lại đem sự tinh tế minh mẫn che dấu đi, không để ai biết.

Nhưng nàng đột nhiên thở dài, vẻ mặt lại hết sức ưu sầu.

"Tiểu thư, người sao lại thở dài?" Cao Sĩ Thanh lo lắng: "Thân thể của người không được tốt, thật ra không thích hợp để suy nghĩ nhiều".

Bùi Minh Thúy xua xua tay, "Chúng ta ăn bổng lộc của vua, phải chia sự ưu phiền của vua, cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng Thánh Thượng mỗi ngày lại càng thêm vô thường, Ngu Thế Cơ lại thường xuyên ở bên cạnh xiểm nịnh. Từ Hồng Khách là kẻ bất phàm, Từ Viên Lãng lại dã tâm bừng bừng, hôm nay lại xuất hiện thêm Từ Thế Tích. Từ gia cao môn tại Sơn Đông rất có danh vọng, không thể không phòng. Địch Nhượng tại Ngõa Cương là người khí lượng nhỏ hẹp, chỉ lo những mối lợi nhỏ, vốn không thể thành được việc gì. Nhưng Từ Thế Tích chỉ mới nửa năm, thế nhưng tại Ngõa Cương có thể đại thắng mà thanh danh đại chấn".

Cao Sĩ Thanh im lặng một hồi rồi nói, "Tiểu thư, người nói đều đúng, nhưng chúng ta không thể quản được nhiều như vậy".

Bùi Minh Thúy cười khổ, "Ta làm sao mà không biết, mấy nam nhi này vốn là do Đại Tùy sử dụng thì có thể làm cho đại hưng, nhưng Thánh Thượng lại khư khư cố chấp, làm cho họ ngày càng xa rời. Ta một khi đã phát hiện ra Tiêu Bố Y, thì phải dẫn hắn đi theo chính đạo, còn không thì không thể để tồn tại được. Bùi Gia lấy Thánh Thượng làm căn cơ, mối lo của Thánh Thượng chính là mối lo của Bùi Gia. Thánh Thượng tam chinh Triều Tiên không thành, uy danh đã sớm dao động, Trụ quốc Dương Huyền Cảm phản loạn tuy chỉ có mấy tháng, nhưng lớp hào môn sĩ tộc tham dự cũng không thiếu, điều này nói rõ những người này đã muốn trỗi dậy, chỉ là chờ đợi thời cơ mà thôi. Nếu Thánh Thượng cứ tiếp tục như vậy mà không tỉnh ngộ lại, ta chỉ sợ trong vòng ba năm, thiên hạ đại loạn sẽ không thể thu thập được nữa".

"Tiểu thư, người nói như vậy tuy là trung quân, nhưng ngàn vạn lần không thể để cho Thánh Thượng nghe được, người không ở bên canh Thánh Thượng, Ngu Thế Cơ thì lại luôn xem người là cái gai trong mắt, nhưng lời này nếu lọt vào trong tai Thánh Thượng, nặng thì chém đầu lưu đày, nhẹ thì cũng làm cho có tâm đố kỵ với người" Cao Sĩ Thanh giật mình.

Bùi Minh Thúy ảm đạm hồi lâu mới nói: "Ta tự có chừng mực".

Hai người im lặng, trong phòng yên lặng.

"Vương gia, Lâm gia đều là hoa tộc Giang Nam," Bùi Minh Thúy rốt cuộc lại nói: "Lần này bởi vì Thiên Mậu bại nên mới chuyển sang Bùi Gia, chẳng qua hai người này đều là kẻ giao xảo, nói không chừng sẽ đổi bên bất cứ lúc nào, ngươi cũng phải đề phòng".

Cao Sĩ Thanh chậm rãi gật đầu, "Tiểu thư, người lâu nay vẫn cứ ẩn nhẫn, lấy vẻ hào phóng mà đối phó, làm cho bọn họ không dám dối trá. Lần này đua ngựa vốn tính là sẽ thua, Thiên Mậu lên đường, Bùi Gia cũng kiên nhẫn ở lại. Chúng ta sẽ mượn lực của Đột Quyết đả kích danh dự của Thiên Mậu, Bùi Gia có thể đặt mình ở bên ngoài, không chút tổn hao, Thiên Mậu lên đường chịu trắc trở, danh vọng nhất định sẽ suy giảm, các thương nhân này nhất định sẽ chuyển sang Bùi Gia, kể từ đó, vừa có thể đả kích các nhà kia, lại có thể phát triển Bùi phiệt, đồng thời lấy được sự tin tưởng của Thánh Thượng, vốn một mũi tên có thể bắn rụng nhiều con chim, nhưng lần này người vì sao lại thay đổi chủ ý?"

"Ta trước kia đích thực có ý tưởng này," Bùi Minh Thúy cười rộ lên, "Nhưng ta cũng không biết Tiêu Bố Y lại có thuật cỡi ngựa tinh thuần đến như thế, lại có thể thắng trận này. Lương Tử Huyền cũng chưa đủ trình độ, mấy trò ấy của hắn làm sao có thể qua mắt được ta, ta cố ý thua liên tiếp hai trận, dùng kiêu binh chi kế để đánh lớn trận thứ ba, nhìn như ăn cả ngã về không, cũng là từng bước tiến hành. Hắn vẫn nghĩ ta thua hai trận thì hồng cả mắt lên, lấy lợi ích nửa năm của thương đội để đánh cuộc, lúc này mới dùng hết tâm cơ để thắng cho bằng được ta, lại không biết ta đã sớm chuẩn bị để cho bọn họ lên đường, để đem Bùi Gia đặt ở bên ngoài mọi việc".

"Nhưng người tính không bằng trời tính," Bùi Minh Thúy lại nói: "Tiêu Bố Y nghĩ rằng ta hành động theo cảm tình, lại cùng ta tình đầu ý hợp, cho nên dốc toàn lực giúp ta thắng trận này, hắn liên tục hai ngày hai đêm ngủ tại chuồng ngựa để thuần ngựa, nghĩ đến cũng thực làm cho ta động lòng".

Cao Sĩ Thanh im lặng một hồi, lúc này mới hỏi: "Tiểu thư chính bởi vì hắn liều mạng thuần ngựa hai ngày tại chuồng ngựa, nên lúc này mới trợ giúp cho hắn phát triển?"

"Đúng vậy" Bùi Minh Thúy chậm rãi gật đầu, "Hắn lấy tình bằng hữu đối đãi với ta, ta có thể nào không chút động lòng. Hắn đem toàn bộ vàng bạc mà ta thưởng cho hắn tặng

42. Chương 42: Huynh Đệ Trọng Tụ

Người dịch: huntercd

Bùi Minh Thúy trước mặt Tiêu Bố Y thì ra vẻ tùy tiện, nhưng tâm tư lại cực kỳ kín đáo.

Cao Sĩ Thanh xem ra cũng là Tiêu Bố Y may mắn, "Tiểu thư cân quắc không thua gì tu mi, nói như thế, hẳn cũng đã tính toán hết rồi".

Bùi Minh Thúy cười rộ lên, "Một khi kế hoạch đã thay đổi, ta cũng sẽ tính toán để trong loạn mà thủ thắng, ngươi hãy phụ trách chuyện lên đường, nếu chúng ta có thể lên đường bất quá cũng là chuyện tốt. Nhưng chúng ta một khi đã nghĩ đến việc lợi dụng lực lượng của Đột Quyết đả kích Thiên Mậu, thì cũng phải phòng bị Thiên Mậu lần này chó cùng bứt giậu, lợi dụng Đột Quyết đả kích chúng ta. Như vậy Tiêu Bố Y cũng sẽ gặp nguy hiểm, ngươi hãy an bài đừng để cho gian kế của chúng có thể thực hiện được. Phòng nhất vạn, thì không lo vạn nhất, cẩn thận luôn tốt hơn".

Nàng nói một hơi, rồi chậm rãi nhắm mắt lại, tựa hồ có chút mỏi mệt.

Cao Sĩ Thanh trong sự khâm phục có chứa sự lo lắng, "Tiểu thư, mấy cái này cứ để cho ta an bài là được rồi, người hãy nghỉ ngơi đi. Lương Tử Huyền tự xưng là thông minh, nhưng quá nửa cũng không thể nghĩ ra được điều này".

"Hắn không thể nghĩ ra, nhưng cha của hắn Lương Sư Đô thì lại khác, đây là một tên cáo già, cũng không thua gì Lưu Vũ Chu" Bùi Minh Thúy có chút mỏi mệt, phất phất tay nói: "Mã ấp còn có Vương Nhân Cung quản lý, xem ra ở trong này cũng không thể xảy ra đại sự gì, những chuyện còn lại, ngươi cứ tùy cơ ứng biến".

Đợi khi Cao Sĩ Thanh ra khỏi cửa phòng, Bùi Minh Thúy ho nhẹ hai tiếng, đưa tay che đôi môi đỏ thắm lại, nhìn nến đỏ cao cao, trên mặt hiện ra sự cô tịch…

***

Tiêu Bố Y cũng không có thâm sâu như Bùi Minh Thúy nghĩ, hắn thậm chí còn không biết Từ Hồng Khách Từ Viên Lãng là ai, Giang Nam hoa tộc cùng Sơn Đông cao môn đối với hắn mà nói, cũng là chuyện xa xôi.

Chẳng qua hắn cũng thông minh, rất nhiều thứ nghe qua đều không quên, mấy ngày nay cũng đã biết được nhiều nhân vật mà trước nay hắn không biết đến.

Hắn đương nhiên là không quan tâm đến, nhưng Bùi Minh Thúy nhận thức ngày nào đó, những mối quan hệ đó sẽ bắt đầu mọc rễ đâm chồi.

Hắn còn chưa kịp thay đổi lịch sử, thì lịch sử đã vô thanh vô tức thay đổi hắn.

Khi đêm khuya trở về lại Bùi Gia thương đội, tuy cửa lớn đã khóa, nhưng Tiêu Bố Y vừa báo tên, thì hạ nhân coi cửa đã chạy ra mở cửa, Tiêu gia ngắn Tiêu gia dài mà kêu không ngừng.

Tiêu Bố Y sợ đánh thức mọi người, làm cho mọi người bực mình, nên cho hắn một xâu tiền, người nọ hoan thiên hỉ địa mà lui ra, biết Tiêu Bố Y cái gì cũng không cần, lúc này mới không làm phiền nữa.

Tiêu Bố Y về lại phòng mình, mở cửa phòng ra thì lại là một trận xao động.

Ngoại trừ Dương Đắc Chí cùng Tiễn Đầu, thì Chu Mộ Nho cùng Mạc Phong cũng đã đến.

Hòe Mập thương không nhẹ, A Tú bị một thương đâm trúng cũng rất nặng, phải ở lại sơn trại. Trừ bốn người trong phòng ra, còn có một gã sai vặt tên là Tiết Hàn, mặt mày có chút dơ bẩn, Tiêu Bố Y nhìn qua muốn nói gì đó, nhưng lại nhịn lại.

Tiêu Bố Y cười cười, cũng không nói nhiều mà chỉ đâm đầu xuống gối ngủ.

Đợi đến khi hôm sau mở mắt ra, thì đã thấy một khuôn mặt như là áp sát vào mặt mình, tròng mắt như là mắt trâu vậy. Tiêu Bố Y bị dọa nhảy dựng lên, tưởng là ngưu đầu mã diện đến lấy mạng, lập tức bật dậy.

Đến khi biết đó là Mạc Phong, lúc này mới kinh ngạc hỏi: "Ngươi làm gì đó?"

Mạc Phong bộ dáng thần thần bí bí, giống như mọi bí mật của thiên hạ đều do hắn nắm giữ, hôm nay mới chia sẻ cùng với Tiêu Bố Y, "Ta ngày hôm qua nghe người ta nói, Thiếu đương gia, không phải, là Bố Y ngươi vì người khác mà đua ngựa, đã kiếm được bốn mươi lượng vàng?"

Tiêu Bố Y ngẩn ra, "Ngươi nghe người nào nói?"

Chu Mộ Nho trầm giọng nói: "Ta cùng Mạc Phong là hai người cuối cùng ở trong này biết được".

Tiêu Bố Y thầm nghĩ đúng là tin tức truyền miệng khắp tám phương, ngàn năm trước cũng không khác gì nhau, "Thì sao, chẳng lẽ ngươi chuẩn bị chia phần?"

"Tiêu Bố Y ngươi nói thật khó nghe," Mạc Phong tràn đầy bất mãn, "Mọi người đều là huynh đệ, tiền của ngươi còn không phải là tiền của ta".

Tiêu Bố Y chỉ có thể xua tay, "Thân huynh đệ, cũng phải tính toán rõ ràng, cái gì của ta thì không phải của ngươi, ngươi nếu muốn chia phần, thì không có cửa".

Lúc này hắn cũng chỉ có thể cười khổ, lại thấy các huynh đệ tràn đầy hưng phấn, cũng khó mà nói toàn bộ số vàng đã đưa cho Mộng Điệp chuộc thân.

Bởi vì hiện tại cuộc sống của mọi người còn quá nghèo, tuy tiền là do hắn kiếm được, nhưng biết hắn khẳng khái, không cần phải nói cũng xem như là tài sản của sơn trại, sơn trại bỗng nhiên có một số tiền lớn như vậy, các huynh đệ đương nhiên cũng cao hứng, nhưng hắn lại lập tức đả kích sự nhiệt tình của bọn họ.

Mạc Phong thở dài, nhìn chung quanh một chút, Lão bang tử thì tai vểnh lên như tai thỏ, Ngụy Đức thì vẫn nằm ở trên giường, không biết là chờ lên đường hay là đang chờ chết.

"Bố Y, ra ngoài nói chuyện".

Một hàng sáu người ra khỏi nơi ở của Bùi Gia thương đội, người của thương đội gặp bọn họ, biểu tình thật giống như nước sôi vậy, tràn đầy nhiệt tình.

Trong đoàn người có thêm một Tiết Hàn, thế nhưng không ai kinh ngạc cả, Tiêu Bố Y ánh mắt lơ đãng nhìn xẹt qua Tiết Hàn, khóe miệng mỉm cười.

Đợi đến chỗ không có ai, Mạc Phong lúc này mới thở dài nói: "Thiếu đương gia, ta biết người có bản lãnh, nhưng ta có nằm mơ cũng không nghĩ đến người lại có bản lãnh đến như vậy. Chẳng những có thể gia nhập Bùi Gia thương đội, hơn nữa còn được Bùi Gia tiểu thư ưu ái nữa, ta nghe nói người bởi vì được Bùi Gia tiểu thư ưu ái, nàng ta đã tặng cho người hai mươi lượng vàng, còn cái… cái kia…"

Hắn vốn định nói tiếp, lại thấy Tiết Hàn trừng mắt nhìn hắn, đôi mắt đen láy có hàn quang, đành phải đổi sang chuyện khác, "Bố Y, người như vậy Thiếu phu nhân làm sao chịu nổi?"

Tiêu Bố Y nhíu mày nói: "Chẳng lẽ tin tức này ngươi cùng Chu Mộ Nho là người biết cuối cùng?"

Mạc Phong vẻ mặt cực kỳ hâm mộ, "Bố Y, nghe nói Mộng Điệp cô nương là ca kỹ nổi danh nhất Giang Nam, ngươi…"

"Ta ngày hôm qua không phải đi ngủ cũng như các ngươi sao?" Tiêu Bố Y cắt đứt suy nghĩ của hắn, "Ngươi nghe cũng chỉ là tin đồn nhảm mà thôi, ngươi nếu có sự thân mật với nàng ta, thì nàng có cho ngươi hai mươi lượng vàng để tìm ca kỹ không?"

"Ta chỉ sợ nàng ta sẽ chém ta" Mạc Phong lắc đầu.

"Ngươi nếu là bằng hữu của ta, ngươi có cho ta hai mươi lượng vàng để tìm ca kỹ không?" Tiêu Bố Y lại hỏi.

Mạc Phong thành thật nói: "Ta cũng chỉ tìm cho bản thân ta thôi".

Tiêu Bố Y nhìn hắn hồi lâu rồi nói, "Ngươi thực là huynh đệ tốt của ta".

"Quá khen quá khen" Mạc Phong dõng dạc.

Tất cả mọi người đều cười, Tiêu Bố Y lúc này mới kết luận, "Cho nên ngươi nói cái gì ưu ái ca kỹ đều không thành lập, Bùi tiểu thư cũng là người không tệ, lần sau ngàn vạn lần không được nói như vậy, bằng không chỉ sợ hoa hồng còn chưa được chia, thì ngươi đã thấy hồng mắt".

Tiết Hàn đương nhiên chính là Hàn Tuyết, cũng chính là Thiếu phu nhân trong miệng Mạc Phong.

Tiêu Bố Y tuy không tính kế với Bùi Minh Thúy, nhưng cũng cho rằng cuộc sống hiện tại cũng đã không tệ lắm rồi.

Hắn khi còn chưa biết gì về sự đánh cuộc giữa Thiên Mậu cùng Bùi Gia, thì đã cho Dương Đắc Chí cùng Tiễn Đầu trở về tìm người, Hàn Tuyết đương nhiên cũng được dẫn xuống núi, trực tiếp đưa đến thương đội.

Dựa theo ý đồ của hắn, sau khi xuất hành, nếu có thể sẽ đưa Hàn Tuyết trở về Mông Trần tộc thuộc Thiết Lặc Bộ kia.

Xinh đẹp cũng không phải là chuyện tốt, cho nên Tiêu Bố Y bảo Hàn Tuyết nữ cải nam trang, ăn mặc như một gã sai vặt vậy.

Hàn Tuyết sốt ruột việc quay trở lại tộc, đương nhiên cũng sẽ không phản đối. Nhưng Tiêu Bố Y sau khi nghĩ lại, tuy thực chất thì hắn cùng Hàn Tuyết cũng không có quan hệ gì, nhưng trên biểu hiện thì nàng chính là phu nhân của mình, cho nên Mạc Phong nghi vấn cũng là hợp tình hợp lý.

Cho dù là danh bất chính ngôn bất thuận, trong mắt các huynh đệ trong sơn trại, thì hai chữ phu nhân này sẽ không thay đổi.

"Mộng Điệp cô nương có lẽ là tin đồn nhảm, chẳng qua bốn mươi lượng vàng kia ta nghĩ là thật?" Tiễn Đầu đã hỏi đến điểm mấu chốt.

"Thật thì có thật…"

Không đợi Tiêu Bố Y nói hết, Mạc Phong đã kéo tay Tiêu Bố Y, "Vậy còn do dự gì nữa, nghe nói đã sắp xuất hành, Bố Y ngươi còn không tính mua bán gì sao?"

"Cũng có…" Tiêu Bố Y do do dự dự, trong lòng lại có chút cân nhắc, hắn thật một chút cũng không ngu ngốc, hắn suy nghĩ so với đại đa số mọi người đều nhiều hơn. Hắn rất nhiều lúc tự suy nghĩ ở trong đầu, mà không dùng miệng, điều này làm cho hắn xem ra có chút trầm mặc.

Chuyện tối hôm qua lộ ra cũng lạ, bốn mươi lượng vàng cũng không phải là số tiền nhỏ, hắn thật ra cũng động tâm. Vốn nói nếu thắng trận đua ngựa thì được hai mươi lượng vàng, Bùi Minh Thúy lại ra tay tới bốn mươi lượng, nghĩ đến nàng ta hào phóng không chú trọng chút tiền nhỏ, không nghĩ đến lại xảy ra chuyện Mộng Điệp. Mọi người bỏ tiền ra mua đêm đầu tiên, cố tình ra giá đến mười lăm lượng rồi thôi, không hỏi cũng biết, đều là cáo già, biết Bùi Minh Thúy muốn đem Mộng Điệp giao cho Tiêu Bố Y hắn, cho nên chuẩn bị để cho hắn ra giá hai mươi lượng, đúng là kết thúc có hậu.

Nhưng tiền kia là do hắn vất vả mới kiếm được, để mua đêm đầu của một ca kỹ mà người ta không tình nguyện, hắn cũng cảm thấy đã bạc đãi các huynh đệ cùng sơn trại, cho nên kiên trì không ra giá, vốn nghĩ không chi ra, không ngờ Bùi Minh Thúy vẫn kiên trì đem Mộng Điệp cho hắn, Bùi Minh Thúy người này trong thô có tinh, thực làm cho người ta phải cân nhắc.

Mộng Điệp nói cũng không nhiều không ít, lại cố tình đưa ra giá chuộc thân là bốn năm mươi lượng vàng, trong túi mình có bốn mươi lượng vàng tiền thưởng, hơn nữa lần trước nhận lấy túi ngân đậu kia tính ra cũng vừa vặn, chẳng lẽ đây là trùng hợp, hay là muốn thử mình? Bản thân muốn sống qua ngày ở tại Bùi phiệt, nếu không bỏ ra số tiền nhỏ thì làm sao có được tiền lớn, một khi đã như vậy, thì coi như là đánh bạc một phen, đương nhiên nếu thắng thì về sau có thể sống yên ở tại Bùi phiệt, sơn trại về sau cũng thuận lợi mà phát triển, nhưng nếu thua, bỏ ra gần năm mươi lượng vàng, nhiều ít cũng có chút đau lòng, nhưng dù sao giúp người ta chuộc thân, coi như là một chuyện công đức vậy.

Đều nói cứu một mạng người, còn hơn xây bảy ngôi chùa, mình bỏ ra chừng đó vàng, phỏng chừng cũng có thể xây được mười bốn ngôi chùa, hơn bốn mươi lượng vàng trong mắt Bùi Minh Thúy thì không tính là gì, nhưng đối với Tiêu Bố Y hắn mà nói, tuyệt đối là một trận đánh cuộc kinh thiên.

Chỉ là không nỡ buong đứa nhỏ thì không bắt được sói, không buông được nữ nhân thì bắt không được lưu manh, Tiêu Bố Y trong khi đó suy nghĩ như điện chớp, đã khống chế được dục niệm mà đánh cuộc một trận lớn, nhưng hắn hiện tại cũng không biết ván bài nọ là thắng hay thua, càng khó có thể giải thích được với các huynh đệ. Bởi vì người như Mạc Phong nghe được quá nửa là không hiểu, nghĩ đến có tiện nghi mà không chiếm thì là kẻ ngu ngốc, đụng tới loại trường hợp thì đã sớm xong rồi, nhưng hắn kiến thức dù sao cũng khác với Mạc Phong, biết được đạo lý trong thiên hạ không có bữa cơm nào là miễn phí, khi chiếm được tiện nghi thì đã có sự mất mát, cái được không lại cái mất.

Đang suy nghĩ tìm lời để giải thích, thì Mạc Phong đã cười rộ lên, đưa tay chỉ vào một hiệu vải gần đó, "Bố Y, Nhị đương gia nói, vải vóc, lá trà, đồ sứ gì gì đó, đến Đột Quyết đều bán được, nếu khéo léo, mấy huynh đệ một người một bao thì khi trở về không khéo phải cần kiệu phu với khiêng được hết tiền".

Mạc Phong kéo tay Tiêu Bố Y, chỉ vào chiêu bài, "Hiệu vải Vương gia, rất nổi danh phải không?"

Mấy huynh đệ đều thích náo nhiệt, đều bu vào, bình thường những chỗ này cũng rất ít khi tới, đều cảm thấy tò mò.

Cho dù là Hàn Tuyết cũng đi theo vào, trong lòng cũng bị lây sự nhiệt tình của bọn họ, nữ nhân thiên tính là thích cái đẹp nên nàng cũng nhịn không được sờ sờ vào những cuộn vải lụa bóng loáng như nước, đủ sắc đủ màu.

43. Chương 43: Chích Năng Khán Bất Năng Mạc

Mọi người hi hi ha ha tiến vào tiệm vải, chỉ cảm thấy tài đại khí thô, thực không biết Tiêu Bố Y đi phía sau mặt mày trông rất khó coi.

"Mấy vị khách quan, mua vải sao?" Một tiểu nhị tiến lên, đưa mắt dò xét mấy người này, cảm thấy mua vải thì không có chắc, mà cướp vải thì lại có khả năng hơn nhiều.

Những người này quần áo đều đơn giản, có hai người còn mang giàu cỏ, bọn họ còn không mặc nổi vai lụa, thì làm sao mà mua cho nổi?

Lại thấy một gã sai vặt dơ bẩn đang sờ vào một cây vải, tiểu nhị lớn tiếng quát, "Dừng tay".

Hắn vừa quát lên đã xông tới đẩy Hàn Tuyết ra, lại chụp lấy cây vải, sợ lưu lại vết bẩn, có chút khinh bỉ nhìn Hàn Tuyết, "Ngươi hôm nay có rửa tay không đó, vật này ngươi mua nổi sao?"

Hàn Tuyết bất ngờ không kịp phòng, bị hắn đẩy lui ra sau hai bước, mặt đỏ lên, mắt mở to phẫn nộ, nhưng lại không thể nói gì.

Nàng đích xác mua không nổi, trong túi nàng một văn tiền cũng không có, nhưng nàng không nghĩ đến xem một chút cũng không được.

Sáu người đều trầm mặc, một khắc này quả thực giống như là sự yên lặng trước khi núi lửa bùng nổ.

Tiểu nhị vẫn không biết chết sống, nhìn mấy người, mang theo vẻ ngạo mạn nói: "Vải này không được sờ, chúng ta ở đây có quy củ, sờ lưu lại dấu vết thì không thể bán…"

Hắn lời còn chưa dứt, Tiễn Đầu đã như một mũi tên, không nói một lời, xông tới tặng cho người này một quyền.

'Bốp' một thanh âm vang lên, tiểu nhị đã ngã ngửa ra đất.

Huynh đệ hợp tâm, có thể bẻ gãy cả sắt đá, cả sơn trại đều là huynh đệ, Hàn Tuyết đến không lâu, tuy chưa nói với bọn họ bao nhiêu câu, nhưng trong lòng bọn họ, ai khi dễ Hàn Tuyết chính là khi dễ Tiêu Bố Y, ai khi dễ Tiêu Bố Y chính là khi dễ huynh đệ bọn họ, chính vì vậy, ai xem thường Hàn Tuyết, chính là xem thường bọn họ.

Bốn người còn lại cũng không có ra tay, cũng không phải cho rằng Tiễn Đầu không đúng, mà là cảm thấy người này thật sự không đáng để các huynh đệ liên thủ.

Hàn Tuyết ánh mắt mang theo sự cảm tạ nhìn Tiêu Bố Y, nhìn thấy hắn cau mày, có chút áy náy.

"Bố Y, xin lỗi".

Tiêu Bố Y ngược lại ngẩn ra, "Xin lỗi cái gì?"

Đây là câu đầu tiên mà Hàn Tuyết nói với hắn từ khi đến nơi này.

"Làm cho các ngươi thêm phiền toái, chúng ta đi thôi" Hàn Tuyết cũng có chút sợ hãi.

Tiêu Bố Y cười cười, "Cần nói xin lỗi không phải là nàng, mà chính là người kia".

Tiểu nhị chỉ cảm thấy trước mắt bóng đen chợt lóe lên, đến khi tỉnh táo lại thì đã nhìn thấy nóc phòng.

Đợi khi hắn cảm thấy trên mặt nóng lên, khóe miệng mằn mặn, biết được đã bị đánh thì nổi giận.

Thương nhân tuy ti tiện, làm ăn buôn bán cũng sẽ bị người khác xem thường, nhưng thương nhân cũng sẽ xem thường một loại người, đó chính là dân chân lấm tay bùn.

Nhưng hôm nay lại bị một tên chân đất đánh hắn, điều này làm cho tiểu nhị cảm thấy uất ức không thể chịu nổi, xoay người đứng lên, không nói xin lỗi mà trước tiên cao giọng hét lớn, "Đánh người, các tiểu nhị đâu ra đây".

Đi ra không những là tiểu nhị, mà còn có hai hộ viện.

Hiện tại cũng không phải là lúc thái bình, hàng quán nào cũng phải mời hộ viện để phòng ngừa lưu manh đến quấy rối, mấy người cầm gậy gộc then cửa, hộ viện còn mang theo yêu đao, hùng hổ vây lấy sáu người vào giữa.

Chưởng quầy nghe được phía trước có chuyện, cũng đã sớm đi vào nơi cất tiền, tiểu nhị thì thêm mắm thêm muối, lại nhìn thấy mấy người đều là áo vải, không nói hai lời, cũng không thèm nói đạo lý mà quát lên, "Bắt lấy chúng mang lên quan phủ".

Hai hộ viện làm ra bộ dáng hung hãn,'keng' một tiếng yêu đao ra khỏi vỏ, hào quang lập lòe, lạnh giọng nói: "Các ngươi, muốn chúng ta ra tay, hay là…"

Hắn lời còn chưa dứt, thì Mạc Phong cùng Dương Đắc Chí đã ra tay giúp hai người này.

Hai hộ viện đao còn chưa xuất ra được một nửa, đã bị hai người bắt lấy cổ tay, Mạc Phong trở tay chộp lấy trường đao, quyền trái đã tung thẳng vào giữa mặt người nọ, người nọ lảo đảo lui về phía sau, chỉ thấy một trời sao, đất trời xoay chuyển.

Dương Đắc Chí lực lớn, chỉ cần dùng sức, đem yêu đao của người nọ đang rút ra được một nửa ấn ngược trở về, rồi lên gối một nhát, người nọ đã đau đến mức gập cả người lại, nước mắt cứ thế mà chảy ra.

Hai người Mạc Phong không có làm ra chiêu thức gì hoa hòe, chỉ đánh nhau theo thói quen ở sơn trại, một chiêu một thức tuyệt không cầu kỳ, nhưng lại rất thực dụng.

Hai hộ viện một người thì ôm mặt, một người thì khom lưng, chưởng quầy tức giận giơ chân bất chấp đạo lý, đạp cho mỗi tên một nhát: "Lên cho ta, nuôi các ngươi cho mập mình rồi chỉ biết ăn thôi sao?"

Cả đám người đang muốn xông lên nữa, Dương Đắc Chí cùng Mạc Phong cũng không lui lại, mắt thấy đã sắp hỗn chiến, Tiêu Bố Y nắm lấy tay của Hàn Tuyết, thấp giọng nói: "Sắp đánh nhau rồi, nàng đi trước đi".

"Cái gì?" Hàn Tuyết ngẩn ra, Chu Mộ Nho cùng Tiễn Đầu cũng đã kéo đi.

Những năm gần đây, cũng chỉ là bọn họ đánh cướp của người khác, trong lúc nhất thời cũng không thích ứng với vai trò là thương nhân, vẫn theo thói quen dùng nắm đấm để giải quyết vấn đề.

Bọn họ không ăn hiếp người khác thì thôi, người khác lại muốn đạp lên đầu họ, thì làm sao mà nhẫn nhịn được.

Tiêu Bố Y biết trận đánh nhau này, quá nửa sẽ có phiền toái, nhưng lúc này khuyên nhủ cũng đã không phải là phương pháp hay rồi.

Tiễn Đầu huy quyền muốn đánh, lại cảm thấy cổ tay căng thẳng, đã bị người ta nắm chặt lấy, cũng không đợi thấy rõ người đến là ai, đã bước xéo quật xuống, chiêu này cũng giống như là võ vật, cũng là đòn mà ngày thường bọn họ hay áp dụng trong đánh nhau.

Không nghĩ đến hắn mượn lực dùng sức, người nọ vẫn bất động không lay chuyển như là trụ sắt vậy, ngược lại còn làm cho hắn lảo đảo.

Tiễn Đầu trong lòng cả kinh, biết đã đụng phải cao thủ, cổ tay liền nhấc lên, đang muốn liều mạng, thì đã bị một người khác nắm lấy.

Tiêu Bố Y thấp giọng nói: "Dừng tay".

Tiễn Đầu người cũng như tên, chính là bởi vì hắn am hiểu sử dụng nỏ tiễn. Trong ống tay áo bên trái của hắn có cất giấu một thanh nỏ, cấu tạo tinh xảo, cũng không lớn, bình thường được ống tay áo che dấu, nhìn không ra được gì.

Trên nỏ là tên trúc, nhấc tay liền phát ra, không cần phí nhiều khí lực. Tiễn Đầu vốn là thợ mộc, hắn cũng khá khéo tay, lần trước nỏ đã giết chết lính Đột Quyết cũng do chính hắn tạo ra, nhưng lần này bố trí trên cánh tay thì lại càng khéo léo hơn nữa.

Nhưng do nhỏ gọn, nên không thể bắn xa như trường cung, nhưng ở khoảng cách gần bắn vào chỗ yếu hại, lực sát thương tuyệt đối cũng không nhỏ, hắn một khi bắn ra, đối thủ không chết cũng phải trọng thương.

Trừ Tiêu Bố Y, thì không ai có thể ngăn cản Tiễn Đầu ra tay, nhưng Tiêu Bố Y một khi đã nói, Tiễn Đầu lập tức buông tay xuống, tuy sinh mệnh của hắn có thể gặp nguy hiểm, nhưng hắn vẫn tín nhiệm Tiêu Bố Y!

Hắn buông tay xuống, mới phát hiện người đối diện mặt chữ điền, thân quan phục, bên hông đem thước sắt xiềng xích, xem ra là một bộ đầu, không khỏi trong lòng phát lạnh.

Người nọ thấy hắn buông tay, thì cũng buông tay ra, lui ra phía sau hai bước, ra phía sau một người khác.

Mọi người thấy có quan sai xuất hiện, cũng khó tránh khỏi sợ hãi, bọn họ dù sao cũng đều là mã phỉ, động đến quan phủ cũng không có kết quả tốt gì.

Tiêu Bố Y lại nâng tay thi lễ, cười hướng tới người mặc tử y đứng trước bộ đầu nói: "Vương đại nhân, Bố Y hữu lễ".

Người nọ thân tử y, đầu đội mũ da, trên mũ da có minh châu lấp lánh, rõ ràng chính là Thái Thú Mã ấp Vương Nhân Cung.

Bên cạnh Vương Nhân Cung còn có một người mập mạp, mặt đầy thịt, chính là Vương tài thần đã từng có duyên gặp mặt một lần tại Thiên Hương Phường.

Tiêu Bố Y nghĩ đến lúc trước tại Thiên Hương Phường, Bùi Minh Thúy đã đặc biệt giới thiệu qua, Vương tài thần này kinh doanh về vải vóc, cũng là thương hiệu vải gì đó, chẳng lẽ nơi này là sản nghiệp của Vương gia?

Vương Nhân Cung dẫn theo hai sai dịch, đứng ở đó, không giận mà tự có uy.

"Tiêu Bố Y, chuyện gì xảy ra vậy?"

"Những người này muốn cướp tiệm vải, chúng ta đang muốn..." Tên tiểu nhị lúc trước dành nói.

Hắn lời còn chưa dứt, thì bộ đầu đứng sau lưng Vương Nhân Cung đã lắc mình đi ra, tặng cho một cái tát, tên tiểu nhị kêu thảm thiết một tiếng, ôm lấy quai hàm, phun ra một ngụm máu cùng hai cái răng.

"Đại nhân đang hỏi Tiêu Bố Y, không cần ngươi xem miệng vào" Bộ khoái lạnh giọng nói một câu, lại lui ra xuống.

Tiểu nhị ngã xuống đất, chỉ dám rên rỉ chứ không dám mở miệng nói một câu nào nữa.

Mọi người trong lòng run sợ, bốn phía trong khoảnh khắc chợt tĩnh lặng không một tiếng động.

44. Chương 44: Thái Thú Cũng Nể Mặt

Thấy bộ khoái kia ra tay mau lẹ, võ công rất cao, cho dù là Tiêu Bố Y hay Dương Đắc Chí đều chột dạ trong lòng. Đánh đấm dù sao cũng không phải là chính đạo, bọn họ làm người buôn bán làm ăn, đắc tội với quan phủ so với bất cứ cái gì cũng phiền toái hơn.

Tiễn Đầu may mắn vừa rồi không làm cá cùng đường phá lưới, bằng không giờ này nằm xuống cũng có thể là hắn.

Người có nghề vừa ra tay đã biết, hai tên hộ viện kia cũng chẳng làm nên trò trống gì, nhưng bộ đầu này vừa ra tay, ai cũng nhìn ra, mấy huynh đệ cũng lên cũng chưa chắc đánh lại hắn.

"Đại nhân, chuyện này là do chúng ta không đúng, cũng trách không được người khác" Tiêu Bố Y lại tươi cười nói.

"Ồ?" Vương Nhân Cung sắc mặt nghiêm túc, nhưng trong mắt lại có ý cười, Vương tài thần trán lại đổ mồ hôi.

"Chúng ta cũng không biết quy củ của quán, chỉ có thể nhìn chứ không không thể sờ" Tiêu Bố Y có chút áy náy nói: "Huynh đệ của ta không cẩn thận sờ trúng một chút vải, làm cho bẩn một chút, bị tiểu nhị trách mắng cũng là nên, hắn nói sờ làm bẩn vải thì chúng ta phải bồi thường, ta nghĩ cũng là bình thường".

Dương Đắc Chí cúi đầu, khóe miệng cười mỉm, Tiễn Đầu thì khó hiểu, thầm nghĩ người nhận lỗi nên là bọn chúng mới đúng chứ, Thiếu đương gia nói như vậy là có ý tứ gì?

Hắn tuy không hiểu ý của Tiêu Bố Y, nhưng vẫn có thể nhịn xuống không hỏi, bọn họ đều tin tưởng vào Tiêu Bố Y, biết Thiếu đương gia cũng là người phi thường.

Lục lọi trong góc áo, Tiêu Bố Y rốt cuộc lấy ra một hạt ngân đậu, đưa cho chưởng quầy đứng cạnh đó, "Thực xin lỗi, ta không mang theo tiền, không biết nhiêu này có đủ không".

Chưởng quầy ngơ ngác tiếp nhận lấy ngân đậu, liếc nhìn Vương Nhân Cung cùng Vương tài thần, rụt rè nói: "Đủ, đủ".

Vương tài thần trong lòng thầm mắng chưởng quầy này xử sự quá kém, vô luận sự tình có như thế nào, ngươi tiếp nhận ngân đậu này, chẳng khác nào nói rõ ra rằng những gì Tiêu Bố Y nói đều là thật sao?

Chẳng qua cũng không thể oán giận chưởng quầy, mấu chốt là Thái Thú dẫn theo sai dịch tới, bộ đầu kia vừa ra tay liền đánh cho te nhị bò lê bò càng, ai nhìn ra Vương Thái Thú đang hướng về phía nào.

Người đi theo Vương Thái Thú, làm sao mà không biết tâm ý của Vương Thái Thú?

Chưởng quầy chỉ nghĩ đến chuyện trước mắt, lại cảm thấy Tiêu Bố Y một khi đã xin lỗi, vậy chuyện này cũng không tính gì nữa.

Nhưng Vương tài thần lại biết sự tình tuyệt đối không đơn giản như vậy, Tiêu Bố Y này, nhìn như lịch sự tao nhã, cười một câu nói một câu, mà đã khóa chặt lấy tiệm vải Vương gia, thử hỏi trên đời này có cái tiệm vải nào mà có đạo lý sờ vào là phải bồi thường tiền?

Hắn nhìn như giải thích, lại đem mọi trách nhiệm về phía mình co lại đến mức nhỏ nhất, hôm nay nhận lỗi, vậy chuyện đánh người cũng không cần tính nữa, hơn nữa xem ra thì đạo lý lại đứng về phía Tiêu Bố Y.

Bước nhanh tới, Vương tài thần vung tay tát mạnh vào mặt chưởng quầy một cái, lúc này mới lớn tiếng mắng, "Ai nói sờ vào là phải thường tiền? Tiểu nhị hắn không hiểu quy củ, chẳng lẽ ngươi làm chưởng quầy cũng không rõ chuyện này sao? Quy củ này là ai định ra, nếu truyền ra ngoài, tiệm vải vương gia chúng ta còn muốn làm ăn nữa không?"

Chưởng quầy ôm nửa bên mặt, sợ nói không nên lời. Mấy tiểu nhị còn cầm gậy gộc then cửa gì gì đó, nhìn thấy chưởng quầy bị đánh, đã sớm chuồn ra sau, len lén tìm cách giấu hết đi.

Vương tài thần lại đưa tay chỉ về phía mấy tiểu nhị, "Các ngươi cầm cái gì? Người ta là khách, các ngươi cầm cây gậy để hoan nghênh sao? Chẳng lẽ ta trong khoảng thời gian này không ở đây, thì quy củ đã đổi hết rồi sao?"

'Binh binh bang bang' một loạt tiếng động vang lên, mọi người đều quăng gậy gộc trên tay xuống đất.

Mạc Phong không rõ vì cái gì mà gió chuyển hướng nhanh như vậy, đang muốn trào phúng mấy câu, lại bị Dương Đắc Chí giữ chặt lại, chậm rãi lắc đầu.

Vương tài thần sau khi mắng chửi tiểu nhị chưởng quầy xong, lúc này mới giật lấy ngân đậu trên tay chưởng quầy, đi đến trước mặt Tiêu Bố Y.

"Tiêu công tử, tiểu nhị của ta thật sự không hiểu chuyện, đã đắc tội với Tiêu công tử. Chẳng qua ta biết người vẫn luôn đại nhân đại lượng, sẽ không so đo với bọn chúng, cứ để ta quản giáo bọn chúng là được" Vương tài thần một hồi tàn khốc mắng chửi, một hồi lại như xuân ấm hoa nở, "Bạc này xin người thu hồi lại".

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, đều là người làm ăn, Vương tài thần lại khác hẳn.

Hắn nói mấy câu thổi phồng mình lên cũng chưa đủ, lại còn giáo huấn thủ hạ, cấp cho mình thể diện, mình nếu còn bức người, không chịu buông tha, thì cũng không phải là chuyện tốt.

"Đâu nào đâu nào..." Tiêu Bố Y cười nói, "Chúng ta đích xác cũng có chỗ làm sai mà," Lại đưa mắt nhìn ngân đậu, hỏi một câu, "Thực không cần bồi thường sao?"

Vương tài thần đầu gật như dùi trống, "Tiêu công tử cứ hay nói đùa, làm cho người ta xấu hổ. Ở đây có hai cây vải, là ta hướng tới các huynh đệ của người mà bồi tội. Người nhất định phải thu lấy, bằng không ta coi như là người còn trách Vương Tài Thân ta".

Tiêu Bố Y nghe hắn phát âm, mới biết cái tên Vương Tài Thần của hắn chẳng qua là gọi trệch đi thôi.

"Ta cung kính không bằng tòng mệnh" Tiêu Bố Y tiếp nhận hai cây vải, đưa cho Chu Mộ Nho ở bên cạnh.

Vương tài thần thở ra một hơi, "Tối hôm qua cũng không tiện quấy rầy, hôm nay cũng là cơ hội gặp lại khó được, đêm nay không bằng ta mời..."

"Vương chưởng quầy, chúng ta coi như là không đánh không quen biết, chẳng qua chúng ta còn có một số việc, về sau có cơ hội huynh đệ ta nhất định tìm người uống một trận thống khoái" Tiêu Bố Y sợ hắn lại mời mình đi Thiên Hương Phường, vội cuống quít khoái thác.

Mọi người hi hi ha ha, cả đám đều đầy hòa khí, giống như vụ ẩu đả vừa qua chẳng qua chỉ là mây khói.

Vương Nhân Cung ngoại trừ câu hỏi đầu tiên ra, cũng không hề nói gì khác nữa, Tiêu Bố Y cũng không quên Thái Thú này, biết tại Mã ấp thành thì hắn chính là vua, vạn vạn lần không thể đắc tội.

"Vương đại nhân, hôm nay lại làm cho cho người thêm phiền toái, xin người xem như Bố Y không hiểu lễ số mà không lấy làm phiền lòng".

Vương Nhân Cung thản nhiên nói: "Ta giúp lý chứ không giúp tình, ngươi hôm nay không có làm sai, ta tại sao lại trách, nhưng ngươi về sau nhớ phải cẩn thận mà làm việc".

Nhìn thấy Tiêu Bố Y cũng vâng vâng dạ dạ, Vương Nhân Cung chậm rãi gật đầu, thầm nghĩ tiểu tử này khéo đưa đẩy, thấu hiểu việc đời, có quyền có thế nhưng không đắc ý, về sau nếu có thể phát triển, cũng sẽ là nhân vật lợi hại. Mà mình cho hắn thể diện, Bùi Minh Thúy kia cũng sẽ xem như là có công đạo.

Khi đám người Tiêu Bố Y ra khỏi tiện vải Vương gia, Mạc Phong tay cầm hai cây vải cao hứng phấn chấn, "Bố Y, không nhìn ra tiểu tử ngươi lại có bản lãnh lớn như vậy, Vương đại nhân kia là quan gì, ta thấy hắn đối xử với ngươi cũng không tệ".

"Hắn chính là Thái Thú Mã ấp Vương Nhân Cung" Tiêu Bố Y nói.

Mọi người giật mình, đều ngừng bước, thật lâu sau Tiễn Đầu mới hoảng sợ hỏi: "Bố Y, Vương Nhân Cung làm sao lại nể mặt ngươi vậy?"

Không một ai biết Tiêu Bố Y quen với Thái Thú, điều này gnhe thực sự có chút khó tin, nhưng lại làm cho người ta lại có sự hưng phấn.

Bởi vì hơn nửa tháng trước, mọi người còn vì việc quen biết với hàng xóm của người thân Vương Thái Thú mà phí không biết bao nhiêu tâm tư, nhưng Tiêu Bố Y mới đi vào Mã ấp không lâu, mà đã có quan hệ với cây đại thụ này, thật sự làm cho người ta bất ngờ.

Tiêu Bố Y thần sắc không thay đổi, nhưng thật ra lưng đã toát đầy mồ hôi.

Hắn thực không mười phần nắm chắc có thể đặt mình ở bên ngoài sự việc, Tiễn Đầu vừa ra tay, hắn đã biết chuyện này chỉ có thể to chuyện chứ không thể nhỏ được. Vương Nhân Cung không phải cho Tiêu Bố Y hắn thể diện, hắn là một kẻ áo vải, còn không bằng cây cỏ, thì tính là cái gì.

Còn hai bộ đầu kia mỗi người ánh mắt như điện, ra tay bất phàm, nếu động thủ thì cả năm người cũng không phải là đối thủ. Vương Nhân Cung làm như thế, hiển nhiên là bởi vì hắn quen với Bùi Minh Thúy, lần trước thấy Bùi Minh Thúy đối với Vương Nhân Cung cung kính, cũng không ngạo mạn, cũng không rõ bọn họ có quan hệ gì.

Hắn đương nhiên không biết, Bùi Minh Thúy đối với Vương Nhân Cung cung kính là bởi vì chiến công huy hoàng của hắn trước kia.

Vương Nhân Cung năm đó bình phản loạn, chinh Liêu Đông, đánh Đột Quyết đều nổi danh hiển hácch, Bùi Minh Thúy có thể xem thường tụi sĩ tộc đệ tử, bởi vì bọn chúng chẳng qua chỉ là tụi chỉ gà mắng chó, nhưng Vương Nhân Cung đối với Đại Tùy chiến công hiển hách, nàng không thể không tôn trọng.

"Hắn không phải nể mặt ta, mà là hắn nể mặt Bùi phiệt" Tiêu Bố Y vỗ vỗ vai Tiễn Đầu, "Tiễn Đầu, chúng ta hiện tại là thương nhân, không cần hở chút là động nắm tay, có một số việc, chúng ta có thể dùng nhưng phương thức văn nhã hơn để giải quyết".

"Tiểu tử kia dám động tới Thiếu phu nhân, ta cũng không thể nhịn được," Tiễn Đầu nắm chặt nắm tay, "Bố Y, ngươi nói chúng ta không thể động quyền, vậy còn có thể làm sao bây giờ? Có những người là như thế, ngươi mềm thì hắn liền cứng, giống như tên chó tiểu nhị kia xem người ta thật thấp hèn, người có thể nói đạo lý với hắn sao".

"Ngươi có thể dùng tiền đập chết hắn" Mạc Phong tiếc hận mất đi cơ hội thể hiện, "Ngươi không cần quên Bố Y có bốn mươi lượng vàng, chỉ cần xuất ra để hắn thấy thì cũng đủ để dọa chết hắn".

Tiêu Bố Y giọng cũng nghẹn lại, rốt cuộc cảm thấy chuyện này nói rõ ra thì tốt hơn, bằng không nói không chừng sẽ càng có nhiều khúc chiết hơn nữa, "Thật ra Mạc Phong, bốn mươi lượng vàng kia..."

"Đúng, Bố Y, đem vàng lấy ra xem đi" Chu Mộ Nho hai mắt cũng có chút sáng lên, "Ta cả đời này cũng chưa từng thấy qua nhiều vàng như vậy".

Thấy vẻ mặt kỳ vọng của mọi người, Tiêu Bố Y có chút tiếc nuối nói:"Thực có lỗi, số vàng này, ta đã tiêu hết rồi".

Các huynh đệ đều trợn mắt há hốc miệng ra.

45. Chương 45: Gây Hấn

Mọi người tuy rõ bốn mươi lượng vàng tới như thế nào, nhưng cũng không biết nó đã đi ra sao.

Nhưng tất cả mọi người đều im lặng, cũng không có hỏi nữa.

Vàng vốn là của Tiêu Bố Y, bọn họ tin tưởng Tiêu Bố Y, cũng biết Tiêu Bố Y không hề phí phạm một văn tiền nào. Nhưng thật là trong lòng mọi người đều có sự thắc mắc, nhưng cũng có sự tự hào, có người nào có thể chỉ ngắn ngủi trong một đêm đã tiêu sạch bốn mươi lượng vàng? Cũng chỉ có Thiếu đương gia của họ mà thôi!

Mạc Phong không thể không bội phục Tiêu Bố Y, nhưng có thể loại trừ về việc đi chơi gái ra, bởi vì hắn không cho rằng có cô gái nào có thể có giá trị tới bốn mươi lượng vàng.

Chứng kiến sự nghi hoặc, tin tưởng của mọi người, còn có sự cụt hứng nữa, Dương Đắc Chí phá tan sự yên lặng, nói sang chuyện khác, "Hai cây vải này nói như thế nào cũng xem như là hàng của chúng ta, lần này xuất hành…"

Chu Mộ Nho cười rộ lên, "Chúng ta mặc dù không làm được là nhà có nhiều hàng hóa nhất, nhưng cũng khẳng đinh là nằm trong số có hàng hóa ít nhất".

Mọi người cũng cười, "Xá gì hai cây vải này, nhớ năm đó chúng ta cũng là tay trắng dựng nên cơ đồ, hôm nay so ra còn đỡ hơn nhiều".

"Việc buôn bán tuy quan trọng, nhưng ăn cơm cũng quan trọng không kém" Mạc Phong vỗ vỗ bụng, "Đi thôi, ta đãi khách".

"Ngươi có tiền chắc?" Tất cả mọi người đều hỏi.

"Ta đãi khách, dĩ nhiên là Bố Y bỏ tiền" Mạc Phong mặt dày, vừa cười vừa đi vào tiệm cơm bên cạnh.

Mọi người sau khi ngồi vào chỗ, trước tiên gọi vài dĩa bánh nướng.

Đây là vùng Tây Bắc, giáp với thảo nguyên, đồng thời với việc người Đột Quyết cực kỳ hâm mộ văn hoá Trung Nguyên, thì người ở đây cũng ngầm tiếp thu văn hóa của thảo nguyên.

Cho dù nữ nhân đi trên phố đeo mạng che mặt, nhưng trang phục cùng trang sức cũng đã pha trộn hỗn tạp không ít.

Bánh nước thì rất có hương vị của bảo nguyên, kích thước không nhỏ, bên trong có thịt cừu, bên ngoài rắc thêm tiêu mè làm gia vị, khi bưng lên nóng hôi hổi, hương khí xông lên mũi.

Tất cả mọi người ngón trỏ đều di động, nuốt nước bọt xuống, Tiêu Bố Y lại kêu thêm hai bát thịt bò thịt cừu, mấy chén canh thịt cừu, mọi người xé bánh, cầm lấy thịt ở giữa bàn, xì xụp húp canh, cứ vậy mà khoái trá ăn như gió cuốn.

Chỉ có Hàn Tuyết là ăn từng miếng một, tràn đầy vẻ hưởng thụ.

Nàng ở tại Tây Kinh cũng lâu, tuy cũng có đồ ăn của thảo nguyên, nhưng dĩ nhiên không thể ngon bằng đồ ăn ở đó được.

"Thực ra hôm nay thu hoạch cũng không tệ" Mạc Phong trong miệng tràn đầy đồ ăn, "Đánh một trận, ngược nhau còn được thêm hai cây vải, Bố Y, nếu như cứ như vậy…"

"Thì chỉ có bị người ta bắt lấy" Tiêu Bố Y cười mắng, mắt chợt lóe lên, đứng lên kêu lớn: "Ngụy huynh!"

Một người mặt đen cao lớn đang đi ngang qua nơi này, chợt dừng bước, khi thấy Tiêu Bố Y thì xấu hổ chắp tay chào, "Tiêu huynh".

Đại hán này là Ngụy Đức, hắn thấy mọi người đang ăn uống, thì yết hầu chạy lên chạy xuống, thầm nuốt nước bọt.

Tiêu Bố Y cười hỏi: "Đã ăn cơm chưa?"

"Vẫn chưa" Ngụy Đức mạnh mẽ cười nói: "Ra ngoài một chút, chuẩn bị chính ngọ thì về thương đội ăn cơm".

"Quay về thương đội làm gì, đến đây, huynh đệ của ta thua độ nên hắn phải trả tiền, ta đang lo ăn không hết sạch của hắn, may mà gặp huynh" Tiêu Bố Y đã sớm nhìn ra Ngụy Đức đang vô cùng khó khăn, cũng không nói thẳng ra. Hắn đoán số tiền mà hắn cho Ngụy Đức đã sớm dùng hết, mà người này không biết có bí mật gì, mà sợ hãi rụt rè, cả ngày trùm mền không thấy mặt, mà bây giờ mặt trời còn mọc lại có mặt ở đây cũng là việc bất ngờ.

"Thực sao?" Ngụy Đức ánh mắt chợt lóe lên, trong chốc lát có chút hổ thẹn, "Ta…"

"Ta cái gì mà ta, bất quá cứ xem ta như là bằng hữu" Tiêu Bố Y kéo Ngụy Đức vào, hướng tới mọi người giới thiệu: "Đây là Ngụy Đức, cũng ra chốn biên ải làm ăn, mọi người đều cùng một mái nhà, chắc chắn đã gặp mặt".

Toàn bộ tâm tư của hắn đều đặt ở trên người Ngụy Đức, cũng không chú ý tới ở ngoài cửa có một người thấy hắn quay trở vào quán cơm, liền vội vã rời đi.

Mọi người thấy Tiêu Bố Y nhiệt tình như vậy, đã sớm tránh ra một chỗ, đều nói: "Bằng hữu của Bố Y thì cũng là bằng hữu của chúng ta, tiểu nhị, lấy thêm một cái bát nữa".

Ngụy Đức ánh mắt lộ ra sự cảm động, không hề khước từ, như một tòa thiết tháp ngồi xuống, đưa tay cầm lấy cái absnh nướng, bẻ từng miếng mà ăn.

Mọi người đối với Ngụy Đức cũng có hứng thú, người này cơ thể như là một khối thép, cũng là một hán tử. Cả đám người cũng không nhìn chằm chằm vào Ngụy Đức, để hắn khỏi phải xấu hổ, bởi vì có thêm một người nên cả đám cũng đổi đề tài, đều bàn tán những chuyện vụn vặt.

Một lát sau, cho dù là Tiêu Bố Y cũng có chút ngạc nhiên.

Ngụy Đức thoạt nhìn như là nghe theo lời hắn nói, chuẩn bị đem cái bằng hữu đãi khách kia ăn cho mạt luôn. Trong chốc lát, hắn đã ăn tới hai cân thịt, năm sáu cái bánh lớn, còn húp thêm hai chén canh thịt dê.

Tiêu Bố Y cũng chỉ mỉm cười, kêu tiểu nhị lấy thêm đồ ăn, Ngụy Đức khi ăn tới cái bánh thứ tám, lúc này mới ngẩng đầu lên, thấy Tiêu Bố Y dang nhìn thì lau mồ hôi trên mặt nói: "Ta mấy ngày qua, chưa từng được ăn nó như vậy".

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, nếu như ở đây có ghi chép kỷ lục Guinness, thật muốn cho ngươi một cái, "Không việc gì, tại quán cơm mà lo bụng đói sao? Tiểu nhị, mang thêm hai cân thịt cừu, mười cái bánh nướng".

Sau khi thịt cừu bánh nướng đem lên, đại hán lại như vẫn còn đói, lại tiếp tục ăn, các huynh đệ khác mắt đều trợn tròn lên, không phải là vì đau lòng tiền cơm, mà là ngạc nhiên người này sao có thể ăn được nhiều như thế.

Màn cửa chợt rẽ lên, có hai tên du đãng đội mũ lệch khệnh khạng đi vào, chiếm lấy một cái bàn, vỗ mạnh hô to gọi nhỏ nói: "Tiểu nhị, lấy đồ nhắm, nửa cân thịt cừu, bốn cái bánh rán, hai cân rượu ngon, nhanh lên!"

Tiểu nhị cùng khách khứa bị dọa giật mình, đều biết đây là du đãng, không thể trêu vào, nên cứ cắm đầu mà ăn. Tiểu nhị nhanh chân lẹ tay đi lấy thịt cừu cùng bánh nóng, lại cầm thêm một bầu rượu, cười bồi nói, "Quan khách, mời người dùng".

Một tên trong đó kéo cái mũ ra, khuôn mặt ngược lại có chút nghiêm chỉnh, trên tay xương khớp gồ lên, xem qua là viết dân nhà võ rất có lực.

Hắn ăn một cái bánh nóng, lại phun cái 'phèo' ra ngoài, không ngớt quát mắng: "Đây là bánh để qua đêm".

Một tên du đãng khác dáng người cao gầy, đem bầu rượu tu một hơi, lại cũng phun ra, "Rượu thì chua lét!"

Tên kia lại cầm lấy miếng thịt cừu, nhưng chỉ ngửi một cái rồi vứt ra đất, "Đây thịt cừu thối, các ngươi mở quán, sao lại đem những thứ này ra bán cho khách".

Mọi người cho dù không nhận ra hai người này, nhưng cũng biết họ tới đây để làm cái gì, hai người này đương nhiên là đang làm khó dễ.

Tiêu Bố Y cảm thấy người như vậy tới ăn cơm, mượn cơ hội gây sự kiếm chút tiền xài, nhất thời cũng không để ở trong lòng.

Tiểu nhị hoảng sợ bước tới, cười bồi nói, "Hai vị đại gia, dê này vừa mới mổ, thịt làm sao mà thối được. Bánh cũng mới ra lò, còn nóng hổi, sao mà để qua đêm được".

"Vậy ngươi nói chúng ta cố tình gây chuyện sao?" Tên đội mũ lệch ngạo nghễ nói.

Tiểu nhị chỉ có thể nói không dám không dám.

"Có thấy rượu này đục ngầu không?" Người cao gầy đưa bầu rượu lên hỏi.

Tiểu nhị chỉ có thể miễn cưỡng cười, thầm nghĩ đây là rượu gạo mới nấu, làm sao mà không đục cho được?

Người nọ thấy tiểu nhị không đáp, vung tay hất toàn bộ số rượu lên mặt của tiểu nhị, hùng hổ nói: "Tiểu tử ngươi cũng không xem ta là ai, dám bưng mấy thứ này lên đây".

Chưởng quầy của quán cơm cũng không dám đi ra, Tiễn Đầu cùng Chu Mộ Nho cùng đứng lên, một người đối một người, "Bằng hữu, cũng đừng nên làm quá đáng".

Tên đội mũ cười lạnh một tiếng, "Ngươi là ai, rảnh rỗi có dũng khí quản việc của đại gia sao".

Tiễn Đầu tính tình nóng nảy, làm sao nhẫn nhịn được, thò tay chụp lấy vai của hắn, "Ta chú của ngươi, chuyên quản chuyện của cháu trai là ngươi, ngươi cút đi cho ta".

Người nọ đưa tay bắt lấy tay của Tiễn Đầu, ánh mắt lóe lên, châm biếm nói: "Ngươi còn chưa đủ phân lượng".

Hai người đọ sức, một người lảo đảo lui ra ngoài, đụng trúng làm vỡ nát một cái bàn, đám người Tiêu Bố Y trong lòng chợt rùng mình, thật không ngờ người không địch lại mà lảo đảo dội ngược ra lại là Tiễn Đầu.

lại cho Mộng Điệp, điều này nói rõ hắn đua ngựa không phải là vì tiền. Loại trí tuệ này, không động lòng vì tiền tài, không động lòng vì nữ sắc, đúng là bản sắc của một trang nam nhi đường đường, Bùi Minh Thúy ta một khi đã gặp được, có thể nào không trợ giúp cho hắn một tay, giúp hắn đạt thành tâm nguyện?"

46. Chương 46: Cao Thủ

Tiêu Bố Y nếu nói về cưỡi ngựa bắn cung thì cũng ít có người địch lại, nhưng võ công lại là sở đoản, mà mấy huynh đệ cũng vậy, nhưng nếu nói về ẩu đả thì cũng không tệ.

Tiễn Đầu tuy gầy ốm, nhưng mọi người đều nghĩ đánh hai tên du đãng tuyệt đối không thành vấn đề, hắn một chọi một với người nọ, vậy mà đã lập tức lâm vào thế hạ phong, làm sao có thể không khiến các huynh đệ kinh ngạc?

Chu Mộ Nho ở bên kia cũng khẽ quát một tiếng, xuống tấn một quyền đánh thẳng tới, phát ra tiếng vù vù đầy uy lực.

Người cáo gầy nọ thấy thế liền cười lạnh, chỉ cần lấy tay đẩy một cái, Chu Mộ Nho đã mất trụ, cứ dọc theo bên hông người nọ mà mất đà chạy tới, cho đến khi đụng phải một cái bàn, quay mình trở lại thì mặt mày đã biến sắc.

Võ công của hắn tuy không cao, nhưng nhãn quang cũng không thấp, cũng nhìn ra người này so với mình mạnh hơn nhiều.

Dương Đắc Chí Mạc Phong đều đứng lên đang muốn xông tới, thì Tiêu Bố Y nhướng mày, cảm giác được hai người này công phu cao thâm, so ra thì năm người bọn họ chưa chắc đã là đối thủ của chúng

Không địch lại thì cũng là bình thường, nhưng người như thế, sao lại đi làm du đãng?

Dương Đắc Chí cùng Mạc Phong trong lòng cũng cảm thấy bất an, tuy Tiễn Đầu cùng Chu Mộ Nho xem như là có công phu yếu nhất trong cả đám, nhưng cho dù là hai người họ cũng không dám cam đoan chỉ cần ra tay môt chiêu là có thể đánh ngã hai người.

Hai tên du đãng kia sau khi đánh ngã hai người, cũng không nghỉ tay. Tên đội mũ lệch vỗ mạnh tay lên bàn, cười lớn đi tới, "Ta thấy các ngươi cũng khá rảnh rỗi đi quản chuyện người khác, tưởng là có bản lãnh lớn lắm, thật không ngờ lại chịu không nổi một đòn".

Hắn lời còn chưa dứt, sau lưng đã nghe một cái rầm, cái bàn mà hắn vừa mới vỗ vào đã sụm xuống!

Tiêu Bố Y trong lòng rùng mình, biết rõ công phu trên tay cảu người này rất tốt, một chưởng đánh ra lực vô cùng lớn, trong mấy huynh đệ cũng không ai có thể làm được. Hắn đã dùng một chưởng lập uy, bên mình cũng đã không còn đường lui.

Chậm rãi đứng lên, Tiêu Bố Y trầm giọng nói: "Các ngơi chớ vội cuồng ngạo, đánh đổ chúng ta rồi hãy tính".

Chủ quán cơm vội vàng chạy ra, "Các vị đại gia..."

Hắn lời còn chưa dứt, lại thấy vẻ mặt âm lãnh của tên du đãng, liền nuốt lại câu nói, lại lui ra phía sau.

Khi Chu Mộ Nho cùng Tiễn Đầu bị đánh ngã, Ngụy Đức đang ăn bánh, đến khi Dương Đắc Chí cùng Mạc Phong đứng lên, Ngụy Đức cũng vừa ăn xong.

Hắn trong mắt ngoại trừ bánh rán cùng thịt cừu ra, thì bất cứ cái gì cũng không để ở trong lòng!

Nhưng khi Tiêu Bố Y đứng lên, Ngụy Đức cuối cùng cũng đứng lên, nhẹ giọng nói: "Ngươi không phải là địch thủ của bọn chúng, để ta lên".

Tiêu Bố Y ngẩn ra, ánh mắt của Ngụy Đức từ trên người Tiêu Bố Y chuyển sang hai tên du đãng, sự do dự chợt lóe lên, nhưng sau chốc lát lại biến thành kiên nghị, "Các ngươi rất có bản lãnh?"

Hai tên du đãng chứng kiến Ngụy Đức như thiếp tháp đứng lên, thì cũng e ngại, "Ngươi là ai?"

"Lăn ra khỏi đây" Ngụy Đức thấp giọng nói.

"Lăn đi?" Hai tên du đãng cười ha hả, tỏ vẻ khinh thị, "Chỉ bằng ngươi?"

Lời còn chưa dứt thì người đã xông tới, một người thì hạ thấp người quét ngang ra, người kia thì lăng không tung chưởng bổ tới.

Hai người phối hợp ăn ý, hai lộ hợp kích, chiêu thức đơn giản không hoa hòe nhưng cực kỳ hiệu quả.

Họ dĩ nhiên nhìn ra đại hán này không phải là kẻ ngốc, lúc này còn dám đứng ra, tuyệt không phải là kẻ chỉ biết một hai chiêu, nếu không hai người bọn họ đã không liên thủ.

Ngụy Đức ngưng như núi, đợi đến khi hai người đánh tới trước mắt, lúc này mới lui ra phía sau một bước, thong dong điềm tĩnh.

Hắn lui một bước, bàn chân đang công vào hạ bàn hắn đã đánh vào khoảng không, còn chưởng ở trên không trung thì chỉ lướt qua trước mũi hắn.

Tiêu Bố Y thấy vậy, chỉ cảm thấy huyết mạch sôi sục, không nói nên lời.

Hắn khi ở tại sơn trại chứng kiến mọi người đánh nhau, giống như là ếch ngồi đáy giếng vậy, cũng nghĩ là vũ kỹ thời đại này cũng chỉ đại khái như vậy, nhưng khi chứng kiến một bước lui của Ngụy Đức, lúc này mới đột ngột cảm thấy như là một thế giới mới vậy.

Ngụy Đức lui ra phía sau một bước, lúc này mới gầm nhẹ một tiếng, một quyền dữ dội tung ra, chiêu này cũng không giống với Chu Mộ Nho.

Mọi người đều tưởng rằng như vậy là không ổn, trước đó Chu Mộ Nho đã sử dụng chiêu này, thì bị người kia hất đi, mất tiên cơ, không lẽ Ngụy Đức này không có trí nhớ sao.

Người nọ trong không trung vòng tay đẩy ra, cũng muốn đối phó như là với Chu Mộ Nho vậy, muốn hóa giải đi lực đạo của hắn, nhưng không ngờ 'phịch' một tiếng, hắn lại không thể phong tỏa được nắm đấm của Ngụy Đức, bị nắm tay rắn chắc của Ngụy Đức đánh thẳng vào xương sườn.

Người nọ hự một tiếng, bay ngược về phía sau, trên khóe miệng trào máu, đến khi rơi xuống thì trúng ngay một cái bàn, làm cho các thực khách đều nhao nhao đứng lên, một số đã lén lẻn ra khỏi quán ăn.

Chủ quán trong lòng nóng nảy, nhưng cũng không có biện pháp nào.

Người cao gầy còn lại một cước đá vào khoảng không, thấy bạn mình bị nắm đấm của Ngụy Đức đánh bay, trong lòng nổi giận gầm lên một tiếng, quay cuồng mà lên, một tay thủ, hai chân lăng không mà bay lên, trong khoảng khắc đã đá ra năm sáu cước.

Ngụy Đức không tránh, mà chỉ đánh ra một quyền, lọt qua bóng cước của người nọ, đánh thẳng vào lòng bàn chân của hắn.

Người nọ chỉ cảm thấy một sự đau nhức hỗn loạn từ lòng bàn chân vọt lên, trong không trung lui chân, quay cuồng bay ra, 'phịch' một tiếng đã đụng trúng tường, đến khi rơi xuống đất đã không thể đứng thẳng dậy nổi.

Các huynh đệ đều chết lặng người, không ngờ Ngụy Đức kia ngoại trừ có teher ăn ra còn có thể đánh hay như vậy!

Mạc Phong vốn đang tưởng rằng Ngụy Đức ngoại trừ tướng tá ra, thì cũng không có bản lãnh gì, không rõ vì sao mà Tiêu Bố Y lại biệt đãi, thật không ngờ chỉ cần mấy cái bánh lớn vậy mà đã lôi kéo một viện quân mạnh đến như vậy, trong lòng mừng rỡ, người này không những tướng tá ngon mà còn đánh nhau rất tốt!

Trong quán xôn xao hỗn loạn, thực khách nhao nhao chạy ra, hai tên du đãng thừa loạn mà bỏ chạy, mọi người cũng không có cản lại, Ngụy Đức cũng không ra tay tùy ý để cho chúng thoát khỏi.

Nhìn bóng lưng của hai người nọ, Ngụy Đức trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, xoay người ôm quyền nói: "Tiêu huynh, nơi đây cũng không phải là chỗ ta nên ở lại lâu, ta nghĩ..."

"Nơi này đã xảy ra chuyện gì?" Một thanh âm uy phong phát ra từ cửa, trong quán trong khoảnh khắc đột nhiên tĩnh lặng.

Từ góc nhìn của Tiêu Bố Y thì có thể cảm thấy khóe miệng của Ngụy Đức thoáng co giật, thân hình cũng có chút không linh hoạt.

Ngước mắt nhìn về phía cửa, người khác có lẽ không nhận ra người nọ, nhưng Tiêu Bố Y lại cảm thấy thì ra là người quen cũ.

Người nọ đầu đội mũ da, thân mặc quan phục, đai lưng đeo trường đao, hai mắt không giận mà tự có uy, thì ra là Lưu Vũ Chu.

Bên cạnh Lưu Vũ Chu có hai tên vệ sĩ, một cầm thiết thước, một cầm xiềng xích, đều là người của cửa công.

Thấy Lưu Vũ Chu chậm rãi bước về phía mình, Tiêu Bố Y trong lòng chợt động, cất bước nghênh đón, ôm quyền nói: "Lưu đại nhân, không biết có nhận ra tại hạ..."

"Tiêu Bố Y, ngươi cũng ở chỗ này sao?" Lưu Vũ Chu vốn phải rất uy phong, nhưng gặp Tiêu Bố Y lại có chút mỉm cười.

Một lời của hắn thốt ra, cũng đã thừa nhận quen biết với Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y trong lòng vui vẻ, thầm nghĩ trận đua ngựa này nhìn như thoảng qua, không ngờ lại đã kết giao được với nhiều nhân vật lớn.

Các huynh đệ đều lo sợ có liên quan, nhưng chứng kiến võ quan kia đối với Tiêu Bố Y lại có vẻ khách khí, không khỏi cũng đã buông tâm sự xuống.

Ngụy Đức chậm rãi ngồi xuống, cũng không quay đầu lại, cầm lấy một cái bánh rán, chậm rãi ăn.

Lúc này không ai chú ý tới việc hắn ăn bánh, tầm nhìn đều bị hai người Tiêu, Lưu thu hút, ánh mắt của Lưu Vũ Chu lại lơ đãng xẹt qua bóng lưng của Ngụy Đức, "Tiêu Bố Y, ở đây đã có chuyện gì xảy ra?"

Lão chủ quán cuối cùng đã nhìn thấy sai nha, lập tức chạy đến, đem mọi chuyện đã xảy ra nói ra một lần, đồng thời mô tả hình dạng của hai người kia, Lưu Vũ Chu nhướng mày, "Còn có người có dũng khí ở chỗ này gây phiền toái, xem ra thật không đem Lưu Vũ Chu ta đặt ở trong mắt, mới rồi thấy mọi người ồn ào chạy ra ngoài, ta mới chạy đến đây, thật không ngờ đã để xổng mất hai tên nọ. Trần Bình, Chu Chánh, mau đi ra ngoài xem, nếu bắt được chúng thì nghiêm trị không tha".

"Rõ" Hai vệ sĩ sau lưng Lưu Vũ Chu chắp tay ứng tiếng, trong chớp mắt đã nhanh chóng rời khỏi quán.

Lưu Vũ Chu kéo một cái ghế ngồi xuống, "Tiêu huynh tính tình nghĩa hiệp, lo chuyện bất bình trong thiên hạ, thật sự là là có bản sắc anh hùng".

Tiêu Bố Y trong lòng lờ mờ có sự nghi hoặc, cũng chỉ cười nói: "Chúng ta cũng chỉ có chút kỹ năng nho nhỏ, hôm nay nếu không có Ngụy Đức huynh, cũng đã không thể đối phó được hai người kia. Bất quá nếu khi đó có Lưu đại nhân ở đây, nói không chừng đã có thể bắt chúng ngay tại trận rồi".

"Ngụy Đức?" Lưu Vũ Chu ngồi xuống, nhìn chằm chằm vào bên mặt của đại hán, "Còn chưa biết Ngụy Đức huynh là người ở nơi nào?"

47. Chương 47: Thân Phận Tiết Lộ

Ngụy Đức miệng ngậm đầy bánh, rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, hàm hàm hồ hồ nói: "Lưu đại nhân, tại hạ là nhân sĩ Hà Gian".

"Ồ?" Lưu Vũ Chu ánh mắt chợt lóe, khẽ cười rộ lên, "Thật là trùng hợp, Lưu mỗ cũng là nhân sĩ Hà Gian. Không biết huynh đài là người nơi nào ở Hà Gian?"

Ngụy Đức ngẩn ra rồi nói: "Cũng thật khéo, nhưng tại hạ chỉ là thảo dân, cũng không dám cùng một chỗ với đại nhân".

Hắn lúng búng nói, Lưu Vũ Chu cười rộ lên, xua xua tay: "Huynh đài cứ nói thế, anh hùng thiên hạ, không luận xuất thân. Nếu có thể ở cùng một nơi với huynh đài, Lưu mỗ thạt ra cũng vinh hạnh. Lưu mỗ là nhân sĩ Cảnh Thành Hà Gian, không biết Ngụy huynh là người địa phương nào ở Hà Gian?"

Lưu Vũ Chu truy hỏi không tha, Ngụy Đức không thể chối từ, đành lúng búng nói: "Lưu đại nhân, tại hạ là người Dịch Huyền Hà Gian, là vùng nghèo nàn đá sỏi, đại nhân quá nửa là không biết".

Lưu Vũ Chu thần sắc chợt động, lại cười nói: "Như thế lại càng vừa khéo, người ở Dịch Huyền Hà Gian Lưu mỗ cũng biết một số nhân vật, Ngụy huynh võ công cao cường, ta nghe nói tại Dịch Huyền có Ngụy Đao Nhi, cũng là người tinh thông võ nghệ, đánh khắp phạm vi trăm dặm không đối thủ, không biết có quan hệ gì với Ngụy huynh không?"

Ngụy Đức vẻ mặt có chút ngoài ý muốn, hồi lâu mới nói: "Ngụy Đao Nhi là hào kiệt, tại hạ làm sao có duyên gặp mặt. Nơi tại hạ ở là một thôn tại Dịch Huyền, lâu nay vẫn chỉ cày cấy, quen biết cũng không nhiều lắm".

Tiêu Bố Y cũng nghe ra Ngụy Đức chỉ nói lấy lệ, hướng tới mấy huynh đệ ra hiệu, ý bảo bọn họ không cần lắm miệng.

Mấy huynh đệ tuy không biết Lưu Vũ Chu, nhưng cũng biết hắn là quan sai, đều ngồi sang một bên. người ta là quan, bọn họ là tặc, trời sinh là đã bài xích nhau.

Thực khách còn chưa đi thấy cảnh như vậy, cũng đã sớm tính tiền chuồn mất. Ông chủ tiệm tuy ca thán thở dài, nhưng đã tìm không ra lưu manh, chỉ có thể tự nhận là xui xẻo mà thôi, hô hào đám tiểu nhị thu thập bàn ghế, lại đem lên cho Lưu Vũ Chu một ấm trà.

"Thì ra là thế" Lưu Vũ Chu vẻ tươi cười cũng không giảm, "Không biết huynh đài đến nơi này, có ý định gì?"

Hắn thân là Giáo úy, nói chuyện lại khách khí, mấy huynh đệ Tiêu Bố Y cũng đều sinh hảo cảm, cảm thấy người này cũng đáng để kết giao.

Tiêu Bố Y chợt như nghĩ đến cái gì, chủ động thay Ngụy Đức nói: "Ngụy Đức huynh hiện cũng là thành viên của Bùi Gia thương đội, nói vậy cũng có ý định buôn bán".

"Ồ?" Lưu Vũ Chu có chút tiếc hận, "Với thân thủ của Ngụy huynh, theo nghiệp buôn bán thật sự là đáng tiếc".

Lại liếc nhìn Tiêu Bố Y, cảm thấy lời mình nói cũng có chút không ổn, Lưu Vũ Chu lại cười rộ lên, "Chẳng qua Tiêu huynh khí độ bất phàm, một khi đã được Bùi Gia tiểu thư thưởng thức, nhất định sẽ làm nên một phen sự nghiệp".

Mấy huynh đệ có chút kích động, thầm nghĩ đi theo Thiếu đương gia đúng là không sai, nhìn xem người ta mới đến chưa bao lâu, cho dù là Võ quan Thái Thú cũng đều đối với Thiếu đương gia khách khách khí khí, cái này trước kia, cũng là chuyện không thể tưởng tượng ra được.

Hàn Tuyết cúi đầu, trong lòng ngẫm nghĩ, lúc mới biết Tiêu Bố Y này, nghĩ đến hắn chẳng qua chỉ là tội phạm, không nghĩ đến khi ở chung, mới cảm thấy hắn thấu hiểu suy nghĩ của người khác. Là phụ nữ, có thể được chăm sóc một nam nhân như vậy cũng đã là có phúc khí, mình bởi vì chuyện tộc nhân nên không thể gả cho hắn được, cũng là chuyện đáng tiếc. Nhưng hôm nay xem ra, Tiêu Bố Y người tốt được báo đáp, được Bùi Gia tiểu thư thưởng thức, như vậy cũng phải nên chúc phúc cho bọn họ hạnh phúc mỹ mãn.

Nàng vốn không phải là nhân sĩ Trung Nguyên, lại sớm nghe nhiều chuyện về tài tử giai nhân, trong tưởng tượng Bùi Gia tiểu thư đương nhiên là động lòng người, nghĩ đến mình cũng không khỏi có chút tự ti.

Nếu nàng đã gặp qua Bùi Minh Thúy, quá nửa là sẽ không nghĩ như vậy mà lại cảm thấy Tiêu Bố Y đáng thương.

Tiêu Bố Y nghe Lưu Vũ Chu khích lệ, khách khí vài câu để giữ hòa khí.

Lưu Vũ Chu thân là Giáo úy, quan tới lục phẩm, lại cùng với người khác chuyện trò như thế, thân là kẻ áo vải, nên cảm thấy vinh hạnh mới đúng. Nhưng Ngụy Đức nhiều ít có chút không kiên nhẫn, xem bộ dáng hận Lưu Vũ Chu sao không sớm rời đi.

Lưu Vũ Chu kinh nghiệm lão luyện, vừa nói vừa xem sắc mặt, làm sao không biết Ngụy Đức không kiên nhẫn, thần sắc trên mặt lại không chút không vừa lòng nào, lại nói thêm vài câu rồi đứng lên, ôm quyền thi lễ, rất có khí tức giang hồ, "Lưu mỗ còn có chuyện, hôm nay cáo biệt trước".

Tất cả mọi người đều khách khí một phen, Tiêu Bố Y muốn đứng dậy đưa tiễn, Lưu Vũ Chu tươi cười cự tuyệt.

Lưu Vũ Chu ra khỏi quán cơm, chậm rãi đi trước, xuyên qua mấy góc phố, tới trước một tòa đại viện thì đẩy cửa đi vào.

Tòa nhà đơn giản, không hào hoa như Bùi Gia, Lưu Vũ Chu đi đến một gian phòng, đẩy cửa mà vào, câu đầu tiên là hỏi: "Các ngươi thương thế ra sao rồi?"

Trong phòng có một người đang nằm trên giường, lại chính là tên lưu manh đội mũ lệch trong quán cơm.

Hắn giãy dụa muốn đứng lên, lại bị Lưu Vũ Chu giữ lại, người bên cạnh thì đang ôm chân, xoa xoa lòng bàn chân, ngồi ở trên ghế cười khổ, "Không sao, không chết được, nhưng chúng ta không nghĩ đến tiểu tử kia nắm đấm lại cứng đến như vậy".

"Ta cho hai ngươi đi thử thân thủ của đám người Tiêu Bố Y, ta biết bọn họ cũng không có liên quan gì đến Ngụy Đức kia" Lưu Vũ Chu cau mày, "Các ngươi sao lại giao thủ với Ngụy Đức?"

Người ngồi trên ghế có chút kỳ quái, "Hắn gọi là Ngụy Đức sao? Chúng ta cũng không rõ lắm. Giáo úy bảo chúng ta thử mấy người kia, chúng ta cũng giả làm lưu manh, bọn họ quả nhiên bất bình mà đánh. Ta cùng Hồ Phong đánh ngã hai tên, vốn tưởng đã có thể thử Tiêu Bố Y cùng Dương Đắc Chí kia, nhưng không nghĩ đến phát sinh việc Ngụy Đức đứng ra đánh bị thương chúng ta. Chẳng qua tuy không thử được Tiêu Bố Y, nhưng căn cứ theo hai huynh đệ của hắn ra tay, thì bọn họ cũng chỉ bình thường, không có gì đáng sợ".

Lưu Vũ Chu gật gật đầu, "Tiêu Bố Y người này tuyệt không phải là vật trong ao, hắn làm cho người ta cẩn trọng chính là đầu óc của hắn chứ không phải là võ công. Mới vừa rồi ta cùng hắn nói chuyện với nhau, người này không sợ không nịnh, không kiêu không kháng, là người làm đại sự".

Cửa phòng kêu lên, Lưu Vũ Chu cũng không quay lại, chỉ hỏi, "Sự tình tra thế nào rồi?"

Đẩy cửa đi vào là Trần Bình, là một trong hai thủ hạ Lưu Vũ Chu phái đi ra ngoài quán cơm.

Trần Bình chắp tay, cung kính nói: "Đại ca, Ngụy Đức kia quả nhiên là người của Bùi Gia thương đội, hắn còn ở cùng một chỗ với Tiêu Bố Y, chắc là bởi vì vậy mới quen nhau. Chẳng qua chúng tôi nghe nói hắn khi đi vào Bùi Gia thương đội thì cũng không có đi ra ngoài, hơn nữa cũng không ai để ý tới, hắn hôm nay ra tay giúp Tiêu Bố Y, thật ra cũng là chuyện làm cho người ta kinh ngạc".

"Ngụy Đức, Ngụy Đức?" Lưu Vũ Chu thì thầm tự nói, "Tuy nhiên nói trong thảo mãng, cũng có kẻ hào kiệt, nhưng ta tại Hà Gian tuyệt đối chưa từng nghe nói qua Ngụy Đức này. Hắn có thể dễ dàng đánh bị thương hai người các ngươi, võ công cao không cần nói cũng biết, nhưng người như thế sao ta lại chưa từng nghe thấy, chẳng phải là buồn cười sao?"

"Có lẽ là hắn dùng tên giả, cũng có lẽ là, hắn căn bản không phải là người Hà Gian" Trần Bình suy đoán.

Lưu Vũ Chu ngẫm nghĩ, gật đầu nói: "Ta lúc ấy cũng có hoài nghi này, hắn nói mình là người Hà Gian, nhưng khẩu âm lại hoàn toàn không giống, hắn thậm chí cố ý ngậm thức ăn cùng ta nói chuyện, hiển nhiên là không muốn ta nhận ra khẩu âm của hắn, ta cũng thật không ngờ hắn trông như vậy, mà tâm cơ lại tinh tế, phi thường cẩn thận".

"Hắn vì cái gì không muốn cho đại ca nghe ra khẩu âm?" Trần Bình ánh mắt nhìn Lưu Vũ Chu rất tôn kính, cũng không phải là vì quan chức, mà hiển nhiên là do quan hệ cùng với Lưu Vũ Chu.

"Cái này cũng có thể hắn sợ ta nghe được khẩu âm của hắn, mà nhận ra thân phận của hắn" Lưu Vũ Chu cười nói: "Thật ra ta có cảm giác, hắn nhất cử nhất động đều rất cẩn thận, không quan hệ với quan phủ. Ta nghĩ hắn có lẽ phạm án rồi mới trốn đến Mã ấp, dựa vào Bùi Gia thương đội để vượt biên giới trốn tránh".

"Đại ca nói rất đúng" Trần Bình cười rộ lên.

Cửa phòng lại vang lên, Chu Chánh đi vào, trong tay cầm một tờ giấy, hơi thở hổn hển nói, "Đại ca, công văn truy nã của Thiện Dương đến, người nhìn xem bức họa này đi".

Lưu Vũ Chu tiếp nhận bức họa rồi liếc mắt xem, cũng đã nhận ra người trong bức họa chính là Ngụy Đức, sau khi đọc kỹ thì không khỏi cười nói, "Thì ra hắn tại Thiện Dương giết người, nên mới trốn đến đây, sợ ta là người bản địa, nghe ra khẩu âm Thiện Dương của hắn, lúc này mới nói xa tít tại Hà Bắc, lại không biết đó là nhà của ta, nói như vậy…"

"Đại ca có muốn lập tức thông tri cho nha môn bắt hắn không?" Trần Chánh cùng Chu Bình hưng phấn nói: "Khi đó, Tiêu Bố Y cùng Ngụy Đức có quan hệ cũng khó thoát, hơn nữa nói không chừng có thể đem Bùi Gia kéo xuống nước, như vậy chẳng phải là một công ba chuyện sao?"

Lưu Vũ Chu xua tay, hơi khép mắt nhìn bức họa kia, "Như vậy chúng ta có thể có được cái gì? Cho dù Bùi phiệt rơi đài, trước mắt cùng với chúng ta có liên quan gì? Càng huống chi bọn họ vốn đã thâm căn cố đế, chúng ta đắc tội với Bùi Minh Thúy cũng là việc không khôn ngoan chút nào. Các ngươi phải biết rằng, hiện nay thêm một bằng hữu so với có nhiều cừu địch thig tốt hơn nhiều. Người này võ công cao minh, cực kỳ hữu dụng, nhốt hắn chém đầu không phải rất là đáng tiếc sao?"

48. Chương 48: Môn Thần Chi Nhất

Mấy người Tiêu Bố Y sau khi Lưu Vũ Chu đi thì cũng không còn hứng thú ăn uống nữa.

Mấy huynh đệ đi tới Mã ấp mới được một ngày, đã đánh nhau hai trận, điều này làm cho Tiêu Bố Y nhiều ít cũng có chút đau đầu.

Người của sơn trại, hiển nhiên là vẫn chưa thể chuyển đổi vai trò được, rất nhiều chuyện không thích động não, mà chỉ quen dùng nắm đấm để giải quyết vấn đề.

Chẳng qua Tiêu Bố Y cũng không có ý trách huynh đệ của mình, bản thân mình khi thích nghi với vai trò thổ phỉ chẳng phải cũng mất mấy tháng sao? Mấy huynh đệ này đã nhiều năm làm thổ phỉ, động thủ nhiều hơn động não cũng là bình thường.

Hắn chỉ có vận may, trà trộn được vào Bùi phiệt, không lớn không nhỏ nhưng nhiều lần lại có thể chuyển nguy thành an.

Nhưng trải qua chuyện lần này, chủ quán tuy không nói gì, nhưng Tiễn Đầu Chu Mộ Nho cũng cảm giác như dưới mông có đinh, không ngồi yên được.

Vốn tưởng lại một hồi làm anh hùng, không nghĩ đến mặt lại lấm bụi, ai cũng có chút không được tự nhiên.

Ngụy Đức cũng không vùi đầu vào ăn bánh nữa, mà có chút đăm chiêu.

Sau khi Tiêu Bố Y tính tiền, mọi người cùng nhau ra khỏi quán cơm, thì cũng không có hứng thú đi dạo nữa, chỉ muốn trở về nghỉ ngơi, mà ánh mắt của mọi người nhìn Ngụy Đức cũng không giống trước nữa.

Người này, cũng không phải là người bình thường, may mà Thiếu đương gia nhìn xa trông rộng, kịp thời mượn sức, bằng không trận đánh hôm nay người bại chính là bọn họ.

Thái độ của Tiêu Bố Y đối với Ngụy Đức vẫn bình thường, không khen ngợi cũng không lãnh đạm, đối với chuyện võ công của hắn cũng không đề cập đến.

Ngụy Đức hai hàng lông mày cau lại, đến khi thấy mấy người kia đã đi xa, chỉ còn có Tiêu Bố Y ở bên cạnh hắn, rốt cuộc mở miệng, "Tiêu huynh, ta chỉ sợ phải rời khỏi đây trước, ân đức của huynh, cuộc đời này ta sẽ không quên".

Tiêu Bố Y cau mày, "Ngụy huynh, chẳng qua chỉ là vài bữa cơm, đừng có nghiêm trọng như vậy chứ. Ngụy huynh muốn rời khỏi đây, chẳng lẽ là vì hôm nay ra tay?"

"Tiêu huynh là người hào sảng trọng nghĩa, đối với người không quen biết cũng thật lòng đối đãi như vậy, ta thật sự cảm động" Ngụy Đức thở dài một hơi, "Hôm nay nếu không phải bất đắc dĩ ra tay, nói không chừng cũng có thể cùng Tiêu huynh ra ngoài một chuyến, để xem cái gì là Đột Quyết, không ngờ lại nhanh như vậy…"

Tiêu Bố Y trầm ngâm hồi lâu, "Chẳng lẽ…"

Lời của hắn còn chưa dứt, Ngụy Đức đã gật đầu, "Huynh nghĩ không sai".

"Làm sao biết ta đang nghĩ cái gì?" Tiêu Bố Y có chút ngạc nhiên.

"Tiêu huynh tuy không nói nhiều, nhưng là người thông minh, cái khác không đề cập tới, chỉ dựa vào việc ta ra tay cũng có thể hiểu được ta mấy ngày đóng cửa không ra ngoài là có ẩn tình" Ngụy Đức người tuy thô lỗ, nhưng lời nói lại hết sức thông minh, "Các người tính cách can thiệp vào chuyện bất bình cũng giống như ta vậy, ta nhịn không ra tay, chính là vì sợ làm lộ ra hành tung của mình, mất đi cơ hội ở cùng với Tiêu huynh".

Tiêu Bố Y rất cảm động, dừng bước nói, "Ngụy huynh cuối cùng vẫn ra tay, hiển nhiên là nhìn ra ta cùng Dương Đắc Chí không phải là đối thủ của hai người kia".

"Đúng là như thế," Ngụy Đức gật đầu, vỗ vỗ vai Tiêu Bố Y, "Tiêu huynh là người thông minh, xử sự khôn khéo, nhưng võ công hiển nhiên là không đánh nhắc tới, huynh cũng đừng nghĩ là ta nói cho qua chuyện…"

"Đa tạ Ngụy huynh thức tỉnh" Tiêu Bố Y nghe Ngụy Đức không hề kiêng kỵ nói thẳng ra khuyết điểm của mình, cũng không chút tức giận, chỉ thành khẩn nói: "Ta đối với thân thủ của mình thực sự là không có bao nhiêu tin tưởng".

Hắn nhiều ít cũng có chút khiêm tốn, không ngờ Ngụy Đức lại gật gật đầu, "Thân thủ của huynh đánh du đãng còn được, chứ còn muốn hành tẩu trong giang hồ, thì còn kém rất nhiều. Cũng may trên đời này võ công cũng không đại biểu cho tất cả, Tiêu huynh cũng đừng bởi vậy mà tự ti. Thiên hạ to lớn, người nhiều kỳ sĩ cũng nhiều, huynh tuy còn yếu là do chưa có danh sư chỉ điểm. Cho dù là hai kẻ giả làm du đãng vừa rồi kia, võ công so với mấy huynh đệ của huynh cũng mạnh hơn rất nhiều, ta không biết bọn họ đến là có ý gì, vì sợ bọn họ ra tay đánh bị thương huynh, nên mới giúp đánh lui".

"Huynh nói hai người nọ là giả sao?" Tiêu Bố Y trong lòng chợt rùng mình, hắn cũng vẫn có hoài nghi này, không nghĩ đến Ngụy Đức cũng nghĩ như vậy.

"Đương nhiên," Ngụy Đức cười lạnh nói: "Nếu hai tên lưu manh tại Mã ấp mà cũng có võ công cao minh đến như thế, ta cũng không dám tới đây".

Tiêu Bố Y cười khổ, thầm nghĩ đúng là mình điếc không sợ súng, lại dám ra mặt bất bình.

"Người nọ tới dụng ý rất rõ ràng, hai người bọn họ cố ý gây phiền toái cho tiểu nhị, thật ra chính là thử huynh hoặc thử ta, chẳng qua thử huynh thì khả năng lớn hơn. Bọn họ nếu biết ta thì quá nửa là đã đem xích tới trói rồi, cũng sẽ không đả thảo kinh xà" Ngụy Đức trầm giọng nói.

Tiêu Bố Y có chút hổ thẹn, thầm nghĩ mình cũng không thông minh như tưởng tượng.

"Nhưng huynh được Bùi phiệt coi trọng, tiền đồ rất tốt, ta hôm nay tuy ra tay cứu huynh, nhưng cũng đã làm liên lụy" Ngụy Đức cũng có chút áy náy nói: "Thật không dám giấu, Ngụy Đức là tên giả, tại hạ tại Thiện Dương ra tay đả thương người, đắc tội với sĩ tộc, lúc này mới bất đắc dĩ tới Mã ấp, vốn muốn lẫn vào thương đội ra ngoài né tránh, không ngờ hôm nay đã bị lộ hành tung. Ta nghĩ với sự tinh tế của Lưu Vũ Chu, thì trước sau gì cũng sẽ bị hắn phát hiện, đến lúc đó liên lụy đến Tiêu huynh thì cũng không hay. Ta đến đây cũng không phải là không có thu hoạch, ít nhất cũng gặp được người như Tiêu huynh, tính ra thì chuyến đi này cũng đã là không tệ, ta chuẩn bị hôm nay ra đi, cũng nên từ biệt tại đây".

Tiêu Bố Y trầm mặc một lát, "Ngụy huynh…"

"Ta không phải họ Ngụy," Ngụy Đức khẽ cười nói: "Tiêu huynh lấy sự chân thành đối đãi với ta, cũng không ngại nói cho Tiêu huynh biết tên của ta, nếu sau này còn gặp lại, cũng sẽ thống khoái mà uống với nhau một trận".

"Vậy không biết cao tính đại danh của Ngụy huynh là gì?" Tiêu Bố Y hỏi.

"Tại hạ Uất Trì Cung, tự Kính Đức" Ngụy Đức lắc đầu nói: "Tuy là vô danh tiểu tốt, chẳng qua cũng là tên thật, tính ra cũng không thẹn với lương tâm".

Lại thấy Tiêu Bố Y trợn mắt há hốc mồm nhìn mình, Uất Trì Cung có chút kỳ quái, "Chẳng lẽ Tiêu huynh nghe qua cái tên này rồi?"

"Vậy, vậy Uất Trì huynh hiện tại vẫn là vô danh sao?" Tiêu Bố Y cố nén sự kinh hãi trong lòng.

"Không sai" Uất Trì Cung có chút cảm khái, "Trượng phu vốn muốn lập nghiệp thành danh, lưu danh thiên cổ, không nghĩ đến Uất Trì Cung ta đến bây giờ vẫn là một kẻ vô tích sự".

Lại thấy Tiêu Bố Y vẫn sững sờ, Uất Trì Cung có chút kinh ngạc, "Tiêu huynh, người sao thế?"

"Không sao…"

Tiêu Bố Y rốt cuộc đã phục hồi tinh thần lại, thật khó có thể tin cuộc gặp gỡ này của mình, hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ qua, mình lại có thể gặp được Uất Trì kính Đức!

Hắn cho dù lịch sử học cũng không mấy tốt, nhưng vẫn biết mấy tên tuổi trong lịch sử như sấm động bên tai.

Mà Uất Trì Cung này tuyệt đối là cái tên vang dội nhất.

Uất Trì Cung, tự Kính Đức, là danh tướng đời Đường, trong truyền thuyết mặt đen như than, cùng Tần Quỳnh Tần Thúc Bảo là hai vị môn thần trong truyền thống Trung Quốc!

Hắn trước đây cũng đã từng xem qua bức họa của vị môn thần này, không nghĩ đến hôm nay có thể nhìn thấy được chân nhân.

Nhìn thấy ánh mắt dò hỏi của Uất Trì Cung, Tiêu Bố Y ho khan nói, "Không có gì, ta chỉ là đang nghĩ, với bản lãnh của Uất Trì huynh, trở nên nổi bật cũng là chuyện sớm muộn, trong lúc nhất thời chìm nổi cũng chưa tính là gì, mong Uất Trì huynh vạn vạn lần đừng nên buồn rầu".

Tiêu Bố Y đã được người này trong lịch sử, Uất Trì Cung nghe Tiêu Bố Y cổ vũ, cũng cảm động nói, "Đa tạ Tiêu huynh cổ vũ, Uất Trì có một ngày có thể nổi danh, cũng sẽ không quên những lời mà Tiêu huynh nói hôm nay. Tình trường thoại đoản (tình thì nhiều mà lời lại ít), ngày sau còn dài, Uất Trì Cung xin từ biệt tại đây".

49. Chương 49: Vận May Liên Tục

Uất Trì Cung xoay người đi thì Tiêu Bố Y vội vàng gọi lại.

Cảm khái hắn đúng là loại tác phong anh hùng không muốn liên lụy đến người khác, Tiêu Bố Y đương nhiên vẫn muốn giữ hắn ở lại.

Đáng tiếc lúc này cũng không có camera, bằng không chụp lại một tấm lưu truyền lại hậu thế cũng làm chấn động thế nhân, Tiêu Bố Y ý niệm trong đầu vừa chuyển, nhắc nhở nói: "Uất Trì huynh, còn hành lý của huynh tại thương đội".

"Về điểm này thì gia sản thật sự không đáng nhắc tới" Uất Trì Cung cười khổ.

Tiêu Bố Y có chút cảm giác, cũng là hiệp sĩ, Uất Trì Cung cùng với đại hán trọng đồng kia lại không giống nhau. Đại hán trọng đồng cực kỳ tiêu sái, còn Uất Trì Cung tuy cũng có thực lực cùng cơ trí, nhưng nhiều ít vẫn có chút câu nệ, bằng không với võ công của hắn, làm sao có thể kiếm cơm không đủ no cho được?

"Phá gia trị vạn quán" Tiêu Bố Y kéo tay Uất Trì Cung cười nói: "Huống chi huynh thu thập hành lý, ta cũng có thể cùng với huynh ở chung được một lúc nữa".

"Cũng được, chỉ cần cậu không sợ ta liên lụy" Uất Trì Cung cũng nắm chặt tay Tiêu Bố Y, chân thành nói: "Tiêu huynh, Uất Trì Cung ta không có mấy bằng hữu, cậu xem như là một trong đó".

Tiêu Bố Y nghe được những lời này, thực cũng có chút phiêu nhiên, Uất Trì Cung là ai, cùng với mình xưng huynh gọi đệ, cái này thật sự là một việc cực kỳ có thể diện.

"Chẳng qua Lưu Vũ Chu này võ công cực cao, ta cũng nhìn không thấu nông sâu" Uất Trì Cung thấp giọng nói: "Cậu phải cẩn thận, ngàn vạn lần chớ để bị vẻ ngoài văn nhã của hắn lừa gạt".

Tiêu Bố Y gật gật đầu, "Đa tạ Uất Trì huynh nhắc nhở".

Bọn họ vừa đi vừa chuyện trò, Mạc Phong thì thầm với Chu Mộ Nho: "Mẫu Nhũ, ngươi nói đại hán đen thui kia làm sao lại cùng với Thiếu đương gia có cảm tình tốt như vậy, bọn họ có phải là một loại tình cảm ái mộ không?"

Lại thấy ánh mắt của Chu Mộ Nho nhìn mình, Mạc Phong xoay đầu hỏi Tiễn Đầu, "Tiễn Đầu, ngươi nói đi?"

"Ngươi cẩn thận đại hán kia đập ngươi đó" Tiễn Đầu thản nhiên nói: "Mấy huynh đệ chúng ta nói nói cười cười, giỡn chút cũng không tính, nhưng nếu rơi vào tai người ta, hắn chỉ cần ấn một ngón tay, ngươi đến đường cũng không thấy mà đi".

Mạc Phong rùng mình, lẩm bẩm nói: "Đích xác là như thế, đều là con người, nhưng võ công của hắn làm sao mà luyện được đến như vậy?"

Tiêu Bố Y giữ Uất Trì Cung lại cũng không phải là để chuyện trò, mà là vì thấy hắn nghèo khổ, mà trên người mình lại không mang theo bao nhiêu tiền. Duy nhất chỉ có chút ngân đậu, mà lại còn dấu ở trong góc áo, cái này cũng là do Tiết Bố Nhân kỹ tính như là lão quản gia vậy.

Cũng không thể ở giữa phố mà cởi áo lấy ngân đậu được, như vậy Uất Trì Cung quá nửa là không chịu nhận, cho nên Tiêu Bố Y mới tính trở về lấy cho Uất Trì Cung một ít tiền làm lộ phí.

Hắn kiếm tiền cũng mau mà tiêu cũng lẹ, bốn mươi lượng vàng cũng đủ cho sơn trại sống một hai năm, mà chỉ tiêu trong giây lát, hôm nay nghĩ đến cũng có chút đau lòng, lúc ấy mà lưu lại túi ngân đậu, thì hôm nay cũng đã có tiền đưa cho Uất Trì Cung rồi.

Thương nhân tuy bị người ta xem thường, nhưng tư vị không có đồng nào trong túi cũng không có gì dể chịu.

Đang suy nghĩ có thể gom góp được bao nhiêu tiền, thì mấy người đã tới trước cửa Bùi Gia thương đội.

Trước cửa đã có nhiều người đến người đi, đều mang theo hàng hóa, thùng lớn thùng nhỏ, Tiêu Bố Y có chút sững sờ, quay đầu cười nói: "Xem ra có đại thương gia gia nhập liên minh, thật ra cũng là chuyện tốt".

"Nhiều người cũng phức tạp" Dương Đắc Chí nói một câu, ánh mắt chợt lóe, "Kia không phải là Tiểu Lục Tử sao?"

Tiểu Lục Tử cũng đã thấy mọi người, cười bước nhanh tới, "Tiêu gia, người mới trở về? Cũng may người trở về sớm, bằng không ta thực không biết nên xử lý như thế nào".

"Xử lý cái gì?" Tiêu Bố Y khó hiểu.

"Ồ" Tiểu Lục Tử chỉ vào đám khách thương đang lui tới, vỗ tay ba lần nói: "Tới đây hết đi, đây là Tiêu gia".

Lời hắn vừa dứt, một đám người đã như ruồi bọ nhìn thấy thịt đem đám người Tiêu Bố Y vây lại, ai cũng đều khom lưng gật đầu cười nói: "Tiêu gia khỏe chứ!"

Tiêu Bố Y lại kinh ngạc, "Tiểu Lục Tử, đây là sao?"

Tiểu Lục Tử cười nói: "Bọn họ đều là thương gia mới gia nhập Bùi Gia thương đội, biết có Tiêu gia huynh nói giúp cho bọn họ, nên lúc này mới được Bùi tiểu thư ân chuẩn cho gia nhập Bùi Gia thương đội, đương nhiên là muốn cảm tạ Tiêu gia một chút".

Tiêu Bố Y dở khóc dở cười, lại thấy tất cả mọi người đưa ra bao lớn bao nhỏ, lễ vật thực sự là không nhẹ.

Lúc trước tại Thiên Hương Phường, Bùi Minh Thúy chỉ giới thiệu cho hắn ba người, cũng nói qua để cho mọi người nhớ rõ Tiêu Bố Y hắn. Nhưng hắn làm sao nghĩ đến Bùi Minh Thúy tùy tiện một câu, mà lại có thanh thế như vậy.

"Tiêu gia, ta là Lao chưởng quầy tại hiệu vải Vương gia, thật ra chúng ta cũng mới gặp mặt không lâu" Người chưởng quầy kia lấm lét nhìn Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y nhìn kỹ, phát hiện quả nhiên là như thế, thì ra là mới đanh nhau qua một trận.

"Mấy cây vải này xin người nhất định phải thu lấy, bằng không ta không thể trả lời được" Lao chưởng quầy đưa tay chỉ vào cái rương ở sau, tiểu nhị cuống quít mở ra, lộ ra bên trong đầy những xấp vải lụa.

Lại thấy Tiêu Bố Y không đáp, Lao chưởng quầy trên mặt đã toát mồ hôi, "Tiêu gia không hài lòng?"

"Đây là vải nổi danh Giang Nam của Vương gia, không thua gì vải Lịch Dương, giá cả xa xỉ," Tiểu Lục Tử ở một bên cười nói: "Sau khi vượt biên giới, đa số vương công quý tộc Đột Quyết chỉ nhận vải ở hai nơi này xuất sản, cho dù Thánh Thượng chiêu đãi thương nhân vương tôn ngoại vực, cũng ưu tiên vải ở hai nơi này, Vương tài thần thực dụng tâm".

Tiểu Lục Tử biết Tiêu Bố Y không nhìn được hàng, cho nên ở một bên giúp đánh giá, lễ vật này tuyệt đối không nhẹ.

Người khác tại Bùi Gia, kiến thức rộng rãi, có thể nói giúp hắn thật sự cũng không nhiều, Lao chưởng quầy vừa nghe Tiểu Lục Tử nói, trên mặt cười như hoa nở, "Chỉ cần Tiêu gia thích là được rồi".

Tiêu Bố Y trong lòng buồn cười, liên tục gật đầu. Trên thực tế hắn cũng không biết vải Lịch Dương nổi danh, lại thấy Lao chưởng quầy đang trông ngóng nhìn mình, không thu thì cũng có chút không nể mặt, cũng vung tay lên, "Đa tạ Lao chưởng quầy phí tâm. Mạc Phong, thu nhận đi".

Lao chưởng quầy nét mặt già nua chợt tươi lên như hoa nở, quả thực so với Tiêu Bố Y nhận lễ vật còn cao hứng hơn nhiều.

Lễ nhiều người không trách, lễ nhiều cũng không thiệt thòi cũng là đạo lý, Tiêu Bố Y vốn đang muốn tìm mua cái gì đó độc đáo, nay lại nhận được hai rương vải Vương gia, thật sự rất là phấn chấn.

Nhìn thấy Tiêu Bố Y thu lễ, nhưng thương nhân còn lại cũng đi lên, một người béo tới mức không nhìn thấy trogn mắt tiến tới, "Tiêu gia, đây là một chút lễ vật của Ân gia, Mai gia, Viên gia Nhữ Nam đưa tới, chút lễ mọn xin đừng trách".

Tiểu Lục Tử đứng ở một bên lẩm bẩm: "Nhữ Nam thất tính (có bảy họ), Ân, Xương, Viên, Ứng, Hòa, Kinh, Mai, mỗi nhà đều giàu nứt đố đổ vách, tuy không phải là cả bảy nhà, nhưng ba nhà liên thủ tặng lễ, nhẹ cũng chỉ sợ trĩu tay".

Mấy hạ nhân vác đến hai rương, xem ra một chút cũng không nhẹ.

Đợi đến khi rương mở r, tất cả mọi người đều ồ lên, một rương thì đầy đồ sứ tự họa, xem ra giá cả cũng xa xỉ. Một rương khác thì hơi nhỏ một chút, nhưng khi mở ra thì tỏa ra mùi đồng muốn vật chết toàn bộ khất cái của Mã ấp.

Một cơ số điếu tiền được sắp xếp chỉnh tề nằm ở trong đó, tên chưởng quầy mập mạp ánh mắt híp lại, "Tiêu gia, đây là một chút tâm ý của ba nhà chúng ta, chỉ xin người tùy ý xử dụng".

Tiêu Bố Y lẩm bẩm tự nói, "Có chừng này tiền rồi, ta còn ra ngoài để làm gì nữa?"

Tiểu Lục Tử nhịn không được cười nói, "Tiêu gia, vậy cũng không thể được, Cao gia đã định bảy ngày sau khởi hành, người là Phó lĩnh đội đến Thiết Lặc, chính là người đại diện cho Bùi tiểu thư".

Các thương nhân nghe được lại cả kinh, liên tục chúc mừng, ánh mắt nhìn Tiêu Bố Y hàm chứa vạn nghĩa.

Hàn Tuyết vẫn ăn mặc như một gã sai vặt, tuy thấy tiền tài vải vóc nhiều như vậy, cũng không có cảm giác gì, nhưng khi nghe được Tiêu Bố Y sẽ lên đường, không khỏi trong lòng cảm thấy vui mừng, nhưng trong giây lát lại có chút mất mác.

Vui chính là nàng đã có thể có cơ hội quay trở về tộc, nhưng mất mác là vì sao, cho dù chính nàng cũng không thể hiểu được.

50. Chương 50: Tuyệt Giao

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, ai nói phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí, lão tử xem ra phúc lại đi kèm với phúc.

Tiên là cùng Uất Trì Cung xưng huynh gọi đệ, hiện tại lại có các thương nhân nịnh hót, bất quá làm người cũng đừng nên quá đắc ý, không nên ngông cuồng thì mới tốt, bằng không cổ nhân cũng sẽ không nói cái gì đó phúc hề họa hề.

Nghĩ như vậy, Tiêu Bố Y cũng hết sức khiêm nhường, cũng không khoa trương, chỉ là hắn chỉ thấy rương tiền của bảy nhà ở Nhữ Nam đưa tới kia cũng có chút kỳ quái.

Theo lý thì hai rương này giá trị không nên chênh lệch quá, trong thùng tuy có mấy trăm điếu tiền, nhưng Tiểu Lục Tử đặc biệt nói đến bảy họ ở Nhữ Nam, mỗi người đều giàu nứt đố đổ vách, xuất ra mấy trăm điếu tiễn thật sự không phù hợp lắm.

Nhưng lúc này cũng không thể nghĩ được nhiều, bởi vì Tiêu Bố Y sau khi thu nhận và cảm tạ lễ vật của hai nhà, thì nhưng người còn lại không phân biệt chủ thứ, đều tiến lên nói, "Tiêu gia, thỉnh xem một ít lễ mọn của Lâm gia…"

"Tiêu công tử, người hãy xem này, nghe nói Tiêu công tử muốn ra ngoài buôn bán, ta đặc ý chuẩn bị Phượng hoàng trà của Hải Dương, tuyệt đối là hàng nhất đẳng" Một người khác lấy lòng.

"Phượng hoàng trà có gì tốt chứ, Tiêu đại gia hãy nhìn xem Thần tiên trà của Mao Sơn mà chúng ta chuẩn bị cho người, uống một ngụm có thể kéop dài tuổi thọ…"

Đồng hành là oan gia một chút cũng không sai, tặng lễ cũng chẳng khác nào là ghen tuông.

Lâm gia thì Tiêu Bố Y thật ra cũng nghe nói qua, không biết có phải là tiệm gạo Lâm gia ở Dự Chương hay không nữa, còn Phượng hoàng trà Hải Dương, Thần tiên trà Mao Sơn thì cũng không biết chút gì, nếu là người khác, nếu là người khác thì sẽ trước tiên thu lễ vật rồi tính sau.

Mấy thứ này đều có giá cả xa xỉ, làm lóa mắt người khác, người bình thường thì đầu óc đã sớm mê muội đi rồi, Tiêu Bố Y thì lại thanh tỉnh dị thường, hai tay vung ra, "Các vị hãy nghe ta nói".

Đám người đang ồn ào đột nhiên tĩnh lặng, Tiêu Bố Y không biết mình lại có uy lực lớn như vậy, cũng hơi giật mình, nâng tay thi lễ nói: "Được các vị yêu mến, đưa tới rất nhiều đồ như vậy, Tiêu mỗ thật thẹn không dám nhận".

"Tiêu gia có gì mà phải thẹn" Mọi người không ngờ lại đều đồng thanh nói.

Các huynh đệ bị cản ở bên ngoài, đều có chút khó hiểu.

Mạc Phong thấp giọng hỏi, "Thiếu đương gia rốt cuộc đã làm cái gì, có cảm giác như là ân nhân của bọn họ vậy?"

Cả đám đều lắc đầu, "Ta cảm thấy ân nhân cứu mạng bất quá cũng chỉ như thế mà thôi".

Tiêu Bố Y khóe miệng mỉm cười, "Bất quá vô luận là có thẹn hay không, thì một phen tâm ý hôm nay, cũng không thể để cho các vị vất vả mang đến, lại mang về. Chỉ là Tiêu mỗ nông cạn, rất nhiều người cũng không nhận ra, nay thỉnh các vị lưu lại tên tuổi, Tiêu mỗ ngày sau cũng muốn có sự hồi báo".

Mọi người liếc nhìn nhau, trong lòng tự nhủ, đã tặng lễ thì cũng không bức gì được mình, chẳng qua tiểu tử ngươi nhân tình rõ ràng cũng không tệ. Nghe Tiểu Lục Tử nói, Tiêu Bố Y này được thăng làm Phó lĩnh đội của Bùi Gia thương đội, thật sự là cá chép vượt long môn, từng bước lên trời, một khi đã như vậy, mượn chút sức cũng là không tệ.

Tên tuổi cũng không có gì khó, mọi người tặng lễ đã sớm chuẩn bị danh sách, trên đó chẳng những là tên, cho dù tên cùng số lượng của lễ phẩm cũng đều rõ ràng.

Mọi người theo thứ tự trình lên, Tiêu Bố Y lại một hồi khách khí, nói ngày khác nhất định sẽ mở tiệc mời khách, lúc này mong các thương nhân tới chơi.

Cũng may phòng của bọn họ cũng không có ai, Lão bang tử không biết đã đi nơi nào, mọi người khi đem lễ vật vào trong phòng xong, nhìn thấy trái phải đã không có ai, đều hoan hô mặt mày hớn hở.

Những thứ này tuy giá trị cũng không tới ngàn vàng, nhưng ở cùng một chỗ giá trị cũng vượt xa bốn mươi lượng vàng cũng là điều rõ ràng.

Vốn đều là cảm giác được tiền đồ rộng rãi, nay tất cả đều rõ ràng cảm giác được, đi theo Thiếu đương gia, đúng là sẽ không thiếu tiền xài.

Cho dù là Uất Trì Cung, nhìn thấy mọi người vui mừng, cũng thấy vui lây, chỉ hy vọng được ở cùng với bọn họ, nhưng nghĩ lại cũng chỉ thở dài một hơi.

Tiêu Bố Y lại đi xem lễ phẩm, Mạc Phong cười nói: "Thiếu…, không phải, Bố Y, người ở bên ngoài biểu hiện trấn tĩnh tự nhiên, không kinh không hoảng, không nghĩ đến khi vào trong này, so với kẻ keo kiệt còn muốn hơn".

Tất cả mọi người đều cười, Tiêu Bố Y nghe thấy trêu chọc, cũng không tức giận, chỉ lấy ra một cái hộp nhỏ, hỏi rõ, "Đây là vật phẩm của Lâm gia đưa tới?"

Trên cái hộp có một cuốn sách nhỏ, cũng chỉ có hai ba tràng mà thôi, xem ra cũng không có nhiều thứ cho lắm.

"Đúng vậy" Dương Đắc Chí trí nhớ cũng không kém, mở ra dach sách lễ vật nói: "Cái này đích thực là lễ vật do tiệm gạo Lâm gia ở Dự Chương đưa tới".

"Tiệm gạo đưa tới lễ vật?" Chu Mộ Nho tiến lên hỏi: "Chẳng lẽ là gạo?"

"Cái này đúng thật là lễ nhẹ tình nặng" Mạc Phong nói: "Một cái hộp nhỏ thế này thì đựng được mấy xâu tiền".

Tiêu Bố Y cũng cười, trực tiếp cầm cái hộp đưa cho Uất Trì Cung, "Ngụy Đức huynh, biết ngươi chuẩn bị đi xa, chỉ là trong túi cũng có sẵn tiền nên lần này mươn hoa hiến phật tặng huynh một phần lễ vật, mong đừng chối từ".

Uất Trì Cung do dự một chút, rốt cuộc cũng nói: "Đa tạ".

Hắn cũng có chút tò mò, muốn biết trong hộp rốt cuộc là cái gì, khi mở ra xem thì cũng hít một hơi khí lạnh.

Mọi người cũng có ngẩn ra, trong hộp phát ra kim quang nhè nhẹ, bên trong lại là tầng tầng vàng lá.

Vàng tuy sử dụng cũng không tiện, nhưng ai cũng không thể không thừa nhận giá trị của nó, đem vàng dát mỏng thành vàng lá, đương nhiên là để tiện sử dụng.

Uất Trì Cung sớm biết rằng lễ vật này sẽ không nhẹ, nhưng lại thấy mọt hộp vàng lá như vậy, cũng có chút ngạc nhiên, liền đóng hộp đẩy trở lại, "Cái này thật sự quá nặng".

"Huynh nếu cho ta là bằng hữu, thì hãy nhận lấy, ta chỉ mong huynh cso ngày lên như diều gặp gió, thì tặng lại cho ta hai hộp" Tiêu Bố Y khẽ cười nói.

Uất Trì Cung sau khi nhìn Tiêu Bố Y một hồi, chỉ nói hai chữ, "Đa tạ".

Chậm rãi thu thập hành lý, Uất Trì Cung nhẹ nhàng buộc ở trên lưng, lại thấy ý lưu luyến trong mắt Tiêu Bố Y, vỗ vỗ vai Tiêu Bố Y nói, "Bố Y, tiễn quân ngàn dậm, cũng phải có lúc từ biệt".

Trong khẩu khí của hắn cũng không nỡ, Tiêu Bố Y cũng cười rộ lên, lại tiện tay lấy hai điếu tiền nhét vào trong túi của Uất Trì Cung, nơi đây hiện tại cái mà hắn không thiếu nhất chính là tiền!

Mấy cái lễ vật này đâu chỉ bốn mươi lượng vàng là có thể mua được.

Tiêu Bố Y trong lòng mơ hồ biết, bốn mươi lượng vàng mà mình đánh cuộc đã có thu hoạch, nói như vậy, tiền tài đối với mình nhìn như phiêu diêu, nhưng lại có hồi báo cực kỳ phong phú?

Hắn đương nhiên còn không biết lựa chọn của hắn là cực kỳ sáng suốt, bốn mươi lượng vàng mà hắn đưa cho Mộng Điệp, đã được Bùi Minh Thúy thưởng thức, cái thu hoạch được so với bốn mươi lượng vàng còn muốn quý trọng hơn rất nhiều! Tuy tiền đồ này hắn không thể thấy được, nhưng lại đang làm cho vô số người cực kỳ hâm mộ.

"Cho dù từ biệt, ta cũng tiễn huynh ra cửa".

Uất Trì Cung cũng không chối từ, cùng Tiêu Bố Y sóng vai đi ra ngoài, các huynh đệ đều đi ra cửa, mắt nhìn theo hai người.

Bọn họ thật ra cũng không có giao tình gì với Uất Trì Cung, chỉ là nể mặt Tiêu Bố Y thôi.

Hai người chưa ra tới cửa lớn, thì đã không hẹn mà cùng dừng lại.

Ngoài cửa có ba người đang đứng, rõ ràng chính là Lưu Vũ Chu cùng hai thủ hạ.

Lưu Vũ Chu yêu đao tại thân, mặc quan phục, đại biểu cho thân phận, sau khi thấy hai người đi tới, nhẹ giọng nói: "Tiêu công tử, vẫn khỏe chứ".

"Không nghĩ đến cùng Lưu đại nhân gặp lại nhanh như vậy, thật sự là tam sinh hữu hạnh" Tiêu Bố Y thuận miệng đáp, trong lòng lại khẽ giật mình, chẳng lẽ Lưu Vũ Chu tin tức linh thông, nhanh như vậy đã tra ra thân phận của Uất Trì Cung, bằng không hắn mới chia tay chưa được bao lâu, mà đã đuổi tới đây.

Hai gã thủ hạ sau lưng hắn là Trần Bình, chu Chánh, vẻ mặt đều nghiêm nghị, không thấy rõ được ý đồ.

"Nghe nói Tiêu công tử đã trở thành Phó lĩnh đội của Bùi Gia thương đội" Lưu Vũ Chu chắp tay, "Còn chưa giáp mặt chúc mừng".

"Chẳng lẽ Lưu đại nhân lần này đến, là đặc ý muốn chúc mừng ta?" Tiêu Bố Y mặt lộ vẻ kinh ngạc, trong giây lát lại tươi cười, "Một khi đã như vậy, ta cũng muốn mời Lưu đại nhân uống vài chén".

Hắn thoạt nhìn là muốn lôi kéo Lưu Vũ Chu đi tửu lâu uống một phen, Lưu Vũ Chu cũng cười lắc đầu, "Thịnh tình của Tiêu công tử, Lưu mỗ cũng sẽ có ngày nhất định phụng bồi, chẳng qua ta hôm nay đến đây, thật ra là muốn cùng với vị Ngụy Đức huynh này nói vài câu".

Uất Trì Cung đồng tử co rút lại, hồi lâu mới nói: "Không biết Lưu đại nhân muốn nói gì với ta?"

"Hình như Ngụy Đức huynh cùng Tiêu công tử rất có giao tình?" Lưu Vũ Chu thuận miệng hỏi một câu, "Chỉ là chuyện này cũng nên chỉ có ta cùng Ngụy Đức huynh nói riêng thì tốt hơn".

"Không sai, Ngụy Đức huynh..." Tiêu Bố Y đang muốn mở miệng, thì đã bị Uất Trì Cung phất tay ngăn lại, đột nhiên quay đầu lại, giương mắt nhìn Tiêu Bố Y nói: "Tiêu Bố Y, ta đến bây giờ đã ăn của ngươi sáu bữa cơm phải không?"

Tiêu Bố Y ngẩn ra, "Ngụy Đức huynh?"

"Mong ngươi chớ có xưng hô như thế," Uất Trì Cung trên mặt cũng không cóvẻ gì là hiệp cốt nhu tình, chỉ lạnh như băng nói, "Ngươi cùng ta chỉ là bằng hữu rượu thịt bình thường, ta cùng ngươi xưng huynh gọi đệ chỉ là bởi vì ăn của ngươi vài bữa cơm, thực ra cũng không có gì thâm giao".

Tiêu Bố Y trầm mặc xuống.

"Ngươi sao lại nsoi chuyện với Bố Y như vậy" Tiễn Đầu ở xa xa nghe thấy vậy liền xông lên.

Tiêu Bố Y đưa tay ngăn Tiễn Đầu lại, thấp giọng quát: "Tiễn Đầu, trở về".

Uất Trì Cung từ trong túi tiền lấy ra một điếu tiền, chính là một trong hai điếu tiền mà Tiêu Bố Y mới đưa cho hắn, tháo bỏ dây quấn lấy ra hai mươi bốn văn tiền đưa cho Tiêu Bố Y, "Một bữa cơm bốn văn là đủ, sáu bữa hai mươi bốn văn tiền, ta trả lại cho ngươi, từ nay về sau ta cùng Tiêu Bố Y ngươi không thiếu nợ nhau, cũng không có bất cứ qua lại gì".

51. Chương 51: Khổ Tâm

Uất Trì Cung sắc mặt lãnh đạm như một khối thép, hoàn toàn không còn vẻ mặt như lúc nhận vàng, người bên ngoài thấy vậy đều cảm thấy tiểu tử này sống không có hậu, không thể làm người được, mấy huynh đệ lại càng bất mãn.

Mạc Phong trên mặt giận dữ, tiến lên vài bước, đang muốn quát lên lại bị Tiêu Bố Y quay đầu ra dấu ngừng lại.

Một số người nhàn rỗi trong thương đội nhìn thấy Uất Trì Cung tuyệt tình quả nghĩa, đều thầm lắc đầu, thầm nghĩ cũng trách không được hắn nghèo khổ như vậy, thì ra nguyên nhân chính là không có tầm mắt. Tiêu Bố Y vô luận như thế nào, hiện tại cũng xem như là hồng nhân của Bùi phiệt, cho dù có muốn tuyệt giao cũng không nhất thiết phải nóng lòng như vậy.

Tiêu Bố Y khi quay đầu lại, nụ cười đã lạnh nhạt, khi tiếp nhận tiền còn đếm lại rồi nói: "Đúng là hai mươi bốn văn, chẳng qua bữa cuối cùng kia ngươi hình như ăn cả chục cái bánh?"

Uất Trì Cung cười lạnh, lại cởi dây lấy ra thêm bốn đồng, như là quỷ keo kiệt vứt cho Tiêu Bố Y, "Vậy ngươi thu lấy đi".

Tiêu Bố Y đưa tay nhận lây, thần sắc có chút ảm đạm, nhưng cũng nói một câu, "Vậy coi như là huề nhau".

Ngoài trừ Dương Đắc Chí thần sắc vẫn rầu rĩ, thì các huynh đệ còn lại thiếu chút nữa tức muốn điên lên, bọn họ đã gặp qua người vô sỉ, nhưng cũng chưa từng gặp qua người vô sỉ như vậy, lại có thể đem tiền Tiêu Bố Y tặng hắn mà trả lại cho Tiêu Bố Y!

Nếu dùng danh ngôn của Thiếu đương gia thì chính là, làm người cũng không thể vô sỉ đến mức đó! Chỉ là Thiếu đương gia không lên tiếng, bọn họ cũng chỉ có thể cố gắng khắc chế bản thân.

Uất Trì Cung hừ lạnh một tiếng, "Một khi ngươi và ta đã không có gì nợ nhau, về sau ngươi nếu có gì không hay xảy ra, ngàn vạn lần cũng không nên dính dáng gì đến ta".

Hắn nói xong, đột nhiên đã xoay người, đi nhanh ra sân.

Lưu Vũ Chu chắp tay chào cáo biệt Tiêu Bố Y, rồi nhanh chóng đi theo sau Uất Trì Cung, cũng không buông lỏng

Tiêu Bố Y cầm hai mươi tám đồng tiền, mắt nhìn theo Uất Trì Cung, ánh mắt phức tạp, hồi lâu mới quay trở lại phòng.

Mạc Phong khi trở lại phòng, rốt cuộc cũng đã nhịn không nổi, tức giận vỗ bàn, "Thiếu đương gia, người nhịn được, ta lại nhịn không được, người như thế heo chó còn không bằng".

"Mạc Phong, câm mồm!" Tiêu Bố Y lần đầu tiên quát với huynh đệ như thế.

Mạc Phong ngẩn ra, Chu Mộ Nho trừng mắt nhìn Mạc Phong, "Mạc Phong, ai gặp loại bằng hữu này đều không có gì dể chịu, ngươi cũng không cần châm chọc khiêu khích, đổ dầu vào lửa, trách không được Thiếu đương gia nổi giận".

Tiêu Bố Y nhìn mấy người, phát hiện đều là có vẻ đồng tình khó chịu giúp hắn, cảm khái những huynh đệ tốt này, nhiều ít cũng có chút áy náy. Bọn họ không biết thân phận của Ngụy Đức, có phản ứng như thế cũng là bình thường.

"Chuyện Ngụy Đức, các ngươi không cần nhắc lại, coi như không có người này. Ta muốn ra ngoài, mọi người sửa sang lại hàng hóa một chút, chuẩn bị để mấy ngày sau lên đường" Tiêu Bố Y sau khi phân phó, đã đẩy cửa đi ra ngoài.

Đi chưa được bao xa, Tiêu Bố Y cảm thấy được cái gì đó, liền chậm rãi dừng lại, quay đầu lại hỏi, "Đắc Chí, có chuyện gì?"

Dương Đắc Chí nhìn Tiêu Bố Y nói, "Ngụy Đức tuyệt không phải là hạng người bạc tình bạc nghĩa".

"Ta biết".

"Hắn cùng người tuyệt giao cũng không phải thực sự là muốn tuyệt giao" Dương Đắc Chí lại nói.

"Ta biết".

"Hắn có lẽ có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ, chính là sợ liên lụy đến người, cho nên mới cố ý trước mặt Lưu Vũ Chu cùng người nói rõ ràng quan hệ" Dương Đắc Chí lại nói.

"Ta biết".

"Hắn cho dù có án tại thân, cho dù bị Lưu Vũ Chu giữ lại, nhưng với võ công của hắn, muốn đào tẩu cũng không phải là không được" Dương Đắc Chí nhẹ giọng nói: "Người theo hắn để đối địch, cũng chỉ làm cho hắn thêm trói buộc, người làm vậy rất đúng".

"Cái này ta cũng biết" Tiêu Bố Y rốt cuộc cũng gật đầu, "Đắc Chí, cảm ơn ngươi".

"Ta cũng yên tâm" Dương Đắc Chí vỗ vỗ vai Tiêu Bố Y, "Bố Y, hắn là một trang hán tử, có đảm lược, người cũng tốt lắm".

Dương Đắc Chí sau khi nói xong những lời này, cũng đã vui mừng, yên tâm quay về lại phòng.

Hắn biết Tiêu Bố Y khẳng định cũng biết những điều này, Thiếu đương gia sau khi bệnh nặng một trận, người so với trước kia thông minh hơn nhiều. Nhưng hắn vẫn nhịn không được muốn nhắc nhở, hắn không muốn Tiêu Bố Y lo lắng.

Nhưng Tiêu Bố Y không thể không lo lắng!

Mấy ngày nay, tình huống của Lưu Vũ Chu này Tiêu Bố Y nhiều ít cũng biết một chút, Lưu gia là một phú hộ giàu có tại Mã ấp, gia tài cự vạn.

Lưu Vũ Chu bởi vì nhà có tiền, có điều kiện học cả văn lẫn võ, cho nên khi hắn trẻ kiêu dũng thiện xạ, thích kết giao hào hiệp, bản thân võ công cũng cực kỳ cao minh. Sau đó Lưu Vũ Chu trở thành Thái phó thủ hạ của Dương Nghĩa Thần, khi tam chinh Cao Lệ, cũng kiêu dũng thiện chiến, tắm máu chém giết, lấy quân công mà đề bạt.

Nhà hắn vốn từ buôn bán mà lập nghiệp, còn giống như hắn từ một tiểu binh mà lên tới Giáo úy Ưng Dương phủ cũng coi như là khác lạ.

Tuy Lưu Vũ Chu hiện ở tại Mã ấp, rất ít khi ra tay, nhưng nghe thấy Uất Trì Cung đối với hắn cũng không dò ra thâm sâu, Tiêu Bố Y cũng không thể không lo lắng cho an nguy của Uất Trì Cung.

Đi được vài bước, có gió nhẹ thổi qua, Tiêu Bố Y có chút thanh tỉnh, đột nhiên bật cười, thầm nghĩ mình đúng là đã lo lắng dư thừa, thế cổ nhân mà quan tâm. Nếu Uất Trì Cung này thực chính là Uất Trì Cung nổi danh cùng Tần Thúc Bảo kia, nói như thế nào cũng không thể chết tại Đại Đường này, mình lo lắng thật sự là có chút dư thừa.

Uất Trì Cung nếu cứ yên lặng mà chết một cách vô danh như vậy, sử thư hậu thế sao lại có thể ghi lại nhân vật này?

Nghĩ như vậy, Tiêu Bố Y cuối cùng cũng đã có chút yên tâm, ra khỏi đại viện, dọc theo đường phố mà đi tới, lại thấy Tiểu Lục Tử đang dắt một cao ngựa đi tới, con ngựa này nhìn thấy Tiêu Bố Y thì hí dài một tiếng, rất là thân thiết, đúng là Thanh Tiêu.

"Tiểu Lục Tử, tìm ta sao?" Tiêu Bố Y cùng Tiểu Lục Tử cũng đã rất quen thuộc.

Hắn thực không bởi vì thân phận đã cao, mà cùng với hạ nhân như Tiểu Lục Tử có khoảng cách, ngược lại, hắn lại càng xem Tiểu Lục Tử như là bằng hữu vậy.

"Tiêu gia, đích xác là tìm người có việc" Thái độ của Tiểu Lục Tử khi thấy Tiêu Bố Y cũng hoàn toàn khác với Triệu Minh Sanh kia.

"Gọi ta Bố Y là được rồi" Tiêu Bố Y cũng cảm thấy chưa quen với cách xưng hô này.

Tiểu Lục Tử lắc đầu nói: "Tiểu thư cũng phải gọi người một tiếng Tiêu huynh, hạ nhân như ta làm sao lại không biết lễ số. Chẳng qua Tiêu gia, ta cũng là thật tình gọi người, chứ nếu là Triệu Minh Sanh kia, hắn có gọi ta là gia ta cũng mặc kệ hắn".

"Vậy Triệu Minh Sanh kia hiện tại thế nào rồi?" Tiêu Bố Y thuận miệng hỏi.

"Triệu gia ở đay cũng xem như là phú hộ, chẳng qua so với Bùi Gia, xách giày cũng không đáng" Tiểu Lục Tử khinh miệt nói: "Hắn có mắt mà không tròng, đắc tội với Tiêu gia người, bị tiểu thư mắng nói không muốn nhìn thấy hắn nữa, phỏng chừng hiện chắc đã đi Giang Nam rồi".

Tiêu Bố Y đột nhiên không thể cười nổi, đối với quyền lực của Bùi Minh Thúy càng hiểu sâu hơn một bước.

"Ngươi dẫn Thanh Tiêu đến đây để làm gì?"

"Đây là ngựa mà tiểu thư tặng cho người" Tiểu Lục Tử trả lời: "Người nói cái gì hồng phấn tặng giai nhân, bảo mã tặng anh hùng, Tiêu gia sau này cũng cần phải có một con ngựa tốt mới được".

Bùi Minh Thúy cho bảo kiếm biến thành bảo mã, tuy bảo mã cũng chưa phải là bảo mã, nhưng Tiêu Bố Y trong lòng cũng cảm động, khẽ cười nói: "Ta cho dù không có cái gì là hồng phấn, nhưng cũng không dám đường đột tặng cho Bùi tiểu thư".

Tiểu Lục Tử đưa mắt cao thấp dò xét Tiêu Bố Y, lại cười rộ lên, "Tiểu thư nghe nói như thế, phỏng chừng cũng thật cao hứng, đúng, người còn bảo ta chuyển cho Tiêu gia một câu, người chúc Tiêu gia lên đường thành công, thuận buồn xuôi gió".

"Chuyển lời?" Tiêu Bố Y trong lòng chợt động, "Nàng vì sao lại không tự mình nói?"

"Người đã rời khỏi đây rồi".

"Ồ, nàng đi đâu vậy?" Tiêu Bố Y trong lòng chợt động, vốn hắn có ý định nếu Uất Trì Cung thực có nguy hiểm, thì có thể nhờ Bùi Minh Thúy trợ giúp, không nghĩ đến nàng lại không từ mà biệt, không khỏi cảm thấy có chút mất mác.

Bỗng nhiên lại cảm thấy có chút đường đột, Tiêu Bố Y cười nói: "Thật ra hành tung của Bùi tiểu thư, cũng không phải là điều mà ta nên hỏi".

Đối với Bùi Minh Thúy này, Tiêu Bố Y chỉ cảm thấy khó có thể nắm bắt, nhưng không thể phủ nhận, nàng ta đối với mình thật sự không tệ.

"Tiểu thư nói, người muốn hỏi, ta cũng có thể nói, người nếu không hỏi, thì ta cũng không dám lắm miệng" Tiểu Lục Tử như theo khẩu lệnh vậy, "Người hôm nay khởi hành đi Đạo Đồng quan, trước đi Tây Kinh bàn bạc làm ăn, sau đi Trương Dịch. Bởi vì nơi đây làm ăn gặp chút vấn đề, Bùi phiệt tại Trương Dịch làm ăn là quan trọng nhất, Mã ấp thật ra cũng không có gì, bởi vì giao dịch tại Trương Dịch đều là do Thánh Thượng khâm điểm mà tiến hành".

"Trương Dịch?" Tiêu Bố Y thì thầm tự nói, "Có phải là tại Hà Tây Kỳ Liên sơn không?"

"Không sai" Tiểu Lục Tử có chút kinh ngạc liếc nhìn Tiêu Bố Y, "Tiêu gia, người không giống người làm ăn chút nào, hình như rất nhiều chỗ không biết".

"Ta trước kia làm ruộng, cũng chưa từng được đi nhiều nơi" Tiêu Bố Y chỉ có thể giải thích như vậy.

"Ồ, thì ra là như thế" Tiểu Lục Tử thuận miệng nói, cũng không để ở trong lòng, "Năm đó Thánh Thượng tự mình tây tuần, trèo đèo lội suối, đả thông con đường tơ lụa, thật sự là thiên cổ danh quân mới có thể có công đức này, cho tới giờ..." Tiểu Lục Tử bấm ngón tay tính, "Cho tới giờ đã trải qua năm năm, thực là thời gian qua mau, năm tháng như thoi đưa".

52. Chương 52: Thịnh Thế

Tiểu Lục Tử khi nói đến thời gian qua mau, năm tháng như thoi đưa, liên tục lắc đầu, bộ dáng như là một bô lão vậy.

Tiêu Bố Y cảm thấy buồn cười, lại cảm thấy trong mắt Tiểu Lục Tử, Dương Quảng như là không đáng giận, thậm chí có thể dùng thiên cổ danh quân để hình dung. Điều này dĩ nhiên là đã có rất nhiều người khen tặng Thánh Thượng rồi, nhưng xem vẻ mặt của hắn, lại như là thật tình chân ý.

"Năm năm trước ngươi bao tuổi, mà như là đã thấy tận mắt vậy" Tiêu Bố Y trêu chọc.

Tiểu Lục Tử chép chép miệng, "Cho dù không tận mắt nhìn thấy, nhưng truyền miệng cũng không ai là không biết. Nhớ năm đó, Thánh Thượng tây tuần ngàn dặm, đến Trương Dịch, quốc quân sứ thần hai mươi bảy nước Tây Vực đều đến triều kiến, rúng động một thời..."

"Vốn từ khi Trương Khiên thông đến Tây Vực, rồi đến Đại Tùy, Thổ Cốc Hồn (chỉ người Mông Cổ) vẫn muốn chiếm lấy Trương Dịch này, để tranh việc buôn bán của Đại Tùy, các nước Tây Vực nếu muốn cùng Đại Tùy chúng ta giao dịch cũng không được. Thánh Thượng bảo bọn họ tránh ra, bọn họ không nghe, mặt rồng giận dữ, cử Dương Thái phó, Đoạn Thượng thư, Nguyên Nội sử cùng Trương tướng quân bốn lộ vây khốn, đánh cho Phục Duẫn Khả Hãn của Thổ Cốc Hồn lui về cả ngàn dặm, lúc này mới khai thông con đường tơ lụa, lấy Trương Dịch làm trung tâm tiến hành buôn bán giao dịch. Bởi vì Bùi lão gia quen thuộc

tình hình các nước Tây Vực, lúc này mới nhận lấy trách nhiệm. Lần này Trương Dịch có vấn đề, Bùi tiểu thư đương nhiên là phải giúp lão gia giải quyết".

Tiêu Bố Y thấy hắn nói hăng say, cũng có chút cuốn hút, thế mới biết con đường tơ lụa nổi danh thiên cổ lại chính là do công lao của Dương Quảng, không khỏi có chút cảm khái, hậu nhân sao lại chỉ chú ý đến những cái hoa hòe bên ngoài, đến nữ nhân của Dương Quảng, đến phóng đãng của Dương Quảng, loại thành tích thịnh thế đề cao tự hào dân tộc này lại không được tuyên truyền?

Còn cái gì Dương Thái phó, Đoạn Thượng thư hắn cũng không biết, chẳng qua cũng không có hỏi, chỉ nghĩ những người này hoặc đã chết hoặc đã cao cao trên miếu đường rồi, đối với mình cũng không có quan hệ gì.

"Mấy cái này ngươi làm sao biết?" Tiêu Bố Y cẩn thận hỏi một câu, "Ta thấy ngươi kiến thức cũng khá rộng rãi".

"Năm ấy ta mới mười tuổi, là một gã sai vặt, rất nhiều chuyện cũng không biết" Tiểu Lục Tử thở dài nói: "Tiêu gia khen ta kiến thức uyên bác, ta thật ra thẹn không dám nhận, chỉ là may mắn cùng lão gia, sau là cùng tiểu thư, lúc này mới có thể chính mắt thấy được thịnh thế lúc ấy, đương nhiên cũng có rất nhiều điều là do lão gia cùng tiểu thư nói cho ta biết, lão gia cùng tiểu thư kiến thức rộng rãi, làm sao ta có thể so sánh được".

"Tiêu gia người không biết, thấy quân chủ hai mươi bảy nước Tây Vực hướng tới triều thần phục, lúc ấy chúng ta thực cảm thấy đi theo Thánh Thượng, trên đời cũng không có gò làm khó được, đáng tiếc sau lại, Tiểu Lục Tử nói tới đây đang hăng hái, đột nhiên thở dài, lắc lắc đầu, "Sau thì không cần phải nói".

Tiêu Bố Y biết hắn tuy đối với mình cũng không tệ, nhưng dù sao còn có kiêng kị, có những điều cũng không thể nói được, "Tiểu thư nhà ngươi đi Trương Dịch xa xôi, đi đường cũng phải cẩn thận".

"Đa tạ Tiêu gia quan tâm" Tiểu Lục Tử đưa cương ngựa cho Tiêu Bố Y, "Người nếu có việc, tìm Cao gia là được. Tiểu thư đã phân phó qua, nơi này tất cả đều do Cao gia làm chủ, Cao gia bảo ta nói với người, trong chuyến lên đường sắp tới, nếu hàng hóa còn chưa chuẩn bị đầy đủ, thì mong người nhanh chóng chuẩn bị".

Tiểu Lục Tử nói xong liền đi, lại dừng lại, nhìn thấy Tiêu Bố Y đang nhìn mình, lại quay ngược lại, "Đúng rồi, tiểu thư còn có lời nhờ ta nói, ta thiếu chút nữa quên mất".

"Lời gì?" Tiêu Bố Y hỏi.

"Người nói Tắc ngoại đa ma, vọng quân bảo trọng" Tiểu Lục Tử sau khi nói xong những lời này, xoay người rời đi, cũng không có quay đầu lại nữa.

Tiêu Bố Y dẫn ngựa đi, cũng không có về lại chỗ ở.

Nghĩ đến tám chữ mà Bùi Minh Thúy phó thác Tiểu Lục Tử mang tới, cũng không biết có thâm ý gì. Sau khi đi một hồi lại mỉm cười, thầm nghĩ trượng phu làm việc, chỉ cầu không thẹn với lương tâm, cẩn thận là được rồi, không cần phải nghĩ nhiều như vậy. Nếu như sợ trước sợ sau, không bằng về nhà lấy vợ sinh con cho xong.

Sau khi đi một hồi, Tiêu Bố Y nhảy lên ngựa, cũng không cố ý phóng ngựa, mà chỉ đi một vòng trong thành, thật thoáng như một giấc mộng.

Chuyện phát sinh trong mấy tháng này hắn cả đời cũng khó có thể tưởng tượng, nhưng sự việc phát sinh trong mấy ngày nay, cũng là hắn trong mấy tháng trước cũng khó có thể tưởng tượng.

Hắn không phải là người nóng vội, cũng không phải là người có khát vọng cao xa gì.

Một ngàn năm sau hắn như thế, thì đi vào ngàn năm trước hắn vẫn như vậy, hơn nữa hắn cũng biết thế đạo đang thời điểm loạn lạc.

Nhưng không chờ hắn thay đổi lịch sử, xem ra lịch sử đang từ từ thay đổi hắn. Cánh cửa vận mệnh đã đưa hắn đến thời đại này, không ngờ lại đưa đẩy hắn làm thổ phỉ, rồi làm ăn buôn bán, tiếp cận Bùi phiệt, hôm nay lại đưa đến thảo nguyên, giờ khắc này, hắn xem như đi bước nào biết bước đấy, cũng không thể kháng cự?

Uất Trì Cung là anh hùng tới cõ nào, mà hiện tại còn nghèo túng đến như thế, còn phải nhờ Tiêu Bố Y hắn cấp cho lộ phí, Tiêu Bố Y ngẫm lại cũng có chút buồn cười, lại cảm thấy lo lắng, sau khi nghĩ một hồi lại thấy, Uất Trì Cung này nói không chừng cũng không phải là Uất Trì Cung kia, nhưng hắn hiện tại ra sao rồi? Trong đầu miên man suy nghĩ, thả lỏng dây cương cho ngựa tự đi.

Trong khi không rõ thân đang ở nơi nào, thì bên tai đột nhiên nghe được một tiếng 'tang' vang lên.

Tiếng vang rõ ràng, mang đến sự tĩnh lặng cho suy nghĩ hỗn loạn của hắn, sau tiếng vang đó, tiếng đàn cao vút lên, như là băng tan nước chảy, lúc chảy lúc ngừng.

Nhưng dòng nước này như nắm bắt lấy tâm tư của người ta, làm cho người ta cảm thấy tiếng đàn như đang dò xét vào sâu trong tâm tư của người nghe.

Tiếng đàn có chút trong trẻo, khi ngừng mà vẫn còn rung động, phảng phất như sương ngưng lạnh lẽo, lại làm cho tinh thần của người ta rung lên.

Tiêu Bố Y dừng ngựa, quay đầu tìm nơi tiếng đàn phát ra, phát hiện mình không biết từ khi nào, đã đến một nơi yên tĩnh. Cách đó không xa có một đình viện, tường hồng cao cao, đình viện có một hồng lâu, mái lầu xéo lên, có chút nhã trí.

Trên hồng lâu có một khung cửa sổ che một nửa, nhìn không thấy động tĩnh bên trong, nhưng tiếng đàn chính là từ nơi đây truyền ra.

Tiêu Bố Y lập tức lắng nghe, không khỏi có chút xuất thần, hắn tự nhận mình là người thô lỗ, không hiểu âm luật, nhưng người thô lỗ như hắn lại có tâm tư tinh tế, hơn nữa là người của hai thế giới, nghe được khúc chiết của tiếng đàn cảm xúc càng nhiều.

TIếng nhạc là tiếng lòng, chính là tiếng đàn có thể mang đến cho hắn nhiều loại cảm thụ, thật sự là chuyện trước đó chưa từng có.

Hắn trước kia cả ngày ngồi trong cao ốc, giữa bốn bức tường, thần kinh dã muốn xơ cứng, rất ít có khả năng có nhiều cảm xúc như hôm nay. Khi đó, trời cũng không phải là màu lam, nước cũng không thể tùy ý mà uống, âm nhạc mạnh mẽ, người nghe âm nhạc cổ điển cũng phải bỏ tiền ra rất nhiều, nơi này tuy ít phương tiện, nhưng vô hình chung lại làm cho hắn cảm nhận được rất nhiều.

Tiếng đàn vốn như băng tan nước chảy, giây lát lại ấm áp như ánh sáng mặt trời, tan rã sương băng. Âm luật biến như oanh minh yến hồi, nhanh chậm rõ ràng.

Tiêu Bố Y đã trầm mê trong đó, không khỏi nhớ lại không ít chuyện vui vẻ khi xưa, thầm nhủ người đàn ắt hẳn phải là cao nhân?

Tiếng đàn lại chuyển, từ xuân ấm hoa nở biến hóa thành gió thu lành lạnh, Tiêu Bố Y sau khi nghe được, cũng lại có chút phát lạnh. Sau một khắc này tiếng đàn thấp xuống, phảng phất như cô nhạn bồi hồi, gió thu trên cao, trong thanh cao lại ẩn chứa sự cô tịch, Tiêu Bố Y bỗng nhiên nhớ tới thân nhân bằng hữu ngàn năm sau đã quên đi, trong lòng cay đắng. Hắn vẫn biết, thân đã là người chết, làm sao mà quản được việc sau này, hắn đương nhiên nên xem như là người đã chết, tùy ngộ mà làm là lựa chọn tốt nhất của hắn.

Tiếng đàn lại chuyển, chuyển như bức rèm khẽ đứt, bạch ngọc chợt vỡ, làm cho người ta tiếc hận, rồi lại làm cho người ta thanh tỉnh trở lại, Tiêu Bố Y trong lòng tán thưởng, không nghĩ đến một khúc đàn nhìn như đơn giản mà lại có thể biến hóa khó lường như thế.

Đúng lúc này, tiếng đàn đột nhiên đứt đoạn, tựa như một lưỡi dao sác bén cắt ngọt, lại như tình đoạn còn loạn, Tiêu Bố Y thở dài một tiếng, lúc này mới thúc ngựa đi tiếp, thầm nghĩ lần này may mắn nghe được một khúc đàn này, không biết ngày sau còn có thể nghe được một khúc đàn mà ngay cả người thô lỗ như mình nghe được cũng có nhiều cảm xúc như vậy hay không nữa, trách không được cổ nhân nói cái gì Khổng Tử văn thiều nhạc tam nguyệt bất tri nhục vị, Hàn Nga thiện xướng dư âm nhiễu lương tam nhật, so với những ca khúc thịnh hành nghe rồi lại quen, thực sự là có hương vị khác hẳn.

Dọc theo hồng tường đi về phía trước, Tiêu Bố Y vốn tưởng rằng đây là là của một người bản địa nào đó, cũng muốn xem ai mà có thể có đình viện lớn như vậy, có tiên âm như vậy, đợi đến khi ra phía trước thì chợt ngẩn người ra.

Trong hẻm nhỏ thì u tĩnh nhã trí, phía trước thì lại ngựa xe như nước, trên tòa nhà hai tầng phía trước có một tấm biển rất lớn, mặt trên rõ ràng ghi ba chữ Thiên Hương Uyển rất to.

Tiêu Bố Y lúc này mới hiểu được Thiên Hương Uyển rộng lớn, vượt xa mình nghĩ.

Lần trước hắn đi vào nơi này là từ cửa chính mà vào, lần này lơ đãng đi đến hậu viên, chẳng lẽ tiếng đàn vừa rồi nghe thấy lại là do ca kỹ trong này đàn nên?

Nghĩ vậy Tiêu Bố Y trong lòng chợt động, trong giây lát nghĩ đến Mộng Điệp được xưng cầm vũ song tuyệt, lần trước chỉ mới thưởng thức vũ nghệ của nàng, chẳng lẽ lần này chính là nàng ta đàn?

53. Chương 53: Gặp Lại Người Ấy

Tiêu Bố Y đang ngẫm nghĩ, thì một thanh âm quyến rũ vang lên bên tai, "Đây không phải là Tiêu công tử sao?"

Tiêu Bố Y quay đầu lại nhìn, thì thấy một cô gái ăn mặc như nha hoàn đang vui mừng nhìn mình.

Tiêu Bố Y nhìn cảm thấy có chút quen mắt, nhưng trong lúc nhất thời lại không nghĩ ra là người nào, lập tức chắp tay nói:"Tại hạ Tiêu Bố Y, xin hỏi cô nương có nhận nhầm người hay không?"

Hắn không nghĩ rằng mình tại Mã ấp đã trở thành một người nổi tiếng đến nỗi ngay cả một nha hoàn ven đường cũng nhận biết.

Nha hoàn hai mắt có thần, che miệng cười ngọt ngào, lại có chút phong tình, hiển nhiên là tiêm nhiễm phong cách của nhạc phường, "Tiêu công tử, người không nhớ ta, nhưng ta lại nhớ rõ người. Lúc trước trong phòng của tiểu thư, ta còn pha nước ấm cho người, không nghĩ đến người lại mau quên như vậy".

Tiêu Bố Y đột nhiên nhớ lại, có chút giật mình, không khỏi hơi đỏ mặt.

Lúc trước Bùi Minh Thúy bất ngờ đem đêm đầu tiên của Mộng Điệp tặng cho hắn, hắn lại hồ đồ đi vào trong phòng Mộng Điệp, tuy cũng không có chuyện gì xảy ra, nhưng ánh mắt cũng bị Mộng Điệp thu hút mất. Lúc ấy trong phòng cũng có mấy nữ sai vặt lui tới, hắn cũng không nhìn kỹ, nhưng không nghĩ đến hắn không nhìn kỹ, mà người ta lại nhớ rõ về hắn.

"Tiêu công tử, người đến thăm Mộng Điệp tiểu thư sao?" Nha hoàn đi tới, kéo ống tay áo của Tiêu Bố Y, "Vậy còn đứng ở đây làm gì, mau xuống ngựa đi".

Nàng tựa hồ nhận định Tiêu Bố Y khẳng định là vì Mộng Điệp mà đến, nên không ngớt kéo vào.

Trước lâu cũng có người đến kẻ đi, nghe được Tiêu Bố Y lại có thể được thấy mặt Mộng Điệp, thần sắc đều không khỏi lộ ra vẻ hâm mộ.

Tiêu Bố Y nhìn thấy ánh mắt của mọi người, đối mặt với sự lôi kéo của nha hoàn, nếu mà bỏ đi thì lại có vẻ cổ hủ, nên không do dự nữa mà nhảy xuống ngựa, khẽ cười nói: "Vậy phiền cô rồi, đúng rồi, còn chưa thỉnh giáo phương danh của cô nương?"

Nha hoàn nhìn thấy Tiêu Bố Y xuống ngựa, trong mắt hiện lên vẻ cười giảo hoạt, lơ đãng nói, "Ta là một nha hoàn, làm gì có phương danh viên danh, Tiêu công tử cứ gọi ta là Tiểu Hồng là được rồi".

Nàng chỉ tùy tiện một câu, lại làm cho Tiêu Bố Y nghe ra sự chua xót vô hạn, không khỏi im lặng hồi lâu.

Người nữ thời đại này, hiển nhiên không có hạnh phúc như phụ nữ hiện đại, ca kỹ cao cao tại thượng, bất quá cũng chỉ là lễ vật để người khác tặng qua lại mà thôi, Tiểu Hồng thân là nha hoàn bên người Mộng Điệp, địa vị lại càng thấp.

"Tiểu Hồng, ta không hiểu quy củ nơi này," Tiêu Bố Y sờ sờ túi tiền, "Gặp Mộng Điệp tiểu thư có cần cái kia… không?"

"Cái gì?" Tiểu Hồng trông thấy vẻ xấu hổ của Tiêu Bố Y, chợt tỉnh ngộ, liên tục lắc đầu, "Không cần, không cần, Tiêu công tử quá khách khí rồi".

Nàng nói không cần, rồi dẫn Tiêu Bố Y đi vào trong lầu liền đụng ngay một nữ nhân, trên mặt đầy phấn nước chừng dày cũng phải tới ba tấc, che lấp cả khuôn mặt, "Tiểu Hồng, vị này là ai?"

Nàng ta hình như mới ngủ dậy, chỉ nhìn phục sức Tiêu Bố Y mà xưng hô công tử, khi mở to mắt nhìn kỹ lại, đột nhiên miệng mở rộng ra, "Đây không phải là Tiêu công tử sao, trận gió nào đã thổi người tới đây vậy. Các cô nương đâu, mau ra đón khách".

Cô nương này hô lên một tiếng, hương phong trận trận, các cô nương đã từ bốn phương tám hướng ùa tới, vây quanh Tiêu Bố Y, "Đây không phải là Tiêu công tử sao, anh tuấn tiêu sái như thế, còn trẻ mà đã có nhiều vàng như vậy, thực nổi tiếng không bằng gặp mặt".

Tiêu Bố Y thầm nghĩ những người này tuệ nhãn thật kinh người, vàng của mình để ở nhà, mà cũng bị nhìn ra hay sao.

"Tiêu công tử, người tới nơi này để gặp ta sao? Vậy không bằng đến phòng ta nghỉ ngơi một lát trước".

"Tiêu công tử..."

Trong giây lát, mấy nữ nhân này thiếu chút nữa là đem Tiêu Bố Y ra ngũ mã phân thây.

Tiêu Bố Y bất ngờ không kịp phòng, bị bao phủ trong một biển hoa, mờ mịt thất thố. Hắn không biết, lúc trước Bùi Minh Thúy đãi tiệc các thương nhân, các cô nương này tuy đi ra không nhiều lắm, nhưng cũng đã ở dưới lầu nhìn trộm, đã sớm thấy qua hắn, chỉ hận không thể được như Mộng Điệp. Lần này nhìn thấy chính chủ đến, làm sao có thể bỏ qua?

"Từ từ đã, Khổng má má" Tiểu Hồng mặt đỏ tận tai, cực lực che ở phía trước Tiêu Bố Y, "Tiêu công tử tới nơi này là tìm Mộng Điệp cô nương!"

"Ngươi nói tìm là tìm sao?" Một nữ nhân cười lạnh nói: "Tiểu Hồng, Tiêu công tử cũng không phải là người nhà của Mộng Điệp..."

"Tại hạ thực đến đây là để bái phỏng Mộng Điệp cô nương" Tiêu Bố Y nhìn thấy Tiểu Hồng tóc tai rối bù, nước mắt lưng trong, đành phải động thân đi ra, "Được các cô nương yêu mến, Tiêu mỗ xin đa tạ".

Bốn phía chợt yên lặng, Khổng má má cười rộ lên, "Một khi đã như vậy, Tiểu Hồng còn không nhanh chóng đưa Tiêu công tử qua, còn ở đây làm gì nữa?"

Tiểu Hồng than thở nói: "Cũng phải tránh ra mới qua được chứ".

Nàng kéo Tiêu Bố Y đi về phía trước, một nữ nhân còn chưa chịu buông tha, hướng tới Tiêu Bố Y liếc mắt đưa tình, lớn tiếng nói: "Tiêu công tử, nếu sau này có rảnh, không ngại cứ đến đây, ta gọi là Mộng Di!"

Mộng Di? Tiêu Bố Y mang theo nghi hoặc vừa đi theo Tiểu Hồng, vừa quay đầu mỉm cười, nghĩ hồi lâu, thầm nghĩ quá nửa là đều lấy chữ Mộng làm đầu, Mộng Điệp, Mộng Nghệ, đều là cái tên rất hay, chỉ là mình hiểu sai.

"Tiêu công tử thật ra không cần để ý đến các nàng" Tiểu Hồng bĩu môi, có chút bực bội nói: "Bọn họ đều biết ngươi đến là tìm Mộng Điệp cô nương, lại còn lôi kéo người không ngớt, thực sự là kỳ cục mà".

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, ta cảm giác cũng rất tốt, vốn nói có tiền là đại gia, ta không có tiền nhưng được làm đại gia cảm giác cũng không tệ.

Chẳng qua thấy Tiểu Hồng thanh âm đay nghiến, Tiêu Bố Y chỉ có thể nói: "Các nàng thật ra cũng nhiệt tình".

Tiểu Hồng ừm một tiếng, thần sắc có chút mất tự nhiên, dẫn Tiêu Bố Y đi về phía trước.

Lầu trước phân hai tầng, là nơi ca kỹ dùng để tiếp khách, đằng sau là một cái hoa viên rất lớn, giả sơn nước chảy, phong cảnh khá đẹp.

Hai người đi trên con đường rải đá chen với cỏ, rốt cuộc đi tới trước một hồng lâu, Tiêu Bố Y đại khái tính phương vị, biết đây chính là ngôi lầu mà mình ở sau ngõ nhỏ đã thấy, không khỏi cảm thấy có chút trùng hợp.

Chỉ là nơi này rộng lớn như vậy, lại làm cho hắn có chút hoảng sợ tài thế hùng hậu của Bùi Gia, hắn cũng đã biết, Thiên Hương Phường cũng là sản nghiệp của Bùi phiệt.

Hồng lâu phân hai tầng, tuy nhỏ nhưng cũng phi thường tinh xảo, khắp nơi lộ ra tâm tư của nữ nhân.

Tiểu Hồng tiến đến tiểu lầu, nhanh chóng lên tiếng, "Tiêu công tử, người đợi ở đây".

Lời của nàng ta còn chưa dứt, người đã như chim én nhẹ nhàng chạy lên trên lầu.

Tiêu Bố Y chậm rãi ngồi xuống, không bao lâu sau, Mộng Điệp đã thướt tha đi xuống, nhẹ giọng nói: "Tiêu công tử đại giá quang lâm, Mộng Điệp không kịp đón từ xa, xin thứ tội".

Thanh âm đến thì người cũng đến, nàng đến trước mặt Tiêu Bố Y thi lễ, một luồng hương thơm truyền tới, cũng không nồng đậm, làm cho người ta ngửi thấy có chút sảng khoái.

Mộng Điệp hôm nay đã đổi cách ăn mặc, lần trước nàng xuất hiện với trang phục cầu kỳ, còn lần này thì lấy trang nhã làm chủ.

Y phục toàn màu trắng, váy áo tung bay, càng làm tôn lên dáng người uyển chuyển, phiêu nhiên như tiên vậy.

Khuôn mặt tuyệt đẹp, ống quần hơi cao, lộ ra cổ chân thon dài như ngọc. Mỗi một cử động giơ tay nhấc chân của nàng đều cực kỳ tao nhã, đẹp không thể tả.

Tiêu Bố Y cũng nhìn có chút xuất thần, đến khi Mộng Điệp nói chuyện, lúc này mới phục hồi tinh thần lại, đứng lên cười nói: "Ta cũng là ngẫu nhiên đi qua, có cái gì mà nghênh hay không nghênh, nói đến ta cũng chẳng phải là công tử gì, chẳng qua chỉ là một người thô lỗ, Mộng Điệp cô nương quá khách khí rồi".

Tiểu Hồng đã sớm đem trà lên, nghe vậy che miệng cười, lặng lẽ lui ra, Mộng Điệp thản nhiên cười như đóa lan nở rộ vậy, lại chuyển đề tài khác, "Tiêu công tử tối hôm trước từ biệt, Mộng Điệp cũng rất nhớ, không nghĩ đến hôm nay đã được gặp, Mộng Điệp thực sự rất vui".

Tiêu Bố Y lúc này mới nghĩ đến việc hôm nay thật sự là không ít, mình với Mộng Điệp cũng chỉ mới gặp mặt hơn một ngày. Nhưng trong một ngày này thực sự có rất nhiều chuyện xảy ra, đủ màu đủ sắc, còn nhiều hơn tất cả mấy tháng trước cộng lại.

Trước tiên là đánh nhau, sau đó một nhiên phát hiện một trong môn thần Uất Trì Cung ở bên cạnh mình, lại trở thành bằng hữu, vô số khách thương đều xem hắn như là tài thần vậy, đi đến nơi này, thì lại được rất nhiều cô gái tranh giành, giống như hắn thực sự có phong độ, còn trẻ mà giàu có vậy.

Tất cả những điều này, chẳng qua là bởi vì bản thân mình đua ngựa một trận cho Bùi Minh Thúy mà thôi.

Tất cả những thứ này, thực sự có thể dùng Trang tử chi mộng, như mộng như ảo, phi điệp phi ngã để diễn ta. Đột nhiên nhớ tới tiếng đàn vừa rồi, Tiêu Bố Y trong lòng thầm than, trong lúc nhất thời cũng không biết nói sao.

54. Chương 54: Chuyện Mong Chờ Nhất

Trong khi Tiêu Bố Y đang thất thần, Mộng Điệp cũng không nhiều lời, nàng vẫn yên lặng nhìn nam tử trước mắt, trong sự tò mò còn có sự cảm kích, còn có một chút hương vị nghiên cứu.

"Ta thật ra..." Tiêu Bố Y phục hồi tinh thần trở lại, cảm thấy không hiểu tại sao lại đi vào trong này, vừa muốn giải thích.

"Công tử mời dùng trà" Mộng Điệp nâng chén ý mời, cánh tay nâng nhẹ, lộ ra một đoạn cổ tay, trắng bóng vô cùng.

Tiêu Bố Y thấy cánh tay của nàng, nhịn không được nghĩ đến thân mình của nàng đêm rồi khi tắm rửa, không khỏi cổ họng có chút phát khô, nâng chung trà lên uống một ngụm, cũng không nhận ra tư vị gì, chỉ cảm thấy hương vị không tệ.

"Không biết Tiêu công tử là người phương nào? Hiện ở tại nơi đâu?" Mộng Điệp nhìn thấy Tiêu Bố Y im lặng, có chút áy náy nói: "Mộng Điệp hỏi nhiều rồi".

Tiêu Bố Y phát hiện vấn đề đơn giản này bản thân cũng rất khó trả lời, chỉ có thể nói sang chuyện khác, "Mộng Điệp cô nương sao lại ở nơi này?"

"Thiếp còn có thể đi nơi nào?" Mộng Điệp khó hiểu.

"Ta nhớ rõ nàng có thể chuộc thân, chẳng lẽ tiền không đủ, hay là..." Tiêu Bố Y muốn nói lại thôi.

Mộng Điệp cười khổ nói: "Không ai lại muốn ở trong này, vàng mà Tiêu công tử cấp cho Mộng Điệp cũng đủ cho Mộng Điệp chuộc thân, chỉ là đến giờ vẫn còn ở bên người Mộng Điệp" Lại cảm thấy lời nói có chút trực tiếp, có hương vị nhìn vật để nhớ tới người, Mộng Điệp cười xấu hổ nói: "Tiêu công tử có thể nghĩ rằng Mộng Điệp rất mê tiền?"

"Không phải" Tiêu Bố Y lắc đầu, "Một khi nàng đã có tiền, lại không muốn lưu lại nơi này, chẳng lẽ là bởi vì bọn họ gây khó dễ?"

Mộng Điệp khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, hạ thấp mi mắt, "Mộng Điệp từ nhỏ đã mất cha mẹ, rời khỏi đây thì đi nơi nào?"

Tiêu Bố Y im lặng, lúc này mới cảm thấy nỗi khổ của Mộng Điệp là từ trong xương tủy.

"Nàng chẳng lẽ không còn thân thích nào có thể nương tựa sao?" Tiêu Bố Y lại hỏi.

"Thiếp thật ra cũng còn một người dì," Mộng Điệp thản nhiên nói: "Chẳng qua người ấy đã đem thiếp bán vào trong này, đổi lấy mấy lượng bạc".

Nàng nói nhân tình thế thái hết sức bình thản, lại làm cho người nghe cảm thấy chua xót. Tiêu Bố Y lúc này mới nhìn Mộng Điệp, phát hiện trên mặt của nàng ẩn chứa vẻ sầu khổ, nhẹ giọng nói: "Nàng cũng thật đáng thương".

Mộng Điệp khẽ cúi đầu, thấp giọng nói: "Cảm ơn Tiêu công tử, không biết Tiêu công tử đã có phu nhân hay chưa?"

"Xem như là chưa" Tiêu Bố Y cũng không biết Hàn Tuyết có tính hay không nữa.

"Xem như là chưa có?" Mộng Điệp đã không còn vẻ buồn rầu nữa mà mỉm cười, "Tiêu công tử thực thích nói đùa, xem như là chưa có là có ý gì, chẳng lẽ đây cũng là bí mật?"

Tiêu Bố Y cười khoát tay nói, "Nói đến thì dài lắm. Ta cho đến bây giờ cũng không rõ nữ nhân bên cạnh ta có tính là phu nhân của ta không nữa".

Mộng Điệp mở to mắt nhìn Tiêu Bố Y, tràn đầy vẻ khó hiểu, "Điều này mà cũng không rõ được?"

"Thôi không nói đến nữa" Tiêu Bố Y nhớ tới Hàn Tuyết, cảm thấy có giải thích cũng không được, "Nàng hỏi điều này để làm gì?"

"Thiếp nghĩ nếu Tiêu công tử có phu nhân, không biết có thể để cho Mộng Điệp sau khi chuộc thân thì đến hầu hạ phu nhân, cũng là cho Mộng Điệp có một nơi để gởi thân?" Mộng Điệp có chút chờ mong.

Tiêu Bố Y ngẩn ra, "Điều này cũng có thể sao".

Mộng Điệp tràn đầy thất vọng, "Tiêu công tử không chịu sao?"

Tiêu Bố Y thấy vẻ thất vọng của nàng, ung dung cười nói: "Nàng cao cao tại thượng, mười ngón chưa từng dính một giọt nước sôi, làm sao có thể làm việc nặng được?"

Thật ra hắn muốn nói chính là, ngay cả người vợ giả kia ta cũng phải ta đưa đến Thiết Lặc, nàng hầu hạ cho người nào đây?

"Mộng Điệp không sợ khổ" Mộng Điệp đột nhiên ngẩng đầu, chấp nhất nhìn Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y nhìn hàng hồi lâu thì thở dài nói, "Ta thật ra không có nơi ở cố định, lang bạt bất định, qua vài ngày nữa là phải lên đường rồi".

"Ồ" Mộng Điệp trong mắt tràn đầy vẻ thất vọng, biết Tiêu Bố Y đang cự tuyệt, "Quan ngoại khắc nghiệt, người Hồ chiếm đa số, dã man thành tính, Tiêu công tử phải cẩn thận, còn không biết bao lâu thì Tiêu công tử trở về, muốn buôn bán cái gì?"

Nghe Mộng Điệp nhỏ nhẹ thì thầm, nhìn thấy Mộng Điệp như có sự mất mác, Tiêu Bố Y đột nhiên hào tình dâng lên, xuất hiện ý bảo hộ.

Hắn không phải kè kẻ ngu ngốc, đương nhiên biết Mộng Điệp muốn tìm một chỗ dựa, một nữ nhân xem ngươi là chỗ dựa, ngươi lại né đông tránh tây thì thật là mất mặt. Vô luận về sau có thay đổi như thế nào, bản thân mình cũng có thể giúp đỡ.

"Thật ra ta muốn buôn bán ngựa" Tiêu Bố Y chậm rãi nói: "Trước mắt mục trường (đồng cỏ chăn nuôi) đang lúc phát triển, ta lần này ra quan ngoại, chính là muốn tìm kiếm giống ngựa tốt. Chờ sau khi ta trở lại, cũng sẽ chuyên tâm kinh doanh mục trường, đến lúc đó chịu nắng phơi sương, nhất định là vất vả".

Mộng Điệp lộ ra vẻ chờ mong, cũng có chút chúc phúc nói: "Vậy hy vọng Tiêu công tử người mã đáo thành công".

"Thật ra phát triển mục trường, vẫn còn thiếu người," Tiêu Bố Y ho khan nói, "Mộng Điệp cô nương nếu thực không có chỗ để đi, cũng có thể chờ ta trở lại, đến mục trường giúp một tay, nếu thích, cũng có thể ở đó".

'Bốp' một tiếng, chén trà trong tay Mộng Điệp rơi xuống đất, tan nát thành từng mảnh nhỏ.

Tiêu Bố Y bị dọa nhảy dựng, "Mộng Điệp cô nương?"

Mộng Điệp si ngốc nhìn Tiêu Bố Y, trong giây lát lộ vẻ khó có thể tin, "Tiêu công tử nói, Mộng Điệp nếu nếu có thể tự do, thì có thể tới mục trường của Tiêu công tử?"

"Chính xác là như thế" Tiêu Bố Y thấy vẻ vui mừng của Mộng Điệp, trong lòng cũng thoải mái, "Chẳng qua chỉ sợ phải chờ ta trở về rồi mới tính được".

"Đợi được, đợi được, bao lâu cũng đợi được!" Mộng Điệp tràn đầy vẻ hoan hân, khóe miệng thoáng cười, mà nước mắt lại chảy xuống, "Tiêu công tử, người thực là một người tốt".

Tiêu Bố Y cười nói: "Ra quan ngoại cũng không phải là chuyện gì to tát, nàng cứ yên tâm, ta chỉ sợ nàng chịu không nổi sự vất vả ở mục trường, chỉ làm vài ngày là đòi về thôi".

Mộng Điệp khẽ cắn chặt răng, "Vậy Tiêu công tử có thể cùng thiếp đánh cuộc một phen không, đánh cuộc Mộng Điệp có thể ở lại mấy ngày?"

Lời của nàng hiển nhiên có thâm ý, chỉ sợ Tiêu Bố Y chỉ nói cho vui thôi.

"Đánh cuộc cái gì đây, nàng nếu muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, ta làm sao có thể ước thúc được nàng" Tiêu Bố Y cười lắc đầu, "Đúng rồi, Mộng Điệp, mùi thơm trên người của nàng hôm nay thật khác biệt, làm cho người ta ngửi thấy cũng không đành lòng cự tuyệt yêu cầu của nàng".

Mộng Điệp cười giảo hoạt, "Hương phấn trên người Mộng Điệp chính là danh sản của Giang Đô, đặc sản mà Phượng Xuân lão tự hào, hơn nữa chỉ có một nhà này mới có, nghe nói Khả Đôn của Đột Quyết cũng rất thích, lúc trước tới Tây Kinh triều bái cũng phải mua loại hương phấn này mang về".

"Khả Đôn có nghĩa là gì?" Tiêu Bố Y hỏi.

"Khả Đôn chính là phu nhân của Khả Hãn" Mộng Điệp có chút kinh ngạc, lại có chút lo lắng nói: "Tiêu công tử, người thì ra đối với mấy cái này một chút cũng không biết, vậy cũng phải hết sức cẩn thận. Thiếp nghe

nói hiện nay quan hệ giữa Khả Hãn cùng Triều đình rất căng thẳng, buôn bán cũng không phải là chuyện dể dàng".

Tiêu Bố Y trong lòng chợt động, "Mộng Điệp, nàng nói Khả Đôn cũng thích phấn son, vậy nếu ta mang theo phấn son qua đó buôn bán, có thể có thị trường không, ừm, là có thể có người mua không?"

Tiêu Bố Y nghĩ tới cũng có chút hưng phấn, không ai so với hắn hiểu hơn được đạo lý phụ nữ và trẻ em là nơi kiếm tiền tốt nhất. Trogn thời đại của hắn, tùy tiện chỉnh mí mắt, nâng chút mũi, làm trắng chút da cũng đã tốn cả trăm ngàn, nếu có thể tìm được cái mà ít người làm, đả thông được thị trường này, nói không chừng cũng rất có tương lai.

"Người mua chỉ sợ không nhiều lắm" Mộng Điệp một câu phong kín ngay ảo tưởng của Tiêu Bố Y.

"Vì sao?" Tiêu Bố Y ngẩn ra.

"Bởi vì nam nhân ở đó không nói đạo lý, nữ nhân nơi đây địa vị còn tệ hơn nữ nhân của Trung Nguyên nhiều," Mộng Điệp nói: "Nữ nhân nơi đây nghe nói chẳng khác gì hàng hóa, thì làm sao mà có tiền mua mấy thứ này?"

Tiêu Bố Y đang hứng chí lại lập tức bị dập tắt, trong lòng ngược lại cũng không nghĩ như vậy, bán lược được cho hòa thượng mới là vua bán hàng, cũng không phải nam nhân nào cũng như nàng nghĩ đâu, chẳng qua một khi đã nói tới người Đột Quyết, Hàn Tuyết thật ra mới có quyền lên tiếng.

Nghĩ như vậy, Tiêu Bố Y nóng lòng muốn hỏi Hàn Tuyết, nên đứng lên nói, "Mộng Điệp, ta còn có chuyện, xin phép đi trước một bước".

Mộng Điệp trong lòng run lên, vội đứng lên nói, "Tiêu công tử, Mộng Điệp đã nói sai cái gì sao? Nếu thực như vậy, thì mong người đừng có phiền lòng".

Tiêu Bố Y ngẩn ra, nhìn thấy dáng vẻ đáng thương của Mộng Điệp, liên tục lắc đầu, "Đâu có, đâu có. Ta đúng là đang có việc, nàng cứ yên tâm, chỉ cần nàng muốn đến mục trường, chúng ta lúc nào cũng hoan nghênh".

Mộng Điệp thả lỏng tâm sự, lại thấy Tiêu Bố Y đã đi tới cửa, thì kêu một tiếng, "Tiêu công tử".

"Chuyện gì?" Tiêu Bố Y quay người lại hỏi.

"Tiêu công tử nếu rảnh, bất cứ lúc nào cũng có thể đến nơi này, Mộng Điệp lúc nào cũng hoan nghênh người" Mộng Điệp cắn nhẹ răng, thấp giọng nói.

Tiêu Bố Y gật gật đầu, đã đi nhanh ra ngoài, Mộng Điệp ngơ ngác nhìn theo bóng lưng của hắn, thật lâu sau cũng không nói gì.

"Tiểu thư, Tiêu công tử sao lại đi vậy?" Tiểu Hồng không biết từ khi nào đã xuất hiện.

"Hắn là người làm đại sự, đương nhiên là đi làm việc rồi" Mộng Điệp sâu kín thở dài một tiếng, "Cảm ơn em, Tiểu Hồng."

Tiểu hồng cười giảo hoạt, "Tiểu thư, người quá sức thu người rồi, vừa rồi khi ở trên lầu thấy Tiêu công tử ở ngoài tường, người chỉ nhìn hắn, hắn làm sao biết được tâm ý của người? Hạnh phúc nhất định phải do tự mình đi tranh thủ, em đã đi ra trước chặn hắn lại, chính là chặn đứng hạnh phúc của tiểu thư lại. Chẳng qua nếu không có một khúc đàn của cô, Tiêu công tử cũng không thể tìm được đến đây".

"Quỷ nha đầu này" Mộng Điệp nhịn không được cười, "Ai cũng không có thủ đoạn bằng em".

"Tiêu công tử là một nam nhân tốt, đương nhiên là phải dùng thủ đoạn để bắt lấy," Tiểu hồng bĩu môi, "Chúng ta nếu cứ như vậy thì tiểu thư đã không thể gặp được người này rồi, các tỷ muội khác nhìn thấy Tiêu công tử, cứ như là sói đói nhìn thấy thịt heo vậy, nếu không phải có em ngăn cản, Tiêu công tử sớm đã bị các nàng xẻ thịt ra rồi. Tiêu công tử tuy là dân áo vải, nhưng hắn có thể được Bùi tiểu thư thưởng thức, một bước lên trời cũng chỉ trong tầm tay. Nam nhân vĩ đại như vậy, người mà sơ sẩy một chút, hắn có thể sẽ bị nữ nhân khác lập tức cướp đi".

“Ta cũng không có trông mong gì một bước lên trời” Mộng Điệp trong mắt lộ ra vẻ mong chờ cùng cảm tạ, “Nếu có thể đón mặt trời lặn, phóng ngựa chăn dê, đó cũng là chuyện ta mong chờ nhất rồi”.

55. Chương 55: Khóa Vàng Rương Bạc

Tiêu Bố Y buổi sáng rời giường, cảm thấy quay cuồng không có cái gì là rõ ràng.

Từ khi ở chỗ Mộng Điệp trở về cũng đã được bốn năm ngày, mà danh sách lễ vật các huynh đệ còn chưa lên được rõ ràng.

Loại hiệu suất làm việc này làm cho Tiêu Bố Y nhiều ít cũng có chút bất mãn, chẳng qua hắn cũng không chỉnh lý lại, hắn cũng không mấy quan tâm đến việc quản lý. Hắn có lúc thậm chí trong túi có bao nhiêu tiền cũng không rõ ràng lắm.

Tất cả mọi người đều là nam nhân, đánh nhau thì có thể, chứ nói đến quản lý tài sản, đó lại là vấn đề khác, cho dù là Dương Đắc Chí khi dính tới mấy cái này, cũng cảm thấy nhức đầu.

Cũng may trong bọn họ còn có Hàn Tuyết, nữ nhân tinh tế, nhiều ít cũng làm cho mọi người yên tâm.

Uất Trì Cung đi rồi cũng không thấy trở lại, Lão bang tử thấy có nhiều người đến như vậy, đã sớm chủ động dọn qua phòng khác.

Tuy nói bọn họ huynh đệ tình thâm, để ở cùng nhau cũng tiện, nhưng nói lại thì cũng là Lão bang tử cẩn thận, nhìn thấy hàng hóa chất như núi vậy, sợ có thiếu hụt thứ gì mình cũng khó mà ăn nói.

Chẳng qua hắn quá cẩn thận, chứ với cái kiểu không quan tâm của những người này, phỏng chừng có mất đi một nửa mới có thể phát hiện hàng hóa thiếu hụt.

Lão bang tử vừa đi, các huynh đệ càng tứ vô kiêng kị, đem không gian bên trong cấp cho Hàn Tuyết, sau đó ở trong đó mà cân nhắc làm sao có thể phát huy giá trị lớn nhất của hàng hóa.

Mở đôi mắt ngái ngủ ra, lại gặp phải một khuôn mặt cơ hồ dán sát trên mặt mình, Tiêu Bố Y không cần đoán cũng biết, đó là Mạc Phong, chỉ có hắn mới thích làm mấy cái trò tinh quái này.

“Chuyện gì?” Tiêu Bố Y đẩy Mạc Phong ra, “Ngươi chuyển làm nghề nhìn tướng rồi sao?”

“Không phải” Mạc Phong ngồi ở trên giường đối diện, “Ta chỉ là ở đây xem thử tiểu tử ngươi có phải là tài thần hay không, bằng không tiền tài sao cứ bay tới như vậy?”

“Vậy ngươi nhìn ra cái gì?” Tiêu Bố Y ngồi dậy cười hỏi.

“Không có, ta chỉ nhìn ra tiểu tử ngươi ấn đường phát hồng, mệnh phạm đào hoa” Mạc Phong cũng cười rộ lên, “Bố Y, Lộ Khắc (Lucky)”.

Hắn đưa ngón tay chỉ, Tiêu Bố Y mới phát hiện mấy huynh đệ đều đang giương mắt nhìn chằm chằm vào một cái rương.

Lộ Khắc cũng là do Thiếu đương gia dạy, người trong sơn trại cảm thấy Thiếu đương gia nói chuyện so với người ở trên đường còn cổ quái hơn, Lộ Khắc nghĩa là gì, hắn đương nhiên cũng không biết.

Tiêu Bố Y nhận ra cái rương kia, nó vốn chứa mấy trăm điếu tiền, đó là tâm ý của ba nhà Ân gia, Mai gia cùng Viên gia Nhữ Nam hợp lại đưa tới.

“Cái thùng có gì hay mà xem?” Tiêu Bố Y lắc lắc đầu, cảm thấy Mạc Phong kinh ngạc, lại thấy Hàn Tuyết cũng giương mắt nhìn cái rương kia ngẩn người ra, lúc này mới cảm thấy có chút môn đạo.

“Trong thùng vốn có mấy trăm điếu tiền” Mạc Phong nói.

“Đúng vậy” Tiêu Bố Y gật đầu nói, đột nhiên chụp lấy cổ Mạc Phong, “Tiểu tử ngươi không phải muốn nói cho ta tiền không thấy nữa”.

"Tiền không phải là không thấy" Mạc Phong thở không nỗi, "Gần đây mọi người vất vả, cho nên có phân chia mỗi người vài điếu, trong đó vẫn còn hơn hai trăm điếu".

Nhìn thấy Tiêu Bố Y thả lỏng cái cổ của mình ra, Mạc Phong mới thở ra một hơi dài nói: "Thiếu đương gia, người thật sự quá khẩn trương rồi, hiện tại chúng ta đối với tiền cũng xem như là phân trâu vậy, nhưng chỉ là..."

Các huynh đệ đều mặt mày hớn hở, bộ dáng như thấy tiền sáng mắt vậy, "Bố Y, đừng khẩn trương, chẳng những tiền còn, mà còn có thêm một số thứ".

Tiêu Bố Y buông tay ra, "Thêm cái gì?"

Khi hắn hỏi, cũng đã cẩn thận nhìn cái rương, đột nhiên hít một hơi nói: "Các ngươi không phải muốn nói cho ta, cái thùng này làm bằng bạc chứ?"

"Ngươi nghĩ thì hay rồi" Mạc Phong khinh thường nói, đưa tay lấy ra một cái khóa, "Chúng ta mới phát hiện, cái khóa này không ngờ lại là khóa vàng!"

Tiêu Bố Y cầm lấy cái khóa, tung tung xem thử sức nặng, lúc này mới chú ý trên khóa có mấy vết ngấn, vốn cái khóa đen thui, nay lại có vài vết khắc lên, lộ ra ánh vàng rực rỡ, Tiêu Bố Y khó có thể tin được, "Thật sự là dùng vàng tạo thành khóa?"

Hắn chẳng những kinh ngạc về giá trị của nó, còn cảm khái về thủ nghệ của thời đại này.

Tất cả mọi người đều gật đầu, Chu Mộ Nho nói, "Đây là công lao của Tiễn Đầu".

"Sao lại quy công cho hắn?" Mạc Phong không phục nói: "Nếu không phải ta đánh mất chìa khóa, Tiễn Đầu làm sao mà dùng biện pháp này để phá khóa, ai có thể nghĩ đến cái khóa lại làm bằng vàng? Con mẹ nó, một cái khóa bằng vàng lớn như vậy, nói như thế nào cũng phải hơn mười lượng. Đều nói bảy nhà Nhữ Nam mỗi nàh gia tài cự vạn, nhưng đối với ngươi nằm mơ cũng không nghĩ đến bọn họ ra tay lại hào phóng đến như vậy".

Tiêu Bố Y trong lòng vừa động, còn chưa kịp nói gì, Tiễn Đầu đã rút đao ra, như là nổi điên chém lên rương tiền vài nhát đao, mọi người ngẩn ra, trong giây lát tất cả đều yên lặng.

Bởi vì mọi người đều thấy rõ ràng, màu đen của rương sau khi bị Tiễn Đầu chém lên vài nhát, trên mặt xuất hiện những vạch màu trắng lóe lên hào quang, tay của Tiễn Đầu cũng có chút phát run, lại chém thêm mấy nhát, lộ ra càng nhiều vạch trắng, rồi dùng một giọng khó có thể tin được hô lên, "Đúng là dùng bạc làm rương sao?"

"Mẹ ta ơi" Mạc Phong nhịn không được kích động, đã xông tới, dùng sức ôm cái rương lên, "Thảo nào ta lại thấy nặng như vậy!"

Mọi người cùng hoan hô, Tiêu Bố Y lại được một số tiền lớn, trong lòng cũng run sợ, mấy hào môn sĩ tộc này giàu có quả thực làm cho bọn họ khó có thể tưởng tượng được, đám người Mạc Phong hưng phấn cũng có nguyên do. Bởi vì hàng hóa được tặng tuy quý trọng, nhưng dù sao cũng chỉ là hàng hóa, làm sao có thể so được với vàng thật bạc thật.

Lần này bỗng nhiên lại được một khoản lớn như vậy, trách không được sao bọn họ lại điên cuồng.

Lấy vàng làm khóa, bạc làm rương, lễ vật biểu hiện chẳng qua chỉ là mấy trăm điếu tiền, trên thực tế lễ vật tuyệt đối là nặng bậc nhất.

Trách không được Tiểu Lục Tử nhắc nhở mình, lễ vật mà bảy nhà Nhữ Nam tặng tuyệt đối không nhẹ, Tiểu Lục Tử so với bọn họ mà nói, đương nhiên là kiến thức rộng rãi, biết nhiều môn đạo hơn hẳn.

Tiêu Bố Y tuy đánh cuộc bốn mươi lượng vàng, biết sẽ có hồi báo, nhưng nằm mơ cũng không nghĩ đến hồi báo lại hậu hĩnh như vậy, một lượng tiền tài lớn như thế, cho dù là Tiêu Bố Y cũng có chút khát khao. Nhưng càng nghi hoặc thêm sâu, hắn chẳng qua chỉ là một Phó lĩnh đội nho nhỏ, mà Tiểu Lục Tử chỉ nói một tiếng, ba nhà đối với mình không hề quen biết, mà đã tặng lễ vật quý trọng đến như thế, chẳng lẽ là bởi vì một câu nói của Bùi Minh Thúy?

"Thống kê lại một chút, rồi đem về sơn trại, mấy cái này dùng để làm tài chính để phát triển mục trường của sơn trại" Tiêu Bố Y rất nhanh đưa ra quyết định.

"Ai đưa đi?" Tất cả mọi người đều gãi đầu, trong thành so với sơn trại tốt hơn nhiều, bọn họ không muốn lập tức trở về.

Cửa phòng vang lên hai tiếng gõ cửa, mọi người không hẹn mà cùng che ở phía trước cái rương.

Tiễn Đầu đi ra mở cửa, nhìn thấy là Lý Chí Hùng, bĩu môi nói, "Ngươi đến làm gì?"

Tiễn Đầu không có sự trầm ổn như Tiêu Bố Y, vui giận chán ghét đều biểu hiện lên mặt.

Lý Chí Hùng gật đầu cúi người, "Có hai vị nói đến tìm Tiêu gia, ta liền dẫn đến nơi này".

"Là ai?" Tiễn Đầu nhìn về phía sau hắn, thấy hai người đội mũ cỏ, che kín cả khuôn mặt, cảm thấy có chút quen mắt, Dương Đắc Chí cũng đi ra, vẻ buồn chán trên mặt lại lộ ra nụ cười, "Lý huynh, đa tạ, đây là người thân của ta".

Lý Chí Hùng có chút cảm giác được yêu lại sợ, chẳng qua khi Tiễn Đầu né người qua, thì ánh mắt đã đảo qua bên trong phòng, "Các người đang có việc, ta cũng có chuyện phải đi".

Hai người kia tiến vào, mọi người còn chưa kịp nhận ra là ai, Tiêu Bố Y ánh mắt đã sáng ngời, "Nhị đương gia, người sao lại đến đây?"

Tiết Bố Nhân lấy mũ cỏ ra, lộ ra nụ cười, "Trại chủ lo lắng cho các ngươi, bảo ta đến xem sao".

Người kia cũng bỏ mũ ra, lộ ra khuôn mặt đỏ hồng, rõ ràng là Tiêu Tác.

Hai người cũng đều hóa trang đơn giản, Tiễn Đầu chỉ nhìn sơ qua dĩ nhiên là không nhận ra.

"Hai người đến cũng vừa lúc" Tiêu Bố Y thầm nghĩ hai vị này so với Tào Tháo còn tích cực hơn, chưa kịp nhắc đã đến rồi, "Trong này có vài thứ muốn nhờ hai người mang về".

Thấy hàng hóa chất đầy trong phòng, Tiết Bố Nhân tuy bình tĩnh, cũng hít vào một hơi khí lạnh, "Bố Y, đây là ngươi mua sao? Ngươi sao có nhiều tiền vậy?"

Tiết Bố Nhân là người trầm ổn cẩn thận, lại giỏi về quản gia, mấy năm nay duy trì sinh kế của gần trăm người, vẫn có thể quản lý một cách gọn gàng. Hắn lần này xuất ra số tiền nhiều năm tích góp cho Tiêu Bố Y, đối với Tiêu Bố Y cũng là tín nhiệm tuyệt đối.

Với sự tinh minh của hắn, chỉ cần liếc mắt nhìn qua số hàng hóa này đã biết, giá trị của chúng so với số tiền mà hắn đưa cho Tiêu Bố Y quý trọng gấp không chỉ trăm lần!

56. Chương 56: Thiên Môn Sinh Ý

Mạc Phong nhanh miệng đem tất cả mọi chuyện kể qua một lần, Tiết Bố Nhân nghe cũng lấy làm kỳ, đối với Bùi Gia tiểu thư kia tràn đầy sự tò mò. Tiêu Bố Y nhịn không được hỏi: "Nhị đương gia, người kiến thức rộng rãi, vậy có biết lai lịch của Bùi Minh Thúy không?"

Tiết Bố Nhân cười khổ lắc đầu, "Cũng không rõ lắm, chẳng qua ta cũng biết Bùi phiệt những năm gần đây được Thánh Thượng rất sủng ái".

Tiêu Bố Y gật đầu tỏ vẻ hiểu ra, thầm nghĩ thời đại này trình độ thông tấn lạc hậu, không có mấy ai đi tìm hiểu, người nổi tiếng trong thiên hạ dù sao cũng quá ít.

Đợi đến khi Tiết Bố Nhân thấy rương bạc khóa vàng, thì cho dù hắn là kẻ lão làng, cũng ngây ra một lát, hồi lâu mới nói một câu, "Bảy nhà Nhữ Nam, danh bất hư truyền, cái này quá nửa là do Mai gia tặng".

Tất cả mọi người đều kỳ quái, hỏi Tiết Bố Nhân làm sao biết, Tiết Bố Nhân thần sắc có chút mất tự nhiên, "Trong bảy nhà Nhữ Nam, Mai gia là giàu nhất, chi ra nhiều nhất cũng không có gì ngạc nhiên".

Tiêu Bố Y trong lòng có chút kỳ quái, thầm nghĩ loại quan điểm này không khỏi quá võ đoán, nhìn thấy Tiết Bố Nhân đã bắt đầu lên danh sách hàng hóa, cũng không suy nghĩ nhiều nữa.

Bọn họ có tiền có hàng cũng không biết là bao nhiêu, còn Tiết Bố Nhân thì lại hoàn toàn khác.

Hắn không đến một canh giờ, đã đem toàn bộ số hàng hóa lên danh sách rõ ràng, cái nào có thể mang đi ra quan ngoại, cái nào có thể mua bán trực tiếp tại bản địa, đổi thành vàng thật bạc thật được.

Tuy là như thế, hàng hóa có thể đem đi cũng không ít, Tiết Bố Nhân cau mày, "Bố Y, con còn có ý định gì không, trong này có đồ sứ, vải lụa, lá trà, tranh ảnh, lại còn không ít đặc sản, còn có vài bình Nữ nhi hồng nữa".

"Nữ nhi hồng này không phải là do bọn họ tặng, mà là do chúng ta mua uống" Chu Mộ Nho cũng thật thà, "Thiếu đương gia nói là danh tửu, muốn thưởng thức một chút nên ta đi mua về".

Tiết Bố Nhân cũng cười không nổi, không biết Tiêu Bố Y không phải là muốn thưởng thức rượu, mà là thí nghiệm phản ứng của bản thân đối với rượu, cũng không có nói nhiều, "Thật ra muốn ra quan ngoại cũng có thể. Chẳng qua chuyện này dù sao cũng có chút nguy hiểm, mấy thứ này nặng nề dể vỡ, ta thấy mang đi cũng có chút khó khăn".

"Con thật ra có ý tưởng nhẹ nhàng hơn," Tiêu Bố Y lại cười nói: "Chúng ta có thể bán son phấn đến Đột Quyết, thứ này đơn giản gọn nhẹ, khó xảy ra tai nạn".

Mọi người ngẩn ra, trong giây lát cười lớn, Tiết Bố Nhân cũng muốn cười, nhưng nghĩ lại thì nghiêm túc nói: "Bố Y, con không phải nói đùa chứ?"

Tiêu Bố Y liếc nhìn Hàn Tuyết nói: "Yêu cái đẹp là thiên tính của nữ nhân, tuy nói son phấn Giang Nam xuất qua quan ngoại cũng hiếm thấy, nhưng nguyên nhân là vì hiếm thấy, cho nên mới chính là một thị trường rất lớn".

Tất cả mọi người cũng đã biết khái niệm thị trường, cảm thấy có lý, liên tục gật đầu.

"Con cũng đã hỏi qua Hàn Tuyết, nàng nói có thể hỗ trợ" Tiêu Bố Y cười nói: "Thật ra chỉ cần trong tộc có người sử dụng, hơn nữa có hiệu quả cao, con nghĩ gió lớn cũng có người ở lại, đáng để thử".

Hàn Tuyết khẽ gật đầu, "Thiếu đương gia nói cũng đúng, Nhị đương gia, con ở trong tộc cũng có chút danh tiếng, hy vọng có thể giúp sơn trại một tay".

Tiết Bố Nhân liếc nhìn mọi người, "Ý của các ngươi thế nào?"

Dương Đắc Chí tỏ thái độ trước, "Bố Y luôn nghĩ những điều mà người khác không thể nghĩ ra, mấy tháng nay cũng đã làm vô số việc, đều đã thành công, ta cảm thấy cũng không có gì phải lo lắng".

"Thật ra chúng ta vốn không phải là người có khiếu làm ăn," Mạc Phong cũng nói: "Một khi đã như vậy, làm cái đó nói không chừng cũng sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn!"

"Mạc Phong nói rất đúng," Tiễn Đầu cũng nói theo một câu, "Chúng ta không cần đi con đường mà người khác đã đi, Thiếu đương gia cũng đã nói qua, tự tin không có nghĩa là sẽ thắng, nhưng không tự tin thì nhất định thất bại. Mọi người đều là huynh đệ, nước thì lội nước mà đi, lửa thì đạp lửa mà đến, có phúc cùng hưởng, có họa cùng gánh".

"Ta tin tưởng Thiếu đương gia" Chu Mộ Nho thấy Tiết Bố Nhân nhìn về phía mình, chỉ nói một câu ngắn gọn.

Tiết Bố Nhân lộ ra vẻ vui mừng, hắn cảm thấy Tiêu Bố Y làm rất tốt. Hắn thật ra vẫn luôn ủng hộ Tiêu Bố Y, hy vọng hắn sẽ dựa theo suy nghĩ của mình mà làm, nhưng quan trọng là mọi người đều đồng lòng, hắn không nghĩ đến tất cả mọi người đều ủng hộ Tiêu Bố Y một cách vô điều kiện như vậy!

"Một khi đã như vậy, Nhị đương gia ta chủ yếu chỉ là xử lý một chút tạp sự. Nhưng Bố Y, nghe nói son phấn ở Giang Nam mới có, ta sợ các con tới đó mua sẽ chậm trễ thời gian" Tiết Bố Nhân nói ra nghi hoặc trong lòng.

Tiêu Bố Y đã sớm có dự tính, "Cái này cũng không cần lo lắng, con có bằng hữu vừa lúc có hàng, chúng ta có thể lấy hàng đổi hàng".

"Bằng hữu của con ở đâu?" Tiết Bố Nhân hỏi.

"Thiên Hương Phường" Tiêu Bố Y đáp.

"Hả?!" Tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Tiêu Bố Y.

Tiết Bố Nhân cũng chụp lấy vai của Tiêu Bố Y, "Bố Y quả nhiên là hậu sinh khả úy, tuổi trẻ tài cao, việc xử lý mấy cái hàng hóa này cứ giao cho ta. Chẳng qua việc liên hệ nguồn cung cấp, thì người tuổi trẻ như các con lo".

Là nam nhân đương nhiên đều biết Thiên Hương Phường, Tiết Bố Nhân là người lão làng, cũng không phản đối người trẻ tuổi làm việc, nhưng cũng không muốn đi vào trong đó.

Đám người Mạc Phong không nghĩ đến mình cũng có thể có một ngày được đi vào Thiên Hương Phường. Đó là nơi nam nhân tiêu hồn, đương nhiên cũng là nơi nam nhân tiêu tiền. Bọn họ ngày thường cho dù vất vả một năm, chỉ sợ cũng không đủ để vui vẻ ở đây một đêm.

Bước đầu tiên bước vào Thiên Hương Phường, bọn họ đều nơm nớp lo sợ, sẵn sáng chuẩn bị chạy trốn bất cứ lúc nào.

Mạc Phong tuy rất khoái nói đạo lý, nhưng nơi như thế này cũng là lần đầu tiên đi vào, hắn đã như thế, những người còn lại thì càng xấu hổ.

Cổ ngữ có câu, đan phiêu song đổ, ý chính là nếu là đổ (đánh bạc), đương nhiên huynh đệ có thể kết bạn, nếu là phiêu (chơi gái), đương nhiên là chỉ đi một mình. Lần này lại công nhiên kết bạn đi vào nhạc phường, phỏng chừng cũng là lần đầu tiên từ khi sơn trại khai thiên tích địa tới giờ.

Đám người Dương Đắc Chí đang lúc chuẩn bị bỏ chạy, bởi vì các người khác trong mắt tràn đầy vẻ khinh bỉ, điều này làm cho các huynh đệ có chút hối hận, chỉ lo nghĩ đem vải của Vương gia đổi thành tiền, nhưng không nghĩ đến may cho bản thân một bộ quần áo cho tươm tất.

Nơi đây chỉ có văn nhân, thương nhân, danh sĩ cao môn lui tới, bọn họ đích xác là quá sức quê mùa.

Một phu nhân mặt bự phấn đi đến, Mạc Phong nói khẽ với Chu Mộ Nho: "Đây khẳng định là Lĩnh đội quản giáo ở đây".

"Sao biết được?" Chu Mộ Nho cau mày.

"Ngươi không biết nghĩ sao, nữ nhân như vậy sao làm ca kỹ tiếp khách được, cho ngươi, ngươi muốn không?" Mạc Phong điềm nhiên nói.

"Ta thấy nàng ta, liền nhớ tới mẹ ta, thực ấm áp" Chu Mộ Nho thành thành thật thật đáp.

Mạc Phong phì cười.

Vốn nghĩ đến câu đầu tiên của phu nhân kia chính là ăn xin cấm vào, không nghĩ đến ánh mắt của phu nhân nhìn tới Tiêu Bố Y, nụ cười sáng lạn như mùa xuân nói, "Tiêu công tử, mau mời vào, mấy người này, đều là bằng hữu của người sao?"

Tiêu Bố Y nhớ rõ Khổng má má này, lần trước đã gặp mặt, nhìn thấy nàng ta nghi hoặc liền giải thích: "Không sai, chúng ta tới nơi này là có một số việc, Mộng Điệp cô nương có ở trong không?"

"Có, đương nhiên là có" Khổng má má xoay chuyển ánh mắt, rồi chụp lấy một nha hoàn, "Dẫn Tiêu công tử đi gặp Mộng Điệp cô nương, mấy người này cũng là khách quý của Tiêu công tử" Khổng má má có chút do dự, nàng cũng chỉ là nể mặt Tiêu Bố Y mới tươi cười với đám người Dương Đắc Chí, cũng không biết bọn họ tới nhiều người như vậy là có ý gì, cũng có chút do dự.

"Những người này cũng muốn gặp Mộng Điệp cô nương" Tiêu Bố Y cười nói.

"Ồ, là vậy" Khổng má má tuy kiến thức rộng rãi, cũng không hiểu được dụng ý của Tiêu Bố Y, đành phải vung tay lên, "Dẫn mấy người Tiêu công tử đi gặp Mộng Điệp cô nương".

Mộng Điệp nhìn thấy Tiêu Bố Y đến, tràn đầy hoan hân, lại thấy Tiêu Bố Y còn dẫn theo năm huynh đệ tới, nhiều ít cũng có chút kinh ngạc.

Nàng tuy kinh ngạc, nhưng cũng không quên lễ số, bảo Tiểu Hồng chuẩn bị chút điểm tâm. Nhưng mấy huynh đệ từ khi nhìn thấy Mộng Điệp, đều là hồn vía bay bổng quên mất thân đang ở tại nơi nào.

Cho dù trầm ổn như Dương Đắc Chí, cho dù thành thật như Chu Mộ Nho, cho dù là nữ nhân như Hàn Tuyết, nhìn thấy Mộng Điệp đều có loại cảm giác tự thấy xấu hổ.

Mạc Phong trong lòng lại thở dài, loại nữ nhân này trông giống như là tiểu thư khuê các, lại ở nơi này thực sự là đáng buồn.

Mộng Điệp thanh nhã, hơn nữa trên tiểu lầu nghe thấy tiếng gió, tiếng trúc kêu vang, khắp nơi không nhiễm một hạt bụi, mọi người cử chỉ thất thố, chỉ cảm thấy cho dù đặt chân nơi đâu cũng đều có loại cảm giác này. Theo như Thiếu đương gia thường nói thì, Amen, tội quá tội quá.

57. Chương 57: Son Phấn

Tiêu Bố Y nhìn thấy các huynh đệ đứng đực ra vậy, cũng không có trách, mà đi thẳng vào vấn đề: "Mộng Điệp cô nương, hôm nay ta dẫn huynh đệ đến đây, thật ra là muốn cùng nàng làm ăn".

"Làm ăn cái gì?" Mộng Điệp trong lòng rung lên, nụ cười vẫn không giảm.

"Đây là mấy huynh đệ vào sinh ra tử của ta, đều sắp chuẩn bị lên đường, nhưng cuối cùng quyết định sẽ buôn bán son phấn. Nhưng chúng ta đều là nam nhân, đối với mấy thứ này một chút cũng không thông, cho nên muốn nhờ nàng chỉ điểm" Tiêu Bố Y ra dấu cho các huynh đệ ngồi xuống, không muốn để cho trở thành vật trang trí của ngôi lầu nữa.

Mộng Điệp có chút ngạc nhiên, thấy Tiêu Bố Y cố chấp như thế, cũng không dập tắt sự nhiệt tình của hắn, chỉ là trong nội tâm cũng không xem trọng mối làm ăn này.

"Tiêu công tử quá khách khí rồi, Mộng Điệp biết tất sẽ nói" Mộng Điệp đi tìm Tiểu Hồng, thấp giọng thì thầm vài câu.

"Ta thật ra còn muốn mời Mộng Điệp cô nương tìm một số tỷ muội tốt, mọi người tập tự thu lấy lợi nhuận thì tốt hơn" Tiêu Bố Y lại nói.

Hắn muốn mời các ca kỹ khác đến, Mộng Điệp cũng không để ý, mỉm cười nói, "Tiêu công tử thật ra cũng là người làm ăn trời sinh".

Tiểu Hồng như cánh bướm không ngừng bay múa, trong chốc lát không những mang đến son phấn, mà còn dẫn đến mấy nữ nhân, Mộng Nghệ (người cũng mang nghệ danh là Mộng) cũng trong số đó.

Tiêu Bố Y gặp lại Mộng Nghệ cũng xấu hổ, trong lòng cảm khái, với tâm tư của Mộng Điệp, cũng không phải là không biết thủ đoạn của Mộng Nghệ. Bởi vậy có thể thấy được, Mộng Điệp tính ra ở nơi này cũng không có bằng hữu chân chính.

Mộng Nghệ thật ra cũng không kém, nhưng cũng không thể so sánh được, cho nên khi ở bên cạnh Mộng Điệp, Mộng Nghệ xem ra cũng chỉ bình thường mà thôi.

Hai cô gái còn lại nhìn cũng quen mắt, một người tên là Thu Ngân, người kia tên là Nguyệt Nga. Tiêu Bố Y nghĩ lại, phát hiện các nàng cũng từng vây quanh mình, nay gặp Mộng Điệp nhiều ít cũng có chút mất tự nhiên, Tiêu Bố Y hiểu được, thì ra những người này tới đây không phải là nể mặt Mộng Điệp, mà quá nửa là do biết Tiêu Bố Y hắn ở đây.

Nghe được Tiêu Bố Y nói rõ ý định của mình, ba người nữ cũng có chút kinh ngạc, lại thấy mấy người kia nhìn như sói đói, trong lòng cũng có chút khinh bỉ, nhưng ngoài miệng vẫn tán thưởng Tiêu Bố Y có phách lực, thật tinh mắt. Là ca kỹ đương nhiên phải biết chiều theo tâm ý của khách rồi.

Ba người phụ nữ với một con vịt đã thành môti cái chợ, năm người phụ nữ ở một chỗ, ước chừng có thể bày ra hai cái. Ba người này nói liếng thoắng không ngừng, muốn thu hút sự chú ý của Tiêu Bố Y.

Nhưng do có Mộng Điệp ở trong này, ba người cũng phải thu liễm mọt chút, nên Tiêu Bố Y mới có ngõ để thở.

Mộng Điệp sớm đem son phấn mà mình sử dụng cho Tiểu Hồng mang lên, đều đựng trong một cái rương trang điểm tinh xảo, Tiêu Bố Y xem thấy gật gù, trong lòng nói, cái gì mà chỉ quan trọng cái bề ngoài, thời hiện đại chẳng phải đều mua có đóng gói đó sao, nói như vậy, cổ nhân cũng đã thực sự hiểu được tầm quan trọng của bao bì.

Mộng Điệp còn chưa mở rương trang điểm, đã giới thiệu trước: "Tiêu công tử, thiếp không rõ ràng lắm người biết bao nhiêu, chẳng qua thiếp cũng chỉ đem tất cả những gì mà mình biết nói ra thôi. Thật ra đồ trang điểm có rất nhiều loại, trong dân gian, phấn trang điểm bình thường nhất chính là đem gạo nghiền nát ra, sau đó đem gạo lắng lại trong nước, cuối cùng lắng ra loại bột trắng, đem phơi dưới ánh nắng mặt trời, cuối cùng thì bột phấn này có thể trực tiếp dùng để trang điểm".

"Đơn giản như vậy sao?" Tiêu Bố Y có chút kinh ngạc, nhìn qua khuôn mặt của Mộng Điệp cùng Mộng Nghệ, đều trắng nõn, cũng có chút không dám tin rằng chỉ dùng phấn gạo để phủ lên trên mặt.

"Đương nhiên là không chỉ đơn giản như vậy" Mộng Nghệ có chút khinh thường, lại khinh thị luôn lời giới thiệu của Mộng Điệp, trong giây lát lại như tự hối đã lỡ lời, "Tỷ tỷ, muội cũng không phải nói người, Tiêu công tử, người là một nam nhân, không rõ mấy cái này cũng là bình thường, chúng ta trang điểm cũng không đơn giản như vậy".

Lúc này một nha hoàn tiến lên đưa tới một cái hộp, Mộng Nghệ sau khi cầm lấy mở ra, có chút khoe khoang nói: "Mộng Điệp tỷ tỷ chỉ nói phấn trang điểm dân gian, thật ra chúng ta dùng lại hoàn toàn khác".

Mộng Điệp cười cười, cũng không có mở cái hộp trong tay ra, tùy ý để Mộng Nghệ giới thiệu.

Cái hộp trong tay Mộng Nghệ được hia làm nhiều ngăn nhỏ, bên trong phấn trang điểm đều thành khối, có hình elip, hình tròn, còn có khối như kim cương, có hoa văn, thế nhưng cũng không giống phấn trang điểm hiện đại mà Tiêu Bố Y đã từng thấy qua.

"Loại phấn trang điểm này chỉ có ở kinh thành sử dụng" Mộng Nghệ nhiều ít cũng có chút khoe khoang, "Ta nghe nói bên trong là đem chì trắng hiếm thấy hóa thành hồ, sau đó hấp lấy hết nước, ép lại thành khối. Loại này phấn trắng này nhẵn nhụi, sáng trắng, nghe nói để vài năm cũng không hỏng, làm sao giống với phấn gạo của dân gian dùng được, qua một thời gian ngắn sẽ kết lại thành khối, dính bết lại trên mặt".

Tiêu Bố Y cũng hiểu được vài chuyện, thì ra cổ nhân nói cái gì tẩy tẫn duyên hoa là chỉ tẩy phấn trắng ở trên mặt, mà phấn trang điểm của cổ nhân chính là lấy chì là vật liệu chính.

"Ta nghe nói, chì đối với thân thể gây nên tổn thương rất lớn" Tiêu Bố Y cũng không nói gì đến ung thư, chính có thiện ý mà nhắc nhở thôi.

Mộng Nghệ có chút khinh thường, "Tiêu công tử người nói không đúng rồi, đây chính là vật mà các nhà quan trong kinh thành dùng, đối với con người chỉ có thể có lợi, làm sao mà có hại được? Nói đến cũng đã có rất nhiều thuật sĩ cũng đã nuốt thứ này rồi, ta nghe nói còn có tác dụng vũ hóa thành tiên".

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, chết là sẽ thành tiên ngay chứ gì, biết có nói Mộng Nghệ này cũng không hiểu, nên cũng không nói nhiều.

Chẳng qua cũng không thể trách được nàng, mê tín về vẻ đẹp là căn bệnh chung của con người, đối với nữ nhân thì loại bệnh này lại càng nặng, thời đại của mình cũng như thế, bằng không cũng sẽ không có nhiều sự cố về phẩu thuật thẩm mỹ phát sinh.

"Thật ra chúng ta cũng chưa tính là gì, nương nương bên cạnh Thánh Thượng nghe nói còn sử dụng trân châu ma phấn, bùn thơm từ đáy biển..." Mộng Nghệ lại khoe kiến thức của mình.

Tiêu Bố Y sau khi tỏ vẻ cảm tạ cùng ngạc nhiên, nhìn về phía Mộng Điệp.

Mộng Điệp mở hộp ra, một mùi hương thơm ngát đã xông vào mũi. Mộng Nghệ liếc mắt nhìn qua, liền tự động tắt tiếng ca.

"Đây là phấn mà Phượng Xuân lão tự hào, cụ thể làm sao để chế ra thì thiếp cũng không rõ lắm," Mộng Điệp cười khổ nói: "Nhưng sau khi thiếp sử dụng thì hiệu quả cũng không tệ lắm".

Bên trong hộp cũng là một khối phấn trang điểm, Mộng Điệp dùng Bích ngọc trâm dích ra một chút, nhỏ vào một giọt nước trong, lấy tay nhẹ nhàng xoa lên rồi vỗ nhẹ lên trên mặt.

Trong phòng trong giây lát tràn đầy mùi hương thơm ngát, làm cho người ta thần khí nhẹ nhàng khoan khoái, các huynh đệ trước giờ làm sao mà được thấy qua điều này, chỉ thấy trên mặt Mộng Điệp giống như có chút biến đổi, mà vẫn cân nhắc không ra, chỉ là trên mặt vẫn trong suốt như ngọc, thanh khiết vô hạn, không khỏi tán thưởng.

"Tỷ tỷ thực may mắn, phấn mà Phượng Xuân lão tự hào, chỉ sợ phải một lượng bạc mới có thể mua được một lượng, loại phấn trang điểm xa xỉ này, cũng chỉ tỷ tỷ mới có thể mua được" Mộng Nghệ có chút ghen tị nói.

"Muội muội nếu thích, vậy tặng cho muội" Mộng Điệp tiện tay đem cái hộp giao cho Mộng Nghệ, cũng không mấy quan tâm, "Thật ra ta cũng chỉ muốn để mặt đón ánh sáng mặt trời thôi".

Mộng Nghệ cả kinh, khó có thể tin được, "Tỷ tỷ thực đem hộp phấn này tặng cho muội?"

Hai tỷ muội còn lại cũng kinh ngạc không thôi, hiện nay bạc có giá trị, một lượng phấn phải cần một lượng bạc, có thể thấy được sự trân quý của phấn này. Vật xa xỉ như vậy cũng chỉ có hào môn sĩ tộc sử dụng, hoặc là danh kỹ như Mộng Điệp mới có thể dùng, Mộng Điệp tùy tiện đem tặng người khác, tuy nói nàng có giá, nhưng làm sao lại đột nhiên biến thành hào phóng như thế?

Tiêu Bố Y trong lòng chợt động, đã đoán được dụng ý của Mộng Điệp, nàng làm như vậy, trên thực tế chính là muốn hướng tới Tiêu Bố Y hắn chứng minh quyết tâm rời khỏi nhạc phường. Lại thấy hắn cũng nhìn về phía mình, trong mắt ẩn chứa sự chờ mong, còn có ý cười.

Mộng Điệp nhìn thấy Tiêu Bố Y hiểu được tâm ý của mình, không khỏi vui mừng, trong phút chốc thần thái bay bổng.

Trong thời gian tiếp theo, Thu Ngân, Nguyệt Nga cũng giới thiệu phấn trang điểm mà mình dùng.

Tiêu Bố Y thế mới biết lão tổ tông trí tuệ vô cùng, ngoại trừ phấn gạo ra, thì tài liệu làm phấn trang điểm đúng là ngàn kiểm trăm dạng, từ rẻ nhất là phấn gạo, cho đến phấn trân châu giá trị xa xỉ, từ phấn chì trắng ở Tây Bắc cho đến phấn bùn ở Đông Hải.

Cho nên bất kỳ bột phấn dùng gạo, vỏ trai, sáp nghiền nát, dùng để bôi lên mặt cũng là hàng hà sa số.

Ba người nữ giới thiệu trước mắt Tiêu Bố Y, thật ra cũng đã sử dụng các loại thủ đoạn, đám người Mạc Phong đều thán phục, thầm nghĩ chuyện như thế để cho Thiếu đương gia xử lý, đúng là không thành vấn đề. Nếu không phải là Thiếu đương gia, bọn họ cả đời cũng không thể nào nhìn thấy được những thứ này.

Mộng Điệp thì không làm gì, chỉ cẩn thận giảng giải cho Tiêu Bố Y các loại thường thức, kỹ xảo hóa trang, Tiêu Bố Y nghe đau cả đầu, liền kéo Hàn Tuyết đến để học tập, trừng mắt nhìn mấy huynh đệ, ra lệnh cho bọn họ chú tâm vào.

Mạc Phong mặt mày sầu khổ mà cố nhớ, thừa dịp Tiêu Bố Y không chú ý, nói khẽ với Tiễn Đầu, "Tiễn Đầu, ta không biết chúng ta có phải cũng mở nhạc phường hay không, bằng không cần gì phải học tập mấy thứ này".

"Lúc chia tiền sao không thấy mặt mày ngươi nhăn nhó?" Tiễn Đầu thật ra học rất chuyên tâm.

Về phương diện học tập vốn là thiên tính của nữ nhân, nam nhân còn kém rất nhiều, Mộng Điệp nhìn thấy Hàn Tuyết bên miệng có hai chòm râu, nhưng hai con ngươi lại lấp lánh sáng, đột nhiên hé miệng cười, thấp giọng nói: "Tiêu công tử, đây là phu nhân của người phải không?"

Hàn Tuyết nghe có chút xấu hổ, lại có chút vui mừng, không tiện thừa nhận, lại cũng không muốn phủ nhận.

Tiêu Bố Y lại ngẩn ra, mới phát hiện Mộng Điệp là người tinh tế, cười khổ nói: "Cái này nàng cũng nhìn ra sao?"

"Cái này có là gì?" Mộng Điệp cơ hồ tiến sát bên tai Tiêu Bố Y, "Ngươi bên cạnh cũng là đại hành gia, ngọc trâm hoa phấn, danh phẩm sản xuất ở Tây Kinh. Thiếp nói khi các người tới đây, không hiểu tại sao lại có mùi vị này, phu nhân của người hóa trang cũng không tệ, chỉ là quên hóa trang bàn tay".

Mộng Điệp thổ khí như lan, cơ hồ áp sát bên người Tiêu Bố Y, tuy nói Hàn Tuyết là phu nhân của Tiêu Bố Y, lại đối với Tiêu Bố Y lại có chút tị hiềm, cử chỉ luôn có chút dò xét.

Tiêu Bố Y không phát hiện tâm tư của nữ nhân này, nhịn không được nhìn về phía hai tay của Hàn Tuyết, nghi hoặc hỏi: "Tay của nàng ta thì sao?"

"Tay của nàng thật ra có chút bẩn, nhưng cổ tay lại rất sạch sẽ, hơn nữa da thịt trắng nõn như sữa vậy, cho dù là Mộng Điệp cũng hâm mộ" Mộng Điệp hé miệng cười nói: "Nàng ta nếu là nam nhân, vậy Mộng Điệp cũng chỉ có thể đập đầu vào tường mà thôi".

58. Chương 58: Tiền Đồ Chưa Rõ

Mộng Điệp thanh âm tuy thấp, nhưng Hàn Tuyết vẫn nghe rõ ràng.

Nữ nhân thích làm khó nữ nhân, nữ nhân đương nhiên cũng hiểu nữ nhân nhất, nhìn thấy nhất cử nhất động của Mộng Điệp, Hàn Tuyết đã hiểu được điều gì đó, liếc nhìn Tiêu Bố Y, đột nhiên nói: "Tỷ tỷ giống như là tiên nữ vậy, mới xứng với Bố Y, ta sớm muộn cũng phải ra đi".

Mộng Điệp ngẩn ra, Hàn Tuyết đã chuyển đề tài khác, "Tỷ tỷ, cái này dùng để làm gì, ta trước giờ chưa từng thấy qua?"

Trong tay của nàng là một vật gì đó màu xanh nhìn giống như là cái vỏ ốc vậy, Mộng Điệp cười nói, "Cái này gọi là Loa tử đại, xuất sản tại nước Ba Tư hải ngoại, trách không được cô chưa từng thấy qua, thật ra cho dù là người Giang Nam cũng chẳng mấy ai thấy qua".

"Loa tử đại?" Tiêu Bố Y cảm thấy cái tên này có chút kỳ quái.

"Đúng vậy," Mộng Điệp gật đầu cười nói: "Gọi cái tên đó bởi vì hình dạng của nó cũng giống như vỏ ốc vậy, khi sử dụng chỉ cần nhúng nước là có thể dùng, rất tiện lợi đơn giản, chúng ta cũng rất thích, nó chủ yếu là để vẽ lông mày. Chân mày của muội muội đã lâu chưa có tu chỉnh, để ta vẽ lại cho muội".

Tiêu Bố Y cuối cùng lại hiểu thêm được vài thứ, thì ra duyên hoa (phấn bôi mặt) cùng mi đại (thuốc kẻ chân mày) đều là vật có từ thời cổ đại, trước kia cũng thấy những từ này rất hay, thì ra chẳng qua là cách các lão tổ tông gọi các phát minh của mình.

Yên thích cái đẹp, con người ai cũng đều có, nữ nhân thì càng lại là thiên tính. Hàn Tuyết nhìn thấy các dụng cụ trang điểm của hải ngoại này, cũng khó tránh tò mò, gật đầu cảm tạ, quan hệ cùng Mộng Điệp cũng xích gần lại hơn. Đám người Dương Đắc Chí, Mạc Phong biết Hàn Tuyết vốn là nữ nhân, cũng không có gì kỳ quái, mấy người Mộng Nghệ cũng khó hiểu, lại một người có râu mà lại đi kẻ chân mày, thầm nghĩ người này cũng thật chuyên nghiệp, Mộng Điệp làm thế cũng không sợ Tiêu Bố Y ghen tị.

Nghĩ đi nghĩ lại, Mộng Điệp lại bỏ châu lấy ngói, cùng nam nhân khác thân thiết, nói không chừng Tiêu Bố Y cũng sẽ có hứng thú với mình, không khỏi có chút chờ mong.

Lại thấy ba người hi hi ha ha, không chút mất lòng, mấy người Mộng Nghệ lại càng nghi hoặc khó hiểu, cũng không rõ được đạo lý.

Sau hồi lâu, mọi người tuy không có nghiên cứu được hết vật liệu chế tạo ra phấn trang điểm, nhưng đối với cách xử dụng đều đã rõ ràng, thầm nghĩ về sau cho dù không buôn bán ngựa, về nhà vẽ chân mày cho vợ cũng không tệ.

Nghĩ đến đây, mọi người lại cảm thấy Tiêu Bố Y làm việc đều ra ngoài dự kiến của mọi người, trong cố tình lại có tình.

Thử hỏi trên đời này có người nào quen thuộc son phấn hơn được nhạc phường, Tiêu Bố Y trực tiếp tìm được nơi chuyên nghiệp như vậy quả thật là một hành động anh minh.

Hàn Tuyết học rất thích thú, nhưng cũng phải có lúc chấm dứt, Tiêu Bố Y đã tuyên bố quyết định của mình, trực tiếp tại Thiên Hương Phường thu mua son phấn, theo giá mua sắm của các nàng tăng thêm một thành.

Mộng Nghệ, Thu Ngân cùng Nguyệt Nga đều vừa mừng vừa sợ.

Các nàng ở đây cũng đã lâu, nói trắng ra là toàn nịnh hót Tiêu Bố Y, cuối cùng cũng có chút ưu đãi.

Mắt thấy Mộng Điệp ở bên cạnh Tiêu Bố Y, mưa gió không lọt, các nàng đều không khỏi có chút mất mác, nhưng nghe được có thể kiếm tiền, đương nhiên là mừng rỡ, cuống quít đi ra ngoài lấy hàng, chỉ sợ bị người khác biết được tin tức này.

Đợi khi ba người họ đi ra ngoài, Mộng Điệp thấp giọng nói: "Tiêu công tử, thật ra Mộng Điệp biết, tại Mã ấp thành cũng có tiệm bán phấn trang điểm, tuy nhiên không được khí phách cùng chất lượng như Giang Nam, nhưng cũng có nguồn cung cấp, các nàng mua vào là đã cao hơn một thành, người sao còn tăng giá thêm một thành nữa, chẳng lẽ không sợ lỗ vốn?"

Tiêu Bố Y cười rộ lên, "Các nàng nói thế nào cũng đã vất vả một hồi, không có thù lao ũng sẽ khó tránh có oán hận, cho nhiều thì ta đau lòng, cho ít thì các nàng không vui, một khi đã như vậy, chi bằng cứ thoải mái như hiện tại, cũng nói con người sống ở trên đời, đâu phải lúc nào cũng chiếm tiện nghi là tốt đâu".

Hăn bình thản nói, Mộng Điệp nhìn hắn một hồi, rốt cuộc nói: "Tiêu công tử khí lượng không thiếu, nhất định có thể thành đại sự".

Mộng Điệp nói nhưng lời này cũng không phải là xu nịnh, thử hỏi có người nào tùy tiện xuất ra bốn mươi lượng vàng cho ca kỹ chuộc thân, mà không đòi hỏi một chút gì! Đương nhiên nàng cũng không rõ Tiêu Bố Y hiểu được đạo lý lấy lùi mà tiến, bốn mươi lượng cho nàng chuộc thân, cũng có thâm ý ở trong đó.

Đợi khi Tiêu Bố Y bảo Mạc Phong lấy bạc ra mua son phấn, mọi người đều vui vẻ, dựa theo nhu cầu.

Đám người Mộng Nghệ không quá cố sức kiếm tiền, đám người Mạc Phong rốt cuộc cũng được làm một hồi đại gia.

Thấy vẻ mặt cao hứng phấn chấn của bọn họ, Mộng Điệp có chút ngộ ra, "Tiêu công tử, bọn họ thực vui vẻ".

"Chính xác," Tiêu Bố Y cũng cười, "Ta đã nói rồi, tiêu tiền đương nhiên là để mua vui vẻ, cái này so với bất cứ cái gì cũng quan trọng hơn".

Đợi đến khi mấy người Mộng Nghệ rời khỏi, Tiêu Bố Y hỏi chỗ mua phấn trang điểm, rồi từ biệt Mộng Điệp, mấy huynh đệ đem son phấn đi ra, nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của khách, hận không thể chui xuống đất.

Tiêu Bố Y phân phó ba người Mạc Phong, Chu Mộ Nho, Tiễn Đầu dẫn theo Hàn Tuyết cùng son phấn về lại Bùi Gia thương đội, còn mình cùng Dương Đắc Chí đi đến tiệm bán phấn trang điểm, muốn thừa dịp mua luôn.

Thiên Hương Phường hiển nhiên là khách hàng lớn, cho nên tiệm bán phấn trang điểm cũng không cách quá xa, cái này cũng đi theo bộ với nhau, tựa như đạo lý quán cơm thì phải có nhà xí vậy.

Chẳng qua Thiên Hương Phường làm ăn về đêm, cho nên tiệm bán phấn trang điểm ban đêm cũng không buôn bán.

Khi mấy người từ Thiên Hương Phường đi ra, thì trời đã tối, tới tiệm bán phấn trang điểm thì đã lên đèn, đóng cửa không tiếp khách.

Tiêu Bố Y cùng Dương Đắc Chí liếc mắt nhìn nhau, đều lắc đầu, đành phải để tới ngày mai lại tới.

Hai người sóng vai đi trong Mã ấp thành, cảm thụ gió đêm lất phất.

Nơi này không có xe cộ ầm ỹ, không có không khí ô nhiễm, không có rất nhiều thứ của thời hiện đại, nhưng Tiêu Bố Y cảm giác cũng không tệ.

Bầu trời đêm màu lam, đầy những sao, gió vi vu thổi, đưa tới hương vị của thảo nguyên, nơi này tuy là biên phòng trọng trấn, nhưng lại không cảm giác được không khí phân tranh. Dân chúng trong thành đa số đều sớm đóng cửa đi nghỉ, chỉ có mấy quán rượu nhà trọ là còn thắp đèn lồng, chờ khách đến.

Ngẫu nhiên nhìn thấy quan binh tuần thành, lại chỉ liếc mắt nhìn hai người, rồi lười biếng tránh ra.

Tiêu Bố Y giờ phút này nhiều ít cũng có chút hưng phấn tràn đầy trong lồng ngực, qua vài ngày nữa sẽ khởi hành, tuy tiền đồ vẫn còn chưa rõ!

"Qua vài ngày nữa là khởi hành rồi" Dương Đắc Chí nhẹ giọng nói: "Bố Y, ngươi cảm thấy thế nào?"

"Thế nào gì?" Tiêu Bố Y quay đầu nhìn Dương Đắc Chí.

"Ta cũng cảm thấy trong lòng cũng có sự khó hiểu" Dương Đắc Chí nhún nhún vai, "Ta chưa từng làm ăn buôn bán, nhưng nhìn ngươi lại hình như hết sức thuần thục, Bố Y, ngươi làm thế nào mà biết được nhiều chuyện như vậy?"

"Đương nhiên là nghĩ ra" Tiêu Bố Y hàm hồ nói.

"Lão trại chủ cùng Nhị đương gia đều lén nói, là tổ tiên Tiêu gia hiển linh, mới làm cho Thiếu đương gia đột nhiên đổi thành một người khác" Vẻ mặt tiêu cực của Dương Đắc Chí có ý cười, "Bố Y, nói lời thật, ta cảm thấy ngươi hiện tại thông minh hơn trước rất nhiều, ta cũng cảm thấy trại chủ cầu thần thật có tác dụng".

Tiêu Bố Y biết thời đại này có rất nhiều hiện tượng không thể giải thích được, cho nên tin vào thần linh cũng là bình thường. Chẳng qua cho dù là thời đại của hắn, cũng còn nhiều hiện tượng khoa học giải thích chưa được, bằng không cũng sẽ không làm cho trong lòng người ta tồn tại sự hoài nghi, loại hiện tượng của hắn nếu dùng khoa học giải thích, thì chính là mê tín, nhưng lại thực sự phát sinh trên người hắn.

Khởi nguồn của sinh mệnh, trước nay vẫn là vấn đề khó giải của loài người, Tiêu Bố Y nghĩ cũng thấy đau đầu, cũng không muốn nghĩ nữa.

Tiêu Bố Y cười nói: "Ta cũng không biết vì sao lại thế, dù sao ta sau khi bệnh nặng, có rất nhiều sự tình không nhớ rõ, lại như mở ra rất nhiều suy nghĩ mới lạ".

"Ồ" Dương Đắc Chí ứng một tiếng, quay đầu nhìn về phía phương xa, "Bố Y, còn chưa ăn cơm, tốt nhất là di ăn thôi, không bằng đi ăn một chút rồi hãy trở về".

"Được" Tiêu Bố Y gật đầu, liếc nhìn qua Dương Đắc Chí, rốt cuộc phát hiện cũng không chỉ có Tiêu Bố Y hắn là có tâm sự, Dương Đắc Chí kia khẳng định cũng có.

Trong số những người trẻ tuổi ở sơn trại, sáu người Mạc Phong, Hòe Mập, Chu Mộ Nho, A Tú, Tiễn Đầu cùng Dương Đắc Chí xem như là huynh đệ cùng hắn vào sinh ra tử, cũng đều nể phục hắn.

Mạc Phong ngây ngô khó kềm chế, Hòe Mập không tính là thông minh, Chu Mộ Nho đôn hậu, A Tú tàn nhẫn nhưng trọng nghĩa, Tiễn Đầu tâm linh thủ xảo, chỉ có Dương Đắc Chí này tuy còn trẻ nhưng xử sự hết sức lão luyện, cùng với Tiêu Bố Y lời tuy không nhiều, nhưng cực kỳ ăn ý.

Bọn họ hiện tại xem ra cũng chưa phải là già trước tuổi, nhưng hắn ngàn năm sau dù sao cũng đã sớm già trước tuổi rồi, hơn nữa hơn một ngàn năm lịch sử cùng kiến thức tích lũy, xem ra cũng có thể tính là lão thành, nhưng Dương Đắc Chí này so với hắn tuổi thực tế nhỏ hơn rất nhiều, nhưng cũng trầm ổn lão luyện, cho dù là hắn cũng có chút bội phục.

Dương Đắc Chí bộ dáng luôn luôn có vẻ bất đắc chí, Tiêu Bố Y cho rằng hắn có tâm sự, nhưng hắn một khi đã không nói, Tiêu Bố Y cũng không hỏi, huynh đệ tình nghĩa, xa quá cũng không tốt, mà thân mật quá mức cũng sẽ có vấn đề.

Hai người đến chỗ có ánh đèn phía trước, mới phát hiện chẳng qua chỉ là một cái lều nhỏ, trước có một cây gỗ treo một mảnh vải cũ dơ bẩn, xem như biển hiệu của quán, trên tấm vải chỉ ghi chữ trên một mặt, hết sức đơn giản.

Dưới ánh đèn có chút hôn ám, một lão nhân đang cong người, tinh thần cũng tốt, đang cúi người chạy tới chạy tới.

Một cái nồi lớn đang bốc hơi cuồn cuộn, lão nhân đưa ngón tay chạm xuống liền lập tức giật lên, nóng hôi hổi, múc một thìa canh xương, lại thêm một chút rau, sau đó bưng lên, chỉ cần hai văn tiền một chén.

Nếu muốn, chỉ cần thêm vài văn tiền, là có thể thêm một đĩa thịt hoặc chút đồ ăn lạnh do chính lão nhân nấu.

Đêm đã muộn, quán của lão nhân vẫn còn năm sáu người ngồi, đang cắm đầu ăn, cũng rất có mùi vị.

"Hương vị có được hay không, xem người ăn là biết" Tiêu Bố Y nuốt nước miếng, bụng cũng kêu rột rột.

"Vậy cũng chưa chắc" Dương Đắc Chí cũng nhìn mấy người đang ăn kia, "Nói không chừng bọn họ cũng giống như chúng ta, không ai nấu cơm cho, chỉ có thể ăn bữa nào hay bữa nấy".

"Nhưng xem vẻ mặt của bọn họ ta biết, quán này nhất định là ăn ngon" Tiêu Bố Y bụng đói kêu vang, "Vào đây đi".

"Ngươi thật ra quá đói cái gì ăn cũng ngon rồi" Dương Đắc Chí cũng không phản đối, tìm một bàn trống ngồi xuống, y theo người khác gọi hai bát canh, một dĩa tai mũi heo, một dĩa dê muối.

Trên bàn dính đầy dầu mỡ, hai người cũng không để ý, chỉ ăn vài miếng đã nhịn không được mà khen ngợi, "Hương vị cũng rất ngon".

Hai người không hẹn mà cùng nhìn nhau cười.

Lão nhân mặt cũng nở nụ cười, đây là món ăn của lão, bận rộn một đêm, còn chuyện gì cao hứng hơn khi được nghe khách khen ngợi tay nghề?

Hai người vừa ăn vừa tán gẫu, lão nhân lại đưa lên một dĩa rau, nói một câu tặng cho khách quan, rồi lại bận rộn. Tiêu Bố Y nói: "Cuộc sống của lão cũng rất có tư vị, ta nếu là lão, không biết có thể vui vẻ được như vậy hay không".

Dương Đắc Chí đang muốn trả lời, đột nhiên ánh mắt chợt rực lên, cùi chỏ khẽ chạm vào Tiêu Bố Y, áp thấp thanh âm nói, "Cẩn thận".

Tiêu Bố Y ngẩn ra, đột nhiên ngẩng đầu, phát hiện có bốn người áo đen che mặt chẳng biết từ khi nào đã áp sát đến, mỗi người trong tay đều cầm trường đao loang loáng!

59. Chương 59: Tập Kích Không Rõ

Dương Đắc Chí nhĩ lực rất tốt, áp tai xuống đất tiếng gà thỏ chạy cách đó mấy dặm cũng không thoát khỏi tai của hắn.

Hơn nữa hắn có thể nói kinh nghiệm đánh nhau phong phú, mặc dù đang ăn nhưng tai vẫn không nhàn rỗi. Nghe được tiếng bước chân không đúng, đã ngẩng đầu quan sát trước tiên, nên mới kịp thời nhắc nhở Tiêu Bố Y.

Bốn người áo đen thấy Tiêu Bố Y ngẩng đầu lên, biết hành tung đã bị lộ, cũng không che dấu nữa mà trực tiếp rút đao xông tới chém.

Tiêu Bố Y tin tưởng vào phán đoán của Dương Đắc Chí cũng như tin vào thuật cỡi ngựa của mình, trước tiên đứng lên, hai tay dùng sức ném cái bàn đi, trong khoảnh khắc chén bát đã hướng tới bốn người bịt mặt mà bay đến, Dương Đắc Chí cũng chụp lấy cái bát của mình vận sức mà ném đi, không chút do dự.

Mấy người áo đen không nghĩ đến hai người phản ứng lại nhanh như vậy, hai trường đao ché trúng bàn, vụn gỗ bay tán loạn, một người thì lắc mình tránh cái bát mà Dương Đắc Chí ném tới, người còn lại thân mình

vừa chuyển, đã luồn dưới cái bàn, vọt tới trước mặt hai người, quát lên một tiếng, một đao bổ về phía Tiêu Bố Y.

Hai người Tiêu Bố Y trong lòng kinh sợ, bốn người này phối hợp nhuần nhuyễn, hiển nhiên là tới lấy để lấy mạng bọn họ, xem thân thủ nhanh nhẹn của bọn họ, lại có khí giới nơi tay, tình thế hai người thực sự không ổn.

Khi cái bàn bay đi, các thực khách đang ăn chợt bị họa từ trên trời giáng xuống, đều chạy tứ tán.

Lão nhân cuống quít dẫm chân, cấp bách đến mức hai mắt đều chuyển hồng, nhưng cũng không dám chạy ra mà chỉ chui vào một góc. Ngày nay thế đạo không tốt, làm ăn càng khó khăn, tuy hắn đau lòng khi thấy bàn ghế gãy nát, nhưng cũng đều là vật ngoài thân, cũng không có mấy cái tính mạng mà đi nói lý với đối phương.

Tiêu Bố Y khi quăng cái bàn đi, thì đã chụp lấy cái ghế dài, đỡ được một đao của người nọ. Dương Đắc Chí cùng hắn phối hợp liền lạc, cũng cầm lấy một cái ghế, quát lạnh một tiếng, quật thẳng vào đầu người nọ.

Biết những người này là liều mạng, Dương Đắc Chí cũng không lưu tình, xuống tay là dốc hết toàn lực.

Hắn ra tay đã chọn thời cơ rất chính xác, người áo đen che mặt một đao chém vào trên cái ghế dài Tiêu Bố Y cầm, đã bị dính vào trong đó, không nhổ ra được.

Như vậy, hai tay của sát thủ vô hình chung đã bị trói mất, nghe được sau đầu có tiếng gió nhưng cũng không kịp né tránh.

"Phành" một tiếng, cái ghế gãy nát, người nọ cũng choáng váng, bih Tiêu Bố Y một cước đá ngã, thuận tay rút trường đao trên ghế xuống.

Dương Đắc Chí cũng không quan tâm đến là đầu cứng hay ghế cứng, hai cái chân ghế còn cầm trong tay lập tức đưa lên ngăn đỡ ba thanh đao còn lại.

Tiêu Bố Y rút đao cầm nơi tay, thấy Dương Đắc Chí tình thế nguy ngập, giận quát lên một tiếng, xông lên phía trước, hai tay nắm chặt đao liên tục chém ra mấy đao, chia ra tấn công vào ba người.

Ba sát thủ bịt mặt trong lòng chợt rùng mình, thấy hàn quang chập chờn thấu trời, vội bỏ Dương Đắc Chí mà huy đao tự bảo vệ mình.

'Cảng cảng cảng cảng' tiếng đao va chạm vang lên liên tiếp, Tiêu Bố Y một hơi chém ra hơn mười đao, lại chỉ có thể bức ba người lui lại mấy bước. Trường đao của hắn lập loè, vậy mà cũng ngăn được mấy người đối phương lại, nhưng lực phản kích mơ hồ đã khiến cánh tay của hắn tê dại, thấy Dương Đắc Chí mang theo cái ghế dài muốn xông lên phía trước, lập tức đưa ra quyết định, thấp giọng quát: "Chạy!"

Lời hắn vừa dứt, Dương Đắc Chí đánh đại một chiêu, rồi hướng ra ngoài quán mà chạy đi, Tiêu Bố Y một đao ngăn trở đối phương, trường đao thiếu chút nữa đã tuột tay, trong lòng không khỏi phát lạnh.

Hắn tưởng rằng lực cánh tay của mình không tồi, đao pháp mau lẹ tinh diệu, không có gì là không thông, thật không ngờ đụng tới mấy người này, thì lại là chuyện hoàn toàn khác.

Mới chạy được hai bước, Dương Đắc Chí chợt hô to một tiếng, "Cúi đầu xuống!"

Tiêu Bố Y trong lòng chợt động, người vừa cúi xuống đã lăn người tới. Dương Đắc Chí đã nắm lấy cái nồi lớn, dùng sức ném qua.

Hai người phối hợp liền lạc, Tiêu Bố Y che khuất cái nồi, ba người ở phía sau đuổi giết chợt không thấy Tiêu Bố Y nữa, đang nghi hoặc, thì đột nhiên thấy một vật gì đó đen đen lớn lớn đang nhằm mặt mình bay tới.

Hai người bên cạnh lách người tránh được, nhưng người ở chính giữa thì hét lớn một tiếng, một đao chém tới.

Hắn ỷ vào người cao lực lớn, lực cánh tay mạnh mẽ, đao pháp tinh chuẩn, một đao bổ mạnh vào trên cái nồi, nhưng trong khoảnh khắc chém ra kia mới cảm giác thấy không ổn.

‘Cảng’ một tiếng vang lên, cái nồi lớn vỡ tung, nước sôi ào ào xối ra ngoài, đa phần đều bắn vào trên người của tên sát thủ nọ.

Nước đang vốn hầm thịt sôi sùng sục, lại xối lên trên người nọ. Người nọ lập tức hét thảm một tiếng, ngã lăn ra mặt đất, liên tiếp lăn lộn.

Tiêu Bố Y cũng đã phối hợp cùng Dương Đắc Chí, lập tức chạy trốn, không nghĩ tới hai người mới chạy được hai bước, Dương Đắc Chí đã đẩy mạnh Tiêu Bố Y ra, hai người tách ra hai bên.

Một thanh trường đao bổ thẳng vào giữa hai người, chỉ kém một chút mà thôi.

Dương Đắc Chí nhĩ lực rất tốt, trong khoảnh khắc này nghe ra người phía sau đã đuổi tới sau lưng, nên ra sức đẩy Tiêu Bố Y ra.

Mấy người này là cao thủ chân chính, hơn nữa còn có khinh công? Tiêu Bố Y nghĩ tới đây trong lòng liền rùng mình, nhìn cũng không thèm nhìn mà bổ đao về phía sau.

Hắn trong chớp mắt, đã cảm thấy hai người áo đen đã đuổi tới sau lưng, một người chém Dương Đắc Chí, còn đao của người kia thì đang bổ về phía mình.

Tiêu Bố Y tránh không kịp, mắt trợn tròn, đao thế không biến, thành thế lưỡng bại câu thương. Tuy không biết là ai muốn chém chết mình, nhưng cho dù chết, hắn cũng phải kéo theo tên này!

Người nọ lại không liều mạng, trường đao chợt chuyển, chợt thu hồi lại, ngăn trở đao của Tiêu Bố Y đang chém tới.

“Cảng” một tiếng vang lên, hoa lửa bắn ra bốn phía.

Tiêu Bố Y ngẩn ra, muốn thu đao chém tiếp, người nọ lại cười lạnh một tiếng, tay khẽ lật, trường đao vòng lại vậy mà đã ngăn được đao của Tiêu Bố Y, thuận thế lia đao tới, mũi đao vẽ một vòng đâm vào ngực của Tiêu Bố Y!

Một chiêu này hết sức khéo léo, cái kiểu đánh mạnh chém mạnh như Tiêu Bố Y thì còn xa mới có thể sánh bằng.

Dương Đắc Chí mặt mày thất sắc, muốn vọt tới cứu mạng, lại bị người đối diên tung ra mấy đao bức lùi, dưới tâm thần bất ổn cánh tay đã bị trúng một đao, tuy không nặng, nhưng cũng đã gấp đến mắt đỏ hồng lên.

Tiêu Bố Y chưa từng biết đao pháp còn có chiêu số xảo diệu như thế, nhưng đây cũng không phải là lúc hắn nghiên cứu sự biến hóa, khi tính mạng như chỉ mành treo chuông, thì buông tay rời đao, người lùi lại một bước.

Tiếng “leng keng” vang lên, trường đao của Tiêu Bố Y đã rơi trên mặt đất.

Trường đao của người nọ đâm tới chỉ cắt trúng vạt áo của Tiêu Bố Y, nhưng cũng không dừng bước mà tiến tới một bước, tay trở gấp, ánh đao lại lóe lên, nahừm cổ của Tiêu Bố Y mà chém tới.

Tiêu Bố Y lui lại một bước, liền hạ người xuống, một tay vuốt xuống ống quần. Lúc này thế lùi đã hết, tránh cũng không thể tránh nữa, răng liền cắn chặt, cánh tay trái đưa ra ngăn cản, quyền phải đánh ra.

Cánh tay của hắn khẳng định là đỡ không nổi một đao này, đúng là trước khi chết, cũng muốn kiếm chút tiền vốn.

Người nọ trong mắt hiện ra vẻ tàn nhẫn cùng chế nhạo, lần này nếu không tránh né, thì chịu một quyền của Tiêu Bố Y cũng không hề gì, nhưng một đao này đi xuống, thì cánh tay lẫn đầu của Tiêu Bố Y đều bị một đao này của hắn chặt rụng.

Dương Đắc Chí nổi giận gầm lên một tiếng, một quyền đánh ra, đánh thẳng vào bên hông thanh trường đao của người nọ, mu bàn tay của hắn trong chốc máu tươi ròng ròng, nhưng cũng ngăn được một chốc, rồi nhân cơ hội đảo người qua bên chỗ của Tiêu Bố Y.

Nhưng hắn vẫn là nước xa không cứu kịp lửa gần, nhận thấy đã cứu chưa kịp nữa, huống chi hắn tới cũng là chịu chết mà thôi, nhưng Dương Đắc Chí cũng không quản nhiều.

Đột nhiên Dương Đắc Chí dừng bước, trong mắt tràn đầy vẻ sửng sốt.

Một đao của người nọ khi bổ trúng cánh tay của Tiêu Bố Y, chợt 'đinh' một tiếng lại rơi xuống. Một đao của hắn còn chưa kịp bổ trúng Tiêu Bố Y, thì đã bị một quyền của Tiêu Bố Y đánh trúng ngay ngực.

Nắm đấm của Tiêu Bố Y mặc dù cứng, nhưng cũng không thể một quyền giết địch.

Chỉ có điều người nọ chịu một quyền, thì trường đao đã rơi xuống, trong mắt chợt hiện ra thần sắc cổ quái, Tiêu Bố Y cũng không do dự, một cước đá ra.

Người nọ không né không tránh, bị một cước của Tiêu Bố Y đá ngã lăn ra đất, dãy dụa vài cái rồi không nhúc nhích nữa, cứ như vậy mà chết đi!

60. Chương 60: Cách Sơn Đả Ngưu

Tiêu Bố Y nhìn thấy người nọ đã chết đi, trong mắt hiện lên vẻ cổ quái, rồi cúi người nhặt đao lên, rồi xoay người nhìn gã sát thủ còn lại, không vội không hoảng. Tên sát thủ vốn đã xông tới, đột nhiên ngừng lại, trong mắt lộ ra vẻ kinh sợ, Tiêu Bố Y sắc mặt ngưng trọng, lạnh giọng nói: "Ai đã phái ngươi đến?"

Sát thủ nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Tiêu Bố Y, nhịn không được rùng mình. Vừa rồi khi mới ra tay, hắn vốn xem thường đao pháp của Tiêu Bố Y, với con mắt của hắn xem ra, đao pháp của Tiêu Bố Y chỉ như là đùa vui, không có chương pháp. Nói cách khác, căn bản là không có lộ số gì cả.

Nhưng người sử dụng đao pháp tệ như thế, lại có thể một quyền đánh chết đồng bạn của mình? Tiểu tử này chẳng lẽ là thâm tàng bất lộ? Ánh mắt chợt nhìn ra bốn phía, phát hiện ba đồng bạn một đã ngất xỉu, một bị phỏng đang lăn lộn kêu khóc, một thì bị tiểu tử này một quyền đánh gục, cũng không có tiếng động, sinh tử không rõ, sát thủ thật sự cũng có chút lạnh người.

"Bố Y, Cách sơn đả ngưu thần công của ngươi rốt cuộc đã luyện thành?" Dương Đắc Chí chậm rãi đi tới, trầm giọng hỏi.

"Không biết, nhắm chừng phải thử lại thì mới biết được" Tiêu Bố Y đột nhiên ném đao đi, tiến lên một bước, xoa xoa nắm đấm.

Người nọ thấy thế, liền quay đầu bỏ chạy, trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Tiêu Bố Y đao pháp tuy chẳng ra sao, nhưng có đao nơi tay dù sao cũng đỡ hơn, hắn hiện lại quẳng đao dùng quyền, không hỏi cũng biết, nắm tay của tiểu tử này so với đao thì sử dụng tốt hơn nhiều.

Nhìn thấy bóng của người nọ đã chạy xa, Tiêu Bố Y cũng không có đuổi theo, nhìn thấy ở xa xa có tiếng rầm rập, giống như có lính trong thành đã chạy tới nơi này, liền kéo tay áo Dương Đắc Chí, nhằm hướng ngược lại mà chạy đi.

Khi đi ngang qua lão nhân chủ quán, nhìn thấy lão run run nhìn hai người, trong lòng cũng không đành lòng, lấy từ trong lòng ra hai xâu tiền quẳng cho lão, xem như là bồi thường tổn thất, rồi vọt thẳng không thấy bóng dáng.

Tiêu Bố Y thật ra cũng không dám cho nhiều, sợ quan sai đến lại hỏi, rồi xem như là tang vật mà thu đi mất.

Lão nhân nhìn thấy hai xâu tiễn, run run chụp lấy thu vào trong lòng, nhìn theo bóng dáng của Tiêu Bố Y xa xa, môi nhích động.

Không bao lâu sau, quan sai còn chưa chạy tới thì trong bóng đêm đã lao ra mấy người, đỡ lấy mấy sát thủ đang nằm dưới đất. Lão nhân nào dám ngăn trở, chỉ trốn trong một góc, không dám lên tiếng.

Đám sát thủ biến mất không bao lâu thì binh sĩ tuần thành rốt cuộc đã đuổi tới, lão nhân tay run run kể lại sự tình đã xảy ra, đợi đến khi hỏi người ở nơi nào, lão nhân đưa tay chỉ về hướng sát thủ rút chạy, "Bọn họ, bọn họ chạy về phía đó".

Tiêu Bố Y không biết hai xâu tiền trong mắt lão nhân có phân lượng cực nặng, càng không biết vô hình chung đã giảm bớt cho mình không ít phiền toái, vẫn đang cùng Dương Đắc Chí cắm đầu chạy như điên.

Nhắm chừng đã ra khỏi tầm nhìn của sát thủ, hai người lúc này mới chậm chân lại, điều chỉnh hô hấp, sợ bị binh sĩ tuần thành phát hiện khác thường thì lại thêm phiền toái.

"Thương thế của ngươi có nặng không?" Tiêu Bố Y cẩn thận nhìn bốn phía, vẫn đang nghĩ sát thủ là do ai phái tới.

"Không việc gì, chỉ bị thương ngoài da" Dương Đắc Chí xé tay áo xuống quấn lên trên cánh tay, khó hiểu mà hỏi: "Bố Y, vừa rồi chuyện gì đã xảy ra, nắm tay của tiểu tử ngươi từ khi nào đã trở nên lợi hại như vậy?"

Hắn nói cái gì Cách sơn đả ngưu hiển nhiên chỉ là để hù dọa người khác, Tiêu Bố Y nếu có cái bản lãnh này, thì còn cần gì chạy trốn.

Chẳng qua hai người đều là kẻ nhanh trí, một xướng một họa dọa cho sát thủ bỏ chạy, thực cũng không muốn bức người nọ thành chó cùng cắn trả, hai người chưa chắc đã thua nhưng sẽ dẫn binh lính trong thành tới, phiền toái sẽ lớn hơn nhiều.

Bọn họ đánh bị thương ba người, chỉ cần bị quan phủ bắt được, vô luận là nguyên nhân gì, thì cũng khó mà lên đường được. Hơn nữa những người này nhiều ít cũng có chút khinh địch, mà bọn họ chỉ giỏi lợi dụng địa lợi, nếu thực động thủ, võ công của người nọ không tệ, hai người cũng chưa chắc là thắng được.

"Nắm tay của ta không lợi hại, chẳng qua trên tay có giấu chủy thủ" Tiêu Bố Y nhớ tới trận đánh nhau vừa rồi, đúng là cửu tử nhất sinh, nghĩ lại vẫn còn thấy sợ.

Thấy cổ tay của Tiêu Bố Y lật ra, trong tay xuất hiện một thanh chủy thủ còn dính máu, Dương Đắc Chí đã cười không nổi, lúc này mới hiểu được vừa rồi Tiêu Bố Y hụp người xuống, đã mượn thế lấy chủy thủ ở trong ống quần ra, nhìn như một quyền, thật ra lại là đâm sát thủ một dao, người nọ làm sao có thể không chết?

"Ngươi cũng thông minh" Dương Đắc Chí thở dài một tiếng, trong giây lát lại nghĩ đến cái gì đó, "Nhưng ngươi vừa rồi là dùng cách lưỡng bại câu thương, nếu không phải đao của sát thủ tự nhiên bị đẩy ra, ta cũng đã không thể nói chuyện với ngươi ở đây được rồi, vậy là sao?"

Tiêu Bố Y trong lòng chợt động, nhưng lại lắc đầu, "Ta cũng không rõ là tại sao?"

Dương Đắc Chí chân mày co rút, cũng không hỏi nữa, lập tức hỏi sang vấn đề khác, "Là ai muốn giết ngươi, phải chăng là Lương Tử Huyền?"

Đối với chuyện đua ngựa, Dương Đắc Chí cũng biết một phần, trực tiếp tập trung vào Lương Tử Huyền bởi vì Tiêu Bố Y ở nơi này cũng không có cừu gia gì.

"Ta cũng không biết, chẳng qua ta cũng cảm thấy hắn là kẻ có khả năng nhất" Tiêu Bố Y gật đầu, "Nhưng chúng ta không có bằng chứng, trận ám sát này phỏng chừng là phải chịu rồi".

"Cũng không tính là thịt hại gì," Dương Đắc Chí cắn răng nói: "Chúng ta chẳng qua chỉ bị chút thương tích nhẹ, bọn chúng một chết hai bị thương, tổn thất lớn hơn nhiều. Nhưng chúng ta bắt đầu từ hôm nay làm việc phải cẩn thận, sát thủ võ công so với chúng ta cao hơn hẳn".

Tiêu Bố Y gật gật đầu, "Không sai, ta đến bây giờ mới biết, võ công của mình đúng là không đủ dùng".

Dương Đắc Chí thở dài một tiếng, "Thật ra với sự thông minh của Bố Y ngươi, nếu gặp được danh sư, cũng không khó để thành công, chỉ tiếc lần trước gặp Áo Mạt Ô Đặc kia lại vô tình không thể bái sư được, bằng không học được một phần bản lãnh của hắn thôi, thì hôm nay đụng mấy sát thủ này cũng không có gì phải sợ".

Tiêu Bố Y nghĩ đến uy phong bát diện của đại hán trọng đồng kia, có chút thần ra, lại có chút ảm đạm, sau hồi lâu mới nói: "Loại chuyện này cưỡng cầu không được, hắn hình như cũng đang có việc, nếu lần sau có gặp lại, còn phải cảm ơn ân cứu mạng của hắn".

Tiêu Bố Y cho tới bây giờ chưa từng cảm thấy võ công quan trọng đến như thế, đây là thời đại cá lớn nuốt cá bé, sinh mệnh như cỏ rác, chẳng qua trong mấy tháng nay, hắn có thể nói là đã mấy lần chạm mặt với tử thần.

Cũng may hắn nói thế nào cũng đã là kẻ đã chết, đối với cái chết cũng không mấy sợ hãi.

Hai người vừa đi vừa nói, bất giác đã trở lại Bùi Gia thương đội.

Sát thủ một khi đã có thể đến tận quán ăn tìm bọn họ, đương nhiên là biết nơi ở của bọn họ, nếu trên đường bọn họ trở về lại hặp kiếp sát, bọn họ không biết còn có thể toàn thân nữa hay không.

Cũng may sát thủ xem ra cũng chỉ có vài tên, hai người về đến được Bùi Gia thương đội, cũng không gặp hung hiểm gì nữa.

Hai người vội vàng trở về, khi đẩy cửa phòng ra, thì ngẩn ra một chút.

Các huynh đệ đang đứng thành một vòng tròn, ở giữa là Cao Sĩ Thanh đang ngồi.

Cao Sĩ Thanh không biết đang nói cái gì, mọi người đang cười phá lên, có chút náo nhiệt.

"Bố Y, chàng đã trở về?" Hàn Tuyết ngồi ở cửa, thấy thế đột nhiên đứng lên, trong mắt có sự vui mừng.

"Người lo lắng cái gì," Mạc Phong tùy tiện nói: "Bố Y cùng Đắc Chí hai người ở cùng một chỗ, lại có thể xuất hiện vấn đề gì sao. Bố Y, Cao gia nếu không nói, chúng ta cũng không biết tiểu tử ngươi cũng…"

Hắn lời còn chưa dứt, lại thấy các huynh đệ đều đứng lên, nhịn không được quay đầu lại.

Cao Sĩ Thanh cũng quay đầu lại, nhìn thấy vẻ chật vật của hai người cùng y phục không chỉnh tề, cũng có chút kinh ngạc, "Bố Y, các người sao vậy?"

"Cao gia, người sao lại ở trong này?" Tiêu Bố Y có chút kinh ngạc.

"Ta đến xem các ngươi, thuận tiện báo cho các ngươi là ngày mốt khởi hành, để xem các ngươi đã chuẩn bị tốt hay chưa" Cao Sĩ Thanh thấy trên tay áo của Dương Đắc Chí mơ hồ có vết máu, liền cau mày hỏi, "Bố Y, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?"

Tiêu Bố Y đối với Cao Sĩ Thanh cùng Bùi Minh Thúy cũng tin tưởng, cảm thấy trước mắt cũng chỉ có hai người này là có thể trợ giúp mình, nên cũng không giấu diếm, đem sự tình phát sinh kể qua một lần, chỉ là có một số việc phải dùng Xuân Thu bút pháp mà lwocj bỏ đi. Sát thủ chết một người, hắn cũng hàm hàm hồ hồ không nói ra, chỉ nói hai người phải liều mạng mới chạy thoát được.

61. Chương 61: Dạ Bán Ngư Sí

Các huynh đệ nghe Tiêu Bố Y lại chuyện vừa mới trải qua, đều sợ hãi nhìn nhau, cùng kêu lên: "Những người này quả thực là vô pháp vô thiên" Bọn họ đương nhiên là quạ đen đứng ở trên lưng heo, chỉ thấy người khác đen, chứ quên mất mình cũng là quân vô pháp vô thiên không kém.

Cao Sĩ Thanh nghe Tiêu Bố Y kể lại tình hình xong, ngược lại vẫn im lặng.

Nhìn không ra vẻ mặt của hắn, Tiêu Bố Y có chút không yên nói: "Cao gia, có xảy ra phiền toái gì không?"

"Phiền toái thì không" Cao Sĩ Thanh thấy Tiêu Bố Y nghi hoặc, khẽ cười nói: "Bọn chúng là sát thủ, cũng không dám lộ mặt, cho dù chết cũng sẽ không báo quan".

Tiêu Bố Y cùng Dương Đắc Chí liếc mắt nhìn nhau, không biết Cao Sĩ Thanh là thuận miệng nói, hay là đã nhìn ra cái gì.

"Chẳng qua Bố Y, hai ngày này ngươi cũng phải cẩn thận" Cao Sĩ Thanh nhíu mày nói: "Ta biết ngươi hoài nghi Lương Tử Huyền, ta cũng vậy, nhưng Lương Tử Huyền hai ngày trước đã đi Đông Đô rồi!"

"Tiểu tử này quá nửa là muốn đưa mình ra ngoài sự việc, nên mới chạy đến Đông Đô" Mạc Phong suy đoán.

Cao Sĩ Thanh trầm ngâm hồi lâi, "Cũng không loại trừ khả năng này, nhưng không có chứng cớ cũng không có cách nào bắt hắn, việc này thật ra ta cũng đề nghị ngươi…"

Cao Sĩ Thanh nói nửa chừng, có chút do dự, Tiêu Bố Y cũng cười nói: "Binh đến thì tướng ngăn, nước đến thì đất chặn, xem ra lần này chỉ có thể tính như vậy, chỉ là lần sau bọn chúng đến nữa, thì cũng thuận theo thiên mệnh mà thôi".

Cao Sĩ Thanh thấy mấy người đều tức giận, hận không thể lập tức ra ngoài tìm Lương Tử Huyền tính sổ, nhẹ nhàng thở dài một hơi, "Bố Y, bọn chúng lần này thất thủ, ta nghĩ cũng phải chờ đợi một thời gian nữa, ngươi vì Bùi Gia mà lấy lại thể diện, chúng ta vô luận thế nào cũng đứng về phía ngươi. Ngày mốt là lên đường, chỉ cần Bố Y ngươi cẩn thận một chút, ở tại Bùi Gia thương đội thì tuyệt đối sẽ không việc gì".

Hắn muốn Tiêu Bố Y nhẫn nhịn một chút, không được xúc động, Tiễn Đầu đột nhiên đứng lên, "Chúng ta làm sao có thể…"

Tiêu Bố Y lại đẩy hắn ngồi xuống, khẽ cười nói: "Như thế là tốt nhất".

Cao Sĩ Thanh có chút thưởng thức nhìn Tiêu Bố Y, thầm nghĩ trách không được Bùi Minh Thúy đối với hắn cực kỳ coi trọng, người này có thể co có thể duỗi, trong các huynh đệ là kẻ lão luyện nhất.

"Chẳng qua Bố Y ngươi yên tâm, hai ngày này ta nhất định sẽ đem hết khả năng để tra ra chuyện này, trước khi lên đường sẽ cho ngươi một câu trả lời".

Tiêu Bố Y chắp tay, "Cao gia quan tâm, Tiêu Bố Y ghi tạc trong lòng".

Cao Sĩ Thanh rời khỏi khu nhà, mấy người Tiễn Đầu Mạc Phong ít nhiều ít đều có vẻ bất mãn, "Chuyện này rõ ràng là do Lương Tử Huyền thua tiền thua người, lúc này mới ghi hận trong lòng, mới tìm sát thủ đối phó ngươi. Bố Y, chỉ cần ngươi nói một tiếng, mọi người sẽ…"

Tiêu Bố Y cũng không để ý đến ý kiến của mọi người, trước tiên kiểm tra thương thế của Dương Đắc Chí, phát hiện chỉ là bị thương ngoài da, cánh tay bị trúng một đao cũng không có gì đáng ngại, thì mới thả lỏng tâm sự, sau khi bảo mọi người ngồi xuống, lúc này mới nói: "Về sau mọi người cẩn thận một chút, hai ngày này tránh ra ngoài. Đúng rồi, Nhị đương gia đâu?"

Hắn lúc này mới phát hiện, hàng hóa trong phòng ít đi rất nhiều, Tiết Bố Nhân cũng không thấy đâu.

Chu Mộ Nho đáp: "Nhị gia nói trong này nhiều người phức tạp, người dù sao thân phận cũng có vấn đề, sợ làm chậm trễ chuyện của Thiếu đương gia, cho nên cùng Tiêu Tác tìm khách điếm nghỉ ngơi. Người đối với Mã ấp rất quen thuộc nên cũng đi làm một số công tác chuẩn bị cho mục trường, cho nên cũng không cần lo lắng".

Tiêu Bố Y gật đầu, thầm nghĩ Tiết Bố Nhân cẩn trọng, như vậy là tốt nhất. Hiện tại tuy không ai nhận ra bọn họ, nhưng bọn hắn dù sao cũng đã làm thổ phỉ, cẩn thận một chút luôn tốt hơn.

"Bố Y, người khác khi dễ đạp trên đầu ngươi, ngươi có thể nhẫn nhịn sao?" Mạc Phong tức giận không yên đem đề tài chuyển trở lại.

Tiêu Bố Y liếc nhìn Mạc Phong, "Không thể nhẫn nhịn thì làm sao, chúng ta tìm khắp Đông Đô để kiếm Lương Tử Huyền chắc?"

"Cái này…" Mạc Phong gãi gãi đầu.

"Trước tiên không nói chuyện này có phải là do Lương Tử Huyền bày ra hay không, cho dù là hắn, ngươi có thể làm gì hắn?" Tiêu Bố Y nắm chặt nắm tay, khống chế cảm xúc, "Cha của hắn là Lương Sư Đô, Ưng Dương Lang Tướng Sóc Phương, dưới tay vệ sĩ vô số. Lương Sư Đô, Lưu Vũ Chu, Tiết Cử ba người này liên kết hỗ trợ nhau, xưng bá Tây Bắc, dưới tay kỳ nhân dị sĩ vô số, không nói người khác, chỉ riêng bốn sát thủ hôm nay, nếu không phải ta cùng Đắc Chí may mắn, thì không thể nào chạy thoát được. Ngươi đến Đông Đô, có thể tìm được Lương Tử Huyền? Ta chỉ sợ ngươi một chân bước vào Đông Đô, thì đã bị người khác

chém ra làm tám khúc, chúng ta là dân áo vải, chỉ như là cỏ cây, chết so với chó cũng không bằng. Có năng lực đi liều mạng mới là anh hùng, không có năng lực đi liều mạng chính là ngu xuẩn!"

Mạc Phong cũng nắm chặt nắm tay nói: "Nói không chừng chúng ta có thể gặp hắn, hơn nữa còn có thể giết hắn".

"Chúng ta cho dù đến Đông Đô, may mắn có thể giết được Lương Tử Huyền thì sao, từ nay về sau chỉ có thể làm thảo khấu?" Tiêu Bố Y thở dài nói: "Chúng ta hiện tại là làm ăn buôn bán, là cầu tài, cầu tài không cầu khí, ngươi nếu chỉ chừng đó mà không nhẫn nhịn được, thì làm sao có thể theo ta làm đại sự! Cho dù Cao gia cho chúng ta thể diện, cho chúng ta tình nguyện chứng thực, không tiếc đắc tội với Lương Tử Huyền, thì chúng ta cũng chỉ làm cho loạn lên thêm, nếu cứ ở đây mà làm loạn lên, thì chỉ vì một vũng nước mà bỏ đi cả biển lớn sao? Hàn Tín có thể nhẫn nhục để một này chinh phục thiên hạ, chúng ta chỉ nhiêu này thì tính là gì".

Tiêu Bố Y hiển nhiên suy nghĩ rất xa xôi, Hàn Tuyết tựa ở tại cửa, nhìn Tiêu Bố Y, ánh mắt có chút phức tạp, không biết là đang nghĩ cái gì.

Mạc Phong rốt cuộc cũng buông nắm tay ra, thở dài một hơi nói: "Bố Y, vậy chúng ta phải làm sao bây giờ, chuyện này cứ bỏ qua như vậy sao?"

"Đương nhiên là không thể bỏ qua như vậy" Tiêu Bố Y trong mắt hừng hực lửa giận, "Chúng ta hiện tại không báo, không có nghĩ là về sau không báo. Chuyện này chúng ta phải nhớ kỹ, nếu thực là do Lương Tử Huyền làm, thì cũng có một ngày, ta muốn cho phải trả lại cả vốn lẫn lãi".

Lời hắn nói từng chữ một một giá lạnh, mọi người thấy vẻ mặt của hắn, trong lòng cũng không chút nghi ngờ quyết tâm của hắn.

Cửa phòng vang lên hai tiếng gõ cửa, cắt ngang lời của Tiêu Bố Y.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, cũng không biết là ai. Tiễn Đầu Chu Mộ Nho chia ra hai bên cửa, Tiêu Bố Y cũng chậm rãi đi ra mở cửa phòng, thấy người trước cửa cũng có chút kinh ngạc.

Đứng ngoài cả là một gã sai vặt, tuổi không lớn. Quần áo vá chằng vá chịt, khuôn mặt dơ bẩn, móng tay đen đúa, Tiêu Bố Y cảm thấy chẳng khác nào một tên khất cái chân chính, không biết hắn làm sao có thể đi vào trong này? Một khi một tên khất cái có thể đi tới tận trong này, hắn đối với việc Cao Sĩ Thanh nói ở tại Bùi Gia thương đội có thể bình yên vô sự cũng sinh ra ý hoài nghi, thầm nghĩ một tên khất cái có thể tới được đây, thì sát thủ còn không phải là ra vào thoải mái sao?

Nhưng trên mặt vẫn ôn hòa nói, "Tiểu huynh đệ, có chuyện gì?"

Tên sai vặt nhìn Tiêu Bố Y, ra vẻ quan trọng, "Trong này có ai tên là Tiêu Bố Y không?"

"Chính là ta" Tiêu Bố Y ngẩn ra.

"Có người bảo ta mang thư đến cho người, chẳng quá hắn nói là ngươi sẽ cho hai văn tiền, ngươi nếu không cho, ta sẽ..."

Hắn lời còn chưa dứt, Tiêu Bố Y đã cho hắn một xâu tiền, "Người đó là ai?"

Tên sai vặt cầm xâu tiền, mặt mày hớn hở, "Người nọ không cho ta nói ra hình dáng của hắn," Rồi hắn đưa ra một tờ giấy, thật sự so với mặt hắn còn sạch sẽ hơn, "Đây là thư mà hắn bảo đưa cho ngươi".

Tiêu Bố Y đưa tay nhận lấy, tên sai vặt đã bỏ đi không thấy nữa. Tiêu Bố Y đóng cửa cửa phòng, nhìn tờ giấy kia có chút xuất thần, các huynh đệ cũng xúm lại, "Bố Y, viết cái gì vậy?"

"Là ai?"

"Chẳng lẽ là sát thủ tìm tới tận cửa?"

Cả đám mồm năm miệng mười, Tiêu Bố Y khóe miệng cũng lộ ra nụ cười, đưa tờ giấy cho Mạc Phong, "Các ngươi tự mình xem đi".

Mọi người chăm chú nhìn, chỉ thấy viết bốn chữ "Bán dạ ngư sí".

"Cái này có nghĩa là gì?" Tất cả mọi người đều khó hiểu, cho dù là Dương Đắc Chí cau mặt nhíu mày, hiển nhiên cũng không rõ ý nghĩa của bốn chữ này.

Tiêu Bố Y lại ngáp dài, "Muộn rồi, đi ngủ thôi, việc gì cũng để mai rồi tính".

Mọi người nhìn nhau, cũng có chút mệt mỏi, nhìn thấy Tiêu Bố Y không để ở trong lòng, cũng lơ đểnh đi ngủ. Hàn Tuyết khi đi qua bên cạnh Tiêu Bố Y, đột nhiên nói một câu, "Sẽ lên đường chứ".

"Không sai" Tiêu Bố Y gật đầu, mỉm cười nhìn Hàn Tuyết, "Bùi Gia thương đội khởi hành đi ba nơi, chúng ta cũng trùng hợp là đi Thiết Lặc, một khi đã như vậy, nàng cứ kiên nhẫn một thời gian nữa, phải biết rằng dục tốc bất đạt".

"Cảm ơn người" Hàn Tuyết áp thấp thanh âm, trong lòng lại nghĩ, nếu đến Thiết Lặc, chẳng phải là lúc họ chia tay nhau sao?

Trong phòng các huynh đệ cũng ngăn ra một gian, để cho Hàn Tuyết một mình sử dụng. Tiêu Bố Y lại chọn ngủ tại giường gần cửa, các huynh đệ ánh mắt có chút cổ quái, nhưng cũng không nói gì, chỉ chốc lát tiếng ngáy đã vang lên.

62. Chương 62: Thủ Đoạn Của Lưu Vũ Chu

Mấy huynh đệ trong sơn trại trước giờ vẫn luôn lạc quan, trời có sập thì vẫn ngẩng cao đầu, huống chi là còn có Tiêu Bố Y.

Hàn Tuyết trong phòng cũng trằn trọc khó ngủ, nàng thật ra trong lòng cũng có chút mâu thuẫn, bởi vì nàng cho tới giờ chưa từng gặp qua nam nhân như Tiêu Bố Y vậy.

Hắn luôn có thể làm cho người khác trấn định, trong khi người khác đã thúc thủ vô sách thì hắn vẫn có thể đưa ra những y tưởng mới, đối với huynh đệ trượng nghĩa, đối với nữ nhân lại ôn nhu săn sóc. Tuy lúc đầu là cướp mình tới sơn trại, làm cho người ta cảm thấy thô lỗ, nhưng về sau, đối đãi với mình cứ như là với bằng hữu vậy.

Hắn cùng với mình diễn trò lừa Trại chủ, cho dù là Tiêu Đại Bằng đối nàng đều tin tưởng, lần này nghe nói hóa trang xuống núi để ra quan ngoại, cũng không làm khó. Cho dù là các huynh đệ của hắn, sau khi thừa nhận thân phận Thiếu phu nhân của nàng, đối với nàng luôn luôn tôn kính.

Mọi người đều nói yêu ai yêu cả đường đi lối về, những người này đối với nàng tốt như vậy, chính là bởi vì nàng là nữ nhân của Tiêu Bố Y.

Ai có thể biết được, Thiếu phu nhân này chỉ là hữu danh vô thực.

Hôm nay đi Thiên Hương Phường, mọi người ở đó đều là nữ nhân, chính là vừa thấy, Hàn Tuyết đã biết Mộng Điệp đối với mình có chút hâm mộ, thậm chí có chút ghen tị, nàng ta hiển nhiên là hâm mộ mình có được nam nhân tốt như vậy chiếu cố, bản thân đôi khi ngẫm lại, cũng cảm thấy người như thế rất đáng để phó thác chuyện chung thân.

Hắn tuy không phải là người Trung Nguyên, nhưng từ nhỏ đã lớn lên tại Trung Nguyên, biết loại nam nhân này bỏ qua rồi sẽ rất khó gặp lại, chỉ là nàng lại không thể không trở về lại tộc, nghe nói trong tộc mọi việc đã đến bước không thể nào điều hòa được nữa, nàng cảm thấy bản thân một khi đã là con gái của Tộc trưởng, cũng không thể nào ích kỷ như vậy.

Nhưng thật ra khi đã đến Thiết Lặc, bản thân mình cũng sẽ khó mà rời đi, Tiêu Bố Y sớm muộn gì cũng phải trở về lại Trung Nguyên, ngày nay nhìn nhau không nhiều, nhưng sau khi ly biệt, Hàn Tuyết cũng biết, về sau sẽ cách trở ngàn sơn vạn thủy, quan ải trập trùng, có muốn gặp mặt nhau cũng là muôn vàn khó khăn.

Nghĩ ngợi hồi lâu, ngoài cửa vang lên mấy tiếng mõ, Hàn Tuyết biết đã qua canh hai, cũng muốn đi ngủ, bất chợt nghe được tiếng vang, có người đứng dậy.

Hàn Tuyết vén rèm nhìn trộm ra, phát hiện Tiêu Bố Y đã rời khỏi giường, mở cửa đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, cũng không đánh thức mọi người, không khỏi có chút khó hiểu. Đột nhiên nghĩ đến, bán dạ ngư sí, bán dạ chẳng phải chính là canh ba, mà hiện tại không phải đã gần đến canh ba rồi sao? Chẳng lẽ Tiêu Bố Y xem mấy chữ kia đã hiểu được ý tứ, lúc này mới một mình ra tay, chỉ là ngư sí có nghĩa là gì, có thể có nguy hiểm hay không?

Sau khi nghĩ tới nghĩ lui một hồi, Hàn Tuyết càng thêm trằn trọc khó ngủ, trong lòng lo lắng…

Tiêu Bố Y khi thấy mọi người đã ngủ, thì nhẹ chân rời khỏi giường, khi đẩy cửa đi ra ngoài cũng không biết Hàn Tuyết vẫn chưa ngủ.

Chẳng qua khi đến cửa lớn, Tiêu Bố Y có chút do dự, rồi kéo then cửa, hẹ nhàng kéo cửa đi ra ngoài đường.

Trời đêm như nước, phố dài hiu quạnh, không một tiếng bước chân, cho dù tiếng tim đập cũng có thể nghe được.

Canh ba chính xác là nửa đêm, là canh giờ đầu tiên của thời cổ đại, chính là lúc đêm khuya nhất, cũng là giờ phút hắc ám nhất trước khi bình minh, trong truyền thuyết quỷ quái trong âm phủ, bình thường đều chọn thời điểm này ra ngoài hoạt động.

Tiêu Bố Y cũng cảm thấy bản mình giống như là cô hồn dã quỷ vậy, cả con phố không chút ánh sáng, chỉ ánh sáng của trăng sao mà nhận ra được hình dáng kiến trúc.

Trên bầu trời trăng sáng vằng vặc, đầy những sao, tạo nên những vầng ánh sáng kỳ diệu.

Sau khi ra khỏi nhà, Tiêu Bố Y có chút do dự, nghĩ hồi lâu thì rẽ qua phía tay trái, chỉ một lát như nhận thấy được cái gì, đột nhiên xoay người lại, một bóng người như u linh đã đứng ở phía sau hắn, ánh mắt sáng quắc như là lệ quỷ vậy.

Tiêu Bố Y thấy vậy cười rộ lên, “Uất Trì huynh, thực chính là người, huynh không sao là ta yên tâm rồi”.

Người phía sau hắn chính là Uất Trì Cung.

Tiêu Bố Y thầm nghĩ xem ra lịch sử cũng không sai, ít nhất Uất Trì Cung hiện tại tuy chưa có danh tiếng gì, nhưng dù gì thì cũng là danh tướng đời Đường.

Khẩu khí của hắn thành khẩn, thái độ chân thành, Uất Trì Cung làm sao không nhìn ra, trên khuôn mặt vốn như thiết bản hiện ra vẻ ấm áp, “Tiêu huynh quả nhiên thông minh”.

“Ngư sí thông uất trì, ta nếu không biết đại danh của Uất Trì huynh, cũng không thể nghĩ đến là huynh tìm ta” Tiêu Bố Y cười nói: “Thật ra huynh muốn tìm ta, thì trực tiếp đến thương đội là được, cần gì phải phí tâm tư như vậy làm gì”.

Uất Trì Cung trầm ngâm một lát, “Ta chỉ sợ bọn họ lại nghĩ ta đến đòi tiền”.

“Người khác nhìn thực quan trọng vậy sao” Tiêu Bố Y khẽ cười, đột nhiên nhớ tới một việc, “Lưu Vũ Chu tìm huynh làm cái gì? Hôm nay ra tay cứu ta một mạng có phải là Uất Trì huynh không?”

Uất Trì Cung tán thưởng nhìn Tiêu Bố Y, “Tiêu huynh là người tốt bụng, làm việc quyết đoán, tâm tư hết sức thông minh. Không tệ, ra tay đẩy lui một đao của sát thủ chính là ta. Lưu đại nhân tìm ta, cũng là muốn giúp ta”.

Tiêu Bố Y nghe được khẩu khí của Uất Trì Cung đối với Lưu Vũ Chu đột nhiên biến thành cung kính, thật ra có chút ngạc nhiên, “Hắn giúp huynh chuyện gì?”

“Thật ra ta tại Thiện Dương phạm án, công văn truy nã của Thiện Dương đã đến Mã ấp,” Uất Trì Cung thở dài một tiếng, “Ta không biết thì ra Lưu đại nhân cũng là người hiệp nghĩa. Hắn biết ta là Uất Trì Cung, cũng không bắt ta, mà mạo hiểm áp chế công văn, lập tức đi Thiện Dương xử lý việc này. Sau đó không biết hắn làm thế nào, ở Thiện Dương lại triệt tiêu án bắt ta. Khi hắn biết ta muốn đầu quân, lại bỏ công tiến cử ta đi Cao Dương tòng quân, tuy khỏi điểm là từ binh sĩ, nhưng Uất Trì ta đã cảm kích vô cùng”.

Tiêu Bố Y trong lòng thầm run, biết Lưu Vũ Chu này quả nhiên thủ đoạn, tuyệt không giống những người khác.

Lưu Vũ Chu thực không biết lịch sử, nhưng lại biết Uất Trì Cung là người sớm muộn gì cũng sẽ nổi bật, do đó, hắn ra tay một phen trong mắt Uất Trì Cung đã trở thành ân đức lớn như trời, về sau mặc kệ thế nào, chỉ cần Uất Trì Cung không chết, cũng sẽ luôn vì Lưu Vũ Chu mà dốc sức. Hắn chẳng qua chỉ vất vả vài ngày để có được sự cảm tạ của Uất Trì Cung, hồi báo về sau có được không cần nói cũng biết.

Uất Trì Cung nhìn thấy sắc mặt của Tiêu Bố Y âm trầm bất định, nhịn không được hỏi: "Tiêu huynh chẳng lẽ cảm thấy ta không nên tòng quân?"

Tiêu Bố Y phục hồi tinh thần trở lại, lắc đầu nói: "Trượng phu cũng nên buông bút nghiêng theo việc đao cung, cũng là chuyện không thể tốt hơn được. Ta chỉ hận không có công phu như Uất Trì huynh, bằng không cũng sẽ theo huynh cùng tòng quân, nổi danh sa trường chẳng phải rất tốt sao".

Uất Trì Cung lắc đầu, "Tiêu huynh tuyệt không thể tự ti như vậy được, công phu của người tuy không tốt, nhưng lại có khí độ khoan dung, hơn nữa lại được Bùi phiệt thưởng thức, ta chỉ sợ người lên quá nhanh mà thôi".

Tiêu Bố Y cười cười, "Uất Trì huynh một khi đã được Lưu đại nhân tiến cử, vì sao còn lưu lại ở nơi này?"

Trong giây lát lại có chút giật mình, Tiêu Bố Y cảm kích nói: "Uất Trì huynh biết chuyện của ta cùng Lương Tử Huyền, cho nên lưu lại ở nơi này bảo hộ ta vài ngày?"

Uất Trì Cung nhìn Tiêu Bố Y một lúc thật lâu, lúc này mới nói: "Xem ra không có chuyện nào có thể qua mắt được Tiêu huynh. Tiêu huynh nói không sai, Uất Trì cảm ân đức của Tiêu huynh, lúc này mới nghĩ thừa dịp trước khi Tiêu huynh lên đường, mà góp chút sức mọn. Chính là nghĩ đến sau này người đi xa, ta tại Cao Dương, cũng không biết đến khi nào mới có thể gặp lại".

Trong khẩu khí của hắn có cảm tình, Tiêu Bố Y cũng nhiệt huyết dâng trào, biết hắn đối với mình cũng là tình chân ý thiết, "Vậy Uất Trì huynh, được rồi, không cần hỏi nữa..."

"Người muốn hỏi ta một khi đã quyết định âm thầm bảo hộ người mấy ngày, vì sao lại hẹn ra đây?" Uất Trì Cung hỏi.

Tiêu Bố Y xuất hiện cảm giác trị kỷ, cũng chỉ đơn giản nói: "Đích xác là như thế".

"Nếu không phải hôm nay tính mạng của Tiêu huynh gặp nguy, ta cũng sẽ không xuất hiện" Uất Trì Cung nhìn Tiêu Bố Y, "Tiêu huynh cốt cách không tệ, thật ra là người có khiếu luyện võ, đáng tiếc không gặp được danh sư, còn không biết đao pháp mà người dùng hôm nay là học của ai?"

"Ta chỉ là nhắm mắt chém đại thôi" Tiêu Bố Y cười khổ, trong lòng chợt động, "Uất Trì huynh chính là muốn chỉ dạy ta?"

Uất Trì Cung cười rộ lên, "Chỉ nhắm mắt chém địa mà đã làm cho mấy sát thủ lạnh người, Tiêu huynh cũng thật làm cho người ta không dám xem thường. Dạy người thật ra cũng không dám, chẳng qua ta thấy đao pháp của người thật sự có rất nhiều vấn đề, hơn nữa có rất nhiều điều căn bản không hề biết".

Hắn nói tới đây, lấy tay làm đao, liên tục chém ra hai nhát, "Người chém ra hai nhát rất uy mãnh, hơn nữa không thuận theo quy tắc thông thường, ra tay đích xác làm cho người ta ứng phó không kịp, nhưng đao pháp không thuận theo lẽ thường tuy quỷ dị, nhưng lại không thuận theo đao lý, khó tránh sẽ có sơ hở".

Tiêu Bố Y nhìn thấy Uất Trì Cung lấy tay làm đao, thủ pháp nhanh rõ, không khỏi hâm mộ, trong lòng lại ngẫm nghĩ, cái kiểu chém của ta gọi là thủ đao gì đó, cái này ta cũng không rõ. Bởi vì không rõ, cho nên khi có người chỉ điểm, khó tránh trong lòng cảm thấy hưng phấn.

63. Chương 63: Cao Nhân Chỉ Điểm

Uất Trì Cung nhìn thấy vẻ hâm mộ của Tiêu Bố Y, cũng không có ý tự mãn, ngược lại thành khẩn nói, "Tiêu huynh, ta nếu có chỗ nào nói không đúng, người cứ việc chỉ ra, trong thảo mãng, ta chẳng qua chỉ xem như là bước qua cánh cửa mà thôi, đối với người nếu múa búa trước cửa Lỗ Ban, thì hy vọng người đừng lấy làm phiền lòng".

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, quả nhiên công phu càng cao, lại càng khiêm tốn, chỉ có loại người thùng rỗng kêu to mới khoa trương không ai bằng, "Uất Trì huynh dạy cho ta đạo lý võ học, cũng xem như là dạy cho ta phương pháp bảo vệ tính mạng, ta làm sao mà phiền lòng?"

Uất Trì Cung cười, biết Tiêu Bố Y hiểu được, không khỏi cảm thấy hiểu nhau.

Tiêu Bố Y võ công so với hắn nói thì còn kém rất nhiều, nhưng đối với sự hào sảng cùng chân thành của Tiêu Bố Y, cũng đã làm cho Uất Trì Cung xem là bằng hữu.

"Thủ đao nếu liên tục chét xuống dĩ nhiên có thể làm cho người ta xuất kỳ bất ý, nhưng lại ẩn chứa hậu hoạn rất lớn, chính là hạ bàn sơ hở" Uất Trì Cung lấy tay thành thế, "Kể từ đó, lực chém của huynh có lớn đến cỡ nào, thì đề đao lại yếu, người khác nhìn thấu hư thực của huynh, biết hướng chém của của huynh, sẽ rất dễ dàng ngăn chận thế công, rồi phản công vào hạ bàn, như vậy huynh sẽ gặp nguy".

Tiêu Bố Y suy nghĩ cũng đã bừng tỉnh hiểu ra.

Lúc trước sát thủ một đao đâm vòng tới, nhìn như đơn giản, lại như là cao thâm, thật sự là bởi vì người nọ hiểu được những đạo lý cơ bản này. Hắn tự luyện đao pháp nhìn như hù dọa người khác, lúc bắt đầu thì chặt đứt chân ngựa của lính Đột Quyết, sau đó một đao chặn đứng ba người, nhưng rơi vào trong mắt người có nghề, thì thật sự không đáng nhắc tới.

"Hắn chỉ cần phản đòn, hoặc thuận đao liếc xéo tới, là có thể bức huynh bỏ đao," Uất Trì Cung nói lại tình huống lúc trước, rồi cười khẽ: "Chẳng qua cái này cũng không phải là không thể phá giải".

"Làm sao phá giải?" Tiêu Bố Y tinh thần rung lên.

"Lấy mâu phá mâu, lấy thuẫn phá thuẫn" Uất Trì Cung đưa tay so ra, "Hắn dùng phép đè bắt dính, lấy xảo phá lực, nhưng người chỉ cần dùng Triền tự quyết (phép quấn) trong đao pháp, lấy phép quấn phá phép bắt dính, hắn sẽ không thể bắt người bỏ đao được" Hắn vừa nói tay vừa vung lên, tùy tiện kiếm hai thanh củi khô, một cây đưa cho Tiêu Bố Y, lập lại tình huống lúc trước.

Hắn thấy thanh củi làm đao, vung đao chém vào đầu, giống hệt như khi Tiêu Bố Y ra chiêu.

Tiêu Bố Y vung tay ngăn trở, thanh củi khô quay vòng ngăn chận thế công của Uất Trì Cung, rồi đâm ngược lại vào ngực của Uất Trì Cung.

Trí nhớ của hắn rất tốt, hơn nữa một đao vào lúc sống chết trước mắt rất khó quên, lúc này sử ra, cũng không sai biệt gì với tình hình lúc đó.

Uất Trì Cung khẽ gật đầu, trong lòng thầm khen Tiêu Bố Y thông minh.

Có những người như là hòn đá không bao giờ ngừng lăn, Tiêu Bố Y có thể hấp thu sự dạy bảo, vô luận là từ bản thân hay là từ trên người của kẻ địch.

Nhìn thấy Tiêu Bố Y phản kích, Uất Trì Cung không nhanh không chậm, cổ tay vừa lật thanh củi khô đã quay vòng, đã cuốn lấy thanh củi của Tiêu Bố Y, rồi dùng sức giật ra, Tiêu Bố Y không giữ được thanh củi đã rời khỏi tay, không khỏi đứng sững tại chỗ, trong giây lát mừng rỡ như phát cuồng, "Chiêu này thật tuyệt".

Uất Trì Cung cười nói: "Mấy cái này chẳng qua đều là kỹ xảo trong đao pháp, vận dụng tốt hay không là do bản thân. Tiêu huynh không thiếu công phu ứng biến, ví dụ như một quyền kia..."

Tiêu Bố Y nhiều ít cũng có chút đỏ mặt, "Ta là do bất đắc dĩ, đã làm cho Uất Trì huynh chê cười".

Uất Trì Cung nghiêm mặt nói: "Giao đấu sinh tử, có gì đáng chê cười. Cho dù là võ học đại sư, khi đối địch cũng đều phải chuẩn bị đầy đủ trong ngoài, kỹ thuật của huynh không bằng người, chẳng lẽ thúc thủ đợi

chết? Ta muốn nói chính là, Tiêu huynh ứng biến cực nhanh, cho dù là Uất Trì Cung ta cũng tự thẹn không bằng. Một đao kia chém rất tốt, rất hay, trong chiêu thức chẳng phải cũng có đạo lý hư hư thực thực sao?"

Tiêu Bố Y được Uất Trì Cung khích lệ, trong lòng phấn chấn, "Ta làm thế nào để phòng bị hắn thuận đao vạt tới?"

"Thật ra cái này cũng không khó, chiêu thức đao pháp vô cùng, chỉ cần tùy cơ ứng biến, không cần câu nệ. Đao phân có nhiều loại, ta cũng không có thời gian để giải thích chi tiết" Uất Trì Cung nhặt thanh củi khô lên, đưa cho Tiêu Bố Y, "Khởi thủy của đại đao chỉ có mấy loại thủ pháp phạt chặt bổ đè, sau trải qua võ học danh gia phát triển, lúc này mới có các loại các chủng công phu, huynh dựa theo ý nghĩ của mình mà phạt vào ta một đao".

Hắn vung thanh củi đánh xuống, Tiêu Bố Y đè thanh củi xuống, áp sát mà phạt qua.

Nếu đây là trường đao, đối phương nếu tránh không kịp, quá nửa là mấy ngón tay sẽ rơi xuống đất.

Uất Trì Cung chỉ cười, cổ tay nhấc lên, đã không chế thế tới của Tiêu Bố Y, rồi quay cùi chỏ phản kích, đến ngay mặt thì dừng lại.

Hắn không nặng tay, bằng không nếu đòn này mà đánh thật, Tiêu Bố Y ít nhất cũng rung mấy cái răng. Tiêu Bố Y cũng cười khổ, "Thì ra võ học quả nhiên là bác đại tinh thâm, ta chẳng qua chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi".

Nhìn thấy chiêu thức của Uất Trì Cung biến hóa vô cùng, Tiêu Bố Y nhiều ít cũng có chút chán nản, không biết bản thân mình khi nào mới tới được cảnh giới như vậy.

Uất Trì Cung lại nói: "Tiêu huynh, võ công không bằng cũng không sao, nhưng chí hướng nếu không bằng, ta cũng không thể nào nói chuyện".

Tiêu Bố Y trong lòng cảm kích, phấn chấn tinh thần, "Vậy mong Uất Trì huynh chỉ dạy cho ta".

Uất Trì Cung cười, lúc này mới tiếp tục nói: "Đại đao xem về sắc bén, chính là công phu đao nhận (phần sắc bén của đao), còn có các dạng như bổ, trảm, chọc, quét, đâm, áp, nếu là lưng đao, thân đao, đài đao, chuôi đao đều có thể đả thương đối phương, biến hóa đa đoan, khó có thể tận!"

Tiêu Bố Y không nghĩ đến chỉ là một thanh đao lại có nhiều bộ phận như vậy, không khỏi thán phục, thầm nghĩ cổ nhân thực sự là đem binh khí lạnh phát huy đến mức cực kỳ nhuần nhuyễn.

"Đơn đao xem tay, song đao xem bước chân, Tiêu huynh hai tay sử đao tốt, lực đạo đương nhiên là mười phần, nhưng lại không linh hoạt, nếu luyện tập sử dụng cổ tay, có thể bù lại những khiếm khuyết này" Uất Trì Cung vừa nói vừa luyện, giảng giải cho Tiêu Bố Y các loại thường thức cơ bản. Hắn là cao thủ, chiêu pháp ngưng luyện, mỗi một loại giảng giải đều làm cho Tiêu Bố Y cảm thấy sáng hẳn ra, thu được lợi ích không nhỏ. Hơn nữa có cao thủ như Uất Trì Cung cùng hắn đối luyện, cũng là cơ hội ngàn năm một thuở của Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y lúc này mới hiểu được đạo lý cùng quân nói chuyện một buổi, còn hơn là đọc sách mười năm, cùng cao thủ như Uất Trì Cung đối chiêu, ít nhất hắn cũng có thể lĩnh ngộ được những điều mà trong suốt mấy tháng qua không hiểu.

Đêm dài từ từ trôi qua, mà đêm dài lại như trôi qua quá nhanh.

Khi chân trời hiện ra màu xanh nhạt, Uất Trì Cung lúc này mới đình chỉ giảng giải, khẽ cười nói: "Không biết Tiêu huynh nhớ được bao nhiêu?"

Tiêu Bố Y nhắm mắt suy nghĩ, hồi lâu mới cười khổ nói: "Không tính là nhiều, chỉ tiếc đêm dài lại quá ngắn".

Lời nói của hắn mâu thuẫn, Uất Trì Cung đương nhiên biết hắn không nỡ, "Sư phụ dẫn tới cửa, tu hành là do bản thân. Tiêu huynh kỳ thật có thiên phú cực cao, cái này là Uất Trì nói thật lòng, Uất Trì võ công cũng chỉ tính là bình thường, ta chỉ sợ giảng giải nhiều ngược lại trói buộc đi kiến thức của huynh".

"Uất Trì huynh thực đã quá dụng tâm rồi, Bố Y không biết làm soa mà đền đáp" Tiêu Bố Y biết Uất Trì Cung thành khẩn, lại càng cảm tạ.

"Hãy sống cho tốt, đối với ta đó là câu trả lời tốt nhất" Uất Trì Cung cười rộ lên, "Trong này có đao phổ của ta".

Uất Trì Cung đưa tay vào trong lòng, lấy ra một quyển sách đưa cho Tiêu Bố Y, "Ta sáng nay sẽ xuất phát đi Cao Dương, không thể chậm trễ nữa, chỉ hy vọng cuốn đao phổ này đối với Tiêu huynh hữu dụng, cũng hy vọng Tiêu huynh về sau cũng không nên bó buộc vào trường đao, mà bỏ qua những thứ khác".

Tiêu Bố Y lật sách ra, mới phát hiện rất nhiều thứ so với những gì mà Uất Trì Cung mới giảng giải cũng không sai biệt lắm, cuối cùng mới có mấy chiêu, lúc này mới chân chính hiểu được sự khổ tâm của Uất Trì Cung, hắn đã lấy kinh nghiệm nhiều năm dạy lại cho mình, cùng với mình đối luyện, chính là hy vọng mình có thể lĩnh ngộ nhanh được, tránh được sát thủ tấn công.

"Hôm nay từ biệt, không biết ngày nào mới gặp lại" Uất Trì Cung chắp tay cáo biệt, "Chỉ là nam nhi chí tại tứ phương, Tiêu huynh, sơn cao thủy thanh, chỉ hy vọng sau này còn gặp lại".

Hắn nói xong lời này, đột nhiên xoay người sải bước rời đi, cũng không quay đầu lại, Tiêu Bố Y nhìn theo bóng dáng của hắn đi xa, trong lòng kính ngưỡng, lẩm bẩm nói: "Hôm nay từ biệt, cũng không biết tới ngày nào mới có thể gặp lại".

64. Chương 64: Chuẩn Bị Mọi Việc

Tiêu Bố Y trong lòng cảm động, hắn chẳng qua cấp Uất Trì Cung một cái lá cây, Uất Trì Cung lại trả lại cho hắn cả một khu rừng rậm, nhìn theo Uất Trì Cung khuất sau góc phố, biến mất không thấy nữa, thì lúc này mới cất quyển sách vào trong người, trong lòng kích động.

Một đêm này, thu hoạch được đã vượt xa những gì mà hắn mò mẫm mấy tháng qua, trong lòng thầm nghĩ, chỉ cần luyện thêm vài ngày, có đụng tới mấy sát thủ kia cũng không cần sử dụng Không thành kế nữa.

Sát thủ chiêu thức xảo diệu, làm cho hắn có chút lạnh người, chỉ có thể xử dụng Không thành kế để đẩy lùi địch, nhưng đó chẳng qua đã là chuyện mấy canh giờ trước, Tiêu Bố Y hiện giờ cẩn thận nghĩ lại, cảm thấy bọn họ cũng chỉ thường thôi.

Chân trời đã sáng dần, Mã ấp thành đã có tiếng gà gáy.

Cổ nhân có thói quen ngủ sớm dậy sớm, nếu dựa theo giờ giấc của thời đại Tiêu Bố Y mà tính, thì chỉ mới ba giờ sáng mà thôi, nhưng đã có nhiều người đã rời khỏi giường, chuẩn bị ra khỏi nhà.

Tiêu Bố Y cũng có chút mệt mỏi, chỉ là trong lòng đã có sự hưng phấn chống đỡ.

Khi trở lại thương đội, sắc trời đã sáng, trên bầu trời đã ửng hồng, chỉ là mặt trời vẫn còn đang chờ thời cơ để xé mây mà ra thôi.

Khi mới đến cửa, chợt nghe bên trong có tiếng gà bay chó sủa, Tiêu Bố Y có chút kỳ quái, sau khi xem lại thì không khỏi có chút áy náy.

Thì ra nguyên cánh cửa luôn được khóa từ bên trong, cũng chỉ có người ở bên trong mới có thể mở ra được.

Hạ nhân sáng sớm mở cửa thì phát hiện cửa đã mở rộng ra, hoài nghi có kẻ trộm, nên mới làm náo động lên như vậy.

Đợi khi nghe nói là do Tiêu Bố Y ra ngoài, hạ nhân tuy có chút bất mãn, nhưng người ta là hồng nhân của Bùi phiệt, cũng không dám nói gì.

"Tiêu gia, đã trở về?" Lý Chí Hùng ngượng ngùng đi tới, cao thấp đánh giá Tiêu Bố Y, phảng phất như đang tìm kiếm cái gì.

"Ừm, có việc gì sao?" Tiêu Bố Y vốn không muốn nói gì với người này, nhưng cũng không thể không nói.

Đối với Lý Chí Hùng này, hắn vẫn là không lạnh không nóng, người này không đáng thâm giao, hai mặt ba đao, nhưng cũng không ngại làm việc chung.

"Nghe nói ngươi tối qua bị thương?" Lý Chí Hùng lại hỏi.

"Ngươi nghe ai nói vậy?" Tiêu Bố Y có chút kỳ quái.

"Sớm đã truyền đi hết rồi, Tiêu gia chỉ sợ còn chưa biết, người hiện tại Bùi Gia thương đội, chính là thế này" Lý Chí Hùng đưa ngón tay cái lên, ý bảo Tiêu Bố Y là đại ca, lại có chút thần bí nói: "Nghe nói Bùi tiểu thư khâm điểm cho người làm Phó lĩnh đội thương đội, mong Tiêu huynh về sau chiếu cố nhiều hơn".

Tiêu Bố Y ứng phó vài câu, đợi khi hắn quay đi chỗ khác, liếc nhìn hắn, đột nhiên trong lòng xuất hiện cảm giác lo lắng. Khi trở lại phòng mình, phát hiện các huynh đệ cũng đã rời giường, phát hiện không thấy hắn thì vẫn trấn tĩnh, ai ăn cơm thì ăn cơm, ai ngủ vì vẫn ngủ.

Sau khi trở lại giường, Tiêu Bố Y nhắm mắt dưỡng thần, lại nghĩ đến các chiêu thức cùng đạo lý đao pháp mà Uất Trì Cung đã truyền lại, trong mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, rồi lại nghĩ đến Lưu Vũ Chu.

Người này tâm cơ thâm sâu, giỏi mượn sức thân tín, chỉ với chút sức lực tự thân giải quyết khó khăn của Uất Trì Cung, cũng đã đổi được sự tín nhiệm của hắn, nhưng hình như người này cuối cùng cũng sẽ bị Lý Thế Dân đạp dưới chân?

Nghĩ vậy Tiêu Bố Y ngủ say hẳn, đợi đến khi tỉnh lại, đột nhiên cảm thấy có người đưa tay tới, Tiêu Bố Y không đợi mở mắt, cổ tay vừa lật đã đánh trúng cánh tay của người nọ.

"A" một tiếng la lên, Tiêu Bố Y nghe ra là thanh âm của Mạc Phong, lúc này mới mở to mắt, nhìn thấy Mạc Phong xoa xoa cánh tay, than thở nói: "Ta sờ xem ngươi có thở hay không thôi, ngươi cũng không nên đánh ta như vậy chứ? Bố Y, chẳng lẽ ngươi ngủ mà còn mở mắt?"

"Ngươi có miệng, có thể gọi mà" Tiêu Bố Y ngồi xuống, "Động tay động chân để làm gì?"

Hắn ở trong mộng cũng đang cùng người ta so chiêu, Mạc Phong đưa cánh tay tới, hắn theo bản năng phản kích, cũng cảm thấy bản than tập võ cũng đã si mê.

"Hắn khùng khùng mà, sao có thể nói lý được" Chu Mộ Nho cười đi tới, "Chẳng qua Bố Y ngươi ngủ thật sự cũng lâu lắm, suốt một ngày cũng không có tỉnh lại, chúng ta đều có chút lo lắng".

Mọi người cũng không có phát hiện Tiêu Bố Y có gì dị thường, chỉ bắt đầu cười đùa.

"Một ngày?" Tiêu Bố Y cũng giật mình, "Hiện tại đã là khi nào rồi?"

"Đã hoàng hôn" Chu Mộ Nho nói.

"Mại cao (My god)" Tiêu Bố Y day day thái dương, "Ta sao lại ngủ lâu như vậy".

"Ai mà biết được" Mạc Phong lắc đầu nói: "Nhìn ngươi ngủ như heo vậy, tối hôm qua nhất định là đã mệt chết được? Chẳng qua chúng ta cũng hiểu, dù sao cũng phải lên đường. Bố Y, mà Mại cao là ai vậy, chỉ nghe ngươi nói chứ không thấy ngươi giải thích".

Lại thấy Mạc Phong cười không có chút ý tốt lành nào, Tiêu Bố Y chợt tỉnh ngộ. Bọn họ từ Thiên Hương Phường trở về, lại bị đuổi giết, Tiêu Bố Y buổi tối lén ra ngoài, tất cả mọi người đều biết, bọn họ đương nhiên không biết là mình đi gặp Uất Trì Cung, mà quá nửa là nghĩ mình đi tìm Mộng Điệp, cho nên khó tránh khỏi mệt mỏi.

"Mại cao là một vị thần" Tiêu Bố Y biết khái niệm này rất khó mà giải thích với bọn họ, đành nói: "Cũng giống như Như Lai Phật tổ vậy".

"Bán bánh (mại cao cũng có nghĩa là bán bánh) mà cũng có thể thành thần" Mạc Phong khó có thể tin được, "Vậy pháp bảo của hắn là gì, chẳng lẽ cũng là bánh sao?"

Tất cả mọi người đều cười, rất là vui vẻ, Hàn Tuyết cũng bị bọn họ cuốn hút, yên lặng nhìn Tiêu Bố Y.

Nàng cũng một đêm mất ngủ, cho đến khi Tiêu Bố Y trở lại mới thả lỏng tâm sự, giờ khắc này nàng mới đột nhiên phát hiện, không biết từ khi nào, Tiêu Bố Y đã biến thành sự vướng mắc cũng như ỷ lại trong

lòng của nàng, cho dù nàng đối hắn vẫn bình thường. Nhưng sự quan tâm của nàng lại là từ sâu ở trong lòng.

"Tửu nhục tràng trung quá, Phật Tổ tâm đầu tọa" Tiêu Bố Y vươn người ưỡn vai, "Chỉ cần trong lòng ngươi có Phật, thì ngươi chính là Phật. Mại cao hay bán bánh thì cũng vậy mà thôi. Đúng rồi, hôm nay ta ngủ, các người đã làm cái gì?"

Phát hiện trong phòng chỉ có Mạc Phong cùng Chu Mộ Nho, Tiêu Bố Y cũng có chút kinh ngạc.

"Chúng ta hôm nay cũng không làm gì," Mạc Phong xem ra cũng có chút hổ thẹn, "Chúng ta chỉ là thiếu chút nữa là đã đem toàn bộ phấn trang điểm ở tại Mã ấp này mua sạch".

Tiêu Bố Y cười không nổi, mới phát hiện ở trong phòng cũng đã có thêm không ít hàng hóa.

"Bọn họ vẫn hỏi chúng ta, có phải là chuẩn bị mở một Thiên Hương Phường thứ hai hay không, mới cần nhiều son phấn như vậy, lại hỏi ông chủ của chúng ta là ai?" Mạc Phong ôm bụng cười nói: "Ta nói đích xác là có ý định này, bọn họ liền cho chúng ta một ít ưu đãi. Còn nữa, những người này cứ tưởng rằng chúng ta là nam nhân thì không nhìn ra được hàng hóa, không nghĩ đến Thiếu đương gia của chúng ta đã sớm dự tính, nửa ngày hôm qua học tập đã làm cho chúng ta đạt tới cấp bậc tông sư".

"Từ từ, cái gì mà cấp bậc tông sư?" Chu Mộ Nho nhịn không được liền hỏi.

"Đương nhiên là tông sư phấn son," Mạc Phong thở dài, "Mẫu Nhũ, ta hiện tại mới hiểu được, Thiếu đương gia trước nay vẫn nói trong ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có thể có Trạng Nguyên, thì ra…"

"Không nói với tên khùng như ngươi" Chu Mộ Nho như ngửi thấy mùi *** chó, để Mạc Phong ở đó làm tông sư.

"Không nói đến điên khùng hay không, chỉ đơn giản ta chỉ mới nói ra cái gì Loa tử đại kia, vẻ mặt của tên kia đã như là cái vỏ ốc rồi, hắn hiển nhiên là khi dể chúng ra không hiểu việc. Đúng rồi, Bố Y, ba trăm sáu mươi nghề, rốt cuộc là những nghề gì?" Mạc Phong dương dương tự đắc, làm bộ như không thấy bộ dáng tức giận của Chu Mộ Nho.

"Mã phỉ chúng ta cũng xem như là một nghề" Tiêu Bố Y cười nói: "Mấy người khác chẳng lẽ ra ngoài Mã ấp để mua phấn trang điểm?"

"Cũng không phải, chúng ta hiện tại mua phấn trang điểm ta cũng cảm thấy đã đủ, chỉ là không biết có thể có đổi được ngựa trở về hay không. Bố Y, ngươi cảm thấy chúng ta có nắm chắc được không?" Mạc Phong mặc dù đối với phấn trang điểm cũng đã thỏa mãn, nhưng trước mặt huynh đệ của mình, trong lòng vẫn băn khoăn.

"Vô luận nói như thế nào, không lẽ cũng không được được chút gì sao?" Tiêu Bố Y thản nhiên nói.

"Bố Y, có chút chuyện quan trọng muốn nói với ngươi" Chu Mộ Nho rốt cuộc nhịn không được nói.

"Ngươi nói đi".

"Lần này Bùi Gia thương đội lên đường chia làm ba đội, một đội đi Đột Quyết, một đội đi Thiết Lặc, còn lại là đi Khế Cốt. Chúng ta phải đi Thiết Lặc, mà ngươi là Phó lĩnh đội. Tin tức này hôm nay đã được Cao gia tuyên bố" Chu Mộ Nho vẫn cảm thấy chính sự quan trọng hơn, "Chẳng qua ngươi không có ở đó".

"Tin tức quan trọng như vậy sao lại thông báo khi không có ta?" Tiêu Bố Y xuống giường.

"Bởi vì ngươi đang ngủ, Cao gia nói thật ra cũng không có gì, đây đều là do Bùi Gia chỉ định, người khác cũng không dám ý kiến" Mạc Phong giải thích.

Tiêu Bố Y có chút cười khổ, thầm nghĩ kể từ đó, không hỏi cũng biết, mũ cũng đã được chụp.

Mọi người đi xa ngàn dặm, quan hệ nhất định phải cho tốt, không thể để xảy ra việc tranh đấu nội bộ.

Chú ý tới Hàn Tuyết khi nghe đến Thiết Lặc, cũng ngẩng đầu nhìn lại, trong mắt mang theo sự cảm kích, Tiêu Bố Y cảm thấy cũng đã là quá đủ.

Thật ra hắn cũng không có yêu cầu đi Thiết Lặc, nhưng vô tình đã có người an bài, hắn dẫn đội đi Thiết Lặc, từ đó lại nhận được sự cảm kích của Hàn Tuyết.

"Nơi nào gần Mã ấp nhất?" Tiêu Bố Y hỏi, nhớ Hàn Tuyết cũng đã nói qua với mình, chẳng qua hắn thực sự cũng không có khái niệm gì.

"Đương nhiên là Đột Quyết" Chu Mộ Nho nhìn lại, "Chẳng qua chúng ta đi chính là Đông Đột Quyết, ta nghe nói nếu muốn đi Tây Đột Quyết, phải xuất phát từ Trương Dịch, từ khi Hoàng Thượng đả thông con đường tơ lụa, các địa phương của Tây Vực cùng Tây Đột Quyết đều muốn tới Trương Dịch giao dịch. Mà Đông Đột Quyết thì lại khác, Bùi Gia tại Đột Quyết thật ra đều có làm ăn. Thiết Lặc ở rất xa, phải qua Khắc Lỗ Luân Hà, mà Khế Cốt là xa nhất, phải vượt qua Kim Sơn cùng Sa Lăng hà, ở phía Tây Bắc Thiết Lặc".

"Ngươi đối với những nơi này cũng thật quen thuộc" Tiêu Bố Y cũng có chút kinh ngạc.

"Đều là do Đắc Chí nói với ta, ngươi đi đâu mất, hắn bảo sau khi ngươi trở về thì nói lại" Chu Mộ Nho có chút khó hiểu.

"Buôn bán thì buôn bán đi, đi xa như vậy để làm cái gì chứ?" Mạc Phong than thở, "Ta sẽ không giống như Mẫu Nhũ, nhớ nhiều như vậy, dù sao cũng là đi theo đoàn người mà".

"Ngươi có thực lực người khác tự nhiên làm ăn với ngươi, ngươi không có thực lực thì chỉ đi xem người ta buôn bán mà thôi. Ngươi nếu ngu ngốc, có mở cửa tiệm cũng không có ai thèm tới giao dịch" Chu Mộ Nho rốt cuộc so sánh một câu, làm cho Mạc Phong nghẹn lời không thể nói được gì.

"Vậy ngày mai xuất phát phải không?" Tiêu Bố Y hỏi.

Bắt đầu từ lúc này, hắn đã cảm thấy hùng tâm bừng bừng, cảm thấy trên đời này không chỗ nào là không thể đi.

Sau khi bị quân Đột Quyết tập kích, sát thủ mai phục, mới phát hiện bản thân chẳng qua cũng chỉ như thế mà thôi.

Thời đại này sinh mạng như là cỏ cây, hơn nữa lại là chốn biên cương. Ngày hôm qua chết một sát thủ, hôm nay Mã ấp thành một gợn sóng cũng khôgn thấy, cái đánh rắm cũng không có. Hắn nếu có chết dưới tay sát thủ, phỏng chừng cũng chẳng khác gì một con kiến mà thôi.

Cũng may hắn gặp được Uất Trì Cung, dạy cho hắn kỹ năng tự bảo vệ bảo thân, nhưng hắn dù sao cũng còn chưa kịp luyện tập, không khỏi có chút không yên, cũng hy vọng xuất phát càng nhanh càng tốt.

"Không sai, chính là ngày mai, hơn nữa không thể kéo dài, hôm nay đã là nhập thu, lộ trình cũng phải mất ít nhất hai tháng, buôn bán với người trên thảo nguyên, thì đây là thời điểm tốt nhất. Đắc Chí Tiễn Đầu hai người đã đi thu thập hành lý, chuẩn bị các phương tiện thiết yếu. Bùi phiệt thống nhất thuê kiệu phu, cũng cấp ngựa, giá cả so với bên ngoài cũng ổn, cho nên chúng ta tuy chưa được sự đồng ý của ngươi, cũng lựa chọn những sự cung cấp này của Bùi phiệt. Chẳng qua ngươi là Phó lĩnh đội, chúng ta đối với mấy thứ này cũng không phải tốn tiền".

"Rất nhiều thứ các ngươi có thể tự mình làm chủ" Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Hiện tại cần ta làm việc gì?"

"Có đồ ăn đây" Dương Đắc Chí đẩy cửa đi vào, "Bố Y, tỉnh rồi sao?"

Hắn cầm trong tay một cái rổ, chứa đầy thức ăn, "Ta mới phát hiện, Bố Y sau khi làm Phó lĩnh đội, chúng ta ăn cơm cũng không cần tốn tiền, có thể nói là ăn chùa uống chùa".

Tiêu Bố Y lúc này mới cảm thấy hơi đói, cũng biết Dương Đắc Chí không muốn mọi người trước khi lên đường gặp chuyện gì, cho nên không để cho ra ngoài ăn cơm.

Tất cả mọi người đều hô lên một tiếng, xông lên cướp lấy đồ ăn.

Đồ ăn mà Dương Đắc Chí đem tới mười người ăn cũng không thành vấn đề, lấy ra hai phần đưa cho Tiêu Bố Y, rồi hướng tới Hàn Tuyết nháy mắt ra hiệu, Tiêu Bố Y hiểu ý của hắn, cười lấy một phần đưa cho Hàn Tuyết, "Đói chưa, ăn nhiều một chút đi, nếu sau khi lên đường, cũng sẽ không còn được ăn thức ăn nóng của Trung Nguyên đâu".

Hàn Tuyết tiếp nhận thức ăn, 'Ừm' một tiếng, cúi đầu ăn, không biết là có tư vị gì nữa.

65. Chương 65: Là Rồng Thì Còn Sống Mà Về

Tiêu Bố Y không có chuyện gì làm,lại [tiếp tục luyện đao. Sáng ngày hôm sau, thần thanh khí sảng, là ngày chuẩn bị lên đường, cũng là ngày mà cuocọ đời hắn bước sang một trang mới, đương nhiên là phải chuẩn bị tinh thần một chút.

Mạc Phong cùng Tiễn Đầu ở một bên thì thầm: "Tiễn Đầu, ngươi nói Bố Y ngày hôm qua cầm cây đũa mà vẽ vời cái gì vậy?"

"Ta làm sao mà biết được, đồ khùng này, ta nói ngươi rất kỳ quái, vì sao lại không trực tiếp hỏi, mà cứ thích thì thì thầm thầm?" Tiển Đầu trả lời.

"Ta có hỏi, nhưng hắn đương nhiên là nói đang gắp đồ ăn, nhưng ta có thể khẳng định một trăm phần trăm là hắn không phải gắp đồ ăn" Mạc Phong thần thần bí bí nói.

Tiễn Đầu nhìn hắn hồi lâu, rốt cuộc hỏi: "Hắn không gắp đồ ăn, vậy chẳng lẽ là đang luyện tuyệt thế võ công?"

"Ta khinh," Mạc Phong khinh thường nói: "Tuyệt thế võ công dể luyện như vậy sao? Ta hoài nghi là hắn đang tưởng nhớ".

"Tưởng nhớ?" Tiễn Đầu gẩn ra, "Vì cái gì?"

"Bố Y tối hôm qua ra ngoài tìm Mộng Điệp, nói vậy cũng là chàng chàng thiếp thiếp rồi, khi trở về, lại nghĩ tới sự ngọt ngào đó, nên lúc này mới nhớ lại tình hình lúc đó, chàng đút thiếp một miếng, thiếp mời chàng một ngụm. Bằng không hắn ăn thì ăn đi, vì cái gì mà sau khi gắp thức ăn, lại tới trước, cách cái miệng của mình xa như vậy?" Mạc Phong nói cũng có căn cứ.

"Ta không nghi ngờ hắn đang đút đồ ăn, mà ta chỉ hoài nghi đầu óc ngươi có vấn đề" Tiễn Đầu nói: "Dựa theo cách nói của Thiếu đương gia, thì ngươi chính là ngu ngốc dưới 80".

"Cái gì mà ngu ngốc dưới 81, đó là IQ dưới 80" Mạc Phong chỉnh lại

"Ồ, ngươi cũng biết IQ của ngươi dưới 80 sao" Tiễn Đầu đốp lại một câu làm cho Mạc Phong nghẹn họng, thì ra bất tri bất giác đã bị Tiễn Đầu đưa vào tròng.

"Ngươi nói ai là IQ dưới 80?"

"Thảo luận thảo luận thôi, đừng xem là thực chứ" Tiễn Đầu cười cười.

Mạc Phong vung tay lên, tràn đầy vẻ khinh thường, "Tiểu tử ngươi không có em út nào, sao mà biết mấy cái này được, nói chuyện với ngươi, ta chẳng thà nói với cái đầu gối. Mẫu Nhũ…"

Chu Mộ Nho đang uống nước, nghe vậy phun ra cái phèo, "Chuyện gì?"

Mạc Phong vuốt vuốt nước trên mặt, ngớ ngẩn nói: "Không có gì".

Tiêu Bố Y có chút buồn cười, hắn biết mấy huynh đệ đang thảo luận cái gì, tối hôm qua cho dù khi đang ăn cơm, hắn vẫn suy nghĩ về những chiêu thức mà Uất Trì Cung truyền thụ, tay cầm đũa không nhịn được mà hoa lên vẽ vời. Tiễn Đầu lại thuận miệng đoán trúng, nhưng Mạc Phong hiển nhiên là không tin.

Sự thật chính là buồn cười như vậy, chân tướng so với lời nói dối đôi khi còn khó tin hơn.

Chẳng qua cho dù là hắn, cũng rất khó mà tin rằng mình tìm được danh sư truyền thụ, đừng nói chi tới Mạc Phong.

Thu thập xong hành lý đơn giản, Tiêu Bố Y dẫn theo các huynh đệ đi ra cửa phòng, hàng hóa đã sớm đóng gói, sáu người bọn họ chỉ có một chiếc xe chứa phấn son, vô cùng nhẹ nhàng, cũng làm cho mấy huynh đệ cảm thấy trong lòng cũng nhẹ nhàng.

Lại thấy những người khác hàng hóa đều chất mấy xe, Tiêu Bố Y cũng lẩm bẩm tự nói, cũng là an ủi các huynh đệ, "Cái này không phải là dùng phân lượng để so sánh, nặng chưa chắc là đã quý".

"Tiêu Phó lĩnh đội lời này ta nguyện ý nghe, ta cảm thấy hàng hóa của Tiêu Phó lĩnh đội rất có khả năng bán chạy" Lão bang tử không biết khi nào đã chạy tới, khuôn mặt mập mạp tươi cười.

Lão bang tử đối với Tiêu Bố Y tràn đầy thiện ý, gần nhất bởi vì hắn cùng đội với Tiêu Bố Y, thứ hai cũng bởi vì hàng hóa của Tiêu Bố Y cùng với hắn hoàn toàn khác nhau.

Khi Lão bang tử hỏi thăm được mấy người Tiêu Bố Y bán phấn son, Lão bang tử chỉ có thể thở dài, người trẻ tuổi thực không có kinh nghiệm, chẳng lẽ nhất định phải thiệt hại thì mới có thể tỉnh ngộ? Nhưng hắn cũng không nói tới, bởi vì hắn biết người trẻ tuổi khi đã quyết định việc gì, sẽ rất khó sửa lại, cho nên hắn chuẩn bị khi bọn họ thất bại, thì sẽ dùng những lời thấm thía để nói cho bọn họ hiểu, người trẻ tuổi mà không chịu nghe lời của người già, thì chỉ gặp thiệt hại mà thôi.

Đương nhiên Lão bang tử cùng Tiêu Bố Y thân mật như thế còn có nguyên nhân quan trọng hơn. Lúc trước các thương nhân vì nhịn Tiêu Bố Y, đưa tới cái gì Hải Dương Phượng hoàng trà, Mao Sơn Thần tiên trà, Tiêu Bố Y cũng đã chuyển cho Lão bang tử một ít, điều này làm cho hắn cảm thấy người trẻ tuổi này tính tình thực không tệ.

Bên ngoài đã thiết kế xong hương đàn, Cao Sĩ Thanh sớm đã đến đứng ở đó, sắc mặt chăm chú, bên cạnh hắn có một hán tử.

Xe ngựa phu kiệu đều đã chuẩn bị ổn thỏa, hàng hóa đều đã chất lên xe, đại biểu khách thương các nhà cũng đang tụm năm tụm ba ở đó.

Mỗi lần thương đội xuất phát đều tế trời, cũng giống như là Thánh Thượng hàng năm hiến tế cầu phúc tại Đông đô Tây kinh vậy.

Nhiều quy củ, kiêng kỵ đương nhiên cũng nhiều, Hàn Tuyết trốn ở xa xa, sợ bị người khác phát hiện nàng là nữ nhân. Nàng không biết các nhà buôn bán có kiêng kỵ nữ nhân hay không, nhưng nếu bị phát hiện, khẳng định sẽ có phiền toái.

Tiêu Bố Y nhìn thấy sự thông minh của nàng, gật đầu tán thành, rồi đi về phía Cao Sĩ Thanh. Dương Đắc Chí đã sớm đến bên cạnh hắn, thấp giọng nói cho Tiêu Bố Y biết, hán tử bên cạnh Cao Sĩ Thanh tên là Lục An Hữu, là Lĩnh đội thương đội lần này.

Lục An Hữu người cũng không mấy uy mãnh, dáng người không cao lớn, hai hàng lông mày râmh rạp, mũi thẳng miệng rộng, cũng không tính là anh tuấn tiêu sái, nhưng làm cho người ta nhìn tới đều cảm thấy trong cơ thể người này ẩn chứa lực lượng kinh người.

Lục An Hữu xa xa nhìn thấy Tiêu Bố Y đi tới, chậm rãi gật đầu chào.

Tiêu Bố Y cũng là lần đầu tiên gặp mặt hắn, nhìn thấy Lục An Hữu xem ra cũng rất hòa thuận, không khỏi cũng mỉm cười gật đầu chào.

Các thương nhân có người biết có người không, Tiêu Bố Y cũng đều gật đầu chào, lễ nhiều người không trách đi đâu áp dụng cũng đúng cả

Lý Chí Hùng đang cùng mấy người nói cái gì đó, nhìn thấy Tiêu Bố Y đi ngang qua, lại cười đi tới, "Tiêu Phó lĩnh đội, mới đến".

Tiêu Bố Y vừa đi ngang qua vừa chào, Lý Chí Hùng gật đầu cúi người, rất là cung kính.

Dương Đắc Chí ở bên cạnh hắn thấp giọng nói, "Bố Y, ta nghe nói tiểu tử này vốn có hy vọng làm Phó lĩnh đội, chẳng qua ngươi đến đây, hắn cũng không còn hy vọng. Hắn đối với ngươi thấp giọng khép nép như thế, ngươi cũng phải nên cẩn thẩn với hắn".

"Phó lĩnh đội có cái gì tốt?" Tiêu Bố Y thấp giọng hỏi.

“Uy phong”.

“Còn gì nữa?”

“Nếu gặp mã phỉ cướp bóc thì phải lên trước, chết cũng nhanh hơn” Dương Đắc Chí phân tích nói.

“Vậy hắn hận ta cái gì” Tiêu Bố Y chợt cười không nổi.

“Mấu chốt chính là Phó lĩnh đội có địa vị, mỗi lần lên đường chẳng những có thể mang theo hàng hóa miễn phí, mà còn có thù lao. Với sự hào phóng của Bùi phiệt, tuy người ngoài không biết cụ thể là bao nhiêu, nhưng khẳng định là không ít. Chỉ với số lễ vật mà các thương nhân tặng ngươi mấy hôm trước, ai cho rằng đó là do ngươi làm Phó lĩnh đội, thấy ngươi thu nhiều tiền tài như vậy, ta nhìn còn hồng cả mắt, huống chi là tha” Dương Đắc Chí cười nói.

Tiêu Bố Y có chút giật mình, thấp giọng nói: “Chúng ta bất biến ứng vạn biến là tốt nhất”.

Hai người vừa đi vừa nói, đã đi tới bên cạnh Cao Sĩ Thanh.

Cao Sĩ Thanh xoay người, thái độ đối với Tiêu Bố Y không tính là nhiệt tình, cũng không lãnh đạm, làm cho người bên ngoài nhìn không thấu quan hệ giữa bọn họ.

“Bố Y, đây là Lục An Hữu, lần này là Lĩnh đội thương đội, ngươi là phó của hắn” Cao Sĩ Thanh giới thiệu: “Lần này lên đường chủ yếu là hắn cùng ngươi phụ trách, hy vọng các ngươi có thể đồng lòng hợp tác, mã đáo công thành”.

“Lục huynh, về sau mong chiếu cố nhiều” Tiêu Bố Y ôm quyền thi lễ.

Lục An Hữu cười rộ lên, “Tiêu huynh khách khí rồi, lấy khả năng của Tiêu huynh, đành phải làm phó của tại hạ, cũng mong đừng trách”.

Hai người đều khách khí, chẳng qua hiển nhiên là đang dò xét cân nhắc đối phương.

Tiêu Bố Y nghĩ, quan ngoại lắm ma, căn cứ sự tìm hiểu của mấy ngày qua, địa điểm quan trọng mà Bùi phiệt giao dịch tuy là Trương Dịch, nhưng Mã ấp cũng không phải là để chơi cho vui. Người này do Bùi phiệt chỉ định làm Lĩnh đội, nói vậy bản lãnh cùng kinh nghiệm cũng phải hơn hẳn người thường.

Lục An Hữu trong lòng lại suy nghĩ, Cao gia là người cẩn thận, nhất cử nhất động đều có thâm ý, hôm nay quan hệ cùng Đột Quyết càng ngày càng căng thẳng, lần này lên đường cũng không phải là an toàn. Hắn an bài Tiêu Bố Y làm phó của mình, chẳng lẽ người này có bản lĩnh gì đây? Chỉ là hôm qua người này ở trong phòng kê gối mà ngủ, không gặp mặt được, vốn tưởng rằng là kẻ cao ngạo. Hôm nay gặp lại không ngờ là người giản dị dễ gần.

Cao Sĩ Thanh nhìn thấy sự nghi hoặc của hai người, hào quang trong mắt chợt lóe lên, khóe miệng mỉm cười, “Giờ lành đã đến, các ngươi hãy uống rượu tiễn chân rồi xuất phát”.

Không đợi Cao Sĩ Thanh phân phó, người hầu đã đem rượu lên, phá niêm phong một vò rượu mùi rượu nồng đậm trong khoảnh khắc truyền khắp cả sân.

Cao Sĩ Thanh dâng hương tế tửu, sắc mặt ngưng trọng.

Tiêu Bố Y cũng quay mặt hướng lên, vẻ mặt ngưng trọng. Dù sao làm gì cũng có luật lệ, tuy hắn là người hiện đại, không tin thắp hương tế tửu có thể phù hộ được gì cho mình, nhưng nhập gia tùy tục, cũng phải giữ hòa khí với mọi người, không cần né tránh việc này.

Cho dù là Tiêu Đại Bằng cũng phải mời đạo sĩ bắt hắn uống tro nhang, cho nên làm người cũng không nên quá cố chấp, bằng không thì rất phiền.

Cao Sĩ Thanh tế tửu bái tế thiên địa xong, lúc này mới tự mình nhấc vò rượu lên, dọc theo các chén sắp sẵn trên bàn mà rót xuống, rượu chảy tràn trề, có chút hào phóng.

Tất cả mọi người đều bị hắn cuốn hút, tinh thần phấn chấn.

Cao Sĩ Thanh chén đầu tiên cũng không đưa cho Lục An Hữu, cũng không đưa cho Tiêu Bố Y, mà là đưa cho một ông lão đứng cách đó không xa.

Người nọ quần áo mộc mạc, vạt áo khép trái, cũng không phải là người Trung Nguyên. Tóc của lão cũng đã hoa râm, trên mặt tầng tầng nếp nhăn, ánh mắt cũng có chút lờ mờ không rõ, điều duy nhất làm cho người ta yên tâm chính là lão đứng vẫn còn thẳng, đi vài bước cũng không thành vấn đề.

"Bì Già, lần này lên đường, chúng ta cần trí tuệ cùng kinh nghiệm của người, lại mong người lao khổ một chuyến" Cao Sĩ Thanh cung kính hữu lễ, chén rượu giơ cao quá đầu.

Ông lão tiếp nhận chén rượu, không nói hai lời mà một hơi uống cạn, chẳng qua đại bộ phận rượu đều chạy vào vạt áo, cổ tay vừa lật đã ném mạnh chén rượu xuống đất, tay phải áp lên ngực, làm lễ tiết của quan ngoại, rồi nói một câu, "Áo tát ân".

Các thương nhân nhìn thấy Cao Sĩ Thanh kính tửu người già trước, đều không lộ ra bất kỳ ý bất mãn nào, hơn nữa bộ dáng đều như là chuyện đương nhiên.

Tiêu Bố Y nhìn về phía Dương Đắc Chí, có ý hỏi, hắn cảm thấy người già thì cũng đáng tôn kính, nhưng ông ta đi theo đoàn người cũng phải lo lắng cho sự an toàn của ông ấy, bởi vì nhìn như thế nào thì ông ta cũng đã khá nhiều tuổi rồi, nên ở nhà dưỡng già thì mới đúng.

"Bì Già trong tiếng Đột Quyết có nghĩa là trí giả, cũng là tôn xưng của Cao gia đối với ông ta" Dương Đắc Chí biết Tiêu Bố Y khẳng định là không hiểu, không cần hắn hỏi cũng thấp giọng giải thích: "Căn cứ theo phong tục, trong đội ngũ lên đường đều phải có một ông lão như vậy, bởi vì bọn họ kinh nghiệm phong phú, tại thảo nguyên được tôn kính, thường xuyên hòa giải những tranh chấp của người thảo nguyên. Áo tát ân trong tiếng Đột Quyết có nghĩa là bình an, quẳng chén xuống đất, có nghĩa là khu trừ tà ác, cầu chúc cho cả chuyến đi được bình an".

Thấy Tiêu Bố Y kỳ quái nhìn mình, Dương Đắc Chí khó hiểu hỏi, "Sao vậy, ta nói có vấn đề gì sao?"

"Vấn đề thực ra không có," Tiêu Bố Y có chút buồn bực nói: "Nhưng vì sao ngươi lại biết nhiều như vậy, còn ta lại hoàn toàn không biết?"

Dương Đắc Chí thoi cho hắn một quyền, "Ngươi như là một giống ngựa, còn ta thì không thể".

Tiêu Bố Y nghe như thế, cũng thấy không được tự nhiên, hơn nữa còn có nghĩa khác nữa, đang muốn chỉnh lại một chút thì Cao Sĩ Thanh đã đến bên cạnh hắn.

Cao Sĩ Thanh sau khi kính Bì Già xong, chén thứ hai chính là Lục An Hữu, mấy chén còn lại chủ yếu là cho các thương nhân thuộc Vương gia, Lâm gia.

Hắn làm việc không chút sơ sót, đợi một lúc sau, mới đến trước mặt Tiêu Bố Y, hiển nhiên là cũng không nể mặt Tiêu Bố Y, nhưng ít nhất cũng sẽ không làm cho Tiêu Bố Y bị người đố kỵ.

"Bố Y, hy vọng ngươi lần này lên đường, có thể thành công" Cao Sĩ Thanh giơ chén rượu lên, ngữ trọng tâm trường.

Không ai so với hắn biết rõ hơn dụng ý để cho Tiêu Bố Y làm Phó lĩnh đội, cũng không ai so với hắn biết một phen khổ tâm của Bùi Minh Thúy.

Tiêu Bố Y cũng không biết, chỉ cho rằng mình gần gần đây xui xẻo, vận chẳng khác nào bước chân ra dẫm phải phân chó, nên bưng chén rượu lên nói một tiếng, "Áo tát ân".

Hắn học tập rất nhanh, học xong là dùng, làm cho trong mắt Cao Sĩ Thanh cũng có ý cười, hồi lại một câu, "Áo tát ân".

Hai người đồng thời ném chén xuống đất, cũng là tuyên cáo chính thức lên đường.

Tiêu Bố Y vốn nghĩ mọi người nơi nơi sẽ kéo đến Bùi phiệt, cũng chính là để buôn bán kiếm ăn, nhưng lần này lên đường nhân số xem ra cũng không nhiều lắm, cũng không rõ là có ý tứ gì.

Nhưng đợi sau khi ra khỏi cửa, Tiêu Bố Y lúc này mới có chút ngạc nhiên, người xe ở bên ngoài vượt xa hắn tưởng tượng.

Đầu người lúc nhúc, đội xe kéo dài từ trong sân ra tít tới đầu phố xa xa cũng chưa thấy điểm cuối.

Nhẩm chừng thì thương đội lần này ít nhất cũng phải hơn ba trăm người, tính ra cũng rất là đông đảo.

Lão bang tử sớm đã thủ ở trước một chiếc xe, nhìn thấy Tiêu Bố Y đi ra, vẻ mặt tràn đầy sự hâm mộ.

"Người có thể cùng Bùi Gia thương đội tế trời uống rượu cũng không nhiều lắm," Dương Đắc Chí ở một bên nói: "Chúng ta núp bóng của ngươi mới có thể đứng ở đây, Lão bang tử có muốn ăn theo cũng không được".

Tiêu Bố Y lúc này mới giật mình, nhìn xe cộ mới tinh lấp loáng, ngựa kéo cao lớn, không khỏi cảm khái] "Bùi phiệt thật là có tiền".

"Không phải là thực sự có tiền, nếu dựa theo cách nói của Bố Y ngươi, chính là xem như là có tiền" Dương Đắc Chí nói: "Bọn họ nhờ ngươi đánh bại Thiên Mậu thương đội, khi khởi hành tự nhiên phải hoành tráng, cũng có ý thị uy với Thiên Mậu thương đội".

Hắn còn đang nói, thì ở xa có tiếng ngựa hí lên, càng lúc càng gần, mọi người còn đang ngóng nhìn thất sắc, thì có mấy chục người áo đen cưỡi tuấn mã phi nhanh tới, khi đi vào phố, nhất tề xuống ngựa rút đao ra, đồng thanh quát: "Bình an".

Bọn họ vừa dứt lời, đao đã vào vỏ, gọn gàng sạch sẽ, cũng đồng thời nghe "xoạt" một tiếng, thanh âm rõ ràng, sau đó nghiêng người lên ngựa, ngồi bất động, không một tiếng động.

Cao Sĩ Thanh trong mắt nhiều ít có chút vừa lòng, mỉm cười nhìn Lục An Hữu nói: "Người mà ngươi huấn luyện quả nhiên không tệ".

"Cao gia quá khen rồi" Lục An Hữu tuy khiêm tốn, nhưng trong mắt cũng lộ ra chút tự đắc, liếc mắt nhìn Tiêu Bố Y, "Đã từ lâu nghe tiếng thuật cỡi ngựa của Tiêu huynh tinh thuần, chẳng biết khi nào mới có thể thỉnh giáo một phen?"

Những người này phóng ngựa với tốc độ cao, động tác đồng loạt, hơn nữa rút đao thu đao rất có khí thế, cho dù là đám người Mạc Phong cũng kinh ngạc, vô hình chung cảm giác được lực công kích cường hãn của bọn họ.

Tiêu Bố Y chỉ mỉm cười, "Thuật cỡi ngựa của ta không đáng nhắc tới, các thủ hạ của Lục huynh huấn luyện rất tốt, mới là cao thủ chân chính".

Lục An Hữu hướng với Cao Sĩ Thanh cười cười, nhún nhún đầu vai, Cao Sĩ Thanh trong mắt vẫn hiện lên vẻ tươi cười không đổi. Tiêu Bố Y này, cho tới bây giờ cũng chưa từng làm điều gì vô bổ, lại càng không tranh đấu ngoan độc, điểm này cũng làm cho hắn có chút thưởng thức.

Có rất nhiều thương buôn là từ Thiên Mậu chuyển đến, vốn đối với Bùi phiệt không mấy tin tưởng, nhất là đối với Bùi Minh Thúy luôn có vẻ tùy tùy tiện tiện, thật sự làm cho người ta không yên lòng. Nhưng lại thấy hộ vệ của Bùi phiệt dũng mãnh như thế, không khỏi hưng phấn trong lòng.

Cao Sĩ Thanh đưa tay lấy ra hai cái cẩm nang, viền thêu chỉ vàng, đưa cho Lục An Hữu cùng Tiêu Bố Y mỗi người một cái, khẽ cười nói: "Trong này là một đạo Bình an phù, ta đặc biệt cầu về, để chúc các ngươi bình an".

Tiêu Bố Y không biết Cao Sĩ Thanh lại mê tín đến như thế, nhưng vẫn nhận lấy để vào trong lòng.

Lục An Hữu cũng không mở cẩm nang ra, cũng bỏ vào trong lòng, hướng tới Cao Sĩ Thanh ôm quyền thi lễ, hướng tới Tiêu Bố Y nói: "Tiêu huynh, ta đi trước dẫn đầu, phiền ngươi đoạn hậu, Trữ Phong, rút ra hai mươi người đi theo Tiêu Phó lĩnh đội, nghe theo mệnh lệnh của người, không được có sai sót".

Trong số kỵ binh áo đen phóng ra một người, dáng người trung bình, cực kỳ dũng mãnh, tay vung lên, hắc y kỵ binh đã chia làm hai đội.

Tiêu Bố Y thầm kinh ngạc, lúc trước hắn huấn luyện đệ tử tại sơn trại, cũng yêu cầu kỷ luật nghiêm minh, tuyệt đối phục tùng. Hôm nay xem ra, Lục An Hữu huấn luyện cũng có chút không sai biệt.

Mấy người Mạc Phong đã sớm lên ngựa, Hàn Tuyết lên ngựa trong lòng dâng lên một hồi kích động. Giờ khắc này, hận không thể lập tức bay trở về trong tộc.

Lục An Hữu khẽ gật đầu, đã phi thân lên ngựa, thúc ngựa chạy lên đầu, hơn mười kỵ binh đã nhanh chóng chạy đi theo sau hắn.

"Cao gia, chúng ta làm sao bây giờ?" Lý Chí Hùng dẫn theo mấy người không biết đi tới từ lúc nào, thần sắc có chút xấu hổ.

"Các ngươi đi theo Tiêu Phó lĩnh đội, Chí Hùng, ngươi kinh nghiệm phong phú, hộ vệ thương đội cũng phải dựa nhiều vào các ngươi" Cao Sĩ Thanh trên mặt nhìn không ra biểu tình gì.

Lý Chí Hùng tinh thần rung lên, "Chí Hùng nhất định dốc hết toàn lực, không phụ sự phó thác của Cao gia".

Tiêu Bố Y nhìn mấy người bên cạnh Lý Chí Hùng, cũng rất khỏe mạnh, trong lòng đột nhiên có loại cảm giác kỳ quái, nhưng khó nói thành lời.

"Tiêu Phó lĩnh đội, sao vậy?" Lý Chí Hùng nhìn thấy vẻ mặt của Tiêu Bố Y, nhịn không được hỏi.

"Không có gì" Tiêu Bố Y lắc lắc đầu, "Có thể là sắp lên đường, nhiều ít cũng có chút không thích ứng".

Không bao lâu sao, thương đội phía trước đã thong thả khởi hành, Tiêu Bố Y ôm quyền thi lễ, nhảy lên Thanh Tiêu, xuất phát cuối cùng.

Cao Sĩ Thanh trên khóe miệng mỉm cười, mắt nhìn theo thương đội từ từ đi xa, Tiểu Lục Tử không biết từ khi nào đã đi đến bên cạnh, "Cao gia, người nói lần này lên đường thuận lợi sao, Thiên Mậu có thể bày trò quỷ hay không, làm ăn cùng Thiết Lặc không có nguy hiểm sao?"

"Ngươi nếu muốn thành rồng, tuyệt đối không thể trông cậy vào người khác giúp đỡ" Cao Sĩ Thanh thản nhiên nói: "Rất nhiều người, ngày thường nhìn không ra cao thấp, là rồng

hay trùng, xem ai có thể còn sống mà trở về là biết được ngay".

66. Chương 66: Sự Mập Mờ Về Lịch Sử

Tiểu Lục Tử thấy vẻ mặt lãnh đạm của Cao Sĩ Thanh, chượt rùng mình một cái, không lắm lời nữa, trong nội tâm lại nghĩ đến, Bùi phiệt không nặng tiền tài, chỉ trọng thành tích, Tiêu gia là người không tệ, đối với người khác hòa thiện, nhưng lộ trình hung hiểm, chỉ hy vọng hắn có thể còn sống trở về.

Lời Cao Sĩ Thanh nói có chút tàn khốc, chẳng qua hắn nói cũng không sai chút nào, Tiêu Bố Y tuy vận khí không tệ, nhưng rất nhiều lúc chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nếu không phải hắn làm thổ phỉ mà liều mạng đã thành tính, hắn nói không chừng đã mất mạng trong vụ ám sát mấy ngày trước.

Khi người lên ngựa ra khỏi thành, cxung là lúc dân chúng bu xem chỉ trỏ, đám người Mạc Phong Tiễn Đầu cảm thấy có chút oai phong, chỉ có Dương Đắc Chí vẻ mặt vẫn sầu muộn, lỡ đễnh.

Tiêu Bố Y cũng sờ tay vào trong lòng, đụng tới cẩm nang mà Cao Sĩ Thanh đưa cho kia, rờ lên trên cảm thấy bên trong hình như có một tờ giấy.

Cao Sĩ Thanh có nói qua, sẽ cho hắn một câu trả lời, vậy Hộ thân phù này có tính là câu trả lời hay không? Lương Tử Huyền bị mình phá hỏng kế hoạch, năm nay không thể lên đường buôn bán, sát thủ có phải là hắn phái đến hay không? Bùi Minh Thúy nói cái gì quan ngoại lắm ma, có phải là nhắc nhở mình cẩn thận, mà việc cần phải để ý nhất chính là sự phá hoại của Thiên Mậu hay sao?

Không ai so với hắn rõ ràng hơn sự tàn khốc trong cạnh tranh buôn bán, bằng không cũng sẽ không có câu thương trường như chiến trường, vào thời đại của mình thủ đoạn chống phá nhau vô số, nhưng nhiều ít còn có pháp luật trói buộc, còn ở đây là chốn biên cương nào có ai để ý tới?

Nghĩ vậy Tiêu Bố Y có chút cẩn thận, thấy các huynh đệ cao hứng phấn chấn, cũng không muốn cắn đứt sự cao hứng của họ, mà chỉ nhìn về phía Hàn Tuyết. Thật ra nên gọi là Mông Trần Tuyết hay không, Tiêu Bố Y cũng có chút mờ mịt. Nhưng khi đến Thiết Lặc, chẳng phải sẽ là thời điểm hai người sẽ chia tay sao?

Hắn nhìn Hàn Tuyết, lại phát hiện nàng cũng đang lơ đãng nhìn về phía mình, ánh mắt hai người chạm nhau đều chuyển đi, đợi đến khi Tiêu Bố Y quay đầu lại nhìn, phát hiện Hàn Tuyết đã khép hờ mi, phóng ngựa từ từ bên cạnh hắn, khoảng cách không gần mà cũng không xa.

Nàng hiện tại có thể đang lo lắng làm sao giải quyết nguy cơ trong tộc, Tiêu Bố Y chìm trong suy nghĩ.

Bùi Gia thương đội chậm rãi rời khỏi Mã ấp thành, bắt đầu thẳng hướng bắc.

Mới bắt đầu còn xúc động, bị nhìn ngó mà hưng phấn dần dần phai nhạt dần, trong giây lát phong cảnh trước mắt đã được thay thế bằng thanh sơn lục thảo, mây trắng nước xanh.

Đây vốn là phong cảnh tuyệt đẹp, vào thời hiện đại phải đi tham quan du lịch mới có thể thấy được, nhưng ở đây, tùy ý lúc nào cũng có thể thấy được.

Ít được thấy là một trong những điểm quan trọng của cái đẹp, nếu thấy quá nhiều thì sẽ sinh ra cảm giác chán ngán mệt mỏi.

Không bao lâu sau, Mạc Phong đã ngáp dài, than thở Hòe Mập bị thương thật không đúng lúc, làm cho mình thiếu người nói chuyện phiếm, Tiễn Đầu ngoảng về hướng khác, Dương Đắc Chí ngậm miệng, Chu Mộ Nho như là không có miệng, Thiếu đương gia ngữ xuất kinh người, nói chuyện phiếm cùng hắn luôn làm cho mình đau đầu, bản thân tuy đang buồn chán, nhưng cũng muốn không tìm thêm sự sầu muộn từ chỗ Thiếu đương gia.

Mã ấp đã là trọng trấn biên thùy của Đại Tùy, sau khi ra khỏi Mã ấp, cũng có mấy thôn xóm, nhưng người cũng thưa thớt, nhìn thấy nhiều người ngựa như vậy đi tới, đã sớm tránh né.

Người Đột Quyết thỉnh thoảng Nam hạ, mấy nơi này đều là đối tượng bị càn quét. Nhưng cho dù là như thế, vẫn có người tình nguyện cam chịu không muốn vào thành, có thể thấy được sự hà khắc của chính quyền, Tiêu Bố Y ở trên ngựa, có chút cảm khái, Dương Quảng, người này rốt cuộc là dạng người gì?

Dương Quảng cũng chính là Hoàng Thượng hiện tại, bị người đời sau gọi là Tùy Dương Đế, trong trí nhớ của Tiêu Bố Y, hắn là một hôn quân, hôn đến mức không thể hôn hơn được, phá sập cả gia nghiệp mà Tùy Văn Đế đã vất vả gầy dựng nên được, làm cho dân chúng sống không nổi, lúc này mới bị Lý Đường thay thế.

Nghe nói hắn một đêm mà không được mười cô gái hầu tiếp là không vui, thích nhất là ngủ một lần với nhiều cô, mỗi đêm lại đổi nhiều người, không để ý tới quốc sự, mới làm cho phong ba dấy khởi.

Đối với chuyện Dương Quảng một đêm ngủ với mười cô, Tiêu Bố Y cũng có chút hoài nghi, nhưng từ nơi đây cũng có thể thấy được, dân chúng đối với hắn thống hận tới mức nào.

Nhưng trí nhớ cho đến hiện tại, nhiều ít cũng có chút lệch lạc. Cách nói của dân chúng hắn cũng không rõ ràng lắm, nhưng Tiêu Đại Bằng mở miệng là Thánh Thượng, không hề có chút thiếu cung kính. Lão tuy là đào binh, không chịu nổi sự khổ sở khi chinh phạt Triều Tiên, nhưng khi đề cập tới Thánh Thượng, vẫn thở dài nói, Thánh Thượng vốn rất tốt, thật ra vốn có thể làm rất tốt.

Cho dù là Tiểu Lục Tử kia, khi nhắc tới Thánh Thượng, hai mắt cũng tỏa ánh sáng, quả thực xem Thánh Thượng như là anh hùng mà sùng bái vậy. Bùi Minh Thúy thân tại Bùi phiệt, Cao Sĩ Thanh cũng như thế, bọn họ con người cũng không tệ, xem ra cũng dốc sức là vì triều đình mà làm việc. Vậy Dương Quảng kia rốt cuộc là dạng người gì, hắn thật cũng rất muốn biết!

Thương đội chạy không nhanh không chậm, Lục An Hữu thỉnh thoảng lại tuần tra thương đội, cũng cùng Tiêu Bố Y nói qua vài câu, rồi lại chạy lên phía trước.

Kỵ binh dưới tay hắn đều như sắt luyện vậy, binh phân hai lộ, một đi trước dò đường, một đi theo Tiêu Bố Y đoạn hậu.

Bọn họ đối với Tiêu Bố Y cũng không quá nhiệt tình, cũng không có gì lãnh đạm, chỉ có phục tùng.

Chẳng qua Tiêu Bố Y cứ để bọn họ làm, cũng không có mệnh lệnh gì.

Bì Già tuy tuổi đã cao, cũng là nhân vật Cao Sĩ Thanh tôn kính, lại không cần đặc quyền gì, vẫn cưỡi ngựa đi trước, mà còn là đi trước nhất cả thương đội. Lão tuy không nghĩ gì đến an nguy của bản thân, nhưng Lục An Hữu lại không thể không lo lắng, đã phái mấy người đi theo bên cạnh Bì Già để bảo hộ.

Ngựa mà Bì Già cưỡi so với Bì Già còn muốn già hơn, gầy trơ xương, nhưng bước lại rất ổn, từng bước đi trước khống chế tốc độ của cả thương đội, người cơ hồ tựa vào trên lưng ngựa, hình như là đang ngủ vậy.

Tiêu Bố Y vẫn đi sau cùng, không tuần tra như Lục An Hữu, hắn cũng không muốn làm cái Phó lĩnh đội này, lúc muốn từ chối thì đã xuất phát, hắn không biết bản thân có thể lĩnh đội tốt được hay không, lại càng không muốn cướp phần danh tiếng của Lục An Hữu.

Chẳng qua hắn nhiều ít cũng hiểu được tình hình của thương đội, lần này lên đường hơn ba trăm người, có thể nói là quy mô khổng lồ, đại đa số là hắn không biết, nhưng người của Lâm gia, Vương gia, Ân gia, Viên gia nhìn đều có chút quen mắt, bọn họ đều tụ ở bên trong đội ngũ, cũng là nơi mà vạn nhất có tấn công, thì sẽ ít bị tổn thất nhất, hiển nhiên là những nhà có tài thế hùng hậu, cũng có chút đặc quyền.

Lão bang tử đơn độc, lúc bắt đầu là ở đội ngũ phía trước, sau đó không biết vì cái gì, lại làm ra bộ dáng đáng thương tụt lại đội ngũ sau cùng, con mắt thỉnh thoảng lại nhìn về phía Tiêu Bố Y. Tiêu Bố Y biết hắn muốn từ mình tìm chút chỗ tốt, trong lòng không khỏi buồn cười.

Thương nhân trong này có rất nhiều, thậm chí một người cũng là đại biểu cho một nhà, sĩ tộc đại gia đương nhiên có đặc quyền, có thể mang theo nhiều người, chẳng qua đường xá vất vả, mang nhiều người là để coi sóc hàng hóa, tự lực cánh sinh mới là quan trọng nhất.

Chẳng qua sĩ tộc đại gia trong này so với Bùi phiệt, hiển nhiên là kém hơn nhiều, ít nhất bọn họ phải trông cậy vào sự trợ giúp của Bùi phiệt trong việc làm ăn.

Tiêu Bố Y mấy ngày này đã hiểu được rất nhiều sự tình, phiệt môn có thể được Thánh Thượng cho phép vượt biên giới giao dịch, trừ Thiên Mậu ra, cũng chỉ có Bùi phiệt. Bởi vậy có thể thấy được địa vị của Bùi phiệt trong mắt Thánh Thượng.

Thương nhân còn lại muốn giao dịch, thì xin lỗi, chỉ có thể ở các nơi mà Triều đình chỉ định! Đương nhiên các địa điểm gần Mã ấp so ra thì thua xa Trương Dịch, hiệu quả kém hơn rất nhiều.

Trừ một ít gương mặt quen thuộc, còn lại chính là Lý Chí Hùng cùng đồng bọn của hắn, nhìn thấy bóng dáng của bọn họ, Tiêu Bố Y lại lập tức có một loại ý niệm cổ quái trong đầu, tràn ngập trong lòng mà không xua đi được.

Thương đội không nhanh không chậm đi một ngày, đến tối tìm một chỗ cao ráo hạ trại, phụ cận có dòng suối nhỏ, vừa lúc có thể bổ sung nguồn nước.

Nơi đây ô nhiễm hầu như không có, khe nước trong suốt, có uống trực tiếp cũng không thành vấn đề.

Các thương nhân đều hô xuống ngựa, dựng lều trại, trong lều trại lại đốt lửa, vừa để đuổi muỗi, vừa phòng ngừa dã thú đến gần.

Tiêu Bố Y lúc này mới có chút hổ thẹn, ngựa xe của thương đội đều là do Bùi phiệt cung cấp, nhưng lều trại cùng các vật phẩm cơ bản đều phải do bản thân chuẩn bị.

Hắn hai ngày nay bề bộn công việc, trừ việc bị chém thì luyện đao, nếu không thì cũng suy nghĩ về việc lên đường, nên cũng đã xem nhẹ những việc này, trong lòng có chút lo âu, thầm nghĩ nếu ngủ lộ thiên, xem ra sẽ bị người ta cười cho, nhìn thấy Dương Đắc Chí đến bên cạnh, liền hỏi cầu may, "Đắc Chí, ngươi có chuẩn bị lều trại không".

Nhìn thấy Dương Đắc Chí vẻ mặt cổ quái nhìn mình, Tiêu Bố Y phất phất tay, "Không chuẩn bị cũng không sao cả, là do ta sơ ý, chỉ sợ hại cho mọi người phải ngủ ngoài trời".

Hắn hiển nhiên không phải là người trốn tránh trách nhiệm, có chuyện gì thì cũng là người nhận lấy trách nhiệm trước tiên.

Dương Đắc Chí ánh mắt có chút cảm động, rầu rầu nói: "Tiểu tử ngươi có thể có biểu hiện làm ta chán ghét được hay không?"

"Đắc chí đã sớm chuẩn bị rồi" Tiễn Đầu cũng thúc ngựa đi tới, "Bố Y, Đắc Chí nói, Thiếu đương gia công việc bận rộn, vì sơn trại mà xông pha thiên hạ, mấy huynh đệ chúng ta cũng phải làm chút chuyện mới được, lều trại chính là hắn phân phó ta đi mua".

"Tốt rồi, biết ngươi có khả năng, còn không đi dựng lều đi" Dương Đắc Chí cánh tay vung lên, mấy huynh đệ hi hi ha ha đi tới xe, hạ lều trại xuống.

Nhìn thấy các huynh đệ đã chuẩn bị đầy đủ, Tiêu Bố Y có chút cảm kích cười nói: "Đắc Chí, cũng phải đa tạ các ngươi cẩn thận".

"Chúng ta là huynh đệ, tạ cái gì" Dương Đắc Chí lộ ra nụ cười ít thấy, "Nói cho ngươi biết, việc giao dịch kiếm tiền được cũng phải phân cho chúng ta nhiều một chút, không cần một câu là có thể xóa bỏ hết được đâu".

Mạc Phong ngáp dài đi tới, "Tiền có thể kiếm hay không đến rồi mới biết được, nhưng phân cho ngươi hai con ngựa phấn thì có khả năng hơn".

"Mọi người đều đang làm việc, chỉ có ngươi là ngáp ngắn ngáp dài thôi" Chu Mộ Nho vừa cầm thức ăn vừa đi tới, cũng không đưa ch Mạc Phong, "Đi làm đi".

"Nhìn thấy ngươi cả ngày cứ nhìn chằm chằm vào cái xe hàng kia, cứ như là sợ bay mất vậy, ta có thể không thấy mệt được sao?" Mạc Phong cũng chỉ nói chơi vài câu, rồi đã đi nhóm lửa.

Chu Mộ Nho mang đến đều là lương khô và nước, còn có chút thịt và quả, các huynh đệ cùng thương đội ở cùng một chỗ, đều có quy củ, cũng không khoa trương.

Nhiều người lực lượng lớn, mọi người rất nhanh đã dựng xong lều trại, rồi tập trung lại một chỗ. Tiễn Đầu cười vừa lòng, nhịn không được liếc mắt nhìn Hàn Tuyết.

Hàn Tuyết nhìn thấy, biết dụng ý của bọn họ, mặt cũng có chút đỏ, chỉ cúi đầu cũng không nói gì, nàng là Thiếu phu nhân, nghỉ ngơi cùng một chỗ với thương đội, sau khi lên đường, các huynh đệ đương nhiên nên vì Thiếu đương gia mà chuẩn bị cho bọn họ một không gian riêng tư mới phải.

67. Chương 67: Tâm Tư Nữ Nhân

Mọi người công việc bận rộn, Lục An Hữu chẳng biết từ khi nào đã đến bên cạnh bọn họ, "Xem ra Tiêu huynh cũng rất có kinh nghiệm về cuộc sống dã ngoại".

"Chúng ta thì tính là gì," Tiêu Bố Y liếc mắt nhìn xung quanh, "Lục huynh bài binh bố trận, mới là kiểu mẫu cho mọi người".

Lục An Hữu đem kỵ binh chia làm bốn đội, đem hàng hóa cùng khách thương tập trung vào giữa, bốn đội phân biệt an bài ở bốn góc, cũng rất có bài bản, làm cho người ta an tâm.

Nghe Tiêu Bố Y khen ngợi, Lục An Hữu nhiều ít cũng có chút đắc ý, "Vậy không quấy rầy Tiêu huynh, ngày mai canh năm khởi hành, Tiêu huynh chắc cũng không có vấn đề gì chứ?"

Tiêu Bố Y vừa nghe, thầm nghĩ người này vẫn còn nhớ lần trước mình ngủ không rời giường, nhưng cũng chỉ hỏi: "Không biết chúng ta còn bao lâu mới tới Thiết Lặc".

Lục An Hữu cười rộ lên, "Thì ra Tiêu huynh không có kinh nghiệm đi quan ngoại".

"Đích xáclà như thế" Tiêu Bố Y nói thẳng.

"Chúng ta lần này phải qua Tử Hà vượt Trường thành qua biên giới, sau đó thẳng hướng Đông Bắc mà tiến, không cần nói đến Thiết Lặc, chỉ đến Tử Hà cũng phải cần một ngày lộ trình. Chẳng qua Tiêu huynh cứ yên tâm, chỉ cần đi theo ta, tuyệt đối là không lạc đường".

Có lẽ cảm thấy lời nói có chút quá cuồng vọng, Lục An Hữu lại bổ sung một câu, "Tiêu huynh chớ quên, có Bì Già dẫn đường cho chúng ta, về mặt lộ tuyến không cần lo lắng. Thật ra đoạn tới Tử Hà này ta dẫn đội còn có thể, chẳng qua sau khi qua khỏi Tử Hà, đến thảo nguyên, Cao gia phân phó, tất cả đều phải nghe chỉ dẫn của Bì Già, Tiêu huynh, ngươi công việc bề bộn, ta cũng phải đi quan sát xung quanh".

Sau khi Lục An Hữu rời đi, Mạc Phong trong mũi khụt khịt, "Tiểu tử này rất cuồng ngạo".

"Hắn có tư cách để cuồng ngạo," Tiêu Bố Y cười nói: "Hắn tuổi còn trẻ, đã thống lĩnh dưới tay không ít người. Ngươi xem những kỵ binh này đều là long tinh hổ mãnh, chắc đều là lính do Bùi phiệt bồi dưỡng ra, nhưng bọn họ đối với Lục An Hữu rất tin phục, ta nghĩ hắn vẫn chưa lộ ra bản lãnh thực sự đâu".

"Có bản lãnh gì chứ?" Mạc Phong hừ một tiếng, "Lần trước khi tuyên bố công việc, Cao gia cũng nói ngươi có thể không cần tham gia, cố tình nhắc đi nhắc lại để hắn không quên".

Tiêu Bố Y vỗ vỗ vai Mạc Phong, ngữ trọng tâm trường nói: "Mạc Phong, chúng ta cầu tài chứ không phải cầu khí, Tiễn Đầu cùng ngươi đều là người nóng tính, ta biết các ngươi bất bình cho ta, không muốn thấy ta bị người khác coi thường, nhưng việc này ngàn vạn lần không được gây nên xung đột với Lục An Hữu".

"Ta hiểu mà" Mạc Phong đột nhiên cười rộ lên, "Bố Y, ta biết nặng nhẹ, mọi người đều là huynh đệ, nói một chút cũng không thành vấn đề. Cơm đã xong, tới ăn thôi".

Cả đám túm tụm lại ăn cơm, cũng không tịch mịch.

Những người khác trong thương đội tuy đã tặng lễ vật cho Tiêu Bố Y, nhưng dù sao cũng chưa quen biết gì mấy, thấy cả đám cùng một chỗ, cũng không có tới.

Mạc Phong tay nghề cũng không tệ, làm nhiều cũng quen tay, đa phần đồ ăn cứ đem lên lửa nướng là lập tức tỏa mùi thơm, dĩ nhiên là ngoại trừ phân bò.

Lão bang tử một mình cô độc nhai lương khô, có chút sợ hãi cùng né tránh cách mấy người Tiêu Bố Y không xa, nhưng cũng không đến gần.

Tiêu Bố Y bẻ lương khô, trong lòng đột nhiên có chút nghi hoặc, mình đối với Lão bang tử vẫn không tệ, còn tặng không ít lá trà. Lão mấy ngày trước đối với mình còn thân thiết như người nhà, vì cái gì mà đột nhiên đổi thành có chút lãnh đạm cùng sợ hãi?

Cũng không có thời gian để suy nghĩ nhiều, các huynh đệ đều hi hi ha ha tiến vào lều, lại để Tiêu Bố Y ở bên ngoài.

Mạc Phong ghé sáp người thấp giọng nói, "Bố Y, nơi đây là dã ngoại, người rất nhiều, thân phận của Thiếu phu nhân hiện tại là nam nhân, nên phiền ngươi nói cho Thiếu phu nhân một tiếng, kêu cũng không cần lớn như vậy, bằng không người khác nghe được, lại nghĩ lão Đại ngươi lại có hứng thú khác người…"

Tiêu Bố Y dở khóc dở cười, mới muốn vung quyền, Mạc Phong đã trốn vào trong lều, các huynh đệ cười rần rần lên.

Lửa cháy hừng hực, Tiêu Bố Y quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt ửng hồng của Hàn Tuyết, không biết là do lửa nóng, hay là do ngượng ngùng.

"Nghỉ ngơi sớm một chút đi" Tiêu Bố Y nhẹ giọng nói.

Tại Bùi Gia thương đội bất đắc dĩ phải ngủ cùng một chỗ, nhưng Tiêu Bố Y vẫn không ngủ chung giường với Hàn Tuyết, nói vậy các huynh đệ cũng cảm thấy không yên lòng, lúc này mới đặc ý chuẩn bị hai cái lều, nhưng bọn họ lại không biết hai người chẳng qua là diễn tuồng mà thôi.

Hàn Tuyết cúi đầu ừm một tiếng, khuôn mặt hơi bị che khuất được ánh lửa chiếu tới, có chút kiều diễm.

Hai người tiến vào lều, cảm giác có chút chật chội, Hàn Tuyết không nghĩ đến lều bên ngoài nhìn có vẻ không nhỏ, nhưng bên trong lại chật chội như vậy.

Mới bước tới đã đụng phải vách lều, không cần quay đầu lại, cũng đã có thể cảm giác được hơi nóng trên người Tiêu Bố Y, Hàn Tuyết không khỏi xấu hổ đến mức cổ đỏ hồng lên.

Tiêu Bố Y thắp đèn, nhìn thấy cổ của Hàn Tuyết biến hồng, không khỏi buồn cười.

Khi hạ ngọn đèn xuống, không biết Hàn Tuyết xoay người thế nào, lại đụng vào tay hắn.

Cảm giác được sự mềm mại đụng tới trên tay, một luồng điện như xẹt qua, Tiêu Bố Y tim đập thình thịch, tay chợt run lên, đánh rơi ngọn đèn xuống.

Trên mặt đất ánh lửa vừa thoáng hiện đã tối đen, trong lều tối đen như mực. Tiêu Bố Y thấy thế giật mình, nhưng trong giây lát thấy ngọn đèn lập tức bị tắt, không có bốc lửa, cảm thấy có chút may mắn.

Thoáng phát hiện mình may mắn cũng có chút quá sớm, lửa tuy không bắt, nhưng trong hắc ám mông mông lung lung, khứu giác cùng xúc giác ngược lại càng thêm linh mẫn.

Một mùi thơm mang theo hương vị dầu mỡ truyền đến, sự yên tĩnh quái dị lại làm cho huyết mạch nam nhân sôi sục.

Hàn Tuyết không nói gì, Tiêu Bố Y cũng không nói nên lời, dần dần sau khi thích ứng với bóng tối ở trong lều, Tiêu Bố Y phát hiện, trong bóng tối ở đối diện có một cặp mắt đen láy đang nhìn mình, lấp lánh như sao trên trời vậy.

Một khắc này Tiêu Bố Y phảng phất như thấy được rất nhiều ý nghĩa, như lưu tinh xẹt qua vậy, không thể làm cho người ta cân nhắc.

Không biết qua bao lâu, từ trong lều bên cạnh đột nhiên vang lên một trận cười lớn, Tiêu Bố Y lúc này mới từ trong mê ly thất thố tỉnh táo lại, không khỏi buồn cười.

Bản thân mình nói thế nào cũng là người của hai thế giới, biểu hiện lại chẳng khác nào là thanh niên chưa hiểu sự đời vậy. Nhưng nội tâm hắn cũng không thể không thừa nhận, ở cùng với Hàn Tuyết lâu ngày, hắn đã quen thuộc với sự trầm mặc cùng ôn nhu của nàng, còn có sự thưởng thức sự kiên cường từ trong xương cốt của nàng, đây có phải là yêu hay không hắn cũng không rõ.

"Để ta xem bọn họ có để lại đèn dầu hay không" Tiêu Bố Y ngồi xổm xuống, sờ soạng muốn tìm ngọn đèn.

Hàn Tuyết cũng ngồi xổm xuống, giúp hắn tìm kiếm, ngọn đèn còn chưa tìm được, tay của hai người lại chạm vào nhau.

Tiêu Bố Y lúc này cũng không rụt tay lại, Hàn Tuyết cũng không cử động, chẳng biết qua bao lâu, một tích tắc hay là vĩnh cửu, Tiêu Bố Y khi cảm thấy chân cũng có chút tê dại, lúc này mới gượng cười nói: "Xem ra ta tìm thấy không phải là ngọn đèn".

Hàn Tuyết 'ừm' một tiếng, nhẹ như tiếng muỗi vậy, nhưng so với tiếng muỗi lại dể nghe hơn nhiều, "Không cần tìm nữa, dù sao đốt đèn cũng không để làm gì, Thiếu đương gia, ta còn chưa cảm ơn người".

Hàn Tuyết rốt cuộc đã rút tay lại, chậm rãi đứng lên, tránh ra hai bước rồi ngồi xuống.

Tiêu Bố Y cũng không kiên trì, khi Hàn Tuyết rời khỏi hắn, cũng có chút mất mác, đứng lên rồi lại ngồi xuống, khi ngả lưng ra thì mới phát hiện chỉ có một cái mền.

Tiêu Bố Y cười khổ, cáinày cũng không thể trách các huynh đệ chuẩn bị không đủ, mà là phải nói bọn họ lo lắng rất chu đáo, hai người là vợ chồng, cần gì phải cần tới hai cái mền?

"Cảm ơn cái gì, nàng cũng đáng thương" Tiêu Bố Y đem cái mền đưa cho Hàn Tuyết, "Hiện tại buổi tối không nóng, nàng cẩn thận kẻo bị lạnh".

"Vậy người thì sao?" Hàn Tuyết không tiếp nhận cái mền, trong bóng đêm con ngươi chợt lập lòe tỏa sáng.

"Ta không lạnh" Tiêu Bố Y cười nói.

Hàn Tuyết hồi lâu cũng không nói gì, tiếp nhận lấy cái mền, "Thiếu đương gia, người là người tốt".

Làm người tốt cũng trả giá rất đắt, Tiêu Bố Y trong lòng thầm nghĩ, không biết mấy huynh đệ nếu biết hắn làm như vậy, không biết là sẽ nói hắn là người tốt hay là ngu ngốc.

"Trong tộc của nàng rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nàng trở về có chắc sẽ cứu được tộc nhân không," Tiêu Bố Y nói thì thầm: "Nàng phải biết rằng, rất nhiều người không thể tin được, Mông Trần tộc rốt cuộc ở nơi nào, sau khi đến Thiết Lặc, còn cách tộc của nàng xa không?"

“Ta vốn là con gái của Tộc trưởng, cùng phụ thân đến Tây kinh, mấy cái này Thiếu đương gia cũng biết” Hàn Tuyết thấp giọng nói: “Mông Trần là một bộ lạc nhỏ, thua xa các bộ lạc lớn của Thiết Lặc như Phó Cốt, Đồng La, Thiếu đương gia người cũng biết. Mấy năm gần đây, Khả Hãn vì thống nhất thảo nguyên, đã bắt đầu mượn sức một số bộ lạc, trước tiên là từ các bộ lạc nhỏ. Sau khi phụ thân ta chết, Mông Trần tộc đã mỗi năm một suy yếu, bị người khi nhục chỉ có thể tìm đến những nơi cây cỏ kém cỏi mà thả gia súc, thúc thúc không giúp tộc nhân đối kháng với sự khi nhục ở bên ngoài, mà ngược lại…”

Nói tới đây Hàn Tuyết thần sắc có chút ảm đạm, Tiêu Bố Y cũng đã hiểu được rất nhiều.

Trên đời này rất nhiều người khinh yếu sợ mạnh, thúc thúc của Hàn Tuyết cũng là nhân vật như vậy.

“Ta trở lại trong tộc, thật ra là muốn liên hợp tộc nhân, vì bọn họ tranh thủ những ích lợi nên có” Hàn Tuyết ánh mắt kiên định nói, “Đây cũng là trách nhiệm của ta”.

Tiêu Bố Y có chút bội phục Hàn Tuyết, lại hỏi: “Vậy nàng tranh thủ như thế nào, có biện pháp gì?”

Hàn Tuyết do dự một lát, lúc này mới đưa tay sờ trước ngực, lấy ra nửa khối ngọc, “Thiếu đương gia, nửa khối ngọc này là do người khác tặng cho ta”.

Tiêu Bố Y không có nhận lấy, chỉ liếc mắt nhìn, “Hắn cũng có chút keo kiệt, chỉ tặng nàng nửa khối ngọc, chẳng lẽ là sợ về sau gặp mặt không biết, mới dùng nửa khối ngọc khác để liên hệ?”

Hàn Tuyết ‘phì’ cười một tiếng, trong bóng đêm cũng lộ vẻ phong tình vạn chủng, Tiêu Bố Y nhìn thấy cũng có chút ngẩn người, chờ nàng giải thích.

Ở cùng với nàng lâu như vậy, hắn phát hiện Mông Trần Tuyết không có lạnh lùng như tưởng tượng, rất nhiều lúc sự lạnh lùng của nàng chẳng qua là để tự bảo hộ mà thôi.

“Ta nghe nói trong khối ngọc này có chứa một bí mật như trời” Hàn Tuyết chân thật nói: “Lúc ấy hắn cho ta, chính là muốn cầu hôn với ta”.

“Hình như cổ nhân vẫn thích đem bí mật cất giấu như thế này” Tiêu Bố Y thì thào tự nói.

“Người nói cái gì?” Hàn Tuyết không nghe rõ hắn nói cái gì, liền hỏi.

“Ta vấn hắn là ai vậy? Chẳng qua hiển nhiên cũng là nam nhân” Tiêu Bố Y đổi đề tài, thầm nghĩ mình hiện tại cũng là cổ nhân.

“Hắn đương nhiên là nam nhân rồi” Hàn Tuyết cười khổ nói: “Ta cùng hắn từ nhỏ đã quen biết nhau, đã rất nhiều năm không gặp, cũng không biết hắn có còn nhớ ta hay không nữa” Nhìn không ra vẻ mặt của Tiêu Bố Y, chỉ nhận thấy hắn trầm mặc, Hàn Tuyết lo lắng nói: “Ta thật ra đối với hắn cũng không có cảm giác gì, chỉ là khi còn bé, hắn cũng rất anh dũng, thay ta đánh kẻ xấu, sau đó lại nói muốn kết hôn với ta, cuối cùng cho ta nửa khối ngọc này để thể hiện quyết tâm”.

“Hắn rất có thế lực?” Tiêu Bố Y nhịn không được hỏi.

Hàn Tuyết do dự một lát, “Hắn tuy không thuộc bộ lạc nào trên thảo nguyên, nhưng ta biết, hắn là một lực lượng thần bí nhất trên thảo nguyên, chỉ cần được hắn hỗ trợ, thì bộ lạc sẽ có thể chấn hưng”.

“Hắn tên là gì?”

“Hắn nói hắn họ Văn, tên là Văn Vũ Chu” Hàn Tuyết nói.

“Thì ra là thế” Tiêu Bố Y hơi hiểu ra, đã nằm xuống, “Một khi đã như vậy, chúc nàng may mắn”.

Hắn vừa nằm xuống, chuẩn bị nghỉ ngơi, thì Hàn Tuyết lại nhẹ giọng nói: “Thật ra cái mền rất lớn, hai người cùng đắp cũng không thành vấn đề”.

Tiêu Bố Y trong lòng nóng lên, thiếu chút nữa là nhảy dựng.

“Ta biết người là quân tử” Hàn Tuyết mở cái mền ra, nhẹ nhàng đắp lên người Tiêu Bố Y, bản than cũng tiến vào, “Cho nên ta nghỉ ngơi bên cạnh người, cũng rất yên tâm”.

Một luồng hương thơm truyền tới, Tiêu Bố Y bị một câu rất yên tâm của Hàn Tuyết như dội cho một gáo nước lạnh, chỉ có thể cố nén mà quay đầu đi, hắn chỉ sợ mình thấy khuôn mặt như bạch ngọc, như trăng như hoa của Hàn Tuyết, sẽ rốt cuộc không áp chế được sự xúc động trong lòng.

Hắn là quân tử, quân tử hiển nhiên là phải trả giá đắt. Hắn đương nhiên quên Hàn Tuyết đã hóa trang, hiện tại mặt cũng không trắng, thậm chí còn có chút đen, trong trí nhớ của hắn, Hàn Tuyết vĩnh viễn vẫn xinh đẹp như vậy.

Hắn cố nhịn bất động, Hàn Tuyết thật ra cũng ngủ rất nhanh, nghe được tiếng hô hấp điềm tĩnh của Hàn Tuyết, Tiêu Bố Y rốt cục quay đầu lại nhìn Hàn Tuyết, nhìn thấy vẻ tươi cười trên khóe miệng của nàng, thật ra chuyện như hôm nay cũng rất hiếm có.

Cảm giác lông mi của Hàn Tuyết như nhích động, Tiêu Bố Y cuống quít quay đầu đi, nghe không thấy Hàn Tuyết có động tĩnh gì, thầm nghĩ mình đa nghi, nhưng hiện tại không nhìn, sau này có muốn nhìn cũng khó, miên man suy nghĩ một hồi rồi cũng ngủ thiếp đi.

Khi tiếng ngáy của hắn khẽ vang lên, Hàn Tuyết lúc này mới mở to mắt, nhẹ nhàng xoay người lại, chăm chú nhìn khuôn mặt của Tiêu Bố Y, đó là một khuôn mặt rất có tính cách, cũng là một khuôn mặt khi đã có chủ kiến thì rất khó thay đổi.

Hàn Tuyết chậm rãi đưa tay ra, nhìn như muốn sờ lên mặt Tiêu Bố Y, nhưng cuối cùng lại hạ xuống một bên, giúp hắn khép lại góc chăn.

Khi rút tay về, Hàn Tuyết trong lòng thở dài một tiếng, đây là những gì mà nàng có thể làm vì Tiêu Bố, nhưng vẫn chưa đủ.

Một khắc trước khi nàng tiến vào lều, đã suy nghĩ, cho dù Tiêu Bố Y có muốn nàng, nàng cũng sẽ không trách hắn. Những ngày gần đây Tiêu Bố Y đã vì nàng mà làm rất nhiều, nàng là nữ nhân, có thể báo đáp cho Tiêu Bố Y cũng chỉ có thể là tấm thân của mình, nhưng Tiêu Bố Y không mở miệng, nàng lại càng không tiện mở miệng.

Si ngốc nhìn khuôn mặt của Tiêu Bố Y, Hàn Tuyết suy nghĩ, nếu người có thể giúp ta giải quyết nguy cơ trong tộc, ta cần gì phải đi cầu Văn Vũ Chu, người giúp ta, giúp Mông Trần tộc, chỉ cần người mở miệng, ta lập tức gả cho người! Đối với ngươi như thế lại làm liên lụy cho người, nói người là thương ưng, thì làm sao có thể giống như ta, vĩnh viễn ở tại Mông Trần tộc, người hiển nhiên còn có bầu trời rộng lớn để tung cánh!

68. Chương 68: Tứ Khoa Cử Nhân

Thương đội ngày hôm sau đúng canh năm xuất phát.

Lúc này trời vẫn còn tối, đường vẫn chưa thấy rõ, nhưng Bì Già đã rời giường.

Khi các thương nhân còn có người đang lầm bầm ngái ngủ thì đã thấy Bì Già đã ở trên lưng ngựa chờ bọn họ, thì cũng không ai nói gì nữa.

Ai cũng không muốn đi so đo với một ông già.

Đám người Tiêu Bố Y cũng đã sớm rời giường, cũng không tụt lại sau. Cảm giác được ánh mắt của ông lão nhìn về phía mình, Tiêu Bố Y mỉm cười đáp lại.

Vô luận nói như thế nào, người già như vậy mà còn rất chuyên nghiệp, điều này thực đáng để Tiêu Bố Y tôn trọng.

Mọi người không lộn xộn sau khi sửa sang lại hành lý, thu hồi lều trại, chất lên xe ngựa để bắt đầu cuộc hành trình. Ngựa đương nhiên phải được nghỉ ngơi, đường đi thì mọi người cũng biết, cho dù hàng hóa chất lên lưng ngựa hết rồi, nhưng tới đêm cũng phải hạ xuống để ngựa nghỉ, ngày hôm sau mới có thể xuất phát được.

Ở phương xa bầu trời đã chậm rãi lộ ra sắc trời xanh nhạt, phương đông đã sáng lờ mờ, thái dương đang lan tỏa ánh sáng vàng lóng lánh.

Ánh mặt trời sáng sớm chỉ có thể mang cho người ta sự hy vọng, sương trên cỏ xanh ven đường làm ướt y phục của người đi đường.

Tiếng côn trùng rả rích, làm cho đoàn người cũng bớt đi sự tịch mịch.

Mọi người đều chậm rãi đứng lên, nặng nề không giống như ngày đầu tiên. Lão bang tử vẫn cách Tiêu Bố Y xa xa, trong ánh mắt nwh ẩn giấu cái gì đó.

Lão bang tử tuy cách xa, Lý Chí Hùng lại như mây bay nhanh chóng ào tới tiếp đón, "Tiêu phó lĩnh đội, tối hôm qua ngủ ngon chứ?"

"Cũng không tệ lắm" Tiêu Bố Y thuận miệng trả lời một câu.

"Đều tới ra mắt Tiêu phó lĩnh đội đi" Lý Chí Hùng hô một tiếng, mấy hán tử bên người đi tới, nhất tề hô lên, "Tiêu phó lĩnh đội".

Tất cả mọi người bộ dáng đều mạnh khỏe có lực, ánh mắt nhìn Tiêu Bố Y cũng rất kính sợ, hoặc có thể nói là sùng bái, loại cảm xúc này thực dễ làm cho người ta tự cao tự đại.

"Tiêu phó lĩnh đội, về sau có chuyện gì, cứ việc phân phó, mọi người đều phục tùng" Lý Chí Hùng vỗ ngực thề thốt, "Người này gọi là Chu Đại Tráng, kia là Hùng Trí Vĩ, đây là Mã Như Vân, ba người này đều là huynh đệ của ta, ta phục Tiêu phó lĩnh đội người, bọn họ cũng phục, sau này chúng ta quyết định cùng Tiêu phó lĩnh đội người đánh khắp thiên hạ".

Tiêu Bố Y gật đầu cười nói: "Mọi người đều chung một chiếc thuyền, phân phó thì không dám, đồng tâm hiệp lực là tốt rồi".

Lý Chí Hùng lộ ra ánh mắt kính nể, quay đầu nhìn về phía mấy huynh đệ, "Nghe Tiêu phó lĩnh đội nói không phân phó, đây mới là lĩnh đội chân chính, tất cả mọi người đi làm việc đi".

Mấy hán tử hô một tiếng rồi giải tán, Lý Chí Hùng không đi mà cưỡi ngựa cặp sát Tiêu Bố Y, áp thấp thanh âm nói, "Tiêu phó lĩnh đội, huynh đệ không có bản lãnh gì, nhưng lúc trước lần đầu tiên nhìn thấy người, liền biết người tuyệt không phải là vật trong ao".

"Vậy về sau ta nếu phát đạt, thực phải mượn những lời may mắn của ngươi rồi" Tiêu Bố Y không lạnh không nóng.

Lý Chí Hùng cũng không xấu hổ, tiếp tục biểu hiện trung tâm, "Có thể Tiêu huynh cảm thấy ta nói năng có chút khoa trương, chẳng qua cũng không có biện pháp, ta trời sanh tính đã như thế, nhưng ta xem trọng một ai, tuyệt đối sẽ đem hết toàn lực hỗ trợ người đó".

"Lý huynh nói như vậy, chính là muốn giúp ta?" Tiêu Bố Y hỏi lại một câu.

Lý Chí Hùng ho khan, "Giúp thật ra cũng không dám, chỉ là ta xem trọng Tiêu huynh, Tiêu huynh chỉ sợ còn không biết một việc".

Bộ dáng của hắn muốn nói lại thôi quả nhiên gợi lên lòng hiếu kỳ của Tiêu Bố Y, "Chuyện gì?"

Lý Chí Hùng liếc mắt nhìn xung quang, áp thấp thanh âm đến mức không thể thấp hơn, "Ta nói cho Tiêu huynh một bí mật, mong Tiêu huynh không nói cho người khác biết".

"Không có bí mật gì mà không bị người khác biết, chỉ là biết sớm hay muộn thôi" Tiêu Bố Y cười nói.

Lý Chí Hùng ngẩn ra, trong giây lát lắc đầu nói: "Ta tin Tiêu huynh không phải là người nhiều chuyện, nên không ngại nói thẳng. Tiêu huynh, người cảm thấy Lục An Hữu này thế nào?"

"Không tệ" Tiêu Bố Y trả lời đơn giản rõ ràng.

Lý Chí Hùng cười lạnh, "Lần này Tiêu huynh nhìn sai rồi, thật ra hắn đối với người vẫn luôn ghi hận trong lòng, chỉ là không có cơ hội đối phó người ii mà thôi".

Tiêu Bố Y rốt cuộc biến sắc, "Việc này là thật sao? Ta cùng hắn không cừu không oán, hắn vì cái gì mà muốn đối phó ta?"

"Người cùng hắn không cừu không oán?" Lý Chí Hùng khụt khịt mũi, trên mặt lộ ra vẻ chế nhạo, "Ta nghĩ Tiêu huynh thực không rõ thế đạo hiểm ác, lại nhìn sự tình đơn giản như thế. Tại hạ ở tại Bùi phiệt nhiều năm, nhiều ít cũng biết chút môn đạo. Thật không dám giấu, vốn khi Cao gia nói qua, lần này Phó lĩnh đội không phải là ta mà đổi thành Tiêu huynh, nói thật, ta lúc trước trong lòng cũng có chút không được tự nhiên".

Tiêu Bố Y 'Ồ' một tiếng, có chút kinh ngạc, không nghĩ đến Lý Chí Hùng nói lời thật như vậy.

"Nhưng biết được Tiêu huynh thông qua đua ngựa, vi Bùi phiệt tranh thủ được cơ hội lên đường lần này, mới ngồi được vị trí Phó lĩnh đội này, huynh đệ ta phục người, cam tâm để cho người làm Phó lĩnh đội" Lý Chí Hùng vỗ ngực nói.

Tiêu Bố Y trên mặt có chút cảm động, thầm nghĩ ngươi không cam tâm thì có biện pháp gì?

"Cảm ơn Lý huynh đã thương yêu, chỉ có điều người nói Lục An Hữu gì đó muốn đối phó với ta, tại sao lại như vậy?"

Hắn rốt cuộc đã xưng hô là Lý huynh, Lý Chí Hùng khuôn mặt cười tươi như hoa nở, nhìn quanh bốn phía, "Tiêu huynh, ta may mắn ở tại Bùi phiệt nhiều năm, mới biết thì ra hàng năm Bùi phiệt đều tuyển cử nhân tài tiến cử cho Thánh Thượng. Hiện nay Thánh Thượng anh minh, khai khoa thủ sĩ, vốn là hai khoa sau lại thành mười khoa, hiện tại là bốn khoa, nhưng vô luận là bao nhiêu, cũng cần phải có môn lộ mới có thể được tiến cử, chỉ cần thông qua một số khoa mục mà Thánh Thượng chỉ định, cũng thật xem như là một bước lên trời".

"Ta không có nơi nào tiến cử, hơn nữa chỉ biết buôn bán," Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Việc đó cũng không liên quan gì đến ta".

Lại thấy Lý Chí Hùng nhìn mình, Tiêu Bố Y hỏi: "Sao vậy, Lý huynh, ta nói sai cái gì sao?"

Lý Chí Hùng thở dài một hơi, "Tiêu huynh thật không hiểu, hay là làm bộ không hiểu?"

Tiêu Bố Y cũng không giận, "Ta việc gì phải làm bộ?"

Lý Chí Hùng lắc đầu nói: "Trách không được Tiêu huynh đối với Lục An Hữu hoàn toàn không có tâm lý đề phòng. Người của bốn khoa cử tuy nói là phải có nơi tiến cử, nhưng ngày nay quan lại chân chính chưởng quản việc này ở triều đình, là thất quý trong triều, mà người của Bùi phiệt lại chiếm hai trong đó, có thể thấy được sự sủng ái của Thánh Thượng".

Tiêu Bố Y nhớ tới lời Mộng Điệp nói về hai Bùi một Ngu, cũng không tiện hỏi, đối với Lý Chí Hùng lại có chút tò mò.

Bởi vì vô luận xem thế nào, thì Lý Chí Hùng chỉ khá hơn lũ lưu manh một chút, nhưng nghe cách nói năng của hắn, cũng không phải trong phạm vi học thức của lưu manh.

"Thất quý là chỉ bảy người? Nếu là bảy người thì không biết lại những ai?" Tiêu Bố Y hỏi.

Lý Chí Hùng vẫn nhìn thẳng vào Tiêu Bố Y, thấy hắn hỏi như vậy thì cười ha hả, "Thật ra ta chẳng qua chỉ là người thô lỗ, mấy cái này đều là nhưng thứ nghe được mà thôi, làm sao nhớ rõ tên được".

"Vậy ý của người là gì?" Tiêu Bố Y bộ dáng vẫn là hồ đồ.

Lý Chí Hùng trầm giọng nói: "Tiêu huynh chẳng lẽ còn không rõ, Lục An Hữu tại Bùi phiệt vẫn dốc sức, chính là hy vọng được Bùi tiểu thư tiến cử, một bước lên trời. Nhưng hắn nằm mơ cũng không nghĩ đến, người lại xuất hiện, hiện tại ai cũng biết, bởi vì người gần đây lập công lớn, Bùi tiểu thư đối với người rất thưởng thức, thậm chí có ý đem người tiến cử lên cho Thánh Thượng]! Lục An Hữu vốn rất có hy vọng được tiến cử, hiện tại lại như chim trong nồi lại bay mất, làm sao mà không ghi hận đối với người. Ta chỉ sợ tại Trung Nguyên hắn còn cố kỵ thủ đoạn của Cao gia, sợ Cao gia biết, không dám đối phó với người, nhưng chỉ cần sau khi lên đường, chính là thời điểm mà hắn xuống tay đối với người".

Tiêu Bố Y lúc này mới chân chính ngẩn ra, "Ngươi nói là thật sao?"

Hắn không nghĩ đến Bùi Minh Thúy đối với mình lại coi trọng như thế, nhiều ít cũng có chút cảm động.

"Đương nhiên là thật" Lý Chí Hùng cười khổ nói: "Ta là vì coi trọng Tiêu huynh, lúc này mới đến nói lời từ tấm lòng, người nếu không tin, cũng có thể đi nói với Lục An Hữu về việc này, tại hạ cho dù bị Lục An Hữu hiểu lầm hoặc giết đi, cũng chỉ có thể than lời thật thì khó nghe mà thôi".

Tiêu Bố Y có chút xúc động, ghìm ngựa không tiến nữa, đưa tay đưa ngang cổ, "Lý huynh đối với ta tin tưởng đến như thế, ta làm sao lại đi làm cái việc bán đứng bằng hữu như vậy".

Lý Chí Hùng nhẹ nhàng thở ra một hơi, "Tiêu huynh một khi đã nói như vậy, Lý mỗ cũng cảm thán đã gặp được người tài".

"Người nói Lục An Hữu sau khi lên đường sẽ động thủ đối với ta, là tin tức biết được hay là phỏng đoán?" Tiêu Bố Y nghi hoặc hỏi.

Lý Chí Hùng có chút thận trọng, sau khi ngẫm nghĩ một lúc thì nói, "Cái này chẳng qua mới chỉ là suy đoán của ta, chỉ mong Tiêu huynh gia tăng cẩn trọng, Lý Chí Hùng lời đã tận, xử lý thế nào thì phải do Tiêu huynh định đoạt".

69. Chương 69: Núi Vẫn Vậy Mà Lối Đã Đổi

Lý Chí Hùng sau khi nói xong những lời này thì đại nghĩa lẫm liệt mà rời đi, Tiêu Bố Y trong mắt lại hiện lên vẻ cổ quái, nghe được có người đi tới, quay đầu nhìn lại thì phát hiện là Dương Đắc Chí.

"Đắc Chí, có việc gì sao?"

"Ngươi có tin chuyện mà Lý Chí Hùng nói với ngươi không?" Dương Đắc Chí lập tức đi thẳng vào vấn đề.

Tiêu Bố Y có chút buồn cười, biết Dương Đắc Chí nhĩ lực rất tốt, đứng tuy xa nhưng lại có thể nghe rõ ràng. Lý Chí Hùng nghĩ rằng những lời vừa rồi chỉ có hai người biết được, không nghĩ đến tai vách mạch rừng, đã sớm bị Dương Đắc Chí nghe hết.

"Nửa thật nửa giả" Tiêu Bố Y nhìn theo bóng lưng của Lý Chí Hùng, đột nhiên lại có loại cảm giác kỳ quái.

"Ngươi hoài nghi Lục An Hữu thực sẽ xuống tay với ngươi?" Dương Đắc Chí vẻ mặt vẫn không khá lên được.

"Lý Chí Hùng nói cũng có chỗ có lý, không phải cái nào cũng là giả, ít nhất thì chuyển bốn khoa cử có thể là thật" Tiêu Bố Y nhíu mày, "Ta vốn chỉ muốn buôn bán ngựa, không nghĩ đến bị người coi trọng cũng rước lấy họa sát thân".

Thấy Tiêu Bố Y nhìn về phương xa, Dương Đắc Chí trong mắt cũng lộ ra vẻ cổ quái, áp thấp thanh âm nói: "Ngươi có cảm giác Lý Chí Hùng này rất kỳ quái không?"

Tiêu Bố Y ngẩn ra, trong giây lát cũng ngạc nhiên, lại hỏi: "Ngươi cũng cảm giác thấy hắn rất kỳ quái?" Hắn đột nhiên nghĩ đến tin tức linh thông của Lý Chí Hùng, chuyện thắng đua ngựa hắn biết rất nhanh, còn nói mình buôn bán khuất tài, nhiều lần đã thử dò xét, hơn nữa lần đó bị thương, hắn cũng lơ đãng hỏi tới., nhưng trước đó mình cùng Dương Đắc Chí một mực chỉ ở trong phòng trong, hắn làm sao mà biết được?

Dương Đắc Chí gật đầu, cũng nắm chặt nắm tay, "Ta chỉ nghĩ có mình ta là cảm giác, không nghĩ đến ngươi cũng như thế".

Tiêu Bố Y hít một hơi khí lạnh, áp thấp thanh âm nói: "Chẳng lẽ đêm đó đám người giết chúng ta chính là bọn họ, ta chỉ là nhìn thấy bóng người của chúng mà cảm thấy nghi hoặc, tên Mã Như Vân rất giống tên bị đánh xỉu, hai tên kia thì không rõ nhưng ta vẫn cảm thấy bóng lưng của tên che mặt đào tẩu kia rất quen thuộc, nhưng không nghĩ đến lại rất giống với Lý Chí Hùng!"

Khi nghe Tiêu Bố Y nói như vậy, Dương Đắc Chí gật gật đầu nói: "Xem ra cảm giác của Bố Y ngươi cũng rất mẫn tuệ, chính xác là như thế, ta cũng cảm thấy kẻ chạy trốn kia chính là Lý Chí Hùng!"

Tiêu Bố Y cau mày, "Ta trước nay, vẫn không nghĩ là hắn, bởi vì chúng ta cùng hắn thật sự không cừu không oán, lời cũng không nói mấy câu, hắn vì cái gì mà nhất định phải giết ta, rồi lại gan lớn xuất hiện trước mặt chúng ta như thế?"

"Nhưng hôm nay ngươi quá nửa là đã hiểu bởi vì sao," Dương Đắc Chí thấp giọng nói: "Những gì mà hắn đổ lên đầu Lục An Hữu, không lẽ cũng chính là suy nghĩ trong lòng hắn? Hắn bởi vì ngươi chiếm mất vị trí Phó lĩnh đội của hắn, lúc này mới ghi hận trong lòng đối với ngươi. Có lẽ ý tứ sâu hơn một tầng chính là, hắn muốn tìm được sự tín nhiệm của Bùi phiệt, để được cái gì bốn khoa cử đó, lại bị ngươi phá hỏng, nói như vậy chúng ta đã trách lầm Lương Tử Huyền sao?"

Tiêu Bố Y trầm ngâm một lát, "Nếu quả thật là như thế, ta sợ hắn lần này nói chuyện chính là muốn tranh thủ sự tín nhiệm của ta, thừa dịp ta không phòng bị mà động thủ!"

Dương Đắc Chí ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng, nhưng vẫn đăm đăm nói, "Chúng ta cho dù biết bọn họ động thủ, chỉ sợ cũng vô kế khả thi. Lý Chí Hùng rất giảo hoạt, nếu ba tên kia công phu cũng như vậy, thì nhóm năm người chúng ta cũng không phải là đối thủ. Lần trước giết chết một tên là do chúng khinh địch, lần này bọn họ hiển nhiên sẽ có chuẩn bị mà đến, nếu xác định đúng là hắn, chúng ta tốt nhất là tiên hạ thủ vi cường".

Hắn đưa tay làm ra dấu chặt ngang đầu, hiển nhiên đề nghị Tiêu Bố Y không nên có lòng dạ đàn bà, một khi đã không đủ mạnh, ngoại trừ tiên hạ thủ thì cũng không có phương pháp nào khác.

Tiêu Bố Y chậm rãi lắc đầu, "Cách này không ổn, cái này cũng không phải là ta mềm lòng. Thứ nhất, chúng ta không thể xác nhận bọn họ là sát thủ. Thứ hai, bọn họ võ công cao cường, rất khó tiêu diệt một lần. Điểm quan trọng nhất chính là, bọn họ là người của thương đội, chúng ta không có chứng cứ mà giết bọn họ, nếu thành công thì không sao, nhưng nếu bị bọn họ trốn thoát, chỉ cần cắn trả lại, chúng ta về sau cũng không thể ở tại Bùi Gia thương đội nữa".

Dương Đắc Chí cau mày, "Vậy có thể mượn lực lượng của Lục An Hữu không?"

Tiêu Bố Y liếc nhìn hắn một cái, "Đắc Chí, ngươi cuối cùng mới nói tới việc liên hợp với Lục An Hữu, vậy đối với hắn có tín nhiệm không?"

Dương Đắc Chí do dự hồi lâu, "Bố Y, ngươi phải biết rằng, không thể phòng được tâm của con người, Lý Chí Hùng này cũng nhìn không thấu".

Tiêu Bố Y cười khổ, "Bà nội nó chứ, vốn chỉ định buôn bán ngựa thôi, không nghĩ tới lại nhiều chuyện như vậy, nếu Lục An Hữu thực cũng vì bốn khoa cử này mà muốn giết ta, dưới tay hắn có hơn bốn mươi người, sáu người chúng ta thực chết không toàn thây. Buôn bán ngựa mà phải xuất ra nhân mệnh, cũng là chuyện buồn cười".

"Hắn cho dù muốn giết người, cũng sẽ không dám làm lộ liễu, trừ phi hắn giết sạch khách thương ở đây, bằng không nếu có chút đồn thổi rơi vào tai Cao gia, hắn ắt là mất nhiều hơn được" Dương Đắc Chí lắc đầu nói, "Chúng ta hiện tại vẫn là hoài nghi, không thể xác định, nhưng cẩn thận vẫn là tốt nhất".

Tiêu Bố Y trầm ngâm một lát mới nói: "Vậy ngươi bảo đám Mạc Phong cẩn thận giúp ta".

"Ngươi cũng phải cẩn thận" Dương Đắc Chí lo lắng nói: "Thiết kỵ cũng không nên để bọn họ dẫm đạp".

Tiêu Bố Y khóe miệng hiện lên vẻ cười khó có thể nắm bắt, "Ngươi cứ yên tâm, ta sẽ không chết sớm như vậy đâu".

Dương Đắc Chí nhìn hắn hồi lâu, xoay chuyển ánh mắt, rồi nhìn về phía thương đội phương xa, "Trong thương đội có mười cái rương màu đen rất cổ quái, không biết Bố Y ngươi có chú ý không?"

Ánh mắt của Tiêu Bố Y nhìn về phía xa, có chút nghi vấn, "Có phải mười cái kia không?"

"Mặt trên rương không có dấu hiệu của thương gia nào" Dương Đắc Chí nhắc nhở nói: "Hàng hóa bình thường đều phải có dấu hiệu của nhà nào, nhưng chỉ có mười cái rương này là hoàn toàn không có ký hiệu,

người trông coi là một tiểu hồ tử, dẫn theo mười người, cho tới bây giờ cũng chưa từng nói chuyện với người khác".

Tiêu Bố Y nhìn một hồi thật lâu, "Người nọ chẳng lẽ không phải thủ hạ của Lục An Hữu?"

Nhìn về xa xa, tiểu hồ tử mà Dương Đắc Chí nhắc tới là một người gầy ốm, đang ngồi im không nhúc nhích trên lưng ngựa, bởi vì cách quá xa nên thấy không rõ vẻ mặt.

"Có lẽ là hàng hóa của Bùi phiệt," Tiêu Bố Y đoán: "Chẳng qua một khi đã được Cao Sĩ Thanh chấp thuận, cũng không có phân phó với chúng ta, chúng ta quản ít một chút là tốt nhất".

Dương Đắc Chí gật đầu, thì thào lẩm bẩm: "Qua một ngày nữa, là đã vượt biên giới rồi".

Dương Đắc Chí nói không sai chút nào, rất nhiều lúc Tiêu Bố Y cũng cảm thấy may mắn có một người bạn như vậy ở bên người. Trong mấy người Mạc Phong, thì Dương Đắc Chí này quả thực so với ông già bảy tám mươi tuổi kinh nghiệm còn muốn phong phú hơn.

Đội ngũ đi một ngày nữa, ngày thứ ba đã đến Tử Hà.

Tử Hà rộng lớn lẳng lặng chảy xuôi, mặt nước trong xanh làm cho người ta cảm thấy thoải mái. Bên tay trái là núi non nguy nga, Trường thành sừng sững dáng vẻ còn mới, không khỏi làm Tiêu Bố Y cảm khái năm tháng trôi qua.

"Trường thành nơi này xem ra cũng khá mới" Tiêu Bố Y không khỏi thuận miệng nói một câu.

"Đương nhiên là mới rồi," Hàn Tuyết vẫn đi bên cạnh hắn, nghe hắn nói như vậy liền nhẹ giọng trả lời: "Mấy năm trước Thánh Thượng phái hơn trăm vạn nam đinh đến đây tu bổ, bởi vì Thánh Thượng yêu cầu thời hạn cấp bách, nên chết quá nửa mới tu kiến xong đoạn trường thành này, tây bắt đầu từ Du Lâm, đông đến Tử Hà, đến nay mới được bảy năm".

Tiêu Bố Y quay đầu nhìn về phía Hàn Tuyết, phát hiện nàng tuy mặc nam trang, nhưng khuôn mặt qua lớp bụi vẫn thấy trắng trẻo, xem ra cũng có chút cổ quái, nhưng hắn sớm biết vẻ đẹp của nàng, không khỏi ngẩn ngơ, không rõ nàng vì cái gì mà chủ động nói với mình.

Hàn Tuyết thấy hắn chăm chú nhìn mình, hơi đỏ mặt, quay đầu đi nói: "Qua Tử Hà đã tính là vượt biên giới, bên kia chính là thảo nguyên mênh mông, nếu hành trình đi nhanh, thì không tới mười ngày là có thể đến Khắc Lỗ Luân Hà. Cho dù chậm thì cũng nửa tháng là tới, nơi đây chính là chỗ của hai bộ lạc lớn Phó Cốt cùng Bạt Dã Cổ, giao dịch tại nơi đây cũng sẽ diễn ra một ít, nếu bán không hết hàng hóa, có thể còn đi sâu nữa".

"Mới qua bảy năm," Tiêu Bố Y thì thào tự nói, trong lúc nhất thời thoáng như đã rời khỏi thế giới.

Hắn không biết thế gian này còn có chuyện phản lão hoàn đồng, lại chính mắt thấy Trường thành vốn già nua củ kỹ lại thành mới như vậy, không khỏi vạn phần cảm khái.

"Nhưng vì sao ở đây lại có một chỗ trống lớn như vậy," Tiêu Bố Y nhìn về phía tay phải, thấy trừ Tử Hà ra, thì có một đoạn trống rất xa, không có gì ngăn chận, cứ như vậy, thì làm sao mà có tác dụng bảo hộ?

"Lúc trước Thánh Thượng tu kiến Trường thành, chết rất nhiều, dân oán cũng lớn," Hàn Tuyết thấp giọng nói: "Hơn nữa triều thần Thượng thư tả phó Xạ Tô Uy, Thái thường khanh Cao Dĩnh cực lực phản đối, nên không làm tiếp nữa, bằng không quá nửa là sẽ làm tiếp, chẳng qua nghe nói Thái thường khanh năm đó bị trảm, quan hệ đến việc này cũng không nhỏ".

Tiêu Bố Y ngóng nhìn Trường thành, hồi lâu mới nói: "Thì ra còn có đoạn điển cố này".

Hàn Tuyết ánh mắt cũng nhìn về phía Tử Hà Trường thành, tầm nhìn càng lúc càng vươn xa.

"Mông Trần tộc của nàng cách Phó Cốt, Bạt Dã Cổ gì đó có xa lắm không?" Tiêu Bố Y hỏi.

"Hiện tại bọn họ không có chỗ cố định, luôn bị người khác khi nhục," Hàn Tuyết ảm đạm nói: "Ước chừng sống phấn tán ở phía sau Phó Cốt, Bạt Dã Cổ gần Xích Tháp, nơi đây mùa đông lạnh lẽo, cỏ nước cũng kém. Cụ thể là ở nơi nào, ta cũng phải đi tìm".

Tiêu Bố Y có chút đồng tình nói: "Nàng yên tâm, tộc nhân của nàng quá nửa là không sao đâu, nếu lo lắng sợ tìm không thấy, ta sẽ giúp nàng đi tìm".

Hàn Tuyết thân thể mềm mại khẽ run lên, rất nhanh quay đầu nhìn Tiêu Bố Y, lại quay đầu đi, hai mắt trong suốt, thấp giọng nói: "Vậy đa tạ người".

Vốn muốn nói nàng không cần cảm ơn, đến khi nàng gặp Văn Vũ Chu kia nói không chừng sẽ quên mất ta ở đâu, chỉ là khi thấy Hàn Tuyết tình cảm không rõ, Tiêu Bố Y cũng không đành lòng đùa như vậy.

Ánh mắt trông về phía xa xa, lại thấy Bì Già xuống ngựa quỳ xuống, hướng tới xa xa lễ bái, Tiêu Bố Y nhịn không được hỏi, "Cái gì Bì Già kia đang làm cái gì vậy?"

"Cái gì Bì Già kia," Hàn Tuyết che miệng cười nói: "Người nếu ở quan ngoại mà gọi như vậy, tất sẽ bị người khác đánh. Bì Già là trưởng giả, được người thảo nguyên tôn kính, Bì Già này ta cũng biết. Trước đây, ta cũng đã gặp qua ông ấy, không nghĩ đến ông ấy lại vì Bùi phiệt mà làm việc, Bùi đại tiểu thư kia hình như có chút bản lĩnh".

Hàn Tuyết muốn hỏi cái gì đó, rốt cuộc lại nhịn lại, Tiêu Bố Y không muốn nói về Bùi Minh Thúy, mà cũng không biết nói cái gì, "Vậy sao không thấy nàng tới gặp ông ấy mà bắt chuyện".

"Ông ấy làm sao mà nhận ra tiểu nha đầu như ta" Hàn Tuyết thần sắc có chút ảm đạm, một hồi lại lắc lắc đầu, như xua đuổi cảm xúc, "Ông ấy tín ngưỡng Tát Mãn giáo, sùng bái núi cao, kính ngưỡng sơn thần. Cho nên mỗi lần lên đường, đều phải cầu nguyện sơn thần chúc phúc bình an. Thương đội khi lên đường quy củ rất nhiều, đều phải theo chứ không thể phá".

"Ông ấy đang nói cái gì vậy?" Tiêu Bố Y lúc này mới phát hiện Hàn Tuyết thật ra rất thông hiểu Đột Quyết, chỉ là nàng quá mức im lặng cùng nhu nhược, thường thường làm cho người ta xem nhẹ sự tồn tại của nàng.

"Ông ấy đang nói, chúng ta hướng tới thanh sơn phụ cận Tử Hà, phụng hiến hiến tế thuần khiết, phủ thỉnh ân tứ lần này vượt biên giới, bình an may mắn" Hàn Tuyết sắc mặt trịnh trọng nói.

hay trùng, xem ai có thể còn sống mà trở về là biết được ngay".

70. Chương 70: Thú Y

Tiêu Bố Y nghe Hàn Tuyết giải thích cũng ngẩn ra, hắn chỉ thấy Bì Già mấp máy môi, huống chi khoảng cách rất rất xa, vừa rồi chẳng qua vô tâm mà hỏi thôi, không nghĩ đến Hàn Tuyết lại trả lời.

"Nàng nghe được Bì Già nói gì sao, ông ấy ở cách xa như vậy mà?"

"Ta tuy nghe không được ông ấy nói cái gì, nhưng đại khái là mấy lời như vậy thôi, sẽ không đổi đâu" Hàn Tuyết cười giảo hoạt, "Ta biết chút quy củ của Tát Mãn giáo, biết bọn họ thậm chí không dám nói tên của núi, mỗi lần xuất hành cầu phúc cũng không đổi gì mấy. Chẳng qua cầu phúc là do thành tâm, chứ không phải ở hình thức, đúng không Thiếu đương gia?"

"Đúng vậy, thành tâm tất linh" Tiêu Bố Y cười nói.

"Thành tâm tất linh?" Hàn Tuyết thì thầm tự nói, liếc nhanh nhìn Tiêu Bố Y, trong lòng nghĩ nếu thành tâm tất linh là thật, ta phải cầu nguyện tộc nhân được giải trừ tai nạn, mà Thiếu đương gia người là người tốt, người tốt phải luôn bình an khỏe mạnh, vĩnh viễn vui vẻ mỗi ngày.

Tiêu Bố Y trong mắt nàng rất ít khi buồn rầu, thần thái luôn sáng láng, điều này làm cho Hàn Tuyết trong lòng nhiều ít cũng có chút ỷ lại cùng tín nhiệm, cũng thật tình hy vọng Tiêu Bố Y là người tốt tất sẽ được báo đáp.

Bì Già cầu phúc xong, tất cả mọi người lại lên ngựa, nhưng chưa được xa, thì đội đi trước đột nhiên có chút hỗn loạn, một lát rồi đã dừng lại.

Tiêu Bố Y cũng không khẩn trương, chỉ bảo Dương Đắc Chí đi xem.

Mấy huynh đệ đều cách Tiêu Bố Y không xa, nhìn thấy Hàn Tuyết bên cạnh Tiêu Bố Y, đều tự giác cách xa một chút. Chỉ có Chu Mộ Nho là giương mắt nhìn chằm chằm vào hàng hóa ở trên xe, bộ dáng như là sợ nó bay mất.

"Có một con la kéo xe" Dương Đắc Chí khi trở về nói: "Bất ngờ không kéo xe nổi, làm cho hàng hóa trên xe đổ xuống".

Mọi người chỉ chờ đợi, qua một lát, lại thấy phía trước di chuyển, đột nhiên lại dừng lại.

Mấy người nhìn nhau, Mạc Phong lần này đi lên xem, khi quay về thì cười nói: "Ngày hôm qua có một số vật kéo hình như ăn phải thứ gì, trong chốc lát đã có ba thớt ngựa, năm con la lăn đùng ra không kéo nổi nữa, thật là phiền toái".

Hắn tuy nói là phiền toái, nhưng nụ cười thuyết minh hắn thực không biết chuyện này phiền toái đến cỡ nào.

Hàn Tuyết có chút thất vọng, cũng không nói gì, đã chờ nhiều ngày như vậy, có hơn một ngày cũng không sao.

Tiêu Bố Y trong lòng chợt động, trầm ngâm một lát, quay đầu nhìn về phía Dương Đắc Chí, nhìn thấy hắn cũng đang nhìn về phía mình, đều thấy sự nghi hoặc trong mắt của nhau.

Tin tức ở phía trước rất nhanh truyền tới, trước mắt có ít nhất hơn mười vật kéo không thể di chuyển, thậm chí có thể chết, hôm nay phải nghỉ ngơi hồi phục một ngày.

Ông lão Bì Già ngồi ở trên ngựa, hai mắt vô thần, thì thầm tự nói, không biết là nói cái gì.

Rất nhiều thương nhân ánh mắt nhìn lão cũng không kính sợ như hôm trước, bởi vì lão cầu phúc xem ra cũng không mang lại hiệu quả thực tế nào, ngược lại, vận xấu giống như đã bắt đầu.

"Bố Y, ngươi không phải biết trị cho ngựa sao?" Tiễn Đầu không thể chờ đợi nói.

"Có thú y" Tiêu Bố Y chỉ, "Bọn họ đang xử lý, các huynh đệ cứ nghỉ ngơi, xem tình huống rồi hãy nói".

Thú y là một nam nhân gầy gầy, lên đường đương nhiên là phải dẫn theo, để phòng bất trắc, giờ phút này đang bận rộn chạy tới chạy lui không ngừng.

Rất nhiều thương nhân đến hỏi đến tột cũng là chuyện gì, thậm chí có chút kích động.

Ngày lên đường vốn đã gấp rút, ai cũng không thể ngờ mới vừa đi được mấy ngày, thì đã gặp loại chuyện như thế này, cũng khó tránh khỏi xúc động.

Lục An Hữu vẫn trấn tĩnh, chỉ nói mấy câu đã trấn an mọi người.

Không muốn tiếp tục lên đường, có thể trở về, bằng không thì đợi một ngày. Lời này của hắn không giống trấn an mà là một loại trấn áp.

Các thương nhân bình tĩnh lại, nhìn nhau, vô luận thế nào thì bọn họ cũng không chuẩn bị để trở về, hiện chính là thời điểm tốt nhất để giao dịch, trở về chỉ có thể đợi sang năm mới có thể lại đi được!

Bởi vì giờ phút này mục dân thảo nguyên đã nuôi dưỡng được rất nhiều gia súc, trời đông giá rét vừa đến, thì phải xem tình hình cỏ khô, quyết định trong đông nuôi dưỡng bao nhiêu gia súc, bằng không cỏ khô không đủ, gia súc đói chết thì mất nhiều hơn được. Bởi vì mục đích này mà rất nhiều gia súc già yếu cùng giống đực sẽ bị bán đi hoặc trực tiếp giết chết, lúc này thu thập da lông, chính là thời điểm mà gia súc đổ máu!

Qua thời điểm này, lần sau chỉ có thể đợi sang năm, bọn họ đã vất vả chờ đợi một năm, làm sao có thể chờ đợi được nữa?

Không muốn tiếp tục lên đường, chỉ có thể trở về? Những lời này sao có thể nói được, các thương buôn có vẻ bất mãn, nhưng cũng chỉ giận chứ không dám nói gì.

Cũng may thú y đã truyền đến tin tức tốt, các vật kéo đêm nay bụng đã có thể ngừng đau, ước chừng ngày mai là có thể tiếp tục xuất hành.

Bì Già thì thầm tự nói, không biết là cầu nguyện cái gì, ngựa cảu lão tuy gầy, nhưng lại còn tinh thần, cũng không có tiêu chảy.

Ngựa của mấy người Tiêu Bố Y cũng không có vấn đề, ngựa của kỵ binh cũng như thế, chỉ có một ít gia súc kéo hàng hóa là gặp vấn đề. Tiêu Bố Y cùng Dương Đắc Chí nhìn nhau nghi hoặc, lại bảo đám Mạc Phong xuống ngựa nghỉ ngơi.

Chu Mộ Nho ngẩng đầu nhìn, sắc mặt khẽ biến nói: "Bố Y, đêm nay sẽ có mưa lớn".

Tiêu Bố Y lúc này mới có chút đau đầu, hắn có thể không tin Bì Già, nhưng không thể không tin Chu Mộ Nho, hắn dự báo thời tiết cho tới bây giờ chưa từng sai.

Nhìn thấy Lục An Hữu thúc ngựa đi tới, Tiêu Bố Y nghênh đón, "Lục huynh, tối nay qua đêm ở gần đây sao?"

"Ngươi nói đúng" Lục An Hữu trấn tĩnh không chút bối rối, "Không nghĩ đến vừa mới lên đường đã gặp tình huống này, thật không may. Tiêu huynh, phiền ngươi trấn an các thương buôn, ta đi tìm nơi hạ trại, Bì Già nói tối nay sẽ có mưa lớn".

Tiêu Bố Y quay đầu nhìn Chu Mộ Nho, đưa ngón tay cái lên, Chu Mộ Nho thật ra cũng không biết là gì, chỉ hồn hậu cười cười.

Lục An Hữu an bài cho hắn nhìn như nhự nhàng, mà lại rất phiền toái, mục đích chính là đem bao nhiêu sự oán giận đổ lên người Tiêu Bố Y. Tiêu Bố Y cũng không oán, tuy là Phó lĩnh đội, nhưng hình như cho tới bây giờ cũng chưa có nghĩa vụ gì, Tiêu Bố Y nhiều ít cũng có chút hổ thẹn, liền thúc ngựa lên trước, đầu tiên đi xem tình hình của vật kéo bị bệnh, chứng trạng cùng thú y phán đoán không sai, lại thấy hắn đang ấn đầu ngựa để rót thuốc, đáng tiếc ngựa cũng như người vậy, không thương lượng tốt, thì có ấn đầu thì miệng cũng không chịu mở ra.

Thú y tức giận dậm chân, cả nửa ngày mới chỉ cho ba thớt ngựa uống thuốc được.

Tiêu Bố Y ở một bên thấy vậy cười khổ, thầm nghĩ lúc này cũng không có kim tiêm, thành ra cũng vất vả cho bọn họ. Chỉ là thấy thú y mạnh bạo, phỏng chừng chứng chỉ hành y cũng chỉ thông qua chiếu lệ mà thôi, sau khi nghĩ một hồi, ở đây nhắm chừng cũng không có giấy phép hành nghề gì, xem ra mình đã có cái tật xấu rồi, thấy người ta làm không ổn cũng muốn gánh lấy trách nhiệm, trị làm cho súc sinh chết cũng không bồi mệnh, thật ra cũng là một công việc dể thở.

"Huynh đệ họ gì?" Tiêu Bố Y vỗ vai thú y.

"A?" Thú y giật mình nhảy dựng, quay đầu lại căm tức nhìn Tiêu Bố Y, "Ngươi không thấy ta đang chữa bệnh sao?"

Hắn ôm ngực ho khan, trợ thủ bên cạnh hắn cũng vỗ vỗ lên lưng hắn, vỗ một lúc thì bi ai nói: "Sư phụ, không được rồi, chẳng qua cũng may đây là thuốc chữa bệnh cho gia súc, ngườii uống cũng không sao".

Tiêu Bố Y cũng bị dọa nhảy dựng, nhìn kỹ lại mới phát hiện thì ra thú y bảo trợ thủ mở miệng một con ngựa ra, lấy một cái ống nhét vào trong miệng ngựa, rồi đặt thuốc vào trong ống mà thổi vào trong.

Loại phương thức cũng có điểm độc đáo, vừa rồi hắn vỗ vai thú y, không biết là hắn đang mở miệng quá lớn, hay là đúng lúc ngựa thở ra, mà viên thuốc không vào miệng ngựa, mà lại bắn ngược vào miệng của thú y làm cho hắn nuốt vào.

Thú y vốn mặt mày giận dữ, nhưng thấy rõ là Tiêu Bố Y, trong giây lát lại đổi thành khuôn mặt tươi cười," Tiêu phó lĩnh đội, sao lại là người?"

"Xin lỗi, xin lỗi" Tiêu Bố Y cảm thấy có lỗi, "Đã quấy rầy ngươi".

"Không sao không sao" Thú y nuốt nước miếng, muốn sớm nuốt thuốc trong cổ họng xuống, "Tiêu phó lĩnh đội tìm ta có chuyện gì?"

“Ta muốn xem thử có thể giúp một tay hay không” Tiêu Bố Y khách khí nói.

“Tại hạ Tiết Dần Giai” Thú y ôm quyền nói.

Tiêu Bố Y nghĩ một hồi mới hiểu được là hắn trả lời câu hỏi đầu tiên của mình, đành phải nói, “Tiêu mỗ tuy nhận chức Phó lĩnh đội, nhưng chưa có công lao gì, thật sự hổ thẹn, nên mới muốn xem thử có thể trợ giúp Tiết thần y một tay hay không”.

Tiết Dần Giai nhìn Tiêu Bố Y một lúc, rồi mới nói: “Súc sinh bị tiêu chảy, ta có thuốc trị tuyệt đối là hữu hiệu, mỗi thớt ngựa chỉ cần uống một viên là sẽ không sao”.

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, không lẽ ngươi cùng với thần y ở sơn trại ta là cùng một sư phụ, đều suy nghĩ như nhau.

“Thuốc này có thành phần là gì?” Tiêu Bố Y tò mò hỏi một câu.

“Chủ yếu là Hoa hồng, Phù tiểu mạch, Ngũ vị tử, đương nhiên còn có một ít thành phần độc đáo khác, do chính ta nghiên cứu chế tạo ra” Tiết Dần Giai ưỡn ngực nói rất tự tin.

Bởi vì vô luận thế nào, đây là tay nghề của hắn, không thể để cho người khác nghi ngờ.

Đối với trung y trị cho ngựa, Tiêu Bố Y nhiều ít cũng biết, dù sao chỉ cần là chuyện về ngựa, hắn đều để tâm, bằng không cũng sẽ không trở thành No1 khi đó. Chẳng qua cũng không cần hắn nhúng tay vào, vì cần gì thì cũng có thể đi bệnh viện. Nhưng nghe Tiết Dần Giai nói thành phần dược vật, hắn nhiều ít cũng hiểu được dược tính, không khỏi đối với thần y này cũng có chút tin tưởng.

“Ta đối với mấy thứ này thật ra một chút cũng không thông, chẳng qua ta nghĩ có thể giúp ngươi thuần ngựa” Tiêu Bố Y nhiệt tình nói.

“Người giúp thuần ngựa?” Tiết Dần Giai ho khan một tiếng, cảm giác miệng đầy vị hoa hồng, cảm giác có chút phát khổ, “Cái này cũng không dễ, súc sinh không biết nghe lời, ta chỉ sợ làm cho Tiêu phó lĩnh đội người bị thương, đương nhiên, Tiêu phó lĩnh đội thân thủ cao cường…”

“Thuốc của ngươi hòa vào nước được không?” Tiêu Bố Y cắt ngang lời của hắn.

“Hòa tan trong nước đương nhiên không thành vấn đề” Tiết Dần Giai lắc đầu nói: “Chẳng lẽ Tiêu phó lĩnh đội tính hòa thuốc vào nước cho ngựa uống, chỉ sợ là không được tốt, bởi vì nước thuốc khó mà uống hết được, rất lãng phí, ta mới nghĩ ra cách dùng thuốc dạng viên này”.

Tiết Dần Giai lắc lắc cái ống trong tay, nhiều ít cũng có chút tự đắc ý. Tiêu Bố Y cũng không chần chờ, bảo tên trợ thủ đem đến một bát nước, rồi đem một hoàn thuốc hòa tan vào trong đó.

“Quý Tử, mau giúp Tiêu phó lĩnh đội giữ đầu ngựa, đừng cho súc sinh làm bị thương đến Tiêu phó lĩnh đội” Tiết Dần Giai tuy mới gặp Tiêu Bố Y lần đầu, nhưng đối với Tiêu Bố Y cũng rất nhiệt tình.

“Sư phụ, có cần thắng cương cho ngựa không? Như vậy sẽ không làm bị thương đến Tiêu gia” Tên trợ thủ ngần ngại hỏi.

Tiết Dần Giai gõ cho hắn một cái, “Thắng cương thì làm sao cho uống, ngu xuẩn!”

“Ồ,” Quý Tử cũng không dám phản kháng, “Tiêu gia…”

Tiêu Bố Y ra dấu bảo hắn ngừng bước, rồi đi đến trước mặt con ngựa bị bệnh, lại thấy bộ dáng lừ đừ của nó, mỉm cười thì thầm lẩm bẩm với nó: “Ngựa à, ngươi bị bệnh thì phải uống thuốc, có biết không?”

Hắn đưa tay vuốt vuốt lên đầu ngựa hai cái, lại vỗ vỗ, “Uống thuốc bệnh mới khỏi, đạo lý đơn giản này ngươi không phải không biết chứ. Đến đây, uống hết số nước này đi”.

Hắn vừa nói, vừa đưa tay vuốt ve đầu của con ngựa, thú y thấy vậy tuy trên mặt không dám cười, nhưng thầm nghĩ, bộ ngươi nghĩ dùng cái chiêu dụ mấy đứa nhỏ trong nhà này hữu dụng sao? Ngay cả mấy đứa nhỏ của ta, không dùng gậy là không quản được.

Tiêu Bố Y không quen biết với hắn, nhưng không có nghĩa là hắn không biết Tiêu Bố Y, hiện nay Tiêu Bố Y tại Bùi Gia thương đội là cực kỳ nổi danh, hắn chỉ là một thú y, chỉ như là một ngọn cỏ, không có lý do gì

mà không nịnh Tiêu Bố Y, cho nên hắn tuy cảm thấy phương pháp của Tiêu Bố Y có vấn đề, nhưng không dám nói ra.

Không ngờ chính là, con ngựa lại như hiểu lời Tiêu Bố Y nói, há miệng lè lưỡi ra, từng ngụm từng ngụm uống nước, trong giây lát một chút nước cũng không còn.

Ngựa sau khi uống hết nước, hí dài một tiếng, có vẻ có chút thoải mái.

Nó sau khi hí dài một tiếng, quay đầu liếm liếm tay Tiêu Bố Y, Tiêu Bố Y cười rộ lên hôn lên trán nó rồi mới xoay người lại, đưa tay ra, "Lấy thêm một chén nữa".

Lại thấy Tiết thần y cùng Quý Tử trợn mắt há hốc mồm, Tiêu Bố Y hỏi: "Sao thế, không còn thuốc à?"

"Còn, còn rất nhiều" Tiết thần y lại tặng cho Quý Tử một cái gõ, "Ngu xuẩn, mau lấy nước đi".

Tiêu Bố Y trong lòng buồn cười, thầm nghĩ người này tính tình thô bạo, trách không được lại phát minh ra cách dùng ống thổi thuốc này, ngươi một khi đã là thú y, thì càng phải nên hiểu tính tình của súc sinh mới đúng.

Chẳng qua hắn không thích dạy bảo người khác, chỉ cầm lấy thuốc, lại như cũ trong giây lát lại cho một con ngựa nữa uống thuốc.

Hai thớt ngựa sau khi uống thuốc xong, đều khụt khịt mũi, cử chỉ đối với Tiêu Bố Y thân thiết, con mắt của Tiết thần y nhìn như muốn rớt ra, trong miệng thì thào lẩm bẩm, cũng không biết là nói cái gì.

Quý Tử cũng lớn tiếng nói: "Sư phụ, Tiêu phó lĩnh đội kiếp trước nhất định là ngựa".

Hắn nói xong những lời này tự nhiên lại ăn thêm một cú gõ nữa, Tiết Dần Giai quát mắng: "Không có quy củ, có thể nói như vậy sao? Không nói ta cũng đâu có nói là ngươi câm đâu".

Tiêu Bố Y mỉm cười, không bao lâu sau đã cho toàn bộ ngựa bị bệnh uống thuốc xong, lúc này mới vỗ vỗ tay nói: "Ngựa đã xong, nhiệm vụ còn lại thì giao cho Tiết thần y ngươi, Tiết thần y quả nhiên danh bất hư truyền, người xem, ngựa uống xong thuốc của ngươi, xem ra tinh thần đã đỡ hơn nhiều, có phải không?"

Hắn hỏi một câu, mấy con ngựa đều hí dài một hơi, Tiết thần y kinh ngạc nói: "Tiêu phó lĩnh đội, chúng nó giống như là hiểu lời người nói vậy, người thật như thần vậy. Người công việc bề bộn, những súc sinh còn lại cứ giao cho chúng ta là được rồi".

Đợi khi Tiêu Bố Y xoay người đi, Quý Tử đã không thể đợi được mà rót một chén thuốc, làm giống như Tiêu Bố Y đi đến một con la, "Ngựa à, ngươi bị bệnh thì phải uống thuốc".

Rồi đột nhiên lại bị gõ một cái, Quý Tử không cần quay đầu cũng biết là sư phụ, ôm đầu nói: "Sư phụ, người sao lại đánh con?"

"Ngu xuẩn, đây là con la" Tiết thần y vừa giật lấy chén thuốc trên tay Quý Tử vừa mắng, "Về sau ra ngoài đừng nói là đồ đệ của Tiết thần y ta, ta không có loại đồ đệ ngu xuẩn ngay cả ngựa với la cũng không phân biệt được".

Mắng đồ đệ xong, Tiết thần y mặt tươi cười đi đến con la, muốn học là dùng ngay, "Ngựa à, không đúng, là lừa à, có bệnh phải uống thuốc, ngươi có hiểu hay không?"

Nhìn thấy con la như đang nhìn mình cười, bộ dáng rõ ràng là không hiểu gì, Tiết thần y cũng nhẫn nại, "Uống thuốc thì bệnh mới có thể khỏi được, đạo lý đơn giản này, ngươi không phải là không hiểu chứ. Đến đây, trước tiên uống hết số nước này đi".

Hắn tính cách không tốt, nhưng trí nhớ cũng không kém, cũng đem lời Tiêu Bố Y nói nhớ được bảy tám phần.

Con la lại không chút cảm động, lại lắc lắc đầu, thiếu chút nữa đã hất đổ chén thuốc trên tay Tiết thần y.

Tiết thần y lửa giận bốc lên đầu, lớn tiếng quát: "Có bệnh phải uống thuốc, ngươi chẳng lẽ không rõ!"

Con la lui ra phía sau mấy bước, Tiết thần y quay đầu lại mắng: "Ngu xuẩn, còn không đi tới giữ con la lại, đứng ở đó làm gì".

Quý Tử bị mắng giật mình, cũng không nghĩ gì đến việc trao đổi cảm tình với con la nữa, đưa tay giữ con la lại, Tiết thần y đè đầu nó xuống, đang muốn banh miệng đổ thuốc vô, đột nhiên con la hí dài một tiếng, như là quyết tử đá ra, Tiết thần y cuống quít né tránh, không ngừng mắng lớn, "Súc sinh, ngươi dám đá ta, há miệng uống thuốc, ta là ngươi tốt, bà nội ngươi, ta giết cả nhà ngươi bây giờ..."

71. Chương 71: Thân Phận

Khi Tiết thần y muốn cùng con la tạo mối quan hệ hữu nghị rất không bình thường, thì 'rắc' một tiếng cái bát rơi xuống rất bể ra thành từng mảnh nhỏ, Tiết thần y trong lúc nhất thời luống cuống tay chân.

Lúc này Tiêu Bố Y đã chạy tới chỗ các khách thương cười nói: "Thật có lỗi, sinh súc có bệnh hại mọi người phải đợi. Chẳng qua Tiết thần y y thuật cao minh, nói vậy mọi người chắc sẽ không đợi lâu lắm, mong các vị thông cảm".

Mọi người lại thấy Tiết thần y không có phong phạm thần y, mà lại nhảy choi choi như thần lăn thần bò gì đó, đối với việc hắn có y thuật cao minh cũng hết sức hoài nghi.

Chẳng qua Tiêu Bố Y cùng Lục An Hữu nói chuyện, Tiêu Bố Y hiển nhiên cũng nghe ra được một ít sự tình.

Tiêu Bố Y là người nào, hiện tại Bùi Gia thương đội gặp sự cố, đại diện nói chuyện với mọi người cũng đã là cho thể diện rồi. Đương nhiên nguyên nhân chính là bản thân Tiêu Bố Y cũng rất có bối cảnh, bằng không Bùi Minh Thúy vì cái gì lại để cho một người lạ như hắn làm Phó lĩnh đội.

Một thương nhân tròn quay, ánh mắt lại như hạt gạo ôm quyền thi lễ nói: "Tiêu phó lĩnh đội, đây là việc ngoài ý muốn, quan ngoại lắm ma, biến hóa vô thường, nào có ai có thể nghĩ trước được?"

"Người là Lâm chưởng quầy?" Tiêu Bố Y nhớ rõ có một vị như vậy đã tặng lễ.

Thương nhân tròn quay nọ cười, "Tiêu phó lĩnh đội có trí nhớ thật tốt, chỉ mới thấy một lần mà đã nhớ kỹ ta, tại hạ là Lâm Sĩ Trực".

Tiêu Bố Y nói không dám, thầm nghĩ ngươi như vậy gặp một lần, có muốn quên cũng khó.

"Ngươi là Vương chưởng quầy?" Tiêu Bố Y cùng Lâm chưởng quầy chào đón bắt chuyện xong, lại phát hiện thêm một người tặng lễ, ngày đó tặng lễ rất nhiều, hắn cũng nhớ không nhiều lắm, chẳng qua chuyện ở nhà họ Vương cũng rất có ấn tượng.

"Tại hạ là chưởng quầy Vương gia, nhưng không phải họ Vương" Người nọ cũng bụng phệ, cười nói: "Tiêu phó lĩnh đội, ta gọi là Trầm Nguyên Côn".

Tiêu Bố Y liên tục xin lỗi, tự nhiên là chiếm được cảm tình các thương nhân, lại có thêm hai người đi tới, một tên là Viên Lam, người kia tên là Ân Thiên Tứ. Tiêu Bố Y biết đây đều là những họ lớn trong Nhữ Nam bảy họ, đều là những ông chủ lớn, nói không chừng về sau có thể lợi dụng, cũng nên mượn sức.

Thấy bọn họ cung kính, Tiêu Bố Y cũng không làm cao, "Các người gọi ta là Bố Y được rồi, mọi người một đường, không phải chiếu cố lẫn nhau sao".

Mọi người đều vui vẻ, cảm thấy Phó lĩnh đội này không chút kiêu ngạo, có tiền đồ, hòa ái dễ gần.

Mọi người tụ tập một chỗ tán gẫu vài câu, Lâm Sĩ Trực đột nhiên hỏi: "Ta cũng bạo gan kêu Phó lĩnh đội một tiếng Bố Y, không biết Lâm mỗ có thể hỏi Bố Y một chuyện không?"

"Người cứ nói" Tiêu Bố Y thầm nghĩ, ngươi nếu hỏi quan hệ giữa ta cùng Bùi Minh Thúy, ta cũng không thể trả lời.

"Cái tên Bố Y này, tuy xa lạ, nhưng họ Tiêu phía trước lại lộ ra sự cao quý" Lâm Sĩ Trực cung kính nói: "Cho dù bổn triều, cũng là hiển hách một thời. Đương kim Hoàng hậu nương nương chính là họ Tiêu, không biết Bố Y có phải cũng là xuất thân sĩ tộc không?"

Nhìn thấy Tiêu Bố Y không đáp, không biết rằng Tiêu Bố Y cũng không rõ ràng gì cho lắm, chỉ nghĩ đến hắn có kiêng kị, Lâm Sĩ Trực nhiều ít có chút che dấu cười nói: "Thật ra ta hỏi nhiều ít cũng có chút đường đột, chẳng qua kẻ hèn tại Bà Dương, cũng cùng Tiêu Tiển Tiêu huyện lệnh Ba Lăng Quận giao tình rất tốt, lúc này mới mạo muội hỏi, cũng mong Bố Y đừng phiền lòng".

"Ta chỉ là một người áo vải, xuất thân bần hàn, may mắn khi đến Bùi Gia thương đội, lại được làm Phó lĩnh đội, làm sao dám có quan hệ với Hoàng hậu nương nương cùng Tiêu Huyện lệnh được?"

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, ta là dân áo vải cũng là rõ ràng, lại còn là xuất thân thổ phỉ. Ngươi nói cái gì Hoàng hậu nương nương ta cũng không biết là ai, làm sao mà có quan hệ với hắn cho được, mà Ba Lăng Quận là nơi nào, hình như là ở Hồ Nam thì phải?

Thấy hắn nói khách khí, Trầm Nguyên Côn cũng liên tục vuốt cằm, "Bố Y tuy là áo vải, nhưng là người không kiêu ngạo không xiểm nịnh, là nhân tài làm đại sự. Xuất thân áo vải thì sao, Tiêu Tiển Huyện lệnh thân là con cháu Tây Lương Tuyên đế, nhưng thuở nhỏ nhà nghèo, sao chép sách mà sống, nhưng hiện tại lại là Huyện lệnh, mọi người chỉ dám nhìn lên, ai dám xem nhẹ?"

Tất cả mọi người đều gật đầu, liên tục nói đúng vậy.

Tiêu Bố Y lại cùng bọn họ hàn huyên một hồi, cũng không ngoài chuyện Trương gia này Lý gia kia, thế nhưng đều giành được cảm tình của mọi người, đều nói Bố Y là người bình dị, không có làm cao, có làm Lĩnh đội cũng không thành vấn đề. Lục An Hữu không ở đây, bằng không quá nửa là rút đao ra chém rồi, hắn muốn đem phiền toái quẳng cho Tiêu Bố Y, không nghĩ đến lại cấp cho Tiêu Bố Y một cơ hội mượn sức mọi người.

Tiêu Bố Y trong lòng buồn cười, hiểu được đạo lý nói nhảm cũng là bảo vật, cũng phải xem ngươi nói nhảm như thế nào mới được.

Trong khi mọi người đang nói chuyện phiếm, Lục An Hữu đã phi ngựa nhanh tới, chỉ tay lớn tiếng nói: "Bên kia có gò núi, qua đó dựng trại, tối nay sẽ có mưa".

Hắn nói xong những lời này, liếc nhìn Tiêu Bố Y rồi tiếp tục thúc ngựa đi thông báo cho người khác.

Nhìn thấy bộ dáng bận rộn của hắn, Tiêu Bố Y có chút hổ thẹn, bởi vì các thương nhân lại nói: "Cao gia tính toán không sơ sót, nhưng lần này nhiều ít cũng có chút không ổn, theo bản lĩnh của Bố Y thì nếu là Lĩnh đội, nói không chừng sẽ không để xảy ra loại vấn đề này đâu"

Tiêu Bố Y cảm thấy có phúc cũng không cần làm, vô phúc thì có chạy cũng không thoát quả thật là đúng, Lục An Hữu này bề bộn cả nửa ngày, mà chỉ được nghe chửi mắng, nghĩ lại cũng buồn cười.

Bọn họ hàng hóa đơn giản, sáu người cho dù không cần Hàn Tuyết động tay đến, một mình Chu Mộ Nho cũng đã đủ rồi.

Vương gia, Viên gia vật kéo tổn thất vài con, không thể kéo nên hàng hóa cũng có chút vấn đề, Tiêu Bố Y vung tay lên, mấy huynh đệ cũng không chút do dự tới phụ một tay.

Các thương nhân đều thở dài, Phó lĩnh đội này, vốn nghĩ không có bản lĩnh gì, nhưng không ngờ thật sự lại rất tốt.

Mấy người Mạc Phong sau khi giúp Vương gia, Viên gia chuyển hàng hóa xong, lại vội vàng quay lại hỏi: "Bố Y, còn hàng hóa nơi nào nữa không?"

Tiêu Bố Y có chút kỳ quái hỏi: "Căn cứ theo thực vật học mà nói, các ngươi không cần phải làm nhanh như thế chứ".

"Theo động vật học mà nói thì cũng không cần nhanh" Chu Mộ Nho một câu đả phá thiên cơ, "Mấy huynh đệ chúng ta chuyển hàng mỗi người được hai xâu tiền, có tiền là có thể sai thần khiến quỷ".

Tất cả mọi người đều cười, Dương Đắc Chí lại cau mày.

Mạc Phong bất mãn nói: "Đắc Chí, ngươi có thể cười hay không, tất cả mọi người đều đang vui vẻ mà".

Dương Đắc Chí liếc mắt nhìn Mạc Phong, lạnh lùng nói: "Vui vẻ cái gì mà vui vẻ, đêm nay phải cẩn thận một chút, ta sợ có vấn đề".

Tiêu Bố Y chậm rãi lắc đầu, Dương Đắc Chí đã sớm ngừng nói, bởi vì nghe được có người đang đến gần.

Các huynh đệ tản ra một bên, Lý Chí Hùng cũng đi tới ha hả cười nói: "Tiêu huynh, đang bận sao?"

"Không tính là quá bận, Lý huynh, có việc gì vậy?" Tiêu Bố Y hỏi, rồi đưa mắt dò xét từ đầu đến chân Lý Chí Hùng.

"Cũng không có chuyện gì lớn" Lý Chí Hùng đến gần, lơ đãng đưa cho Tiêu Bố Y một tờ giấy, nháy mắt, "Tiêu huynh, nghe nói đêm nay trời mưa, các người dựng lều phải cẩn thận".

Tiêu Bố Y nhận lấy tờ giấy nơi tay, nắm ở trong lòng bàn tay, nhìn Lý Chí Hùng đi ra xa, có chút đăm chiêu.

Đêm khuya, lửa trước lều đã ảm đạm, mọi người xem ra cũng đã ngủ say, chuẩn bị cho ngày mai tiếp tục lên đường.

Màn đêm mặc dù sâu thẳm, nhưng ngày mai còn có hy vọng, gió nhẹ đã thổi lất phất, mưa phùn phủ xuống.

Chu Mộ Nho cùng Bì Già dự báo thời tiết rất chuẩn xác, tối nay có mưa. Chân trời đã hiện ra một vệt sáng, trên đỉnh đầu mây đen cũng đã tầng tầng đè xuống.

Cũng may mọi người trong thương đội cũng đã đem lều trại dựng ở chỗ cao, cho dù có mưa lớn cũng sẽ không có ảnh hưởng gì đến việc nghỉ ngơi.

Chỗ mà Lục An Hữu lựa chọn địa thế không tệ, cho nên hắn tuy kiêu ngạo một chút, nhưng cũng làm cho mọi người cảm thấy có thể tha thứ.

Khi tiếng ngáy vang lên, Tiêu Bố Y lặng lẽ từ trong lều chui ra.

Trước khi chui ra khỏi lều, hắn cũng đã đắp mền cho Hàn Tuyết đang ngủ say, nhưng khi đi ra, cũng chú ý tới Hàn Tuyết đã mở to mắt nhìn theo bóng dáng của hắn, cắn chặt răng.

Bên ngoài sắc trời rất tối, cũng rất âm u, sự âm u làm cho con người cảm thấy áp lực nặng nề.

Hàn Tuyết cảm thụ không được áp lực của đêm tối, lại chỉ cảm giác được tối nay sẽ có đại sự phát sinh, nàng chỉ có thể cầu cho Tiêu Bố Y bình an trở về!

Tiêu Bố Y cũng không biết Hàn Tuyết không ngủ, nhưng biết rõ tối nay mình muốn làm cái gì.

Hắn ra khỏi lều, đi lên trên núi. Lần này hạ trại cũng không có phòng thủ bốn góc, mà là dựa vào núi thủ thế, thủ hạ của Lục An Hữu phân ra thành hai nhóm ở dưới chân núi, thành thế sừng bò để bảo vệ thương đội.

Nếu có mã phỉ xuất hiện, đương nhiên chỉ có thể từ bình nguyên tiến công chứ không thể từ trên núi đánh xuống được, ai cũng không thể không thừa nhận, Lục An Hữu cho dù có chút cuồng ngạo, nhưng tính toán cũng rất chu đáo.

Chẳng qua trời đầy mây như vậy, quỷ cũng không muốn ra chs đừng nói là mã phỉ, cho nên cũng có một số người cho rằng Lục An Hữu an bài thật sự có chút thừa thãi.

Khi Tiêu Bố Y lên núi, cũng không có hộ vệ chú ý, hắn đi dọc theo triền núi, cũng không đi quá xa đã đến một bên sườn núi, nơi này đất bằng phẳng, cây cối um tùm rất hẻo lánh, cũng không biết hắn đi đây để làm gì.

Tiêu Bố Y thắt lưng cài đao, sờ chủy thủ dưới giày, trong lòng đã ổn định, đi tới trước rừng thấp giọng hô lên: "Lý huynh?"

72. Chương 72: Độc Kế

Gió núi trận trận, có chút âm lãnh, khi Lý Chí Hùng đi tới thì mặt mày hớn hở cười nói, "Tiêu huynh đến thực đúng lúc".

Chỉ là vẻ cười của hắn trong bóng đêm, xem cũng có chút âm lãnh như gió núi vậy.

"Lý huynh tìm ta đến nơi này là có chuyện gì?" Tiêu Bố Y đưa tay ra, lộ ra tờ giấy ban ngày kia.

Lý Chí Hùng đi tới hai bước, trầm giọng nói: "Tiêu huynh chẳng lẽ còn không biết đại nạn trước mắt? Cũng may người tới sớm một bước, nếu trễ một canh giờ nữa, ta chỉ sợ bọn họ đã động thủ".

"Cái gì?" Tiêu Bố Y ngạc nhiên nói: "Bọn họ là ai, Lục An Hữu? Bọn họ sao lại lớn gan như vậy?"

"Hiện đã lên đường, bọn họ còn sợ gì nữa?" Lý Chí Hùng cười khổ nói: "Tiêu huynh, người làm người rất thành thật, rất nhiều khi dễ dàng tin tưởng người khác. Cũng không dám dấu, thật ra trong số thủ hạ của Lục An Hữu có một người là bạn tốt của ta. Trữ Phong, xuất hiện đi".

Hắn khẽ hô một tiếng, một người từ trong rừng đi ra, rõ ràng chính là Trữ Phong thủ hạ của Lục An Hữu.

Tiêu Bố Y cố nén sự kinh hãi nói: "Đây là chuyện gì?"

Trữ Phong hắn đương nhiên biết, lúc trước khi rời khỏi Mã ấp, Lục An Hữu cũng đã an bài hắn làm trợ thủ cho mình, người này đương nhiên là thủ hạ của Lục An Hữu không nghi ngờ.

Nhưng Trữ Phong này thủy chung rất quy củ, lời cũng không nói nhiều hơn một câu, mỗi lần Tiêu Bố Y hỏi việc gì mà biết đều nói rõ, Tiêu Bố Y cũng không nghĩ đến hắn lại đứng ra chỉ trích Lục An Hữu.

"Tiêu huynh" Trữ Phong mỉm cười ôm quyền nói: "Thật ra nếu không phải kính nể Tiêu huynh, xem thường người như Lục An Hữu, tại hạ thật sự sẽ không ra mặt. Hôm nay Tiêu huynh người thật sự đại nạn lâm đầu, người cũng biết ngựa hôm nay tại sao lại bị tiêu chảy? Đó là do có người hạ dược".

Tiêu Bố Y khiếp sợ nói: "Vậy sao, ai lại lớn gan như vậy?"

"Bọn họ giết người còn dám, hạ dược thì tính là gì?" Trữ Phong lắc đầu thở dài nói:"Tiêu huynh thật ra chỉ cần ngẫm lại một chút, liền biết ai mới có quyền lợi lớn như vậy".

Tiêu Bố Y trên mặt thất sắc, lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ thực chính là Lục An Hữu sao?"

"Không sai" Trữ Phong cười khổ nói: "Ta đã lấy được kế hoạch của bọn họ, sự xuất hiện của Tiêu huynh đối với Lục An Hữu mà nói đã là sự uy hiếp lớn lao, ta nghĩ nguyên nhân thì Lý huynh đã liều chết nói cho người rồi. Lục An Hữu làm cho ngựa bị tiêu chảy là để ngăn cản hành trình, hôm nay trong lòng đã có ý giết ngươi. Hắn đã muốn sau khi lên đường là lập tức động thủ, do đó đã triệu tập huynh đệ canh đêm đề phòng mã phỉ nên lập thành thế sừng bò, đương nhiên chỉ là thùng rỗng kêu to. Lục An Hữu người này võ công cao cường, thực có thể thừa dịp hỗn loạn mà giết người, sau đó đổ lên người mã phỉ, đến lúc đó cho dù Cao gia có nghi hoặc gì, cũng tìm không được chứng cứ, Tiêu huynh một khi chết, Lục An Hữu sẽ không còn đối thủ cạnh tranh, cũng đã có thể kê cao gối không lo lắng nữa".

"Mưu kế rất độc" Tiêu Bố Y có chút thất thần nói, mưa đã biến lớn xói lên toàn thân ba người, "Nhưng bọn họ khi nào thì động thủ?"

"Ước chừng canh ba" Trữ Phong liếc nhìn Lý Chí Hùng, hai người tiến lên một bước, thấp giọng nói: "Tiêu huynh, sự việc không nên trì hoãn, hiện mưa đã lớn, chúng ta không bằng đi vào trong rừng tránh mưa, nghiên cứu mưu kế đối phó với Lục An Hữu".

Hai người tiến lên một bước, Tiêu Bố Y cũng lui ra phía sau một bước, hồ nghi nói: "Vì sao phải đi vào trong rừng, ở đây không được sao?"

"Chẳng lẽ đến bây giờ Tiêu huynh còn chưa tin hai người chúng ta sao?" Lý Chí Hùng cũng không tức giận, "Hiện mưa lớn nên phải tránh mưa mà thôi, nếu Tiêu huynh thực không tin, thì cứ việc quay về ngủ, chúng ta tuyệt không ngăn cản".

"Ta tin," Tiêu Bố Y cười rộ lên, lại thấy hai người lộ ra vẻ vui mừng, trầm giọng nói: "Ta tin ở trong rừng giết người, thần không biết quỷ không hay mới đúng".

Hai người Lý Chí Hùng mặt biến sắc, lại bước tới một bước, tạo thành thế sừng bò ép lấy Tiêu Bố Y. Lý Chí Hùng thản nhiên nói: "Ta không biết Tiêu huynh nói vậy là có ý gì?"

"Thật ra hạ dược có thể là Lục An Hữu, đương nhiên cũng có thể là Trữ huynh, đúng không?" Tiêu Bố Y khẽ cười nói.

"Là ta, vì sao lại là ta?" Trữ Phong thu liễm nụ cười, cầm lấy chuôi đao.

"Đương nhiên là có người cho ta biết" Tiêu Bố Y không nhanh không chậm, lại lưu ý động tĩnh mọi nơi. Nơi này cũng cách xa doanh trại, Lý Chí Hùng bảo hắn đến đây, đương nhiên để cho không bị người khác quấy rầy.

"Là ai?" Hai người nhìn nhau, có chút ngạc nhiên.

"Ồ, không phải là người, mà là ngựa, là ngựa nói cho ta biết" Tiêu Bố Y xua xua tay.

"Là ngựa?" Lý Chí Hùng cũng cầm lấy chuôi đao, hít sâu một hơi, "Tiêu huynh thực hay nói đùa".

Tiêu Bố Y trên mặt không biết là mưa hay mồ hôi mà không ngừng chảy xuôi xuống, thở dài một hơi, thả lỏng thể xác và tinh thần, "Ngay khi ngựa bị tiêu chảy, thật ra ta đã sinh nghi, nếu ăn phải cây cỏ gì đó, thì không nên chỉ có mười con có vấn đề mới đúng, ta quan sát phân ngựa phát hiện tuyệt đối không phải là do ăn cỏ, cho nên ta hoài nghi có người hạ dược".

"Có thể thuuốc ngựa thì người chăm sóc ngựa nhiều ít cũng có chút quan hệ" Tiêu Bố Y lại nói, ở chân trời lại vang lên tiếng sấm trầm trầm, động đến tâm phách của người ta, "Lục An Hữu đích xác có năng lực thuốc ngựa, cái này đối với hắn mà nói thì rất dễ dàng, nhưng đối với Trữ huynh thì cũng không phải là không thể?"

Tiêu Bố Y đem tờ giấy vứt trên mặt đất, cảm giác được sát khí, "Lý huynh hôm nay khi tìm đến ta, ta phát hiện trên giày có chút bùn đỏ, không nghĩ đến đã tiết lộ thiên cơ".

"Ồ?" Lý Chí Hùng cúi đầu nhìn cũng không thấy cái gì, trong giây lát lại ngẩng đầu lên, "Thì sao?"

"Bởi vì ta phát hiện các con ngựa bị bệnh đều có một đặc điểm chung, chính là dưới móng cũng có bùn đỏ giống như Lý huynh vậy" Tiêu Bố Y cười rộ lên, "Cái này làm cho ta nghĩ tới có đi qua một hồ nước, địa chất kỳ lạ, đất có màu đỏ. Đương nhiên ở phụ cận chỉ có một chỗ như thế, còn những chỗ cho ngựa uống nước khác đều là đất đen, coi như là ông trời có mắt, hoặc là lưới trời lồng lộng, ta lúc này mới nhớ tới, Lý huynh cũng không quản lý việc chăm sóc ngựa, đều là do thủ hạ làm việc, vì cái gì mà trên giày lại có bùn đỏ. Có thể là do Lý huynh bỏ thuốc vào trong nước, trong lúc lơ đãng đã dính loại bùn này?"

Lý Chí Hùng chỉ cười lạnh, không nói một lời.

"Đương nhiên mấy cái này chẳng qua chỉ là phỏng đoán, không đủ để định tội, cũng có thể là do Lý huynh đi uống nước, nhưng người lại không bị tiêu chảy" Tiêu Bố Y cười rộ lên," Cho nên ta sau khi cho ngựa uống thuốc xong, lại cùng mấy thương nhân nói chuyện phiếm, Vương gia Viên gia đều có súc sinh bị tiêu chảy, ta tùy tiện hỏi mới biết được tối hôm qua người chăn thả súc sinh chính là thủ hạ của Lục An Hữu, lại là do Trữ huynh quản lý".

Trữ Phong cười rộ lên, "Tiêu huynh tinh tế như thế, trong những lời tầm thường cũng có chứa thâm ý, cũng làm cho người ta không dự liệu được".

"Khi nghĩ vậy, ta cảm thấy sự tình đã rất rõ ràng" Tiêu Bố Y cười nói: "Lý huynh phụ trách đầu độc trong nước, Trữ huynh không nắm trong tay nhiều thủ hạ, nhưng chỉ cần bảo họ đến đó cho ngựa uống nước. Cứ như vậy, cho dù có người hoài nghi, thì cũng sẽ không hoài nghi đến Trữ huynh".

"Hai vị huynh đài liên thủ, chỉ muốn ngăn trở một ngày hành trình, lúc này mới ban đêm hành động, chuẩn bị đối phó Tiêu mỗ, có lẽ đúng như Lý huynh nói, nhưng ta lại cảm thấy, Lý huynh càng hận ta làm Phó lĩnh đội ngăn cản tiền đồ của Lý huynh, lúc này mới không tiếc trăm phương ngàn kế trừ khử ta càng nhanh càng tốt".

"Chúng ta muốn giết ngươi, cần gì phải phí công rắc rối như vậy" Trữ Phong ngửa mặt lên trời thở dài, bi ai liếc nhìn Lý Chí Hùng, "Đáng tiếc lòng tốt của chúng ta lại bị người hiểu lầm".

Lý Chí Hùng chậm rãi gật đầu, "Không sai, đáng tiếc ta đã nhìn lầm Tiêu huynh".

Hai người đều là tình chân ý thiết, xem ra có vẻ can đảm tương chiếu, nghĩa bạc vân thiên.

"Tiêu huynh, người có lẽ cảm thấy bản thân có chút võ công, hơn nữa cũng không kém, nhưng Trữ Phong muốn giết người, không cần dùng quá mười chiêu, một khi đã như vậy, ta cần gì phải lòng vòng đi lừa người?" Trữ Phong lạnh nhạt cười nói.

Trong khẩu khí của hắn lộ ra sự tự tin cường đại, Tiêu Bố Y thầm kinh ngạc, nhưng vẫn mạnh mẽ cười nói: "Lý huynh muốn giết ta, Trữ huynh đương nhiên là không chịu. Trữ huynh muốn gạt ta vòng tròng, làm cho ta tin tưởng rằng mọi chuyện đều là do Lục An Hữu bày ra, nên sẽ cùng các ngươi liên thủ đối phó Lục An Hữu. Trữ huynh đương nhiên là không sợ Tiêu Bố Y, nhưng lại sợ Lục An Hữu, không biết ta nói có đúng không?"

73. Chương 73: Huyết Chiến

Trữ Phong nghe Tiêu Bố Y hỏi, nụ cười lại thu về, hàn ý nói không nên lời, hắn hiển nhiên không nghĩ đến Tiêu Bố Y lại thông minh như thế!

"Thật ra Lý huynh muốn đối phó chính là ta, Trữ huynh muốn đối phó là Lục An Hữu, cho nên mới phải phí công như vậy, nếu ngày mai Tiêu Bố Y mất tích, khẳng định sẽ làm cho Lục An Hữu tìm kiếm. Tiêu mỗ thống hận Lục An Hữu vô sỉ, vô luận thế nào cũng phải ám toán Lục An Hữu một chuyến. Lục An Hữu võ công cao cường, đương nhiên sẽ ra tay giết Tiêu Bố Y, lúc này Lý huynh cùng Trữ huynh lại âm thầm ra tay giết Lục An Hữu, như vậy vị trí Lĩnh đội sẽ thuộc về Trữ huynh, Phó lĩnh đội sẽ thuộc về Lý huynh, sau đó hai huynh đài lại tìm người ngụy trang mã phỉ diễn trò, đem tất cả mọi chuyện đổ lên đầu mã phỉ, sau khi thương đội thành công trở về, đương nhiên là sẽ chiếm được sự tín nhiệm cùng trọng dụng của Bùi phiệt, còn có thương đội tiến cử, tiền đồ về sau vô hạn, Tiêu mỗ làm một con quỷ hồ đồ, lại còn phải cảm kích đại ân đại đức của hai vị".

Một tia chớp đánh xuống, trong giây lát tiếng sấm ầm ầm, mưa lớn như trút nước, ba người sắc mặt phức tạp, nhưng đều nắm chặt lấy trường đao.

"Tiêu huynh, ngươi là người thông minh nhất mà ta đã thấy," Lý Chí Hùng rốt cuộc thở dài một hơi, "Ngươi bất động thanh sắc lại biết được mọi chuyện, thật sự là ngoài dự kiến của ta".

"Quá khen quá khen" Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Ta chỉ là không muống chết một cách hồ đồ thôi".

"Nhưng người thông minh chân chính, cũng không đi nói ra những điều này" Lý Chí Hùng sắc mặt phát lạnh, "Tiêu huynh, ngươi nếu không nói ra, có lẽ còn có thể sống lâu thêm vài ngày, đáng tiếc hiện tại..."

Lý Chí Hùng cùng Trữ Phong cũng không khẩn trương, hiển nhiên cảm thấy Tiêu Bố Y tuyệt đối không thể thoát khỏi lòng bàn tay của bọn họ.

Tiêu Bố Y đứng yên tại chỗ, thản nhiên nói: "Nơi này cách khu trại cũng không tính là xa, chỉ cần ta hô một tiếng, muốn chạy trốn cũng không thành vấn đề".

Mưa lớn tầm tã, tiếng sấm ầm ầm, Lý Chí Hùng đột nhiên ngửa mặt lên trời cười dài, nhưng cũng truyền không đi xa.

Hắn cười xong mới nói: "Tiêu huynh không khỏi lạc quan quá mức rồi, vừa rồi ta cười ngươi nói ai có thể nghe thấy được? Huống chi cho dù bọn họ có thể tới đây, chúng ta tin tưởng với bản lãnh của chúng ta, cũng có thể giết ngươi trước khi bọn họ biết ra chân tướng. Chúng ta cùng nói một lời, nói ngươi cấu kết mã phỉ, muốn giết sạch thương đội, thử hỏi bọn họ sẽ tin một mình ngươi, hay là tin tưởng chúng ta?"

Hắn chợt vỗ tay ba cái, từ trong rừng lại đi ra hai người, vây lấy Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y nhìn kỹ lại, thì ra là hai người Chu Đại Tráng, Mã Như Vân. Hắn nhớ rõ còn có Hùng Trí Vĩ không đến, chẳng qua cũng rõ ràng là đám người Lý Chí Hùng lưu lại một người để quan sát động tĩnh của doanh trại, cảm thấy bốn người đối phó Tiêu Bố Y là đã quá đủ rồi.

"Tiêu Bố Y, ngươi hiểu được rõ ràng chúng ta, ta cũng muốn thấy võ công của ngươi, chẳng qua ta đã gặp qua Cách sơn đả ngưu quyền pháp của ngươi, không biết lần này còn có cao chiêu gì không?" Lý Chí Hùng đột nhiên nói.

Tiêu Bố Y sắc mặt đại biến, thất thanh nói: "Thì ra người giết ta đêm đó chính là ngươi?"

Mã Như Vân tiến lên một bước, xoa xoa đầu, giọng căm hận nói: "Còn có ta, Tiêu Bố Y, lần trước để cho ngươi may mắn chạy thoát, lần này ngươi muốn sống còn khó hơn lên trời".

Tiêu Bố Y cả người run rẩy, rốt cuộc đã lộ ra vẻ kinh sợ, Lý Chí Hùng nhìn thấy liền trầm giọng nói: "Tiêu huynh, ta kính trọng ngươi là anh hùng, không bằng để cho ngươi cùng Mã Như Vân một đấu một, ngươi có thể thắng được hắn, ta sẽ tha cho ngươi một mạng sống".

Những người còn lại đều im lặng không nói, không đồng ý, cũng không phản đối, Tiêu Bố Y có chút vui mừng, "Nói thật sao?"

"Thật chứ, chỉ cần ngươi không chạy trốn" Lý Chí Hùng gật đầu, rồi cùng hai người khác lui ra phía sau hai bước.

Mã Như Vân 'cảng' một tiếng, rút đao ra cười nói: "Tiêu Bố Y, ngươi hôm nay muốn thi triển đao pháp vô lại, hay là Cách sơn đả ngưu thần công?"

Tất cả mọi người đều cười, Tiêu Bố Y biết Cách sơn đả ngưu thần công chỉ hù được nhất thời chứ không được lâi, bọn họ hiển nhiên đã phát hiện nguyên nhân mà tên kia chết, lúc này mới không có sợ hãi.

Tiêu Bố Y tay cầm chuôi đao, run nhè nhẹ, nhưng vẫn còn có thể trầm giọng nói một câu, "Giết ngươi cũng cần phải có võ công thật cao minh sao?"

Mã Như Vân còn muốn cười nữa, Trữ Phong ánh mắt chợt lóe, quát lớn một tiếng cẩn thận, sau đó Mã Như Vân liền thấy một tòa đao sơn đang chém tới.

Ngay lúc này, Tiêu Bố Y nói một câu, mười một chữ, mà ít nhất đã chém ra mười hai đao.

Mã Như Vân biết đao pháp của tiểu tử này không có chiêu thức, cũng biết tiểu tử này chỉ biết chém mà thôi, nhưng nằm mơ cũng không ngờ Tiêu Bố Y lại chém ra nhanh như vậy.

Hắn cũng đã cùng Tiêu Bố Y đối mặt qua, chẳng qua lúc ấy lại bị Dương Đắc Chí dùng ghế dài đánh ngã, sau lại biến hóa quá nhanh, nhưng hắn nhiều ít cũng đã thấy qua đao pháp của Tiêu Bố Y, mọi người khi trở về cùng nghiên cứu, đều kết luận kết luận, tiểu tử này ngoại trừ có chút sức lực, thì đao pháp đến cái rắm cũng không bằng!

Tên kia chết bởi vì khinh xuất sơ ý, bị hắn đâm một đao trúng ngực, không chết mới lạ?

Lý Chí Hùng cũng là một trong bốn sát thủ, sau khi hiểu được đồng bọn thực ra chết không phải là do Cách sơn đả ngưu thần công, thậm chí còn hối hận đã bị Tiêu Bố Y hù dọa, chủ động rút lui.

Lúc ấy hắn nếu dũng cảm hơn một chút, lấy một chọi hai cũng không phải là vấn đề gì lớn.

Bọn họ bởi vì nghiên cứu rất thấu triệt, đem Tiêu Bố Y phân tích rất rõ ràng, cho nên Mã Như Vân nhìn thấy Tiêu Bố Y chém tới hơn mười đao, thiếu chút nữa là ruột gan nổ tung!

Hơn mười đao của tiểu tử này so với mấy ngày trước quả thực khác nhau một trời một vực.

Mấy ngày trước đao pháp hắn hù ngươi không thể không đỡ, nhưng đao pháp hiện tại là ngươi không thể không đỡ!

Tuy chỉ có khác nhau một chữ, nhưng kết quả đã là một trời một vực.

Mã Như Vân quát lớn một tiếng, đã không kịp phản kích, đề đao ngăn cản, chỉ nghe thấy 'binh binh binh binh' tiếng vang không dứt, hai đao chạm nhau, hoa lửa bắn ra bốn phía!

Trên bầu trời đột nhiên một tia sét đánh xuống, ánh sáng chiếu khắp nơi, cũng chiếu rõ khuôn mặt tái nhợt của Mã Như Vân.

'Cảng' một tiếng vang lên, Mã Như Vân rốt cuộc cũng chịu không nổi lực bổ tới của Tiêu Bố Y, tay run lên, đơn đao rơi xuống đất.

Tiêu Bố Y bsau khi ổ ra một hơi mười hai đao, đột nhiên hét lớn một tiếng, đao mười ba đã không chút do dự mà chém nghiêng ra.

Một đạo huyết quang nhiễm hồng cả bầu trời đêm, Tiêu Bố Y một đao hạ xuống đã chém bay đầu!

Mã Như Vân sụp xuống đất, vô thanh vô tức mà chết đi!

Tiêu Bố Y thét dài một tiếng, nghiêng người khóa đao, rồi đột nhiên xoay người, hai tay cầm chặt lấy đao, một đao bổ ra.

Trên bầu trời lại xuất hiện sét đánh, bạch quang chợt lóe, phảng phất như rót vào trong trường đao của hắn, một đao của hắn bổ ra, thế xem ra chẳng khác nào không gì là không chém đứt được!

Lý Chí Hùng lạnh cả người.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ đến mới chỉ qua vài ngày, Tiêu Bố Y tiểu tử này đao pháp đã biến thành lợi hại như thế. Hắn đương nhiên không biết Tiêu Bố Y mấy ngày nay tuy là Phó lĩnh đội nhưng cũng không có nhiều việc, mỗi ngày không có lúc nào là không nghĩ đến cuốn đao phổ mà Uất Trì Cung tặng cho.

Cuốn đao phổ vốn nhìn như đơn giản, nhưng rất nhiều đạo lý Tiêu Bố Y chưa bao giờ nghe thấy, rất hứng thú, hơn nữa Uất Trì Cung lấy thân thí đao, tự mình giúp Tiêu Bố Y luyện đao, chỉ một đêm mà hơn Tiêu Bố Y mấy tháng một mình tìm hiểu nhiều.

Chỉ lưỡi đao đã có các kiểu như bổ, quét, chọc, chém, đâm, áp… Tiêu Bố Y mấy ngày này là tập trung luyện quyết về chữ bổ.

Nhưng chỉ với thế bổ này, đã khác xa hắn trước kia.

Hắn rốt cuộc hiểu được, cổ nhân đối với binh khí lạnh đã nghiên cứu rất sâu, vượt xa mấy cái võ thuật biểu diễn thời của hắn có thể sánh bằng. Trước kia mình chỉ bổ chém loạn cả lên, nhìn như sảng khoái, nhưng lại phát huy lực tay không tới sáu thành, nhưng hôm nay phối hợp eo chân vai cùng cùi chỏ mà phát lực, hắn đã có thể phát huy lực tay đến mười hai thành.

Đao phổ nói đạo lý tuy đơn giản, nhưng lại hết sức thực dụng, Uất Trì Cung ánh mắt độc đáo nhìn ra khuyết điểm của Tiêu Bố Y chính là căn bản không đủ, lúc này mới lấy đao phổ đem tặng.

Tiêu Bố Y biết những người này đã nhìn thấu võ công của hắn, trong nội tâm thật ra không sợ mà còn vui, bởi vì theo khẩu khí bọn họ nói chuyện, hiển nhiên cũng không biết chuyện của mình cùng với Uất Trì Cung.

Cho nên hắn cố ý yếu thế, cố ý giật mình, cố ý rơi tròng của Lý Chí Hùng, chính là để bất ngờ xuất ra một đao như vậy.

Hắn một đao chặt bay đầu Mã Như Vân, liền biết những người này tuyệt đối sẽ không giảng cầu đạo nghĩa giang hồ, một chọi một chỉ là cái rắm, cho nên dù chưa thấy địch đến cũng đã quay người bổ đao.

Lý Chí Hùng phối hợp đuổi tới, vốn một đao đã đâm đến sau lưng của Tiêu Bố Y, nhưng nhìn thấy Tiêu Bố Y lại xoay người bổ ra một đao, hắn đành phải ngừng lại.

Một đao này của hắn có lẽ có thể làm cho Tiêu Bố Y trọng thương, nhưng một đao của Tiêu Bố Y cũng đủ để đem hắn chém thành hai nửa.

Hắn có tiền đồ rất tốt, cho nên không muốn cùng chết.

Nhưng thế sự thường thường kỳ diệu như vậy đó, muốn chết thì lại không thể chết được, không muốn chết thì lại mất mạng.

Khi hắn thu đao lại thì hai đao đã chạm nhau, đã biết không ổn. Tiêu Bố Y lực hai tay dồn vào đao, tuyệt đối một tay của hắn không thể đỡ nổi.

Lý Chí Hùng ra sức lắc người, cổ tay chấn động đã vô lực kháng cự, hắn bị đao của Tiêu Bố Y chém trúng, đao bắn tung ra, kêu thảm thiết một tiếng xoay người ngã về phía sau, đã từ giữa sườn núi mà lăn xuống.

74. Chương 74: Điệu Hổ Ly Sơn

Trên không trung một cánh tay tung tóe máu bay lên, vô cùng thảm thiết, rốt cuộc rơi xuống đất lăn hai vòng, không còn sinh mệnh. Lý Chí Hùng bị chém đứt một cánh tay, lăn xuống triền núi, sinh tử không rõ.

Tiêu Bố Y mười ba đao chặt bay đầu Mã Như Vân, lại chỉ dùng một đao đã chém đứt cánh tay của Lý Chí Hùng, cái này chẳng qua chỉ trong khoảnh khắc, nhưng trong lòng hắn đột nhiên có loại cảm giác phi thường cổ quái, chỉ cảm thấy có người đang nhanh chóng tiếp cận mình, liền không do dự trở đao ra sau lưng, cản ở phía sau, mũi chân dùng sức, vọt mạnh về phía trước.

Ngoài hai người mà hắn vừa mới đánh ra, Chu Đại Tráng thì không đáng nhắc tới, nhưng hắn còn phải đối mặt với một cao thủ, Trữ Phong!

Trữ Phong nói giết hắn dùng không tới mười chiêu, dĩ nhiên là đã biết rõ về hắn, mặt khác tuyệt đối là bởi vì võ công cao cường.

Tiêu Bố Y giờ khắc này phán đoán cực kỳ chính xác, hắn vừa vọt tới trước, mặc dù nhanh, nhưng vẫn cảm thấy đầu vai nóng rực lên, ngay sau đó một tiếng cảng vang lớn, lực từ đao sau lưng truyền tới thiếu chút nữa chấn hắn hộc máu.

Hắn biết Trữ Phong đã xuất đao, hơn nữa lực mạnh khó có thể tưởng tượng, chẳng qua hắn phản ứng mau lẹ, chỉ bị thương nhẹ ở đầu vai, đã dùng thân đao ngăn trở được một đao trí mạng.

Hắn lăn tới dưới một gốc cây, chưa kịp đứng dậy, thì bầu trời lại đánh xuống một tia chớp, khuôn mặt dữ tợn của Chu Đại Tráng đã hiện lên trước mắt.

Chu Đại Tráng phản ứng không mau, nhưng đến lại kịp lúc, ngay khi Tiêu Bố Y còn chưa kịp đứng dậy, thì đã huy đao trảm xuống, muốn vì đồng bạn báo thù.

Không nghĩ đến hắn vừa mới vung đao lên, đột nhiên đứng sững tại chỗ, trường đao cách Tiêu Bố Y chẳng qua chỉ vài tấc, nhưng rốt cuộc trảm xuống không được.

Hai mắt hắn đỏ hồng, một tay ôm lấy cổ họng, ọc ạch rung động, lại một tia sét đánh xuống thì thấy đã ngửa mặt lên trời ngã xuống đất, chết không nhắm mắt.

Tiêu Bố Y xoay người đứng lên, máu đầy vạt áo, hai mắt vẫn không hề chớp

Mưa lớn không ngừng đổ xuống, phảng phất như muốn rửa sạch dấu vết tranh đấu, nhưng vẫn không thể rửa sạch lửa giận cùng chiến ý trong mắt của hắn.

Những người này chỉ vì dục vọng của bản thân, mà không tiếc giết người, hắn đêm đó thiếu chút nữa đã chết ở trong tay bọn họ, lần này làm sao mà không thể trả lại công đạo cho được?

Chỉ mấy ngày trước đây hắn cũng không cách nào giết Lý Chí Hùng được, một đao cũng không ngăn được, tuy bày ra kiêu binh chi kế, nhưng cũng đã làm cho Tiêu Bố Y rất phấn chấn.

Bốn người đã hạ ba, hiện tại đối mặt với đối thủ cực mạnh cuối cùng, Tiêu Bố Y đã chuẩn bị nghênh đón Trữ Phong xuất chiêu.

Trữ Phong cũng chưa xuất chiêu, ngược lại, trong mắt hắn đã có ý sợ hãi. Hắn bổ ra một đao, làm Tiêu Bố Y bị thương, nhưng hắn không nghĩ đến Tiêu Bố Y lại phản ứng mau lẹ như thế, chỉ trong tích tắc đã tránh được một đao tất sát này, chỉ bị một vết thương nhẹ.

Tiêu Bố Y tuy bị thương, nhưng cũng đã bị bức xuất ra khí thế kinh người, vượt xa khí thế của Trữ Phong hắn, mà đồng bạn của hắn cũng đã chết sạch!

Trong mắt hắn, Tiêu Bố Y trước giờ vẫn không đáng nhắc đến. Trong mắt hắn, Tiêu Bố Y chẳng qua chỉ là kẻ núp váy phụ nữ, không cần nói là Trữ Phong hắn, cho dù là Lý Chí Hùng, Tiêu Bố Y còn kém hơn.

Điểm duy nhất mà Tiêu Bố Y có thể so với hắn chẳng qua chỉ là tướng mạo, cho nên trong lòng hắn vẫn xem thường tên Tiêu Bố Y ăn cháo nhuyễn này.

Nhưng Trữ Phong cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến, Tiêu Bố Y ra tay lại cuồng như thế, lại mạnh như thế, lại độc như thế.

Chu Đại Tráng sao lại ngã xuống, cho dù với nhãn lực của hắn cũng xem không ra, Tiêu Bố Y này chẳng lẽ là sâu không lường được đến như thế?

Trữ Phong xiết chặt đao nơi tay, tuy cho rằng Tiêu Bố Y không phải là đối thủ của mình, nhưng cũng đã không có dũng khí xuất đao. Tiêu Bố Y võ công tuy không ra sao, nhưng về mặt liều mạng, thì Trữ Phong hắn không bằng, lại càng không dám.

Tiêu Bố Y nhìn Trữ Phong, trầm giọng nói: "Trữ Phong, mối cừu một đao này, ta nhất định phải báo".

Trữ Phong nhìn về phía Tiêu Bố Y, hít sâu một hơi nói: "Ta chỉ sợ ngươi không có bản lãnh này".

"Phải không? Vậy phải thử qua mới biết" Tiêu Bố Y bước ngang một bước, hai tay cầm chặt đao.

Trữ Phong nhìn thấy tư thế nắm đao của hắn, sơ hở cực nhỏ, mơ hồ có phong phạm của cao thủ, trong lòng không khỏi phát lạnh, rồi đột nhiên xoay người vọt đi, biến mất trong màn đêm.

Tiêu Bố Y ngẩn ra, rốt cuộc thả lỏng lại, không rõ Trữ Phong vì cái gì mà không chiến đã lùi, chẳng lẽ còn có hậu chiêu gì?

Đột nhiên trong không trung truyền đến một kêu thảm thiết thê lương, một người từ không trung bay đến, ngã xuống trong nước bùn, không ngừng quay cuồng.

Bụi cây bên cạnh Tiêu Bố Y đang rung động, đột nhiên ngừng lại, Tiêu Bố Y không thèm để ý, chỉ lại xiết chặt đao, cẩn thận nhìn lại người ở trong bùn, đợi đến khi phát hiện lại là Lý Chí Hùng, thì không khỏi ngạc nhiên, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Một người từ trong bóng đêm đi tới, lại cười nói: "Ta sau khi bắt được Lý Chí Hùng, mới biết được Tiêu huynh vô thanh vô tức đã vì thương đội mà trừ đi tâm phúc đại họa".

"Thì ra là Lục huynh" Tiêu Bố Y thu lại đao, khẽ cười nói: "Không nghĩ đến mưa lớn như thế, người còn có thể đi tuần đêm".

Lục An Hữu từ từ đi tới, nhìn thấy Tiêu Bố Y đã thu đao, khép nhẹ mi mắt nói, "Ta không nghĩ đến Lý Chí Hùng cùng Trữ Phong lại có dã tâm như thế, chỉ là chưa kịp truy cản, đã xuất hiện một tâm phúc đại họa. Đối với người cũng không nghĩ đến đao pháp của Tiêu huynh lại hết sức lợi hại, Lý Chí Hùng võ công không kém, Trữ Phong lại càng cao minh. Tiêu huynh lấy một địch bốn, không lâm vào hạ phong, thật sự là vượt ngoài dự kiến của ta".

Mưa lớn cũng chưa thấy có dấu hiệu thuyên giảm, Lục An Hữu cũng không để ý, đột nhiên ngẩng đầu, lông mi nhướn lên, "Thì ra Tiêu huynh còn có trợ thủ?"

Lùm cây liền rung động hai cái, sau đó có ba người đứng lên, chật vật đi tới.

Tiêu Bố Y cười khổ nói: "Hiện tại ta mới biết được Lục huynh vì cái gì có thể làm Lĩnh đội, Trữ Phong cũng không thể! Ít nhất Trữ Phong cũng không nghe ra trong lùm cây đã sớm có người mai phục".

Nhìn thấy ba người đi ra, vẻ mặt bình tĩnh của Lục An Hữu cũng kinh ngạc, một người gầy gầy hắn biết, đó là Tiễn Đầu bên cạnh Tiêu Bố Y, nhưng Lâm Sĩ Trực cùng Trầm Nguyên Côn sao lại cũng ở đây, cái này thật ra hắn không tưởng tượng ra được.

Ba người đi tới, đều như là gà nhúng nước vậy, Lâm Sĩ Trực thân mình mập mạp rùng mình rồi hắt xì, giương mắt nhìn Lý Chí Hùng trên mặt đất nói: "Thực không nghĩ đến người này tâm địa lại ngoan độc như vậy, Lục lĩnh đội, thủ hạ Trữ Phong của người lòng lang dạ sói, lần này đã bị Bố Y đánh lui, người một khi cũng đã đi vào đây, sao không bắt lấy hắn?"

Hắn xuất ngôn chất vấn, có chút phát run, cũng không phải là vì sợ, mà là bởi vì thật sự rất lạnh. Trầm Nguyên Côn cũng hắt xì, lắc đầu nói: "Trên đời này cũng không thiếu tội ác, nhưng tận mắt thấy một người có tâm địa độc ác như vậy, vất vả cũng không uổng".

Tiêu Bố Y sắc mặt ngưng trọng nói: "Tại hạ chỉ sợ người khác không tin, lúc này mới mời Lâm huynh cùng Trầm huynh đến chứng kiến. Mưa lớn như thế, đã làm hai vị huynh đài chịu khổ, thật sự là không yên tâm".

Lâm Sĩ Trực liên tục lắc đầu, "Tiêu huynh đừng nói như vậy, người liều mạng cùng bọn họ đối kháng, lời cũng không nói một câu, mọi người đều chung một chiếc thuyền, chỉ một chút mưa mà oán giận, thì còn là con người sao?"

Trầm Nguyên Côn lại hắt xì, cười rộ lên, "Ta chỉ thấy lạnh, chứ không hề oán giận".

Hai người một xướng một họa, xem ra đối với Tiêu Bố Y cũng đã có chút coi trọng cùng tín nhiệm, chỉ là khi nhìn thấy Lục An Hữu, nhiều ít cũng có chút bất mãn, bởi vì Trữ Phong dù sao cũng là thủ hạ của Lục An Hữu, lại cùng hợp mưu với Lý Chí Hùng, Lục An Hữu thật sự không thể trốn tránh trách nhiệm.

Bọn họ đối với Bùi phiệt đương nhiên không dám đắc tội, nhưng đối với loại hộ vệ như Lục An Hữu, cũng cho rằng mình bỏ tiền ra thuê cũng có chút không đáng.

Lục An Hữu liếc nhìn Tiêu Bố Y, chậm rãi nói: "Tiêu huynh thông minh như thế, Lục mỗ thật sự bội phục".

Hắn đưa tay ôm quyền, hướng tới Lâm Sĩ Trực cùng Trầm Nguyên Côn nói: "Lục mỗ vô năng, lại dẫn theo người như thế, đợi sau khi trở về, nhất định phụ kinh thỉnh tội. Nhưng hiện tại Lục mỗ vẫn còn nhiều chuyện chưa rõ ràng, vì sự an nguy của thương đội, cũng thỉnh Tiêu huynh chỉ giáo".

Tiêu Bố Y có chút cảm khái, Lục An Hữu này lão luyện hơn Trữ Phong nhiều. Hắn chỉ nói nói mấy câu, đã đem trách nhiệm trốn tránh đến mức nhỏ nhất, đề tài một khi chuyển, thì cũng làm cho mọi người không để ý đến nữa.

Hắn có chút hoài nghi Lục An Hữu đi ra có chút trùng hợp, cũng hoài nghi Lục An Hữu có phải nãy giờ vẫn ở một nơi bí mật gần đó quan sát hay không, bằng không hắn cũng sẽ không tìm được Lâm Sĩ Trực cùng Trầm Nguyên Côn.

Hắn chỉ sợ Bùi Minh Thúy đối với mình tín nhiệm càng nhiều, thì cũng sẽ khiến cho Lục An Hữu sinh nghi tâm, tứ phía thụ địch dù sao cũng không phải là chuyện tốt.

Thật ra trong lòng hắn mơ hồ đã có ẩn hoạn thật lớn, đó chính là e rằng Lý Chí Hùng nói thật thật giả giả, Lục An Hữu này đối với mình đích xác đã có tâm đố kỵ, hắn để cho Lâm Sĩ Trực cùng Trầm Nguyên Côn chứng kiến chuyện này, bất quá cũng đã làm cho Lục An Hữu có sự đố kỵ.

Chẳng qua Tiêu Bố Y cũng đem những tâm tư này ẩn giấu, đơn giản đem mọi chuyện kể qua một lần, Lâm Sĩ Trực cùng Trầm Nguyên Côn tuy không trải qua đánh nhau, nhưng ở tring bụi cây cũng đã nghe rõ ràng những phán đoán của Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y lúc này mới rảnh rỗi hướng tới Tiễn Đầu mỉm cười, Tiễn Đầu khóe miệng cũng mỉm cười, cũng không nói gì. Chu Đại Tráng đột nhiên mất mạng, đương nhiên có công lao của Tiễn Đầu trong đó.

Tiễn Đầu đem Lâm Sĩ Trực cùng Trầm Nguyên Côn sớm giấu ở trong bụi cây, nhìn thấy Tiêu Bố Y nguy hiểm, nhịn không được ra tay cứu giúp. Chu Đại Tráng toàn bộ sự tập trung đều đặt ở trên người Tiêu Bố Y, làm sao biết Tiễn Đầu đã sớm khống chế nỏ tiễn, hắn không tới, khoảng cách lại càng gần, Tiễn Đầu chỉ dùng một phát nỏ tiễn, đã bắn trúng cổ họng hắn, làm cho hắn mất mạng tại đương trường, hắn hồ hồ đồ đồ, cho dù chết cũng không biết là chết như thế nào.

"Thì ra là như thế" Lục An Hữu nghe Tiêu Bố Y miêu tả xong, căm tức nhìn Lý Chí Hùng trên mặt đất.

Lý Chí Hùng đã sớm ngừng quay cuồng kêu thảm thiết, xem ra đã muốn hấp hối.

Hắn bị Tiêu Bố Y một đao trảm bay cánh tay, máu đã chảy không ngừng, không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng. Hiện còn bị đánh ngã lăn lộn, ý thức đã hôn mê.

Tiêu Bố Y nhìn thấy cũng không có gì là không đành lòng, mấy tháng chém giết hắn cũng đã chứng kiến nhiều sự thật tàn khốc, Lý Chí Hùng này chính bởi vì dục vọng của mình mà dồn người khác vào chỗ chết, hắn nếu không được cuốn đao phổ của Uất Trì Cung, thì người chết tuyệt đối là hắn, còn hắn ta thì lại thống khoái.

"Nơi này mưa lớn" Lâm Sĩ Trực rốt cuộc cũng nhịn không được nhắc nhở: "Mọi người không bằng về doanh trại trước rồi nói sau".

"Cũng được" Lục An Hữu đưa tay nhấc Lý Chí Hùng lên, như là không có gì, cũng làm cho mọi người cả kinh.

Lý Chí Hùng khép hờ hai mắt, khóe miệng xuất hiện một nụ cười dữ tợn, Tiêu Bố Y thấy sắc mặt của hắn, trong lòng rùng mình, không đợi cất bước đã nói: "Lý Chí Hùng nói có mã phỉ đến diễn trò, Lục huynh, chúng ta không thể không phòng".

Lục An Hữu khóe miệng xuất hiện ý cười kiêu ngạo, "Tiêu huynh cứ yên tâm, hiện doanh đội như là thùng sắt vậy, mã phỉ có đi vào chỉ có thể chịu chết mà thôi. Thật ra lần này cho dù bọn họ có thực hiện được, ta nghĩ cũng không làm được gì".

Hắn tựa hồ muốn nói Tiêu Bố Y lo thừa thãi, Lâm Sĩ Trực cùng Trầm Nguyên Côn đều người giàu kinh nghiệm, nghe ra ngụ ý của hắn, trên mặt đều có chút bất mãn.

Mới vừa rồi thời gian quyết chiến tuy ngắn, nhưng trong mắt bọn họ tuyệt đối là kinh tâm động phách, Trữ Phong kế sách hiểm độc, Tiêu Bố Y lấy một đánh nhiều, trên người chỉ bị thương nhẹ, nhưng như Lục An Hữu vừa nói, chỉ là không đáng nhắc tới.

Lâm Sĩ Trực đang muốn thay Tiêu Bố Y nói cái gì, lại bị Tiêu Bố Y kéo lại, trầm giọng nói: "Chúng ta đều vì thương đội mà lo lắng, chỉ cần thương đội bình an, cái khác cũng không tính là gì".

Lục An Hữu khẽ cau mày, mang theo Lý Chí Hùng đi nhanh tới trước, đột nhiên ngừng bước.

Giờ phút này tiếng sấm nổ vang, tia chớp chằng chịt, mưa lớn mù trời, trong đêm tĩnh lặng chỉ có tiếng rít gào của ông trời, nhưng thần sắc của Lục An Hữu trong một khắc, đột nhiên biến thành phi thường khó coi.

Lục An Hữu tuy cuồng vọng, nhưng vẫn đều trấn tĩnh tự nhiên, lần này sắc mặt thay đổi, không khỏi làm cho mọi người bất an.

Trầm Nguyên Côn lo lắng hỏi: "Lục lĩnh đội?"

75. Chương 75: Lịch Sơn Phi

Lục An Hữu khi nói mấy chữ này xong, người đã ngoài mấy trượng.

Lý Chí Hùng vốn đã gần hôn mê, lần này bị quăng một phát khá mạnh, kêu lên một tiếng đau đớn, hoàn toàn ngất đi.

Mọi người còn đang khó hiểu, thì Tiêu Bố Y cũng biến sắc mặt, quay đầu hô lên, "Tiễn Đầu, chiếu cố Lâm huynh cùng Trầm huynh".

Hắn lời còn chưa dứt, chân đã phát lực, hướng về phía doanh trại mà chạy nhanh tới.

Lâm Sĩ Trực nhìn thấy vẻ khẩn trương của hai người có chút mờ mịt, quay đầu nhìn Trầm Nguyên Côn, "Trầm huynh, chuyện gì xảy ra vậy?"

Trầm Nguyên Côn lắc đầu, "Lục lĩnh đội nói là có gian kế gì đó?"

Tiễn Đầu ở bên cạnh bọn họ, đột nhiên sắc mặt cũng biết đổi, run giọng nói: "Mọi ngươi nghe kìa!"

"Nghe cái gì?" hai người Lâm Sĩ Trực cùng đồng thanh hỏi.

Mưa gió sấm sét, thật sự nghe không ra cái gì. Nhưng hai người vừa hỏi xong cũng đều biến sắc.

Tiếng vó ngựa rầm rập mơ hồ đã có thể nghe thấy, phía thương đội dưới chân núi đã vọng lên tiếng ngựa hí liên thanh!

Có mã phỉ? Đây là ý niệm đầu tiên xuất hiện trong đầu Lâm Sĩ Trực, nhưng trong giây lát lại hoảng sợ, nghe theo tiếng vó ngựa thì số người đến tuyệt đối là làm cho người ta sợ hãi, ở khu vực này làm sao lại có lực lượng mã tặc mạnh như vậy?

Khi Tiêu Bố Y hướng xuống dưới chân núi mà chạy đi, trong giây lát đã nhìn không thấy Lục An Hữu, lúc này mới có chút hoảng sợ cùng ngạc nhiên.

Lục An Hữu lâu nay vẫn là thâm tàng bất lộ, Tiêu Bố Y hắn sau khi giết Mã Như Vân, trảm Lý Chí Hùng, nhiều ít cũng có chút cuồng vọng tự đại, thậm chí còn muốn lực kháng Trữ Phong, tuy hắn tìm hai người Lâm Sĩ Trực đến để làm chứng, cũng là chỉ sợ Lục An Hữu ngầm ám hại, chứ cũng không úy kỵ võ công của hắn.

Nhưng hiện tại khi hạ đi, thì xem ra đã thấy rõ cao thấp. Hắn mấy tháng cần tu khổ luyện, thế nhưng chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã không thấy bóng dáng của Lục An Hữu đâu nữa. Hắn khổ luyện lực chân mấy tháng xem ra cũng không thể so sánh với Lục An Hữu.

Tiêu Bố Y vừa chạy, trong lòng vừa thầm nghĩ, xem ra làm người tự hạ thấp một chút vẫn tốt hơn, Lục An Hữu này cũng không đơn giản.

Lục An Hữu dù sao võ công cao cường, tầm tai mắt đều trải qua rèn luyện, đã nghe ra tiếng vó ngựa trước Tiêu Bố Y, hơn nữa còn nghe ra người tới không dưới trăm người.

Đêm khuya mưa lớn, thế nhưng lại có cả trăm người phóng ngựa đến, không hỏi cũng biết, những người này là vì thương đội mà đến!

Tiêu Bố Y hơi chậm bước, cũng lập tức nghĩ như vậy, nhưng khi hắn đuổi tới doanh trại của thương đội, thì tuy đã thường xuyên gặp qua cái chết, nhưng cũng khiếp sợ sự thảm khốc trước mắt.

Mưa vẫn lớn, nhưng cũng không thể rửa sạch được máu tươi trên mặt đất! Máu cũng đã chảy thành dòng mà xuôi xuống!

Kỵ binh thủ vệ đội hình đã bị chia năm xẻ bảy, kỵ binh của Lục An Hữu hiển nhiên cũng không vững vàng như hắn tưởng tượng.

Kỵ binh thủ hạ của Lục An Hữu vốn hơn bốn mươi người, giờ khắc này ít nhất đã có mười mấy người mất mạng.

Chẳng qua cũng khó có thể trách họ, cho dù là binh pháp như thần, nhưng dưới sự công kích của hàng trăm mã phỉ hung hãn đánh tới, cũng khó mà đứng vững được.

Thương nhân, kiệu phu trong thương đội đã sớm tự giác ra khỏi lều trại, ôm đầu tụ cùng một chỗ, tự giác ngồi thành một vòng, còn hàng hóa thì để ở phía sau.

Cái này cũng là quy củ.

Dưới tình huống bình thường, chỉ cần thương nhân không phản kháng, mã phỉ cũng đều lấy tiền chứ không lấy mạng. Phản kháng là việc các hộ vệ như Lục An Hữu phải làm, thương nhân nếu phản kháng, có thể nói là chết chắc.

Lục An Hữu thắng, thương nhân tiền tài được bảo vệ, Lục An Hữu thua, chẳng những mất đi tiền tài của các thương nhân, mà còn cái mạng của chính hắn!

Người tới toàn bộ đều mặc đồ đen, mang giáp nhẹ, trong bóng đêm như là u linh. Trên tay không phải là trường mâu, mà là trường đao lập lòe, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai phá tan hàng phòng ngự, rồi tiến hành tàn sát đám hộ vệ.

Khi Tiêu Bố Y chạy tới nơi, thì thấy ánh đao lập lòe sáng lóe như lôi điện, trông thật ghê người.

Thủ hạ của Lục An Hữu dù sao cũng không phải là tay mơ, sau sự bối rối lúc ban đầu, rốt cuộc đã ổn định trận thế, dựa vào nhau mà chống cự. Lục An Hữu đã sớm đuổi tới, thét dài lên ra tay như điện.

Một người nhìn thấy hắn vọt tới, lập tức bổ tới, Lục An Hữu chỉ vung tay đã né qua trường đao, bắt lấy cổ tay của người nọ, trở tay giật lấy trường đao, chỉ gập lại thì đầu của người nọ đã bay lên không trung.

Công phu trên tay của hắn vừa ổn vừa độc, sau khi đoạt lấy trường đao, trở người lên ngựa, liên tục ra lệnh, người cũng đã xông tới chỗ mã tặc dày đặc nhất.

Hai người phóng ngựa ra muốn cản, Lục An Hữu đã quát lên một tiếng chói tai, hai chân kẹp lại, chiến mã xông lên. Hai người kia cũng phóng ngựa vọt tới, trường đao lần lượt thay đổi chém nghiêng xuống, muốn chặt Lục An Hữu thành ba đoạn.

Lục An Hữu giữ đao đỡ xéo lên, ba ngựa lần lượt thay đổi rồi đột nhiên xuất đao. Hàn quang chỉ thoáng hiện hai lần, đã chém rụng xuống ngựa hay người ra ngăn đón.

Tiêu Bố Y ở xa xa trông thấy, trong lòng vừa mừng vừa sợ. Mừng chính là, Lĩnh đội thương đội quả nhiên danh bất hư truyền, một đao hai mạng thật sự là sát khí lẫm liệt, sợ chính là, với nhãn lực của hắn, căn bản thấy không rõ Lục An Hữu xuất đao, nói như vậy mình cùng hắn còn kém quá xa!

Lục An Hữu trong nhát mắt, đã liên tục giết ba người, lại gầm lớn, trong đêm mưa cực kỳ uy phong.

Kỵ binh thủ hạ hắn vốn đang liều mạng chống cự, sĩ khí sa sút, mắt thấy Lĩnh đội vừa tới liền giết mấy người, không khỏi sĩ khí tăng cao, trường đao lại dũng mãnh vung lên, trong chốc lát đã làm cho mã phỉ liên tục lui bước.

Lục An Hữu tuy liên tục giết mấy người, nhưng trong lòng cũng vạn phần kinh hãi, mấy mã phỉ này thân thủ cũng không thua kém gì hộ vệ mà tự tay hắn huấn luyện, hơn nữa nhân số lại đông, bản thân mình đã kiểm tra rõ ràng tình huống chung quanh, tuyệt đối không có mã phỉ mạnh như thế, vậy bọn chúng là từ nơi nào tới?

Mã phỉ tuy hỗn loạn, nhưng cũng rất nhanh ngưng kết thành một đoàn. Một người phóng ngựa vọt tới, trong bóng đêm mà còn mang một cái mặt nạ thanh đồng, người còn chưa tới, tiếng đã tới trước, như sấm động bên tai!

"Lịch Sơn Phi ở đây, người nào dám cản?"

Người nọ mang mặt nạ thanh đồng dọa không được Lục An Hữu, nhưng một câu Lịch Sơn Phi lại làm cho tim của Lục An Hữu giật thót lên mấy lần.

Người tới lại là Lịch Sơn Phi?

Lịch Sơn Phi này cực kỳ nổi danh, xuất quỷ nhập thần, cho đến nay cũng không ai biết rõ ràng về hắn, cũng không ai biết bộ mặt thật của hắn, Lịch Sơn Phi không phải là cái tên, mà là một danh hiệu.

Người này khi ở Hà Bắc, khi lại ở Sơn Tây, đều lui tới tại biên thùy, hành tung bất định, giết người cướp hàng hóa, gan lớn hơn người. Nhưng người này võ công cực kỳ cao, hành tung bất định, ai cũng không có biện pháp nào để bắt hắn.

Lục An Hữu không nghĩ đến hắn vừa lên đường đã gặp mã phỉ, hơn nữa lại còn đông đảo hung hãn như thế.

Bất chấp sợ hãi, Lục An Hữu đã giục ngựa vọt lên, Lịch Sơn Phi người ở trên ngựa, mặt nạ thanh đồng lóe hàn ý, trong tay cũng đã cầm đao.

Hai ngựa còn chưa chạm mặt, hai người đã không hẹn mà cùng phi thân nhảy lên, rời khỏi lưng ngựa, ở không trung huy đao, ánh đao lập lòe.

Tiêu Bố Y ở xa xa thấy độ cao mà hai người nhảy lên, tuy còn không bằng đại hán trọng đồng kia, nhưng tuyệt đối là mình không thể làm được, trong lòng buồn bực, biết loại công phu này tuyệt đối không phải khổ cực là có thể luyện được.

Khi hai đao va chạm nhau, âm thanh như sấm động, vang vọng không ngừng, xuyên qua cả cơn mưa.

Hai người trên không trung qua lại hơn mười đao, rồi cùng rơi xuống đất, xem ra khinh công bất phân cao thấp. Lục An Hữu khi rơi xuống đất chan trái đá ra, còn mang theo cả bùn đất ở dưới chân.

Mưa lớn nên mặt đất sớm đã lầy lội, Lục An Hữu một cước đá ra, bùn ở dưới đất đã hóa thành một trận mưa bùn, bắn vào mặt Lịch Sơn Phi, che khuất tầm mắt của hắn.

Lục An Hữu đá nước bùn lên, thì thân hình cũng chợt lóe, đã xông tới sát bên cạnh, trường đao vô thanh vô tức chém về phía dưới eo của Lịch Sơn Phi.

Lịch Sơn Phi cười dài một tiếng, thân hình xoay tròn như một cơn lốc vọt lên trời, né khỏi nước bùn, trường đao vung lên, thế như thương ưng chụp thỏ từ trên trời đánh xuống.

Lục An Hữu đón đỡ một chiêu, thụt lùi vài bước, Lịch Sơn Phi đã đảo người bay ra, rơi xuống đất đứng bất động, trên không trung lại một tia sét đánh xuống, ánh chớp chiếu khắp nơi như ban ngày vậy, chiếu sáng khuôn mặt một xanh một trắng của hai người, thanh là người xâm nhập, trắng là lo lắng.

76. Chương 76: Nỏ Tiễn

Lục An Hữu cùng Lịch Sơn Phi ngoan đấu, tiếng ngựa hí tiếng hô quát không dứt bên tai, mã phỉ cùng hộ vệ cũng đang lâm vào khổ đấu.

Bọn họ giao đấu chiêu thức cũng không nhiều lắm, chỉ là nhanh đến không thể tả, Tiêu Bố Y ở xa xa nhìn lại chỉ cảm thấy trong lòng bị đả kích, nhưng cũng không thể đứng nhìn hai người giao đấu nữa được, bản thân cũng là Phó lĩnh đội, vô luận thế nào cũng phải giúp một tay.

"Bố Y" Dương Đắc Chí nhìn thấy Tiêu Bố Y chạy tới, đã sớm nghênh đón, thấp giọng nói: "Cung tên đang ở trên xe hàng hóa. Ta sau khi thấy ngươi dọa lui Trữ Phong, cũng đã quay lại".

Tiêu Bố Y đơn đao phó hội, cũng không ngốc đến nỗi không có mai phục, trừ người mai phục trong lùm cây, Dương Đắc Chí cũng đi theo cách đó không xa, hắn vốn ước định nếu không địch lại, thì sẽ chạy về phía Dương Đắc Chí mai phục. Nhưng không nghĩ đến Tiêu Bố Y lại mạnh đến như thế, hậu chiêu cũng không cần dùng tới.

Tiêu Bố Y trong lòng mừng rỡ, "Đi lấy đi".

Bọn họ võ công bình thường, lần này đi cũng không đeo cung tên bên người. Vốn nghĩ sẽ bình an vô sự, không nghĩ đến lại gặp mã phỉ. Mà phần đông mã phỉ ở đây đều đem đao đi liều mạng, lấy vũ khí đánh tầm xa để tấn công là tốt nhất.

Hơn nữa nếu mạo hiểm gia nhập chiến đoàn, không có bản lãnh như Lục An Hữu, thì cũng không giải quyết được vấn đề gì.

Cho dù là Lục An Hữu, giờ phút này cũng bị Lịch Sơn Phi vây khốn, đấu ngang nhau, các hộ vệ thấy lĩnh đội của mình bị cầm chân, sĩ khí đã bắt đầu xuống thấp, lại lâm vào trong khổ chiến.

Tiêu Bố Y chạy như bay tới các xe hàng, cũng không quên hỏi một câu, "Tiết Hàn đâu?"

Tiết Hàn chính là Hàn Tuyết, cũng là tên của nàng đối với thương đội.

Khi hắn hỏi, đã thấy Hàn Tuyết bên cạnh Chu Mộ Nho và Mạc Phong đang có chút phát run nhìn hắn, trong đôi mắt mang theo sự sợ hãi cùng ỷ lại, còn có sự cảm kích, nàng cho tới bây giờ cũng không nghĩ đến được người ta thắc mắc hỏi đến lại cảm động đến như thế.

Tiêu Bố Y không biết nàng lại nhát gan như vậy, vậy lực lượng gì đã chống đỡ để nàng về lại trong tộc, nhưng cũng không thể nghĩ nhiều, chỉ gật gật đầu.

Rất nhanh vọt tới bên cạnh xe hàng, Tiêu Bố Y lúc này mới ngẩn ra.

Mười cái rương đen kỳ quái mà Dương Đắc Chí nói tới đang xếp thành hình vòng cung ở bên ngoài, có thể là bởi vì trọng lượng không nhẹ, các hàng hóa còn lại đều ở phía sau những cái rương màu đen này, thương nhân cùng kiệu phu đều đang ôm đầu trốn phía sau, giống như heo dê đang đợi làm thịt vậy.

Loại phương pháp bảo hộ thương nhân vô tội này hiển nhiên là không tệ. Nhưng Tiêu Bố Y muốn lấy cung tên, sẽ phải băng qua những cái rương này, mà mười người đứng sau thùng đều nghiêm mặt, không có bất cứ biểu tình gì.

Tiểu Hồ Tử mà Dương Đắc Chí bảo hắn chú ý đến đang ngóng nhìn chiến đoàn, nhìn thấy Tiêu Bố Y tới thì quay đầu nhìn lại, trầm giọng nói: "Tiêu phó lĩnh đội, người muốn chạy trốn sao?"

Thanh âm của hắn khàn khàn, không có bất cứ vẻ trách cứ trào phúng nào, vẻ mặt bình tĩnh không giống người bình thường, tựa hồ chỉ cần nói ra sự thật mà thôi.

Tiêu Bố Y dở khóc dở cười, chắp tay nói: "Tại hạ tuy không có bản lãnh gì, nhưng cũng sẽ không chạy trốn. Chẳng qua cung tên sở trường đều đang để ở trên xe, muốn lấy ra trợ giúp Lục lĩnh một tay".

Tiểu Hồ Tử ánh mắt sáng quắc, vung tay lên, hai người đã nhanh chóng đi đến chỗ xe hàng của Tiêu Bố Y, trở vài cái đã lấy ra cung tên giao cho Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y, Dương Đắc Chí, Mạc Phong, Chu Mộ Nho trường cung nơi tay, đều rất bình tĩnh..

Người đến chính là mã phỉ, mà bọn họ cũng là mã phỉ, chỉ là nhân số chênh lệch nhau mà thôi.

Tiêu Bố Y cầm cung nơi tay, nhưng đối với sự bình tĩnh máu lạnh của Tiểu Hồ Tử lại có chút kinh ngạc. Tiểu Hồ Tử xem ra có võ công, đám người bên cạnh cũng vậy, nhưng bọn họ vì cái gì mà không ra tay tương trợ Lục An Hữu?

Chẳng lẽ trách nhiệm của bọn họ là bảo hộ hàng hóa, hoặc là mấy cái rương này?

Nhưng mà tổ rớt thì trứng cũng vỡ, Lục An Hữu nếu ngã xuống, mười mấy người Tiểu Hồ Tử làm sao có thể chống đỡ lại được mã phỉ. Tiểu Hồ Tử này nhìn như thông minh, sao lại không rõ đạo lý này.

Tiễn Đầu cũng vừa đuổi tới, Tiêu Bố Y thêm một người, thêm một phần tin tưởng. Ra dấu bảo Tiết Hàn trốn vào bên trong thương đội, Tiểu Hồ Tử chỉ hờ hững nhìn tất cả trước mắt, cũng không có phản đối.

Mã phỉ còn chưa bắt đầu chú ý tới chỗ này, chỉ tập trung binh lực tiêu diệt thủ hạ của Lục An Hữu. Trong mắt bọn họ, những người này mới có sức chống cự, thì hết hộ vệ thì thương nhân kiệu phu đều không đáng nhắc tới, hàng hóa còn không phải là vật trong tay sao!

"Bắn người" Tiêu Bố Y hạ lệnh đơn giản rõ ràng. Hắn biết những người này lực chiến đấu không kém, sau khi xuống ngựa cũng không yếu đi, không bằng trực tiếp giết chết.

Mọi người gật đầu, dương cung nạp tên, nhất tề bắn ra, "Băng" một tiếng.

Bốn người phối hợp ăn ý, một tiếng bốn mũi tên, mấy mã phỉ đang vây giết một gã hộ vệ, không nghĩ đến họa ở sau lưng, đều xoay người rơi xuống.

Tiểu Hồ Tử trong mắt có chút kinh ngạc, Tiêu Bố Y cũng không rảnh mà bận tâm, đã kéo cung bắn ra đợt thứ hai.

Đợi đến khi bọn họ bắn ra đợt thứ ba, mã phỉ rốt cuộc đã chú ý tới bốn người này, nhưng cũng đã bị mấy người Tiêu Bố Y bắn chết bảy tám người.

Bọn họ toàn lực vây giết hộ vệ, làm sao nghĩ đến có người hèn hạ vô sỉ núp chỗ khác mà bắn tên!

Đám người Mạc Phong đương nhiên không cảm thấy vô sỉ, bọn họ đều đồng ý với cách nói của Tiêu Bố Y, đây là sách lược!

Mấy người rốt cuộc đã phát hiện hành động vô sỉ của đám người Mạc Phong, đều quát lên một tiếng, phóng ngựa tới chém giết.

Mấy người Tiêu Bố Y đã trải qua chém giết sinh tử, sớm đã có kinh nghiệm, cũng không hoảng hốt.

"Bắn ngựa" Tiêu Bố Y thấp giọng nói.

Các huynh đệ đều nghe theo Tiêu Bố Y chỉ huy, không chút do dự rút tên bắn ngựa, ba người phóng ngựa tới, huy đao nơi tay, tên bắn tới cũng có thể ngăn cản, nhưng không nghĩ đến ngựa lại hí dài một tiếng, rồi ngã xuống đất.

Ba người đều rơi xuống đất lăn mấy vòng, khi xoay người muốn đứng dậy thì Tiêu Bố Y cùng Dương Đắc Chí đã sớm xông lên phía trước, vung đao chém tới.

Tiêu Bố Y chém về phía người công phu khá nhất, khi lăn xuống đất vẫn còn kịp vung đao ngăn cản, nhưng không nghĩ đến một đao của Tiêu Bố Y lực mạnh vô cùng!

Đao của hắn đỡ được, nhưng lại chịu không được lực của Tiêu Bố Y, vốn muốn xoay người đứng lên, đã bị một đao của Tiêu Bố Y đem cả người lẫn đao đánh cho ngã lăn ra trên mặt đất.

Tiêu Bố Y một đao bổ ra, lại không chút do dự vung tay chém một nhát nữa, người nọ né không kịp, đao rơi đầu đoạn, đã bị hai đao của Tiêu Bố Y kết liễu.

Dương Đắc Chí đang gặp kỳ phùng địch thủ. Dương Đắc Chí vận đao thật ra cũng không tệ, đáng tiếc đối thủ cũng không kém, khi đối thủ lăn lộn dưới đất thì hắn còn có thể chiếm tiên cơ, nhưng đợi khi đối phương đứng lên, hắn cũng đã không thể chiếm được thế thượng phong nữa.

Tiêu Bố Y rất nhanh giải quyết xong một đối thủ, sự tin tưởng cũng tăng lên nhiều.

Từ khi hắn được Uất Trì Cung chỉ điểm, võ công đã sớm cao minh lên rất nhiều, bằng không cũng sẽ không dễ dàng giết Mã Như Vân, đánh bại Lý Chí Hùng, nhìn thấy Dương Đắc Chí đấu cũng tương đương, liền huy đao hướng tới người nọ chém tới.

Hắn không cho rằng mình là hảo hán gì, một chọi một cũng phải xem tình hình mà làm, ít nhất hiện tại hắn cảm giác thấy bọn họ mấy chục người đối phó với cả trăm người, thì cũng không quan tâm gì đến việc lấy nhiều đánh ít nữa, chuyện hiệp nghĩa thì vài năm nữa hãy tính tới sau.

Một đao của hắn chém tới, người nọ dĩ nhiên sợ hãi đưa đao ra đỡ, Tiêu Bố Y lần này vận đao cũng không chr ỷ sức mạnh, 'cảng' một tiếng cũng không dội ra, mà thuận thế dọc theo lưỡi đao của đối phương mà phạt xuống.

Mấy pháp môn ứng biến này hắn mấy ngày nay đã không ngừng suy tư cân nhắc, chỉ với một đao biến hóa này so với đao pháp mấy ngày trước đã khác nhau một trời một vực.

Người nọ bất ngờ không kịp phòng bị, ngón tay đau đớn, đã không kịp xoay người mà vọt về phía trước chạy trốn, bỗng nhiên dừng bước, thân hình ngừng lại, một thanh trường đao đã phá bụng mà ra, máu tươi đầm đìa.

Khi Dương Đắc Chí rút trường đao ra, liếc nhìn Tiêu Bố Y, trong mắt có vài phần kinh ngạc, nói một câu, "Đao pháp giỏi!"

Hắn kinh ngạc là đương nhiên, nửa tháng trước, Tiêu Bố Y cũng chỉ ngang tay với hắn, thậm chí có lúc, còn phải cần hắn hỗ trợ, nhưng hiện tại đã đến lúc Tiêu Bố Y giúp hắn!

Người nọ chỉ lo Tiêu Bố Y ở sau lưng, nên chỉ lo chạy về phía trước, mặt trước rộng mở, Dương Đắc Chí đương nhiên sẽ không buông tha, một đao đã sớm xuyên suốt người hắn.

Người cuối cùng đã bị Mạc Phong, Chu Mộ Nho cùng Tiễn Đầu liên thủ giải quyết, bọn họ đương nhiên là dùng cách cũ, Mạc Phong Chu Mộ Nho hấp dẫn tầm nhìn của đối thủ, Tiễn Đầu phóng nỏ bắn chết.

Năm người vô thanh vô tức giải quyết hơn mười người, tuy cũng không thể nghịch chuyển tình thế, nhưng dù sao cũng làm cho lòng người phấn chấn. Rất nhiều thương nhân tuy cúi đầu, chỉ dám liếc mắt quan sát động tĩnh, nhìn thấy mấy người Tiêu Bố Y giết người cực kỳ hiệu quả, rất có kinh nghiệm, thì đã ngẩng đầu lên, mơ hồ có sự chờ mong.

Tiêu Bố Y còn muốn diễn lại mánh cũ, thì Lịch Sơn Phi cũng đã phát hiện ra dị thường.

Lịch Sơn Phi dù sao cũng không phải chỉ có hư danh, Lục An Hữu cũng tuyệt không phải là kẻ đầu đường xó chợ.

Hai người chém giết say mê, thế nhưng vẫn bất phân thắng bại. Chẳng qua Lịch Sơn Phi cũng không tìm người trợ giúp, dụng ý chỉ cuốn lấy Lục An Hữu, để thủ hạ giải quyết hộ vệ, khi đó Lục An Hữu không chiến cũng bại.

Nhưng hắn xem nhẹ sự chống cự của hộ vệ, cũng không nghĩ đến lại xuất hiện một đám người thoạt nhìn cũng có chút thủ đoạn!

Bỗng nhiên hô lên một tiếng, Lịch Sơn Phi đưa tay chỉ tới, các mã phỉ đột nhiên phân ra một đám, hướng tới thương đội mà tiến đến.

Mã phỉ động tác đồng loạt, một số người thì giữ chân các hộ vệ còn lại, cũng không toàn lực diệt sát, số còn lại nhất tề xông về phía Tiêu Bố Y.

Các thương nhân đều kinh hãi thất sắc, Tiêu Bố Y cũng có chút biến sắc, những người này nếu giết thương nhân, không phải là do lỗi của mình sao?

Thương nhân tuy đều ngồi trên mặt đất, nhưng nhìn thấy mã phỉ phá quy củ, thậm chí còn oán hận Tiêu Bố Y, cho rằng hắn gieo họa vào mình, nhưng cũng không tiện nói gì, chỉ hò nhau lui về phía sau.

Tiêu Bố Y vẫn có chút may mắn là mấy mã phỉ này không dùng cung tên, chỉ dùng đao, bằng không càng khó đối phó. Sau khi nghĩ lại cũng cảm thấy có chút cổ quái, bởi vì cung tên là vũ khí mã phỉ thường dùng, những người này lại có trang phục như vậy, chẳng lẽ không phải là mã phỉ?

Nhưng hắn cũng không kịp suy nghĩ nhiều, các huynh đệ đều bắn tên ra, tiêu diệt thêm được mấy người nữa.

Năm người dù bắn liên tục, cũng đã ngăn không được thế đến của mã phỉ. Dù sao bọn họ cũng ít người, chỉ có hai tay, dùng hết toàn lực thì cũng bắn được bao nhiêu mũi tên? Những người này sớm đã có chuẩn bị, đao vung tán loạn, cho dù bắn ngựa, cũng bị bọn họ ngăn được.

Vó ngựa cấp bách, trong giây lát đã rất gần bọn họ, Tiêu Bố Y biết không ổn rồi, không nghĩ đến liền chết chống cự, đã chuẩn bị lui bước thì phía sau truyền đến thanh âm trầm thấp, "Tiêu Bố Y, ra phía sau rương".

Tiêu Bố Y nghe ra là thanh âm của Tiểu Hồ Tử kia, cũng không kịp nghĩ nhiều, thấp giọng hô, "Theo ta".

Hắn lui ra phía sau vài bước, sau đó xoay người phóng qua rương, mấy huynh đệ cũng không chút do dự lui về phía sau, phóng qua rương rồi dựa vào nhau chuẩn bị tác chiến.

Nhưng bọn họ vừa mới dương cung tên lên, chợt nghe 'ông' một tiếng, loại thanh âm này giống như là tiếng ong vò vẽ bên tai vậy, lại giống như trong khoảnh khắc thả ra mấy trăm con!

Một luồng gió lạnh bao phủ bốn phía bọn họ, trong giây lát bọn họ thấy được một cảnh tượng mà cả đời cũng khó có thể quên.

Mấy chục mã phỉ đang vọt tới, thì ít nhất là mười mấy người đi đầu, cả người lẫn ngựa, trong giây lát đã biến thành những cái sàng thủng lỗ chỗ!

Cả người lẫn ngựa, đều ít nhất bị xuyên thấu bởi năm sáu mũi nỏ tiễn, máu tươi đầy trời.

77. Chương 77: Không Thể Tránh Được

Tiếng chiến mã hí vang, tiếng mã phỉ kêu thảm thiết không dứt bên tai, tạo nên những tiếng động còn kinh tâm động phách hơn cả tiếng sấm sét!

Mười mấy người hàng đầu lập tức mất mạng, ngã xuống đất không dậy nổi, mã phỉ hàng sau lập tức ghìm cương ngựa, vạn phần hoảng sợ, trong nhất thời không biết phía trước đã phát sinh sự tình gì.

Một lát sau, lại 'ông' một tiếng, bọn họ trong giây lát đã rõ chuyện gì phát sinh.

Trong rương có quỷ!

Mười cái rương đen phía trước đột nhiên biến thành Diêm vương lấy mạng, mặt trên của mỗi rương lộ ra ít nhất mười mấy cái lỗ, mỗi cái lỗ bắn ra một mũi nỏ tiễn.

Tuy chỉ là một lỗ một mũi, nhưng mười rương cùng bắn ra số lượng nỏ tiễn cũng làm cho người ta nghe mà sợ hãi. Số nỏ tiễn này một hơi bắn ra, thế như bài sơn đảo hải, sau khi nghe 'ông' một tiếng, lại có mười mấy người mất mạng!

Chỉ bắn ra hai đợt nỏ tiễn, mấy chục mã phỉ xông tới chỉ còn lại vài người mà thôi!

Mưa lớn vẫn không ngừng, nhưng mỗi người đều toát mồ hôi lạnh, đây là thứ gì, sao lại có sức sát thương đáng sợ đến như thế?

Tiễn Đầu ngơ ngác đứng ở đó, khó có thể tin nhìn mấy cái rương phía trước, đối với những cái rương này mà nói, nỏ tiễn mà hắn nghiên cứu chế ra chỉ là đồ chơi con nít mà thôi.

'Ông' lại một đợt âm thanh vang lên, Tiểu Hồ Tử lại vung tay, không chút lưu tình bắn ra đợt nỏ tiễn thứ ba.

Mấy người còn đang vọt tới, tiếng kêu thảm thiết cũng không còn thấy phát ra nữa, đều không kịp né tránh, cả người lẫn ngựa đều bị bắn tua tủa như lông nhím, máu tươi ròng ròng mà ngã xuống đất. Sét lại đánh xé toang màn đêm, trong một khắc này ngay cả bầu trời đêm kia phảng phất như cũng bị nhuốm thành màu đỏ.

Mưa lớn không biết từ khi nào đã dừng, nhưng máu tươi vẫn chảy xuôi so với mưa còn muốn mãnh liệt hơn.

Tiêu Bố Y lúc này mới phát hiện, thì ra mỗi một cái rương đều có một người đứng bên cạnh, bên hông rương có một cái tay cầm, khi Tiểu Hồ Tử phất tay, những người này đồng loạt kéo tay cầm, những cái rương này sẽ đồng loạt bắn nỏ tiễn ra. Hắn tuy là người hiện đại, biết rất nhiều công nghệ cơ giới hóa, nhưng cũng bị sức sát thương của loại vũ khí này làm cho rung động, thực khó có thể tưởng tượng là trong thời đại này, có người lại có bản lãnh phát minh ra loại vũ khí này!

Trong một khắc này, mọi người đều kinh hãi, khó có thể tin mà nhìn cảnh tượng vừa diễn ra trước mắt.

Mấy chục hán tử mới vừa rồi còn sống sờ sờ, một khắc sau đã biến thành thi thể, là ai cũng khó có thể chịu được loại thảm trạng này!

Lịch Sơn Phi kia mặt cũng kinh hãi khó hiểu, các mã phỉ cũng bị nỗi khiếp sợ làm cho mất đi khả năng suy nghĩ.

Cũng may là đám người Lục An Hữu cũng như thế, bằng không chỉ trong tích tắc này, tất cả mã phỉ đã chết không đất chôn.

Tiểu Hồ Tử vẫn là người tỉnh táo nhất, từ khi nỏ tiễn bắn ra đợt thứ nhất, cho đến khi đợt thứ ba chấm dứt, chẳng qua chỉ trogn tích tắc.

Nhưng mã phỉ đã chết quá nửa, tổn thất cực kỳ thảm trọng.

Tiểu Hồ Tử lại vung tay lên, mười người đứng sau rương đã vọt tới trước, cũng hướng về phía mã phỉ đang kịch chiến với hộ vệ.

Những người này bị cái chết thảm khốc của đồng bạn làm cho khiếp sợ, trong lúc nhất thời không biết làm sao cho phải, mười người tiến đến, tay cầm trường kiếm, ra tay như điện, khí thế như gió, trong khoảnh khắc đã giết thêm mấy người.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, mã phỉ lúc này mới bừng tỉnh, nhưng lúc này các hộ vệ tinh thần đã phấn khởi, khí thế ngùn ngụt, không thể ngăn cản. Chỉ kịch chiến một lát mà nhân số đã nghịch chuyển, cho dù là các thương nhân cũng nhìn ra điều này, hưng phấn đứng lên.

Thủ hạ của Tiểu Hồ Tử nhằm về phía các mã phỉ còn thừa, hắn lại lập tức nhằm về phía Lịch Sơn Phi.

Lịch Sơn Phi phỉ danh vang xa, võ công cao cường, hắn dám lựa chọn Lịch Sơn Phi, có thể cho thấy hắn cũng là tài cao gan lớn!

Mưa lớn đã dừng, kịch chiến cũng đã định, Lịch Sơn Phi cũng đã loạn. Thủ hạ của hắn trong chốc lát đã chết quá nửa, đây là chuyện tuyệt đối là vượt ra ngoài dự liệu của hắn.

Tiểu Hồ Tử tiến lên trong bùn như chuồn chuồn điểm nước, khi còn cách Lịch Sơn Phi mấy bước, đã lăng không nhảy lên, trong tay lóe lên một đạo hào quang, nhằm thẳng vào hậu tâm của Lịch Sơn Phi.

Lục An Hữu có được người viện trợ, vẻ mặt cũng không mấy mừng rỡ, trong mắt thậm chí còn có vẻ bất mãn. Nhưng hắn không thể bỏ qua cơ hội ngàn năm một thuở này, trường đao vung lên, đã phong bế đường lui của Lịch Sơn Phi!

Lịch Sơn Phi hai mặt thụ địch, gầm lên một tiếng, đao thế đã biến, hàn ảnh trùng trùng. Hắn vừa rồi chỉ thấy chiêu đỡ chiêu, chỉ ngăn trở Lục An Hữu đi cứu viện thủ hạ, nưhng lúc này đao thế đã chuyển sắc bén, không thể ngăn cản.

Lục An Hữu sớm biết rằng hắn sẽ toàn lực ra tay, nhưng lại không dự đoán được đao pháp của hắn lại có thể sắc bén như thế, trong khoảnh khắc đã phải liên tục lùi vài bước, không thể phản kích, trong lòng khỏi hoảng hốt, càng không rõ người này vì sao không sớm xuất ra loại đao pháp này?

Lịch Sơn Phi vài đao đã ép lùi Lục An Hữu, Tiểu Hồ Tử đã đến sau lưng hắn, hàn quang trong tay đang đâm vào hậu tâm của Lịch Sơn Phi. Lịch Sơn Phi sau khi bức lui Lục An Hữu, sớm đã có phòng bị, hồi đao ngăn trở, thoải mái đẩy lùi hàn quang.

Tiêu Bố Y ở xa xa thấy vậy, rất là thán phục, ba người nhanh nhẹn, đấu ngoan đấu dũng, chiêu chiêu hung hiểm, không rời khỏi chỗ yếu hại, đây mới là phong phạm cao thủ chân chính.

Với nhãn lực của Tiêu Bố Y, trong tay Tiểu Hồ Tử tựa hồ là một thanh đoản kiếm, binh khí vẫn là dài một tấc thì mạnh một tấc, ngắn một tấc thì hiểm một tấc, hắn một khi đã dám sử dụng đoản kiếm, thì có thể thấy người này hung hãn dị thường.

Hắn còn chưa kịp than thở, thì đoản kiếm trong tay Tiểu Hồ Tử lại đẩy ra, lại vòng ngược đâm về phía sau, nhằm giữa hai vai Lịch Sơn Phi.

Chiêu này thật sự ra ngoài dự kiến của nhiều người, Tiêu Bố Y trong giây lát hiểu được, trong tay Tiểu Hồ Tử là nhuyễn kiếm, khi đâm ra, đã sớm tính Lịch Sơn Phi nhất định đỡ được, lúc này mới mượn thế đêm vào vai hắn.

Lịch Sơn Phi gầm nhẹ một tiếng, vai đã nhuộm hồng, các thương nhân cũng nghĩ đến hắn tất sẽ bại, đều đứng lên, khó có thể che dấu sự vui mừng trên mặt, hoan hô một trận.

Nhưng tiếng hoan hô còn chưa dứt, các thương nhân trong giây lát lại chuyển sang kinh hãi.

Lịch Sơn Phi thương thế không nặng, một đao đã bức lui Tiểu Hồ Tử, mở ra một con đường, thế nhưng lại vọt về phía các khách thương này!

Các khách thương xao động, ai cũng sợ hãi bất an, không nghĩ đến lại rước họa vào thân, lần trước có Tiểu Hồ Tử ở đây, dùng mấy cái rương quỷ dị đánh lui địch, lần này thì ai có thể ngăn trở giúp mọi người?

Tiêu Bố Y trong lòng rùng mình, đã thấp giọng quát: “Chuẩn bị”.

Lịch Sơn Phi bước chân cực nhanh, mấy bước đã cách không xa, mặt nạ thanh đồng dữ tợn ở trên mặt đã có thể thấy được, một đôi mắt hàn quang lập lòe, đằng đằng sát khí, không chút để ý đến thương thế trên vai.

Lục An Hữu cùng Tiểu Hồ Tử không phân biệt trước sau đuổi theo, nhưng Lịch Sơn Phi chiếm tiên mấy bước, nên đã bỏ xa mấy trượng.

Kinh sợ với tốc độ của Lịch Sơn Phi, Tiêu Bố Y không chút do dự quát bắn tên.

Cái rương sử dụng ra sao hắn nhất thời cũng không thể rõ được, hiện tại thứ duy nhất có thể ngăn cản được chính cung tên trên tay các huynh đệ.

Hắn tự biết rõ, không cho rằng đao pháp của mình có thể ngăn trở được Lịch Sơn Phi, điều mà hắn hiện tại có thể làm được chính là, tranh thủ một chút thời gian để Lục An Hữu cùng Tiểu Hồ Tử kịp tới.

Nhưng hắn không nghĩ đến chính là, không những trường đao của hắn không thể ngăn trở, mà cho dù là cung tên của các huynh đệ cũng không thể ngăn cản.

Các huynh đệ đã sớm bình tĩnh kéo cung lắp tên, nghe được Tiêu Bố Y ra lệnh liền lập tức ra tay.

Bọn họ chuẩn bị khá kỹ càng, cho rằng cũng có thể bắn trúng được Lịch Sơn Phi một phát.

Không nghĩ đến Lịch Sơn Phi lại gầm lên một tiếng, ngay khi bọn hó phát tên thì phóng lên cao, né được những mũi tên này, dùng thế như thương ưng chụp thỏ mà vọt đến, trường đao vung lên, nhằm ngay cổ của Tiêu Bố Y.

Thì ra mục tiêu của hắn chính là Tiêu Bố Y!

Tiêu Bố Y biết một đao này thế không thể đỡ được, liền cắm cung xuống đất rút đao, xoay người đảo chân, rồi lại rướn người cũng không theo thế gì, hét lớn một tiếng, hai tay vận đao, chém liên hoàn về phía trước.

Lịch Sơn Phi một đao bổ vào khoảng không, đã kinh ngạc, chân hắn vừa chạm đất, không chút do dự lại vọt lên, người như quỷ mị chợt ẩn chợt hiện, lại muốn bổ một đao nữa.

Hắn không cho rằng Tiêu Bố Y có thể né được đao thứ hai của hắn!

Nhưng hắn không nghĩ đến Tiêu Bố Y lại phản ứng nhanh như thế, lại còn đánh ra đao pháp không theo chương pháp gì cả.

Không thể lần ra chính là quỷ dị nhất, Lịch Sơn Phi tuy có thể một đao chém bay đầu Tiêu Bố Y, nhưng cũng khó bảo toàn không bị Tiêu Bố Y cắn trả một đao.

Tiêu Bố Y cũng không có bản lãnh gì khác ngoài bản lãnh liều mạng. Đã kinh qua nhiều trận chiến, Tiêu Bố Y so với rất nhiều người hiểu được đạo lý con người luôn sợ chết rất rõ ràng.

Hắn không sợ chết, nhưng không có nghĩa Lịch Sơn Phi cũng không. Tiêu Bố Y nếu thấy chiêu đỡ chiêu, tuy đã được Uất Trì Cung chỉ điểm, nhưng đao pháp của hắn trong mắt cao thủ vẫn còn quá non nớt, chưa tới một chiêu đã bị Lịch Sơn Phi chém bay đầu, hết lần này tới lần khác hắn khi sống chết trước mắt, lại xuất ra đao pháp sở trường của riêng mình, trải qua sự chỉ điểm của Uất Trì Cung, lại càng thêm sắc bén.

Lịch Sơn Phi hồi đao phong bế đao thế, một ngăn một kéo. Tiêu Bố Y cổ tay chấn động, trường đao rời tay, người lại lộn một vòng ra ngoài. Hắn không thể không lùi, hắn ngăn không được, cho nên liều mạng được thì liều mạng, cần chạy trốn thì phải lập tức chạy trốn.

Mây huynh đệ thấy Tiêu Bố Y nguy cấp, trong lòng sợ hãi, đã bắn ra một đợt tên nữa. Lịch Sơn Phi hồi đao chém bay cả ba mũi tên, lại còn đưa tay chụp được mũi tên cuối cùng. Cổ tay vung lên, mũi tên bay lại còn muốn nhanh hơn lúc tới, 'phụp' một tiếng đã cắm vào vai Chu Mộ Nho.

Lịch Sơn Phi thế không thể ngăn đỡ, mấy huynh đệ hoàn toàn không phải là đối thủ, các thương nhân sợ hắn giết tới, làm quỷ dưới đao, đều hò nhau chạy lên trên núi, Hàn Tuyết thấy Tiêu Bố Y chật vật không chịu nổi, cũng không chạy theo các thương nhân mà lui về phía sau, ngược lại còn tiến lên vài bước, ánh mắt lo lắng, chỉ hận không thể trợ giúp hắn một tay.

Tiêu Bố Y tuy ngăn không được Lịch Sơn Phi, nhưng dù sao cũng trì hoãn được.

Khi Lịch Sơn Phi phóng tên đánh trúng Chu Mộ Nho, đã có hai đạo hàn quang trái phải vô thanh vô tức đánh úp tới.

Lục An Hữu cùng Tiểu Hồ Tử rốt cuộc đã đuổi tới, không phân biệt trước sau mà ra tay, không chút lưu tình, Lịch Sơn Phi sau khi ngăn trở thì cũng đã đưa ra một quyết định, chạy!

Hắn có lẽ võ công so với Lục An Hữu cùng Tiểu Hồ Tử mạnh hơn một chút, nhưng hai người hợp kích, hắn tuyệt đối không thể thắng được.

Hắn lựa chọn đột phá về phía Tiêu Bố Y vì đây mà mắt xích yếu nhất, cũng là chỗ dễ dàng đột phá nhất, hắn thậm chí không xoay người, mủi chân chỉ điểm đất, đã thụt lui ra ngoài.

Hắn không sợ Tiêu Bố Y, căn bản bởi vì Tiêu Bố Y không tính là đối thủ của hắn, hắn cho dù thụt lùi thì Tiêu Bố Y cũng không thể ngăn trở.

'Băng' một thanh âm vang lên, Lịch Sơn Phi nghe tiếng gió đã biết Tiêu Bố Y bắn tên.

Điều này làm cho hắn không thể không cảm khái Tiêu Bố Y thông minh và ứng biến.

Người này võ công có lẽ rất kém cỏi, không đáng nhắc tới, nhưng phản ứng cùng ứng biến, tâm cơ tính kế của hắn tuyệt đối là xuất sắc.

Hắn mới vừa rồi cắm cung chứ không phải là bỏ cung, hiển nhiên đã nghĩ đến bằng đao không thể ngăn trở được mình, lưu lại trường cung làm hậu thủ. Đao vừa rời tay, liền thụt lùi lấy cung, ứng biến chính xác, cho dù Lịch Sơn Phi cũng phải khen ngợi.

Lịch Sơn Phi cũng không quay đầu lại, trở tay chém ngược một đao đã chém rơi tên xuống. Mọi người thấy hắn giống như là sau lưng có mắt, chém rụng tên một cách dễ dàng, không khỏi hoảng sợ.

'Băng' lại một tiếng vang lên, phía sau lại lộng gió, Lịch Sơn Phi đã nổi giận, thầm nghĩ Tiêu Bố Y này không biết tốt xấu, lại cứ lây nhây như thế, hôm nay không giết, chỉ sợ về sau khó có cơ hội!

Lịch Sơn Phi nghĩ như vậy, liền đột nhiên xoay người nhảy lên, đá bay mũi tên đang bay tới, rồi nhắm về phía Tiêu Bố Y đánh tới. Hắn vừa mới xoay người, người còn đang ở trong không trung, đột nhiên giật mình hoảng sợ, một bóng đen đang xé gió đến trước mặt hắn.

Tên của Tiêu Bố Y? Hắn làm sao mà có thủ pháp nhanh như vậy, mới vừa nghe tiếng dây cung bật, mà đã bắn ra hai mũi tên rồi sao?

Hắn vừa suy nghĩ trong đầu, người đã dùng sức né đầu sang bên, đã thấy mũi tên sượt qua má để lại một lằn đỏ trên mặt. Tất cả mọi người đều nói đáng tiếc, Tiêu Bố Y một cung hai tên rất quỷ dị. Hai tên một bắn thẳng, một thf lại bay với góc độ rất quỷ quyệt, giống như đã tính Lịch Sơn Phi nhất định sẽ nhảy lên không, lúc này mới chặn đường lui của hắn.

Lịch Sơn Phi suy đoán theo lẽ thường, hơn nữa lại khinh thị, cho nên đã trúng kế của Tiêu Bố Y, vêt thương tuy nhẹ nhưng lại cực kỳ tức giận.

Dương Đắc Chí ở phương xa dậm chân thở dài, các huynh đệ cũng nhìn nhau, không biết Tiêu Bố Y đã từ khi nào đã học được nửa thành bản lĩnh của đại hán trọng đồng. Nói là nửa thành, đơn giản là đại hán trọng đồng một cung bốn tên, không sai phát nào, Tiêu Bố Y tuy xuất tên cũng cùng pháp môn, độ chính xác có lẽ cũng đã có vài thành công lực, nhưng kình lực thì lại kém quá xa.

Tiêu Bố Y trong lòng thất kinh, nhìn thấy ánh mắt sau mặt nạ thanh đồng hàn quang lóe lên, sát ý rất mạnh, không chút do dự lại bắn ra hai mũi tên nữa.

Hắn bắn tên rất mau, sau khi bắn ra hai mũi tên thì người lại lui ra phía sau ba bước, muốn kéo dãn khoảng cách với Lịch Sơn Phi. Dài một tấc thì mạnh một tấc, ngắn một tấc thì hiểm một tấc, trường cung hiển nhiên là phải ở khoảng cách xa mới có tác dụng mạnh nhất.

Nhìn thấy Lịch Sơn Phi, Lục An Hữu cùng Tiểu Hồ Tử kia đánh nhau, Tiêu Bố Y mới hiểu được đạo lý mạnh còn có mạnh hơn, cho nên vẫn chỉ lôi kéo tinh lực của Lịch Sơn Phi, chứ cũng không có hy vọng giết được Lịch Sơn Phi này.

Sách lược của hắn vẫn thành công, chỉ là lần này lại có chút mất linh.

Lịch Sơn Phi ở trên không trung hít sâu vào một hơi, khi rơi xuống như là ưng kích trường không, hai mũi tên kia của Tiêu Bố Y cũng không ngăn cản được chút nào.

Ánh đao chợt lóe, như là lôi điện giữa trời đêm bổ thẳng vào đỉnh đầu của Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y đưa cung lên đỡ ngươi thì co lại lăn đi, một đao lôi đình của Lịch Sơn Phi chém gãy cung, nhưng Tiêu Bố Y ngoại trừ người dính đầy bùn ra, thì cũng không tổn hao gì!

Lịch Sơn Phi hơi ngạc nhiên, ánh mắt đã có chút do dự, hắn phát hiện hắn đã không tự tin có thể giết được Tiêu Bố Y!

Một kích vừa rồi, hắn đã xuất toàn lực, nhưng Tiêu Bố Y vẫn có thể lẫn mất, người này là may mắn hay là thâm tàng bất lộ?

Lục An Hữu đột nhiên đem Lý Chí Hùng dùng sức ném xuống, tức giận: “Không ổn, trúng gian kế của bọn chúng”.

78. Chương 78: Rút Lui

Tiểu Hồ Tử cùng Lục An Hữu rốt cuộc một trái một phải đã đuổi tới, Lục An Hữu đơn đao chém ngang eo. Tiểu Hồ Tử thì vọt đến phía trước Tiêu Bố Y, cánh tay vung lên, nhuyễn kiếm đâm thẳng vào ngực của Lịch Sơn Phi.

Tiêu Bố Y trong lòng chợt động, Tiểu Hồ Tử này đối với mình tuy không nói tới hai câu, nhưng xem hành động của hắn, đối với mình cũng rất chiếu cố. Không nói đến việc phóng nỏ tiễn đánh chết mã phỉ, khi hắn đuổi tới cũng lập tức ngăn đón trước mặt mình, Tiểu Hồ Tử này vẫn có ý bảo vệ mình.

Lịch Sơn Phi quát lên một tiếng, dựng đao chém mạnh tới, Lục An Hữu cũng không liều mạng ngăn trở, lắc mình né qua, tìm kiếm sơ hở.

Không nghĩ đến Lịch Sơn Phi một đao cương mãnh chẳng qua chỉ là hư chiêu, thừa dịp Lục An Hữu tránh né, đã thoát khỏi sự vây công của hai người.

Tiểu Hồ Tử ánh mắt phát lạnh, trường kiếm không kịp thu lại, lập tức vẩy cổ tay.

Lịch Sơn Phi thoát khỏi vây quanh, đột nhiên nghe phía sau ‘tặc’ một tiếng vang lên. Trong lòng hắn chợt rùng mình, đối với Lục An Hữu, hắn cũng không để ở trong lòng, nhưng đối với Tiểu Hồ Tử kia, hắn lại cảm thấy lạnh trong lòng. Có thể bất động thanh sắc giết hơn mấy chục thủ hạ của hắn, hắn không thể không lạnh người.

Ngay khi nghe được tíeng động kia, hắn đã đổi vị trí, nhưng vẫn cảm thấy dưới chân đau nhức, trong lòng cả kinh, lảo đảo chúi tới trước, trong giây lát lại chạy như bay, nhảy vào trong đám hỗn chiến giữa mã phỉ cùng hộ vệ.

Một tên hộ vệ gầm nhẹ một tiếng, huy đao muốn xông tới ngăn đón, Lịch Sơn Phi quát lớn đơn đao bổ ra, đã đem người nọ xả làm hai nửa.

Huyết vũ đầy trời, Lịch Sơn Phi lại thét dài một tiếng, các mã phỉ đột nhiên ngừng dây dưa hỗn chiến, nhất tề hướng tới thảo nguyên dưới chân núi mà phóng đi.

Bọn họ cho dù bại, nhưng thế vẫn không thể ngăn cản, các thương nhân nhìn thấy Lịch Sơn Phi tuy bị thương, nhưng vẫn như hổ nhập bầy dê, uy phong tám hướng, không khỏi nhìn nhau hoảng sợ.

Các hộ vệ đều tâm lực tiều tụy, nhìn thấy bọn họ rút lui trong lòng cũng mừng rỡ, cũng không liều mạng đuổi theo mà tản sang một bên. Bọn họ là hộ vệ, bảo hộ khách thương là quan trong nhất, không có trách nhiệm tiêu diệt mã phỉ.

Lục An Hữu ra sức đuổi tới, nhìn thấy mã phỉ đều đồng loạt rút lui, lẫn vào trong bóng đêm, phẫn nộ dậm chân, sắc mặt âm trầm.

Tiểu Hồ Tử sau khi bắn bị thương Lịch Sơn Phi, cũng không truy đuổi, nhìn thấy Lục An Hữu dậm chân, lại liếc nhìn Tiêu Bố Y, khóe miệng cười lạnh.

Tiêu Bố Y nhìn thấy hắn như vậy cũng ngẩn ra, đang muốn nói cái gì đó, thì Tiểu Hồ Tử đã xoay người rời đi, không thèm nhìn hắn một lần nào nữa.

Khi Lịch Sơn Phi cước bộ lảo đảo, Tiêu Bố Y cũng đã thấy từ trong cổ tay áo của Tiểu Hồ Tử bay ra một đạo hàn quang, kình lực rất mạnh, cho dù nỏ tiễn mà Tiễn Đầu nghiên cứu chế ra cũng thua xa. Nếu không như thế, với võ công cao cường như Lịch Sơn Phi, cũng sẽ không bị ám toán. Liên tưởng đến uy lực của mười cái rương bắn ra nỏ tiễn kia, Tiêu Bố Y chỉ có thể thầm nhủ may mắn là mình không đắc tội với người này, bằng không thực chết mà không biết vì sao mà chết.

Có chút cảm khái sự cổ quái của Tiểu Hồ Tử, lại nghĩ đến tác phong của cao nhân quá nửa là như thế, nhưng cao nhân dùng ám khí hình như cũng không tính là cao minh, trong khi Tiêu Bố Y suy nghĩ Tiểu Hồ Tử này rốt cuộc là ai, thì đã đi đến bên cạnh các huynh đệ.

Ngoại trừ Chu Mộ Nho trúng tên của Lịch Sơn Phi ra, những người còn lại đều an toàn. Dương Đắc Chí đã bắt đầu giúp Chu Mộ Nho rút tên ra, đang muốn băng bó vết thương, không may là không có thuốc trị thương, chỉ có thể băng bó cầm máu đơn giản, lại thấy mũi tên kia cơ hồ sâu tận tới xương, tất cả mọi người đều hoảng sợ.

Lịch Sơn Phi tay không mà có thể chụp được tên, lực phóng tên của hắn còn hơn cả cung cứng, thật sự làm cho người ta kinh hãi.

Thời gian kịch chiến tuy ngắn, nhưng vô cùng thảm khốc, mưa đã tạnh, trên bầu trời đã thấy mặt trăng, bầu trời đêm khuya càng thêm thanh tịnh, nhưng dưới ánh trăng chiếu rọi, tại nơi này thật giống như địa ngục A Tỳ vậy.

Trước mắt thi thể chất như núi, máu chảy thành sông, cho dù nước ở trên núi không ngừng chảy xuống nhưng vẫn không thể làm giảm bớt mùi huyết tinh nồng đậm, hơn nữa mấy chục tên mã phỉ bị trở thành bia ngắm bắn kia, vẫn trợn tròn hai mắt, chết không nhắm mắt.

Các thương nhân nhìn thấy thảm trạng của mã phỉ như vậy, lại cảm thấy may mắn người chết không phải là mình, ánh mắt nhìn Tiểu Hồ Tử càng thêm nể trọng.

Thủ hạ của Lục An Hữu lúc này đã chết gần nửa, nếu không phải Tiểu Hồ Tử có kỳ chiêu thần kỳ, ai cũng biết thương đội lần này tuyệt không may mắn thoát khỏi.

Tiểu Hồ Tử bộ dáng lại như không mấy quan tâm, chỉ phân phó một tiếng, rồi lại ngồi trên mấy cái rương, ngẩng đầu nhìn trời, chẳng những không để ý tới Tiêu Bố Y, mà đối với các thương nhân còn lại cũng không để ý tới.

Nhưng người còn lại đều ngượng ngùng, có mấy thương nhân lai lịch cũng không nhỏ, nhìn thấy hắn ngạo mạn như vậy trong lòng cũng lo lắng. Người này xem ra hỉ nộ vô thường, không biết tại thương đội tính là nhân vật gì, hắn ngồi trên rương kia thật giống như là Diêm vương vậy, chọc hắn bực mình nói không chừng sẽ bắn ngươi thành cái tổ ong, tưởng tượng như thế, ai cũng không dám tiến lên.

Viên Lam, Ân Thiên Tứ cũng tính là nhân vật lớn trong thương đội, cũng chỉ nhìn Lâm Sĩ Trực cùng Trầm Nguyên Côn cười khổ.

Lâm Sĩ Trực cũng đến bên cạnh Tiêu Bố Y, thấp giọng hỏi, "Bố Y, người nọ là ai vậy?"

Hắn không hề gọi Tiêu phó lĩnh đội mà gọi là Bố Y, dụng ý chính là mượn quan hệ với Tiêu Bố Y. Vốn nghĩ đến bằng vào quan hệ vào sinh ra tử giữa hai người, cũng có thể tìm được chút tin tức, bởi vì mới vừa rồi Tiêu Bố Y thu hút địch, Tiểu Hồ Tử bắn chết bộ dáng xem ra cũng đã có thương lượng qua rồi, không nghĩ đến Tiêu Bố Y cũng mờ mịt như mình.

"Là ai cũng không quan trọng, có thể bảo hộ các người an toàn mới là quan trọng nhất" Tiêu Bố Y hàm hồ nói.

Lâm Sĩ Trực cười khổ, "Bố Y nói cũng đúng".

Tiểu Hồ Tử phân phó thủ hạ một tiếng, mười thủ hạ của hắn khôngmột tiếng động, sau khi nghe phân phó lập tức tản ra.

Hàn Tuyết có chút tò mò nhìn hành động của bọn họ, đột nhiên khó có thể tin mà mở to mắt, trong giây lát liền thối lui mấy bước, che miệng lại. Các thương nhân cũng lộ ra vẻ kinh sợ, Lâm Sĩ Trực coi như vẫn còn trấn tĩnh, nhưng sắc mặt cũng tái nhợt đi.

Mười người kia cũng không nóng lòng cứu người, mà xem xét sự chết sống của các mã phỉ ở trước rương. Mấy người này rút những mũi nỏ tiễn trên người mã phỉ ra, giống như là đồ tể giết heo vậy, Tiêu Bố Y ở một bên thấy vẻ mặt khi chết của những người này, cũng có chút sợ hãi.

Nỏ tiễn khi rút ra hào quang lập lòe, xem ra sắc bén dị thường, thân tên làm bằng sắt, khác hẳn với nỏ tiễn bình thường.

Mấy người phụ trách thu rửa nỏ tiễn về, nhìn thấy mấy mã phỉ còn chưa tắt thở, cũng không gì mà phất tay cấp cho một đao, lập tức kết liễu.

Lâm Sĩ Trực vốn đang muốn nói lưu lại những tên còn sống để hỏi là mã phỉ ở nơi nào, nhưng nhìn thấy bọn họ giết người sạch sẽ gọn gàng, thiếu chút nữa là đã cắn phải đầu lưỡi.

Mấy người này sau khi thu thập nỏ tiễn xong thì quay về, Tiểu Hồ Tử mở rương, không nhanh không chậm mà đem nỏ tiễn bỏ vào. Mấy người nọ lại bắt đầu kiểm tra ngựa, nhìn thấy con ngựa nào trọng thương, thì chậm rãi lắc đầu, cũng cho một đao kết liễu.

Tiêu Bố Y thấy bọn họ giết người giết ngựa cũng không khác gì nhau, thật ra cũng có chút không đành lòng. Cũng biết đây là quy tắc của thời đại này, cũng không tiện lộ ra lòng dạ đàn bà.

Hắn lý giải những người này cách làm tuy vô tình, nhưng nếu mã phỉ thắng, quá nửa cũng là xử lý như vậy.

Bọn họ muốn lên đường, ngựa bệnh cũng tù binh đều đều là những thứ trói buộc, càng huống chi lưu lại bọn họ, nói không chừng sẽ bị phản phệ, không thể không phòng.

Mạc Phong thấp giọng nói: "Nhìn xem, đây là kết cục của mã phỉ, ta thấy cũng có chút cảm giác thỏ tử hồ bi".

Tiễn Đầu bĩu môi, "Ngươi là thỏ sao?"

"Ngươi mới là thỏ" Mạc Phong chửi một câu, "Mẫu Nhũ, thương thế ra sao rồi?"

Chu Mộ Nho nghiến răng, cố không trả lời, ánh mắt có chút sợ hãi nhìn về phía trước.

Một thủ hạ của Tiểu Hồ Tử đi tới, sắc mặt trơ trơ, giương mắt nhìn bên vai bị thương của Chu Mộ Nho, trên mã máu tươi vẫn còn ròng ròng.

Người này mới vừa giết mấy người, hai thớt ngựa, nhìn vai của Chu Mộ Nho, đề đao lạnh giọng nói: "Thương thế của ngươi thế nào?"

Chu Mộ Nho cuống quít rút mũi tên trên vai ra, lộ ra nụ cười, "Không có gì đáng ngại, ta cho tới bây giờ cũng chưa từng thoải mái như vậy".

Mạc Phong kinh ngạc nhìn Chu Mộ Nho, nghĩ đến hắn đã bắt đầu phát sốt nên mới nói như vậy, người đề đao khóe miệng nhếch lên, lấy ra một gói thuốc, "Trong uống ngoài thoa, cầm máu giảm đau".

Đợi đến khi người nọ đi đến chỗ khác, Tiễn Đầu nhịn không được liền hỏi, "Tiểu Chu, ngươi có phát sốt không, sao lại ăn nói khó hiểu như vậy?"

Chu Mộ Nho mặt mày sầu muộn, "Ta chỉ sợ nói không tốt, hắn sẽ cho rằng ta sẽ làm vướng chân, sẽ một đao kết liễu ta".

Tất cả mọi người đều cười, nhưng sau khi cười lại có chút lạnh người, bởi vì thấy người nọ sau khi đưa thuốc cho Chu Mộ Nho, đích xác lại kết liễu một con ngựa.

"Ngựa với người khác nhau mà" Mạc Phong an ủi nói, "Mẫu Nhũ, ngươi đừng lo lắng".

Chu Mộ Nho mở gói thuốc ra, có chút do dự đắp vào trên miệng vết thương, đợi một lát, phát hiện tuy hiệu quả không bằng thuốc của đại hán trọng đồng lúc trước, nhưng cũng

giảm đi khá nhiều đau đớn, không khỏi buông lỏng tâm sự.

79. Chương 79: Khả Đôn

Nhìn thấy Chu Mộ Nho đã không có gì đáng ngại, Tiêu Bố Y dẫn mấy huynh đệ qua xem thương thế của các hộ vệ.

Lục An Hữu sắc mặt tái xanh, cũng không quên trị thương cho thủ hạ. Loại trường hợp này hắn cũng không lạ gì, đương nhiên đã chuẩn bị thuốc trị thương, không giống như đám người Tiêu Bố Y không có kinh nghiệm hành tẩu giang hồ. Chỉ là người chết thì vô luận thế nào cũng không thể sống lại được.

Các thương nhân rốt cuộc cũng đi tới, cố nén sự ghê tởm, có nhiều người ngửi thấy mùi máu tanh, đã chảy sang một bên ói mửa, đại đa số thì chủ động hỗ trợ băng bó vết thương, Lục An Hữu sắc mặt rốt cuộc cũng đã hòa hoãn lại, trời cũng chỉ là nửa đêm, vẫn còn tối đen như mực.

Đợi sau khi lo xong cho thương binh, mọi người sau khi bận rộn rốt cuộc cũng tranh thủ chợp mắt một lát, chỉ là khi nghĩ đến sự hung hãn của Lịch Sơn Phi, sợ hắn lại đến báo thù, cũng không dám ngủ say.

Sau khi trở lại lều, Hàn Tuyết nhìn thấy lưng của Tiêu Bố Y có thương tích, không tị hiềm mà băng bó vết thương cho hắn, cũng làm cho Tiêu Bố Y có chút cảm kích cùng ngạc nhiên.

Hai người như đã hiểu được, khi đến Mông Trần tộc cũng là lúc bọn họ chia tay, cho nên cũng không đề cập đến chuyện này. Tiêu Bố Y tự thấy tuy cũng không có bản lĩnh văn võ song toàn gì, nhưng chấn hưng bộ lạc cũng không thành vấn đề, chỉ hy vọng Hàn Tuyết yên tâm, Hàn Tuyết cũng cảm thấy ảm đạm, khi nghĩ đến tộc nhân cũng bồi hồi bất định.

Tiêu Bố Y là người tốt, cũng có bản lãnh, bản thân mình ở chung với hắn, lời tuy không nhiều lắm, nhưng loại nam nhân này thành thục chững chạc, làm cho nữ nhân yên tâm. Hắn đối với mình chăm sóc chiếu cố, lại không cần báo đáp, nhưng điều này Hàn Tuyết đương nhiên ghi tạc trong lòng, cảm kích tuy không phải là tình yêu, nhưng cảm kích có những lúc cũng có thể chuyển hóa thành tình yêu, Hàn Tuyết mông mông lung lung chỉ cảm thấy, bỏ qua Tiêu Bố Y, nàng chỉ sợ sẽ không thể tìm thấy cảm giác như hiện tại nữa.

Hai người ttrầm tư suy nghĩ, trong mông lung mà ngủ đi, ánh mặt trời vừa mới sáng, Dương Đắc Chí đã ở ngoài lều thấp giọng hô một tiếng, "Bố Y".

Khi Tiêu Bố Y đứng dậy, thì phát hiện không biết từ khi nào thì, Hàn Tuyết một tay đã khoác lên ngực hắn, như con mèo nhỏ nằm cuộn tròn bên người hắn, khuôn mặt áp lên ngực, có chút ỷ lại. Tiêu Bố Y ngẩn ra, nhẹ nhàng nâng cánh tay của Hàn Tuyết lên, chậm rãi hạ xuống, lấy tấm chăn đắp lên cho nàng rồi mới đi ra.

"Đắc Chí, chuyện gì vậy?"

"Thương đội muốn thương lượng chút chuyện, cần ngươi tới" Dương Đắc Chí giải thích.

Tiêu Bố Y theo Dương Đắc Chí đến triền núi, phát hiện đã có đủ mặt, Lục An Hữu, Tiểu Hồ Tử, Lâm Sĩ Trực, Trầm Nguyên Côn, Viên Lam, Ân Thiên Tứ đều có mặt, những người này đều là nhân vật có tiếng nói triong thương đội. Bì Già lão nhân cũng ở đó, ngồi trên một tảng đá, nhìn như là tượng gỗ vậy.

Sau khi vài lời tiếp đón, Tiêu Bố Y tìm một tảng đá ngồi xuống, không đợi mở miệng thì Lâm Sĩ Trực đã khẽ cười nói: "Bố Y, quấy rầy giấc ngủ, xin thứ lỗi".

"Chức trách còn đó, sao dám không đến" Tiêu Bố Y cũng cười nói.

Các thương nhân liếc mắt nhìn nhau, rồi cũng là Lâm Sĩ Trực mở miệng, "Một khi Phó lĩnh đội cũng đã có mặt, ta nghĩ người đã đủ, mọi người cũng đã có thể thương lượng công việc".

"Ồ?" Tiêu Bố Y ánh mắt đảo qua khuôn mặt của mọi người, "Các vị nói vậy đều đã có chủ ý?"

Tiểu Hồ Tử ngẩng đầu nhìn trời, Lục An Hữu cúi đầu nhìn đất, không khí có chút khẩn trương. Các thương nhân sắc mặt đều do dự, Tiêu Bố Y chỉ một lát đã hiểu được sự tình, mâu thuẫn ở đây nguồn gốc là bắt đầu từ Tiểu Hồ Tử cùng Lục An Hữu.

Xem tình hình của hai người, hiển nhiên không tính là thân thiết với nhau gì. Thủ hạ của Lục An Hữu chết gần nửa, đối với việc Tiểu Hồ Tử đến lúc cuối cùng mới ra tay hiển nhiên là cực kỳ phẫn nộ. Tuy về góc độ chiến lược mà nói, Tiểu Hồ Tử đến lúc cuối cùng mới ra tay về mặt thời cơ rất là thành công, nhưng dù sao với cái giá phải trả là tính mạng của các hộ vệ, Tiêu Bố Y cũng không làm được, hôm nay vừa mới lên đường, hộ vệ đã chết thảm trọng, cũng khó tránh làm cho các thương nhân lo sợ, ý niệm quay trở về ở trong đầu nói không chừng đều có.

Trầm Nguyên Côn ho khan một tiếng, chắp tay nói: "Chuyện tối hôm qua Bố Y cũng đã biết, chúng ta mới vừa lên đường, hộ vệ đã mất quá nửa, tiền đồ khó nói. Hôm nay tuy Lý Chí Hùng đã trọng thương không trừng phạt cũng chết, nội gian Trữ Phong cùng Hùng Trí Vĩ đã đào tẩu, tuy bên trong đã không còn lo lắng, nhưng lại có ngoại hoạn, mấy người chúng ta sau khi thương lượng, đều cảm thấy thương đội nên báo lại với Cao gia, phái thêm chút hộ vệ tới".

"Ồ, các người lo lắng cũng có đạo lý," Tiêu Bố Y gật đầu, nhìn thấy các thương nhân sắc mặt đều đỡ hơn thấy rõ, quay đầu nhìn về phía Lục An Hữu nói: "Không biết Lục lĩnh đội có ý kiến gì?"

Lục An Hữu hừ lạnh một tiếng, "Ta thì có ý kiến gì, ta ở tại thương đội chẳng qua chỉ là một lĩnh đội hộ vệ, phụ trách bảo hộ sự an toàn của khách thương. Các người nếu đi thảo nguyên, ta đương nhiên không thể không bảo hộ, các ngươi muốn ở lại chỗ này, ta sẽ phái người quay về báo lại cho Cao gia để phái thêm người tới".

"Ồ" Tiêu Bố Y lại gật đầu, "Đề nghị của Lĩnh đội cùng Lâm huynh cũng không tính là xung đột".

Lâm Sĩ Trực trong lòng cười khổ, thầm nghĩ ngươi là thật không rõ hay là giả hồ đồ, "Chúng ta tuyệt đối không có nghi ngờ về năng lực của Lục lĩnh đội, đêm qua Lục lĩnh đội đổ máu lui địch, mọi người đều trông thấy, cho dù có Cao gia ở nơi đây, ta nghĩ người có lương tâm đều sẽ không nói được Lục lĩnh đội một chữ nào".

Lục An Hữu sắc mặt nhiều ít cũng có chút hòa hoãn, Lâm Sĩ Trực nói ra chính là chỗ lo lắng của hắn. Hắn tự nghĩ võ công cao cường, lần này sau khi trở về chắc chắn sẽ được đề bạt, không nghĩ đến vận khí quá tệ, đụng ngay gần trăm người của Lịch Sơn Phi công kích thương đội.

Lần này hộ vệ của Lục An Hữu tổn hại thảm trọng, tuy nói là đánh bất ngờ nhưng hắn dù sao cũng phải có trách nhiệm, lúc trước Tiêu Bố Y đã nhắc nhở, hắn còn chủ quan không nghe, còn nói lời trào phúng, tất cả đều bị Lâm Sĩ Trực cùng Trầm Nguyên Côn chứng kiến, nếu nói lại cho Cao gia nghe, khi trở về nói không chừng còn có thể bị trách cứ, nội tâm chỉ hy vọng lên đường trước, đợi khi thương đội thành công trở về thì mới lấy công bù tội, đương nhiên là không hy vọng lập tức hồi báo cho Cao gia.

Nhưng Lịch Sơn Phi rút lui, phía trước nói không chừng còn có mã phỉ, nếu mà mình làm theo kiểu ăn cả ngã về không, nói không chừng sẽ đem toàn bộ tiền đồ đắp vào trong đó, Lâm Sĩ Trực một khi đã cho hắn một ít cam đoan, hắn cũng đã có ý niệm chờ viện thủ trong đầu.

"Một khi đã như vậy," Lục An Hữu có chút do dự liếc nhìn Tiểu Hồ Tử, "Chúng ta không bằng cứ ở đây đợi, ta sẽ phái hai người trở về Mã ấp, báo lại tất cả cho Cao gia?"

"Không được" Một người đột nhiên phản đối đề nghị của Lục An Hữu, lạnh lùng nói: "Thương đội trong hôm nay sẽ chuẩn bị lên đường, không thể chậm trễ nữa".

Mọi người quay đầu lại nhìn, thấy Tiểu Hồ Tử rốt cuộc đã không nhìn trời nữa, mà đang đi tới, ánh mắt lạnh lùng.

Tiêu Bố Y lúc này mới có cơ hội nhìn kỹ Tiểu Hồ Tử, lúc này mới phát hiện da hắn rất đen, dáng người không cao, nhưng rất cân đối, không mất cân xứng như Tiễn Đầu.

Toàn bộ trên người hắn đều mặc đồ đen, râu sơn dương xem ra cũng không làm cho người ta thấy hảo cảm, chỉ có chán ghét, làm cho người ta nhìn một lần là không muốn nhìn lại lần thứ hai. Người này không thể nghi ngờ là loại người không thích giao thiệp nhiều với người khác.

Lục An Hữu cắn răng, cũng có chút kính sợ nhìn Tiểu Hồ Tử, "Huynh đài kia có ý gì?"

Tiêu Bố Y vừa nghe cũng có chút buồn cười, cảm thấy người năm trong tay quyền sinh sát rất lớn kia, trong thương đội lại không một ai biết.

"Ý của ta rất rõ, hôm nay dỡ trại, tuyệt không chậm trễ, Tiêu Bố Y, ý của ngươi thế nào?" Tiểu Hồ Tử thanh âm trầm trầm, ánh mắt đã hướng về phía Tiêu Bố Y.

Các thương nhân đều ngẩn ra, cảm thấy Tiểu Hồ Tử giống như rất để ý tới ý kiến của Tiêu Bố Y, biết hắn thông tình đạt lý, đều có sự chờ mong.

Tiêu Bố Y ho khan một tiếng, "Tại hạ là Phó lĩnh đội trong thương đội, xin thỉnh giáo huynh đài cao tính đại danh, trong thương đội có chức trách gì?"

Lục An Hữu tiếp một câu, "Vị huynh đài này là do Cao gia chỉ định, tại hạ cũng phải nghe theo sự phân phó của hắn".

Nghe thấy Tiểu Hồ Tử kiên trì xuất phát, Lục An Hữu ngược lại cũng có chút đồng ý, thầm nghĩ nếu Tiểu Hồ Tử nắm vững tất cả, bản thân mình cũng có thể ém nhẹm lỗi lầm. Lý Chí Hùng tuy giăng bẫy với Tiêu Bố Y, nhưng lời nói ra cũng là thật.

Trừ Tiêu Bố Y ra, thực ra rất nhiều người đều biết Bùi phiệt vẫn tiến cử nhân tài với Thánh Thượng, Lục An Hữu cũng đã lao khổ nhiều năm, chỉ thiếu Cao gia cùng Bùi tiểu thư tiến cử một câu, là có thể đợ một quan nửa chức. Nhưng không nghĩ đến lại xuất hiện tên Tiêu Bố Y này, uy hiếp nghiêm trọng đến địa vị tiến cử của hắn.

Tiêu Bố Y cho đến nay cũng không làm gì, nhưng rất có tâm cơ, chỉ cần một công lao duy nhất, đo chính là phát hiện ra âm mưu của Lý Chí Hùng, lại làm cho Lâm Sĩ Trực cùng Trầm Nguyên Côn nhìn thấy. Kể từ đó, hắn một tốt mà che được trăm xấu, còn bản thân mình theo hầu, chỉ sai lầm một lần mà đã bị đâm chọt trăm lần.

Không hỏi cũng biết, trong mắt của các thương nhân ở đây, Tiêu Bố Y khẳng định là mạnh hơn mình, Lục An Hữu nghĩ như vậy, trong lòng đã ghi hận, nhưng sắc mặt vẫn ngưng trọng, bất động thanh sắc.

"Ta gọi là Bối Bồi" Tiểu Hồ Tử đối với Tiêu Bố Y cũng không tính là nhiệt tình, nhưng thái độ so với người khác cũng đã là không tệ rồi, "Hộ tống thương đội đến Phó Cốt là nhiệm vụ Cao gia giao cho ta".

"Ồ" Tiêu Bố Y mỉm cười, "Thật ra Bối huynh nói cũng có đạo lý".

Mọi người thiếu chút nữa là phun cơm ra ngoài, thầm nghĩ Tiêu Bố Y này tuổi còn nhỏ, mà lại rất lão luyện mềm dẻo, ai cũng không đắc tội, trách không được tuổi còn nhỏ với thân phận áo vải mà đã làm Pho lĩnh đội.

Nhưng cái tên của Tiểu Hồ Tử này cũng rất là cổ quái, rất là không may mắn, Bối Bồi bội bồi, chẳng lẽ bồi thường còn không đủ, còn muốn thêm mấy lần nữa sao?

Chỉ là nhìn khuôn mặt của hắn như là đáy nồi vậy, các thương nhân cũng không dám hỏi nhiều, chỉ có thể dấu sự buồn bực vào trong lòng.

Tiêu Bố Y biết tâm tư của người khác, mặt vẫn như thường, liếc mắt nhìn mọi người, "Thật ra mọi người cũng không có mâu thuẫn gì, mọi mục đích đều nghĩ cho việc làm ăn buôn bán, ta nghĩ cho dù là Bối huynh cũng như thế".

Bối Bồi hừ một tiếng, Tiêu Bố Y cũng không phật lòng, lại cười nói: "Ta tính thời gian, chúng ta từ Mã ấp đến đây mất ba ngày lộ trình, cũng là bởi vì hàng hóa nhiều. Nếu một người một ngựa về hồi báo, không có gì ngăn trở, tính cả thời gian mà Cao gia điều động người, cũng phải mất cỡ bốn năm ngày".

Các thương nhân liên tục gật đầu, đều nói lời của Bố Y rất đúng.

Lục An Hữu nhìn thấy vẻ mặt của các thương nhân, chỉ cảm thấy muốn siểm nịnh đến muốn buồn nôn, loại đạo lý đơn giản này hắn đương nhiên biết, không rõ các thương nhân kích động vì cái gì.

Tiêu Bố Y nhìn thấy sắc mặt của Lục An Hữu, đã biết hắn đối với mình lại ghi hận thêm một tầng. Đạo lý mà mình đang nói đích xác là đơn giản, nhưng thân là người hiện đại hắn biết, ngựa cần liên thông cảm tình, người cũng giống như vậy, ngươi đầu tiên là phải biết đối phương cần cái gì, mới có thể liên thông tốt được. Không thể không công nhân Lục An Hữu có bản lãnh, Tiểu Hồ Tử lại thần bí, nhưng hai người này tính cách đều quật cường, lấy mình làm trung tâm, người như vậy đánh nhau thì có thể, buôn bán trao đổi thì tuyệt đối không được.

Hắn cùng ngựa liên thông phải có kiên nhẫn, đương nhiên cùng người liên thông cũng sẽ không kém, bằng vào sự thành khẩn cùng khiêm tốn của hắn, hơn nữa lại hiển lộ một chút năng lực, hắn thắng không được Lịch Sơn Phi, nhưng đối với các thương nhân này, biểu hiện đa là rất có năng lực.

"Ta lại hỏi thời gian đến Phó Cốt, tính ra cho dù có chút trì hoãn, cũng phải bốn năm ngày, thời gian tính ra cũng không gấp, không rõ Bối huynh vì cái gì mà kiên trì với ý kiến của mình, nhất định phải lập tức xuất phát? Dù sao mấy người Lâm huynh đều có sự lo lắng về nhân thủ không đủ, còn có chút người bị thương cần xử lý. Nếu Bối huynh có lý do thì phải nói ra, ta nghĩ mọi người đều là người thông tình đạt lý, sẽ không phải lo lắng nữa".

Hắn nói một phen rất có đạo lý, mọi người nhìn vẻ mặt của Bối Bồi, lại cảm thấy Tiểu Hồ Tử sẽ không giải thích, không nghĩ đến Bối Bồi lập tức nói: "Được rồi, lý do mà ta bảo mọi người lập tức xuất phát, đó là Khả Đôn giá nữ tháng này sẽ ở Phó Cốt".

80. Chương 80: Phân Kỳ Thống Nhất

Tiêu Bố Y nghe được Khả Đôn giá nữ đang ở Phó Cốt, có chút ngẩn người ra, không rõ lý do này là như thế nào, các thương nhân lại đều biến sắc, cùng kêu lên, "Ngươi nói là thật chứ?"

Bối Bồi nhìn trời, cũng không trả lời.

Viên Lam vốn vẫn trầm mặc không nói, thấy thế mỉm cười hướng tới Tiêu Bố Y chắp tay, "Bố Y, không biết tin tức Khả Đôn giá nữ đó là thật hay không?"

Câu vô thương bất gian vốn vẫn lưu truyền, nhưng để làm một thương nhân thành công, thì phải có năng lực xem sắc mặt. Viên Lam tuy ngạc nhiên về tin tức của Bối Bồi, muốn xác nhận, lại biết ở đây chỉ có một người có thể khiến cho Bối Bồi này mở miệng, khẳng định chính là Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y đương nhiên biết dụng ý của Viên Lam, lại cười rộ lên, "Bối huynh là người mà Cao gia chỉ định phái đi, đương nhiên là cực kỳ tín nhiệm. Lần này thương đội cùng các vị đều liên quan với nhau, một khi đã hợp tác lên đường, sự tin tưởng đương nhiên là đặt lên hàng đầu, cho nên Viên huynh hỏi tại hạ cũng là thừa. Ngôn ngữ đường đột, thỉnh chớ trách".

Người khác nghe được lời của Tiêu Bố Y tuy là phản đối, lại rất nhẹ nhàng, cảm thấy rất có đạo lý, không khỏi âm thầm tính toán, Lục An Hữu sắc mặt càng trầm.

Viên Lam liếc nhìn sắc mặt của Bối Bồi, hiểu được dụng ý của Tiêu Bố Y, thành khẩn nói: "Tại hạ đích xác hỏi có chút không ổn, chỉ là hôm nay chỉ còn hơn mười ngày để đến đó, thời gian gấp gáp, chúng ta cũng phải tranh thủ thời gian mới được".

Ân Thiên Tứ cũng liên tục gật đầu, "Viên huynh nói rất đúng, nói như vậy Bối huynh cũng là một phen hảo tâm".

Hai người gật đầu cúi người, cho dù Lâm Sĩ Trực cùng Trầm Nguyên Côn cũng đều có chút do dự, Tiêu Bố Y cũng mờ mịt, không rõ nên muốn làm rõ Khả Đôn giá nữ cùng với bọn họ có quan hệ gì, Khả Đôn hắn đã biết là vợ của Khả Hãn, nhưng người ta là giá nữ thì liên quan gì đến các thương nhân này?

"Bố Y," Lâm Sĩ Trực ho khan, "Thì ra Bối huynh là một phen hảo tâm, lại bị chúng ta hiểu lầm, thật sự là xấu hổ vô cùng, chỉ là nơi này…"

Hắn muốn nói lại thôi, Tiêu Bố Y rốt cuộc cũng phải hỏi: "Lâm huynh, Khả Đôn giá nữ thì có quan hệ gì với chúng ta?"

Lại thấy mọi người nhìn mình như nhìn kẻ ngu ngốc vậy, Tiêu Bố Y ho khan một tiếng, đành phải nói: "Thật ra tại hạ cũng là lần đầu buôn bán, rất nhiều chuyện còn cần các vị chỉ giáo".

Trầm Nguyên Côn cũng ngạc nhiên, vội ho một tiếng, cười nói: "Bố Y không gì là không thể, mấy cái này đều là những thường thức, nghe một lần tự nhiên biết. Khả Đôn vốn là vợ của Khải Dân Khả Hãn, sau khi Khải Dân chết, thì gả cho con của Khải Dân Khả Hãn là Thủy Tất Khả Hãn".

Nhìn thấy Tiêu Bố Y có chút ngạc nhiên, Trầm Nguyên Côn cười khổ nói: "Hồ phong dã man, luôn khác với Trung Nguyên. Bọn họ không có khái nhiệm huyết thống, con có thể kế thừa vợ của cha, đệ đệ cũng có thể đem thê thiếp của huynh trưởng thu vào trướng".

Tiêu Bố Y thầm nghĩ đây cũng không phải là loạn bổn phận, con gái của Khả Đôn rốt cuộc tính là con gái của Thủy Tất Khả Hãn, hay tính là tỷ muội của hắn? Phong tục của Đột Quyết đích xác có chút kinh thế hãi tục.

Tất cả mọi người dáng vẻ đều không cho là đúng, Trầm Nguyên Côn lại nói: "Mấy cái quy củ này mặc dù trong mắt chúng ta không thông tình lý, nhưng nhập gia tùy tục, chúng ta cũng không nên nói nhiều. Chẳng qua ta nghĩ Bố Y quá nửa là không biết Khả Đôn chính là Nghĩa Thành công chúa, cũng là thuộc tông thất của Đại Tùy ta, lúc trước thời Văn Đế, đã gả cho Khải Dân Khả Hãn".

Tiêu Bố Y ánh mắt chợt lóe, rốt cuộc đã có chút động dung, "Nói như vậy Khả Đôn giá nữ, quá nửa là thích dùng đồ Trung Nguyên, chúng ta đến, hàng hóa nói không chừng là có thể bán được với giá cao?"

Lâm Sĩ Trực vuốt vuốt chòm râu lưa thưa nói: "Bố Y thực sự là thông minh, không có gì là không thông, thật sự làm Lâm mỗ khâm phục".

Các thương nhân nhất trí gật đầu, tự nhiên lại khen ngợi một hồi.

Bọn họ vỗ mông ngựa Tiêu Bố Y cũng không có gì là thối, chính là bởi vì hắn không làm cao, lại được sự coi trọng của Cao Sĩ Thanh, hơn nữa hậu đài lại là Bùi Minh Thúy, hơn nữa nhưng chuyện gần đây làm rất sạch sẽ gọn gàng, tuyệt không sai sót. Nếu cứ như vậy mà phát triển, không cần nói cũng biết, tiền cảnh rất là sáng sủa, một khi đã như vậy, phải nên sớm mượn sức mới đúng.

"Nhưng chúng ta cũng có chút khó xử" Trầm Nguyên Côn cau mày, "Hiện hộ vệ cũng không nhiều lắm, lại còn có người bị thương, nếu lập tức đi tiếp, ta chỉ sợ lại có mã phỉ, chúng ta còn chưa tới Phó Cốt, thì đã tổn thất thảm trọng".

"Trầm huynh nói cũng có đạo lý" Tiêu Bố Y thật ra hiểu rất rõ đạo nói chuyện với người khác, hiểu được trước đồng ý rồi mới có thể dễ dàng dẫn dứt ý kiến của đối phương, "Chẳng qua ta nghĩ Lịch Sơn Phi lần này tiến đến, cũng không phải bởi vì nội quỷ. Bọn họ vốn đợi cho chúng ta sau khi lên đường mới động thủ, chính là muốn làm cho người ta cho rằng là do người Đột Quyết xuống tay, đổ tội lên người Đột Quyết".

"Nhưng lần này thủ hạ của Lịch Sơn Phi chết thảm trọng, rất khó trong thời gian ngắn mà chấn chỉnh lại được, cái kiểu cả trăm mã phỉ tập kích một lần cũng rất hiếm thấy, nếu ít người, chúng ta đã có Lục huynh, Bối huynh, hơn nữa còn có mấy cái rương này, ta nghĩ vài chục người đột kích cũng không thành vấn đề!"

"Nhân thủ nhiều cũng không phải là chuyện tốt, dù sao chúng ta cũng là đi làm ăn, chứ không phải đi phô trương võ lực, hòa khí làm chủ. Chúng ta khi đến Đột Quyết, thì lấy quan hệ của thương đội làm chủ, ta nghĩ Bối huynh vì thương đội đã sớm tính chuẩn tất cả, bằng không cũng sẽ không thu hồi nỏ tiễn phòng ngừa vạn nhất, như thế nói đến, Bối huynh rất cẩn thận, đã sớm lo lắng cho chúng ta tất cả, chúng ta thật ra chỉ cần đi theo Bối huynh thì sẽ không có gì đáng ngại".

Các thương nhân nhìn nhau, nhớ tới tất cả những gì Bối Bồi làm, không khỏi ngẩn ra. Người này tính tình tuy cổ quái, nhưng làm việc rất tàn nhẫn, quyết đoán, rõ ràng, nhưng ngược lại so với Lục An Hữu lại làm cho người ta yên tâm hơn.

"Một khi đã như vậy, chúng ta còn nói gì nữa" Lâm Sĩ Trực cười nói, "Mặt trời đã cao ba sào, đã có thể xuất phát".

"Các hộ vệ bị thương thì làm sao bây giờ, Tiêu huynh chẳng lẽ cảm thấy nên vứt bỏ?" Lục An Hữu rốt cuộc đã lên tiếng.

"Vứt bỏ đương nhiên là không, chẳng qua ta nghĩ…" Tiêu Bố Y do dự, "Có lẽ có thể phái mấy người hộ tống bọn họ trở về".

"Phái mấy nhân?" Lục An Hữu khóe miệng cười trào phúng, "Ít nhất có gần mười người bị trọng thương".

Các thương nhân nhìn nhau không nói gì, thầm nghĩ vấn đề này đích thực là nan giải, hộ vệ cũng là người, cũng không thể giết chết như ngựa được, cũng không thể mặc kệ, nhưng hiện tại hộ vệ cũng chỉ còn hơn hai mươi người, nếu phái người đưa về, thì thương đội ai có thể cam đoan là sẽ an toàn? Nhưng Khả Đôn giá nữ đã sắp tới, đó là vụ mua bán lớn, qua lúc này thì không còn cơ hội nữa, cũng không thể chậm trễ.

Thấy mọi ánh mắt đều nhìn về phía mình, Tiêu Bố Y chỉ có thể cười khổ, cũng cảm thấy vấn đề này thật khó giải quyết, nếu không giải quyết được, thì có nói gì cũng là vô dụng, uy vọng mới tạo được lại trôi theo dòng nước. Lại nhìn thấy Bối Bồi ngẩng đầu nhìn trời, bộ dáng khoanh tay đứng nhìn bất giác cũng hướng lên bầu trời nhìn lại, đột nhiên ánh mắt ngưng lại, có ý vui mừng, "Thì ra Bối huynh đã sớm có chủ định".

Bối Bồi quay đầu lại, thản nhiên ồ lên một tiếng.

Lục An Hữu thầm nghĩ Tiêu Bố Y linh hoạt vô cùng, chỗ tốt hắn đều lấy, chỗ xấu người khác lãnh, thật sự là một tiểu nhân âm hiểm.

"Ngựa tuy đi về không kịp, nhưng không có nghĩa là chim bay không kịp," Tiêu Bố Y cười rộ lên, "Thì ra trong khi chúng ta đang rầu rĩ, thì Bối huynh đã sớm phóng bồ câu đưa thư trở về thông báo, Bối huynh vẫn luôn ngẩng đầu nhìn trời, cũng không phải là cao ngạo, mà là đang chờ đợi bồ câu đưa thư quay về".

Lúc này cho dù là ánh mắt của Bối Bồi cũng có sự kinh ngạc, lại liếc nhìn Tiêu Bố Y, khóe miệng rốt cuộc đã lộ ra ý cười, "Bồ câu đưa thư? Thông báo bằng bồ câu? Từ này cũng không sai, Tiêu Bố Y ngươi cũng thông minh".

'Phạc phạch' vài tiếng vang lên, một con bồ câu từ trên trời hạ xuống, dừng ở trên vai Bối Bồi, Bối Bồi đưa tay lấy từ dưới chân bồ câu một cuộn giấy nhỏ, mở ra xem, rồi thản nhiên nói: "Nhân mã cứu viện đêm khuya có thể đuổi tới, chúng ta chỉ cần lưu lại hai người trông coi hộ vệ bị thương, hiện tại có thể lập tức xuất phát".

Các thương nhân đều mừng rỡ, ánh mắt nhìn Tiêu Bố Y dùng hai chữ ngưỡng mộ cũng khó có thể hình dung. Chỉ là cũng không kịp vỗ mông ngựa, mà đều lập tức đi sửa sang lại hàng hóa.

Lục An Hữu có chút buồn bực, cũng chỉ có thể triệu tập hộ vệ, phân phối nhân thủ, trong lòng cũng run sợ, Bối Bồi cho đến nay vẫn dùng bồ câu đưa tin cho Cao gia, có phải bởi vì không tín nhiệm mình chăng? Hắn cho bồ câu vè báo cho Cao gia, có đánh giá gì về mình không, Cao gia phái hắn đến, một mục đích là bảo hộ thương đội, nói không chừng còn có dụng ý khảo sát hai người nữa không chừng, nói như vậy, mình về sau đối với hắn cũng phải khách khí một chút.

81. Chương 81: Loly

Thương đội sau khi tiếp tục lên đường, thoáng cái trước mắt đã là núi xanh cỏ biếc đó đen cát vàng, mới nhìn thì rất là đẹp mắt, nhưng nhìn nhiều lại có vẻ buồn chán.

Bì Già khi mọi người thương lượng cũng không nói tiếng nào, mời lão đến đây là vì tôn kính, chứ không phải là vì muốn nghe ý kiến của lão. Trên thực tế, thì lão cho đến này vẫn chưa đề có một đề nghị nào. Lúc này Bì Già vẫn dẫn đầu đi phía trước, không vội không hoãn.

Thương đội theo sát lão, lúc mới bắt đầu còn cảm thấy không kiên nhẫn, dần dần lại cảm thấy rất thoải mái, lúc này mới hiểu được tiết tấu con ngựa của lão đi là rất tốt.

Tiêu Bố Y vẫn đi sau cùng, chẳng qua hiện tại thủ hạ chỉ là mấy huynh đệ, Lục An Hữu lấy cớ dò đường, cơ hồ đã đem toàn bộ nhân thủ đưa ra phía trước, giữa thương đội có Bối Bồi áp trận, mang theo mười cái rương khủng bố kia, thực sự là ít có ai dám tới gần.

"Tiêu huynh" Một người giục ngựa từ phía trước thương đội đi ra sau, cho đến khi sóng vai với Tiêu Bố Y, lúc này mới bắt chuyện.

Hàn Tuyết vẫn ở bên cạnh, cũng không tránh né, nàng chỉ hy vọng cùng Tiêu Bố Y cứ như vậy mà đi, vĩnh viễn không có điểm cuối, nhưng khi nghĩ đến tộc nhân, lại cảm thấy mình có chút ích kỷ.

Tiêu Bố Y nhận ra là Viên Lam, có chút kinh ngạc hỏi: "Viên huynh, có việc gì sao?"

"Tiêu huynh thông minh thật sự là Viên mỗ bình sinh hiếm thấy, lại nói đến chuyện dùng bồ câu đưa thư, tại hạ lâu nay vẫn chỉ thấy từ cổ thư ghi lại, mới biết được còn có phương thức truyền thông tin này. Ví dụ nói tới Hán cao tổ năm đó bị Sở Bá vương vây khốn, nghe nói cũng chính là được một con bồ câu đưa thư mà cứu mạng. Viên mỗ chỉ tưởng là lời nói vô căn cứ, không nghĩ đến hôm nay lại được thấy, càng không nghĩ đến Tiêu huynh lại đoán trúng, thông minh như thế, thật sự làm cho ta thấy xấu hổ" Viên Lam cỡ trung niên, cách nói năng văn nhã, dài mà không chán, nếu dùng quan điểm hiện đại thì có thể xem như là nho thương.

Tiêu Bố Y trong lòng buồn cười, có lẽ do thời đại này dùng bồ câu truyền tin xem như rất là huyền diệu, nhưng đối với thời đại của hắn thì không xem ra gì, không nghĩ đến một thưởng thức cơ bản như vậy lại khiến cho Viên Lam khen ngợi không thôi, "Ta chỉ là tùy tiện đoán thôi, ta vốn là người thô lỗ mà".

"Nhưng cho dù là dùng bồ câu truyền tin, dựa theo tốc độ, bay về Mã ấp hình như cũng không lập tức như thế chứ" Viên Lam có chút nghi hoặc nói: "Đêm qua đến sáng nay, bất quá chỉ mới mấy canh giờ, theo lộ trình mà tính, thì hình như vẫn không thể đến được Mã ấp".

Tiêu Bố Y cười nói: "Ta nghĩ Bùi phiệt làm ăn trải rộng khắp thiên hạ, cũng không chỉ đặt chân ở tại Mã ấp. Nếu như đưa tin, bồ câu chỉ cần tìm đến một trạm gần nhất, tin tức sẽ tiếp tục truyền đi. Noiư này đã tới Tử Hà, chẳng qua khoảng cách tới Mã ấp nói vậy cũng sẽ có điểm liên lạc".

Viên Lam ánh mắt quả thực có thể dùng từ kính ngưỡng như nước Tử Hà để hình dung, "Tiêu huynh tuy về mặt Đột Quyết không quen thuộc, nhưng các kiến thức khác quả thật là cao minh, loại phương thức liên lạc thông tin này ta chưa bao giờ nghe qua, nếu không phải Bố Y nói rõ, thì vẫn không hiểu rõ được. Một khi đã như vậy, ta cũng có thể yên tâm mà trả lời với bọn họ. Ân huynh vẫn có nghi ngờ, nói lộ trình của bồ câu có vấn đề, hiện tại ngẫm lại, chúng ta thật ra chỉ là ếch ngồi đáy giếng".

Tiêu Bố Y thấy Viên Lam như trút được gánh nặng, lúc này mới hiểu được thì ra các thương nhân vẫn còn nghi vấn, nhưng bọn họ lại không dám đến hỏi Bối Bồi, cho nên mới tìm tới mình.

"Mọi người sau khi lên đường, tín nhiệm là quan trọng nhất" Tiêu Bố Y thành khẩn nhìn Viên Lam nói, "Viên huynh, Bối huynh này có lẽ cao ngạo, nhưng hắn làm việc cẩn thận, lại chính do Cao gia chỉ đạo, chỉ cần nhìn mấy cái rương kia cũng đã biết Cao gia đều đã có sự chuẩn bị, cho nên hãy tin tưởng vào thương đội, tất cả đều lấy ích lợi của mọi người làm trọng".

Tiêu Bố Y cực kỳ thành khẩn, Viên Lam rất là cảm động nói, "Bố Y làm người trung hậu thật thà, nghe Lâm huynh nói, nếu không có người, thương đội đã sớm gặp phải nguy cơ lớn rồi, nhưng cho dù như vậy, Bố Y vẫn không kiêu ngạo, không ỷ công, thật sự là nhân vật hiếm thấy".

Tiêu Bố Y da mặt tuy cũng không tệ, nhưng cũng có chút phát sốt lên, thầm nghĩ bản thân lúc trước bị người chém, cùng Dương Đắc Chí đã sớm hoài nghi là Lý Chí Hùng. Lần này đi chém Lý Chí Hùng, an bài Tiễn Đầu phục kích, Lâm Sĩ Trực làm chứng, Dương Đắc Chí mai phục ở một nơi bí mật gần đó, phần lớn đều là giải quyết ân oán cá nhân. Nhưng Viên Lam lần này đem tư mà sung công, cũng làm cho hắn xấu hổ.

Nhìn thấy Tiêu Bố Y không nói, Viên Lam lại nghĩ đến hắn da mặt mỏng, tán thưởng nói: "Cao gia sớm đã có tuệ nhãn, lần này tiến cử Bố Y làm Phó lĩnh đội, chúng ta vốn cảm thấy quá mức đề cao, hiện tại xem

ra lại có chút khuất tài, mọi người đều thương lượng, nếu lần này trở lại Mã ấp…"

"Thật ra Lục lĩnh đội cũng rất tận tâm ra sức" Tiêu Bố Y nghe ra ngụ ý của Viên Lam, không nghĩ đến sẽ có loại kết quả này, đành phải cắt ngang lời của Viên Lam, "Tại hạ chỉ là cơ duyên xảo hợp, biết được mưu kế của bọn họ mà thôi, làm một Phó lĩnh đội đã là không tệ rồi, cũng không dám mơ tưởng cao xa".

Viên Lam ánh mắt nhìn Tiêu Bố Y có thể nói là đột nhiên trở nên nghiêm nghị, "Bố Y…"

Tiêu Bố Y có cảm giác được khen cũng là chịu tội, cũng không thể không tiếp nhận đề tài, "Viên huynh, còn có chuyện gì? Đúng rồi, lúc trước Nhữ Nam ba nhà tặng ta lễ trọng, ta còn chưa gặp mặt cảm tạ".

"Cái này thật sự cũng không tính là gì, chúng ta chỉ sợ Bố Y chê ít" Viên Lam áp thấp thanh âm, đúng là lễ trọng cũng không để ý, "Ta cùng Bố Y như là mới gặp đã quen, không biết có một câu có nên nói hay không".

"Viên huynh cứ nói không sao cả" Tiêu Bố Y cười nói.

"Bố Y được Bùi tiểu thư coi trọng, một bước lên mây cũng chỉ là trong tầm tay," Viên Lam ánh mắt nhìn ra xung quanh, có chút ngưng trọng.

Các huynh đệ đều đã tản ra, không quấy nhiễu Tiêu Bố Y làm việc. Hàn Tuyết cách hai người cũng không xa không gần, cái này nhiều ít cũng làm cho hắn có chút bất mãn, nhưng cân nhắc không ra quan hệ của hắn cùng Tiêu Bố Y, nên cũng không dám đắc tội, cho nên chỉ nói ba phần, "Tiền tài cái gì thật sự không đáng nhắc tới, chỉ cần Bùi tiểu thư nói một câu, Bố Y nói không chừng thăng quan tiến tước cũng là rất có khả năng".

"Tại hạ đúng là đối với quan lộ thực không có hứng thú, chỉ thích tự do tự tại mà buôn bán thôi" Tiêu Bố Y giải thích nói.

Viên Lam chậm rãi lắc đầu, không cho là đúng, trầm ngâm hồi lâu mới nói: "Không biết Bố Y đã cưới vợ chưa?"

Tiêu Bố Y ngẩn ra, liếc nhìn Hàn Tuyết, "Còn chưa có".

"Ta biết Bố Y rất có chừng mực, cũng biết Bùi tiểu thư đối với ngươi rất tốt," Viên Lam lại nói: "Chẳng qua Bùi tiểu thư vạn vạn lần đừng nên dính tới".

Tiêu Bố Y dở khóc dở cười, "Viên huynh thực sự là đùa cợt với ta rồi, ta làm sao mà có ý nghĩ đó được?"

"Như thế là tốt nhất" Viên Lam nghe được mặt lộ vẻ vui mừng, đưa tay vào lòng, lấy ra một tấm thiếp đưa cho Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y nhìn thấy tấm thiếp bề ngoài hoa lệ, rất giống thiếp tặng lễ, nên cũng tiếp lấy, hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng ngại lễ nhiều. Trong lòng lại thầm nói, chẳng lẽ có tiền tống lễ cũng tùy tiện như vậy sao? Nhưng sau khi mở ra xem, Tiêu Bố Y thiếu chút nữa là nhảy dựng lên trên lưng ngựa, trên tấm thiếp có viết ba chữ lớn rất tinh xảo, bên cạnh còn ghi rõ ngày sinh tháng đẻ, sau đó là quê quán, tổ tông ba đời ghi rất rõ ràng.

Hắn tuy là người hiện đại, nhưng thấy thứ này, phản ứng đầu tiên cũng biết đây không phải là thiếp tặng lễ, mà đây là Canh thiếp.

Canh thiếp cũng là cổ nhân trước khi kết hôn nam nữ trao đổi ngày sinh tháng đẻ, đến lúc đó sẽ tìm thuật sĩ bói toán, xem thử ngày thành hôn cùng có hợp tuổi với nhau hay không, Tiêu Bố Y nằm mơ cũng không nghĩ đến lại được nhận Canh thiếp như vậy.

"Viên huynh, đây là ý gì?" Tiêu Bố Y ngạc nhiên hỏi.

Viên Lam công tư cũng phân minh, sau khi nói chuyện công xong mới tới chuyện riêng, lại thấy Tiêu Bố Y giật mình, mặt mày cũng rạng rỡ nói, "Đây là Canh thiếp của tiểu nữ, Bố Y còn chưa lấy vợ, tiểu nữ cũng chưa lập gia đình, cũng là vừa đẹp".

Tiêu Bố Y ho khan như phát sặc, thầm nghĩ cái này có tính là vừa khéo không, vậy phỏng chừng cả thế giới này đều là một cuốn sáng, không vừa khéo thì không thành sách mà.

"Cũng có chút vừa khéo".

"Tiểu nữ vừa mới đậu khấu, có chút tài năng, tướng mạo cũng không kém, tri thư đạt lễ, thiện giải nhân ý. Bố Y tuổi tuy còn trẻ nhưng ta cũng cực kỳ xem trọng. Nếu người đúng là không có tình ý với Bùi tiểu thư, thì có thể suy nghĩ về chuyện hôn sự này" Viên Lam đi thẳng vào ván đê, lại thấy Tiêu Bố Y tay chân luống cuống, càng cảm thấy tiểu tử này thật sự là thật thà, đối đãi với Tiêu Bố Y càng như là đối đãi với con rể vậy.

Viên Lam chủ động cầu hôn thật ra cũng rất tự tin, nghĩ đến Tiêu Bố Y là đang vui mừng đến ngốc ra. Bởi vì Tiêu Bố Y hiện tại tuy xem ra cũng không tệ, nhưng bất quá cũng chỉ là không tệ mà thôi. Hắn chẳng qua chỉ là một người áo vải, mà Viên gia là đại gia tại Nhữ Nam, gia tài cự vạn, lại chủ động chiêu hắn làm rể, theo lý thuyết thì hắn còn vui mừng gật đầu không kịp nữa là.

"Đậu khấu?" Tiêu Bố Y thì thào tự nói, "là một Loly rồi".

Thời cổ đại đậu khấu chính là mười ba tuổi, Tiêu Bố Y biết điều này, cũng biết thời cổ đại con gái lấy chồng rất sớm, nếu hơn hai mươi tuổi mà còn chưa lập gia đình, thì có thể xem là đồ cổ rồi.

"Bố Y nói gì vậy, Loly có nghĩa là gì?" Viên Lam có chút nghi hoặc, không ngại hỏi lại.

Tiêu Bố Y vội chuyển vấn đề, cũng không giải thích Loly có nghĩ là già, cái đó so với giải thích cho Viên Lam La Mã là ngựa đực còn muốn khó khăn hơn, "Đa tạ Viên huynh yêu mến, chỉ là ta cùng lệnh thiên kim chưa từng gặp mặt, chỉ sợ không khéo sẽ tạo nên bất mãn".

Viên Lam đột nhiên không cười nữa, "Loại chuyện này cần gì nó đồng ý, ta làm chủ là được rồi".

Tiêu Bố Y cả người đầy mồ hôi lạnh, thầm nghĩ trách không được cổ nhân ba thê tứ thiếp, như là thêm gà thêm chó vậy. Cha mẹ đặt đâu thì con phải ngồi đó.

"Thật ra Viên huynh, ta cũng cảm thấy chuyện nam nữ hai bên đều phải có tình cảm là quan trọng nhất. Dù sao con người nếu ở cùng một chỗ, nếu cả ngày sầu muộn, thì cũng không có gì vui vẻ" Tiêu Bố Y cũng không phải là cổ hủ, mà là khó có thể tưởng tượng mình lại đi lấy một Loly mười ba tuổi làm vợ, đức mẹ Maria không biết có tha thứ cho mình không đây?

"Lâu ngày thì sẽ sinh tình thôi mà" Viên Lam cười nói: "Chẳng qua Bố Y ngươi nói giữa hai người phải có tình cảm là quan trọng nhất, cũng làm cho ta thấy thích thú, ngươi là nam nhân mà suy nghĩ như vậy, Xảo Hề mà gả cho ngươi, xem như là có phúc khí".

"Xảo Hề tuổi còn nhỏ, nói đến ta cũng vừa mới bắt đầu làm ăn, cũng còn có nhiều việc phải lo lắng" Tiêu Bố Y cảm giác càng giải thích càng không xong.

"Nam nhi chí hướng lớn là chuyện tốt" Viên Lam chỉ nghĩ là da mặt Tiêu Bố Y mỏng, "Nhưng trong ba thứ bất hiếu, vô hậu là lớn nhất, Bố Y ngươi làm người tiêu sái, làm sao mà chịu bị ràng buộc lúc này?"

"Việc này hãy để bàn bạc kỹ lại" Tiêu Bố Y chỉ có thể dùng kế hoãn binh.

Viên Lam cười rộ lên, cũng không bắt buộc, "Như thế cũng tốt. Bố Y, Canh thiếp của tiểu nữ cứ để ở chỗ ngươi trước, đợi sau khi trở về, nếu như Bố Y rảnh rỗi, hãy đến Nhữ Nam một chuyến".

"Nhất định nhất định" Tiêu Bố Y thầm nghĩ lúc này không ngại ứng phó, ai biết về sau sẽ như thế nào, người cha vợ từ trên trời rơi xuống này nói không chừng chỉ là nhất thời hứng chí mà thôi.

Đợi sau khi Viên Lam rời đi, Tiêu Bố Y nhịn không được nhìn về phía Hàn Tuyết, phát hiện nàng nhìn về phía chân trời, cũng không biết có nghe được chuyện mà mình cùng Viên Lam nói hay không, chỉ là sắc mặt như là bầu trời âm u vậy.

82. Chương 82: Trở Ngại Ngoài Ý Muốn

Đường tuy xa, nhưng chỉ cần kiên trì đi tới, thì cũng có lúc đến nơi.

Bì Già tựa hồ cũng biết các thương nhân vội vàng, nhiều ít tốc độ cũng nhanh hơn, lúc này tác dụng của lão mới chân chính thể hiện ra. Thảo nguyên vốn không có lối, người đi lại không nhiều lắm, cho nên cũng không thành đường. Rất nhiều lúc đi cứ như là đến sơn cùng thủy tận, nhưng dưới sự dẫn dắt của lão, nhất định không sai đường. Cứ như vậy, thương đội đi có thể xem như là chính xác lộ tuyến, không thể nghi ngờ là tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Như Tiêu Bố Y nói, đám người Lịch Sơn Phi là có chuẩn bị mà đến, nội quỷ thì cũng giở trò quỷ, đánh giết xong thì về, mọi người ở tại thảo nguyên đi mười ngày nữa cũng không có gặp mã phỉ nào khác.

Thương nhân đều cảm thấy Tiêu Bố Y anh minh quả cảm, kiến thức bất phàm, ngày sau tất thành danh, cũng không biểu hiện khách khí như trước nữa, không ngừng lui tới với hắn, giao tình ngày càng sâu. Tiêu Bố Y cũng biết những người này thiên Nam địa Bắc, đều là nhân mạch cực sâu, giao du rất rộng, thật ra là ra sức mượn hơi.

Thêm một người bạn thì bớt đi một kẻ thù, hắn nếu buôn bán ngựa, thì cũng phải có người mua mới được, lần này lên đường, trong khi mấy huynh đệ còn nghĩ đến việc son phấn có thể bán ra đổi lấy ngựa hay không, thì hắn đã nghĩ đến vấn đề sản xuất.

Hắn làm việc có thứ tự, chỉ là so với người khác thì sâu hơn một bước mà thôi.

Cùng với các thương nhân giao tiếp nhiều, Tiêu Bố Y lúc này mới hiểu không chỉ có nữ nhân là cần mai mối, nam nhân cũng vậy. Chẳng qua cũng không thể nói các thương nhân con gái nhiều, sợ bị ở giá, mà chính là bởi vì họ tin tưởng vào ánh mắt của mình, muốn tìm cho con gái mình chỗ tốt nhất.

Phần đông các thương gia trong thương đội, chân chính có sắc nặng chỉ có Lâm, Vương, Viên, Ân bốn nhà, Lão bang tử so với bọn họ, xách giày cũng không đáng, nếu nói bốn nhà này là nhà cái, thì Lão bang tử chẳng qua chỉ là người chia bài, đươc chia cho ít miếng ăn mà thôi.

Tiêu Bố Y không nghĩ đến, chỉ ngắn ngủn mười ngày mà đã nhận hai Canh thiếp, một lời ám chỉ nữa. Viên gia tự nhiên không nói nhiều, Viên Lam sau khi mở đầu, không biết là nói ra hay bị người khác đoán được, mà ba nhà còn lại cũng tiếp cận.

Lâm Sĩ Trực cũng có con gái, Ân Thiên Tứ có mấy đứa con trai, không có con gái, nhưng lại có con gái tư sinh, cũng may không đại biểu cho họ Vương của Vương gia, nhưng Trầm Nguyên Côn cũng hết hăng hái, ám chỉ con gái của Vương gia cũng không ít, nếu Tiêu Bố Y có hứng thú.

Tiêu Bố Y gặp phải số đào hoa, chỉ có thể cười khổ, làm cho mấy huynh đệ không ngừng cười trộm. Bọn họ cũng biết một ít, bởi vì các thương nhân luôn tìm mấy huynh đệ này nói chuyện, hỏi về Tiêu Bố Y. Dương Đắc Chí sớm đã dặn họ bọn họ kín miệng, nói là ở tại sơn thôn làm ruộng, vẫn cùng thế giới bên ngoài không liên quan, lần này đi ra bôn bán ngựa cũng là lần làm ăn đầu tiên, cũng muốn xem thử bên ngoài như thế nào.

Cây cỏ càng lúc càng tươi tốt, con người cũng dần dần nhiều lên, đa số dân tộc du mục trên thảo nguyên, chỉ biết tìm kiếm nhưng nơi có cỏ cây nguồn nước tươi tốt.

Lều da cùng trâu dê ngựa cũng nhiều hẳn lên, mục dân du mục nhìn thấy thương đội, có người hờ hững, có người chủ động tiếp đón, Bì Già cũng quen không ít người, bình thường nói vài câu, liền sẽ khiến cho rất nhiều người thảo nguyên hoan hô, xem như là thần tiên vậy.

Vốn đang lo lắng quân Đột Quyết hung tàn, một đường đánh tới, không nghĩ đến khi đến thảo nguyên lại gặp rất ít quân Đột Quyết. Như vậy xem ra, ở đâu cũng có người tốt người xấu, tại thảo nguyên một đường đi tới, vẫn gió êm sóng lặng.

Các thương nhân bị Lịch Sơn Phi dọa phát sợ, một đường đi tới tinh thần đều căng ra như dây cung vậy, đợi đến khi đi đến gần Khắc Lỗ Luân Hà, nhìn thấy mặt nước sáng ngời, trâu dê như mây, lúc này mới thở ra một hơi.

Đi tới Khắc Lỗ Luân Hà, có nghĩa là rất nhanh sẽ tới Phó Cốt, là trạm đầu tiên bọn họ sẽ chính thức giao dịch. Hàn Tuyết lặng lẽ nhìn mặt nước thật lâu, rồi liếc nhìn Tiêu Bố Y, nhìn thấy hắn nhìn ra phương xa, thần sắc lơ đãng kiên nghị, vẻ mặt càng thêm thong dong, trong lòng thầm nghĩ, hắn dường như lại thay đổi rất nhiều.

Trong mắt của nàng, Tiêu Bố Y càng ngày càng làm cho người ta khó có thể nắm lấy, nhưng không thể không công nhận, so với lúc mới ra khỏi sơn trại, hắn cũng đã tự tin hơn rất nhiều.

Ở đây không có cầu, Bì Già tìm nơi nước cạn dẫn dắt thương đội vượt qua, sau khi nghỉ ngơi lại tiếp tục lên đường.

Bối Bồi không có việc gì cứ cưỡi ngựa mà nhìn trời, bộ dáng biếng nhác, Lục An Hữu thì có chút cách xa, Tiêu Bố Y thầm nghĩ ba người bảo hộ thương đội mà Cao Sĩ Thanh tuyển ra này ánh mắt cũng rất độc đáo, cực kỳ không giống nhau.

Khi đi được hơn mười dặm, Dương Đắc Chí đột nhiên thsuc ngựa tới, thấp giọng nói: "Bố Y, có một số đông nhân mã từ bên trái đi tới".

Tiêu Bố Y trong lòng rùng mình, "Mã phỉ?"

"Không rõ ràng lắm" Dương Đắc Chí lắc đầu.

"Mộ Nho, bảo hộ Hàn Tuyết" Tiêu Bố Y dẫn theo vài huynh đệ đi lên phía trước, Chu Mộ Nho thương thế đã đỡ tám phần, nghe lời ở lại bên cạnh Hàn Tuyết, nhìn thấy Hàn Tuyết đang nhìn mình, cười nói, "Thiếu phu nhân, Thiếu đương gia thực quan tâm người".

Hàn Tuyết ừm một tiếng, chỉ nhìn theo bóng dáng của Tiêu Bố Y.

Đợi đến khi Tiêu Bố Y đi tới phía trước thương đội, các thương nhân rốt cuộc cũng nghe thấy được tiếng vó ngựa ầm ầm, không khỏi nhìn nhau thất sắc, tưởng mã phỉ tới. Kiệu phu đã sớm dừng bước, tự động tụ tập lại, Bối Bồi ở giữa đội cũng ngẩng đầu nhìn qua.

Lục An Hữu đã sớm phân phối nhân thủ, nhìn thấy Tiêu Bố Y tới thần sắc cũng có chút không được tự nhiên, nhưng cũng nói: "Tiêu huynh, cẩn thận, ta nghĩ là người của bộ lạc Phó Cốt".

Phía trước tà tà lao ra một đội nhân mã, ước chừng hơn mười người, đều là cầm trong tay cung sừng trường mâu, có vẻ rất thô lỗ, trong miệng liên tục hô hào, khi còn cách chừng mười trượng lúc này mới dừng lại.

Một tráng hán giục ngựa đi ra, cách thương đội chừng vài bước thì cao giọng hô quát cái gì đó, xem bộ là đầu lĩnh của đội ngũ. Tiêu Bố Y một câu cũng không hiểu, lại thấy Lục An Hữu cau mày, dẫn theo Bì Già đi tới.

Bì Già thanh âm hòa hoãn, giọng điệu có vẻ thương lượng đường đi, tráng hán lại liên tục lắc đầu, khẩu khí cứng nhắc. Lục An Hữu vẻ mặt giận dữ, nhưng cũng cố không phát tác.

"Người nọ là một Bách phu trưởng của bộ lạc Phó Cốt, tên là Diệc Lỗ" Dương Đắc Chí không đợi Tiêu Bố Y đặt câu hỏi đã giải thích, "Hắn bảo chúng ta đi đường vòng, không thể băng qua bộ lạc của bọn họ, bằng không sẽ không khách khí với chúng ta".

Tiêu Bố Y ngẩn ra, "Vì sao?"

"Bởi vì Khả Đôn giá nữ sắp tới đây, vì bảo hộ sự an toàn của Khả Đôn, nhưng người không có quan hệ đều phải rời xa" Dương Đắc Chí nói.

Tiêu Bố Y không biết nên khóc hay nên cười, không nghĩ đến lại gặp kết quả như thế này. Các thương nhân biết Nghĩa Thành công chúa là giá nữ, lúc này mới gấp rút tới đây, không nghĩ đến mặt còn chưa thấy, đã bị bộ lạc Phó Cốt cự tuyệt, còn nói làm ăn cái gì nữa?

Đàm phán cũng đã có kết quả, Diệc Lỗ quát lớn một tiếng, thủ hạ liền nhất tề giương cung lắp tên, nhắm vào thương đội.

Tiêu Bố Y không cần phiên dịch cũng đã biết sự tình đã căng thẳng, có chút khẩn trương, thầm nghĩ nếu đánh nhau, thì đây là địa bàn của người ta, làm sao mà được? Khốn kiếp là ngôn ngữ không thông, không thể trợ giúp thương đội, phía sau lại truyền đến một tiếng hừ lạnh, "Đồ vô dụng".

Tiêu Bố Y quay đầu lại thì nhìn thấy gương mặt đen đúa của Bối Bồi, "Bối huynh?"

Bối Bồi không để ý tới Tiêu Bố Y, lập tức đi lên, lớn tiếng nói vài câu, đừng thấy hắn gầy nhỏ mà khinh, vừa động thân ra, khí thế đã không thua kém gì Diệc Lỗ, hắn nói lại cũng là tiếng Đột Quyết, điều này làm cho Tiêu Bố Y rất là hổ thẹn.

Diệc Lỗ kia cũng không do dự, trong giây lát thái độ càng thêm căng thẳng. Dương Đắc Chí rất nhanh phiên dịch, "Bối Bồi nói thương đội đặc biệt tới là vì chúc mừng Khả Đôn, Diệc Lỗ nếu ngăn cản thương đội, đến khi Khả Đôn biết, hắn cũng không thể gánh vác được trách nhiệm. Chẳng qua Diệc Lỗ nói, người của các bộ lạc vô số, ai biết người nào là thật là giả. Khả Đôn một khi đã đến đây, dũng sĩ Phó Cốt bọn họ có trách nhiệm bảo hộ sự an toàn của Khả Đôn, hắn bảo thương đội chúng ta lập tức đi đường vòng, rời Phó Cốt, bằng không sẽ không khách khí với chúng ta".

Tiêu Bố Y chỉ nghe hai câu, cũng đã nhíu mày. Bì Già rất nhu, Bối Bồi rất cương, lý do mà Bối Bồi nói cũng không tiện để giương cung bạt kiếm, nếu đổi là một phương thức khác thì quá nửa là có thể sẽ tốt hơn nhiều.

Không khí đang rất căng thẳng, Lâm Sĩ Trực nhìn thấy không phải là mã phỉ, sớm đã đi tới, "Bố Y, ngươi vốn thông minh, hãy nghĩ ra biện pháp gì đi".

Tiêu Bố Y cười khổ, "Ngươi nghĩ rằng ta là thần tiên chắc? Ta khị không biết tiếng Đột Quyết, làm sao mà nói với Diệc Lỗ đây".

Lâm Sĩ Trực thở dài nói: "Ngươi tuy không biết tiếng Đột Quyết, nhưng vẫn có thể nói cho Bối Bồi hiểu. Một tay thì không thể vỗ nên tiếng, hiện giờ chỉ có thể ngày càng căng thẳng thôi, ngươi khuyên Bối Bồi lùi một bước, chúng ta sẽ tính toán lại sau".

Tiêu Bố Y giật mình, thầm mắng mình có chút ngu ngốc, Lâm Sĩ Trực chỉ tìm đến mình, đương nhiên là cho rằng chỉ có hắn mới có năng lực nói Bối Bồi.

Giục ngựa lên trước Tiêu Bố Y đến bên cạnh Bối Bồi, thấp giọng nói, "Bối huynh, như vậy cũng không phải là biện pháp, không bằng chúng ta trước tạm lánh mũi nhọn, chờ sau hãy nói".

Bối Bồi mặt đang giận dữ, lớn tiếng hô hét, chợt nghe đề nghị của Tiêu Bố Y lại trầm ngâm, 'hừ' một tiếng, "Được, chúng ta đi".

Mọi người đều không nghĩ đến Bối Bồi lại trở mặt nhanh như là trời tháng sáu vậy, Lục An Hữu nhất thời không kịp phản ứng, Bối Bồi đã giương mắt nhìn Diệc Lỗ kia quát lớn mấy câu.

Diệc Lỗ trông như con vịt quay, miệng vẫn nói cứng, nhưng khi nghe được mấy câu này của Bối Bồi, trên mặt cũng đã lộ ra vẻ bất an.

Bối Bồi quay lại thương đội, Lục An Hữu hô lên một tiếng, thương đội đã dỡ trại, theo Khắc Lỗ Luân Hà xuối xuống phía dưới. Sớm nay tới Khắc Lỗ Luân Hà còn hưng phấn nay không còn một chút. Tuy biết đi chỗ khác cũng có thể buôn bán làm ăn, nhưng cơ hội Khả Đôn này nếu không nắm bắt được, thì không thể nghi ngờ là một tổn thất lớn.

Các thương nhân sĩ khí xuống thấp, cũng không quên đi tới bắt chuyện cùng với Tiêu Bố Y, ý tứ chính là nếu hôm nay không có Bố Y, thì cục diện hôm nay đã đi vào thế không thể vãn hồi được rồi.

Lục An Hữu tiền đội biến thành hậu đội, vừa lúc đi cùng với Tiêu Bố Y, nhìn thấy Tiêu Bố Y chỉ vài lời khuyên người mà hiện tại đã như là Quan Âm cứu thế vậy, còn mình thì làm như trâu mà không ai đếm xỉa tới, tức muốn xì khói ra vài roi thật mạnh lên lưng ngựa, như muốn phát tiết sự tức giận trong lòng, phóng ngựa phi nhanh đi.

Tiêu Bố Y đợi khi mọi người đã đi xa, lúc này mới thấp giọng hỏi, "Mấy câu cuối cùng của Bối Bồi là gì vậy?"

Hắn tuy thông minh, nhưng dù sao cũng không phải là thiên tài, tiếng Đột Quyết rất khó học, hắn chỉ biết mấy câu đơn giản, cho nên tất cả đều phải nghe Dương Đắc Chí phiên dịch.

"Hắn nói ta biết tất cả, ngươi hãy cẩn thận một chút, không thì sẽ rơi đầu" Dương Đắc Chí cũng có chút nghi hoặc.

"Cái này có nghĩa là gì?" Tiêu Bố Y ngẩn ra.

Dương Đắc Chí lắc đầu, cũng không biết.

Hai người trầm ngâm, đều có sự lý giải riêng, Bối Bồi đang uy hiếp Diệc Lỗ, hơn nữa giống như là đã biết chút tin tức. Nhưng hắn chẳng qua chỉ là khách đến từ Trung Nguyên, làm sao mà biết được nhiều chuyện như vậy, tất cả là thế nào đây?

"Bố Y, Bối Bồi này không đơn giản" Dương Đắc Chí nhìn Bối Bồi vẫn đang ngẩng đầu nhìn trời, lắc đầu cười khổ, "Người này tâm ngoan thủ lạt, giết mấy chục người mà mắt không nháy một cái, võ công chỉ cao chứ không thấp hơn Lục An Hữu, làm việc không theo quy tắc thông thường, chúng ta cũng phải cẩn thận".

Lại thấy Tiêu Bố Y cũng đang trầm tư, Dương Đắc Chí lại nói: "Hắn đối với ngươi thái độ tuy cứng nhắc, nhưng ta có cảm giác, ở đây cũng chỉ có ngươi là nói chuyện được với hắn. Hắn đối với ngươi thật sự là không tệ, lúc trước Lịch Sơn Phi muốn giết ngươi, hắn tuy không nói nhiều, nhưng cũng đã che trước mặt ngươi, còn Lục An Hữu kia đêm nọ cũng không tận tâm, nếu ta lấy dạ tiểu nhân mà đoán, hắn cũng có thể đã hy vọng mượn tay Lịch Sơn Phi giết ngươi".

Tiêu Bố Y im lặng hồi lâu, thở dài rằng thời đại này phi thường hiểm ác, không cẩn thận thì sinh mạng lập tức gặp nguy hiểm. Năng lực càng lớn, càng bị người ta ghen tị, nói không chừng chết càng nhanh, nói như thế, ngược lại thì thời đại của mình cũng tốt hơn không ít.

"Đắc chí, ở đây ngươi cùng ta ý hợp tâm đầu, rất nhiều chuyện suy nghĩ không sai biệt nhau, lúc trước ta đơn đao phó hội, vốn không cần tìm Lâm Sĩ Trực cùng Trầm Nguyên Côn, ta tìm bọn họ làm chứng, một mặt để khỏi người khác nói chỉ có người của mình, mặt khác là chỉ sợ Lục An Hữu mượn cơ hội giết ta, rồi đổ lên người Lý Chí Hùng, để hai người Lâm Sĩ Trực đến, để hắn phải e dè".

Dương Đắc Chí ánh mắt chớp động, "Bố Y, có lẽ Lý Chí Hùng nói cũng có đạo lý".

Tiêu Bố Y cười khổ, "Việc này ngươi và ta đều biết, nhưng ngàn vạn lần không thể nói cho các huynh đệ còn lại. Mạc Phong hay xúc động, Tiễn Đầu táo bạo, Chu Mộ Nho thành thật không có tâm cơ, chỉ có ngươi mới có thể che dấu được tâm sự".

Dương Đắc Chí vẻ sầu muộn trên mặt lộ ra ý cười, "Ngươi không phải cũng giống vậy sao? Ngươi tuy vẫn hoài nghi, nhưng ngày thường lại cứ như là người không biết gì vậy. Chẳng qua xem võ công của Lục An Hữu cũng khá cao cường, Lý Chí Hùng không thể sánh bằng, ngươi phải cẩn thận. Nếu thật sự nguy hiểm, ta nghĩ có thể nhờ Bối Bồi giúp".

Tiêu Bố Y mắt nhìn ra phía trước, thần sắc bình tĩnh, "Người muốn giết Tiêu Bố Y, tuyệt sẽ không sống tốt. Đắc Chí ngươi cứ yên tâm, ngươi ước thúc các huynh đệ cho tốt, Tiêu Bố Y tuyệt đối sẽ không trở thành thịt cho người khác ăn".

"Bố Y, ngươi có biết thay đổi lớn nhất của ngươi là gì không?" Dương Đắc Chí đột nhiên hỏi.

Tiêu Bố Y ngẩn ra, "Là võ công?"

"Võ công của ngươi đích xác là có cao minh hơn trước, nhưng bất quá cũng chỉ cao minh hơn một ít mà thôi" Dương Đắc Chí cũng không hỏi nhiều vì sao võ công của Tiêu Bố Y cao hơn trước, hắn làm người rất biết nặng nhẹ, hắn chỉ thở dài một hơi nói: "Ngươi thay đổi chính là tâm kế, trước kia ta còn có thể biết vài phần suy nghĩ của ngươi, chẳng qua hiện nay, ta cũng không rõ lắm ngươi suy nghĩ cái gì. Nhưng ta biết một điều chính là, ngươi vĩnh viễn vẫn là Tiêu Bố Y người mà khi huynh đệ gặp nạn, không để ý tới sinh tử bản thân, không chút do dự quay ngựa lại cứu. Chỉ bằng điểm này, làm huynh đệ với ngươi, trong lòng đã không có gì hối hận".

Dương Đắc Chí nói xong những lời này, đã đi xa, lại cùng đám người Mạc Phong túm tụm lại nói xàm, Tiêu Bố Y nhìn bóng lưng của hắn, chỉ cảm thấy Dương Đắc Chí cô độc, tựa hồ luôn ẩn chứa tâm sự.

Bỗng đột nhiên cảm nhận được cái gì, Tiêu Bố Y quay đầu nhìn lại, phát hiện ánh mắt

83. Chương 83: Ngựa Như Ánh Trăng

Khi Tiêu Bố Y nửa đêm rời khỏi lều, theo thói quen đắp kỹ chăn cho Hàn Tuyết.

Mấy ngày này cùng đi cùng ngủ, hai người nói cũng không được vài câu, nhưng cũng đã thành thói quen, hai người đắp chung một tấm chăn, trên biểu hiện thì bình lặng như mặt nước, nhưng trong lòng nghĩ như thế nào, thì không ai có thể hiểu được.

Thương đội xuôi theo Khắc Lỗ Luân Hà xuống phía dưới hơn mười dặm thì dừng lại, dựa lưng vào núi hướng ra sông mà dựng trại. Bọn họ đương nhiên sẽ không buông tha ý niệm đi gặp Khả Đôn trong đầu, hôm nay rời đi chỉ là kế hoãn binh mà thôi.

Thương đội mới vừa đặt chân, Bì Già liền dẫn theo hai người đi Phó Cốt, một trong đó chính là Lục An Hữu. Bì Già mặc dù ở thảo nguyên không có thực quyền, ngay cả một Thập phu trưởng so ra còn kém hơn, nhưng thân phận tôn quý, tại thảo nguyên không ai ngăn trở, cũng không ai muốn làm việc có lỗi với lão.

Lão đi Phó Cốt đương nhiên là đi tìm Khả Đôn, chỉ cần Khả Đôn lên tiếng, thương đội tiến vào Phó Cốt tuyệt đối không thành vấn đề.

Khi đắp chăn cho Hàn Tuyết, Tiêu Bố Y cũng có chút ngẩn ra. Hàn Tuyết hai mắt khép hờ, hô hấp đều đều, bộ dáng đã ngủ say. Khi Tiêu Bố Y rời khỏi lều, cũng không chú ý tới Hàn Tuyết có vẻ như đang ngủ say đã mở to mắt, nhìn mái lều mà khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, hai tay ôm lấy cái chăn còn lưu lại hơi ấm của Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y chậm rãi lên núi, không muốn kinh động đến hộ vệ phía trước, đến một vùng đất bằng nhìn thảo nguyên rộng lớn xa tít tận chân trời, tâm tư phập phồng.

Hắn mặc dù nói với Dương Đắc Chí không sợ Lục An Hữu tính kế, nhưng đó chỉ là an ủi mà thôi, bởi vì trong lòng hắn biết, bản thân tuyệt đối không phải là đối thủ của Lục An Hữu.

Đây là thời đại cá lớn nuốt cá bé, ngoại trừ việc động não, thì thân thủ cao siêu cũng là điểm quan trọng bậc nhất.

Từ điểm đó mà nói, hắn rất cảm tạ Uất Trì Cung đã nhìn xa, chủ động chỉ giáo cho hắn võ công. Nhưng như Uất Trì Cung nói, sư phụ dẫn vào cửa, tu hành là tại cá nhân, đạo nhập môn hắn đã có, võ công dù sao cũng phải tự luyện, từ sau khi hắn có thân phận Tiêu Bố Y, có thể chất của Tiêu Bố Y, nhưng về công phu thì lại quá nông cạn, so với người luyện võ từ nhỏ như Lục An Hữu, thì có sự chênh lệch quá lớn.

Hắn tuy không muốn cùng Lục An Hữu so đo, nhưng dù người không hại hổ, thì hổ cũng có ý hại người, cho dù hắn yếu thế nói không nghĩ tới tứ khoa cử nhân, nhưng quá nửa cũng sẽ bị Lục An Hữu cảnh giác cùng cười nhạo. Trực giác của hắn phát hiện, ánh mắt Lục An Hữu nhìn mình có chút âm lãnh.

Hiện tại bản thân có thể làm chính là bất động thanh sắc, tận lực hóa giải địch ý, mặt khác điểm mấu chốt chính là, tiếp tục gấp rút luyện tập đao pháp.

'Xoảng' một tiếng vang lên, trường đao rời vỏ, hào quang như nước chiếu lên trên khuôn mặt kiên nghị của Tiêu Bố Y. Vẻ mặt của hắn bình tĩnh, nội tâm lại có chút lo lắng. Mấy ngày nay hắn tiến bộ thần tốc, nhưng hắn có một loại cảm giác, hắn rất khó có thể đề cao hơn nữa, có thể là đã gần đạt tới cực điểm.

Cái này giống như là chạy một trăm thước, muốn rút ngắn một bước cũng vô cùng gian nan, hắn không biết vấn đề là ở nơi nào, cũng chỉ có thể nằm ở công phu cao thấp của lực lượng, tốc độ cùng kỹ xảo, hồi tưởng lại một đao của Lịch Sơn Phi lúc trước, thế bất khả kháng, Bối Bồi cùng Lục An Hữu thiên mã hành không, cất bước như rồng, Tiêu Bố Y chỉ có thể hâm mộ, hắn biết đó gọi là khinh công, tư thế thật giống như là thương ưng vâyh, bản thân thì lại giống như là gà ở dưới đất vậy.

Đao phổ không cần lấy ra nữa, hắn cơ hồ đã ghi tạc vào trong lòng sau hơn mười chương, cuối cùng của đao phổ có ba chiêu vô danh, biến hóa phức tạp, cũng may Uất Trì Cung biết hắn có thể không hiểu, đã dùng chữ nhỏ chú thích đơn giản ở bên cạnh, bằng không chỉ nhìn mấy cái tay mấy cái chân của nhân vật trong đao phổ cũng làm cho Tiêu Bố Y đau đầu.

Nhưng loại biến ảo này tuyệt không phải Tiêu Bố Y trước mắt có thể làm được, cái này so với thân hình diễn viên xiếc thời đại của hắn còn muốn nhẹ nhàng mềm mại hơn, càng cần phải có tốc độ cùng lực lượng cực mạnh như là vận động viên kiện tướng vậy, điều này làm cho Tiêu Bố Y cảm kích Uất Trì Cung lo lắng chu đáo, nhưng lại có chút thở dài bản thân vô dụng.

Nhưng một khi người khác đã có thể làm được, thì mình vì cái gì mà làm không được, Tiêu Bố Y trường đao nơi tay, khẽ quát một tiếng, đã phi thân nhảy lên, ở không trung chém ra một đao, không đợi chém trúng, đã đưa đao ẩn ra sau lưng, chân liền đá ra. Chẳng qua chân đá ra cũng chỉ là hư thực vô chừng, nếu không phải đá thật, thì lại trở tay chém ngược ra, đó mới là sát chiêu trí mạng, một chiêu ba thức này, khi Tiêu Bố Y xem thực sự cảm thấy phi thường phức tạp. Nhưng cho dù là như thế, chiêu biến hóa này đã xem như là chiêu đơn giản nhất trong ba chiêu.

Đáng tiếc mấy cái động tác này trong đầu đã vẽ ra vô số lần, nhưng khi sử ra lại hoàn toàn không giống. Đao của hắn mới ẩn ở sau lưng, thì đã rơi xuống mặt đất, một cước trên không tự nhiên sử không được, như vậy một đao trí mạng tự nhiên cũng có thể chính là tính mạng của mình.

Tiêu Bố Y rơi xuống đất cười khổ, lại luyện lại rất nhiều lần, luôn không làm được, chậm rãi ngồi xuống có chút chán nản.

Võ công của hắn hiện tại đã thực sự rất nhanh đến bình cảnh, ba chiêu trong đao phổ tuy không nhiều lắm, cũng thực xảo diệu, nhưng hắn muốn luyện thành, thì không biết là tới năm tháng nào.

Đêm lạnh như nước, thảo nguyên tĩnh lặng, Tiêu Bố Y đột nhiên đứng lên, lại bắt đầu diễn luyện công phu căn bản.

Cao thâm tuy không được, nhưng công phu căn bản hắn cũng rất khổ công, huy đao chém nghiêng, lĩnh hội sự phát lực cùng sự phiêu dật của đao pháp, phảng phất như để giải tỏa oán khí trong bụng.

Không biết đã huy đao bao nhiêu lần, đợi đến khi trán của Tiêu Bố Y đã đẫm mồ hôi, huy đao lưu loát như nước chảy mây bay, lúc này mới dừng lại.

Gạt mồ hôi, thở dốc mấy hơi, Tiêu Bố Y chuẩn bị lại tiếp tục luyện một canh giờ nữa, đột nhiên trong lòng chợt cảnh giác, quay đầu nhìn lại.

Hắn cảm thấy có người ở phía sau chăm chú nhìn hắn, đây là một loại cảm giác rất kỳ quái, hắn cũng không biết bản thân từ khi nào cảm giác lại mẫn cảm như thế, tựa như lúc trước Lý Chí Hùng vẫn cho rằng mình che mặt, lại không qua lại nhiều với hắn, cho nên cứ đường hoàn xuất hiện trước mặt hắn, lại không biết hắn đã sớm nhận ra Lý Chí Hùng là sát thủ, lúc này mới có sự chuẩn bị.

Ánh trăng ở phía chân trời như móc câu, bầu trời đầy sao, nước sông sáng ngời, cho nên trời đêm tuy khuya, thảo nguyên cũng không phải là tối đen như mực.

Phía sau cây cỏ phập phồng, nhộn nhạo như sóng cuộn, nhưng Tiêu Bố Y thực không nhìn thấy bất kỳ ai.

Chậm rãi quay đầu đi] Tiêu Bố Y đã có sự cảnh giác, bản thân đêm khuya đi luyện đao, không ai biết được, sao lại có ai âm thầm quan sát, chẳng lẽ là Lục An Hữu?

Nhưng Lục An Hữu đã cùng Bì Già đi Phó Cốt, nhưng nếu không phải là Lục An Hữu, vậy thì là ai?

Tuy đã quay đầu lại, nhưng cảm giác bị người nhìn trộm càng thêm mãnh liệt, Tiêu Bố Y trong lòng bất an, muốn đề đao đi xem, nhưng rốt cuộc cũng ráng nhẫn nhịn lại.

Ta sáng địch tối, nếu là địch thủ, mạo hiểm xong tới, địa thế không quen, chưa đánh đã lâm vào hạ phong.

Khoanh chân ngồi xuống, đối mặt với phương hướng hoài nghi có địch, Tiêu Bố Y thả lỏng thân tâm, khép nhẹ hai mắt, sử dụng tai để lắng nghe. Tiếng gió, tiếng nước, tiếng côn trùng kêu vang đều rõ ràng lọt vào tai, nhưng vẫn không nghe được tiếng người.

Tiêu Bố Y trong một khắc cơ hồ có ảo giác, đối diện thực không có bất kỳ ai, hay là bản thân đã quá hoảng hốt?

Ý niệm này trong đầu vừa mới xẹt qua, Tiêu Bố Y đột nhiên cảm thấy mặt đất có chút rung động, loại rung động này hết sức khẽ, nếu không phải hắn khoanh chân ngồi xuống, thả lỏng tâm cảnh, tuyệt đối sẽ không nhận ra được.

Tiêu Bố Y đột nhiên đứng dậy, tưởng là động đất, nhưng rung động trong giây lát đã tăng cao, sau đó ở phía sau truyền đến âm thanh như sấm động, vạn mã tung hoành.

Không phải vài con ngựa, không phải trăm con ngựa, mà là hàng vạn con. Lúc trước mã đội của Lịch Sơn Phi chỉ hơn trăm người, xông tới đã kinh thiên động địa, nay hàng vạn con ngựa cùng xông tới thì còn làm cho người ta rung động đến cỡ nào nữa?

Tiêu Bố Y nghe tiếng vó như là dẫm nát lồng ngực vậy, phành phành ầm vang, làm cho mặt đỏ tận mang tai. Quên đi nguy hiểm trước mắt, khó có thể tin mà xoay người lại, lập tức thấy một bầy ngựa như là một đám mây đen ùn ùn kéo tới.

Số lượng ngựa khổng lồ làm cho người ta khó có thể tưởng tượng, hàng vạn con ngựa cùng tung vó với khí thế không gì cản nổi. Chay trước đàn ngựa là một con ngựa lông trắng như tuyết, trong bóng đêm cực kỳ bắt mắt, như có ánh trăng chảy xuôi khắp thân ngựa tuyệt trần, chạy trước bầy ngựa một khoảng.

Thớt ngựa kia thần thái bay bổng, xem có có khí thế đế vương, tốc độ trên đường nhanh như điện xẹt, Tiêu Bố Y khi xoay người lại, phát hiện chúng còn ở tại chân trời, nhưng đợi khi kinh ngạc qua đi, bầy ngựa đã tới cách hắn không đầy trăm trượng.

Tiêu Bố Y phản ứng đầu tiên chính là lui về phía sau, hướng tới chân núi, đây là bản năng của con người, né tránh lực lượng không thể kháng cự của tự nhiên.

Ngựa đầu đàn rất tốt, bầy ngựa cũng là bầy ngựa vĩ đại nhất mà hắn đã từng thấy, hắn nếu thuần phục mang về mục trường được, vậy không cần phải làm ăn nữa, cái này tuyệt đối là thu hoạch lớn nhất từ khi lên đường!

Nhưng hắn không muốn đi chịu chết.

Hắn tuy là một người thuần ngựa ưu tú, nhưng lúc này mà xông tới tuyệt đối cùng với chịu chết không khác gì nhau. Đây không phải là một con ngựa, bầy ngựa cho dù không tới một vạn thì cũng là mấy ngàn. Chừng này con ngựa tự tập lại một chỗ, lực lượng xông tới không thể kháng cự, thanh âm ầm ầm, thủ pháp âm thanh của hắn ở trong trường hợp này xem ra là không thể thực hiện được, chỉ cần hắn rớt khỏi lưng ngựa, không hỏi cũng biết, hắn sẽ hóa thành tương thịt!

Hắn lui ra phía sau hai bước, phía sau đột nhiên có gió nhẹ rung động, Tiêu Bố Y trong lòng thầm run sợ, mới nhớ tới còn có kẻ địch bên người, cử chỉ của hắn lúc này lại thất thố, hiển nhiên là đã nhân cơ hội mà đánh lén.

Không kịp xoay người quay đầu lại, Tiêu Bố Y đơn đao nơi tay, thân mình xoay tròn, đã hướng tới chỗ gió nổi lên mà chém ngang qua.

Chiêu này của hắn biến tốc cực nhanh, chiêu thức cũng không lan rộng, đều là tích lũy toàn bộ kinh nghiệm của bản thân, tự nghĩ đối phương cho dù là Lục An Hữu, quá nửa cũng sẽ không cùng hắn lưỡng bại câu thương.

Nhưng hắn chém ra một đao, lại bổ vào khoảng không. Hắn chỉ cảm giác có một người như là cái bóng lướt sát bên người hắn, khi quay đầu nhìn lại, người nọ đã cách xa hắn ước chừng ngoài mười trượng!

Tiêu Bố Y trong lòng kinh hoàng, đao thứ hai rốt cuộc cũng không thể chém ra, hắn cho tới bây giờ cũng không nghĩ đến con người lại có thể có tốc độ như thế!

Người nọ thân hình như quỷ mị, lại tựa như thương ưng, Lịch Sơn Phi so với hắn, bất quá chỉ như là một con hoàng tước mà thôi.

Một tiếng 'ồ' nhẹ ở bên tai Tiêu Bố Y, người lưu lại âm thanh đã ở ngoài mười trượng, quay đầu nhìn lại, rồi lại xoay người như một làn khói nhẹ chạy về phía trước, phương hướng mà hắn phóng đi lại là con ngựa sáng như ánh trăng kia!

84. Chương 84: Chàng Đối Với Ta Thật Tốt

Tiêu Bố Y một đao chém vào khoảng không, ngẩn ra tại chỗ, cơ hồ quên cả suy nghĩ.

Với ý tưởng của hắn, người nọ cơ hồ là đi chịu chết, nhưng khi người nọ quay đầu lại nhìn, tim của Tiêu Bố Y thiếu chút nữa là nhảy vọt ra ngoài, hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới là sẽ gặp lại người này.

Người nọ cặp mắt trọng đồng, râu đầy mặt, rõ ràng chính là Áo Mạt Ô Đặc đã từng cứu hắn một mạng!

Tiêu Bố Y không nghĩ đến bản thân có thể gặp lại người này, càng không nghĩ đến mình lại còn chém người này một đao, không khỏi hối hận không thôi.

Tuy Áo Mạt Ô Đặc như là thiên thần, một đao của mình không động đến được cọng lông của hắn, nhưng không biết người này có ghi hận vào lòng đối với mình hay không?

"Cẩn thận" Mắt thấy đại hán trọng đồng đang tà tà tiến tới, rất nhanh đã tiếp cận bầy ngựa, Tiêu Bố Y tạm thời quên đi tất cả, lên tiếng gấp rút hô lên. Hắn thật sự không rõ đại hán trọng đồng vì cái gì mà muốn tự dồn bản thân vào tử địa. Hắn lên tiếng hô lên tuy rất lớn, nhưng trong tiếng vó ngựa ầm ầm thật sự là không đủ lớn, chỉ như là một hòn đá lọt thỏm vào biển lớn mà thôi.

Đại hán trọng đồng cũng không biết là có nghe được hay không, bỗng nhiên lại gia tăng tốc độ, lăng không nhảy lên, muốn cưỡi lên trên lưng con ngựa đầu đàn!

Con ngựa đầu đàn hí lớn một tiếng, nhìn thấy có người tới, đột nhiên cũng tăng tốc chạy như điên.

Đại hán trọng đồng thân pháp cực nhanh, mưu tính cũng đã lâu, thật sự là đã dồn toàn bộ công lực bình sinh, đang muốn bắt lấy con ngựa đầu đàn, không nghĩ đến lực bùng nổ kinh người của con ngựa này vượt quá sự tưởng tượng của hắn, chỉ vọt một cái đã lướt sát qua người hắn.

Đại hán trọng đồng đang còn ngạc nhiên vì tính tóan có sự sai lầm, thì đã rơi xuống mặt đất, con ngựa đầu đàn thân như ánh trăng đã cách xa hắn, muốn bắt lại thì đã muôn vàn khó khăn. Giờ phút này bầy ngựa thế như bài sơn đảo hải đã xông tới, mắt thấy đã muốn đụng vào đại hán trọng đồng. Tiêu Bố Y thấy vậy hãi hùng khiếp đảm, tiến lên vài bước, nhưng cũng không thể xoay chuyển.

Loại cảnh tượng hàng vạn con ngựa chạy cuồng loạn này ít ai thấy được, nhưng uy lực to lớn thật sự nghe thấy cũng hoảng sợ.

Đại hán trọng đồng cũng thét dài một tiếng, lại phóng người lên cao, vô số con ngựa đã vọt qua dưới chân hắn, khi hắn lại hạ xuống đã đáp trúng lưng một con ngựa, lắc mình xông lên trước.

Tiêu Bố Y thấy vậy cũng trợn mắt há hốc mồm, chỉ cảm thấy người này thân thể tuy to lớn, nhưng lại linh hoạt như khỉ, uy mãnh như báo, kiêu ngạo như thương ưng vậy. Người đứng trên lưng ngựa, cũng không ngồi xuống, chỉ có mũi chân là điểm lên trên lưng những con ngựa hoang, trong sự cuồng loạn của hàng vạn con ngựa, vẫn như giẫm trên đất bằng mà chạy như điên về phía trước, trong giây lát đã tới phía trước bầy ngựa.

Chỉ là ocn ngựa đầu đàn tựa hồ cảm thấy được sự nguy hiểm, đã bỏ xa bầy ngựa hơn mười trượng, đại hán đứng ở trên lưng của con ngựa phía trước nhất của bầy ngựa, thật ra cũng không có nguy hiểm gì.

Chẳng qua loại sống yên trong nguy hiểm này thì phải có thân thủ còn lá gan lớn như trời, Tiêu Bố Y cách đó không xa nghe được tiếng vó ngựa ầm ầm, trong lòng đã nhanh chóng bị kích thích nhiệt huyết, đại hán này đứng ở trong đó, trấn tĩnh tự nhiên, sự can đảm thực sự làm cho người ta khâm phục.

Đại hán một kích không thể đắc thủ, cũng không dám tùy tiện hạ xuống, đợi sau đó một lát, lại quay đầu lại nhìn về phía Tiêu Bố Y.

Bầy ngựa thế như thủy triều tràn tới, chỉ một lát sau, Tiêu Bố Y đã thấy điểm cuối của bầy ngựa.

Không biết là bị bầy ngựa làm cho phấn chấn, hay là bị đại hán trọng đồng làm cho thức tỉnh, Tiêu Bố Y đột nhiên phát lực chạy như điên, tà tà tiến lên, đuổi theo con ngựa chạy sau cùng. hắn cũng muốn giống như đại hán trọng đồng, cưỡi lên một con ngựa hoang, đuổi theo xem thử đến tột cùng là gì.

Hắn đã mơ hồ đoán ra, đại hán này chấp nhận mạo hiểm, chính là muốn bắt được con ngựa đầu đàn. Bằng không với bản lãnh của hắn, con ngựa đầu đàn cho dù chạy nhanh đến đâu, cũng sẽ bị hắn bắn chết.

Áo Mạt Ô Đặc một cung bốn tiễn, giết người đều như là cỏ cây, ngựa tuy thần tuấn, nhưng làm sao địch nổi cung thần của hắn.

Tiêu Bố Y chạy tuy mau, lại không kịp sự mau lẹ của ngựa, đợi đến khi bụi mù tan hết, con ngựa hoang cuối cùng cũng đã cách ngoài trăm trượng.

Tiêu Bố Y từng hơi thở hổn hển, tim đập kịch liệt. Tuy không có nhảy vào bầy ngựa, nhưng một khắc gần sát vào bầy ngựa lại càng cảm thấy áp lực, gió bay cát chạy, làm cho người ta cất bước cũng khó khăn.

Loại áp lực này cùng sự sợ hãi người thường thật sự khó có thể vượt qua, như là sấm chớp trên bầu trời không gì có thể ngăn cả nổi.

Đợi đến khi bình phục lại hơi thở, bầy ngựa đã sớm biến mất về phía chân trời, cũng không biết đại hán trọng đồng rốt cuộc có bắt được con ngựa đầu đàn hay không, Tiêu Bố Y hai lần gặp hắn, trong lòng không khỏi có chút tiếc nuối, có chút mất mát.

Khi chậm rãi trở về lều, mọi người đều đã sớm tỉnh giấc, trong lúc nhất thời không biết đã có chuyện gì phát sinh.

Tiêu Bố Y giải thích đại khái nguyên do, mọi người lúc này mới thả lỏng.

Mấy ngày này, phong ba không ngừng, các thương nhân đã sớm thần hồn nát thần tính, thầm nghĩ ra ngoài làm ăn cũng có thể sẽ có ngày lụn bại, rất nguy hiểm, có người thậm chí còn hối hận lần này đã tự thân xuất mã. Nhưng khi thấy vẻ mặt bình tĩnh của Tiêu Bố Y, lại cảm thấy sẽ không có gì bất ổn.

Tiêu Bố Y tuy làm Phó lĩnh đội, nhưng cũng không thể không biết Lục An Hữu cũng không tín nhiệm hắn, nên cho dù hắn có giỏi cũng không an bài hắn trông coi doanh trại. Lần này Lục An Hữu theo Bì Già giả dạng làm người thảo nguyên, thủ hạ dưới tay đương nhiên là giao cho Bối Bồi phụ trách, cho nên cũng không đến phiên hắn thống lĩnh.

Hắn vốn không xem trọng quyền lợi, càng mừng vì được nhàn, cũng không nói gì nhiều, khi quay lại khu trại lại nhìn thấy Bối Bồi vẫn ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng buồn cười, thầm nghĩ cho dù có ngạo [ũng không cần như thế.

Vốn muốn cùng hắn nói vài câu, nhưng thái độ của hắn thật sự là xa cách người khác cả ngàn dặm, hắn đang uể oải cũng không muốn đi kia buồn bực. Nhìn thấy mấy huynh đệ, giản lược nói lại tình huống nhưng cũng không có nói đến Áo Mạt Ô Đặc kia, các huynh đệ đều cười nói, những con ngựa này nếu có thể đưa về mục trường, thì về sau cũng không cần phải đi buôn bán làm ăn nữa.

Tiêu Bố Y ung dung cười nói, khi về lại lều lòng dạ cũng thoải mái một chút, mọi người cùng hắn huynh đệ tình thâm, nghĩa khí làm trọng, cũng đều là hán tử, rất nhiều chỗ cũng không cần phải nghĩ xa xôi, cũng rất là thoải mái.

Chỉ đơn giản nói về việc bốn mươi hai lượng vàng kia, mình nói tiêu hết, bọn họ cũng không hỏi một câu, đó là sự ủng hộ cùng tin tưởng tuyệt đối. Sau đó hắn các cược một ván thành công, đổi lại được tài vật hơn xa bốn mươi hai lượng vàng, các huynh đệ đều cao hứng, nhưng cũng không quá mức si mê, cũng chưa từng hỏi nhiều, cho dù Mạc Phong bất quá cũng chỉ tiêu chút tiền mà thôi, khi Nhị đương gia Tiết Bố Nhân đem đi đại đa số tiền tài làm cơ sở để sơn trại phát triển mục trường, các huynh đệ cũng không nói hai lời.

Bọn họ tín nhiệm mình, đi theo mình không chối từ vất vả, bản thân mình phải thực hiện cho tốt lời hứa về sự nghiệp với bọn họ mới được.

Khi vào trong lều, phát hiện Hàn Tuyết không còn ngủ đã ngồi trong góc lều, nhìn thấy hắn đi vào, sự vui mừng chợt lóe qua, nhẹ giọng nói: "Bố Y, chàng mới về?"

Tiêu Bố Y ứng một tiếng, "Mặt ngoài núi đột nhiên có một bầy ngựa hoang, cũng làm cho nàng tỉnh giấc" Đã quá nửa đêm, thầm nghĩ muốn đi ngủ, lại phát hiện Hàn Tuyết ngồi ở trong góc lều tối đen, con ngươi đen láy đang nhìn mình, giống như có chuyện muốn nói, nhịn không được hỏi, "Nàng chờ ta có việc sao?"

Hàn Tuyết gật gật đầu, "Thương đội lần này không thuận lợi sao?"

"Quả thật là như thế," Tiêu Bố Y phát hiện mấy hôm nay Hàn Tuyết rất hay trầm mặc, thương đội không đi Phó Cốt, mình cũng quên giải thích lý do cho nàng, "Bởi vì Khả Đôn đến Phó Cốt, Phó Cốt muốn phụ trách sự an toàn của nàng ta, cho nên Bách phu trưởng Diệc Lỗ không cho chúng ta vào trong tộc Phó Cốt. Tuyết Nhi, nàng không nên gấp, sự tình rồi cũng sẽ có biện pháp giải quyết".

Hắn mấy ngày này cùng Hàn Tuyết tuy không tính là xa chạm nhiều, nhưng nếu nói hắn không có cảm tình với Hàn Tuyết thì cũng là giả. Nhưng gặp phải ánh mắt tín nhiệm của Hàn Tuyết, hắn lại nhớ tới lời hứa của mình, vẫn luôn giữ lễ mà đối đãi với nàng. Một tiếng Tuyết Nhi này bật thốt lên mà ra, bản thân cũng ngẩn ra, hắn lúc này mới phát hiện, hình như Hàn Tuyết cũng rất ít xưng hô hắn là Bố Y, đa số đều Thiếu đương gia.

Chẳng lẽ tiếng Tuyết Nhi này là do hắn bị cách xưng hô của nàng cuốn hút?

Ánh mắt Hàn Tuyết mông lung, trong lòng cảm kích, hắn phát hiện Tiêu Bố Y lúc nào cũng luôn lo lắng cho người khác, lại quên bản thân mình đang gặp phải khó khăn rất lớn, loại nam nhân này nàng trước kia chưa bao giờ gặp qua, về sau còn có thể gặp được không?

"Ta cũng muốn nói, thật ra ta cũng quen với Khả Đôn, hơn nữa còn quen với con gái Khắc Lệ Ti Tháp Cách của nàng, nếu các người cần thì ta có thể lén đến Phó Cốt tìm Khắc Lệ Ti Tháp Cách, xin cô ta cho phép các người vào Phó Cốt. Lần này hình như là bộ lạc Phó Cốt đối với các người cố ý làm khó, lão nhân Bì Già họ cũng biết, ta chỉ sợ Bì Già sẽ không được gặp Khả Đôn" Hàn Tuyết nhẹ giọng nói.

Tiêu Bố Y trong lòng rùng mình, "Nàng nói bọn họ cố ý làm khó, cố ý không cho thương đội tiến vào Phó Cốt?"

Hàn Tuyết gật đầu, "Ta chẳng qua cũng là đoán thôi".

"Khắc Lệ Ti Tháp Cách?" Tiêu Bố Y đọc lại một lần, cực lực nhớ kỹ, có chút cười khổ nói: "Tên của người Đột Quyết nào cũng đều cổ quái khó đọc như vậy sao?"

Hàn Tuyết khẽ cười nói: "Tháp Cách là tiếng Đột Quyết, nếu dùng tiếng của người Trung Nguyên thì có nghĩa là công chúa, vương tử gọi là Tháp Khắc. Khắc Lệ Ti là tên của công chúa, cho nên mới gọi là Khắc Lệ Ti Tháp Cách".

Tiêu Bố Y chợt hiểu gật đầu, "Thì ra là như thế".

"Bố Y, cho tới nay, đều là chàng giúp ta," Hàn Tuyết nhẹ giọng nói: "Nếu có thể vì thương đội xuất một phần lực, ta cũng rất nguyện ý".

Tiêu Bố Y trầm ngâm hồi lâu mới nói: "Ta biết nàng tâm tính thiện lương, cũng muốn giúp ta. Nhưng chúng ta hãy đợi hai ngày rồi tính, nếu để nàng tùy tiện đi Phó Cốt, Bì Già nếu thành công, nhiều ít cũng là không tôn trọng lão. Nhưng vô luận như thế nào, ta cũng cảm ơn ý tốt của nàng".

Hàn Tuyết chậm rãi gật đầu, "Bố Y, chàng suy nghĩ rất nhiều, cũng rất cẩn thận, không cần cảm ơn, nếu nói cảm ơn, thì ta phải nói mới đúng, chàng đối với ta quá tốt, ta đời này cũng không thể đền đáp hết được".

Lời nàng nói cũng có chút thâm ý, Tiêu Bố Y trong lòng hồi hộp, khi lẩm nhẩm lại những lời chàng đối với ta quá tốt, ta đời này cũng không thể đền đáp hết được, trong lòng khẽ rung động, không khỏi có chút phát ngốc ra.

85. Chương 85: Chém Sói

Tiêu Bố Y án binh bất động, một mặt là bởi vì sợ bất kính với Bì Già, nguyên nhân quan trọng nhất cũng không có nói với Hàn Tuyết, hắn không muốn tranh công với Lục An Hữu.

Lần này Lục An Hữu thân là Lĩnh đội, chủ động hộ tống Bì Già đi Phó Cốt, đương nhiên là vì muốn tạo nên ấn tượng tận tâm hết sức với các thương nhân, Tiêu Bố Y mạo muội ra tay, chuyện không thành thì bị người nhạo báng còn chưa nói tới, sự thành nói không chừng cũng không phải là chuyện tốt.

Các thương nhân như bầy kiến lo lắng chạy tới chạy lui, không lâu lại chạy đến tìm Tiêu Bố Y. Vô luận tình huống gì, Tiêu Bố Y xem ra đều trấn tĩnh như thường, không loạn chừng mực, điều này làm cho mọi người nhìn thấy hắn trong lòng đều rất trấn định.

Trận chém giết trong đêm mưa lúc trước, người khác cách họ quá xa nhìn không ra, nhưng Tiêu Bố Y vì bảo hộ thương đội đổ máu liều mạng, mọi người đều thấy rõ.

Cho dù đêm đó Tiêu Bố Y rất chật vật, nhưng chỉ có vài huynh đệ mà giết được mười mấy người, đem Lịch Sơn Phi đánh lui, điều này trong mắt các thương nhân là cực kỳ có năng lực, tẫn tâm tẫn trách. Đương nhiên đánh lui Lịch Sơn Phi là ba người hợp lực, trừ Tiêu Bố Y ra, còn có Bối Bồi cùng Lục An Hữu, nhưng các thương nhân lại dễ dàng đem công lao tính lên đầu Tiêu Bố Y, bọn họ đều cho rằng, bản thân đã hiểu được Cao gia vì cái gì mà phái Tiêu Bố Y làm Phó lĩnh đội, người này làm việc bình tĩnh, sâu không lường được.

Thương đội bất động hai ngày, có thương nhân đã rất bất mãn, cũng có người đã nén giận không được. Đương nhiên vô luận co tức giận như thế nào, bọn họ cũng không dám đi tố khổ với Bối Bồi, cho nên đối tượng tố khổ đương nhiên là Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y vô luận tố khổ như thế nào, thần sắc đều nhẫn nại, phi thường kiên nhẫn, lại hết sức đồng tình. Các thương nhân sau khi tố khổ, tâm tình cũng thoải mái hơn, sự hảo cảm đối với Tiêu Bố Y lại càng tăng thêm một tầng.

Đồng tình không cần tốn tiền, nhưng lại có thể kiếm được tiền, Tiêu Bố Y một phen đồng tình, túi tiền của các huynh đệ lại sung túc thêm không ít, bởi vì các thương nhân yêu thì yêu cả đường đi lối về, không có việc gì cũng cấp cho mấy huynh đệ này chút tiền, tuy không phải là tiền thù lao, nhưng các huynh đệ đều biết, so với tiền thù lao thì còn quý trọng hơn rất nhiều.

Các huynh đệ đều lén nghị luận, thì ra còn có cách kiếm tiền nhanh hơn, đó là sự đồng tình của Thiếu đương gia.

Đã qua ba ngày, cũng đã qua rằm, các thương nhân đều rất nôn nóng, uể oải tới lui. Bởi vì căn cứ theo tin tức của Bối Bồi, Khả Đôn giá nữ có thể đã rời đi, vậy có đi Phó Cốt hay không thì còn ý nghĩa gì nữa?

Tiêu Bố Y mấy ngày nay buổi tối thì luyện đao, ban ngày thì ngẫm nghĩ chiêu thức, nhưng đại hán trọng đồng cũng không có xuất hiện, làm cho hắn chỉ cảm thấy hai người thực không có duyên phận. Có một số thương nhân nhận nại không nổi, tìm Bối Bồi hỏi cho rõ, nhưng cũng không có đáp án chính xác nào, không cần hỏi ta, ta cũng không biết trả lời.

Các thương nhân từ kỳ vọng đến tuyệt vọng, lại càng bất mãn với Lục An Hữu. Cảm tình của con người đích xác là kỳ quái, nếu xem một người thuận mắt, cho dù mặt hắn có rỗ chằng rỗ chịt cũng xem như là tuấn tú, nhưng nếu đã xem không vừa mắt, thì có thể nào cũng là khó coi. Mọi người cuối cùng thầm nghĩ đợi Lục An Hữu dẫn Bì Già trở về, sau đó khởi hành đi Bạt Dã Cổ sớm một chút, nói không chừng còn có thể làm ăn được.

Lục An Hữu không có trở về, thủ hạ mà hắn dẫn đi trở về, mang theo hai tin tức, một tốt một xấu. Tốt đương nhiên là Khả Đôn tuy vẫn ở tại Phó Cốt, không biết vì nguyên nhân gì, con gái của Khả Đôn vẫn không xuất giá. Xấu chính là, bởi vì Tù trưởng Niết Đồ ngăn cản, nên Bì Già vẫn không gặp được Khả Đôn, cho nên Lục An Hữu vẫn ở đó, chờ đợi thời cơ gặp Khả Đôn.

Các thương nhân trước vui sau buồn, Tù trưởng Phó Cốt Niết Đồ đã ra mặt, chuyện này xem ra cũng không đơn giản.

Tiêu Bố Y lúc này mới phát giác Hàn Tuyết rất thông minh, nhìn thấy các thương nhân đều nhìn mình, rốt cuộc cũng phải hắng giọng, chậm rãi đi đến bên cạnh Bối Bồi.

"Không cần hỏi ta biện pháp, ta cũng không có" Bối Bồi ánh mắt nhìn trời thu hồi lại, dừng ở trên mặt Tiêu Bố Y.

Bên cạnh Tiêu Bố Y là tứ đại thương nhân, gần đây cũng đã thành bằng hữu, nghe được Bối Bồi vẫn lãnh đạm nưh dự kiến, đều nhìn nhau cười khổ.

"Bối huynh tuy không có biện pháp, ta cũng có biện pháp của ta, không biết có nên nói hay không?" Tiêu Bố Y lại cười nói.

Các thương nhân tinh thần phấn chấn, có chút ngoài ý muốn, Bối Bồi vẻ mặt cũng ngạc nhiên, "Ngươi có biện pháp gì, ở đây chờ sao?"

"Ở đây chờ đương nhiên không phải là biện pháp" Tiêu Bố Y cười nói: "Chẳng qua bên cạnh ta có bằng hữu quen biết với một tỳ nữ của Khắc Lệ Ti Tháp Cách, nếu thông qua quan hệ này, dùng một chút tiền tài, nói cho Khắc Lệ Ti Tháp Cách về tình hình của thương đội, nói không chừng sự tình sẽ có chuyển biến".

Các thương nhân đều ngẩn ra, bởi vì theo biểu hiện của Tiêu Bố Y, hắn đối với nơi này không chút quen biết, không nghĩ đến mây trên trời nói không chừng đám nào cũng có thể có mưa, bằng hữu của Tiêu Bố Y lại quen biết với tỳ nữ của Tháp Cách? Nghe hắn nói cũng rất khả thi, các thương nhân đều cảm thấy đáng thử một lần.

Tiêu Bố Y nói nửa thật nửa giả, mang tính chất mua chuộc nhờ vả, một nguyên nhân bởi vì người khác sẽ không tin bằng hữu củ hắn lại quen với Tháp Cách, nếu truy cứu ra, chẳng khác nào là vạch trần thân phận của Hàn Tuyết, một nguyên nhân khác đương nhiên là, cho dù thất bại, cũng có thang để rút lui, lực lượng của tỳ nữ dù sao cũng nhỏ bé. Hiện tại thấy các thương nhân đều nóng như lửa đốt, Tiêu Bố Y cũng phải bất chấp mặt mũi của Lục An Hữu.

"Thật ra đề nghị của Bố Y cũng rất đáng để thử một lần" Viên Lam lấy tư thế cùng áp lực như Thái Sơn tận lực ủng hộ.

Vốn tưởng rằng Bối Bồi sẽ cười nhạt mà bỏ qua, không nghĩ tới hắn lại không chút do dự, phất tay nói: "Tốt lắm, ngươi cùng bằng hữu của ngươi vào lúc mặt trời mọc xuất phát, chuyện của thương đội có thể giao cho ta, cho ngươi thời hạn năm ngày, vô luận có được hay không cũng phải trở về thông báo".

Tiêu Bố Y ngẩn ra, ôm quyền nói: "Vậy thương đội nhọc công Bối huynh rồi".

Bối Bồi thản nhiên nói: "Chức trách nơi thân, không dám không ra sức".

Các thương nhân thầm nghĩ, ở cùng với người này lâu như vậy, giờ mới nghe những câu giống tiếng người.

Tiêu Bố Y không nghĩ đến sự tình lại thuận lợi như thế, lập tức báo cho Hàn Tuyết, đương nhiên đối với bên ngoài vẫn là Tiết Hàn, bởi vì Hàn Tuyết quen với tỳ nữ của Tháp Cách, trong mắt các thương nhân giá trị cũng tăng rất nhiều. Các thương nhân không nói hai lời, liền cấp cho Tiêu Bố Y mười lượng vàng, một gói to ngân đậu, xem như là chuẩn bị cho tỳ nữ kia.

Tiêu Bố Y biết bọn họ không thiếu nhất chính là tiền, cũng không từ chối, huống chi đi làm việc công thì phải có công phí. Cho nên mang theo vàng, ngân đậu, cùng sự kỳ vọng cùng Hàn Tuyết lên đường, trong lòng thật ra cũng lo lắng, nhưng biểu hiện vẫn là bất động thanh sắc.

Cách xa thương đội chừng mười dặm, Hàn Tuyết không nói hai lời, trước tiên là nói đi hướng bắc, tuy không phải là trở lại đường cũ, Tiêu Bố Y cũng không nghi ngờ, thúc ngựa theo sau.

Hai người sáng sớm xuất phát, một hơi đi đến trưa, phía trước đã có núi non trập trùng, liên miên không dứt.

Hàn Tuyết lúc này mới chỉ roi ngựa, "Ta biết trong này có đường nhỏ, tuy gập ghềnh khó đi, chẳng qua có thể tới được bên trong Phó Cốt. Ta nghĩ từ nơi này vào Phó Cốt, sẽ không bị người Phó Cốt ngăn trở.

Chúng ta đến đó có thể mua quần áo lẫn vào, chúng ta đều là người lạ, không giống như Bì Già nên dễ gây chú ý, chỉ cần có thể gặp được Khắc Lệ Ti, ta nghĩ nhưng chuyện khác cũng sẽ không thành vấn đề".

Tiêu Bố Y gật đầu, đây là lần đầu tiên hắn nghe chú ý của Hàn Tuyết, đột nhiên phát hiện suy nghĩ của Hàn Tuyết cũng rất rõ ràng, làm việc đều có kế hoạch.

Hai người tùy tiện ăn chút lương khô, nghỉ ngơi một chút rồi giục ngựa nhập sơn, Hàn Tuyết vẫn cưỡi ngựa đi trước, thuật cưỡi ngựa cũng không tệ. Đường nhỏ gập ghềnh, rất nhiều chỗ đều là cỏ cây um tùm, loạn thạch đầy đường, Hàn Tuyết thật cẩn thận điều khiển ngựa, lại thầm muốn sớm đến Phó Cốt, giúp Tiêu Bố Y làm chút chuyện này.

Trời đã về chiều, bóng nói ngả xuống như tâm sự của Hàn Tuyết, nàng thầm nghĩ lần này Tiêu Bố Y nếu có thể lập công lớn, khi về lại Mã ấp quá nửa là sự nghiệp có thể thành, càng được Bùi tiểu thư coi trọng, hai người trai tài gái sắc, cùng chắp cánh tung bay là tốt nhất.

Bản thân mình nhận được ân đức của hắn, vốn nghĩ không thể báo đáp được, thầm nghĩ tận tâm vì hắn làm thành việc này, nhưng mất đi Tiêu Bố Y, đời này của mình phỏng chừng cũng khó mà tìm được nam nhân tốt như vậy, chỉ sợ chung thân sẽ tiếc nuối, khi nghĩ như vậy, trong lòng cũng khẽ chua xót.

Hàn Tuyết trầm tư suy nghĩ, nhiều ít cũng có chút thất thần, đột nhiên ngựa sợ hãi hí lên một tiếng, vó trước giơ cao người dựng lên. Hàn Tuyết cả kinh, không kịp chụp lấy dây cương nên ngã từ trên lưng ngựa xuống đất.

Đừng núi không bằng phẳng, đầy những đá vụn, khi rơi xuống đất nàng lấy tay chống xuống đất, lại cảm thấy tay đau xót, đau đến thấu tận trong lòng, mờ mịt thất thố. Đột nhiên thấy tiếng gió nổi lên, Hàn Tuyết tập trung nhìn thì thấy một ác lang đang hung hăng xông tới, không khỏi hiểu ra.

Ngựa thì sợ sói, cho nên mới nhảy dựng lên, chỉ là mình đã trải qua muôn ngàn khó nhọc, mắt thấy đã có thể trở về bộ lạc, cũng không muốn dễ dàng táng thân vào miệng sói? Hàn Tuyết trong lòng mờ mịt, muốn giãy dụa thì thấy chân cũng đau nhức, lúc này mới phát hiện chân đã bị trật.

'Băng' một tiếng vang lên, ác lang đột nhiên quay cuồng ngã xuống đất, cổ họng cắm một mũi tên, từ trên triền núi mà lăn xuống. Tiêu Bố Y lập tức vọt xuống ngựa, chạy nhanh tới muốn đỡ Hàn Tuyết dậy.

Hắn để cho Hàn Tuyết đi trước dẫn đường, bản thân cũng không dám bất cẩn chút nào, trường cung trên vai, lúc nào cũng có thể ra tay, nhìn thấy ác lang bỗng nhiên từ trong bụi cỏ xuất hiện, trước tiên là bắn tên, sau đó mới chạy tới.

Hàn Tuyết ánh mắt chợt lóe, đột nhiên thất thanh hét lên: "Cẩn thận phía sau".

Tiêu Bố Y trong lòng rùng mình, không thể né tránh, bởi vì hắn đang ở phía trước Hàn Tuyết. Cả người đột nhiên lui ra phía sau một bước, tổng thẳng ra sau. Phía sau vang lên một tiếng rít trầm thấp, trong giây lát huyết vũ đầy trời. Tiêu Bố Y khi lui về phía sau, đơn đao đã sớm ra khỏi vỏ, vô thanh vô tức đâm ra từ dưới nách.

Chiêu này sử ra, không nói tới sói đói, cho dù là người cũng rất khó phòng bị. Tiêu Bố Y một đao sau khi đâm trúng, không chút do dự huy đao xóc lên trên, thân đao chợt nhẹ thì biết đao thế đã hết, khẽ xoay người đột nhiên xấn đao tới.

Một chiêu ba thức này, tuy so ra kém hơn đao chiêu phức tạp ghi trong đao phổ, nhưng cũng là thủ đoạn cực kỳ thực dụng.

Một đầu sói bay lên trời, thân đã bị rạch tung, huyết vũ đầy trời, Tiêu Bố Y khẽ khép mắt lại quan sát bốn phía còn có con nào nữa hay không, lúc này mới xoay người đi tới quan tâm hỏi: "Nàng có sao không?"

Hàn Tuyết chỉ vào trên người hắn, kinh hoàng nói: "Chàng bị thương?"

Tiêu Bố Y khẽ hoạt động, ngoại trừ cảm thấy sau lưng hơi đau một chút, thì cũng không có đáng ngại, lắc lắn đầu nói: "Là máu sói".

Ánh mắt chợt lóe, phát hiện tay của Hàn Tuyết máu tươi ròng ròng, vội bước nhanh tới trước ngựa, đưa tay lấy túi nước, khi trở lại, trên tay còn có thêm một bao thuốc trị thương cầm máu. Cái này là hắn lấy

của Bối Bồi, Bối Bồi thật ra cũng không cự tuyệt.

Nhìn thấy chân của Hàn Tuyết cũng bị trật, Tiêu Bố Y lập tức ngồi xuống, lấy nước rửa vết thương trên tay của Hàn Tuyết, phát hiện vết thương chỉ dài chừng ngón tay, cũng không tính là sâu, mới thả lỏng tâm sự mà đắp thuốc trị thương.

Khi tay của Hàn Tuyết cùng tay hắn vừa tiếp xúc nhau, không biết là đau hay sao mà run lên nhè nhẹ, ánh mắt mơ hồ thoáng hiện nhu tình. Tiêu Bố Y cả người đầy máu, trên mặt cũng thế nhưng cũng không lau đi, xem ra có chút dữ tợn, nhưng trong mắt của Hàn Tuyết, lại rất là anh tuấn.

86. Chương 86: Nhu Tình Lợi Kiếm

Tiêu Bố Y không lưu ý đến ánh mắt của Hàn Tuyết, bằng không đã sớm nhìn ra tình ý mà nàng dành cho mình. Toàn bộ tinh thần của hắn chăm chú vào việc bôi thuốc, rồi lại xé một mảnh vải băng bó vết thương cho Hàn Tuyết.

Hàn Tuyết im lặng nhìn nhất cử nhất động của Tiêu Bố Y, đôi mắt có chút ươn ướt, từ nhỏ đến lớn, nàng tuy cũng có người hầu hạ, dù sao cũng là tỳ nữ. Còn nam nhân chăm sóc một nữ nhân như vậy, nàng cũng là lần đầu tiên gặp được.

Một luồng khí nóng nhộn nhạo chạy trong lòng, Hàn Tuyết nói không nên lời, chỉ mong thời gian vĩnh viễn dừng lại ở giờ khắc này, không cần đi quản cái gì Phó Cốt, Khả Đôn, Mông Trần tộc gì cả.

Tiêu Bố Y cũng đã ngẩng đầu lên, nhìn sắc trời, nhíu mày nói: "Không biết còn bao lâu nữa mới có thể rời núi" Nhìn ác lang đã chết, Tiêu Bố Y cũng có chút kinh ngạc, không biết bản thân từ khi nào đã có loại năng lực này, trước kia mình mà gặp ác lang, chẳng phải quá nửa là chỉ có chạy trối chết hay sao?

Hàn Tuyết thanh tỉnh lại, giãy dụa muốn đứng lên, lại 'ái da' một tiếng. Tiêu Bố Y khẽ cau mày, "Vết thương có nặng không?"

Hàn Tuyết nén chịu đau lắc đầu nói: "Không nặng".

Tiêu Bố Y thấy nàng lên ngựa cũng có chút khó khăn, cười khổ nói: "Cũng không cần nóng lòng nhất thời".

Hàn Tuyết mới đạp chân lên chỗ để chân, thì chân đã mềm nhũn ra mà té xuống, Tiêu Bố Y đưa tay đỡ lấy mới nói gì đó, Hàn Tuyết cũng đã lắc đầu nói: "Bố Y, hiện tại thương đội nóng như lửa đốt, chúng ta đến Phó Cốt sớm một khắc, thì bon họ càng sớm có hy vọng".

Tiêu Bố Y làm sao không biết là như thế, chậm rãi gật đầu, trở người lên ngựa rồi đưa tay ra. Hàn Tuyết ngạc nhiên, trong giây lát tỉnh ngộ ra liền không chút do dự đưa tay ra.

Hai người hai tay nắm chặt, ánh mắt lại không nhìn nhau, Tiêu Bố Y dùng sức kéo Hàn Tuyết đã ngồi ở phía sau hắn.

Tiêu Bố Y thúc ngựa lên đường, huýt lên một tiếng, con ngựa kia tự động đi theo phía sau họ.

Thuật cỡi ngựa của Tiêu Bố Y tinh thuần, hai người cưỡi một ngựa cũng không cần cố sức, điều khiển ngựa vừa nhanh vừa ổn, Thanh Tiêu lại là ngựa tốt chạy cứ như giẫm trên đất bằng vậy.

Cũng may lúc này chỉ có một con đường, Tiêu Bố Y cũng không đi lầm.

Hai người cưỡi chung một ngựa, khó tránh va chạm, Tiêu Bố Y chỉ cảm thấy phía sau tai bay tới từng trận hương thơm, hơi thở như lan, trong lòng không khỏi gợn sóng, nhưng vẫn còn có thể trấn định tâm thần mà cẩn thận đi đường. Hàn Tuyết lại không biết từ khi nào đã đưa hai tay quàng qua eo của Tiêu Bố Y, nhẹ nhàng tựa má vào lưng hắn, trong lúc nhất thời khó có thể làm gì khác.

Đây là một nam tử làm cho người ta động tâm, cũng làm cho người ta khâm phục, Hàn Tuyết trong tâm đã sớm suy nghĩ, nàng chỉ sợ đây là lần cuối cùng mà bọn họ có thể thân cận như thế.

Tiêu Bố Y giục ngựa đi vội, đột nhiên trước mắt trống trải, một cái hồ thật lớn hiện ra trước mắt. Chung quanh cỏ cây um tùm, hoa núi nở rộ, cây cối vờn quanh bên hồ, hoặc cong hoặc xiên không có cây nào mọc thẳng, tạo nên trăm ngàn hình tượng kỳ quái, ngược lại làm cho cảnh sắc càng thêm đẹp không thể tả.

Tiêu Bố Y thấy cũng không có gì lạ, nơi này sơn thanh thủy tú, sơn thủy luôn gắn bó với nhau. Hàn Tuyết cũng đã phục hồi tinh thần, "Bố Y, qua cái hồ này, ước chừng vài dặm nữa là có thể rời núi, sau khi rời núi đi thêm một đoạn là có thể đến rồi nơi tụ tập của người Phó Cốt".

Trong giây lát giọng điệu cũng có phần cảm khái, "Không nghĩ đến nhiều năm như vậy, nơi này vẫn không có gì thay đổi. Lúc trước ta cùng Khắc Lệ Ti vô tình phát hiện chỗ này, trong này u tĩnh, những lúc thanh nhàn…"

Nói tới đây mặt Hàn Tuyết hơi đỏ, không nói nữa, nàng đang muốn nói, nơi này có cái hồ lớn như vậy, ta cùng nàng ta lúc không có việc gì thì cũng thường xuyên đến đây tắm, nhưng lời này làm sao có thể nói với Tiêu Bố Y được.

Tiêu Bố Y nhìn không tới thấy sắc mặt của Hàn Tuyết ở phía sau, chỉ nói: "Ngựa cũng đã mệt mỏi, không bằng nghỉ ngơi một chút rồi hãy đi tiếp".

"Vâng, hiện sắc trời cũng còn sớm" Hàn Tuyết hiện tại trên người không có chỗ nào là không đau, chỉ là sợ chậm trễ lộ trình cho nên vẫn không nói. Tiêu Bố Y nhảy xuống ngựa trước, rồi mới đỡ nàng xuống, dìu đến bên hồ, khẽ cười nói: "Ở đây tắm rửa một cái kể ra cũng không tệ".

Hàn Tuyết nghe được, trên mặt đỏ lên, chỉ cảm thấy cả người có chút ngứa ngáy.

Tại sơn trại nàng may mắn là có nước lạnh nước ấm đưa đến tận phòng, Tiêu Bố Y mỗi lần luôn né tránh, để cho nàng tự nhiên tắm rửa. Nhưng khi đi cùng thương đội, nàng là một cái nữ nhân nên rất không thuận tiện. Mỗi lần đi qua sông suối, mấy cái nam nhân này đều trực tiếp nhảy xuống mà tắm, nhưng nàng thì lại không được.

Cũng may Tiêu Bố Y cũng hiểu được sự khó xử của nàng, cũng đem nước vào lều, chẳng qua khi đó tắm rửa thật giống như là ăn trộm lén lút vậy, chỉ là lau sơ người, nay nhìn thấy hồ nước trong suốt, sớm đã có ý niệm này trong đầu.

"Ta đi ra hồ quan sát một chút" Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Phụ cận nơi đây hình như cũng không có dã thú gì, có việc gì nàng gọi ta một tiếng là được".

Hắn dọc theo hồ đi ra xa, chậm rãi rời khỏi tầm mắt của Hàn Tuyết.

Hàn Tuyết biết Tiêu Bố Y sẽ không đi xa, cũng ở phụ cận bảo hộ mình, nhìn hồ nước trong suốt mặt lại đỏ lên. Tay chân nàng đang bị thương, có thể thấm nước được không? Nhưng cuối cùng cũng nhịn không được sự hấp dẫn của hồ nước trong suốt, Hàn Tuyết đưa mắt nhìn quanh, đầu tiên là rửa mặt và tay, sau đó lặng lẽ cởi bỏ hài nhúng chân vào trong nước hồ vừa lành lạnh lại vừa có chút ấm áp.

Hàn Tuyết khép hờ hai mắt, hưởng thụ sự tĩnh lặng khó được, khi trong lòng nghĩ đến Tiêu Bố Y đang làm cái gì, thì nghe được một tiếng hét lớn.

Hàn Tuyết nhanh chóng mở to mắt, nàng có chút không dám tin vào tai của mình, nàng mới nghe được một tiếng nữ nhân hét lên.

Trong này trừ hai người bọn họ, lại còn có người khác!

Hàn Tuyết trước tiên đứng lên, quay đầu nhìn lại, phát hiện Tiêu Bố Y đang khẩn trương chạy về, thấp giọng nói: "Bên kia có một nữ nhân".

"Là ai?" Hàn Tuyết sau khi hỏi xong liền cảm thấy ngu xuẩn.

Tiêu Bố Y liếc nhìn nàng một cái, thở dài nói: "Nàng ta ở trong hồ".

Hàn Tuyết nhìn thấy Tiêu Bố Y xấu hổ, ngược lại cười rộ lên, biết nữ nhân ở trong hồ đương nhiên là đang tắm rồi, Tiêu Bố Y tùy tiện đi tới, khó tránh làm cho người ta kêu lên sợ hãi. Hắn là người quân tử, đương nhiên là sẽ chạy trở về, nhưng làm cho nàng nhiều ít có chút ngoài ý muốn chính là, địa hình ở nơi đây sao lại có nữ nhân ở trong này?

“Chúng ta đi thôi” Hàn Tuyết nói.

Tiêu Bố Y gật đầu, nhìn thấy bàn chan trần của Hàn Tuyết, nàng chẳng những làn da như ngọc, cho dù ngón chân cũng trắng trẻo, cực kỳ tuyệt đẹp, không khỏi ngẩn ra.

Hàn Tuyết sắc mặt đỏ hồng, thầm nghĩ người này mới nhìn thấy người khác tắm, thì lại nghĩ đến trên người mình? Tưởng tượng như thế, chẳng biết vì sao mà cả người lại nóng lên, lập tức gấp rút mang giày vào.

Khi Tiêu Bố Y đi tới đỡ nàng lên ngựa, Hàn Tuyết chỉ cảm thấy cả người như bủn rủn, thầm nghĩ cũng may mình không đi tắm như người kia, bằng không quá nửa là đã phải chui vào trong nước rồi, sau khi lên ngựa, vẫn không quên hỏi một câu, “Nữ nhân không có việc gì chứ?”

Tiêu Bố Y thầm nghĩ cô nghĩ rằng ta là sắc ma biến thái hay sao mà lại hỏi như vậy? Trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Cô ta chỉ lộ cái đầu, nhìn thấy ta đã rất nhanh bơi ra xa, hình như nương theo một tảng đá lớn mà lên bờ”.

Hàn Tuyết không hỏi nhiều, đưa tay chỉ về phía trước nói: “Đối diện hồ có một hẻm núi, theo đó mà rời khỏi đây, Phó Cốt cũng cách không quá xa nữa đâu”.

Tiêu Bố Y gật đầu giục ngựa, nhanh chóng vòng qua hồ, trong lòng cũng có nghi vấn, nơi này rất ít người biết, vậy nữ nhân kia là từ nơi nào đi ra?

Hai người đi không lâu thì đã thấy hẻm núi, lần này Hàn Tuyết ngồi ở phía trước, cánh tay của Tiêu Bố Y quàng qua cái eo nhỏ nhắn của Hàn Tuyết mà nắm cương ngựa.

Hàn Tuyết thực không nói nhiều, hai má nóng lên, lại mềm mại tựa vào lòng Tiêu Bố Y. Người cũng không thể vô tình như cỏ cây được, trong khoảng thời gian này vẫn ở chung với nhau, nàng đã hiểu được bản tính của Tiêu Bố Y, biết nếu mình không mở miệng, Tiêu Bố Y đối với nàng tuyệt đối là quân tử, nếu nàng không bị thương ở chân, Tiêu Bố Y lại càng không cùng nàng cưỡi chung ngựa, do đó đây là phúc hay họa, là ngẫu nhiên hay là vận mệnh?

Hàn Tuyết trầm tư suy nghĩ, Tiêu Bố Y ánh mắt lại ngưng trọng, thấp giọng hô, “Cẩn thận”.

Hàn Tuyết ngẩn ra, đã thấy trường cung trên yên ngựa đã ở trên tay Tiêu Bố Y, hắn ghìm ngựa lấy cung động tác tự nhiên như nước chảy mây trôi phảng phất như đã học từ trong bụng mẹ vậy. Chỉ là chưa kịp bội phục động tác của Tiêu Bố Y, Hàn Tuyết đã kinh hãi nhìn thấy phía trước có một người đang xông tới, động tác mau lẹ như báo săn mồi vậy!

Người nọ tóc đen bóng, mặc áo xanh, hình thể to khỏe, trên mặt góc cạnh rõ ràng. Hắn không biết xuất hiện từ nơi nào, đón đầu ngựa mà đến, cho dù là Hàn Tuyết cũng thấy hắn tới với ý đồ bất thiện, hắn tới nơi này đương nhiên không phải là tặng lễ, bởi vì trên tay hắn rõ ràng là một thanh trường kiếm sáng lập lòe!

của Hàn Tuyết chuyển qua, không hề nhìn hắn, sắc mặt như nước, không gợn sóng, chỉ là cặp mắt như gió thổi qua mặt hồ, làm cho băng tuyết tan ra, mông mông lung lung.

87. Chương 87: Mụ Cá Ba Tử

Cách Ba Tư đã nhặt kiếm lên, lớn tiếng phân phó, “Chờ ngươi thấy ta đánh bại hắn thì chết cũng chưa muộn”. Tiêu Bố Y trường cung nơi tay, một khắc này hết sức bình tĩnh, hai bên còn cách nhau chỉ chừng mấy trượng, người nọ đã nhảy cao lên, một kiếm sắc bén đã đâm về phía Hàn Tuyết. Tiêu Bố Y trong lòng giận dữ, thầm nghĩ chúng ta bình thủy tương phùng (mới gặp lần đầu), ngươi đã ra tay chém giết, cái này tính sao đây?

Người nọ khi lăng không nhảy lên, thân thủ không tệ. Tiêu Bố Y kéo cung bắn ra, một mũi hướng lên cao, một mũi hướng ra phía trước Hàn Tuyết mà bắn ra.

Hắn bắn tên luôn không phải chỉ đơn giản là chuyện kéo cung bắn tên, mà cho tới giờ luôn phán đoán tốc độ cùng thế tới của kẻ địch. Đối phó với Lịch Sơn Phi cũng thế, mà đối phó với người đang tới cũng như vậy.

Hắn lần này cũng là một cung hai mũi tên, chỉ là tên cầm nơi tay, tốc độ bắn ra cũng có sự nhanh chậm khác nhau, hắn vẫn chưa đạt tới tên như lưu tinh như của đại hán trọng đồng, tới bước không gì không phá, nhưng cũng mang theo được một ít hơi hướng.

Người thường đều là rút tên rồi bắn, thủ pháp chậm chạp, hắn vừa kéo hai mũi tên phân biệt bắn ra, đã là nhanh hơn người khác rồi.

Tiêu Bố Y một mũi bắn lên cao là phong tỏa thế tới của đối phương, mũi kia là để bảo vệ Hàn Tuyết.

Người nọ vốn không đem hai người Tiêu Bố Y để ở trong lòng, thấy hai người hai ngựa, mà lại ngồi chung một ngựa, cũng đã khinh bỉ, một kiếm lăng không đâm đến, vốn muốn xỏ xâu hai người thành một chuỗi.

Không nghĩ đến hắn mới nhảy lên, một mũi tên đã nhằm ngay mặt mà tới, thế rất cấp bách, người nọ nếu muốn nhảy lên cao thì sẽ bị mũi tên này bắn thủng bụng. Không kịp suy nghĩ nhiều, người nọ hồi kiếm hất văng mũi tên đi.

Tiêu Bố Y thấy thế rùng mình, trong lòng buồn bực. Hắn ra khỏi sơn trại, mới phát hiện cao thủ phản ứng mau lẹ vượt xa hắn tưởng tượng, Lịch Sơn Phi đưa tay chụp tên, người này thì hất văng tên, nhìn như khó có thể tưởng tượng, nhưng người ta lại làm rất là tự nhiên.

Thấp giọng nói cẩn thận, Tiêu Bố Y đã biến mất không thấy.

Tiêu Bố Y trong lòng kinh ngạc, người nọ cũng kinh ngạc không kém, hắn hất văng được mũi tên đi, thì thế tới đã hết, mà một mũi tên khác đã bắn tới trước ngực hắn! Người này là hảo thủ bắn cung, nhưng làm sao mà bắn nhanh như vậy được? Khi người nọ trong lòng nghĩ như vậy, thì đã không kịp đỡ tên, liền hét lớn một tiếng, trong không trung xoay tròn né ngang qua, khó khăn lắm mới tránh được mũi tên này.

Người ở trong không trung, cánh tay cấp bách duỗi ra, trường kiếm không thay đổi vẫn đâm về phía Hàn Tuyết, đột nhiên lại phát hiện không thấy bóng dáng Tiêu Bố Y đâu cả, trong lòng giật mình.

Hàn Tuyết vẫn không có động tác gì, hắn biết người này không đáng sợ, tên cung tiễn thủ kia mới là đại địch của hắn.

Thanh Tiêu nhìn thấy người nọ đột kích Hàn Tuyết, đột nhiên hí dài một tiếng, người dựng lên, đá thẳng vào ngực người nọ. Người nọ ngẩn ra, trong lòng dở khóc dở cười, không nghĩ đến một con súc sinh cũng dám đối nghịch với hắn.

Nếu là bình thường, một con ngựa thì tính là gì, cho dò là hắn ở trên không trung, mới tránh thoát hai mũi tên, thì chỉ cần bảo kiếm vung lên là có thể lấy đi tính mạng Thanh Tiêu, nhưng hắn cũng không tránh được một cú đạp của Thanh Tiêu.

Này để đá trúng, hắn không chết thì cũng phải trọng thương.

Ngựa chết bất quá cũng chỉ là một con ngựa chết, còn nếu hắn bị ngựa đá chết, thì chẳng phải là truyện cực kỳ buồn cười sao.

Dưới sự bất đắc dĩ, người nọ hít vào một hơi, đã rơi xuống đất, mới né được cú đá này của Thanh Tiêu, nhưng trước mắt lại có ánh đao lóe lên.

Người nọ trong lòng phát lạnh, mới phát hiện Tiêu Bố Y chẳng biết từ khi nào, đã luồn qua dưới bụng ngựa, trường đao thi triển, trong phút chốc đã chém ra bảy đao.

Chiêu thức biến hóa phức tạp thì Tiêu Bố Y không thể xuất ra, nhưng nếu chỉ nói tới xuất đao mau lẹ, hắn thật ra cũng không nhượng người nào.

Người nọ trong giây lát, đã bốn bề thụ địch, liên tục bị công kích, cho dù võ công so với Tiêu Bố Y cao cường hơn, thì tay chân cũng phải loạn, 'cảng cảng cảng...' tiếng vang không dứt, hắn liên tục đỡ bảy đao, cánh tay đã tê dại không chịu nổi, không khỏi hoảng sợ lực tay của Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y trong lòng cũng kinh sợ, thầm nghĩ tiểu tử này cũng hơn xa Lý Chí Hùng, liền không chút do dự hét lớn một tiếng, hai tay chập lại nắm lấy chuôi đao, một đao nhằm đầu bổ tới, thế đến lôi đình.

Người nọ liên tục lùi mấy bước, nhìn thấy đao thế như điện, bộ dáng hận không thể đem hắn chém thành hai nửa, không thể không đỡ.

Kiếm thì nhẹ nhàng, đao thế uy mãnh, hắn trong lúc nhất thời đã lâm vào thế ngắn không thể đỡ được dài, đã lâm vào hạ phong, một đao này bổ xuống, hắn toàn lực đỡ thì cổ tay đã tê dại, rốt cuộc cũng đã nắm không nổi trường kiếm, 'leng keng' một tiếng rớt xuống đất.

Nhưng trường đao của Tiêu Bố Y cũng bị hắn đẩy ra, cũng không thể thuận thế hạ xuống.

Người nọ thừa dịp Tiêu Bố Y đang ngạc nhiên, đã lăn tròn trên mặt đất, đưa tay chụp lấy trường kiếm, từ dưới bụng ngựa mà lăn sang bên kia.

Hắn phát hiện Tiêu Bố Y nhiều ít cũng có chút kinh nghiệm không đủ, nhưng cánh tay của hắn đã tê dại vô lực, thầm nghĩ phải tranh thủ một chút thời gian.

Tiêu Bố Y ánh mắt chợt lóe, nghĩ đến hắn muốn công kích Hàn Tuyết, không chút do dự đã đạp lên lưng ngựa, bay vọt lên trời.

Thân thủ của hắn mau lẹ, cơ hồ có thể nói là thoáng cái đã vọt lên lưng ngựa mà lăng không nhảy lên, hét lớn một tiếng, một đao vung lên quá đầu mà chém tới người nọ. Người nọ vừa lăn qua bên kia sường ngựa, còn đang khó khăn xoay người đứng lên, đã thấy Tiêu Bố Y như thiên thần mà truy sát, không khỏi lạnh người.

Mọi chuyện xảy ra đều như ra sấm vang chớp giật, hắn tuy võ công cao cường, nhưng đều bị lâm vào thể hạ phong, Tiêu Bố Y người ở không trung, thế không thể ngăn cản. Người nọ cánh tay đã tê dại vô lực ngăn cản, răng nghiến lại, thấy đã không thể đỡ được một kích lôi đình của Tiêu Bố Y, trường kiếm liền đâm xéo lên, nhằm thẳng vào ngực của Tiêu Bố Y.

Hắn đã quyết định sử dụng kiếm pháp lưỡng bại câu thương, Tiêu Bố Y dĩ nhiên có thể một đao chém hắn thành hai nửa, nhưng trường kiếm của hắn cũng có thể đâm thủng ngực Tiêu Bố Y.

Hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến, mình lại chết trong tay một cung tiễn thủ vô danh, hắn khi đâm ra một kiếm này trong đầu chỉ có một suy nghĩ, người này là ai, mà sao có thể dũng mãnh như thế?

Tiêu Bố Y một đao chém ra, nhìn thấy trường kiếm của người nọ đâm đến, bỗng nhiên đơn đao thu hồi ra sau lưng, một cước đá ra.

Người nọ không nghĩ đến Tiêu Bố Y chém ra đao pháp mãnh liệt như thế, mà lại có biến hóa xảo diệu như vậy, bất ngờ không kịp đề phòng, bị hắn một cước đá trúng cổ tay, trường kiếm đã văng khỏi tay.

Tiêu Bố Y một cước này đá ra, mấy ngày nay vẫn chưa luyện được thức thứ ba của chiêu này. Hắn nếu ở đất bằng nhảy lên, chiêu này không sử được tới thức thứ ba, đã sớm rơi xuống đất, nhưng lần này là nhảy lên từ trên lưng ngựa, cũng đã đủ không gian để hắn thực hiện.

Hắn một cước đá bay trường kiếm của người nọ, trường đao ẩn ở phía sau lưng đột nhiên chém ra, một chiêu ba thức này thật ra đã sớm trải qua thiên chuy bách luyện, suy tính các biến hóa của địch thủ, người nọ đầu tiên là khinh địch, sau là không địch lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn một đao của địch thủ chém đến, vô lực kháng cự.

Người nọ đã nhắm mắt lại, biết với đao pháp cương mãnh của Tiêu Bố Y, một đao này chém xuống, đầu cảu mình quá nửa là khó bảo toàn. Không nghĩ đến cần cổ chợt lành lạnh, thật lâu sau cũng không có động tĩnh gì, mở to mắt ra nhìn thì thấy đao của Tiêu Bố Y đã đặt ở trên cần cổ của mình, lại không chặt bỏ.

Tiêu Bố Y vốn không phải là ma đầu giết người, một khắc kia hắn có chút do dự, giết người thì dễ dàng rồi, chỉ một đao là xong, chỉ là một cái đầu mà thôi. Nhưng cách ăn mặc của người này xem ra cũng không phải là người Trung Nguyên, một khi đã như vậy, hắn ta vì cái gì mà muốn giết hai người mình. Hắn biết đối thủ võ công không thấp, thua ở trên tay mình nhiều ít cũng là do chủ quan, đao pháp của hắn cũng không tính là cao minh, nhưng công phu tùy cơ ứng biến tuyệt đối là nhất lưu.

Cung tên, Thanh Tiêu, địa thế, che mắt đều là thủ đoạn của hắn, lúc này mới cầm được người này, nhưng nếu thả hắn, có thể là thả hổ về rừng hay không?

Người nọ nhìn thấy Tiêu Bố Y do dự không quyết, nghĩ đến hắn chơi trò mèo vờn chuột, không khỏi kinh sợ nghiến răng, lớn tiếng quát: "Ngươi muốn giết thì giết đi, ngươi mạo phạm Tháp Cách, sớm muộn gì cũng chết!"

Lời hắn nói không giống người Trung Nguyên, Tiêu Bố Y có chút ngạc nhiên, khi nghe được hai chữ Tháp Cách, trong lòng lại run lên, thầm nghĩ bà nội bà ngoại nó, chẳng lẽ nữ tử trong nước kia lại là Tháp Cách?

Nhưng không đợi hắn lo lắng tới bà nội bà ngoại của Tháp Cách, thì một tiếng kèn trầm muộn đột nhiên vang lên, sau đó Tiêu Bố Y thấy ở hẻn núi tràn ngập bụi đất bay lên, một kỵ mã đi trước, phía sau đi theo mười mấy tên kỵ binh, cách ăn mặc hình như là nữ nhân.

Khi thấy diện mạo của người đi đầu, so với nữ nhân trong nước kia có phần tương tự, Tiêu Bố Y cũng không dám xác định. Lúc ấy nữ nhân kia như là quỷ nước chui ra, rồi kêu lên một tiếng, cũng dọa hắn nhảy dựng lên, chỉ lưu tâm một mảng trắng bóng kia, hình như là không mặc đồ, chưa kịp nhìn kỹ hình dạng thì nàng ta đã chạy mất.

Một đội nhân mã kia đến cực nhanh, Tiêu Bố Y trong phút chốc cũng đã quyết định không giết người này. Hắn chủ ý đã định, liền rút đao thụt lùi, trở người lên ngựa. Hắn ra hiệu với Hàn Tuyết để nàng lui ra phía sau vài bước, như vậy tiến có thể công, lùi có thể thủ, thật sự không được thì có thể tuần tự rút lui, bên ngoài cốc cho dù có mai phục, người tới tuy đông hơn nhưng hắn cũng không sợ.

Hắn đã hoài nghi Tháp Cách này chính là con gái của Nghĩa Thành công chúa, nhưng lại thấy vẻ mặt của Hàn Tuyết lại mờ mịt, lại như là không nhận ra, thì cảm thấy phán đoán của mình có lẽ là sai lầm. Suy nghĩ lại, thì Hàn Tuyết có nói bản thân từ nhỏ đã đi Tây Kinh, đều nói con gái lớn lên thì thay đổi rất nhiều, qua nhiều năm như vậy, nhận không cũng là chuyện thường. Nhưng kể từ đó, tiền đồ thực cũng khó có thể đoán trước, cũng không hiểu vì cái gì mà nàng ta lại cổ động mình làm việc này.

Người nọ nhìn thấy Tiêu Bố Y không giết, trong mắt có chút kinh ngạc, không đợi kịp nói gì, thì người ngựa đã tới phía sau hắn, nữ nhân kia sắc mặt giận dữ, khi nhìn thấy Tiêu Bố Y thì lập tức chỉ tay vào người áo xanh, lạnh lùng nói: "Mã Cách Ba Tư, ngươi không phải nói khi ta đến, thì chính là giờ chết của người này sao?"

Nàng ta nói cũng là tiếng Trung Nguyên, hơn nữa phi thường lưu loát, còn có khẩu âm phương Nam, Tiêu Bố Y nghe cũng hiểu được.

Tiêu Bố Y nghe tên của người nọ, thầm nghĩ muốn phun cơm, hắn không nghĩ đến còn có người tên là Mụ Cá Ba Tử (cái xxx mẹ), đây có thể xem như là cái tên Đột Quyết dể nhớ nhất chăng?

Người áo xanh sắc mặt tái xanh, nhìn trường kiếm trên mặt đất, trong lòng do dự. Một chiêu ba thức vừa rồi của tiểu tử này xảo diệu, lên ngựa hay xuống ngựa đều không kém, mình mới vừa rồi không địch lại, bây giờ lại đi đánh bất quá lại tự chuốc nhục, càng huống chi tiểu tử này đã tha cho mình một mạng, bản thân lâu nay vẫn tự xưng là anh hùng, làm sao lại có thể đi làm cái hành động như kẻ vô lại như thế?

Hắn đương nhiên không biết chiêu thức tinh diệu nhất của Tiêu Bố Y cũng chính là một chiêu này, nhưng lại phải đạp lên lưng ngựa mới có thể thi triển, nếu không phải Tiêu Bố Y xuất ra mười phần công phu, hắn lại có chút khinh thị, nói không chừng hươu chết về tay ai còn chưa biết.

Chẳng qua một bên là Tháp Cách, không thể chống lại, huống chi hắn vốn luôn luôn tự phụ, trong lúc nhất thời cũng khó có thể quyết định.

Nhìn thấy Mã Cách Ba Tư không nói, nữ nhân kia hai hàng lông mày dựng lên, giận không chịu nổi quát lên: "Hắn nếu không chết, thì là ngươi chết. Ngươi luôn tự xưng anh hùng, vừa rồi lại bị người đánh bại, thì sống trên đời này còn có ý nghĩa gì nữa?"

Người áo xanh sắc mặt lộ vẻ sầu thảm, ôm quyền hướng tới nữ nhân nói: "Tháp Cách nói không sai, tại hạ đích xác không còn mặt mũi nào mà sống ở trên đời này" Hắn lời vừa nói xong, không nhìn Tiêu Bố Y đã hướng tới trường kiếm trên mặt đất cách đó không xa mà đi tới.

Tiêu Bố Y trong lòng giật mình, biết người này tính cách xem ra cương liệt, cứ như vậy quá nửa là sẽ bị nữ nhân bức tự sát để tạ thiên hạ. Ai nói nữ nhân ở quan ngoại không có địa vị, nữ nhân này xem ra quyền lực so với nam nhân còn hơn rất nhiều.

Không muốn người áo xanh lập tức sẽ chết, Tiêu Bố Y đột nhiên cười ha hả.

Tháp Cách an nội rồi mới đối ngoại, lại xem như là giết gà dọa khỉ, vốn vẫn xem Tiêu Bố Y như là không khí, nghe thấy hắn cười ha hả, thì liếc mắt nhìn hắn, "Ngươi có phải là sợ chết quá chậm, lúc này mới khiến cho ta chú ý?"

Tiêu Bố Y thật ra đích xác muốn thu hút sự chú ý của nàng, "Nếu thua dưới tay một người, liền phải chết, ta nghĩ trên đời này người có thể còn sống cũng không có mấy. Ta đánh bại hắn, hắn liền phải chết, vậy nếu như ta đánh bại cô, cô có phải cũng sẽ tự huy đao cứa cổ chăng?"

Hắn đã quan sát Tháp Cách mấy lần, phát hiện nàng ta cũng bình thường, không tính là đẹp cũng không tính là khó coi. Đôi mắt sáng ngời, khuôn mặt đỏ ửng, thân hình đầy đặn, tràn ngập thanh xuân vô hạn, chỉ là tính tình thật không dám khen tặng.

Tháp Cách đột nhiên giận dữ, "Ngươi nói ngươi có thể đánh bại ta?"

"Có thể" Tiêu Bố Y hàm hàm hồ hồ, thầm nghĩ loại người với tính tình như vậy còn có thể luyện thành được võ công cao thâm gì.

"Mã Cách Ba Tư, ngươi hiện chưa cần chết" Tháp Cách nhìn thấy Mã

88. Chương 88: Trí Địch

Mã Cách Ba Tư nghe thấy không cần phải chết nữa, liếc mắt nhìn Tiêu Bố Y, trong ánh mắt có ý cảm tạ, người nọ không ngu ngốc, hiểu dụng ý của Tiêu Bố Y, nhưng như vậy càng làm cho hắn khó xử, hắn thân là hộ vệ bên cạnh Tháp Cách, có nghĩa vụ bảo hộ Tháp Cách, đương nhiên không muốn Tháp Cách mạo hiểm, "Tháp Cách, hắn quỷ kế đa đoan, ta sợ..."

Lại thấy hai mắt của Tháp Cách như chuông đồng nhìn mình, Mã Cách Ba Tư cũng không dám nói tiếp, Tháp Cách hừ lạnh một tiếng, "Ngươi sợ ta giết không được hắn, ngược lại còn bị hắn giết?"

Mã Cách Ba Tư không dám trả lời.

Tháp Cách cười lạnh nói: "Người như ngươi hắn còn giết không chết, thì làm sao có thể giết chết ta?"

Mã Cách Ba Tư nói không rõ ra được, cầm bảo kiếm trong tay, không biết làm như thế nào cho phải.

Tiêu Bố Y cũng lên tiếng cười dài, "Tháp Cách quả thực là nữ trung hào kiệt, tại hạ thật sự bội phục" Hắn nói mấy câu này nhiều ít cũng nghe ra chút môn đạo, Tháp Cách này trọng anh hùng, khinh kẻ nhu nhược, tính tình táo bạo, hơn nữa có chút tự cho mình tài cao.

Hắn phối phồng Tháp Cách hai câu, hy vọng nàng ta có thể hồi tâm chuyển ý, không tính toán chuyện này nữa. Trận đánh nhau này vốn là do hiểu lầm, thêm bạn là bớt thù, vô luận Tháp Cách này có phải là con gái của Nghĩa Thành công chúa hay không, hắn cũng không hy vọng tăng thêm cừu gia.

Không nghĩ đến Tháp Cách không chịu nịnh, nhìn hắn cười lạnh nói: "Ngươi đừng tưởng rằng bội phục ta là ta sẽ buông tha cho ngươi, ta có phải là hào kiệt hay không, thì ngươi hôm nay nhất định phải chết. Vốn người của ta mỗi người một mũi tên cũng có thể bắn chết ngươi, chẳng qua ta không quen nhìn sự kiêu ngạo của ngươi, ngươi không phải đã đánh bại Mã Cách Ba Tư sao? Ta nhất định sẽ đánh bại rồi giết ngươi".

Tiêu Bố Y cũng cảm thấy Tháp Cách này tính cách thẳng thắn, có điều lại có chút khờ dại. Nàng ta một khi đã không đề xuất thì mình việc gì phải đề cập tới, biết nàng ta nóng nảy, Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Không có nghĩ đến anh hùng lại chết ở trong tay tiểu nhân, ta hôm nay thực xem như là hổ lạc bình nguyên bị bầy chó khinh".

Vốn nghĩ đến những lời so sánh cao thâm này, Tháp Cách là người thảo nguyên nghe sẽ không hiểu, không nghĩ đến Tháp Cách không cần phiên dịch, hai mắt đã trợn lên nói: "Ngươi nói chúng ta người đông thế mạnh, ăn hiếp một mình ngươi?"

Tiêu Bố Y thở dài một hơi, "Ta tuy không muốn thừa nhận, nhưng sự thật là như thế".

Tháp Cách cười lạnh nói: "Nói như vậy ngươi muốn tỷ thí với một mình ta?"

Tiêu Bố Y cười cười, "Ta chỉ biết là lão hổ đánh nhau, thì là hai bên, còn chó dữ đánh nhau, mới là một đôi".

Tháp Cách thiếu chút nữa hộc máu, "Nhưng ngươi cũng phải biết đạo lý nam không nên đấu với nữ chứ".

"Ta đương nhiên biết" Tiêu Bố Y thầm nghĩ Tháp Cách này hiểu biết cũng không ít, "Ta vốn không muốn đấu với nàng, nhưng hiện tại là nàng bức ta cùng đấu, ta cũng không muốn đắc tội với Tháp Cách. Thật ra Tháp Cách đại nhân có đại lượng, một khi Mụ Cá Ba Tử đã có thể không chết, nói vậy cũng sẽ không muốn ta đi chết. Tại hạ thật sự là trong lúc vô ý đi ngang qua nơi này, nếu tại hạ thực có làm gì sai, hy vọng người có thể tha thứ cho tại hạ không cố ý, mà thả cho đi".

"Hôm nay ngươi cho dù nói đến thế nào, ta cũng sẽ không buông tha cho ngươi" Tháp Cách hận hận nói: "Được, ngươi là anh hùng, chúng ta sẽ xuất ra ba nữ nhân đấu cùng ngươi, ngươi nếu ngay cả nữ nhân cũng đánh không lại, thì trực tiếp đi tìm tảng đá mà đập đầu chết đi".

Nàng ta nói xong, không cho Tiêu Bố Y phản bác, vung tay lên, trong nữ đội ở phía sau đã có hai người phóng ngựa đi ra, cùng chắp tay hô lên: "Tháp Cách".

Tháp Cách người ở trên ngựa, cầm trường cung chỉ vào Tiêu Bố Y, lớn tiếng nói: "Tới nhận lấy cái chết đi" Nàng ta lời vừa nói xong, mọi người đã tách ra hai bên, nàng cùng hai nữ binh khác cũng thúc ngựa lui ra xa, cách Tiêu Bố Y mấy chục trượng.

Tiêu Bố Y nhìn thấy hai nữ binh kia cũng không dám xem nhẹ, hơn nữa lại thấy ba người các nàng mang nhuyễn cung, trên yên ngựa cũng có mấy túi tên, lại càng kinh hãi.

Bởi vì hắn biết nhuyễn cung tuy lực không bằng cung cứng, nhưng bởi vì dễ kéo, tốc độ bắn cũng nhanh. Mà túi đựng tên nhiều quá nửa là tốc độ xuất tên cũng mau mà không sợ thiếu tên, chẳng qua khuyết điểm là không đủ lực, khó có thể một kích trí mạng như cung cứng. Ba người rời xa mấy chục trượng, đương nhiên là khoảng cách mà ngày thường bắn tên tốt nhất, cứ như vậy, mình muốn đánh các nàng thì phải tiến lên, mà tiến lên là lập tức trở thành bia ngắm bắn!

"Bố Y" Hàn Tuyết đột nhiên ở phía sau hắn thở nhẹ một tiếng, chậm rãi xuống ngựa, đưa dây cương cho Tiêu Bố Y, "Cưỡi Thanh Tiêu đi".

Tiêu Bố Y cũng không từ chối, trên thực tế hắn cưỡi Thanh Tiêu đương nhiên so với cưỡi con ngựa của Hàn Tuyết thì tốt hơn một chút, Hàn Tuyết khi đem dây cương giao cho Tiêu Bố Y, áp thấp thanh âm nói: "Bố Y, nhất định phải đánh bại Tháp Cách, nhưng không được đả thương nàng ta, ta tin tưởng cànhg làm được. Chỉ cần chàng đánh bại được nàng ta, chuyện thương đội sẽ không thành vấn đề nữa".

Tiêu Bố Y nao nao, thầm nghĩ thì ra Tháp Cách này thực chính là con gái của Nghĩa Thành công chúa, chỉ là Hàn Tuyết một khi đã nói nói cùng nàng ta quen biết, vì cái gì mà không chủ động nhận giao tình, còn muốn mình dấn thân mạo hiểm?

Trong lòng tuy mang theo nghi hoặc, nhưng khi Tiêu Bố Y trở người lên ngựa, đã tập trung toàn bộ sự chú ý.

Hắn bình thường có thể hay đùa giỡn, nhưng đến khi giao đấu sinh tử, cho tới bây giờ cũng chưa từng sơ ý. Người vừa lên ngựa, lập tức cảm giác ánh sáng mặt trời chiếu ở trên mặt, có chút chói mắt, nhìn Tháp Cách cùng nữ binh bên người ở phía xa, Tiêu Bố Y khóe miệng đột nhiên mỉm cười.

Chậm rãi rút đao ra, Tiêu Bố Y lật qua lật lại nhìn vài lần, ý cười trên khóe miệng càng đậm.

Mọi người đều không biết hắn đang phát chứng thần kinh gì, Mã Cách Ba Tư nhìn thấy hắn giống như là bỏ trường cung dùng đao, cũng không biết hắn muốn làm cái gì. Hiện tại nếu hắn là Tiêu Bố Y, hành động

thông minh nhất không thể nghi ngờ là chỉ dùng trường cung. Hai bên khoảng cách khá xa, cung tên là vũ khí cực mạnh, Tiêu Bố Y lại cố tình bỏ dài lấy ngắn, thật sự làm cho người ta nghĩ không ra.

Nhưng Mã Cách Ba Tư biết, Tiêu Bố Y vô luận là dạng người gì, thì tuyệt đối cũng không phải là kẻ ngu xuẩn! Người ngu xuẩn không thể xuất ra đao pháp biến hóa, chiêu thức linh hoạt như vậy, hơn nữa mỗi chiêu xem ra đều có thâm ý sâu sắc!

Tiêu Bố Y lật qua lật lại nhìn đao, Tháp Cách ở phía xa giận dữ gào thét cũng không nghe rõ ràng lắm là cái gì. Lúc này mới cười cười, thúc ngựa từ từ tiến lên. Tốc độ ngựa đi không tính là nhanh, cũng không cấp bách, như là thả lỏng dây cương để cho ngựa từ từ đi tới phía trước.

Tất cả mọi người lại ngẩn ra, Tháp Cách cũng không rõ chuyện gì xảy ra. Dựa theo suy nghĩ của nàng, Tiêu Bố Y này nên múa may chiến đao, gầm lớn mà phóng ngựa tới đây mới đúng, ba người tại đây sẽ liên tục bắn, đem hắn trở thành bia ngắm, huyết vũ đầy trời, người nầy cuối cùng sẽ chết một cách bi tráng mới là cảnh tượng ấn tượng nhất.

Nhưng nàng không ngờ chính là, Tiêu Bố Y lại chậm rãi ung dung đi tới, không chút khí thế hào phóng. Điều này làm Tháp Cách cảm thấy khoái cảm như đang đấu với lang sói, đột nhiên lại phát hiện đối thủ lại là một con thỏ nhỏ không chút thú vị.

Hai nữ binh bên người hỏi, "Tháp Cách, có bắn tên không?"

Các nàng đã sớm cầm trường cung nơi tay, nhưng vẫn chưa lắp tên kéo cung, kéo cung phải duy trì khí lực, kéo ra mà không phát cực kỳ vất vả, hơn nữa các nàng bắn tên liên tục, thích hợp nhất là đồng loạt. Tiêu Bố Y này cố tình không nhanh không chậm mà phá gãy tiết tấu của các nàng, làm cho các nàng cảm thấy phát ra cũng không tốt, mà không phát thì cũng không ổn.

Cứ như là con rùa đen mà tà tà đi tới, cuối cùng thì cũng tới nơi. Ba người nhìn thấy Tiêu Bố Y thong thả đi tới, sau một hồi thì đã đi được mấy trượng.

"Tháp Cách, có bắn tên hay không?" Một nữ binh lại nhịn không được hỏi.

Tháp Cách mắt trợn lên, giận dữ nói: "Để gần một chút, hiện tại hắn chạy quá chậm, bắn thì có gì thú vị?"

Hai nữ binh liếc mắt nhìn nhau, không dám nhiều lời. Lại qua một lúc nữa, cả nụ cười trên mặt của Tiêu Bố Y cũng có thể thấy rõ ràng, Tháp Cách rốt cuộc cũng cảm thấy có chút không ổn, cứ như vậy, bọn họ chẳng phải là phải đánh cận chiến sao.

Mới vừa rồi nàng tuy mắng Mã Cách Ba Tư, nhưng nàng cũng biết, ở bên cạnh nàng, Mã Cách Ba Tư coi như là một cao thủ, ít nhất là trong tộc cũng hiếm khi gặp đối thủ, nhưng hắn lại bị Tiêu Bố Y đánh bại, cho nên ba nữ nhân bọn họ quá nửa không phải là đối thủ của hắn. Nhưng nàng vẫn luôn tự phụ, lại bị Tiêu Bố Y dùng ngôn ngữ chế trụ, cho nên mới muốn dùng cung tên để thủ thắng.

Một khi Tiêu Bố Y nói nàng là một anh hùng, thì nàng phải đánh bại Tiêu Bố Y, sau đó giết hắn, thì mới phù hợp với thân phận anh hùng của nàng, nếu có thể giết Tiêu Bố Y một cách dễ dàng, đối với nàng mà nói, cũng không có gì vui thú.

Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, cũng không phải là biện pháp, Tháp Cách nhướng mày, thấp giọng nói: "Hai người các ngươi bắn tên bao vây trái phải, buộc hắn phải chạy nhanh lên, ta sẽ nghênh đón bắn chết hắn".

Loại phương thức này thường xuyên được sử dụng trong săn bắn. Tháp Cách vì sự thông minh của bản thân mà cao hứng, hai nữ binh gật đầu, phóng ngựa tách ra, một trái một phải mà vọt tới, mã thế vừa khởi, đã giương cung lắp tên, hướng về Tiêu Bố Y mà bắn tới.

Các nàng sau khi bắn ra một mũi, cũng không chút chần chờ lại lắp tên bắn tiếp, trông chốc lát, tên đã liên tục bắn tới. Tiêu Bố Y phán đoán không sai, những người này quả nhiên muốn dựa vào tốc độ bắn tên mà thủ thắng.

Tiêu Bố Y một khắc ngay khi các nàng giục ngựa bắn tên, Tháp Cách thấy ngựa của hắn tăng tốc mà ngẩn ra. Tiêu Bố Y phóng ngựa không có gia tốc, ngựa của hắn như là ngay từ bước đầu tiên đã lấy tốc độ cao nhất, nàng lúc đầu bực tức Tiêu Bố Y cưỡi ngựa quá chậm, nhưng giờ khắc này lại cảm giác hắn như bay vọt tới vậy.

Hai nữ binh dưới tay nàng bắn tên rất chuẩn, nhưng lại xem nhẹ tốc độ của Tiêu Bố Y. Tên liên tục phát ra nhìn tuy đẹp mắt, nhưng chỉ bắn ra sau lưng Tiêu Bố Y mà thôi.

Tháp Cách trước ngẩn ra sau sợ hãi, sau đó đột nhiên giận dữ. Tiêu Bố Y này quả nhiên giống như Mã Cách Ba Tư nói, giảo hoạt dị thường. Khoảng cách giữa bọn họ vốn là mấy chục trượng, nhưng đã bị hắn làm kế rùa bò rút ngắn khoảng cách, nay lại phóng ngựa vọt nhanh tới, trong giây lát đã vượt qua mấy chục trượng này.

Hắn không lấy cung, chỉ cầm trường đao nơi tay, chuyên chú thúc ngựa, Thanh Tiêu phát lực chạy như điên đến, như là lưu tinh vậy. Hai nữ binh cũng không kịp quay ngựa lại đã bị hắn bỏ ở phía sau. Hai người liên tục bắn tên, nhưng cái đuôi ngựa cũng bắn không tới, đừng nói chi là bắn người.

Tháp Cách cuống quít giương cung lắp tên, chỉ là chưa kịp giương cung, phía đối diện đột nhiên có một đạo hào quang bắn tới. Tháp Cách còn chưa kịp rõ chuyện gì đã xảy ra, thì con ngựa đang cưỡi đã hí dài mà dựng thân lên. Tháp Cách một tên bắn lên bầu trời, cũng đã không kịp phóng liên châu tiễn, người đã rơi xuống đất. Nhuyễn cung vẫn còn nắm trong tay nhưng đã bị ngã tới thất điên bát đảo. Nàng cũng không rõ Tiêu Bố Y làm sao có thể cưỡi ngựa nhanh như vậy, càng không rõ đạo hào quang kia làm thế nào mà xuất hiện, cũng không rõ ngựa của mình vốn luôn nghe lời, sao lại đột nhiên nhảy dựng lên như phát điên vậy!

Tiêu Bố Y ngựa nhanh người cũng nhanh, nhìn thấy Tháp Cách rớt khỏi lưng ngựa, cũng không ngoài ý muốn, đơn đao cho vào vỏ, đưa tay lấy cung, ngã lưng giương cung, cung như trăng tròn đã lắp hai mũi tên, đột nhiên hét lớn một tiếng.

Hai nữ binh lúc này còn đang mờ mịt không hiểu, thì ngựa đã chạy đến gần Tiêu Bố Y, lúc này mới cuống quít quay đầu ngựa lại, thì đã thấy tên phóng tới, ý niệm trong đầu còn chưa kịp nghĩ gì thì một người đã bị tên phóng sạt qua người, người kia thì bị bắn trúng trường cung nơi tay, cổ tay bị chấn đến làm rơi trường cung xuống đất.

Hai người tuy đều không bị thương, nhưng đều thất kinh đứng ngây ra tại chỗ, không thể động đậy. Không có tự thân trải qua, vĩnh viễn không biết cái đáng sợ của thời khắc tử vong kia.

Ngựa đột nhiên hí dài lên một tiếng, Tiêu Bố Y cũng đã nhảy xuống ngựa, cầm lấy trường đao. Tháp Cách bị dọa nhảy dựng, cảm giác thấy tử vong đã đến gần, chỉ tập trung nhìn vào thanh trường đao thì lại thấy không có hàn quang lập lòe, Tiêu Bố Y lại khẽ cười nói: "Tháp Cách đã bị sợ hãi, tại hạ nếu có chỗ nào đắc tội, xin Tháp Cách tha thứ cho".

Tháp Cách thua đến hồ đồ, nhưng Tiêu Bố Y lại tính kế rất rõ ràng. Hắn biết Tháp Cách khờ dại táo bạo, lợi dụng tâm lý nóng nảy của nàng, cố ý làm cho nàng xao động, lúc này mới một kích đắc thủ. Mà đạo hào quang kia thật ra lúc trước khi Tri Thù đua ngựa cũng đã sử dụng, lợi dụng đơn đao phản xạ ánh mặt trời.

Thời đại này người ta tuy nhiên biết đơn đao phản quang, nhưng nguyên lý góc độ phản xạ cũng không biết, Tri Thù xem như là cao thủ, nhưng quá nửa là từ thực tiễn mà ra, Tiêu Bố Y lại hiểu biết càng nhiều hơn một ít. Hắn khi lên ngựa, lật qua lật lại quan sát sự phản xạ của trường đao, đã tính toán góc độ một chút, phát hiện có thể lợi dụng, lúc này mới nương theo đó mà làm cho ngựa hoảng sợ.

Chẳng qua hắn nhớ tới lời của Hàn Tuyết, đánh bại Tháp Cách, nhưng không đả thương nàng ta, cho nên làm cho Tháp Cách rơi xuống ngựa, nhưng cũng không bức người, lấy trường đao cũng không rút ra khỏi vỏ, ý bảo không có địch ý. Chỉ là hắn tĩnh như xử nữ, động như thỏ, phóng ngựa như bay, mạnh mẽ như rồng, né mạnh đánh nhẹ đánh bại ba người, hắn vốn không thèm để ý, nhưng nữ binh trong cốc còn có Mã Cách Ba Tư kia xem đến trợn mắt há hốc mồm, trong lòng kính sợ, khó hiểu nghi hoặc không giống nhau.

89. Chương 89: Anh Hùng Của Bạn

Tháp Cách ngồi dưới đất, thấy vẻ thân thiện của Tiêu Bố Y, quên cả sự sợ hãi lẫn tức giận, chỉ ngẩn ra nhìn Tiêu Bố Y, hồi lâu mới nói: "Ngươi thắng, ngươi tên là gì?"

Tiêu Bố Y trong lòng vui vẻ, khẽ cười nói: "Tại hạ là Tiêu Bố Y".

"Tiêu Bố Y?" Tháp Cách thì thào tự nói, đã nắm lấy vỏ đao của Tiêu Bố Y đứng lên, ánh mắt nhìn Tiêu Bố Y đã không còn địch ý, "Dựa theo ý nghĩa của người Trung Nguyên các ngươi, Bố Y có nghĩ là bình dân?"

"Đúng vậy" Tiêu Bố Y gật đầu đáp: "Tháp Cách đúng là rất quen thuộc với văn hóa Trung Nguyên, mới vừa rồi nếu có đắc tội, xin thứ lỗi".

Tháp Cách cười rộ lên, "Ta xem như là có một nửa là người Trung Nguyên, làm sao mà không quen thuộc. Chuyện vừa rồi, là có Đường Đề Ma Ni phù hộ ngươi, một khi đã như vậy, chúng ta xem như là kết thúc ở đây?"

Tiêu Bố Y không biết Đường Đề Ma Ni là cái gì, cùng Mã Cách Ba Tư có huynh đệ gì không, thế nhưng làm cho Tháp Cách trở nên hòa khí như vậy, thầm nghĩ không ai phù hộ, ta chỉ dựa vào suy nghĩ cùng ý chí mới giữ lại được cái mạng sống này, chẳng qua nghe thấy Tháp Cách đã giảng hòa, nhìn thấy sự chân thành trong ánh mắt của nàng, Tiêu Bố Y cũng đã không còn lo lắng, chỉ cười nói: "Như thế là tốt nhất".

Phía sau có tiếng bước chân vang lên, ánh mắt của Tháp Cách hướng ra phía sau Tiêu Bố Y thấy Mã Cách Ba Tư đã đưa Hàn Tuyết đi tới, trong mắt lộ ra vẻ ảnh giác, biết hắn sợ Tiêu Bố Y thương tổn mình, lúc này mới phất tay nói: "Không có việc gì, chúng ta hiện tại đều là Tát Đặc Địch Khâu. Mã Cách Ba Tư, thả ra đi".

Tiêu Bố Y khi nghe thấy cái tên Mã Cách Ba Tư, luôn nhớ tới câu chửi mụ cá ba tử (cái xxx mẹ), nhìn thấy hắn trung tâm bảo hộ Tháp Cách như thế, cũng có chút kính nể. Thời gian gần đây, hắn cũng hay hỏi Hàn Tuyết về tiếng Đột Quyết, tiếng Đột Quyết tuy không nhiều lắm, nhưng vẫn biết Tát Đặc Địch Khâu có nghĩa là bằng hữu, cũng hướng tới Mã Cách Ba Tư cười cười.

Mã Cách Ba Tư không ngờ lại có thể dùng phương thức này để giải quyết sự việc, cũng rời khỏi Hàn Tuyết vài bước. Tháp Cách liếc mắt nhìn Hàn Tuyết, thấy Hàn Tuyết ngoắc ngoắc mình, trong lòng có chút không vừa lòng. Nàng là người vui buồn đều lộ ra ngoài mặt, liền quay đầu nhìn về phía Tiêu Bố Y hỏi: "Tiêu Bố Y, hắn là bằng hữu của ngươi?"

Hàn Tuyết vẫn mặc trang phục nam nhân, lại quẹt thêm hai chòm râu, thành ra ánh mắt của nàng có chút háo sắc. Tiêu Bố Y gật gật đầu, cũng muốn làm rõ Hàn Tuyết có quen với Tháp Cách hay không, nàng ta nếu quen, thì có thể trực tiếp gặp mặt, còn nếu không quen, vì cái gì lúc trước lại bảo mình không được đả thương Tháp Cách?

Hàn Tuyết ôn nhu nói: "Khắc Lệ Ti, còn nhớ An Địch Khắc của chúng ta không?"

Tháp Cách khi nghe được ba chữ An Địch Khắc, đột nhiên ngẩn ra, không ngừng đánh giá Hàn Tuyết, vẻ mặt hết sức nghi hoặc hỏi: "Ngươi là?"

Hàn Tuyết đột nhiên nói một câu, ky lý cô lố cái gì đó, Tiêu Bố Y nghe không hiểu, Tháp Cách nghe được lại làm một động tác làm cho tất cả mọi người giật mình, nàng tiến lên vài bước ôm lấy Hàn Tuyết, kích động hô lên: "Tuyết Nhi, là bạn, bạn rốt cuộc đã trở về, bạn sao lại biến thành bộ dạng giống quỷ thế này?"

Hàn Tuyết trên hai má lưu lại hai hàng nước mắt, cũng ôm chặt lấy Tháp Cách, lẩm bẩm nói: "Khắc Lệ Ti, thì ra bạn còn nhớ mình!"

"Đương nhiên là nhớ rồi" Tháp Cách buông Hàn Tuyết ra, nhìn nàng một cái, hôn lên mặt nàng một cái, rồi lại ôm vừa cười vừa khóc nói: "Bạn đi nhiều năm như vậy, mình cứ nghĩ bạn đã quên An Địch Khắc rồi chứ".

Trừ Tiêu Bố Y biết chút nội tình ra, vô luận là Mã Cách Ba Tư hay là các nữ binh, đều giật mình con mắt thiếu chút nữa là rơi xuống đất. Tháp Cách tuy bộc trực, cũng lớn lên tại thảo nguyên, tác phong sảng khoái, nhưng hành động ôm lấy người lạ này cũng là lần đầu tiên phát sinh.

"Đây là Ô Đặc của bạn sao?" Tháp Cách đột nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu lại nhìn về phía Tiêu Bố Y, tuy nhiên nước mắt đầy mặt, trong mắt đã có ý cười, "Trách không được bạn không ngăn cản hắn ra tay, thì ra là bạn dẫn theo Ô Đặc thị uy với ta".

Nàng vừa cười vừa khóc, xem ra mười phần cổ quái, Mã Cách Ba Tư có chút ngơ ngác nhìn Tháp Cách, trong lúc nhất thời không thể chớp mắt.

Tiêu Bố Y thực không rõ Tháp Cách nói cái gì, Ô Đặc có nghĩa là anh hùng, nhưng Ô Đặc của bạn thì có nghĩa là gì?

Công chúa Đột Quyết này nếu theo Tiêu Bố Y đánh giá, thì phải là Hoa kiều, bởi vì nàng nói tiếng Trung Nguyên, nhưng thói quen lại theo kiểu Đột Quyết, lại nghĩ đến mẫu thân của nàng là Nghĩa Thành công chúa, cha của nàng là Khải Dân Khả Hãn, hiện tại đã trở thành Thủy Tất Khả Hãn, địa vị tuy cao quý, nhưng thân phận thật sự có chút xấu hổ, Tiêu Bố Y nhiều ít cũng có chút đồng tình với nàng.

Hàn Tuyết sắc mặt khẽ hồng, chậm rãi lắc đầu, "Không phải là Ô Đặc của mình, Khắc Lệ Ti, Khả Đôn có ở cùng với bạn không?"

"Đương nhiên" Khắc Lệ Ti mở to hai mắt, "Bạn muốn gặp mẫu hậu à?"

Hàn Tuyết gật đầu, "Khắc Lệ Ti, chúng ta vừa đi vừa nói được không, mình có việc gấp".

"Đương nhiên là có thể" Khắc Lệ Ti nhìn thấy Hàn Tuyết đi lại không tiện, đã sớm đỡ nàng lên ngựa, còn mình thì ngồi ở phía sau, chiếm lấy đặc quyền của Tiêu Bố Y, quay đầu lại nói: "Mã Cách Ba Tư, đưa Tiêu Bố Y tới doanh trướng, chúng ta đi trước một bước".

Nàng lời vừa nói xong, đã thúc ngựa đi trước, Tiêu Bố Y nghe được Hàn Tuyết hỏi: "Khắc Lệ Ti, còn nhớ hồ nước này không?"

"Đương nhiên là nhớ rồi," Thanh âm của Khắc Lệ Ti từ xa truyền đến, "Nếu không nhớ thì sao lại đến đây. Mình lúc ấy ở trong hồ nước còn nghĩ, nếu có thể gặp lại bạn thì tốt biết mấy, nào ngờ..."

Nhưng lời còn lại đã bị tiếng cười che lấp, các nữ binh cũng khẩn trương đi theo Tháp Cách, hai nữ binh bị cung tên của Tiêu Bố Y dọa cũng cưỡi ngựa đi tới, liếc nhìn Tiêu Bố Y tức giận hừ một tiếng, rồi ra roi mà đi.

Tiêu Bố Y trong lòng thầm nghĩ, chỉ có tiểu nhân cùng nữ nhân là khó chiều, mình đã không lấy tính mạng của các nàng, đổi lại còn không cảm kích, mà còn có loại thái độ này. Chẳng qua cũng may không có đả thương người, bằng không cũng sẽ không được đãi ngộ như bây giờ.

Khắc Lệ Ti Tháp Cách dẫn theo Hàn Tuyết, hắn cũng không tiện đuổi theo, cũng may Tháp Cách cũng không có quên hắn, đã bảo Mụ Cá Ba Tử dẫn hắn đi. Quay đầu lại thấy gương mặt như đáy nồi của Mã Cách Ba Tư, Tiêu Bố Y ôm quyền cười nói: "Làm phiền huynh đài".

"Ta thiếu ngươi một mạng" Mã Cách Ba Tư đột nhiên nói.

Tiêu Bố Y ho khan một tiếng, "Mới vừa rồi chỉ là hiểu lầm".

"Ta sẽ trả lại cho ngươi" Mã Cách Ba Tư bước nhanh tới miệng hẻm núi.

Tiêu Bố Y sợ hắn lại đập đầu vào núi để tạ thiên hạ, liền cuống quít dẫn ngựa đi theo. Đến hẻm núi mới phát hiện mình đã có chút lo bò trắng răng, Mã Cách Ba Tư đã trở người lên ngựa đi tới trước, nhưng cũng không đi nhanh.

Biết hắn đang đợi mình, Tiêu Bố Y thầm nghĩ, người với người cũng thật khác biệt, xem ra vẫn là nam nhân dễ nói chuyện hơn. Chỉ là khi ra khỏi hẻm núi, Tiêu Bố Y mới hít một hơi khí lạnh, phía trước cách đó không xa có ước chừng cả trăm người. Khắc Lệ Ti một mình phóng ngựa đi xa xa phía trước, các nữ binh đuổi theo, sau đó mới là đội hộ vệ cả trăm người.

Tiêu Bố Y thầm toát mồ hôi lạnh, thầm nghĩ Tháp Cách thực khờ dại, nếu không phải thích là, Ô Đặc cái gì đó, chỉ cần cho những người này mỗi người một mũi tên, bản thân mình chẳng phải đã trở thành heo để cho người ta xẻ thịt hay sao.

Mã Cách Ba Tư đi theo sau cùng, có vẻ nặng nề, Tiêu Bố Y biết hắn là hộ vệ bên cạnh Tháp Cách, luôn luôn lấy anh hùng làm mục tiêu, nay lại bị một người dưới tay mình đánh bại, quá nửa là địa vị trong lòng Khắc Lệ Ti khó mà bảo toàn. Như vậy mà nói, hắn không tìm mình liều mạng, còn đưa mình tới doanh trướng thì đã giao tình lắm rồi.

Vó ngựa phóng nhanh, nửa canh giờ sau, núi non trùng điệp đã bị bỏ ra sau, phía trước cỏ xanh đã tới gần, gió mát lất phất.

Lều da đã dần dần nhiều lên, trừ mục dân đang chăn ngựa ra, còn có từng bầy trâu dê, trâu dê trắng đen tươi sáng, như là những đám mây trang điểm cho bầu trời thảo nguyên.

Tiêu Bố Y cảm thấy ngạc nhiên, Khắc Lệ Ti Tháp Cách chỉ đi tắm thôi đã dẫn theo cả trăm hộ vệ, ai nói dám nói nữ nhân trên thảo nguyên không có địa vị, địa vị của Tháp Cách này tuyệt đối là không thấp. Mình cùng nàng ta quan hệ trước mắt cũng không tệ, cũng có thể nhờ nàng ta hỗ trợ tiêu thụ một ít phấn trang điểm.

Tháp Cách lớn lên cũng bình thường, làn da hơi đen, nhưng khuôn mặt cũng không tệ, là vẻ đẹp khỏe mạnh của thảo nguyên, nếu có thể trang điểm, trong hôn yến của Vương tử Phó Cốt bỗng nhiên nổi bật, vậy tuyệt đối là tương lai sáng lạn. Cho dù không ai mua, chỉ cần có khách sộp Khả Đôn này thì đã không có gì phải lo lắng rồi.

Tiêu Bố Y suy nghĩ cũng không tệ, lại quên mất Thủy Tất Khả Hãn nếu biết hắn muốn bán phấn trang điểm cho Khả Đôn, không biết là nên cám ơn hay là muốn giết hắn.

Thấy Khắc Lệ Ti Tháp Cách bài bố như thế, Tiêu Bố Y đã cảm khái, nhưng khi thấy doanh trướng trước mắt, Tiêu Bố Y nhịn không được lại hít vào một hơi khí lạnh.

Xa xa còn không biết là cái gì, khi đến gần một chút Tiêu Bố Y mới phát hiện trước mắt đại doanh liên miên vài dặm, lều trại san sát.

Doanh trướng quy mô như thế cả ngàn người ở cũng không thành vấn đề, đây chẳng lẽ là đại doanh của Khả Đôn?

90. Chương 90: Cổ Quái

Khu vực nơi đại trại địa thế cao ráo, hào sâu bốn phía, tường rào bao quanh, hào chạy xa hút tầm mắt, cọc nhọn trải rộng, chỉ có một lối vào, hai bên dựng hai cây cột rất lớn, có mấy đội binh sĩ tuần tra bên trong doanh trại, trên thân đều là khải giáp, hoặc cầm trường mâu, hoặc mang đơn đao, mỗi người vẻ mặt đều chăm chú, nhìn qua trang phục, đều lại là trang phục của binh sĩ Trung Nguyên.

Tiêu Bố Y trong lòng thầm sợ, xem trận thế này, cho dù là hành binh đánh giặc bất quá cũng chỉ như thế, Khả Đôn chẳng qua chỉ là giá nữ, đi tới Phó Cốt, tự nhiên là có người bảo hộ, bài binh bố trận như thế này có hơi quá hay không?

Mã Cách Ba Tư đã giục ngựa đi tới trước doanh, binh sĩ trường mâu giao nhau, ngăn đường hắn lại, Mã Cách Ba Tư từ bên eo lấy ra một cái mộc bài đưa cho binh sĩ, một binh sĩ tiếp nhận xem xong thì gật đầu thu hồi trường mâu.

Tiêu Bố Y thầm cười khổ, không nghĩ đến gặp Khả Đôn lại phiền toái như thế, mình không có yêu bài, thì sao thông qua?

Quả nhiên, Mã Cách Ba Tư đi qua, Tiêu Bố Y mới vừa muốn phóng ngựa đuổi theo, hai thanh trường mâu lại giao nhau, nếu không phải thuật cỡi ngựa của hắn tinh thuần, nói dừng là dừng, nói không chừng đã bị xuyên thủng.

Tiêu Bố Y không nói, chỉ nhìn theo Mã Cách Ba Tư, Mã Cách Ba Tư rốt cuộc quay đầu lại nói: “Ngươi đợi ở đây”.

Hắn nói đơn giản, nói xong liền phóng ngựa tiếp tục đi tới, Tiêu Bố Y chỉ có thể đợi, cho dù gần đây công phu của hắn đã không tệ, nhưng nhìn thấy loại binh doanh thanh thế như vậy, trong lòng cũng sợ hãi. Nếu nói tại Mã ấp người chết như là cỏ cây, thì nơi này Tiêu Bố Y chết còn không bằng một cọng cỏ.

Xuống ngựa trước cổng, Tiêu Bố Y dẫn ngựa đứng, cũng không nhìn đông nhìn tây, mà đứng tại chỗ. Không biết qua bao lâu, trong lòng đột nhiên có loại cảm giác kỳ quái, hắn cảm giác có người đang âm thầm chăm chú nhìn mình.

Loại cảm giác này rất cổ quái, thật ra trước khi hắn tới thế giới này thì vẫn có loại cảm giác này, chẳng qua lúc đó cũng không rõ ràng bằng mà thôi.

Hắn tới đây, cũng không có chỗ nào đặc thù, chẳng qua cũng còn có công phu cưỡi ngựa, cũng lợi dụng kiến thức tích lũy được để tiến hành một số phân tích. Hắn từ từ phát hiện mình uống rượu cổ quái, uống thế nào cũng không say. Hắn mỗi ngày chuyên tâm luyện đao, cho dù ăn ngủ cũng nghĩ tới, hôm nay khi giết sói, ra chiêu tự nhiên quả cảm, quả nhiên là võ công so với ngàn năm sau cách biệt rất lớn, còn có một nguyên nhân là bởi vì hắn cảm giác được hành tung sói đánh tới.

Loại cảm giác này rát cổ quái, khó mà nói rõ ra được, dù sao hắn dần dần phát giác mỗi lần nguy hiểm đến, hắn nhiều ít cũng có chút phát hiện. Phát hiện Lý Chí Hùng là sát thủ, tránh né một đao sau lưng của Trữ Phong làm cho Lục An Hữu cũng phải cảnh giác, còn có trong đêm mưa lớn hôm nọ tránh thoát Lịch Sơn Phi đuổi giết.

Tất cả đều rất tự nhiên, trong mắt người khác thì thân thủ của hắn nhanh nhẹn, vận khí tốt, hơn nữa phản ứng mau lẹ, nhưng hắn biết, cái này nhiều ít cũng là do loại cảm giác đặc dị này.

Gặp được đại hán trọng đồng đêm đó, có thể nói rõ một vấn đề, đại hán trọng đồng võ công rất cao mà hắn trước giờ chưa từng gặp, Lịch Sơn Phi, Lục An Hữu so với hắn, cho dù lấy ánh mắt của Tiêu Bố Y cũng đều kém mấy bậc, nhưng hắn âm thầm quan sát mình, thực không phát ra tiếng động, thế nhưng vẫn bị hắn phát hiện.

Có cảm giác này, Tiêu Bố Y cũng không vội vàng quay đầu, nhẹ nhàng vuốt ve đầu Thanh Tiêu, Thanh Tiêu hí lên một tiếng, hơi chút gõ móng. Hắn lầm bầm một câu, nương theo lúc dàn xếp lại ngựa, thì ánh mắt lơ đãng liếc qua nơi có cảm giác kia.

Cách hàng rào, nơi đây cũng lều trại đông đúc, trong một căn lều da có một người mặt mày gầy gò, râu ba chòm, khi thấy Tiêu Bố Y quay đầu lại thì buông màn che xuống, không xuất hiện nữa.

Tiêu Bố Y hơi ngẩn ra, người nọ xem ra giống như một vị tiên sinh dạy học, không rõ vì sao lại xuất hiện ở nơi này, hắn quan sát mình, là bởi vì tò mò hay là vì nguyên nhân khác?

Không đợi suy nghĩ, thì Mã Cách Ba Tư rốt cuộc đã lại xuất hiện, đưa cho thủ vệ một cái mộc bài.

Mộc bài điêu khắc cực kỳ tinh tế, Tiêu Bố Y tuy xem không rõ có ý gì, nhưng cũng biết cực kỳ khó bắt chước. Thủ vệ sau khi nhìn qua, ra dấu bảo Tiêu Bố Y tiến vào doanh.

Mã Cách Ba Tư dẫn Tiêu Bố Y tiến vào doanh, bảo hắn đem ngựa giao cho một binh vệ, lại dẫn hắn đến một chiên trướng (căn lều lớn bằng da), sau khi đem khối mộc bài kia giao cho hắn, thì lạnh lùng chỉ, "Ngươi ở trong này đợi".

Hắn sau khi nói xong lời này, liền quay đầu bước đi. Tiêu Bố Y không biết mình phải đợi cái gì, cũng đành phải tiến vào chiên trướng. Chiên trướng không nhỏ, chưa mười mấy người cũng không thành vấn đề. Bên trong có chút đơn giản, chỉ có vài htws trang trí lấy lệ.

Tiêu Bố Y lơ đểnh khoanh chân ngồi xuống, trong lòng lại không yên. Trước khi đến nơi này, hắn suy nghĩ cũng đơn giản, Hàn Tuyết quen với Khắc Lệ Ti Tháp Cách, nên chỉ cần lẫn vào Phó Cốt, nói với Tháp Cách chuyện thương đội, nói vậy thương đội được đi vào cũng không thành vấn đề, dù sao Khả Đôn giá nữ, thế nào cũng sẽ không làm khó Tháp Cách. Không nghĩ đến vấn đề khó khăn thì lại dể dàng giải quyết, nhưng hắn hiện tại đột nhiên phát hiện, cho dù quen với Tháp Cách, sự tình cũng không đơn giản như tưởng tượng.

Từ doanh trại, từ số hộ vệ của Tháp Cách, từ doanh trướng, từ mọi cái xem ra, Khả Đôn này chẳng những quyền lớn, hơn nữa trong này thật sự không giống giá nữ.

Khi đang trầm ngâm, màn trướng vang lên, Tiêu Bố Y ngẩng đầu nhìn thì thấy một người bộ dáng giống tỳ nữ đi vào, đem theo một cái khay, trên khay có một ấm trà, một chén trà xanh.

Tiêu Bố Y mỉm cười gật đầu, tỳ nữ liếc nhìn hắn, ôn nhu nói: "Mời dùng trà".

"Đa tạ" Tiêu Bố Y ứng một câu, tỳ nữ đặt khay xuống, cũng không nhiều lời, đã ra khỏi lều trại.

Tiêu Bố Y đưa mắt nhìn theo, nãy giờ đánh nhau nên nhiều ít cũng có chút khát nước, nâng chung trà đưa lên miệng, nửa đường lại hạ xuống.

Tiêu Bố Y khi buông chén trà xuống, trong ánh mắt đột nhiên xuất hiện vẻ cổ quái, hắn luôn cảm thấy có chút không đúng, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra là vấn đề gì, nhưng không biết vì sao, hắn đột nhiên lại loại cảm giác bất an.

Ngồi trong chiên trướng không biết bao lâu, ngơ ngác nhìn chén nước trà kia, Tiêu Bố Y đột nhiên hiểu được vì sao có chút không đúng, tay của tỳ nữ kia có chút vấn đề, trên tay của nàng ta có chút vết chai. Theo lý thuyết loại tỳ nữ bưng trà đưa nước này, hai tay tuyệt đối sẽ không trắng trẻo giống như Hàn Tuyết hoặc Mộng Điệp, có vết chai là bình thường, nhưng vết chai trên tay tỳ nữ này lại ở ngón cái cùng ngón trỏ.

Bưng trà đưa nước vết chai tuyệt đối sẽ không có ở nơi đó. Tiêu Bố Y là hảo thủ dùng đao, hiện tay cũng giống như vậy, ngón tay bởi vì sử đao kẹp tên, đều có vết chai rất dày.

Đây chẳng qua là một tỳ nữ bưng trà, sao lại có võ công? Khi Tiêu Bố Y nghĩ như vậy, thấy kỳ quái đến quên cả uống trà.

Không biết là qua bao lâu, đột nhiên loại cảm giác bị nhìn trộm lại dâng lên trong lòng, Tiêu Bố Y khẽ nhắm mắt, tĩnh tâm lắng nghe, tuy nghe không được tiếng bước chân, lại cảm thấy có người đang áp sát chiên trướng, giống như đang lắng nghe động tĩnh bên trong chiên trướng. Tiêu Bố Y rất là kỳ quái, thầm nghĩ lão tử chẳng lẽ mạng đã gặp khó, hay là như cổ nhân có nói phúc họa đồng đường hay sao?

Đã được Bùi Minh Thúy thưởng thức, lại được Bùi phiệt coi trọng, thăng lên Phó lĩnh đội, vàng bạc tiền tài lập tức đến, mấy cái vinh diệu này rơi xuống trong mắt người ngoài đều ghen tị, bản thân tuy không có khoa trương, nhưng cũng có chút đắc ý. Nhưng cho đến bây giờ cũng lại vô cùng hiểm ác, trước là ám sát, rồi bị Lý Chí Hùng Trữ Phong tính kế, cho dù là Lịch Sơn Phi kia cũng như có ý giết mình trong đầu. Tuy không rõ một đao kia là cố ý muốn giết mình hay là tức giận mình phá hỏng kế hoạch của hắn, nhưng Tiêu Bố Y đột nhiên lâm vào thế đầu sóng ngọn gió, thế mới biết thế đạo hiểm ác, đã vượt xa sự tưởng tượng của hắn.

Lý Chí Hùng vì thăng quan cử tiến, tứ khoa cử nhân, đã không tiếc giết người, mình ngăn cản tiền đồ của Lục An Hữu, cũng khó tránh hắn ghi hận trong lòng. Vốn nghĩ đến Đột Quyết, nhân sinh không quen, chỉ cần mình cẩn thận ứng đối cho tốt, mình làm một thương nhân chắc cũng không có ai phiền lòng, không nghĩ đến chính là, mới đến nơi này, loại cảm giác kỳ dị này cũng đã xuất hiện hai lần, Tiêu Bố Y trong lòng thở dài một tiếng, thầm nghĩ người ta nói cũng đúng, thật ra bản thân cũng có chí lớn gì đâu, chỉ là muốn buôn bán ngựa, sống cuộc sống bình thường mà thôi.

Liêm trướng lại được vén lên, Tiêu Bố Y nhìn lại, phát hiện Mã Cách Ba Tư đã đi vào, mang theo một cái rổ, ánh mắt nhìn mình có chút phức tạp.

Tiêu Bố Y mỉm cười nói, "Huynh đài đã chiếu cố tại hạ, đặc biệt sai người mang trà tới đây".

Hắn thuận miệng hỏi, nhìn như khách khí, nhưng lại là âm thầm dò xét. Mã Cách Ba Tư quả nhiên ngẩn ra, ánh mắt dừng ở trên nước trà, có chút kinh ngạc, "Ta mới từ chỗ của Tháp Cách về, nàng cũng mới biết được ngươi tới nơi này, bảo ngươi ở đây chờ. Chén trà này, là ai đưa tới?"

Tiêu Bố Y cười khổ, "Là một tỳ nữ đưa tới, có thể là thói quen nơi này?"

Mã Cách Ba Tư lộ ra vẻ bất mãn, đưa tay bưng chén trà, một hơi cạn sạch, "Tiêu Bố Y ngươi không uống nước trà, bộ cho rằng có độc sao? Trong này chính là đại doanh của Khả Đôn, ngươi nghĩ có người dám tùy tiện hạ độc sao?"

Hắn uống hết nước trà, như là thị uy nhìn Tiêu Bố Y, quá nửa là cảm thấy rốt cuộc đã đàn áp được Tiêu Bố Y một lần.

Tiêu Bố Y ngẩn ra, chỉ có thể lắc đầu mà giải thích, "Vậy cũng không phải, ta không có khát".

"Đây là đồ ăn ta đem tới cho ngươi" Mã Cách Ba Tư đem cái rổ ở trong tay đặt thật mạnh lên bàn, "Phỏng chừng trong này muốn độc chết ngươi chỉ có mình ta, Tiêu Bố Y ngươi ăn cũng tốt, mà không ăn cũng được, tùy ngươi".

Tiêu Bố Y nhìn thấy hắn lửa giận trùng trùng, mới biết hắn hiểu lầm, đứng lên nói: "Huynh đài hiểu lầm, ta tuyệt không có ý này".

Mã Cách Ba Tư không chờ hắn giải thích, hừ lạnh một tiếng, tức giận bước ra khỏi chiên trướng, Tiêu Bố Y sửng sờ đứng ở nơi đó, chậm rãi xốc cái rổ lên, thấy bên trong có một ống trà, một khối thịt nướng còn bốc mùi thơm, hai cái bánh nướng, không khỏi cảm động. Mã Cách Ba Tư này xem ra cũng là hán tử thẳng thắn, nghe khẩu khí của hắn, mình ở nơi này, cũng chỉ có hắn cùng Tháp Cách biết, mình hoài nghi trà có vấn đề, cũng chính là hoài nghi hắn có vấn đề, cũng khó trách hắn tức giận.

91. Chương 91: Biến Cố Ngoài Ý Muốn

Tiêu Bố Y cầm lấy cái bánh, đột nhiên có chút hối hận, vừa rồi Mã Cách Ba Tư đi vội vàng, mình cũng quên hỏi hắn Hàn Tuyết hiện tại thế nào. Đi vào trong này, hắn không dám đi đâu cả vì sợ gây hiểu lầm, làm cho Khả Đôn tức giận vậy không phải nguy to sao, còn quan hệ đến cả thương đội, như thế xem ra, chỉ có thể trông cậy vào Hàn Tuyết.

Thế sự chính là vi diệu như thế, ai có thể ngờ đến Hàn Tuyết lại có quan hệ đến tiền trình của thương đội. Tiêu Bố Y nghĩ vậy, khóe miệng không khỏi mỉm cười.

Thịt ăn vài miếng, lại uống mấy ngụm trà, ăn ăn bánh, Tiêu Bố Y đích xác cũng có chút đói, huống chi cho dù có năng lực hoài nghi thì sao, cũng không thể không ăn không uống được. Cũng may loại cảm giác kỳ dị cũng không xuất hiện nữa. Sau khi Mã Cách Ba Tư đến, người bên ngoài lều hình như cũng đã biến mất.

Tiêu Bố Y ăn một chút rồi lại lấy đao phổ ra xem, chủ yếu là lý giải chú thích của Uất Trì Cung, không tiện rút đao ra nên chỉ lấy tay thay đao, phân tích ảo diệu của đao pháp. Uất Trì Cung nói không sai, đao pháp biến hóa rất nhiều, đạo lý cơ bản hiểu được, thì chỉ tùy theo tình huống ứng biến mà thôi. Kẻ địch cũng không phải là cọc gỗ, chỉ chịu chém chứ không biết phản đòn.

Khi hắn thuần ngựa, thì không phân biệt thời gian cũng như địa điểm, hôm nay luyện đao cũng như thế. Cũng nhờ hắn phấn đấu cùng thông minh, cho nên mới nhiều lần tránh được nguy hiểm, điều này làm cho hắn lại càng không dám buông lỏng việc luyện võ, hắn tuy không nghĩ sẽ thành cao thủ gì đó, nhưng cũng không muốn mất mạng một cách oan ức.

Chẳng biết là luyện bao lâu, Tiêu Bố Y cxung dã có chút mệt mỏi cho nên nằm xuống nghỉ ngơi một lát, hồi lâu đột nhiên cảm giác bên ngoài lều có chút ầm ỹ mà giật mình bừng tỉnh.

Mới ngẩng đầu lên, màn trướng đã nhấc lên, mấy binh sĩ tay cầm trường mâu đã vây quanh hắn. Một người đi đến trước mặt Tiêu Bố Y, đầu đội Thông thiên quan, thân quan phục, sắc mặt ngưng trọng, nhưng hai tay lại không cầm gì.

Tiêu Bố Y trong lòng run sợ, cũng cười nói: "Không biết huynh đài muốn làm gì?"

"Tiêu Bố Y, theo ta đi gặp Khả Đôn" Người nọ trầm giọng nói: "Ngươi chớ có phản kháng, bằng không sẽ chết thảm".

Người nọ nói tiếng Trung Nguyên, Tiêu Bố Y nghe hiểu được, trong lòng nghi hoặc, vẫn có thể bảo trì trấn tĩnh, "Huynh đài, ta vì cái gì mà phải phản kháng?"

Người nọ chỉ cười lạnh, "Ngươi tự trong lòng hiểu được, Tiêu Bố Y, cởi bỏ đao xuống".

Tiêu Bố Y tâm tư xoay chuyển, cũng cởi bỏ trường đao, đặt ở trên án. Người nọ ra hiệu một vệ binh tiến lên lục soát, tiền trong túi thì không động đến, chỉ lấy chủy thủ từ trong ống quần của hắn ra.

Người nọ liên tục cười lạnh, "Đây là cái gì?"

Tiêu Bố Y cười nói: "Cái này chẳng qua là chủy thủ đem theo phòng thân, ta là một thương nhân có gặp mã phỉ cũng có cái để tự vệ chứ".

Người nọ hừ một tiếng rồi đi trước, mấy tên binh sĩ vây lấy hắn, trường mâu để sát hai bên. Tiêu Bố Y không thẹn với lòng cũng không có gì sợ hãi, hắn không nghĩ đến nhanh như vậy đã có thể gặp Khả Đôn, càng không nghĩ đến lại gặp Khả Đôn bằng phương thức này.

Người nọ dẫn dắt một đường cũng không ai ngăn trở, xem ra ở trong này cũng rất có quyền uy. Doanh trướng cực kỳ rộng lớn, liên miên không dứt. Cả đám đi chừng nửa nén hương mới đi tới trước một đại trướng bằng da rất lớn. Lều trại của người thảo nguyên đều làm bằng da, nhưng cũng chỉ dùng một ít da để lợp lên trên mà thôi, còn doanh trướng này không biết đã dùng bao nhiêu da trâu mà làm thành, hết sức xa hoa.

Tiêu Bố Y trong lòng không yên, nhưng vẫn chỉ bảo trì mỉm cười, chỉ hy vọng theo như cổ nhân nói thì không ai nỡ đánh người đang cười.

Người nọ dẫn theo Tiêu Bố Y tiến vào đại trướng, binh sĩ cũng ở lại bên ngoài. Sau khi tiến vào trong trướng, Tiêu Bố Y trong lòng cảm thán, trong này thật sự là rộng lớn làm cho hắn khó có thể tưởng tượng. Vốn nghĩ đến lều trại để ngủ thì cần bao lớn, nhưng khi hắn tiến vào trong này mới phát hiện, đại trướng chứa cả trăm người cũng còn có chút trống trải.

Trong trướng lấp lánh ánh vàng, sáng lạn huy hoàng, trên đất phủ da thú, xem ra dị thường xa hoa, so với cách trang trí khu nhà của Bùi phiệt còn muốn hoa mỹ hơn, xem ra giống như một cái cung điện di động vậy. Trong trướng tỳ nữ phân biệt, hoặc cầm phất trần, hoặc cầm hương lô, cũng có người trong tay cầm Ngọc Như Ý, dù sao tác dụng cũng không lớn, nhưng kiểu cách thì tuyệt đối không nhỏ.

Phía dưới tỳ nữ là hai đội thị vệ, cầm kích mà đứng, nhìn thấy Tiêu Bố Y đi tới, thì nhất tề hô lên, hai hàng kích giao nhau, chừa ra một cái thông đạo. Người đội Thông thiên quan tiến lên trước, Tiêu Bố Y cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua loại trường hợp này, nói không sợ hãi cũng là giả. Thông đạo này cực kỳ nguy hiểm, song kích mà nhất tề hạ xuống, phỏng chừng so với ngũ mã phân thây còn muốn thảm thiết hơn.

Ngẫm nghĩ lại, cũng không sợ không có đường sống, Khả Đôn tìm mình tới nơi này, quá nửa là có việc, nếu không thì đã sớm chết rồi. Nếu muốn mình chết, vừa rồi trong trướng mấy chục vệ binh mỗi người đâm một nhát, thì mình đã sớm mất mạng rồi. Nghĩ như vậy, trong lòng cũng có chút yên tâm, vươn thẳng lưng chậm rãi đi về phía trước.

Khả Đôn cao cao tại thượng, đầu đội Phượng quan, thân mặc hoa phục, trên thêu phượng, trên mặt có mang mạng che mặt làm cho người ta thấy không rõ mặt. Tiêu Bố Y thầm nghĩ, mẫu nghi thiên hạ, tuy là tại Đột Quyết, nói vậy cũng không phải là dễ dàng thấy mặt được.

Người đội Thông thiên quan đến trước Khả Đôn vài bước, chắp tay thi lễ, "Khả Đôn, Tiêu Bố Y đã được dẫn đến".

Khả Đôn chậm rãi gật đầu nói, "Ngươi hãy lui ra".

Đây là lần đầu tiên Tiêu Bố Y nghe được Khả Đôn nói chuyện, chỉ cảm thấy thanh âm trầm thấp, cực kỳ uy nghiêm.

Nhìn thấy người nọ lui ra, Tiêu Bố Y không đợi hỏi, cũng học theo người nọ khom người ôm quyền thi lễ, tuy không có quỳ nhưng lễ số cũng cực kỳ cung kính, "Thảo dân Tiêu Bố Y bái kiến Khả Đôn, chúc Khả Đôn cát tường như ý, tâm tưởng sự thành".

Những lời của hắn, đương nhiên cũng có ý vỗ mông ngựa, khi nhìn thấy có tỳ nữ cầm Ngọc Như Ý hắn liền nghĩ Khả Đôn này quá nửa có chút mê tín, cũng muốn may mắn, bằng không cũng sẽ không cho tỳ nữ không làm gì mà chỉ đứng cầm thứ này, một khi đã như vậy, nịnh hai câu cũng không tệ.

Đám người Mạc Phong luôn khó hiểu, không hiểu vì cái gì mà Tiêu Bố Y ra tay, lần nào cũng thuận lợi. Bọn họ đương nhiên không biết Tiêu Bố Y tâm tư kín đáo, quan sát kỹ lưỡng, đều theo dấu vết để lại mà suy đoán sự tình phát sinh, bằng không cũng sẽ không cự tuyệt Mộng Điệp, đánh cuộc bốn mươi lượng vàng, đua ngựa có thể thắng, lần này nói chuyện tự nhiên là tuân theo lệ thường, tận lực hóa giải địch ý rút kiếm giương nỏ.

Khả Đôn từ khi Tiêu Bố Y tiến vào trướng, ánh mắt liền dừng ở trên người hắn, nhìn thấy hắn khom người thi lễ, rốt cuộc cũng nói: "Tiêu Bố Y, ngươi có biết tội chưa".

Tiêu Bố Y trong lòng phát lạnh, cũng không ngẩng đầu nhìn Khả Đôn, để tránh thất lễ. Người ta là Khả Đôn, vợ của Khả Hãn, vô cùng uy nghiêm, ngươi nhìn người ta chính là không tôn kính, điểm này Tiêu Bố Y cũng hiểu được, "Bố Y thân là thảo dân, rất nhiều quy củ không hiểu. Vốn mới gia nhập Bùi Gia thương đội, được nhận chức Phó lĩnh đội, lần này đến cầu kiến Khả Đôn, chính là vì chúng mừng đại hỉ của Khả Đôn giá nữ, không biết là có tội gì?"

Lời hắn nói có trước có sau, trước tiên là nói mình là dân áo vải, đem những tội danh về phương diện lễ số đều gạt bỏ hết đi.

Khả Đôn vẫn nhìn Tiêu Bố Y trầm giọng nói: "Đem Mã Cách Ba Tư lên đây".

Tiêu Bố Y trong lòng phát lạnh, nhịn không được quay đầu nhìn lại. Đem Mã Cách Ba Tư lên? Mới vừa rồi Mã Cách Ba Tư vẫn còn đứng ở trong trướng với hắn, nay lại phải đem ra, chẳng lẽ là đã chết?

Phía sau có hai người đem một cái cáng tới, trên đó rõ ràng chính là Mã Cách Ba Tư, nhưng sắc mặt của hắn xám ngoét, như là người chết vậy, Tiêu Bố Y nhìn thấy ngực hắn khẽ phập phồng, xem ra vẫn còn hô hấp, không khỏi buông lỏng chút tâm sự.

"Tiêu Bố Y, ngươi có nhận ra hắn không?" Khả Đôn hỏi.

"Nhận ra" Tiêu Bố Y gật đầu, "Ta cùng hắn mới gặp nhau ở tại một sơn cốc phía đông, cũng gặp được Khắc Lệ Ti Tháp Cách, rồi cùng bọn họ đến doanh trướng. Mấy canh giờ trước, hắn còn đưa thực vật tới cho ta".

Tiêu Bố Y đơn giản nói rõ ràng từ đầu đến cuối câu chuyện, Khả Đôn chậm rãi nói: "Nhưng ngươi có biết hay không, hắn mới vừa rời khỏi doanh trướng của ngươi, đi không quá mười trượng đã ngã ra trên mặt đất, hộ vệ nghe được câu cuối cùng của hắn chỉ có ba chữ?"

Tiêu Bố Y nhịn không được hỏi, "Là ba chữ gì?"

"Ba chữ hắn nói chính là Tiêu Bố Y, sau đó liền hôn mê, không có tỉnh lại" Khả Đôn khẩu khí thực không chút tình cảm, "Thử hỏi ngươi nếu không phải là hung thủ, hắn sao lại trước khi hôn mê lại gọi tên ngươi?"

Nhìn thấy Tiêu Bố Y trầm ngâm không nói, Khả Đôn trầm giọng nói: "Xem ra ngươi đã không còn gì có thể nói, giết người thường mạng, người đâu, lôi Tiêu Bố Y ra ngoài..."

"Khoan đã" Tiêu Bố Y nhìn thấy vệ sĩ tiến lên, nhịn không được lớn tiếng nói.

Các vệ sĩ mặc kệ hắn hô quát, đã ấn giữ hai vai của hắn, đã muốn đem hắn lôi ra ngoài, Khả Đôn đột nhiên xua tay, "Các ngươi lui ra trước đi, Tiêu Bố Y, ta muốn thử nghe xem ngươi có cái gì để nói".

Vệ sĩ không nghe Tiêu Bố Y nói, nhưng Khả Đôn ra lệnh một tiếng, đã lập tức buông Tiêu Bố Y ta. Tiêu Bố Y đầu óc xoay chuyển, sau khi sửa sang lại quần áo, lúc này mới nói: "Thảo dân ở tại Trung Nguyên đã nghe đại danh của Khả Đôn, nghe mọi người nói Khả Đôn đại nghĩa làm đầu, trước trung tùy thất, lại giỏi hiểu lòng người, đối xử tốt với hạ nhân, được người của các bộ lạc thảo nguyên cực kỳ yêu quý..."

Hắn một phen vỗ mông ngựa, bản thân cũng cảm thấy mặt mình cũng phát sốt, cũng không nói nhiều, đề tài chợt chuyển, không đợi Khả Đôn nói đã lắc đầu nói: "Không nghĩ đến nghe danh lại không bằng gặp mặt".

"Lớn mật, dám vô lễ?" Người đội Thông thiên quan gấp giọng mắng.

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, lão tử mạng còn muốn mất, vô lễ thì tính là cái gì, hắn chỉ nhìn Khả Đôn nói: "Không biết Khả Đôn có thể cho Bố Y nói cho hết lời không?"

"Ngươi cứ nói đừng ngại" Khả Đôn thanh âm vẫn uy nghiêm, không có khúc chiết gì, nghe không ra được tâm tư.

Tiêu Bố Y đối với Khả Đôn này cũng có chút kính sợ, bởi vì người thường đều có vẻ mặt, có thể phán đoán tâm tư, nhưng người này lại làm cho người ta nhìn không thấu.

"Ta nhớ có câu, thiên hạ rộn ràng cũng vì lợi mà đến, thiên hạ nhốn nháo cũng vì lợi mà ra" Tiêu Bố Y trấn tĩnh nói, "Đây có ý nói làm người khi làm việc gì đều phải có mục đích. Thảo dân vốn là dân áo vải, chỉ cầu bảo toàn tánh mạng, tại thịnh thế, không cầu bnổi danh thiên hạ, chỉ cầu kiếm đủ cơm ăn mà thôi".

Tiêu Bố Y nói đến chỗ vốn là dân áo vải, không hiểu sao lại liên tưởng đến việc Gia Cát Lượng xuất sư, vốn muốn nói chỉ cầu bảo toàn tánh mạng trong loạn thế, không cầu tiếng thấu chư hầu, nhưng nghĩ đến một khi nói đến loạn thế chư hầu, mà hiện Thiên tử tại vị, ngươi nói loạn thế, Khả Đôn lại là tông thân tùy thất, nghe nói như thế thì cũng không cần ngươi sống nữa, mà trực tiếp đem ngươi đánh chết tại chỗ.

Do đó vội vàng thắng lại mà đổi cách nói, không khỏi có khựng lại nhưng cũng không dừng lại nhiều, Tiêu Bố Y lại nói: "Thảo dân cùng Mã Cách Ba Tư một ở tại Trung Nguyên, một ở tại Phó Cốt, xa cách ngàn dặm, chỉ mới vừa gặp mặt, thực không chút liên hệ, vô danh vô lợi, không có việc gì lại hại hắn làm chi? Thảo dân tuy không thông minh, nhưng cũng không đến nỗi ngu xuẩn như vậy, nếu đã hại người, còn ở lại trong này mà tùy ý ngủ, theo lý thật không thông. Thảo dân nhận thấy, Mã Cách Ba Tư từ trong trướng của ta đi ra ngoài bị hôn mê, đúng là không thể thoát khỏi hiềm nghi, nhưng ta nghĩ ta cũng tuyệt không có động cơ giết người, xin Khả Đôn minh xét!"

92. Chương 92: Gặp Quỷ

Tiêu Bố Y một phen biện giải, mắt thấy Khả Đôn không nói gì, cũng không quản hắn có hiểu được cái gì là động cơ hay không, thừa dịp nói tiếp: "Bố Y vốn là thảo dân, mạng như cây cỏ, chết cũng không đáng là gì. Nhưng nếu bị người hãm hại mà chết uổng, thì người hãm hại chỉ có cười trộm, thân giả thống, cừu giả khoái (người thân thì đau mà người thù thì vui). Nhưng nếu sau đó phát hiện việc này không quan hệ với thảo dân, thì sẽ ảnh hưởng đến một đời anh danh của Khả Đôn, vậy Bố Y có chết vạn lần cũng không đủ tội".

Hắn nói liên tục một hồi môi cũng có chút phát khô, liên tục vỗ mông ngựa như thế cũng cảm thấy có chút xấu hổ, hắn không nghĩ đến Tháp Cách tính cách thẳng thắn như thế, lại có một bà mẹ thâm trầm như vậy. giây lát lại nghĩ đến câu nói cũng có chút vấn đề, mình nói thân giả thống, cừu giả khoái, vậy không phải là có liên quan đến Khả Đôn hay sao?

Cũng may Khả Đôn cũng không chú ý đến điều này, chậm rãi hỏi: "Vậy ngươi giải thích như thế nào về tình huống hiện tại của Mã Cách Ba Tư?"

Tiêu Bố Y thầm mắng bản thân ngu xuẩn, đến bây giờ mới có cơ hội nghĩ đến tìm chứng cớ, chỉ sợ sớm đã bị người hủy thi diệt tích, trước đó nên nói sơ lại diễn biến, sau đó thỉnh cầu Khả Đôn cho người đi tới trướng lấy cái bình trà kia, dù sao hắn không mang theo vật gì vào trướng, nay xuất hiện thêm một bộ ấm chén trà cũng là chuyện làm người ta nghi ngờ.

"Vậy vì sao chỉ có Mã Cách Ba Tư trúng độc, ngươi sao lại không có uống nước trà kia?" Khả Đôn lạnh giọng hỏi.

Tiêu Bố Y tâm tư nhanh chóng xoay chuyển, "Tại hạ là người thô lỗ, vốn không quen hương vị lá trà, lại càng không có thói quen uống trà. Mã Cách Ba Tư nhìn thấy tại hạ không uống nước trà, tựa hồ hắn cũng đang khát nước, lúc này mới lấy chén nước trà kia uống, ta thường nghe ống trà của thảo nguyên vị rất ngon, bởi vậy mới chỉ uống ống trà mà Mã Cách Ba Tư mang đến, cho nên mới vô sự".

Hắn giải thích một phen cũng hợp lý, Khả Đôn chậm rãi gật đầu, bảo hạ nhân đi tới trướng hắn ở. Chỉ chốc lát, hạ nhân đã đem tới ấm chén trà, còn có rổ thức ăn chưa ăn xong. Tiêu Bố Y thầm thở ra một hơi,

trong lòng cũng có nghi hoặc, chỉ là cũng không nói ra.

Trong chén trà vẫn còn nước trà thừa, Khả Đôn bảo người dắt tới một con dê con, cho dê uống nước. Dê sau khi uống nước trà, chỉ một lát đã ngã sụp xuống đất, giống như là Mã Cách Ba Tư vậy.

Tiêu Bố Y chờ đợi đứng ngồi không yên, cho tới khi con dê giống như Mã Cách Ba Tư ngã sụp xuống đất, lúc này mới cảm thấy bản thân vận khí vẫn còn một chút, nhưng vận khí của con dê này thật sự là không tốt, nó đã thế mình một mạng, hôm nào cũng nên đi siêu độ cho nó.

Khả Đôn trầm mặc một hồi lâu, rồi mới hỏi: "Ngươi ở trong này có cừu oán với ai, ngươi biết là ai muốn hại ngươi không?"

Tiêu Bố Y vừa nghe nhưng lời này, vốn muốn giải thích sự vô tội, lại chỉ có thể cười khổ nói: "Khả Đôn, thảo dân mới đến Phó Cốt, làm sao có cừu gia gì?"

Thật ra cừu gia thực sự của hắn mà nói, chỉ có thể là Lục An Hữu, chẳng qua không biết hắn có ở trong này hay không. Mà một người khác cũng muốn hắn chết cũng chính là Lương Tử Huyền, chẳng qua tiểu tử này nghe nói đã đến Đông Đô, mình cùng hắn cũng không có cừu hận sát phụ đoạt thê gì, cũng không đến nỗi phí công như vậy mới đúng. Cho nên nói lời thật, Tiêu Bố Y đối với người hạ độc mình cũng có rất nhiều nghi hoặc.

Khả Đôn đưa tay chỉ các tỳ nữ, "Đại bộ phận sử nữ của ta đều ở trong này, ngươi nhìn xem có người đã mang nước trà đến cho ngươi không?"

Tiêu Bố Y danh chính ngôn thuận đứng trước mặt họ đi một vòng, lại thấy cao gầy mập ốm đều là có tư sắc, hai mắt thật ra cũng được một phen mãn nhãn, nhưng khi quay lại cũng lắc đầu nói: "Không có".

Hắn sớm đã biết sẽ không có, người nào ngu ngốc mới có thể lưu lại ở trong này để mình chỉ ra để rước lấy phiền toái. Đối với tỳ nữ kia có phải người ở trong này hay không, hắn cũng rất hoài nghi, nhưng cũng phải nhìn cho kỹ, cũng không phải là hắn háo sắc, mà là đại biểu cho thái độ của hắn đối với chuyện này.

Khả Đôn lại trầm tư một hồi, lúc này mới nói: "Tiêu Bố Y, nói như vậy ta thật ra đã oan uổng cho ngươi".

Tiêu Bố Y liền nói không dám, chỉ nói chuyện này rất cổ quái, cũng trách không được người khác hiểu lầm, hắn đối với bản thân biết rất rõ, biết còn chưa có tư cách trách Khả Đôn.

"Dương Thổ Truân, bắt đầu từ hôm nay, ngươi phụ trách chuyện ăn uống cho Tiêu Bố Y" Khả Đôn đột nhiên nói: "Hắn nếu chết, thì chỉ hỏi ngươi. Tiêu Bố Y, bắt đầu từ hôm nay, không có sự cho phép của ta, ngươi không được tùy ý đi lại".

Tiêu Bố Y ngẩn ra, lại thấy một người như cái gò đất đi đến trước mặt hắn, khẽ cười nói: "Tiêu Bố Y, đi thôi".

Người này đầu không cao, chỉ tới ngực Tiêu Bố Y, đầu không lớn, người thì thấp mà eo mông lại lớn, phảng phất như một hình tam giác đứng trước mặt hắn.

Tiêu Bố Y thầm nghĩ Khả Đôn đúng là Khả Đôn, quả nhiên có khả năng hiểu người khác, người như thế không biết là đã đào bới từ đâu ra vậy. Vốn đang muốn mượn cơ hội nói về sự tình của thương đội, nhưng suy nghĩ lại hôm nay xem ra cũng đã mưa gió tơi bời, thương đội không đến cũng là chuyện tốt. Nói đến mình đối với Hàn Tuyết thiệt tình thật ý, nàng ta cũng nên hỗ trợ mới đúng.

Dương Thổ Truân trước mặt Khả Đôn còn cười cười, vừa ra khỏi đại trướng đã như con dê uống thuốc độc kia vậy, không có bất cứ sắc mặt gì. Hai người một đường không nói chuyện, hắn dẫn Tiêu Bố Y đến cái trướng ban đầu, lại cho người ta đem yêu đao chủy thủ trả lại cho hắn, phân phó vài câu, đại khái là muốn ăn cơm sẽ có người đưa cơm tới, hắn không được đi loạn, lại nói qua hai ngày sẽ tìm lính gác cho hắn, lúc này mới đi ra.

Hắn đối với mệnh lệnh của Khả Đôn cũng là làm cho lấy có, bảo hộ như vậy cũng như không có, Tiêu Bố Y cũng không có oán giận, biết bản thân có thể gặp được Khả Đôn đã là chuyện khó có thể tưởng tượng rồi, mà có thể kiếm lại cái mạng cũng là do tổ tiên tích đức, nhưng tổ tiên này là tổ tiên của ngàn năm sau, hay là tổ tiên của Tiêu gia thì cũng không thể biết được.

Khi trong trướng chỉ còn mình hắn, hắn mới có cơ hội sắp xếp lại mọi nghi vấn. Tại đại trướng của Khả Đôn, hắn cũng không dám nói nhiều, thật sự là Khả Đôn không giận tự có uy, nam nhân nào trước mặt nàng ta phỏng chừng đều khiếp đảm. Tiêu Bố Y thật ra nhiều ít cũng lý giải được một ít về Khả Đôn. Biết trượng phu đầu tiên của nàng là Khải Dân Khả Hãn, trượng phu thứ hai là Thủy Tất Khả Hãn, cũng là con của Khải Dân Khả Hãn, chẳng qua nàng cùng Thủy Tất Khả Hãn không có quan hệ huyết thống mà thôi.

Nàng là tông thân tùy thất, vì mục đích hòa bình mà tới Đột Quyết, hắn cũng muốn biến nhiều chuyện hơn nữa, nhưng các thương nhân cũng không biết gì hơn nữa, cho dù là Dương Đắc Chí cũng như vậy.

Vốn nghĩ đến một nữ nhân như vậy tình cảnh nhất định thực thê thảm, nhưng làm Tiêu Bố Y rất kinh ngạc chính là, nàng ta xem ra rất có quyền thế, Phó Cốt coi như là một bộ lạc lớn trong Thiết Lặc đại tộc, nàng ở trong này chiếm một vị trí rộng lớn, tùy ý thành lập đại trại, vô luận là năng lực hay thế lực mà xem, cũng cường đại vượt xa sự tưởng tượng của Tiêu Bố Y.

Không suy nghĩ đến nữ nhân khó dò này nữa, Tiêu Bố Y bắt đầu cân nhắc những nghi hoặc của mình.

Đầu tiên, là ai muốn hãm hại mình? Mã Cách Ba Tư uống chén trà có thuốc độc kia, rất hiển nhiên là thay mận đổi đào. Người một nhà sống cũng không quen, nếu loại trừ Lục An Hữu cùng Lương Tử Huyền là có thể, người duy nhất hận mình chỉ có thể là Mã Cách Ba Tư, nhưng mình lại cố tình hạ độc dược vào chính mình, điều này cũng làm cho Tiêu Bố Y có chút nghi hoặc. Tiểu tử này trước khi ngã còn kêu tên mình, đem mình kéo xuống nước, theo dấu hiệu này xem ra, cái này rất có thể là Khổ nhục kế, nhưng Khổ nhục kế như thế cũng rất nguy hiểm đến tính mạng, nếu không có ai giải cứu, hắn thực có thể một mạng ô hô, hắn thực hận mình sâu như thế, không tiếc tính mạng sao? Tiêu Bố Y lắc đầu, một khi đã như vậy, khả năng hắn này ra Khổ nhục kế hại mình khả năng cũng không lớn.

Tiếp theo, Mã Cách Ba Tư trúng độc như thế nào lại khiến cho Khả Đôn hỏi mình, cái này vốn Khả Đôn để cho thủ hạ xử lý là được rồi, Tiêu Bố Y vốn tưởng rằng Mã Cách Ba Tư trong mắt Khả Đôn phân lượng rất nặng, nhưng lại thấy hắn tuy chưa chết, nhưng lại chẳng khác gì chó chết vậy, Khả Đôn cũng không thèm liếc mắt, cũng loại trừ khả năng này. Giây lát lại nghĩ đến, Khả Đôn chẳng lẽ nghe được Hàn Tuyết nói về sự tình thương đội, chẳng qua là muốn gặp thấy mặt mình một chút, khóe miệng cười khổ, Tiêu Bố Y lắc lắc đầu, lại loại từ loại ý niệm tự tác đa tình này trong đầu.

Nghi hoặc thứ ba chính là, hung thủ một khi đã muốn hạ độc hãm hại mình, vì sao lại không nhân cơ hội mình bị giải đi mà đem ấm chén trà đi, kể từ đó, chứng cớ mà mình nói cũng không thành lập, thật sự là hết đường chối cãi, hắn không đem trà đi, là bởi vì không có cơ hội hay là có mục đích gì khác?

Khi ở tại đại trướng Khả Đôn, Tiêu Bố Y còn có ý niệm này trong đầu, nhưng thẳng đến vẫn không lý giải được, khi trở lại trướng lại cảm thấy mọi chuyện thực làm cho người ta buồn bực, rắc rối không rõ ràng, không khỏi thở ra một hơi thật dài.

Trong khoảng thời gian này khúc chiết rất nhiều, thật sự làm cho hắn phát hiện năng lực của mình thực nhỏ bé.

Sau khi hắn thở dài một hơi, đột nhiên sửng sờ tại chỗ. Bởi vì hắn lại nghe được một tiếng thở dài, giống như tiếng vang. Nhưng âm thanh lại từ phía sau mình truyền lại, Tiêu Bố Y có chút dựng tóc gáy, thầm nghĩ chỗ mình ngồi, phía sau là vách trướng, mà lúc này mình chỉ ở có một mình, thì thở dài là ai, chẳng lẽ là do quỷ hồn phát ra?

Sau khi tiếng thở dài phát ra, thì sau đó cũng không có động tĩnh gì, Tiêu Bố Y tim đập thình thịch, vô luận như thế nào cũng không thể quay đầu lại, lại càng không thể cảm ứng phía sau có người hay không. Hắn có chút khó có thể tin vào lỗ tai của mình, thậm chí còn cảm thấy đó là ảo giác.

Một khắc này thật sự là khủng bố khó có thể hình dung, Tiêu Bố Y chỉ cảm thấy cổ cũng có chút cứng ngắc, muốn quay đầu hỏi rõ là ai, lại sợ không có ai, càng sợ đụng phải một mặt quỷ, nói với hắn ta là quỷ.

Lá gan ngày thường không biết đã đi nơi nào, Tiêu Bố Y chỉ cảm thấy doanh trại của Khả Đôn này đột nhiên quỷ khí lành lạnh. Sau khi yên lặng hồi lâu, Tiêu Bố Y rốt cuộc đã khôi phục sự bình tĩnh, thầm nghĩ mình cũng là quỷ, cho dù có quỷ thì cũng có gì phải sợ. Tiêu Bố Y nghĩ như vậy, chậm rãi đứng lên, đột nhiên đi tới trước, tay cầm lấy yêu đao, rồi đột nhiên xoay người, đột nhiên sửng sờ tại chỗ.

Phía sau không có ai!

Nói như vậy vừa rồi chẳng qua chỉ là ảo giác? Tiêu Bố Y khi nghĩ như vậy, phát hiện cả người đều là mồ hôi lạnh, mới vừa rồi ở chỗ Khả Đôn toát mồ hôi còn chưa kịp khô, lần này lại bị dọa toát mồ hôi lạnh.

Sau khi thở ra một hơim dài, Tiêu Bố Y chậm rãi nhắm hai mắt lại, thì thào lẩm bẩm: "Gần đây thật sự có chút khẩn trương, đúng là thần hồn nát thần tính".

Hắn nói xong, nhìn như muốn ngồi xuống, lại bỗng nhiên đưa tay rút đao, một đao chém ra phía sau. Một đao này tích tụ tâm lực toàn thân của hắn, Tiêu Bố Y thấy đã là một đao rất hoàn mỹ. Phía sau hắn tuyệt đối có người, hắn tại một khắc thả lỏng đã cảm ứng được có người, hắn tin tưởng vào sự cảm ứng của mình, cho nên mới toàn lực bổ ra một đao.

Nhưng hắn lại chém một đao vào khoảng không! Phía sau hắn vẫn trống rỗng.

Tiêu Bố Y xoay người đối mặt với khoảng không trống rỗng của căn trướng, khóe miệng khẽ run rẩy, đột nhiên lại đưa ra một quyết định khó có thể tưởng tượng, hắn không nhìn ra sau lưng, mà lại đi lùi ra sau, cho đến khi áp sát vách trướng mới dừng lại, khóe miệng đã lộ ra vẻ mỉm cười.

Phía sau nếu có người, nếu muốn lấy tính mạng của hắn thật sự dể như trở bàn tay, một khi đã như vậy, đối phương ít nhất sẽ không lập tức muốn lấy mạng hắn. Nghĩ như vậy, hắn không huy đao nữa mà cất trường đao vào vỏ.

Một bóng người rốt cuộc từ phía sau lưng bay ra, nhẹ nhàng vỗ vai hắn, ha hả cười nói, "Tiểu tử thật giỏi, người thực sự có thể bức ta chủ động đi ra, trước mắt ngươi là người thứ hai".

Tiêu Bố Y thấy người trước mắt này, trợn mắt há hốc mồm, hồi lâu vẫn chưa có phản ứng lại.

Người nọ khẽ cười nói: "Sao vậy, không chào đón ta sao chứ?" Người nọ ăn mặc giống người Hồ, đầu đội mũ da che khuất cả nữa khuôn mặt, nếu đi lại trong doanh trại, cũng làm cho người ta nhìn không ra sơ hở. Bởi vì trong đại doanh Khả Đôn có nhiều người ăn mặc giống người Trung Nguyên, nhưng số người mặc trang phục người Hồ cũng không ít.

Người khác thoạt nhìn thấy cũng đã đứng tuổi, nhưng rốt cuộc là lớn bao nhiêu thì nhìn không ra, râu của hắn thật sự có chút đặc biệt, phi thường rậm rạp, lại như kim châm vậy, lỗ mũi lại hơi hếch, miệng rộng, hắn có thể nói là rất xấu trai, kỳ quái nhất chính là ánh mắt của hắn, mỗi mắt của hắn lại có hai tròng.

93. Chương 93: Cầu Nhiêm Khách

"Ân công, sao lại là người? Hoan nghênh hoan nghênh, đương nhiên là hoan nghênh, chỉ tiếc ta hiện tại có thể xem như là đang bị giam lỏng, chỉ sợ liên lụy đến người, đúng rồi, người sao lại vào đây?" Tiêu Bố Y sau khi nhìn thấy đại hán, cũng có chút không biết nói gì.

Đại hán trọng đồng cười rộ lên, "Ngàn vạn lần không cần kêu cái gì ân công đó, ta vừa nghe hai chữ này là đau đầu rồi. Ta mấy hôm trước khi nhìn thấy các huynh đệ sinh tử của ngươi, vừa gặp là đã một ân công hai ân công không ngừng, ta nghe mà muốn ngứa cả lỗ tai".

Tiêu Bố Y lại ngẩn ra, "Người làm sao mà gặp bọn họ?"

Hắn trong lòng buồn cười, thầm nghĩ sự tình trên đời này thực sự là kỳ diệu, chuyện duyên phận đúng là rất khó cân nhắc, bản thân phí bao nhiêu tâm lực muốn tiếp cận đại hán trọng đồng, mà cũng không thể gặp được, mấy huynh đệ không ngờ lại gặp được người này trước cả hắn.

"Đêm đó ta đuổi theo Nguyệt Quang, cuối cùng cũng không đuổi kịp" Đại hán trọng đồng lại thở dài một tiếng.

Tiêu Bố Y ngẩn ra, giây lát tỉnh ngộ lại, "Người nói là con ngựa đầu đàn kia sao? Chẳng lẽ với bản lĩnh của ân công, của huynh đài, mà vẫn đuổi không kịp nó?"

Hồi tưởng lại cảnh tượng vạn mã nhảy chồm lúc trước, một thớt ngựa tuyệt trần như ánh trăng chảy xuôi dẫn đầu lại xuất hiện trước mắt Tiêu Bố Y, thầm nghĩ cái tên Nguyệt Quang này cũng rất là thích hợp, nhưng không nghĩ đến đại hán trông thô lỗ như thế, đặt tên cũng thực hay.

Đại hán trọng đồng đã ngồi xuống đất, đưa tay vỗ bàn, cười khổ nói: "Không phải thớt ngựa kia, thì còn có thớt ngựa xứng với cái tên Nguyệt Quang này nữa? Ta vốn muốn đi tìm Hãn huyết bảo mã trong truyền thuyết, chẳng qua đường xá thực sự xa xôi. Ta sau khi giúp các ngươi giải quyết đám lính Đột Quyết xong, thì thẳng một đường hướng Tây…"

Lại thấy ánh mắt Tiêu Bố Y lộ ra vẻ cảm động, muốn nói cái gì đó, đại hán vội vàng xua tay, "Không cần cảm ơn, các huynh đệ của ngươi đã nói cảm ơn rồi, ta cả đời này cũng chưa từng nghe quá nhiều như vậy".

Tiêu Bố Y bất giác mỉm cười, thầm nghĩ đại hán tính cách cũng rất là sảng khoái, bản thân vô tình chém hắn hai đao, hắn lại không chút để ý, còn cùng mình nói chuyện phiếm, chỉ dựa vào tính cách này, đã làm cho người ta tin tưởng.

Trong lòng chợt động, Tiêu Bố Y hỏi: "Chẳng lẽ người trên đường đi Tích cái gì hà đó thì gặp Nguyệt Quang này?"

Đại hán trọng đồng đưa ngón tay cái, tựa hồ biết tình cảnh xấu hổ, áp thấp thanh âm cười nói: "Ngươi nói không sai. Ta lúc trước gặp mấy huynh đệ các ngươi không rời nhau, sinh tử gắn bó, cũng làm ta cảm động mà ra tay cứu mạng. Đám Đột Quyết này không nói đạo lý, ta liền giết để ngừng giết, giết cho đến khi đám con mẹ nó Đột Quyết này sợ mới thôi".

Tiêu Bố Y nghĩ đến sự uy phong của hắn lúc trước, chậm rãi gật đầu, "Giết để ngừng giết, cũng chỉ có thân thủ của huynh đài mới có thể làm được, chúng ta sau đó đàm luận, đối với võ công của người thực sự là khâm phục không thôi".

"Trên đời này võ công cũng không phải là quan trọng nhất, còn rất nhiều lắm thứ chúng ta không cách nào theo đuổi" Đại hán trọng đồng trong mắt lại xuất hiện chút thất vọng, hồi lâu mới đổi về tài, "Tiêu huynh đệ, ta khi lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, võ công của ngươi thật sự là cái rắm chó cũng không thông, gần đây hình như đã cao minh hơn một chút, chẳng qua cũng đã là giới hạn của cao minh".

Tiêu Bố Y cười khổ, nếu là người khác nói võ công của hắn không tốt, hắn ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng cũng không vui, nhưng đại hán trọng đồng nói ra, hắn thật sự không có gì để nói.

"Ta thưởng thức nhất đối với ngươi không phải là võ công, mà là dũng khí, nghĩa khí, còn có sự thông minh nữa" Đại hán trọng đồng khẽ cười nói: "Lão Tử đối với người thưởng thức nhất chính là hán tử có nghĩa khí, có dũng khí, khẳng khái đảm đương, còn cái loại nam nhân ẻo lả, nhìn thấy nữ nhân đã muốn khi dễ, có cầu lão tử, lão tử cũng mặc kệ hắn".

Hắn nói như thiên mã hành không, đông một câu tây một câu, Tiêu Bố Y không biết hắn có phải chỉ Hàn Tuyết hay không, bất giác trên mặt khẽ nóng lên.

"Chẳng qua lúc ấy ta chỉ muốn tìm Hãn huyết bảo mã, cho nên cũng không quản các ngươi nữa, phỏng chừng đám Đột Quyết kia đã chạy về với mẹ, không dám để ý tới các ngươi nữa" Đại hán trọng đồng rốt cuộc lại nhớ tới chủ đề chính, "Ta tiếp tục nhằm hướng Tây, vốn nghĩ phải tới Du Lâm, không nghĩ đến lại gặp được Nguyệt Quang".

Đại hán trọng đồng trong mắt mông lung, hồi lâu sau mới nói: "Nói lời thật, ta đời này cũng nhìn thấy không ít ngựa tốt, phỏng chừng so với nữ nhân còn nhiều hơn, nhưng thực sự cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua con ngựa nào chạy nhanh so với Nguyệt Quang được. Tiêu huynh đệ, ngươi nhất định nghĩ ta xấu xí, không có nữ nhân nào để ý tới?"

Tiêu Bố Y nhất thời ngẩn ra, không biết hắn vì cái gì mà nói như vậy, hơn nữa xem ra đối với mình cũng nói lời thật lòng, hồi lâu mới nói: "Thứ cho ta nói thẳng, huynh đài đích xác không tính là anh tuấn, chẳng qua nam nhi quan trọng chính là tấm lòng cùng sự can đảm, chứ không phải là tướng mạo. một nữ nhân nếu chỉ xem tướng mạo của người, thì nàng ta thực sự là nông cạn, một khi đã như vậy, thì nàng ta làm sao là lọt vào pháp nhãn của huynh đài?"

Khi hắn khích lệ Khả Đôn, nhiều ít cũng có chút tư tâm, nói những lời không đúng với lòng, nhưng nhưng lời nói với đại hán trọng, là phát ra từ nội tâm. Hắn cùng đại hán trọng đồng đã ngồi nói chuyện cũng khá lâu, thế nhưng chưa bao giờ lưu tâm đến tướng mạo của hắn. Chỉ bởi vì trên người hắn có thể nói là hào khí tận trời, làm cho người ta quên đi mọi chuyện khác.

Đại hán trọng đồng hai mắt nhìn hắn, hồi lâu mới cười nói: "Chỉ bằng mấy câu nói đó của huynh đệ, ta biết những tục vật tuyệt không thể sánh với huynh đệ".

Tiêu Bố Y không biết tục vật mà hắn nói là ai, cũng không hỏi, đại hán trọng đồng nhẹ nhàng thở dài một tiếng, "Nữ nhân thích ta cũng có mấy người, nhưng ta thích lại chỉ có một. Đáng tiếc chính là, nàng thích không phải là ta, mà là nghĩa đệ của ta, ta không tiện tranh với nghĩa đệ, mà cũng sợ không tranh lại hắn, nên chỉ có thể buông tha".

Tiêu Bố Y nghe đến đó, trong lòng chợt động, mơ hồ bắt giữ được cái gì đó, mà lại khó có thể miêu tả được. Đại hán nói tuy bừa bãi, nhưng cảm xúc sâu sắc, đã xem Tiêu Bố Y như là bằng hữu.

Đại hán trọng đồng trên mặt thoáng hiện vẻ thất vọng, rồi quay trở lại đề tài, "Ta khi lần đầu tiên nhìn thấy Nguyệt Quang, thì đã thích nó, nhưng tốc độ của nó thật sự quá nhanh, khinh công lão tử không kém, trên đời này có thể so với ta cũng không có mấy, vượt qua ta thì hiện tại cũng chưa từng thấy, nhưng sức chịu đựng lại không bằng nó. Ta cùng nó đuổi bắt cũng đã qua hơn nửa cái thảo nguyên, đoạn đường từ Du Lâm đến Tử Hà, lão tử cởi giày, giày cũng có thể quen thuộc lộ trình mà tự động qua lại".

Tiêu Bố Y cười rộ lên, "Tinh thần bám riết không tha của huynh đài thực sự làm cho người ta khâm phục".

Hắn bình thản nói một câu lại làm cho đại hán tinh thần rung lên, đại hán lại tiếp tục nói, "Đêm đó khi ta gặp ngươi thực sự có chút mệt mỏi, vốn định ngủ một đêm, trời sáng lại tiếp tục truy đuổi Nguyệt Quang. Không nghĩ đến ngươi lại đi tới, đánh thức mộng đẹp của ta, một cước của ngươi thiếu chút nữa đã giẫm lên đầu của ta".

Tiêu Bố Y cười khổ, "Tại hạ bản lĩnh thấp kém, không thể nắm rõ xung quanh, cũng không biết huynh đài ngủ ở trên cỏ".

Đại hán trọng đồng cười rộ lên, "Chỉ đùa với ngươi thôi, ta lúc ấy cách ngươi không xa, vốn nghĩ đến chỉ là cô hồn qua đường, lại phát hiện là ngươi, còn đang luyện đao, nhịn không được xem vài lần, cảm thấy so với lúc trước cũng đã có chút môn đạo, nhưng ta không nghĩ đến ngươi lại có thể phát hiện ra ta".

"Ta không biết là người, ta chỉ biết là có người đang âm thầm quan sát ta" Tiêu Bố Y nhẹ giọng nói.

Đại hán trọng đồng mắt sáng ngời, khó có thể tin nói: "Ngươi nói ngươi phát hiện ra hành tung của ta?"

Tiêu Bố Y chậm rãi gật đầu, "Không sai biệt lắm, ta chỉ biết là, ngoài năm trượng có người đang nhìn ta".

Đại hán trong mắt lại ngạc nhiên, "Vậy ngươi mới vừa rồi vì cái gì mà không phát hiện ra hành tung của ta?"

"Loại cảm giác này của ta khi thì linh khi thì không linh, cũng làm huynh đài chê cười" Tiêu Bố Y lại chuyển đề tài, "Người đêm đó không đuổi theo Nguyệt Quang sao, mà lại tìm đến đây?"

Đại hán thần sắc có vẻ cổ quái, hồi lâu mới nói: "Ta đuổi theo một ngày, kết quả nó có chút tức giận, thoát ly khỏi bầy ngựa, không thấy bóng dáng. Ta bất đắc dĩ lại nghĩ đến ngươi coi như là một hán tử, lúc trước ngươi cũng liều mạng đuổi theo ngựa, tuy không đuổi kịp, nhưng nhắm chừng cũng muốn nói chuyện với ta, cho nên trở lại gặp ngươi một mặt. Ta đến thương đội không thấy ngươi, lại gặp mấy huynh đệ của ngươi. Mỗi người nhìn thấy ta cũng không có sợ hãi, mà chỉ cảm ơn ta, làm cho ta cũng có chút xấu hổ".

"Ta nghe bọn họ nói ngươi đến Phó Cốt, cho nên đuổi theo ngươi đến Phó Cốt" Đại hán tiếp tục nói: "Cảm giác thấy ngươi có thể đã đi vào doanh trại, cho nên tùy tiện trộm quần áo mà lẫn vào, vừa lúc thấy ngươi bị đưa về đây, cho nên..."

Hắn lời còn chưa dứt, đột nhiên thần sắc chợt động, thấp giọng nói: "Có người đến, ta tránh né một chút".

Tiêu Bố Y ngạc nhiên, mình tuy không có nghe được có người đến, nhưng lại tin tưởng vào thính lực của đại hán, lại không biết nơi này trống rỗng, đại hán muốn trốn thì trốn làm sao. Không nghĩ đến hắn chỉ

giở trướng lên một chút, thân hình chợt lóe thì đã thoát ra. Trướng nơi này tuy được củng cố rất ổn định, nhưng lực tay của hắn vô cùng lớn, dễ dàng giở lên.

Tiêu Bố Y khi nhìn thấy hắn thoát ra ngoài, trợn mắt há hốc mồm, đại hán một cung bốn tiên, lực ngón tay và tay rất cao, nên sức mạnh cũng không có gì ngạc nhiên. Làm cho Tiêu Bố Y giật mình không phải là hành động cử trọng nhược khinh của hắn, mà là hành động co người thoát ra của hắn. Cảm giác này rất là kỳ quặc, tựa như là đại hán đột nhiên biến thành mềm như không xương, Tiêu Bố Y lắc lắc đầu, không biết là mình gặp ảo giác hay là thấy sự thật.

Thời đại của hắn cũng đã nghe nói qua phép súc cốt, hắn cũng từng tự mắt thấy có người biểu diễn, một người trung bình mà lại có thể chui lọt qua một cái lỗ nhỏ, chẳng qua cũng cần phải có thời gian khá lâu, còn nói biến là biến như đại hán này, biến hóa dễ dàng như thế thật ra chưa bao giờ gặp qua.

Lại đợi một lát sau, màn trướng lại giở lên, Dương Thổ Truân đã đi vào, phía sau hai tên binh sĩ mang theo đồ ăn cùng với đồ dùng cho mấy ngày, sau khi để lên bàn lại chuẩn bị cho hắn một cái thùng gỗ, nói để sử dụng cho thuận tiện, lời cũng không nói nhiều, chỉ làm những gì mà Khả Đôn phân phó cho hắn.

Mấy vật phẩm này tuy đơn giản, nhưng so với thương đội thì đã hoa lệ hơn rất nhiều rồi, có thể thấy đượcs ự xa hoa của Khả Đôn. Tiêu Bố Y chỉ cảm thấy đau đầu, thầm nghĩ chẳng lẽ mình phải ở lại đây cả năm sao? Lục An Hữu ba ngày không trở về, thương đội đã chửi đến cả cha mẹ, đám người Lâm Sĩ Trực quan hệ với mình cũng không tệ, phỏng chừng nếu không trở về thì chỉ dâng hương tế điện cho hắn mà thôi.

Dương Thổ Truân vừa đi, đại hán lại lắc mình vào trướng, hắn đến đi mơ hồ, khi Tiêu Bố Y quay đầu lại đã thấy hắn đứng ở trước mắt, tuy sớm đã có chuẩn bị, nhưng cũng bị dọa nhảy dựng, không khỏi cười khổ nói: "Huynh đài đến đi tự nhiên, ta thực sự bội phục".

Đại hán cười cười, "Huynh đệ thân phận không thấp, lại có thể được Thổ Truân chăm sóc".

"Thổ Truân là cái gì?" Tiêu Bố Y có chút kỳ quái hỏi, "Ta nghe Khả Đôn gọi hắn là Dương Thổ Truân, còn lại cũng không biết gì. Tiếng Đột Quyết cổ quái dị thường, so với tiếng Trung Nguyên khác biệt rất lớn, ta biết còn có người gọi là Mã Cách Ba Tư, nghe cũng buồn cười, trong ấn tượng của ta, mụ cá ba tử chính là một câu mắng chửi người khác".

Đại hán khi nghe được bốn chữ mụ cá ba tử cũng nhịn không được ôm bụng lắc đầu cười nói: "Thổ Truân khác với Mã Cách Ba Tư. Thổ Truân là một chức quan của Đột Quyết, huynh đệ biết Ngự Sử của triều đình không, tại Đột Quyết, Thổ Truân cũng tương đương, là chức quan giám sát, quan chức cũng không thấp. Theo như ta thấy, ước chừng là tam phẩm, chẳng qua ở đây cũng khá hỗn loạn, Khả Hãn cùng Khả Đôn tùy ý phong thưởng, nhưng quan chức dù sao cũng không tính là nhỏ".

Tiêu Bố Y bị dọa nhảy dựng, không nghĩ đến mình lại được gặp cấp quan lớn, vốn nghĩ đến nhìn thấy quan ngũ phẩm như Vương Nhân Cung là đã phước đức tổ tiên rồi, không nghĩ đến tùy tiện là đã được quan tam phẩm lấy bồn cầu cho mình, Tiêu Bố Y nghĩ như vậy chỉ cảm thấy không thể tưởng được, cũng trách không được mặt mày của người ta lại như vậy.

"Huynh đệ rốt cuộc đã phát sinh sự tình gì, Khả Đôn sao lại cho một Thổ Truân tới chiếu cố ngươi" Đại hán cũng có chút tò mò hỏi.

Tiêu Bố Y cũng không giấu diếm, đem tất cả sự tình xảy ra từ khi tới đây tường tận kể lại cho đại hán nghe, trong lòng hắn đối với đại hán cực kỳ tín nhiệm, hơn nữa hắn cảm thấy tất cả mọi chuyện phát sinh cũng không cần phải giấu diếm.

Đại hán lúc này cũng không nói thêm gì, chỉ chăm chú lắng nghe, sau khi nghe Tiêu Bố Y phân tích, chậm rãi gật đầu, "Sự tình quả nhiên có chút kỳ quặc, ta cũng nghĩ không ra nguyên do".

Tiêu Bố Y bất đắc dĩ nói: "Người nói ta có chút thông minh, nhưng đối với tình huống hiện tại cũng không biết làm thế nào cho phải".

Đại hán đột nhiên đứng lên, vỗ vỗ vai hắn, khẽ cười nói: "Ta tuy nghĩ không ra, nhưng có thể tra ra, ngươi chờ ta, ta sẽ ra ngoài giúp ngươi tra rõ chuyện này".

Tiêu Bố Y có chút cảm kích, lại có chút khó hiểu, "Huynh đài làm sao điều tra?"

"Đương nhiên là tìm Khả Đôn, bạn của ngươi, còn có Tháp Cách kia nữa" Đại hán khẽ cười nói: "Ngươi cứ yên tâm, trong này có lẽ trong mắt người khác là tường đồng vách sắt, nhưng trong mắt ta, thật sự không đáng nhắc tới".

Mắt thấy đại hán phải đi, Tiêu Bố Y đột nhiên nhớ tới một việc, cuống quít gọi hắn lại, "Huynh đài, ta còn chưa hỏi qua cao tính đại danh, xưng hô như thế nào?"

"Ta tên là Trương Tam" Đại hán khẽ cười nói, lại thấy vẻ mặt Tiêu Bố Y có chút hoang mang, liền giải thích: "Ta vốn tên là Trương Trọng Kiên, trong nhà đứng hàng thứ ba, cho nên gọi là Trương Tam, chẳng qua bởi vì ta xấu xí, chỉ có râu là làm ta vừa lòng, cho nên ta thích người khác gọi ta là Cầu Nhiêm Khách hơn!"

94. Chương 94: Liễu Ám Hoa Minh

Đại hán sau khi nói xong mình là Cầu Nhiêm Khách, đã xốc lều trại lên, không tiếng động mà đi, cũng không có chú ý tới vẻ mặt kinh hãi của Tiêu Bố Y.

Một lúc lâu sau khi đại hán rời đi, Tiêu Bố Y vẫn còn nghĩ đến ba chữ Cầu Nhiêm Khách này. Nếu nói ba chữ Uất Trì Cung này là lôi nhân, thì ba chữ Cầu Nhiêm Khách này lại đại biểu cho một thần nhân, quan hệ đến một thần thoại lưu truyền hàng ngàn năm.

Cầu Nhiêm Khách là một trong Phong trần tam hiệp, về chuyện của hắn thì rất là nhiều, chẳng qua nói một cách thông tục nhất chính là hắn văn vũ song toàn, vốn ý chí lớn muốn đạot lấy thiên hạ, lại bởi vì sau khi gặp Lý Tĩnh lại tự thẹn không bằng, càng thêm ý trung nhân là Hồng Phất nữ cũng thích Lý Tĩnh, sự nghiệp lẫn tình yêu của hắn đều bị đả kích cho nên lòng trở nên hoang mang, sau khi cùng Hồng Phất nữ Lý Tĩnh kết bái, thì đem toàn bộ gia sản tặng cho vợ chồng Lý Tĩnh một mình rời đi. Sau đó Lý Thế Dân lấy được thiên hạ, hắn lại giết đến Phù Dư quốc ở hải ngoại, giết kỳ chủ tự lập, độc chiếm bảy mươi hai đảo hải ngoại, ngạo khiếu cả đời.

Công tích của hắn đương nhiên không vĩ đại bằng bá nghiệp của Lý Thế Dân, nhưng cũng cực kỳ có sắc thái truyền kỳ. Khi Tiêu Bố Y nghĩ như vậy, tâm cảnh lúc này mới từ từ bình phục lại. Hắn trong khoảng thời gian này cũng quen với vô số người, nhưng luận về võ công hào khí mà nói, Cầu Nhiêm Khách tuyệt đối đứng là thứ nhất, Lục An Hữu Lịch Sơn Phi tuy mạnh, nhưng so với Cầu Nhiêm Khách mà nói, xách giày cũng không xứng.

Khi nghĩ đến hắn cuối cùng chuyển sáng đánh ở hải ngoại, ngạo khiếu tiêu diêu, Tiêu Bố Y trong lòng thầm than, cũng chỉ có nhân vật như vậy mới có năng lực như thế, thiên hạ to lớn, người này đâu cũng có thể tới. Doanh trại của Khả Đôn trong mắt Tiêu Bố Y là tường đồng vách sắt, nhưng trong mắt Cầu Nhiêm Khách, cũng chỉ như tường giấy mà thôi.

Tiêu Bố Y không nghĩ đến lơ đãng lại quen với người này, lại được hắn giúp một tay, không khỏi rất hưng phấn. Chẳng qua hắn vì cái gì mà nhiệt tình trợ giúp mình thì cũng có chút khó hiểu. Bởi vì xem thế nào, Cầu Nhiêm Khách tuy hào phóng, nhưng tuyệt đối không tính là nhiệt tình. Lúc này nhớ lại những lời mà mà Cầu Nhiêm Khách vừa rồi nói. Tiêu Bố Y lúc này mới giật mình hiểu ra. Hắn nói cũng có mấy nữ nhân thích hắn, nhưng hắn chỉ thích một người, lại vì nghĩa đệ mà buông tha, không cần nói cũng biết, nữ nhân cùng nghĩa đệ đó chính là Hồng Phất nữ cùng Lý Tĩnh.

Nhưng trong đó, Hồng Phất nữ cùng Lý Tĩnh lại có chút khúc mắc gì đó? Tiêu Bố Y suy nghĩ tìm tòi trong trí nhớ của mình. Sau một hồi cũng phải bỏ qua. Hắn rất thông minh, trí nhớ cũng không kém, nhưng đối với lịch sử thực không có gì hứng thú, do vậy cũng không nhớ gì mấy, nên đối với lịch sử mấy ngàn năm của Trung Quốc cũng biết không nhiều. Trên sự thật, người như hắn cũng có rất nhiều, tất cả mọi người đều phải mưu cầu cuộc sống, có mấy ai đi tìm hiểu những cái xưa cũ đó?

Trong trí nhớ của hắn, Lý Tĩnh nên sau khi quy thuận Lý Thế Dân mới có sự phát triển, vào thời Đại Tùy, hắn hình như là vẫn yên lặng không ai biết đến? Nhưng nếu hắn vẫn yên lặng không ai biết đến. Vì cái gì

mà Cầu Nhiêm Khách trong truyền thuyết sau khi nhìn thấy Lý Tĩnh thì tự thẹn không bằng? Loại bản lĩnh kinh thế hãi tục như Cầu Nhiêm Khách nếu không bằng Lý Tĩnh mà nói, vậy Lý Tĩnh kia không phải là chẳng khác gì thần tiên sao?

Tiêu Bố Y trái suy phải nghĩ, cảm giác thân hãm vào trong bí ẩn của lịch sử, nhất thời quên mất an nguy của bản thân. Mã Cách Ba Tư có chết hắn cũng không quan tâm, nhưng hắn lại bị dính líu vào trong đó, phía Hàn Tuyết cũng không biết đã tiến triển như thế nào, Khả Đôn không lạnh không nóng, bản thân sống thì có thể, nhưng muốn tự do lại có chút khó khăn, bởi vì hắn vô hình chung đã bị giam lỏng, không biết Khả Đôn rốt cuộc là muốn xử trí hắn như thế nào. Lần này Cầu Nhiêm Khách ra tay, có năng lực tìm được cái gì, về phần có tra được hung thủ hay không, Tiêu Bố Y lại không quá đặt nặng.

Thời gian qua nhanh, sau khi tùy tiện dùng chút thực vật, Tiêu Bố Y sau khi tới tới nửa đêm, lúc này mới ngủ say đi, không biết qua bao lâu, đột nhiên tâm sinh cảnh giác, đưa tay nắm lấy chuôi đao, chậm rãi mở mắt ra.

Trong trướng không có ánh đèn, tối đen như mực, chỉ biết là đang đêm khuya nhưng lại không biết là canh giờ nào.

Trước mặt có một bóng người, dáng người khôi ngô, mắt như chuông đồng, Tiêu Bố Y thấy thế, khẽ cười nói: "Trương huynh chẳng lẽ mỗi lần xuất hiện, lại muốn dọa ta sợ nhảy dựng lên sao?"

Cầu Nhiêm Khách thấp giọng cười, hiển nhiên cũng sợ thanh âm bị người ngoài nghe được, "Tiểu tử ngươi gan lớn như trời, lần trước như vậy cũng không dọa được ngươi, xem ra về sau cũng không được".

Tiêu Bố Y khoanh chân ngồi xuống, cũng không đốt đèn, ánh mắt nhiều ít cũng đã thích ứng với màn đêm, nhìn thấy nụ cười của Cầu Nhiêm Khách không giảm, trong lòng chợt động, "Trương huynh lần này xuất hành hiển nhiên có thu hoạch không nhỏ".

Cầu Nhiêm Khách gật đầu, "Lão tử bôn ba mấy canh giờ, nhiều ít cũng biết chút tin tức" Đột nhiên có chút tỉnh ngộ, áy náy nói: "Lão tử là câu của miệng của ta, cũng không phải là bất kính với huynh đệ ngươi".

"Thật ra ta có khi cũng tự xưng là lão tử" Tiêu Bố Y nhịn không được cười.

Cầu Nhiêm Khách cũng cười rộ lên, "Tính tình của ngươi như vậy, ta rất thích".

Hơi trầm ngâm một chút, Cầu Nhiêm Khách tựa hồ muốn chỉnh trang lại ý nghĩ, Tiêu Bố Y cũng không gấp, chỉ lẳng lặng chờ đợi.

"Ngươi nói ngươi hiện tại rất nguy hiểm, vô hình chung bị giam lỏng, sợ liên lụy đến ta, thật ra ngươi muốn ra khỏi nơi này cũng không tính là khó" Cầu Nhiêm Khách đột nhiên nói: "Nếu ngươi không muốn ở lại trong này, ta cũng có thể mang ngươi ra ngoài".

Tiêu Bố Y hồi lâu mới lắc đầu nói: "Trương huynh đã ưu ái, Bố Y rất là cảm kích, ta cũng biết Trương huynh có bản lĩnh như vậy. Chẳng qua Mông Trần Tuyết còn ở trong này, ta lại là người của Bùi Gia thương đội, hôm nay thân lại bị hiềm nghi, nếu cứ thế mà rời đi quá nửa sẽ khiến cho Khả Đôn giận dữ, chỉ sợ là bất lợi cho thương đội cùng Hàn Tuyết".

"Nhưng trong này xem ra nguy cơ rất lớn, ngươi chỉ nghĩ cho người khác, chẳng lẽ không sợ chết ở nơi này sao?" Cầu Nhiêm Khách ánh mắt chớp động, trầm giọng hỏi.

"Đương nhiên là sợ" Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Nhưng có những lúc, có sợ cũng phải làm, ta cẩn thận một chút là được rồi".

Cầu Nhiêm Khách có chút đăm chiêu nhìn Tiêu Bố Y, rốt cuộc gật đầu, "Một khi ngươi đã không muốn đi theo ta ra ngoài, ta cũng có biện pháp làm cho ngươi có thể quang minh chính đại đi ra ngoài".

Tiêu Bố Y mừng rỡ hỏi: "Không biết Trương huynh có diệu kế gì?"

Cầu Nhiêm Khách mỉm cười xua tay nói: "Ngươi trước tiên nghe ta đem tin tức tìm hiểu được nói cho nghe, rồi mới quyết định cũng không muộn".

"Ta đầu tiên là tới chỗ Khả Đôn, rốt cục hiểu được vì cái gì Mã Cách Ba Tư trúng độc lại khiến cho Khả Đôn chú ý, tự mình đi tra hỏi ngươi" Cầu Nhiêm Khách khẽ cười nói: "Bởi vì còn có một người cũng trúng độc, hơn nữa dấu hiệu giống như đúc với Mã Cách Ba Tư".

Tiêu Bố Y trong lòng rùng mình, "Là ai?"

"Tháp Khắc của Phó cốt, cũng chính là phu quân tương lai của Khắc Lệ Ti" Cầu Nhiêm Khách chậm rãi nói: "Thì ra Khả Đôn đến nơi này chính là vì giá nữ, nhưng Tháp Khắc trúng độc hôn mê bất tỉnh, cho nên chuyện này cũng phải trì hoãn lại".

Tiêu Bố Y mới biết được tin tức mà Lục An Hữu lúc trước truyền đến nói Khả Đôn hoãn giá nữ. Thì ra là như vậy. Tháp Khắc hắn đã nghe Hàn Tuyết nói qua, đó là cách gọi của con trai Tù trưởng, "Hung thủ rốt cuộc là vì mục đích gì? Ta cùng Tháp Khắc không quen biết. Làm sao mà lại đi đầu độc hắn?"

Cầu Nhiêm Khách cũng nhíu mày, "Cái này cũng thật làm cho người ta nghi hoặc, ta cũng nghĩ không ra. Ta nghe lén Khả Đôn nói chuyện mới biết được, thì ra khi nàng gặp con trai của Tù trưởng Phó Cốt, vẫn nghĩ đến Tháp Khắc gặp quái bệnh, nhưng đột nhiên lại xuất hiện Mã Cách Ba Tư bệnh tình giống nhau như đúc. Lúc này nàng ta mới biết Tháp Khắc trúng độc. Hung thủ muốn giết ngươi, lại không biết là như vậy.

Tiết lộ chi tiết này, ta xem ra, đối với việc ngươi hạ độc thật sự là hành động không không ngoan.

Tiêu Bố Y cũng nhíu mày, cũng cảm thấy sự tình không phải đơn giản như vậy, rồi lại cũng không nghĩ ra được điều gì, "Trăng đã qua. Nói như vậy giờ lành cũng đã qua, Khả Đôn vì cái gì mà lưu lại ở nơi này, hơn nữa cũng không nên gả con gái ra ngoài, nàng ta không lẽ coi trọng Tháp Khắc Phó Cốt này như vậy sao?"

Cầu Nhiêm Khách cười nói: "Nghĩa Thành công chúa này rất có thủ đoạn. Tại nơi đây cũng rất có uy nghiêm, hơn nữa xử sự khôn khéo. Tại quan ngoại có rất nhiều bộ lạc chống lưng, lần này giá nữ đương nhiên là vì muốn mượn sức bộ tộc Phó Cốt".

Tiêu Bố Y rốt cuộc hỏi ra điều mà mình khó hiểu, "Trương huynh, Khả Đôn có mạnh mấy, dù sao cũng là nữ nhân, nữ nhân tại quan ngoại như trâu ngựa vậy, địa vị không cao, nàng tao sao lại có thể có quyền thế như vậy?"

Cầu Nhiêm Khách lắc đầu nói: "Tuy nói nữ nhân ở quan ngoại đại bộ phận thân phận thấp kém, nhưng nữ nhân này lại rất khác. Lúc trước Văn đế tại vị, nàng cũng đã đến Đột Quyết gả cho Khải Dân Khả Hãn, hơn nữa còn mang theo hành trang cực kỳ nhiều. Ngoại trừ tiền tài ra, nàng còn có một số cựu thần cùng vệ binh tự nguyện đi theo nàng, kể từ đó, nàng ta mới tới Đột Quyết, thế lực đã không nhỏ. Khải Dân Khả Hãn trời sinh tính ôn hòa, không thích tranh chấp, cho nên sau đó sự tình lớn nhỏ trong tộc rất nhiều thứ đều do Nghĩa Thành công chúa xử lý, nàng xử sự công chính, kể từ đó, cũng được không ít bộ lạc rất tôn kính. Sau khi Khải Dân chết, Thủy Tất Khả Hãn tuy dã tâm bừng bừng, nhưng mấy huynh đệ đều như hổ rình mồi ngôi vị Khả Hãn, nếu không có Nghĩa Thành công chúa dốc hết sức chống đỡ cho Thủy Tất, nói không chừng là ai đảm đương Khả Hãn cũng không chắc. Nghĩa Thành công chúa này cực kỳ trung thành với tùy thất, mượn lực Thủy Tất Khả Hãn bồi dưỡng thế lực của mình, ngày nay tại thảo nguyên không giống với các chư hầu. Quan ngoại thống trị vốn không giống với Trung Nguyên, luôn luôn dều tự dựa vào mình, Thủy Tất Khả Hãn tuy là Khả Hãn đông Đột Quyết, Đặc Lặc Khế Cốt đều nắm giữ, nhưng hắn cũng không thể dễ dàng can thiệp vào chuyện bên trong các bộ lạc. Nghĩa Thành công chúa trên biểu hiện là thê tử của Thủy Tất Khả Hãn, nhưng bản thân đều ở tại bộ lạc của mình. Kể từ đó, Thủy Tất Khả Hãn biểu hiện bên ngoài thì rất nể trọng, nội tâm lại rất cố kỵ, nhưng một mặt là cảm ân, mặt khác là thế lực của Khả Đôn cũng cường đại, cho nên quan hệ trước mắt cũng rất vi diệu".

Tiêu Bố Y rốt cuộc đã hiểu được quan hệ trong này, không khỏi thả lỏng, thầm nghĩ lúc trước đại trướng đã cảm thấy Khả Đôn rất không đơn giản, xem ra nàng ta so với tưởng tượng của mình còn muốn lợi hại hơn.

"Khả Đôn vì mượn sức bộ lạc Phó Cốt, không tiếc đem con gái gả cho, chẳng qua đối với con gái của nàng ta cũng là một chuyện tốt, ít nhất theo ta được biết, Tháp Khắc tại Phó Cốt rất có uy vọng. Chúng ta tuy không biết người hạ độc là ai, nhưng không hỏi cũng biết, người này quá nửa là không muốn hai thế lực này bắt tay với nhau" Cầu Nhiêm Khách trầm giọng nói: "Cho nên hung thủ sau khi hạ độc đối với ngươi, làm

cho Khả Đôn phát hiện Tháp Khắc trúng độc, ngược lại thành ra lộng xảo thành chân, việc này cũng rất là kỳ quái".

Tiêu Bố Y vắt hết óc cũng nghĩ không ra, chỉ im lặng, đối với người không muốn hai thế lực này bắt tay với nhau là ai, thì có đánh vỡ đầu cũg đoán không ra.

Cầu Nhiêm Khách lại nói tiếp, "Chuyện này cứ tạm bỏ qua đi, ngươi có ba nghi vấn, ta cũng có một điều nghĩ không ra, sau khi biết Tháp Khắc Phó Cốt trúng độc thì lại càng hồ đồ".

Tiêu Bố Y cười khổ, Cầu Nhiêm Khách đúng là đã nói ra tiếng lòng của hắn. Cầu Nhiêm Khách nói tiếp: "Sau đó ta liền đi tìm bạn của ngươi cùng với Khắc Lệ Ti Tháp Cách, người gọi là Hàn Tuyết phải không? Nàng ta hình như cũng là Tháp Cách Mông Trần tộc?"

Tiêu Bố Y ngẩn ra, "Hình như là vậy..."

Hắn phát hiện Cầu Nhiêm Khách đúng là rất có bản lãnh, lơ đãng một chút mà đã điều tra ra được rất nhiều việc, thế nhưng Hàn Tuyết là người tộc nào sao mà biết được. Hàn Tuyết cũng là một Tháp Cách, cái này hắn thật ra trước nay cũng không có nghĩ tới, nhưng nói vậy Tháp Cách cũng có phân lớn nhỏ cao thấp, Hàn Tuyết Tháp Cách này so với Khắc Lệ Ti mà nói, thật sự là không đáng nói tới

"Tiêu huynh đệ, ngươi thực là có phúc khí" Cầu Nhiêm Khách đột nhiên nói một câu.

Tiêu Bố Y khó hiểu hỏi, "Trương huynh nói thế là sao?"

Cầu Nhiêm Khách chậm rãi nói: "Thật ra cho dù ngươi có thể xảo biện tới đâu, vốn cũng sẽ không thể dễ dàng ra khỏi đại trướng của Khả Đôn như thế, ta nghe Khắc Lệ Ti cùng Mông Trần Tuyết nói mới biết được, Mông Trần Tuyết lấy tính mạng bảo đảm với Khả Đôn là ngươi tuyệt không phải là hung thủ độc hại Mã Cách Ba Tư, Khả Đôn lúc này mới giam lỏng ngươi, chờ tra rõ chân tướng rồi mới nói".

Tiêu Bố Y trong ngực nóng lên, hết sức cảm động. Cho tới nay, hắn cùng Hàn Tuyết đều như hữu tình mà vô ý, hắn biết Hàn Tuyết phải cứu tộc nhân. liền yêu cầu Văn Vũ Chu trợ giúp, mình không thể giúp nàng, cũng không thể hại nàng. Hắn luôn yên lặng mà làm cho Hàn Tuyết nhưng việc nằm trong khả năng, trừ đêm đó ra, Hàn Tuyết cũng rất ít nói, nhưng hắn cũng không nghĩ đến. Hàn Tuyết vì hắn, tính mạng cũng có thể không cần.

Cầu Nhiêm Khách mỉm cười nhìn Tiêu Bố Y, tuy là trong bóng tối, đôi mắt vẫn tràn ngập cơ trí, "Ta sau khi mơ hồ hiểu được ngọn nguồn sự việc, lúc này mới gấp rút đi tới chỗ Tháp Khắc Phó Cốt, cũng may bọn họ cách cũng không xa, nên mới có thể đi về trong đêm".

Tiêu Bố Y một cỗ nhiệt huyết xông lên trong ngực. Lúc này mới hiểu được Cầu Nhiêm Khách vì cái gì mới có thể truyền tụng thiên cổ, bực hào kiệt này, chỉ vì hai chữ bằng hữu, không ngại bôn ba. Chỉ với trí tuệ bực này, đã làm cho người ta tinh tưởng không thôi. Nhưng Tiêu Bố Y lại có chút hổ thẹn, Cầu Nhiêm Khách đã một đêm bôn ba, còn mình cái rắm gì không làm, mà lại đi ngủ.

"Trương đại ca không ngại vất vả giúp ta, Bố Y không biết làm sao mà đền đáp, chỉ là người đi gặp Tháp Khắc Phó Cốt để làm gì?"

Cầu Nhiêm Khách mỉm cười nói, "Ta nói rồi, loại hán tử như ngươi, trong lòng ta rất thích, chỉ làm chút việc như vậy thì tính là gì. Nói đến sự việc này ta cũng thấy kỳ quái, cũng muốn tra thử xem sao. Ta đi gặp Tháp Khắc chủ yếu là xem bệnh tình của hắn, tiện tay xem mạch giúp hắn".

Tiêu Bố Y ngạc nhiên nói: "Trương đại ca còn biết y thuật nữa?" Người thường muốn xem mạch Tháp Khắc đương nhiên là khó khăn, Cầu Nhiêm Khách muốn xem mạch người khác, Tháp Khắc không nghe cũng không được. Tiêu Bố Y không hỏi qua quá trình, chỉ biết Cầu Nhiêm Khách đang tìm biện pháp giải quyết giúp mình.

Cầu Nhiêm Khách lắc đầu, "Ta cũng không tính là rành y thuật gì, chỉ là xem mạch xem khí huyết của hắn mà thôi. Huyết mạch của hắn rất yếu, âm dương ly tuyệt, nếu thuốc trị không đúng chứng, thì sẽ chống đỡ không bao lâu nữa. Ta lại xem Mã Cách Ba Tư, phát hiện bệnh lý cũng tương tự, xem ra không thể nghi ngờ là trúng cùng một loại độc".

Tiêu Bố Y thầm tặc lưỡi, thầm nghĩ ngươi cái này cũng chưa tính là y thuật, vậy thì cái gì mới tính? Đột nhiên lại nhớ tới một việc, "Trương đại ca, ta thấy Mã Cách Ba Tư mới trúng độc, mà đã muốn hấp hối rồi, Tháp Khắc nói vậy bệnh đã lâu, làm sao có thể còn sống sót?"

Cầu Nhiêm Khách đáp: "Tháp Khắc là con rể Khả Đôn, đương nhiên là phải đem hết phương pháp bảo hộ tính mạng cảu hắn. Hắn lấy nhân sâm để giữ mạng, nhân sâm có tác dụng bổ khí dưỡng âm, nhiều ít cũng có thể ức chế chút độc tính, đánh bậy đánh bạ mới sống đến bây giờ. Mã Cách Ba Tư tuy trúng độc sau, nhưng nhân sâm quý trọng vô cùng, có cũng không mua được, hắn là một thường nhân làm sao mà có nhân sâm để giữ mạng, chỉ sợ còn chết sớm hơn là Tháp Khắc".

Tiêu Bố Y trong lòng cảm thán sinh mệnh thật nhỏ nhoi, đột nhiên nghĩ đến một điểm, "Trương đại ca ý biệt nói bệnh chứng của bọn họ, tra xem bệnh trạng, chẳng lẽ có chủ ý gì, hoặc là có thể trị khỏi?"

"Ta có thể xem sinh tử của người ta, nhưng lại không có thuốc trị sinh tử" Cầu Nhiêm Khách cười rộ lên, "Con người sinh ra cũng có giới hạn, hiểu biết lại không giới hạn, biết được giới hạn đó đã là vui mừng lắm rồi.

Cho dù là kỳ tài ngút trời cũng khó lòng mọi chuyện đều tinh thông. Ngươi thấy ta nói rõ ràng hợp đạo lý, chẳng qua là từ quan điểm võ học mà thôi, tuy nói y học và võ thuật tương thông, nhưng so với người chuyên về y dù sao vẫn kém rất nhiều, cũng không hy vọng tinh thông hết".

Tiêu Bố Y cân nhắc hàm ý trong lời của Cầu Nhiêm Khách, ngôn ít ý sâu, trong lòng cảm nhận, Cầu Nhiêm Khách hào khí bức người, võ công cao cường, vốn là người vô cùng cao ngạo. Nhưng hết lần này tới lần kia hắn nói năng rất điềm đạm, làm cho người ta càng dễ dàng tiếp xúc, lại càng cảm thấy sâu không lường được. Hiện tại theo góc độ của Tiêu Bố Y xem ra, chỗ cao thâm của Cầu Nhiêm Khách, tuyệt đối không chỉ có võ công! Hắn tuy có lúc nói chuyện bừa bãi, nhưng khi làm việc, cũng rất là rõ ràng, hơn nữa tâm tư kín đáo, không có sai lầm, hắn nói Tiêu Bố Y thông minh, Tiêu Bố Y lại cảm thấy Cầu Nhiêm Khách càng thông minh hơn nữa!

Nhưng cho dù hai người thông minh ở cùng một chỗ, cũng vẫn mờ mịt, chẳng lẽ chuyện này thực không thể giải quyết? Tiêu Bố Y khi nghĩ như vậy, trong lòng cũng không biết có tư vị gì.

Nhìn thấy trên mặt Tiêu Bố Y nhiều ít cũng có chút thất vọng, Cầu Nhiêm Khách khẽ cười nói: "Hiện tại ta đem tiền nhân hậu quả nói cho ngươi một lần, rồi sẽ nói cho ngươi một phương pháp có thể quang minh chính đại đi ra ngoài, chỉ là phương pháp này may rủi khó lường, lựa chọn là ở ngươi".

Tiêu Bố Y tinh thần rung lên, "Trương đại ca cứ nói đừng ngại".

"Ngươi bị giam lỏng ở nơi này, chẳng qua là bởi vì Mã Cách Ba Tư bị hạ độc, hơn nữa lại liên quan đến Tháp Khắc Phó Cốt," Cầu Nhiêm Khách thản nhiên nói: "Nhưng ngươi nếu trị được cho hai người này, nói vậy có thể sẽ làm cho Khả Đôn thay đổi ánh mắt. Không muốn nói khó xử trước mắt của thương đội, cho dù là nguy cơ của Mông Trần Tuyết nói không chừng cũng có thể giải quyết được".

Tiêu Bố Y cười khổ, "Trương đại ca nói rất đúng, nhưng bản lãnh của ta thấp kém, trị cho ngựa còn không xong, thì làm sao có thể trị được cho hai người này?"

Cầu Nhiêm Khách đưa tay ra, ở trên là một cái bình sứ, "Trong này có hai viên thuốc. Hòa nước uống vào là được, mỗi người một viên. Ta tuy tra rõ được bệnh lý của bọn họ, nhưng không dám bảo đảm thuốc này có thể trị khỏi, bởi vì thuốc này không phải là của ta. Ta vốn là người tập võ, không phải thần y, chỉ cảm giác thấy thuốc này có chút đúng chứng. Ngươi có thể thử một lần, chẳng qua ta muốn nhắc nhở ngươi một câu, bọn họ sống, ngươi bất quá chỉ được một chút khen thưởng mà thôi. Nhưng nếu bọn họ uống thuốc này vào mà chết, Khả Đôn giận dữ, mạng nhỏ của ngươi sẽ khó giữ".

Tiêu Bố Y ngẩn ra ở đó, hồi lâu mới hỏi: "Trương đại ca cảm thấy thuốc này có mấy phần nắm chắc là có thể chữa khỏi được cho bọn họ?"

Cầu Nhiêm Khách suy nghĩ rồi do dự nói: "Ước chừng có năm phần".

Tiêu Bố Y thầm nghĩ nói vậy cũng như là chưa nói, khẽ cắn răng nhưng vẫn tiếp nhận cái bình sứ kia, "Mã Cách Ba Tư sinh tử một đường. Thử xem cũng tốt, còn chuyện có thưởng hay không, cũng không quan trọng".

"Nhưng hắn nếu không uống thuốc mà chết, vậy sẽ không quan hệ gì tới ngươi. Nhưng hắn uống thuốc của ngươi mà chết, trách nhiệm sẽ thuộc về ngươi" Cầu Nhiêm Khách hai mắt nhìn Tiêu Bố Y, trầm giọng nói: "Chẳng lẽ ngươi thực cảm thấy sinh tử của người khác so với sinh tử của ngươi còn muốn quan trọng hơn?"

Tiêu Bố Y chậm rãi nói: "Ta nếu không biết là có cơ hội thì thôi. Nhưng ta một khi đã biết, làm sao có thể trơ mắt nhìn Mã Cách Ba Tư chết đi mà không trợ giúp. Trương đại ca, ta quyết định trước tiên thử thuốc trên Mã Cách Ba Tư, sinh tử cũng là do mạng".

Cầu Nhiêm Khách lạnh nhạt cười, đứng lên, vỗ vỗ vai Tiêu Bố Y, "Tiêu huynh đệ suy nghĩ nhân hậu, không nghĩ tới bản thân, thật sự là người đáng quý. Thiên mệnh là do trời, nhân mệnh là do người, ta phải đi xử lý một việc, mấy ngày nữa sẽ đến xem ngươi có còn sống hay không".

Hắn nói đi là đi, trong giây lát đã biến mất không thấy, nếu không phải trong tay Tiêu Bố Y còn có cái bình sứ kia, cơ hồ còn nghĩ là mình nằm mộng.

Tiêu Bố Y cho đến sáng sớm cũng không nhẫn nại được, mở cái bình sứ ra xem, bên trong quả nhiên có hai viên thuốc, màu sắc hơi đen, không có phát ra mùi hương gì, ngược lại chỉ có mùi vị cay nồng, đúng là năm phần thành công có lẽ phải rút bớt lại.

Lật qua lật lại xem cái bình sự một hồi, thấy mặt trên hoa văn cũng tinh tế, ngón tay sờ vào đáy của bình dường như là có dấu vết, trong lòng chợt động lật lên xem thì phát hiện dưới đáy bình có một chữ Tôn.

Cầu Nhiêm Khách họ Trương, nói như vậy bình thuốc này là do người khác đưa cho Cầu Nhiêm Khách? Tiêu Bố Y cũng không hiểu vì sao Cầu Nhiêm Khách võ công cao cường, trên người lại có nhiều thánh dược trị thương như vậy, lúc trước bình thuốc trị thương kia so với thuốc của Bối Bồi tốt hơn rất nhiều, cho dù là thuốc trị thương của Bối Bồi cũng đã là không tệ.

Rất nhiều chuyện nghĩ cũng không ra, Tiêu Bố Y cũng không nghĩ nữa, đứng lên cất cái bình vào trong lòng, đi ra khỏi trướng.

Cầu Nhiêm Khách có thể ra vào tự do, hắn thì có bản lãnh này, mới xốc cái màn lên, hai binh sĩ đã xỉa mâu tới hỏi: "Muốn gì?"

"Bố Y muốn yêu cầu gặp Khả Đôn, xin hãy thông báo" Tiêu Bố Y chắp tay cười, trong lòng cũng lo lắng.

Hai binh lính nhìn nhau, cũng không dám cười. Người có thể được Thổ Truân mang bồn cầu tới, cho dù là tội nhân, cũng không phải dễ dàng đắc tội, bởi vì hắn nói không chừng cũng chưa biết khi nào sẽ xoay chuyển.

"Ngươi cứ chờ đó, ta đi hỏi Thổ Truân" Một binh sĩ vội vàng chạy đi, lưu lại một người trông coi.

Không lâu sau, Dương Thổ Truân mặt mày khó chịu đi tới, nhìn Tiêu Bố Y nói: "Ngươi cầu kiến Khả Đôn là có chuyện gì?"

"Cũng không tiện nói ra, bất quá có chút quan hệ với Mã Cách Ba Tư" Tiêu Bố Y đã sớm sắp suy nghĩ, chỉ sợ sẽ không dễ dàng được gặp Khả Đôn.

Quả không sai, Dương Thổ Truân lắc đầu nói: "Tiêu Bố Y, ngươi nghĩ ngươi là ai? Khả Đôn nói gặp là gặp sao?"

Tiêu Bố Y lại cười nói: "Tại hạ chỉ là một áo vải, nhưng chuyện lại liên quan đến tính mạng của Mã Cách Ba Tư, tại hạ chỉ có thể liều chết cầu kiến Khả Đôn mà thôi".

Dương Thổ Truân khẽ đổi sắc, "Ngươi nói lời này là có ý gì?"

Nếu không có Cầu Nhiêm Khách đem tiền nhân hậu quả nói qua một lần, Tiêu Bố Y giờ phút này quá nửa là không thể hiểu được ý nghĩa của vẻ mặt Dương Thổ Truân, hiện tại lại biết Dương Thổ Truân đổi sắc chẳng qua là vì Tháp Khắc, không khỏi vì Mã Cách Ba Tư mà có chút bi ai.

"Bố Y kiến thức nông cạn, không biết Mã Cách Ba Tư có phải là trúng độc không?" Tiêu Bố Y trong lòng tuy đã rõ ràng, nhưng vẫn phải giả bộ hỏi, đêm qua hắn đã sớm nghĩ ra phương pháp, cũng không nóng vội.

Dương Thổ Truân hừ lạnh một tiếng, "Ngươi mới biết sao?"

Tiêu Bố Y thu liễm nụ cười, sắc mặt thành khẩn nói: “Không biết hiện tại có phương pháp gì để chữa trị chưa?”

Dương Thổ Truân nhìn hắn hồi lâu, lúc này mới lắc đầu nói: “Không có, ta thấy hơi thở của hắn yếu ớt, phỏng chừng sống cũng không bao lâu nữa”.

Tiêu Bố Y lộ ra vẻ quan tâm, “Nếu như thực không có phương pháp cứu chữa, tại hạ cũng có một phương pháp có thể thử một lần”.

Dương Thổ Truân ánh mắt chợt động, trầm giọng nói:“Là phương pháp gì?”

Tiêu Bố Y cúi người rờ xuống ống quần, hai tên binh lính liền tiến lên một bước, trường mâu để ở hai bên sườn của hắn, lớn tiếng quát: “Ngươi muốn làm cái gì?”

95. Chương 95: Cố Chiếm Phần Lợi

Binh lính từng lục soát qua trên người Tiêu Bố Y, biết trong ống quần của Tiêu Bố Y có giấu chủy thủ nay lại nhìn thấy Tiêu Bố Y cúi người rờ xuống ống quần, lại nghĩ Tiêu Bố Y muốn ám sát Thổ Truân, nên gấp giọng quát bảo ngưng lại. Dương Thổ Truân lại phất tay bảo bọn họ lui ra, nhíu mày hỏi: “Tiêu Bố Y, ngươi muốn làm cái gì?”

Tiêu Bố Y kéo ống quần lên, lộ ra bắp chân, rồi chỉ lên một vết thương ở trên bắp chân nói: “Đại nhân người xem, vết thương này vốn là do rắn độc cắn, tiểu nhân lúc trước bị rắn độc cắn một nhát, cơ hồ muốn mất mạng” Trên người hắn cũng không có gì khác với người bình thường, nhưng nếu nói về vết sẹo, thì hơn người thường rất nhiều, tùy ý chỉ vào một vết thương, thật ra cũng không có gì lạ lùng.

Dương Thổ Truân lười biếng liếc mắt nhìn vào vết thương, “Thì sao?”

“Lúc trước cắn ta chính là rắn kỳ độc, hình dạng tuy nhỏ, nhưng độc tính lại mãnh liệt” Tiêu Bố Y làm ra vẻ sợ hãi nói: “Đại nhân đương nhiên cũng biết, rắn càng nhỏ càng cổ quái, độc tính đôi khi lại càng mạnh”.

Hắn đem lời hoang đường kể lại, chỉ vì muốn làm cho Thổ Truân tin mà thôi, Dương Thổ Truân gật gật đầu, nói vậy cũng hiểu ra đạo lý, đột nhiên như nghĩ đến cái gì đó, “Vậy ngươi làm sao mà chữa khỏi được?”

Tiêu Bố Y trong lòng buồn cười, thầm nghĩ ngươi rốt cuộc cũng đã hỏi đến chính đề, “Tại hạ lúc đó hôn mê bất tỉnh nhân sự. Cũng may mạng của ta cũng chưa tuyệt, có một vị thần y đi ngang qua, gia phụ cũng mừng rỡ cầu cứu nhưng thần y đang có chuyện quan trọng nên không thể tự mình đến chữa trị”.

Hắn dông dài không ngừng, Dương Thổ Truân vẫn nhẫn nại hỏi một câu, “Vậy sau đó thì sao?”

“Sau đó thần y cho cha ta ba viên thuốc, ta chỉ dùng một viên, ngày hôm sau độc tính cũng đã bị diệt hết, tỉnh trở lại” Tiêu Bố Y làm ra vẻ may mắn, “Cha ta nói đó là thần y, nói ta có phúc khí, còn nói…”

Không chờ hắn nói xong, Dương Thổ Truân rốt cuộc đã nhẫn nại không được, mặc kệ cha hắn mà gấp giọng hỏi: “Vậy ngươi còn viên thuốc nào không?”

“Vẫn còn một viên” Tiêu Bố Y cuống quít lấy ra cái bình sứ, hai tay dâng lên, “Tại hạ tuy không biết Mã Cách Ba Tư trúng độc gì, nhưng dù sao cũng có chút liên quan đến tại hạ, cho nên dâng lên viên thuốc này, chỉ hy vọng có thể cứu được Mã Cách Ba Tư một mạng. Chỉ là rốt cuộc có thành hay không, tại hạ cũng không nắm chắc”.

Dương Thổ Truân ngẩn ra, đưa tay tiếp nhận cái bình sứ, thoáng mở ra xem một chút, hơi thất vọng hỏi: “Chỉ có một viên thôi sao?”

Tiêu Bố Y trong lòng cười thầm, hắn đương nhiên biết Thổ Truân đang thất vọng cái gì. Hắn trước khi cầu kiến Thổ Truân, đã sớm lấy một viên ra, chỉ dâng lên một viên, một mặt là sợ trùng hợp khiến cho Dương Thổ Truân nghi ngờ, mặt khác nếu chữa khỏi Mã Cách Ba Tư, lại có chỗ dựa để lên giá. Nhưng Dương Thổ Truân chỉ có một viên thuốc cho nên rất khó nghĩ, Tháp Khắc Phó Cốt thân phận tôn quý. Cho dù là đang

hấp hối nhưng hắn tuy là thủ hạ của Khả Đôn, cũng không dám mạo nhiên lấy viên thuốc lai lịch không rõ này mà trị cho Tháp Khắc.

Cầu Nhiêm Khách nói không sai, Tháp Khắc chết, Tiêu Bố Y không có vấn đề gì quá lớn, nhưng nếu Tháp Khắc uống thuốc của hắn mà chết, hắn chỉ có thể chôn cùng! Loại lựa chọn này xem ra thì dễ dàng, nhưng lại lấy sinh mạng để đánh cuộc, Tiêu Bố Y to gan lớn mật, hơn nữa đối với Cầu Nhiêm Khách có chút tín nhiệm, đối với Mã Cách Ba Tư cũng có chút thương xót nên cũng liều thử một phen.

Có lẽ trong mắt người khác hắn có chút ngu ngốc, hắn lại không quan tâm, bằng không lúc trước cũng sẽ không thân hãm trùng vây, cũng không chút do dự quay ngựa lại cứu đám người Mạc Phong. Có một số việc hắn không làm, nhưng có một số việc, hắn nhất định phải làm.

"Lúc trước ngươi ở tại đại trướng của Khả Đôn, vì sao không nói ra việc này?" Dương Thổ Truân trên mặt hồ nghi.

Tiêu Bố Y đã sớm tính toán trước, giả ra vẻ kinh sợ nói: "Lúc trước tại hạ thật ra cũng muốn dâng thuốc lên, chỉ là sợ Khả Đôn hiểu lầm mà gặp phải phiền toái không đáng có, cho nên mới không dám nói ra. Chỉ là sau một đêm, lương tâm cắn rứt, không thể an lòng nên mới cả gan nói ra, cũng không dám cam đoan là viên thuốc này hữu hiệu, mong đại nhân minh xét".

Dương Thổ Truân nhìn hắn một lúc thật lâu mới nói: "Được rồi, ta tạm thời tin ngươi, Tiêu Bố Y, ngươi cứ về trước chờ tin tức của ta".

Tiêu Bố Y khi về lại trong trướng, trong lòng không khỏi phập phồng, cũng không biết thuốc của Cầu Nhiêm Khách rốt cuộc có hữu hiệu hay không, cũng chỉ lấy tay làm đao luyện mấy chiêu, nhiều ít cũng có chút tâm phiền ý loạn. Chuyện phát sinh mấy ngày nay thật sự không thể tưởng tượng được, làm cho người ta khó có thể nắm bắt, cho dù có trị được cho Mã Cách Ba Tư, nhưng hung thủ là ai vẫn không thể biết được.

Hắn nói với Dương Thổ Truân chỉ có bốn chữ không thể an tâm là đúng, còn lại đều là nói bậy, thể xác tinh thần đều đã mệt mỏi, nên cũng ngả người nằm xuống, thầm nghĩ lão tử có thoát được hay không thì cứ ngủ một giấc rồi hãy nói.

Hắn tâm tư phóng khoáng, ngủ đi cực nhanh, không biết qua bao lâu, đột nhiên nghe được tiếng bước chân dồn dập vang lên, hơn mười người cầm mâu mang đao xông vào, quát lớn: "Tiêu Bố Y, ngươi hại chết Mã Cách Ba Tư, còn chưa chịu chết".

Hơn mười thanh trường mâu đột nhiên đâm đến, Tiêu Bố Y hét lớn một tiếng, liền muốn rút đao, đột nhiên ngồi dậy nhìn ra xung quanh, lúc này mới phát hiện là ác mộng, cũng đã toát mồ hôi lạnh đầy người.

Đang bình tĩnh lại, chợt nghe bên ngoài trướng có tiếng bước chân dồn dập, thật giống như cơn ác mộng khi nãy. Tiêu Bố Y trong lòng phát lạnh, đưa tay cầm lấy trường đao bên người, vô luận là thế nào, hắn cũng không cam tâm bó tay chịu trói, tuy biết nếu đanh ở trong này, nếu muốn còn sống mà thoát khỏi doanh trại của Khả Đôn thì còn khó hơn là lên trời!

Màn trướng giở lên, Tiêu Bố Y nhìn thấy người đi tới thì đã buông trường đao ra. Đến có bốn người, nhưng đều không mang theo binh khí, vừa nhìn thấy Tiêu Bố Y một người đã gấp giọng nói: "Tiêu Bố Y, theo ta đi gặp Thổ Truân".

Tiêu Bố Y theo vẻ mặt của hắn cũng nhìn không ra cái gì, chỉ phải đứng lên đi theo. Bốn người hai trước hai sau, vô hình chung quây quanh Tiêu Bố Y, ra khỏi trướng liền cấp bách bước đi.

Tiêu Bố Y sắc mặt trầm tĩnh, trong lòng lại khẩn trương, cảm giác tiếng bước chân giống như là đang giẫm lên lồng ngực của mình, cơ hồ muốn bị sự khẩn trương làm cho hộc máu, đợi cho đến trước một căn trướng, Dương Thổ Truân đã ra khỏi trướng đứng ở phía trước. Vốn tưởng rằng Dương Thổ Truân hoan nghênh mình, không nghĩ đến phía sau còn có người đội Thông thiên quan, sắc mặt ngưng trọng.

Dương Thổ Truân sắc mặt cũng lạnh lẽo, Tiêu Bố Y vừa thấy trong lòng đã lạnh đi, thầm nghĩ nếu viên thuốc hữu hiệu, Mã Cách Ba Tư khỏi bệnh thì Dương Thổ Truân này sẽ không có loại sắc mặt như vậy, chẳng lẽ thuốc mà Cầu Nhiêm Khách đưa cho mình lại không có hiệu quả, hoặc là Mã Cách Ba Tư uống vào đã chết?

Trong lòng khẩn trương, Tiêu Bố Y vẫn không có chút ý trách cứ Cầu Nhiêm Khách nào, bởi vì người ta đã nói trước rất rõ ràng, không bảo đảm sẽ chữa khỏi, chỉ có năm phần nắm chắc, hiện tại nên làm là tìm cách biện giải cho mình mới đúng.

"Tiêu Bố Y, theo ta đi gặp Khả Đôn" Người đội Thông thiên quan nói một câu. Dương Thổ Truân sắc mặt lại càng khó coi.

Tiêu Bố Y cũng không hiểu chuyện gì, nhìn về phía Dương Thổ Truân, "Dương đại nhân…"

Dương Thổ Truân trầm trọng nói: "Tác đại nhân, Khả Đôn có lệnh. Tiêu Bố Y là do ta chiêu đãi, ngươi muốn dẫn hắn đi gặp Khả Đôn, vậy có thủ dụ của Khả Đôn không?"

Tác đại nhân ngẩn ra, hừ lạnh một tiếng, "Dương đại nhân, Khả Đôn cho ngươi chiêu đãi Tiêu Bố Y. Nhưng không bảo ngươi đem thần dược chữa bệnh không cứu Tháp Khắc, mà lại không biết nặng nhẹ đem đi cứu Mã Cách Ba Tư!"

Tiêu Bố Y nghe đến đó, thầm thở ra một hơi, thầm nghĩ một khi đã được gọi là thần dược, chẳng lẽ nói thuốc của Cầu Nhiêm Khách đã hữu hiệu, nhưng nếu hữu hiệu, Dương Thổ Truân này lại bày ra bộ mặt khó coi đó ra làm gì? Mình đưa cho Dương Thổ Truân viên thuốc này, chỉ có hai người biết. Tác đại nhân này làm sao mà biết được?

Dương Thổ Truân sắc mặt khẽ biến, âm trầm bất định, chắp tay nói: "Tác đại nhân, trong chốc lát ta tự nhiên sẽ dẫn Tiêu Bố Y đi gặp Khả Đôn. Nhưng nếu có ai muốn nhân cơ hội mà muốn đoạt công lao của ta thì đừng nên nghĩ tới".

Tác đại nhân giận dữ nói: "Dương đại nhân, ngươi có ý gì? Tác mỗ trung tâm với Khả Đôn có thiên địa chứng giám. Ta chỉ sợ có người muốn Tháp Khắc chết, nên mới lãng phí thần dược, giấu diếm không báo với Khả Đôn. Tác Kha Đột ta tuy không phải là Thổ Truân, nhưng cũng có trách nhiệm bẩm báo với Khả Đôn về việc này, một khi Dương Thổ Truân đã không cho ta dẫn Tiêu Bố Y đi gặp Khả Đôn, xem ra ta chỉ có thể tự mình bẩm báo rõ với Khả Đôn về việc này, thỉnh Khả Đôn định đoạt".

Tiêu Bố Y nhìn thấy sự cổ quái của người nọ, há hốc mồm, không phải là sợ hãi, vẻ mặt chỉ có thể dùng từ mừng rỡ để hình dung, hắn nằm mơ cũng không nghĩ đến, sau hai lần gặp thoáng qua đại hán trọng đồng, thì hôm nay lại đến ngay trước cửa!

Hắn lời vừa nói xong, không để ý tới Tiêu Bố Y, phất tay áo rời đi, Dương Thổ Truân ngưng trọng nhìn theo dóng dáng của hắn, sắc mặt âm trầm. Tiêu Bố Y mơ hồ đã nghe ra ngọn nguồn, trong lòng buồn cười, thì ra cái gì Dương đại nhân Tác đại nhân này cũng không thoát khỏi mấy trò quan trường này, biết có thuốc cứu mạng, đều nghĩ đến Tháp Khắc, đều muốn chiếm lấy phần lợi trước, Dương Thổ Truân này dài mặt ra, đương nhiên là bởi vì nghe mình nói, thuốc chỉ còn một viên.

Quả không ngoài dự đoán, Dương Thổ Truân nhìn thấy Tác đại nhân đã đi xa, liền bất chấp thân phận lập tức kéo Tiêu Bố Y vào trong trướng, trầm giọng hỏi: "Tiêu Bố Y, ngươi hãy nói thật với ta, thuốc mà ngươi cho ta có còn hay không?"

Tiêu Bố Y lại hỏi lại: "Đại nhân, Mã Cách Ba Tư hiện tại thế nào rồi? Thuốc rốt cuộc có hữu hiệu hay không?"

Dương Thổ Truân trên mặt vẻ tức giận chợt lóe lên, trong giây lát lại đổi thành vẻ cười, "Thuốc của ngươi rất hữu hiệu, Mã Cách Ba Tư sau khi uống vào, một canh giờ sau đã tỉnh lại, thần trí tỉnh táo, xem ra mạng sống không còn vấn đề nữa".

Tiêu Bố Y thở ra một hơi, ra vẻ không biết sự tình Tháp Khắc, "Như thế thì thực cảm ơn trời đất, thuốc tuy thần kỳ quý giá, nhưng cuối cùng cũng đã cứu được một mạng người".

"Tiêu Bố Y, ngươi còn chưa trả lời câu hỏi của ta" Dương Thổ Truân khẩu khí bất mãn, tâm tư xoay chuyển, hồi tưởng lại lúc trước Tiêu Bố Y nói thần y cho ba viên thuốc, một viên trị độc của bản thân, một viên cho Mã Cách Ba Tư dùng, nói như vậy là còn một viên nữa?

Hắn trong lòng thấp thỏm bất an, thậm chí so với Tiêu Bố Y còn muốn nôn nóng hơn. Tiêu Bố Y sau khi cho hắn một viên thuốc, hắn còn bán tín bán nghi. Hắn đương nhiên là không dám đem thuốc trực tiếp cho

Khả Đôn uống, vạn nhất xảy ra vấn đề, Tiêu Bố Y dĩ nhiên là phải chết, nhưng hắn cũng khó tránh khỏi quan hệ. Nhưng nếu thuốc này vạn nhất linh nghiệm, hắn lại không thể không dùng.

Các quan lại bên cạnh Khả Đôn cũng không khác gì so với Trung Nguyên, đều là minh tranh ám đấu, hy vọng được sủng ái, Tác Kha Đột kia chính là cái đinh trong mắt mình. Hắn cầm viên thuốc suy nghĩ thật lâu, lúc này mới quyết định cho Mã Cách Ba Tư uống trước, nếu vô dụng thì tự nhiên cũng không ảnh hưởng, nhưng nếu hữu dụng, thì cứ xuống tay với Tiêu Bố Y, tìm được thuốc cũng tốt, thỉnh thần y cũng thế, như vậy Tháp Khắc vô luận chết sống thì mình đều có công lao.

Hắn dùng phương pháp ổn thỏa, vốn là cầu công lao, nhưng không nghĩ đến thuốc của Tiêu Bố Y lại thần kỳ như thế, Mã Cách Ba Tư lại tỉnh lại nhanh như thế, đáng bực mình chính là, không biết Tác Kha Đột thế nào lại nhận được tin tức này, biết Mã Cách Ba Tư tỉnh lại, càng biết là thuốc của Tiêu Bố Y, nếu trên tay của Tiêu Bố Y không còn thuốc, Khả Đôn mà trách tội xuống thì mình cũng khó mà chống đỡ.

"Đại nhân hỏi cái gì?" Tiêu Bố Y biết mà còn cố hỏi.

Dương Thổ Truân kiệt lực làm cho thanh âm của mình nghe có vẻ hòa ái một chút, "Ngươi nói năm đó thần y cho ngươi ba viên thuốc, một viên cứu bản thân, một viên cứu Mã Cách Ba Tư, vậy còn một viên hiện tại ở nơi nào?"

Khi hắn hỏi đến đây, thanh âm có chút phát run, biểu hiện nội tâm đang khẩn trương. Tiêu Bố Y thấy vậy trong lòng thầm cười, ra vẻ do dự nói: "Viên thuốc kia, viên thuốc kia đã sử dụng rồi".

Dương Thổ Truân làm quan cũng đã nhiều năm, bản lĩnh nghe lời nói xem sắc mặt cũng đã lô hỏa thuần thanh, thấy vẻ do dự trên mặt của Tiêu Bố Y, tâm tư chợt động, trầm giọng quát: "Tiêu Bố Y, ngươi có biết khi thượng là tội gì không?"

Tiêu Bố Y có chút ủy khuất nói: "Thổ Truân đại nhân, tại hạ chẳng qua chỉ là một dân áo vải, không hiểu lễ tiết, cũng không biết cái gì khi thượng là tội gì".

Hắn thần sắc như thật, thái độ chân thành, Dương Thổ Truân cũng bị hắn qua mặt, nghĩ đến người này không rõ chân tướng, loại thái độ này cũng là hợp tình hợp lý. Hắn làm sao biết mọi chuyện đều nằm trong dự tính của Tiêu Bố Y, bằng không quá nửa là đã trực tiếp bóp chết Tiêu Bố Y rồi. Nghĩ đến mình là thủ hạ của Khả Đôn, tiểu tử này là thương nhân Trung Nguyên, mình quản hắn nhiều ít cũng có chút miễn cưỡng, chuyện này trong chốc lát Khả Đôn cũng sẽ biết, như thế mình cũng không thể dùng sức mạnh với hắn được, chỉ có thể mượn sức.

Sách lược một khi đã định, Dương Thổ Truân sắc mặt biến đổi cứ như là trời tháng sáu vậy, mỉm cười đưa tay vỗ vỗ vai Tiêu Bố Y, "Thuốc này thần kỳ như thế, ngươi làm sao có thể dễ dàng sử dụng. Ta nghĩ ngươi quá nửa là lưu tại bên người, để phòng bất trắc có phải không?"

Tiêu Bố Y kinh ngạc thất sắc nói: "Đại nhân làm sao biết được?"

Hắn lời nói ra, có chút kinh hoảng thất sắc, mà trả lời như thế không thể nghi ngờ là đã thừa nhận thuốc còn ở trên người, Dương Thổ Truân vừa nghe thấy, trong lòng mừng rỡ, thầm nghĩ tiểu tử ngươi chính là phúc tinh của ta, thuốc còn thì cứ việc bình tĩnh như Định Hải Thần Châm, mặc cho Tác Kha Đột có gây sức ép như thế nào ta cũng không sợ.

"Vậy ngươi đem viên thuốc kia lấy ra cho ta xem".

Tiêu Bố Y có chút không tình nguyện, mà lại không dám kháng lệnh, lúc này mới lấy ra viên thuốc cuối cùng, Dương Thổ Truân đưa tay cầm lấy, nhịn không được cười nói: "Tốt, tốt lắm, Tiêu Bố Y ngươi quả nhiên rất giỏi".

Tiêu Bố Y rụt rè nói: "Đại nhân, thuốc này ta không bán, một khi Mã Cách Ba Tư bệnh đã khỏi, ta cũng muốn giữ thuốc này bên người".

Hắn có chút cảm khái thuốc này thật thần kỳ, đích xác cũng muốn lưu lại bên người để phòng bất trắc, chẳng qua lúc này cũng không thể làm cho Dương Thổ Truân mất hứng, nếu không lộng xảo thành chân cũng không có gì tốt đẹp.

Dương Thổ Truân cũng đã đem viên thuốc bỏ lại vào trong bình sứ, nắm không buông tay, sắc mặt trầm xuống nói: "Hôm nay Khả Đôn cần thuốc này, ngươi dám không hiến sao?"

"Khả Đôn không có bệnh, không cần thuốc này. Hơn nữa Khả Đôn xét việc rất rõ, xử sự công chính, nói vậy sẽ không muốn chiếm lấy thần dược của ta" Tiêu Bố Y cố cãi lý.

Dương Thổ Truân ngẩn ra, hắn vốn muốn chiếm lấy viên thuốc, đã muốn một cước đá văng Tiêu Bố Y đi, độc chiếm công lao, nhưng lại nghĩ đến Khả Đôn đích xác xét việc rất rõ, ý niệm trong đầu vừa chuyển, ha hả cười lớn nói: "Tiểu tử ngươi quả nhiên rất có ý tứ, nhưng cũng chưa biết sự đời, ta nói cho ngươi, chỉ cần ngươi đem viên thuốc này đưa cho Khả Đôn, bảo đảm ngươi vinh hoa phú quý hưởng vô cùng".

"Thật hay giả đây?" Tiêu Bố Y hỏi lại một câu.

Dương Thổ Truân đúng là đối với Tiêu Bố Y cho tới nay vẫn không có cảm giác gì, cũng không rõ Khả Đôn vì cái gì mà bắt mình tiếp đãi hắn. Hiện tại nhìn thấy hắn quần áo dơ bẩn, trên mặt cũng không sạch sẽ, chẳng khác gì một tên nhà quê, mặc dù khi ở đại trướng Khả Đôn nói mấy câu ý nghĩa cũng rõ ràng, chẳng qua cũng chỉ là chết đến nơi mới nhanh trí, hiện tại mới đúng là bản tính chân thật, liền phất tay bảo tỳ nữ lấy một bộ quần áo, đem một chậu nước trong tới, trước tiên cho Tiêu Bố Y tắm rửa một chút. Dù sao lần trước có thể bị chặ đầu nên cũng không cần quan tâm đến y phục, lần này là đi hiến thuốc, đương nhiên là phải chuẩn bị một chút, để tránh Khả Đôn nhìn thấy chán ghét.

Đợi sau khi Tiêu Bố Y tắm rửa xong, quần áo tuy có chút tùy tiện, nhưng cả người thật ra cũng đã thần thanh khí sảng, Dương Thổ Truân nhìn hắn hồi lâu, lúc này mới nói: "Tiêu Bố Y, ngươi trước kia làm cái gì?"

"Làm ruộng" Tiêu Bố Y nói xạo một cách thành thật.

96. Chương 96: Công Lãnh Đạo Lấy, Tội Thủ Hạ Chịu

Khi Thổ Truân dẫn theo Tiêu Bố Y đến đại trướng của Khả Đôn, Tác Kha Đột đã sớm ở đó, quy mô khí thế của trướng vẫn như thế, nhưng tâm cảnh của Tiêu Bố Y là rất là bất đồng. Hắn dùng phương pháp xảo diệu dâng thuốc lên, chẳng những có thể đem bản thân trí thân sự ngoại (đặt mình ở ngoài việc), còn có thể tìm được chút ưu đãi, hiện tại vấn đề chỉ là được bao nhiêu ưu đãi mà thôi.

Khả Đôn nhìn thấy hai người bái kiến, trực tiếp hỏi: "Dương Thổ Truân, Đáp Ma Chi nói là thật chứ?"

Tiêu Bố Y không biết Đáp Ma Chi là cái gì, nhưng vẫn biết là chỉ Tác Kha Đột kia, phỏng chừng Đáp Ma Chi này cũng là một chức quan như là Thổ Truân vậy.

Dương Thổ Truân thầm nghĩ, ai biết hắn nói cái gì, liền thi lễ cung kính nói: "Khả Đôn, vi thần không biết Đáp Ma Chi nói cái gì. Chỉ là Khả Đôn đã vất vả, vi thần không dám làm nhọc Khả Đôn, cho nên mới tự tiện làm chủ. Trên người Tiêu Bố Y có hai viên thần dược, nói có thể giải bách độc, vi thần vì muốn ổn thỏa, nên trước cấp cho Mã Cách Ba Tư dùng một viên, đợi hắn sau khi tỉnh lại, lúc này mới cầu kiến Khả Đôn. Tất cả vi thần đều lấy Khả Đôn làm trọng, thỉnh Khả Đôn minh xét".

Khi Tác Kha Đột nghe có hai viên thần dược, sắc mặt khẽ biến, Khả Đôn cũng đã nhìn lại, "Đáp Ma Chi, ngươi nói Thổ Truân tư tâm bất lương, đem thần dược cứu Mã Cách Ba Tư mà không cứu Tháp Khắc, hiện tại xem ra, nhiều ít đã có chút sai lệch".

Tác Kha Đột chắp tay nói: "Khả Đôn, vi thần nhất thời hiểu sai, nếu Dương đại nhân thực còn thần dược cứu Tháp Khắc, vi thần nguyện ý thỉnh tội, thỉnh Khả Đôn trách phạt".

Dương Thổ Truân tâm niệm cũng như điện, thầm nghĩ mình cùng Tiêu Bố Y tiếp xúc, sau đó cứu sống Mã Cách Ba Tư, người xung quanh đều là người một nhà, chẳng lẽ trong đó đã có thân tín của Tác Kha Đột lẫn vào? Một khi đã như vậy, cũng không thể không phòng.

Chẳng qua loại sự tình bỏ đá xuống giếng, thêu hoa lên gấm này, hai người thật ra cũng thường xuyên không có việc gì làm cho nên đấu cũng có mùi vị mới, Dương Thổ Truân biết bằng mấy câu nói của Tác Kha Đột cũng không tính là tội lớn gì, cho nên làm ra vẻ hào phóng nói: "Tác đại nhân, chúng ta đều là dốc sức vì Khả Đôn mà làm việc, một ít hiểu lầm cũng không tính là gì".

Khả Đôn chậm rãi gật đầu, "Dương Thổ Truân nói rất đúng, các ngươi đồng tâm hỗ trợ lẫn nhau là tốt nhất. Tiêu Bố Y, thuốc của ngươi làm sao mà có. Vì cái gì mà ngày hôm qua không đưa ra?"

Tiêu Bố Y nghe Khả Đôn hỏi, lại đem những lời hoang đường đã nói với Dương Thổ Truân nói ra lần nữa, chi tiết không dám sơ sẩy.

Khả Đôn chậm rãi gật đầu, đột nhiên nói: "Dương Thổ Truân, vẫn nói một người sau khi bị rắn độc cắn, miệng vết thương sẽ có dấu răng, không biết ngươi có kiểm tra không?"

Tiêu Bố Y sắc mặt không thay đổi, nhưng toàn thân đã sợ mà đổ mồ hôi lạnh. Hắn nằm mơ cũng không nghĩ đến Khả Đôn lại cẩn thận như thế, bản thân mình vết thương đầy cả người, nhưng chưa bao giờ bị rắn độc cắn qua, cũng sẽ không có dấu vết rắn độc cắn. Lúc trước khi chỉ vết thương cho Dương Thổ Truân, cũng không nghĩ tới điểm ấy. Nếu thực có người kiểm tra thương thế. Thì lời nói dối chân thật của mình đã tỉ mỉ soạn ra chẳng phải là sẽ bị lộ sao?

Nếu nói dối bị lộ, thiện ý của mình quá nửa sẽ bị xem là ác ý, nói không chừng chuyện hạ độc được Tháp Khắc cũng tính lên đầu của hắn!

Một câu của Khả Đôn làm cho Tiêu Bố Y trong lòng không yên, Dương Thổ Truân lại trịnh trọng chắp tay, "Bẩm cáo Khả Đôn, lúc ấy Tiêu Bố Y từng xắn ống quần cho ta xem qua, rắn cắn hắn cực kỳ nhỏ, hơn nữa đã qua năm tháng dấu răng cũng đã hầu như không thấy, hạ thần thật sự đã xem qua, còn có thể nhìn ra chút manh mối. Vi thần vì cầu ổn thỏa, biết Tiêu Bố Y có hai viên thần dược, lúc này mới trước cứu Mã Cách Ba Tư. Từ đó mới thấy Khả Đôn khoản đãi người dưới, đối xử như nhau".

Khả Đôn chậm rãi gật đầu, "Dương Thổ Truân, ngươi làm rất tốt".

Tiêu Bố Y lúc này mới hiểu được, thì ra người nói dối không chỉ mình hắn, Dương Thổ Truân này cũng là gạt người không thường mạng. Dương Thổ Truân cũng chưa từng xem kỹ vết thương, càng không biết mình có hai viên thuốc, như kể từ đó hắn lại cung cung tận tụy bảo hộ mình như là Gia Cát Lượng vậy, chẳng qua cũng tốt, ít nhất hắn hiện tại cùng Dương Thổ Truân đều cùng trên một chiếc thuyền, thuyền mà lật thì ai cũng không yên ổn gì.

"Khả Đôn, vi thần có một chuyện không rõ" Tác Kha Đột bỗng nhiên thi lễ nói.

"Đáp Ma Chi, ngươi có chuyện gì không rõ?" Khả Đôn nhẹ giọng nói. Thanh âm của nàng tuy nhẹ, nhưng lơ đãng biểu lộ sự uy nghiêm, ai cũng không dám không nghe.

"Thần tuy không hiểu y thuật, nhưng cũng biết đạo lý thuốc phải đúng chứng, thực không tin trên đời này có thần dược gì có thể giải bách độc" Tác Kha Đột sắc mặt ngưng trọng, "Mã Cách Ba Tư tuy bệnh tình đã chuyển tốt, không có nghĩa thuốc này áp dụng được cho Tháp Khắc. Càng huống chi Tháp Khắc thân thể thiên kim, há có thể so sánh được với Mã Cách Ba Tư, hơn nữa Tiêu Bố Y chỉ nói là thần y, nhưng thần y này là ai, chúng ta cũng không biết. Ta chỉ sợ mạo hiểm dùng thuốc, Tháp Khắc mà có vấn đề gì, bộ lạc Phó Cốt sẽ có đem oán hận, ngược lại cũng không tốt đẹp gì".

Tác Kha Đột nói đến Mã Cách Ba Tư, làm cho Tiêu Bố Y nghe được chỉ cảm thấy buồn cười, hiện tại hắn mới phát hiện Cầu Nhiêm Khách làm việc cực kỳ chu đáo, Tác Kha Đột tuy có ý niệm làm khó dễ Dương Thổ Truân trong đầu, nhưng hắn nói cũng có đạo lý, nhưng Cầu Nhiêm Khách không tiếc bôn ba xem mạch của Tháp Khắc, sau đó mới cho hắn hai viên thuốc, thật ra đã là đúng thuốc đúng chứng, nhưng mấy cái này đương nhiên không thể nói với Khả Đôn được.

Dương Thổ Truân biết Tác Kha Đột mở miệng ra là không có gì tốt đẹp, thấy hắn muốn ngăn chặn đường mình, trong lòng tức giận, "Khả Đôn, Tháp Khắc cùng Mã Cách Ba Tư chứng trạng như nhau, ngự y đã sớm có kết luận, Tháp Khắc càng ngày càng suy yếu, chỉ sợ kéo dài không được bao lâu".

Khả Đôn nhiều ít có chút do dự, ánh mắt chuyển sang Tiêu Bố Y, "Tiêu Bố Y, ngươi chỉ nói phụ thân của ngươi gặp được thần y, vậy ngươi có biết tên tuổi của thần y không?"

Tiêu Bố Y làm sao biết được là thần y gì, thần y kiêm chức thần côn kia của sơn trại cũng không thể lẩy ra được, Tiết Dần Giai cũng khá tốt chẳng qua đó lại là thú y, vốn định hàm hồ nói không biết, đột nhiên trong lòng chợt động, nhớ tới cái chữ ở dưới đáy bình.

"Khả Đôn, tại hạ thực chưa từng gặp qua thần y, chẳng qua gia phụ nói người đó họ Tôn".

"Họ Tôn?" Tác Kha Đột thần sắc có chút khinh miệt, "Ta cũng không biết họ Tôn có danh y gì".

Tiêu Bố Y trộm nhìn về phía Khả Đôn, chỉ nghe thấy tiếng châu ngọc va chạm vang lên, Dương Thổ Truân cũng ngưng tư khổ tưởng, thầm nghĩ tìm ra một thần y họ Tôn để phản bác Tác Kha Đột. Khả Đôn rốt cuộc hỏi: "Tiêu Bố Y, ngươi có biết thần y họ Tôn kia bộ dáng ra sao không?"

Tiêu Bố Y trầm ngâm một lát rồi nói: "Người đó nhìn qua tiên phong đạo cốt, không giống thần y, ngược lại giống đạo nhân hơn" Vì muốn gia tăng thêm lòng tin cho Khả Đôn, hắn thật ra đã vận dụng hết khả năng tượng tượng, thần y cùng tiên phong đạo cốt bình thường đều có nét tương đồng, "Người nọ làm cho người ta nhìn không ra tuổi tác chân thật, nói nhỏ cũng có người tin, mà nói lớn cũng không ai nghi ngờ".

Dương Thổ Truân thầm kêu khổ, thầm nghĩ ngươi một khi chưa từng gặp qua thì làm sao mà biết tướng mạo của hắn. chuyến này lão tử đã bị ngươi hại chết rồi.

Tác Kha Đột quả nhiên liền cười lạnh hỏi: "Tiêu Bố Y, ngươi chưa từng gặp mặt người nọ, làm sao mà biết tướng mạo của thần y?"

Tiêu Bố Y thật ra cũng không hoảng không vội, thầm nghĩ lão tử sớm đã biết ngươi muốn làm khó dễ, đặc ý lưu lại lỗ hổng cho ngươi hỏi, "Đơn giản là gia phụ cảm ân đức của thần y, lúc này mới thỉnh họa sĩ họa lại tướng mạo của thần y, rồi treo lại cao đường, để tại hạ mỗi ngày chiêm ngưỡng cầu phúc. Cho nên ta tuy chưa từng gặp qua thần y, nhưng lại biết tướng mạo của thần y".

Hắn nói lưu loát, trải qua giải thích mấy phen đã làm tăng thêm sự tin tưởng hắn đã gặp thần y trong đầu người khác lên mấy phần, Tác Kha Đột hừ lạnh một tiếng, không nghĩ tới Tiêu Bố Y giải thích lại có đạo lý như vậy, "Thần y họ Tôn ta chưa từng nghe qua, không biết Dương đại nhân người có nghe qua hay chưa?"

Dương Thổ Truân ánh mắt chợt lóe, giọng điệu hưng phấn, không để ý tới Tác Kha Đột, chỉ nhìn Khả Đôn nói: "Khả Đôn, nghe Tiêu Bố Y hình dung, ta đã nhớ tới một người. Thật ra Khả Đôn cũng đã từng gặp qua người này".

Khả Đôn khẩu khí rốt cuộc cũng đã có chút kích động, "Ngươi nói chính là Dược vương Tôn Tư Mạc?"

Dương Thổ Truân gật đầu, cũng có chút hưng phấn nói: "Khả Đôn nói không sai, năm đó Văn Đế tại vị, người này y danh cũng đã vang xa, chẳng qua người này không màng danh lợi, cho nên cũng không có mấy người biết tới danh tiếng".

Dương Thổ Truân chỉ dâu mắng hòe, Tác Kha Đột cũng không có gì để nói lại được, Tôn Tư Mạc không qua lại tại miếu đường, đa phần là ẩn cư du lịch dân gian, hắn nhất thời cũng không nhớ tới nhân vật này, nhưng hắn cũng không thể không công nhận, Dược vương Tôn Tư Mạc tuyệt đối là thần y, hơn nữa còn là thần trong thần y.

"Tiên đế từng được người này chữa bệnh, bệnh nặng mấy cũng trị được. Tôn Tư Mạc người này diệu thủ hồi xuân, oanh động cả kinh thành. Tiên đế từng muốn phong tặng danh hiệu cho người này, nhưng người này lại không nhận, lại đem tiền thưởng của Tiên đế mà phát cho dân chúng, cho dù Tiên đế cũng khen ngợi người này có trái tim nhân hậu. Người này giỏi dùng dược vật, chỉ biết đến dược vật mà không quan tâm đến bất kỳ chuyện gì khác, cho nên dân gian xưng người này là Dược vương" Dương Thổ Truân thấy bộ dáng khó coi của Tác Kha Đột, rốt cuộc đã hả giận, trong lòng thư thái.

Tiêu Bố Y sau khi nghe mấy cái này không khỏi sửng sốt, hắn không nghĩ đến mình lơ đãng nói đại ra một thần y họ Tôn, lại làm cho bọn họ nghĩ đến một nhân vật khác nhau rất lớn.

Dược vương Tôn Tư Mạc, cùng Y thánh Trương Trọng Cảnh là nhân vật nổi danh, người này vì y học cùng dược vật đời sau mà đã có những cống hiến rất quan trọng, đời sau cũng xưng là Dược vương, không nghĩ đến hiện giờ cũng xưng hô như thế. Người này tinh thông y thuật, sau khi nghiên cứu Hoàng đế nội kinh, Thương hàn luận thì soạn ra Thiên kim yếu phương lưu danh hậu thế, Thiên kim yếu phương có ba mươi

quyển, hai trăm ba mươi hai mục, là sách gối đầu gường tiêu chuẩn của y học cả ngàn năm sau, bởi vậy có thể thấy được y thuật cùng tầm nhìn của người này cao siêu tới mức nào.

Nhưng Cầu Nhiêm Khách cùng Tôn Tư Mạc có quen biết hay không, thuốc có phải là do Tôn Tư Mạc đưa cho? Tiêu Bố Y cũng khó có thể tin, trong lòng muốn cười, nhưng trên mặt phải làm ra vẻ ngạc nhiên.

Trong đại trướng tĩnh lặng một lát, Tác Kha Đột nói: "Nghĩ đến Tôn Tư Mạc được tôn là Dược vương, Tiêu Bố Y làm sao dễ dàng gặp như vậy được".

Tiêu Bố Y nghe hắn nói như vậy, không biết hạ độc có phải là hắn, hay là bởi vì hắn phản đối Dương Thổ Truân mà giận lây sang mình, cũng chỉ cười nói: "Thật ra đối với Tôn thần y có phải là Dược vương hay không ta cũng không thể biết, dù sao Bố Y kiến thức cũng thô bỉ".

Khả Đôn lại nói: "Tôn Tư Mạc quả thật là người đại từ đại bi, hồi nhỏ người này bị bệnh nặng nên quyết tâm học y. Sau lại vì chữa bênh cho người khác mà không thu tiền khiến cho khuynh gia bại sản, người này vốn chỉ một lòng cứu người, không màng danh lợi. Người này nói đến cũng thông Lão Trang bách gia, có duyên với đạo gia, lại có liên hệ sâu xa với người trong Phật môn, dân chúng được người này cứu mạng vô số, Tiêu Bố Y có thể được hắn chữa trị, quả thật là người có phúc".

Tác Kha Đột nghe Khả Đôn lên tiếng, cũng không dám phản bác, chỉ nói, "Khả Đôn nói không sai, Dược vương nếu thực ở đây, Tác Kha Đột cũng không dám nhiều lời. Nhưng chúng ta hiện tại chỉ là phỏng đoán, Tháp Khắc thân thể ngàn vàng, cũng thỉnh Khả Đôn thận trọng".

Tiêu Bố Y trong lòng kỳ quái, thầm nghĩ các ngươi chẳng qua chỉ là người của bà ta, bà ta còn chưa nói gì, sao các ngươi lại như là có thể phán sinh tử của Tháp Khắc Phó Cốt vậy.

Khả Đôn nghe nói như thế, nhiều ít cũng có chút do dự, Dương Thổ Truân ánh mắt chợt lóe, "Thật ra trong trướng của Khả Đôn ngự y cũng không thiếu người tinh thông dược lý, không bằng triệu đến một người để xem qua".

"Không sai, Dương Thổ Truân nói rất đúng" Khả Đôn hạ mệnh lệnh xuống, chỉ trong chốc lát đã có một ngự y chạy đến.

Ngự y khoảng hơn năm mươi, tinh thần quắc thước, nghe nói có thuốc có thể là do Dược vương luyện chế, lập tức hai mắt tỏa ánh sáng, giống như sói đói thấy heo mẹ vậy, tiếp nhận lấy viên thuốc, ngắm nghía hồi lâu, nhíu mày không nói.

Tiêu Bố Y biết niên đại này không có kỹ thuật cao để tiến hành phân tích thành phần, viên thuốc lại không thể xẻ ra để xem xét, chỉ có thể dựa vào cái mũi. Nhưng thật ra lại có thể khái phát tiềm lực của bản thân.

Ngự y ngửi thật lâu, cái mũi thiếu chút nữa là co lại, lại nhíu mày không nói, Khả Đôn không kiên nhẫn nhẹ giọng hỏi: "Bạch ngự y, ngươi có thể nhìn ra được cái gì?"

Nghe Khả Đôn hỏi, ngự y rốt cục cũng ngẩng đầu lên, thi lễ nói: "Khả Đôn, vi thần y thuật nông cạn, chỉ có thể ngửi ra viên thuốc có chứa hai loại dược liệu".

"Hai loại nào?" Khả Đôn hỏi.

"Thần hạ ngửi được một loại là Tử Tô Diệp. Thứ này dược tính tân ôn, chủ về phế, tỳ kinh, có công dụng giải độc. Nếu thêm hậu phác, cam thảo, thì có tác dụng điều trị rất tốt, chẳng qua hạ thần thực không có ngửi được hai vị này, nói vậy Dược vương dùng dược khó dò, quá nửa là có thâm ý khác".

"Còn một loại nữa là gì?" Khả Đôn lại hỏi.

"Co lẽ là Sanh Khương," Ngự y do dự nói: "Sanh Khương dược tính cũng tân ôn, chủ về phế vị tỳ kinh, cũng có công dụng khu độc khứ hàn".

"Vậy ngươi cho rằng viên thuốc này có cứu được Tháp Khắc không?" Khả Đôn hỏi.

Ngự y cười khổ, "Hai vị thuốc này thật ra đúng chứng, nhưng dù sao thành phần còn lại cũng không rõ. Hạ thần cũng không dám kết luận".

Trong địa trướng lại tĩnh lặng, Tác Kha Đột cùng Dương Thổ Truân cũng không dám nhiều lời, Khả Đôn trầm ngâm một lát cũng nói: "Khởi giá đi gặp Niết Đồ, Tiêu Bố Y đi theo".

Niết Đồ chính là Tù trưởng Phó Cốt, Khả Đôn đi gặp Niết Đồ đương nhiên là vì việc chữa bệnh cho Tháp Khắc, khi Tiêu Bố Y nghĩ như vậy lại có chút lo lắng, Mã Cách Ba Tư có thể sống, còn Tháp Khắc có thể cứu hay không?

Tiêu Bố Y đi theo nhưng cũng không có đi bên cạnh Khả Đôn, hắn dù sao thân phận thấp kém, có thể đi bện cạnh cũng là chuyện không thể. Hắn đi theo Dương Thổ Truân, lúc này bên cạnh đã có không ít hộ vệ, hắn ngồi lên ngựa là lập tức uy phong lẫm lẫm.

Chẳng qua loại uy phong này còn thua xa Khả Đôn, Khả Đôn khởi giá, tiền hô hậu ủng ít nhất cũng hơn ngàn người. Các binh sĩ đều là giáp trụ lấp lánh, thương kích sáng choang, cứ như là xuất quân vậy.

Tiêu Bố Y càng có cảm giác Khả Đôn này không đơn giản, với thân phận một nữ nhân mà được như thế này cũng có chỗ không đúng. Nàng ta có lẽ không đẹp như Vương Chiêu Quân tới Hung Nô, cũng không nổi danh như Văn Thành công chúa gả tới Tây Tạng, nhưng lấy góc độ của Tiêu Bố Y xem ra, nàng ta tuyệt đối không thua gì hai người kia.

Dương Thổ Truân đi cùng Tiêu Bố Y, không ngừng hỏi về chuyện thần y, hiển nhiên là trong lòng không yên. Tiêu Bố Y cũng may trí nhớ không tệ, sau khi kể đi kể lại mấy lần, bản thân cũng có chút tin tưởng rằng mình đã từng gặp qua Dược vương Tôn Tư Mạc này.

Đại quân đi đượoc gần hai canh giờ, phía trước lại là chiên trướng đông đúc, mắt nhìn không thấy điểm cuối. Tiêu Bố Y ở cuối cùng, lại thấy tiền đội đột nhiên tản ra, có mấy người phóng ngựa đến đón, đưa Khả Đôn vào đại trướng, trong số du kỵ (kỵ binh nhẹ) hai bên bảo hộ Phó Cốt có cả Diệc Lỗ kia.

Khả Đôn sau khi tiến vào đại trướng, biến mất không thấy, Tiêu Bố Y cùng Dương Thổ Truân ở tại một doanh trướng khác đợi tin tức, bởi vì nguyên nhân dâng thuốc, nên Tiêu Bố Y may mắn được cùng Dương Thổ Truân tiến vào đại trướng của Phó Cốt, trừ hộ vệ của Khả Đôn có thể đi theo ra, các binh sĩ còn lại đều ở lại bên ngoài.

Tiêu Bố Y xem ra vẫn vững như thái sơn, Dương Thổ Truân thì lại đứng ngồi không yên, đây cũng bởi vì quan tâm nhiều thứ sẽ loạn. Tiêu Bố Y chỉ nghĩ đến người bệnh có thể khỏe lại hay không, còn Dương Thổ Truân lại nghĩ đến Khả Đôn luôn trọng dụng người có công, nếu lần này Tháp Khắc khỏi bệnh, Tiêu Bố Y kia đương nhiên xem như là có công. Tiểu tử này không có bản lãnh gì, nhưng có thể xem như là số mạng tốt, cơ duyên lại rơi vào đầu hắn, bản thân mình vì vậy cũng có công lao. Tác Kha Đột cùng mình vẫn tranh chấp nhau, không phân biệt được cao thấp, trước mắt phải mượn sức nhân tài thân tín hữu dụng mới được.

Hắn vốn là Tùy quan, vốn không quan trọng, đi theo Nghĩa Thành công chúa đến thảo nguyên, nên được làm Thổ Truân, cũng ứng với câu nói của Tiêu Bố Y, thà làm chân gà, còn hơn là làm đuôi trâu, ở đây Khả Đôn xem như là chư hầu, cho dù Khả Hãn cũng phải nể mặt, ỷ vào thời kỳ của Khải Dân Khả Hãn mà phát triển, ngày nay ai cũng không dám xem nhẹ, hắn cũng không có tâm tư trở lại Trung Nguyên. Bởi vì có về Trung Nguyên cũng không thể hô phong hoán vũ như hiện tại. Tiêu Bố Y này thô kệch, nói là thương nhân, thật ra lại giống như là vũ phu, cũng không biết đã lấy ai chưa, mình có mấy tỳ nữ, tư sắc cũng không tệ, nếu Khả Đôn trọng dụng, người này ở lại thảo nguyên, mình cũng có thể mượn sức hắn làm thân tín, về sau lại thêm lực lượng.

Tiêu Bố Y không có nghĩ trong lúc này, lại có người đã tính toán giúp mình, đã sắp có thể cùng vợ mà ngồi rung đùi chơi mạt chược. Chỉ suy nghĩ, rời thương đội đã qua ba ngày, Bối Bồi cho mình kỳ hạn năm ngày, cho dù hiện tại trở về thời gian cũng đã có chút gấp gáp, mình đi ba ngày nhưng một chuyện cũng chưa thành, nói như vậy thật ra cũng đã hiểu lầm năng lực của Lục An Hữu cùng Bì Già. Không biết bọn họ cớ chờ mình trở về, hay là đã sớm nhổ trại khởi hành rồi? Mấy huynh đệ, theo như tính khí của Mạc Phong, cho dù không làm ăn buôn bán khẳng định cũng sẽ chờ hắn, Dương Đắc Chí cố toàn đại cục, nhưng cũng khó lòng mà thuyết phục được bọn họ. Nói đến cho dù bọn họ rời khỏi đây, nhưng hàng hóa là son phấn, không có Mông Trần Tuyết hỗ trợ, thì làm sao mà bán ra ngoài được?

Hai người đều đăm chiêu, trong lúc nhất thời cũng quên cả nói chuyện, chỉ là đều cảm thấy mạng sống của Tháp Khắc tuyệt đối không thành vấn đề. Dược vương Tôn Tư Mạc có ý nghĩa gì? Nghe nói người này y

thuật thông thần, khởi tử hồi sinh đều không thành vấn đề, huống chi chỉ trúng chút độc. Chẳng qua bọn họ đều không xem nhự tình huống phát sinh, viên thuốc này có phải Tôn Tư Mạc luyện chế hay không cũng còn chưa chắc.

Bên ngoài đại trướng đột nhiên có tiếng hô quát liên tục, tiếng bước chân hỗn tạp, Dương Thổ Truân đã trở lại hiện thực, khẽ cau mày. Hắn thân là Thổ Truân, tại Đại Tùy cũng chính là Ngự Sử, quan ba phẩm, tự nhiên có chút uy nghiêm. Cho nên hắn đến đại trướng tộc nhân Phó Cốt, phải có chỗ chiêu đãi nghỉ ngơi, tự nhiên cũng dẫn theo thị vệ bảo hộ. Nghe tiếng hô quát lại là thị vệ cùng người ngoài xung đột.

Trong này ai dám vô pháp vô thiên, ngay cả Khả Đôn cũng không nể mặt? Dương Thổ Truân đang nghĩ vậy đột nhiên đứng lên, màn trướng chợt giở ra, một người trẻ tuổi đã xông vào, trong tay rõ ràng là một thanh loan đao sáng ngời, quát lên một tiếng, một đao đã bổ về phía Dương Thổ Truân!

Tiêu Bố Y trong khoảng thời gian này tinh thần đều khẩn trương, đối với loại tập kích này cũng không lạ lùng, người trẻ tuổi kia nói tiếng Đột Quyết, hắn nghe không hiểu, chỉ là thấy Dương Thổ Truân bị hắn quát một tiếng, sắc mặt đột nhiên biến thành tái nhợt, phảng phất bị thi triển Định thân pháp vậy, không né không tránh, mắt thấy đã muốn bị một đao của người nọ chém bay đầu, hắn ở bên cạnh Dương Thổ Truân, không khỏi rút đao ra đỡ.

Vô luận thế nào, Dương Thổ Truân đối với mình cũng không tệ, hai người cùng một thuyền, cũng không thể để hắn dễ dàng chết như vậy. Người trẻ tuổi tuy dũng mãnh, đao pháp sắc bén, nhưng trong mắt Tiêu Bố Y cũng không tính là gì, hắn huy đao một cái, vừa lúc khóa đao phía trước lại, không đợi va chạm mạnh, đã giảm bớt lực rồi nghiêng đao chém tới.

Mấy pháp môn này đều được ghi lại trong đao phổ, Tiêu Bố Y tuy không tính là cao thủ, nhưng đối phó với người này cũng không thành vấn đề.

Người trẻ tuổi hai mắt đỏ bừng, cực kỳ phẫn nộ, một chiêu đã bị Tiêu Bố Y bức quẳng đao lui về phía sau. Tiêu Bố Y cất bước tiến lên, ánh đao chợt lóe, đã đến cần cổ của hắn.

"Dừng tay" Ra lệnh chính là Dương Thổ Truân.

Tiêu Bố Y căn bản không có ý giết người, đao thế dừng lại, đơn đao đã áp sát trên cổ của người trẻ tuổi, quay đầu lại hỏi: "Thổ Truân, chuyện gì xảy ra?"

Người trẻ tuổi căn bản không nghĩ đến đao pháp của Tiêu Bố Y lại tinh diệu như thế, mặt tuy giận dữ nhưng cũng không dám di động, Dương Thổ Truân hai mắt có chút thất thần, thì thào lẩm bẩm: "Ca Đặc chết rồi".

"Ca Đặc là ai?" Tiêu Bố Y hỏi.

"Ca Đặc chính là Tháp Khắc" Dương Thổ Truân sắc mặt phát khổ, cử chỉ thất thường.

Tiêu Bố Y trong lòng phát lạnh, Vương tử Phó Cốt đã chết? Điều nầy có thể sao, thuốc như nhau, cứu được Mã Cách Ba Tư sao lại làm cho Vương tử Phó Cốt chết?

Tiêu Bố Y giật mình, vẻ mặt cũng có chút hoảng hốt, hắn rốt cuộc hiểu được vì cái gì mà Dương Thổ Truân không dương mi thổ khí (kiêu căng hãnh diện) nữa, mà biến thành dương một thổ khí!

Ca Đặc dù sao cũng là Vương tử Phó Cốt, Khả Đôn cứu hắn tánh mạng lại khiến cho hắn chết, quá nửa là sẽ áy náy, Khả Đôn cao cao tại thượng, đương nhiên sẽ không có trách nhiệm gì, nhưng muốn tỏ vẻ áy náy, khẳng định phải có kẻ thế tội, mà Dương Thổ Truân cùng Tiêu Bố Y hắn chính là kẻ thế tội này!

Dương Thổ Truân có lẽ là quan vị khó bảo toàn, Tiêu Bố Y hắn thì tính mạng nguy hiểm, so với Vương tử mà nói, Bố Y hắn thật sự không tính là gì. Nơi này, huynh đệ cũng sẽ bị liên lụy, mục trường vất vả phát triển vốn đã có thanh có sắc, lúc này xem ra tiền đồ đã uổng phí!

Hắn lần này đánh cuộc so với bốn mươi lượng vàng lần trước còn lớn hơn, lần này thua, thì sẽ mất mạng! Hắn thua, hoàn toàn đã thua, một khắc này hắn cũng không nghĩ đến Cầu Nhiêm Khách, chỉ cảm thấy đây là lựa chọn của mình, oán không được người khác.

Đột nhiên cảm thấy bụng đau nhói, Tiêu Bố Y lúc này mới ý thức được đã trúng một quyền.

Người trẻ tuổi thấy Tiêu Bố Y sững sờ, thần sắc có chút hoảng hốt, đương nhiên không bỏ qua cơ hội này, hơi khom người, tránh thoát trường đao của Tiêu Bố Y, một quyền đánh mạnh vào bụng của Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y đau gập người, ruột gan thiếu chút nữa là lộn ra ngoài, người trẻ tuổi này khá tráng kiện, y phục trên người cũng không đủ để giảm bớt lực, một quyền này làm cho hắn đau đến thấu tâm can.

Hắn mới xoay người, cổ tay đã bị người trẻ tuổi bắt lấy, Tiêu Bố Y rùng mình, hắn biết kết quả cũng không cam tâm với vận mệnh, đương nhiên không chịu thúc thủ chịu trói. Chỉ là tay cầm đao đã bị người trẻ tuổi bắt lấy, đao pháp tinh diệu cũng không thể thi triển, Lực đề kháng trên tay hắn đã vận lên, các chiêu thức để đánh nhau thường dùng trong lúc này lại cực kỳ hữu dụng.

Người trẻ tuổi chỉ lưu ý trường đao trên tay Tiêu Bố Y, không nghĩ đến lực tay của Tiêu Bố Y cũng rất mạnh, nhất thời tước không được trường đao còn bị hắn lên gối. Người trẻ tuổi lập tức xoay người, vẫn nắm chặt lấy cổ tay của Tiêu Bố Y. Tiêu Bố Y còn đang lấy thế thì người trẻ tuổi gầm nhẹ một tiếng, áp vai vào dưới nách của Tiêu Bố Y. Tiêu Bố Y ngẩn ra, không đợi phục hồi tinh thần lại, cả người đã bị hắn vật bay đi, rơi thật mạnh xuống đất, đau thấu xương.

Người trẻ tuổi ở tại thảo nguyên, sử dụng chính là võ vật cận chiến chính tông, Tiêu Bố Y còn chưa đứng dậy, hắn vật xong Tiêu Bố Y đã nhặt loan đao dưới đất lên, lại hướng về phía Dương Thổ Truân mà xông tới.

Dương Thổ Truân lúc này mới hồi thần lại, cho dù quan vị thăng thiên, tính mạng vẫn quan trọng hơn, tiện tay nhấc cái bàn ngăn cản, chỉ đỡ vài cái cũng đã mệt không chịu nổi, hắn vừa thở hổn hển trong lòng vừa phẫn nộ, thầm nghĩ đám hộ vệ ở bên ngoài bộ ăn *** hay sao mà lâu như vậy vẫn không có ai vào cứu mạng.

"Người đâu" Hắn khàn khàn hô lên vài tiếng. Bàn đã bị chém gãy, liền bò lăn đi, người trẻ tuổi muốn đuổi giết bỗng nhiên dừng lại, đơn giản là Tiêu Bố Y đã đứng lên, lạnh lùng ngăn ở trước mặt Dương Thổ Truân.

Người trẻ tuổi nhìn thấy trường đao trên tay hắn, trong lòng e ngại, nhất thời có chút do dự, chỉ một đao vừa rồi, Tiêu Bố Y đã khiến cho hắn quẳng đao, có thể tưởng tượng được võ công người này không kém, nhưng Dương Thổ Truân sau khi hiến thuốc, ca ca hắn đã hộc máu chết, cừu này hắn làm sao mà không báo?

Dương Thổ Truân trong lòng tuy thống hận Tiêu Bố Y, nhưng một khắc này thấy hắn che ở trước mặt, liều chết hộ vệ mình, cũng có chút cảm động. Nhưng cảm động cũng chỉ là cảm động, nói một câu ngươi cố chống xong thì hắn đã như một làm khói chạy ra khỏi doanh trướng, Tiêu Bố Y biết Dương Thổ Truân không phải là quân tử, nhưng cũng không nghĩ đến hắn lại vô sỉ đến như vậy. Hắn lựa chọn chạy trốn, còn mình, từ đây có thể chạy đi đâu được?

Chỉ một khắc do dự, màn trướng lại giở lên, mười mấy binh sĩ xông vào, tay cầm trường mâu đã vây quanh hai người. Tiêu Bố Y trong lòng phát lạnh, lại phát hiện người trẻ tuổi trên mặt cũng có vẻ bất an.

Một thanh âm trầm thấp ở phía sau vang lên, "Tiêu Bố Y, buông đao xuống".

Tiêu Bố Y ngẩn ra, chợt nghe ra là thanh âm Khả Đôn, Khả Đôn vốn vẫn cao cao tại thượng, cho dù tại đại trướng cũng cách Tiêu Bố Y rất xa, lúc này nghe giọng hình như là ở phía sau cũng không xa.

Buông hay không? Khả Đôn gần trong gang tấc, bắt lấy Khả Đôn làm con tin, cũng có thể giữ được mạng sống! Tiêu Bố Y khi nghĩ như vậy, bàn tay cầm đao cũng xiết chặt hơn, nhưng lại thấy ánh mắt phẫn nộ của người trẻ tuổi không phải nhìn về phía mình, mà là phía sau mình, Tiêu Bố Y thở ra một hơi, trường đao trở lại bao, thong thả xoay người thi lễ nói: "Khả Đôn, tại hạ ra tay chính là muốn bảo vệ Thổ Truân đại nhân, không có ý gì khác".

Khả Đôn bước chậm tới, tiếng châu va chạm thanh thúy vang lên, cũng rất dễ nghe. Khi Tiêu Bố Y quay đầu lại, phát hiện ở chỗ màn trướng còn có một người, người nọ hai tay để ở trong tay áo, dáng người cao to, tướng mạo bình thường, thần sắc lạnh lùng. Tiêu Bố Y nhìn thấy người nọ tim chợt đập thình thịch, hắn giật mình không phải vì sự lạnh lùng của người nọ, mà là ánh mắt của người nọ, xem thế nào thì ánh mắt kia cũng làm cho người ta nhìn không ra một chút tình cảm nào, làm cho người ta nhìn vào trong lòng không hiểu sao lại thấy lạnh run.

"Ngươi làm rất tốt" Khả Đôn nhẹ giọng nói một câu, rồi đi ngang qua Tiêu Bố Y, đối mặt với người trẻ tuổi kia.

"Khả Đôn cẩn thận" Tiêu Bố Y nhịn không được thấp giọng nhắc nhở, Khả Đôn rõ ràng không có công phu, nàng ta tuy trầm ổn, khí chất ung dung, nhưng đụng tới tên điên kia cũng không có biện pháp.

Khả Đôn không để ý đến Tiêu Bố Y, chỉ dùng tiếng Đột Quyết hướng tới người trẻ tuổi kia nói vài câu, người trẻ tuổi trên mặt lại phẫn nộ, tay cầm trường đao đã nổi gân xanh, lớn tiếng hô vài tiếng, có chút bất kính. Tiêu Bố Y tay cầm chuôi đao, sợ người trẻ tuổi thương tổn tới Khả Đôn, đối với Khả Đôn này, hắn thật ra có chút khâm phục, càng cảm thấy nữ nhân này có can đảm. Đối mặt với nam tử điên cuồng này, cho dù là Dương Thổ Truân cũng phải chạy trốn, Khả Đôn lại không chút úy kỵ.

Khả Đôn lại nhẹ giọng nói hai câu, người trẻ tuổi ngẩn ra, trên mặt đột nhiên hiện ra vẻ phi thường kỳ quái, vẻ mặt dường như là khó có thể tin được, lại như cực kỳ ngoài ý muốn, trong giây lát lại kích động cùng mừng như điên, hắn đột nhiên quẳng đao xuống đất, hô lớn một tiếng, đã chạy ra khỏi đại trướng, không ai ngăn trở hắn, một hồi tiếng bước chân dồn dập dần dần rời xa, một lát sau trong trướng đã yên lặng trở lạ

Dương Thổ Truân lắc lắc đầu, trong lòng cũng cảm thán, tên tiểu tử này trông cũng không tệ, mà có thể nói vận khí cũng không tệ, bằng không thế nào mà khi Khả Đôn đang gặp vấn đề khó giải quyết, thì hắn lại vô tình đến giải quyết.

97. Chương 97: Mặt Mũi Và Đạt Ma

Tháp Khắc tỉnh lại, Khải Đôn cũng đã khởi giá hồi doanh, điều này làm cho Tiêu Bố Y cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo. Trên lý thuyết Tháp Khắc lần này trúng độc không phải là không có nguyên nhân, đầu tiên phải tra rõ chân tướng mới là quan trọng nhất, nhưng Khả Đôn dường như không quan tâm đến?

Nhưng nghĩ lại, tuy cùng Khả Đôn không nói được mấy câu, nhưng theo sự hình dung của Cầu Nhiêm Khách, bản thân tiếp xúc suy đoán, nữ nhân này có quyền lợi cùng uy vọng ngầm rất lớn, đương nhiên không phải là bình hoa, tâm cơ sâu không cần nói cũng biết, nói vậy có lẽ cũng đã ngầm có hành động, như vậy mà nói, mình cũng không cần xem Tam Quốc mà thế cổ nhân lo lắng.

Mà trước mắt mình đã phá hư kế hoạch âm thầm hạ độc của kẻ địch, còn cứu được Tháp Khắc, nên lo lắng là mình mới đúng.

Khi về doanh trại, Tiêu Bố Y phát hiện mình vẫn ở chỗ cũ, cũng buông lỏng tâm sự, Cầu Nhiêm Khách không biết đã di nơi nào, hắn chỉ sợ đổi chỗ, Cầu Nhiêm Khách đến lại không tìm được hắn. Ăn uống vẫn là Dương Thổ Truân phụ trách, Tiêu Bố Y cũng không cần quá mức lo lắng. Hắn hiện tại không có tội danh độc hại Mã Cách Ba Tư, có yêu bài của Khả Đôn phát cho, ra vào doanh trại cũng có thể tự nhiên một chút, chẳng qua hắn biết hiện tại bổn phận quan trọng, đa số thời gian chỉở trong trướng mà luyện đao.

Mã Cách Ba Tư trúng độc cũng đã khỏi, Tiêu Bố Y cũng gặp hắn một lần, biết Mã Cách Ba Tư quá nửa là ngượng ngùng cũng chỉ gật đầu chào hỏi không tiện nói nhiều. Nhưng Hàn Tuyết vẫn chưa thấy mặt, Tiêu Bố Y nghĩ đến lần trước nhìn thấy Khắc Lệ Ti cũng là duyên phận, hiện tại đến cái bóng cũng không thấy cũng làm cho Tiêu Bố Y có chút khó hiểu.

Hai ngày qua đi, Tiêu Bố Y nhiều ít cũng có chút sốt ruột, không biết những ngày này khi nào mới kết thúc. Tâm tư của Khả Đôn so với trời tháng sáu còn muốn khó dò hơn.

Cả một ngày luyện đao cũng có chút mệt mỏi, Tiêu Bố Y đang nằm nghỉ đột nhiên nghe bên ngoài trướng có tiếng bước chân dồn dập, giống như có nhiều người đi về phía này, không khỏi cả kinh.

Hiện tại nhiều người đi tới quá nửa là không có chuyện gì tốt, đưa tin thì chỉ cần một người là đủ, nghĩ vậy Tiêu Bố Y theo bản năng nắm chặt trường đao, không biết lại có gì ngoài ý muốn nữa. Màn trướng giởlên, một người đột nhiên xông vào, Tiêu Bố Y không sợ mà vui, đứng dậy hưng phấn nói: " Mạc Phong, sao lại là ngươi?"

"Sao lại không phải là ta?" Mạc Phong cười to cùng Tiêu Bố Y cụng ngực ăn mừng, lễ tiết này là cho mọi người cổ quái không hiểu, "Bố Y, ngươi thật sự làm cho chúng ta rất ngoài ý muốn. Mà cũng là Nan Bá Uông (No1) của chúng ta! Bố Y của chúng ta tuy là bố y, nhưng có thể là cho Khả Đôn tự mình hạ lệnh, đặc biệt cho phép thương đội tiến vào Phó Cốt cũng chỉ có mình Bố Y ngươi mà thôi!"

Tiêu Bố Y nhìn thấy Mạc Phong tiến vào trướng, phía sau ầm ầm đi vào đều là người quen. Trừ mấy huynh đệ ra, đều là người quen cũng tại thương đội. Biết Khả Đôn tuy bên ngoài không đáp ứng thỉnh cầu của hắn, lại chấp thuận cho thương đội vào Phó Cốt, không khỏi mừng rỡ.

Viên Lam đã sớm tiến lên nói: "Bố Y, Khả Đôn chỉ nói ngươi có công, rốt cuộc là công lao gì, không ngại nói cho chúng tôi nghe với".

Hắn từ khi đem Danh thiếp của con gái giao cho Tiêu Bố Y, càng nhìn Tiêu Bố Y càng cảm thấy hợp lý, cũng chủ động đi tới hỏi.

Tiêu Bố Y hàm hàm hồ hồ nói: "Chẳng qua là cơ duyên xảo hợp mà thôi, mọi người có thể đến đây là tốt rồi".

Mọi người thấy hắn nói hàm hồ, nghĩ đến trong này đề cập đến tin tức của vương thất, cũng không nên hỏi nhiều, sợ hoạ rơi vào đầu, liền đổi đề tài.

"Mạc Phong nói không sai, nếu nói trong chúng ta còn có một người có thể giải quyết khó khăn, không thể nghi ngờ không ai khác ngoài Bố Y" Lâm Sĩ Trực như quả bóng lăn tới, cũng đã tính toán tới chuyện của con gái.

Tiêu Bố Y thấy nụ cười của hắn cũng có chút sợ hãi, sợ hắn lại nói tới chuyện con gái, cô bé Loly của Viên Lam còn có thể từ từ bồi dưỡng, nhưng con gái của Lâm Sĩ Trực nếu kế thừa cơ địa của cha, chỉ sợ cũng không có phúc mà tiêu thụ.

Mọi người cười nói ồn ào, thật ra cũng là náo nhiệt nhất gần đây, chỉ là không hề ngoại lệ đều nói Cao Sĩ Thanh giỏi nhìn người, Tiêu Bố Y không phụ sự mong đợi của mọi người, lúc này mới có thể làm cho thương đội được vào Phó Cốt, nếu nói ra công đầu, thì không ai khác ngoài Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y nhìn thấy sự nhiệt tình của mọi người, trong lúc nhất thời trong lòng cũng vui sướng, chỉ là không thấy Lục An Hữu cũng không tiện hỏi, phỏng chừng không biết là trốn ở nơi nào mà buồn bực, không muốn gặp mình mà thôi.

Phúc hoạ đồng đường, mấy ngày nay sống cận kề cái chết, không có ai so với Tiêu Bố Y càng hiểu được đạo lý này, người khác hâm mộ hắn tiền đồ vô hạn, lại không biết hắn đã nhiều ngày vào sinh ra tử, bên ngoài thì gió êm sóng lặng, bên trong thì kinh tâm độc phách, sinh tử một đường.

Tiêu Bố Y trong lòng suy tư, gần vua như gần cọp không chút cũng không sai, ở cùng chỗ với Khả Đôn, thì chẳng khác nào ở cùng với hổ mẹ vậy.

Cho dù mình hiện tại võ công không tệ, nhưng ở trong này chẳng qua chỉ là một vũ phu, không cần mấy ngàn binh sĩ, chỉ cần vài chục người cầm mâu đâm tới, bản thân cũng sẽ không tránh khỏi cái chết. Mình có công dâng thuốc, nhưng nếu Ca Đặc uống thuốc chết, thì không chỉ là vô công, mà ngược lại còn có thể kiên luỵ đến thương đội. Khả Đôn có quyền thế như vậy, lại có người dám cùng nàng ta âm thầm đối địch, nói vậy cũng có lá gan kinh người, vô pháp vô thiên, mình phá hỏng kế hoạch của hắn, cũng khó trách bị hắn ghi hận. Nghĩ như vậy, Tiêu Bố Y ngoài mặt tuy cười, nhưng nội tâm lại lo sợ, trước kia chỉ cảm thấy buôn bán ngựa chỉ là buôn bán ngựa, nhưng xem ra ngày nay nguy cơ trùng trùng, chỉ hi vọng xong chuyện ở đây, tìm được nguồn ngựa, về sau thoải mái tự tại ở mục trường, từ sớm đến chiều, phóng ngựa chăn dê là tốt rồi.

Sau khi hỏi Lâm Sĩ Trực, Tiêu Bố Y mới biết được, thương đội thật ra vẫn chờ hắn, cho tới tối hôm trước mới nhận được mệnh lệnh chấp thuận vào Phó Cốt của Khả Đôn. Đương nhiên Mạc Phong nói, cũng có vài nhà bất mãn muốn bỏ đi, lại bị tứ đại gia giữ lại. Thương nhân thích lợi, nhìn xa trông rộng cũng chỉ là số ít, Tiêu Bố Y biết điểm ấy cũng không có gì bất mãn, bởi vì bản thân hắn lúc trước trong lòng cũng như vậy, không biết có thể hoàn thành sứ mạng được hay không.

Thương đội chờ đợi rốt cuộc đã đạt được hồi báo, Khả Đôn lại tự mình hạ lệnh cho bọn họ vào Phó Cốt, các thương nhân nghe vậy đương nhiên là vừa mừng vừa sợ, sau khi đến doanh trại Khả Đôn, nhìn thấy khí thế như vậy, cho dù là tính cách như Mạc Phong cũng phải sợ hãi, đa số các thương nhân đều hạ trại bên ngoài doanh trại, có thể tiến vào đại trướng của Khả Đôn chỉ có mấy thương nhân cầm đầu mà thôi.

Đám người Lâm Sĩ Trực kinh nghiệm nhiều, sớm đã chuẩn bị một phần lễ vật, cũng không tính là rất nặng, nhưng cực kì hữu dụng với Khắ Lệ Ti Tháp Cách. Bọn họ vẫn không biết chuyện Ca Đặc, nhưng tân tư thì không tệ. Có những lúc tặng lễ không là quý trọng mới tốt, mà là thực dụng mới là quan trọng, Khả Đôn kiến thức uyên bác, là tông thân Tuỳ thất thì có cái gì mà chưa gặp qua, nhìn thấy lễ vật bọn họ đưa lên đều là thứ cho nữ nhân sử dụng thì cũng vừa lòng, còn thưởng cho bọn họ.

Chẳng qua trong đại trướng của Khả Đôn, Khả Đôn có nói một câu lần này thương đội có thể đến được Phó Cốt, Tiêu Bố Y công không thể không có. Khả Đôn chỉ nhẹ nhàng một câu, mọi người đã sớm ghi tạc trong lòng, sau khi ra khỏi đại trướng của Khả Đôn, dưới sự dẫn đường của Dương Thổ Truân đến gặp Tiêu Bố Y, một nửa là bởi vì Khả Đôn phân phó, nửa kia là thật tình cảm tạ.

Tất cả mọi người biết không có Tiêu Bố Y, chuyến đi lần này đã xem như thất bại, bởi vì Lục An Hữu cùng Bì Già đến bây giờ ngay cả mặt của Khả Đôn cũng chưa được thấy qua.

Thương nhân trọng lợi, chẳng qua thương gia khi phát triển đều trọng dụng người có năng lực, Tiêu Bố Y có xuất phát điểm thấp, nhưng lần nào cũng thành công, một lần hai lần trong mắt người khác coi như là may mắn, ba lượt năm lần thì chỉ có thể sử dụng từ có năng lực để hình dung. Tất cả mọi người đã rất xem trọng Tiêu Bố Y, thầm nghĩ hắn được Bùi phiệt coi trọng, hiện tại lại được Khả Đôn thưởng thức, tiền đồ có thể dùng từ cực kì sáng sủa để hình dung. Một khi đã như vậy, còn không biết tranh thủ mượn sức nữa.

Mọi người ồn ào khách sáo một hồi, trước tiên đem chuyện giao dịch thả lỏng, cũng bắt đầu chuẩn bị về hôn sự của Tháp Cách. Tiêu Bố Y nhàn rỗi nhàm chán, cùng các huynh đệ nói đại khái một hồi, ước thúc các huynh đệ không dược tuỳ ý đi lại để tránh phiền toái, còn bản thân trước tiên đi gặp Viên Lam.

Bốn người Lâm Sĩ Trực, Trầm Nguyên Côn, Viên Lam cùng Ân Thiên Tứ, Tiêu Bố Y quen biết trước hết là Lâm Sĩ Trực cùng Trầm Nguyên Côn, nhưng muốn nói giao tình cùng Viên Lam cũng không tệ.

Chủ yếu nhất chính là trên người Viên Lam có khí tức nho thương, nói chuyện văn nhã, cũng hợp tính với Tiêu Bố Y.

Viên Lam đang phân phó thủ hạ, nhìn thấy Tiêu Bố Y đi vào, trước tiên bảo thủ hạ lui ra.

Trong trướng chỉ còn hai người, Viên Lam bảo Tiêu Bố Y ngồi xuống, tự mình rót nước trà mời rồi mới nói: "Bố Y tìm ta có chuyện gì?"

Tiêu Bố Y nhìn thấy nụ cười thần bí của hắn, chỉ sợ hắn nghĩ mình tới tận cửa cầu thân, lập tức không chần chờ mà nói rõ ý đồ, "Viên huynh, hôm nay thương đội đã đến được Phó Cốt, ta nghĩ chuyện làm ăn đã không thành vấn đề, không biết tại sao mọi người đã buông lỏng tất cả, chỉ lo tập trung lo chuẩn bị việc Khả Đôn giá nữ. Theo ta được biết, Khả Đôn giá nữ còn phải một đoạn thời gian nữa? Nếu chờ tới lúc đó mới giao dịch, ta chỉ sợ thời gian sẽ quá gấp gáp".

Viên Lam gật đầu, "Khả Đôn giá nữ đích xác còn một đoạn thời gian, chúng ta một mặt chuẩn bị, một mặt cùng vương tôn quý tộc thảo nguyên liên hệ, hàng hoá xuất ra cũng không thành vấn đề. Chẳng qua Bố Y tuy vì Khả Đôn làm việc, nhưng chỉ sợ còn chưa biết tính cách của Khả Đôn?"

Tiêu Bố Y gật đầu, "Đích xác là thế".

Tuy nơi này không còn ai, Viên Lam vẫn theo bản năng đi quanh xem, lúc này mới nói: "Ta nghe nói Ca Đặc Tháp Khắc bệnh nặng, Bố Y dâng thần dược mới có được hảo cảm của Khả Đôn?"

Tiêu Bố Y gật đầu, lại lôi chuyện thần y ra nói, không muốn đề cập tới chuyện Cầu Nhiêm Khách. Cầu Nhiêm Khách đã đi mấy ngày, cũng không biết là đang ở nơi nào, Tiêu Bố Y nghĩ vậy cũng có chút nhớ nhung.

"Bố Y là người tốt tất được báo đáp, làm người lại cực kì thông minh, xử lý rất thỏa đáng". Viên Lam sau khi nghe xong, cũng rất vừa lòng, thầm nghĩ Tiêu Bố Y cùng mình quan hệ đã không tầm thường, cũng nên

nắm chắc thời gian từng bước đặt quan hệ.

Viên Lam vẫn có tâm sự, nha đầu của mình cũng không tệ, chỉ là tính tình lại không trẻ con, cũng rất có chủ kiến. Tuy nói với Tiêu Bố Y mình hoàn toàn có thể làm chủ, nhưng tâm của nha đầu này như là trời cao vậy, biết được mình bắt nó lấy một bình dân áo vải làm trượng phu, nói không chừng sẽ nổi giận mà bỏ nhà ra đi cũng là có thể. Chẳng qua hắn vẫn tin tưởng vào tầm mắt của mình, biết Tiêu Bố Y tuyệt nhiên không phải là vật trong ao, lúc này mượn sức thì tiền vốn bỏ ra cũng không nhỏ, đến khi hắn đã một bước lên trời, con gái không cần nói gả cho Tiêu Bố Y làm vợ, chỉ sợ làm thiếp cũng phải xếp hàng chờ.

Tiêu Bố Y nhìn thấy Viên Lam nhíu mày, không biết là hắn đang lo lắng chuyện con gái, chỉ nghĩ mình đã thả vào tay hắn một cái bánh nóng, có chỗ nào xử lý chưa tốt cũng khó mà nói ra, trong lòng không yên, "Viên huynh, tại hạ mới bắt đầu buôn bán, rất nhiều chỗ còn chưa rõ, nếu có chỗ nào chưa ổn, mong được chỉ điểm".

Viên Lam cười nói, "Bố Y thật sự quá khiêm nhường, thật ra với sự thông minh của ngươi, lão phu nào dám chỉ giáo. Bố Y tuy lần đầu buôn bán, nhưng chưa lên đường đã được Cao gia coi trọng, sau khi lên đường lại trị bệnh cho ngựa, phát hiện nội gian, trảm mã phỉ, lùi Lịch Sơn Phi, hơn nữa còn được Khả Đôn thưởng thức, việc nào không phải cũng cực kỳ thỏa đáng sao? Mọi người trong thương đều ghi tạc trong lòng. Bố Y hiện tại chịu ở dưới người khác, vẫn không kiêu không gấp, thật là hành động sáng suốt, khi về đến Trung Nguyên, cho dù lão phu không nói, ta nghĩ các nhà còn lại cũng sẽbẩm rõ với Cao gia. Đến lúc đó Bố Y nói không chừng còn được thăng quan tiến chức, địa vị còn hơn Lục An Hữu hiện tại, tuyệt đối chỉ cao hơn chứ không thấp".

Tiêu Bố Y thầm cân nhắc, Viên huynh tự xưng lão phu đương nhiên tự xem là trưởng bối, chẳng lẽ thực muốn đem con gái gả cho mình? Nghĩ vậy cũng có chút sợ hãi, cảm thấy có chút cảm giác phạm tội. Hắn cũng không tính sẽ cao minh hơn Lục An Hữu, vốn tứ khoa cử nhân còn chưa tới tay mà phiền toái như vậy, nếu thực được coi trọng, quá nửa sẽ là đại hoạ lâm đầu.

"Viên huynh cứ nói đùa, ta thực có nhiều chỗ không rõ, thỉnh Viên huynh chỉ điểm".

Hắn cho Viên Lam thể diện, Viên Lam cũng gật đầu chậm rãi nói: "Bố Y không hiểu tính tình của Khả Đôn mà vẫn có thể được Khả Đôn thưởng thức cũng là chuyện lạ, Khả Đôn thật ra cùng đương kim Thánh Thượng cũng không khác nhau gì, cực kỳ trọng thể diện. Năm đó tại Trương Dịch, hai mươi bảy nước tiến đến triều bái Thánh Thượng, uy phong thì có uy phong, nhưng nếu nói làm ăn, thì chỉ có lỗ chứ không có lời".

"Chỉ có lỗ chứkhông có lời?". Tiêu Bố Y có chút kinh ngạc, "Vì sao?"

Viên Lam cười khổ nói: "Bố Y, ngươi và ta giao tình tốt ta mới dám nói mấy cái chuyện này với ngươi, ngươi ngàn vạn lần đừng nói với ai".

Tiêu Bố Y liên tục gật đầu, bộ dạng cảm kích.

"Thánh Thượng hiện tại trọng thể diện," Viên Lam sau khi do dự nói, "Chỉ cần có người triều bái, thật ra cũng không tiếc tiền vốn. Thổ Cốc Hồn tuy bị đánh bại, nhưng Tây Vực đều xa cách ngàn dặm, không có lợi thì làm sao mà chịu đến được. Bùi Thị Lang hiểu được tâm ý của Thánh Thượng, lúc này mới dùng lợi ích để dẫn dụ thương nhân cùng Quân vương Tây Vực đến triều bái, chỉ cần thương nhân Tây Vực đến Trung Nguyên làm ăn, ăn uống tất cả đều miễn phí, thậm chí gặp quan phủ còn có thể lĩnh chút lộ phí, ngươi nói đã không tốn chi phí ăn uống, lại còn được thêm tiền, dân chúng Trung Nguyên làm sao được như vậy?"

Tiêu Bố Y thầm nghĩ Dương Nghiễm này thật ngu ngốc, quá xa xỉ, công khoản dùng để ăn to nói lớn, cảnh tượng trong mắt Tiểu Lục Tử thì ra là từ dân chúng cùng khổ tích luỹ mà ra, con người ở vị trí khác nhau thì cái nhìn về vấn đề cũng khác nhau rất nhiều. Chẳng qua cái này cũng xem như là xây dựng hình tượng, nghĩ lại thời đại của mình, Tiêu Bố Y chỉ có thể cười khổ.

"Khả Đôn vốn là tông thân Tuỳ thất, đối với Văn đế khi đó cũng bất đắc chí, bằng không cũng sẽ không bi đưa đến Đột Quyết. Chẳng qua Văn đế đối với nàng coi như cũng không tệ, cấp cho nàng ta tư trang phong phú. Sau đó không lâu Thánh Thượng lên ngôi, Nghĩa Thành công chúa cùng Thánh Thượng cảm tình cũng rất tốt, thuở nhỏ cũng lớn lên cùng nhau. Thánh Thượng cũng hỗ trợ cho nàng ta không ít, nàng

ta cũng cảm ân hồi báo, ra sức vì Tuỳ thất, cự lực mượn sức các bộ lạc thảo nguyên, khi quan hệ giữa Đại Tuỳ cùng Đột Quyết căng thẳng, chẳng qua Khả Đôn cũng giống như Thánh Thượng, đều cảm thấy quốc uy không thể nhục, cho nên dù ở tại thảo nguyên, cũng tuyệt đối lấy ân đức phục chúng, chuyện mất mặt so với chết đối với nàng còn khó chịu hơn".

"Lần này Bố Y ngươi đưa thuốc tới tận cửa, Ca Đặc Tháp Khắc chuyển nguy thành an, xem sự tình cũng nâng cao thể diện của Khả Đôn, ít nhất làm cho quan ngoại man nhân biết y thuật Trung Nguyên cao minh, cho nên Khả Đôn đối với ngươi tuy lãnh đạm, nhưng ta thấy trong lòng nàng ta đối với ngươi cũng rất coi trọng..."

Tiêu Bố Y trợn mắt há hốc mồm, cho tới bây giờ cũng không nghĩ đến hai viên thuốc lại có công hiệu lớn như vậy.

"Lần này chúng ta gấp rút đến Phó Cốt, để chuẩn bị đại hôn của Khắc Lệ Ti Tháp Cách, nhìn như lỗ vốn, thật ra lại không hề" Viên Lam trong mắt hào quang loé lên giống như lão hồ ly nhìn thấy gà mái vậy, "Chỉ cần chúng ta chuẩn bị cho đại hôn của Tháp Cách thỏa đáng, thỏa mãn thể diện cho Khả Đôn, lợi ích thu được cũng như là nước chảy thành sông vậy!"

Khi Tiêu Bố Y từ trong trướng đi ra, có chút cảm khái mấy thương nhân này lão mưu thâm tính, nghĩ đến chuẩn bị cho đại hôn của Tháp Cách, đột nhiên lại nghĩ đến hàng hoá mà mình cùng các huynh đệ mang theo, khóe miệng cười mỉm. Nhưng vẻ mỉm cười cũng không duy trì lâu, trong giây lát lại thành cười khổ. Hắn đánh cuộc, cả thương đội chỉ có mình hắn bán son phấn, Tháp Cách đại hôn, đó là một thị trường rất lớn, nhưng làm sao để mở ra thị trường này đối với hắn mà nói, nhiều ít cũng có chút khó khăn.

Cứ như thế lại qua mấy ngày, cả doanh trướng đều được các thương nhân tỉ mỉ trang trí làm cho không khí vui vẻ tràn ngập, duy chỉ có khuôn mặt của Lục An Hữu là không chút vui vẻ nào.

Ngày hôm sau Lục An Hữu cùng Bì Già mới trở lại thương đội, khi nhìn thấy thương đội, mặt của Lục An Hữu như cái mông vậy, dương dương lên hồi lâu mà vẫn chưa tiêu xuống, khi biết được tất cả đều là công lao của Tiêu Bố Y, mặt của Lục An Hữu lại so với Thanh Tiêu còn muốn dài hơn.

Tiêu Bố Y tuy không muốn đắc tội với hắn, thà rằng đắc tội với mười quân tử, cũng không nên đắc tội với một tiểu nhân, nhưng trước mắt xem ra, hắn muốn không đắc tội cũng khó.

Tiểu Hồ Tử cũng không rõ là quân tử hay tiểu nhân, chỉở riêng một trướng trong doanh trại, khôi phục lại sự lạnh lùng khi mới lên đường, tất cả mọi người đều xem như là không khí, Tiêu Bố Y cũng không hiểu hắn đang nghĩ cái gì.

Mấy hôm nay các huynh đệ cũng bứt rứt, nhưng lại không tiện hỏi Tiêu Bố Y có ý định gì. Tiêu Bố Y nhiều ít cũng có chút áy náy, khi hắn chuẩn bị dù thế nào cũng phải đi tìm Hàn Tuyết, màn trướng lại giở lên, Hàn Tuyết chợt đi vào trong trướng.

Tiêu Bố Y lần đầu tiên thấy cơ hồ không nhận ra Hàn Tuyết, cách ăn mặc của nàng ta đã hoàn toàn khác trước.

Nàng mặc áo trắng, bên ngoài khoác áo mỏng màu xanh trông hết sức sinh động. Đầu choàng khăn che không được mái tóc như mây, váy dài thắt lưng rủ xuống, lộ ra vòng eo nhỏ nhắn, chỉ là vô luận phục sức như thế nào, cũng không che khuất được khuôn mặt như tranh vẽ của nàng.

Nàng vừa vào trướng, ánh mắt đã dừng lại ở trên người Tiêu Bố Y, không rời đi.

Mấy huynh đệ đều lịch sự đứng lên, Mạc Phong còn xưng hô một tiếng Thiếu phu nhân. Dương Đắc Chí rất thông minh, hắn cảm thấy quan hệ giữa Tiêu Bố Y cùng Hàn Tuyết thực không có thân mật như bọn họ tưởng tượng.

Khi trong trướng chỉ còn Hàn Tuyết cùng Tiêu Bố Y, Tiêu Bố Y cười cười nói, "Hiện tại nên gọi là Tháp Cách, hay là Mông Trần Tuyết?"

"Ta thích chàng gọi ta là Tuyết Nhi" Mông Trần Tuyết cũng khẽ cười nói. Nhưng Tiêu Bố Y tỉ mỉ phát hiện, nàng nhiều ít cũng có chút tiều tuỵ. Nàng tới nơi này làm gì? Lại nghĩ đến lời của Cầu Nhiêm Khách, Mông Trần Tuyết vì hắn mà cam nguyện lấy tính mạng để đảm bảo, hắn cho tới bây giờ cũng không nghĩ gì nhiều.

Có những người nói nhưng không làm, nhưng cũng có những người làm nhưng không nói.

"Tuyết Nhi, có việc gì sao?" Tiêu Bố Y mời nàng ta ngồi xuống, rồi rót nước trà. Từ sau khi thần dược của hắn cứu sống Tháp Khắc, hắn cũng được đối xử tốt hơn nhiều, trong trướng so với trước kia thoải mái hơn rất nhiều. Dương Thổ Truân thậm chí còn nói, nếu hắn có ý ở lại thảo nguyên, về sau còn đưa thêm cho hắn hai tỳ nữ.

Bởi vì tỳ nữ còn bay ở trên trời, cho nên Tiêu Bố Y cũng chỉ có thể tự mình châm nước trà.

Khi Mông Trần Tuyết nghe được tiếng Tuyết Nhi, trong mát như có sương mù, nhìn khuôn mặt anh tuấn của Tiêu Bố Y, nàng phát hiện đời này đã không thể quên được.

Nàng nghĩ đến bản thân có thể quên được Tiêu Bố Y, nhưng nàng phát hiện chỉ là tự dối gạt bản thân mà thôi, về sau vô luận biến hoá như thế nào, Tiêu Bố Y đã không thể phai mờ trong lòng nàng.

"Chàng gần đây trong mắt Khả Đôn ấn tượng không tệ, người nói chàng rất khôn khéo, có khả năng, là người có tài" Mông Trần Tuyết nhẹ giọng nói.

"Có hay không gì thì ta chỉ muốn buôn bán ngựa" Tiêu Bố Y khẽ cười nói, đột nhiên phát hiện Mông Trần Tuyết trên mặt có vẻ thất vọng, không khỏi liền hỏi: "Tuyết Nhi, nàng sao thế?"

"Không có gì" Mông Trần Tuyết thu liễm vẻ mặt lại, khẽ cúi đầu, làm cho Tiêu Bố Y nhìn không thấy vẻ mặt, "Ca Đặc Tháp Khắc khoẻ lại rất nhanh, mấy ngày nay đã có thể đi lại. Khả Đôn chuẩn bị ba ngày sau ra ngoài săn thú, cũng gọi chàng cùng đi với Tháp Khắc"

Tiêu Bố Y có chút ngoài ý muốn, "Sao lại là ta?"

Mông Trần Tuyết vẫn không có ngẩng đầu, "Khả Đôn hợp ý Tháp Khắc, rất thích dũng sĩ, cũng hy vọng dũng sĩ Đại Tuỳ có thể nổi tiếng, vì nước mà lập oai, ta nói với người chàng tiễn pháp thần kỳ, cho nên người muốn dẫn chàng đi. Ta nghĩ nếu thương đội biết, khẳng định cũng sẽ thấy vinh quang".

Tiêu Bố Y cười khổ, "Ta thật chẳng qua chỉ là một người buôn bán ngựa, cũng không muốn trước mặt Khả Đôn khoe khoang cái gì. Nói đến bên cạnh Khả Đôn nhân tài vô số, ta thì tính là gì"

"Vậy thực xin lỗi" Hàn Tuyết cắn môi, 'Ta cũng nên đi nói lại với Khả Đôn".

"Chẳng qua đi ra ngoài thư giãn cũng tốt, không phải là ai cũng có cơ hội cùng Khả Đôn ra ngoài săn thú đâu" Tiêu Bố Y nhìn thấy Mông Trần Tuyết sắc mặt thất vọng, đành phải đổi giọng, trong lòng lại nghĩ, nàng rốt cuộc là muốn mình làm cái gì đây? Chỉ đơn giản là săn thú thôi sao?

Mông Trần Tuyết trầm mặc hồi lâu mới nói: "Chàng tuy cứu Tháp Khắc, nhưng Khắc Lệ Ti luôn nói chàng thật tốt, nói chàng anh hùng vô địch, Tháp Khắc đối với chàng cũng có chút bất mãn, chàng cũng cẩn thận hắn tìm chàng gây phiền toái".

Tiêu Bố Y có chút kinh ngạc, lại có chút dở khóc dở cười, không nghĩ đến mối phiền toái Lục An Hữu còn chưa giải quyết xong, thì lại có thêm một kẻ địch. Hắn cùng Tháp Khắc chưa thừng gặp mặt, chỉ là được người ta khen, thì đã có mầm mống đối địch.

Hai người đều trầm mặc, Mông Trần Tuyết rốt cuộc đứng lên, "Ta đến chỉ là để nói với chàng việc này, ta phải đi rồi".

Tiêu Bố Y tìm không ra lý do để lưu nàng lại, đợi khi nàng muốn ra khỏi trướng mới gòi một tiếng, "Tuyết Nhi".

"Chuyện gì?" Mông Trần Tuyết không quay đầu lại, thân thể mềm mại khẽ run lên.

"Nàng gần đây không được khoẻ sao?" Tiêu Bố Y nhìn khắp trướng cũng không phát hiện Mông Trần Tuyết làm rơi lại vật gì, hận không thể cầm mấy thứ trên bàn đi tới hỏi, đây là nàng để quên sao? Nghĩ hồi lâu, rốt cuộc nghĩ ra được một câu ân cần thăm hỏi, lại phát hiện câu nói của bản thân hơi ngu ngốc.

"Vẫn khoẻ, Khắc Lệ Ti rất chiếu cố ta," Mông Trần Tuyết vẫn quay lưng về phía Tiêu Bố Y, "chẳng qua nàng ta sắp phải lập gia đình, ta cũng phải về Mông Trần tộc".

"Nàng vì sao hiện tại chưa trở về?" Tiêu Bố Y sau khi hỏi, liền có chút hối hận, cuông quýt sửa lại: "Chẳng lẽ nàng muốn đợi đến sau đại hôn của Khắc Lệ Ti?"

Thật ra hắn trong lòng cũng nghi hoặc, Mông Trần Tuyết vẫn muốn về lại Mông Trần tộc, nhưng nàng vẫn ở lại nơi đây để làm cái gì?

"Khắc Lệ Ti đại hôn là một nguyên nhân, chẳng qua ta còn có nguyên nhân quan trọng hơn"

Tiêu Bố Y trong lòng khẽ run, cơ hồ muốn hỏi, là vì ta sao? Nhưng hắn không dám hỏi. Vô luận kết quả có phải hay không, hắn đều gánh vác không nổi, hắn gánh vác không nổi sức nặng của cả một bộ tộc. Hắn là người chứ không phải là thần, hắn biết với năng lực của bản thân hiện tại, cũng biết mình là người ngoài, cho nên hắn không giúp gì được cho Mông Trần Tuyết.

"Ta suy nghĩ biện pháp thuyết phục Khả Đôn giải hoà mâu thuẫn của Mông Trần tộc, ta không muốn đi cầu Văn Vũ Chu" Mông Trần Tuyết khi nói xong những lời này, đã xốc màn trướng đi ra ngoài. Tiêu Bố Y sững sờ tại chỗ, có chút mờ mịt, Mông Trần Tuyết không muốn cầu Văn Vũ Chu, nàng nói ra những lời này, đơn giản chỉ là ý tưởng, hay là có dụng ý trong đó?

Tiêu Bố Y ở trong trướng, chỉ cảm thấy đêm dài thăm thẳm, không có lòng dạ nào để ngủ. Hắn không phải là người có chí hướng cao xa, nhưng trong mắt người khác, hắn đã có tiền đồ cao xa.

Nếu hắn không phải là người của ngàn năm sau, hắn có lẽ sẽ bị thành tích trước mắt làm cho phấn chấn mà trầm mê trong đó, khó có thể tự kiềm chế mà đi theo con đường của người khác đã vạch sẵn. Lấy lòng Khả Đôn, được Bùi Phiệt thưởng thức, sau đó được tiến cử lên Thánh Thượng, nói không chừng sẽ là một bước lên mây.

Tuy nói làm bạn với vua như làm bạn với hổ, nhưng vẫn rất nhiều người đâm đầu vào, không sợ bị hổ ăn mất, bởi vì sức hấp dẫn của loại quyền lợi này rất khó kháng cự. Chỉ đơn giản nói hắn trong thời gian gần đây, không thiếu tiền, không thiếu nịnh nọt, không thiếu thưởng thức, cũng không thiếu địch thủ, những điều này người ở sơn trại vĩnh viễn không thể gặp được.

Nhưng hắn vẫn biết, vô luận phong cảnh trước mắt thế nào, Đại Tuỳ tất vong, hơn nữa ở nơi này vài năm, hắn thăng càng cao, có thể ngã càng thảm. Cho nên khi được Khả Đôn thưởng thức, Mông Trần Tuyết tiến cử hắn, hắn không có hưng phấn, chỉ có bất đắc dĩ. Hắn vẫn nghĩ rằng Mông Trần Tuyết có lẽ không có năng lực thuyết phục Khả Đôn, cho nên khi thấy hắn được Khả Đôn thưởng thức, thì muốn hắn trợ giúp nàng một tay? Nhưng nàng ta vì cái gì cuối cùng mới nói ra, nếu không phải bản thân mình hỏi, nàng ta quá nửa là giấu ở trong lòng, bản thân mình làm sao có khả năng có được lực lượng của Khả Đôn, Mông Trần Tuyết không khỏi quá xem trọng Tiêu Bố Y hắn chứ?

Tiêu Bố Y mơ màng ngủ đi, trong lúc mơ mơ màng màng đột nhiên tâm sinh cảnh giác, đã cầm lấy trường đao. Hắn cảm giác có người đã vô thanh vô tức đi vào trong trướng.

Khép nhẹ ánh mắt nhìn lại, phát hiện người này thân hình người này cũng không khôi ngô, tuyệt không phải là Cầu Nhiêm Khách, Tiêu Bố Y trong lòng thầm run sợ, cũng không phát ra tiếng động. Đối phương không biết hắn không có ngủ, nếu đi tới gia hại, hắn sẽ không chút do dự mà chém thành hai đoạn.

"Tiêu huynh đệ, không cần chém nữa, chém nữa là đao thứ ba đó" Thanh âm của Cầu Nhiêm Khách đột nhiên vang lên.

Tiêu Bố Y ngẩn ra, xoay người ngồi dậy, kinh ngạc nói: "Là Trương đại ca sao chứ, người sao lại biến thành bộ dáng như thế này?" Hắn trí nhớ tốt, nhĩ lực cũng tốt, nghe ra là thanh âm của Cầu Nhiêm Khách,nói đến việc chém ba đao ngoại trừ Cầu Nhiêm Khách cùng Tiêu Bố Y hắn ra, cũng không có người thứ ba biết được hàm ý trong đó, người trước mắt này không thể nghi ngờ, xác định là Cầu Nhiêm Khách, nhưng Cầu Nhiêm Khách sao lại nhỏ gầy đi như vậy?

"Không phải ta chứ ai". Cầu Nhiêm Khách khẽ cười nói: "Chẳng qua bộ dáng này của ta, trách không được ngươi nghi hoặc".

Hắn còn đang nói, cả người đột nhiên phát ra những tiếng răng rắc, cả thân hình từ từ phình lớn lên. Tiêu Bố Y thấy hắn thân thể như người bình thường lại biến thành đại hán to cao, không khỏi hoảng sợ. Đó là

một loại cảm giác khó có thể diễn tả, tựa như thời gian gia tốc, một đứa nhỏ nhanh chóng biến thành người lớn làm cho người ta rung động.

Thấy Tiêu Bố Y trợn mắt há hốc mồm, Cầu Nhiêm Khách mỉm cười ngồi xuống, Tiêu Bố Y nhìn thấy thân hình của hắn đã không khác gì trước kia, chỉ là thấy hai mắt của hắn đã không còn trọng đồng, không khỏi kinh ngạc, "Trương đại ca, hai mắt của người?"

"Ồ", Cầu Nhiêm Khách như nghĩ đến cái gì, liền đưa tay lên mắt, lấy ra hai thứ gì đó mỏng như cánh ve, thật cẩn thận lấy từ trong lòng ra một cái hộp nhỏ bỏ vào trong đó, lúc này mới cười nói: "Hình thể có thể thay đổi, nhưng ánh mắt muốn thay đổi thì rất khó khăn"

Tiêu Bố Y nhìn thấy thứ mà hắn lấy ra giống như là kính sát tròng của thời đại mình vậy, không khỏi kinh ngạc, "Trương đại ca, người dùng cái gì để thay đổi trọng đồng vậy?" Hắn mới vừa rồi thấy Cầu Nhiêm Khách thay đổi ánh mắt, cũng không khỏi giật mình.

Cầu Nhiêm Khách lấy cái hộp mở ra, để trước mặt Tiêu Bố Y, "Ánh mắt của ta làm cho người ta chú ý, nếu có chuyện phải làm, đều phải sử dụng cái này. Cái này từ Ba Tư truyền tới, gọi là Bột Lợi, có thể che giấu đặc tính của con ngươi. Lúc trước ở tại Đông Đô, có thương nhân hải ngoại từng triển lãm cho người Trung Nguyên xem. Loại Bột Lợi này có thể thay đổi màu sắc của con ngươi, trong lúc nhất thời cũng rất thích thú. Chẳng qua hắn không muốn bán nên đưa giá quá cao, thật ra một mảnh cũng không muốn bán ra ngoài, thiếu chút nữa làm cho ta buồn bực một phen.".

Tiêu Bố Y giật mình, không ngờ công nghệ chế tạo thuỷ tinh thời đại này lại cao siêu đến như vậy, cười không nổi mà nói: "Loại này đối với người bên ngoài mà nói thật ra mắc mà không có giá trị thực dụng, đối với Trương đại ca thật ra lại rất hữu dụng".

"Ngươi nói không sai", Cầu Nhiêm Khách cười nói: "Ta mỗi lần xuất hành, không buồn về tướng mạo xấu xí, chỉ cảm thấy ngại về hai con mắt, bị người ta nhớ kỹ. Cho nên đã bỏ ra năm mươi lượng vàng mua toàn bộ mười hai mảnh Bột Lợi này. Ta thuận tiện, hắn cũng cảm ơn mà vềlại Ba Tư, thề sẽ không mang theo loại hàng hoá này tới nữa, cho nên ta nghĩ thứ này hiện tại ở Trung Nguyên cũng là hiếm thấy".

Tiêu Bố Y thầm nghĩ Cầu Nhiêm Khách này rất có phong thái hiệp khách, càng quen lại càng phát hiện.

Tính cách sảng khoái không kiềm chế, hoà thiện với người khác, trên người có chứa nhiều thứ lạ lùng, ngẫm lại cũng cảm thấy thú vị.

"Vậy thân thể của Trương đại ca thì thế nào?" Tiêu Bố Y hỏi.

"Đây là hiệu quả của công pháp dịch cân" Cầu Nhiêm Khách cũng không che giấu, "Ta từ nhỏ đã tập đạo pháp này, hôm nay đã hơn bốn mươi năm, chẳng qua cũng có chút thành tựu"

"Là Dịch Cân Kinh sao chứ?" Tiêu Bố Y cười hỏi: "Chẳng lẽ Trương đại ca học được từ Thiếu Lâm?"

Tiêu Bố Y căn cứ theo một chút thường thức đương đại mà biết, dịch cân tẩy tuỷ hai đại kỳ công đều là công phu của Thiếu Lâm truyền xuống, nghe nói là do Đạt Ma sáng tạo, không nghĩ đến hôm nay lại được nhìn thấy. Vốn nghĩ loại nhìn xa trông rộng này của mình sẽ làm cho Cầu Nhiêm Khách cả kinh chút chút, không nghĩ đến Cầu Nhiêm Khách ngược lại nhíu mày, "Thiếu Lâm? Tiêu huynh đệ nói chính là Thiếu Lâm tự trên núi Thiếu Thất sao?" Nhìn thấy Tiêu Bố Y gật đầu, Cầu Nhiêm Khách có chút kỳ quái nói: "Trừ đạo gia có cách nói dịch cân tẩy tuỷ ra, ta thật ra kiến thức nông cạn, không biết Thiếu Lâm tự cũng có loại công phu này. Tiêu huynh đệ, ngươi làm sao biết được?"

Tiêu Bố Y biết lại phạm một sai lầm, chỉ có thể che giấu nói: "Nghĩ đến Dạt Ma tổ sư công đức vô lượng, ta kiến thức nông cạn, nghĩ đến loại công phu cao thâm này chỉ có Đạt Ma tổ sư mới có thể sáng lập"

Cầu Nhiêm Khách lắc đầu nói: "Tiêu huynh đệ thật ra khí lượng bất phàm, nghĩ đến Bột Lợi này cùng công phu dịch cân đều ít có người biết, Tiêu huynh đệ nhìn thấy tuy lơ đễnh, nhưng đã làm cho lòng ta kinh ngạc".

Tiêu Bó Y trong lòng cười khổ, thầm nghĩ mấy cái này ta đã sớm gặp cũng nghe nói qua, chẳng qua là ở ngàn năm sau, đương nhiên ở thời đại nàysẽ không giật mình, chẳng qua công phu dịch cân của Cầu Nhiêm Khách cũng là cho hắn mở rộng tầm mắt, trong lòng cũng hướng tới.

"Ta như vậy là không biết không sợ, đã làm cho Trương đại ca chê cười"

"Không biết không sợ" Cầu Nhiêm Khách lẩm bẩm, khoé miệng chợt mỉm cười, "Cách nói của Tiêu huynh đệ cũng thú vị, ý nghĩa cũng giống như câu nghé non không sợ hổ vậy".

Tiêu Bố Y tuy đến thời đại này cũng được một thời gian, lại luôn bất tri bất giác dẫn ra ngôn ngữ của thời đại mình, chẳng qua người cổ đại cũng thông minh, rất nhiều từ ngữ cũng đều lý giải, cũng không có gì không hiểu. Thái độ của Cầu Nhiêm Khách đối với ngôn ngữ của hắn so với mọi người trong sơn trại cũng không khác nhau gì, cũng chỉ thấy quái lạ.

Cầu Nhiêm Khách thấy Tiêu Bố Y không đáp, thì lẩm bẩm: "Đạt Ma vốn là tăng nhân Thiên Trúc, kiến thức bất phàm, chỉ với tám chữ "trực chỉ nhân tâm, kiến tính thành phật" đã thấy cao minh. Đáng tiếc đã sớm chết mấy chục năm, ta không có duyên gặp mặt, thật sự là chuyện đáng tiếc bình sinh".

Tiêu Bố Y bị doạ nhảy dựng, lại toát mồ hôi lạnh, thầm nghĩ cũng may Đạt Ma đã sớm chết mấy chục năm, bằng không mình chẳng phải đã biến thành tiên tri rồi sao. Một hồi phát hiện mình đã biết rất nhiều nhân vật trâu bò thời đại này, Uất Trì Cung, Cầu Nhiêm Khách, Lý Tĩnh, Dương Quảng, Lý Uyên, ai cũng làm cho người ta kính sợ, hôm nay lại thêm Đạt Ma này, tuy đã chết, nhưng chỉ mới cách mấy chục năm, còn có Lý Thế Dân, không biết hiện tại đang ở nơi nào, nghĩ như vậy, Tiêu Bố Y không biết là nên uể oải hay là hưng phấn nữa.

"Chẳng qua Đạt Ma truyền đạo Tuệ Khả, Tuệ Khả thụ nghiệp Tăng Sán, hiện tại đã đến Đạo Tín, đã được bốn đời." Cầu Nhiêm Khách than nhẹ một tiếng, "Đại Tuỳ tín phật, mấy người này một lòng truyền giáo thật ra không thể không có công. Bọn họ không lập văn tự, ngoài giáo không truyền, nhìn như vô danh, lại có tâm. Ba người này sau Đạt Ma đều là cao tăng tuyệt thế hiếm thấy, ngộ tính cực kỳ cao, bọn họ một lòng truyền pháp, phổ độ chúng sinh, học võ đối với bọn họ mà nói, chẳng qua chỉ là kỹ xảo cành lá mà thôi, nói như thế, ta một lòng tập võ, ngược lại lại rơi vào hạ thừa."

Thần sắc đột nhiên biến thành có chút uể oải, Tiêu Bố Y lại nói: "Trương đại ca, đại trượng phu sống tại thế gới này, chỉ cầu đại nghĩa, không thẹn với lòng. Bậc hiệp nghĩa như người đối với Tuệ Khả, Tăng Sán xem ra cũng phải khâm phục, cho nên ta cảm thấy người cũng không nên tự hạ thấp bản thân".

"Chỉ cầu đại nghĩa, không thẹn với lòng?" Cầu Nhiêm Khách vỗ mạnh lên vai Tiêu Bố Y, lại cười nói: "Huynh đệ nói không sai, chẳng qua Tuệ Khả, Tăng Sán đều đã chết, Tăng Sán khi còn sống ta đã gặp qua một mặt, đồ đệ Đạo Tín của hắn nghe nói đang truyền giáo tại Cát Châu Tự, ta đi qua vài lần, lại vô duyên gặp lại, cũng là chuyện đáng tiếc".

Tiêu Bó Y tuy an ủi Cầu Nhiêm Khách, nội tâm lại khiếp sợ dị thường, hắn cho đến bây giờ còn rất khó nghĩ đến những người này còn sống xuất hiện bên cạnh mình. Hắn không tin phật, nhưng cũng nghe nói qua nhất hoa ngũ diệp.

Thiền tông sau khi Đạt Ma đông độ mới bắt đầu thành lập, trải qua nhị tổ Tuệ Khả, tam tổ Tăng Sán, tứ tổ Đạo Tín, ngũ tổ Hoằng Nhẫn, còn có lục tổ Tuệ Năng, năm người mạnh mẽ phát triển, nhiều năm gieo hạt, cuối cùng nhất hoa ngũ diệp, đã nở rộ truyền bá, cuối cùng trở thành Tông môn phật giáo lớn nhất Trung Quốc, hậu nhân tôn xưng Đạt Ma là tổ sư Thiền tông Trung Quốc. Tiêu Bố Y nhớ tới mấy nhân vật này gần như là sự tích thần thoại, không khỏi trong lòng vạn phần kích động.

Chuyện xưa của Đạt Ma lại càng nổi tiếng, cái gì độ giang, diện bích chín năm, quảy hài về Tây, mấy chuyện đó càng làm cho người ta xem như là thần, Cầu Nhiêm Khách tiếc nuối không được gặp những nhân vật như thế, Tiêu Bố Y bộ không tiếc nuối chắc!

"Huynh đệ, ngươi cũng biết ta cải trang là vì chuyện gì?" Cầu Nhiêm Khách không nói tới Đạt Ma nữa, đột nhiên hỏi.

Tiêu Bố Y trong lòng chợt động, "Trương đ...a chính là vì tra xét chuyện Ca Đặc trúng độc".

Cầu Nhiêm Khách vỗ tay ba cái, "Huynh đệ quả nhiên thông minh, đoán là trúng. Con người ta có tật xấu, chính là ta mà phát hiện chuyện gì kỳ quái, là phải tra ra cho bằng được, nếu không tra rõ ngọn nguồn thì quá nửa là không thoải mái. Ca Đặc cũng Mã Cách Ba Tư cùng nhau trúng độc, xem ra không khác nhau, trong đó cũng rất là cổ quái. Hung thủ hành động đả thảo kinh xà thật sự làm cho người ta nghĩ không ra,

ta đã nhiều ngày vẫn cải trang bên cạnh Ca Đặc, nghĩ rằng Ca Đặc bệnh tình chuyển tốt, hung thủ quá nửa là sẽ nghĩ biện pháp hạ độc hoặc ám hại nữa".

Tiêu Bố Y đột nhiên nghĩ đến một việc, "Trương đại ca, Tác Kha Đột kia trong lúc trị cho Ca Đặc, luôn tìm cách ngăn trở, lại không hiểu sao lại biết chuyện thần dược, hắn có quan hệ gì đến việc này không?"

Cầu Nhiêm Khách khoé miệng lộ ra nụ cười cổ quái, "Ta lại không cho là như vậy, thật ra Tác Kha Đột biết chuyện có thuốc, cũng là do ta âm thầm đưa tin tức cho hắn".

98. Chương 98: Săn Bắn

Bố Y nghe được là do Cầu Nhiêm Khách đem tin tức lộ ra, có chút ngạc nhiên hỏi: "Sao phải làm vậy?"

"Quan trường minh tranh ám đấu huynh đệ xem ra cũng không rõ", Cầu Nhiêm Khách lắc đầu nói: "Dương Thổ Truân không đem việc này nói cho Khả Đôn biết, trong lòng có ý niệm độc chiếm công lao, hoặc là hắn cảm thấy sinh tử của Tháp Khắc đối với hắn mà nói, cũng không đáng giá để hắn đánh cuộc. Ta đưa tin tức cho Tác Kha Đột, Tác Kha Đột vốn cùng Dương Thổ Truân bất hoà, đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha đả kích Dương Thổ Truân, đây là bức Dương Thổ Truân không thể không cùng ngươi cùng lên một thuyền, bằng không thuốc của ngươi làm sao có thể đến tay Khả Đôn?"

Tiêu Bố Y vừa buồn cười lại khâm phục, "Trương đại ca, người thật giỏi tính kế".

Cầu Nhiêm Khách xua xua tay, "Mấy cái minh tranh ám đấu này ta nghĩ đến cũng đau đầu, ngẫu nhiên sử dụng mà thôi. Ta lúc ấy thấy Ca Đặc tìm ngươi, nghĩ hắn võ công không đủ, ngươi có thểứng phó được, cho nên vẫn ở bên cạnh Ca Đặc Tháp Khắc".

Tiêu Bố Y cảm thấy cảm kích, thế mới biết thì ra Cầu Nhiêm Khách vẫn âm thầm bảo hộ mình.

"Nhưng người hạ độc cực kỳ giảo hoạt, hoặc phải nói là rất cẩn thận." Cầu Nhiêm Khách thở dài nói: "Ta ở đó mấy ngày, vẫn không có một chút động tĩnh, hắn ẩn nhẫn không hề ra tay, ta cũng vô kế khả thi. Người như thế có thể coi như là nhân vật cực kỳ lợi hại".

Tiêu Bố Y cũng gật đầu, "Đích xác là như thế, ít nhất ta trước mắt vẫn là mờ mịt".

"Ta tuy không đợi được hung thủ, chẳng qua vẫn hỏi thăm được một chút tin tức", Cầu Nhiêm Khách trầm giọng nói: "Đầu tiên là Khả Đôn cùng Niết Đồ đã bắt đầu âm thầm tra tìm người hạ độc, chẳng qua lúc ấy bên cạnh Ca Đặc Tháp Khắc có hai tỳ nữ, sau đó đã mất tích, mấy ngày hôm trước phát hiện thi thể của họ, là bị người một đao chém chết, sạch sẽ gọn gàng".

Tiêu Bố Y giật mình rồi rùng mình, cười khổ nói: "Hung thủ quả nhiên tàn nhẫn".

"Người chết không thể nghi ngờ là có thể giữ bí mật tốt nhất, hung thủ làm như vậy thật ra không ngoài dự kiến", Cầu Nhiêm Khách lại nói: "Chẳng qua Mã Cách Ba Tư tại đại trại Khả Đôn bị hạ độc, điều này làm cho Khả Đôn cũng cảm thấy lo sợ, biết hung thủ đã lẫn vào được doanh trại Khả Đôn, ám sát Khả Đôn cũng rất có thể. Hiện tại đại trại ngoại tùng nội khẩn (ngoài bình thường, trong khẩn trương), phòng bị còn nghiêm mật hơn trước kia rất nhiều".

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, nếu đụng tới thích khách như Cầu Nhiêm Khách, phỏng chừng có nghiêm mật nữa cũng không có tác dụng.

"Hung thủ trong lúc nhất thời còn chưa tra ra. Chẳng qua ta cũng biết Tháp Khắc đối với ngươi bất mãn, chính là bởi vì Khắc Lệ Ti luôn nói ngươi rất tốt", Cầu Nhiêm Khách khẽ cười nói: "Cho nên Tháp Khắc chỉ chờ khoẻ lại, sẽ tìm ngươi đánh giá cao thấp, qua vài ngày nữa Khả Đôn săn thú, Tháp Khắc hiện tại thân thể tuy suy yếu, nhưng săn thú thật ra cũng không phải là vấn đề quá lớn".

Tiêu Bố Y nghe hắn nói không khác gì Mông Trần Tuyết, nói vậy chuyện này cũng rắc rối không nhỏ, không khỏi đau đầu, "Hắn muốn tranh cường háp thắng, ta lại không muốn gặp tai ương".

Cầu Nhiêm Khách thở dài nói: "hai chữ danh khí, rất là hại người. Huynh đệ ngươi chẳng lẽ không biết danh tiếng của ngươi hiện tại đã không nhỏ? Ta nghe nói ngươi đánh bại Mã Cách Ba Tư -cao thủ số một bên cạnh Khắc Lệ Ti, lại lấy một địch ba đánh lùi ba người Khắc Lệ Ti. Hôm nay lại cứu Tháp Khắc một mạng, người chưa ra khỏi nhà thì sự tích đã truyền lưu khắp Phó Cốt. Khắc LệTi tâm cao khí ngạo, nhưng lại cùng Mông Trần Tuyết có một An Địch Khắc, đó chính là các nàng ước hẹn khi lập gia đình, tất phải tìm một anh hùng chân chính, hơn nữa anh hùng của hai bên phải phân ra cao thấp. Mông Trần Tuyết đưa ngươi đến thảo nguyên tuy không có nói rõ, Khắc Lệ Ti lại hai lần bại trong tay ngươi, nàng ta đương nhiên âm thầm nể phục, nhưng lại không muốn phu tế không bằng người, cho nên yêu cầu Tháp Khắc nhất định phải đánh bại ngươi mới có thể lấy nàng ta. Tháp Khắc tâm cao khí ngạo, tự xưng là anh hùng thảo nguyên, làm sao mà không tìm ngươi cho được?"

Tiêu Bố Y nghe mà trợn mắt há hốc mồm, nghĩ đến bốn chữ anh hùng của ngươi, hồi mới hỏi, "Đại ca, An Địch Khắc là có ý tứ gì?"

"An Địch Khắc trong tiếng Đột Quyết chính là minh thệ, minh thệ này là Khắc Lệ Ti cùng Mông Trần Tuyết hồi nhỏ lập ra", Cầu Nhiêm Khách trong mắt hiện lên vẻ giảo hoạt, "Tiểu tử, ngươi nếu đánh bại Tháp Khắc, vậy chẳng những có thể chân chính nổi danh thảo nguyên, mà còn có thể lấy được mỹ nhân, thật sự là nhất tiễn hạ song điêu".

Tiêu Bố Y lúc này mới hiểu được Khắc Lệ Ti cùng Mông Trần Tuyết lúc trước cười nói là có hàm nghĩa gì, lại nghe Cầu Nhiêm Khách trêu chọc, dở khóc dở cười, "Trương đại ca, lúc này người còn có tâm tình đùa giỡn hay sao! Ta nếu đánh bại Tháp Khắc, không những là phá hư hôn nhân của bọn họ, hơn nữa còn trở ngại sự liên kết giữa Khả Đôn cùng Phó Cốt, Khả Đôn nếu không giết ta, đó là ta đã có thần tiên chiếu cố rồi. Hơn nữa Mông Trần tộc yếu nhược, Mông Trần Tuyết càng có thểbởi vì ta đắc tội với Phó Cốt, mà chọc giận Khả Đôn, khi đó tình hình sẽ càng ác hiểm, mất nhiều hơn được".

Cầu Nhiêm Khách chậm rãi gật đầu, "Tiểu tử ngươi cũng không bị thắng lợi làm mờ mắt, suy nghĩ cực kỳ sâu rộng, người không thể sánh bằng. Chẳng qua ngươi hiện tại cũng không cần lo lắng về Tháp Khắc này, ta chỉ sợ ngươi dùng hết toàn lực cũng thắng không được Tháp Khắc".

"Tháp Khắc võ công như thế nào?" Tiêu Bố Y hỏi.

"Trong thương đội các ngươi có một cao thủ tên là Lục An Hữu?" Cầu Nhiêm Khách đột nhiên hỏi.

Tiêu Bố Y gật đầu, "Không sai".

"Hắn có lẽ có thể cùng Lục An Hữu phân cao thấp", Cầu Nhiêm Khách thản nhiên nói.

Tiêu Bố Y sững sờ tại chỗ, hồi lâu mới nói: "Vậy ta cũng không có nắm chắc phần tất thắng".

"Ngươi nếu không thắng, ta chỉ sợ ngươi sẽ chết ở trong tay hắn, chịu hắn chà đạp." Cầu Nhiêm Khách đột nhiên vỗ bàn, trầm giọng nói: "Huynh đệ, nghĩ đến nước ta là nước lớn, làm sao có thể chịu bọn Hồ nhân này chà đạp, hắn nếu đánh bại ngươi, Khả Đôn vốn là tông thân Tuỳ thất, lại sẽ mất thể diện, đến lúc đó tức giận, ngươi chẳng những chịu nhục, sợ rằng tính mạng cũng khó bảo toàn."

Tiêu Bố Y trong lòng phát khổ, hồi lâu mới nói: "Bà nội nó, vậy phải làm sao mới phải đây?"

Trận tỷ thí này thắng bại lưỡng nan, nhưng trước mắt xem ra, hắn chỉ có bại chứ không thắng nổi, cho dù hắn mưu trí hơn người, lúc này cũng không nghĩ ra kế sách lưỡng toàn. Đột nhiên thấy vẻ mặt như cười như không của Cầu Nhiêm Khách, Tiêu Bố Y trong lòng giật mình, "Đại ca không chờ hung thủ nữa mà vội vàng chạy về, nói vậy chính là tới cứu huynh đệ, ta đến bây giờ mới nghĩ tới, cũng thật hổ thẹn".

Cầu Nhiêm Khách phẩy tay cười nói: "Ta không phải thần tiên, làm sao cứu ngươi?"

Tiêu Bố Y đứng dậy thi lễ, "Trương đại ca võ công cái thế, Bố Y vẫn kính ngưỡng, vốn muốn sau chuyện này cầu Trương đại ca chỉ dạy võ công, nhưng trước mắt xem ra, cũng đành phải đường đột hướng tới Trương đại ca mà thỉnh giáo".

Cầu Nhiêm Khách hồi lâu không nói gì, Tiêu Bố Y trong lòng không yên, nghĩ đến hắn quý trọng võ công, không thể tự tiện truyền thụ, "Trương đại ca mấy lần cứu ta, ta lại có chút được voi đòi tiên…"

Cầu Nhiêm Khách phất tay ngắt lời hắn, trầm giọng nói: "Huynh đệ, ngươi cũng biết, mấy ngày nay ta cười so với mấy năm nay còn muốn nhiều hơn?"

Tiêu Bố Y khó hiểu, có chút kinh ngạc.

Cầu Nhiêm Khách lại nói: "Ngươi có biết, ta mấy ngày nay nói chuyện so với mấy năm trước còn muốn nhiều hơn?"

Tiêu Bố Y nhìn thấy hắn cô đơn, rồi đột nhiên trong lòng lại có sự bi thương, anh hùng vốn tĩnh mịch, Cầu Nhiêm Khách xem ra bằng hữu của hắn thật sự không nhiều lắm, "Bố Y may mắn được gọi Trương huynh một tiếng đại ca, đã là phúc khí khó được của Bố Y".

Cầu Nhiêm Khách thở dài một tiếng, "Anh hùng hào kiệt ta đã gặp không ít, ý định truyền thụ công pháp cũng có, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng truyền thụ qua cho một ai. Ta không phải sợ người khác vượt ta, chỉ là sợ truyền sai người. Ta tìm đến ngươi, thật ra đã có ý định truyền cho ngươi công pháp dịch cân trong đầu".

Tiêu Bố Y nghe vậy, tuy xem nhẹ danh lợi, nhưng trong lòng cũng mừng rỡ, tiến lên một bước nói: "Sư phụ tại thượng. Xin truyền…"

Hắn lễ chưa bái xong, lại bị Cầu Nhiêm Khách đưa tay nâng dậy, "Tiếng sư phụ cũng không cần, người và ta gọi huynh đệ là được rồi. Trước khi huynh dạy cho đệ công pháp dịch cân, cũng muốn hỏi đệ một vấn đề, đệ tập võ là vì cái gì?"

Tiêu Bố Y ngạc nhiên, hồi lâu mới nói: "Năng lực càng lớn, trách nhiệm càng nặng, Bố Y tập võ cũng là bức bất đắc dĩ. Nhưng nếu có thể dùng võ để bảo hộ bản thân, còn có thể trợ giúp người khác, cũng là chuyện đệ cao hứng nhất. Trương đại ca, đệ có thể chí hướng không cao xa, cũng không muốn đi làm cái gì thiên hạ đệ nhất, chuyện mất mặt cũng sẽ không đi làm, những chuyện tranh dành cũng sẽ không tranh dành, không biết như vậy có làm cho huynh thất vọng hay không?"

Cầu Nhiêm Khách nhìn hắn hồi lâu, thấy hắn thái độ thành khẩn, khoé miệng xuất hiện nụ cười nói: "Ngươi nói rất tốt, rất hợp ý với ta. Huynh đệ, ta dạy cho đệ tập võ, chỉ hy vọng đệ có thể cường thân kiện thể, vệ thiện trừ ác, cũng không có ý niệm để cho đệ nổi danh thiên hạ. Nếu học có thành quả mà ỷ mạnh hiếp yếu, cậy mạnh mà có hành động tàn nhẫn, cũng là chuyện không nên, huynh đệ, đệ hiện tại thuần phác, không tư tâm, thật là người ta tìm kiếm, ta chỉ mong đệ về sau chớ quên những lời hôm nay, bằng không nếu làm ra việc thiên nộ nhân oán, vi huynh việc đầu tiên chính là sẽ lấy tính mạng của đệ".

Cầu Nhiêm Khách hai mắt trừng lên, không giận mà tự có uy, Tiêu Bố Y trong lòng lẫm liệt, ôm quyền nói: "Bố Y không dám, cũng khinh thường việc cậy mạnh". Cầu Nhiêm Khách nghe vậy cười lớn, hai mắt sáng ngời, trầm giọng nói: "Hay cho một câu khinh thường, chỉ bằng một câu này, cũng không uổng ta bôn ba trở về dạy cho đệ phương pháp dịch cân".

Hai người ngồi xuống, Cầu Nhiêm Khách chậm rãi nói: "Bộ công phu dịch cân này cũng là do ta vô tình tập được, từ thời Hán đã có ghi lại, chẳng qua hậu nhân cũng đã không ngừng hoàn thiện phát triển, mới có thành quả như ta hôm nay. Chỉ là nghe nói đây vốn là đạo tu luyện, ta tập được phát hiện đúng là rất có tác dụng cường thân kiện thể, lúc này mới chân chính nghiên cứu. Gân cốt trong cơ thể con người, tốt từ trong bụng mẹ cũng không có bao nhiêu. Cho nên danh sư mới đi tìm người có cốt cách thanh kỳ để bồi dưỡng, mới có thể phát dương quang đại võ học bổn môn, nhưng lại không biết gân cốt có buộc có mở, có tốt có xấu, có mạnh có yếu, có co có giãn, rất nhiều loại không đồng nhất. Chân chính có cốt cách thanh kỳ dù sao cũng rất ít, mà gân cốt lại ảnh hưởng đến cảnh giới võ học của một người, gân cốt mà lỏng lẻo tất bệnh, nhỏ quá thì gầy, yếu quá thì không có sức, căng thẳng thì dễ đứt."

Tiêu Bố Y nghe như hiểu như không, làm sao nghĩ đến gân cốt lại có nhiều kiểu như vậy, chỉ là cố gắng mà ghi nhớ.

"Gân khoẻ tất mạnh, gân lỏng tất dài, gân dẻo thì tốt, gân vừa phải thì khoẻ mạnh", Cầu Nhiêm Khách lại nói: "Xem huynh đệ ngươi thể cách cường tráng, cũng chỉ là bề ngoài, nếu cứ sính dùng ngoại lực, hôm nay nếu thương đến gân cốt, thì cũng chưa nhìn ra cái gì, chờ ngươi qua bốn mươi, nếu còn như thế, quá nửa là sẽ sinh bệnh".

Tiêu Bố Y chăm chú lắng nghe, biết Cầu Nhiêm Khách tuyệt không nói chơi.

"Là người chân chính nhập đạo tập võ, trời phú không đủ, thì ngày sau có thể dùng dịch cân để thay gân đổi cốt, tráng nội trợ ngoại, bằng không cũng không thể đại thành. Lấy tuổi tác của huynh đệ, gân cốt đã định hình, lúc này tập võ vốn đã muộn, nhưng học dịch cân cũng là thích hợp" Cầu Nhiêm Khách khẽ cười nói: "Ta trước đem công pháp đọc cho đệ nghe, đệ ghi nhớ trước, huynh sẽ dạy cho đệ pháp môn cơ bản kiện thể. Chỉ cần bên trong khoẻ mạnh, chiêu thức võ công còn lại chẳng qua chỉ là cành lá bên ngoài, không cần nói tới".

Tiêu Bố Y trong lòng mừng rỡ, chắp tay nói: "Bố Y rửa tai xin nghe".

Cầu Nhiêm Khách khép hờ hai mắt, chậm rãi nói: "Dịch cân vốn có hai phần, một là Thanh Hư, một là Thoát Hoán, có thể Thanh Hư thì không có chướng, có thể Thoát Hoán thì không có ngại…"

"Sở vân thanh hư giả, tẩy tuỷ thị dã, thoát hoán giả, dịch cân thị giả, …."

Tiêu Bố Y ngưng thần lắng nghe, cố gắng ghi nhớ, nội tâm cũng vô cùng phập phồng không yên, hắn biết, bắt đầu từ hôm nay, hắn mới tính là có căn cơ, chân chính tiến vào ngôi nhà của các cao thủ.

Khi Tiêu Bố Y từ trong doanh trướng đi ra. Quần áo không chỉnh tề, tóc tai bù xù.

Mạc Phong thấy chạy tới, nhìn hắn như vậy cũng bị doạ nhảy dựng, nhịn không được hỏi: "Bố Y, sao vậy?"

Sau khi hỏi xong, Mạc Phong nhìn lại vào trong trướng, Tiêu Bố Y hỏi ngược lại: "Ngươi đang tìm cái gì?"

Mạc Phong không thấy trong trướng có người, lúc này mới quan tâm hỏi: "Thiếu phu nhân tới chậm, đi lại sớm, cũng thật vất vả".

Tiêu Bố Y nghĩ hồi lâu, dò xét bản thân mới hiểu được ý nghĩa câu nói của Mạc Phong, không khỏi muốn một cước đem hắn đá đến Kim Sơn.

"Ngươi có ý gì?"

"Ta không có ý gì", Mạc Phong áp thấp thanh âm, "Bố Y, mấy ngày gần đây ngươi xảy ra chuyện gì? Chúng ta gần đây thấy ngươi hình như ngủ không ngon giấc, có phải là buổi tối quá mệt mỏi. Thư giãn chút đi, dù sao đây cũng là doanh trại của Khả Đôn".

Hắn lại nhắc tới nam nữ tình dục, Tiêu Bố Y thầm buồn cười, trên thực tế hắn mấy ngày nay căn bản không có nhìn thấy Hàn Tuyết. Hắn mới bắt đầu tập luyện Dịch Cân kinh, với tính cách của hắn, đương nhiên là chỉ tập trung vào đó, nói đến săn bắn cũng đã sắp tới. Người khác không biết về nguy cơ, còn hắn lại hiểu rất rõ.

Đã qua ba ngày, hắn cũng nhìn không ra tiến triển gì, duy nhất làm Tiêu Bố Y vui mừng chính là, hắn khi bắt đầu luyện thì mỏi mệt không chịu nổi, chân tay đau nhức, nhưng cảm giác mệt mỏi cũng từ từ qua, đã có thể chịu được các tư thế mà Cầu Nhiêm Khách bắt hắn tập luyện.

Dịch Cân kinh không đơn giản như hắn tưởng tượng, lại cũng không có phức tạp như hắn tưởng tượng. Cầu Nhiêm Khách nửa đêm tới, trước khi trời sáng rời đi, mấy ngày nay chủ yếu dạy hắn đả toạ, đứng tấn, pháp môn đi lại cùng hô hấp.

Mấy ngày nay Tiêu Bố Y phải nhớ rất nhiều thuật ngữ, cái gì hộ kỳ thận khí, dưỡng kỳ can khí, điều kỳ phế khí, lý kỳ tỳ khí làm cho hắn so với đại phu nội khoa còn muốn học nhiều khái niệm hơn. Ngũ tạng lục phủ trong mắt đại phu nội khoa, cũng không phải chỉ là một đống máu thịt, nhưng Cầu Nhiêm Khách lại càng biết nhiều hơn, hơn nữa còn giải thích rõ cho hắn đạo lý trong đó.

Nguyên khí, trung khí, chính khí đều là đạo lý hắn phải hiểu, bồi nguyên khí, thủ trung khí, bảo chính khí là chuyện mà hắn mấy ngày nay tập trung tinh lực thực hiện.

Theo cách nói của Cầu Nhiêm Khách, dịch cân tuy nói là dịch cân, nhưng cũng phải lấy gân cốt cơ bản của thân thể con người làm trọng, phân biệt là chỉ dịch khí huyết tinh, mạch tuỷ cốt, sau đó mới ổn định lại gân cốt. Cầu Nhiêm Khách luyện tập từ nhỏ, hiện tại có thể dễ dàng súc cốt thay đổi thân thể lớn nhỏ, một đại hán lại có thể linh hoạt như viên hầu, đều là kết quả của dịch cân. Chẳng qua nếu đến được cảnh giới chân chính cao nhất, phản lão hoàn đồng, cải đổi dung mạo cũng không thành vấn đề.

Tiêu Bố Y lúc ấy từng muốn hỏi, Cầu Nhiêm Khách tu luyện Dịch Cân kinh có thể thay đổi diện mạo hay không, rốt cục là bỏ đi không hỏi. Bởi vì hắn biết trong mắt Cầu Nhiêm Khách, dung nhan căn bản không đáng nhắc tới.

"Ngươi tới đây chỉ là để nhắc nhở ta bảo trọng thân thể?" Tiêu Bố Y thấy Mạc Phong còn đang nhìn mình, bộ dáng bỉ ổi, con mắt chợt xoay chuyển hỏi: "Hàng hoá bán ra thế nào rồi?"

Mạc Phong lộ ra bộ mặt khổ qua mướp đắng, "Ta ngay cả một nữ nhân cũng không nhìn thấy, thì làm sao mà bán?"

"Ngươi nếu một nam nhân cũng nhìn không thấy, có phải là sẽ cho rằng trên đời này chỉ có ngươi đẹp trai nhất không?"

"Ta đẹp trai thì có quan hệ gì tới bán hàng?"

"Vậy có nữ nhân hay không thì có quan hệ gì tới bán hàng?" Tiêu Bố Y cố gắng giải thích: "Cho dù không có nữ nhân, ngươi cũng có thể làm cho nam nhân cảm thấy son phấn này có tác dụng rất tốt, hoặc là làm cho nam nhân biết, có thể sử dụng son phấn để lôi kéo nữ nhân thì mới là người làm ăn".

Mạc Phong đang nghe thì con mắt thiếu chút nữa là rơi xuống, nhìn về phía sau Tiêu Bố Y, "Thiếu đương gia, nữ nhân..."

Tiêu Bố Y đang nghĩ Mạc Phong đang mắc kinh phong, thì đột nhiên cảm thấy không đúng, xoay người nhìn lại thì thụt lùi một bước.

Khắc Lệ Ti đã đứng ở trước mặt hắn, cũng đang nhìn chằm chằm vào hắn, lớn tiếng nói: "Tiêu Bố Y, đã lâu không gặp".

"Cũng không bao lâu", Tiêu Bố Y lại cười nói: "Chỉ mới mấy ngày".

"Người Trung Nguyên các ngươi không phải nói cái gì, một ngày không gặp như cách ba thu, chúng ta mấy ngày không gặp, không phải là như mấy năm sao?" Khắc Lệ Ti lớn tiếng nói.

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, ta cùng cô không gặp ba thu như là một ngày thì có, "Tháp Cách có gì phân phó?"

"Không phải ta co phân phó, mà hôm nay đi săn bắn, Khả Đôn điểm danh cho ngươi đi theo, không biết ngươi có rảnh không?" Khắc Lệ Ti hỏi.

Tiêu Bố Y lại cười nói: "Thời gian rảnh cũng như nước trong bình da vậy, chỉ cần bóp là luôn có".

Thật ra hắn thấy Khắc Lệ Ti dáng người bốc lửa, muốn nói chính là, thời gian cùng ngực của nữ nhân giống nhau, chỉ cần bóp là luôn có. Chẳng qua cũng không quen thân gì với Khắc Lệ Ti, thứ hai cảm thấy giải thích như vậy cũng phiền toái, cho nên đổi cách nói.

"Tính là ngươi thức thời, lát nữa Dương Thổ Truân sẽ đến thông báo cho ngươi". Khắc Lệ Ti không biết Tiêu Bố Y ngôn ngữ mang tính triết học, xoay người bỏ đi. Khi quay đầu lại bổ sung một câu, "Nhớ mang theo cung tên".

Tiêu Bố Y vừa mới hiểu được nàng ta chính là vì thông tri mình mang theo cung tên, thì trước mắt như là mây đen ập tới, làm cho người ta không rõ là dê hoá thành mây bay lên trời, hay là mây hoá thành dê hạ phàm. Đợi khi đến gần mới phát hiện, thì ra là Dương Thổ Truân dẫn theo thương nhân đi tới.

"Tiêu Bố Y, Khả Đôn có lệnh, hôm nay săn bắn, ngươi phải đi theo, chẳng qua ngươi cũng có thể dẫn theo hai người xuất hành" Dương Thổ Truân sau khi hãnh diện nói xong chỉ ý của Khả Đôn liền nhìn các thương nhân ở bốn phía, "Bố Y mới đến Phó Cốt đã lập công lớn, về sau nói vậy tiền đồ cũng không thể hạn lượng".

Các thương nhân gật đầu cúi người giống như chó chăn cừu vậy, đều xưng phải, lại có chút chờ mong nhìn Tiêu Bố Y, không biết hắn sẽ dẫn theo hai người nào đi theo. Tuy bọn họ đều là hào môn đại hộ, nhưng có thể cùng Khả Đôn săn bắn, khi trở về cũng là chuyện đáng để khoe khoang.

Tiêu Bố Y sớm biết rằng rượu không phải là rượu ngon, tiệc không phải là tiệc tốt, cuộc săn bắn này ai là con mồi còn chưa biết được, cũng không đành lòng dẫn theo đám người Viên Lam để mất mặt hoặc là chịu chết. Khi đang do dự, thì một người đã từ trong đám đông đi ra nói: "Ta tính là một".

Lâm Sĩ Trực, Trầm Nguyên Côn, Viên Lam cùng Ân Thiên Tứ đều thầm cân nhắc, nghĩ đến bằng vào quan hệ của mình cùng Tiêu Bố Y, thì cũng có tư cách đi cùng, nhìn thấy người nọ đứng ra, thì lại hi vọng Tiêu Bố Y không chọn mình là tốt nhất.

Người đi ra rõ ràng chính là Bối Bồi.

Bối Bồi sau khi đi vào doanh trướng Khả Đôn, trước sau vẫn cao ngạo, ai cũng không để ý tới, cho dù là Dương Thổ Truân cũng không rõ lai lịch của hắn, cũng rất ít khi cùng hắn nói chuyện. Lần này thấy hắn chủ động đứng ra, các thương nhân không tiện nhiều lời, ít nhất quyền lựa chọn vẫn nằm trong tay Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y nhìn thấy Bối Bồi đi ra, mỉm cười chắp tay, "Bối huynh muốn đi đương nhiên là không thể tốt hơn".

"Ta cũng muốn đi". Một người đột nhiên rẽ mọi người đi ra, chắp tay nói: "Tiêu lão đệ, ý ngươi thế nào?"

Người này chẳng những làm cho các thương nhân sững sờ, Bối Bồi cũng có chút kinh ngạc, bởi vì ở đây mọi người đều không biết người nọ là ai. Người nọ dáng người trung bình, có chút xấu xí, râu như kim châm, miệng cũng không nhỏ, ăn mặc thô lậu giống như là hạ nhân vậy.

Người này ngoại trừ xấu xí cùng râu ra, cũng không có điểm gì đặc biệt. Dương Thổ Truân nghĩ hắn là người của thương đội, người thương đội lại nghĩ hắn là người của Khả Đôn, chỉ có Tiêu Bố Y là nhận ra người này.

Mạc Phong nhìn thấy ánh mắt người nọ có chút nghi hoặc, bọn họ sau khi đi vào doanh trại Khả Đôn, đã nói với Tiêu Bố Y về việc gặp Cầu Nhiêm Khách, vốn nghĩ đến Tiêu Bố Y sẽ lòng đau như cắt, tiếc hận không thôi, không nghĩ đến Tiêu Bố Y chỉ nói tiếng biết rồi. Trước mắt người này cùng đại hán trọng đòng thực giống nhau, nhưng cũng chỉ giống về rau thôi, người này hai tròng mắt bình thường, dáng người cũng bình thường, xem ra muốn cùng đại hán trọng đồng làm huynh đệ rơi rớt gì đó cũng không có tư cách.

"Trương huynh muốn đi đương nhiên là không thểtốt hơn". Tiêu Bố Y lại dùng từ theo thói quen.

Các thương nhân vừa nghe danh ngạch đã định, cũng không cưỡng cầu, đều nói chúc mừng, đối với việc Tiêu Bố Y có cơ hội cùng Khả Đôn săn bắn tỏ vẻ hâm mộ, lại thấy bọn họ hai mắt toả sáng, nội tâm quá nửa đều hy vọng Tiêu Bố Y chuyến này lại tiếp tục được Khả Đôn thưởng thức, vì thương đội tại Phó Cốt phát triển căn cơ tốt nhất.

Nhìn mấy người Tiêu Bố Y đã đi xa, Mạc Phong hỏi: "Đắc Chí, Trương huynh này rốt cuộc là ai, Thiếu đương gia làm sao mà quen được?"

"Không biết", Dương Đắc Chí lắc đầu, đưa ra một đáp án chính xác mà vô dụng.

Mạc Phong ánh mắt vừa chuyển, biết có hỏi Tiễn Đầu cùng Chu Mộ Nho cũng như không, thì thào lẩm bẩm: "Ta phát hiện Thiếu đương gia ngoại trừ thuật cưỡi ngựa tinh thông, còn có một năng lực mà người thương có được".

"Năng lực gì?" Tiễn Đầu nhịn không được hỏi.

"Thiếu đương gia có khả năng quen biết, lần trước chỉ mấy cái bánh đã quen được Nguỵ Đức, chẳng những ăn được, còn có thể đánh được" Mạc Phong lắc đầu ảo não nói: "Lần này lại tìm được Trương huynh này, nói vậy cũng có thể làm những điều người khác không thể".

Chu Mộ Nho không vui nói, "Lần trước Nguỵ Đức kia nói như thế nào cũng to cao, Trương huynh này xem thế nào thì võ công cũng sẽ không quá cao".

Chu Mộ Nho thành thật trung hậu, trong khoảng thời gian này cũng đã có một quan niệm, người to cao thì đánh nhau cũng lợi hại, ví dụ như đại hán trọng đồng cùng Nguỵ Đức đều như thế.

Mạc Phong người có chút gầy yếu, nghe quan điểm này có vẻ khinh thường, "Con trâu có to lớn không? Còn không phải là bị sói ăn thịt! Võ công tuyệt đối không thể nhìn tướng tá, nếu như vậy, chỉ cần đi ra tỷ thí ai to cao hơn là xong, cần gì đánh nhau! Ta tuy không có bản lãnh nhìn người tốt như Thiếu đương gia, nhưng liếc mắt qua liền nhìn ra Trương huynh này tuyệt không phải là kẻ đầu đường xó chợ".

"Vậy ngươi nói hắn có bản lãnh gì?" Tiễn Đầu hỏi.

"Cái này..." Mạc Phong nghĩ hồi lâu, nhất thời không nói gì. Hắn dù sao kiến thức kinh nghiệm cũng có hạn, không có gặp qua võ công cao minh gì. Đại hán trọng đồng xuất hiện hắn cũng không có ấn tượng nhiều lắm, "Ngươi không có nhìn thấy râu của hắn như kim châm sao, rút ra một cái mà phóng ra, đối thủ đều bị ngã xuống".

Mạc Phong nói xong lời này dương dương đắc ý, các huynh đệ cùng nhau đưa ra ngón giữa đối với Mạc Phong, cùng kêu lên: "Ta khinh bỉ ngươi".

Chiêu này của các huynh đệ đương nhiên học của Tiêu Bố Y, các huynh đệ tuy không biết rõ về Trương huynh này, nhưng Tiêu Bố Y biết rõ là được rồi. Hắn cũng không nghĩ đến Cầu Nhiêm Khách lại chủ động đúng ra hỗ trợ hắn tham gia săn bắn, người của thương đội cùng doanh trướng đều nghĩ Cầu Nhiêm Khách là người của nhau, cũng làm cho hắn dễ dàng lẫn vào. Biết lần này săn bắn sẽ rất không thoải mái, Khắc Lệ Ti thực có thể mượn cơ hội này để khảo sát anh hùng của nàng ta, nhưng có Cầu Nhiêm Khách ở bên người, thì quản hắn là Tháp Khắc hay là thản khắc (xe tăng), nếu dám mạo muội khiêu khích, tuyệt đối sẽ bị tên lửa là Cầu Nhiêm Khách bắn thành tử sĩ.

Khi cùng Dương Thổ Truân đến trước doanh trại, Tiêu Bố Y phát hiện binh sĩ đã sớm chuẩn bị thoả đáng, đội ngũ chỉnh tề, trường mâu như rừng, rất có uy thế. Khắc Lệ Ti cũng cưỡi một con hồng mã thong thả đến. Nhìn thấy mấy người Tiêu Bố Y đi tới, mắt sáng ngời, nhưng không có chào đón mà ngược lại phóng ngựa chạy đến bên cạnh Mông Trần Tuyết, chỉ chỉ trỏ trỏ, thỉnh thoảng còn ôm bụng cười, cũng không có chút phong phạm thục nữ nào.

Khắc Lệ Ti dù sao cũng lớn lên ở thảo nguyên, trên người tràn đầy khí tức nhiệt tình hào phóng của nữ nhân thảo nguyên. Mông Trần Tuyết từ xa nhìn thấy Tiêu Bố Y, lại nghe Khắc Lệ Ti cười nhạo, trên mặt đỏửng như mặt trời ló dạng trong mây, sáng lạng mà quyến rũ.

Bối Bồi từ sau khi nói đi cùng Tiêu Bố Y, thì lại im lặng không nói cái gì quá hai câu, nhìn thấy ánh mắt của Tiêu Bố Y hướng về Mông Trần Tuyết, đột nhiên nói: "Tiêu huynh, nữ nhân này có phải là Tiết Hàn?"

Tiêu Bố Y ngẩn ra, biết Bối Bồi tuy cao ngạo, nhưng cực kỳ cẩn thận, biết hắn đã nhìn ra, cũng không che giấu, "Đúng vậy Bối huynh, tại hạ mạo dẫn theo nữ nhân, cũng xin lượng thứ".

Hăn trong lòng e ngại, chỉ sợ Bối Bồi đem mọi rắc rối trên đường đi đổ lên người Mông Trần Tuyết. Hắn biết thời đại này chủ nghĩa trọng nam cực kỳ nghiêm trọng, xuất quân hay lên đường mà mang theo nữ nhân đều bị rất nhiều người cho rằng là chuyện không may, chuyện thành thì không nói, nếu có cái gì không hay xảy ra, quá nửa là sẽ đổ lên đầu nữ nhân, không nghĩ đến Bối Bồi lại lạnh lùng nói: "Tiêu huynh cho rằng nữ nhân không thể đi được hay sao?"

Tiêu Bố Y ngạc nhiên, khó hiểu không thể trả lời. Cầu Nhiêm Khách dịch cân biến thành người thường, lại đeo Bột Lợi của Ba Tư, ánh mắt lơ đãng nhìn lướt qua trên người Bối Bồi, trong mắt có ý cười.

Ba tiếng trống vang lên, các binh sĩ chỉnh tề uy nghiêm đứng thẳng, cho dù là Dương Thổ Truân thần sắc cũng ngưng trọng, hướng tới đại trướng của Khả Đôn mà nhìn qua.

Hai người cưỡi ngựa một trước một sau đi tới. Khả Đôn thân mặc hoa phục sắc thái nhẹ nhàng, đầu kết lăng vân cao kế, chặn ngang bởi một thanh ngọc trâm, cách thức cổ kính cao quý. Nhìn qua Khả Đôn dáng người cũng yểu điệu động lòng người, chỉ là nàng ta phong thái cao nhã, khí độ thong dong, làm cho người ta trong lòng tôn kính, kính sợ nhiều hơn là thưởng thức.

Nàng ta không ngồi xe mà cưỡi tuấn mã, xem ra thuật cưỡi ngựa cũng không tệ, làm cho Tiêu Bố Y cũng kinh ngạc.

Bên cạnh Khả Đôn là một nam tử tuổi trẻ, thân hình to cao, cử chỉ cung kính, không dám vượt qua đầu ngựa của Khả Đôn, thuỷ chung vẫn ở bên trái cách chừng hai đầu ngựa. Nam tử hình thể to cao, mặt cũng không thô lỗ, thậm chí có thể dùng từ nho nhã để hình dung, chỉ là sắc mặt của hắn có chút tái nhợt, như là bệnh nặng mới khỏi.

Ca Đặc Tháp Khắc võ công không tệ, tiễn pháp thần chuẩn, lần này săn thú ta thấy khó ai thắng được hắn" Bối Bồi lẩm bẩm tự nói.

"Bối huynh nói cái gì?", Tiêu Bố Y trong lòng chợt động, không rõ lắm Bối Bồi là vô ý nói ra hay là cố ý nhắc nhở.

Bối Bồi ngẩng đầu nhìn trời, Tiêu Bố Y thấy thế cười khổ, hướng tới Cầu Nhiêm Khách nhún nhún vai.

Nam tử đương nhiên chính là Ca Đặc, khi Tiêu Bố Y nghĩ vậy, cảm khái thế sự kỳ diệu. Hắn bởi vì cứu Ca Đặc mới được Khả Đôn thưởng thức, nhưng Khả Đôn thưởng thức khiến cho Ca Đặc bất mãn, hắn cứu người ngược lại còn bất mãn với hắn, muốn cùng hắn tỷ thí, trên đời này những chuyện kỳ quái nhất thường thường cũng không nói lý.

Ca Đặc khi ánh mắt đảo qua trên người Tiêu Bố Y, không có phản ứng gì, chỉ là bất giác sờ xuống trường cung chạm trổ hoa văn tinh tế trên yên ngựa. Khả Đôn khi đi qua bên người Tiêu Bố Y, nhẹ giọng nói: "Tiêu Bố Y, đi theo ta".

Cho dù là Dương Thổ Truân cũng có vẻ mặt hâm mộ, Tiêu Bố Y lập tức thúc ngựa đi theo bên phải Khả Đôn, trong lòng mờ mịt. Khả Đôn ra ngoài săn bắn mà bài binh bố trận như vậy, tuyệt đối là không đơn giản.

Trước tiên là tiếng kèn vang lên, một đội kỵ binh ra khỏi doanh trại đi trước dò đường, sau đó Chấp kỳ quan đưa cao cờ xuất doanh. Khắc Lệ Ti cùng Mông Trần Tuyết đã sớm đi đến bên cạnh Khả Đôn, ánh mắt Khắc Lệ Ti nhìn Tháp Khắc có vài phần nhu tình hiếm thấy, giờ khắc này nhìn mới giống như là nữ nhân. Mông Trần Tuyết đi bê cạnh Khắc Lệ Ti, hướng tới Khả Đôn thi lễ. Khả Đôn chậm rãi gật đầu, thúc ngựa đi trước, một đám quan viên đi theo sau Khả Đôn. Dương Thổ Truân cùng Tác Kha Đột đương nhiên là trong số đó.

Các quan viên lần trước gặp tại đại trướng Khả Đôn, người có người không, ước chừng mười mấy người, Tiêu Bố Y mơ hồ đảo qua, đột nhiên ngẫm ra, đã dừng lại trên người một người.

Người nọ áo xanh râu dài, dung nhan rõ ràng, thần phong tuấn lãng, thời trẻ nhất định là một mỹ nam tử phong độ, cho dù tuổi đã cao, xem ra cũng vẫn anh tuấn, chỉ là có chút tang thương.

Tiêu Bố Y trong lòng nổi lên một loại cảm giác kỳ quái, hắn đã nhận ra người này chính là giáo thư tiên sinh khi hắn mới đến doanh trại Khả Đôn đã âm thầm nhìn trộm hắn.

Người nọ không mặc quan phục, cách Khả Đôn không gần cũng không xa, đang cùng Tác Kha Đột thấp giọng nói chuyện, đột nhiên quay đầu liếc nhìn Tiêu Bố Y mỉm cười gật đầu.

Tiêu Bố Y mỉm cười hồi báo, lại cảm thấy trong nụ cười người nọ như có hàm chứa cái gì đó, hắn bề ngoài tuy tuỳ tiện, các huynh đệ đều lấy hắn để trêu ghẹo, nhưng hắn lại vốn rất cẩn thận, hơn nữa sau khi tới đây thì trực giác càng ngày càng mạnh, hiện tại nhìn lại, đã khác xa luc mới tới sơn trại.

Lịch lãm lớn dần trong khổ nạn, Tiêu Bố Y mấy tháng nay tôi luyện, rất nhiều người cả đời cũng khó có thể gặp được.

"Tiêu Bố Y, ngươi vì cái gì mà gia nhập Bùi Gia thương đội?" Khả Đôn nhẹ giọng hỏi, cũng không quay đầu lại.

Tiêu Bố Y phục hồi tinh thần lại, cung kính đem nguyên do nửa thật nửa giả nói qua một lần, cái gì sĩ nông công thương tứ dân giả, quốc chi thạch dân dã, hắn lại lôi ra lần nữa, lão Phạm chỉ có thể lại vất vả một chuyến, ở trên trời chỉ có thể hắt hơi liên tục mà thôi. Khả Đôn nghe xong mắt vẫn nhìn về phía trước, không hề nói gì. Tiêu Bố Y quy củ cũng không nhiều lời, quay đầu lại nhìn về phía Cầu Nhiêm Khách, phát hiện Cầu Nhiêm Khách đang cùng Bối Bồi nói chuyện, Bối Bồi lại cùng với hắn có hỏi có đáp, thì không khỏi lấy làm kinh ngạc.

Đội ngũ đi không nhanh không chậm, sáng sớm xuất phát, một hơi đi hơn mười dặm, phía trước địa thế đã nhô cao, cách đó không xa quần sơn nguy nga, rừng cây rậm rạp, gần đó cỏ cây um tùm, thỉnh thoảng có mấy con thỏ rừng, gà rừng bị kinh động chạy đi, hươu rừng, linh dương, ngựa hoang không thiếu, là một khu vực để săn bắn tuyệt vời.

Giáo thư tiên sinh kia không biết từ khi nào đã đi đến bên cạnh Khả Đôn, hộ sĩ cũng không ngăn trở, do đó xem ra, người này trong mắt Khả Đôn địa vị cũng không hề thấp.

"Khả Đôn, giờ lành đã đến, có thể tế trời". Giáo thư tiên sinh lập tức thi lễ, rất cung kính.

Khả Đôn gật đầu, thấp giọng nói: "Tốt lắm, Lưu tiên sinh, ngươi hãy xử lý mọi chuyện đi".

Giáo sư tiên sinh thi lễ rồi chọn một nơi sơn thanh thuỷ tú mà bày hương án, bài trí hương lô, mọi thứ để tế trời tất cả đều mang theo, Tiêu Bố Y thấy vậy cũng có chút mùi vị mới mẻ, cũng có chút không tin. Hắn cho đến nay vẫn cho rằng, loại tế trời này ngoại trừ phô trương lãng phí ra, thì chỉ để cầu an tâm, nhưng xem ra, Khả Đôn chẳng những tin tưởng vào tế trời, mà còn rất tín nhiệm Lưu tiên sinh này.

Lưu tiên sinh sau khi bài tri hương án, cung thỉnh Khả Đôn tế trời. Khả Đôn xuống ngựa dâng hương tế tửu, cùng với Cao Sĩ Thanh tế bái trước khi lên đường cũng giống nhau.

"Người này tên là LưuVăn Tĩnh, rất được Khả Đôn tín nhiệm, chẳng qua cũng giống như ngươi, là một áo vải, đã ở bên cạnh Khả Đôn được mấy năm". Thanh âm của Bối Bồi vang lên sau lưng Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y ồ một tiếng, hỏi ngược lại: "Không biết Bối huynh vì sao lại nói cho ta mấy cái này?"

Bối Bồi không đáp, ngẩng đầu nhìn trời, Tiêu Bố Y dở khóc dở cười, cũng không hiểu được tính tình của Bối Bồi này. Nói hắn tự đại, thì đoạn đường này hắn làm việc thật ra không hề lo lắng, mỗi lần đều đứng về phía mình, chuyện mà hắn chủ động nói cho mình, nói vậy cũng là có ý tốt, không biết vì cái gì mà mỗi lần mình muốn kéo gần khoảng cách với hắn, thì hắn lại luôn tránh xa ra.

"Trương huynh, Bối huynh thật ra tác phong khó hiểu, làm cho người ta nhìn không thấu" Tiêu Bố Y lần này là nói chuyện với Cầu Nhiêm Khách.

Cầu Nhiêm Khách trong mắt ý cười chưa đi, "Ồ, vừa rồi ta có nói chuyện cùng với hắn thật ra cũng không ít, cảm thấy Bối lão đệ này tính cách cũng không tệ".

"Nói vậy tác phong cao nhân, quá nửa là như thế". Tiêu Bố Y có chút trợn mắt, cũng không hiểu tại sao Bối Bồi lại đối với mình như vậy.

Mặt bên kia Khả Đôn đã bắt đầu tế cờ, binh sĩ nhất tề hô lớn một tiếng, đơn đao hạ xuống đất mà quỳ bái. Mọi người lập tức đều xuống ngựa, làm theo Khả Đôn. Mấy người Tiêu Bố Y cũng nhập gia tuỳ tục, cho dù Bối Bồi cao ngạo, cũng xuống ngựa thi lễ tế trời. Tiêu Bố Y vốn lo lắng Cầu Nhiêm Khách tác phong hiệp khách, sẽ không chịu làm theo hành động của Khả Đôn, nhìn thấy hắn cũng quy củ xuống ngựa, không khỏi buông lỏng tâm sự.

Khả Đôn tế thiên xong, xoay người lại cao giọng nói: "Ta vốn là tông thân Tuỳ thất, sau khi đi vào thảo nguyên, may mắn được Khả Hãn chiếu cố, chỉ mong người thảo nguyên cùng Đại Tuỳ vĩnh kết hữu hảo, hoà thuận chung sống. Đao binh chi khổ, thân nhân ly tán, người nào cũng không muốn nhìn thấy, dũng sĩ chân chính, chính là bảo vệ biên giới, bảo vệ thân nhân. Quân chủ Đại Tuỳ lấy cái khổ của chúng sinh, mà luôn luôn không muốn cùng người thảo nguyên dụng binh. Chúng ta nên cảm ân báo đáp, vĩnh kết đòng minh, lúc này mới không phụ thương thiên hậu thổ chiếu cố!"

"Cảm ân báo đáp, vĩnh kết đồng minh!". Các binh sĩ cùng cao giọng hô to, giơ đao lên trời.

Trong phút chốc, dưới ánh mặt trời, ánh đao loé lên chiếu lên trên người Khả Đôn, hết sức trịnh trọng.

Tiêu Bố Y nhìn thấy, nhiệt huyết trào dâng, trong lòng cảm động. Khả Đôn chẳng qua là một nữ tử yếu đuối, nhưng trong thân thể lại chảy dòng máu trung quân. Cho dù hắn biết Đại Tuỳ tất vong, nhưng Khả Đôn hiện tại làm cũng không có chỗ nào sai, hơn nữa lời của nàng tuy đơn giản, nhưng rất có thâm ý, lại có tính cổ động, nói mấy câu đã cổ vũ sĩ khí, lại mượn sức các bộ lạc du mục trên thảo nguyên, cho dù là Ca Đặc cũng đều rút đao chỉ lên trời, cao giọng hò hét.

Đợi cho thanh âm của binh sĩ hạ xuống, Khả Đôn lúc này mới phất tay, "Hôm nay tế trời săn bắn, trừ tà nghênh hỉ, ta vì mục dân thảo nguyên cầu phúc, nhưng cũng có một việc cần làm ..."

Binh sĩ im lặng, chỉ nghe tiếng ngựa hí, mọi ánh mắt đều tập trung trên người của Khả Đôn, không biết còn có chuyện gì tuyên bố.

Khả Đôn ánh mắt nhìn về phía Ca Đặc, khẽ cười nói: "Ca Đặc Tháp Khắc vốn là dũng sĩ đệ nhất Phó Cốt, cũng sắp cưới Khắc Lệ Ti, lại muốn thắng dũng sĩ của Đại Tuỳ chúng ta, Ca Đặc, Tiêu Bố Y nghe lệnh".

Ca Đặc đã sớm xuống ngựa, đứng ở bên cạnh Khả Đôn không xa, nghe lệnh quỳ một gối, ôm quyền thi lễ. Tiêu Bố Y tuy sớm đã biết hôm nay tuyệt không phải đơn giản là săn bắn, không nghĩ tới lại nhanh như vậy đã bắt đầu, mình từ khi nào đã biến thành dũng sĩ Đại Tuỳ vậy? Khi Tiêu Bố Y sửa sang lại y phục, bước nhanh tiến lên, chỉ suy nghĩ, thật ra ta là một thương nhân.

Khả Đôn cũng không cho rằng Tiêu Bố Y là một thương nhân, ánh mắt ngưng lại trên người Tiêu Bố Y, "Tiêu Bố Y, ngươi thân là dũng sĩ Đại Tuỳ, đi theo bảo hộ thương đội, chiến công hiển hách, hôm nay cùng Ca Đặc tỷ thí, nhất định phải toàn lực thắng hắn, để cho Ca Đặc biết thần thái của dũng sĩ Đại Tuỳ chúng ta".

"Tuân lệnh", Tiêu Bố Y buộc phải nhận lệnh, trong lòng thầm nghĩ ta nếu mà thắng, phỏng chừng các ngươi nhìn thấy không phải là thần thái, mà là quan tài.

Ca Đặc, ngươi nếu thua, Khắc Lệ Ti quá nửa sẽ bất mãn", Khả Đôn lúc này lại thể hiện bộ mặt hoà ái, "Ta chỉ sợ ngươi cũng ngượng khi lấy con gái của ta".

"Ca Đặc hiểu". Ca Đặc thanh âm rõ ràng, đột nhiên đứng lên, vung mạnh tay, "Ca Đặc nhất định không phụ lòng Khả Đôn". Hắn sĩ khí mười phần, nhìn thấy Tiêu Bố Y bộ dáng lười biếng cũng có chút nghi hoặc.Nghe nói tiểu tử này dâng thần dược, đánh bại Mã Cách Ba Tư, được Khắc Lệ Ti tuyên truyền là rất thần kỳ, không nghĩ đến bộ dáng cũng bình thường. Nghe nói người Trung Nguyên phi thường giảo hoạt, hắn chẳng lẽ là dùng kế kiêu binh? Ca Đặc cũng không bởi vậy mà khinh thị Tiêu Bố Y, lại không biết Tiêu Bố Y vốn đối với cuộc tỷ thí này cũng không chút hứng thú, huống hồ thắng thua đều đau đầu, cho nên tinh thần cũng không chút phấn chấn.

Hai người vừa lên ngựa, Khả Đôn chỉ ngón tay, khí thế trở nên trầm trọng, kỵ binh vọt tới rừng cây phía trước, lớn tiếng hô quát, làm cho vô số thú hoang chạy ra, chỉ là gà thỏ, hiển nhiên không thể làm cho Khả Đôn vừa lòng, mọi người có chút lo lắng, đều nhất tề hét lớn, lúc này mới có một con hươu rừng giật mình nhảy ra, cách chừng mấy chục trượng, dưới ánh mặt trời trên người toả ra bảy sắc, hết sức xinh đẹp.

Khả Đôn trong mắt không có xinh đẹp, mà chỉ có con mồi, chỉ ngón tay, trầm giọng nói: "Ai bắn chết hươu trước là thắng!"

Ca Đặc sớm đã cầm trường cung, tinh thần khẩn trương, nghe Khả Đôn ra lệnh một tiếng, đã thúc ngựa xông tới trước.

Dương Thổ Truân nhìn thấy Tiêu Bố Y vẫn ở tại chỗ không động, thầm lắc đầu, trong lòng đã nghĩ trận này hắn ta chỉ có thua chứ không thắng, xem ra vận may cũng đã dùng hết. Hắn đầu còn chưa lắc xong, đột nhiên há hốc miệng, giật mình.

Ca Đặc thúc ngựa chạy trước, trong lòng cũng có chút hưng phấn, nhưng hưng phấn còn chưa qua đi, thì "hô" một tiếng, một mảng thanh vân đã áp sát bên người hắn, Tiêu Bố Y đã vọt tới.

Tiêu Bố Y phóng ngựa không cần thời gian gia tốc, Thanh Tiêu như là bùng nổ phóng tới, binh sĩ còn chưa kịp lên tiếng, các đại thần cũng đã cùng ồ lên một tiếng hay. Ngay cả như Cầu Nhiêm Khách võ công tuyệt đỉnh, nhìn thấy Tiêu Bố Y phóng ngựa, cũng không khỏi thì thào lẩm bẩm: "Tiểu tử này thuật cưỡi ngựa so với ta còn mạnh hơn nhiều".

Hắn võ công cao tuyệt, công phu khống chế ngựa cũng không yếu, lên xuống tuỳ ý trên lưng ngựa, vốn tưởng rằng thuật cưỡi ngựa đã là không tệ, nhưng khi nhìn thấy Tiêu Bố Y khống chế Thanh Tiêu như nước chảy mấy trôi mà xông tới, mơ hồ có thần thái của Nguyệt Quang, làm cho hắn tâm cao tuyệt đỉnh, cũng không khỏi bội phục.

Nếu nói Ca Đặc cưỡi ngựa làm cho người ta cảm thấy hào phóng anh vũ, Tiêu Bố Y cưỡi ngựa lại làm cho người ta cảm thấy hưởng thụ cùng thưởng thức. Hai ngựa tranh đua, trong giây lát đã qua mấy chục trượng. Hươu rừng biết không ổn, nguy hiểm đến tính mạng, liền xoay người chạy như điên về phía trước, nhẹ nhàng nhưng tốc độ cũng không thua gì ngựa.

Khả Đôn ở trên ngựa, nhìn thấy hai ngựa đều tuyệt trần, có chút đăm chiêu nói: "Lưu tiên sinh, ngươi nói ai có thể thắng?"

Lưu Văn Tĩnh cung kính nói: "Văn Tĩnh không dám phán đoán".

Hai người ánh mắt giao nhau, trong giây lát lại tách ra, nhìn về phía bụi đất tung bay ở phương xa. Khả Đôn thầm nghĩ Tiêu Bố Y này lúc mới gặp chẳng qua chỉ là một vũ phu, chỉ là được Tuyết Hàn cùng Khắc Lệ Ti khen ngợi, hiển nhiên hắn cũng có mị lực.Hôm nay xem ra cũng có chút môn đạo, chỉ là hắn là người của Bùi Phiệt, cũng có chút đáng tiếc. Chẳng qua nếu có thể mượn sức sử dụng, thì cũng là người có tài.

Ca Đặc phóng ngựa tụt ra sau, không biết tâm tư của Khả Đôn, nhưng nhìn thấy đã tụt ra sau Tiêu Bố Y một thân ngựa, tuy không phải là đua ngựa, nhưng cũng cấp bách, vốn đã định giương cung bắn hươu, nhưng hươu lại chạy quá nhanh, trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể chắc trúng được. Hắn biết nếu một mũi tên không trúng, lấy thuật cưỡi ngựa của Tiêu Bố Y, mình phân tâm nên sẽ càng tụt hậu, rất khó có cơ hội bắn ra mũi tên thứ hai!

Sau khi suy nghĩ, Ca Đặc ra sức quất roi để thúc ngựa, không biết là ảo giác hay sao lại cảm giác thấy Tiêu Bố Y ở phía trước đột nhiên chậm lại một chút. Ca Đặc không do dự, đã phóng ngựa vượt qua Tiêu Bố Y, cảm giác thấy đã có mấy phần nắm chắc, liền phải giương cung bắn tên.

Nhưng hắn dù sao cũng là bệnh nặng mới dậy, cho dù là dũng sĩ đệ nhất Phó Cốt, nhưng phóng nhanh như thế đã thở hổn hển, khi giương cung lắp tên, cung còn chưa kéo đủ thì ngựa đã hí dài một tiếng, chúi về phía trước.

Ca Đặc không thể bắn tên, biết ngựa đã tuột móng trước, gầm lên một tiếng, sống lưng gồng lên, dùng sức kéo cương, đã đem con ngựa kéo trở lại, Tiêu Bố Y thấy thế thầm kinh hãi, người này lực tay thật mạnh, mình cũng khó mà hơn hắn.

Ca Đặc thế ngựa khựng lại, Tiêu Bố Y đã vọt qua mặt, hai người trong chốc lát đã mấy lần đổi chỗ, mới vừa rồi cũng là do Tiêu Bố Y cố ý.

Tiêu Bố Y biết Khả Đôn giá nữ thế phải làm, bằng không Khả Đôn cũng sẽ không lao tâm phí sức dùng thần dược cứu Ca Đặc, không muốn giá nữ lại làm cho Tháp Khắc tự nhiên chết đi thì hỏng. Một khi đã như vậy, mình mới vừa rồi thi triển toàn lực chẳng qua chỉ là làm cho có bộ dáng mà thôi.

Hắn khống chế ngựa thong thả có thừa, thoải mái hơn nhiều so với Ca Đặc, khi hoãn ngựa để cho Ca Đặc vượt qua, vốn tưởng rằng hắn bắn chết hươu xong, hai người đã có thể quay về, không nghĩ đến chuyện tốt thì lắm ma, ngựa của Ca Đặc lại gặp vấn đề, hắn nếu làm như vậy nữa, chỉ sợ với ngạo khí của Ca Đặc, chỉ sợ sẽ tìm mình mà liều mạng, lòng chợt động liền cầm cung giương lên.

"Băng". Một thanh âm vang lên, tên như tia chớp đã bắn.

Ca Đặc trong lòng cả kinh, hắn mới khống chế được ngựa, nhìn thấy Tiêu Bố Y bắn tên, chỉ nghĩ đến tất trúng, thiếu chút nữa là rơi cả cung tên, trận săn hươu này hắn chỉ có thể thắng không thể thua, nếu thua, cái đệ nhất dũng sĩ Phó Cốt của hắn cũng không cần nói với Khả Đôn nữa, cũng không còn mặt mũi nào mà hỏi cưới Khắc Lệ Ti. "Xoẹt" một tiếng, tên đã cắm ở phía trước hươu vài thước, đuôi tên khẽ rung động, cũng rất có lực.

Hươu rừng bị mũi tên này bức phải khựng lại, có một khắc chần chờ, Ca Đặc làm sao mà bỏ qua loại cơ hội ngàn năm một thuở này, vội vã giương cung tên bắn ra như lưu tinh, hươu đã kêu lên một tiếng, đã bị bắn trúng cổ mà ngã lăn ra trên mặt đất.

Ca Đặc thúc ngựa tới trước, thầm muốn nhặt lấy hươu, chứng minh là mình giết chết, đột nhiên thấy Tiêu Bố Y vẻ mặt khác thường, khẽ cười nói: "Huynh đài thuật cưỡi ngựa cao minh, bắn tên thì lại không được cao minh như thế".

Hắn nói như thế, Tiêu Bố Y sắc mặt lại đại biến. Ca Đặc trong lòng ngạc nhiên, nghĩ đến hắn thua nên thẹn quá thành giận, cũng không tiện tranh cường, trong lòng thầm nhủ đề phòng thì Tiêu Bố Y lại đột nhiên quay đầu ngựa, nhanh chóng phi trở về.

Ca Đặc không rõ chuyện gì, cũng thả lỏng thân tâm, lần này một khi đã thắng thì cũng không cần lo lắng Tiêu Bố Y nói gì, hắn mới muốn đi tới nhặt hươu, đột nhiên cảm thấy không ổn, theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn ra phương xa, sắc mặt cũng đại biến.

Ở phương xa bụi đất bay cao, mơ hồ có tiếng vó ngựa, xem khoảng không mà bụi đất bay lên, thì dường như có đại quân đang đi tới nơi này.

Hơi kinh ngạc một lát, Ca Đặc vẫn khó có thể tin vào phán đoán của mình, nơi này là địa giới Phó Cốt, đây là địa bàn của Tháp Khắc hắn, Khả Đôn cũng ở nơi này, làm sao lại có đại quan tiến đến?

99. Chương 99: Cầm Vương

Ca Đặc mắt thấy phía trước bụi mù cuồn cuộn, củng không cố nhặt hươu nữa. mà như Tiêu Bố Y nhanh chóng chạy về phía Khả Đôn. nhưng chi một lát như vậy thì đã không thấy bóng dáng Tiêu Bố Y đâu nữa.

Ca Đặc thầm thất kinh, không biết Tiêu Bố Y giục ngựa thế nào mà nhanh nhanh như vậy được, đợi khi hắn về lại vị trí của Khả Đôn. thì phát hiện toàn bộ binh sĩ đều đã lên ngựa đề phòng, thần sắc đăm đăm.

Tiêu Bố Y tới trước một bước, đã sớm thông báo cho Khả Đôn phía trước có dị tượng, các đại thần nhất thời không biết như thế nào cho phải, càng không rõ người tới có ý gì.

"Nơi này sao lại xuất hiện nhiều nhân mã như vậy, mọi người xem, bên trái củng có một nhóm đang đến" Dương Thổ Truân đột nhiên thấp giọng hô lên. sắc mặt khẽ biến.

Mọi người trong lòng phát lạnh, quay đầu lại thì nhìn thấy chẳng những bên phải bụi đất tng bay, mà bên trái củng có tiếng vó ngựa cấp bách, hình thành xu thế xông tới đây. Đại trại Khả Đôn ớ phía sau đội ngủ, sau lưng lại là núi non liên miên, hai đội nhân mã này xông đến. dụng ý không cần nói củng biết, chính là muốn cắt đứt đường lui của Khả Đón.

"Khả Đôn. cách đây không xa có một ngọn núi nhó, thinh di giá lên núi" Tác Kha Đột sắc mặt ngưng trọng, không dám coi thường. "Đối phương đến ý đồ không rõ, thế lại đến gấp, đúng vào lúc Khả Đôn đi săn bắn mà không hề có ý cung kính, hiển nhiên không có ý tốt. Khả Đôn thân thể ngàn vàng, lấy ổn trọng là trên hết, chúng ta tìm nơi thích hợp để thủ, rồi mới thăm dò ý đồ của đối phương".

Dương Thổ Truân xem như quan văn. tuy cùng biết bắn cung cưỡi ngựa, nhưng không có dẫn binh đánh giặc, nói đến Khả Đôn uy vọng củng rất cao, chỉ cần xuất hiện là rất nhiều mâu thuẫn trong các bộ tộc có thể tự giải, nhìn thấy trường hợp này củng không thể trầm ổn bằng Tác Kha Đột.

Tác Kha Đột thân là Đáp Ma Chi, nếu dựa theo quan chế của Tùy triều thì địa vị củng tương đương Lưu Vũ Chu, tự nhiên thường xuyên ứng phó với loại trường hợp này.

Khả Đôn trầm ngâm một lát rồi nói: "Được. Khởi giá, lui lên trên núi".

Các đại thần mừng rỡ, vốn lo lắng Khả Đôn vì thể diện mà không chịu lùi. Hiện tại xem ra củng có sự lo lắng cho bản thân.

Vệ sĩ dưới tay Khả Đôn mỗi người đều tinh anh cường hãn. cách đó không xa có một ngọn núi nhó, củng không tính là cao, Khả Đôn bình tĩnh đi lên trên núi, củng không quên hỏi một câu ai thua ai thắng, khi biết được Ca Đặc bắn chết hươu chi ồ một tiếng, tuy không nói gì, trong lòng lại nghic, Tiêu Bố Y này lấy đại cuộc làm trọng, trên này tuy bại nhưng củng đã thắng một bậc. Bản thân mình vốn bất mãn Bùi Củ xử sự thủ đoạn, năm đó Trướng tôn còn sổng, mưu lược hơn người, giỏi dùng kỳ kế, Đột Quyết thế mạnh nhưng củng bị đánh tan. Hôm nay Trướng tôn đã chết. Bùi Củ tuy củng là nhân tài, nhưng thủ đoạn kém hơn rất nhiều, bản thân là tông thân Tùy thất, được Thánh Thượng ân đức, đương nhiên là tậnn tâm hết sức để mang lại sự an bình, nhưng Bùi Củ lại luôn tự tác chủ trương, lấy ý của Thánh Thượng làm trọng, tuy bới vậy được Thánh Thượng coi trọng, quan hệ với Thủy Tất Khả Hàn lại ngày càng căng thẳng, bản thân mình hiện tại giá nữa củng là một phen khổ tâm, nhưng nào ai biết được? Nghe nói con gái của Bùi Củ là Bùi Minh Thúy tuy thô lồ không kém Khắc Lệ Ti, nhưng củng có mắt nhìn người, Tiêu Bố Y làm Phó lĩnh đội của Bùi Gia thương đội. một đường đến đây, đều được các thương nhân thướng thức, như thế xem ra, Bùi Minh Thúy được Thánh Thượng coi trọng, thay cha xử lý giao dịch giữa Đại Tùy cùng Đột Quyết cũng không có gì lạ.

Tiêu Bố Y không biết tâm tư của Khả Đôn. hắn đã thấy nhiều trận chém giết rồi nên củng không bối rối, thúc ngựa áp hậu. cầu Khiêm Khách cùng Bối Bồi một trái một phải, củng rất bình tĩnh.

Khả Đôn thấy vậy thầm nghĩ Tiêu Bố Y này tuy là áo vài, nhưng chi bằng vào phần bình tĩnh này, thì đã có phong độ của một đại tướng.

Mọi người lên núi, chung quanh cây cối um tùm, quái thạch nhấp nhô, binh sĩ đã sớm nghe theo sự phân phó của Tác Kha Đột, đã tìm nơi hiểm yếu mà thủ, trường đao ra khỏi vỏ, cung tên đã chuẩn bị, ngưng thần chuẩn bị đối phó. Chi là lần này Khả Đôn săn bắn củng không phải là xuất binh, tuy có gần năm trăm người, nhưng trừ đi quan viên lễ nghi, thật ra có thể chiến đấu chi khoảng ba trăm, nhưng thấy bụi mù ớ phía chân trời kia, địch đến ít nhất củng phải trên ngàn người, không khói đều lo sợ.

Tiêu Bố Y nhìn thấy thế tới củng có chút ưu tâm, xa xa nhìn về phía Mông Trần Tuyết, thấy nàng tuy đi theo bên cạnh Khả Đôn. nhưng củng đang nhìn về phía mình, còn đang cười.

Mông Trần Tuyết nhìn Tiêu Bố Y mim cười, rồi quay mặt đi, thần sắc ảm đạm, trong lòng chi nghĩ ta chỉ muốn tiến cử Bố Y với Khả Đôn. để hắn có thể được coi trọng, không nghĩ tới lần này không những bại mà còn lại gặp nguy hiểm lớn. Bố Y nếu gặp nạn. mình có ý tốt nhưng chẳng phải là hại hắn sao. Nghĩ như vậy, Mông Trần Tuyết trong lòng khó chịu, không dám nhìn Tiêu Bố Y nữa. trong lúc nhất thời củng đem an nguy của bản thân gạt sang một bên.

"Trương huynh, địch đến rất đông, làm sao bây giờ?" Tiêu Bố Y thầm nghĩ về phía ba người thật ra không cần lo lắng, cùng lắm là chạy trốn, củng bảo trì được tính mạng, nhưng trước mắt an nguy của Khả Đôn là quan trọng nhất, cầu Khiêm Khách trong lòng Tiêu Bố Y như là thần nhân, cho nên mới hói kế.

Đương nhiên nếu là trước kia, sự sống chết của Khả Đôn củng không đặt ờ trong lòng Tiêu Bố Y đích, cho dù Dương Quảng hắn củng không quan tâm, nhưng hiện tại lợi ích của thương đội có quan hệ đến Khả Đôn. lợi ích của sơn trại lại nằm ờ trên thương đôi, Tiêu Bố Y hắn muốn dẫn các huynh đệ kiếm cơm ăn. trước mắt củng phải có biện pháp bảo hộ Khả Đôn mới được.

Ba người nhìn về phía phương xa, chi thấy bụi vàng cuồn cuộn, khí thế ghê người.

"Bối lão đệ thấy sao?" cầu Khiêm Khách liếc nhìn Bối Bồi. Hắn tuy cải trang nhưng tuổi xem ra vẫn lớn hơn Bối Bồi, xưng hô như vậy củng không tính là vượt quá.

Bối Bồi đối với Tiêu Bố Y tuy không để ý tới, nhưng đối với cầu Nhiêm Khách cũng còn chút khách khí, lạnh nhạt trả lời một câu: "Không biết".

Tiêu Bố Y nhìn thấy Bối Bồi lạnh như vậy, củng không ngoài ý muốn, nhìn thấy cầu Khiêm Khách củng đã nếm mùi muốn cười, thì cầu Khiêm Khách đã lẩm bẩm nói: "Đối phương không hiểu phương pháp hành quân, chẳng qua chi là một đám quân ô hợp".

"Trương đại ca làm sao mà biết được?" Tiêu Bố Y nhịn không được hỏi.

Hắn về đao pháp, bắn tên, thuật cỡi ngựa thì còn biết, còn nói về hành quân bố trận dù sao củng rát là non nớt. Làm hắn kinh ngạc chính là, cầu Khiêm Khách võ công cao cường thì không nói tới, nhưng lại còn tinh thông binh pháp, củng coi như là một kỳ tài. nghĩ lại thì cầu Khiêm Khách trong truyền thuyết của hậu nhân suất lĩnh cả ngàn chiến thuyết, giáp binh mười vạn công chiếm Phù Dư quốc, giết quân chủ tự lập, thì làm sao mà không thông hiểu phương pháp bố trận hành quân?

"Hành quân năm ớ mã lực," cầu Khiêm Khách khẽ cười nói: "Tiêu huynh đệ tinh thông điều khiển ngựa, đương nhiên củng biết đạo lý này. Khừng người này xa hơn mười dặm, lại phóng ngựa phi nhanh, dĩ nhiên là khí thế bức người, nhưng nếu là một trận chiến mà không thắng, sẽ khó tránh sĩ khí sa sút, mã lực suy bại, mưu tính không thành. Tác Kha Đột lựa chọn cố thủ chính là vì đạo lý này".

Tiêu Bổ Y gật đầu, "Một tiếng trống làm tinh thần hãng hái. hai thì suy mà ba thì kiệt. Ta nghĩ chi cần có thể cố thủ được sau vài lần công kích, là có thể có cơ hội xoay chuyển".

Cầu Khiêm Khách gật đầu không nói.

"Nói không chừng bọn họ tự tin một trận tất thắng, cho nên không tiếc mã lực" Bối Bồi ớ một bên xen vào nói: "Nói đến xem bụi đất bay cao. đổi phương người đông thế mạnh. ít nhất củng phải cả ngàn người, bọn họ lấy thịt đè người tự nhiên không cần lo lắng gì nhiều".

Cầu Khiêm Khách khẽ cười nói: "Bối lão đệ chỉ thấy bọn họ làm cho bụi đất bay lên. nhưng không có lưu ý bụi đất bay lên tán loạn không chinh tề, đây là biểu hiện chúng tâm không chinh tề. Hơn ngàn người đà là khó khống chế, người dẫn đầu thật sự không tính là cao minh gì, xem ra chi là người nóng nảy khoái đấu đá. Chẳng qua Tác Kha Đột nghĩ đến nơi này cách doanh trại Khả Đôn không tính quá xa, hy vọng lấy ổn cầu thắng thật ra đã là hạ sách".

"Ta lại cảm thấy cao minh," Bối Bồi trề môi nói: "Cho dù là ta, củng chi có thể nghĩ đến phương pháp cố thủ. Không biết nếu là Trương huynh thì có cao kiến gì?"

Bối Bồi tuy ngữ khí trào phúng, nhưng một câu Trương huynh vẫn có ít nhiều tôn kính.

Tiêu Bố Y nghe thấy lại càng khâm phục, chỉ là phương pháp nhìn bụi gì đó, hắn một chút củng không thông, chi thấy ớ phương xa bụi vàng mù mịt, làm sao nhận ra được cái gì tán loạn không chinh tề, thông qua bụi đất biến hóa mà phân tích tính cách của người cầm đầu lại làm cho hắn chưa bao giờ nghĩ tới, thầm nghĩ danh tướng từ xưa đúng là có chồ hơn người, xem ra chẳng qua là liệu địch như thần, lại không biết bốn chữ này củng không phải ai củng có thể làm được, nếu không phải được cầu Khiêm Khách giảng giải, hắn làm sao hiểu được mấy cái đạo lý đối địch này.

Cầu Khiêm Khách nghe Bối Bồi đáp. khẽ cười nói: "Đối phương dẫn binh như thế chi thích đánh nhau tàn nhẫn, quá nửa là lấy tính khí làm trọng, lần này chắc chắn là vị giận mà tới, chẳng lẽ Tác Kha Đột còn hy vọng dùng đạo lý để lui địch? Tác Kha Đột nếu cố thủ, dĩ nhiên quân địch khó có thể cầu thắng, nhưng nếu cứ tiếp tục đánh, hai bên sẽ không khói tổn thất thảm trọng, chi đổi với điểm này thì kế cầu ổn đã là cực kỳ hung hiểm".

Bối Bồi nghe đến nhập thần, nhịn không được hói, "Vậy thượng sách là gì?"

"Binh pháp như mây, phàm khi chiến đấu, lấy chánh hợp, lấy kỳ thắng, xuất kỳ bất ý mà chế thắng, chẳng qua người dẫn binh tài trí củng bình thường, như ta dẫn binh, nhìn qua đã biết hư thực của đối phương, quá nửa là phân ra mấy người mai phục trên đường, mưu đồ bắn chết người cầm đầu của đối phương, người này một khi chết, sĩ khí tất không còn. quân địch không chiến mà bại".

Bối Bồi ngẩn ra hồi lâu mới nói: "Nhưng hiện tại hình như đã muộn".

Khi hắn nói đã muộn, hai lộ binh mã trái phải đã hội hợp thành một chồ mà xông tới, cờ xí đã có thể thấy được.

"Là cờ của Bạt Dà cổ" Tác Kha Đột đột nhiên hô lên một tiếng.

Các đại thần đều ồ lên. Khả Đôn củng nhíu mày. Ca Đặc có vẻ bất an. mọi người vẻ mặt khác nhau. Khắc Lệ Ti đã lớn tiếng nói: "Nhất định là tiểu tử Mạc cổ Đức kia, hắn bất mãn Khả Đôn an bài, lúc này mới hưng sư vấn tội, Mầu hậu, người để cho con xuống núi đi nói chuyện với hắn".

"Không có quy củ" Khả Đôn thấp giọng mắng: "Lui ra".

Khắc Lệ Ti nhìn thấy Khả Đôn tức giận, củng không dám nhiều lời mà lui sang một bên, trợn mắt nhìn Ca Đặc Tháp Khắc. Ca Đặc chi nhíu mày không nói, trên núi tất cả đều im lặng.

Binh mã đến cực nhanh, trong giây lát đã đến dưới chân núi, một người từ trong đám người xông ra, tay cầm trường mâu, trường cung trên yên, cảm xúc kích động, hướng lên trên núi chi chò lớn tiếng hô hét cái gì đó, mặt mày giận dữ.

Người nọ xa xa nhìn lại dáng người tráng kiện, mặt đầy râu phảng phất giống như cầu Nhiêm Khách vậy, Tiêu Bố Y trong lòng buồn cười, thầm nghĩ đều râu ria, nhưng kém nhau quá xa.

Bối Bồi một bên lẩm bẩm: "Vương tử Mạc cồ Đức Bạt Dă cổ trước nay vẫn cầu hôn với Khăc Lệ Ti, chăng qua Khả Đôn đối với hăn cũng không thưởng thức, Khăc Lệ Ti cũng cảm thấy hãn không tuấn tú bằng Ca Đặc".

"Ta cảm thấy Khắc Lệ Ti cũng không đến nồi nông cạn như thế" Tiêu Bố Y cười nói.

Bối Bồi liếc nhìn hăn, "Ngươi nói chuyện cũng không hiểm đau lưng, Tiêu h h xem ra cũng không tiêu sái, cho nên ờ một bên nói lời châm chọc? Ngươi nếu mặt mày cũng giống như Mạc Cố Đức, ngươi xem có người

nào thích ngươi không?"

Tiêu Bố Y sờ sờ mặt mình cười khổ, "Hình hiện tại cũng không có ai thích ta mà".

Cầu Nhiêm Khách vốn xấu xí, cũng không đê ý tới chuyện hai người đàm luận về tướng mạo, chi mim cười, ánh măt đảo tới đảo lui trên người hai người.

Bối Bồi có chút khựng lại, muốn nói cái gì đó, rốt cuộc chi nói: "Lần này Khả Đôn kiên quyết đem Khăc Lệ Ti gả cho Ca Đặc, vô hình chung đã chọc giận Vương tử Mạc cố Đức, hiện tại quan hệ của Khả Đôn cùng Bạt Dã cố tộc cũng căng thăng. Chi không nghĩ đến Mạc cố Đức lại biết tin Khả Đôn đi săn băn, lại dám hưng binh xâm phạm, xem ra là muốn ngọc thạch câu phần".

Tiêu Bố Y thấp giọng hỏi cầu Nhiêm Khách: "Đại ca có diệu kế gì không?"

Thật ra với ý tưởng của hắn, tuy không có phục binh ám sát Vương tử Mạc cố Đức, nhưng bằng vào thân thủ của cầu Nhiêm Khách, giết chết Mạc cố Đức tuyệt đối không thành vấn đề. Mấu chốt là xem hăn có chịu ra tay hay không thôi. Tiêu Bố Y cũng tự biết rõ, biết đối phương có cả ngàn người, lần trước chỉ mới mấy chục người mà mình đã chật vật chịu không nổi. Hôm nay tuy có tiến bộ, nhưng nói về ám sát, thì nếu không phải là cầu Nhiêm Khách thì cũng không ai dám cam đoan có thế thành công, cầu Nhiêm Khách là người chứ không phải là thần, chuyện ám sát hung hiểm phi thường, cho nên Tiêu Bố Y cũng không tiện nói thăng ra.

"Diệu kế?" Cầu Nhiêm Khách cau mày,"Thật ra mấy cái gút măc của người thảo nguyên này ta không muốn can dự, như nói diệu kế, thi nên đế Khả Đôn nghĩ mới đúng".

Bối Bồi hừ lạnh một tiếng, "Thì ra các hạ cũng chi là nói miệng, bất quá cũng chi là một nhà chiến lược suông".

Cầu Nhiêm Khách mim cười, "Chi là nói miệng cũng tốt, có thế dụng binh cũng thế, Trương mô chăng qua chỉ là dân áo vải, cũng không muốn đi chịu chết. Bối lão đệ chăng lẽ có diệu kế lui địch gì, hoặc là muốn đơn thân độc mã đi ám sát Mạc cố Đức? Nếu như vậy, ta cũng có thế khua chiêng đánh trống mà trợ uv cho ngươi".

Bối Bồi hừ lạnh một tiếng,"Ta đi ám sát thi có gì là không thế?" Bối Bồi biết cầu Nhiêm Khách này rất không đơn giản, lại vân muốn thử dò nông sâu, nhưng lần này khích tướng không thành, lại bị cầu Nhiêm Khách chọc giận, xem bộ dáng thật muốn xuống núi đi ám sát Mạc Cố Đức. Hăn cũng hiếu được, chỉ cần Mạc cỏ Đức chết đi, quần khấu vô thủ, quân địch tự nhiên không công mà tự bại, nhưng thấy dưới chân núi trường mâu rậm rạp như rừng, hàn quang lấp lánh chói măt, cho dù là hăn tài cao gan lớn, cũng có chút khiếp đàm.

"Thì ra Bối lão đệ cũng chỉ là nói miệng, cũng làm cho tại hạ mở rộng tầm măt" cầu Nhiêm Khách vân cười nói.

Bối Bồi oán hận dậm chân, cũng không liều mạng xuống núi, mà chỉ đi sang một bên ngồi xuống, chi là hai tay vân năm chặt, hiến nhiên trận này thua nhưng trong lòng vân chưa phục.

Cuộc tranh luận ở mặt kia cũng đã có kết quả, Mạc cố Đức cô lý cô lố nói tiếng Đột Quyết, Tiêu Bố Y một câu cũng không hiếu, lại thấy hăn rống lớn lẻn, trường mâu trong tay vung lên, binh mã ở phía sau đã xông lên trên núi.

Tiêu Bố Y chỉ có thế lăc đầu, tình là một trong những thứ hại người nhất, tiếu tử này chi vì tình mà tìm sống tìm chết, loại này đại động can qua này thật ra là hăn lần đầu tiên nhìn thấy.

Mạc Cố Đức ỷ vào số đông, thủ hạ thúc kèn, binh mã xung phong đã giương cung băn tên, loạn tiên hướng lên trên núi mà phóng tới. Binh sĩ trên núi bị loạn tiên áp không ngấng đầu lên được, chỉ có thế dựa vào địa thế mà kháng cự. Bên cạnh Khả Đôn đã sớm có mười mấy người cần thuân đế che chăn loạn tiên.

Khả Đôn vần đứng ờ sườn núi, mày cau lại, mấy đại thần còn lại cũng không có may mắn như vậy. Bọn họ đi săn băn, làm sao nghĩ đến sẽ có loại tình huống này, khiên chăn chuân bị không đủ, chi có thế tự tìm chô đế tránh né loạn tiên, có thế đứng ở bên cạnh Khả Đôn chi có một mình Lưu Văn Tĩnh.

Tiêu Bố Y khi ở trong trướng nhìn thấy người áo xanh ở xa xa, lần này hăn đi theo Khả Đôn săn băn như là cái bóng vậy, Tiêu Bố Y biết hăn là vệ sĩ của Khả Đôn, nói vậy võ công cao cường, thấy vẻ mặt hăn lạnh lùng, chi đứng nhìn trận chiến, chăc là ỷ vào tài cao gan lớn.

Mạc Cố Đức lợi dụng ưu thế mưa tên dày đặc ngăn chận hộ vệ trên sườn núi, thủ hạ hô lớn một tiếng đã vọt tới tầng phòng hộ thứ nhất do Tác Kha Đột bày ra.

Khả Đôn lần này mang theo binh sĩ vốn ít, chi dựa vào địa thế mà phòng thủ.

Nhân số ờ tầng phòng ngự thứ nhất không ít, cũng xông lên nghênh chiến. Mấy trăm người nhập lại với nhau thành một mảng đen thui. Binh lính ở dưới chân núi thấy vậy, sĩ khí đại chấn, thúc kèn thúc trống cố vũ. Cận chiến kịch liệt, một lát sau hai bên đã thiệt hại thảm trọng. Binh sĩ dưới tay Tác Kha Đột tuy tinh nhuệ, nhưng dù sao nhân số chênh lệch nên đã liên tục lui về phía sau, thế khó mà chịu được lâu.

Tác Kha Đột có chút khẩn trương, bước nhanh đến bên cạnh Khả Đôn, gấp giọng nói: "Khả Đôn, mời người di giá lên cao, hộ vệ săp phải chống đờ rồi".

Ca Đặc cũng khuyên nhủ: "Khả Đôn, người thân thế ngàn vàng..

Hăn lời còn chưa dứt, Khả Đôn đă lạnh lùng nói: "Các ngươi một cái Đáp Ma Chi, võ tướng dưới trướng của ta, một được xưng là dũng sĩ đệ nhất Phó cốt, chăng lẽ đế người ta công lên dế dàng như vậy sao?"

Tác Kha Đột trên mặt xấu hổ, Ca Đặc săc mặt đại biến, 'sát' một tiếng rút trường đao ra, hướng tới chô binh sĩ giao phòng mà phóng đi. Tác Kha Đột cũng lấy một thanh trường mâu trong tay binh sĩ, rống to mà lao xuống.

Tiêu Bố Y cũng không nghĩ đến Tác Kha Đột cũng dũng mành như thế, nhìn thấy hăn cầm trường mâu trong tay sát nhập quân địch, thế không ai địch nổi. Ca Đặc trường đao chợt lóe, đã chém chết một gã hộ kỳ của quân địch, trường đao lại lóe lên, đã chém gãy lá cờ xuống đất.

Cờ cũng chính là quân uv, quản địch thấy cờ bị gãy sĩ khí nhất thời sa sút, binh sĩ của Khả Đôn nhìn thấy Trưởng quan cùng Tháp Khăc dũng mành như thế, đều gầm lên một tiếng mà xông lên, môi người lấy một địch mười.

Sơn đạo dù sao cũng không bằng bình nguyên, xung phong bất lợi, quân địch bị uy thế của hai người chấn nhiếp, đều rút lui về phía sau. Tác Kha Đột đoạt lại được trận địa, cánh tay vung lên, hậu quân đều băn tên ra truy đuòi địch quân, trong giây lát đã đánh lui đợt tấn công thứ nhất của Mạc cố Đức.

Tiêu Bố Y cách đó không xa nhìn trọn mắt há hốc mồm, đợt tấn công thứ nhất của Mạc cố Đức không thành công phải rút lui. Đây là chuyện hăn nên cao hứng, nhưng lại thấy khăp nơi trên đất là thi thế, mặt núi đã bị máu tươi nhiêm hồng, không khòi ngạc nhiên. Hãn tuy đă kinh qua mấy lần chém giết, nhưng tình huống cận chiến thương vong nhiều như thế vân là lần đầu tiên nhìn thấy.

So với việc Bối Bồi dùng nò xa giết chết mười mấy tên mã phi mà nói, thì còn làm kinh động lòng người hơn nhiều, mùi máu tươi trong không khí truyền đến, Tiêu Bố Y trong lòng cũng khỏ mà chịu được.

Loại chém giết thảm thiết ờ thời đại này, cũng là quá mức tầm thường, mạng người như cò cây, cường quyền mới có thế sống. Không muốn chết thì chi có thế mạnh hơn người khác.

"Tiêu huynh đệ, cơ hội của đệ đã đến rồi đó" cầu Nhiêm Khách thấy tình cảnh như vậy gương mặt vân bình tĩnh.

"Cơ hội, cơ hội gì?" Tiêu Bố Y ngạc nhiên.

"Đương nhiên là cơ hội ám sát Mạc cố Đức, chỉ là xem đệ có gan hay không thôi" cầu Nhiêm Khách khẽ cười nói.

Tiêu Bố Y cười khổ, "Đại ca người đã quá đề cao đệ, đệ tuy có han, nhưng thực lực lại quá yếu".

Cầu Nhiêm Khách thấp giọng thì thầm vài câu, Tiêu Bố Y có chút kinh ngạc, hồi lâu mới nói: "Vậy cũng cần phải Khả Đôn chấp thuận mới được" Hãn lời còn chưa dứt, thì ờ bên kia vệ binh đã chạy tới nói: "Tiêu Bố Y, Khả Đôn muốn gặp ngươi".

Tiêu Bố Y liếc nhìn cầu Nhiêm Khách, thấy hăn mim cười không nói, trong lòng khâm phục, lại có chút lo sợ. Biện pháp của cầu Nhiêm Khách nghe ra có vẻ to gan lớn mật, làm cho người ta sợ hãi, trực tiếp đi giết Mạc cố Đức, giành lấy sự thưởng thức của Khả Đôn! Tiêu Bố

Y không chút không nghi ngờ cầu Nhiêm Khách có bản lãnh này, nhưng hăn lại bảo mình đi làm, hăn chi giúp một tay! Neu không biết bản lành của cầu Nhiêm Khách, hăn quá nửa sẽ cho rằng đó là một ý niệm điên cuồng, nhưng cho dù biết rõ bản lành của cầu Nhiêm Khách, hăn cũng bị ý niệm này làm cho kinh hãi không thôi.

Cho đến khi đến trước Khả Đôn, Tiêu Bố Y mới phục hồi lại tinh thần. Mới vừa rồi tuy đã đánh lui được quân địch, nhưng Tác Kha Đột cũng bị vài vết thương nhẹ, Ca Đặc cũng không bị thương, chỉ là cả người đầy máu, Khăc Lệ Ti đứng ở bên cạnh hăn, quan tâm không thôi, không chút che dấu sự ái mộ.

Mọi người tuy thăng trận này, nhưng lại thấy thanh thế quân địch không giảm, thì đều có chút uế oải, chỉ có Khả Đôn vân bình tĩnh như bàn thạch, "Tiêu Bố Y, ta thấy ngươi trấn tĩnh tự nhiên, không biết có kế lui địch hay không".

Tiêu Bố Y không hề khách khí, ôm quyền nói: "Khả Đôn, tại hạ cũng có một phương pháp, cũng không biết là có khả thi hay không".

Mọi người ngạc nhiên, vốn tưởng rằng Khả Đôn chi thuận miệng hòi, Tiêu Bố Y này làm sao mà có kế sách lui địch, Khả Đôn hòi như vậy chỉ là cầu may mà thôi, không nghĩ đến Tiêu Bố Y lại mạnh dạn như thế.

"Ố?" Khả Đôn gật đầu, "Cứ nói đừng ngại".

"Quân địch từ Bạt Dã cố vô thanh vồ tức đi tới Phó cốt, nhiều ít cũng có chút kiêng kị" Tiêu Bố Y giờ khăc này thật ra hết sức tỉnh táo, "Huống hồ đường xa mòi mệt, trong lòng vốn đối với Khả Đôn cũng kính sợ, hôm nay chi vì bức hôn mà đại động can qua, quá nửa là nhất thời xúc động".

"Ngươi nói vậy là có ý gì?" Khăc Lệ Ti rất bất mãn, "Chăng lẽ bọn họ mạo phạm Khả Đôn là đúng?"

Khả Đôn phất tay ngăn không cho Khăc Lệ Ti nói nừa, gật đầu nói: "Ngươi nói không sai, Mạc Cố Đức nếu không xúc động lô mãng, hăn cũng là một lựa chọn của Khăc Lệ Ti. Chăng qua hăn như vậy, ta vạn vạn lần không thế đáp ứng hăn bức hôn, bằng không ta làm sao mà có chô đặt chân được? Ngươi nếu bảo ta thương lượng với hăn, thì cũng không cần đề xuất nừa".

"Một khi đã giải hòa không thành, Bố Y cũng có một biện pháp khác" Tiêu Bố Y trầm giọng nói:"Doanh trại Khả Đôn cách nơi này không xa, tinh binh trong doanh trại cũng thừa sức đối phó với những người này, cho cần cho người xông ra khòi trùng vây, đi gọi cứu binh, cũng đủ làm cho quân địch ờ dưới chân núi sợ hãi".

Tác Kha Đột đang băng bó vết thương, đang muốn tranh thủ sự đồng tình của Khả Đôn, nghe được kế hoạch của Tiêu Bố Y, liên tục cười lạnh, "Tiêu Bố Y ngươi cho rằng ai có thế đảm nhiệm?"

"Người có thế đàm nhiệm cũng không tính là nhiều" Tiêu Bố Y khẽ cười nói.

"Nói như vậy ngươi khăng định là một trong số đó?" Khăc Lệ Ti ờ một bên oán khí không có chô phát tiết. Nàng cảm thấy Tiêu Bố Y này thật sự có vận răm chó, mới thua một trận lại làm như không tính, mà căm đầu chạy trờ về thông báo quân tình. Vừa rồi Ca Đặc đỏ máu chiến đấu, không biết Tiêu Bố Y trốn ờ nơi nào, giờ lại xuất hiện uy phong tám hướng.

Nừ nhân nếu thích một nam nhân, không nói lý do, còn nếu chán ghét, cũng không nói lý do. Khăc Lệ Ti cũng không phải là thật tình chán ghét Tiêu Bố Y, mà cảm giác Tiêu Bố Y là cây đinh giừa nàng và Tháp Khăc, rất là khó chịu cần phải nhô đi.

Tiêu Bố Y nhìn thấy Khăc Lệ Ti muốn lôi kéo mình vào, thầm nghĩ thật ngốc nghếch. Lúc này bảo vệ tính mạng là quan trọng hơn. Neu không phải ta làm ăn còn phải dựa vào Khả Đôn, nàng nghĩ săc đẹp cùng quyền thế của mẹ nàng quan trọng hơn tính mạng của ta sao?

"Ta đương nhiên không tính là người đảm nhiệm," Tiêu Bố Y tận lực làm cho giọng điệu hòa hoàn, "Người đi cầu cứu binh thì phải có võ công cao cường, tiếp theo còn phải huy động nhân mã, Bố Y bất tài, không thế đảm nhiệm".

“Vậy ngươi cho rằng ai có thế đảm nhiệm?” Khả Đôn hòi.

Tiêu Bố Y liếc nhìn Tác Kha Đột. Tác Kha Đột thiếu chút nừa muốn bóp chết Tiêu Bố Y, chi sợ hăn nói ra tên mình. Đột phá trùng vây tuyệt đối không phải là chuyện tốt lành gì, thực có thế là cứu binh còn chưa kịp đến, Diêm vương đă đến rồi, Tiêu Bố Y cũng thật ác tâm, một câu bất tài liền đem người khác đây vào tử địa, còn bản thân mình thì ờ ngoài xem náo nhiệt.

“Tác đại nhân thật ra cũng là một lựa chọn tốt, chăng qua...” Tiêu Bố Y một câu lôi Tác Kha Đột ra, rồi lại ngừng nửa chừng.

..Đại nhân có thương tích, lại phụ trách điều động vệ binh vệ, cũng không thế đi”.

Tác Kha Đột mạnh mẽ đứng lên, trầm giọng nói: “Neu thật sự không có người thích họp. Lão phu cũng nguyện ý liều mạng đi gọi cứu binh” Hăn nói đếu câu lão phu liều mạng, cũng hơi chút xoay người, ánh mắt đă nhìn về phía Ca Đặc, Tiêu Bố Y giòi hiếu ý người liền nói: “Ta tính đi tính lại, người thích họp nhất chính là Ca Đặc Tháp Khăc. Chi là việc này rất nguy hiếm, ta chi sợ...”

Hăn nói tới đây thì không nói nừa, Ca Đặc đă đột nhiên đứng lên, “Khả Đôn, Ca Đặc nguyện đi thinh cầu cứu binh, vượt lửa qua sông, không chút do dự”

Lòng của nừ nhân sâu như đáy biển một chút cũng không sai, Khăc Lệ Ti vừa rồi chi sợ Tiêu Bố Y chiếm công của Ca Đặc, nhưng lúc này lại chỉ sợ Tiêu Bố Y không chiếm lấy, nàng tuy hào phóng nhưng cũng không phải là ngu ngốc, biết dưới chân núi có cả ngàn người, muốn xông ra ngoài còn không phải là bị băn thành nhím sao, “Tiêu Bố Y, đi gọi cứu binh có nguy hiếm không?”

Tiêu Bố Y cười nói: “Nguy hiếm đương nhiên là nguy hiếm, nhưng là vì an nguy của Khả Đôn, chúng ta là thần tử cho dù là núi đao biển lửa cũng phải xông qua”.

Ca Đặc thiếu chút nừa là ngất đi, Tác Kha Đột thoát trách nhiệm, thật ra cũng cảm tạ Tiêu Bố

Y đã bảo hộ cho mình, ngưng trọng nói: “Bố Y nói không sai”.

“Ca Đặc phải xông pha núi đao biển lửa cũng không chối từ, Tiêu Bố Y ngươi là dũng sĩ Đại Tùy, chăng lẽ chỉ xem náo nhiệt mà không làm gì?” Khăc Lệ Ti nhìn Khả Đôn nói: ”Mâu hậu..

“Tại hạ đương nhiên sẽ không chỉ xem náo nhiệt” Tiêu Bố Y cung kính nói: “Tại hạ cũng muốn vì cầu cứu binh mà xuất ra một phần sức”.

“Ổ?” Khả Đôn ánh mắt chóp động, “Ngươi còn có chủ ý gì?”

”Ca Đặc mạo hiếm lao xuống quá nửa là nguy hiếm, tại hạ thầm nghĩ trước tiên phải thu hút sự chú ý của quân địch trước, phản khách làm chủ, làm bộ như ám sát Mạc cố Đức, như vậy sẽ đem sự chú ý thu hút lên trên người ta, Ca Đặc phá trùng vây ra ngoài có lẽ sẽ ít nguy hiếm

hơn”.

Tiêu Bố Y lời này vừa nói ra, mọi người đều biến săc, ám sát Mạc cố Đức, chuyện này thật sự là gan lớn tới trời. Ai cũng không thế ngờ, Tiêu Bố Y nhìn như mà người văn nhã lại to gan lớn mật như vậy, giữa trùng vây, còn muốn đưa ra loại ý tưởng như vậy, hơn nừa còn tự thân hành động.

Khăc Lệ Ti khỏ có thế tin hòi, “Vậy ngươi không phải càng nguy hiếm hơn sao?”

Tiêu Bố Y cười nói: “Tại hạ chính vì lấy việc ám sát, hấp dẫn sự chú ý của quân địch, thành công hay không, Bố Y thật sự cũng không dám cam đoan”.

Khả Đôn trầm mặc hồi lâu, lúc này mới nói: “Tiêu khanh gia gan góc phi thường, chỉ mong ngươi mã đáo công thành”.

Hăn nói như vậy, không thế nghi ngờ đã chấp nhận đề nghị của Tiêu Bố Y. Tiêu Bố Y thầm nghĩ, muốn ta liều mạng, áo vải cũng biến thành thân gia.

Mọi người đều tĩnh lặng, ánh măt nhìn Tiêu Bố Y đă hoàn toàn khác. Khong phải nhìn như là kẻ ngu ngốc nừa, mà là đầy vẻ tôn kính, Ca Đặc phá vây đương nhiên nguy hiếm, nhưng giống như Tiêu Bố Y xông vào

vòng vây thi chỉ có thể là liều mạng, người này bề ngoài văn nhã, nhưng một thân nhiệt huyết nào có thua gì chí sĩ Yen Triệu?

Tiêu Bố Y mới vừa quay ngựa, Tác Kha Đột đột nhiên nói: "Chậm đã" Tiêu Bố Y nghĩ hăn đến lúc này còn muốn tranh công nữa sao, khó hiểu quay đầu lại hòi, "Tác đại nhân có gì phân phó".

"Hai người các ngươi cũng là thế đơn lực bạc," Tác Kha Đột thờ dài một tiếng, "Bố Y nói kế phản khách làm chủ rất là xảo diệu, chẳng qua mạo hiểm ám sát, quá nửa là cửu tử nhất sinh".

Mông Trần Tuyết trong lòng đau xót, nước măt thiếu chút nữa là đã chảy ra, nàng đã nhiều lần thấy Tiêu Bố Y lấy thân phạm hiểm, trong chết cầu sống, nhưng lúc này đây không thế nghi ngờ là lúc hiểm ác, cửu tử nhất sinh nhất. Trên thực tế cơ hội sống sót rất ít. Nàng không nghĩ đến mình vì cầu công cho Tiêu Bố Y thì lại gây họa cho hăn, trong lòng đã sớm quên Mông Trần tộc, chỉ nghĩ tới hăn nếu chết, bản thân cũng không muốn sống nữa.

"Tác đại nhân có diệu kế gì?" Tiêu Bố Y không chút nóng vội nói.

"Ta phân ra hai đội kỵ binh, trước làm kế nghi binh đem cờ trái phải xông ra phá vây, làm cho bọn họ nghĩ đến Khả Đôn có trong đó, nhất định truy kích" Tác Kha Đột trầm giọng nói: "Như vậy có thế phân tán lực lượng cùng sự chú ý của họ. Bố Y mới thừa cơ hội này mà xông đến ám sát, trong lúc hôn loạn, Ca Đặc cũng có thế xông ra khòi vòng vây".

Mọi người đều nói: "Ke này cũng thật hay".

Tiêu Bố Y cầm một thanh trường mâu, hai cung cứng, hai túi tên, một túi đế ở trên yên, túi kia đeo ờ trên người, không chút lộn xộn.

Mọi người thấy hăn đi chịu chết mà không chút sợ hãi, đều không khòi khâm phục. Lại không hiếu hăn tại sao lại đem theo tới hai cây cung cứng. Đợi khi thấy cầu Nhiêm Khách như viên hầu ân thân dưới bụng ngựa, lúc này mới giật mình hiểu ra, cũng không hòi gì. Bọn họ không biết rõ về Cầu Nhiêm Khách, thầm nghĩ thi ra Tiêu Bố Y còn có hậu chiêu, có thêm một người có lẽ là dùng chiêu xuất kỳ bất ý, cũng không rồ sẽ có hiệu quả hay không.

Bối Bồi nắm chặt nắm tay, cũng không nói lời nào, cũng không ra tay hồ trợ, chi là trong mắt có vẻ tiếc hận, hiến nhiên cũng cảm thấy Tiêu Bố Y thật sự cầu công không cần thiết, không có lý trí.

Tiêu Bố Y Ca Đặc đều đã chuân bị ỏn thòa. Tiêu Bố Y cười ngựa xuống núi trước, quân sĩ dưới chân núi đang chuân bị tấn công lần thứ hai, nhìn thấy trên núi chậm rãi có một người một ngựa đi xuống, trong lòng ngạc nhiên, không rõ là chuyện gì.

Tiêu Bố Y đi tới phạm vi trường cung băn tới, lúc này mới dừng lại, hạ trường cung tới, bình tức lại cảm giác khân trương.

Ai cũng sợ chết, hăn cũng không ngoại lệ, nhưng hãn không cảm thấy mình sẽ chết, hãn tín nhiệm Cầu Nhiêm Khách, cũng tin tưởng sinh cơ cũng phải do mình liều mạng mới có thế có được.

Mạc Cô Đức ở xa xa nhìn thấy, cũng mờ mịt, nhìn thấy Tiêu Bố Y đứng tại đó, nghĩ đến hăn đang khiêu khích, trường mâu trong tay giận dừ vung lên, ra lệnh thủ hạ băn tên.

Chi là Tiêu Bố Y đã tính chuân khoảng cách, tên đã số là rơi xuống trước mặt, có thế tới nơi thì cũng đã hết lực, bị hăn hất vãng đi. Mạc cố Đức nối giận gầm lên một tiếng, kèn thỏi lên, binh sĩ đang muốn xung phong, đột nhiên thấy hai đội nhân mã phía sau Tiêu Bố Y lao xuống, đầu lĩnh cầm cờ một trái một phải dọc theo chân núi mà xông xuống.

Quả không ngoài Tác Kha Đột tính kế, Mạc cố Đức nghĩ đến Tiêu Bố Y là dụ địch, ra lệnh một tiếng, binh sĩ dưới tay ngừng xung phong, mà phân ra hai đội ngăn đón, Tiêu Bố Y dưới sự lôn loạn của binh mã đối phương, đã thúc ngựa, toàn lực xông vào trận địch.

Trên núi chỉ thấy một đạo thanh vân ào xuống, không khỏi rung động, tuy tất cả đều cho rằng Tiêu Bố Y làm việc này tuyệt đối là đi chịu chết, nhưng thấy hãn phóng ngựa đi nhanh như vậy, cũng đã có hy vọng hăn có thế giết được Mạc cố Đức!

Ca Đặc lúc này mới chân chính kiến thức thuật cời ngựa của Tiêu Bố Y, trong lòng hô thẹn, hiếu được khi nãy săn hươu là hăn nhường mình. Neu khi nãy săn hươu hãn cũng dốc toàn lực như vậy, cho dù một mũi tên không trúng, mình tuyệt đối cũng sẽ không có cơ hội gì! Cũng không nghĩ nhiều, Ca Đặc vội thúc ngựa tìm kiếm nơi binh lực yếu nhất, trong lòng thầm nghĩ, Tiêu Bố Y nếu không chết, mình cũng có thế cùng hãn kết giao bằng hữu.

Hai đội kỵ binh phân tán sự chú ý của quản sĩ dưới chân núi, nhưng chi một lúc là đã có khá nhiều binh sĩ phát hiện Tiêu Bố Y vốn tưởng chỉ là con rối đứng chơi lại ngang nhiên thúc ngựa xông tới, không khòi lớn tiếng hô quát, bọn họ thật sự nghĩ không ra còn có người tới đây đế chịu chết.

Tiêu Bố Y không chờ bọn chúng phản ứng lại, đã sớm giương cung lắp tên, ra sức một tên băn xuyên qua nhằm thăng vào Mạc cố Đức. Khi hãn băn tên nhiều ít cũng có chút kinh ngạc, lần này kéo cung lăp tên, cũng không phí bao nhiêu khí lực. Trên thực tế khi băn hươu hăn đã phát hiện ra điếm này, chi là bị quản địch làm cho nhất thời quên đi. Chăng lẽ Dịch Cân kinh có hiệu quả thần kỳ như thế, luyện đã có tác dụng?

Mạc Cố Đức ngân ra, tay huy trường mâu, hét lớn một tiếng đón đờ mũi tên, 'càng' một tiếng vang lên, mũi tên không bị hất văng đi mà chỉ hơi lệch hướng một chút, bay sạt qua cố của Mạc cố Đức.

Mạc Cô Đức bị mũi tên làm cho toàn thân toát mồ hôi lạnh, chi cảm thấy mũi tên này lực đạo vô cùng lớn, thiếu chút nừa đã lấy mạng mình. Không đợi Mạc cô Đức phân phó, các binh sĩ đều giương cung, nhất tề hô một tiếng, tên đã băn ra như ong, không khí trong một khăc này cơ hồ bị xé rách!

Tiêu Bố Y rung động, thầm nghĩ đúng là lăo tử quăng cho các ngươi một cái lá cây, các ngươi lại trả lại cho lão tử nguyên một khu rừng.

Lần này so với lần trước đối phó ba người Tháp Cách hoàn toàn khác biệt. Tên băn dày đặc cơ hồ không thấy bầu trời, khi hăn vọt tới chi làm theo lời cầu Nhiêm Khách, bất chấp tất cả mà tiến lên, cũng không suy nghĩ nhiều, hăn thật sự rất tín nhiệm cầu Nhiêm Khách!

Không chờ hăn suy nghĩ nhiều, một cánh tay đã năm ngang thăt lưng của hãn, khẽ quát một tiếng, "Cẩn thận".

Nghe ra là thanh âm của cầu Nhiêm Khách, Tiêu Bố Y không kịp suy nghĩ thì đã đằng vân giá vũ bay lên, như thương ưng thoát khòi lưng ngựa, trong không trung bay về phía Mạc cố Đức, nhìn thấy vô số mũi tên lướt qua dưới chân mình, một khăc này trong lòng như trong giấc mộng.

Chi là nghe được tiếng Thanh Tiêu hí thảm phía sau, Tiêu Bố Y trong lòng sầu thảm, biết tên dày đặc như vậy, cầu Nhiêm Khách có lẽ không việc gì. Thanh Tiêu thì không thế may măn thoát khòi. Thanh Tiêu cùng hăn vào sinh ra tử, sớm đã như là bằng hữu, nghe nó hí thảm tựa hồ tiên biệt, không khòi đau lòng.

Trên núi mọi người nhìn thấy Tiêu Bố Y phóng lên không như du long tại thiên, như chim tự do bay lượn, đều kinh ngạc khó có thế tưởng tượng. Người áo xanh bên cạnh Khả Đôn săc mặt vốn trơ trơ, nhìn thấy xa xa như thế thấp giọng hô lên: "Trên đời còn có khinh công cao minh như thế sao?"

Bối Bồi cũng trợn măt há hốc mồm, khỏ có thế tin được, hãn đương nhiên rõ ràng võ công của Tiêu Bố Y, không biết làm thế nào lại đột nhiên cao lên rất nhiều như vậy.

Bọn họ không biết thủ pháp của cầu Nhiêm Khách cực nhanh, lực đạo cương nhu chính xác, ném đi là Tiêu Bố Y đã như tên rời cung mà bay tới.

Tiêu Bố Y người ờ giừa không trung, chỉ hoảng hốt trong khoảnh khắc, đã mượn lực lăp tên, kéo cung như trăng tròn, quát lớn một tiếng, hai mũi tên đã băn ra.

Khoảng cách đã được thu ngăn khi hăn phóng ngựa nhanh tới, nav lại được cầu Nhiêm Khách quăng lên không trung, người đã cách Mạc cố Đức không xa.

Mạc Cỏ Đức nhìn thấy hăn như thiên thần ở không trung giết đến, trong lúc nhất thời kinh hãi đến ngân người ra, quên cả né tránh. Người khác ở tại thảo nguyên, chăn ngựa săn thú, thân thủ cũng nhanh nhẹn, nhưng chưa từng thấy ai bay tới như chim như the!

Một binh sĩ thấy tình thế không ổn, cưỡi ngựa phóng tới ra sức ngăn cản, bị một mũi tên của Tiêu Bố Y băn xuyên qua, máu tươi phun thành vòi, một mũi tên còn lại sát qua cố của binh sĩ mà căm vào vai của

Mạc cô Đức.

Mạc Cô Đức không nghĩ tới Tiêu Bố Y một cung hai tên, kêu to một tiếng, trường mâu đã rơi xuống đất, người cũng lập tức ngã xuống, Tiêu Bố Y một lần băn ra hai mũi tên, cũng đã có khí thế như cầu Nhiêm Khách lúc trước băn chết quân Đột Quyết.

Chi là hăn ở trong không trung dù sao cũng không quen, nên tiết tấu băn tên cũng không liên tục được, thấy Mạc cố Đức lại thoát chết là lãn xuống đất trốn đi, trong lòng thầm kêu đáng

Binh lính phí dưới nhất tề hô lên một tiếng, trường mâu trong tay đã hướng lên không trung mà đâm lên, Tiêu Bố Y người tuy như chim, nhưng dù sao cũng không phải là chim, đã có xu hướng hạ xuống, chi thấy dưới thân trường mâu như rừng, lấp lánh hàn quang, không thế tránh được, thầm nghĩ chuyến này sẽ chết không toàn thây, phòng chừng sẽ bị đâm thủng cả trăm lô.

"Đừng suy nghĩ!" Một thanh âm trầm thấp truyền tới, rõ ràng như vang lên bên tai Tiêu Bố Y, đúng là thanh âm của cầu Nhiêm Khách.

Tiêu Bố Y ngân ra, trong giây lát nghĩ đến khâu quyết mà cầu Nhiêm Khách truyền thụ, khi chiến đấu không nên suy nghĩ, trong cơ thế con người, tinh thần khí huyết không thế tự chủ, đều nghe theo ý, ý bảo làm thì làm, ý bảo dừng thì dừng, trong khi chiến đấu, ý phải tùy theo

chường, thi mới là thích họp.

Mấy khấu quyết này Tiêu Bố Y vốn có chút mơ hồ, khó hiếu, nhưng khi sống chết trước măt thì lại hết sức linh mân mà hiếu rõ.

Đột nhiên dưới chân chấn động, một thanh trường mâu đã lãng không bay tới, đă đờ dưới chân Tiêu Bố Y. Tiêu Bố Y người ở giừa không trung, linh đài bình tĩnh, biết cầu Nhiêm Khách phóng mâu tương trợ, tâm tư trầm tĩnh, dựa theo thủ quyết vận khí, lại có thế giâm lên trường mâu lăng không bước tới hai bước.

Trường mâu của binh lính đâm tới, đã thấy một thanh trường mâu bay qua, Tiêu Bố Y lăng không đạp lên trường mâu mà phi hành, đã vọt ra khỏi phạm vi đâm tới của trường mâu, không khỏi trợn măt há hốc mồm, trong lúc nhất thời quên cả phóng ngựa quav lại, trong lòng đều lóe lên một ý nghĩ khủng bố, người này không phải là người, bằng không làm sao có thế tùy ý đi lại trong không trung như vậy, không theo quy tăc thông thường?

Hai bước đạp tới, lực của trường mâu đã tận, Tiêu Bố Y thuận thế hạ xuống, ý tùy tâm động, đã tiện tay băt lấy trường mâu, quay cuồng lên, chi nhớ rõ ý bào làm thì làm, ý bảo dừng thì dừng, trong cơ thế một cô lực lượng đột nhiên xuất hiện, vận đến tay phải!

Tiêu Bố Y người vừa hạ xuống đất, đã sớm nhìn rõ vị trí của Mạc cố Đức, hét lớn một tiếng, trường mâu đã như điện, rời tay mà ra!

Một binh lính nhìn thấy Tiêu Bố Y tiếp đất, đã sớm chăn ở phía trước Mạc cố Đức, không nghĩ đến Tiêu Bố Y đã phóng mâu tới, trong đầu còn chưa kịp nghĩ gì thì thân thế đã bị trường mâu xuyên thấu qua lưng, máu tươi phun thành dòng.

Trường mâu xuyên thấu qua cơ thế của binh sĩ, mang theo máu vọt ra, Mạc cô Đức vừa mới đứng lên lại ngã ngồi xuống đất. Trường mâu mang theo gió lạnh bay sát bên người, Mạc cố Đức bị dọa ngân ra như một con gà gô.

Tiêu Bố Y một mâu phóng ra, chỉ cảm thấy tinh lực trong cơ thế sung mãn trước đó chưa từng có, liền rút đao tiến tới, cơ hồ đã tới sát bên cạnh Mạc cố Đức.

Hai binh lính huy mâu đâm tới, Tiêu Bố Y trờ đao chém gấp, đã chém gãy hai thanh trường mâu, thuận thế lướt tới, một binh sĩ đã xoay người ngã xuống đất, cần cố đầy máu. Còn người kia trường mâu bị chặt gãy, ngừng không được thế tới mà vọt về phía Tiêu Bố Y. Tiêu Bố Y trường đao không quav lui mà trở khửu tay thúc một chò vào ngực người này.

Người nọ kêu thảm một tiếng, miệng phun máu tươi mà bay đi, Tiêu Bố Y liên tục giết hai người, gầm lên một tiếng, trường đao lại nhăm đầu mà chém tới, Mạc cố Đức vội chộp lấy một thanh trường mâu, đờ ngang lên đinh đầu, chi là không năm chăc có thế đờ được toàn bộ.

Đột nhiên trên tay chọt nhẹ đi, trường mâu đã bay khỏi tay, một kích lôi đình của Tiêu Bố Y đã hóa thành nhu lực, mượn lực đánh bav trường mâu của Mạc cô Đức, trường đao đã nhẹ nhàng đặt trên cần cố của hăn, trầm giọng nói: "Bào bọn họ buông binh khí xuống, ta có thế tha cho ngươi không chết".

Tiêu Bố Y như thiên thần giết đến, tên bav như điện, đao pháp như thần, sau khi ra tay băt Mạc Cố Đức, toàn bộ các binh sĩ đều khỏ có thế tin mọi việc vừa phát sinh trước măt, chí nghĩ đến người này không phải là con người, bằng không làm sao mà có thần thông như the!

Binh khí cung tên mặc dù đang cầm trong tay, nhưng lại không có dũng khí ra tay, trong lòng sợ hãi. Trong phút chốc, trên thảo nguyên vạn con ngựa hí vang lừng, chim chóc không tiếng động, chi có tiếng gió thối qua cò, còn có ánh mặt trời đang chiếu lên trên trường đao của Tiêu Bố Y, cũng không thế làm tiêu tan luồng khí lạnh thấu xương kia!

100. Chương 100: Bằng Quân Mạc Thoại Phong Hầu Sự

Bố Y ánh đao lạnh lẽo, giừa cả ngàn quản địch ra vào như chốn không người!

Hấn trường đao hoành ngang, tuy đối mặt với cả ngàn trường cung nhấm vào, vẫn trầm ồn ngưng trọng, không chút bối rối.

Mạc Cố Đức không có sự trầm ốn như Tiêu Bố Y, trên mặt đã lộ ra vẻ hoảng sợ, vai hăn trúng tên đã chật vật không chịu nối, tuy ở trong ngàn quân nhưng vân cảm thấy như trần trụi đứng ở giừa cùông phong gào thét của thảo nguyên, đối mặt với quái thú hồng hoang hung tàn đến cực điếm. Hăn là một dũng sĩ, cũng tự xưng là anh hùng, nhưng một khăc đối mặt với Tiêu Bố Y, hăn đã hoàn toàn suy sụp.

"Khả Đôn biết ngươi là vì tình, người vẫn luôn khoan hồng đại lượng, đối xử tử tế với người của các bộ tộc, ngươi nếu tỉnh ngộ, Khả Đôn quá nửa sẽ xử lv nhẹ" Tiêu Bố Y không biết Mạc Cố Đức này có hiếu lời mình nói hay không, kéo Mạc cố Đức đi, đơn đao đặt trên cần cố hăn, chậm rãi hướng lên núi mà đi lên.

Hăn biếu hiện trầm tĩnh, nội tâm ít nhiều cũng có chút lo âu, hẳn không biết Mạc cố Đức trong măt thủ hạ có địa vị cao bao nhiêu. Mạc cô Đức bị băt, nếu có một người xao động thì cũng khó mà thu thập sự việc được, hăn lúc đầu chi tính giết chết Mạc cô Đức, nhưng cân thận nghĩ lại, thì cảm thấy băt được thì hừu dụng hơn, đương nhiên nguy hiếm cũng lớn hơn.

Giết Mạc Cố Đức hiện tại thì dế như trở bàn tay, hăn lo lãng chính là nếu giết Mạc cố Đức mà quân địch lại trở nên thù hận, thì cũng không tốt đẹp gì.

Một binh sĩ đột nhiên nối giận gầm lên một tiếng, một mâu đâm tới Tiêu Bố Y. Mạc cố Đức bị Tiêu Bố Y bắt, bọn họ không dám bắn tên, chi muốn làm cho Tiêu Bố Y buông tay ra. Tiêu Bố Y cảm giác bên cạnh kình phong nối lên, nhíu mày, đang tính giết địch lập uy. Không nghĩ đến một thanh âm vang lên, người nọ đã rú lên một tiếng, giương nanh múa vuốt mà bay lên không trung.

Một người cầm trường mâu ra tay, nhừng người còn lại đang muốn cục cựa thì đột nhiên phát hiện bên cạnh Tiêu Bố Y xuất hiện một người râu ria, đưa tay băt lấy trường mâu của người nọ, chính vung lên người nọ đã bay lên trời. Người râu ria này chụp lấy trường mâu, nhẹ nhàng phóng ra, 'xoẹt' một tiếng, tiếng xé gió cấp bách, trường mâu đã như nô tến băn ra, người nọ khi rơi xuống đất, không đợi quay cuồng thì một mâu đã đâm xuống ngay giừa hai chân của hăn, gim quần của hăn xuống đất.

Người nọ kinh hãi thiếu chút nừa là nuốt luôn đầu lười, mờ rộng miệng mà không nói nên lời. Trường mâu chi cần nhích lên một chút, hăn đời này chỉ có thế vào cung hầu hạ Hoàng Thượng mà thôi, chiêu này của người râu ria như cảnh báo mọi người, các binh sĩ vốn đang xao động, lại bị một mâu này mà bình tức xuống.

Vừa rồi một mâu uv mãnh của Tiêu Bố Y bọn họ đã tận măt thấy, hiện tại cầu Nhiêm Khách tùy ý một mâu lại làm cho bọn họ kinh ngạc. Bọn họ tuy hung hãn, nhưng vân coi trọng dũng sĩ, sùng bái anh hùng.

Chi nghĩ đến hai người này đều là thiên thần chuyển thế, không thế ngăn cản, nhìn thấy Tiêu Bố Y bước đi mà sợ hãi cũng kính sợ, đều dạt ra hai bên tạo nên một lối đi.

Từ trong binh sĩ đi ra chăng qua chỉ mấy chục bước, Tiêu Bố Y lại cảm thấy như là cả cuộc đời vậy, hăn kinh qua phong hiểm, chỉ là lúc này đây là lúc hiểm ác nhất! Hãn tuy trấn tĩnh, nhưng cũng đã sớm đỏ mồ hôi lạnh, đi ra khỏi vòng vây Tiêu Bố Y cùng cầu Nhiêm Khách tùy ý tìm hai thót ngựa vô chủ mà từ từ rút lui lên núi, các binh sĩ ở phía sau đều mờ mịt không biết làm sao, vương tử bị cầm, quần binh vô chủ.

Khi đi qua bên cạnh Thanh Tiêu, nhìn thấy Thanh Tiêu trên người xuyên qua mấy chục mũi tên, máu tràn đầy mặt đất, đã sớm mất mạng. Tiêu Bố Y trong lòng có chút bi thống, thần săc ảm đạm mà đi lên núi.

Binh sĩ trên thảo nguyên đều yên lặng như tờ, trên núi cũng như thế. Cho dù là Khả Đôn cùng người áo xanh đều không nghĩ đến loại kết quả này, bọn họ cảm thấy, Tiêu Bố Y có lẽ sẽ có thế còn sống trở về, nhưng bọn họ tuyệt đối không có vọng tưởng Tiêu Bố Y có thế trong ngàn quân mà giết được Mạc cô Đức, lại càng không muốn nói tới là bắt sống được Mạc cố Đức.

Nhìn thấy Tiêu Bố Y băt Mạc cố Đức trở về, cho dù là Khả Đôn phi thường trầm ổn, cũng bước nhanh tới hai bước, lớn tiếng nói: "Tiêu Bố Y mới là anh hùng chân chính của Đại Tùy ta!"

Các đại thần đều nhìn nhau, Lưu Văn Tĩnh đã sớm tiến lên, "Khả Đôn nói không sai, Tiêu Bố

quả thật là anh hùng chân chính, chỉ là sự tình quan trọng nhất trước măt là xử lý Mạc cố Đức như thế nào!"

Tác Kha Đột cùng Dương Thổ Truân liếc mắt nhìn nhau, đều cười lạnh, Lưu Văn Tĩnh dễ dàng chuyển đề tài, đã đem công lao của Tiêu Bố Y hời hợt cho qua, hăn chăng lẽ có thành kiến gì với Tiêu Bố Y?

Khả Đôn quav đầu nhìn về phía Tiêu Bố Y, "Tiêu Bố Y, ý của ngươi như thế nào?"

Tiêu Bố Y chăp tay nói: "Khả Đôn, Mạc cố Đức tuổi trẻ háo thăng, nhất thời xúc động, hôm nay bức hôn cũng chỉ là bởi vì quá vêu Khăc Lệ Ti, cũng monh Khả Đôn cho hăn cơ hội chuộc lôi bằng cách trấn an thủ hạ".

Câu cuối cùng của hăn thật ra chính là điều mà Khả Đôn lo lăng, Tiêu Bố Y ăn nói uyển chuyển, cũng nhăc nhở dưới chân núi còn có cả ngàn người, giết Mạc cố Đức thì có thế, nhưng phải đề phòng thủ hạ của hăn bạo động.

"Mạc Cồ Đức tội chết có thể miền, nhưng tội sống khỏ tránh" Khả Đôn rốt cuộc nói, "Áp giải về doanh trại, đợi Tù trường Tang Đức Côn của Bạt Dă cố tới xử lý. Mạc cố Đức, bảo thủ hạ buông binh khí xuống, ta sẽ không băt tội bọn họ".

Mạc Cô Đức vai trúng một tên, lại bị Tiêu Bố Y băt, đã sớm mất đi nhuệ khí, run giọng nói: "Khả Đôn thực tha cho ta tội chết?"

Khả Đôn khẽ gật đầu, Dương Thô Truân rốt cuộc cũng đã tìm được cơ hội lên tiếng, "Khả Đôn, dưới chân núi còn có cả ngàn người còn chưa chịu giải tán, ta chỉ sợ Mạc cố Đức không thế ước thúc. Ca Đặc đã sớm thoát khỏi trùng vây, ta đề nghị đợi Ca Đặc đem cứu binh tới là thòa đáng nhất".

Khả Đôn nhiều ít cũng có chút do dự, Tác Kha Đột ánh măt chợt lóe, đưa tay chi: "Mọi người nhìn kìa".

ơ phương xa bụi vàng cuồn cuộn, tiếng ngựa hí vang lừng, lại có một đạo quân đang tràn tới.

Mọi người trong lòng thầm lo lãng, không biết lại là nhân mã nơi nào. Khả Đôn lạnh giọng nói: "Mạc cố Đức, ngươi chăng lẽ còn có viện thủ khác?"

Mạc Cố Đức lăc đầu, cố găng chịu đau nói: "Khả Đôn cứu xét, ta chi là nhất thời hồ đồ, phạm sai lầm lớn, đem người tới đây cũng dấu phụ thân, thì làm sao mà có viện thủ khác?"

Đại quân tới gần, mọi người lúc này mới phát hiện là kỵ binh trong doanh trại Khả Đôn, không khỏi vui mừng cùng hô to lên.

Mạc Cố Đức được binh sĩ áop giải, đi cùng với Khả Đôn cao giọng khuyên thủ hạ buông binh khí, binh sĩ vốn đang do dự, nhìn thấy viện quân của Khả Đôn đã tới, hơn nửa Mạc cố Đức đã lọt vào tay người ta, sau

khi do dự, có mấy người buông binh khí xuống, những người còn lại cũng ném trường mâu xuống theo, trong lúc nhất thời vang lên tiếng rầm rầm rất náo nhiệt. Khả Đôn vốn được người thảo nguyên kính ngưỡng, bọn họ đều là thân vệ của Vương tử, bị bức bách không thế không làm loạn bức hôn, ữong lòng vốn đã lo lăng. Nay nghe được Khả Đôn nói sẽ không truy cứu, biết Khả Đôn luôn luôn nhất ngôn cửu đinh, nên đều tin phục.

Đại binh tới nơi, Ca Đặc vào trong mới biết Tiêu Bố Y đã đoạt lấy công đầu, cho dù Khắc Lệ Ti đối với hăn vân như thần nhân, trong lòng cũng không biết là có tư vị gì.

Cầu Nhiêm Khách ra tay như điện, mọi công lao đều tặng cho Tiêu Bố Y, cũng không tranh công với hăn. Mọi người đều chi biết là công lao của Tiêu Bố Y, đều xem nhẹ cầu Nhiêm Khách này. Chỉ có Bối Bồi thinh thoảng lại đưa măt dò xét cầu Nhiêm Khách, trong măt tràn đầy nghi hoặc.

Ca Đặc mới ra khỏi trùng vây, không lâu sau, đã phát hiện đại binh của Khả Đôn phát giác có sự khác thường, đã hành quản về phía này, trong lòng mừng rờ mà dân quân tới, vốn tưởng rằng sẽ lập công đầu, không nghĩ đến lại biến thành loại kết quả này.

Đại quân rút lui, tiền hô hậu ủng, Mạc cố Đức vừa đến doanh trại đã bị giam lòng. Các binh sĩ còn lại đều được thả đi.

Bạt Dã Cố cùng Phó cốt đều xem như là bộ tộc lớn của bộ lạc Thiết Lặc, không vạn bất đăc dĩ, Khả Đôn cũng không muốn gây xung đột với bọn họ. Tiêu Bố Y nói đi ám sát Mạc cố Đức, đó là chuyện không thế tránh được, nhưng hăn băt sống Mạc cỏ Đức trở về cũng là kết quả tốt nhất, bởi vì dù sao cũng sẽ không tạo nên mâu thuân không thế vàn hồi với Bạt Dã cố. Tuy binh sĩ có chết, nhưng cũng không xem là gì.

Các thương nhân đã sớm ra đón, nhìn thấy hộ vệ đều máu nhuộm đầy giáp, không khỏi ngạc nhiên. Đợi khi biết tất cả mọi chuyện phát sinh, không dám hoan hô may mãn, nhưng ánh măt nhìn Tiêu Bố Y đã hoàn toàn khác.

Khả Đôn tuy không có nói gì, nhưng theo thái độ của Dương Thô Truân cùng Tác Kha Đột đối với Tiêu Bố Y đã có thế thấy được, lần này Tiêu Bố Y tuyệt đối là lập được đại công.

Lục An Hữu nghe mọi người nói thần kỳ đến không thế thần kỳ hơn, cái gì mà Tiêu Bố Y lãng không như chim vậy, trong không trung còn có thế bước đi, không khỏi cười lạnh. Không có ai rõ ràng võ công của Tiêu Bố Y hơn hăn, lúc trước Tiêu Bố Y bị Lịch Sơn Phi giết đến chật vật không chịu nối, hăn còn có thế bay? Vạy heo mẹ chăng phải có thế leo cây sao.

Lục An Hữu lại có chút buồn bực ngẫm nghĩ, có những lúc, thần thoại hóa cũng đúng là đáng bi ai, hiện tại Tiêu Bố Y trong măt những người này, nhìn thế nào cũng là phúc tướng. Không biết mình năm xưa bất lợi hay là mạng khăc với Tiêu Bố Y, cho nên từ khi mới băt đầu hăn luôn oai phong lâm liệt nhưng tới giờ chỉ còn là nhân vật đứng bên cạnh xem, tuyệt đối là có quan hệ lớn tới Tiêu Bố Y.

Các huynh đệ tuy không tự thân trải qua trận chiến, nhưng truyền tới truyền lui cũng đều trờ thành tiêu điềm. Không bao lâu sau, Tiêu Bố Y liền biến thành đơn đao độc mã, giết hơn trăm người, giết đến máu chảy thành sông mới băt được Mạc cố Đức, quả thật các h h đệ cũng thêm măm thêm muối vào không ít.

Mạc Phong hưng phấn xong vào trướng của Tiêu Bố Y, khi xốc lên thì nhìn thấy có một người ngồi ở trong đó, lên hô lớn: "Bố Y, ngươi biết không, hai ngày nừa Khả Đôn bày tiệc, mà ngươi…"

Hăn lời nói một nửa, đã như bị bóp cô mà nghẹn lại, trong trướng chi có một người, chăng qua tuyệt đối không phải là Tiêu Bố Y. Mạc Phong cảm giác được người nọ cao ngạo, liền ha hả cười nói: "Cái gì Bối huynh, ngươi sao lại ở trong này".

Trong trướng không phải ai khác, mà chính là Tiếu Hồ Tử Bối Bồi. Từ sau khi nhìn thấy Bối Bồi dùng mấy rương giết mấy chục người, Mạc Phong cách xa hăn được bao nhiêu thì hay bấy nhiều, hăn chi cảm thấy trên người Bối Bồi này tràn ngập sát khí, nhưng hăn năm mơ cũng không nghĩ đến, Bối Bồi cũng đến trướng của Tiêu Bố Y. Hăn thật sự không biết nên xưng hô thế nào, nhiều ít cũng có chút bối rối, nhìn thấy Bối Bồi lạnh lùng nhìn mình, thì gượng cười nói: "Bo Y đâu?"

"Ta cũng đang tìm hăn" Bối Bồi lạnh lùng nói.

"Ố" Mạc Phong giả lảng nhìn bốn phía trướng, "Bố Y hình như không có ở trong này?"

"Nói thừa" Bối Bồi đột nhiên đứng dậy ra khỏi trướng, Mạc Phong lau mồ hôi lạnh, lâm bám nói: "Bố Y đi đâu rồi ta?"

Một người vỗ vai hắn một cái, Mạc Phong nhảy dựng lên, quav đầu lại nói: "Bối huynh có chuyện gì, sao lại là Đăc Chí ngươi?"

"Vì sao không thế là ta" Dương Đăc Chí rất buồn bực.

"Ngươi có biết là dọa người ta cũng có thế chết người không" Mạc Phong bất mãn nói: "Đúng rồi, Đăc Chí, Thiếu đương gia đi đâu mà ta tìm không thấy hăn".

"Hãn ra khòi doanh trại, nói với ta sáng mai mới trờ về" Dương Đăc Chí thấp giọng nói.

"Hãn đi làm cái gì? Có nguy hiếm không?" Mạc Phong khó hiếu lại có chút lo lăng.

Dương Đăc Chí nói: "Hiện tại ta chỉ sợ cho dù Lục An Hữu cũng không thế tính kế được với hắn".

"Ngươi nói không sai," Mạc Phong cười rộ lên, "Thiếu đương gia có lẽ võ công không bằng Lục An Hữu, nhưng tài trí của hăn tuyệt đối là cao hơn nhiều so với Lục An Hữu. Đúng rồi, hăn nói ngươi là đi làm cái gì?"

Dương Đăc Chí trầm ngâm hồi lâu mới nói: "Vô luận hăn làm cái gì, cũng là làm điều mà hăn thấy có ý nghĩa nhất".

Mạc Phong thầm nghĩ nói thừa, trong lòng lại cân nhăc, Thiếu đương gia rốt cuộc là ra khỏi doanh trại đế làm cái gì? Khi Mạc Phong đang thăc măc Tiêu Bố Y đi đâu, thì Bối Bồi cũng đang lâm bâm: "Tiêu Bố Y rốt cuộc là đi đâu?"

Hăn khẽ cau mày, lộ ra vẻ trầm tư, khi đi đến cửa doanh trại, tùy tay kéo một binh sĩ lại hòi: "Tiêu Bố Y có ra khòi doanh trại không?"

Hắn hòi không có lề phép, binh sĩ cũng trả lời nhát gừng: "Ngươi nói Tiêu gia? Người ra khòi doanh trại chừng một canh giờ rồi".

Bối Bồi khó hiểu nói: "Hắn đi đâu?"

Binh sĩ nói: "Loại hào kiệt như Tiêu gia đi đâu, tiếu nhân như ta cũng không dám hòi. Chăng qua ta thấy người hình như đi về phía Khả Đôn săn băn hôm nay" Binh sĩ vẻ mặt hưng phấn, giống như nói ra hai chừ Tiêu gia cũng tiêm nhiêm được một chút thần thái.

Bối Bồi trong lòng chọt động, cười ngựa ra khòi doanh trại, cũng hướng về phía đó mà phóng đi. Dù biết Tiêu Bố Y hiện tại đã có uy vọng, Bối Bồi cũng không nghĩ đến, một binh sĩ tầm thường cũng tôn kính với Tiêu Bố Y như thế, nhớ tới hăn lúc trước không ai biết đến, trong lòng cũng không biết có cảm giác gì.

Một đường thăng tới, trời chiều đã ngã về tây, săc trời dần tối, núi xanh phía xa đã biến thành màu đen, làm cho người ta nhìn tới sinh lòng kính sợ. Núi xanh vân như vậy, chi là thấy thêm nhiều chém giết chinh phạt, không biết là cười nhạo nhân loại ngu xuân, hay là thương sót cho chúng sinh.

Bối Bồi lưu ý ven đường, không có phát hiện gì, cho đến địa điếm giao chiến, lúc này mới phóng ngựa chậm lại. Nghe mùi máu nồng đậm trong không khí, Bối Bồi cau mày, không rõ Tiêu Bố Y vì cái gì mà trờ lại nơi này, nhưng hãn nếu không đến nơi này, thì sẽ đi đâu?

Khi đến ngọn núi mà Khả Đôn cố thủ, Bối Bồi chậm rãi ghìm cương ngựa, đưa măt nhìn quanh, chỉ thấy được thảo nguyên âm u, thê lương vồ hạn, có một bóng người cô linh đứng ờ nơi đó, dưới bóng trời chiều bóng dáng cô đơn giống như một người khác vậy.

Bối Bồi nhận ra đó là Tiêu Bố Y, lặng yên xuống ngựa, xa xa nhìn lại, không biết hãn đứng ờ nơi đây đế làm cái gì, chăng lẽ hăn cảm thấy giết chóc quá nặng, lúc này mới đặc biệt tới đây sám hối. Hav là vì hôm nay phong cảnh vô hạn, nên tìm về lại nơi đã có được chiến thăng.

Biết mấy cái suy đoán này không thích hợp với Tiêu Bố Y, Bối Bồi biết, Tiêu Bố Y này thật ra không hề háo thăng, nhưng khi phải giết người, tuyệt không nương tay. Lúc trước khi bảo hộ thương đội, hăn cùng

mấy huynh đệ xuống tay giết người chính là ngựa quen đường cũ, có thế thấy được cũng không phải là lần đầu tiên giết người. Bối Bồi trong lòng nghi hoặc, nhẹ bước vô thanh vô tức đi tới, nhìn thấy trên thảo nguyên có một ụ đất, nhìn thấy phạm vi thật sự quá lớn, chôn ngựa thật ra thích hợp hơn, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, đình chi bước chân, trong ánh mắt vốn hờ hừng đã có chút ôn tình.

Hăn đột nhiên ý thức được, Tiêu Bố Y trong vầng sáng vinh quang, cũng không có tiếp nhận sự khen ngợi nịnh hót của mọi người, cô đơn một mình đi tới đây, chăng qua là vì mai táng Thanh Tiêu mà thôi.

Bối Bồi nhìn bóng dáng có chút cô linh kia, trong một khắc vẻ mặt phức tạp dị thường, ai cũng không biết hăn đang nghĩ cái gì. Nhưng vô luận hãn nghĩ như thế nào, hãn cũng đoán không ra Tiêu Bố Y này. Hăn đột nhiên phát hiện, Tiêu Bố Y này thực sự rất đặc biệt, có một số việc hăn xem rất lạnh nhạt, nhưng có những thứ hăn lại không thế dứt bỏ, bất chấp loại tính cách này làm cho rất nhiều người khỏ hiếu, nhưng Bối Bồi cũng muốn chân chính hiếu được người này.

Tiêu Bố Y thực không biết Bối Bồi ở xa xa, hãn chỉ nhìn ụ đất, cảm thấy ảm đạm, sau khi hăn trở lại doanh trại Khả Đôn, đã lặng lẽ rời khòi doanh trại, cũng may các binh sĩ đối với hăn có sự kính sợ, hơn nừa hăn còn có yêu bài, ra vào doanh trại cũng không khó khăn.

Hăn được đãi ngộ tính ra cũng không tệ, thương đội có hơn ba trăm người, chi được hạ trại ờ bên ngoài doanh trại Khả Đôn, chỉ có một số người quan trọng mới có thế đi vào doanh trại, hăn ra vào tự nhiên, so với sự đãi ngộ lúc trước đã là một trời một vực. Hãn ra khỏi doanh trại, tìm được Thanh Tiêu, rồi đào một cái hố an táng cho nó, sau đó ngơ ngác đứng ở nơi đây, không biết là nghĩ cái gì.

Săc trời dần tối, Tiêu Bố Y rốt cuộc xoay người lại, có chút ngạc nhiên vì hãn thấy Bối Bồi ờ xa xa, hăn không biết Bối Bồi vì cái gì mà tới nơi này, cũng không biết Bối Bồi đă ờ sau hăn bao lâu, nhưng hăn biết Bối Bồi không có địch ý.

Nhìn Bối Bồi ở xa xa, Tiêu Bố Y đột nhiên phát hiện, mình tập luyện Dịch Cân kinh không bao lâu, nhưng nhàn lực so với trước kia đã mạnh hơn rất nhiều, săc trời ảm đạm, nhưng hãn nhìn thấy Bối Bồi ờ xa xa rất rõ ràng như gần trong gang tấc, cảm giác này thật sự là vi diệu.

Chậm rãi đi về phía Bối Bồi, Tiêu Bố Y nơ nụ cười, “Bối huynh, không nghĩ đến lại gặp mặt ở nơi này”.

Bối Bồi đột nhiên hòi: “Ngươi mai táng Thanh Tiêu, có phải bởi vì đây là ngựa của Bùi tiếu thư tặng?”

Tiêu Bố Y ngạc nhiên hồi lâu mới nói: “Khi ta mai táng cũng không có nghĩ đến, nhưng Bối huynh đề cập tới ta mới nhớ. Nghĩ đến thật ra cũng thẹn với sự hậu ái của Bùi tiếu thư”.

Bối Bồi ánh măt chóp động, “Neu không phải bởi vì Bùi tiếu thư. Ngươi vì cái gì mà mai táng Thanh Tiêu?”

Tiêu Bố Y nghĩ thật lâu mới nói: “Có thế là đế cầu tâm an”.

“Nơi này nhiều người ngựa chết như vậy, sao không thấy ngươi đi mai táng” Bối Bồi chi tay lạnh lùng nói.

Hăn nhiều ít cũng có chút vô lý, Tiêu Bố Y chỉ có thế cười khổ, “Tại hạ năng lực có hạn, cũng làm cho Bối huynh thất vọng”.

“Ngươi không được mềm lòng như vậy” Bối Bồi lăc đầu nói: “Trên đời này là mạnh ăn hiếp yếu, nhừng người này chết cũng như là ngựa chết vậy thôi, ngươi ngay cả một thớt ngựa cũng không thế dứt bò, làm sao làm nên đại sự?”

“Bằng quân mạc thoại phong hầu sự, nhất tướng công thành vạn cốt khô” Tiêu Bố Y lâm bâm tự nói, ”Neu thành tựu nghiệp lớn mà phải làm cho nhiều người bò mạng như vậy, Tiêu Bố

cũng khổng phải là loại người này”.

Tiêu Bố Y khi đọc câu nhất tướng công thành vạn cốt khỏ. Bối Bồi ngấn ra, lâm bám đọc lại, “Bằng quân mạc thoại phong hầu sự, nhất tướng công thành vạn cốt khô” Rồi đột nhiên ngâng đầu nhìn Tiêu Bố Y nói: “Tiêu Bố Y, đây là thơ ngươi làm sao? Nghĩ không ra ngươi còn có khả năng này”.

Tiêu Bố Y ngân ra, mới nhớ tới đây là thơ đời Đường, chi là mình cảm thấy giết chóc thảm trọng, thuận miệng đọc ra một câu, lại làm cho Bối Bồi cho rằng có tài, điều này làm cho hăn nhiều ít có chút xấu hổ.

Chỉ là hôm nay cũng cảm giác Bối Bồi có chút cổ quái, mà rốt cuộc là cổ quái chô nào cũng không rõ, có lẽ là Bối Bồi hôm nay nói chuyện quá nhiều chăng?

"Ta nào biết văn thơ gì, chăng qua chỉ là giáo thư tiên sinh thuận miệng nói một câu, ta liền ghi nhớ lại" Tiêu Bố Y che dấu nói.

"Giáo thư tiên sinh ở đâu?" Bối Bồi hòi tới: "Ngươi không phải nói các ngươi đều xuất thân làm ruộng, một chừ bẻ đôi cũng không biết? Một khi đã như vậy, làm sao mà nhớ được một câu của giáo thư tiên sinh thuận miệng nói ra?"

Tiêu Bố Y da đầu cũng muốn ngứa lên, đưa tay lấy từ trong lòng ra một câm nang, nói sang chuyện khác, "Bối huynh, mấy ngày nàv đã được chiếu cố, nếu không phải xem câm nang của Cao gia, ta cũng không biết Bối huynh mới là thân tín của Cao gia. Cao gia bảo ta cấn thận Lý Chí Hùng, nói vậy cũng đã nhìn ra chút manh mối, nếu không có Cao gia nhăc nhờ, ta nói không chừng đã chết trên tay Lý Chí Hùng".

Bối Bồi thản nhiên nói: "Mạng của ai cũng không quan trọng bằng mạng của chính mình, ta chỉ làm theo phân phó của Cao gia mà thôi. Chiếu cố cũng không dám, ít nhất khi ngươi hôm nay đi chịu chết, ta cũng không dám đi cùng! Chăng qua ngươi có thế không chết, thật ra cũng vượt ngoài dự kiến của ta, xem ra ngươi cũng không đơn giản như biểu hiện bên ngoài".

Nhìn thấy nụ cười trẽn mặt Tiêu Bố Y, Bối Bồi khó hiểu hòi: "Ta nói sai cái gì?"

"Ta chỉ là không rõ vì cái gì mồi lần Bối huynh trượng nghĩa ra tay, lại luôn không muốn cho người ta lĩnh tình, cố ý cách người ta cả ngàn dặm?" Tiêu Bố Y chậm rãi nói: "Có lẽ Bối huynh cảm thấy, Tiêu mô không có tư cách kết giao bằng hừu sao?"

Bối Bồi hừ lạnh một tiếng, "Ta không có bằng hừu, ngươi không cần tự tác đa tình nghĩ ta giúp ngươi, nếu như vậy, nói không chừng ngươi ngày nào đó bị ta hại chết còn muốn làm một tên quỷ hồ đồ".

Tiêu Bố Y 0 lên một tiếng, đành phải lại nói sang chuyện khác, "Bối huynh, hiện tại đại cuộc đã định, Ca Đặc Tháp Khăc thương thế đã khỏe, đại hôn săp tới, thương đội chi cần đợi sau khi Tháp Khăc đại hôn, nói vậy liền có thế quav về, xem ra lần này có thế xem như là hừu kinh vô hiểm".

Nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Bối Bồi, Tiêu Bố Y hỏi, "Bối huynh, ta nói có cái gì không ổn?"

Bối Bồi lạnh lùng nói: "Từ đầu đến giờ đích thực là hừu kinh vô hiếm, chăng qua lộ trình xa xôi, ai cũng không thế xác định còn chuyện gì xảy ra nừa hay không. Ngươi nếu nghĩ mọi chuyện đã thành công, chỉ sợ chết như thế nào cũng không biết".

Tiêu Bố Y rốt cuộc nhíu mày nói: "Bối huynh nói vậy là có ý gì?"

Bối Bồi chậm rãi nói: "Cây cao gió lớn, lớn thuyền lớn sóng. Ngươi nếu cứ bình bình thường thường thì không sao, nhưng ngươi môi lần ra tay chuyện đều thành. Người trong thương đội nhờ ngươi mới được gặp Khả Đôn, Khả Đôn nhờ ngươi mới có thế chuyến nguy thành an, cho dù lần này ta không nói, thì những thương nhân này sẽ cực lực tiến cử cho Cao gia.

Kế từ đó, ngươi dĩ nhiên là tiền đồ vô hạn, nhưng như vậy người xem như là chiếm lấy vinh hoa phú quý của Lục An Hừu, ngươi nghĩ hăn sẽ dê dàng buông tha cho ngươi?"

Tiêu Bố Y cũng không nghĩ đến Bối Bồi lời ít ý nhiều, đề tài này thật ra là lần đầu đề cập tới, trầm ngâm hồi lâu mới nói: "Việc này chăng lẽ không có cách hóa giải sao? Ta vốn không nghĩ tới cái gì tứ khoa cử nhân, chỉ muốn an tâm làm ăn buôn bán ngựa, nếu về lại Mă ấp, ta cũng có thế nói với Cao gia việc này".

Bối Bồi nhìn hăn thật lâu sau mới nói: "Ta thật không hiếu ngươi là người thông minh hay là kẻ ngu ngốc, vô số người mơ tưởng muốn có được cơ hội này mà ngươi lại muốn từ bò?"

Tiêu Bố Y thầm cười khố, nghĩ mình cũng không phải thông minh gì, cũng không phải là kẻ ngốc. Khác biệt với người khác ở chô chính là biết lịch sử, hiếu được đi theo Dương Quảng cũng không có gì tốt, "Ta nói sao thì cũng chỉ muốn có sự vui thú của một người bình thường, cuộc sống phóng ngựa chăn dê ta đã thấy đủ rồi".

Bối Bồi liên tục cười lạnh, "Ngươi nghĩ đến gia nhập Bùi phiệt thì muốn đi dế dàng như vậy sao?"

Tiêu Bố Y ngạc nhiên hòi: “Vì sao?”

“Ngươi nói thế nào cũng là một nhân tài, Cao gia há có thế dề dàng buông tha,” Bối Bồi trầm giọng nói: “Hiện nay rất nhiều phiệt môn đều tâm hoài dị tâm, chiêu binh mãi mã, tìm kiếm người có thế dùng được. Ngươi nếu Bùi phiệt không dùng được, với người như Cao gia, hăn sẽ dê dàng thả ngươi đi sao? Đơn giản lấy việc lần này hăn phái Lục An Hữu cùng ngươi đi quan ngoại, ngươi chăng lẽ còn không có nhìn ra dụng tâm của hăn?”

Gió lạnh thối qua, Tiêu Bố Y không khòi có chút phát lạnh, lâm bám nói: “Xem ra nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ một chút cũng không sai”.

“Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ?” Bối Bồi lâm bám nói lại những lời này của Tiêu Bố Y, trong ánh măt linh quang chóp động, “Tiêu Bố Y, ta phát hiện nói chuyện với ngươi cực kỳ có thâm ý, kiến thức vượt xa những gì mà ngươi biếu lộ. hay cho một câu nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ, chính với tám chừ này, đã nói đến tận miếu đường chuyện của thiên hạ. Giang hồ, hay cho một câu giang hồ, ta cũng là lần đầu tiên nghe có người dùng cách nói như thế đế hình dung hoàn cảnh cùng vị trí của chúng ta!”

Khâu khí của hăn nhiều ít có chút bội phục, Tiêu Bố Y cũng đau đầu, trước kia khi cùng các huynh đệ một chô, tuy nói nhiều câu mà thời đại của hăn lưu hành, nhưng đều là cười cho qua. Tiêu Bố Y biết loại ngôn ngừ này, thậm chí một câu muốn truyền lưu xuống, thì phải có sự cố găng của rất nhiều nhân hoặc nhân vật cấp đại sư mới được, giống như tám chừ trực chi nhân tâm, kiến tính thành phật của Đạt Ma, cũng cần đệ tử tương truyền nhiều năm, lời mà Tiêu Bố

hăn nói, rất nhanh sẽ không ở yên trong dòng sông lịch sử, cho nên cũng không cố ý băt chước ngôn ngừ cố đại, khống chế dùng những ngôn ngừ lưu hành ờ thời đại mình. Nhưng Bối Bồi này vốn cùng hăn xa cách, bông nhiên thân cận quan sát, cũng có thế phát hiện chò khác biệt của hăn, cũng làm cho hăn đau đầu.

“Ta chi là nghe giáo thư tiên sinh nói” Tiêu Bố Y đem mấy cái này toàn bộ trút lên đầu vị tiên sinh tưởng tượng kia, “Ta chi là trí nhớ tốt một chút, nên thuận miệng nói ra”.

“Vị giáo thư tiên sinh kia ở tại nơi nào?” Bối Bồi lại bức người.

Tiêu Bố Y ung dung nói: “Dạo chơi tứ phương”.

Bối Bồi hừ một tiếng, “Tiên sinh của nhà ngươi chăng lẽ là hòa thượng, lại thích dạo chơi? Ta thích cách người ở ngoài ngàn dặm, nhưng ta lại phát hiện Tiêu h h lại thích thâm tàng bất lộ”.

“Không phải bất lộ, chỉ có ấn dấu mà thôi” Tiêu Bố Y khẽ cười nói: “Nghe được Bối huynh nói chuyện, ta mới cảm thấy Cao gia thật sự không cần phải đề cho ta cùng Lục An Hữu đi cùng nhau, thật ra theo phương diện nào thì Lục An Hữu cũng là một nhân tài hiếm thấy”.

Bối Bồi ngãng đầu nhìn trời, khôi phục lại vẻ lạnh lùng, “Ta chi có thế nói, cho dù ngươi có thế dung người khác, cũng không có nghĩa là người khác có”.

Tiêu Bố Y rất đau đầu, “Vậy ý Bối huynh là gì?”

“Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương” Bối Bồi trầm giọng nói: “Neu Tiêu h h không thế xuống tay, ta cũng có thế trợ giúp ngươi một tay”.

Dịch nghĩa:

Sông núi nơi này rơi vào cành chiến tranh

Đâu là cảnh an lạc căt cò đốn củi của người dân

Xin người đừng nói tới chuyện phong hầu

Một viên tướng nên công đỏi bằng vạn bộ xương trăng

Tiêu Bố Y trợn mắt há hốc mồm, hồi lâu mới nói: “Ý tốt của Bối huynh Bố Y tâm lĩnh, chăng qua cũng không dám tán đồng. Mạng của ta cũng không phải do người khác quyết, thinh Bối huynh cứ đế tự nhiên”.

Bối Bồi hừ lạnh một tiếng, đã xoay người rời đi, Tiêu Bố Y cười khổ không thôi. Bối Bồi đi tới trước ngựa, chợt ngừng bước, lớn giọng nói: "Tiêu Bố Y, ngươi làm người cũng không tệ, chăng qua quá mức mềm lòng, không có sảng khoái, không thể thành đại sự được".

Tiêu Bố Y không biết Bối Bồi là khen hay chê, lâm bám nói: "Cũng đâu phải là ai cũng muốn làm đại sự" Thời đại của hăn lấy hòa bình làm chủ, chiến loạn rất ít, chi có hưởng thụ cuộc sống, cũng không có dã tâm gì. Nhưng hăn không có dã tâm cũng không được, hăn hiện tại trong măt người khác đã là nhân tài, có dã tâm hay không cũng sẽ không buông tha hăn.

"Hôm nay ngươi không giết Lục An Hữu, ta chỉ sợ ngươi sẽ chết ở trẽn tay hắn" Bối Bồi lại nói: "Làm đại sự cần phải có nhân nại, điểm ấy ngươi cũng không kém, nhưng làm đại sự điểm quan trọng nhất là phải tàn nhân, ngươi điểm ấy lại kém quá xa. Ngươi hãy nhớ rõ lời ta nói hôm nay, cho tới trước khi về lại Mă ấp vân còn hữu hiệu, ngươi nếu hối hận lựa chọn hôm nay, vân có thế tìm đến ta. Ta lời đã tận, ngươi hãy tự lo lấy thân".

Bối Bồi nói xong mấy lời này, đã thúc ngựa rời đi, chi đế lại Tiêu Bố Y đứng trong trời chiều, lâm bâm tự nói, "Làm đại sự? Hối hận? Lục An Hữu thực muốn giết ta? Mạc cố Đức bất mãn Khả Đôn gả con gái cho Vương tử Phó cốt, hưng binh xâm phạm, độc kia có phải là do hăn hạ? Neu là hăn hạ độc, giải thích việc Tháp Khăc trúng độc cũng là hợp tình hợp lý, chi là hăn cùng ta xa cách ngàn dặm, vì cái gì mà phải hạ độc ta? Nhưng nếu không phải là hăn hạ độc, vậy là ai, mục đích rốt cuộc là gì? Bối Bồi giúp mình như vậy, rốt cuộc là ý của Cao gia hay là của bản thân hãn, với thủ đoạn cùng sự khôn khén của hăn, theo lý thì không thua kém Lục An Hữu, nhưng vì cái gì mà Cao gia cùng Bùi tiếu thư không đem Bối Bồi tiến cử cho Dương Quảng?"

Tiêu Bố Y chăng nhừng bị chuyện hạ độc làm cho đầu óc loạn lên, đối với nhưng sự việc phát sinh trong khoảng thời gian này tất cả đều có chút nghi hoặc.

Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ là hăn thuận miệng nói ra. Cũng là do bản thân hãn cảm nhận, hãn cảm giác được bản thân mình dường như càng ngày càng nôi danh, nhưng chung quanh cũng nối sóng ba đào, nói không chừng bất cứ lúc nào cũng có thế cuốn lấy hăn vào tình thế vạn kiếp bất phục.

Áp lực cũng không phải là toàn bộ đến từ Lục An Hữu!

Hắn vẫn nghĩ Lục An Hữu không thể vượt qua, cho dù hắn được uất Trì Cung truyền thụ đao pháp cũng như thế. Bởi vì hăn dù sao cũng thuộc loại nửa đường xuất gia, cho dù vồ học kỳ tài gì thì ngăn ngủn trong mấy tháng cũng không thế vượt được người đã có mười mấy năm khổ luyện, càng huống chi là Tiêu Bố Y hăn. Nhưng từ khi hãn tập luyện Dịch Cân kinh tới nay, Tiêu Bố Y lại cảm thấy Lục An Hữu cũng không phải là núi lớn gì, nhiều nhất cũng chi là một gò đất trước mặt hãn mà thôi.

Dịch Cân kinh nếu dùng quan điếm cô đại mà nói, chính là thoát thai hoán cốt, thậm chí theo như lời đạo gia là còn có thế vũ hóa thành tiên. Nhưng cụ thế thành tiên thế nào thì Tiêu Bố Y cũng không nghĩ tới, hăn chi biết, loại công phu có tác dụng rất lớn đối với thế chất.

Cầu Nhiêm Khách nói Dịch Cân kinh có cửu trọng cải biến, chủ yếu là huyết tinh, mạch tủy cốt, hình dạng của gân. Các phương diện khác tạm không nói đến, hăn luyện mấy ngày đă phát hiện hãn không dê dàng mệt mòi nừa, hơn nừa măt tinh tường hãn lên. Cho dù cầu Nhiêm Khách phát hiện sự biến hóa của hăn cũng có chút kỳ quái, nói hãn thực có thế là võ học kỳ tài, tiến cảnh cực nhanh làm cho người ta giật mình.

Dịch Cân kinh tuy nói là dịch cân, cũng phải lấy gân cốt làm căn bản, phát huy tiềm năng trong cơ thế con người tới mức lớn nhất. Tiêu Bố Y luyện tập mấy ngày, đã có hiệu quả, cảm giác trước kia cố hết sức cũng không thế làm được nhừng động tác như hôm nay, nay lại làm một cách dế dàng thoải mái, điều này làm cho hăn càng thêm tin tưởng, thầm nghĩ có ngày vượt qua Lục An Hữu tuyệt đối không thành vấn đề, nhưng vấn đề là, hăn có thời gian hay không?

Áp lực cũng không phải đến từ Lục An Hữu, cũng không phải đến từ Bối Bồi, Tiêu Bố Y tin tưởng vào trực giác của mình, Bối Bồi có lẽ hơi cao ngạo, nhưng đối với hãn thật sự không có ác ý gì, hơn nừa xem thế nào, Bối Bồi này cũng không phải loại người vì quyền cao, một khi họ không có ích lợi xung đột, Tiêu Bố Y cũng tin tưởng vào sự trợ giúp của hăn. Áp lực đến từ một loại cảm giác không nói rõ ra được, tuy cảm

thấy đối với Khả Đôn đã có sự hiếu thấu, nhưng Tiêu Bố Y cũng cảm thấy có áp lực, ba đào gạn sóng, làm cho người ta thân không tự chủ mà hãm sâu vào trong đó, khó có thế tránh thoát.

Tiêu Bố Y mang theo nghi hoặc đi ra khỏi trướng, thiếu chút nữa là đụng vào người Dương Thổ Truân.

Thấy Dương Thố Truân nụ cười như dê đang ăn cỏ vậy, Tiêu Bố Y cũng tươi cười hỏi, "Dương đại nhân, có việc tìm ta sao?"

Dương Thố Truân cười nói: "Bố Y, Khả Đôn mời ngươi tới đại trướng".

"Chút việc nhỏ ấy cần gì phải làm phiền Dương đại nhân?" Tiêu Bố Y hô thẹn nói: "Dương đại nhân tự mình tới, Bố Y thực cảm thấy ái ngại".

Dương Thố Truân nụ cười không giảm, vỗ vỗ vai Tiêu Bố Y, "Bố Y, ngươi quá mức khách khí rồi, về sau ngươi ta có thế một điện xưng thần, đến lúc đó còn phải chiếu cố lân nhau nữa".

Tiêu Bố Y ngân ra, "Dương đại nhân, người nói cái gì, một điện xưng thần?"

Dương Thổ Truân dẫn Tiêu Bố Y đi đến đại trướng Khả Đôn, sau khi nhìn quanh khắp nơi, lúc này mới thấp giọng nói: "Bố Y, chuyện này ta chi nói với ngươi, ngươi vạn lần đừng có nói với người ngoài".

Tiêu Bố Y biết đạo làm quan, đạo lý giả giả thực thực, Dương Thổ Truân thôi tâm trí phúc, xem ra là muốn cùng với hăn có cái gì đó, trên mặt cũng chuyến sang vẻ cảm động như tri kỷ, Tiêu Bố Y thấp giọng nói, "Bố Y nhất định sẽ thủ khâu như bình".

"Bố Y ngươi tuy là thương nhân, nhưng mới đến Phó cốt đã lập kỳ công," Dương Thổ Truân thấp giọng nói: "Khả Đôn nhìn người độc đáo, ngươi cũng biết Lưu Văn Tĩnh kia, hăn vốn cũng là áo vải, nhưng bởi vì tâm trí cực cao, nên mới được Khả Đôn thưởng thức, ngươi hôm nay cũng có thế được Khả Đôn trọng dụng như hăn vậy".

Tiêu Bố Y cười khổ nói: "Tại hạ là kẻ thô lồ, nào có tâm trí gì, Dương đại nhân cứ hay nói đùa".

Dương Thố Truân dừng bước lại, nghiêm mặt nói: "Bố Y vạn lần không thế tự hạ thấp bản thân, ta thực xem trọng ngươi".

Tiêu Bố Y nếu thực muốn thăng quan tiến tước, chỉ bằng vào những lời này phòng chừng có chết cũng không tiếc, nhưng hăn biết Đột Quyết so với Đại Tùy lại càng không an toàn hơn, sớm muộn cũng sẽ bị diệt vong, cũng không thành được gì. Khả Đôn dựa vào Dương Quảng nên mới có thế ở thảo nguyên hô phong hoán vũ, Dương Quảng một khi chết, Khả Đôn có còn được như ngày hôm nay hay không cũng là vấn đề lớn.

Tuy [trong lòng tính kế biết rõ ràng, trên mặt Tiêu Bố Y vẫn làm bộ như cảm ân đái đức, "Dương đại nhân, Bố Y cái gì cũng không hiếu, chỉ mong phóng ngựa chăn dê, an an ỏn ôn mà làm ăn là vui rồi".

Dương Thố Truân trong lòng thầm măng, cảm thấy tiểu tử này không phải là không hiếu, mà là hiếu quá nhiều, hôm nay đưa đày phòng chừng chỉ là giữ ý mà thôi, đến lúc đó thực sự làm quan, còn không phải vui cười ngoác đến tận sau ót hay sao?

"Đúng rồi, sao không thấy người thủ hạ kia của ngươi?" Dương Thố Truân đột nhiên hỏi.

Tiêu Bố Y ho khan nói, "Hăn là người của thương đội, sau khi trờ về liền về lại thương đội nghi ngơi, chăng qua vân luôn phóng đãng không thế kềm chế, hiện tại cũng không biết đã đi nơi nào".

Cầu Nhiêm Khách nhàn vân dã hạc, đương nhiên không muốn có quan hệ với Khả Đôn đế thêm phiền toái, chi sợ người khác nhớ tới hăn, sau khi ra tay đã sớm phiêu nhiên rời đi, Tiêu Bố Y đích xác cũng không biết hăn đã đi đâu. Dương Thố Truân đối với cầu Nhiêm Khách cũng không đế ờ trong lòng, lúc trước khoảng cách quá xa, chi thấy được Tiêu Bố Y mà thôi, hăn cho rằng cầu Nhiêm Khách cũng chỉ là nhân vật vô danh mà thôi.

"Vậy thật ra cũng đáng tiếc, hăn nếu có thế đi với ngươi tới đại trướng Khả Đôn, nói không chừng cũng sẽ được phong thưởng".

"Bố Y thay hăn đa tạ ý tốt của đại nhân".

Hai người hư hư thực thực dò xét nhau, Dương Thố Truân chi cảm thấy khi săn thú Tác Kha Đột đã muốn chiếm hết danh tiếng, nhưng Tiêu Bố Y lại có thể biến hóa như vậy, vạn vạn lần không thể để hãn chạy đến chô của Tác Kha Đột. Hãn là văn thần, Tác Kha Đột thân là Đáp Ma Chi, cũng là võ tướng dưới trướng Khả Đôn, Tiêu Bố Y kiêu dũng thiện chiến, dũng mành vạn người khó địch, một ngựa đơn đao băt sống Mạc cố Đức, hăn nếu làm việc dưới trướng Khả

Đôn, cùng với mình đồng thanh đồng khí, mình còn sợ gì Tác Kha Đột nừa?!

Tiêu Bố Y đến đại trướng Khả Đôn, phát hiện người chờ ở đó cũng không ít, ngay cả đám người Lâm Sĩ Trực cũng ở đó, không khòi kinh ngạc.

Sau khi bái chào Khả Đôn, Tiêu Bố Y đứng đầu đám người thương nhân. Khả Đôn khâu khí hòa ái, đi thăng vào vấn đề, "Chư vị khanh gia, Tiêu Bố Y tuy là áo vải, nhưng vào sinh ra tử, lập được kỳ công, nếu hăn không băt được Mạc cố Đức, sự việc cũng sẽ phát triển đến mức không thế thu thập, một khi đã như vậy, các ngươi nói ta nên tưởng thưởng hãn nưh thế nào?"

Dương Thố Truân đăc ý liếc nhìn Tiêu Bố Y, đang muốn bước ra, thì Tác Kha Đột đã vọt ra trước, khom người thi lê nói: "Khải bám Khả Đôn, ngày trước Tiêu Bố Y lực cầm Mạc cố Đức, bình tức tranh chấp các tộc, trong ngàn quản có cái dũng vạn người khó địch, theo ngu ý của hạ thần, chức Thiên phu trường thật ra cũng có thế đảm nhiệm".

Tác Kha Đột lời vừa nói ra, Tiêu Bố Y còn chưa ý thức được cái gì, các thương nhân phía dưới có chút xa động. Phải biết rằng binh của bộ lạc Đột Quyết cùng thủ hạ của Khả Đôn quan giai khác nhau, Tác Kha Đột quan chức Đáp Ma Chi tương đương với Ưng Dương Giáo úy, dưới tay có Thiên phu trưởng, Bách phu trưởng cùng Thập phu trưởng. Thiên phu trưởng chưởng quản cả ngàn người, tại thảo nguyên đã là rất có quyền lợi, so với Đáp Ma Chi chi thấp hơn một ít, Tác Kha Đột nói ra là đã tiến cử Tiêu Bố Y làm Thiên phu trưởng, đó là điều mà không ai dự kiến được!

(*) Bằng quân mạc thoại phong hầu sự: Một câu trong bài thơ "Kỷ Hợi tuế hoặc sự" của Tào Tùng đời Đường:

Trạch quốc giang sơn nhập chiến đồ Sinh dân hà kế lạc tiều tô Bằng quân mạc thoại phong hầu sự Nhất tướng công thành vạn cốt khô

Dịch nghĩa:

Sông núi nơi này rơi vào cảnh chiến tranh

Đâu là cảnh an lạc căt cỏ đốn củi của người dân

Xin người đừng nói tới chuyện phong hầu

Một viên tướng nên công đỏi bằng vạn bộ xương trăng

(*) Bằng quân mạc thoại phong hầu sự: Một câu trong bài thơ "Kỷ Hợi tuế hoặc sự" của Tào Tùng đời Đường:

Trạch quốc giang sơn nhập chiến đồ Sinh dân hà kế lạc tiều tô Bằng quân mạc thoại phong hầu sự Nhất tướng công thành vạn cốt khô

(*) Bằng quân mạc thoại phong hầu sự: Một câu trong bài thơ "Kỷ Hợi tuế hoặc sự" của Tào Tùng đời Đường:

Trạch quốc giang sơn nhập chiến đồ Sinh dân hà kế lạc tiều tô Bằng quân mạc thoại phong hầu sự Nhất tướng công thành vạn cốt khô

Dịch nghĩa:

Sông núi nơi này rơi vào cảnh chiến tranh

Đâu là cảnh an lạc căt cỏ đốn củi của người dân

Xin người đừng nói tới chuyện phong hầu

Một viên tướng nên công đỏi bằng vạn bộ xương trăng.

101. Chương 101: Tranh Phong

Tác Kha Đột tiên phát chế nhân, chiếm tiến cử Tiêu Bố Y trước, Dương Thỏ Truân thiếu chút nữa bi hãn làm tức chết.

Dương Thố Truân ở bên cạnh Khả Đôn đã lâu, làm thế nào mà không rồ tâm tư Khả Đôn về công lao Tiêu Bố Y lập hôm trước, nghe khâu khí của Khả Đôn liền biết đã rất thưởng thức, Khả Đôn trong thế diện nhưng rất mến tài, có ý chiêu Tiêu Bố Y vào dưới trướng. Hôm nay triệu kiến Tiêu Bố Y, Dương Thố Truân vốn muốn tiến cử Tiêu Bố Y thành Thiên phu trường, không nghĩ đến Tác Kha Đột đã tranh nói trước, thật sự làm cho hãn buồn bực lạ thường.

"Hạ thần không tán đồng" Dương Thô Truân hiện tại là vì phản đối mà phản đối.

"Ổ?" Khả Đôn hòi, "Vậy theo ý Dương khanh gia, thì nên thưởng cho Tiêu Bố Y như thế nào?"

Dương Thố Truân con măt xoay chuyến, "Hạ thần cảm thấy Bố Y tuy dũng, nhưng làm cho người ta tán thường cũng là trí tuệ khi Khả Đôn bị vây hàm vân có thề hiến ra kế sách, chu đáo toàn diện, thật hiếm có người tài văn võ song toàn như thế, chí làm một Thiên phu trưởng tựa hồ còn chưa xứng tài, nếu có thế ở lại hộ vệ bên người Khả Đôn xuất mưu lập sách, nói không chừng sẽ có tác dụng hơn".

Các thương nhân đều biến săc, hiến nhiên đều biết ở bên cạnh Khả Đôn thì có khả năng phát triến hơn, Tiêu Bố Y chỉ ngăn ngủn vài ngày mà giá trị đã tăng gấp nhiều lần, tuy các thương nhân vân coi trọng hăn nhưng đều không thế dự kiến được. Viên Lam cũng hận không thế lập tức về lại Nhừ Nam, đem nừ nhân tới nơi này đế Tiêu Bố Y xem một chút, trong lòng thầm định chủ ý, chuyện này xong nhất định là phải long trọng đề đạt hôn sự, chi là nếu Tiêu Bố Y thực ờ lại bên cạnh Khả Đôn, vậy phải làm thế nào cho phải?

"Lưu tiên sinh, không biết ý của ngài thế nào?" Khả Đôn xoay chuyến ánh măt, đã dừng ờ trên người Lưu Văn Tĩnh.

Lưu Văn Tĩnh mim cười thi lễ, "Hai vị đại nhân đều có tâm ưu ái, chỉ là ta thấy việc này lại cần phải bàn bạc kế lâu dài".

Mọi người ngân ra, Tiêu Bố Y liếc măt nhìn Lưu Vãn Tĩnh, phát hiện vè mặt hãn hòa thiện, nhưng nụ cười lại có chút cứng đờ.

"Lưu tiên sinh lời ấy là có ý gì?" Khả Đôn có chút khó hiếu, "Thường phạt phân minh mới có thế làm cho trên dưới đồng lòng, Tiêu Bố Y trước cứu người, sau giải vây, vào sinh ra tử, nếu không thường thì không nói tới thủ hạ buồn lòng, mà chỉ sợ cho dù là ta cũng sẽ không yên tâm".

Lưu Văn Tĩnh chăp tay nói: "Ta chỉ sợ Khả Đôn cho Tiêu Bố Y làm Thiên phu trường mới là thưởng phạt bất minh".

Mọi người xôn xao, đều cảm thấy Lưu Văn Tĩnh không thông tình lý, Tiêu Bố Y lại cảm thấy thú vị, cũng muốn biến hăn nói thế nào đế phục Khả Đôn, cái gì Thiên phu trường Bách phu trường, hăn vốn không đế ở trong lòng, hăn vốn không có hứng thú làm quan dưới trướng Khả Đôn, cho dù muốn ôm đùi hăn cũng sẽ đi ôm đùi Lý Uyên, làm sao mà có thế lưu lại nơi này được. Lưu Văn Tĩnh không nế mặt Dương Thỏ Truân cùng Tác Kha Đột, không biết là nhằm vào mình hay là nhằm vào hai đại nhân kia.

Quan trường minh tranh ám đấu Tiêu Bố Y đã nghe nhiều, cũng không muốn tiến vào. Lưu Văn Tĩnh nói Khả Đôn thường phạt bất minh Khả Đôn cũng không tức giận, chi hòi: "Lưu tiên sinh lời ấy giải thích thế nào".

"Chức Thiên phu trường cần phải có chiến công hách hách mới có thế đảm nhiệm, cho dù là ờ lại bên cạnh Khả Đôn, cũng phải qua nhiều năm qua trung tâm mới được. Văn Tĩnh cũng là áo vải, tuy được Khả Đôn

coi trọng, nhưng cũng không dám đảm nhiệm chức vị, chi sợ là không có công lao nào, nhưng vì nhiều năm đi theo Khả Đôn lão thần mới tâm sinh bất màn. Tiêu Bố Y tuy hai lần lập công, cũng bất quá là cơ duyên xảo họp, nếu mạo muội làm Thiên phu trưởng, chi sợ dũng sĩ thảo nguyên quá nửa là không phục, làm cho những công thần lâu năm cảm thấy bất công" Lưu Văn Tĩnh bình tĩnh, chân thành nói: "Ví dụ như nói Ca Đặc Tháp Khắc, lần này cũng là mạo hiểm xông ra khỏi trùng vây đề cầu cứu binh, hôm nay Khả Đôn lại chi trọng một mình Tiêu Bố Y, Ca Đặc tuy không nói, nội tâm cũng không dám bất màn với Khả Đôn, nhưng ta nghĩ ai cũng biết công lao cùng dũng khí của Ca Đặc thật sự không thua gì Tiêu Bố Y".

Hăn nói một hơi đã lôi kéo tới Ca Đặc, Dương Thố Truân cùng Tác Kha Đột tuy có tâm mượn sức Tiêu Bố Y, nhưng trong lúc nhất thời cũng không tiện đắc tội với Ca Đặc, các thương nhân tuy không rõ, lại vì Tiêu Bố Y ôm lòng bất bình, chi là bọn họ lời nói không có trọng lượng, ờ trong này thật sự không tính là gì, chỉ có thế trầm mặc.

"Ca Đặc, ngươi ý như thế nào, có tính toán gì?" Khả Đôn ôn nhu nói.

Ca Đặc bước ra khòi hàng, chăp tay nói: "Khả Đôn, Ca Đặc thực không có ý tranh công, nhưng lại cảm thấy Lưu tiên sinh nói rất có đạo lý. Lần trước chuyện săn hươu, bời vì trên đường xảy ra biến cố, Ca Đặc tuy bắn trúng hươu, Khăc Lệ Ti lại vân cảm thấy Ca Đặc vân không bằng Tiêu Bố Y, Ca Đặc không mong muốn gì, cũng không cầu phong thưởng, chi thinh Khả Đôn cho phép Ca Đặc tái đấu một trận với Tiêu Bố Y".

Các thương nhân nghe được, đều phẫn nộ bất bình, thầm nghĩ ngươi một câu không mong muốn gì, hơn nửa Lưu Văn Tĩnh lại nói dũng sĩ không phục, chăng lẽ có thế mạt sát công lao vào sinh ra tử của Tiêu Bố Y? Các ngươi nếu đối với Tiêu Bố Y không có biểu hiện gì, đó mới chân chính là làm cho người ta bất bình. Chi là bọn họ không rõ tâm ý của Khả Đôn, cả thương đội lại trông cậy vào Khả Đôn, cũng không dám lãm miệng.

"Tiêu Bố Y, ngươi hy vọng được thưởng gì?" Khả Đôn rốt cuộc hòi đến chính chủ.

Tiêu Bố Y bước ra khòi hàng thi lề, "Khả Đôn lần này săn bắn bình yên không việc gì, chính là dựa vào hồng phúc của Khả Đôn, Bố Y chi là may măn nên Lưu tiên sinh nói cũng không sai, Bố Y không dám nhận công. Chi là Bố Y lại có một yêu cầu, không biết có nên nói hay không".

Khả Đôn chậm rãi nói: "Tiêu Bố Y ngươi có gì cứ nói".

Tiêu Bố Y khóe miệng mim cười, cúi người bái dài, rồi chậm rãi nói: "Bố Y chỉ cầu Khả Đôn cát tường như ý, cũng cầu cho thương đội bình an thuận lợi".

Lưu Văn Tĩnh trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, không khòi thầm đọc lại những lời này của Tiêu Bố Y.

Dương Thố Truân cùng Tác Kha Đột liếc măt nhìn nhau, cũng đều rất kinh ngạc, hai người đều thầm nghĩ, người này vô mông ngựa cực kỳ chu đáo, đối với phía nào cũng không đăc tội, thật là nhân tài khó được chốn quan trường. Chi là kế từ đó, ý tưởng cầu công danh của hăn xem ra chi có thế bò qua.

Các thương nhân tuy tuy đều vì lợi ích, nghe được lời này của Tiêu Bố Y, không biết là hăn quyết ý không muốn tranh đua, chi nghĩ đến hăn vì mọi người mà buông tha tất cả, trong lòng cảm động, nước mắt thiếu chút nửa là tràn ra. Lâm Sĩ Trực cùng vài thương nhân liếc măt nhìn nhau, khom người bước ra khòi hàng, cùng kêu lên nói: "Tâm nguyện của Bố Y cũng là tâm nguyện của chúng ta, chúng ta chí cầu Khả Đôn cát tường như ý, Tháp Khăc đại hôn thuận lợi".

Khả Đôn cao cao tại thượng, trầm ngâm hồi lâu mới nói: "Các ngươi đều thành tâm, nhất định có thế như nguyện".

Các thương nhân đều mừng rờ, biết một câu này của Khả Đôn đã xác định các thương nhân chuyến này tuyệt đối sẽ không tay không mà quay về. Cho nên Tiêu Bố Y, hãn đích xác là tốn thất một ít, chăng qua nếu trờ về, mọi người nhất định sẽ bồi thường thật tốt, cũng không phải là nói chơi.

"Cho nên việc của Ca Đặc Tháp Khăc..." Khả Đôn đang do dự thì Ca Đặc đã trầm giọng nói: "Thinh Khả Đôn ân chuẩn".

"Tiêu Bố Y ý ngươi như thế nào?" Khả Đôn dò hòi.

Tiêu Bố Y trong lòng thầm tức giận, thầm nghĩ tiểu tử ngươi thực không biết tốt xấu, lào từ đã nế mặt Khả Đôn cho ngươi thăng một trận. Ngươi lại thà hủy mười tòa miếu chứ không chịu hủy một hôn lê, ta có ý tốt, ngươi lại nghĩ lao tư sợ ngươi. Đạo lý tha cho người được thì cứ tha chăng lẽ cha ngươi không có dạy cho ngươi, ngươi làm chức lang quân của ngươi, ta làm kẻ làm ăn của ta, hà tất nhất định phải phân thăng thua? Thế diện là do người khác cấp, nhưng mặt chính là của mình, ngươi thực muốn mất mặt, ta cũng có thế cho ngươi thỏa nguyện!

Nhìn thấy Tiêu Bố Y trầm ngâm không nói, Khả Đôn nhẹ giọng nói: "Bố Y nếu không muốn, vậy sẽ không tính".

Mọi người trong lòng lại động, thầm nghĩ Khả Đôn vốn vần uy nghiêm, nhưng khâu khí như thế cũng là hiếm thấy, phòng chừng cũng bởi vì thấy công thần như thế không được thưởng bao nhiêu trong lòng cũng thấy áy náy.

Với lại, lai lịch của Lưu Văn Tĩnh này, cũng làm cho người ta cảm thấy tò mò.

Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Một khi đã như vậy, tại hạ cung kính không bằng tòng mệnh, không biết Tháp Khắc muốn so cái gì? Không biết là thuật băn tên hay là kỵ mã?"

Tháp Khắc ngạc nhiên, lăc đầu nói: "Hai cái này đã so qua roi, không cần phải thử lại nừa".

Nhìn thấy hào quang trong măt Tiêu Bố Y chóp động, Ca Đặc trong lòng cũng lo lăng. Hăn chính măt thấy Tiêu Bố Y phi ngựa như bav, biết cho dù Thanh Tiêu đã chết, mình cùng hăn tỷ thí cũng không năm chăc phần thăng, hăn ở trong ngàn quân băt sống Mạc cố Đức, cho dù Lưu Văn Tĩnh hạ thấp như thế nào, Tiêu Bố Y tự khiêm tốn như thế nào, chỉ cần đầu không bị kẹp vào cửa, cũng biết cũng không có phần may măn thăng được nào. Băng vào võ công chân chính như vậy, hăn tuy vồ công không kém, nhưng cùng với Tiêu Bố Y luận vồ trong lòng cũng không dám.

Tiêu Bố Y chủ động nhắc tới thuật bắn tên cùng cưỡi ngựa, chỉ bởi vì hai thứ này là am hiếu nhất, vốn định dùng phép khích tướng làm cho Tháp Khăc vào trong, không nghĩ đến hăn vân bất động, cũng có chút ngoài ý muốn.

"Thảo nguyên trọng nhất anh hùng, không so thuật băn tên, không so cưỡi ngựa, vậy Ca Đặc ngươi muốn so cái gì?" Khả Đôn có chút kỳ quái hòi.

Ca Đặc sớm có ý định, trầm giọng nói: "Ca Đặc nghe nói Tiêu Bố Y băt sống Mạc cố Đức, võ công cao không cần nói cũng biết, chỉ là hai hố tương tranh, tất một bị thương, phải phân cao thấp, không khòi tốn thương đến hòa khí".

Các thương nhân đều khinh bi, tâm đều nghĩ mấy man nhân nàv lại tự so với mành hô, không chút khiêm tốn. Ngươi nếu thực sợ tốn thương hòa khí, lại còn so cái răm gì? Trong đại trướng Khả Đôn đa số đều là nhân sĩ Trung Nguyên, Ca Đặc nói tiếng Trung Nguyên cũng không kém, chăc là bời vì Khăc Lệ Ti, nhưng hăn học tiếng Trung Nguyên, vận dụng nhiều ít lại không đúng trường họp.

"Vậy ngươi muốn so cái gì, cứ nói thẳng ra đi" Khả Đôn trầm giọng nói.

"Ta muốn cùng Tiêu Bố Y tỷ thí, ai có thế thuần phục ngựa hoang lợi hại nhất" Ca Đặc ngưng trọng nói.

Hăn lời vừa nói ra, các thương nhân đã nhìn nhau, ánh măt dò hòi nhìn về phía Tiêu Bố Y, bọn họ đều biết Tiêu Bố Y thuật cời ngựa tinh thông, nhưng thuật cời ngựa cùng thuần phục ngựa chứng dù sao cũng là hai chuyện khác nhau, hơn nừa cũng cực kỳ nguy hiếm, mất mạng cũng là có thế. Ca Đặc này không đề xuất gì, lại đề xuất thuần phục ngựa chứng, đương nhiên bởi vì có chút thủ đoạn.

Tiêu Bố Y không chút do dự, "Tốt lăm, cứ so thuần phục ngựa hoang đi. Chăng qua Bố Y có một chuyện muốn thỉnh cầu Khả Đôn".

Khả Đôn chậm rãi gật đầu, "Ngươi nói đi".

"Tại hạ thầm nghĩ sau trận so tài này, vô luận thăng thua, cũng không cần so nừa" Tiêu Bố Y cười khô nói: "Bố Y vốn là người làm ăn, cũng không muốn làm anh hùng gì".

Khả Đôn gật đầu, “Như thế thì quá tốt, chăng qua ta cũng có một câu muốn nói” Trong đại trướng đều tĩnh lặng, Khả Đôn nhìn bốn phía, chậm rãi nói: ”Người thăng cuộc thuần ngựa có thể đề xuất một thỉnh cầu, ta có khả năng thi sẽ đáp ứng, ngay cả cầu hôn với Khắc Lệ Ti, ta

cũng sẽ không cự tuyệt!”

Khắc Lệ Ti nghe được mặt đã biến sắc, Hàn Tuyết cùng nàng đều đứng ờ phía sau Khả Đôn, nghe nói như thế, sắc mặt khẽ biến, khẽ cúi đầu, một khắc này nàng chi nghĩ, Khả Đôn không nói gì khác lại đề cập đến hôn sự của Khắc Lệ Ti, chăng lẽ đã nghĩ Tiêu Bố Y mới có thế, thậm chí còn muốn mời về làm con ré?

Tiêu Bố Y cùng Ca Đặc sóng vai đứng ở thảo nguyên, nhìn trời xanh mây trăng, cò xanh như sóng, tâm tình lại hoàn toàn khác nhau.

Ca Đặc chi nghĩ có chút lộng xảo thành chuyên, chuyến này chi có thế thăng không thế bại. Mình nếu bại, Tiêu Bố Y có tâm trả thù, sẽ trực tiếp hướng tới Khắc Lệ Ti cầu hôn, mình cũng không có mặt mũi nào sống ờ trên đời này. Tâm tư của con người thường thường dế thay đối, lúc trước Tiêu Bố Y vì hăn dụ địch, hăn cũng có chút cảm tạ, thậm chí sinh ra ý niệm cùng hăn kết giao bằng hữu. Nói tới con người khi chết, lời nói cũng chân thật, cho nên con người khi săp chết, người khác đối với hăn cũng khoan dung hơn. Ca Đặc chí nghĩ Tiêu Bố Y sẽ chết, cho nên một lòng nghĩ tốt cho hăn, nhưng khi phát hiện Tiêu Bố Y còn sống, thì trong lòng cũng khó tránh cảm giác ghen tỵ.

Hăn gọi cứu binh coi như là có công, chăng qua so với Tiêu Bố Y, thì chi xem như là gà đất so với phượng hoàng vậy, không nói tới không thế chịu được Khắc Lệ Ti cả ngày khen ngợi Tiêu Bố Y, mà cũng không chịu được người khác cho rằng Tiêu Bố Y so với hăn cao hơn một cái đầu. Hăn là Tháp Khắc, nếu là vương công quý tộc trong tộc thì hãn cũng không tính là gì, nhưng so với hãn lại là một áo vải, hăn cảm thấy nhất định phải đường đường chính chính đánh bại Tiêu Bố Y một lần, cho nên mới kiên trì tỷ thí, chỉ là hiện tại ngâm lại, nhiều ít cũng có chút hối hận.

Tiêu Bố Y lại suy nghĩ về câu nói cuối cùng của Khả Đôn, cũng đã quyết định xuất ra toàn lực ứng phó, hăn cho dù không thích làm thì hăn cũng nên vì người khác.

Gió lạnh lất phất, ở phương xa mặt trời đã ngả về tây, dánh vàng đã chuyến hồng, nhừng đám mây ở phía chân trời xem ra cũng có chút lạnh lẽo.

Bốn phía không một tiếng động nhưng người xem lại rất đông, ngoài khinh kỵ binh của Khả Đôn, còn có các thương nhân cùng các mục dân biết tin tức này, cũng đều tập trung trâu dê cùng ngựa lại mà đến đây xem, náo nhiệt như vậy cũng là bình thường.

Trâu dê thành bầy ngựa hí vang, nhừng mục dàn cũng rất hưng phấn chỉ trò, nhận ra người nào là Khả Đôn, người nào là Tháp Khắc cùng Tháp Cách. Khả Đôn tuy uy nghiêm, nhưng luôn luôn công bình, xử lý chuyện trên thảo nguyên rất tốt. Khi nàng ở tại doanh trại cũng không ai dám tiến vào, chăng qua một khi đã ra khỏi doanh trại, nói thế nào cũng là thị sát tình hình, nhìn thấy một lão mục dân, râu tóc bạc phơ, lại còn có thế ân cần thăm hỏi một tiếng, tự nhiên làm cho các mục dân yêu quý mà tung hô.

Khi mục dân hoan hô, đối với Tiêu Bố Y cùng Tháp Khắc sóng vai cũng có nghi hoặc, cũng không hiếu hăn là ai, làm sao có thế đứng cùng một chô với Tháp Khắc tôn quý.

Người tụ tập càng ngày càng nhiều, nhưng cũng chỉ tụ tập một phía mà chừa ra một khoảng không. Các mục nhân trẻ tuôi nghe nói là thuần ngựa, đều mong chờ muốn thử, nhưng nghe nói Ca Đặc Tháp Khắc thuần ngựa, lại đều xìu xuống.

Đám người Lâm Sĩ Trực, Viên nhìn thấy loại thanh thế này, đều rất lo lăng, thầm nghĩ đây là địa bàn Phó cốt, nhừng người này hiến nhiên sẽ ủng hộ cho Ca Đặc, Tiêu Bố Y khí thế đã kém một bậc, vốn bọn họ làm ăn đều là hòa khí sinh tài, cho rằng có thế nhân được thì nhân, lại bởi

vì có giao tình khá sâu với Tiêu Bố Y, cho nên đều muốn Tiêu Bố Y thăng trận này.

Mấy huynh đệ cũng nghe thấy mà chạy tới, bọn họ đều không có tư cách tiến vào đại trướng của Khả Đôn, sau khi nghe nói Ca Đặc cùng Tiêu Bố Y so thuần ngựa, thì thiếu chút nừa là cười ra tiếng, Mạc Phong đang cố nín cười thì bị Lâm Sĩ Trực kéo lấy, “Mạc Phong, ngươi cười cái gì?”

Mạc Phong là bộ thở dài một hơi, "Ta vì Ca Đặc mà cười".

Lâm Sĩ Trực khó hiểu hỏi, "Ngươi cười cái gì Tháp Khắc?"

"Ta cười vì hăn thật sự co chút ngu xuân," Mạc Phong làm ra vẻ tiếc hận nói: "Hăn so cái gì không so, lại nhất muốn so bơi lội với cá, so bay lượn với chim?"

Lâm Sĩ Trực không có sự tự tin như hãn, lăc đầu nói: "Người trẻ tuổi, ngươi không có thấy qua nhiều trong cuộc đời, làm sao hiểu được người thảo nguyên giỏi nhất là cưỡi ngựa băn cung, Tháp Khắc võ công cao cường, thuần phục ngựa cũng là nhất lưu, ngươi không có nghe được các mục dân nàv đều xem trọng Tháp Khắc sao".

Mạc Phong không chút đả kích, thấp giọng nói: "Vậy Lâm chưởng quầy có muốn cùng ta đánh cuộc một ván không?"

"Đánh cuộc gì?" Lâm Sĩ Trực hòi.

"Bố Y nếu thắng, Lâm chưởng quầv ngươi sẽ thua ta một điếu tiền. Neu Bố Y thua, ta sẽ giừ ngựa cho Lâm chưởng quầy một tháng?" Mạc Phong trong lòng buồn cười.

Lâm Sĩ Trực vồ ba cái, không nói tới việc hắn cùng Mạc Phong đánh cuộc, trong nội tâm hắn vân hy vọng mình thua trận này.

Hắn làm ăn rất rõ ràng không có chuyện lồ được, cầu thua như thế cũng xem như là lần đầu tiên.

Tiếng kèn vang lên, mọi người trên thảo nguyên đều yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng gió vù vù, tiếng trâu dê, có mấy hán tử đứng ở ba góc, trong tay đều cầm mã can đế săn sàng khống chế ngựa, chỉ sợ ngựa làm bị thương đến Khả Đôn.

Ca Đặc lại chạy tới trước mặt Khả Đôn, thi lề nói cái gì đó, mọi người đều xôn xao, ánh mắt có chứa vẻ hâm mộ cùng khâm phục, cho dù là Khả Đôn cũng có chút biến săc. Tiêu Bố Y nghe hãn nói bằng tiếng Đột Quyết, trong lòng đang thăc măc, cũng may Dương Đăc Chí đã kịp thời phiên dịch, "Bố Y, hăn nói hăn thuần ngựa không cần mã can".

"Ổ?" Tiêu Bố Y chậm rãi gật đầu, cũng biết mã can là cái gì.

Hăn trước kia cũng từng xông pha nam băc, đi qua thảo nguyên Mông cố biết mã can là một cây gậy răn chăc mà có tính đàn hồi, ở đầu có buộc dây thừng, dùng đế tròng qua cố ngựa. Đương nhiên còn có một số mục dân cao minh, chi cần một sợi dây thừng là được. Ngựa chưa từng được người cưỡi qua, bình thường đều tính cách dừ dãn, nếu nhìn thấy người đến gần, đều sẽ đá cùng căn liên tục. Phương pháp thuần ngựa bình thường đều là phải cần một người dũng cảm mà có kỹ thuật thuần thục cưỡi lên trên, cầm trong tay mã can này đế thuần phục ngựa. Ca Đặc không cần mã can, thoát ly khòi quv định thông thường của mục dân cũng trách không được mục nhân phải giật mình.

Dương Đăc Chí nhìn thấy bộ dáng không chút động lòng của Tiêu Bố Y thì nói, "Vậy xem ra ngươi cũng không dùng mã can này".

Tiêu Bố Y cười rộ lên, "Cả đời này cũng chưa từng sờ qua".

Khả Đôn đã gọi Tiêu Bố Y tiến lên nói Ca Đặc thinh cầu không cần mã can, Tiêu Bố Y giả ngốc nói: "Thuần ngựa thì dùng mã can đế làm gì?"

Mọi người đều 0 lên, cũng không biết là ngu ngốc hay là thiên tài.

Khả Đôn cau mày hỏi, "Tiêu Bố Y, nói như vậy ngươi thuần ngựa cũng không cần mã can?"

Tiêu Bố Y cười nói: "Chi mình ta là đủ, chăng lẽ Ca Đặc muốn dùng nó?"

Ca Đặc mũi đang nở ra lại lộ vẻ dao động, không nghĩ đến ngược lại thành ra lý do đế Tiêu Bố Y trên chọc.

Mọi người đều thầm thì, hiến nhiên là đều không tin, Lâm Sĩ Trực cũng dậm chân nói: "Bố Y lần này lại cậy mạnh, Ca Đặc cậy mạnh không cần mã can, đúng là cơ hội đế hãn thủ thăng. Hăn sao lại khinh thường như vậy, không cần mă can, lần này bọn họ đã không có gì khác biệt. Ta chi sợ Bố Y chăng những không thăng được trận này, mà còn có thế thua cả tính mạng".

Viên Lam đã đi tới, trầm giọng nói: "Lâm huynh, ngươi đã từng thấy Bố Y khinh thường lần nào chưa?"

Lâm Sĩ Trực ngân ra "Vậy thì cũng không có".

Viên Lam cười rộ lên, "Vốn trong lòng ta cũng không yên, chỉ là thấy Bố Y lại trấn tĩnh như vậy, cũng cảm thấy trận này cơ hội hãn của hãn rất lớn".

Lâm Sĩ Trực suy nghĩ một hồi rồi mới nói: "Viên h h nói cũng có chút đạo lý".

Tiếng kèn lại vang lên, chỉ nghe thấy ở phương xa có tiếng hô quát liên tục, mấy hán tử cũng lập tức vung roi lên, liên tục hò hét tiến lên.

Đằng trước có hai con ngựa hoang đang căm đầu chạy như điên, cuống quít hí lớn liên tục. Nhưng bị những hán tử kia hò hét nên cũng không thế quav đầu lại mà hướng tới chô này mà phi tới.

Hai ngựa một Thanh mã một Hồng mã, Thanh mã như núi, Hồng mã như mây, Tiêu Bố Y nhìn thấy Thanh mã, trong lòng khẽ chua xót, không khòi nhớ tới Thanh Tiêu, có chút thất

thần.

Trên thảo nguyên không thiếu ngựa, lại càng không thiếu ngựa hoang chưa từng được người cưỡi bị xua vào chuồng, trước hết trừ đi dã tính, sau đó mới đế cho người ta thuần phục sử dụng. Nhưng trước măt xem ra hai thót ngựa này đều chưa từng trải qua quá trình trừ đi dã tính, tuần phục cũng không hề dê dàng.

"Bố Y cân thận" Dương Đăc Chí thấp giọng hô một tiếng, Tiêu Bố Y phục hồi tinh thần lại, phát hiện Ca Đặc đã xông lên đón đầu thớt Thanh mã kia.

Mọi người đều xôn xao, những nừ nhân nhát gan che hai măt lại, mục nhân tín nhiệm Ca Đặc cũng đều ầm ầm kêu hay, thuần ngựa như vậy mới đúng là kích thích.

Tiêu Bố Y vốn cũng muốn chọn Thanh mã kia, nhìn thấy Ca Đặc đă chọn trước thớt ngựa này, trong lòng ngân ra, trong giây lát hiếu được Ca Đặc biết hăn trước kia cười Thanh Tiêu, lựa chọn Thanh mã trước là đế triệt đi nhuệ khí của hăn, hai là cũng sợ hắn đối phó với Thanh mã cũng có chút môn đạo.

Nghĩ như vậy Tiêu Bố Y không giận mà còn vui, hăn cho tới bây giờ không sợ người khác miệt thị, ngược lại, cái này đối với hăn mà nói là cơ hội đế hãn thủ thăng. Bốn chừ kiêu binh tất bại đã nói ra tâm tính của trận đấu, Ca Đặc muốn chọc giận Tiêu Bố Y hăn, chi sợ bản thân hăn cũng đã dao động.

Ca Đặc lựa chọn thanh mã, Tiêu Bố Y đã không có lựa chọn nào khác, chậm rãi đi về phía thớt hồng mã kia. Hán tử đuòi hai thớt ngựa hoang tới khu đất trống cũng đã tản đi, hai thót ngựa hoang thấy bốn phía tràn đầy mục nhân, nhiều ít cũng có chút bất an, trong một khăc đã thu liêm sự táo bạo, kinh hãi nhìn đám đông.

Ca Đặc bức bách muốn chem lấy ngựa, dĩ nhiên thân pháp xem ra cũng tốt, chi là người vừa xông tới, thanh mã đã bị kinh sợ, hí dài một tiếng, cất vó đá tới. Ca Đặc lúc này mới biểu hiện ra thân thủ cực kỳ cao minh, không lùi mà tiến tới luồn dưới vó ngựa, vỏ ngựa cơ hồ chi chạm được vào vạt áo cảu hăn, lại bị hăn linh xảo vọt lên, đưa tay chộp lấy bờm ngựa.

Con ngựa giận dừ, vừa hí loạn vừa chạy như điên, Ca Đặc cũng thuận thủy thôi chu trở người lên ngựa, tư thế anh tuấn, mục dàn bốn phía nhất tề kêu lên một tiếng hay, cho dù Khả Đôn cũng chậm rãi gật đầu, biết chiêu này cực kỳ tiêu sái cùng khỏ khăn. Khăc Lệ Ti lại càng hưng phấn hô lên: "Mâu hậu, Ca Đặc lần này nhất định thăng".

Khăc Lệ Ti cũng không phải là nói mà không đế ý tới người, đối với Tiêu Bố Y cũng có sự bội phục, ít nhất hãn không giết Mã Cách Ba Tư, đánh bại ba người bên nàng, cứu Ca Đặc, băt sống Mạc cố Đức nhưng chuyện này đều làm cho người ta kính ngưỡng. Chi đáng tiếc là anh hùng này cũng không phải là người yêu của nàng, cũng làm cho nàng nhiều ít cũng có chút không được tự nhiên, mông Trần Tuvết ở tại Tây Kinh rất lâu, Khăc Lệ Ti từ thuở nhỏ đã lớn lên tại thảo nguyên, cho đến nay tình cảm đối với Ca Đặc cũng rất tốt, thật không muốn bị chia cách, chỉ hy vọng Ca Đặc đánh bại được Tiêu Bố Y mà vinh quang cưới nàng, vậy mới là tốt nhất, chứ cũng không phải là thật lòng chán ghét Tiêu Bố Y.

Khả Đôn lăc đầu nói: "Không đến cuối cùng, thì sao mà biết người nào thăng thua?"

Ca Đặc thuần ngựa cực kỳ nguv hiếm kích khích, con ngựa không ngừng vùng vẫy, Ca Đặc vân vừng như thái sơn mà áp chế nỏ. Thuần ngựa quan trọng nhất là sự kiên nhân, so bì thế lực với nó cho đến khi nó hoàn toàn kiệt sức thì mới có thế chế phục được nó!

Khi Ca Đặc mạo hiếm thuần ngựa, thì Tiêu Bố Y rốt cuộc đã đi đến trước mặt hồng mã. Hăn cũng không chậm, so với rùa thì cũng còn nhanh hơn một chút, vừa đi trong miệng vừa lấm bám cái gì đó. Người khác chi chú ý tới bước chân của hăn, cũng không phát hiện đôi măt của hăn thủy chung vân nhìn chằm chằm vào hồng mã hai tròng măt không chóp.

Thanh âm của hăn không thấp nhưng cũng tuyệt đối không cao, với lại Ca Đặc ờ bên cạnh liên tục gầm lên cùng với tiếng hí vang của thanh mã, cơ hồ có thế quên mất đi hăn. Hồng mã trước mặt hăn vốn đã chuân bị phát tác, nhưng nhìn phải hai măt của Tiêu Bố Y, thì từ từ không giận nừa, thậm chí có thế nói là có chút mê man.

Tiêu Bố Y chậm rãi tiếp cận con ngựa, tận lực làm cho bản thân hoàn toàn không chút địch ý, rất nhiều người cũng rốt cuộc phát hiện sự khác lạ, đều chuyến ánh măt, đều cảm thấy bên này

có chút quỷ dị.

"Sư phụ, Tiêu gia lại nói chuyện với ngựa kìa" Quý Tử cùng Tiết Dần Giai không biết từ khi nào thì cũng đã len vào trong thương đội xem náo nhiệt, Quv Tử vừa ôm cái đầu bị sư phụ gõ, vừa xo cái mông còn đau nhức vì mấy con la đá, có chút khó hiếu nói: "Vì cái gì hăn nói lại có hiệu quả, chúng ta nói lại không có hiệu quả? Nghe không được hăn nói cái gì, bằng không cũng cỏ thế thử lại một lần".

"Ngu xuấn, ngươi không nói không ai nói ngươi câm đâu".

Tiết Dần Giai cũng rất kỳ quái, chú ý quan sát động tác của Tiêu Bố Y, chi hy vọng có thế học tập được hồi lâu thì rốt cuộc tỉnh ngộ, "Quý Tử, ta hiếu rồi, hăn thuần chính là ngựa, chúng ta đối mặt lại là la. Đeu nói môi la không thế so với miệng ngựa, khăng định cũng là do môi la khác với miệng ngựa, ngươi nói đúng không?"

Nhìn thấy Quv Tử không có phản ứng, Tiết Dần Giai lại gõ cho một cái, "Ta nói chuyện với ngươi, ngươi chăng lẽ không có nghe thấy?"

"Nghe thấy, nhưng thầy không cho con nói chuyện mà" Quý Tử hết sức ủy khuất nói.

Tiết Dần Giai cũng cảm thấy chán nản.

Mà bên kia lại 0 lên, trong thanh âm lại mang theo sự khó hiếu cùng khó có thế tin được. Hai thầy trò quav đầu lại nhìn, thì thấy Tiêu Bố Y đã trờ người lên ngựa, nhưng hồng mã lại ngoan ngoãn đứng ờ đó, cũng không nối giận, lại còn hí dài một tiếng, có vẻ rất vui sướng.

Tất cả mọi người đều không dám tin vào măt mình, Khăc Lệ Ti thiếu chút nừa nhảy đến Khăc Lô Luân Hà đế hòi sơn thần rốt cuộc sao lại thế này?

"Mầu hậu, cái này xem như bắt đầu hay là chấm dứt?"

Khả Đôn cũng có chút sừng sờ, sau hồi lâu mới nói: "Chăng lẽ Tiêu Bố Y đã thuần ngựa xong?"

"Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng" Khăc Lệ Ti thật sự nhảy dựng lên, "Đây ngựa hoang, sao lại không căn hăn?"

Nàng mới nói xong, con ngựa không có căn Tiêu Bố Y, mà nàng đã thiếu chút nừa căn trúng lưới mình. Tiêu Bố Y nhẹ nhàng xoa xoa đầu ngựa, con ngựa lại ôn thuận đi quanh một vòng, ôn thuận như là cừu vậy.

Mạc Phong cười ha hả, đưa tay đến trước mặt Lâm Sĩ Trực, "Lâm chường quầy, ta thăng".

Các thương nhân vừa mừng vừa sợ, Lâm Sĩ Trực đưa tay kéo lấy Mạc Phong hòi, "Mạc Phong, chuyện gì đã xảy ra?"

Mục nhân nhìn thấy Tiêu Bố Y không có trải qua khúc chiết, đã bắt đầu chậm rãi phóng ngựa, hoàn toàn không có những bước thuần ngựa như bình thường, trong mắt đều lộ ra vẻ kinh hãi, sợ hãi lui về phía sau, trong miệng liên tục lâm bâm, "Đường Đe Ma Ni, Đường Đe Ma Ni..

Tiễn Đầu nghe được mục nhân nói gì đó không hiểu, thấp giọng hỏi: "Đắc Chí, bọn họ đang nói cái con mẹ gì vậy?"

"Là Đường Đe Ma Ni" Dương Đắc Chí thần sắc nghiêm túc, áp thấp thanh âm nói, "Đường Đe Ma Ni trong tiếng Đột Quyết có nghĩa là Chân chủ, người thảo nguyên tín phụng các lực lượng thần bí, ví dụ như nói Tát Màn Giáo tín phụng thanh sơn, cũng có tín phụng Mã thần, Bố Y không cần dùng vũ lực mà chí bằng ngôn ngữ đã chinh phục được ngựa hoang, đã làm cho bọn họ sinh ra sợ hãi, cảm thấy Bố Y có năng lực như thần".

Anh mắt của hăn cũng có chút cố quái, Mạc Phong không có lưu V, chi hòi, "Đắc Chí, Bố Y làm sao mà không tốn một chút sức đã chinh phục được ngựa hoang vậy?"

Dương Đắc Chí lắc đầu, trả lời rất gọn gàng, "Không biết".

Tiêu Bố Y người ờ trên ngựa, cũng không đắc ý, nhiều ít cũng chi có chút thích thú. Không ai biết hãn làm thế nào mà chinh phục được ngựa hoang, bản thân hăn cũng rất tinh táo, biết hãn sử dụng chính là tuyệt chiêu, một loại thuật thôi miên của mình, thuật thôi miên vào thời đại của hăn cũng rất phô biến, nhưng sử sụng thuật áp dụng vào ngựa như hăn cũng rất là đặc biệt.

Thật thôi miên tuy rất cao thâm, trong mắt Tiêu Bố Y cũng không tính là phức tạp, mấu chốt chính là ý chí cùng ý niệm của bản thân phài hết sức mạnh mẽ. Loại phương pháp này vào thời cố đại có thế xem như là yêu thuật, nhưng ờ khoa học hiện đại thì cũng có những sự giải thích cũng không quá khoa học, ứng dụng cụ thé thì có, nhưng do cơ thế con người quá ảo diệu nên cũng không ai có thế rõ ràng được. Tiêu Bố Y đem Thuật thôi miên áp dụng lên ngựa trước kia cũng đã làm rồi, chăng qua cũng không tính là thành công. Lần này thành công cũng là lần đầu tiên làm cho chính hăn cũng có chút ngoài ý muốn.

Trong giây lát lại nghĩ đến, bản thân tu luyện Dịch Cân kinh, nói không chừng cũng có tác dụng tăng cường lực lượng tinh thần, cho nên mới thu được hiệu quả như vậy.

Lại thấy Ca Đặc vẫn còn đang như trong đoàn tạp kỹ mà nhảy nhót trên lưng ngựa, mọi người đều không có cảm giác tiêu sái nừa, chỉ cảm thấy hăn có chút đáng thương gặp vận răm chỏ, có hai thớt ngựa cho hãn lựa chọn, hăn cố tình lại chọn trúng con dừ dẫn, lại làm cho Tiêu Bố Y thoải mái thủ thăng.

Ca Đặc người còn đang nhảy nhót trên lưng ngựa nhưng trong lòng lại rung động không thôi, muốn làm rõ tất cả mọi phát sinh rốt cuộc là thế nào, mà con ngựa này lại không kềm chế được cơ hồ như muốn phát điên lên. Tiêu Bố Y lại thúc ngựa đi tới, khẽ cười nói: "Tháp Khăc co chut vất vả, có muốn ta giúp khuyên con ngựa này vài lời không?"

Ca Đặc nôi giận gầm lên một tiếng, đã vọt lên ôm lấy cố thanh mã, hai tay xiết lại, người đă lãng không dựng lên vật con ngựa ngã lăn ra đất.

Mọi người khẽ hô lên một tiếng, đều lui ra phía sau một bước, nhìn thấy gương mặt như thiên

thần tái nhợt đi của Ca Đặc, đều sợ hãi.

Thanh mã bị hăn vật xuống hí lên một tiếng, giãy dựa muốn đứng lên thì Ca Đặc lại vọt lên, hét lớn một tiếng đạp xuống, con ngựa chịu không được sức mạnh của hăn, lại ngã lãn ra trên mặt đất.

Tiêu Bố Y có chút không đành lòng, biết hăn lúc này đã không phải là thuần ngựa, mà là giết ngựa, con ngựa chịu sự giày vò của hãn, về sau có muốn chạy nhanh cũng khó, liền thả người nhảy xuống, lắc đầu nói: "Ca Đặc, không cần so nừa, trận thuần ngựa này ta tính là ngươi thắng".

Ca Đặc giận không thế át, hai tay cũng có chút run rây, trước mắt bao nhiêu người, hăn cho tới bây giờ cũng không có nghĩ đến mình sẽ dùng cách thức này đế thăng cuộc thuần ngựa, "Cái gì tính ta thắng, thua là thua, thăng là thăng, Ca Đặc ta thừa nhận..

Hăn lời còn chưa dứt, Khăc Lệ Ti đă xông tới, lớn tiếng nói: "Trận thuần ngựa này không tính, Tiêu Bố Y chiếm tiện nghi, ngựa của hăn như là dê vậy, làm sao có thê tính là thuần phục?"

Hồng mã đột nhiên hí dài một tiếng, móng đã nhăm vào Khắc Lệ Ti mà đá tới, Khắc Lệ Ti không giận mà ngược lại còn vui, đưa tay chỉ, "Các ngươi xem, ngựa của Tiêu Bố Y vân chưa được thuần phục!"

Hồng mã hí dài một tiếng, thanh mã cũng đã hí theo, ngay sau đó ngựa của mục dân đều nhất tề hí lên không thôi. Mọi người cả kinh, đột nhiên nhìn thấy xa xa bạch quang chợt lóe, trong giây lát đạo bạch quang kia đã tiến tới bầy ngựa phụ cận, bầy ngựa đều xao động lên, đã tản ra bốn phía mà chạy. Những mục dân quản bầy ngựa hô quát liên tục, cũng không thế ước thúc được.

Đạo bạch quang kia tiến tới bầy ngựa, trong giây lát lại lao ra, đứng ở trước đám đông chừng mấy chục trượng, Tiêu Bố Y trông thấy trong lòng chấn động, hăn rõ ràng lại nhìn thấy Nguyệt Quang!

Nguyệt Quang vẫn lông trắng như tuyết, khi phóng đi như một ánh trắng tràn ngập trên đường, thần thái bay bổng nhìn về phía này, như là đế vương đang ngạo thị mọi người.

Một lão mục dân đột nhiên quv xuống, như là hướng tới Nguyệt Quang mà lễ bái, trong miệng lam bầm tự nói.

Nguyệt Quang lại chạy ào vào một bầy trâu, vừa đá vừa căn, bầy trâu lại một trận xao động, tựa hồ đối với nó rất là kính sợ. Chỉ là nỏ đến đi như gió, mấy thanh niên mục dân cầm mã can vây lại, nhưng ngay cả sợi lông của nỏ cũng không động vào được. Tiêu Bố Y vừa tò mò vừa buồn cười, không rõ rốt cuộc là sao.

102. Chương 102: Thiên Nhạc Trại (thượng)

Bố Y lập tức ngóng nhìn mọi người, thấy bọn họ hoan hô Ngả Khăc Thản Thụy, cũng không hiếu gì.

Đợi đến khi Dương Đăc Chí giải thích điến cố Ngả Khăc Thản Thụy cho hăn một lần, Tiêu Bố Y mới có chút giật mình, lại có chút buồn cười.

Hăn biết thời đại này có rất nhiều hiện tượng không thế giải thích, động đất, lôi điện hồng thủy gì gì đó đều sẽ được giải thích là ông trời trừng phạt. Người thảo nguyên đối với ngựa và thiên thần đều sùng bái, cũng có thế lý giải thành một loại sùng bái lực lượng không thế kháng cự. Tiêu Bố Y lúc trước đi Mông cố cũng đã biết, thảo nguyên xa xưa có dân tộc tên là bố lý á đặc tộc, nơi đây có truyền thuyết Kim tinh chính là được trời phân phó, chuyên môn phụ trách ngựa trên trời, các ngôi sao trên bầu trời đều là những con ngựa, mà Kim tinh chính là thần bảo hộ của bầy ngựa đó. Ngàn năm sau vân có bộ tộc cho rằng như thế, thì ngàn năm trước lại càng không cần nói nhiều.

Những người này thường thường thờ phụng một loại lực lượng thần bí, có thế có những lực lượng này ngay cả người hiện đại cũng chưa thế giải thích, nhưng Tiêu Bố Y nằm mơ cũng không có nghĩ đến, có một ngày hăn lại trờ thành lực lượng mà người thảo nguyên tín ngưỡng.

Nghĩ tới mình lâu nay vần bấp bênh, hôm nay coi như là người đã ở dưới mái hiên, Tiêu Bố Y không biết là tư vị gì, xoay người nhảy khòi lưng ngựa, hướng tới mục dân phất tay, ý bảo bọn họ đứng dậy.

Người mục dân già cả kia kính cân đứng dậy, đi đến bên cạnh Tiêu Bố Y, kính cân thực hiện những lê tiết rất là kỳ quái. Khi đứng dậy lại ky lý cô lố nói cái gì đó, chi là lại nhăc đến Đường Đe Ma Ni, Dương Đăc Chí giải thích: "Hắn nói long mã bị thuần phục, giáo dân quy phụ Chân chủ, thinh mã thần chúc phúc cho con dân".

Tiêu Bố Y thấp giọng hòi, "Chúc phúc như thế nào?"

Dương Đăc Chí như muốn phỉ cười, "Ngươi là mã thần, cho nên ngươi phải làm chủ, ta làm sao biết chúc phúc như thế nào?"

Tiêu Bố Y nhìn thấy lão mục dân sùng bái nhìn mình thần sắc kích động, chi sợ không chúc phúc lập tức sẽ liều mạng với mình, lại đưa tay năm lấy tay của người mục dân, khẽ cười nói: "Lão đồng chí vất vả".

Lại thấy vẻ mặt kinh ngạc của lăo nhân, Tiêu Bố Y lại vồ vỗ vai hắn nói: "Thần sẽ chúc phúc cho ngươi".

Nhìn thấy lão nhân vẫn khó hiểu, Tiêu Bố Y nghĩ đến cái gỉ, quay đầu nhìn về phía Dương Đăc Chí nói: "Đăc Chí, ngươi giải thích cho hăn đi".

Dương Đăc Chí cũng trợn măt há hốc mồm đứng đó hồi lâu mới ky lý cô lố nói.

Lão nhân trên mặt lộ ra vẻ kích động, lại dùng đại lề tham bái, Tiêu Bố Y thực không quen, cũng nhịn không được hòi, "Đăc Chí, ngươi có dựa theo nguyên văn lòi của ta mà phiên dịch

không?"

Dương Đăc Chí nói: "Ta nói là Mã thần nói, các con dân đã vất vả, hãn sẽ chúc phúc cho các ngươi, còn muốn cho các người trước sau dũng cảm,[thiện lương, cần cù, chất phác là Chân chủ hài lòng rồi, Chân chủ sẽ bào hộ cho người thiện lương diệt trừ tà ác".

Tiêu Bố Y ngạc nhiên, đưa tay vồ vai Dương Đắc Chí, lại cười nói: "Ta cũng sẽ chúc phúc cho ngươi".

Dương Đăc Chí xem ra muốn đá cho Tiêu Bố Y một cước, nhưng phải cố nhịn lại, cố nín cười nói: "Ngươi hiện tại tuy là mã thần, chăng qua chỉ là hư danh, đối với Khả Đôn tốt nhất vân phải tôn kính một chút".

"Ta biết, ta hiện tại khong phải đang an ủi con dân của ta sao" Tiêu Bố Y cũng muốn phì cười, "Nơi này giao cho ngươi xử lý, ta đi gặp Khả Đôn".

Nguyệt Quang đứng ở tại chồ như một cái cọc gồ vậy, cũng không đi động, mấy mục dân trẻ tuôi tò mò muốn tới sờ bộ lông trăng như tuyết của Nguyệt Quang. Nguyệt Quang đột nhiên hí dài một tiếng, thân liền dựng lên.

Một mục dân trẻ tuổi tránh không kịp, bị nó đá một cái lãn lộn trên đất. Lão mục dân liên tục quát măng mấy mục dân kia, kính sợ nhìn Nguyệt Quang, liên tục làm ra một loại thủ thế cố quái, thinh cầu Nguyệt Quang tha thứ.

Tiêu Bố Y cũng không rõ lão là kính ngựa mới kính hăn, hay là kính hãn mới kính sang ngựa, dù sao thì đối với long mã hay là mã thần đều cực kỳ cung kính. Hãn chậm rãi đi đến trước mặt Khả Đôn, thi lê nói, "Khả Đôn, Bố Y may mãn không làm nhục mệnh".

Khả Đôn chậm rãi đứng dậy, đi đến bên cạnh Tiêu Bố Y, trong tiếng leng keng rút từ thăt lưng ra một thanh đoản kiếm, dài không đến một thước, hình như là chùy thủ, ánh trời chiều chiếu lên, hào quang lóe ra. Tiêu Bố Y trong lòng rùng mình, trên mặt vân bất động thanh sắc.

Khả Đôn đảo ngược chuôi kiếm, đưa đến trước mặt Tiêu Bố Y, cao giọng nói: "Ve sau Tiêu Bố Y chính là đệ nhất dũng sĩ dưới trướng của ta!"

Tiêu Bố Y tiếp nhận đoản kiếm, chỉ có thế bái tạ nói: "Tạ ơn Khả Đôn".

Khả Đôn đem đoản kiếm ban cho Tiêu Bố Y, trước dùng tiếng Trung Nguyên nói một lần, sau lại dùng tiếng Đột Quyết nói một lần, thảo nguyên đều tràn ngập tiếng hoan hô, tiếng hô Khả Đôn, Ngả Khăc Thản Thụy vang lên liên miên không dứt.

Tiêu Bố Y thầm nghĩ dũng sĩ đệ nhất dưới trướng không biết có quyền lợi gì, mồi tháng được phát bao nhiêu tiền lương, phòng chừng cũng chỉ là một cái hư hàm, không cần môi ngày ở tại trướng Khả Đôn nghe lệnh, kế từ đó, cũng thấy an tâm. Nhưng nghĩ đến Khả Đôn thông minh như vậy, chi thuận miệng một cái danh hiệu đệ nhất dũng sĩ, cho dù hãn là mã thần uy vọng cực kỳ cao thì cũng chi ở dưới trướng của nàng, dĩ nhiên là uy vọng của Khả Đôn trong lòng mục dân tự nhiên như nước lên thuyền lên, Khả Đôn tâm tư thật sự cao, thật sự cao như mấy tòa cao

ôc vậy.

Lưu Văn Tĩnh ánh măt lóe lên, nhìn thấy Tiêu Bố Y vẻ mặt không mặn không nhạt, không biết hăn đang có những ý tưởng rất cố quái. Nhưng hiện giờ cũng không tiện nói cái gì, đệ nhất dũng sĩ gỉ đó đích xác như Tiêu Bố Y suy nghĩ, chi là một hư hàm, một khi đã như vậy, hăn nói cái gì lão thần không phục đều không phải là lý do. Tiêu Bố Y này, môi lần đều có những hành động vượt ra ngoài dự kiến, mà lại là một nhân vật cực kỳ thâm trầm, bàn thân nhìn người đã nhiều năm, lại không thế nhìn ra được nông sâu của hãn.

Các đại thần cùng các thương nhân đều đi tới chúc mừng, thấp giọng cao giọng nhẹ giọng ám chi cái gì đó, Tiêu Bố Y cũng cố không nói nhiều, chỉ mim cười ứng đối, không kiêu không nịnh. Các thương nhân vẻ mặt đều phấn chấn, cân nhắc chuyến đi lần này thật ra không tệ, chi riêng việc quen biết kết giao được với Tiêu Bố Y này, đã là thu hoạch rất lớn rồi.

Khả Đôn đợi cho mọi người hoan hô xong, cánh tay vung lên, mọi người đã tĩnh lặng lại, Khả Đôn đưa tay gọi Khắc Lệ Ti cùng Ca Đặc tới. Ca Đặc sắc mặt vốn tái nhợt, trong lòng không biết có tư vị gì. Hãn vốn muốn đánh bại Tiêu Bố Y để vinh quang mà lấy Khắc Lệ Ti, không nghĩ tới mình chi là hòn đá lót đường cho người ta vinh quang.

Nhìn vẻ uế oải của Ca Đặc, Khả Đôn khẽ cười nói: "Ca Đặc, tuy ngươi là dũng sĩ đệ nhất Phó Cốt, nhưng dù sao cũng là người, làm sao có thể so sánh thuần ngựa với Mã thần? Ngươi lần này được đấu với Mã thần, phải nói là sự may mắn của ngươi, ngươi tuy bại mà vân vinh".

Ca Đặc thầm nói cái gì mà Mã thần, ta thấy chẳng qua chi là người thường mà thôi. Nhưng cũng biết Khả Đôn đã cho mình cái thang đế leo xuống, Ca Đặc thi lê nói: "Ca Đặc hiếu".

"Ta hiện tại muốn tuyên bố hai tin tức" Khả Đôn an ủi Ca Đặc xong, cánh tay lại vung lên "Ba ngày sau Ca Đặc sẽ cùng Khắc Lệ Ti thành hôn".

Mục dân lại một trận hoan hô, đều chạy tới trước mặt Khắc Lệ Ti cùng Ca Đặc đế chúc phúc, hóa giải sự uế oải của bọn họ. Ca Đặc tảng đá trong lòng đã rơi xuống đất. Vừa rồi vân nghĩ đến lời nói của Khả Đôn, người thăng thậm chí có thế hướng tới Khắc Lệ Ti mà cầu hôn, nhưng lúc này vô luận như thế nào, Tiêu Bố Y cũng đã không thế cướp đi Khắc Lệ Ti của mình!

Hăn xem Khắc Lệ Ti như là bào bối vậy, dĩ nhiên là cũng còn có nguyên nhân khác, đó là việc liên minh giữa các bộ lạc đã có quan hệ rất lớn với Tiêu Bố Y nay cũng đã như tảng đá rơi xuống đất, thầm nghĩ một nừ không thế có hai chồng, lúc này đã không cần lo lăng về việc làm con rế Khả Đôn rồi.

"Tiêu Bố Y, ngươi tới đây" Khả Đôn khẽ cười nói.

Tiêu Bố Y đem đoàn kiếm giăt ở bên hông, bước nhanh tiến lên, "Khả Đôn, không biết có gì phân phó?"

"Phân phó thật ra không có," Khả Đôn liếc qua Mông Trần Tuyết, "Ta có nói ai thăng trận thuần ngựa này, có thế hướng tới ta đề xuất một thinh cầu, chi cần ta có khả năng, nhất định sẽ đáp ứng!"

Tiêu Bố Y thầm nghĩ người này thật giảo hoạt, trước tiên là nói về chuyện gả con, quá nửa là cũng sợ lao tư muốn lấy nừ nhân của mình, lúc này mới đề phòng vạn nhất. Chi là quyền thế lân con gái của bà ta đều không quan tâm đến, nay còn tò ra cao thượng? Lại liếc măt nhìn qua Mông Trần Tuyết, Tiêu Bố Y lại nghĩ lần thinh cầu này đề xuất thế nào mới tốt đây?

"Tiêu Bố Y, ngươi chăng lẽ không có yêu cầu gì?" Khả Đôn hiếu kỳ hòi.

Tiêu Bố Y trầm ngâm một lát, rồi chậm rãi nói: "Thật ra Bố Y thực có việc thinh cầu, không biết có nên nói hay không?"

"Ngươi cứ nói đừng ngại" Khả Đôn khẽ cười nói.

Mông Trần Tuyết nhìn thấy ánh măt của Tiêu Bố Y chuyến [đến, hơi cúi đầu, trái tim chợt đập mạnh. Bằng vào trực giác của nừ nhân, nàng cảm thấy thinh cầu của Tiêu Bố Y quá nửa là có quan hệ với mình.

Khăp nơi đều chậm rãi tĩnh lặng xuống, vô số người đều đang nhìn Tiêu Bố Y, không biết hăn sẽ nói ra thỉnh cầu gì. Tiêu Bố Y nhìn ra chung quanh, đưa tay chỉ, "Khả Đôn, người dân thảo nguyên thuần phác, tuy tôn kính dũng sĩ, nhưng cũng thích yên ổn. May mà Khả Đôn giá lâm thảo nguyên, lấy hòa bình làm chủ, mười mấy năm tận tâm, lúc này mới làm cho Đại Tùy cùng người dân thảo nguyên an cư lạc nghiệp, hòa thuận chung sống".

Hăn nói đương nhiên là tiếng Trung Nguyên, một số mục dân thấp giọng hòi, đợi đến khi hiếu được Tiêu Bố Y nói cái gì, trong lòng lại nghi hoặc, không hiếu là hãn muốn nói cái gì.

Khả Đôn chậm rãi gật đầu, "Tiêu Bố Y, ngươi nói không sai, ta một ngày còn ở tại thảo nguyên, sẽ kiệt lực duv trì sự hòa thuận cùng yên ổn của thảo nguyên, làm cho bọn họ an cư lạc nghiệp, dĩ hòa vi quý".

Tiêu Bố Y trầm giọng nói: "Nhưng đều không phải tất cả mọi người đều công chính thiện lương giống như Khả Đôn, cũng có một bộ phận trong tộc đã gạt Khả Đôn, khi dế kẻ yếu, lấy mạnh hiếp yếu, là một dũng sĩ chân chính của thảo nguyên, phải biết dũng cảm bảo vệ nhà cửa gia đình của mình, chứ không phải là ỷ vào vũ lực mà cí những thu hoạch không chính đáng. Cho dù nhất thời may măn đạt được, nhân tại tố, thiên tại khán (người làm trời chứng), cũng sẽ có ngày trả giá".

Khi hăn nói tới câu nhân tại tố, thiên tại khán, chỉ là thuận miệng nói mà thôi, Khả Đôn lại đột nhiên chuyển sắc, thất thanh nói: "Nói rất đúng, hãy cho một câu nhân tại tố, thiên tại khán, Tiêu Bố Y, ngươi có thế nói được nói thế, cũng có thế thấy tấm lòng lôi lạc, ta cũng tin ông trời cũng sẽ hiếu được nôi khố tâm này. Dương Thô Truân, đem những lời này nói một lần với người thảo nguyên".

Dương Thố Truân dùng tiếng Đột Quyết hướng tới những người thảo nguyên nói một lần, thảo nguyên lại một trận hoan hô, không ngừng vang lên tiếng hô Ngả Đặc Thản Thụy. Mấy huynh đệ Mạc Phong thấy vậy, trong lòng cũng kích động, như là tự thân cảm thụ vậy.

Lưu Văn Tĩnh ánh măt kinh ngạc, cái nhìn đối với Tiêu Bố Y đã hoàn toàn thay đỏi. Hãn khi lưu ý tới Tiêu Bố Y, đột nhiên cảm giác được cái gì đó, quay đầu lại nhìn thì phát hiện một đại hán đang nhìn mình, trong lòng có chút chột dạ.

Hăn nhớ rõ đại hán này lúc trước cùng Tiêu Bố Y liên thủ băt sống Mạc cố Đức, sau lại thành công thì rút lui, không thấy bóng dáng, hăn sao lại xuất hiện ở đây, quan sát mình là có ý gì?

Cầu Nhiêm Khách nhìn thấy Lưu Văn Tĩnh nhìn qua, cũng không tránh đi mà chi cười cười. Lưu Văn Tĩnh cũng dời ánh măt đi, sắc mặt âm tình bất định.

"Theo ta được biết, Mông Trần tộc luôn yếu ớt, bị người khi nhục," Tiêu Bố Y trầm giọng nói: "Bố Y không dám thỉnh Khả Đôn giúp đờ Mông Trần tộc, chỉ hy vọng Khả Đôn có thế cho bộ tộc nhỏ yếu này một hy vọng, một lý do đế ủng hộ Khả Đôn cùng Đại Tùy ta. Cũng hy vọng các bộ tộc trong thảo nguyên vĩnh viên hòa bình chung sống, cho mọi người đều có sự công chính".

Dương Thố Truân lại dùng tiếng Đột Quyết nói qua một lần những gì Tiêu Bố Y nói, thảo nguyên lại một trận hoan hô. Mạc Phong khó hiếu, hòi Dương Đăc Chí: "Đăc Chí, bọn họ vì cái gì mà cao hứng như vậy, như là mừng năm mới vậy? Ta cảm thấy những gì mà Bố Y nói rất đơn giản bình thường mà".

Dương Đăc Chí còn chưa trả lời, Chu Mộ Nho đã thò cố vào nói: "Đơn giản bỉnh thường? Ngươi đi mà nói, ta chí sợ ngươi lời còn chưa dứt thỉ đã bị người ta chặt đầu".

"Hậu quả của sự sùng bái mù quáng mà" Mạc Phong lắc đầu có chút khinh thường.

Dương Đăc Chí lắc đầu: "Mạc Phong, ngươi đừng thấy Bố Y tiếu tử này nói vậy là tầm thường, đều có thâm ý sâu săc trong đó. Hãn muốn trợ giúp Mông Trần Tuyết mà nói thăng ra, chi sợ người khác băt lấy nhược điêm Khả Đôn tại thảo nguyên vân là lấy đức thu phục người, cũng không ỷ vào cường quyền, nếu Bố Y thỉnh cầu điều đó, chăng khác nào là bức phải nâng đờ Mông Trần Tuyết sẽ làm người ta dị nghị. Làm như thế, Khả Đôn vân bảo trì được sự công chính. Có thế nói là vẹn cả đôi đường, như vậy xem ra, Bố Y vỉ Mông Trần Tuyết cầu sự viện trợ cơ hội thành công rất là lớn".

"Con mẹ nó, ai mà biết mấy câu nói bình thường lại có nhiều môn đạo như vậy," Mạc Phong lần này đã có chút khâm phục, "Trách không được Bố Y ra tay là thành công. Tiếu tử này biếu hiện thành thật, nhưng thật ra lại rất là giảo hoạt".

"Hăn không phải là giảo hoạt, mà là lo lãng chu toàn" Dương Đăc Chí tiếp tục nói: "Thật ra cho dù là người thảo nguyên hay là người Trung Nguyên, đại đa số đểu hướng tới an cư lạc nghiệp. Bố Y nói ra chính là tâm tư của bọn họ, lại bởi vì Mã thần trong truyền thuyết đều là thần bảo hộ của người dân thảo nguyên. Hãn nói như vậy, xem ra là nghĩ cho người thảo nguyên, rất nhiều người thật ra còn chưa tin Bố Y là Mã thần, thì nay đã tin nên hoan hô không thôi".

"Vậy Bố Y thực chính là Mã thần sao?" Mạc Phong do do dự dự, hãn đương nhiên là không tin, chi là nhìn thấy người thảo nguyên ánh măt nhìn về phía Tiêu Bố Y, quả thực có thế dùng từ sùng bái đế hình dung, làm cho hăn cũng cảm thấy dao động.

Dương Đăc Chí trầm ngâm hồi lâu mới nói: "Có phải là Mã thần hay không cũng không quan trọng, quan trọng chính là người khác đối đãi thế nào".

Tiêu Bố Y không biết mình còn có thiên phú diễn thuyết, chỉ thấy Khả Đôn trầm ngâm thật lâu, rồi mới liếc nhìn sang Mông Trần Tuyết, trầm giọng nói: "Được, chuyện này ta sẽ xử lý công bình, Tiêu Bố Y ngươi cứ yên tâm".

Mông Trần Tuyết nghe được Khả Đôn mở miệng, trong lòng vui vẻ. Nhưng lại chợt như nghĩ đến cái gì đó, ngâng đầu nhìn về phía Tiêu Bố Y, phát hiện hãn cũng đang nhìn mình, trong nụ cười có chứa sự cố vũ, trong lòng chợt ấm lại, chậm rãi cúi đầu xuống.

Khả Đôn gả con tại thảo nguyên xem như là một đại sự, tuy tiệc cưới chân chính thì người thường cũng khó có thế được nhìn thấy, nhưng trường hợp rượu như sông, thịt như rừng, thỉ cũng không có nhiều người thấy qua.

Phạm vi đãi tiệc đã vượt quá mười dặm, trên đường từ Phó cốt cho doanh trại Khả Đôn nơi nơi đều là người người ca hát, rượu chảy như suối, từng đám trâu dê bị đồ tế, ven đường từng đống lửa hừng hực, thịt trâu dê nướng tòa ra màu vàng làm cho người ta nhìn thấy mà thèm thuồng.

Vô luận là ai, chi cần ở trong này, là có thế hưởng thụ miễn phí đại tiệc, ở trong này, có thế uống từ sáng đến tối, đương nhiên cũng có thế uống tiếp từ tối đến sáng. Tiêu Bố Y nói thế nào cũng thấy qua nhiều bữa tiệc, nhưng nhìn thấy loại vui cùng thiên địa thế này cũng cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Các thương nhân đều là thả lòng tinh thần, gia nhập vào đại dương sung sướng đó, mấy huynh đệ cũng như thế, mọi phiền não trong giờ phút này đều không quan trọng, chi hy vọng thời gian vui vẻ dừng lại ở giờ khăc này.

Tiêu Bố Y cũng ra khòi doanh trại, cùng mấy huynh đệ ngồi quanh đống lửa, bóng đêm đã tới, chân trời chi còn chút ánh tàn dương, vậy là bọn họ đã uống một ngày.

Chung quanh trên thảo nguyên có rất nhiều đống lửa, như là sao trên bầu trời rơi xuống thảo nguyên vậy, lại như là thảo nguyên nở rộ tiên hoa, càng như như nừ nhân đa tình nóng bòng. Mạc Phong xem ra đã uống không biết đất trời, gia nhập vào đám người thảo nguyên đang cười nói nhảy múa.

Mười mấy người tay cầm tay, hình thành một vòng tròn, vây quanh đống lửa mà nhảy điệu nhảy của thảo nguyên, Mạc Phong thỉnh thoảng lại làm ra những động tác buồn cười làm cho tất cả mọi người đều cười lớn. Cảnh tượng như vậy trên thảo nguyên nơi nơi đều có, như Khả Đôn nói, trong mấy ngày nay, tất cả mọi người đều có thế tận tình vui vẻ.

Cho dù là Chu Mộ Nho cùng Tiền Đầu cũng bị tình cảm mành liệt kia đánh động, ngồi ở cạnh đống lửa, nhấm nháp rượu tự làm của thảo nguyên, có chua có ngọt, có cay có đăng, uống một ngụm rượu lại có vị không đồng nhất, rồi dùng đao cắt lấy chút thịt nướng, rồi lại uống rượu, phong vị rất khác biệt, nhìn thấy náo nhiệt thinh thoảng lại vô tay trợ hưng, ồn ào cười nói.

Không có dung nhập vào không khí náo nhiệt có hai người, một là Tiêu Bố Y, một người khác là Dương Đăc Chí.

Tuy biểu hiện bên ngoài thì hai người cũng uống rượu ăn không khác gì người ngoài, thinh thoảng cũng vô tay trợ hứng, nhưng so với đám người Mạc Phong dung nhập vào trong đó thỉ có chênh lệch rất lớn.

Tiêu Bố Y cầm một cái túi da, bên trong là rượu thanh mạch của thảo nguyên, mới vào miệng thì cay, sau đó lại hết sức dế chịu. Nhưng hăn uống thật lâu sau, ngoại trừ mùi vị ra, thỉ cũng không có nhiều cảm giác cho lăm.

Đời này có lẽ vô duyên với rượu ngon rồi, Tiêu Bố Y có chút tự giễu mà nghĩ, nhìn thấy Dương Đăc Chí đang nhìn về phía mình, liền hòi một câu: "Đăc Chí. Hàng hóa bán thế nào rồi?"

Dương Đăc Chí cười khô nói: "Bán rất tốt, ta cho tới bây giờ cũng không nghĩ đến son phấn cũng có thế đỏi lấy ngựa tốt, trừ hơn mười thót ngựa tốt dùng làm giống ra, chúng ta còn thu được trăm thớt ngựa mẹ, không ít da cò thuốc, đều xem như là hàng thượng đăng, nếu đem về Trung Nguyên bán, thì có thế kiếm được rất nhiều tiền. Lão mục dân kia quả thực xem ngươi là thần tiên, nghe nói ngươi muốn ông ấy giúp

ngươi nuôi ngựa đế thành nguồn cung cấp liền không ngừng đáp ứng, ta cũng đề nghị chúng ta lưu lại hai huynh đệ ở lại đây đế liên lạc với mục trường chúng ta. Lần đầu tiên mua bán, không lô đã tính là không tệ, nhưng nhưng không có nghĩ đến tay trắng mà lại có thế phát đạt đến như thế".

Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Một khi đã như vậy, ngươi cười khổ cái gì?"

Dương Đăc Chí nhẹ nhàng thở dài một tiếng, "Ngươi tự nhiên lại thành Mã thần, người thảo nguyên nghe nói ngươi muốn mua ngựa đều không ngừng đưa lên ngựa tốt, bọn họ đưa lên là ngựa tốt nhất, chúng ta chí trả lại cho họ chút son phấn, không khòi cũng có chút áy náy".

Tiêu Bố Y cũng xấu hố nói: "Thật ra dựa theo ý định của ta, mấy cái này son phấn này phải nhờ Mông Trần Tuyết hô trợ hoặc là làm quàng cáo gì đó, nhưng không nghĩ đến kế hoạch vĩnh viên không biến hóa nhanh bằng..."

Khi nghe được hai chừ quàng cáo, Dương Đăc Chí cũng không ngạc nhiên, rất nhiều từ mới mẻ Thiếu đương gia đã giải thích với bọn họ, Dương Đăc Chí cũng không ngu ngốc, nên cũng không cần giải thích lại lần hai.

"Hôm nay ngươi thỉnh cầu Khả Đôn ra tay trợ giúp Mông Trần tộc, theo lý thuyết chuyện của Mông Trần Tuyết đã là chuyện nhò" Dương Đăc Chí nói tiếp: "Sau khi hôn yến ở đây chấm dứt, ta nghĩ chính là lúc Mông Trần Tuyết trờ về trong tộc, cho dù nàng còn ở lại đây, thỉ trừ các khách thương tự do, các đại hộ của thương đội đã hồi báo thu hoạch đủ từ chô Khả Đôn, nên đã muốn trờ về, ta nghe các thương nhân đều nói, tuy ờ đây cũng không tệ, nhưng đại đa số mọi người đều đề nghị, trong vòng ba ngày nừa chúng ta sẽ phải trở về Trung Nguyên".

"Ngươi rốt cuộc là muốn nói gì?" Tiêu Bố Y nhịn không được hòi.

"Ta muốn nói chính là, ngươi cùng Mông Trần Tuyết đã săp tới lúc phải chia tay rồi," Dương Đăc Chí nhìn đống lửa, nhẹ giọng nói: "Ngươi cùng Mông Trần Tuyết sau khi chia tay, muốn gặp lại cũng không phải là chuyện dê dàng".

Tiêu Bố Y trong lòng hơi rung động, uống một ngụm thanh mạch tửu, lại có sự thanh tinh trước đó chưa từng có.

"Mông Trần Tuyết là cồ gái tốt," Dương Đắc Chí vẫn không nhìn về phía Tiêu Bố Y, chi lẩm bâm nói: "Nàng ta thích ngươi, ai cũng có thế nhìn ra, ngươi cũng thích nàng ta, chúng ta cũng biết, một khi đã như vậy, vì cái gì mà các ngươi không thế ở cùng một chô?"

Tiêu Bố Y cười khổ, "Các ngươi cái gì cũng biết sao?"

"Nàng đã nói với chúng ta" Dương Đăc Chí quay đầu, ánh măt thâm thúy, "Nàng ta nói đã không phải với lão trại chủ, cảm ơn chúng ta đã đối với nàng rất tốt".

Tiêu Bố Y ngạc nhiên, nhìn mấy huynh đệ đang cười đùa, hồi lâu mới nói: "Xem ra mấy người Mạc Phong cũng đã thành thục rất nhiều, ít nhất bọn họ có một số việc có thế làm bộ như không biết, bọn họ sau khi biết chuyện này thì nói thế nào?"

"Bọn họ cũng không nói gì," Dương Đăc Chí thản nhiên nói: "Chăng qua bọn họ tôn trọng lựa chọn của ngươi, bởi vì chúng ta là huynh đệ".

Tiêu Bố Y trong lòng kích động, chậm rãi nói: "Cảm ơn các người".

"Ngươi nờ rời xa Mông Trần Tuyết sao?" Dương Đăc Chí chuyến đôi đề tài.

"Không rời xa được thì thế nào?" Tiêu Bố Y buông túi rượu xuống, bởi vì phát hiện rượu cũng không có hiệu quả như tưởng tượng, không bằng bò nó đi, "Nàng không thế rời khòi Mông Trần tộc, nàng vốn thuộc về nơi này, nàng làm soa có thế đi theo một người lãng tử như ta mà lưu lạc?"

"Ngươi đã hòi qua nàng chưa?" Dương Đăc Chí hòi.

"Chưa" Tiêu Bố Y lắc đầu.

"Chưa hòi thì làm sao biết là không được" Dương Đăc Chí măt chợt sáng ngời.

Tiêu Bố Y cười khổ, "Đặc Chí, ngươi không nên hỏi vấn đề này. Ngươi phải biết rằng, trên đời này ngoại trừ dục vọng ra, còn cần phải có trách nhiệm nữa. Ta một khi đã biết nàng ta phải cứu vớt tộc nhân, ta làm sao có thể hỏi được. Làm sao nhân tâm làm nàng khó xử?"

Dương Đặc Chí thở dài một hơi, im lặng hồi lâu mới nói: "Vậy thực có chút đáng tiếc, có lẽ đây là vận mệnh tạo hóa trêu người. Các ngươi thích nhau, lại bởi vì hoàn cảnh mà không thể ở cùng một chô, ngay cả ta cũng cảm thấy tiếc nuối".

Tiêu Bố Y cũng trầm mặc, chỉ cảm thấy sự náo nhiệt ở bốn phía là của người khác, không quan hệ tới mình.

Hăn cho tới bây giờ cũng chưa từng có cảnh tượng như thế, nhưng cũng chưa từng cô đơn như thế, hăn vốn là áo vải, không làm thố phi nữa mà chuyến thành thương nhân, tính ra thỉ cũng có thanh có sắc. Một đường đi tới tuy là kinh hiểm khó lường, nhưng hãn đều có thế hóa giải nguy hiểm, trong hiểm cầu phú quv, hãn rất cân thận, thường có thế quan sát được nhừng chi tiết nhò mà người khác không chú ý tới, lúc này mới có thế chiến thăng cho tới bây giờ, Ca Đặc, Khả Đôn, Giang Nam Hoa tộc nhừng người này hiến nhiên đều là cao không thế với tới, nhưng hiện tại cho dù Tháp Khắc cũng là bại tướng dưới tay hăn, Khả Đôn phong hăn là đệ nhất dũng sĩ dưới trướng, các thương nhân thì không cần phải nói, chỉ cần hãn ở tại Bùi phiệt, cùng Bùi Đại tiếu thư có quan hệ tốt, các thương nhân sẽ không buông tha cho hăn. Cho dù hăn không dựa vào Bùi phiệt thì nghe khâu khí của Viên Lam, hãn cũng rất có hy vọng liên họp với bảy nhà Nhừ Nam là có thành tựu. Hãn là Mã thần, hăn có bảo kiếm mà Khả Đôn ban cho, về sau hăn không cần dựa vào Bùi phiệt cùng Khả Đôn đi lại trong thảo nguyên cũng không có gì khó khăn. Hãn đã có chô dựa lứon chưa từng có, nhừng thứ này tới cứ như là mộng ảo vậy, các thường nhân quá nửa đã sớm khát khao tương lai như vậy, nhưng hãn thì khác.

Hăn rất tỉnh táo, hăn thậm chí còn có loại cảm giác một loại đêm tối như mực, đứng ở trên đài cao mười thước mà nhảy xuống, hăn thấy không rõ bẽ bơi phía dưới có nước hay không. Chuyện hạ độc Khả Đôn thậm chí không có nhăc tới, nhưng Tiêu Bố Y biết, nừ nhân lợi hại này nhất định đang âm thầm điều tra, nàng có loại lực lượng này, cho dù ba đào nổi sóng, nàng cũng có thế làm cho sóng êm gió lặng. Uy vọng của hăn đã vượt xa Lục An Hừu, Bối Bồi cũng sẽ không tự nhiên mà nói như vậy, hăn thậm chí có chút kỳ quái, bởi vì Lục An Hừu vốn không nên vô năng như vậy. Là bởi vì Lục An Hừu ân nhẫn, hay là Tiêu Bố Y hắn đã đánh giá cao Lục An Hừu?

Hăn xem ra tiền đồ đã vô hạn, nhưng hăn đã bị cuốn vào cơn lốc này, tùy tiện một cơn sóng cũng có thế đem hăn đánh thành ra vạn kiếp bất phục. Hãn tuy là người hiện đại, nhưng so với ai khác đều rõ ràng hơn sự vô tình trong sự tranh đấu về quyền lợi, dù sao thì hăn cũng thấy may mãn bản thân có thế ngàn chén không say.

Đột nhiên cảm giác được cái gì đó, Tiêu Bố Y quay đầu nhìn lại, thấp giọng nói vài câu với Dương Đăc Chí, rồi đứng dậy rời khòi đám lửa rồi đi vào màn đêm. Phía trước có một đại hán đang mim cười nhìn hắn, "Tiêu huynh đệ, ta đến bây giờ mới tin rằng, trực giác của ngươi là mân tuệ nhất mà ta từng thấy".

Tiêu Bố Y đích xác cảm giác được có người đang quan sát hăn, tuy luyện tập Dịch Cân kinh chưa bao lâu, nhưng thính lực cùng nhàn lực của hãn đều đã thay đỏi, thính giác của hăn có thế nghe được nhừng tiếng rất nhò, thị giác càng thêm mân tuệ, có thế rõ ràng nhìn thấu màn đêm mà thấy được cầu Nhiêm Khách.

"Trương đại ca đi đâu vậy?" Tiêu Bố Y có chút vui mừng nói: "Từ khi huynh trợ giúp đệ băt sống Mạc cố Đức, thì không thấy bóng dáng của huynh đâu cả".

"Khâu quyết đă nhớ tốt chưa?" cầu Nhiêm Khách hỏi.

Tiêu Bố Y gật đầu, "Không có vấn đề".

Cầu Nhiêm Khách cười nói: "Một khi đă như vậy, ta nghĩ ta cũng nên đi".

"Đi, đi nơi nào?" Tiêu Bố Y giật mình.

Ca Lặc mặt lạnh lùng nói: "Khả Đôn, mấy cái này chi là lời từ một phía mà thôi, ta..

"Ngươi nếu thừa nhận, ta còn nế mặt Niết Đồ, sẽ đem ngươi giao cho Phó cốt xử lý," Khả Đôn lạnh giọng nói: "Ngươi nếu không thừa nhận, ngươi tin ta sẽ đem ngươi trực tiếp xử tại doanh trại đẽ thị chúng hay không?"

Ca Lặc sửng sờ tại chỗ, khâu khí của Khả Đôn cũng không kịch liệt, nhưng không ai hoài nghi quyết tâm trong đó. Khả Đôn uy vọng lan xa, lấy đức thu phục người, nhưng thủ đoạn của nàng tàn nhân cũng khó ai so được. Câu nói của nàng nhìn như bình thản, nhưng trong lòng Ca Lặc lại tạo thành áp lực khó bì.

"Không sai, là ta hạ độc thì sao" Ca Lặc săc mặt vốn tái nhợt, đột nhiên biến thành vô cùng hồng nhuận, lên tiếng cười ha hả, hăn đưa tay chỉ vào Ca Đặc điên cuồng nói: "Ta hận không thế lập tức làm cho hăn đi tìm chết, từ khi mới sinh ra, hăn đã đạp lên đầu của ta, năng lực của hãn không có gì hơn ra, nhưng tất cả những gì ưu đãi đều bị hãn chiếm lấy, trong măt người khác, ta biểu hiện có xuất sắc cũng là vô dụng, hăn có là rác rưởi người khác cũng cảm thấy hăn tốt. Khả Đôn, ngươi tự xưng là xử sự công chính, nhưng đã từng công chính hay chưa? Ngươi ngoại trừ vì ích lợi của bàn thân, thì ngươi có thực là coi trọng lo lăng cho con dân hay không?"

"Ngươi câm mồm" Tháp Khăc nhịn không được quát lớn một tiếng, "Ca Lặc, ngươi cũng không phải chết đâu. Ngươi là đệ đệ ta, ta sẽ không trách ngươi!"

"Vâng, ta sẽ không phải chết" Ca Lặc lại cười rộ lên, "Đối với ngươi cả đời sống ở trong ánh hào quang thì biết cái gì. Ngươi thật dối trá đến không thế dối trá hơn được. Bây giờ còn giả dối cầu tình cho ta, đế thế hiện huynh đệ tình thâm của ngươi, hay là hướng tới Khả Đôn thuyết minh sự trạch tâm nhân hậu của ngươi?"

Tháp Khăc ngân ra, sau hồi lâu mới nói: "Ca Lặc, ngươi thật sự là hết thuốc chừa rồi".

Tiêu Bố Y trầm ngâm không nói, không nghĩ đến hai huynh đệ tình thâm ý trọng lại có kết cuộc như vậy, không khòi đối với sự tranh chấp quyền lực sinh lòng chán ghét, hăn là khách đứng xem, nhưng hăn ờ trong này lại có vai diên cực kỳ quan trọng. Nhưng hăn còn có nghi hoặc Ca Lặc bất mãn Tháp Khăc dùng địa vị áp chế, càng đối với Khả Đôn bất mãn hơn, nhưng hăn vì cái gì mà độc hại mình, làm cho mọi chuyện đều bại lộ ra?

"Ca Lặc, ngươi độc hại Tháp Khăc cũng không tính, nhưng ngươi vì cái gì mà độc hại Tiêu Bố Y, làm cho Mã Cách Ba Tư trúng độc?" Khả Đôn trầm giọng hòi sự nghi hoặc trong lòng Tiêu Bố Y.

"Ta hạ độc với Tiêu Bố Y?" Ca Lặc rõ ràng ngân ra, rồi lại cười rộ lên: "Ta biết hăn là người hay là quỷ, là heo hay là chó, ta cho tới bây giờ chưa từng gặp qua hăn, vì cái gì phải hạ độc hại hắn?"

Ca Lặc sắc mặt đỏ rực, dưới ánh đèn chiếu rọi, như là muốn nhỏ máu ra vậy. Trong đại trướng chi tràn ngập tiếng cười điên cuồng của hăn, "Chăng qua cái này cũng không sao cả, chuyện cho tới bây giờ, cho dù mọi chuyện đều tính lên đầu ta thỉ đã sao đâu?"

Hăn nói như vậy cũng không phải là nói bậy, là do hăn cảm thấy được Tiêu Bố Y có loại cảm giác rất đặc biệt, mà loại cảm giác này nếu dùng theo cách nói của hãn là rất có linh tính. Người như thế có thế cả đời không gặp được một. Hãn truyền thụ cho Tiêu Bố Y Dịch Cân kinh một nửa là bởi vì Tiêu Bố Y tính cách lương thiện, mặt khác chính là vì nguyên nhân quan trọng này, bời vì hăn hăn muốn thấy Dịch Cân kinh đối với người có linh tính như Tiêu Bố Y có hiệu quả gì.

Tiêu Bố Y do dự một chút: "Đệ cảm giác thấy người này ân tàng tâm sự, nhìn như đại công vô tư, nhưng lại ân giấu tư tâm".

Cầu Nhiêm Khách cau mày, "Lưu Văn Tĩnh này lấy Khả Đôn làm căn cơ, mấy năm qua đều bày mưu lập kế cho Khả Đôn, công lao không nhỏ. Hãn giống như không có lý do đế độc hại Tháp Khăc. Ta nghe nói trong đại trướng, hãn tuy không đồng ý ngươi làm Thiên Phu Trưởng, nhưng lại cực lực đề cử Tháp Khăc, ta cũng không có nghe nói hăn cùng Tháp Khăc có ân oán gì-

Tiêu Bố Y thở dài nói, "Đích xác là như thế, cho nên đệ mới nghĩ không ra, có lẽ là đệ đa nghi".

Mày lại giãn ra, Tiêu Bố Y cười nói: "Một khi đã nghĩ không ra thì không nghĩ nữa. Đại ca, tiên quân ngàn dặm, cũng phải từ biệt, tiêu đệ cũng sẽ không tiên xa nữa".

"Tiền quân ngàn dặm, cũng phải từ biệt" cầu Nhiêm Khách thì thầm, đôi mắt sáng ngời: "Huynh đệ văn thơ không tệ, cho dù không phải văn võ song toàn, xuất khâu thành chương làm cho vi huynh rất khâm phục".

Tiêu Bố Y thầm kêu hố thẹn, từ ngữ của người hiện đại như hãn đương nhiên là phải hơn thời này nhiều, hăn cũng không nhớ được nhừng lời này xuất phát từ đâu, nhưng nghe được trong tai cầu Nhiêm Khách rất mới lạ, nói như vậy mình lại đạo văn của cô nhân rồi.

"Từ biệt thì từ biệt, nhưng đệ muốn tặng cho đại ca một ít lễ vật, bằng không có vẻ như đệ làm huynh đệ lại quá mức keo kiệt rồi" Tiêu Bố Y đột nhiên huýt dài một tiếng, một con bạch mã đã phóng nhanh đến, đột nhiên dừng lại, thế đến như phong điện, đúng là Nguyệt Quang.

Cầu Nhiêm Khách khinh ngạc, "Huynh đệ đây là ý gì?"

Tiêu Bố Y sớm đã đem dây cương đặt vào tay cầu Nhiêm Khách, vỗ vỗ đầu Nguyệt Quang, ôn tồn nói: "Nguyệt Quang, hôm nay ta đưa ngươi cho đại anh hùng như đại ca, mong ngươi hãy nghe lời, theo đại ca mà tung hoành thiên hạ, sẽ không phụ cước lực của ngươi".

Nguyệt Quang nhận ra cầu Nhiêm Khách, ngửa đầu hí iủiẹ,[cũng không biết có ý tứ gì. Nhưng Tiêu Bố Y cùng nó đã rất là quen thuộc, dây cương đã ở trong tay cầu Nhiêm Khách, nó bất quá cũng chi thở phì phì, bộ dáng giống như là bất màn vậy.

Cho dù là Cầu Nhiêm Khách vốn đạm bạc, nhưng thấy Tiêu Bố Y đưa đại lề như thế cũng kích động phi thường, Nguyệt Quang trong măt người thường chi là một thớt ngựa hay, nhưng trong lòng cầu Nhiêm Khách hăn lại là một lời hứa, hăn vì lời hứa này mà bôn ba nhiều năm,

măt thấy còn phải bôn ba nừa đột nhiên lại chuyến biến, cũng có chút khó có thế tin.

"Huynh đệ, đệ thực muốn đem Nguyệt Quang tặng cho ta?"

Tiêu Bố Y gật đầu, "Được đại ca ưu ái, vỉ Bố Y mà bôn ba khỏ nhọc, truyền thụ vô thượng tâm pháp. Bố Y không nghĩ đến báo đáp, chỉ có thế mượn hoa hiến phật, mong đại ca không được từ chối".

Cầu Nhiêm Khách trong lòng kích động, khó có thế kìm lòng. Hãn vốn là người đạm bạc danh lợi, du hiệp thiên hạ, tài phú có bằng trời cũng không đặt ở trong măt, nhưng chi có Nguyệt Quang là khó có thê dứt bỏ, bằng không cũng sẽ không vì Nguyệt Quang mà theo từ Du Lâm đuôi tới Tử Hà, lại theo từ Tử Hà trở lại Du Lâm, truy đuôi mấy lần qua lại cũng không buông tha. Hãn mặc dù rất họp ý với thớt ngựa này, nhưng quân tử không đoạt cái mà người thích, sau khi dạy Tiêu Bố Y Dịch Cân kinh, lại thấy Tiêu Bố Y tuần phục Nguyệt Quang, có ở lại đây cũng không có ý nghĩa, lúc này mới có ý định rời đi. Nhưng không có nghĩ đến Tiêu Bố Y đã sớm nhìn thấu tâm tư của hăn, lấy Nguyệt Quang đem tặng, làm sao hăn không kích động cho được.

Nhìn ánh măt thành khân chấp nhất của Tiêu Bố Y, cầu Nhiêm Khách rốt cuộc đưa tay nhận lấy dây cương, "Một khi đã như vậy, vi huynh cung kính không bằng tòng mệnh".

Tiêu Bố Y mừng rờ, vốn nghĩ đến cầu Nhiêm Khách sẽ từ chối, còn nghĩ phải nói như thế nào đế phục hãn, không nghĩ đến hăn không có làm trò đưa đây của nhi nừ, là thăng thăn nhận lấy.

"Nhưng ta cuối cùng cũng không thế nhận không của đệ" cầu Nhiêm Khách đưa tay sờ soạng vào trong túi, "Cũng muốn lưu lại một chút mới được".

Tiêu Bố Y dở khóc dở cười, "Đại ca khách khí rồi".

Cầu Nhiêm Khách đã từ trong túi lấy ra một thứ, đưa cho Tiêu Bố Y nói: "Cái này tặng cho đệ".

Tiêu Bố Y nhìn thấy vật kia thì ngân ra, tiếp nhận vật đó trên tay lại kinh ngạc, vật đó rõ ràng là cái mai rùa lớn nhỏ chừng bàn tay, hơn nừa bên mép cũng không đồng nhất, giống như là được đục ra từ một khối mai rùa, "Đại ca, đây là cái gì?"

Cầu Nhiêm Khách khẽ cười nói: "Đệ nói đi?"

"Hình như là là cái mai rùa" Tiêu Bố Y nhớ tới trong túi mình cũng có một khối như vậy, đó là lúc trước khi mới đến Mã ấp, ba người họ đã lấy được túi tiền của một tên lưu manh, bên trong cũng có vật như vậy.

"Vật này không phải là mai rùa bình thường, vật này bên trong có chứa một bí mật, chi đáng tiếc có bốn miếng như vậy, ta nhừng năm gần đây tìm kiếm chi có một. Huynh đệ ngộ tính phi thường, vi huynh tặng cho đệ, nói không chừng đệ có thế tìm được ba miếng còn lại" cầu Nhiêm Khách nói.

Tiêu Bố Y lấy từ trong lòng ra miếng mai rùa, cười khổ hòi, "Đại ca, đệ cũng có một miếng này không biết có phải là một trong bốn miếng không?"

Cầu Nhiêm Khách ánh mắt chợt lóe, kinh ngạc nói: "Vật này đệ từ đâu mà có?" Hãn đem hai miếng mai rùa ráp vào nhau, cân thận tra xét thì cũng có những chô hoàn toàn ăn khớp, tuy không đầy đủ, nhưng hai miếng mai rùa này không thế nghi ngờ là cùng từ một cái mai rùa mà

Tiêu Bố Y đem sự việc kế lại, cầu Nhiêm Khách ngạc nhiên nói: "Vận khí của huynh đệ thật sự là người thường theo không kịp, vô số người cầu còn không được, nay đệ tiện tay lại có".

"Đệ cũng nhìn không ra cái này có cái gì tốt" Tiêu Bố Y hòi: "Đại ca, người nói trong này có bí mật gì?"

Cầu Nhiêm Khách thờ ra một hơi, bình phục cảm xúc, lúc này mới nói: "Huynh đệ chăng lẽ chưa bao giờ nghe nói qua bí mật Thiên Địa Nhân tam thư sao?"

Tiêu Bố Y vẻ mặt mờ mịt, "Cái gì là Thiên Địa Nhân tam thư?"

Cầu Nhiêm Khách đem hai miếng mai rùa đưa lại cho Tiêu Bố Y, ánh mắt nhìn ra phương xa, "Huynh đệ nên biết, ta vốn là người tu đạo. Dịch Cân kinh tuy nói đến cũng là đã đại thành, nhưng dù sao cũng là trí tuệ của rất nhiều đời của đạo gia mới có được, cho tới bây giờ đã có lịch sử trăm ngàn năm. Ta ngâu nhiên tập được, dốc lòng nghiên cứu hơn bốn mươi năm mới có thành quả như ngày nay".

Tiêu Bố Y khó hiếu, hăn muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng chi nói: "Đại ca không thế tự hạ thấp, tông sư khai sơn dĩ nhiên là được người ta kính ngường, nhưng người có thế luyện đến đại thành thì mới có thế phát dương quang đại, đại ca cứ nói là đệ thông minh, nhưng thật ra đệ cảm giác thấy, đại ca mới là đại trí giả ngu, thâm tàng bất lộ".

Cầu Nhiêm Khách khẽ cười nói: "Huynh đệ giải thích độc đáo, ta thấy cũng là rất hiếm có. Chăng qua chúng ta thật ra cũng không cần ca ngợi nhau như vậy, ta trước tiên đem việc Thiên Địa Nhân tam thư nói qua cho đệ một chút".

Tiêu Bố Y nghe được cầu Nhiêm Khách tự giều, cũng hiếu ý mà cười, lại đem hai miếng mai rùa lần nừa đạt vào trong tay cầu Nhiêm Khách, "Đại ca, đệ nghĩ cái này quá nửa là có quan hệ đến cái gì thiên hạ chi tranh, đệ đối với mấy cái này cũng không có hứng thú, không bằng lưu lại cho đại ca".

Cầu Nhiêm Khách cũng không nhận lấy, trầm giọng nói: "Đệ chờ ta nói xong thì hãy lựa chọn cũng không muộn".

103. Chương 103: Rượu Chưa Làm Người Say Mà Người Đã Tự Say

cầu Nhiêm Khách săc mặt rất ít khi ngưng trọng như thế, Tiêu Bố Y biết người này có rất nhiều bí mật, đành phải đem mảnh mai rùa thu hồi lại, "Được rồi, đệ trước hết nghe cái gì là bí mật Thiên Địa Nhân tam thư cái đã".

Cầu Nhiêm Khách ngóng nhìn chân trời mờ tối, chậm rãi nói: "Từ khi Đạt Ma chết cho tới bây giờ, còn chưa tới trăm năm mà Thiền tông đã khai hoa mọc lá, ảnh hưởng sâu rộng. Đạo Phật lường giáo Đại Tùv đều lớn mạnh, nhưng Thiền tông thực sự là có rất nhiều cao nhân. Đạo gia tuy có lịch sử phát tiến hàng trăm năm, nhân số rất đông, nhưng cũng khó có thế ngăn lại được sự phát triến hùng mạnh của Thiền tông".

"Ngũ đấu mề đạo, Thái bình đạo, Thượng thanh phái, Linh bảo phái đều lưu truyền sâu xa, thâm căn cố đế. Mao sơn tông, Long hố tông, Lâu quan đạo cũng không dế khinh thường, môn đồ bọn họ rất đông, cũng tính là có ảnh hưởng".

Tiêu Bố Y nghe có nhiều môn phái như thế, không khòi choáng váng đầu óc, lại vẫn còn nhớ hòi một câu, "Đại ca, chúng ta thì thuộc về phái gì?"

Hăn hiện tại gọi cầu Nhiêm Khách là đại ca thật sự là thành tâm thành ý, tuy cùng cầu Nhiêm Khách ờ chung không bao lâu, nhưng môi một lời một hành động của cầu Nhiêm Khách đối với Tiêu Bố Y mà nói, thật sự không thế sai lầm, hơn nừa cho dù là thân đại ca, chi sợ chăng qua cũng là như thế.

Cầu Nhiêm Khách nghĩ hồi lâu, lắc đầu nói: "Chúng ta cũng không thuộc phái nào, thật ra người tu hành, phân biệt phái, thì đã là rơi vào hạ thừa, đi ngược lại với đạo lý tu hành. Vô luận đệ về sau thân ở tại nơi nào, trong tâm lúc nào cũng phải tồn tại bốn chừ thế thiên hành đạo là được".

Tiêu Bố Y tâm tình kích động, chỉ cảm thấy bốn chừ thế thiên hành đạo này do cầu Nhiêm Khách nói ra, làm cho người ta phấn chấn vô cùng.

"Đạt Ma là kỳ tài ngút trời, ít người có thế so bì, nhưng cũng không phải là đạo gia không có loại nhân vật xuất chúng như vậy" cầu Nhiêm Khách thở dài nói: "Neu nói đạo gia tài học có thế tranh đua cùng Đạt Ma thỉ Tông sư Trương Giác của Thái Bình đạo tuyệt đối xem như là một trong đó".

Nhìn thấy Tiêu Bố Y cau mày, cầu Nhiêm Khách hòi, "Huynh đệ, ta nghĩ đệ quá nửa là đã nghe nói qua nhân vật này?"

Tiêu Bố Y vắt hết óc ra nhớ lại: "Là cái gì vệ sanh cân (băng vệ sinh), không đúng, là thủ lĩnh của quân khởi nghĩa hoàng cân (quân Khăn vàng)?"

Hăn hiện tại có chút hối hận, vì cái gì mà không chịu học lịch sử cho tốt, nói không chừng sẽ có được nhiều chô tốt. Đáng tiếc khi đó hăn luôn cho rằng lịch sử đã là quá khứ, không hề có ý niệm trong đầu gì về Lý Thế Dân kia. Cứ tới giờ lịch sử là trốn, cho nên mới biến thành bộ dánh như hiện tại, về phương hướng thì hiếu rõ, nhưng chi tiết thì một chút cũng không thông.

Phòng chừng cho dù là cầu Nhiêm Khách trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, đối với khái niệm băng vệ sinh này cũng khong thế tiêu nối, Tiêu Bố Y nhìn thấy hãn nhíu mày suy nghĩ, chi sợ hăn lại cân nhăc băng vệ sinh là cái gì, liền cuống quít đôi đề tài, "Đại ca, người nói cái gì Thiên Địa Nhân tam thư chăng lẽ có quan hệ với Trương Giác?"

Cầu Nhiêm Khách gật đầu, "Đích xác là như thế. Trương Giác là một thiên tài, vẫn nói người này thiên văn địa lý thao lược binh pháp đều tinh thông. Hãn sau khi khởi sự, tự xưng Thiên Công tướng quân, nhị đệ thì tự xưng Địa Công tướng quân, còn tam đệ thì được xưng là Nhân Công tướng quân. Thiên Địa Nhân tam thư này cũng với ba người bọn họ có quan hệ rất lớn. Lúc ấy sau khi bọn họ khởi nghĩa, Trương Giác tuyên truyền phàn đối bóc lột, giàu nghèo bình đăng, chủ trương đối xử ngang bằng nhau, rất được dàn chúng cùng cố ủng hộ, nếu hăn là thật tình chân ý, ta cũng cảm thấy hăn đại từ đại bi không dưới Đạt Ma".

Tiêu Bố Y nghe đến đó trong lòng chọt động, cảm giác quan niêm về Trương Giác không khác gì của thế hệ hiện đại như hăn, giàu nghèo bình đăng, chủ trương bình đăng này rất là thời thượng, chú Sam không phải cũng thường xuyên hô hào cái này sao? Thiên Địa Nhân tam thư, cái tên thật cuồng vọng, nhưng không cần nói cũng biết, sau đó Trương Giác khởi nghĩa bất thành, bất đăc dĩ mà chết, điều này sử thư đã sớm ghi lại!

Cầu Nhiêm Khách không chú ý tới vẻ mặt biến hóa của Tiêu Bố Y, giọng điệu có vè tiếc hận, "Trương Giác người này lấy thiện đạo giáo hóa thế nhân, tung hoành thiên hạ mười mấy năm, không ai địch lại. Thế lực của hăn mở rộng khắp tám châu, giáo đồ mấy chục vạn. Mấy chục vạn giáo đồ nhưng hăn vân chia huy rất tài tình, chia làm ba mươi sáu phương, lúc trước sự tình của hăn bị tiết lộ, bị buộc phải khởi nghĩa trước, vậy mà các chi nhánh còn lại khởi nghĩa thời gian cũng không sai biệt gì mấy. Hăn làm sao mà thông tin cho đến bây giờ cũng không thế hiếu nối. Như thế xem ra, hăn thưc sự là là một tướng tài xuất chúng".

Tiêu Bố Y rất ít khi nghe thấy cầu Nhiêm Khách tôn sùng người nào, Đạt Ma xem như là một, Trương Giác này xem như là người thứ hai, Đạt Ma không cần phải nói, tên như sấm động, Trương Giác này mặc dù ờ trong măt hăn không tính là gì, nhưng trải qua những gì cầu Nhiêm Khách vừa nói, phân lượng cũng đã tăng lên nhiều.

"Đại ca, một khi Trương Giác đã tài năng như thế, thì sao lại bại?"

"Hăn không phải bại, mà là bệnh" cầu Nhiêm Khách lắc đầu nói: "Bàn thân hãn cũng là một đại gia y học, cứu sống người vô số, nhưng lại không thế cứu sống được bản thân. Trương Giác một khi chết đi, quần long

vô thủ, năng lực dàn quàn của hai đệ đệ của hăn lại kém quá xa, rất nhanh bị quan phủ mạnh mẽ tiêu diệt, Thái Bình đạo đại thịnh đại suy, cũng là đáng tiếc".

"Đại ca nói Thiên Địa Nhân tam thư chính là Trương Giác cùng hai h h đệ soạn ra? Chăng lẽ trong đó nói về binh pháp y thuật?" Tiêu Bố Y phòng đoán.

Cầu Nhiêm Khách trầm ngâm hồi lâu mới nói: "Ta không biết".

Tiêu Bố Y trợn mắt, "Vậy đại ca sao lại coi trọng mấy miếng mai rùa này?"

Cầu Nhiêm Khách thờ dài nói: "Trương Giác này binh pháp y thuật tuy cao siêu, nhưng người thường không mấy ai biết được, hăn nối danh nhất cũng không phải là binh pháp cùng y

thuật".

"Vậy là cái gì?" Tiêu Bố Y kỳ quái nói.

"Vĩ thuật" Cầu Nhiêm Khách nghiêm mặt nói.

Tiêu Bố Y ngầm nghĩ, "Đại ca, có phải là là phép tính toán số mạng không?"

Cầu Nhiêm Khách lắc đầu rồi lại gật, "Tính toán số mạng xem như là một trong đỏ, nhưng Vĩ thuật tuyệt không đơn giản là tính toán số mạng. Vĩ thuật thịnh hành tại lường hán, có thế nói có quan hệ rất lớn với Trương Giác. Lúc trước Hà Đồ, Lạc Thư của đạo nhân cố đại, vận dụng cách nói của Am Dương Ngũ Hành học lấy thiên địa nhân làm cơ sở cảm ứng, thường thường có thế đưa ra những dự báo kinh thiên".

Tiêu Bố Y nhìn bộ dáng thận trọng của cầu Nhiêm Khách, thật ra cũng có chút không cho là đúng, thầm nghĩ nếu là đương đại có thế xem như là mê tín. Nhưng nghĩ lại, thật ra cho dù là khoa học thì cũng còn rất nhiều chô vân không thế làm rõ được, cho nên cũng không thế xem nhẹ những lĩnh vực kỳ dị này, nếu không thì đã bóp chết mê tín rồi. Rất nhiều chuyện thế hệ hiện đại cũng chi là nghe nói lại, cầu Nhiêm Khách vô luận thế nào cũng đều tâm tư kín đáo, võ công cái thế, thấy hăn coi trọng mấy mảnh mai rùa như thế, tuyệt đối sẽ không phải là chuyện rắm chỏ.

Lần này cầu Nhiêm Khách cũng nhìn thấy Tiêu Bố Y có vẻ không cho là đúng, khẽ cười nói: "Huynh đệ có lè quá nửa là cảm thấy đây là lời nói vồ căn cứ, thật ra vô luận phòng đoán như thế nào, cũng chi là trong phạm vi kiến thức của con người. Cho dù là Gia Cát Không Minh thời tam quốc có năng lực dụng binh như thần, thì cũng chi là hiếu biết hơn người khác một ít mà thôi, hãn cũng không phải là thần tiên. Băng không cũng sẽ không bệnh mất tại Ngũ trượng nguyên. Thần cơ diệu toán nói trắng ra cũng giống như chơi cờ, suy nghĩ tốt hơn người khác mà thôi".

Tiêu Bố Y có cảm giác tri kỷ, liên thanh nói: "Đại ca nói rất đúng".

"Gia Cát Khỏng Minh có lẽ là giòi tính toán hơn người một ít, nhưng Trương Giác lại tuyệt không phải là chi là hơn một ít" cầu Nhiêm Khách thở dài một tiếng, "Vì thuật của hăn có thế nói là quỷ khóc thần sầu, thế nhân đều biết hăn dự báo cái gì thương thiên dĩ tử, hoàng thiên đương lập, tuế tại giáp tử, thiên hạ đại cát (trời xanh đã chết, trời vàng đã lập, tới thời kỳ sao Tuế - tức Mộc tinh - thì thiên hạ sẽ đại cát). Sau quân khăn vàng của hăn lại bại, lời tiên đoán tự nhiên là sai. Người khác cũng sẽ không xem trọng Vĩ thuật của hăn.

Nhưng lại không biết hăn đã đem dự báo bình sinh viết thành một cuốn thiên cơ mà người thường khó hiếu, sau đó có quỷ mới đọc ra trong thiên thư có tả đến thế kiềng ba chân, người khác đọc cũng không thế hiếu được. Nhưng sau đó Đông Hán bị diệt, Ngụy Thục Ngô tam phân thiên hạ, Tư Mã chiếm Ngụy lập Tấn thì mới làm cho người ta giật mình hiếu ra".

Tiêu Bố Y có chút buồn cười, "Đại ca, trong sách thiên cơ ngôn ngừ hàm hồ, có bao nhiêu cách giải thích. Cách nói này không khòi quá mức gượng ép".

cầu Nhiêm Khách hồi lâu mới nói: "Nhưng trong sách có nói tới tâm của Tư Mã Chiêu, ai cũng biết đến bản ghi chép này thì đệ có nói là gượng ép không?"

Tiêu Bố Y giật mình, "Đại ca nói trong sách thiên cơ có ghi lại tên của Tư Mã Chiêu? Sao lại cỏ thế, khi Trương Giác chết, Tư Mã Chiêu hình như còn chưa ra đời".

"Chính xác là như thế" cầu Nhiêm Khách chậm rãi gật đầu, khóe miệng lộ vẻ cười khô, "Ta vốn tưởng rằng tính toán cũng phải dựa trên những tri thức cơ bản, kỳ nhân cũng có thế đoán trước được đại thế thiên hạ, nhưng không nghĩ đến lại có người chăng những có thế tính ra những việc sau này, còn những người chưa sinh ra mô tả trong sách thiên cơ, thật sự xem như là quỷ khóc thần sầu".

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, thật ra cái này cũng không tính là gì, nếu ta viết một quyến sách, cũng đại khái đem chuyện phát sinh sau này nói ra tám chín phần mười, ta lúc đó chăng phải là thần sao? Nghĩ như vậy Tiêu Bố Y trong lòng chợt động, đột nhiên nghĩ đến, chẳng lẽ Trương Giác cũng là người xuyên việt, cho nên mới tiên đoán chính xác như thế? Nghĩ như vậy, chính mình cũng cảm thấy co chút buồn cười.

"Huynh đệ cười cái gì?" cầu Nhiêm Khách hòi.

"Không có gì" Tiêu Bố Y ngừng lại những suy nghĩ hoang đường trong đầu, chuyến đề tài, "Đại ca, cho dù Trương Giác Vĩ thuật phi thường linh nghiệm thì sao?"

Cầu Nhiêm Khách nhìn hắn hồi lâu, trầm giọng nói: "Vần nói trong thiên cơ trong thiên cơ dự đoán sự tình cả ngàn năm sau, đều linh nghiệm. Đệ cảm thấy không là gì, nhưng có rất nhiều người muốn có được thiên thư, hy vọng biết được thiên hạ đại thế. Ngày nay thiên hạ đại loạn, cựu phiệt tân môn đều muốn vùng lên, Dương Quảng này xa xi phô trương, luôn động binh đao làm dân không sống yên. Ngày nay Sơn Đông đã không chịu nối lao dịch, thường xuyên khởi nghĩa, Trung Nguyên các nơi cũng gió lửa nối lên bốn phía, cứ như thế, ta nghĩ không quá ba năm, thiên hạ nhất định đại loạn, mà ai là chân mệnh thiên tử, thiên cơ hăn đã sớm ghi lại, một khi đã như vậy, chư hầu phản vương làm sao không xem là kỳ bảo cho được?"

Tiêu Bố Y thì thào tự nói, "Thì ra là như thế, nói như vậy nếu biết được thiên cơ, có muốn phản sẽ không đi phản, mà trước tiên đi ôm lấy đùi của chân mệnh thiên tử, ý niệm này quả thực không tệ".

Cầu Nhiêm Khách cười nói: "Đệ nói không sai, đương nhiên còn có người muốn giết chân mệnh thiên tử đế thay thế, đều nói sinh tử do mệnh, phú quv tại thiên, vọng tưởng làm chuyện nghịch thiên thì ai cũng có".

Tiêu Bố Y trầm mặc hồi lâu, đột nhiên hòi: "Chăng lẽ có được cả cái mai rùa, là có thế tìm được thiên thư?"

"Đúng là như thế" cầu nhiêm gật đầu nói: "Ta đã tìm rất lâu mới được một miếng, huynh đệ không tốn chút sức mà cũng đã có một miếng, h h đệ hiện tại có thế nói khả năng lớn nhất đế có được thiên thư, đó là người hữu duyên".

Tiêu Bố Y kỳ quái tên lưu manh kia làm sao mà lại có được thứ quan trọng thế này, về sau có cơ hội cũng phải đi hòi, chỉ là sau khi biết nội dung của thiên cơ, cũng không có hứng thú, lại đem hai miếng mai rùa đưa cho cầu Nhiêm Khách, lăc đầu nói: "Đại ca, vương đồ bá nghiệp, cũng về cát bụi, tìm được thiên thư thì sao, nếu muốn tranh đoạt thiên hạ, biết lời tiên đoán không phù họp, thì từ nay về sau cũng có thế bỏ qua, nếu không muốn tranh đoạt thiên hạ, thiên thư cũng chỉ là đồ bò mà thôi".

"Vương đồ bá nghiệp, cũng về cát bụi" cầu Nhiêm Khách thì thào tự nói, đột nhiên cười ha hả, "Huynh đệ nói không sai, uông cho vi huynh sống hơn bốn mươi năm, tự xưng là thế thiên hành đạo, nhưng vân không có được sự thấu hiếu như đệ. Một khi đã như vậy, mấy miếng mai rùa này ờ trong tay đệ hay tay ta, thì cũng không có gì khác biệt".

Hắn không nhận mấy miếng mai rùa, Tiêu Bố Y cũng không tiện miền cường, đành phải cất vào trong lòng, tò mò hòi một câu, "Thiên thư thì nói thiên cơ, ghi lại việc ngàn năm, vậy Địa thư cùng Nhân thư nội dung là gì, làm thế nào tìm?"

Cầu Nhiêm Khách nói:"Địa thư Nhân thư làm thế nào tìm đều ghi chép trong thiên thư, cho nên chỉ cần tề tụ bốn miếng mai rùa, có thế nói Thiên Địa Nhân tam thư nơi tay. Cho nên nội dung của địa thư cũng không được nói rõ, chăng qua cũng đều nói địa thư còn có tên là địa thế, cho nên có thế là binh pháp bố trận, còn nói là bản đồ kho báu. Bởi vì Trương Giác năm đó dụng binh như thần, cho nên xem ra binh pháp bố trận cũng rất có khả năng".

"Còn Nhân thư?" Tiêu Bố Y lại hòi.

"Nhân thư nghe nói là phương pháp luyện binh, cụ thế như thế nào ta cũng không rõ ràng lăm" Cầu Nhiêm Khách lăc đầu nói: "Lúc trước ba mươi sáu phương giáo đồ của Trương Giác, tinh binh cường tướng không

ít, nghe nói đều là do hăn một tay bồi dưỡng ra. Người này quả thật là thiên tài, xem ra thật không có gì là không biết".

Tiêu Bố Y trong lòng có loại ý tưởng quái dị, cũng không thế năm giừ, "Một khi đã như vậy, Thiên Địa Nhân tam thư trong măt một số người có lẽ là bảo vạt, nhưng trong măt đệ thật ra không có nhiều ý nghĩa cho lăm".

cầu Nhiêm Khách gật đầu, "Huynh đệ nói không sai, chi nghe đệ nói tám chừ Vương đồ bá nghiệp, cũng về cát bụi, thì ta đã không còn hứng thú gì với mấy mảnh mai rùa này, đệ giừ cũng tốt, quăng đi cũng thế, cuối cùng vi huynh cũng tặng một chút lê vặt. Tình trường ý đoản, chi mong về sau có duvẽn gặp lại".

Tiêu Bố Y thật ra cũng có chút không nờ, "Đại ca về sau tính đi đâu?"

"Ta muốn tới Đông Đô trước" cầu Nhiêm Khách trên mặt có chút mất tự nhiên, "Vốn ta nghĩ tới Tích Nhĩ Hà trước đế tìm hàn huyết bảo mã, nhưng Nguyệt Quang một khi đã tới tay, nói vậy hăn huyết bảo mã chăng qua cũng như thế mà thôi. Ta có lẽ sẽ ở Đông Đô vài ngày, sau đó đi Cát Châu Tự đế tìm Đạo Tín, nghe hăn nói chuyện, về sau thì cũng không rõ là sẽ đi đâu".

Tiêu Bố Y biết thiên hạ to lớn, thời đại lại không có điện thoại di động, như vậy sau khi chia tay thì xác suất gặp lại nhau không cao, vì vậy nhất thời ảm đạm.

Cầu Nhiêm Khách cũng khẽ cười nói: "Thật ra ta cũng không nờ rời xa h h đệ, chăng qua ta nghĩ với bản lành của đệ, chắc chăn sẽ có ngày nối danh thiên hạ, một khi đã như vậy, ta đi tìm đệ thật ra càng dê dàng hơn".

Tiêu Bố Y mừng rờ, chăp tay nói: "Một khi đã như vậy, chúc đại ca thuận buồn xuôi gió, chúng ta sau này còn gặp lại".

Sau khi từ biệt cầu Nhiêm Khách, Tiêu Bố Y lấy mấy miếng mai rùa ra xem, thấy liền một khối nhưng mặt trên vẽ xanh xanh đỏ đỏ khiến cho người ta nhìn không rõ là chô nào? Giống mà lại không giống, cho dù là địa hình thì làm sao mà biết được, mà tỉ lệ ra sao? Tiêu Bố Y sau khi biết được nội dung của tam thư, vốn cũng không tính là quá hứng thú, sau một hồi cân nhăc lại nhét vào trong lòng.

Khi đi trở lại đống lửa, thì phát hiện phần lớn mục nhân đã ngã đông ngả tây mà say liếng xiếng, Mạc Phong đang cầm một cái giày, vừa giốc vào miệng vừa lấm bấm, "Ta còn có thế uống, đừng cản ta, tối nay không say không về".

Tiễn Đầu hảo tâm đem một mớ cò tới, "Mạc Phong, chỉ uống rượu thì tốn hại sức khòe lắm, ăn chút đồ ăn đi".

Chu Mộ Nho nhìn thấy muốn cười, Mạc Phong lại đẩy tay Tiễn Đầu ra, "Ngươi nghĩ rằng ta say rồi sao, ta nói cho ngươi, ta không ăn đồ ăn, ta chi ăn thịt".

Tiêu Bố Y nhìn qua biết Tiền Đầu cũng đã là nhân đạo rồi, nếu Hòe Mập mà có ở đây, nói không chừng đã chuốc thêm rượu cho Mạc Phong rồi. Mới vừa ngồi xuống bên cạnh Dương Đăc Chí, đột nhiên nghe tiếng bước chân, có mấy người đang đi tới, Tiêu Bố Y quay đầu nhìn lại, cũng có chút kinh ngạc.

Người đến lại là Ca Lặc đệ đệ của Ca Đặc, lần trước bời vì hiếu lầm h h trưởng chết cho nên rút đao liều mạng. Vồ công của người này trong măt Tiêu Bố Y xem như bình thường, nhưng thủ pháp đấu vật thực làm cho Tiêu Bố Y đau đầu, hăn có thế dê dàng lấv đao pháp thủ thắng, lại bị tiếu tử này vật cho lộn cố, hiện tại nghĩ lại, vân cảm thấy thủ pháp cố quái. Người thảo nguyên cười ngựa băn tên đấu vật đều rất thành thục, Tiêu Bố Y hai dạng trước thì không thua ai, nhưng đối với thuật đấu vật thi một chút cũng không thông.

Mấy người đi đến trước mặt Tiêu Bố Y, Ca Lặc đột nhiên chăp tay, đưa ngón tay cái lên nói vài câu.

Tiêu Bố Y không hiếu, thầm nghĩ lần này nếu trở về Trung Nguyên, thì nhất định phải học tiếng Đột Quyết mới được, đành phải dùng ánh măt xin trợ giúp hướng về phía Dương Đăc Chí, Dương Đăc Chí thấp giọng nói: "Hăn nói ngươi là một hán tử, bội phục thân thủ cùng y thuật của ngươi, hôm nay đặc ý tìm đến ngươi đế uống rượu".

"Nói cho hãn, ta cũng rất bội phục huynh đệ tình thâm của hắn" Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Uống rượu thì miên đi".

Nghe được Dương Đăc Chí phiên dịch, Ca Lặc lộ ra vè bất mãn, đưa tay ra một bên lấy một cái túi da trâu, mở nút ngửa cố uống ừng ực, rồi đưa túi rượu qua cho Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y xua xua tay, Ca Lặc mặt hiện lên vẻ giận dừ, lớn tiếng hô quát cái gì đó.

Dương Đăc Chí thấp giọng nói: "Hãn nói ngươi không uống là không tôn trọng hăn, hăn hy vọng lại lĩnh giáo đao pháp của ngươi".

Tiêu Bố Y tuy không say, nhưng đối với cái kiểu đấu rượu này cũng không chút hứng thú, hăn cũng không hiếu vì cái gì mà không uống rượu chính là không tôn trọng, nhưng biết tửu quỷ luôn không thế nói lý khi ép rượu người khác, hăn quá nửa là muốn một cước đá bay tên này đi. Nhưng hãn lại là đệ đệ của Ca Đặc, mà mình cùng bọn họ quan hệ vốn không tốt, nếu đánh nhau thì cũng là phiền toái.

Đưa tay lấy cái túi da bên cạnh uống ừng ực hai ngụm, Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Lần này hăn vừa lòng rồi chứ?"

Ca Lặc săc mặt hơi chút hòa hoãn, lại uống thêm vài ngụm, khiêu khích nhìn về phía Tiêu Bố

Y.

Tiêu Bố Y bất đăc dĩ cũng phải uống vài ngụm, ánh măt nhìn sang bên cạnh Ca Lặc, nhìn thấy mấy thủ hạ của Ca Lặc ánh măt bất thiện trong lòng chọt động, nhừng người này chính là đến đây đế đấu rượu với mình.

Ca Lặc nói là uống rượu, nhưng lại không khác gì đấu rượu, một túi da rượu đã uống quá nửa, rồi lại nhìn Tiêu Bố Y, còn nói một câu mà Dương Đăc Chí phiên dịch là, đây là Mã thần của thảo nguyên chúng ta, các ngươi hãy uống cùng hãn một chút đi.

Tiêu Bố Y liếc nhìn Dương Đăc Chí, nhìn thấy hăn chậm rãi lăc đầu, trong lòng đã rõ nhừng người này không thế nghi ngờ là muốn chuốc say hăn.

Một túi da ít nhất cũng phải tới năm sáu cân rượu, Ca Lặc uống một nửa, Tiêu Bố Y cũng không sai biệt lăm. Trong túi da đều là Thanh mạch tửu, vào miệng thì cay xè, hậu kình mười phàn, người thường uống chừng đã quá nừa là đã say ngã lãn ra tại chỗ, Ca Lặc đã hơi say, đương nhiên là cũng có chút tửu lượng, nhưng sau khi uống vài cân cũng không thế duv trì được, phải bảo thủ hạ đến kính Tiêu Bố Y.

Chỉ là hăn cho dù có tửu lượng, lại nằm mơ cũng không nghĩ đến lại có người uống rượu không say, Tiêu Bố Y tay làm bộ run rây, cặp măt mơ hồ, đối với những người kính rượu cũng không từ chối. Chỉ là những người này muốn cho hãn say rượu mà xấu mặt, hay là có mục đích khác, Tiêu Bố Y cũng không rõ.

Một khi đã biết mục đích của đối phương, Tiêu Bố Y khi uống rượu đã lưu hậu thủ, khi uống gần hết túi rượu thì người cũng đã dính đâm rượu, nhìn có vẻ rất thoải mái, mười phần say sưa.

Trong giây lát, hai thủ hạ của Ca Lặc đã uống hai túi Thanh mạch tửu. Tiêu Bố Y nửa uống nửa đỏ, cũng phải non nửa là đỏ ra trên người, nhưng cho dù là như thế, Ca Lặc cùng mấy thủ hạ cũng có chút hoảng sợ, cảm thấy người này thâm tàng bất lộ, môi một lần biếu lộ đều vượt ra dự tính của người khác, võ công cao cường, thuật cời ngựa tinh thuần, giết người như vào chốn không người không nói tới, không ngờ tửu lượng cũng kinh người. Chăng lẽ thế gian thực không có cái gì là hăn hăn không làm được?

Tiêu Bố Y hai mắt khẽ khép lại, giả nửa tinh nửa say, lại thấy vè mặt của mấy người này, thầm cân nhăc mục đích của bọn họ. Dương Đăc Chí đă kịp thời tiến lên, thấp giọng nói: "Bố Y, ngươi không thế uống nừa, ngươi say rồi".

"Ta còn có thế uống nừa" Tiêu Bố Y nhìn như muốn đây Dương Đăc Chí ra, nhưng vừa đây ra thì ngược lại té ngồi xuống đất, thật giống như Mạc Phong, "Lấy rượu đến đây, lấy rượu đến đây".

Hăn vừa đưa tay ra, một người đã năm lấy bàn tay của hăn, bàn tay ôn hòa mềm mại, Tiêu Bố

ngạc nhiên, nghiêng người nhìn lại liền thấy một gương mặt tràn đầy vẻ ưu sầu cùng quan tâm.

Mông Trần Tuyết không biết từ khi nào đã đứng ở bên cạnh hăn, hai măt chăm chú nhìn hăn. Hai măt của nàng như biển, mông lung như giăng đầy sương mù.

"Bố Y, ngươi không thế uống nữa".

Thanh âm của nàng rất thấp, trong đó chứa sự lo lãng không thế ức chế.

Nhìn thấy đôi mắt của Mông Trần Tuyết, Tiêu Bố Y trong lòng xúc động, hăn không nghĩ đến Mông Trần Tuyết sẽ tìm đến hăn!

Hăn đang giả say, chỉ sợ Ca Lặc nhìn ra, lại làm ra vẻ muốn uống rượu nữa, liếc măt nhìn nhìn Hàn Tuyết nói: "Ngươi là ai?"

"Ta là Mông Trần Tuyết" Mông Trần Tuvết khi Tiêu Bố Y hòi là ai, trong lòng chợt đau đớn, hăn đã say tới mức quên cả mình, hay là đem câu nói nhiều năm về sau ra nói trước?

Mông Trần Tuyết trong lòng đau đớn, biếu hiện lại rất bình tĩnh, quay đầu nhìn về phía Dương Đăc Chí, nhẹ giọng nói: "Đăc Chí, Bố Y say rồi, ngươi cùng ta dìu hăn vào trướng".

Dương Đăc Chí muốn còn không được, Ca Lặc cũng đưa tay đáy Hàn Tuyết, lớn tiếng nói cái gì đó. Hàn Tuyết nhíu mày, cầm tay Tiêu Bố Y lại không chút buông lòng, ánh măt nhìn chằm chằm vào Ca Lặc, cũng là lớn tiếng nói cái gì đó.

Tiêu Bố Y tuy nghe không hiếu là nàng nói cái gì, nhưng lại biết nàng đang bảo hộ mình, trong lòng không khòi lo lãng, chăng phải mình cũng đang lừa cả nàng hay sao.

Dương Đăc Chí hướng tới Tiêu Bố Y ngầm gật đầu, ấn chứng suy đoán của hãn. Tiêu Bố Y trong lòng chợt động, đưa tay muốn đáy Hàn Tuyết đi, lớn tiếng nói: "Ta không có say, ta không có say" Rồi lấy túi da uống thêm một ngụm nữa, đột nhiên 'oẹ' một tiếng, xem ra là muốn ói mửa.

Hăn dựa vào Hàn Tuyết, một ngụm hướng về phía đối diện mà phun qua, Ca Lặc vốn khí thế hung hung, thấy thế cuống quít lui về phía sau tránh né Tiêu Bố Y ói mửa.

Tiêu Bố Y trong lòng buồn cười, yết hầu làm ra thanh âm nôn mửa, đưa tay kéo Ca Lặc nói: "Ca Lặc Vương tử, đến, đến đây, chúng ta tiếp tục uống".

Ca Lặc nhìn thấy hăn đã say, trong măt hiện lên vẻ quỷ dị, rồi cau mày lớn tiếng nói cái gì đó rồi quav đầu rời đi.

Tiêu Bố Y không có giữ Ca Lặc, mà đặt mỏng ngồi dưới đất, vẫn lớn tiếng nói: "Đến, đến đây, ta còn muốn uống, lấy rượu đến đây".

Tiễn Đầu không có lấy cò xanh đưa cho Tiêu Bố Y, chi nhìn Dương Đắc Chí. Dương Đắc Chí con măt chợt chuyến, trên mặt có ý cười, nâng Tiêu Bố Y dậy nói: "Bố Y, ngươi đã say, không thế uống nữa".

"Ai nói ta say, ta còn muốn uống nữa, Đăc Chí, ngươi cùng uống với ta" Tiêu Bố Y chi là giả say nhưng làm bộ cũng rất giống, hơn nữa cũng tránh có người âm thầm quan sát, hãn vân cảm thấy Ca Lặc đến rất khó hiếu, vừa làm ra vẻ say nội tâm lại cân nhăc dụng ý của Ca Lặc.

"Ta uống cùng ngươi" Một thanh âm ôn nhu vang lên bên tai Tiêu Bố Y, mềm mại mà kiên định.

Tiêu Bố Y có chút kinh ngạc, trong giây lát cười rộ lên, chỉ vào Mông Trần Tuyết nói: "Cô cỏ thế uống rượu? Ta không tin!"

Mông Trần Tuyết ôn nhu động lòng người ngoài mềm trong cứng, nhưng bộ dáng xem ra không phải là người biết uống rượu. Nhưng khi nàng ở trong trướng đối mặt với Tiêu Bố Y, hai mắt bông sáng ngời, cầm láy túi da uống một ngụm Thanh mạch tửu, thản nhiên như không, cho dù là Tiêu Bố Y cũng có chút kinh ngạc.

Dương Đăc Chí sau khi giúp đờ Tiêu Bố Y tiến vào trướng, đẽ lại hai túi rượu thì cũng không thấy bóng dáng. Cũng mav Mạc Phong đã say không biết gì, bằng không đã sớm tới nghe lén.

Tiêu Bố Y hiện tại không biết nên giả say hay là nói rõ chân tướng, nghĩ đến Ca Lặc ý định đến có chút cổ quái, thì khép nhẹ hai mắt nhìn Hàn Tuyết, lâm bâm nói: "Không nghĩ đến nàng cũng có thế uống được như vậy".

Mông Trần Tuyết nói là uống rượu cùng Tiêu Bố Y, nhưng cũng không có đưa rượu cho hăn, mà tự mình uống ừng ực hai hơi, Tiêu Bố Y tựa vào vách trướng, khép hờ hai mắt nói: "Tuyết Nhi, nàng đi về đi, ta có chút mệt".

Mông Trần Tuyết không có đi, chi thấp giọng nói, "Tiêu đại ca".

Tiêu Bố Y trong lòng khẽ rung động, Mông Trần Tuyết vẫn gọi hắn là Thiếu đương gia, gọi hăn là Bố Y, nhưng chưa bao giờ gọi hăn là đại ca, câu đại ca này là có ý tứ gì?

"Chuyện gì?"

"Huynh không có say" Mông Trần Tuyết lại uống thêm ngụm rượu, trên mặt đã đò hồng, càng tăng phần quyến rũ.

Dưới ánh đen, khuôn mặt như ngọc của Mông Trần Tuyết không có nửa phần tỳ vết, tầng tầng đỏ ửng làm cho người ta nhìn thấy mà mê. Tiêu Bố Y không có say, nàng xem ra đã say, tâm đã say.

Tiêu Bố Y rốt cuộc mờ to mắt, lại có chút không dám nhìn vẻ đẹp của Mông Trần Tuyết, "Nàng sao lại biết ta không có say?"

"Huynh nếu say, thì sao khi ta đờ huynh thì đối với ta lại có chừng mực như thế?" Mông Trần Tuyết thản nhiên cười, làm cho cả trướng tràn ngập sức xuân.

Tiêu Bố Y lăc đầu cười khổ: "Không nghĩ đến nàng so với Ca Lặc kia còn muốn cấn thận hơn".

"Ta không phải cân thận, ta chính là hiếu huynh" Mông Trần Tuyết ánh mắt như nước, lướt qua trên người Tiêu Bố Y, "Tiêu đại ca, ta còn chưa cảm ơn huynh".

"Cảm ơn cái gì?" Tiêu Bố Y biết rõ còn cố hòi.

"Cảm ơn huynh đă làm rất nhiều điếu cho ta, vì Mông Trần tộc mà hướng tới Khả Đôn cầu công chính" Mỏng Trần Tuyết lấy ra hai cái bát lớn rót đầy rượu, nâng lên một chén đưa cho Tiêu Bố Y, "Tiêu đại ca, ta kính h h một chén".

Tiêu Bố Y nghe nàng xưng hô Tiêu đại ca cũng có chút không được tự nhiên, bởi vì dựa theo cách nói của thời đại hãn, một cô gái gọi ngươi là đại ca, vậy ý nghĩa là ngươi chi có thế quen biết chứ không thế theo đuòi cô ta, Mông Trần Tuyết xưng hô với hăn như vậy, có phải vạch ra giới hạn với hãn hay không?

Tiếp nhận lấy bát rượu, Tiêu Bố Y lại cười nói: "Ta cũng vì Mông Trần tộc các nàng có hy vọng mà cạn một ly".

Mông Trần Tuyết mim cười, không đợi Tiêu Bố Y có động tác gì, đã ừng ừng đem bát rượu này uống cạn rồi hạ bát xuống, đưa măt nhìn Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y uống cạn bát rượu chỉ cảm thấy hơi căng bụng như là ăn no vậy, trong lòng buồn cười, mình uống rượu đến no cũng là lần đầu.

Mông Trần Tuyết lời không nhiều lăm, lại rót đầy hai bát rượu, "Chén rượu này, là vì Mông Trần tộc ta có hy vọng".

Tiêu Bố Y sửng sốt, "Vậy bát vừa rồi không tính sao?"

Mông Trần Tuyết trong đôi măt sáng hiện lên vẻ giảo hoạt, "Ta thích chén nào thì kính chén đó" Nàng lại một hơi uống cạn, Tiêu Bố Y chỉ có thế lại uống theo một chén.

Một chén rượu chừng nửa cân, nàng uống hai bát, trên mặt đã đò hồng lên kiều diễm, ánh mắt như nước chảy ra, trong không khí tràn ngập mùi hương, Tiêu Bố Y ngửi được, nhớ tới ngọc trâm hoa phấn, cũng nhớ tới rất nhiều rất nhiều chuyện của hăn cùng Mông Trần Tuyết, bình thản mà ấm áp.

"Bát thứ ba này," Mông Trần Tuyết xem ra đã lảo đảo muốn ngã, "Ta đã phải về Mỏng Trần tộc, bát rượu thứ ba này, không bằng hãy chúc ta thuận buồn xuôi gió?"

Nàng hòi câu này, mặt lại càng hồng, đôi mắt càng sáng, cánh tay nâng chén rượu lên lại có chút run rẩy.

Khi mới đưa chén rượu lên miệng, một cánh tay ổn định đã năm lấy cổ tay của nàng, Tiêu Bố

rốt cuộc nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Mông Trần Tuyết, trầm giọng nói: "Đừng uống nừa, uống nừa sợ sẽ say".

"Huynh thực sợ ta say sao?" Mông Trần Tuvết cười rộ lên, "Tiêu đại ca, huynh thực là một nam nhân độc đáo nhất mà ta từng thấy".

"Ổ?" Tiêu Bố Y chỉ cảm thấy cổ tay trong tay mềm nhẵn, mùi hương thoang thoảng, không khòi trong lòng rung động.

Cổ tay như ngọc vốn lạnh như băng, bị hăn năm chặt, trong giây lát đã biến thành nóng bòng, Tiêu Bố Y muốn buông tay, lại sợ Mông Trần Tuyết uống bát thứ ba này. Thanh mạch tửu hậu kình mười phần, hãn tuy không thế nhận ra, nhưng cũng biết, Mông Trần Tuyết thật ra không có tửu lượng, uống rượu sẽ mau say hơn người khác. Có lẽ hăn không phải sợ Mông Trần Tuyết uống rượu, chi là có chút không nờ buông tay, không biết từ khi nào, đôi mắt sáng của Mông Trần Tuyết đã khởi lên một tầng sương mù, trong đó ân giấu ngàn vạn tình cảm, làm cho hăn muốn vào trong đó mà nghiên cứu.

"Muốn nói tàn nhẫn, huynh so với bất luận kè nào cũng không thua kém, lúc trước khi huynh xông xuống núi giết hơn mười tên lính Đột Quyết, hai mắt không chóp một chút" Mông Trần Tuyết vân cười, "Muốn nói mềm lòng, huynh so với bất luận kẻ nào cũng mềm lòng hơn, đến đoạt một nừ nhân cũng không dám, đối với huynh đệ rất đại nghĩa, vì huynh đệ không đế ý tới sinh tử, cho dù Mộng Điệp cô nương là một nừ tử thanh lâu cũng vân thủ lê, h h làm gì cũng đều vì mọi người. Muốn nói thông minh, huynh so với rất nhiều người thông minh hơn nhiều, Lục An Hừu võ công hơn huynh, Ca Đặc địa vị cao hơn huynh, đám người Lý Chí Hùng kinh nghiệm nhiều hơn huynh, Lịch Sơn Phi cuồng vọng hơn huynh nhiều, nhưng bọn họ ai đấu với huynh, cũng đều là bại tướng dưới tay của huynh, cái này không phải là vận khí, mà là cơ trí cùng thông minh. Mà nếu nói huynh ngu ngốc, thì h h so với ai khác đều muốn ngốc hơn".

Nói tới đây, Mông Trần Tuyết đột nhiên dừng lại, trong đôi mắt sương mù mông lung.

Tiêu Bố Y đang nghe Mông Trần Tuyết đánh giá, nhịn không được liền hòi, "Ta ngu ngốc ờ chỗ nào?"

Mông Trần Tuyết cố tay nóng lên, trở tay nhẹ nhàng năm lấy tay của Tiêu Bố Y, thì thầm nói nhò, "Huynh ngốc chính là ngốc, ta biết cảm tình đối với huynh không thế át chế, Tiêu đại ca, huynh còn không biết sao?"

Một tiếng Tiêu đại ca của nàng nhu tình vạn chuyến, Tiêu Bố Y nghe được cho dù là thần kinh cực kỳ bình tĩnh, cũng nhịn không được mà tâm tình kích động, không thế trấn áp được.

104. Chương 104: Động Tình, Động Đao, Động Cả Tâm Tư

Bố Y tuy bình tĩnh, nhưng dù sao cũng không phải là người tâm địa sắt đá. Đêm khuya tĩnh lặng, lại có nừ tử như vậy dốc bầu tâm sự với hăn, tình ý miên man, hãn làm sao mà không động tâm?

"Ta vốn chỉ muốn rót cho huynh uống, nhưng ta cũng muốn uống rượu, ta chi sợ nếu ta không uống rượu, thì sẽ không dám nói ra tâm sự của mình. Nhưng ta không muốn uống nhiều, bởi vì ta muốn cho huynh biết, ta đang tỉnh táo" Mông Trần Tuyết mặt đỏ ừng, không biết là do rượu hay là do ngượng ngùng. Nhưng bàn tay của nàng vân năm chặt lấy tay của Tiêu Bố Y không buông.

"Tuyết Nhi" Tiêu Bố Y giọng hát có chút khàn khàn.

"Tiêu đại ca, người rốt cuộc là dạng người gì?" Mông Trần Tuyết trong mắt tầng tầng sương mù, đôi mắt ngước lên nhìn hãn, có chút chờ mong.

Tiêu Bố Y rốt cuộc cũng không thế duv trì, đưa tay ra ôm lấy, Mông Trần Tuyết khẽ 'ứ' một tiếng, đã ngã vào trong lòng hãn. Tiêu Bố Y chỉ cảm thấy noãn ngọc ôn hương trong lòng, nhất thời như quên hết tất cả.

"Tiêu đại ca, huynh là dạng người gì ta hiện tại cũng không muốn biết, ta chi biết, đời này ta rốt cuộc không thế quên được huynh" Mông Trần Tuyết khẽ khép mắt lại, gương mặt ửng hồng, ngay cả cái cổ trắng như bạch ngọc cũng đỏ ừng lên, hô hấp dồn dập, đầu hơi ngâng lên, đôi môi đò mọng hơi thở như lan.

Tiêu Bố Y nghe được lời thì thầm của tâm tư nừ nhân, rốt cuộc nhẫn nại không được nừa mà cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của Mông Trần Tuyết.

Mông Trần Tuyết thấp giọng nói, vẫn nắm lấy tay của Tiêu Bố Y không buông, nhưng khi Tiêu Bố Y hôn lên đôi môi của nàng, thân mình lập tức như mềm nhũn ra, cả người nóng rực mà như đang lâng lâng, không biết thân ở tại nơi nào.

Nàng thích nam nhân này, cũng biết sau khi rời xa thì không biết năm nào tháng nào mới có thế gặp mặt. Nàng đã suy nghĩ rất lâu, mới gom hết can đảm nói ra tâm sự với Tiêu Bố Y, nhưng nàng hay thẹn thùng nên phải uống rượu vào, nàng chi sợ khi mình tinh táo, sẽ không dám nói ra những lời này. Khi Tiêu Bố Y hôn lên đôi môi của nàng, nàng cơ hồ không thế hô hấp, trái tim của nàng hưng phấn cơ hồ muốn nố tung lên.

Mem mại vô lực tựa vào trong lòng Tiêu Bố Y. Mông Trần Tuyết khân trương đến không thế hô hấp, một lát sau thì lại hít thở dồn dập, bàn tay ôn nhu của Tiêu Bố Y đã nhịn không được mà đã vuốt ve lên băp đùi tròn trĩnh răn chắc của nàng, ôn nhu mà lại có lực.

Hắn không phải Liều Hạ Huệ, hắn chỉ là một nam nhân rất bình thường, cũng biết sự sunh sướng của chuyện nam hoan nừ ái, thủ pháp của hãn đối với nừ nhân hiện đại có thế xem như là thô lô một chút. Nhưng đối với nừ nhân cỏ đại, đã xem như là một điều khó gặp của các nàng. Nừ nhân thời đài này luôn không được nghịch ý, làm sao mà gặp được một người như Tiêu Bố Y. Mông Trần Tuyết lần đầu tiên nếu cảm giác tình ái, nằm trong vòng tay âu yếm của Tiêu Bố

đã sớm quên mất bàn thân, bàn tay của Tiêu Bố Y chạm đến thân thế mềm mại thì nàng đã bủn rủn không chịu nối, nhẹ cúi đầu lại khẽ kêu một tiếng, như là tiếng nước chảy vậy.

Tiêu Bố Y nhìn Mông Trần Tuyết dưới ngọn đèn, người đẹp như hoa, cũng quên mất bản thân, thấp giọng nói, "Tuyết Nhi..

"Ưm " Mông Trần Tuyết vốn cúi đầu, nghe vậy ngẩng đầu lên, khuôn mặt đò hồng.

Tiêu Bố Y cúi đầu, nàng lại ngẩng đầu, đôi môi lại chạm nhau, họp tại một chồ. Mông Trần Tuyết không biết là do men rượu, hay là chân tình bộc lộ, rốt cuộc đã buông bò sự rụt rè, tay ôm lấy Tiêu Bố Y, nhu tình như võng, tâm ý miên man, "Tiêu đại ca..

Một câu đại ca nàng gọi cũng là thật tình chân ý, đối với Tiêu Bố Y tôn kính như đại ca, lại như tình nhân, uyến uyến chuyến chuyến, Tiêu Bố Y rốt cuộc nhân nại không được, đã từ trên hai má của nàng mà hôn xuống.

Mông Trần Tuyết ừm một tiếng, đã không còn biết thân ở tại nơi nào, chỉ thấy dưới ánh đèn hai cái bóng đang chồng lên nhau, trong lòng xấu hố, "Tiêu đại ca, tắt đèn được không?"

Tiêu Bố Y khẽ cười liền phây tay ta đèn, đôi tay đã luồn vào trong áo lót của Mông Trần Tuyết, nơi đấy mềm mại cực kỳ co dàn, chí cần nam nhân động đến là cảm thấy mềm mại đến tận đáy lòng, không thế nào mà buông ra được.

Trong trướng đèn đã tắt, Mông Trần Tuyết cũng đã buông bỏ sự căng thăng, chủ động hôn lại. Cảm tình của nàng đối với Tiêu Bố Y vốn là từ cảm kích mà biến thành ỷ lại, y lại hóa thành yêu say đăm, khác xa với cảm tình, nhưng chỉ là ở trong lòng, cũng chi có bàn thân mới có thế biết được.

Tiêu Bố Y tắt đèn, đã băt đầu cời thăt lưng của Mông Trần Tuyết, đột nhiên động tác ngừng lại một chút.

Mông Trần Tuyết ở phía dưới hãn, mới thì thầm ba chừ Tiêu đại ca, thì thấy Tiêu Bố Y dừng động tác lại, có chút khó hiêu mở to măt, lộ vẻ nghi hoặc.

Tiêu Bố Y cũng chậm rãi áp lên trên người Mông Trần Tuyết, thấp giọng thì thầm bên tai Mông Trần Tuyết nói một câu. Mông Trần Tuyết có chút kinh ngạc, tấm thân mềm mại đột nhiên trờ nên cứng nhăc, như là đã tỉnh khòi cơn say mấy phần, chỉ là trong miệng lại lớn tiếng rên rỉ hơn nừa.

Tiêu Bố Y trong một khắc này ánh măt cực kỳ bình tĩnh, đưa tay nhẹ nhàng cầm lấy đơn đao đế ở một bên, trong miệng lại băt đầu phát ra những tiếng hít thờ nặng nề.

Hai người tuy ở cùng một chỗ, chẳng qua cũng không phải môi kề môi, chi là tiếng hít thờ rên rỉ của hai người vô luận là ai nghe thấy, đều cảm thấy đã đến cảnh giới cao nhất.

Loại cảnh giới này bỉnh thường mệt chết đi được, cũng làm cho người ta buông lòng, càng làm cho người ta cảm thấy Tiêu Bố Y không còn chút cảnh giác nào. Màn trướng chợt giờ lên, theo một cơn gió nhẹ một bóng đen đã xông vào, cố tay chấn động hàn quang đã lóe lên, đâm

vào phía sau lưng của Tiêu Bố Y.

Người nọ xông vào, Tiêu Bố Y đã sớm ôm lấy Mông Trần Tuyết, dùng sức đây nàng vào trong góc, cố tay cấp bách xoay chuyến, một tiếng 'cảng' vang lên, vỏ đao đã đờ lấy thanh kiếm vào người nọ đang đâm tới.

Mông Trần Tuyết tuy uống hai bát rượu, nhưng dù sao cũng chưa tính là quá say, nàng quyết tâm đem tấm thân giao cho Tiêu Bố Y, cũng không muốn vào lúc không còn tri giác mà giao cho Tiêu Bố Y. Nàng muốn nhớ kỹ giờ khăc này, nàng muốn cho Tiêu Bố Y biết, nàng biết rõ mình đang làm cái gì.

Khi đang triền miên âu vếm cùng nam nhân đó, một khăc khi dục hòa của nàng dâng cao, thần trí vân phi thường tỉnh táo. Chi là không nghĩ đến Tiêu Bố Y đột nhiên ở bên tai nàng nói một câu, có người muốn giết ta, nàng cứ diên trò kêu to giống như lúc trước vậy.

Mông Trần Tuyết khi nghe được năm chừ có người muốn giết ta, thì đã tinh rượu quá nửa, phối họp mà kêu lên, trong lòng kinh sợ. Đợi khi Tiêu Bố Y đây nàng ra xa, Mông Trần Tuyết đã hoàn toàn tỉnh lại.

Người tới lấy khăn đen che mặt, dáng người gầy yếu, nhưng động tác dũng mãnh, kiếm pháp sắc bén.

Tiêu Bố Y huy vỏ đao đờ lấy, người nọ rõ ràng là ngân ra. Hãn đã lựa chọn đâm lén từ phía sau, rõ ràng là đã chờ đợi Tiêu Bố Y say rượu, cùng nừ nhân chàng chàng thiếp thiếp, phong lưu khoái hoạt. Lúc này thì làm sao mà lưu ý đến động tĩnh ở phía sau được?

Tiêu Bố Y vò đao đờ lấy trường kiếm của đối phương, thuận tay rút đơn đao ra, không cần đứng dậy, thì đã đem trường đao phạt ngang hai chân của người nọ.

Sự cảnh giác đột nhiên đến lại cứu hăn một mạng, tuy hãn cũng dục hòa dâng cao, không nghĩ lại khống chế dục vọng trong lòng, bởi vì hăn cùng Mông Trần Tuyết dù sao cũng là tình nguyện.

Nhưng ngay khi dục hòa dâng trào thì linh đài chợt động, cảm giác được có người đang vô thanh vô tức tiếp cận lều trại.

Loại cảm giác này hết sức vi diệu khó mà nói rõ ra được, nhưng sau khi hãn luyện tập Dịch Cân kinh thì càng mân tuệ hơn, lúc này mới có thế phát hiện có người đang áp sát. Tiêu Bố Y đề đao ngăn cản, không chút do dự ra tay tàn nhân, người này muốn tính mạng của hăn, Tiêu Bố Y tự nhiên sẽ không khách khí.

Người nọ lãng không nhảy lên, đã né qua đơn đao của Tiêu Bố Y, phàn kiếm đâm về phía sau lưng của Tiêu Bố Y, chiêu pháp xảo diệu, cũng là một cao thủ. Tiêu Bố Y người lãn tới trước, cảm thấy phía sau tiếng gió cấp bách, không đợi xoay người đã đưa đao ra sau lưng.

'Đinh' một tiếng vang lên, hoa lửa băn ra bốn phía. Thích khách có chút ngạc nhiên, không thế tưởng được Tiêu Bố Y không cần xoay người lại, đã có thế đờ đươc một kiếm tất sát của

hãn, đây là vận khí hay là võ công cao cường?

Tiêu Bố Y ngăn trờ một kiếm, hét lớn một tiếng, xoay người chém một đao, người nọ bị khí thế của hăn áp bức phải lui ra phía sau một bước, cố găng đâm thăng một kiếm vào giữa thân đao của Tiêu Bố Y.

Một kiếm này của thích khách đâm ra cực kỳ xảo diệu, một đao của Tiêu Bố Y uy không thế kháng cự thế nhưng bị hãn mượn lực né sang một bên. Tiêu Bố Y trong lòng rùng mình, cánh tay đột nhiên gập lại, rồi lại đột nhiên chém ra, chiêu thức hết sức cổ quái.

Người thường xuất đao, nhất định phải sử dụng cả cánh tay đẽ phát lực, nhưng một đao này của Tiêu Bố Y hoàn toàn thoát khỏi thường quy, cánh tay như răn quấn lấy trường đao, mềm mại mà chém tới.

Thích khách bị dọa nhảy dựng, bất ngờ không kịp đề phòng, không kịp đờ, chi có thế thót ngực lại mà bước ngang né qua.

Đao kia cắt qua vạt áo của hãn, đột nhiên thu hồi, lại bô vào đầu hăn.

Thích khách trong lòng hoảng sợ, không thế hiếu được Tiêu Bố Y làm thế nào mà sử ra được đao pháp cô quái như thế, không huy kiếm giảm bớt lực nữa mà dùng bộ pháp tránh né. Đao pháp của Tiêu Bố Y thật ra cũng không quái dị, kỳ lạ là ờ cánh tay của hăn, cánh tay của hăn hiện giờ mềm mại như không xương, nên mới có thế chém ra đao pháp kỳ lạ như thế.

Thích khách không thế hiếu được, Tiêu Bố Y tinh thần phấn chấn, hãn tuy chưa được như Cầu Nhiêm Khách, có thế đem thân mình tùy ý xoay chuyến, nhưng mấy ngày nay các tư thế cũng đã làm cho gân cốt của hăn hết sức mềm dẻo. Trước đây hãn cúi người tay chi có thế miên cưởng chạm đất, nhưng sau khi cầu Nhiêm Khách dạy dịch cân, thân thế của hãn đã mềm dẻo lên rất nhiều, mấy quái chiêu hiện tại xem ra có vẻ cố quái, chăng qua Tiêu Bố Y chi đem những tư thế thường xuyên luyện tập hóa thành đao pháp mà thôi.

Thích khách bị đao pháp quái dị của Tiêu Bố Y bách cho né đông tránh tây, đột nhiên hét lớn một tiếng, không đế ý tới Tiêu Bố Y mà hướng Mông Trần Tuyết huy kiếm đâm tới, giống như muốn đâm xuyên qua người nàng vậy. Tiêu Bố Y giật mình, đã không kịp đuổi theo, lập tức gầm lớn một tiếng, đơn đao rời tay phóng thăng vào hậu tâm của thích khách.

Thích khách không sợ ngược lại còn vui, thân hỉnh xoay chuyến né qua đơn đao, đã như thiếm điện lộn trờ lại, trường kiếm đâm thăng vào ngực của Tiêu Bố Y.

Chiêu giương đông kích tây này của hăn hiệu quả không tệ, đao pháp của Tiêu Bố Y làm cho hăn kinh sợ, nhưng Tiêu Bố Y một khi đã không còn trường đao, chăng qua chi là lão hô mất răng, hăn tới nơi này chính là đế giết Tiêu Bố Y, ám sát Mông Trần Tuyết chăng qua chi đế Tiêu Bố Y loạn tâm mà thôi.

Thích khách một kiếm như điện xẹt tới, Tiêu Bố Y tay không liên tục thụt lùi, thích khách một kiếm đâm vào khoảng không, trong tích tắc đã đâm liền ba kiếm, muốn làm cho người của Tiêu Bố Y thủng mấy lô. Đột nhiên trước măt ánh sáng chợt lóe, 'xoẹt' rồi 'cảng' một tiếng, thích khách tay chợt nhẹ hâng, phát hiện trường kiếm trong tay chỉ còn lại có nửa thanh, không khòi ngạc nhiên. Trong tay Tiêu Bố Y không biết từ khi nào đã có thêm một thanh đoản kiếm lấp lánh!

Tiêu Bố Y đoàn kiếm nơi tay, khi chặt gãy trường kiếm của thích khách cũng rất ngạc nhiên. Thanh đoàn kiếm này là do Khả Đôn ban cho hăn, hăn thấy đoàn kiếm tinh xảo, cho nên nhét vào dưới ống chân, giờ phút này bất đăc dĩ rút ra kháng địch, không nghĩ đến lại có thế dế dàng chặt gãy kiếm của thích khách như thế. Xem ra kiếm trong tay thích khách không nên gọi là kiếm, mà gọi là miếng sắt vụn mới đúng. Tiêu Bố Y thấy có thế chặt gãy trường kiếm của đối phương, tinh thần đại chấn liền liên tục chém tới, đoản kiếm lại hoàn toàn dùng chiêu thức của đơn đao, thích khách ứng phó không kịp, thanh kiếm gãy sau khi va chạm với đoản kiếm hai lần nừa, đã bị chặt đến còn ngăn hơn cả thanh đoản kiếm.

Đột nhiên một luồng gió từ sau lưng truyền đến, thích khách cảm thấy không ổn, liền xoay người lăn xuống vừa kịp tránh được một đao sau lưng. Thì ra Mông Trần Tuyết đã lấy hết dũng khí nhặt lấy trường đao của Tiêu Bố Y, nhìn thấy Tiêu Bố Y gặp nguy hiếm, nên đã vác đao chém tới. Chi là vì nàng không có võ công, cho nên một đao tuy cũng có lực nhưng hoàn toàn không có chương pháp, do đó thích khách có thế dê dàng né tránh.

Tiêu Bố Y lăc mình che ở trước người Mông Trần Tuyết, thích khách sau khi lăn hai vòng, liền lập tức xoay người vọt ra khòi trướng. Tiêu Bố Y hơi ngân ra, không nghĩ đến hăn lại bò trốn, chi là ai đã độc hại mình rồi lại phái sát thủ đến giết thì hoàn toàn không rõ.

Chậm rãi tới trước màn trướng, Tiêu Bố Y thật ra cũng không dám đột nhiên xông ra ngoài.

Hăn không biết sát thủ có mấy người, có phục kích ở ngoài cửa hay không, sau khi tập trung lăng nghe, bên ngoài thực không có động tĩnh gì mới đưa tay chậm rãi xốc màn trướng lên, Tiêu Bố Y chỉ liếc mắt qua thì mặt đã đôi sắc.

Bên ngoài không có phục kích, chỉ có một người đang đứng, cũng không phải là thích khách mới vừa rồi kia. Tên thích khách kia đã nằm ở trên mặt đất.

Tiêu Bố Y nhìn thấy người đang đứng nọ mặc áo xanh cũng ngân ra, khi phát hiện thích khách nằm ở đó lại kinh ngạc. Bất quá kinh ngạc chi trong giây lát, Tiêu Bố Y đã mim cười nói: "Huynh đài còn chưa đi ngủ sao?"

Hãn trong khi nói những lời này, ánh mắt không khòi hướng tới thích khách đang nằm ở dưới đất kia, thầm hoảng sợ võ công của người áo xanh này. Có thế đánh gục thích khách một cách vô thanh vô tức như thế.

"Tiêu Bố Y, đi theo ta" Người áo xanh sau khi nói một câu, xoay người xách thích khách che mặt kia mà bước đi.

Tiêu Bố Y quay đầu lại nhìn Mông Trần Tuyết, ý bào nàng không cần đi ra, rồi cất đoản kiếm đi theo phía sau người áo xanh.

Người áo xanh rẽ đông rẽ tây, binh lính tuần tra nhìn thấy đều né sang một bên, hành lễ rất cung kính. Người áo xanh bộ dáng vân lạnh nhạt, đi thăng tới trước một căn đại trướng thì mới dừng lại.

Đại trước nhìn như bỉnh thường, lại có trọng binh trấn thủ, cho dù là người áo xanh đến cũng phải xuất rayêu bài, xem xét không sai thì mới cho phép vào.

Tiêu Bố Y tiến vào đại trướng, còn chưa có thời gian xem xét đại trướng thì đã bị bên trong làm cho giật mình. Trong đại trướng rõ ràng có Khả Đôn không có một chút vẻ mặt vui sướng khi hả con đang ngồi.

Ngoại trừ Khả Đôn ra, Dương Thỏ Truân, Đáp Ma Chi, Ca Đặc cũng ở đó, đêm hiện tại đã là canh ba, nhưng mọi người xem cũng không phải là mới thức dậy.

Người áo xanh đem thích khách tiện tay vứt trên mặt đất, người nọ hô hấp vẫn như thường, nhưng không thế nhúc nhích, hãn tuy có khăn đen che mặt, nhưng trong măt đã lấp lóe vè sợ

"Khả Đôn, người này hành thích Tiêu Bố Y không thành, khi chạy ra khòi trướng của Tiêu Bố Y đã bị ta băt mang tới đây" Người áo xanh nói đơn giản mà rõ ràng.

"Hăn là ai vậy?" Dương Thô Truân kinh ngạc hòi.

Người áo xanh đưa tay rút kiếm, trường kiếm vung lên đã đem khăn che mặt của thích khách chém thành hai nửa.

Tiêu Bố Y cũng giật mình vì kiếm pháp của người này. Khăn lụa vốn là vật mềm mại không có lực, một kiếm của hăn lại có thế chém thành hai nửa, vô luận là lực tay, hay nhãn lực cùng kiếm pháp đều cao minh.

Khăn đen chia làm hai nửa, lộ ra một khuôn mặt vàng vọt, trong măt tràn đầy sự sợ hãi, trong trướng bông nhiên đều tĩnh lặng, Tác Kha Đột thất thanh nói: "Người này không phải là thủ hạ của Ca Lặc sao?"

Ca Đặc căn chặt hàm răng, năm chặt năm tay, cũng không nói được một lời. Ca Lặc là đệ đệ của hãn, thủ hạ của đệ đệ hăn lại đi ám sát Tiêu Bố Y, điều này có thế nói rõ được điều gì?

Anh mắt của mọi người đều hướng sang Khả Đôn, đều có vẻ sợ hãi, không dám nhiều lời. Khả Đôn chăm chú nhìn thích khách, trầm giọng nói: "Là ai sai khiến ngươi đi giết Tiêu Bố Y?" Nhìn thấy thích khách do dự không nói, Khả Đôn lại chậm rãi nói: "Ngươi nếu nói thật, ta có thế tha cho ngươi không chết".

Thích khách đối với Khả Đôn cực kỳ sợ hãi, nghe được có thế không chết, trong măt vẻ vui sướng chợt lóe lên, không chút do dự nói: "Là Ca Lặc".

Ca Đặc nhảy dựng lên, năm lấy cố áo của thích khách, lạnh lùng nói: "Ngươi nói dối!"

Thích khách bị hăn hăn thiếu chút nữa thở không ra hơi, cố găng la lớn: "Khả Đôn, tiếu nhân nói là sự thật, nếu nói dối sẽ bị trời tru đất diệt!"

"Hăn vì sao bảo ngươi đi giết Tiêu Bố Y?" Khả Đôn hòi.

"Tiều nhân không biết" Thích khách lăc đẩu nói.

Khả Đôn không hòi nhiều nữa, ánh măt chuyển hướng sang Tác Kha Đột cùng người áo xanh nói: "Các ngươi đi đưa Ca Lặc tới đây, đừng đẽ cho người khác biết".

Tiêu Bố Y sắc mặt vần như thường, trong lòng cũng đã hiếu đại khái, chi là ý niệm này trong đầu thật sự có chút bi ai, nhìn thấy Ca Đặc săc mặt tái xanh, cũng có chút đồng tình với hăn.

Tác Kha Đột cùng người áo xanh đi ra ngoài không bao lâu, đã đem Ca Lặc trở lại, Tiêu Bố

lúc đầu khó hiếu, trong giây lát nghĩ lại thì giật mình, Khả Đôn một khi đã có thế phái người áo xanh giám thị thích khách, tự nhiên đã sớm hoài nghi đến Ca Lặc, nừ nhân này bất động thanh săc, đã âm thầm điều tra tất cả, cũng là một nhân vật lợi hại.

Khi Ca Lặc đi vào đại trướng còn có vẻ say sưa, chỉ là khi nhìn thấy thích khách cùng Tiêu Bố Y, thì săc mặt đột nhiên biến thành có chút tái nhợt.

"Ca Lặc, ngươi có biết người này không?" Khả Đôn mở miệng là đã đi thăng vào vấn đề, thanh âm trầm thấp.

Ca Lặc nhìn người nọ hồi lâu, rồi gật đầu nói: "Khả Đôn, hãn là Ba Đồ Khố thủ hạ của ta, không biết có chô nào đăc tội với Khả Đôn, xin người cứ đem hãn giao cho ta trừng phạt".

Khả Đôn nói là tiếng Trung Nguyên, Ca Lặc trả lời cũng vậy. Tiêu Bố Y thầm cười lạnh đã đoán được tiền nhân hậu quả, thì ra Ca Lặc đột nhiên tìm hãn uống rượu, đều không phải là rảnh rôi mà đánh răm. cố ý dùng tiếng Đột Quyết nói với hăn, cũng là muốn che dấu tâm ý.

"Hăn nói phụng mệnh của ngươi đến ám sát Tiêu Bố Y" Khả Đôn chậm rãi nói: "Không biết có việc này không?"

"Hắn nói dối" Ca Lặc giận không thế át, ôm quyền thi lễ nói: "Khả Đôn, ta cùng Tiêu Bố Y tuy từng có xung đột, chăng qua đã sớm hòa giải, tối nay mấy canh giờ trước ta còn tìm hăn uống rượu kết giao bằng hữu, sao lại cho thủ hạ ám sát hắn?"

Thích khách săc mặt trắng bệch, giọng run run nói: "Khả Đôn, tiếu nhân không dám nói dối".

Ca Lặc hai hàng lông mày cau lại, đột nhiên rút đao, một đao hướng tới thích khách mà chém tới, gấp giọng quát lên: "Ngươi vì cái gì mà muốn hàm hại ta?"

Hăn lời chưa đến mà đao đã đến, thích khách không thế động đậy, măt thấy đã bị một đạo của hăn chém bay đầu, thì một kiếm đã hoành ngang, hào quang chóp động, 'cảng' một tiếng loan đao của Ca Lặc đã rơi trên mặt đất, một tay ôm lấy cố tay máu tươi ròng ròng, vẻ mặt tràn đầy hoảng sợ cùng phân nộ, "Ngươi muốn làm cái gì?"

Người áo xanh điềm nhiên nói: "Khả Đôn tại thượng, ngươi còn dám giết người diệt khâu sao?"

"Ta giết người diệt khâu, ta vì cái gì mà phải giết người diệt khâu?" Ca Lặc trong măt hiện lên vẻ bối rối, tức giận quát: "Chăng lẽ ta có thế đế cho người khác tùy ý hàm hại sao?"

"Ca Lặc, ngươi hiện tại thừa nhận, ta sẽ tha cho ngươi một mạng" Khả Đôn rốt cuộc đã nói chuyện, ngừ khí lành lạnh.

"Thừa nhận, thừa nhận cái gì?" Ca Lặc bình tĩnh lại, "Khả Đôn, ta thật không hiếu Ba Đồ Khố vì cái gì mà muốn giết Tiêu Bố Y, hăn tuy là thủ hạ của ta, nhưng Khả Đôn nếu xử phạt, ta tuyệt không hai lời".

Khả Đôn khẽ thờ dài, "Ca Lặc, chẳng lẽ ngươi cho đến bây giờ vẫn chấp mê bất ngộ? Ngươi hôm nay tìm Tiêu Bố Y so rượu, chính là vì muốn chuốc say hăn, đế cho Ba Đồ Khố đi hành thứ thuận tiện hơn, ngươi vốn tưởng rằng thần không biết quỷ không hay, nhưng không nghĩ đến Tiêu Bố Y lại không say".

Ca Lặc liếc nhìn Tiêu Bố Y, lộ ra nụ cười, "Khả Đôn, ta nghĩ người đã lầm, ta vì cái gì mà muốn giết Tiêu Bố Y?"

"Bởi vì ngươi hận hăn phá hỏng chuyện tốt của ngươi" Khả Đôn thản nhiên nói.

Ca Lặc săc mặt khẽ biến, "Thứ Ca Lặc ngu độn, không rõ ý của Khả Đôn".

Khả Đôn chậm rãi nói: "Ca Lặc, chẳng lẽ ngươi cho đến bây giờ còn nghĩ sẽ may mãn nữa hay sao? Người độc hại Ca Đặc, có phải chính là ngươi không?"

Trong đại trướng đều tĩnh lặng, chỉ nghe được tiếng hít thở nặng nề của Ca Lặc, như là tiếng dã thú vậy. Ca Đặc cũng nghiến chặt răng, trên mặt mặt đầy vẻ buồn giận thương tâm, khó hiểu hoang mang, khó mà phân biệt được.

"Ngươi vẫn luôn hận Ca Đặc chiếm lấy danh tiếng của ngươi," Khả Đôn chậm rãi nói: "Ngươi cũng thích Khắc Lệ Ti, hoặc là có thể nói thích quyền lợi mà Khăc Lệ Ti có thể mang đến cho ngươi, lúc này mới kiệt lực ngăn cản hôn lê lần này. Mà phương pháp ngươi ngăn cản hôn lê lần này chính là hạ độc ca ca ruột của mình".

Lời vừa nói ra, săc mặt Ca Lặc chợt trắng bệch ra, không còn chút máu, hăn xem ra còn muốn cười cười, chỉ là so với khóc còn mấy khó coi hơn.

"Vốn quỷ kế của ngươi đã có thể thành công, nhưng không nghĩ đến lại xuất hiện một Tiêu Bố Y, hiến thuốc phá hỏng chuyện tốt của ngươi, khi Ca Đặc chết giả, ngươi vì quá vui mừng lại làm bộ như bi thống đi giết Dương Thỏ Truân, thầm muốn che dấu dụng tâm hạ độc của mình" Khả Đôn tiếp tục nói: "Sau đó lại biết Ca Đặc không chết, lúc này mới ghi hận Tiêu Bố Y, tối nay ngươi đặc ý muốn chuốc say hăn, thầm nghĩ thần không biết quỷ không hay mà giết hăn cho hả cơn giận".

Ca Lặc mặt lạnh lùng nói: "Khả Đôn, mấy cái này chi là lời từ một phía mà thôi, ta..

"Ngươi nếu thừa nhận, ta còn nế mặt Niết Đồ, sẽ đem ngươi giao cho Phó cốt xử lý," Khả Đôn lạnh giọng nói: "Ngươi nếu không thừa nhận, ngươi tin ta sẽ đem ngươi trực tiếp xử tại doanh trại đẽ thị chúng hay không?"

Ca Lặc sửng sờ tại chỗ, khâu khí của Khả Đôn cũng không kịch liệt, nhưng không ai hoài nghi quyết tâm trong đó. Khả Đôn uy vọng lan xa, lấy đức thu phục người, nhưng thủ đoạn của nàng tàn nhân cũng khó ai so được. Câu nói của nàng nhìn như bình thản, nhưng trong lòng Ca Lặc lại tạo thành áp lực khó bì.

"Không sai, là ta hạ độc thì sao" Ca Lặc săc mặt vốn tái nhợt, đột nhiên biến thành vô cùng hồng nhuận, lên tiếng cười ha hả, hăn đưa tay chỉ vào Ca Đặc điên cuồng nói: "Ta hận không thế lập tức làm cho hăn đi tìm chết, từ khi mới sinh ra, hăn đã đạp lên đầu của ta, năng lực của hăn không có gì hơn ra, nhưng tất cả những gì ưu đãi đều bị hăn chiếm lấy, trong măt người khác, ta biểu hiện có xuất sắc cũng là vô dụng, hăn có là rác rưởi người khác cũng cảm thấy hăn tốt. Khả Đôn, ngươi tự xưng là xử sự công chính, nhưng đã từng công chính hay chưa? Ngươi ngoại trừ vì ích lợi của bàn thân, thì ngươi có thực là coi trọng lo lăng cho con dân hay không?"

"Ngươi câm mồm" Tháp Khăc nhịn không được quát lớn một tiếng, "Ca Lặc, ngươi cũng không phải chết đâu. Ngươi là đệ đệ ta, ta sẽ không trách ngươi!"

"Vâng, ta sẽ không phải chết" Ca Lặc lại cười rộ lên, "Đối với ngươi cả đời sống ở trong ánh hào quang thì biết cái gì. Ngươi thật dối trá đến không thế dối trá hơn được. Bây giờ còn giả dối cầu tình cho ta, đế thế hiện huynh đệ tình thâm của ngươi, hay là hướng tới Khả Đôn thuyết minh sự trạch tâm nhân hậu của ngươi?"

Tháp Khăc ngân ra, sau hồi lâu mới nói: "Ca Lặc, ngươi thật sự là hết thuốc chừa rồi".

Tiêu Bố Y trầm ngâm không nói, không nghĩ đến hai huynh đệ tình thâm ý trọng lại có kết cuộc như vậy, không khỏi đối với sự tranh chấp quyền lực sinh lòng chán ghét, hăn là khách đứng xem, nhưng hăn ờ trong này lại có vai diên cực kỳ quan trọng. Nhưng hăn còn có nghi hoặc Ca Lặc bất mãn Tháp Khăc dùng địa vị áp chế, càng đối với Khả Đôn bất mãn hơn, nhưng hăn vì cái gì mà độc hại mình, làm cho mọi chuyện đều bại lộ ra?

"Ca Lặc, ngươi độc hại Tháp Khắc cũng không tính, nhưng ngươi vì cái gì mà độc hại Tiêu Bố Y, làm cho Mã Cách Ba Tư trúng độc?" Khả Đôn trầm giọng hỏi sự nghi hoặc trong lòng Tiêu Bố Y.

"Ta hạ độc với Tiêu Bố Y?" Ca Lặc rõ ràng ngân ra, rồi lại cười rộ lên: "Ta biết hăn là người hay là quỷ, là heo hay là chó, ta cho tới bây giờ chưa từng gặp qua hăn, vì cái gì phải hạ độc hại hắn?"

Ca Lặc sắc mặt đỏ rực, dưới ánh đèn chiếu rọi, như là muốn nhỏ máu ra vậy. Trong đại trướng chi tràn ngập tiếng cười điên cuồng của hăn, "Chăng qua cái này cũng không sao cả, chuyện cho tới bây giờ, cho dù mọi chuyện đều tính lên đầu ta thỉ đã sao đâu?"

Tiêu Bố Y trong lòng chợt động, thầm nghĩ chăng lẽ người hạ độc mình không phải là Ca Lặc, mà là có người khác nừa, nhưng lại là ai?

Tất cả mọi người đều nhìn nhau, Khả Đôn lại trầm giọng nói: "Loại độc dược này cực kỳ cố quái, tuyệt không phải của thảo nguyên, người cho ngươi độc dược là ai?"

Ca Lặc cười nói, "Thì ra Khả Đôn cũng không biết chuyện..

Hăn còn đang nói, lại muốn cười, chỉ là mới cười một tiếng, đột nhiên ôm ngực, trên mặt lộ ra vẻ cực kỳ thống khổ, hai măt trợn lên, yết hầu ọc ạch, như là dã thú vậy.

Người áo xanh vội lăc người che ở trước mặt Khả Đôn, chi sợ Ca Lặc gây bất lợi cho Khả Đôn. Ca Lặc trong yết hầu ọc ạch một hồi, trong giây lát đã đầu đầy mồ hôi, cố mà nói không nên lời, trong lúc nhất thời trong đại trướng tràn đầy không khí sợ hãi.

"Ca Lặc ngươi sao vậy?" Khả Đôn nghi hoặc.

Ca Lặc đột nhiên tiến lên hai bước, đưa tay chi Khả Đôn, người áo xanh chi khoát tay Ca Lặc đã lảo đảo lui về phía sau, hăn đột nhiên nối giận gầm lên một tiếng, ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm máu tươi, người ngã lãn ra trên mặt đất, hai mắt trợn lên, tay chân co quăp. Toàn thân hăn trong khoảng khắc đã cứng ngăc, ngón tay khẽ di động, khóe miệng không ngừng chảy ra máu tươi, phi thường khủng bố.

Người áo xanh ánh măt ngưng trong, bước nhanh tới lấy tay dò xét trong ngực Ca Lặc. Ca Lặc lại kêu to một tiếng, đưa tay muốn băt lấy cánh tay của người áo xanh, người áo xanh chi rung tay lên đã tránh sang một bên. Ca Đặc lăn một vòng, toàn thân run rây hai cái rồi không có động tĩnh gì nừa.

Người áo xanh lúc này trở lại, chậm rãi tiến lên đưa ngón trò thăm dò hơi thở của Ca Lặc, ánh mắt kinh ngạc, quay đầu lại nói: "Khả Đôn, hăn đã chết, trúng một loại độc dược cực kỳ quái dị mà chết, ta không thề tra ra".

Moj việc chỉ phát sinh trong khoảnh khăc, mọi người còn không kịp phàn ứng thì Ca Lặc đã chết, Tiêu Bố Y trong lòng phát lạnh, đã biết sự tình đã không còn đơn giản là Ca Lặc hạ độc nừa, quá nửa còn có người âm thầm thao túng, Ca Lặc có lẽ chăng qua chi là một quân cờ thế tội mà thôi.

"Ca Lặc trong khoảng thời gian này đã từng gặp gờ thân mật với những ai?" Khả Đôn vẫn bình tĩnh, chậm rãi hòi. Ca Lặc đến chết tuy khủng bố, nhưng trong măt nàng ta chi như là một con cừu con dê chết mà thôi.

"Hăn cùng Lưu tiên sinh từng có gặp gờ" Tác Kha Đột tiến lên một bước nói: "Khả Đôn, Lưu Văn Tĩnh này lai lịch bất minh, mong rằng Khả Đôn minh xét".

Khả Đôn trầm ngâm thật lâu sau mới nói: "Thanh Sam, đi đưa Lưu Vãn Tĩnh tới đây".

Người áo xanh thi lề thụt lùi, trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng đâu nừa, Tiêu Bố

lúc này mới biết tên của người áo xanh, thì ra là Thanh Sam (áo xanh), so với cái tên Bố Y của mình đúng là có thế có giao tình.

Trong đại trướng tĩnh lặng, sớm có thuộc hạ tới thu thập thi thế của Ca Lặc, quét dọn vết máu, Tiêu Bố Y thấy Ca Đặc đứng ở xa xa, trong măt nghi hoặc bất định, trong lòng thở dài, đệ đệ ruột của hăn chết, người này mới vừa rồi còn ra vẻ đau thương, hiện tại lại không một chút đau đớn, cũng thực là người có tâm cơ, hai người tích oán đã lâu, cũng đã đến mức không thế điều hòa được nừa.

“Tiêu Bố Y, hiện tại đã làm rõ, ngươi đích thực là trung tâm, không có quan hệ với việc hạ độc” Khả Đôn đột nhiên nhìn Tiêu Bố Y nói: ”Ngươi mới tới thảo nguyên, công lao hiến hách, chi phong ngươi danh hiệu đệ nhất dũng sĩ thì không khỏi thiếu sót..

Nàng ta thoáng trầm ngâm, Dương Thỏ Truân lập tức nhảy ra, chiếm trước Tác Kha Đột, mặc kệ thi thế của Ca Lặc còn chưa kịp lạnh, “Ta cũng cảm thấy Tiêu Bố Y cực kỳ thích họp với chức Thiên Phu Trưởng, xin Khả Đôn trọng dụng công thần”.

“Tiêu Bố Y, ý ngươi thế nào?” Khả Đôn ôn nhu hòi.

Tiêu Bố Y đầu muốn phình to ra, thầm nghĩ loại tranh đấu của các ngươi lào từ nhìn thấy đã phiền, làm sao mà còn muốn gia nhập vào vũng bùn này được, “Khả Đôn. Bố Y vốn không có chí lớn, không giỏi cầm binh xuất mưu, chi muốn buôn bán ngựa chứ không dám cầu địa vị cao xa, đa tạ ý tốt của Khả Đôn. Mong Khả Đôn hiếu người mà mời người cao minh hơn”.

Dương Thố Truân ngân ra, Tác Kha Đột cũng ngạc nhiên, hai người cả đời vì quyền lợi mà lăn lộn, chi nghĩ rằng Tiêu Bố Y sẽ cảm ân đái đức mà tạ ơn. Không nghĩ đến hãn lại cự tuyệt!

“Ngươi một người một ngựa lực cầm Mạc cố Đức, đã là có dũng có mưu, lại thăng Tháp Khắc, cho dù Ca Lặc ám toán ngươi cũng không được” Khả Đôn trầm giọng nói: “Tiêu Bố Y, ngươi nhìn như chất phác, cũng bày mưu tính kế thật sự là một nhân tài rất hiếm có. Ta thu ngươi dưới trướng, chí mong ngươi vì Đại Tùy mà dốc sức, cũng không muốn ngươi trở thành phản tặc. Hiện tại thiên hạ khói lửa nối lên tứ phía, tin tứcc ấp bách, ngươi nếu không cầu làm quan, một lòng buôn bán ngựa không lẽ là tâm tồn ý định phàn nghịch?”

Nàng ta trầm giọng hòi, trong trướng đều im lặng không nói.

Tiêu Bố Y khẽ cười nói: “Khả Đôn, tại hạ chỉ là do tính cách vốn vậy, không muốn làm quan mà thôi, Bố Y an phận thủ thường, làm sao lại có ý niệm phàn loạn, thinh Khả Đôn minh xét”.

Khả Đôn cười lạnh nói: “Nghịch tặc làm sao lại nói mình phản nghịch, Tiêu Bố Y ngươi khôn khéo có thừa, chi cần buôn bán ngựa thành công, tất sẽ nôi tiếng trong thiên hạ. Ta thấy rất nhiều phản tặc có tâm gây bất lợi cho Tùy thất, nếu ngươi buôn bán ngựa thành công, bọn họ làm thế nào mà không mượn sức ngươi, đến lúc đó đao kiếm tại thân, ngươi còn có thế không theo? Không thế ta dùng, thì là địch của ta, Tiêu Bố Y, ta chi hỏi ngươi một câu, chức Thiên Phu Trưởng, ngươi làm hay không làm”.

Tiêu Bố Y cười khổ, thầm nghĩ bức người làm giặc thì đã gặp qua, bức người đi đánh cuộc cũng đã gặp qua, nhưng bức người làm quan cũng là lần đầu tiên gặp, người khác thay hãn lo lãng, hăn trong lòng cũng không bối rối, “Khả Đôn đối đãi với người rộng rãi, chi là lời vừa rồi nói cũng không thòa đáng”.

Tất cả mọi người đều lo lăng cho cái đầu của Tiêu Bố Y, cũng không như trước kia gấp giọng la mãng, biết tiếu tử này luôn nói có đạo lý. Khả Đôn quả nhiên hòi: “Có gì không thỏa đáng?”

Tiêu Bố Y trầm giọng nói: “Giang sơn chi thủ, tại đức bất tại hiếm, tại khoan bất tại nghiêm, hà chánh mãnh vu hổ, đức chánh như xuân phong (Năm giừ giang sơn là nhờ đức chứ không phải nhờ sự hiếm ác, nhờ sự khoan hồng chứ không phải nhờ sự nghiêm khắc, hà khắc thỉ như mãnh hố mà đức thì lại như gió xuân). Khả Đôn, Bố Y mạo muội hòi một câu, thử hòi dân chúng trong thiên hạ nếu đều có thế an cư lạc nghiệp, thử hòi có ai lại có ý nghĩ phàn loạn trong đầu?”

Mấy đại thần nhìn nhau, thầm nghĩ tiếu tử này không biết trời cao đất rộng, đại nghịch bất đạo.

Khả Đôn lại trầm ngâm thật lâu sau, “Vậy ý của ngươi là?”

Tiêu Bố Y khẽ cười nói: “Khả Đôn chỉ sợ thiên hạ mưu nghịch đối với Đại Tùy bất lợi mà đối với Tiêu Bố Y lo lãng, lại không biết nếu Thánh Thượng có thế làm cho dân chúng an cư lạc nghiệp, thiên hạ thái bình, cho dù có muốn phản nghịch, ta nghĩ không đợi Thánh Thượng xuất binh, dân đã tự dẹp. Tại hạ buôn bán ngựa, chính là vì sinh kế, cho dù vì triều đình buôn bán ngựa thì sao, Khả Đôn cố tình cảm thấy tại hạ muốn phản loạn, thật sự rất không ôn. Thời Thuấn Vũ, thì có ai muốn phản loạn? Nhưng Kiệt Trụ cho dù hùng binh trăm vạn thì sao, còn không phải lâm vào kết cục thất bại?”

“Lớn mật,” Dương Thô Truân rốt cuộc lên tiếng mãng, “Tiêu Bố Y, ngươi chăng lẽ dám đem Thánh Thượng so với Kiệt Trụ?”

Khả Đôn không nói, Tiêu Bố Y cũng chậm rãi nói, "Dương đại nhân lời ấy sai roi, tại hạ không dám so sánh, tại hạ chi muốn nói, lựa chọn minh quân hay hôn quân là do Thánh Thượng, chứ không phải ai khác. So sánh minh quân hôn quân là ở dân chúng, chứ không phải ở Bố Y, Khả Đôn khoan hậu anh minh, làm sao không biết đạo lý phòng dân chi khâu, thậm vu phòng xuyên (phòng miệng lười của dân chúng thì phải phòng thường xuyên)?"

Tiêu Bố Y cuối cùng trích dẫn vài câu danh ngôn, cũng rõ ràng họp lý. Vào thời đại hắn, đều được học những câu nói được truyền lưu ngàn đời, ý tứ tinh túy trong đó không cần phải nói, mấy người nghe hăn nói, ánh măt nhìn hăn đã không còn giống như trước, cũng cảm thấy người này vãn võ song toàn, là một nhân tài.

Dương Thố Truân bị hăn bác bỏ, mặt hơi đỏ lên, chi là Tiêu Bố Y cực kỳ linh hoạt, đem Khả Đôn kéo vào làm cho hăn khôngthế phản bác mà nuốt vào bụng, nếu ngu ngốc mà phản bác, chính là nói Khả Đôn không đủ khoan hậu anh minh, hậu quả cũng không cần phải nói.

Trong đại trướng tĩnh lặng, Khả Đôn thật lâu sau mới than nhẹ một tiếng, nhiều ít cũng có chút hứng thú rã rời, xua xua tay nói: "Tiêu Bố Y, ngươi hãy đi đi".

Tiêu Bố Y kinh ngạc, lại cũng cung kính nói: "Tạ ơn Khả Đôn".

Hăn còn chưa lui ra, Thanh Sam đã trờ lại trướng, cử chỉ phiêu dật, thần sắc lại có vẻ bất an, "Khải bâm Khả Đôn, Lưu Văn Tĩnh chăng biết tung tích, có binh lính nói hãn đã cưỡi ngựa chạy về hướng Đông Nam, có cần Thanh Sam dân binh đi băt về hay không?"

Dương Thố Truân gấp giọng nói: "Khả Đôn, Lưu Văn Tĩnh không từ mà biệt, quá nửa là tâm hoài quỷ thai, chuyện hạ độc Ca Lặc nói không chừng có liên quan đến hăn. Khả Đôn tín nhiệm hãn, mà hãn lại tâm tồn phản nghịch, thần xin mang một đội tinh binh đi băt hãn về".

Tác Kha Đột cũng tiến lên nói: "Thần cũng nguyện ý đi".

Khả Đôn chỉ ngồi tại chồ, bất động, làm cho người ta không biết tâm tư, thật lâu sau mới nói: "Đế hăn đi đi, các ngươi lui ra hết đi".

Tiêu Bố Y sớm đã ra khỏi đại trướng, cân nhăc quan hệ giữa Khả Đôn cùng Lưu Văn Tĩnh, thầm lăc đầu, sau khi trờ lại trong trướng của mình, chi nghe một tiếng hô khẽ, một người đã bô nhào vào trong lòng hắn, run giọng: "Tiêu đại ca, huynh không sao chứ?"

On hương noãn ngọc trong lòng, Tiêu Bố Y không nghĩ đến Mông Trần Tuyết còn ở lại, mùi rượu hôn loạn cùng mùi hương xử nữ xộc lên mũi, Tiêu Bố Y khẽ ôm lấy Mông Trần Tuyết, hòi một câu, "Nàng sao còn ở lại đây?"

"Ta ở lại chờ huynh" Mông Trần Tuyết ngâng đầu lên, nước măt lãn trên gò má, trên mặt mang theo sự quan tâm, trong măt tràn đầy nhu tình nhìn Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y trong lòng rugn động, nhìn gương mặt kinh hoảng, tràn đầy nước măt kia, không khòi đưa tay ôm chặt Mông Trần Tuyết vào trong lòng.

Mới vừa rồi sinh tử một đường, cùng Khả Đôn nói chuyện, tinh thần của hãn đã căng thăng, chi sai một chút là lâm vào vạn kiếp bất phục, lần này thoát được tính mạng, trừ đi ân hoạn, trong lúc nhất thời đã buông lòng tất cả. Nay lại có người ngọc tân tâm chờ đợi, hăn thầm nghĩ tận tình phóng túng một phen.

Hai tay dùng sức, Tiêu Bố Y không nói nhiều, đã nóng bòng mà hôn xuống.

Mông Trần Tuyết măt khẽ khép lại, miệng lâm bâm, lại không biết nói cái gì, hai tay ôm chặt lấy Tiêu Bố Y như sợ lại mất đi.

Tiêu Bố Y đã không còn suy nghĩ gì, chi kịch liệt hôn lên cái cổ thon dài của Mông Trần Tuyết, êm ái hôn lên những giọt nước măt đọng lên trên má của nàng, giờ khăc này, tình yêu cùng sự quan tâm vô hạn, đã dung nhập vào trong những nụ hôn nóng bỏng.

Mông Trần Tuyết hoàn toàn tan chảy vào trong nhiệt tình của hăn, trong miệng phát ra nhưng tiếng rên khẽ yêu kiều làm cho kẻ khác tiêu hồn, thân thế mềm mại áp sát vào người Tiêu Bố Y, không ngừng nhẹ

nhàng nhích động.

Rốt cuộc, nàng đã không khống chế tình cảm của bản thân nữa, cánh tay ngọc quấn lấy mà cuồng nhiệt hồi đáp.

Lúc này hai người đã thần hồn điên đảo, hồn nhiên quên đi tất cả, dung nhập vào con những con triền miên nóng bòng, dưới sự vuốt ve của Tiêu Bố Y, Mông Trần Tuyết đã khởi lên ngọn lửa tình dục.

Tiêu Bố Y không chồ là không hôn đến, không chồ nào là không vuốt ve, càng kích thích máu nàng cấp tốc chảy, hai má đò rực, măt khẽ nhăm lại.

Mông Trần Tuyết chỉ cảm giác có một đôi tay luồn vào trong y phục của nàng mà dò xét, tham lam xâm lấn vào nơi cấm địa nưh chốn không người, Mông Trần Tuyết khẽ ứ một tiếng, ngâu nhiên theo bản năng mà khẽ né qua, chỉ là trong sự vô thức mà thôi.

Từng món đồ được cời xuống, y phục trên người Mông Trần Tuyết đã hoàn toàn ờ trên mặt đất, dưới ánh đèn lờ mờ, thân thế xinh đẹp như ngọc tạc của nàng đã xuất hiện hoàn toàn trong mắt Tiêu Bố Y.

Mông Trần Tuyết giờ phút này xấu hố đến cả người nóng bòng, gương mặt vùi vào trong ngực của Tiêu Bố Y, quên cả rên rỉ.

Tiêu Bố Y ra sức hôn lên ngọc thế, đồng thời đem nàng ôm lên trên đệm.

Mông Trần Tuyết dưới ánh đèn nằm nghiêng, hai chân khẽ co lại, đôi măt nhăm nghiền, mái tóc tóc đen dài xòa xuống vai, càng tôn lên da thịt mượt mà như phấn, đẹp đến kinh người. Trước ngực căng tròn nối lên, khẽ run rây.

Tiêu Bố Y giờ phút này cũng đã cởi bỏ quần áo trên người, thân thế không ngần ngại mà tiếp xúc, từng cơn lửa nóng trong khoảnh khăc bùng lên trong lòng hai người.

Thân thế mềm mại của Mông Trần Tuyết run lên, bối rối mở măt ra, thấy Tiêu Bố Y đang mim cười nhìn mình, ánh măt chạm nhau liền vội vàng né tránh, chi là sự né tránh này càng gia tăng sự hấp dân đối với nam nhân. Tiêu Bố Y trong yết hầu phát ra một tiếng trầm thấp mà áp mạnh tới.

Trong một khăc thủy hòa giao dung, đôi mi thanh tú của Mông Trần Tuyết cau lại rên khẽ, thân thế chợt theo tứ chi mà cuốn chặt lấy thân thế của Tiêu Bố Y, thì thào tự nói, tựa hồ kiên định với bản thân, lại như là nói cho Tiêu Bố Y nghe, “Tiêu đại ca, thiếp vĩnh viên sẽ không bao giờ quên chàng”.

105. Chương 105: Tương Tư Cùng Lập Mưu

Khi chui ra khòi trướng, Tiêu Bố Y cảm thấy thần thanh khí sảng, nhưng trong phút chốc không khòi có chút buồn bă.

Tối hôm qua tiêu hồn thâm tình làm hăn khăc cốt ghi tâm, nhất thời xúc động, muốn đi theo Mông Trần Tuyết tới Mỏng Trần tộc, giúp nàng giải quyết vấn đề.

Nhưng hăn không nghĩ đến Mông Trần Tuyết không đế hãn mở miệng, đã chúc phúc cho hăn trờ về thuận buồm xuôi gió. Nàng tới rất quyết liệt, đi cũng như thế, Tiêu Bố Y vốn hiếu được tâm tư của nàng, nhìn thấy nàng rơi đi rất kiên quyết, cũng không tiện ngăn cản.

Ra khòi doanh trướng, Tiêu Bố Y đang cân nhăc hôm nay phải làm những chuyện gì, thì ờ phía trước tứ đại thương nhân đã đi tới.

Tiêu Bố Y mim cười chăp tay, “Không biết gần đây mọi người làm ăn có thuận lợi không”.

Bốn người nhiệt tình không giảm, nhưng vẻ mặt đều cố quái, Viên Lam lên tiếng trước, “Bố Y tối hôm qua vất vả rồi”.

Viên Lam từ khi đem canh thiếp giao cho Tiêu Bố Y, không thấy hăn cự tuyệt, mơ hồ đã tự xem là cha vợ, bởi vì Tiêu Bố Y liên tiếp lập kỳ công, hăn vì có người rế quý nên nghiêm nhiên thành người đứng đầu tứ đại thương nhân. Bình thường bảy nhà Nhừ Nam tuy giàu có, nhưng Lâm gia, Vương gia vân là hoa tộc Giang Nam, hãn cũng không thế chiếm đầu.

Tiêu Bố Y vồn lâu nay vẫn không thẹn với lương tâm, nhưng nghe hắn nói mấy chừ tối hôm qua vất vả, lại cho rằng hăn biết chuyện của mình cùng Mông Trần Tuyết, cho dù là da mặt không tệ, không khòi cũng có chút nóng lên.

"Viên huynh cứ đùa".

"Sao lại nói đùa," Trầm Nguyên Côn tiếp nối đề tài, săc mặt vui mừng, "Khả Đôn nói tối hôm qua Bố Y lực cầm nội gian hạ độc, hạ gục hăn tại chò, lao khố công cao, lao khô công cao…"

Tiêu Bố Y ngạc nhiên hồi lâu, trầm mặc không nói gì.

Lâm Sĩ Trực cơ hồ như lãn tới, cả người chi lộ ra bàn chân làm cho người ta lo lăng hai chân hãng có chịu nổi trọng lượng cảu cơ thế hay không, giờ phút này cũng đưa tay vô lên vai Tiêu Bố Y, cơ hồ đem một nửa thế trọng đặt ờ trên người Tiêu Bố Y. Cũng may Tiêu Bố Y gần đây tập luyện Dịch Cân kinh, tuy gân cốt vân còn xa mới bằng được cầu Nhiêm Khách nhưng đã có sự biến đỏi, bằng không nói không chừng sẽ trực tiếp bị hãn dè mà biến hình, "Đen bây giờ ta mới tâm phục khâu phục đối với lão Cao, đều nói Cao Sĩ Thanh là cánh tay phải bên cạnh Bùi đại tiếu thư, lúc trước Bố Y đảm nhiệm Phó lĩnh đội, mọi ngươi đều nói tên tiếu tử này chi là do có chô dựa, hôm nay nhìn lại thì thế nào rồi?"

Ân Thiên Tứ vốn vẫn ít nói, hiện tại cũng lên tiếng: "Ta chi nhớ tối hôm đó ở trong bụi rậm cùng với Lâm huynh thôi…"

Bốn người đều cười, chỉ có điều nội đấu thật thật giả giả, Tiêu Bố Y cũng không tiện hòi nhiều, nhưng cũng biết chuyện tối qua đă được cải biến, bọn họ nghe từ chô Khả Đôn khác xa với chân tướng sự thật!

Hàm hồ ứng phó vài câu, Tiêu Bố Y lại hòi, "Không biết hàng hóa của mọi người bán thế nào rồi?"

Nhìn thấy bốn người vẻ mặt kỳ quái nhìn mình, Tiêu Bố Y biết mình khăng định là nói sai cái gì đó, nhưng đánh vờ đầu cũng không biết nên đành phải hòi: "Mấy vị nhân huynh, không biết Bố Y nói sai cái gì?"

Viên Lam nhẹ nhàng thở dài một hơi rồi đưa măt nhìn ra bốn phía, "Nghe Khả Đôn nói, Ca Lặc Vương tử hôm qua cùng ngươi sóng vai ngăn địch, bất hạnh bị tặc nhân đánh bị thương, kết quả không cứu được, tuổi trẻ mà đã chết, thật sự là đáng tiếc".

Hăn tuy lăc đầu, nhưng trên mặt lại không có cái gì gọi là bi thương đáng tiếc, Ca Lặc chết thì đối với bọn họ có quan hệ cái răm chó gì, chỉ là vì có thân thích với Khả Đôn, nên lúc này mới đáng đế cho bọn họ an ủi vài lời.

Tiêu Bố Y trong lòng lạnh lẽo, trong giây lát đã hiếu được tiền nhân hậu quả.

Neu dựa theo suv đoán của hăn, Lưu Văn Tĩnh này tuyệt đối là người có hiềm nghi cao nhất, hăn bởi vì Ca Lặc bất màn đại ca áp bức, mà đã xúi Ca Lặc hạ độc Ca Đặc Tháp Khăc, lại đi cố động Khả Đôn săn thú, rồi âm thầm báo cho Mạc cổ Đức của bộ lạc Bạt Dã cố. Khi Mạc cố Đức bị băt, nói vậy Khả Đôn đã băt đầu hoài nghi Lưu Văn Tĩnh. Lưu Văn Tĩnh tuy mưu kế vân chưa hiện ra, nhưng cũng đã gạn sóng, vốn có thế thành nhưng không nghĩ đến mình đột nhiên đến đại trướng Khả Đôn, hai lần phá hư kế hoạch của hăn, chăng những cứu sống Tháp Khăc, còn băt sống Mạc cố Đức. Ca Lặc bởi vậy đối với mình hận thấu xương, Lưu Văn Tĩnh làm sao mà không thấy. Lưu Văn Tĩnh bởi vì hận mình, cho nên mới bảo Ca Lặc tới chuốc say mình, rồi tìm sát thủ ám sát, bàn thân hăn vốn biết Khả Đôn tinh minh, sự tình sớm muộn cũng sẽ bại lộ, cho nên đã sớm hạ độc Ca Lặc rồi bỏ đi.

Chi là Lưu Văn Tĩnh phí tâm cơ phá hư đám cưới như thế là vì cái gì, mới gặp mặt đã độc sát mình là vì cái gì? Điều này làm cho Tiêu Bố Y cảm thấy kỳ quái, hăn vừa mới tới doanh trại Khả Đôn đã bị Lưu Văn Tĩnh âm thầm giám sát, nhưng hãn độc sát mình, tiết lộ mưu kế độc sát Ca Đặc lại là hành động không khôn ngoan, Lưu Văn Tĩnh xem thế nào cũng là kẻ lão mưu thâm tính, làm sao lại làm ra loại chuyện thối tha này? Khả Đôn đối với người này rất tín nhiệm, tội lớn như thế lại không tức giận, đúng là bởi vì đám

cưới tại Phó cốt, Khả Đôn không cố ý giấu diếm chuyện Ca Lặc chết, đối ngoại nói Ca Lặc oanh liệt mà chết, cũng là người lão mưu thâm tính.

Tiêu Bố Y nghĩ như vậy lại thở dàu một hơi, lại có chút lạnh lẽo, mấy cái phòng đoán này chỉ có một mình hăn biết, không thế nói với người khác, nếu không sẽ gặp họa sát thân, hăn biết rất nhiều chuyện, Khả Đôn cho hăn làm Thiên Phu Trưởng, chính là muốn bịt miệng hăn. Hôm qua hăn không chịu làm quan, Khả Đôn buông tha hăn, hiện nghĩ lại đã xem như là rất nế mặt Tiêu Bố Y hắn rồi!

cỏ chút chán ghét sự dối trá ở nơi này, Tiêu Bố Y thầm muốn sớm trở về mà thả ngựa chăn dê, Mộng Điệp trong lòng vân chờ đợi ngày gặp lại, hãn thật ra cũng rất chờ mong, hiện tại lại phải giả bộ bi lương, "Ca Lặc Vương tử tuổi nhò đã tạ thế, thật sự đáng tiếc", trong lòng chợt động, Tiêu Bố Y lại hòi: "Nhưng bởi vì chuyện Ca Lặc Vương tử, cho nên chuyện làm ăn đã bị ảnh hưởng?"

Bốn người đều gật đầu, Trầm Nguyên cỏn nói: "Ca Lặc Vương tử anh hùng bò mình, Khả Đôn thụ ý hậu lê phong quang đại táng, Ca Đặc Tháp Khăc thương tâm đã sớm thề, đề nghị Khả Đôn hôn sự đơn giản, Khả Đôn nói hăn trạch tâm nhân hậu, đã chấp thuận thinh cầu của hắn".

Nhìn thấy khóe miệng Tiêu Bố Y có chút vẻ trào phúng, Trầm Nguyên Côn nhịn không được hòi: "Bố Y, ngươi cười cái gì?"

Tiêu Bố Y phục hồi lại tinh thần, lăc đầu nói: "Ca Lặc chết dĩ nhiên làm cho người ta đau lòng, nhưng Khả Đôn đối với người ngoài rộng rãi, Ca Lặc trạch tâm nhân hậu cũng đều là phúc khí của thảo nguyên".

Hăn nói cũng là trái với lương tâm, từ tối hôm qua Ca Lặc Ca Đặc nói chuyện đã có thế thấy được manh mối, Ca Đặc cũng không là nhân vặt đơn giản, bằng không Khả Đôn cũng sẽ không lựa chọn hăn làm con rế.

Các thương nhân đều gật đầu khen đúng, sau khi vì cái gọi là trạch tâm nhân hậu mà ca công tụng đức, Lâm Sĩ Trực rốt cuộc nói tới chính đề, "Bố Y, bởi vì chuyện Ca Lặc, Khả Đôn bảo thương đội ngày mai phải quav trờ về".

Tiêu Bố Y ngân ra, "Nhanh như vậy, còn hàng hóa của các ngươi thì sao?"

Các thương nhân cảm động, cảm thấy Tiêu Bố Y thật ra vần luôn nghĩ cho thương đội, Lâm Sĩ Trực nói: "Ta vốn cùng Tù trường Niết Đồ của Phó cốt, còn có các vương tôn quý tộc, diệp hộ, đặc cần của Phó cốt, đều có liên hệ, đều là vì chuyện làm ăn. Lần này tới Phó cốt tuy chi mới vài ngày, nhưng chúng ta ngoại trừ vì Khả Đôn gả con mà cấp cho một ít hàng hóa ra, còn lại đều đã sớm rời tay, tuy kiếm được không nhiều lăm, nhưng cũng sẽ không lô".

Tiêu Bố Y thoáng yên tâm, "Vậy còn đám người như lão bang tử quá nửa là sẽ gặp chuyện?"

Lâm Sĩ Trực gật đầu, "Bố y nghĩ rất chu đáo, bởi vì đám người lão bang tử hàng hóa chính là hướng tới mục dân, cần chút thời gian nên nhất thời chưa bán hết. Mav là Khả Đôn rộng rãi, đã ra tay mua hết giúp họ, đỏi lấy đồ của thảo nguyên, chỉ là trong lòng bọn họ muốn hàng hóa gì thì không ai biết được".

"Bọn họ không lồ xem như là may mắn rồi, làm sao có thể quản nhiều như vậy" Trầm Nguyên Côn lăc đầu nói: "Bố Y ngươi cũng phải nhanh chóng thu thập đi, ngày mai lên đường rồi, chúng ta tới là đế báo cho ngươi, lát nữa chúng ta sẽ đi gặp Khả Đôn, cảm tạ ân đức của nàng ta, Khả Đôn trong thế diện, lê số này cũng không thế thiếu được!"

Tiêu Bố Y chi 'ừm' một tiếng, trong lòng lại nghĩ đến, Mông Trần Tuyết làm sao bây giờ?

Tiêu Bố Y thực cũng không phải là nam nhân bảo thủ, chăng qua hãn cũng không phải là người tùy tiện, vân nói nhất dạ phu thê bách nhật ân, hãn cùng Mông Trần Tuyết sau khi xuân phong một lần, luôn cảm thấy nên vì nàng mà làm cái gì đó cho tốt, nhưng ngày mai đã phải đi rồi, hăn có thế làm được cái gì?

Tuy ngày mai đã đi, nhưng Tiêu Bố Y vẫn còn rất nhiều chuyện phải làm, đi gặp Khả Đôn, thấy Niết Đồ cùng các quan lại nói lời tạm biệt, lại cùng Ca Lặc diên trò, chúc mừng Khăc Lệ Ti, lại còn đi gặp mục dân đế tạo quan hệ, quav đi quay lại đã qua một ngày.

Tiêu Bố Y một đêm lăn qua lộn lại, trong đầu luôn nghĩ tới gương mặt và tiếng cười của Mông Trần Tuyết, muốn đêm khuva đi tìm nàng, rồi lại không biết nói cái gì. Hãn không thế hứa hẹn gì với Mông Trần Tuyết,

Mông Trần Tuyết cũng như vậy, nói vậy thì một đêm của bọn họ là băt đầu, mà là chấm dứt?

Miên man suy nghĩ hồi lâu, săc trời đă sáng, Tiêu Bố Y không buồn ngủ mà ngồi dậy xếp bằng, tu luyện Dịch Cân kinh mà cầu Nhiêm Khách truyền cho. Dịch Cân kinh nghe qua thì cao thâm, cầu Nhiêm Khách đã làm cho đơn giản, đế hăn tập luyện chi là những pháp môn đứng ngồi, đi lại, đứng tấn đơn giản thực dụng, cho dù đi lại cũng có thế tu luyện, cái này cũng rất phù hợp với bản tính chăm chỉ của Tiêu Bố Y. Hăn xếp bằng trong chốc lát, chi cảm thấy linh đài tinh táo, tứ chi trăm mối đều thoải mái, tinh lực sung màn, trong lòng thấy vui mừng, biết cứ luyện như thế, đối với võ công của hăn mà nói, tuyệt đối là có hiệu quả gấp bội.

Khi ra khòi trướng, về lại khu vực của thương đội bên ngoài doanh trại, phát hiện đội ngũ, hàng hóa đã chuàn bị chinh tề, đă muốn xuất phát thì không khỏi có chút buồn bã.

Khả Đôn không có ra mặt, Dương Thổ Truân thật ra cũng đã lôi kéo được nhiều thương nhân, nhiều ít cũng có chút lưu luyến không nờ.

Tiêu Bố Y biết hăn không nờ là đối với những người tiến cống, thương nhân đều hiểu đạo lý đứa nhò thì không tránh được lang sói, ngay từ lúc mới đi vào đã lo việc tiến cống rồi. Việc đó so với thời đại của hắn cũng không khác gì, lê vật càng lớn thì càng dế nói chuyện.

Nhìn khăp nơi, cũng không thấy người muốn gặp, mấy huynh đệ đi tới, đều thấp giọng nói: “Bố Y, chờ chị dâu sao?”

Tiêu Bố Y cười cười, chỉ cảm thấy khóe miệng có chút gượng gạo, “Đeu đã chuàn bị tốt hết chưa?”

Nhìn thấy mấy xe hàng hóa, da thú thảo dược đều có, Tiêu Bố Y có chút buồn cười, “Thực đã chuân bị làm thương nhân sao?”

Bọn họ đi lần này chủ yếu là chọn ngựa, tuy ngựa như Nguyệt Quang rất khó kiếm, nhưng dù sao ngựa tốt cũng không ít, còn hơn quan mã ờ Trung Nguyên một bậc. Mục đích của bọn họ chính là ngựa đực, cũng không cần nhiều lăm, lấv pháp nhãn của Tiêu Bố Y xem xét, bất quá cũng chỉ mua vài con mà thôi. Chăng qua ngựa mẹ thì tuyến cả trăm con, đi theo ờ cuối thương đội nhìn cũng khá rầm rộ.

Tiêu Bố Y vốn là Mã thần, hướng tới người thảo nguyên cầu ngựa, bình thường đều là mua một tặng ba bốn, mấy xe hàng hóa này đều là mua ngựa được tặng, ngược lại so với ngựa còn quý trọng hơn nhiều.

“Bố Y, ngươi biết không, Mạc Phong mấy ngày nay nghiện làm Mã thỉ tới mức, hăn đã chủ động xin được lưu lại” Chu Mộ Nho ở một bên cười nói.

“Mã thỉ?” Tiêu Bố Y rất kỳ quái.

“Là sứ giả của Mã thần” Mạc Phong cải chính nói: “Mầu nhũ, phiền ngươi nói chính xác có được không?”

“Vậy ngươi có thế nói chính xác tên của ta được không?” Chu Mộ Nho hòi ngược lại.

“Biết rồi, mẫu nhũ ” Mạc Phong cũng bất cần.

Tiêu Bố Y nhìn thấy hai người nhau con gạ chọi, chi sợ lại gây đến không thế vàn hồi, liền khuyên giải:“Mạc Phong, ngươi thực quvết định lưu lại?”

Mạc Phong gật mạnh đầu, “Bố Y, ta không hối hận”.

Tiêu Bố Y bất đăc dĩ nói: “Ta không phải nói ngươi hối hận hay không, mà ta chi muốn nói, ngươi một khi đã quvết định lưu lại, thì nhất định phải làm việc cho tốt”.

“A” Mạc Phong ngân ra nói: “Còn phải làm việc sao?”

Tiêu Bố Y săc mặt nghiêm lại nói: “Đương nhiên là phải làm việc, ngươi nghĩ Mã thi dế làm như vậy sao? Đầu tiên, ngươi cùng với Đăng Đồ tạo quan hệ tốt với mục dân. Chúng ta lần này mang về cả trăm thớt ngựa, chăng qua chi là phô trương số lượng, nhưng căn cứ vân là ờ đây, phát triển là ờ đây, ngươi phải hiếu được trọng trách”.

“Đằng Đồ không thành vấn đề” Tiễn Đầu đáp, “Không nói tới tiền tài Bố Y lưu lại cũng đủ. Ta nghĩ một văn tiền cũng không cần, hăn cũng sẽ tận tâm hết sức vì Mã thần mà nuôi ngựa, điều này đối với hăn mà nói, là một vinh quang”.

Tiêu Bố Y không nghĩ tới Mã thần so với đệ nhất dũng sĩ của Khả Đôn còn thực dụng hơn nhiều, thật ra cũng là thu hoạch ngoài ý muốn, chậm rãi gật đầu nói: ”Thứ hai, Mạc Phong ngươi nuôi ngựa cũng không rành, tuy đã học được motọ chút nhưng tính tình hay xúc động, cho nên hãy học hòi kinh nghiệm từ Đằng Đồ, về sau sơn trại đều phải trông vào bản lành của ngươi..

“Cuối cùng,” Tiêu Bố Y ngẫm nghĩ rồi nói, “Ngươi cùng Tiễn Đầu lưu lại, tính cách đều nóng nảy, nên hãy nhớ đừng đế sinh chuyện thị phi. Ta không biết vầng hào quang của hai chừ Mã thần này còn có thế che chở được bao lâu, nơi này đấu đá tàn nhân là chuyện thường, ngươi chớ đế nuôi ngựa không thành, lại đem mạng đế lại nơi này thì không được”.

Mạc Phong lộ ra bộ mặt khổ qua mướp đăng, “Bố Y, vậy không làm Mã thỉ có được không?”

“Ta đương nhiên không thành vấn đề” Tiêu Bố Y tiếc hận nói: “Chăng qua chúng ta phải dân chủ đúng không?”

“Như thế nào là dân chủ, có phải là bò phiếu không?” Mạc Phong hòi. Tất cả mọi người biết ý

nghĩ của dân chủ, cái này cũng là phương pháp mà Tiêu Bố Y luôn luôn đề xướng.

Tiêu Bố Y gật đầu, “Mạc Phong ngươi rất thông minh, trong này có năm người, chỉ cần có ba người đồng ý ngươi không làm Mã thỉ, ta cũng không còn cách nào khác nói Mạc Phong ngươi, ta chỉ kiên định ủng hộ ngươi, ta bỏ cho ngươi một phiếu”.

Mạc Phong nhìn thấy Tiêu Bố Y đại nghĩa lẫm nhiên mà tâm hoài quỷ kế, lại nhìn mấy huynh đệ đều không đồng tình, chỉ có thế thờ dài một hơi, “Bố Y, ta chăng qua chi muốn nói ta một mình vất vả, nhưng có thế đôi được hạnh phúc của cả sơn trại, ta chi có thế nói ba chừ, ta tình nguyện. Chuyện bò phiếu cũng không cần nừa”.

Hăn nói có chút cầu tình, cũng nghĩ mọi người sẽ ủng hộ, ai ngờ mấy huynh đệ đều nhất trí đưa ra ngón tay giừa:“Ta khinh bi ngươi”.

Chu Mộ Nho muốn nói chính là năm chừ này, Tiêu Bố Y lại vồ vỗ vai Mạc Phong, ”Mạc Phong, quan ngoại khổ hàn tịch mịch, ngươi cùng Tiên Đầu nhất định phải..

“Hắn sẽ không tịch mịch đâu” Tiền Đầu không đợi Tiêu Bố Y nói dứt lời, đã cắt ngang: “Mạc Phong thật ra rất có thành tích”.

Mạc Phong có chút cảm động nói: “Cũng là Tiền Đầu hai mắt sáng nhất, thật ra ta cũng không cỏ thành tích gì, chăng qua Tiên Đầu đã nói, ta cũng sẽ không phản đối”.

“Hăn dã đem cháu gái của Đằng Đồ thành công tới tay, ta chi sợ mấy con ngựa của Bố Y ngươi còn chưa kịp có ngựa con, chúng ta có thế đã thấy có cháu xuất thế” Tiên Đầu khai ra tất cả mọi người đều cười 0 lên. Tuv mọi người trêu chọc lân nhau, nhưng bông nhiên tách nhau, nhiều ít cũng có chút không nờ.

Trầm Nguyên Côn đi tới bàn về việc lên đường, Tiêu Bố Y nhìn Mạc Phong cùng Tiền Đầu, chi nói bảo trọng.

Mạc Phong khẽ cười nói: “Bố Y, bảo trọng nên là các ngươi mới đúng”.

Mọi người lưu luyến từ biệt, chậm rãi thu trại, Mạc Phong cùng Tiễn Đầu cưỡi ngựa đi theo, tiên vài dặm mới trở về, chi nghe phía sau vó ngựa gấp rút, các thương nhân đều cả kinh quay đầu nhìn lại, thấy Khăc Lệ Ti dân theo một đội nừ binh đuổi tới, đều bất giác nhìn về phía Tiêu Bố Y.

“Tiêu Bố Y, ngươi đi sao?” Khăc Lệ Ti ờ xa xa dừng lại, lớn tiếng hỏi.

Tiêu Bố Y nhìn qua cũng không phát hiện Mông Trần Tuyết, trong lòng thất vọng, nhưng nghĩ lại thì càng triền miên thì ly biệt càng khổ, Mông Trần Tuyết quá nửa cũng biết, cho nên mới không đến gặp.

Nhưng Khắc Lệ Ti đến làm cái gì, hãn cũng không biết. Thấy ánh mắt của các thương nhân nhìn về phía mình, Tiêu Bố Y chỉ có thể ôm quyền nói: "Tháp Cách, chăng biết tìm Bố Y có chuyện gì".

"Không phải ta tìm ngươi, mà là Tuyết Nhi tìm ngươi" Khắc Lệ Ti hạ thấp giọng, "Nàng ta nhờ giao cho ngươi một món đồ, nhận lấy".

Nàng đưa tay ném đi, một món đồ lấp lánh ánh vàng bav đến trước măt Tiêu Bố Y. Tiêu Bố Y măt tinh tay lẹ băt lấy, phát hiện là một cái hương nang, có chút ngạc nhiên.

"Nhớ thường đến thảo nguyên, có người nhớ ngươi" Khắc Lệ Ti lại cao giọng nói một câu, rồi dân theo nừ binh rời đi. Nàng ta đột nhiên đến, đột nhiên đi, chi nói mấy câu cùng một cái hương nang, các thương nhân nhìn nhau cũng không rõ chuyện gì.

Tiêu Bố Y năm hương nang quav ngựa lại, nhìn thấy ánh mắt cố quái của mọi người, cũng không giải thích rõ.

Thương đội tiếp tục lên đường, chỉ chốc lát Viên Lam đã lấy cớ tới hòi ba bốn lần, nghe giọng điệu của hăn, hình như là hoài nghi Tiêu Bố Y cùng Khắc Lệ Ti có vướng măc tình cảm. Tiêu Bố Y dờ khóc dở cười lúc này mới nhớ tới mới vừa rồi Khắc Lệ Ti nói Mông Trần Tuyết tặng hương nang thanh âm cực thấp, mọi người đều không nghe được. Mọi người chi nhìn thấy Khắc Lệ Ti dân theo nừ binh tới, khi tặng hăn hương nang thì lớn tiếng nói cái gì nhớ thường đến thảo nguyên, có người nhớ ngươi! Mọi người không thế nghĩ tới Mông Trần Tuyết, đương nhiên đều cho rằng Khắc Lệ Ti ái mộ anh hùng, đều không khòi lo lãng cho Tiêu Bố Y, Viên Lam đương nhiên là càng lo hơn.

Tiêu Bố Y giải thích hồi lâu, lúc này Viên Lam mới mang theo nghi hoặc rời đi. Tiêu Bố Y trước mặt mọi người cũng không tiện mờ hương nang, chỉ đưa tay sờ sơ phát hiện nhẹ nhàng không có sức nặng, đợi đến tối hạ trại mới lấy ra xem.

Trên hương nang tràn đầy mùi thơm của cơ thế nừ nhân cùng mùi thơm ngọc trâm hoa phấn, như là Mông Trần Tuyết còn ờ bên người vậy, Tiêu Bố Y thấy vật nhớ tới người, ngân người hồi lâu mới mở hương nang ra, nhìn thấy bên trong có một đoạn tóc cùng một tờ giấy, biết tóc này tuyệt đối không phải của Khắc Lệ Ti, nàng ta không tặng mình độc dược là may rồi, nói như vậy tóc này là của Mông Trần Tuyết?

Biết nừ nhân cô đại tặng tóc cho nam nhân là có ý gì. Tiêu Bố Y cảm thấy hơi chút chua xót cùng ngọt ngào, cầm lấy tờ giấy lên xem thì thấy chi viết tám chừ, thiên sơn vạn thủy, tâm ti vĩnh bạn! Chừ viết tinh tế, mềm mại như tâm tư nừ nhân, Tiêu Bố Y cầm tờ giấy mà nhìn về phía Phó Cốt mà trầm tư suy nghĩ, Tuyết Nhi, thiên sơn vạn thủy, ta nhất định sẽ quay lại!

Thương đội dưới sự dẫn dắt của Bì Già, trở lại đường cũ. Tuy lần buôn bán này cũng không mấy suông sè, nhưng có thu hoạch lớn mà về cũng là đa số, trừ một số ít người đơn độc như lão bang tử thì không có lời gì mấy, còn đại đa số thì xem như vừa lòng.

Đường về so với đi thì tràn trề hy vọng hơn nhiều, chi mong vật phâm đôi được ờ thảo nguyên đem về tới Trung Nguyên có thế bán được giá, cũng không uổng hơn tháng nay gian nan. Mọi người tuy vân rất cân thận, nhưng vỏ ngựa nhẹ phóng, so với lúc đi thì nhanh hơn nhiều. Trong thương đội cả ngày tràn ngập tiếng cười đùa, Tử Hà càng gần, trong lòng càng hưng phấn.

Một ngày này Tiêu Bố Y cùng Dương Đăc Chí đang thương lượng chuyện chuân bị mã trường, thì Lục An Hừu đột nhiên thúc ngựa đi tới. Tiêu Bố Y đã cùng hai người Lâm Sĩ Trực, Viên Lam có hẹn sau khi trờ về Mã ấp sẽ đi Giang Nam làm khách. Hãn đương nhiên không là đi tìm vợ, mà là lo lăng chuyện nguồn ngựa. Một khi đã giải quyết, vấn đề còn lại chi kà xuất hàng. Dương Đăc Chí biết người như Tiêu Bố Y mà đế cho nuôi ngựa thì thật sự là làng phí, tuy nói hăn nuôi ngựa thuần ngựa đều là thiên hạ đệ nhất, nhưng tốt hơn vân là đi tạo quan hệ. Điếm này sau chuyến đi này, cả sơn trại không ai có thế so được với hăn. Hai người thương lượng xong chuyện Tiêu Bố Y sau khi về sơn trại thi Nam hạ, thì Lục An Hừu đã đến bên cạnh hai người.

Có lẽ là bị sự nhiệt tình của thương đội cuốn hút, Lục An Hừu gần đây săc mặt cũng đã cười nhiều hơn.

Dương Đăc Chí nhìn thấy Lục An Hừu đi tới, đã tự động lùi ra xa. Lục An Hừu lập tức ôm quyền thi lê, "Tiêu huynh, qua vài ngày nừa, chúng ta sẽ nhập quan".

Tiêu Bố Y cũng tươi cười, đưa tay chỉ về Thanh sơn ở nơi xa, "Đích xác là như thế, lúc trước khi chúng ta nhìn thấy Thanh sơn này, đường xá vân còn xa xôi, hiện tại lại là sắp trở về, cũng làm cho người ta mong ngóng".

Lục An Hữu không biết Tiêu Bố Y mong ngóng cái gì, cũng thờ dài một tiếng.

Tiêu Bố Y chí có thế hỏi, "Lục h h có chuyện gì mà thờ dài?"

Lục An Hữu trên mặt lộ ra vẻ cười khổ, hắn vốn vui buồn không lộ sắc, loại này vẻ mặt tâm tro ý lạnh này thật ra cũng hiếm thấy, "Thật ra ta trước đây vân khinh thị Tiêu huynh, hôm nay xem ra, mới biết được Lục mô thật là ếch ngồi đáy giếng".

"Lục huynh lời này là sao?" Tiêu Bố Y có chút nghi hoặc, lại nghĩ đến Lục An Hữu đến rốt cuộc là có ý gì.

"Tiêu huynh đi chuyến này, mọi chuyện đều làm thòa đáng chu đáo, Lục mỗ mặc dù ở Bùi phiệt nhiều năm, thủy chung lại không theo kịp Tiêu huynh" Lục An Hữu thở dài nói: "Tiêu huynh võ công có lẽ còn kém một chút, nhưng về mặt tâm trí Lục mô còn xa mới bì kịp. Lục mô lần này trở về, trước mặt Cao gia xét công, Lục An Hữu tự thẹn không bằng".

Tiêu Bố Y ngân ra, hồi lâu mới nói: "Chúng ta cần gì phải nhất định phân cao thấp?"

Lục An Hữu cười khổ nói: "Tiêu huynh thực không biết hay ra vẻ hồ đồ, Cao gia cho ngươi và ta cùng lên đường, là muốn lựa chọn một người đề tiến cử cho Thánh Thượng, cao thấp nhất định phải phân".

"Tiêu mỗ chi muốn yên ổn buôn bán ngựa, không nghĩ đến chuyện khác" Tiêu Bố Y trầm giọng nói.

Lục An Hữu ngóng nhìn Tiêu Bố Y thật lâu, rồi chậm rãi nói: "Vô luận ý của Tiêu huynh như thế nào, thì chuyến này ta đã bại, tổn hại nhân thủ hơn mười người, nếu không có Tiêu huynh cùng Bối huynh liên thủ, Lục mô cũng khó mà sống tới ngày nay, một khi đã như vậy, cho dù

Tiêu huynh không tranh, Lục mồ cũng không còn mặt mũi nào mà đi cầu Cao gia tiến cử, một khi đã như vậy, sau khi trờ về mong Tiêu huynh nói tốt cho vài câu, Lục mô đã cảm ơn thịnh tình lăm rồi".

Tiêu Bố Y măt nhìn Lục An Hữu rời đi, hơi cau mày, không biết hăn nói là thật hay giả. Hăn sớm biết đạo lý tri nhân tri diện bất tri tâm, giống như nhân vật như cầu Nhiêm Khách, uất Trì Cung cũng là số ít. Hãn đã gặp rất nhiều nhân vật khâu thị tâm phi như Lý Chí Hùng, cho tới Khả Đôn, người nào cũng vì lợi ích mà không từ thủ đoạn. Hãn đối với huynh đệ đều là lấy chân tình đối đãi. Nhưng đối với người như Lục An Hữu, thì vân phải cấn thận đề phòng.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, xa xa nhìn về phía Bối Bồi, phát hiện hăn đang ngồi trên lưng ngựa, cũng không quav đầu lại, trước sau vân cao ngạo nhìn lên trời cao, lại làm cho Tiêu Bố Y cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Thương đội ban đêm hạ trại, ban ngày lên đường, không nóng vội, cho dù Tiêu Bố Y lần đầu tiên qua lại, cũng biết chỉ còn cách Tử Hà mấy ngày lộ trình mà thôi.

Sáng sớm ra khòi trướng, Tiêu Bố Y liền cảm thấy không khí có chút không đúng, thương đội không có chuân bị xuất phát như mọi khi, mà ngược lại mọi người đều co vẻ bối rối, Tiêu Bố Y còn chưa kịp hòi thăm tin tức, đã bị người kéo đến trước các thương nhân. Lục An Hữu cùng Bối Bồi sắc mặt đều ngưng trọng, không đợi Tiêu Bố Y hòi, Lâm Sĩ Trực đã nói ra trước: "Bố Y, Bì Già không thấy đâu cả".

Tiêu Bố Y ngân ra, lúc này mới nhớ tới Bì Già là ai, sắc mặt khẽ biến. Bì Già đối với bọn họ mà nói, như là không khí vậy. Khi tồn tại thì không cảm thấy nó quan trọng, lúc mất đi mới biết là một việc cực kỳ nghiêm trọng.

"Khi nào thì không thấy nữa?" Tiêu Bố Y hòi.

Tất cả mọi người đều nhìn nhau, Lâm Sĩ Trực nói: "Tối hôm qua, có người thấy hăn vào lều, hăn vốn vân ở một mình, buòi sáng không đợi người bên ngoài đến gọi, thì đã sớm chờ ở bên ngoài. Nhưng hôm nay chúng ta đều đã châun bị xong, vân không thấy Bì Già, mới cảm thấy có chút không đúng, chúng ta vào trong lều của hăn, lúc này mới phát hiện hăn đă không thấy đâu nữa. Chúng ta vốn tường rằng hãn chăng qua muốn một mình thanh tịnh, nhưng tìm khăp xung quanh cũng không thấy đâu".

"Đi tới lều của Bì Già xem thử" Tiêu Bố Y nói, mọi người đối với hăn đều xem như người lãnh đạo, tuy không rõ Tiêu Bố Y muốn xem cái gì, nhưng cũng đều đi theo.

106. Chương 106: Độc Trung Độc

Khi chui ra khỏi trướng, Tiêu Bố Y cảm thấy thần thanh khí sảng, nhưng trong phút chốc không khỏi có chút buồn bã.

Tối hôm qua tiêu hồn thâm tình làm hăn khắc cốt ghi tâm, nhất thời xúc động, muốn đi theo Mông Trần Tuyết tới Mỏng Trần tộc, giúp nàng giải quyết vấn đề.

Nhưng hăn không nghĩ đến Mông Trần Tuyết không đế hãn mở miệng, đã chúc phúc cho hăn trờ về thuận buồm xuôi gió. Nàng tới rất quyết liệt, đi cũng như thế, Tiêu Bố Y vốn hiếu được tâm tư của nàng, nhìn thấy nàng rơi đi rất kiên quyết, cũng không tiện ngăn cản.

Ra khỏi doanh trướng, Tiêu Bố Y đang cân nhăc hôm nay phải làm những chuyện gì, thì ờ phía trước tứ đại thương nhân đã đi tới.

Tiêu Bố Y mim cười chăp tay, "Không biết gần đây mọi người làm ăn có thuận lợi không".

Bốn người nhiệt tình không giảm, nhưng vẻ mặt đều cố quái, Viên Lam lên tiếng trước, "Bố Y tối hôm qua vất vả rồi".

Viên Lam từ khi đem canh thiếp giao cho Tiêu Bố Y, không thấy hăn cự tuyệt, mơ hồ đã tự xem là cha vợ, bởi vì Tiêu Bố Y liên tiếp lập kỳ công, hăn vì có người rế quý nên nghiêm nhiên thành người đứng đầu tứ đại thương nhân. Bình thường bảy nhà Nhừ Nam tuy giàu có, nhưng Lâm gia, Vương gia vân là hoa tộc Giang Nam, hãn cũng không thế chiếm đầu.

Tiêu Bố Y vồn lâu nay vẫn không thẹn với lương tâm, nhưng nghe hắn nói mấy chừ tối hôm qua vất vả, lại cho rằng hăn biết chuyện của mình cùng Mông Trần Tuyết, cho dù là da mặt không tệ, không khỏi cũng có chút nóng lên.

"Viên huynh cứ đùa".

"Sao lại nói đùa," Trầm Nguyên Côn tiếp nối đề tài, săc mặt vui mừng, "Khả Đôn nói tối hôm qua Bố Y lực cầm nội gian hạ độc, hạ gục hăn tại chò, lao khố công cao, lao khô công cao…"

Tiêu Bố Y ngạc nhiên hồi lâu, trầm mặc không nói gì.

Lâm Sĩ Trực cơ hồ như lãn tới, cả người chi lộ ra bàn chân làm cho người ta lo lăng hai chân hãng có chịu nổi trọng lượng cảu cơ thế hay không, giờ phút này cũng đưa tay vô lên vai Tiêu Bố Y, cơ hồ đem một nửa thế trọng đặt ờ trên người Tiêu Bố Y. Cũng may Tiêu Bố Y gần đây tập luyện Dịch Cân kinh, tuy gân cốt vân còn xa mới bằng được cầu Nhiêm Khách nhưng đã có sự biến đỏi, bằng không nói không chừng sẽ trực tiếp bị hãn dè mà biến hình, "Đen bây giờ ta mới tâm phục khâu phục đối với lão Cao, đều nói Cao Sĩ Thanh là cánh tay phải bên cạnh Bùi đại tiểu thư, lúc trước Bố Y đảm nhiệm Phó lĩnh đội, mọi ngươi đều nói tên tiểu tử này chi là do có chô dựa, hôm nay nhìn lại thì thế nào rồi?"

Ân Thiên Tứ vốn vẫn ít nói, hiện tại cũng lên tiếng: "Ta chi nhớ tối hôm đó ở trong bụi rậm cùng với Lâm huynh thôi…"

Bốn người đều cười, chỉ có điều nội đấu thật thật giả giả, Tiêu Bố Y cũng không tiện hòi nhiều, nhưng cũng biết chuyện tối qua đă được cải biến, bọn họ nghe từ chô Khả Đôn khác xa với chân tướng sự thật!

Hàm hồ ứng phó vài câu, Tiêu Bố Y lại hòi, "Không biết hàng hóa của mọi người bán thế nào rồi?"

Nhìn thấy bốn người vẻ mặt kỳ quái nhìn mình, Tiêu Bố Y biết mình khăng định là nói sai cái gì đó, nhưng đánh vờ đầu cũng không biết nên đành phải hòi: "Mấy vị nhân huynh, không biết Bố Y nói sai cái gì?"

Viên Lam nhẹ nhàng thở dài một hơi rồi đưa mắt nhìn ra bốn phía, "Nghe Khả Đôn nói, Ca Lặc Vương tử hôm qua cùng ngươi sóng vai ngăn địch, bất hạnh bị tặc nhân đánh bị thương, kết quả không cứu được, tuổi trẻ mà đã chết, thật sự là đáng tiếc".

Hăn tuy lắc đầu, nhưng trên mặt lại không có cái gì gọi là bi thương đáng tiếc, Ca Lặc chết thì đối với bọn họ có quan hệ cái răm chó gì, chỉ là vì có thân thích với Khả Đôn, nên lúc này mới đáng đế cho bọn họ an ủi vài lời.

Tiêu Bố Y trong lòng lạnh lẽo, trong giây lát đã hiểu được tiền nhân hậu quả.

Neu dựa theo suv đoán của hăn, Lưu Văn Tĩnh này tuyệt đối là người có hiềm nghi cao nhất, hăn bởi vì Ca Lặc bất màn đại ca áp bức, mà đã xúi Ca Lặc hạ độc Ca Đặc Tháp Khắc, lại đi cố động Khả Đôn săn thú, rồi âm thầm báo cho Mạc cổ Đức của bộ lạc Bạt Dã cố. Khi Mạc cố Đức bị bắt, nói vậy Khả Đôn đã bắt đầu hoài nghi Lưu Văn Tĩnh. Lưu Văn Tĩnh tuy mưu kế vân chưa hiện ra, nhưng cũng đã gạn sóng, vốn có thế thành nhưng không nghĩ đến mình đột nhiên đến đại trướng Khả Đôn, hai lần phá hư kế hoạch của hăn, chăng những cứu sống Tháp Khắc, còn bắt sống Mạc cố Đức. Ca Lặc bởi vậy đối với mình hận thấu xương, Lưu Văn Tĩnh làm sao mà không thấy. Lưu Văn Tĩnh bởi vì hận mình, cho nên mới bảo Ca Lặc tới chuốc say mình, rồi tìm sát thủ ám sát, bàn thân hăn vốn biết Khả Đôn tinh minh, sự tình sớm muộn cũng sẽ bại lộ, cho nên đã sớm hạ độc Ca Lặc rồi bỏ đi.

Chi là Lưu Văn Tĩnh phí tâm cơ phá hư đám cưới như thế là vì cái gì, mới gặp mặt đã độc sát mình là vì cái gì? Điều này làm cho Tiêu Bố Y cảm thấy kỳ quái, hăn vừa mới tới doanh trại Khả Đôn đã bị Lưu Văn Tĩnh âm thầm giám sát, nhưng hăn độc sát mình, tiết lộ mưu kế độc sát Ca Đặc lại là hành động không khôn ngoan, Lưu Văn Tĩnh xem thế nào cũng là kẻ lão mưu thâm tính, làm sao lại làm ra loại chuyện thối tha này? Khả Đôn đối với người này rất tín nhiệm, tội lớn như thế lại không tức giận, đúng là bởi vì đám cưới tại Phó cốt, Khả Đôn không cố ý giấu diếm chuyện Ca Lặc chết, đối ngoại nói Ca Lặc oanh liệt mà chết, cũng là người lão mưu thâm tính.

Tiêu Bố Y nghĩ như vậy lại thở dàu một hơi, lại có chút lạnh lẽo, mấy cái phòng đoán này chỉ có một mình hăn biết, không thế nói với người khác, nếu không sẽ gặp họa sát thân, hăn biết rất nhiều chuyện, Khả Đôn cho hăn làm Thiên Phu Trưởng, chính là muốn bịt miệng hăn. Hôm qua hăn không chịu làm quan, Khả Đôn buông tha hăn, hiện nghĩ lại đã xem như là rất nế mặt Tiêu Bố Y hắn rồi!

cỏ chút chán ghét sự dối trá ở nơi này, Tiêu Bố Y thầm muốn sớm trở về mà thả ngựa chăn dê, Mộng Điệp trong lòng vân chờ đợi ngày gặp lại, hăn thật ra cũng rất chờ mong, hiện tại lại phải giả bộ bi lương, "Ca Lặc Vương tử tuổi nhò đã tạ thế, thật sự đáng tiếc", trong lòng chợt động, Tiêu Bố Y lại hòi: "Nhưng bởi vì chuyện Ca Lặc Vương tử, cho nên chuyện làm ăn đã bị ảnh hường?"

Bốn người đều gật đầu, Trầm Nguyên cỏn nói: "Ca Lặc Vương tử anh hùng bò mình, Khả Đôn thụ ý hậu lê phong quang đại táng, Ca Đặc Tháp Khắc thương tâm đã sớm thề, đề nghị Khả Đôn hôn sự đơn giản, Khả Đôn nói hăn trạch tâm nhân hậu, đã chấp thuận thinh cầu của hắn".

Nhìn thấy khóe miệng Tiêu Bố Y có chút vẻ trào phúng, Trầm Nguyên Côn nhịn không được hòi: "Bố Y, ngươi cười cái gì?"

Tiêu Bố Y phục hồi lại tinh thần, lắc đầu nói: "Ca Lặc chết dĩ nhiên làm cho người ta đau lòng, nhưng Khả Đôn đối với người ngoài rộng rãi, Ca Lặc trạch tâm nhân hậu cũng đều là phúc khí của thảo nguyên".

Hăn nói cũng là trái với lương tâm, từ tối hôm qua Ca Lặc Ca Đặc nói chuyện đã có thế thấy được manh mối, Ca Đặc cũng không là nhân vặt đơn giản, bằng không Khả Đôn cũng sẽ không lựa chọn hăn làm con rế.

Các thương nhân đều gật đầu khen đúng, sau khi vì cái gọi là trạch tâm nhân hậu mà ca công tụng đức, Lâm Sĩ Trực rốt cuộc nói tới chính đề, "Bố Y, bởi vì chuyện Ca Lặc, Khả Đôn bảo thương đội ngày mai phải quav trờ về".

Tiêu Bố Y ngân ra, "Nhanh như vậy, còn hàng hóa của các ngươi thì sao?"

Các thương nhân cảm động, cảm thấy Tiêu Bố Y thật ra vần luôn nghĩ cho thương đội, Lâm Sĩ Trực nói: "Ta vốn cùng Tù trường Niết Đồ của Phó cốt, còn có các vương tôn quý tộc, diệp hộ, đặc cần của Phó cốt,

đều có liên hệ, đều là vì chuyện làm ăn. Lần này tới Phó cốt tuy chi mới vài ngày, nhưng chúng ta ngoại trừ vì Khả Đôn gả con mà cấp cho một ít hàng hóa ra, còn lại đều đã sớm rời tay, tuy kiếm được không nhiều lăm, nhưng cũng sẽ không lô".

Tiêu Bố Y thoáng yên tâm, "Vậy còn đám người như lão bang tử quá nửa là sẽ gặp chuyện?"

Lâm Sĩ Trực gật đầu, "Bố y nghĩ rất chu đáo, bởi vì đám người lão bang tử hàng hóa chính là hướng tới mục dân, cần chút thời gian nên nhất thời chưa bán hết. Mav là Khả Đôn rộng rãi, đã ra tay mua hết giúp họ, đỏi lấy đồ của thảo nguyên, chỉ là trong lòng bọn họ muốn hàng hóa gì thì không ai biết được".

"Bọn họ không lồ xem như là may mắn rồi, làm sao có thể quản nhiều như vậy" Trầm Nguyên Côn lăc đầu nói: "Bố Y ngươi cũng phải nhanh chóng thu thập đi, ngày mai lên đường rồi, chúng ta tới là đế báo cho ngươi, lát nữa chúng ta sẽ đi gặp Khả Đôn, cảm tạ ân đức của nàng ta, Khả Đôn trong thế diện, lê số này cũng không thế thiếu được!"

Tiêu Bố Y chi 'ừm' một tiếng, trong lòng lại nghĩ đến, Mông Trần Tuyết làm sao bây giờ?

Tiêu Bố Y thực cũng không phải là nam nhân bảo thủ, chăng qua hãn cũng không phải là người tùy tiện, vân nói nhất dạ phu thê bách nhật ân, hãn cùng Mông Trần Tuyết sau khi xuân phong một lần, luôn cảm thấy nên vì nàng mà làm cái gì đó cho tốt, nhưng ngày mai đã phải đi rồi, hăn có thế làm được cái gì?

Tuy ngày mai đã đi, nhưng Tiêu Bố Y vẫn còn rất nhiều chuyện phải làm, đi gặp Khả Đôn, thấy Niết Đồ cùng các quan lại nói lời tạm biệt, lại cùng Ca Lặc diên trò, chúc mừng Khăc Lệ Ti, lại còn đi gặp mục dân đế tạo quan hệ, quav đi quay lại đã qua một ngày.

Tiêu Bố Y một đêm lăn qua lộn lại, trong đầu luôn nghĩ tới gương mặt và tiếng cười của Mông Trần Tuyết, muốn đêm khuva đi tìm nàng, rồi lại không biết nói cái gì. Hãn không thế hứa hẹn gì với Mông Trần Tuyết, Mông Trần Tuyết cũng như vậy, nói vậy thì một đêm của bọn họ là băt đầu, mà là chấm dứt?

Miên man suy nghĩ hồi lâu, săc trời đă sáng, Tiêu Bố Y không buồn ngủ mà ngồi dậy xếp bằng, tu luyện Dịch Cân kinh mà cầu Nhiêm Khách truyền cho. Dịch Cân kinh nghe qua thì cao thâm, cầu Nhiêm Khách đã làm cho đơn giản, đế hăn tập luyện chi là những pháp môn đứng ngồi, đi lại, đứng tấn đơn giản thực dụng, cho dù đi lại cũng có thế tu luyện, cái này cũng rất phù hợp với bản tính chăm chỉ của Tiêu Bố Y. Hãn xếp bằng trong chốc lát, chi cảm thấy linh đài tinh táo, tứ chi trăm mối đều thoải mái, tinh lực sung màn, trong lòng thấy vui mừng, biết cứ luyện như thế, đối với võ công của hăn mà nói, tuyệt đối là có hiệu quả gấp bội.

Khi ra khòi trướng, về lại khu vực của thương đội bên ngoài doanh trại, phát hiện đội ngũ, hàng hóa đã chuàn bị chinh tề, đă muốn xuất phát thì không khỏi có chút buồn bã.

Khả Đôn không có ra mặt, Dương Thổ Truân thật ra cũng đã lôi kéo được nhiều thương nhân, nhiều ít cũng có chút lưu luyến không nờ.

Tiêu Bố Y biết hãn không nờ là đối với những người tiến cống, thương nhân đều hiểu đạo lý đứa nhò thì không tránh được lang sói, ngay từ lúc mới đi vào đã lo việc tiến cống rồi. Việc đó so với thời đại của hắn cũng không khác gì, lê vật càng lớn thì càng dế nói chuyện.

Nhìn khăp nơi, cũng không thấy người muốn gặp, mấy huynh đệ đi tới, đều thấp giọng nói: "Bố Y, chờ chị dâu sao?"

Tiêu Bố Y cười cười, chỉ cảm thấy khóe miệng có chút gượng gạo, "Đeu đã chuàn bị tốt hết chưa?"

Nhìn thấy mấy xe hàng hóa, da thú thảo dược đều có, Tiêu Bố Y có chút buồn cười, "Thực đã chuân bị làm thương nhân sao?"

Bọn họ đi lần này chủ yếu là chọn ngựa, tuy ngựa như Nguyệt Quang rất khó kiếm, nhưng dù sao ngựa tốt cũng không ít, còn hơn quan mã ờ Trung Nguyên một bậc. Mục đích của bọn họ chính là ngựa đực, cũng không cần nhiều lăm, lấv pháp nhãn của Tiêu Bố Y xem xét, bất quá cũng chỉ mua vài con mà thôi. Chăng qua ngựa mẹ thì tuyến cả trăm con, đi theo ờ cuối thương đội nhìn cũng khá rầm rộ.

Tiêu Bố Y vốn là Mã thần, hướng tới người thảo nguyên cầu ngựa, bình thường đều là mua một tặng ba bốn, mấy xe hàng hóa này đều là mua ngựa được tặng, ngược lại so với ngựa còn quý trọng hơn nhiều.

“Bố Y, ngươi biết không, Mạc Phong mấy ngày nay nghiện làm Mã thỉ tới mức, hãn đã chủ động xin được lưu lại” Chu Mộ Nho ở một bên cười nói.

“Mã thỉ?” Tiêu Bố Y rất kỳ quái.

“Là sứ giả của Mã thần” Mạc Phong cải chính nói: “Mầu nhũ, phiền ngươi nói chính xác có được không?”

“Vậy ngươi có thể nói chính xác tên của ta được không?” Chu Mộ Nho hòi ngược lại.

“Biết rồi, mẫu nhũ ” Mạc Phong cũng bất cần.

Tiêu Bố Y nhìn thấy hai người nhau con gạ chọi, chi sợ lại gây đến không thế vàn hồi, liền khuyên giải:“Mạc Phong, ngươi thực quyết định lưu lại?”

Mạc Phong gật mạnh đầu, “Bố Y, ta không hối hận”.

Tiêu Bố Y bất đăc dĩ nói: “Ta không phải nói ngươi hối hận hay không, mà ta chi muốn nói, ngươi một khi đã quyết định lưu lại, thì nhất định phải làm việc cho tốt”.

“A” Mạc Phong ngân ra nói: “Còn phải làm việc sao?”

Tiêu Bố Y săc mặt nghiêm lại nói: “Đương nhiên là phải làm việc, ngươi nghĩ Mã thi dế làm như vậy sao? Đầu tiên, ngươi cùng với Đăng Đồ tạo quan hệ tốt với mục dân. Chúng ta lần này mang về cả trăm thớt ngựa, chăng qua chi là phô trương số lượng, nhưng căn cứ vân là ờ đây, phát triển là ờ đây, ngươi phải hiếu được trọng trách”.

“Đằng Đồ không thành vấn đề” Tiễn Đầu đáp, “Không nói tới tiền tài Bố Y lưu lại cũng đủ. Ta nghĩ một văn tiền cũng không cần, hăn cũng sẽ tận tâm hết sức vì Mã thần mà nuôi ngựa, điều này đối với hăn mà nói, là một vinh quang”.

Tiêu Bố Y không nghĩ tới Mã thần so với đệ nhất dũng sĩ của Khả Đôn còn thực dụng hơn nhiều, thật ra cũng là thu hoạch ngoài ý muốn, chậm rãi gật đầu nói: ”Thứ hai, Mạc Phong ngươi nuôi ngựa cũng không rành, tuy đã học được motọ chút nhưng tính tình hay xúc động, cho nên hãy học hòi kinh nghiệm từ Đằng Đồ, về sau sơn trại đều phải trông vào bản lành của ngươi..

“Cuối cùng,” Tiêu Bố Y ngẫm nghĩ rồi nói, “Ngươi cùng Tiễn Đầu lưu lại, tính cách đều nóng nảy, nên hãy nhớ đừng đế sinh chuyện thị phi. Ta không biết vầng hào quang của hai chừ Mã thần này còn có thế che chở được bao lâu, nơi này đấu đá tàn nhân là chuyện thường, ngươi chớ đế nuôi ngựa không thành, lại đem mạng đế lại nơi này thì không được”.

Mạc Phong lộ ra bộ mặt khổ qua mướp đăng, “Bố Y, vậy không làm Mã thỉ có được không?”

“Ta đương nhiên không thành vấn đề” Tiêu Bố Y tiếc hận nói: “Chăng qua chúng ta phải dân chủ đúng không?”

“Như thế nào là dân chủ, có phải là bò phiếu không?” Mạc Phong hòi. Tất cả mọi người biết ý

nghĩ của dân chủ, cái này cũng là phương pháp mà Tiêu Bố Y luôn luôn đề xướng.

Tiêu Bố Y gật đầu, “Mạc Phong ngươi rất thông minh, trong này có năm người, chỉ cần có ba người đồng ý ngươi không làm Mã thỉ, ta cũng không còn cách nào khác nói Mạc Phong ngươi, ta chỉ kiên định ủng hộ ngươi, ta bỏ cho ngươi một phiếu”.

Mạc Phong nhìn thấy Tiêu Bố Y đại nghĩa lẫm nhiên mà tâm hoài quỷ kế, lại nhìn mấy huynh đệ đều không đồng tình, chỉ có thế thờ dài một hơi, “Bố Y, ta chăng qua chi muốn nói ta một mình vất vả, nhưng có thế đôi được hạnh phúc của cả sơn trại, ta chi có thế nói ba chừ, ta tình nguyện. Chuyện bò phiếu cũng không cần nừa”.

Hăn nói có chút cầu tình, cũng nghĩ mọi người sẽ ủng hộ, ai ngờ mấy huynh đệ đều nhất trí đưa ra ngón tay giừa:“Ta khinh bi ngươi”.

Chu Mộ Nho muốn nói chính là năm chừ này, Tiêu Bố Y lại vồ vỗ vai Mạc Phong, ”Mạc Phong, quan ngoại khổ hàn tịch mịch, ngươi cùng Tiên Đầu nhất định phải..

"Hắn sẽ không tịch mịch đâu" Tiền Đầu không đợi Tiêu Bố Y nói dứt lời, đã cắt ngang: "Mạc Phong thật ra rất có thành tích".

Mạc Phong có chút cảm động nói: "Cũng là Tiền Đầu hai mắt sáng nhất, thật ra ta cũng không cỏ thành tích gì, chăng qua Tiên Đầu đã nói, ta cũng sẽ không phản đối".

"Hăn dã đem cháu gái của Đằng Đồ thành công tới tay, ta chi sợ mấy con ngựa của Bố Y ngươi còn chưa kịp có ngựa con, chúng ta có thế đã thấy có cháu xuất thế" Tiên Đầu khai ra tất cả mọi người đều cười 0 lên. Tuv mọi người trêu chọc lân nhau, nhưng bông nhiên tách nhau, nhiều ít cũng có chút không nờ.

Trầm Nguyên Côn đi tới bàn về việc lên đường, Tiêu Bố Y nhìn Mạc Phong cùng Tiền Đầu, chi nói bảo trọng.

Mạc Phong khẽ cười nói: "Bố Y, bảo trọng nên là các ngươi mới đúng".

Mọi người lưu luyến từ biệt, chậm rãi thu trại, Mạc Phong cùng Tiễn Đầu cưỡi ngựa đi theo, tiên vài dặm mới trở về, chi nghe phía sau vó ngựa gấp rút, các thương nhân đều cả kinh quay đầu nhìn lại, thấy Khăc Lệ Ti dân theo một đội nừ binh đuổi tới, đều bất giác nhìn về phía Tiêu Bố Y.

"Tiêu Bố Y, ngươi đi sao?" Khăc Lệ Ti ờ xa xa dừng lại, lớn tiếng hỏi.

Tiêu Bố Y nhìn qua cũng không phát hiện Mông Trần Tuyết, trong lòng thất vọng, nhưng nghĩ lại thì càng triền miên thì ly biệt càng khố, Mông Trần Tuyết quá nửa cũng biết, cho nên mới không đến gặp.

Nhưng Khăc Lệ Ti đến làm cái gì, hãn cũng không biết. Thấy ánh măt của các thương nhân nhìn về phía mình, Tiêu Bố Y chỉ có thế ôm quyền nói: "Tháp Cách, chăng biết tìm Bố Y có chuyện gì".

"Không phải ta tìm ngươi, mà là Tuyết Nhi tìm ngươi" Khăc Lệ Ti hạ thấp giọng, "Nàng ta nhờ giao cho ngươi một món đồ, nhận lấy".

Nàng đưa tay ném đi, một món đồ lấp lánh ánh vàng bav đến trước măt Tiêu Bố Y. Tiêu Bố Y măt tinh tay lẹ băt lấy, phát hiện là một cái hương nang, có chút ngạc nhiên.

"Nhớ thường đến thảo nguyên, có người nhớ ngươi" Khăc Lệ Ti lại cao giọng nói một câu, rồi dân theo nừ binh rời đi. Nàng ta đột nhiên đến, đột nhiên đi, chi nói mấy câu cùng một cái hương nang, các thương nhân nhìn nhau cũng không rõ chuyện gì.

Tiêu Bố Y năm hương nang quav ngựa lại, nhìn thấy ánh măt cố quái của mọi người, cũng không giải thích rõ.

Thương đội tiếp tục lên đường, chỉ chốc lát Viên Lam đã lấy cớ tới hòi ba bốn lần, nghe giọng điệu của hăn, hình như là hoài nghi Tiêu Bố Y cùng Khăc Lệ Ti có vướng măc tình cảm. Tiêu Bố Y dờ khóc dở cười lúc này mới nhớ tới mới vừa rồi Khăc Lệ Ti nói Mông Trần Tuyết tặng hương nang thanh âm cực thấp, mọi người đều không nghe được. Mọi người chi nhìn thấy Khăc Lệ Ti dân theo nừ binh tới, khi tặng hăn hương nang thì lớn tiếng nói cái gì nhớ thường đến thảo nguyên, có người nhớ ngươi! Mọi người không thế nghĩ tới Mông Trần Tuyết, đương nhiên đều cho rằng Khăc Lệ Ti ái mộ anh hùng, đều không khòi lo lăng cho Tiêu Bố Y, Viên Lam đương nhiên là càng lo hơn.

Tiêu Bố Y giải thích hồi lâu, lúc này Viên Lam mới mang theo nghi hoặc rời đi. Tiêu Bố Y trước mặt mọi người cũng không tiện mờ hương nang, chỉ đưa tay sờ sơ phát hiện nhẹ nhàng không có sức nặng, đợi đến tối hạ trại mới lấy ra xem.

Trên hương nang tràn đầy mùi thơm của cơ thế nừ nhân cùng mùi thơm ngọc trâm hoa phấn, như là Mông Trần Tuyết còn ờ bên người vậy, Tiêu Bố Y thấy vật nhớ tới người, ngân người hồi lâu mới mở hương nang ra, nhìn thấy bên trong có một đoạn tóc cùng một tờ giấy, biết tóc này tuyệt đối không phải của Khắc Lệ Ti, nàng ta không tặng mình độc dược là may rồi, nói như vậy tóc này là của Mông Trần Tuyết?

Biết nừ nhân cô đại tặng tóc cho nam nhân là có ý gì. Tiêu Bố Y cảm thấy hơi chút chua xót cùng ngọt ngào, cầm lấy tờ giấy lên xem thì thấy chi viết tám chừ, thiên sơn vạn thủy, tâm ti vĩnh bạn! Chừ viết tinh tế, mềm mại như tâm tư nừ nhân, Tiêu Bố Y cầm tờ giấy mà nhìn về phía Phó Cốt mà trầm tư suy nghĩ, Tuyết Nhi, thiên sơn vạn thủy, ta nhất định sẽ quay lại!

Thương đội dưới sự dẫn dắt của Bì Già, trở lại đường cũ. Tuy lần buôn bán này cũng không mấy suông sè, nhưng có thu hoạch lớn mà về cũng là đa số, trừ một số ít người đơn độc như lão bang tử thì không có lời gì mấy, còn đại đa số thì xem như vừa lòng.

Đường về so với đi thì tràn trề hy vọng hơn nhiều, chi mong vật phâm đôi được ờ thảo nguyên đem về tới Trung Nguyên có thế bán được giá, cũng không uổng hơn tháng nay gian nan. Mọi người tuy vân rất cân thận, nhưng vỏ ngựa nhẹ phóng, so với lúc đi thì nhanh hơn nhiều. Trong thương đội cả ngày tràn ngập tiếng cười đùa, Tử Hà càng gần, trong lòng càng hưng phấn.

Một ngày này Tiêu Bố Y cùng Dương Đăc Chí đang thương lượng chuyện chuân bị mã trường, thì Lục An Hừu đột nhiên thúc ngựa đi tới. Tiêu Bố Y đã cùng hai người Lâm Sĩ Trực, Viên Lam có hẹn sau khi trờ về Mã ấp sẽ đi Giang Nam làm khách. Hãn đương nhiên không là đi tìm vợ, mà là lo lăng chuyện nguồn ngựa. Một khi đã giải quyết, vấn đề còn lại chi kà xuất hàng. Dương Đăc Chí biết người như Tiêu Bố Y mà đế cho nuôi ngựa thì thật sự là làng phí, tuy nói hăn nuôi ngựa thuần ngựa đều là thiên hạ đệ nhất, nhưng tốt hơn vân là đi tạo quan hệ. Điếm này sau chuyến đi này, cả sơn trại không ai có thế so được với hăn. Hai người thương lượng xong chuyện Tiêu Bố Y sau khi về sơn trại thi Nam hạ, thì Lục An Hừu đã đến bên cạnh hai người.

Có lẽ là bị sự nhiệt tình của thương đội cuốn hút, Lục An Hừu gần đây săc mặt cũng đã cười nhiều hơn.

Dương Đăc Chí nhìn thấy Lục An Hừu đi tới, đã tự động lùi ra xa. Lục An Hừu lập tức ôm quyền thi lê, "Tiêu huynh, qua vài ngày nữa, chúng ta sẽ nhập quan".

Tiêu Bố Y cũng tươi cười, đưa tay chỉ về Thanh sơn ở nơi xa, "Đích xác là như thế, lúc trước khi chúng ta nhìn thấy Thanh sơn này, đường xá vân còn xa xôi, hiện tại lại là săp trở về, cũng làm cho người ta mong ngóng".

Lục An Hừu không biết Tiêu Bố Y mong ngóng cái gì, cũng thờ dài một tiếng.

Tiêu Bố Y chí có thế hỏi, "Lục h h có chuyện gì mà thờ dài?"

Lục An Hừu trên mặt lộ ra vẻ cười khố, hấn vốn vui buồn không lộ săc, loại này vẻ mặt tâm tro ý lạnh này thật ra cũng hiếm thấy, "Thật ra ta trước đây vân khinh thị Tiêu huynh, hôm nay xem ra, mới biết được Lục mô thật là ếch ngồi đáy giếng".

"Lục huynh lời này là sao?" Tiêu Bố Y có chút nghi hoặc, lại nghĩ đến Lục An Hừu đến rốt cuộc là có ý gì.

"Tiêu huynh đi chuyến này, mọi chuyện đều làm thòa đáng chu đáo, Lục mỗ mặc dù ở Bùi phiệt nhiều năm, thủy chung lại không theo kịp Tiêu huynh" Lục An Hừu thở dài nói: "Tiêu huynh võ công có lẽ còn kém một chút, nhưng về mặt tâm trí Lục mô còn xa mới bì kịp. Lục mô lần này trở về, trước mặt Cao gia xét công, Lục An Hừu tự thẹn không bằng".

Tiêu Bố Y ngân ra, hồi lâu mới nói: "Chúng ta cần gì phải nhất định phân cao thấp?"

Lục An Hừu cười khố nói: "Tiêu huynh thực không biết hay ra vẻ hồ đồ, Cao gia cho ngươi và ta cùng lên đường, là muốn lựa chọn một người đề tiến cử cho Thánh Thượng, cao thấp nhất định phải phân".

"Tiêu mỗ chi muốn yên ổn buôn bán ngựa, không nghĩ đến chuyện khác" Tiêu Bố Y trầm giọng nói.

Lục An Hừu ngóng nhìn Tiêu Bố Y thật lâu, rồi chậm rãi nói: "Vô luận ý của Tiêu huynh như thế nào, thì chuyến này ta đã bại, tổn hại nhân thủ hơn mười người, nếu không có Tiêu huynh cùng Bối huynh liên thủ, Lục mô cũng khó mà sống tới ngày nay, một khi đã như vậy, cho dù

Tiêu huynh không tranh, Lục mồ cũng không còn mặt mũi nào mà đi cầu Cao gia tiến cử, một khi đã như vậy, sau khi trờ về mong Tiêu huynh nói tốt cho vài câu, Lục mô đã cảm ơn thịnh tình lăm rồi".

Tiêu Bố Y măt nhìn Lục An Hừu rời đi, hơi cau mày, không biết hăn nói là thật hay giả. Hăn sớm biết đạo lý tri nhân tri diện bất tri tâm, giống như nhân vật như cầu Nhiêm Khách, uất Trì Cung cũng là số ít. Hãn đã gặp rất nhiều nhân vật khâu thị tâm phi như Lý Chí Hùng, cho tới Khả Đôn, người nào cũng vì lợi ích mà không từ thủ đoạn. Hãn đối với huynh đệ đều là lấy chân tình đối đãi. Nhưng đối với người như Lục An Hừu, thì vân phải cấn thận đề phòng.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, xa xa nhìn về phía Bối Bồi, phát hiện hăn đang ngồi trên lưng ngựa, cũng không quav đầu lại, trước sau vân cao ngạo nhìn lên trời cao, lại làm cho Tiêu Bố Y cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Thương đội ban đêm hạ trại, ban ngày lên đường, không nóng vội, cho dù Tiêu Bố Y lần đầu tiên qua lại, cũng biết chỉ còn cách Tử Hà mấy ngày lộ trình mà thôi.

Sáng sớm ra khòi trướng, Tiêu Bố Y liền cảm thấy không khí có chút không đúng, thương đội không có chuân bị xuất phát như mọi khi, mà ngược lại mọi người đều co vẻ bối rối, Tiêu Bố Y còn chưa kịp hòi thăm tin tức, đã bị người kéo đến trước các thương nhân. Lục An Hữu cùng Bối Bồi săc mặt đều ngưng trọng, không đợi Tiêu Bố Y hòi, Lâm Sĩ Trực đã nói ra trước: "Bố Y, Bì Già không thấy đâu cả".

Tiêu Bố Y ngân ra, lúc này mới nhớ tới Bì Già là ai, săc mặt khẽ biến. Bì Già đối với bọn họ mà nói, như là không khí vậy. Khi tồn tại thì không cảm thấy nó quan trọng, lúc mất đi mới biết là một việc cực kỳ nghiêm trọng.

"Khi nào thì không thấy nữa?" Tiêu Bố Y hòi.

Tất cả mọi người đều nhìn nhau, Lâm Sĩ Trực nói: "Tối hôm qua, có người thấy hăn vào lều, hăn vốn vân ở một mình, buòi sáng không đợi người bên ngoài đến gọi, thì đã sớm chờ ở bên ngoài. Nhưng hôm nay chúng ta đều đã châun bị xong, vân không thấy Bì Già, mới cảm thấy có chút không đúng, chúng ta vào trong lều của hăn, lúc này mới phát hiện hăn đă không thấy đâu nừa. Chúng ta vốn tường rằng hãn chăng qua muốn một mình thanh tịnh, nhưng tìm khăp xung quanh cũng không thấy đâu".

"Đi tới lều của Bì Già xem thử" Tiêu Bố Y nói, mọi người đối với hăn đều xem như người lãnh đạo, tuy không rõ Tiêu Bố Y muốn xem cái gì, nhưng cũng đều đi theo.

107. Chương 107: Vũ Văn Hóa Cập Cũng Đồng Hành

Bố Y trên mặt ngưng trọng, nhiều ít có chút đau lòng, hăn đau lòng không phải vì Bối Bồi mà đau lòng là vì mình bị bằng hữu bán đứng. Tiêu Bố Y trọng tình trọng nghĩa, hãn chính là loại người vì bằng hữu mà tánh mạng có thế không cần, nhưng bông nhiên phát hiện, bằng hữu mà mình tín nhiệm rất có thế độc hại mình, điều này làm cho hăn làm sao không thương tâm cho được?

Hăn thật sự không hoài nghi Bối Bồi, Bối Bồi có thế cao ngạo một chút, có thế thanh cao một chút, nhưng trực giác của hăn cho rằng Bối Bồi không phải là tiểu nhân. Trong cẩm nang của Cao Sĩ Thanh cũng bảo hăn tín nhiệm Bối Bồi, hăn lựa chọn tín nhiệm, suốt đoạn đường hai người vân khá ăn ý, tuy Bối Bồi đối với hăn không lạnh không nóng, nhưng trong lòng Tiêu Bố Y biết, hăn vân luôn đứng về phía mình.

Khi giả Lịch Sơn Phi một chò đánh bav hăn, Bối Bồi đã toàn lực tới cứu, Bối Bồi không nói thì Tiêu Bố Y cũng thấy, trong lòng cảm động. Lúc trước trận chiến trong đêm mưa, Bối Bồi vân không nói một lời, nhưng khi Lục An Hữu muốn mượn tay Lịch Sơn Phi giết hăn thì Bối Bồi vân lựa chọn che ở trước mặt hăn.

Có những người, làm sẽ không nói, Tiêu Bố Y mặc kệ Bối Bồi suy nghĩ như thế nào, nhưng đối với Bối Bồi vân là thật tình cảm tạ. Chi là hôm nay Lục An Hữu đã chết, tuy bị Bối Bồi băn chết, nhưng nguyên nhân chân chính bị đánh bại là do trúng độc, cho dù hăn còn không hiếu được làm sao mà Lục An Hữu trúng độc, nhưng hăn dù sao cũng không phải kè ngốc, biết Lục An Hữu trúng độc nhất định có quan hệ với Bối Bồi!

Lục An Hữu trúng độc triệu chứng giống y như là Mã Cách Ba Tư, phát tác cực nhanh, hơn nừa mất hết tất cả tri giác, người như một khối thịt vậy, Tiêu Bố Y trước kia chi nghĩ đến Lưu Văn Tĩnh cùng Ca Lặc có lẽ có loại độc dược này, nhưng khi phát hiện có người thứ ba sử dụng loại độc dược này, cũng khỏ tránh kinh ngạc.

Bối Bồi thân hình gầy yếu tựa hồ không thế đứng thăng nừa, cau mày, "Ngươi nói cái gì ta không hiếu rồ?"

Tiêu Bố Y tay cầm đoản kiếm nói ra từng từ một: "Ngươi biết ta đi Phó cốt, thương đội chi có ngươi mới có thể tự do hành động, không có người khác ước thúc. Ngươi mới vừa rồi băn chết Lục An Hữu không thế nhúc nhích không phải chi đơn thuần là giết, mà chăng qua còn đế che dấu chân tướng hạ độc của mình. Không đến lúc vạn bất đăc dĩ, ngươi đương nhiên không muốn cho ta biết ngươi cũng sẽ hạ độc".

Bối Bồi liếc mắt ống đồng trên tay mình, lâm bám nói: "Tiêu Bố Y, ngươi thực rất thông minh".

Tiêu Bố Y ngạc nhiên, "Ngươi thừa nhận?"

"Không sai. Lục An Hữu là do ta hạ độc rồi mới băn chết" Bối Bồi đột nhiên ngấng đầu lên, giận dữ nói, "Ta đi theo ngươi tới Phó cốt, sau đó hạ độc muốn độc chết ngươi, đáng tiếc lại hạ độc trúng Mã Cách Ba tư, ta tâm địa phi thường ác độc. Ngươi vừa lòng chưa?"

Tiêu Bố Y trong măt nghi hoặc, "Ngươi vì cái gì mà muốn hạ độc ta?"

Bối Bồi liên tục cười lạnh, "Ngươi thông minh như vậy mà nghĩ không ra sao? Lý Chí Hùng không tiếc câu dân ngoại tặc Lịch Sơn Phi vì tứ khoa cử nhân, Trừ Phong không tiếc phản bội Lục An Hữu cũng là vì tứ khoa cử nhân. Lục An Hữu cam tâm kv hiếm, giả ra Lịch Sơn Phi nhất định phải trừ đi chúng ta, mục đích cũng là vì tứ khoa cử nhân, ta đặc ý đi theo sau ngươi muốn độc chết ngươi, đương nhiên cũng là vì tứ khoa cử nhân!"

Tiêu Bố Y gật đầu, "Bối huynh nói cũng có đạo lý, chỉ là ngươi làm thế nào mà hạ độc được Lục An Hữu, ta sao không biết?"

"Ngươi hòi cái này đế làm gì?" Bối Bồi khó hiếu nói.

"Bối huynh hạ độc quỷ thần khó lường, tại hạ thật ra có chút sợ hãi" Tiêu Bố Y nhìn thấy Bối Bồi phân nộ, ngược lại cười rộ lên.

Bối Bồi trên mặt tức giận, "Ngươi chậm chạp không chịu ra tay, thì ra chính là sợ bản lãnh dùng độc của ta?"

Tiêu Bố Y gật gật đầu nói: "Bối huynh thông minh như thế, tại hạ vạn phần bội phục".

Bối Bồi vốn là người cực kỳ bình tĩnh, lúc này lại phi thường phẫn nộ, lớn tiếng nói: "Được rồi, ta nói cho ngươi, ta đặc ý xé chút áo đế tại ngoài động, chính là muốn cho Lục An Hữu tìm đến, cùng hăn tử chiến một lần. Lục An Hữu dùng khói muốn xua chúng ta ra, ta lại đem độc dược đốt lên, dung hòa vào trong không khí, chỉ cần có người vào, không thế không trúng độc. Ta cùng ngươi dùng kế diên trò nói trốn ra, biết Lục An Hữu nhất định không tin, nhưng người này vốn đa nghi, khăng định sẽ đi vào xem đến tột cùng là gì. Neu bình thường, hãn ngửi được mùi khói độc, đã sớm phát hiện, nhưng hắn tự làm tự chịu, không thế sống, cố tình dùng khói đế hại chúng ta, làm cho không khí trong động hôn loạn, do đó, hăn đi vào cũng không thế phát hiện trong không khí có độc. Hăn cùng chúng ta đánh nhau, đều nghĩ sẽ thăng, đợi cho đến khi nội kình không thông, tay chân mềm ra, phát hiện trúng độc thì đã muộn".

Tiêu Bố Y cảm thấy ngạc nhiên, thở dài nói: "Thì ra hạ độc cũng có môn đạo xảo diệu như thế, Tiêu mô thật ra rắt thiếu hiếu biết".

Bối Bồi hừ lạnh nói: "Ngươi hiện tại biết cũng không muộn, ta hạ độc không có cao minh như ngươi tưởng tượng, trong này địa thế bít bùng, cho dù khói độc rất mòng manh, ngươi ngươi cũng không thế không trúng độc. Hôm nav xem ra chúng ta nhất định phải có một người chết, lời vô nghĩa không cần nói nừa, ta vốn muốn chiếm tứ khoa cử nhân, Tiêu Bố Y, ngươi tới đây, ta cũng muốn xem là kiếm của ngươi mau, hay là nò tiên của ta lợi hại".

Tiêu Bố Y nhìn ống đồng trong tay Bối Bồi, cười khố nói: "Chỉ sợ cũng là nò tiền của ngươi lợi hại".

Bối Bồi cả giận nói: "Ngươi chút gan ấy cũng không có, lại muốn thừa dịp ta không thế nhúc nhích mà đào tâu sao?"

"Bối huynh vì cái gì mà nhất định phải bức ta ra tay" Tiêu Bố Y đă đem đoản kiếm thu hồi, khẽ cười nói: "Ngươi nếu thật muốn giết ta, lúc trước khi ờ trong động, không cho ta giải dược là xong, đến bây giờ ta mới tin tưởng rằng Bối h h không phải là người độc hại ta. Ta không hiếu vì cái gì Bối huynh luôn không muốn đế cho người ta biết lòng tốt của mình, đặc ý đem giải dược nói ra cái gì thuốc bồi bố nguyên khí".

Bối Bồi không có thoải mái, ngược lại phẫn nộ, "Ngươi nói cái gì đặc ý không đặc ý, ta cho ngươi giải dược chính là muốn lợi dụng ngươi, ta không thế đối kháng Lục An Hữu, chính là muốn lợi dụng ngươi đối phó với Lục An Hữu, đợi khi Lục An Hữu chết đi, cũng là lúc chính ta giết ngươi".

Hăn phản bác, Tiêu Bố Y nói hăn không phải là hung thủ, hăn lại cố tình muốn nhận, thật sự là tình lý không thông. Tiêu Bố Y cũng chậm rãi đi tới, "Tính tình của Bối h h thật sự là cố quái, ta chi biết một điếm, người không thẹn với lòng làm sao lại có bộ mặt phân nộ như thế?"

Bối Bồi ngân ra, ánh măt chóp động, lần đầu tiên không phản bác Tiêu Bố Y. Tiêu Bố Y chậm rãi đi đến bên cạnh hãn, không nhìn nò tiên trên tay hăn, chi quan tâm nói: "Thương thế hiện tại của ngươi thế nào, chúng ta phải nhanh chóng trờ về thương đội mới được".

"Không chết đâu" Bối Bồi rốt cuộc vẫn không phóng nò tiền, cánh tay buông xuống, mềm nhũn người mà ngã ngồi xuống đất.

Tiêu Bố Y thầm nghĩ người này thật giống lừa, kéo không đi, đánh không lùi, không biết mình mệnh cách có khăc với hăn hay không, bằng không làm sao mà môi câu đều đối nghịch lại với mình.

"Tại hạ là người đang ở trong hiếm cảnh. Lý Chí Hùng, Trừ Phong, Lục An Hữu đều muốn hại. Cho nên không thế không phòng. Neu thực có chô nào đăc tội thì xin hãy thứ lôi cho Bố Y kinh nghiệm nông cạn" Tiêu Bố Y hướng tới Bối Bồi đang ngồi trên mặt đất mà thi lê, thái độ thành khẩn.

Bối Bồi lại hừ lạnh một tiếng, "Kinh nghiệm nông cạn? Ngươi nếu kinh nghiệm nông cạn, vậy những tên lão mưu thâm tính sao lại đều bị ngươi xử lý? Tiêu Bố Y, ngươi chớ giả làm heo đế ăn thịt hố. Ta sẽ không mắc mưu bị ngươi lừa gạt đâu".

Tiêu Bố Y dở khóc dờ cười, đỏi đề tài nói, "Bối huynh có thế đi được không?"

"Đương nhiên là có thế đi" Bối Bồi muốn đứng dậv, nhưng mới vừa rồi giao đấu sinh tử tinh lực đã cạn sạch, hơi dùng sức khóe miệng lại trào ra máu tươi.

Thương tích của hăn thật sự không nhẹ, trước là bị Lục An Hữu chém một đao, sau lại bị giả Lịch Sơn Phi đánh cho một quyền, lăn xuống dưới núi, cho đến giờ vân không có bao nhiêu thời gian điều tức, mới vừa rồi lại trúng một chưởng của Lục An Hữu. Cho dù là săt thép cũng khó mà chịu nối, huống chi hăn lại rất là gầy yếu.

Tiêu Bố Y thở dài một hơi, "Bối h h thương thế rất nặng, đế tại hạ cũng huynh trở về được không?"

Hăn nói xong liền hạ người đưa lưng về phía Bối Bồi. Bối Bồi ở phía sau hãn lại nói: "Ta bị thương cũng không quá nặng, mới vừa rồi yếu thế là đế cho Lục An Hữu măc mưu, ngươi phải cấn thận, ta có thế sẽ ám toán ngươi".

Tiêu Bố Y biết mình mới vừa rồi hoài nghi làm cho hắn có chút bất màn, đến bây giờ vẫn chưa quên, chi có thế cười khổ. Bối Bồi mặc dù oán hận, nhưng vân leo lên lưng Tiêu Bố Y, sau đó không có một tiếng động.

Tiêu Bố Y dùng ngực cảm giác được hô hấp của hăn, trong lòng đă hơi bình tĩnh, phân biệt phương hướng một chút rồi băt đầu đi. Hăn đi cực nhanh, nhưng cũng vừng vàng đế tránh va chạm ảnh hưởng đến thương thế của Bối Bồi, trên thân rất ít khi lăc lư. Loại tư thế này đối với người khác mà nói có lẽ mệt chết được, hăn lại như ngựa quen đường cũ. Lúc nãy một kiếm của hăn đâm trúng Lục An Hữu, chính là tác dụng của mỏi ngày đều rèn luyện các tư thế cố quái. Thân thế của hãn đã có thế rất mềm mại, đương nhiên loại mềm mại này cũng không giống như bùn đất, mà là thân tùy ý chuyến động, gân cốt dẻo dai.

Đi ước chừng một canh giờ, Tiêu Bố Y tinh thần vẫn không tệ, Bối Bồi lại ngày càng uế oải, cơ hồ lâm vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, Tiêu Bố Y khi đi qua một dòng suối nhỏ, khi lấy chút nước cho hãn uống, nhìn thấy yết hầu của hăn đột nhiên có chút ngấn người.

Bối Bồi hai mắt nhăm chặt, mày cau lại, hiến nhiên đang cố nén sự thống khỏ, cho dù là trong hôn mê cũng không thế tránh khỏi. Làn da của hăn đen đúa, mặt đầy râu, trông rất dừ tợn, làm cho người ta vừa thấy đã chán ghét, rất nhiều người chỉ nhìn lần đầu tiên đã không muốn nhìn nừa, Tiêu Bố Y cũng là như thế.

Tuy đối với Bối Bồi có chút cảm tạ, nhưng Tiêu Bố Y cho tới giờ cũng chưa từng nhìn kỹ Bối Bồi, hãn cũng không có thói quen nhìn chằm chằm vào một nam nhân, nhưng mới vừa rồi cho uống nước, hăn trong lúc

vô ý mới phát hiện Bối Bồi lại không có yết hầu!

Bối Bồi là nừ nhân? Tiêu Bố Y nhìn lại mặt hăn, làn da đen đúa, ngay cả cần cố cũng không có trăng hơn bao nhiêu, cười khố lăc đầu rồi đột nhiên nghĩ đến Bối Bồi từng lạnh lùng nói với mình, ai nói nừ nhân không thế đi tới quan ngoại. Lúc ấv hăn chi nghĩ đến Bối Bồi nói cứng với mình, thì ra cũng có thâm ý sâu săc.

Chỉ ngấn ra một lát, Tiêu Bố Y khóe miệng lộ ra nụ cười, hiếu được Bối Bồi vì cái gì mà tính tình táo bạo như thế, quá nửa do là nừ nhân, nàng ta sống như thế, cũng trách không được tâm tình không tốt, nói như vậy cái gì tứ khoa cử nhân, cô ta cũng là cố ý chọc giận mình. Mình muốn giúp lấy thuốc ờ trong lòng, cô ta gấp giọng bảo ngưng lại, lúc ấy không hiếu, hiện tại mới là giật mình không khòi có chút đỏ mặt.

Mọi nghi hoặc đều có giải thích, Tiêu Bố Y cũng không lột trần thân phận của nàng ta, thầm nghĩ một nừ nhân trường thành như vậy, là nam nhân cũng nên đảm đương một chút, cũng không phải lúc nào cũng quá hà khăc. Hăn ôm tâm sự này về lại thương đội, các thương nhân ngóng măt thiếu chút nừa đă biến thành Hòn vọng phu, nhìn thấy hai người trờ về đều mừng rờ, nhưng lại thấy hai người đều bị thương, hơn nừa Bối Bồi như muốn chết đi vậy, lại kinh hãi.

Dưới sự vui mừng, Tiêu Bố Y đem mọi chuyện phát sinh nói ra một lần, vốn tưởng rằng sẽ có người nghi ngờ, không nghĩ đến tất cả mọi người đều đồng thanh măng Lục An Hừu đáng chết. Tiêu Bố Y đem công lao đây hết qua Bối Bồi, các thương nhân đương nhiên là không tin. Hiện tại Tiêu Bố Y cho dù là đánh răm, mọi người không nói thơm, thì cũng sẽ nói răm là mùi của cơ thế, không thế không phóng. Mọi người dựa theo lời Tiêu Bố Y đi tìm Bì Già, cũng may lão nhân này vô sự, tinh thần vân rất tốt, nói vậy Lục An Hừu cũng cảm thấy lão nhân này không đáng sát hại, lưu trừ cũng có tác dụng.

Thương đội khi lên đường thì đã chuân bị một thú y, một y sanh chừa bệnh, sau khi xem mạch cho Bối Bồi, chỉ nói mạch tượng của hăn quái dị, huyết khí thất thường, thật sự là quái chứng mới thấy, cho nên cũng không dám chừa trị.

Tiêu Bố Y nhìn thấy thần y ngay cả nam nừ cũng không phân biệt được, phòng chừng y thuật của hăn cũng có hạn. Thần y nấu một chén thuốc trị thương bình thường cho Bối Bồi dùng, không nghĩ đến Bối Bồi chí uống một ngụm liền nhỏ ra, trong thuốc tràn đầy máu tươi. Mọi người có chút kinh hoàng. Đối với Bối Bồi không có hảo cảm là bởi vì tính tình của hăn, nhưng hãn dù sao cũng là vì thương đội mà dốc sức, lần này cũng là vì thương đội mà bị trọng thương cũng làm cho người ta mất đi thành kiến. Bối Bồi miên cường cố găng lấy cho chút thuốc uống vào, sau đó ngủ say, thương đội phá lệ chờ hăn một đêm không có xuất phát, Bối Bồi ngủ say một đêm, ngày hôm sau rốt cuộc tỉnh lại, tuy nhiên hơi thờ vân còn yếu ót, nhưng cuối cùng cũng đă đờ hơn.

Ngày hôm sau, thương đội lên đường, Lục An Hừu chết đi thì thủ hạ của hãn như quần long vô thủ, mọi người nhất trí đề cử Tiêu Bố Y làm Lĩnh đội, Tiêu Bố Y chỉ có thế khiêm nhượng, khiêm là khiêm, làm cũng không thế không làm. Lục An Hừu, Trừ Phong, Lý Chí Hùng, Bối Bồi hoặc chết hoặc bị thương hoặc biến mất, thương đội có thế điều khiền hộ vệ cũng chi có một

mình Tiêu Bố Y hăn mà thỏi.

Cũng may thủ hạ của Lục An Hừu đa số là bán mạng vì Bùi phiệt. Đỏi lĩnh đội cũng rất bình thường, hơn nừa Tiêu Bố Y gần đây uy vọng rất cao nên cũng đều nghe theo mệnh lệnh của hăn.

Tiêu Bố Y cứ theo quv tăc cũ, đi theo đường cũ, dọc theo đường đi cấn thận làm việc, lúc trước khi an doanh hạ trại bời vì rất lưu tâm đến phương pháp làm việc của Khả Đôn cùng Lục An Hừu, nên hiện tại ứng dụng cũng rất thành thạo.

Từ khi hăn lên làm Lĩnh đội, các thương nhân đều cảm thấy rất xuông xẻ, một đường đến Tử Hà đều gió êm sóng lặng. Bọn họ trải qua nhiều lần ngoài ý muốn, đánh cướp cùng mưu tính, hành trình trở về thuận lợi vượt ra ngoài sự tường tượng của nhiều người, khi nhìn thấy mặt nước sáng ngời của Tử Hà, trường thành nguy nga trang nghiêm, mọi người đều kích động vạn phần, hoan hô nhảy nhót.

Qua Tử Hà Trường thành, lộ trình còn lại lều trại cũng dần ít đi, mục dân rời xa, nhà cửa của nhân sĩ Trung Nguvên cũng dần dần nhiều lên, tất cả xem ra đều quen thuộc và thân thiết.

Tuy Trung Nguvên có rất nhiều nơi khói lửa nối bốn phía, nhưng biên giới xem ra vẫn thanh bình, không chút chiến loạn.

Mọi người tuy nghe chuyện Mạc cố Đức ngàn quản bức hôn, nhưng cũng chi là nghe kể lại, không có được trải qua sự việc kinh tâm động phách đó, vốn trong đêm mưa giết chóc đó, chi hận mình sao lại đi chuyến này, hôm nay nghĩ lại, hiện tại thu lợi cũng không tệ, sang năm giao dịch cũng rất có hy vọng.

Qua Tử Hà nam hạ, trên đường có mấy thôn xóm trấn nhỏ, Dương Đăc Chí cùng Chu Mộ Nho cũng đã quen thuộc, cũng không cố ý về Mã ấp, cùng Tiêu Bố Y nói qua một tiếng, rồi nhăm hướng Tây Nam dân theo ngựa cùng hàng hóa đi về sơn trại.

Tiêu Bố Y không có đi theo hai người, vẫn ở lại thương đội, dù sao hắn cũng là Phó lĩnh đội, hôm nay chuyến sang Lĩnh đội, cũng phải có thủy có chung.

Bối Bồi thương tích tuv nặng, nhưng cũng khỏe rất nhanh, thuốc trị thương nàng mang theo trên người tuy không thế so với thuốc của cầu Nhiêm Khách, nhưng không cần thần y, môi ngày tự trị cũng đă không có gì đáng ngại.

Thương nhân đối với Dương Đăc Chí Chu Mộ Nho cũng không thèm đế ý, bởi vì Dương Đăc Chí ít nói, Chu Mộ Nho có thế so đầu gô thì nói nhiều hơn hai câu, trong măt thương nhân tự nhiên sẽ không có ấn tượng gì sâu săc. Tiêu Bố Y buôn lừa bán ngựa bọn họ cũng mặc kệ, bọn họ chi đế ý đến bản thân Tiêu Bố Y thôi!

Thương đội chưa đi đến Mã ấp thì Cao Sĩ Thanh đã sớm ra khỏi thành đón, hắn vẫn phiêu dật tuấn làng như trước, hết sức tiêu sái, nhìn thấy thương đội trở về, trước tiên cùng các thương nhân dân đầu chúc mừng chào hòi, chúc mừng bình an trờ về.

Không chờ hăn đề nghị, Lâm Sĩ Trực cũng đã sớm kéo Tiêu Bố Y lạp tới, không tiếc lời tán dương, các thương nhân còn lại cũng phụ họa, lập tức quyết định, bày tiệc rượu tại Thiên Hương Phường đế mừng công cho Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y không thế từ chối, cũng không thế tự chủ được, khi quav đầu nhìn lại thì phát hiện Bối Bồi đã không thấy, không khòi có chút mất mác.

Hăn vốn là người có tình nghĩa, từ khi lên đường tới giờ ước chừng đã hơn hai tháng, nói như thế nào cũng đã cùng Bối Bồi vào sinh ra tử, sau khi biết nàng ta là nừ nhân, lại cảm thấy người này năng lực không giống người thường, Cao Sĩ Thanh cho nàng chủ trì đại cục hiến nhiên cũng là lão mưu thâm tính, lần này từ biệt, thật ra cũng không biết ngày nào tái kiến.

Khi bước vào Thiên Hương phường, Tiêu Bố Y thoáng cảm giác như mới hôm qua, tính lại mới chi qua chừng hơn hai tháng, mình như đã qua trăm trận mà không chết, biến hóa không nhò, lại không biết Mộng Điệp có còn như trước hay không?

Tuy có chút nhớ tới Mộng Điệp, Tiêu Bố Y cũng không tiện hòi đến. Rượu đã sớm được đem ra, Cao Sĩ Thanh ngồi chủ vị, đế Tiêu Bố Y ngồi ở chô thứ nhất dưới tay, các thương nhân cũng không có ý kiến, phân chủ thứ mà ngồi xuống.

Cao Sĩ Thanh nâng chén rượu lên, khẽ cười nói: "Hôm nay chính là ngày đón gió, đế bàn chuyện phong hoa tuyết nguyệt, hãy buông thả tất cả".

Các thương nhân cùng kêu lên tán thưởng, Tiêu Bố Y cũng mim cười cho qua chuyện, Cao Sĩ Thanh cũng không hòi, nhưng sau khi thấy bồ câu truyền tin, Tiêu Bố Y biết Cao Sĩ Thanh đă sớm biết tất cả những chuyện của thương đội, Lý Chí Hùng, Trừ Phong, Lục An Hữu chết hay trốn đi hăn cũng không hòi một câu, một thân văn nhã, nhưng tâm lại như săt đá.

Khi ờ tại trướng Khả Đôn, Tiêu Bố Y đă sớm lĩnh hội sự lãnh khốc vô tình của quyền mưu, đối với Cao Sĩ Thanh vừa có sự chân thành vừa có sự đề phòng. Đương nhiên loại đề phòng này cũng không phải là đối địch, mà chăng qua là bảo hộ bản thân mà thôi.

Cao Sĩ Thanh tuy là thoải mái thoải mái uống rượu chuyện trò, nhưng Tiêu Bố Y lại băt gặp trong ánh măt có ân chứa sự ưu tư, cũng khó hiếu hăn đang lo lãng chuyện gì.

Rượu qua ba tuần, thức ăn qua ngũ vị, các thương nhân đều đã có men say, Lâm Sĩ Trực ở một bên cao giọng cười nói: "Bố Y say chưa?"

Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Lâm huynh lời ấy là có ý gì?"

Lâm Sĩ Trực lấy tay chi mấy vũ nữ đang múa ở bên cạnh: "Mấy vũ nữ này vũ kỹ thật ra cũng không kém, chỉ là so với Mộng Điệp cô nương thì kém hơn rất nhiều. Không biết Cao tiên sinh vì sao giấu Mộng Điệp cô nương đi, không cho chúng ta gặp mặt, chăng phải đế cho Bố Y độc chiếm sao?"

Hăn cùng Tiêu Bố Y một đường cũng đã quá quen thuộc, khâu khí đương nhiên có chứa sự trêu chọc, Tiêu Bố Y sớm đã có nghi hoặc này, lại bị Lâm Sĩ Trực nói ra trước. Dựa theo địa vị của hăn hiện nay tại Bùi phiệt. Bày tiệc tại Thiên Hương phường, Bùi Minh Thúy tuy cũng không nói gì đem Mộng Điệp thưởng cho hăn, nhưng nếu nghĩ đến mượn sức hăn, thì tuyệt đối không nên đem Mộng Điệp đưa cho người khác. Cho nên hãn đối với tình cảnh của Mộng Điệp cũng không qua lo lãng, nhưng ở tại Thiên Hương phường lâu như vậy Mộng Điệp vân không có ra mặt, cũng làm cho Tiêu Bố Y có chút không yên.

Mim cười nhìn Cao Sĩ Thanh, Tiêu Bố Y trêu ghẹo nói: "Lâm huynh thật sự cười tiếu đệ roi, Mộng Điệp cô nương làm sao mà Tiêu mô có thế độc chiếm, cái này tất cả là do Cao gia làm chu".

Cao Sĩ Thanh mặt lộ vẻ khó xử, làm cho trong lòng Tiêu Bố Y trầm xuống, chi là không đợi Cao Sĩ Thanh mờ miệng, một thanh âm có chút phóng đàng từ bên ngoài truyền tới, "Nói không sai, xem ra nơi này tất cả đều phải là do lão Cao làm chủ mới đúng".

Mọi người cả kinh, đều quay đầu hướng ra phía ngoài nhìn.

Cao Sĩ Thanh là người của Bùi phiệt, lại là thủ hạ đăc lực của Bùi Minh Thúy, người có thế xưng hô Cao Sĩ Thanh là lão Cao cũng không nhiều lăm, cho dù là Lâm Sĩ Trực đại biểu cho hoa tộc Giang Nam, nhìn thấy Cao Sĩ Thanh tuy không xưng hô Thanh gia, cũng phải tôn xưng một tiếng Cao tiên sinh. Bùi Minh Thúv gọi Cao Sĩ Thanh là lão Cao đó là tín nhiệm, người này xưng hô lão Cao lại không thân thiết, nghe giọng điệu lại có vài phần chọc tức.

Cao Sĩ Thanh ngãng đầu nhìn lại, chậm rãi đứng dậy, chăp tay nói: "Thì ra là Thiếu Khanh đại giá quang lâm, Cao Sĩ Thanh không đón từ xa, xin thứ tội".

Người tới tuổi không nhỏ, lại cũng không tính là quá già, ít nhất cũng còn phong độ, khí độ hào hoa, mũi cao mi trọng, hai măt sáng ngời, trán rộng lớn, xem ra cũng coi như là biểu hiện của nhân tài.

Các thương nhân đều đứng dậy chăp tay, Tiêu Bố Y không biết Thiếu Khanh là lớn đến cờ nào, có điều Cao Sĩ Thanh phải thi lê, đành phải cũng đứng lên theo.

Người nọ đối với người bên ngoài đều không đế ý tới, ánh măt đảo qua Tiêu Bố Y, cũng không dừng lại mà lập tức đi tới trước mặt Cao Sĩ Thanh, vô thật mạnh lên vai hăn, "Lão Cao, ta không mời mà đến, ngươi quá nửa là không nghĩ tới?"

Cao Sĩ Thanh lại cười nói: "Thiếu Khanh tới đây, thật sự làm cho Thiên Hương phường thêm vè vang".

Người nọ lăc đầu nói: "Thật ra không phải như vậy, ta lại cảm thấy ngươi chi ước gì ta cút đi, bằng không làm sao mà ta đến ba lượt, Cao Sĩ Thanh ngươi đều không có ở đây?"

Cao Sĩ Thanh cười nói: "Ta đích xác là có việc, làm sao có thế ngày nào cũng có ở Thiên Hương phường? Chẳng lẽ ở đây tiếp đăi không chu đáo, chậm trê với Thiếu Khanh? Ta nhất định sẽ trách phạt bọn họ".

"Không phải là không chu đáo, mà là rất chu đáo" Người nọ ha hả cười to, trong măt lại không có nửa phần ý cười, "Thiên Hương phường thì tính là gì, chăng qua chi là một cái chò nhò, còn không đáng giá ta ngàn dặm xa xôi đến đây, chăng qua chi muốn gặp Mộng Điệp cô nương một lần. Nhưng cố tình hết lần này tới lần khác nói Mộng Điệp cô nương có bệnh, đủ lý do.

Ta đến cái bóng cũng không nhìn thấy, không biết Mộng Điệp cô nương tính không cho Vũ Văn Hóa Cập ta cầu kiến sao?"

Hăn nói khách khí, vè mặt lại vô cùng kiêu ngạo, khi Tiêu Bố Y nghe được một câu cuối cùng, thì sửng sờ tại chô.

Người này là Vũ Văn Hóa Cập? Ta khinh, không có khả năng?

Tiêu Bố Y lịch sử tuy không giỏi, nhưng Vũ Văn Hóa Cập là người nào hăn cũng biết, là cha của đệ nhị hảo hán Tùv Đường Vũ Văn Thành Đô! Đệ nhị hảo hán vồ công cho dù không cái thế, thì cũng không thế khinh thường, nhưng cha của hăn sao lại là loại ngang ngược tinh trùng tại não thế này? Là đại trí giả ngu, hay là giả heo ăn thịt hổ. Tiêu Bố Y thực không rõ ràng lăm, trong cái nhìn đầu tiên, người này tràn đầv phù hoa của sĩ tộc đệ tử, nhưng lại không hề có sự tôi luyện nào.

Quý tộc đệ tử đương nhiên có tốt có xấu, nhưng xem thế nào thì Vũ Văn Hóa Cập này đều là loại vứt đi.

Cha là anh hùng con hảo hán, Tiêu Bố Y trong lòng cân nhăc, Vũ Văn Hóa Cập, Vũ Văn Thành Đô tám chừ thiên cố truyền lưu này, dù sao cũng có bản lĩnh hơn người, mình cũng không thế xem nhẹ phụ tử bọn họ.

Người này cũng muốn gặp Mộng Điệp, Tiêu Bố Y trong lòng hơi trầm xuống, mơ hồ cảm thấy không ổn. Mình tại Bùi phiệt xem như hô phong hoán vũ, nhưng chăng qua cũng chi là một thảo dân áo vải, có cái gì tranh chấp với cha của đệ nhị hảo hán Tùy Đường? Vũ Văn Phiệt cũng là đại phiệt, Bùi phiệt sẽ vì một ca kỹ mà đăc tội với Vũ Văn Hóa Cập?

Cau mày cũng không chỉ có Tiêu Bố Y, Lâm Sĩ Trực cũng như thế, hăn đứng lên chăp tay thi lê, Vũ Văn Hóa Cập cũng không đế ý tới, không khỏi trong lòng cũng bực bội. Hãn tuy là một thương nhân, nhừng cũng là số một trong Giang Nam hoa tộc, coi như là nhân vật có máu mặt, Vũ Văn Hóa Cập này không cho Lâm Sĩ Trực hắn mặt mũi, mơ hồ chính là xem thường Lâm gia, đó là điều mà hăn rất khó nhân nhịn nổi.

"Có thế được Thiếu Khanh thương yêu, quả thật là tam sinh hữu hạnh của Mộng Điệp" Cao Sĩ Thanh khẽ cười nói: "Nhưng Mộng Điệp cô nương lúc này thực không thế gặp Thiếu Khanh".

Vũ Văn Hóa Cập đồng tử hơi co lại, "Lão Cao, ta biết ngươi hôm nav tại Thiên Hương Phường. Trước là muốn tới gặp ngươi, chi sợ ngươi chạy mất. Cho dù là tên nhà quê này cũng biết nói ờ đây tất cả là do ngươi làm chủ, Mộng Điệp cũng không ngoại lệ, chăng lẽ ngươi đến bây giờ tránh tới né lui không cho ta gặp Mộng Điệp? Ta hôm nay muốn cùng ngươi nói một câu. Nừ nhân mà Vũ Văn Hóa Cập ta muốn, bằng vào Cao Sĩ Thanh ngươi còn không có tư cách ngăn cản! Ta chi hòi ngươi một câu, ngươi đừng làm ta thất vọng".

Hắn giọng điệu ân chứa uv hiếp, các thương nhân đều có chút phẫn nộ, nhưng dù sao cũng sẽ không vì Tiêu Bố Y mà đăc tội với Vũ Văn Hóa Cập. Tiêu Bố Y khẽ biến săc, đối với việc bị gọi là tên nhà quê, hăn thật ra cũng không đế ý, nhưng hiện tại hăn rốt cuộc hiểu được vì sao Cao Sĩ Thanh vân không cho Mộng Điệp đi ra đàn múa.

Cao Sĩ Thanh nụ cười không giảm, chăp tay nói: "Thiếu Khanh nặng lời rồi, Mộng Điệp không gặp Thiếu Khanh, thật sự là có nôi khổ".

Vũ Văn Hóa Cập ngửa mặt lên trời cười dài, "Ta đâv cũng muốn nghe xem".

Cao Sĩ Thanh không mặn không nhạt nói: "Thiếu Khanh thường ở bên cạnh Thánh Thượng, đương nhiên biết tâm ý của Thánh Thượng. Hôm nay tuy cách Nguyên Tiêu đăng hội còn xa, nhưng các nơi đều đã sớm chuân bị. Thượng lâm uyển thập lục viện đã sớm chuân bị ca múa quản huyền đế làm cho Thánh Thượng vui. Chỉ là Thượng lâm uyển thập lục viện ca múa quản huyền tuy không kém, nhưng dạv dô cũng đã cố hết sức, Bùi tiếu thư vân lấy tâm tư của Thánh Thượng làm trọng, lúc này mới điều Mộng Điệp đi tới Đông Đô. Mộng Điệp cô nương cầm vũ song tuyệt, là đến đế dạv dô các cô nương Minh Hà viện trong thập lục viện, Thiếu Khanh nếu muốn gặp Mộng Điệp cô nương, chi sợ phải đi Đông Đô một chuyến!"

Vũ Văn Hóa Cập săc mặt khẽ biến, ngửa mặt lên trời cười ha hả, "Hay cho lão Cao ngươi, thần thần bí bí, cũng không nói sớm, làm cho ta nối giận một hồi, xem ra ta muốn gặp Mộng Điệp, thực phải đi Đông Đô một chuvến".

Cao Sĩ Thanh nói trong mềm có cứng, kéo cả Thánh Thượng vào, cho dù Vũ Văn Hóa Cập có kiêu ngạo cũngkhông dám nhiều lời, chỉ sợ bị Cao Sĩ Thanh băt lấy nhược điềm.

"Chỉ vì Bùi tiếu thư dặn dò, việc này có thế không nói ra là tốt nhất," Cao Sĩ Thanh vẻ mặt đau khổ nói: "Thiếu Khanh cũng biết, ý tứ của Bùi tiều thư ta cũng không dám làm ngược lại, nếu người mà không bức

bách ta thật sự cũng sẽ không nói".

"Nói như vậy đều là ta sai?" Vũ Văn Hóa Cập thản nhiên nói.

"Cao mồ không dám" Cao Sĩ Thanh chắp tay nói.

"Sai thì là sai, có cái gì mà dám hay không dám" Vũ Văn Hóa Cập cười ha hả, "Ta một khi đã sai, thì phải bồi tội, như vậy thế này, hôm nay ta quấy rầy các ngươi uống rượu, ngày mai ta sẽ bày tiệc mời các vị, ngươi, ngươi, các ngươi, người nào cũng không được thiếu, nếu không chính là không nể mặt Vũ Văn Hóa Cập ta".

Hăn đưa tay chi qua Lâm Sĩ Trực, Viên Lam, còn đặc ý chi Tiêu Bố Y, cũng làm cho Tiêu Bố Y có chút kinh ngạc.

Vũ Văn Hóa Cập nói xong, không đợi mọi người đồn ý, đă cười to đi ra khỏi Thiên Hương phường, Cao Sĩ Thanh khẽ nhíu mày, trầm ngâm không nói.

Tiêu Bố Y cũng cảm giác Vũ Văn Hóa Cập hôm nav không phải vì Mộng Điệp, nhưng thật ra đối với mình rất có hứng thú, tuy mình cùng hăn là lần đầu gặp mặt, hăn cũng rất ít khi nhìn về phía mình.

Nhìn thấy Lâm Sĩ Trực đã đi tới, Tiêu Bố Y nhịn không được hòi, "Lâm huynh, Vũ Văn Hóa Cập này lai lịch thế nào, sao lại không đế Cao gia vào trong măt?"

Lâm Sĩ Trực khỏe miệng lộ vẻ khinh thường, áp thấp thanh âm, "Hăn ỷ vào cha hăn là Vũ Văn Thuật, hiện là Tả vệ Đại tướng quân, rất được Hoàng đế sủng ái, đệ đệ hãn Vũ Văn Sĩ Cập, cưới công chúa Nam Dương làm vợ. Hăn khi còn trẻ rất thích phóng đàng, sa đà vào nừ nhân, tự nhận phong lưu không kềm chế được, mọi người ở Tây kinh đều biết hăn, cho hãn một ngoại hiệu là Khinh bạc công tử. vốn hăn không có khả năng gì, chi dựa vào cha cùng đệ đệ, cũng

được làm Thái Phó Thiếu Khanh".

"Thái Phó Thiếu Khanh là làm cái gì?" Tiêu Bố Y hòi.

Lâm Sĩ Trực thần săc rất khinh miệt, "Đều nói thương nhân chúng ta địa vị không tốt, nhưng hãn làm quan, thật ra địa vị cũng không cao. Thái Phó Thiếu Khanh chăng qua chi là chức quan nuội ngựa đế cấp cho Thánh Thượng mà thôi, nghe nói năm đó Thánh Thượng đem một ngàn con ngựa tốt đi thảo nguyên cầu Long mã, làm cho người ta cười là quá hào phóng, cũng chính là hăn đưa ra chủ ý ngu ngốc đó. Bản lành của hăn thì không có bao nhiêu, nhưng cha hăn cùng huynh đệ hãn đều được Hoàng Thượng sủng ái, nên cũng không ai dám đăc tội với hăn".

Tiêu Bố Y ngạc nhiên, cho tới bây giờ cũng không nghĩ đến Vũ Văn Hóa Cập uy danh lan xa trong lịch sử lại là một nhân vật như vậy, là một kẻ khinh bạc, cuồng ngạo không kềm chế, lại còn đồng hành cùng mình, ánh măt của hăn nhìn về phía mình có chút lạnh lèo, chăng lẽ là bởi vì là oan gia đồng hành?

108. Chương 108: Cao Chiêu Tính Toán; Thánh Chỉ Đến

Vũ Văn Hóa Cập đi ra khòi Thiên Hương phường, săc mặt đã âm trầm xuống như đáy nồi vậy, khạc một búng đàm xuống mặt đất, Vũ Văn Hóa Cập năm chặt năm tay, lâm bâm nói: "Cao Sĩ Thanh, ngươi lại dám làm cho ta mất mặt, ta sẽ không đế yên cho ngươi".

Một cồ xe hào hoa chạy tới, trang hoàng hoa lệ, hương khí xông lên mũi, sau khi đến bên cạnh Vũ Văn Hóa Cập thì dừng lại, ngựa là ngựa tốt, mã phu cũng không tệ. Vũ Văn Hóa Cập vừa lên xe ngựa đã gấp gáp hòi: "Chuyện thế nào rồi?"

Trên xe ngựa có hai thủ hạ, một mặt đen, một mặt trắng, xem ra thật giống Hăc Bạch vô thường, "Công tử, chúng ta đã xác thực tin tức, Lục An Hữu đích xác đã chết".

Vũ Văn Hóa Cập năm tay năm chặt răng rắc rung động, giận dừ nói: "Đồ vô dụng, hăn chết thế nào?"

Tên mặt đen nói: "Công tử, Cao Sĩ Thanh đem tin tức phong tòa rất nghiêm, chúng tôi phí nhiều tâm lực mới biết được Lục An Hữu đã thất bại, mấy ngày hôm trước quay về Tử Hà đã bị Tiêu Bố Y giết chết".

"Lại là Tiêu Bố Y này" Vũ Văn Hóa Cập năm chặt năm tay, giọng căm hận nói: "Hãn liên tiếp phá hỏng đại sự của ta, lao tư không đem hãn rút gân lột da thì sẽ không mang cái họ Vũ Văn này nữa".

Vũ Văn Hóa Cập cùng Tiêu Bố Y lần đầu gặp mặt, đối với hãn bộ dáng lại hận thấu xương, nhăm chừng cho dù Tiêu Bố Y nhìn thấy cũng nghi hoặc khó hiểu, không rõ lý do.

"Đám người Lương Tử Huyền không phải nói Tiêu Bố Y võ công kém, không đáng nhắc tới. Lục An Hữu nói thế nào cũng là cao thủ, ta một lòng bồi dưỡng hãn tiến vào Bùi phiệt, chi mong hăn có thể được Bùi Minh Thúy tiến cử lên Hoàng Thượng, hãn dê dàng chết như vậy, chăng lẽ là lão quỷ Cao Sĩ Thanh này đã nhìn thấu chi tiết của hãn?" Vũ Văn Hóa Cập nhíu mày, nghi hoặc khó hiểu.

"Nhưng đám người Lương Tử Huyền kia cũng không làm được gì" Người mặt đen cười khô nói: "Lương Tử Huyền mua chuộc Lý Chí Hùng, vốn quyết định khi xuất quan sẽ đem Tiêu Bố

xử lý. Nghe nói bọn họ đã xuất ra tuyệt đỉnh cao thủ, lại vân không thế làm gì được Tiêu Bố

này, ta chi sợ người này cũng không đơn giản".

Vũ Văn Hóa Cập hừ lạnh một tiếng, "Bọn họ đưa ra tuyệt đỉnh cao thủ giả dạng Lịch Sơn Phi phải không?"

Người mặt trắng nói tiếp: "Không sai. Ai cũng không biết Lịch Sơn Phi rốt cuộc là ai, chi biết hăn thiện dùng đơn đao, đeo mặt nạ thanh đồng, một khi đă như vậy, đám người Lương Tử Huyền cũng muốn đục nước béo cò. Gần đây Lịch Sơn Phi xuất quỷ nhập thần, nhưng ta nghĩ đại đa số sự tình là do đám người Lương Tử Huyền bày ra. Bọn họ không biết Lục An Hữu là người của chúng ta, lúc trước còn muốn đem trừ đi, không nghĩ đến lão quỷ Cao Sĩ Thanh này hình như đã phòng đến chiêu này, lại cho mang theo Liên hoàn nò chết tiệt, đám người Lương Tử Huyền vốn tưởng rằng đă chuân bị kỹ, có thế đem thương đội một mẻ lưới bắt hết, lại không nghĩ tới tốn hao quá nửa, cũng không thế ngăn cản bọn họ đi quan ngoại, coi như là trộm

gà không được còn mất thêm năm thóc".

Người mặt đen cười khố nói: "Bọn họ trộm gà không được còn mất thêm năm thóc. Chúng ta cũng có tốn thất lớn, công tử vốn chuân bị lần mua bán này làm ăn lớn, nhưng không nghĩ đến lại bị Tiêu Bố Y phá hỏng, chỉ có thế âm thầm làm ăn nhỏ. Chúng ta thực không rõ Tiêu Bố Y này số mạng sao lại tốt đến như thế. vốn Lương Tử Huyền một kế không thành, lại sinh một kế mua chuộc quý tộc Phó cốt, đế cho bọn họ ngăn cản Bùi Gia thương đội vào Phó cốt, đế tại Bạt Dã Cô thu thập bọn họ, không nghĩ đến bọn họ lại gặp được Khả Đôn, có thu hoạch lớn mà về. Lục An Hữu võ công như thế lại bị hăn giết, công tử cũng không thế xem thường người này".

Vũ Văn Hóa Cập sắc mặt tái xanh, hồi lâu mới nói: "Hăn liên tiếp phá hỏng kế hoạch của ta, còn chiếm lấy nừ nhân mà lăo tử thích, ta không giết hăn, chỉ có thế nói ông trời không có mắt. Bùi Minh Thúy đúng là sẽ tận lực bồi dưỡng cho hăn, dụng ý cũng không ngoài việc đem tiến cử cho Hoàng Thượng, ỏn đinh căn cơ của Bùi phiệt, chúng ta làm sao có thê đế hăn được như ý! Tiêu Bố Y vận khí tốt hôm nay cũng là ngày cuối cùng, ngày mai Lao Tư không cần động thủ, cũng là giờ chết của hãn, kẻ đăc tội với Vũ Văn Hóa Cập ta, tuyệt đối không thế sống tốt được!"

Người mặt trắng và người mặt đen nhìn nhau, trên mặt đều mim cười nói, "Cao chiêu của công tử, ta chi sợ Tiêu Bố Y nằm mơ cũng không có nghĩ đến đã đăc tội với công tử, cũng càng không thế tưởng được tiền đồ của hăn ngày mai sẽ kết thúc. Trong buôi tiệc ngày mai còn có Vương đại nhân cùng Lưu Vũ Chu mấy người liên quan, nói vậy nhất định sẽ phi thường đặc săc, Tiêu Bố Y cũng khó tránh tai ương lao ngục, tử kỳ buông xuống, đến lúc đó Bùi Minh Thúy vất vả khố sở, chỉ sợ hăn đến cuối cùng cũng sẽ vui mừng không nối".

Vũ Văn Hóa Cập lên tiếng cười to, phi thường đăc ý, "Không sai, không sai, Tiêu Bố Y nằm mơ cũng không thế tưởng được ta lại đối phó hăn, trong yến tiệc hôm nay trước cho hăn một ít lợi ích, ngày mai màn diên chân chính mới băt đầu. Chi là đế ngày mai diên cho tốt, đêm nay các ngươi đã chuân bị cho ta chưa?"

Người mặt trắng tươi cười, "Nữ nhân đã sớm chuân bị tốt cho công tử, chỉ còn thinh công tử dời bước".

Vũ Văn Hóa Cập ha hả cười lớn, vỗ mạnh lên vai hai người nọ, "Các ngươi làm rất tốt, rất hợp ý ta, chỉ cần chuyện lần này thành, ta sẽ dân các ngươi đi Đông Đô chơi một chuyến. Mộng Điệp không phải thực cuồng không muốn gặp lao tư ta sao? Qua vài ngày nữa đi Đông Đô, lão tử sẽ chơi đùa với nàng ta, đến lúc đó đẽ xem Bùi Minh Thúy cùng Cao Sĩ Thanh sẽ có sắc mặt gì!"

Cao Sĩ Thanh xong buôi tiệc, đế hạ nhân chiêu đãi các thương nhân cùng Tiêu Bố Y, rời khỏi đi trước.

Vũ Văn Hóa Cập tuy không có năng lực như trong truyền thuyết, càng không có địa vị như trong truyền thuyết, mà Thái Phó Thiếu Khanh chăng qua chi là chức quan nuôi ngựa, trong măt Tiêu Bố Y, cao đến mấy thì cũng như là Bật mã ôn của Tôn hầu tử mà thôi. Nhưng Thái Phó Thiếu Khanh dù sao cũng là chức quan, Vũ Văn Hóa Cập cũng là hồng nhân bên cạnh

Hoàng Thượng, cho dù Vương Nhân Cung cũng không tiện đăc tội, cho nên khi các thương nhân rời đi, cũng đang lo lăng yến tiệc ngày mai rốt cuộc phải chuân bị lê vật gì đây.

Cao Sĩ Thanh khi rời khòi mọi người, săc mặt tuy không hăc ám, nhưng cũng cau mày, đi đến trước một gian phòng thì đây cửa đi vào, có một người đang ngồi ở bên bàn, lấy tay chống má, quay đầu lại nhìn thấy Cao Sĩ Thanh, thì vội đứng lên nói: "Cao gia".

Người nọ rõ ràng chính là Tiếu Hồ Tử Bối Bồi, gương mặt đen đúa gầy yếu, nhưng thanh âm cũng không cố ý làm bộ nừa, mà là thật sự là giọng nừ. Giọng của nàng ta thật ra cũng uyến chuyến ôn nhu, không có cứng nhăc như Tiếu Hồ Tử, chi là khâu khí lạnh lùng thì vân không đôi, đối với Cao Sĩ Thanh cũng như thế.

"Ngồi đi, thương thế của ngươi đã đờ chưa?" Cao Sĩ Thanh hòi.

"Đã không còn gì đáng ngại" Bối Bồi trả lời.

Cao Sĩ Thanh gật gật đầu, "Bùi Bội, ngươi lần này làm rất tốt, cuối cùng cũng không có làm mất uy phong của Bùi phiệt".

"Cũng là Cao gia an bài thòa đáng" Tiếu Hồ Tử Bối Bồi tên thì ra là Bùi Bội, "Cao gia cho Viên Ngoại Lang nghiên cứu chế ra Liên hoàn nò có sức sát thương vô cùng lớn, chi tiếc phí tổn quá cao, không thể thông dụng".

"Viên Ngoại Lang cũng là một nhân tài" Cao Sĩ Thanh gật đầu nói: "Chăng qua hăn gặp vận răm chó, bị người ta xa lánh. Lại hay phát minh mấy thứ linh tinh, phí tốn lại vô cùng cao. Không nghĩ đến cũng có thứ dùng được".

Hai người tựa hồ đều biết Viên Ngoại Lang là người nào, lại đôi đề tài, Cao Sĩ Thanh hòi, "Bùi Bội ngươi một đường đi theo Tiêu Bố Y, cảm thấy người này thế nào?"

Bùi Bội suy nghĩ một lát, lăc lăc đầu, "Người này tuy là Phó lĩnh đội, nhưng rất đàm đương, đối với thương đội tặn tâm hết sức. Ta cũng nhìn không ra chi tiết của hãn, chi là võ công của hăn tiến triển chi có thể dùng từ thần tốc đế hình dung, thật sự làm cho người ta phi thường kinh ngạc".

"Võ công không ảnh hưởng toàn cục" Cao Sĩ Thanh lắc đầu nói: "Dù cho võ công cũng không qua được tâm cơ. Ngươi phải biết đạo lý người lao tâm mới là thống trị, người lao động thì bị người thống trị, chúng ta coi trọng hăn đều không phải là võ công! Chăng qua võ công của hăn có tiến triển, đối với chúng ta cũng xem như là chuyện tốt, ngươi chi cần nói ra ấn tượng của ngươi đối với hăn. Ta tin tưởng vào trực giác của ngươi".

"Hăn chính mà không cương, không tham tài háo săc" Nói tới đây Bùi Bội ngừng lại, tựa hồ nghĩ đến cái gì, "Hàn Tuyết kia thì ra là Tháp Cách Mông Trần tộc, cũng làm chúng ta không dự kiến ra. Bọn họ một đường đi tới, Tiêu Bố Y vân có thế thủ lê, tiết chế dục vọng, vượt xa người thường có thế so sánh. Ta đã nhiều lần thử, phát hiện người này thật ra rất thanh tịnh, không thích tranh đấu".

Cao Sĩ Thanh gật đầu, "Ngươi nói không sai, một người khó chiến thăng nhất chính là bản thân, nói trắng ra cũng chính là khó có thế chiến thăng thất tình lục dục của bản thân, Vũ Văn Hóa Cập tuy không tệ, nhưng dù sao nhục dục khó thoát, chính là tử huyệt, không thế thành đại sự".

"Nhưng hăn tuy dục vọng không mạnh, nhưng cảm tình lại phong phú, đối với huynh đệ cực kỳ trọng nghĩa, cho dù đối với một con ngựa chết cũng lâm ba lâm bâm, rất là đàn bà" Bùi Bội cau mày nói: "Cao gia, điểm ấy của Tiêu Bố Y là một khuyết điểm rất lớn, hăn đối với kẻ địch xuống tay có lẽ không chút lưu tình, nhưng đối với huynh đệ của mình cũng khó có thế vứt bỏ, nếu muốn đánh bại hăn, cũng có thế bám vào điểm đó".

Cao Sĩ Thanh cười rộ lên, "Hắn nếu đối với ai cũng tàn nhẫn, chúng ta làm sao mà dám nâng đỡ người như thế? Chúng ta không sợ hăn vạn nhất lên những chức vị cao, lại đem chúng ta một cước đá đi hoặc là khai đao với chúng ta sao? Bằng hữu là chuyện tương quan với nhau, cứ như là cảm tình vậy, không có trả giá, sẽ không có thu hoạch. Chúng ta chính là bởi vì biết hăn trọng nghĩa, cho nên thà đăc tội với Vũ Văn Hóa Cập, cũng phải đem Mộng Điệp đi, chính là muốn cho hăn biết chúng ta coi trọng hăn, người như hăn tuyệt không phải là vật trong ao, có dù có lúc lên như diều gặp gió, chúng ta cũng có thế mượn sức hăn, nếu giống loại tuyệt tỉnh quà nghĩa như Lục An Hữu, thì chỉ có lãng phí tâm huyết của chúng ta".

"Cao gia nói cũng đúng," Bùi Bội đã cười không nổi, "Chăng qua người bảo ta lưu ý đến Lục An Hữu, nói hăn quá nửa sẽ phản, chăng lẽ đã sớm có cảnh giác?"

Cao Sĩ Thanh cười lạnh nói: "Tuy Vũ Văn Hóa Cập không làm được gì, nhưng hôm nay Bùi phiệt ở trên cao cũng khó tránh năng, các cựu phiệt tân môn đều như hố rỉnh mồi, chi chờ chúng ta thất thế. Ta đã tra ra, Lục An Hữu cùng Vũ Văn Hóa Cập từng có kết giao, tuy ngăn ngủi, cũng khó tránh bị Vũ Văn Hóa Cập mua chuộc. Cho nên lần này Vũ Văn Hóa Cập đến tìm Mộng Điệp chăng qua chi là lý do, hăn đương nhiên không chỉ nông cạn như vậy".

"Hăn còn có mục đích gì?" Bùi Bội tò mò hỏi, khi đi cùng Tiêu Bố Y nàng nhìn như không gì không biết, chăng qua trước mặt Cao Sĩ Thanh, nàng lại có chút khờ dại.

"Mục đích của hăn chính là dụng ý mà ta muốn tìm ngươi" Cao Sĩ Thanh đưa tay lấy ra một cái câm nang đưa cho Bối Bồi, "Chiếu theo câm nang này mà đi làm, yêu cầu sạch sẽ gọn gàng!"

Cao Sĩ Thanh đi rồi, Bối Bồi từ trong câm nang lấy ra một tờ giấy, liếc măt nhìn qua, trên mặt có chút biến săc, xem kỹ hồi lâu rồi đem đốt đi.

Sau khi tờ giất đã hóa thành tro bụi, Bùi Bội trờ lại giường ngồi xuống nửa canh giờ, nghe được ngoài cửa sô đã báo canh ba, thì đây cửa số đi ra ngoài, biến mất trong màn đêm vô tận.

Bật mã ôn mời khách, thật ra cũng là hy hữu, khi Tiêu Bố Y có ý niệm này trong đầu, cũng không có mấy hứng thú.

Bật mã ôn đương nhiên chính là Vũ Văn Hóa Cập, Tiêu Bố Y lại nhìn thấy trong ấn tượng mà một kẻ ngu ngốc. Vũ Văn Hóa Cập trong ấn tượng của hăn rất ngu ngốc, nghe nói là hăn tự tay giết Tùy Dương đế, người như thế cũng không nên khinh thường Nhưng Vũ Văn Hóa Cập xem ra so với tưởng tượng thì tệ hơn nhiều, không khác gì mấy tên công tử chơi gà đấu chó, hăn không biết Vũ Văn Hóa Cập đang có tâm đối phó hăn, càng không biết nguy cơ đã đã tới tận mày, cho nên khi lần nừa đến Thiên Hương phường, thì mặt mày vân tươi cười vui vè.

Nhưng khi nhìn thấy Vương Nhân Cung cùng Lưu Vũ Chu đều có ờ đây, Tiêu Bố Y trong lòng chợt trầm xuống, hăn phát hiện thì ra Vũ Văn Hóa Cập như thuận miệng mời thì ra đã có chuẩn bị.

Hãn đem thương nhân, Thái Thú, Bùi phiệt cùng Lưu Vũ Chu đồng loạt mời đến. Chăng lẽ có có dụng ý sâu xa gì đây? Tiêu Bố Y đem kinh ngạc đặt ở trong lòng, băt đầu lưu tâm quan sát động tĩnh. Chăng qua hăn vốn cũng không có ngạo khí cho nên thái độ thực không có gì khác biệt.

Mọi người ngồi xuống, Tiêu Bố Y không dám ngồi ngang hàng với Vương Nhân Cung, Lưu Vũ Chu, cho nên ngồi ở trong đám thương nhân.

Vũ Văn Hóa Cập ngồi ờ chủ vị, cử chỉ không đoan chính, tính cách thật giống Bật Mã On. Hãn tuy bày tiệc mời các thương nhân, nhưng trong măt rõ ràng không xem các thương nhân ra gì, chi cười nói cùng Vương Nhân Cung và Lưu Vũ Chu.

Vương Nhân Cung vần là một thân tử bào, không biết ngày đó mặc có cời ra hay không, hay là có nhiều bộ giống nhau, trên mặt cũng không nghiêm túc, chỉ hòi về chuyện của Vũ Văn Thuật, cũng không nói gì

về chuyện chinh liêu bình loạn. Lưu Vũ Chu uống rượu thì tự rót tự uống, cũng không giống như tham gia và yến tiệc.

Các thương nhân đều cảm thấy không đáng đẽ đến, nhưng cũng không tiện trờ về, nụ cười trên mặt cũng có chút cứng ngắc.

Trên thực tế ngoại trừ thương nhân, thì hỉnh như không có ai xem đây là buôi tiệc. Vũ Văn Hóa Cập nhìn qua thấy Cao Sĩ Thanh rất ít nói chuyện, lên tiếng cười rộ, "Lão Cao, tuy ta ở đây bày tiệc mời khách, nhưng ngươi nói thế nào cũng là chủ nhân ở đây, tựa hồ cũng nên tìm mấy ca kỹ đế chúng ta thưởng thức một chút".

Cao Sĩ Thanh mim cười gật đầu, "Thiếu Khanh nói rất đúng, đế ta đi phân phó" Hãn chưa kip đứng dậy, Vũ Văn Hóa Cập đã cao giọng nói: "Không vội, không vội, ta trước tiên nói cho lão Cao ngươi một việc".

Cao Sĩ Thanh gật gật đầu, "Tất nhiên là phải nghe rồi".

"Lão Cao ngươi có biết ta vì cái gì mà không động tới thức ăn này không?" Vũ Văn Hóa Cập hòi.

"Quá nửa là không họp khâu vị của Thiếu Khanh?" Cao Sĩ Thanh hòi ngược lại.

"Thức ăn nơi này thật ra không tệ, nhưng ta từ khi ở tại Tây Kinh ăn mỹ vị xong, thì không còn hứng thú với thức ăn ở nơi khác" Vũ Văn Hóa Cập khẽ cười nói.

"Ổ?" Cao Sĩ Thanh trầm giọng nói: "Không biết Thiếu Khanh ăn là loại mỹ vị nài, đế xem ờ đây có thế chuân bị được không?"

"Lão Cao cũng biết Hộc Tư Chánh đã bị Hoàng Thượng xử tử?" Vũ Văn Hóa Cập lơ đàng nói sang chuyện khác.

Mọi người nghe được Hộc Tư Chánh bị xử tử đều yên lặng một lát, cho dù thương nhân cũng có chút bất an, Tiêu Bố Y không rõ Hộc Tư Chánh là người nào, nhưng nhận thấy Cao Sĩ Thanh săc mặt khẽ biến, cũng không rõ cho lăm.

"Hộc Tư Chánh mưu nghịch phản loạn, cấu kết ngoại bang, Thánh Thượng đến bây giờ mới xử tử hãn, thật ra đã là đại lượng khoan hồng" Cao Sĩ Thanh trả lời không kiêu không nịnh.

"Không biết lão Cao có biết Hộc Tư Chánh chết như thế nào?" Vũ Văn Hóa Cập lơ đàng liếc nhìn Tiêu Bố Y, khóe miệng lộ ra vẻ cười nhạo.

Tiêu Bố Y bất động thanh săc, cảm thấy ngạc nhiên, lại cảm thấy nguy cơ tới gần, chi là không thế thấy rõ ràng được.

Cao Sĩ Thanh khẽ cười nói: "Tại hạ chỉ là một chủ sự của Bùi Gia thương đội, một lòng buôn bán, thật ra cũng cô lậu quả văn".

Vũ Văn Hóa Cập cười ha hả, "Ngay cả lão Cao cũng đoán không ra, gia phụ đã nói với Thánh Thượng, tội của Hộc Tư Chánh, thiên địa bất dung, nhân thần đều phân nộ, nếu dùng những hỉnh phạt thông thường, tặc thần nghịch tử làm sao lấy đó làm gương? Cho nên xin phép thay đối cách trừng trị. Thánh Thượng là minh quân, đã chấp thuận đề nghị của gia phụ. Vỉ thế Thánh Thượng liền sai người đem Tư Chánh cột vào một cây cột ờ Kim Quang môn, các đại thần môi người một tên băn chết hãn".

Tất cả mọi người đều trầm mặc không nói, Tiêu Bố Y bên này lại thấy Cao Sĩ Thanh năm chặt năm tay, trong lòng khó hiếu. Bởi vì Cao Sĩ Thanh đều nói Tư Chánh phản nghịch cấu kết ngoại bang, người như thế không chết cũng là thiên lý bất dung, một khi đã như vậy, Cao Sĩ Thanh vì cái gì mà khân trương, Vũ Văn Hóa Cập đang ăn uống đột nhiên lại nói đến Hộc Tư Chánh không biết là có dụng ý gì.

Cao Sĩ Thanh nhẹ nhàng thờ ra một hơi nói: "Thì ra Hộc Tư Chánh là bị băn chết".

"Không phải, không phải" Vũ Văn Hóa Cập liên tục lắc đầu, "Nội dung sau đó còn càng phấn khích hơn. Tư Chánh bị văn võ bá quan môi người bắn một phát tên, lại vân chưa chết, Thánh Thượng liền cho người cắt thịt Hộc Tư Chánh xuống, sau đó băt đầu xẻ ra nấu, đế cho bách quan nhấm nháp. Ta may măn có ở đó, cũng ăn được mấy miếng, hương vị tuyệt vời, thật sự cũng không có nói quá".

Lâm Sĩ Trực nhìn thấy không có chuyện của mình trong đó, đang kẹp miếng thịt đặt ở trong miệng, nghe được Vũ Văn Hóa Cập nói cái gì ăn thịt người, nhịn không được nhổ ra ngoài.

Vũ Văn Hóa Cập ánh mắt phát lạnh, "Lâm chưởng quầy có gì bất màn với quyết định của Thánh Thượng sao?"

Lâm Sĩ Trực bị dọa đến đũa thiếu chút nữa là rơi xuống, cuống quít đứng lên chắp tay, "Tại hạ chưa từng có ý này, chỉ là mới đi xa về nên bị nhiêm cảm phong hàn, thân thế có chút không khỏe mà thôi".

Vũ Văn Hóa Cập khẽ cười nói: "Thì ra là như thế. Ta chỉ là đối với Thánh Thượng trung tâm tận tâm, thừa chi ý của Thánh Thượng mà ăn canh thịt của kè gian nịnh, thật sự là chuyện thiên hạ đệ nhất sung sướng".

Tiêu Bố Y thầm nghĩ trong những người vô sỉ thì ngươi đứng đầu, ngươi mờ miệng là nói người khác là gian nịnh. Ta lại thấy kẻ gian nịnh nhất chính là Vũ Văn Hóa Cập ngươi. Đương nhiên chuyên gia vô mông ngựa Vũ Văn Thuật cha của hắn nữa! Chăng qua Dương Quàng tùy ý làm ác với người khác như vậy, xem ra cũng là một bạo quân, Tiếu Lục Tử nói cái gì minh quân chăng qua cũng chỉ là lời đồn thổi. Tất cả mọi người tuy không nói gì, trong lòng cũng ghê tởm, nhưng không dám phản bác, Vũ Văn Hóa Cập kéo Thánh Thượng vào cùng, lại có người nào

dám tranh luận cùng hãn?

"Chi tiếc trong này cũng không có kẻ gian nịnh" Cao Sĩ Thanh săc mặt không thay đỏi, "Cũng làm Thiếu Khanh mất hứng".

"Phải không?" Vũ Văn Hóa Cập mặt biến lạnh "Ta lại không cho rằng như vậy".

Tất cả mọi người trong lòng đều lo sợ, cho dù là Vương Nhân Cung cùng Lưu Vũ Chu đều nhíu mày, Cao Sĩ Thanh khẽ cười nói: "Không biết Thiếu Khanh lời ấy là có ý gì?"

"Nói chuyến đi lần này, ta nghe nói Bùi Gia có một công thần?" Vũ Văn Hóa Cập lại chuyến đề tài.

Cao Sĩ Thanh liếc nhìn Tiêu Bố Y, vuốt cằm nói: "Nếu nói đệ nhất công thần lần này, đương nhiên không ai ngoài Tiêu Bố Y".

Các thương nhân nghe Cao Sĩ Thanh tự miệng thừa nhận công lao, đều không khỏi hưng phấn, thậm chí so với bàn thân được ca ngợi còn muốn cao hứng hơn. Thật sự cảm thấy Tiêu Bố

là hy vọng của mọi người.

"Ta còn nghe nói Bùi tiếu thư có ý đem Tiêu Bố Y tiến cử cho Thánh Thượng?" Vũ Văn Hóa Cập hỏi.

Cao Sĩ Thanh vần mim cười, "Bùi tiếu thư đích xác là có ý này, Thiếu Khanh tin tức thật là linh thông".

"Đối với ngươi không biết Tiêu Bố Y này có thân phận gì?" Vũ Văn Hóa Cập hỏi.

Tiêu Bố Y trong lòng phát lạnh, cảm giác được sự tình có chút không đúng. Hãn là thân phận mã phi, so với thảo dân thì đó là có tính chất phản loạn, Vũ Văn Hóa Cập tự nhiên bức người, không nói gì khác lại nói về vấn đề phàn loạn, chăng lẽ biết thân phận của mình, nhưng điều này có thế sao? Mình cùng hắn lần đầu gặp mặt, hãn sao lại biết rõ về mình như thế?

Cao Sĩ Thanh trầm ngâm rồi nói: "Thánh Thượng chọn người tại đế sử dụng, ta nghĩ Tiêu Bố

cho dù là một dân áo vải, Thánh Thượng cũng có thế tìm ra sở trường của hãn mà sử dụng".

"Nhưng nếu hăn không phải là dân áo vải thì sao?" Vũ Văn Hóa Cập từng từ một nói ra.

Cao Sĩ Thanh đột nhiên cười không nối hòi, "Thiếu Khanh rốt cuộc muốn nói cái gì?"

Vũ Văn Hóa Cập hướng lên trời chăp tay, ra ý tôn kính, "Thánh Thượng vất vả, chúng ta một khi đã nhận bông lộc của vua, đương nhiên phải cùng vua phân ưu. Ta thống hận nhất chính là kẻ khi quân phản nghịch, hận không được xẻ thịt chúng, Hộc Tư Chánh đại nghịch bất đạo, ám trợ phản nghịch Dương Huyền Cảm, sau đó lại trốn đến Triều Tiên, thông đồng ngoại quốc, Vũ Văn Hóa Cập ta ăn thịt của hăn cũng là còn nhẹ, hận không được bẻ xương hút tủy của hăn, mới không phụ sự đối đãi của Thánh Thượng".

Nghe tới ăn thịt người đã muốn buồn nôn, nay nghe được những lời vồ mông ngựa này của Vũ Văn Hóa Cập, quả thực đã đến mức tinh túy, thiếu chút nữa là đã nôn ra đất, không biết hăn rốt cuộc là có dụng ý gì, cho dù là mấy người Lâm Sĩ Trực cũng nhìn ra, Vũ Văn Hóa Cập là nhằm vào Tiêu Bố Y.

"Thiếu Khanh trung tâm, ai ai cũng biết" Cao Sĩ Thanh không mặn không nhạt nói: "Lại không biết muốn phân ưu cùng Thánh Thượng như thế nào?"

"Vì Thánh Thượng mà phân ưu đương nhiên là tìm ra kẻ gian nịnh!" Vũ Văn Hóa Cập hít sâu một hơi, đột nhiên đứng lên, chỉ tay ra, "Ta muốn nói chính là, Tiêu Bố Y này không phải là sĩ tộc đệ tử cũng không sao, nhưng hăn cũng không phải là thảo dân, mà là một mã phi! Giết người cướp hàng, không gì không làm, chuyện xấu không thế kể. Thử hỏi người như vậy, người có chút lương tri trong thiên hạ làm sao có thế buông tha, ta lần này đến đây, chính là muốn vạch trần thân phận của hăn, còn thỉnh Vương Thái Thú cùng Lưu giáo úy làm rõ".

Vũ Văn Hóa Cập thân là Thái Phó Thiếu Khanh, tuy chăng qua chi là một mã quan, nếu luận quan bậc, so với Vương Nhân Cung thì lại cao hơn. Thái Phó Thiếu Khanh Đại Tùy quan vị là tứ phâm, Vương Nhân Cung là Thái Thú chăng qua là ngũ phâm mà thôi. Nhưng lại không có thực quyền, hăn trước mặt Hoàng Đe thì có thế nói được mấy tiếng, nhưng nếu luận thực quyền, so với hai người này thì kém quá xa. Hăn có thế chỉ trích, nhưng muốn bắt người, đương nhiên cần phải Vương Nhân Cung, Lưu Vũ Chu ra tay mới được. Lời của hăn có thế xem như đinh đóng cột.

Chăng những Vương Nhân Cung cùng Lưu Vũ Chu chợt động, cho dù Cao Sĩ Thanh cũng như không ngờ tới nói: "Thiếu Khanh cứ nói đùa, Tiêu Bố Y là người khoan hậu, sao có thế như người nói được?"

Các thương nhân xôn xao, cũng không ai dám ra mặt. Cho dù là xem như là cha vợ Viên Lam cũng cau mày, biết Vũ Văn Hóa Cập tuyệt đối không tự nhiên mà đánh răm. Hăn nếu là cha vợ của Tiêu Bố Y, đương nhiên sẽ nghĩ biện pháp trợ giúp Tiêu Bố Y, nhưng hiện tại chi có thế ngồi yên xem kỳ biến.

Tiêu Bố Y không biết Vũ Văn Hóa Cập làm thế nào biết mình là mã phi, biết hăn có chuân bị mà đến, trong lòng thất kinh, nhưng trên mặt thần săc vân như thường, chăp tay nói: "Vũ Văn công tử, ta vốn là dân áo vải, an phận thủ thường, không biết công tử vì sao lại nói như vậy?"

"Ngươi tên là Bố Y thì là dân áo vải sao?" Vũ Văn Hóa Cập thần săc có chút dữ tợn, "Tiêu Bố Y, trước mặt các đại nhân ngươi còn không nhận tội. Chăng lẽ thật sự là không thấy quan tài thỉ không đô lệ sao?"

Tiêu Bố Y giờ phút này chỉ có thế kiên trì nói:"Tại hạ xuất thân nhà nông, thật không hiếu công tử nói vậy là sao?"

"Xuất thân nhà nông? Xuất thân nhà nông còn có bản lành như ngươi, vậy thì người làm nông trong thiên hạ ta đều không dám xem nhẹ" Vũ Văn Hóa Cập chuyến giận thành mim cười, nhẹ nhàng vô tay hai tiếng, "Lại Tam, đi ra đi, Tiêu Bố Y nói hăn xuất thân làm nông, xem ra cần ngươi ra nhận dạng".

Tiêu Bố Y nghe được hai chừ Lại Tam, một cổ nhiệt huyết xông lên trong đầu. Trong lòng thầm hận. Lại Tam hăn đương nhiên biết là người nào, nhưng hăn không nghĩ đến người này sẽ bán đứng mình. Mình không làm ăn với hăn, nhưng không có nghĩ đến hăn lại căt đứt đwofng lui của mình, lúc trước Lại Tam vừa đi, sơn trại ý kiến không đồng nhất, có người nói giết, có người nói không cần thiết. Bọn họ dù sao cũng xuất thân quan binh, bất đăc dĩ mới phải giết người không lưu tình. Sau đó Tiêu Đại Bằng cũng nói Lại Tam dù sao cũng là người của sơn trại, cũng có thân thích trong sơn trại, sẽ không bán đứng sơn trại, sự tỉnh cũng bò qua. Nhưng không nghĩ đến hôm nay mình lại lọt vào tay hăn.

Trong lòng lo lãng, Tiêu Bố Y đang nghĩ cách ứng đối thì một người khuôn mặt như sơn dương tươi cười đi đến trước mặt Tiêu Bố Y nói: "Thiếu đương gia, đã lâu không gặp".

Tiêu Bố Y bất động thanh săc, lạnh lùng nhìn hăn, "Huynh đài họ gì?"

Lại Tam ngân ra, vốn tưởng rằng Tiêu Bố Y sẽ bị dọa tè ra quần, hoặc đột nhiên giận dữ chi trích hãn, không nghĩ đến Tiêu Bố Y lại làm như không quen biết mình. Chiêu này càng nghĩ càng buồn cười, Lại Tam cười ha hả, chỉ vào Tiêu Bố Y nói: "Các ngươi nhìn xem có buồn cười không, hăn tên là Tiêu Bố Y, là Thiếu đương gia của một sơn trại cách đây không xa, giết người cướp hàng, không gì là không làm, cùng ta rất quen thuộc, hiện tại lại làm bộ như không biết ta".

Tiêu Bố Y cau mày, "Ngươi nói không sai, ta tên là Tiêu Bố Y, nhưng ta không phải là Thiếu đương gia gì, chi là xuất thân làm nông, hôm nay mới bắt đầu buôn bán, hoàn toàn không biết cái gì mã phi Tiêu Bố Y. Ngươi lại phi thường quen thuộc, chăng lẽ ngươi cũng là mã phi?"

Lại Tam nhìn thấy tất cả mọi người đều không cười, sự đắc ý cũng đã biến mất, Tiêu Bố Y không bị áp lực, mà áp lực kia trong một khắc toàn bộ đã chuyển qua người hăn, hăn đành phải gượng cười ha hả nói: "Ta đương nhiên không phải là mã phỉ".

"Ngươi không phải ã phỉ thì làm sao biết có mã phỉ giết người cướp hàng?" Tiêu Bố Y thản nhiên nói: "Bọn họ giết người như ma, chăng lẽ sẽ dê dàng buông tha ngươi, còn có thế hảo tâm nói cho ngươi tên tuổi của bọn họ? Ngươi cảm thấy ngươi cùng mã phi không có quan hệ sẽ có người tin ngươi sao? Ngươi nãy giờ chi bịa đặt, chăng lẽ còn trông cậy vào người khác tin lời ngươi sao?"

Tiêu Bố Y nói mấy câu này đã vãn hồi tình thế, các thương nhân đều 0 lên.

Lại Tam ngân ra, hăn đương nhiên là muốn căn Tiêu Bố Y một cái, nhưng lại không hy vọng mình liên quan vào đó, "Ta, ta..

Tiêu Bố Y hướng tới Vương Nhân Cung chăp tay nói: "Đại nhân, sự tỉnh hiện tại xem ra đã rất rõ ràng, người này tên là Lại Tam Sao, hăn quen một mã phi tên là Tiêu Bố Y, trùng họp lại giống với tên của thảo dân, có lẽ thảo dân cùng mã phi Tiêu Bố Y kia cũng có chút giống nhau, cho nên hăn lại cho rằng tại hạ chính là mã phi Tiêu Bố Y kia. Chi là người này cùng mã phi có quan hệ đó là sự thật không thế nghi ngờ, tiếu dân an phận thủ thường, thinh Vương đại nhân minh giám".

Tiêu Bố Y nói một phen, các thương nhân đều gật đầu, Viên Lam rốt cuộc đứng lên, "Vương đại nhân, Bố Y nói cũng có đạo lý, nói không chừng là có người ghen tỵ với Bố Y, nên tỉm người đi vu hãm Tiêu Bố Y".

Hãn tuy không nói rõ là ai vu hãm, nhưng ai cũng có thế biết đã chĩa mũi dùi về phía Vũ Văn Hóa Cập, không khòi khâm phục hãn lớn gan.

Vũ Văn Hóa Cập lạnh lùng liếc nhìn Viên Lam, Viên Lam trấn định tự nhiên, lại còn mim cười.

Tiêu Bố Y trong lòng thực ra cũng lo lăng, hăn dùng lời chế trụ Lại Tam, chăng qua chi là kế nhất thời. Lại Tam dù sao cũng biết vị trí của sơn trại, nếu Vũ Văn Hóa Cập bảo dân đường tới sơn trại, thì mọi chân tướng sẽ rõ ràng, hơn nửa quan binh có thế tấn công sơn trại, vậy tỏn thất sẽ thảm trọng.

Hắn kéo Lại Tam vào, không thừa nhận mình là mã phi, thật sự cũng là bất đắc dĩ, chỉ là làm chậm lại thời gian, Cao Sĩ Thanh này với mình là cùng trên một thuyền, nói không chừng sẽ trợ giúp mình một tay.

Vũ Văn Hóa Cập lại cười ha hả, "Hay cho một thảo dân, thảo dân cũng có miệng lưỡi khéop léo như vậy sao?"

Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Công tử nói lời ấy là sai rồi, thảo dân tuy không hiếu biết nhiều, nhưng cũng biết Gia Cát Không Minh cũng là dân áo vải".

Vũ Văn Hóa Cập ngân ra, không nghĩ đến Tiêu Bố Y lại ứng biến nhanh như thế, cười lạnh nói: "Tiêu Bố Y, ta không nghĩ là ngươi lại giảo hoạt như thế, đối với ngươi thật sự không cần cùng ngươi tranh biện, chỉ cần Lại Tam dân chúng ta tìm được sơn trại, sự dối trá của ngươi tự nhiên sẽ bị phá".

Tiêu Bố Y nghe được cũng cảm thấy lo lắng, lại biết bọn họ này ra, chí nghĩ một mình Lại Tam là có thế định tội cho mình được, nên cũng thấy rõ là Vũ Văn Hóa Cập này xem ra năng lực cũng có hạn.

Trên mặt nụ cười càng đậm, Tiêu Bố Y nói: "Thật ra chỉ cần tìm đến sơn trại, ta nghĩ đầu tiên có thế chứng minh Lại Tam này cùng mã phi có quan hệ chặt chẽ. Thứ hai, gặp được Tiêu Bố

kia, ta cũng có thế được giải oan".

Vũ Văn Hóa Cập nếu không nghe Lại Tam đã một mực cam đoan, nhìn thấy vẻ trầm ỏn của Tiêu Bố Y, cơ hồ nghĩ đến Lại Tam đã nói dối. Bản thân hăn còn có suy nghĩ này, người khác không cần phải nói cũng bán tín bán nghi.

Lại Tam săc mặt âm tình bất định, trong lúc nhất thời không biết phàn bác như thế nào, hăn không nghĩ đến sao khi tố Tiêu Bố Y, mình cũng đưa đầu vào, Vũ Vãn công tử này tuy đã cam đoan cho mình, nhưng mình cũng có tội, hãn có thế cứu không?

Vũ Vãn Hóa Cập thở dài một hơi, "Một khi đã như vậy chúng ta còn chờ gì nữa. Vương đại nhân, ta mong đại nhân mang ngàn tinh binh tiêu trừ sơn trại, thuận tiện chứng thực thân phận chân chính của Tiêu Bố Y. Mà ta cũng sẽ không đô oan cho lương dân, đối với người cũng hăn sẽ không muốn buông tha một tên phản nghịch!"

Vương Nhân Cung trầm ngâm không nói, thầm nghĩ tiểu tử ngươi nghĩ binh sĩ là đồ trong túi ngươi sao, biên cảnh hiện nay loạn dân tứ khởi, đi ra ngoài tiêu trừ mã phi có công lao cái răm thối gì, Tiêu Bố Y có là mã phỉ hay không có liên quan gì đến ta, môn phiệt các ngươi tranh đấu thì có ảnh hưởng gì đến ta, đang nghĩ khoái thác như thế nào, đột nhiên phát hiện dị trạng quanh mình, đột nhiên ngâng đầu, cũng sửng sờ ngây ra tại chô.

Tiêu Bố Y vần không đế ý tới Lại Tam, lấy vẻ mặt khinh miệt mà không thèm nhìn, nhưng khi lơ đàng lướt qua mặt Lại Tam, trong măt lại hiện lên vẻ kinh ngạc! Săc mặt Lại Tam đã đã chuyến tím xanh, nhưng bản thân hãn lại không hay biết.

Lại Tam đang lúc suy tính thiệt hơn, phát hiện tất cả mọi người đang nhìn về phía mình, trong lúc nhất thời không biết tại sao liền hòi: "Các ngươi..

Mọi người đều đứng lên, gan lớn thì tiến lên, nhát gan thì lui về phía sau, Lại Tam trong lòng kinh hoàng, vôi la lên: "Ta..." Hãn lời còn chưa dứt, đột nhiên ôm lấy yết hầu, sắc mặt trở thành tím đen.

Giờ khăc này, săc mặt của hăn từ xanh biến tím, từ tím biến đen, phi thường khủng bố, yết hầu ọc ọc rung động, một tay lại càng ôm chặt, giống như muốn tự bóp chết mình vậy.

Tiêu Bố Y tuy gan lớn, cũng kinh ngạc không biết Lại Tam sao lại đột nhiên biến thành bộ dáng này, không khòi lui ra phía sau hai bước.

Rồi đột nhiên Lại Tam gầm lên một tiếng, phun ra một ngụm máu đen, người giống như say rượu loạng choạng hai bước, suy sụp ngã xuống đất, tay chân run rây hai cái rồi cứ thế mà chết đi.

Nhìn thấy Lại Tam trúng độc, Tiêu Bố Y trong lòng chợt động, nhanh chóng liếc nhìn ra bốn phía, phát hiện Bối Bồi ngồi ở xa xa, uống miếng nước trà, khi các thương nhân đều ồn ào hôn loạn thì hăn đã xoay người rời đi!

Tiêu Bố Y giật mình hiếu ra, Bối Bồi thấy Lại Tam độc chết rời đi, xem ra độc là do Bối Bồi hạ! Bối Bồi dùng độc xuất quỷ nhập thần, nhưng hãn hạ độc khi nào, mà làm thế nào biết Lại Tam muốn vạch trần mình?

Tiêu Bố Y có chút hoảng hốt, Vũ Văn Hóa Cập cũng lớn tiếng quát: "Tiêu Bố Y, ngươi độc chết Lại Tam".

Vũ Vãn Hóa Cập một tiếng quát chói tai, Tiêu Bố Y trấn tĩnh lại. Hãn không sợ chó sủa càn, chi sợ sói âm độc tàn nhân, Vũ Vãn Hóa Cập càng tức giận, hãn ngược lại càng có thế an tâm.

"Vũ Vãn công tử nói lời ấy là sao?"

"Ngươi cách Lại Tam gần nhất, hăn đột nhiên bị độc chết, chăng lẽ không phải ngươi chột dạ giết người diệt khâu?" Vũ Vãn Hóa Cập trong lòng thầm hận, hăn lập mưu đã lâu, chi nghĩ đến lần này sẽ đem Tiêu Bố Y đánh vào mười tám tầng địa ngục lâm vào vạn kiếp bất phục, không có nghĩ đến Tiêu Bố Y lại rất thông minh đã che măt được mọi người. Lại còn nói Lại Tam là mã phi, làm cho mọi người đem sự chú ý sang tự hòi Lại Tam có nói dối hay không, lấy nhẹ né nặng, lại đem thân phận bàn thân hạ nhẹ xuống, mà Lại Tam này đã chết, Vũ Vãn Hóa Cập hăn bày ra, nhưng lại không biết sơn trại ở nơi nào!

"Vũ Vãn công tử cách Lại Tam cũng gần, hơn nửa hăn vốn là người của ngươi, ta chi sợ..." Tiêu Bố Y muốn nói lại thôi, nhưng hàm nghĩa trong ngôn từ ai cũng rõ ràng, hãn muốn nói là Vũ Vãn Hóa Cập độc chết Lại Tam!

Hơi ho khan một chút, Tiêu Bố Y lại nói: "Neu ta thực sự có thủ đoạn độc sát Lại Tam một cách vô hình, ta nghĩ cũng không ai dám đứng gần ta trong khoảng cách vài thước".

Vũ Văn Hóa Cập bị dọa nhảy dựng, không khỏi lui ra phía sau hai bước, nhìn thấy ý cười trên mặt Tiêu Bố Y, hận không thể bóp chết hắn.

Tiêu Bố Y trong lòng thở dài, thầm nghĩ Vũ Văn Hóa Cập xem ra cũng là bình thường, kém ra những gì mà mình nghe nói ở ngàn năm sau, không biết khuyến phụ thỉ khó mà có hổ tử, con của hắn Vũ Văn Thành Đô sẽ là dạng người gì đây? Chăng qua trước mắt cũng phải cân thận đề phòng vạn nhất, Lại Tam đã chết, sơn trại cũng phải chuyển vị trí, bằng không đế cho người ta bứng cả hang ổ, thì còn nói tới phát triển gì nữa.

"Thánh chi đến" Bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng hô. Mọi người nhất thời xao động, tạm thời quên đi chuyện Lại Tam chết, đều không hiểu Thánh Chi sao lại đến Thiên Hương phường. Suy nghĩ lại, Thánh Thượng tùy tâm sở dục, làm chuyện gì cũng đều theo ý thích mà làm.

Ngoài cửa có ba người đi tới, hai hộ vệ, một là Thông sự xá nhân nâng cao Thánh Chi đi vào, Vũ Văn Hóa Cập đi tới vài bước, "Hoàng xá nhân..

Thông sự xá nhân họ Hoàng này nhìn thấy Vũ Văn Hóa Cập có chút ngoài ý muốn nói: "Thì ra Thiếu Khanh cũng ở nơi này".

Vũ Văn Hóa Cập tạm thời quên đi Tiêu Bố Y, hoặc nói trước mắt cũng không biết làm thế nào đối phó với Tiêu Bố Y. vốn tưởng rằng Thánh Thượng ban chỉ cho mình, nghe nói như thế trong lòng cũng nguội lạnh đi, cũng muốn biết Thánh Thượng vì cái gì mà ban chi đến Thiên Hương phường.

Hoàng xá nhân trông thấy Cao Sĩ Thanh, vầy vầy tay bảo hắn đi tới, "Ta nghe nói nơi này có người tên là Tiêu Bố Y?"

Cao Sĩ Thanh gật đầu, Vũ Văn Hóa Cập hai mắt như bốc lửa, trái tim lại như ở trong băng vậy, chăng lẽ Thánh Thượng truyền cho Tiêu Bố Y, Bùi Minh Thúy sao lại có hành động nhanh như vậy?

"Tiêu Bố Y tiếp chỉ" Hoàng xá nhân cao giọng hô.

Tiêu Bố Y khi nghe được Hoàng xá nhân hòi tới cũng giật mình nhảy dựng, khi nghe được hăn cao giọng hô tên mình, nhìn thấy vẻ mặt hôm mộ, ghen tị, hưng phấn, vui sướng không đồng nhất của mọi người, cho dù Vương Nhân Cung cùng Lưu Vũ Chu vẻ mặt cũng đều khác thường, ánh măt nhìn hăn đã không giống trước, không khỏi cũng có chút hoảng hốt.

Dương Quảng muốn nói chuyện với hăn, cái này thật sự là khó có thế tưởng tượng!

Mọi người lui ra phía sau, chia làm hai bên, Tiêu Bố Y đi đến trước mặt Hoàng xá nhân, y theo như trong phim ảnh mà quv xuống khấu đầu, trầm giọng nói: "Tiêu Bố Y tiếp chi".

Đây là một loại lực lượng vô danh, cũng là một loại lực lượng làm cho người ta rung động, thúc động hăn không tự chủ được mà đi tới trước.

Hoàng xá nhân cũng cao giọng tuyên chỉ, "Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đe chiếu viết, Tiêu Bố Y nối danh tại Phó cốt, làm rạng rờ quốc uy, đặc biệt cho phép đi đến Đông Đô gặp mặt, tức khăc khởi hành, không được sai sót, khâm thừ".

Tiêu Bố Y ngân ra, không nghĩ đến chỉ ý của Dương Quảng lại đơn giản đến thế, thấy Hoàng xá nhân đang nhìn mình, gật đầu ý bảo đứng dậy tiếp chi, trầm giọng nói: "Tiêu Bố Y tiếp chi".

Cầm Thánh chi nơi tay, cho dù là Tiêu Bố Y trầm ổn hơn người, trong lúc nhất thời cũng hào khí bộc phát, trong lòng thầm nghĩ, vô luận Dương Quảng như thế nào, mình rốt cuộc cũng được thấy, lại thoáng nhìn ánh măt ghi hận của Vũ Văn Hóa Cập, Tiêu Bố Y trong lòng không có sợ hãi, chỉ nghĩ đến, Đông Đô, ta đến đây, Vũ Văn Hóa Cập, Lương Tử Huyền, không cần gấp, xem ra chúng ta cũng sẽ có ngày gặp mặt tính số!

109. Chương 109: Mới Tới Đông Đô

Đông Đô Lạc Dương, thiên cò danh đô. Lạc Thủv trôi qua, ngàv đêm không dừng.

Tiêu Bố Y đối mặt Lạc Thủy, nghe tiếng người lui tới, theo dòng nước không thôi. Hắn nhìn Lạc Thủv, có chút ít trầm tư, nhưng đa phần là thư thái, chi là trong măt lại có vè mất mát, khóe miệng như cười như không.

Hắn so với trước kia đã thay đổi rất nhiều, nếu nói là tôi luyện đã làm cho hắn them rất nhiều kinh nghiệm sinh tồn, vậy Dịch Cân kinh đã vô thanh vô tức thay đòi khí chất cùng thần thái của hắn.

Hắn vốn là giáo viên dạy cười ngựa, cho dù có tiền, nhưng ra vào những nơi xa hoa, rất nhiều lúc cũng không thấy quen, lại lọt vào ngàn năm trước nhập vào than thé Thiếu đương gia này, tuy vị trí cũng không cao, nhưng dù sao kiến thức cũng không quên. May mãn chính là, thân thé này cũng không tệ, thậm chí có thé nói là mỹ nam tử, chăng qua từ xưa hồng nhan bạc mệnh, hãn tuy là nam nhẫn, quá mức đẹp trai có thé xem như là may mãn hay không, thì cũng khó nói.

Hắn tới Lạc Thủv, tuy là áo vải, nhưng rất sạch sẽ, ta áo tung bay, thần thái bav bòng, cũng không biết đã hấp dân bao nhiêu ánh măt tò mò của du khách, thương nhân người Hồ mũi cao, các thuvền nương xinh đẹp, các cô gái ngâv thơ, còn có không ít các vãn sĩ hào tình bộc phát, các kiếm khách.

Tiêu Bố Y thực không đé ý tới những ánh mắt này, chi nghĩ tới những chuvện gần đâv, suv nghĩ sau nàv sẽ làm như thế nào.

Chuyến ra quan ngoại có thé nói là vào sinh ra tử, sau khi trở về hắn tuy không rõ toàn bộ những gì đã trải qua, lại biết Lương Tử Huvền, Lưu Vãn Tĩnh là hai mấu chốt lớn, nhưng hăn năm mơ cũng không nghĩ đến, vô hình trung đã đăc tội với Bật Mã On Vũ Văn Hóa Cập. Đương nhiên cái tên Bật Mã Ôn này là do Tiêu Bố Y gán cho Vũ Văn Hóa Cập, cũng không có người thứ hai biết được.

Cũng mav khi Vũ Văn Hóa Cập muốn dồn hắn vào chồ chết, hắn vẫn bảo trì bình tĩnh, kéo dài thời gian. Lại Tam bị Bối Bồi độc chết, sơn trại chuvén nguy thành an. Tuy trên đời không có an toàn tuyệt đối, Tiêu Bố Y cũng biết với tính cách của Vũ Văn Hóa Cập sẽ không đi tìm từng đinh núi một đé tìm mã phi đé vạch trần hãn, nhưng Tiêu Bố Y trong long vân cảm thấv chi tự bảo vệ bản thán có đôi khi cũng không phải là lựa chọn tốt nhất, trừ khi hãn thực xuất gia làm hòa thượng, quy án núi rừng, băng không cho dù làm ăn cũng phải đề phòng vô cùng vô tận, không thé biết sẽ bị ám toán lúc nào. Hăn lúc trước chi nghĩ dựa vào Bùi phiệt, đé làm ra một phen sự nghiệp, nhưng hãn sau khi dựa vào Bùi phiệt mới phát hiện, càng nhiều phiệt môn đã biến thành kẻ địch của hãn!

Thánh chi vừa đến, làm cho hắn phải tức khắc khởi hành, Tiêu Bố Y không thể không theo. Tuv nhiên hãn vô tình được tứ khoa cử nhân, lại càng không muốn ôm đùi Dương Quảng. Chi sợ] [en lúc đó mà cùng hăn đi tìm chết, nhưng Thiên Vương lao tư muốn thấv mặt ngươi, ngươi muốn buôn bán ngựa thì phải ngoan ngoãn đi gặp một lần cho tốt. Thánh Thượng bảo hãn lập tức lên đường, Bật Mã On cũng không dám ngăn trở, trông thấy ánh măt ghi hận của Vũ Văn Hóa Cập, Tiêu Bố Y mim cười mà nội tàm lại cảnh giác.

Các thương nhân cũng chúc mừn, không dám ngăn cản hành trình của Tiêu Bố Y, đã sớm chuán bị cho hăn tiền lộ phí. vốn dựa theo kế hoạch của bọn họ, sau khi trở về, sẽ mời Tiêu Bố

đi chơi một vòng đé tăng them cảm tình, Viên Lam thì muốn Tiêu Bố Y sớm đi Nhừ Nam, trên biéu hiện là đi du lịch, nhưng mục đích chính là đé xem măt con gái Viên Xảo He của hăn.

Chi là kế hoạch không thể thay đổi nhanh bằng biến hóa, như lúc trước tại Phó cốt vậy, Thánh Thượng tìm đến, thì ai mà dám trì hoàn, cũng mav các thương nhân ở tại Đông Đô đều có sản nghiệp của mình, chi mời đến lúc đó sẽ gặp mặt.

Tiêu Bố Y biết có tiền thì vần tốt hơn, nhưng không nghĩ đến lại có ngày mình sẽ không thiếu tiền.

Các thương nhân chuàn bị cho Tiêu Bố Y đến mức muốn đi du lịch thế giới cũng có thừa. Các thương nhân khi cấp cho Tiêu Bố, cũng không quên thay Tiêu Bố Y tiếp đãi Hoàng xá nhân.

Hoàng xá nhân tên là Hoàng Phó Giang, vốn nghĩ rằng đi chuvển này cũng không có gì béo bở, không nghĩ đến lại có nhiều ích lợi như vậy, tuy không nói là đối với Tiêu Bố Y thêm phần kính trọng, thì thái độ đối

với hăn cũng tốt hơn rất nhiều.

Hoàng Phó Giang chăng qua chi là một thông sự xá nhân, trong Triều đình địa vị cũng không tính là cao. Đại Tùy tam tinh lục bộ, tam tinh là chỉ Thượng Thư, Nội Sử tinh, Môn hạ tam tinh, thống quản Đại Tùv ngàn vạn sự vụ. Thông sự xá nhân thuộc Nội Sử tỉnh, nhân số không ít, chủ yếu quản lý các thủ tục thông báo, quvền lợi không lớn, nhưng tin tức thì lại không ít.

Tiêu Bố Y cùng hắn một đường Nam hạ, cũng không tận lực nịnh nọt, nhưng tiêu tiền cũng hào phóng, Hoàng Phó Giang biết Tiêu Bố Y là do Bùi phiệt đề cử, lại được các thương nhân xem trọng, vốn cảm thấy hăn là một dán áo vải, không đáng kết giao, nhưng thấv hăn cũng hào sảng, thì suv nghĩ nói không chừng hăn cũng sẽ có ngày hóa rồng, cho nên từ từ cũng cùng hăn xưng h h gọi đệ.

Hai người cùng hai hộ vệ xuất phát từ Mã ấp, theo đường thủy Nam hạ, qua Lâu Phiền, Thái Nguvên, Tấn Dương, Xuvên Tước Thử Cốc, một đường thăng tới Hoàng Hà. Tại nơi sơn thanh thủv tú này, phong cảnh tú lệ, thì hài côt của binh sĩ nghĩa quán hôn loạn giao chiến ván còn sót lại, còn có dấu vết của áo giáp rơi vãi dưới nước, làm cho người ta không khỏi vạn phần cảm khái.

Tiêu Bố Y tiêu tiền cũng không tiếc, Hoàng Phó Giang cảm thấy Tiêu Bố Y có thể dạy được, nên cũng nói với hăn một ít quy củ trong cung, đé hăn chú ý, Tiêu Bố Y tự nhiên cũng vâng dạ, ghi nhớ trong lòng, biết nói không chừng cũng có lúc dùng tới. Đen khi Hoàng Phó Giang nói tận hứng, một đường đi tới, phong cảnh vô hạn, cũng cảm thấv lần tuvên tấu nàv cũng là lần thích V nhất trong những năm gần đây.

Chi là Hoàng Phó Giang thích ý thì có thích ý, nhưng cũng không dám chậm trễ, dịch trạm trên đường chăng qua chi nghi tạm, đi cũng không mệt mòi, Hoàng Phó Giang đã quen kiéu đi này, Tiêu Bố Y tu luyện Dịch Cân kinh thể chất cũng cường tráng, đều không biết vất vả.

Lạc Dương khí thế hoành tráng làm cho Tiêu Bố Y thấv qua cũng phải tán thường, loại khí thế nàv vào thời đương đại của hăn cũng không thế thấy được.

Phía Tây Cưỡng sơn, Khuvét môn sơn liên miên không dứt, Lạc Thủy từ tây nam mà đến, xuvên qua cò đô, sườn Đông có núi che, nguv nga bao la, phía Nam diện là Y Khuvết sơn cùng Hương sơn đối lập với nhau, ở trong địa thế núi non sông nước đó là một tòa thành lớn hùng vĩ, đó là Đông Đô Lạc Dương!

Tiêu Bố Y cùng Hoàng Phó Giang Nam hạ đến Bắc môn Đông Đô, từ Tây Trừ môn mà vào, tại Ngọc Kẽ phường ven bỡ Lạc Thủv tìm khách điếm ở lại. Khách điếm tên là Cao Thăng khách điếm, cũng có ý nghĩa là thuận lợi, Tiêu Bố Y không biết tại Ngọc Kê phường thì Cao Thăng sẽ biến thành dạng gà gì đâv, chăng lẽ là Phượng Hoàng, trong lòng cũng buồn cười.

Hoàng Phó Giang cùng hắn giao tình đã không tệ, ít nhất là trên biểu hiện là như thế. Hồi cung truvền chi, không bao lâu đã phản hồi, nói cho Tiêu Bố Y một tin tức ngoài ý muốn, Thánh Thượng còn chưa tới Đông Đô.

Tiêu Bố Y nghe được thiếu chút nữa là ngất đi. Lúc nàv mới hiéu được đạo lý cái gì gọi là Hoàng Thượng không vội, thái giám đã gấp, chăng qua Hoàng Phó Giang cũng không phải là thái giám.

Thái giám. Đương nhiên mấv cái này chi có thé nói trong bụng. Tiêu Bố Y lập tức muốn hỏi nguvên nhân.

Hoàng Phó Giang cũng quen thuộc, an ủi Tiêu Bố Y nói Thánh Thượng sớm muộn gì cũng đến, bão hăn cứ an tâm mà chờ đợi. Tiêu Bố Y lúc nàv mới biết được, thì ra Thánh Thượng sau khi chinh phạt Triều Tiên, vốn vàn ờ tại Đông Đô, sau vì đi tế cáo Thái miếu, nên mới đi Tây Kinh. Nhưng Thánh Thượng dù sao vân thích ở tại Đông Đô đé xử lý sự vụ, sớm muộn gì cũng sẽ trở về. Thánh Thượng một khi đã bảo Tiêu Bố Y ở tại Đông Đô đợi, tự nhiên sẽ ờ tại Tây Kinh không lâu, hắn hiểu được tâm ý Thánh Thượng, cho nên bảo Tiêu Bố Y cứ yên tâm.

Hoàng Phó Giang nói cũng giống như khâu lệnh, Tiêu Bố Y nhiều ít cũng hiéu được, ngoại trừ chờ đợi ra thì cũng không còn phương pháp gì khác. Cũng mav hăn cũng có tính nhàn nại, có thé chờ đợi, chăng qua cũng không cần ở tại khách điếm chờ đợi, Hoàng xá nhân nói cho hắn chi cần Thánh Thượng đi tới Đông Đô, hắn sẽ lập tức thông báo cho Tiêu Bố Y. Đến lúc đó lại ở tại khách điếm đợi Thánh Thượng tuyên triệu là được, cho nên những ngàv này, hăn có thể đi dạo chơi tại Đông Đô.

Tiêu Bố Y vì thế mỗi ngày ngoại trừ tập luyện Dịch Cân kinh, cũng không có việc gì nên cũng ra ngoài. Hộc Tư Chánh đã chết, nhưng không nghĩ đến lại có quan hệ đến hăn. Tiêu Bố

đã biết, Hộc Tư Chánh vốn là Binh bộ Thị lang, vào lúc Dương Quảng lần thứ hai chinh phạt Triều Tiên đã cấu kết Dương Huyền Cảm tạo biến, làm cho đại nghiệp thảo phạt Triều Tiên của Dương Quảng sắp thành lại bại, bảo sao Dương Quảng không tức giận.

Dương Huyền Cảm bị trảm, ngav cả quyền thần Dương Tố đã chết cũng bị lấy xương đốt thành tro bụi, Hộc Tư Chánh này cố tình trốn sang Triều Tiên. Năm nay Thánh Thượng lại tấn công Triều Tiên, Triều Tiên tuy không bại, nhưng cũng giảo hoạt dị thường, chủ động thinh hàng, đem Hộc Tư Chánh đuòi về, Dương Quảng đem Hộc Tư Chánh cột vào Kim Quang môn để quần thần bắn chết, lại lấy thịt cho đại thần ăn, một mặt có thể là tàn nhẫn, mặt khác cũng là do hãn cực kv thống hận.

Chi là Hộc Tư Chánh này khi còn sống thì không có gì, sau khi chết lại liên quan đến không ít đại thần, Tiêu Bố Y không nghĩ đến mình cũng bởi vì hăn mà có liên quan, thầm lăc đầu.

Đứng ở bờ Lạc Thủy, thấy thuyền tới thuyền vàng, cũng náo nhiệt. Đột nhiên một thanh âm thanh thúy vang lên cách đó không xa, "Khách quan có ngồi thuyền không?"

Tiêu Bố Y quay đầu nhìn lại thì thấy một thuyền nương đang cười nhìn mình, không khòi ngẩn ngơ.

Thuyền nương không lớn, chừng mười lăm mười sáu tuổi, săn con ống quần, lộ ra hai băp chân như ngọc, đế chân trần, ngón chân thon thả, mùa đông năm nay tuy không quá lạnh, nhưng Đông Đô vân có chút lạnh lẽo, nhưng nàng ta xem ra vân tràn đầy sinh khí, không chút rét lạnh.

"Khách quan, có muốn đi thuyền không?" Thuyền nương đôi măt có vẻ chờ mong, lại hòi một câu, có lẽ cảm thấy bộ dáng ngơ ngác của Tiêu Bố Y đáng yêu, nụ cười càng đậm.

Tiêu Bố Y lúc này mới phục hồi tinh thần lại, lăc lắc đầu nói: "Không cần".

Hăn biết Đông Đô đường thủy tiện lợi, có Lạc Thủy, Cốc thủy cùng Y thủy [tam đại] [tự nhiên] thủy hệ [rót vào] thành trunba dòng nước tự nhiên chảy vào trong thành, hơn nửa Triều đình lại lấy Lạc Thủy làm cơ sở xây dựng rất nhiều con đường, vô luận giao thông vận chuyển đều rất thuận lợi, trong thành có phường, trong phường có sông, sông tương thông với nhau, dọc ngang liền mạch. Vận chuyển đường sông rất thuận tiện, có người đến Đông Đô, sẽ không cưòi ngựa, mà đi thuyền du lịch ngăm cảnh đẹp trong thành, thuyền nương cũng vì vậy mà kiếm sống, dân đường cho khách thương đẽ sinh sống qua ngày.

Thuyền nương không ít, nhưng thuyền nương xinh đẹp như trước măt thì Tiêu Bố Y thật ra cũng hiếm thấy, nhìn thấy trong măt nàng ta có sự thất vọng, trong tâm cũng không đành lòng, nghĩ đến mình cũng không có chuyện gì làm, lại phất tay nói: "Ta đang muốn đi du lịch Đông Đô, không biết trong này có cảnh săc nào đáng xem không?"

Thuyền nương cưòi rộ lên, "Khách quan chăng lẽ là lần đầu đi Đông Đô?"

"Cũng không tính là lần đầu" Tiêu Bố Y thầm nghĩ ngàn năm sau đã đến đây rồi, không biết có tính hay không, cũng không biết là có giống nhau hay không?

"Chi phí đi thuyền tính sao?"

Thuyền nương ngân ra, Tiêu Bố Y thầm nghĩ mình dùng ngôn ngừ hiện đại có vẻ không xong, "Ý ta hòi, ngồi thuyền tốn bao nhiêu tiền?"

Thuyền nương khẽ cưòi nói: "Xem lộ trình mà tính, cũng có thế tính canh giờ, chăng qua đi nửa ngày cũng chi ba mươi văn".

Tiêu Bố Y gật gật đầu, cảm giác giá cả họp lý liền nhảy lên, phát hiện thuyền không tính là lớn, trên thuyền còn có cái lò đất đang nấu cái gì đó, mùi hương xông lên mũi. Trên thuyền còn có một đứa nhò, ngồi ờ trong khoang thuyền, mặt mày sạch sẽ, chăng qua quần áo lại dơ bân.

đứa nhò ánh măt đảo qua trên người Tiêu Bố, rồi lại nhìn sang cái nồi, ánh măt thèm thuồng.

Nhìn thấy ánh măt thoáng nghi hoặc của Tiêu Bố Y, thuyền nương có chút áy náy nói: "Khách quan, đây là tiếu đệ, ta vân dân theo nó xuống thuyền, nếu khách quan không thích, ta có thế cho nó lên bờ đợi..."

Nhìn thấy trong khoang thuyền không lớn còn có chăn nệm. Tiêu Bố Y đã hiểu hai tỷ đệ này sống nương tựa vào nhau, lấy thuyền làm phương tiện sinh sống, đối với bọn họ cũng có sự đồng tình.

"Không sao" Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Ta chi tùy ý đi thôi, thêm một người cũng náo nhiệt".

Thuyền nương mừng rờ, cảm ơn Tiêu Bố Y rồi đây thuyền đi, chỉ vài cái thuyền đã xuôi dùng rời khỏi bờ.

"Tỷ tỷ, có thế ăn cơm chưa?" Tiểu hài tử không đế ý tới Tiêu Bố Y, chỉ giương măt nhìn cái nồi.

Thuyền nương gật đầu, "Được rồi, tiểu đệ, em lấy đi, coi chừng nóng" Rồi quay đầu nhìn về phía Tiêu Bố Y nói: "Khách quan, người có đói không? Trong này có mấy củ khoia ăn đờ đói, không tính tiền".

Tiêu Bố Y nhìn thấy đứa nhỏ đã gấp rút xốc cái nồi lên, thấy trong nhừng củ khoai trong nồi gầy ốm như đứa nhỏ vậy, mim cười lắc đầu, "Ta không đói, các người cứ ăn đi. Cô nương họ gì?"

Hăn cũng không phải là tìm chuyện đế nói, mà chi là thuận miệng hòi thôi, không có chú ý tới vẻ mặt do dự của thuyền nương, "Khách quan có thế gọi tôi là Tiểu Uyển".

"Ố" Tiêu Bố Y cũng không hòi tới nừa, nhìn cảnh đẹp hai bên bờ sông lại hòi: "Chúng ta đi đâu đây?"

"Chúng ta có thé từ nơi này xuôi dòng đến Thông Viền thị, nơi đó thương khách như mây, rất là náo nhiệt" Thuyền nương đề nghị: "Sau đó chúng ta lại đến Lâm Đức cùng Thì Phường, nơi đó cao quan như mây, dinh thự cũng rất đẹp, xem như là danh nhân phường của Đông Đô, khách quan có thể xem".

Tiêu Bố Y chỉ gật đầu, "Như thế là tốt nhất".

Các cô gái nghèo tự nhiên hâm mộ cao quan cùng trạch viện, thoạt nhìn Tiểu Uyển cũng giống vậy, Tiêu Bố Y cũng không quá đẽ ý.

Tiểu Uyển chèo thuyền tuy không có lực, nhưng chiếc thuyền vẫn xuôi dòng, nên cũng có phần mau lẹ. Trên mặt nước loại thuyền nhỏ này cùng thuyền câu cá rất nhiều, lui tới tấp nập.

Tiêu Bố Y sớm đã hòi thăm ông chủ khách điếm rõ ràng, biết Thông Viền thị là thị tập (khu chợ) mang tính chất địa phương, Đông Đô tam thị, bao gồm nam băc tây, Thông viên thị chính là băc thị của Đông Đô, buôn bán sầm uất, khách thương thiên hạ như mây, đang muốn hòi thăm thì thuyền nương đã nói.

Thuyền đi không xa, Tiêu Bố Y nhìn thấy cảnh đẹp hai bên bờ sông, đang vui vẻ thoải mái đột nhiên nghe một tiếng ngựa hí truyền đến, như là rồng ngâm, Tiêu Bố Y tim đập mạnh, đột nhiên đứng lên quát: "Dừng lại một chút".

Tiểu Uyển bị dọa nhảy dựng, dùng sức kéo chèo dừng thuyền lại, "Khách quan có chuyện gì?"

Tiêu Bố Y không nói, chi quav đầu nhìn lại trên đường, chỉ thấy một con ngựa tuyệt trần, trăng như tuyết, chạy như rồng bay, đang xông tới hướng này.

Tiêu Bố Y trên mặt biến săc, thất thanh nói: "Sao lại là Nguyệt Quang?"

Ngựa tuyệt đối chính là Nguyệt Quang không thế nghi ngờ, Tiêu Bố Y tuy ở trên thuyền, chỉ nghe tiếng ngựa hí cũng đã có năm phần hoài nghi, vừa nhìn thấy ngựa phi tới, đã khăng định là Nguyệt Quang, bởi vì toàn thiên hạ cũng không có thớt ngựa thứ hai có thế có tư thế chạy đẹp đến như thế.

Nguyệt Quang như đang toàn lực chạy, cũng như luồng ánh sáng tràn tới, ngồi ờ trên lại là một người mặc đồ như bốc lửa.

Tiêu Bố Y vốn tưởng rằng người đến là cầu Nhiêm Khách, nhưng nhìn qua lại phát hiện không đúng, lại là một nừ nhân, hơn nừa là một nừ nhân như ngọn lửa vậy.

Tiêu Bố Y cảm thấy giật mình, hăn đem Nguyệt Quang tặng cho cầu Nhiêm Khách, với bàn lĩnh của Cầu Nhiêm Khách, con ngựa này làm sao lại rơi vào tay người khác?

Không chờ hăn suy nghĩ nhiều, Nguyệt Quang đã chạy tới bên bờ, những người đi đường đều né tránh, tìm góc khuất đế tránh.

Tiêu Bố Y còn đang suy nghĩ, thế chạy của Nguyệt Quang vẫn không ngừng, giống như muốn nhảy xuống nước tự sát vậy, Tiêu Bố Y vội huýt lên một tiếng thanh thúy, đó là âm thanh khống chế ngựa của hăn.

Tiếng huýt của hăn là chủ nhân của Nguyệt Quang, ngựa tuy giao cho cầu Nhiêm Khách, nhưng vân tự tin có thế khống chế được Nguyệt Quang.

Nhưng không nghĩ đến Nguyệt Quang khi nghe được tiếng huýt của hăn, lại lăng không nhảy lên, bốn vó bay lên không, hướng tới chiếc thuyền mà nhảy tới.

Uyến Nhi kinh hãi thất sắc, biết con ngựa này mà nhảy lên thuyền, thuyền nếu không lật thỉ tuyệt đối là không có thiên lý. Cho dù Tiêu Bố Y không có ra lệnh, Uyến Nhi vân vận lực chống chèo để đẩy thuyền ra xa.

Tiêu Bố Y thầm kêu không ổn, cũng không hiếu Nguyệt Quang vì cái gì mà giống nhau nối điến lên vậy, chăng lẽ cũng như Thanh Tiêu lúc trước, bị người hạ thuốc?

Không chờ hãn có phản ứng gì, nừ nhân trên lưng ngựa đã ngã xuốgn nước, ngoài miệng cũng không được ân cần thăm hòi thân bằng quyến thuộc của Nguyệt Quang, còn nói cái gì ngươi còn không bằng cái lô đít của đại gia.

Tiêu Bố Y không nghĩ đến nừ nhân nàv lại có thế măng ra những lời thô tục như thế, vừa kinh ngạc lại vừa buồn cười, Nguyệt Quang xông tới hãn cũng không thế ngăn lại, nếu là kẻ địch đánh tới, hăn có lẽ sẽ không chút do dự mà tìm cách giết chết tại trận, nhưng đây là bằng hừu của hãn, đây là ngựa mà hăn yêu mến, hăn không có khí lực ngàn cân, muốn tiếp lấy cũng là bất

'Ầm' một tiếng, nừ nhân hồng y đã rơi xuống nước, hô to gọi nhò, cũng không ân cần thăm hòi cha mẹ Nguyệt Quang nừa mà là hô cứu mạng. Còn Nguyệt Quang sau đó cũng rơi xuống nước, khoảng cách của nó nhảy cũng vượt xa ngựa thường, chăng qua thuyền đã đến giừa dòng, lại xuôi dòng, hơn nừa còn có Uyến Nhi chèo phụ, khoảng cách đã khá xa, cho nên nó cũng không nhảy tới được thuyền, mà chí kém vài thước mà rơi xuống nước.

Nó nếu nhảy đến thuyền thì thật ra cũng là chuyện tốt. Nhưng cả thân thế của nó lại rơi xuống nước, làm cho sóng nối ngập trời. Uyến Nhi đang chăm chú thèo thuyền ra càng xa càng tốt, đang ra sức không đề phòng thì một cơn sóng đã ập tới, chỉ kịp kêu 'ai ui' một tiếng, chiếc thuyền đã bị lật úp.

Uyến Nhi chi cảm thấy trước măt tối sầm, hoảng sợ hô lên: "Tiếu đệ!"

Cuộc sống của nàng là trên mặt nước, thuvền lật đương nhiên không sợ, nhưng đệ đệ còn nhỏ, làm sao mà chống đờ được dòng chảy của Lạc Thủv nàv?

Tiêu Bố Y một khắc khi Nguyệt Quang rơi xuống nước đã biết không ồn, không đợi thuyền đã đã lãng không nhảv lên chụp lấv đứa nhỏ. Uyén Nhi chuyên tàm chèo, hăn lại biết đứa nhò rất dê rơi xuống nước, vừa đưa tav ra thì thuvền chao đảo, Tiêu Bố Y chụp không trúng, tiếu đệ đã rơi xuống nước, trong giâv lát đã bị nước sông nhận chìm. Tiêu Bố Y ứng biến rất mau, tav phải chụp không trúng, tav trái đã quờ ra băt lấv dâv thừng của thuvền, vận lực vung ra.

'Bùnr một tiếng, Tiêu Bố Y cũng đã rơi xuống nước, chi cảm thấv nước sông lạnh tới tận xương tủy. Lại Thành' một tiếng, mạn thuvền đã đụng vào sau lưng hăn, Tiêu Bố Y vận kình trụ vừng, chi cảm thấy trên tay trầm xuống, trong lòng vui vè, biết đã chụp được đứa nhỏ. Mượn mạn thuyền đé vận lực, hãn búng lên dùng sức thu dây thừng lại, tav phải vung ra chụp lấv đứa nhỏ ôm vào trong lòng.

Những động tác nàv rất mau lẹ, đợi khi Uyén Nhi bơi tới thì thấy tiểu đã đã được cứu, không khỏi mừng đến phát khóc.

Tiêu Bố Y trong nước quav đầu nhìn lại, phát hiện nừ tử bên kia chìm chìm nòi nôi, xem ra cũng duv trì không bao lâu, không khỏi khẽ cau màv.

Hắn không biết thời đại nàv có nam nừ thụ thụ bất thân hav khôn, cũng biết nếu mạo muội đi cứu, chi sợ lại chuốc lấy thị phi. Do du một chút, Tiêu Bố Y lại bơi về phía đó, Uyén Nhi như nhìn ra tâm tư của Tiêu Bố Y, ở trong nước nói: "Khách quan, người chiếu cố tiếu đệ, đé ta đi cứu nàng ta".

Uvển Nhi lời còn chưa dứt, đã lặn xuống nước, đến khi nổi lên đã đến bên cạnh nừ nhân nọ. Nàng một tav năm lấv tóc của nừ nhân nọ mà bơi vào bỡ, chi sợ nừ nhàn kia mất đi lý trí mà ôm lấy mình thì không ồn.

Tiêu Bố Y nhìn thấy nàng ta thủy tính thành thục, nên thoáng yên tâm, một tay ôm tiểu đệ, cũng ra sức bơi vào bỡ. Đột nhiên nghe được một tiếng ngựa hí, Tiêu Bố Y quav đầu nhìn lại, mới phát hiện Nguyệt Quang ờ trong nước đăc ý hí dài, cũng không chìm xuống, lúc nàv mới tinh ngộ, Nguvệt Quang cũng biết bơi, hơn nừa xem ra cũng không tệ. Nhìn thấy Nguvệt Quang ánh măt như điện, rất có thần, Tiêu Bố Y lúc này mới hiéu được, thần mã nhận chủ, linh tính phi thường, quá nửa là nó đã sớm nhận ra mình, lúc này mới đuòi tới gặp gờ, chi là do đó nên mới gây họa.

Ngựa không biết chi đắc ý bơi tới bên cạnh Tiêu Bố Y, cạ cạ vào người, thán thiết phi thường.

Tiêu Bố Y vừa tức giận vừa buồn cười, đem đứa nhỏ đặt lên trên lưng nó, khiên trách: "Ngươi gây họa đó biết không? Đem đứa nhỏ đi lên trên bờ đi".

Nguyệt Quang hí nhẹ một tiếng, quay đầu không để ý tới Tiêu Bố Y, lại như hiểu lời Tiêu Bố

nói mà bơi thăng vào bỡ.

Đợi khi mọi người đều đã lên bỡ, ai cũng như gà nhúng nước vậy, Tiêu Bố Y thé chất mạnh mẽ, có dịch cân hộ thế, cũng không ảnh hường gì, Uy én Nhi, tiêu đệ cùng nừ nhân hồng y thì săc mặt tái xanh, môi tím ngắt.

Nữ nhân hồng y sau khi lên bỡ thì bắt đầu ói ra nước, sau khi ói một hồi thì nhìn thấv Nguyệt Quang đã lên bờ, vừa mãng to vừa xông tới, "Con ngựa chết tiệt này, xem ra lão nương không thể không đánh chết ngươi".

Tiêu Bố Y nhìn kỹ nừ nhân này, phát hiện nàng ta tóc tai rối bù, bộ dáng chật vật không chịu nôi. Nàng ta màv dựng thăng, măt trợn ngược lên, trên người ướt sũng, dung nhan cũng có thé nói là khá, nhưng thái độ mạnh mẽ thật sự làm cho người ta không dám khen tặng.

Nguvệt Quang tựa vào người Tiêu Bố Y, hí dài một tiếng, vó trước giơ lên, nừ nhân hồng y bị dọa nhảy dựng, không dám tiến lên, chia chia điém điém mãng, "Súc sinh nhà ngươi, còn dám đá ta sao?"

Uvén Nhi đột nhiên nhớ tới cái gì đó, quav đầu nhìn ra giừa sông, đột nhiên kêu một tiếng không xong. Tiêu Bố Y nhìn theo ánh măt của nàng thì phát hiện thuvền đã sớm trôi theo dòng nước, chi có thé nhìn thấy một điém đen, thì cũng ngạc nhiên. Uyên Nhi gấp đến đôi măt đô hồng lên, thuvền nàv cũng chính là nhà của chị em nàng, nhà đă không còn thì sao đây?

"Khách quan, phiền người giúp ta coi dùm tiểu đệ" Uvển Nhi bất chấp nừ nhân hồng y, đã chạv xuống bờ nước, chi mong có người có thé hô trợ ngăn thuvền lại.

Uvén Nhi không thấy bóng dáng, Tiêu Bố Y ôm đứa nhỏ dở khóc dở cưỡi nhìn thấy nừ nhân kia như quỳ dọa người tiến lên, nhịn không được hòi: "Đại táu họ gì?"

Hấn trong lòng có sự nghi hoặc, chi không thé khăng định. Nữ nhân hồng V vén tóc, giận dừ nhìn Tiêu Bố Y nói: "Là con ngựa bị sợ gâv họa, không có quan hệ với ta".

Tiêu Bố Y thầm nghĩ vị này thật cũng biết trốn tránh trách nhiệm, "Tuy không quan hệ với cô, nhưng người ta cũng đã cwsucoo một mạng".

"Cứu ta một mạng thì sao?" Nữ nhân hồng y nhìn về phía Uyén Nhi chạy đi, lớn tiếng nói: "Ta có bảo nàng ta cứu ta đâu".

Tiêu Bố Y dờ khóc dở cười, chỉ có thể hòi, "Đại tẩu.

"Chờ chút. Ngươi gọi ta là gì?" Nữ tử hồng y trợn mắt lên.

Tiêu Bố Y do dự, thầm nghĩ chăng lẽ gọi cô là đại nương sao?

"Đại tẩu..."

"Ta còn là đại nương của ngươi đó" Nữ tử hồng y cả giận nói: "Ta còn chưa già tới mức đó".

Tiêu Bố Y ho khan một tiếng, cảm thấy nừ nhân này xem ra cũng hơn ba mươi tuổi, nếu chưa lấy chồng cũng xem như là một sự bi ai, "Vậv cô nương, con ngựa nàv sao lại đến tay cô

Nữ nhân hồng y đối với cách xưng hô cô nương không có phản đối, nhưng đối với vấn đề này lại rất bất màn, "Đây là của người khác tặng cho ta. Chăng lẽ không được sao?"

"Là ai tặng cho cô?" Tiêu Bố Y gấp giọng hỏi.

"Ngươi quản cũng nhiều đó" Nữ nhân hồng y tức giận hừ một tiếng, rồi chi vào Nguyệt Quang nói: "Súc sinh, ngươi có tới không?"

Nàng ta vừa nói vừa chụp lấy dây cương. Lần này Nguyệt Quang cũng không dờ vó, chi hí nhẹ một tiếng rồi quay đầu nhìn về phía Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y chậm rãi lắc đầu, nừ nhàn hồng y giừ lại được Nguyệt Quang, mừng rờ lên ngựa nói: "Về nhà, về nhà…"

Nghe được hai chừ về nhà, Nguyệt Quang cử vó đi trước, đối với Tiêu Bố Y có chút không nờ, nhưng dưới sự thúc giục của nừ nhân kia cũng dần dần đi xa. Tiêu Bố Y biết nừ nhân kia nóng tính, biết nhất thời cũng không hỏi được gì, hòi nừa thì nừ nhản kia lại cảnh giác hăn có mục đích khác, nhìn thấv nàng ta đi xa, có chút lo lãng, nhưng đang ôm đứa nhỏ nên không thé rời đi được.

Đợi ước chừng nửa canh giờ, Uyén Nhi mới từ dưới nước đi lên, vẻ mặt ué oải, đôi mắt đò bừng, không biết là đang cố nén khóc hav là vừa rồi đã khóc.

Nhìn thấy Tiêu Bố Y còn đợi ở đó, Uyên Nhi trong mắt có sự cảm kích, "Khách quan, đa tạ người".

Tiêu Bố Y tuy nóng lòng đi tìm nừ nhân hồng y, nhưng vần hỏi một câu, "Thuvền có tìm được không?"

Uvển Nhi cắn môi, tuy trời lạnh nhưng lại đồ mồ hôi đầm đìa, "Tìm được, nhưng, nhưng đã bị đụng bể".

"Tỷ tỷ, chúng ta về sau ngủ ờ đâu?" Không đợi tỷ tỷ khóc, tiểu đệ đã 'oa' một tiếng khóc lớn lên.

Uyển Nhi cố nén nước mắt, "Tiểu đệ ngoan, tiểu đệ đừng khóc, chúng ta, chúng ta sẽ mua một chiếc thuvền mới. Khách quan, ta còn chưa cảm ơn người cứu tiếu đệ".

Nàng nói tới đây, nước mắt của mình cũng chảy xuống, thuvền chính là nhà của nàng, gia tài duv nhất cũng ở trên thuvền, hôm nav đã bị chìm, nếu muốn mua thuyền thì đúng là nói dê hơn làm. Hơn nừa trời đông giá rét săp đến rồi, bọn họ làm sao mà sống đây? Nghĩ vậy, Uvén Nhi trong lòng càng chua xót, tuy cố nén không khóc ra tiếng, nước măt lại càng chảy ra, rốt cuộc không thể ức chế.

Tiêu Bố Y thật ra trong lòng có quỷ, dù sao thì cũng là Nguvệt Quang gây họa, hắn cũng không thé khoái thác, từ trong lòng lấv ra một thỏi bạc còn dính nước đưa qua, "Uvén Nhi, ta có chút tiền, cô cầm lấy đi".

Uyển Nhi ngẩn ra, khó hiểu nói: "Khách quan, ngươi… người cũng không có đi thuvền, không cần trả tiền, mà ta cũng không có tiền để thối lại".

"Để cho cô mua thuyền đó, ta còn có chuyện phải đi trước" Tiêu Bố Y đem tiền cùng tiểu đệ nhét vào tav Uvén Nhi, cũng không rảnh đé giải thích, quav đầu chạy theo hướng nừ tử hồng y đã biến mất.

Uyén Nhi kinh ngạc một lát, trong lòng vừa mừng vừa sợ, thỏi bạc này cũng chừng năm lượng, hiện hav vàng bạc rất quý, cũng đủ đé mua một chiếc thuvền nhỏ, nhưng khách quan là một người áo vải, xem ra cũng không giàu có, cái nàv chăc là toàn bộ gia sản, mình làm sao mà nhận ngàn lượng này được. Càng huống chi hăn rơi xuống nước còn cứu người cũng không nói một câu nào, Uyén Nhi tinh táo lại, vội vàng hô lên: "Khách quan, ta không thé lấv bạc của người".

Chính là Tiêu Bố Y bước đi như bay, sớm đã không thấy bóng dáng, Uyển Nhi đứng ờ đó, trong lòng vừa cảm kích vừa khó hiếu, tiếu đệ lại kéo kéo tav hỏi: "TỲ tỷ, chúng ta đã có tiền mua thuvền phải không?"

Uvển Nhi ngồi xuống, lau nước mắt trên mặt tiểu đệ, cũng lệ rơi đầv mặt, "Đúng rồi, tiểu đệ, chúng ta không phải ăn ngủ đầu đường đâu".

"Đại ca ca kia vì cái gì mà cho chúng ta tiền? Hắn thật lợi hại, chi cần vung dâv thừng lên là đã có thé quấn lấv em rồi" Tiéu đệ nghe nói đã có thuvền, sớm quên đi khò nạn vừa rồi, "TỲ tỷ, em cũng muốn mau mau lớn lên, về sau cũng lợi hại như đại ca ca đó vậy".

Uyén Nhi vừa khóc vừa cười, ôn nhu nói: “Đúng rồi, tiếu đệ cũng phải mau mau lớn lên, về sau lợi hại như đại ca ca vậy, làm một người tốt, báo đáp ân trợ giúp chúng ta!”

Chậm rãi quav đầu nhìn về phía Tiêu Bố Y biến mất, Uyển Nhi khẽ cắn môi đò mọng, si ngốc mà đứng nhìn.

110. Chương 110: Phong Trần Nhị Hiệp Nghèo Túng

Bố Y cáo biệt Uyển Nhi, sốt ruột đi về phía nừ tử hồng y biến mất, nừ nhản hồng y là ai, Nguyệt Quang sao lại ờ trong tav nàng, bộ dáng nhìn có vẻ bất đăc dĩ.

Nếu nói về khó nuôi, ngoài em bé và phụ nừ, thì phụ nừ đanh đá càng khó nuôi hơn, hắn không có nói cái gì, nừ nhân kia bộ dáng đã muốn dọa người, đảy là Đông Đô, hăn thật ra cũng không dám lô màng.

Chuyện lật thuyền khi đi trẽn Lạc Thủy chi là chuyện bình thường, mọi người còn đang túm tụm lại, nhìn thấy vô sự, cũng tàn đi. Nhưng người đi đường dù sao không ít, binh sĩ dò xét cũng nhiều, hăn không dám chạy nhanh hết sức, chi sợ tìm không thấy nừ nhân, trái lại gảy nên phiền toái thì lại càng không xong.

Lạc Thủv chảy ngang qua cò đô, chia đại thành Đông Đô thành hai nửa, hắn ờ tại Cao Thăng khách điếm, Ngọc Kẽ Phường, là ờ phía băc sông. Nừ tử hồng y cười ngựa lên bỡ băng qua cầu, đi về phía nam của Đông Đô.

Tiêu Bố Y đi qua chiếc cầu rộng lớn, đưa mắt dò tìm, nào thấy thản ảnh của nừ tử hồng y, hăn không khòi chán nản, thầm nghĩ bị chậm trẻ do lật thuyền, mất dấu như vậy có lẽ thật sự khó mà gặp lại.

Bẽn bờ sông đối diện chính là Tầm Thiện Phường, Tiêu Bố Y chậm rãi đi đến định dò hỏi.

Đông Đô lấv đơn vị là phường, mồi phường tựa như một thành trấn, tất cả có hơn trăm phường, có thẻ tường tượng sự to lớn của cô đô.

Mồi phường là một đơn nguvển độc lập, có tường cao ngăn cách, các phường nhò không có nhiều lối ra, có quan viên binh sĩ canh gác, ra vào cũng phải có giấy ra vào mới được. Tiêu Bố

đi vào Đông Đô mới biết nơi này giới bị cực nghiêm, khác xa trong ấn tượng tùy ý đi lại, dản chúng môi phường ban ngày có thẻ tùy ý đi lại trẻn đường, chi là tới buòi tối cũng phải quay về chò cũ. Không có chuyện, không thé đi lại bẽn ngoài, băng không sẽ bị phạt roi, đây chính là giới nghiêm.

Tính toán lộ trình quay về. Tiêu Bố Y đã đến trước cửa Tầm Thiện Phường, bẽn cạnh có một tên lính mập đang ngồi, uẻ oải tăm năng, nhìn thấy Tiêu Bố Y đi tới, hăn đưa tav ra.

Hoàng Xá Nhân sớm đưa giấy thông hành cho Tiêu Bố Y, nếu muốn đi Tử Vi Thành Đông Đô thì không được, nhưng tại một phường tầm thường thì cũng có thẻ đi lại thoải mái.

Binh sĩ tiếp nhận giấy thông hành của Tiêu Bố Y, vừa nhìn đã đứng nghiêm.

Thực ra dân chúng mồi phường lui tới đều là biến hóa không nhiều, trạm kiẻm soát này cũng là vô dụng. Binh sĩ canh cửa, đối với dản thường trú đã sớm nhìn quen măt, bình thường sẽ không dò hòi. Thấy Tiêu Bố Y là kẻ áo vải, khuôn mặt không quen, hăn đương nhiẻn sẽ hỏi đến, chi là nhìn thấy giấy thông hành của Tiêu Bố Y lại xuất phát từ trong cung, thái độ không khỏi trờ nẻn nghiêm chinh.

“Tiêu công tử có chuyện gì không?”

Mặc dù không biết Tiêu Bố Y rốt cuộc là nhân sĩ phương nào, chi sợ người nàv là đang cải trang vi hành. Binh sĩ không dám lành đạm. Trên giấv chi viết ba chừ Tiêu Bố Y, bẽn trẽn còn có dấu hiệu trong cung.

Tiêu Bố Y biết lợi ích của quvền lực, mĩm cưới, nói: “Tôi hỏi thăm anh về một người. Nừ nhân mặc hồng V, chăc là toàn thân ướt đầm chưa khô, cười bạch mã, không biết anh có gặp hay không?”

“Ngươi muốn tìm Trương Kẽ Bà?” Binh sĩ bật thốt lẽn, hắn càm giác có hơi lờ lời, vội sửa lại: “Ngươi muốn tìm nừ nhản của Lý Tĩnh?”

Tim Tiêu Bố Y thót lẻn vài nhịp, điều này đã chứng thật suy đoán của hắn. cầu Nhiêm Khách không tiếc công đi Tích Nhĩ Hà tìm hàn huyết bảo mã gì đó, chẳng phải là vì Hồng Phất Nừ? Lúc trước mình hỏi hăn muốn đi nơi nào, cầu Nhiêm Khách chi nói muốn đi Đông Đô, người hào phóng như thế cũng có một chút ngại ngùng, thì ra là muốn đến Đông Đô gặp tình nhân trong mộng? Chăng lẻ nói mình vừa nhìn thấy nừ nhân hồng y đanh đá chính là Hồng Phất Nừ trong truyền thuyết, một trong Phong Trần Tam Hiệp? Tiêu Bố Y càm thấy thật khó tin.

"Là Hồng Phất Nừ sao?" Tiêu Bố Y càm thấy miệng lưỡi khô khốc, thầm nghĩ gặp mặt không băng nghe tiếng, loại nhân vật khủng bố này chi có khi nghe nói đến mới muốn gặp mặt, gặp mặt rồi thì lại phát hiện không nẻn gặp thì hơn.

Chi là nừ nhản có tính cách như vậy lại có thể làm cầu Nhiêm Khách và Lý Tĩnh ái mộ, thật sự là chuyện vượt ra ngoài dự đoán của Tiêu Bố Y.

"Đã rất nhiều năm không ai gọi cái tên đó, Tiêu công tử lại nhớ rõ" Binh sĩ nhìn hắn từ trẽn xuống dưới, "Tiêu công tử, ngươi tìm nàng ta làm gì, chăng lẻ nàng ta chiếm tiện nghi của ngươi?"

Tiêu Bố Y ho khan, "Thật ra, ta chi là vừa mới nhìn thấy nàng cứu người, lúc nàv mới nghĩ đến làm quen một chút".

Binh sĩ tràn ngập tò mò, "Trương Kê Bà mà cũng cứu người?"

Nhìn thấy binh sĩ tỏ ra bất kính đối với Hồng Phất Nừ hiển hách, Tiêu Bố Y tò mò vừa buồn cưỡi, "Không biết h h đài tại sao lại nói như vậy?"

Binh sĩ nhìn thấy Tiêu Bố Y là dản thường, hơn nừa thái độ hiền hoà, hắn kinh ngạc nói: "Trương Kẽ Bà tại Tầm Thiện Phường nổi danh đanh đá, không có lợi là không làm. Bà ta không đi giết người đã tốt lãm rồi, sao lại đi cứu người?"

Tiêu Bố Y cố nín cười: "Không biết Lý Tinh ờ nơi nào?"

Binh sĩ đưa tay chi, "Từ còng đi thăng, đến giao lộ thứ ba rẽ phải, trước của có câv hòe lớn chính là nơi Viên Ngoại Lang ờ".

Tiêu Bố Y cất bước, binh sĩ đột nhiên kẻu lẽn: "Tiêu công tử".

"Chuyện gì?" Tiêu Bố Y hỏi.

"Ta thấy ngươi không có ai quen biết ờ đâv, ngươi cứ đi tìm người, nhớ đừng gõ cửa" Binh sĩ nói xong quav sang kiểm tra người khác.

Tiêu Bố Y có chút nghi hoặc, không biết Viên Ngoại Lang này làm cái gì? Lại càng không biết tại sao không cần gõ cửa, nhưng cũng y lời đi vào phường, đến giao lộ thứ ba rẽ phải, đã thấy một cảv đại thụ, cành lá sum xuê, tuv là vừa vào đông, nhưng lá vân còn rất tôt, che lấp ánh mặt trời, cành cảv vươn dài đến tận còng.

Tiêu Bố Y lần này không lo không tìm thấy Lý Tĩnh ờ nơi nào, đi thẳng đến cây hòe. Hắn nhìn thấy một tiếu hài tử trèo trên cảv, thò đầu nhìn vào trong nhà, không khỏi kv quái, ho khan một tiếng, hài tử kinh hãi, rớt từ trẽn cảy xuống, Tiêu Bố Y nhanh tav chụp được.

Tiểu hài tử nhìn hắn, cũng không thèm cảm tạ, đẩv hắn ra, nhanh như chớp chạv đi, Tiêu Bố

chậm rãi lăc đầu, sửa sang quần áo, suv nghĩ mờ đầu thế nào cho thích họp.

Cầu Nhiêm Khách là đại ca, hắn là nghĩa đệ đương nhiên cũng thân cận một chút, mình vì tìm ngựa mà đến, không ngỡ lại may măn nhìn thấy LÝ Tĩnh. Bất quá người ta cũng là Lý Tĩnh, sau nàv là Đại Đường Vệ Quốc Công. Người kia là Hồng Phất Nừ, mặc dù càm thấy hai chừ Kẻ Bà nàv đê miêu tả Hồng Phất Nừ cũng không quá sai, nhưng người ta lại là Phong Trần Nhị Hiệp, mình bông nhiên đến bái phỏng, không biết có đường đột một chút hav không?

Đang lo lắng có nên đi đến hàng bán trái câv ờ phía nam phường mua một ít đồ đé viếng thăm, phía sau vang lên tiếng bước chân phi thường dồn dập.

Tiêu Bố Y du lịch giang hồ đã lâu, sinh tính cảnh giác, hắn không biến sắc tránh đi một bước, quay lại

Đơn đao của hắn đã cho vào hành lv đẻ ờ khách điếm, không hề mang theo, chi sợ gặp phiền toái. Nơi đảv dưới chân Thiên Tử, không phải nơi đùa giờn. Hăn chi đem đoản kiếm Khả Đôn tặng giấu trong người, đề phòng bất ngỡ.

Người phía sau chạy qua Tiểu Bố Y đến dưới tàng câv. Tiêu Bố Y không bị bước chân của hãn làm giật mình, lại bị bộ dạng của hăn làm giật mình. Người nàv ăn mặc như Táo Vương Gia, tựa như mới từ trong lò chui ra. Quần áo đen thui, mặt đầy tro bụi, tay chân cũng như vậy, đang cầm một thứ gì đó tròn tròn, cũng đen thui, nhìn không ra là cái gì.

Người nọ đi tới dưới tàng cây đại hòe, đã mờ miếng mắng lớn, "Đồ không biết liêm sĩ, Lv Tĩnh ngươi ra đây cho ta!"

Tiêu Bố Y thiếu chút nừa ngất đi, thầm nghĩ binh sĩ sao lại cho loại người tầm cừu chạv vào đảv? Nghe nói LÝ Tĩnh văn võ song toàn. Không ngờ cũng có người dám đến nhà khiêu khích?

Chậm rãi đi lẻn vài bước, Tiêu Bố Y không biến sắc. Người nọ quav đầu nhìn qua Tiêu Bố

Y, cũng không phản ứng, chi vào đại môn, chửi ầm ĩ không thôi. Hắn mặc dù là chửi, nhưng cũng không đập cửa, thật làm người ta kv quái.

Người nàv chửi chừng ăn xong bừa cơm, phỏng chừng cũng cảm giác miệng lưỡi khô khốc, đột nhiên làm một cử động làm người ta kinh ngạc, hăn buông thứ gì đó trẻn tay, quỳ xuống, nghẹn ngào nói: "Lý Tĩnh, đồ vô liêm sĩ, ngươi là ông nội của ta cũng được, ta cầu ngươi ra đay!"

Tiêu Bố Y cơ hồ hoài nghi người nàv có bệnh, bẳng không sao lại vừa chửi vừa khóc không ngừng, lại kêu gia gia, còn nói đồ vô liêm sĩ, thật ra cũng làm hăn khó hiểu.

Lại qua một tuần trà, người kia vừa chửi vừa cầu xem ra đã hết sức lực, đập tay kêu trời kêu đất, thanh ảm đã khàn khàn, "Lý Tĩnh, Viên Ngoại Lang, đại gia, tố tông của ta, ta cầu ngươi ra đây được không?"

Đại môn vốn đóng chặt, chiếc vòng cửa sáng loáng, bồng kẹt một tiếng cửa mờ ra hai bẻn, một người đang cầm chén cơm, miệng nhai thức ăn đi ra, nhìn thấy người nọ đang quỳ xuống đất, hăn lui ra phía sau vài bước, hơi khom người nhìn, bất ngờ nói: "Đảv không phải chường quỹ của Lảu Ngoại Lảu sao, có chuyện gì làm đại lẻ như thế?"

Khóe miệng người nọ còn có hạt cơm, miệng nuốt thức ăn, nói hàm hồ không rõ. Chính là một trung niẻn, lông màv dàv, mũi thăng miệng rộng, dáng người cưỡng tráng, quả thực là tướng mạo tuấn tú. Có điều đôi măt to lại kèm nhèm, vừa thấy cũng biết là ngủ không đủ.

Tiêu Bố Y càm thấy Lý Tĩnh nàv đúng là Lý Tĩnh, nhưng lại có chút khác biệt so với tưởng tượng, nẻn không dám đường đột đến gặp.

Gã Táo Vương Gia đang quv dưới đất tựa như muốn ngất đi, nhìn thấy Lý Tĩnh đi ra, không biết lại lấv khí lực từ nơi nào, soạt một tiếng nhảy lẽn, kéo cò áo Lv Tĩnh, nghiến răng nghiến lợi nói: "Giòi cho Lv Tĩnh, ngươi đốt Lảu Ngoại Lâu của ta, ta chết, ngươi cũng đừng hòng song".

Lý Tĩnh đang nuốt đến cồ họng, xem ra bị nghẹn, cũng không nờ buông chén cơm để đẩy tav Táo Vương Gia ra, chỉ biết trợn măt.

Táo Vương Gia nhìn thấy Lý Tĩnh muốn hít thở, lại buông tay, "Lý Tĩnh, ngươi nói phải làm sao bây giờ?"

Lý Tĩnh cuối cùng cũng nuốt ngụm cơm xuống, còn muốn xúc cơm ăn tiếp, Táo Vương Gia lại quỳ thụp xuống, "Lý đại gia, ta cầu ngươi chút nừa hãv ăn cơm có được không?"

Tiêu Bố Y đứng nhìn một bẽn, quả thực chi muốn trèo lên cây rồi nhảy xuống, thật không biết chuvện của Táo Vương Gia rốt cuộc là như thế nào.

Lý Tĩnh cuối cùng buông chén cơm, nhíu mày, "La chường quỹ rốt cuộc muốn làm cái gì? Ngươi nói ta đốt tửu lảu của ngươi thật sự là oan uòng, ta hôm nav không hề rời nhà nửa bước".

“Ngươi không đốt tửu lâu của ta, nhưng ngươi lại làm ra cái thứ chết tiệt này” La chường quv nghẹn ngào, đem thứ đen thui gì đó đưa ra, “Đảv là cò Phong Cơ do ngươi làm phải không?”

Lý Tĩnh nhìn, gật đầu, “Thứ này hình như là ta làm, bất quá không phải đã bán cho ngươi sao? Đã bán cho ngươi, thì phải là của ngươi mới đúng”.

“Đúng như thế” Nước mắt nước mũi của La chường quv thi nhau rơi xuống, không đé ý tới Lý Tĩnh líu lưỡi nói, “Ta mua thứ nàv của ngươi, kết quả cò Phong Cơ không có gió, trái lại còn làm ra lửa, làm tửu lầu của ta cháy mất một nửa, ngươi nói làm sao bảv giờ?”

Lý Tĩnh thờ dài một hơi, “Chắc là ngươi đòi ngược hướng, ta đã nói với ngươi rất kỹ, về phía trước là cho gió, ngược lại là hút lửa, ngươi không nghe ta, ta biết làm sao?”

“Ta nghe ngươi, nhưng tiếu nhị hấn sử dụng mơ hồ,” La chường quv khóc nói: “Lý Tĩnh, ngươi làm khò ta, ngươi nói ta sử dụng cò Phong Cơ này, có thẻ không dùng người đốt lò. Không ngỡ đến hôm nay biến thành hình dáng này. Ngươi nhất định đền bù tòn thất cho ta”.

Lý Tĩnh nhíu mày không nói, lại cầm lấy chén cơm.

La chường quỹ một nắm lấy cồ tay hắn, ”Lý Tĩnh. Ngươi nếu không đền tồn thất.

“Không đền cho ngươi thì làm sao bảy giờ?” Nừ tử hòng y chạv ra, đưa tay chi ngav chóp mũi La chường quỹ. Tiêu Bố Y biết trước măt là Lý Tĩnh, vậy nừ tử này quá nửa chính là Hồng Phất Nừ.

Hồng Phất Nừ chi vào mũi La chường quỹ nói: “Lý Tĩnh nói không thế đảo ngược ngươi không nghe, còn oán trách ai đâv? mua Cô Phong Cơ chính là ngươi, ngươi sử dụng sai lầm. Chăng lẻ muốn băt đền chúng ta, nếu như vậy, ngươi đi mua cây thái đao không đem chặt thịt, mà đem đi giết người, quan phủ có băt Lv Tĩnh đem chém đầu không? Lý Tĩnh là là người nhân nghĩa, không phân bua với ngươi, ngươi khi dê hăn chính là khi dê ta, hãn là đại trượng phu của ta. Hăn không phân bua với ngươi, tiếu nừ ta lại muốn phân bua với ngươi”.

Ngón tay nàng điểm diêm, nước bọt bav tứ tung, tuy không có chiêu thức, nhưng lại ép La chường quỹ liên tục lùi lại, mặt tím ngăt, rồi lại chuyên sang xanh, hăn chi nói, “Trương Kẻ Bà, ta không tranh cãi với ngươi, ta chi tìm Viên Ngoại Lang, ngươi là đàn bà, biết cái gì?”

“Ta là đàn bà không hiểu cái gì, lại biết ngươi chẳng qua là muốn dọa dẫm chúng ta” Hồng Phất Nừ hai tav chống hông, nước bọt bay tứ tung, “Tửu lầu của ngươi cháy, chúng ta rất thông cảm, nhưng ngươi muốn đem nước dơ hăt lẻn người chúng ta, không có chuvện đó đâu! Ngươi la hét ờ chò này, làm tòn hại thanh danh phu quân ta, sau này cò Phong Cơ bán không được, chẳng lẻ ngươi có thể đền tồn thất cho ta?”

Hồng Phất Nừ càng nói càng hưng phấn, La chường quv cuống quít lui về phía sau, “Trương Kẻ Bà, ta oán hận Viên Ngoại Lang lúc nào, ta tới nơi này, ta tới nơi nàv bất quá là muốn hăn hồ trợ sửa cồ Phong Cơ này mà thôi”.

Tiêu Bố Y buồn cưỡi không nói, Hồng Phất Nừ ngưng lại nuốt nước bọt, “Sửa cũng được, bất quá đưa tiền ra, thứ này hư hao nghiêm trọng, ít nhất cũng muốn hai mươi vãn mới được”.

Khuôn mặt La chường quv giống như trái khò qua,” Hai mươi văn không phải là muốn giết ta à?”

“Vậv ba mươi văn” Hồng Phất Nừ hùng hò hăm dọa, ra giá cao tận trời.

La chường quv thờ dài cắn răng, cuối cùng phây tay liên tục, “Hai mươi vãn thì hai mươi vãn, Lv Tĩnh, ngươi làm nhanh lên cho ta, ta đang rất cần”.

La chường quỹ nói xong, buông chiếc cò Phong Cơ cháy sém, bò đi nhanh như chóp, Hồng Phất Nừ trái lại sửng sốt, chửi chưa được tận hứng, lại chi tay vào mũi Lý Tĩnh, “Tôi nói ông, một đại nam nhân, thật sự uất ức đến nơi đến chốn, người khác khi dê đến trẽn đầu ông, ông cũng không thẻ đánh răm. Tửu lầu của hăn cháy cái răm, bất quá là chi cháv hỏng cái cò Phong Cơ, khi tôi vừa mới đi qua, tửu lầu của hăn hưng vượng ghê gớm, hăn chi muốn ông lại miên phí làm một cái cho hăn mà thôi, ông lại vảng vảng dạ dạ, nếu tôi không ra, ông quá nửa đã nói sẽ làm cái mới cho hăn, phải không?”

Lý Tĩnh hừ một tiếng, chi xúc cơm ăn. Tiêu Bố Y nghe xong vừa tức vừa mừng, tức chính là chường quỹ nàv thật sự là vắt cò chày ra nước, tính toán tới bẻn trong xương, vì chiếc quạt thấp kém như thế lại khóc lóc cũng là hiếm thấy. Hồng Phất Nừ cũng không là đồ bỏ, vừa nhìn đã thấu rõ tàm tư La chường quỹ. Lý Tĩnh vừa ăn vừa nhìn Tiêu Bố Y, vẻ mặt có chút kinh ngạc,

Hồng Phất Nừ quỡ mắng Lý Tinh xong, tựa như không nhìn thấy Tiêu Bố Y, vừa kéo Lý Tĩnh đi vào nhà vừa lải nhải.

Tiêu Bố Y cuối cùng nhớ tới ý đồ của mình, cao giọng nói: "H h đài xin dừng bước".

Đại môn đóng lại vang lên một tiếng ầm, chi còn lại chiếc vòng cửa bằng đồng nghênh khách, Lý Tĩnh và Hồng Phất Nừ đi cũng thật nhanh, chóp mắt đã không thấy.

Tiêu Bố Y biết ý Hồng Phất Nừ, chi từ cuộc nói chuyện giữa nàng và La chường quv, người nàv quvết không chịu thiệt thòi, hơn nừa cực kv tinh minh. Binh sĩ và chường quv đều gọi nàng là Kê Bà, không phải là không có nguyên do, nàng tránh né mình, chăc là tự biết đuối lý, sợ mình đến đòi nợ cho Uyên Nhi.

Tiêu Bố Y bước nhanh đến trước cửa, cầm vòng cửa đập đập, kêu to: "H h đài, ta tới nơi này…"

Hắn chưa nói hết cảu, cửa đã mở, chi có điều lần nàv cửa không phải mờ sang hai bẽn, mà là đò thăng xuống.

Lần nàv Tiêu Bố Y thật sự giật mình, không hiểu đại môn tại sao lại giống như dán giấv ngã ầm xuống, bụi đất tung bav. Khi bụi bặm vừa tan hết, vợ chồng Lý Tĩnh đứng sau đại môn, sầm mặt nhìn Tiêu Bố Y, chăng nói cảu nào.

Sau khi Tiêu Bố Y đi vào nơi này, càm giác những chuvện mình gặp phải đều khó có thế tường tượng, nhìn thấy hai người lộ vẻ bất thiện, hăn ngượng ngập nói: "Cửa nàv không biết sao lại hư?"

Lực đạo gõ cửa của hắn không lớn, chi sợ chén cơm trẻn tay Lv Tĩnh cũng không thế gõ vở, không ngỡ vậy mà lại làm ngã đại môn.

"Ngươi cũng biết cửa hư?" Hồng Phất Nừ lại chạy lẻn, trò tay vào chóp mũi Tiêu Bố Y, "Ngươi đi theo ta là muốn thế nào. Chăng lẻ muốn chiếm tiện nghi của ta? Ta nói cho ngươi. Lão nương ta đã lập gia đình, thủy chung như nhất, tuvệt đối sẽ không lăng nhăng. Ngươi nếu ôm ý niệm này trong đầu, ngươi có tin ta thiến ngươi hay không? Ngươi không cần tường răng cứu người là giòi, ngươi cứu người khác, không có quan hệ gì với ta, muốn tìm ta tính sò cũng phải là ả thuyền nương, mà không phải ngươi. Ngươi ra mặt thì làm cái gì? Còn nừa, ngọc phía sau đại môn nàv là truyền gia chi bảo của phu quân ta, ngươi nếu làm hư hao, phải đền đó, có biết không?"

Khẩu khí Hồng Phất Nừ không nhỏ, khí lực còn lớn hơn nừa, đột nhiẻn lui về phía sau lật một cánh cửa lên, khi đứng lẽn, trên tav đã cầm hai khối ngọc vờ, cả giận nói: "Ngọc phía sau cửa vậy mà bị ngươi đập thành hai nửa, ngươi có biết ngọc này quv thế nào không?"

Tiêu Bố Y không nhịn được, nói: "Đại tâu, đem ngọc đặt ờ sau cửa làm gì?"

Hắn nhớ tới binh vệ bão hắn đừng gõ cửa. La chường quv cũng đứng cách cửa rất xa, Tiêu Bố Y bông nhiên tinh ngộ. Nguyên là cửa nhà Lv Tĩnh rất kv diệu. Mọi người đều sợ. Phỏng chừng là Lv Tĩnh làm thứ gì đó chất lượng rất có vấn đề, cho nên có nhiều người tìm đến, Hồng Phất Nừ đặt vài khối ngọc vờ, chi cần kẻ nào đến nhà vô vào cửa, cánh cửa ngả xuống đất, ngọc vờ đưa ra, như vậy kẻ đến nhà dù cho có lv cũng thành vô lv, chi có điều không biết cánh cửa tại sao lại ngả, vợ chồng Lý Tĩnh ra vào tại sao không có việc gì, Tiêu Bố Y lại hoàn toàn không biết.

Hồng Phất Nừ cũng bất chấp xưng hô của Tiêu Bố Y, chi là lạnh lùng cười, "Ngọc nhà ta, ta muốn đặt ờ đâu thì đặt ờ đó! Đừng nói đặt sau cửa, cho dù đặt trong chuồng ngựa, ngươi làm gì được? Bất quá ta đặt sau cánh cửa tự nhiên có đạo lv của ta, ngọc nàv có thế trừ tà, chi cần đặt sau cửa, vẽu ma quv quái gì đều không vào nhà".

Tiêu Bố Y lộ vẻ đau khò, không cần nói vẽu ma quỷ quái, không cần đặt ngọc, chi cần có bà, cho dù là Đại La Thần Tiên cũng không muốn đến nhà. Ngọc của ngươi nếu đặt sau cửa có thẻ trừ tà, vậy đặt trong chuồng ngựa phỏng chừng có thẻ tránh thai, "Ta đã không thẻ làm gì, vậy hiện tại làm sao bảv giờ?"

“Hôm nay ta tàm tình bất hão, bất quá nhìn ngươi có vẻ trẻ con dề dạy” Ngón tav và nước bọt của Hồng Phất Nừ cùng phóng ra, lộ vẻ thông càm nói: “Khối ngọc nàv vốn bán ra ít nhất cũng hơn mười xâu tiền, hôm nay ta khai ân đối với ngươi, chi cần cho ta bốn mươi chín văn tiền là được. Ngươi không cần trả giá, nếu trả giá, ta kiện ngươi lẻn nha môn, đé quan lão gia đánh ngươi chục gậv rồi mới nói, sau đó còn phạt ngươi kh h gia bại sản”.

Vốn nàng tưởng rẳng Tiêu Bố Y sẽ tranh cải đến cùng, không ngờ hắn lại gật đầu, “Đại tẩu tàm địa bồ tát, đã như vậy, ta đền bốn mươi chín văn là được”.

Hắn thật sự rút hầu bao, đếm bốn chín vãn tiền đưa cho Hồng Phất Nừ. Hồng Phất Nừ ngơ ngác tiếp nhận, không thể hiểu được ý đồ của Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y lấy bốn chín văn tiền mua sự yên ả, cảm thấy làm Hồng Phất Nừ cảm mồm quả thực tuvệt vời như ảm thanh của tự nhiên, “Hiện tại cánh cửa và ngọc đã đền tiền rồi, ta có thẻ hỏi thăm được không?”

“Ngươi muốn hỏi cái gì?” Hồng Phất Nừ trợn mắt, khẩu khí bất thiện.

“Ta muốn hỏi con ngựa hôm nav đại tâu cười có phải là của người khác tặng?” Tiêu Bố Y hỏi.

“Phải thì sao, không phải thì sao?” Hồng Phất Nừ mập mờ.

“Nếu đúng thì còn có chuyện để nói, nếu không phải thì sẽ rất phiền toái” Tiêu Bố Y thờ dài nói.

“Ngươi không cần dọa ta, lão nương ta rất nhát gan” Hồng Phất Nừ dè biu.

Tiêu Bố Y thản nhiên nói: “Thực ra xem cách cư xử mới vừa rồi, đại tâu đích thật là người biết đạo lý”.

Hồng Phất Nừ ho khan, “Không ngờ ngươi cũng biết nhìn người”.

Lý Tĩnh sặc cơm vào trong mũi, liên tục ho khan.

“Đại tâu cười ngựa, làm ngựa hoảng sợ, làm lật thuyền của thuyền nương, ngoài ra còn bị vở nát. Ngựa là là của đại tâu, cho dù đại tàu nói súc sinh không biết gì, nói vậy có nghĩa là đại tâu không có đạo lý” Tiêu Bố Y mĩm cưỡi, nói: “Thuvền nương vốn không có chò ờ, đại tâu lại bò chạy. Bất quá hiện tại, tại hạ có quen biết thuyền nương, lại tìm được chò ờ của đại táu, thuvền nương tự nhiên cũng sẽ biết nhà đại tàu ờ nơi nào. Vạn nhất thuvền nương kiện đại tâu đến quan phủ, ta chi sợ đền bốn chín văn cũng không đủ”.

Hồng Phất Nừ nặn ra một nụ cưỡi, không ngỡ đem bốn chín vãn tiền trả lại cho Tiêu Bố Y, “Đại huynh đệ nói rất đúng, có nhiều chuyện ngươi biết ta biết, trời biết đất biết là được”.

Tiêu Bố Y bò tiền vào hầu bao, mim cưỡi, nói: “Đáng tiếc trẻn đầu ba thước có thần minh, tại hạ không thé che dấu lương tàm”.

Hồng Phất Nừ nhíu mày, không ngờ lại đem hai khối ngọc đưa cho Tiêu Bố Y, “Đây là mỹ ngọc gia truvền của nhà ta, đại h h đệ mang trên người cũng có thẻ trừ tà”.

Tiêu Bố Y cưỡi khò nói: “Thứ này ta thật không dám thu, ta chi sợ đem mv ngọc gia truyền của đại tâu mang trẽn người, đại tâu chi cần gọi một tiếng “bắt cướp”. Ta không thế chạy khỏi Tầm Thiện Phường. Khám trong người có hai khối ngọc vờ, ta chi sợ phải đền cho đủ”.

Hồng Phất Nừ bị hắn nói trúng tâm sự, lại là bội phục Tiêu Bố Y thông minh, cười rộ lên, “Đại huynh đệ thật biết nói đùa, ta sao có thể là loại người này”.

Hai người đối thoại sắc bén, không hề chịu thua, Lý Tĩnh vốn trầm ngảm không nói, nghe thế lại nhíu mày, “Hồng Phất. Cô chẳng lẻ thật sự tông lật thuyền của người ta?”

Hồng Phất Nừ hơi ngưng trệ, “Ta làm lật thuyền thì thế nào? Là ngựa của ngươi nồi điên, đâu phải do ta cố ý muốn tông, hôm nav ta nếu không có chuyện gấp, cũng sẽ không cưỡi con tò tông đó ra đường, dọc đường nó còn cáu kinh với ta, cũng không biết ta cưỡi nó hav nó cưỡi ta, quát nó một cảu, nó còn chơi trò nhảv sông tự sát. Rơi xuống nước chút nừa làm ta chết đuối, lại làm lật thuyền người ta, lần sau đánh chết ta cũng không cưỡi nừa”.

“Nếu làm lật thuvền người ta thì phải đền, đã nói ngươi phải nói ngọt với Nguvệt Quang mới được. Ngươi vân gào thét với nó, có bất lợi cũng không oán người khác được” Lv Tĩnh buông chén cơm, quav sang Tiêu

Bố Y ôm quyền nói: “Neu huynh đệ không nói, ta thật sự không biết” Lv Tĩnh nghiêm mặt nói: “Nương tử, thuvền nương cũng rất cav đăng, ngươi làm đò chén cơm của người ta, lại còn bỏ chạv, không trách được người ta tìm đến tận nhà”.

Hồng Phất Nừ quờ mắng Lý Tĩnh mặc dù đanh đá, nhưng nghe Lv Tĩnh nghiêm mặt nói, nhất thời cũng vảng vảng dạ dạ. Tiêu Bố Y vốn cảm thấv Lv Tĩnh quá sợ vợ, nghe hăn nói này nói mấv cảu, mới cảm thấy hăn là một nam nhân, chuvện nhò hồ đồ, chuvện lớn minh bạch, coi như không tệ.

“Đền, lấy cái gì mà đền?” Hồng Phất Nừ ngiến răng, “Ngươi là một Viên Ngoại Lang nhó bé, bòng lộc có bao nhiêu? Môi ngàv nuôi gia đình cũng không đủ, bảv giờ còn muốn nuôi một con ngựa tò tông, hôm nay tông vờ thuyền của người ta, ngươi đền tiền, tháng nàv ăn cái gì?”

Lý Tĩnh nhíu mày, “Nhất thời đền không được, chậm rãi hoàn trả cho nàng cũng được, nương tử, hôm nay đà vào đông, thuyền gia lấv thuyền mà kiếm sống, ngươi bò chạy, có biết liên quan đến nhản mệnh không?”

Tiêu Bố Y nhìn thấy sắc mặt Hồng Phất Nừ đỏ bừng, không hề càm thấy thống khoái, trái lại có chút không vẻn tâm.

“Lý h h, thực ra là không cần đền, đã có người đền rồi”.

“Là ai?” Lý Tĩnh và Hồng Phất Nừ đồng thanh hòi, nhìn thấy Tiêu Bố Y mim cười không nói, Hồng Phất Nừ kinh ngạc nói: “Ngươi đừng nói là ngươi đền?”

Hồng Phất Nừ ờ thành thị đã lảu, chi nhìn qua có thẻ biết được đối phương giá trị bao nhiêu. Nhìn qua người nàv mặc áo vãi, chân mang giày vải, gom hết tất cả đem cân cũng tuvệt đối không có đủ tiền mua một chiếc thuvền. Nhà nát đáng vạn quan, chiếc thuvền đó nói như thế nào cũng là gia tài của người ta, nếu phải đền, tuvệt đối sẽ không rẻ. Khi Hồng Phất Nừ nhìn thấy thuyền nương đuòi theo, chi cuống quít bò chạy, hi vọng chi là vài người rớt xuống nước, sẽ có người hão tâm cứu giúp, đến khi nghe thấy thuyền gô đã vở, trong lòng cũng có chút bất

“Không sai, đúng là tại hạ” Tiêu Bố Y nói.

“Tại sao ngươi phải đền?” Hồng Phất Nừ trợn mắt, nhìn Tiêu Bố Y như nhìn một tên ngốc.

“Chi vì chủ nhản con ngựa này và tại hạ cũng có chút liên quan sâu xa,” Tiêu Bố Y lại cưỡi nói: “Ngựa gảv chuvện nên tại hạ cũng có một ít trách nhiệm”.

Hồng Phất Nừ vốn cảm thấy người này không sai, nghe thế đổi sắc mặt, ”Ta nói nàv trẻn đời sao lại có người hão tàm như vậy, nguvên là ngươi xem trọng lại là Nguvệt Quang. Ngươi không cần tưởng răng vì Nguyệt Quang đền tiền, Nguvệt Quang sẽ là của ngươi..

Nàng còn muốn nói, Lý Tĩnh lại hơi biến sắc nói: “Còn chưa thinh giáo quý tính các hạ?”

“Tại hạ là Tiêu Bố Y” Tiêu Bố Y chắp tay nói.

Hồng Phất Nừ bồng nhiên há hốc mồm, Lý Tinh vốn ôn hòa, khi nghe được ba chừ Tiêu Bố Y, kẻu lẻn thất thanh: “Chẳng lẻ ngươi chính là nghĩa đệ mà đại ca cực kỳ tôn sùng, Tiêu Bố Y?”

Tiêu Bố Y thầm càm thấy ấm áp, vốn tưởng rằng mạo muội, không nghĩ đến cầu Nhiêm Khách quả nhiên nói với Lý Tinh về mình. Lý Tĩnh đã đề cập đến cầu Nhiẻm Khách, hắn cũng không kiẻng kỵ nừa, “Trương đại ca cũng kẻ đến chuyện đại ca và đại tâu, Bố Y nhìn thấy Nguyệt Quang, trong lòng cảm thấy kỳ quái, lúc nàv mới tìm đến nơi nàv, mong được bò qua tội hấp tấp”.

Cầu Nhiêm Khách lại không nói đến tên Lý Tình, bất quá cũng có nói đến nghĩa đệ, Tiêu Bố

thuận miệng nói ra cũng không tính là nói dối.

Hồng Phất Nừ có chút ngượng ngập, lẩm bầm nói: “Hắn nói ta làm sao?”

Tiêu Bố Y còn chưa trả lời, Lv Tĩnh lại cưỡi ha ha, “Thì ra là người một nhà, mời h h đệ vào nhà”.

Hắn xem ra có vẻ uất ức, hết thảy đều là Hồng Phất Nừ làm chủ, chi là khi cười, thần thái bav bòng. Cho dù Tiêu Bố Y nhìn thấy thần thái hăn, trong lòng thầm cũng khen, nếu nói về công phu, LÝ Tĩnh không nhất thiết cao minh hơn cầu Nhiêm Khách, nhưng nếu giảng khí độ cử chi, Lv Tĩnh đích thật là tình nhản trong

mộng của nừ nhản, không trách được Hồng Phất Nừ năm đó chọn hắn, chi là trước mắt thấy tính tình của Hồng Phất Nừ, Tiêu Bố Y thầm kẻu mav măn cho cầu Nhiêm Khách. Phụ nừ lớn lẻn thav đòi tính tình là chuyện làm nam nhân vui mừng, chi là phụ nừ thav đòi khi về già thì chính là chuyện làm nam nhân đau đầu.

111. Chương 111: Cẩu Huyết Thi Nhân Kinh Tứ Tọa

Lv Tĩnh cùng Tiêu Bố Y hàn huvên một lát, rồi đem cái cửa chinh lại, có chút ngượng ngùng nói: Chị dâu trong nhà mới vừa rồi từ cửa nhìn thấy đệ, nói với ta là đăc tội với vô lại, hiện tìm tới tận cửa, ta lúc này mới chinh lại cửa một chút, vô vào sẽ ngã, hv vọng đệ không phiền lòng".

Tiêu Bố Y nhìn thấy cánh cửa đích xác có chút đặc biệt, lại thấv cả sân giống như xưởng mộc vậy, có mấy thứ giống như cò Phong Cơ mà La chưởng quầv mang đến, không khỏi nói: "Thì ra Lý đại ca lại tâm linh thủ xảo như vậy".

Hồng Phất nừ hừ một tiếng, "Tâm linh thủ xảo thì có ích lợi gì, có thể nuôi cái miệng sao chứ?" Nàng không để ý tới Tiêu Bố Y, lập tức đi vào đại đường, ngồi xuống, bưng bát cơm lên nói, "Bố Y à, thực ngượng, trong nhà chi chuân bị đồ ăn cho hai người".

Lý Tĩnh sắc mặt hơi trầm xuống, không đợi nói thì Tiêu Bố Y đã cuống quít nói: "Đệ vừa lúc ăn cơm xong mới tới, thật ra cũng không đói".

Hồng Phất nừ chi chuvên chú vào ăn, không hề nói lời nào nừa, không khí nhiều ít cũng có chút xấu hổ.

Lý Tĩnh hỏi: "Huynh đệ sao lại đến Đông Đô?"

Tiêu Bố Y liếc nhìn Hồng Phất nừ, nghĩ thầm nàng ta quá nửa nghĩ mình đến ăn nhờ, cho nên cũng không mấy thích thú, cũng không muổn đem việc phụng chi đến kinh nói ra, "Đệ chi muốn đến Đông Đô đé xem có đường hướng gì không thôi".

"Lạc Dương mề quý, bạch cư bất dị (Lạc Dương gạo mắc, sống không dể đâu)" Hồng Phất nừ không mặn không nhạt nói một câu.

Nàng không biết mình trong khi lơ đàng đã đưa ra lời tiên đoán, liên quan tới cả Bạch Cư Dị, chi là tính toán làm sao cho Tiêu Bố Y này đi thôi. Nhiều người thêm đũa, trong nhà cũng không dư thừa, nàng lại không hào phóng, nếu đé cho thản thích ở lại đâv chăng phải là thêm người ăn cùng sao?

Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Đệ hiện tại ờ tại Cao Thăng khách điếm Ngọc Kê phường, hôm nay ra ngoài cũng không nghĩ là sẽ gặp đại ca đại tầu, hai tav trống trơn đi tới bái phòng, cũng làm cho mọi người chẽ cưởi".

"Cao Thăng khách điếm?" Lý Tĩnh cau mày, "Chỗ đó cũng không tiện, mỗi ngày ờ khách điếm tốn cũng không ít tiền. Neu h h đệ chuân bị sống tại Đông Đô dài ngày, không ngại thì có thể đến đây ờ, để bớt một phần chi phí".

Hồng Phất nừ mặt có chút đen đi, đột nhiên đứng lên, đi ra ngoài cửa, Lý Tĩnh khó hiéu nói: "Hồng Phất, nàng đi đâu vậy?"

"Ta ăn no rồi, đi ra ngoài một chút" Hồng Phất nừ không nóng không lạnh nói.

"Vậy nàng mua dùm chút rượu giúp ta uống cùng h h đệ luôn" Lý Tĩnh cao giọng nói.

Hồng Phất nừ đang vôi vã chạy ra cửa, nghe được Lý Tĩnh phán phó đột nhiên quav trở lại, đưa tay đến trước mặt Lý Tĩnh, "Tiền rượu đâu?"

Lý Tĩnh lấy tay gãi đầu, có chút xấu hổ, không đợi trả lời, Hồng Phất nừ đã nổ liên tục như pháo hỏi, "Lại gãi đầu sao? Một chút bòng lộc của chàng cũng không đủ ăn, băng hừu đến là chàng tiếp đãi, quản ăn quản uống, cho dù núi vàng cũng sập. Hôm nav trong nhà đã sớm không còn gì, nếu không phải ta tính toán chi li, chi sợ câv hòe ngoài cửa cũng phải chặt xuống bán rồi. Nhà vốn nghèo, lại thêm con tò tông Nguvệt Quang này, chi có thé xem chứ không thé cười, môi ngày làm ta đau đầu hầu hạ. Lại còn cùng chàng uống

rượu, lại còn phải ăn cỏ loại tốt nữa, chàng muốn uống rượu, muốn mời băng hữu, thì hãy đem con ngựa kia đi, thiếp chi sợ vài ngày nữa ngva cả bản thán cũng phải bán đi thì mới đủ cho sự hào phóng của chàng!"

Nàng ta nói nhìn như răn dạv Lý Tĩnh, trên thực tế cũng nói cho Tiêu Bố Y nghe, chi mong da mặt hãn mỏng, nghe xong sớm rời đo. Nàng lấv chồng đã mười năm, có thé chịu nòi Lý Tĩnh, nhưng thật sự không muốn quản cả băng hữu của hãn!

Đột nhiên trên tay của Hồng Phất nừ xuất hiện một khối bạc vụn. Hồng Phất nừ quay đầu nhìn lại, phát hiện Tiêu Bố Y mim cười nhìn mình.

Hồng Phất nừ cầm bạc nơi tay, hừ lạnh một tiếng, đi ra đại viện, thầm nghĩ tiếu tử này không có kinh nghiệm, không biết nơi đâv gạo châu củi quế. Nhìn thấv Hồng Phất nừ đi xa, Lv Tĩnh lăc lăc đầu, chậm rãi ngồi xuống, cười khò nói: "Trong nhà không làm gì, đã làm cho h h đệ chê cười".

Tiêu Bố Y trấn an nói: "Đại ca, đại tàu chăng qua chi là lo cho gia đình mà thôi, tính cách thăng thăn một chút cũng không sao".

Hấn bởi vì Cầu Nhiêm Khách cùng Phong Trần tam hiệp, cùng Lv Tĩnh thán cận hơn nhiều, hơn nừa Lv Tĩnh so với hăn thật sự lớn hơn không ít, gọi hăn là đại thúc cũng không sai, gọi tiếng đại ca thật ra cũng là cam tàm tình nguvện. Chi là chứng kiến câu chuvện tình vêu thiên cò truvền tụng này, Tiêu Bố Y cũng không khỏi cười khò. Nghĩ lại cũng thấv thư thái, cái gì Hoàng tử ếch, Cinderella, công chúa Bạch Tuvết, cũng chi nói đến trước khi đám cưới, đợi cho sau khi cưới thì chuyện cơm áo gạo tiền thì những chuyện làng mạn cũng sẽ bị đánh cho trở lại nguvên hình, mà trước mặt chính là một băng chứng sống.

Đều nói sau lưng một nam nhàn thành công luôn phải có một nừ nhân, Lý Tĩnh có Hồng Phất nừ không ngừng thúc đáv, xem ra muốn không thành công cũng khó.

Chi là trước mắt xem ra, Lý Tĩnh còn cách Vệ Quốc Công uv phong tám hướng quá xa, theo cách bài trí trong nhà cùng cách ăn mặc của hãn, thì cuộc sống hiện tại rất nghèo khò. Sợ Lý Tĩnh xấu hồ, Tiêu Bố Y đổi đề tài, "Đại ca, đại tẩu nói cái gì Nguyệt Quang uống rượu là thế nào?"

Lý Tĩnh cười rộ lên, trong mắt rất ấm áp, đứng dậy nói: "Huynh đệ theo ta đến đây".

Hấn cười làm cho người ta thấv như câv cối trước gió xuân, biéu hiện so với trước mặt Hồng Phất nừ hoàn toàn khác biệt, Tiêu Bố Y khó hiểu đi theo hấn đi ra đại đường. Lý Tĩnh dần hấn đến phòng chứa củi, lấy ra một cái bình nói: "Đây là thứ mà ta đem cho nó". Hấn dẫn Tiêu Bố Y đến chuồng ngựa ở hậu viện, không đợi đến gần đă nghe thấy tiếng hí dài của Nguyệt Quan, Lý Tĩnh khẽ cười đò nửa cái bình vào trong tàu ngựa, mùi hương tỏa ra ngào ngạt, bên trong bình lại là rượu ngon.

Nguyệt Quang lại hí dài một tiếng, không đé ý tới Tiêu Bố Y mà lo uống rượu, trong giâv lát đã uống hết rượu, lại hí dài có vè rất sảng khoái.

Lv Tĩnh thuần ngựa cũng có bài bản, nhẹ nhàng vồ về bờm của Nguyệt Quang, thở dài nói: "Ta cả đời coi như đã thấv qua vô số ngựa, nhưng ngựa như Nguvệt Quang ta cũng là lần đầu nhìn thấy. Như thế xem ra, cũng đã làm cho đại ca cùng Tiêu h h đệ phí tàm".

Tiêu Bố Y nhìn thấv Nguyệt Quang lại có thể uống rượu, mà còn giống như tửu quv là đẳng khác, đã rất là kinh ngạc, nghe được Lv Tĩnh nói như vậy, cũng có chút ngạc nhiên, "Lý đại ca sao lại nói vậy?"

Lv Tĩnh hắc hắc cưỡi nói, "Khi đại ca đem Nguvệt Quang tới tặng, thì đă nói với ta, nói ngựa tuv là hãn tặng, nhưng là do Tiêu h h đệ băt được, nếu luận về thuật cời ngựa, thì hãn không bằng đệ, không biết có đúng như vậy không?"

Tiêu Bố Y đối với việc cầu Nhiêm Khách khen ngợi có còn cách than thờ. Hấn đi tới đây ván không nói mình mới là chủ của Nguvệt Quang, chi sợ mà mất mặt cầu Nhiêm Khách, không nghĩ đến cầu Nhiêm Khách quang minh lôi lạc, đã nói thăng ra mà không che đậy.

"Trương đại ca nói không sai, chăng qua đệ cũng mav mắn thôi".

"Mav mắn sao?" Lý Tĩnh lại cưỡi cười rồi vồ mạnh lên vai Tiêu Bố Y, "Đại ca đuòi theo nó từ Du Lâm tới Tử Hà, với thân thủ của hấn vần không thể bắt được Nguyệt Quang, huynh đệ không khỏi quá mức mav mãn rồi!"

Tiêu Bố Y mim cười không nói.

Lý Tĩnh thở dài nói: "Thật ra khi ta lần đầu gặp huynh đệ, đã biết huynh đệ tuyệt không phải là vật trong ao, phong vân tế hội chính là ngàv h h đệ ngươi thành rồng. Đại trượng phu nếu gặp được thời, tất sẽ lập công lập sự nghiệp, còn với tuổi như vi h h, cái tâm phú quv cũng đã phai nhạt rồi. Ngày đó ta cùng Hồng Phất thành thản, Trương đại ca nói ta có thé thành sự nghiệp, cũng sẽ có một ngày giục cương ngàn dặm, nòi danh thiên hạ.

Hồng Phất lúc ấy nói ngựa có thé đi ngàn dặm, thì phải đưa ngựa đi ngàn dặm về, chứ đừng có nói cho qua chuyện. Không nghĩ đến đã gần mười năm, đại ca vân nhớ tới lời hứa năm đó, lần này đi tới Đông Đô, chăng qua cũng là vì lời hứa năm đó mà thôi".

Tiêu Bố Y trong lòng kích động thầm nghĩ hào kiệt một lời hứa ngàn vàng, cầu Nhiêm Khách hién nhiên chính là loại hào kiệt nàv, "Trương đại ca hiện đang ở đâu?"

"Hắn sau khi đem Nguyệt Quang tặng cho ta, cũng đã Nam hạ" Lv Tĩnh có chút mất mác, "Ta hiện tại làm gì có cơ hội rong cương ruòi trận, hăn đem Nguyệt Quang tặng cho ta thật sự là một sai lầm lớn. Hắn nói đi Cát Châu tự tìm Đạo Tín cao tăng, hiện tại nhắm chừng đã ở ngoài ngàn dặm".

Tiêu Bố Y cưỡi rộ lên, "Đại trượng phu chí tại tứ phương, đệ tin khả năng nhìn người của Trương đại ca, đệ cũng tin Lý đại ca nhất định có thê thành tựu sự nghiệp".

Lv Tĩnh khẽ cưỡi khổ, đưa tav chi ra bốn phía, "Ta tại quan trường rất phập phồng, trước mắt quan chăng qua chi là lục phâm, lại bởi vì đăc tội với quý nhản triều đình. Ngàv nav quản lý bộ Viên Ngoại Lang, chi xem như là lục phám. Đại táu đệ lúc trước theo ta, chi nghĩ ta sẽ có tiền đồ, không nghĩ đến ta mười năm qua vân vậy, cũng rất xấu hò".

Tiêu Bố Y cưỡi nói: "Trượng phu chi cần không thẹn với lương tàm, có thé nhẫn nhịn mới là anh hùng, Lý đại ca chớ có nản chí, ta cá là h h trong vòng mười năm nhất định sẽ dương danh thiên hạ, không biết h h có dám đánh cuộc không?"

Lv Tĩnh ngạc nhiên, lắc đầu nói: "Cho dù là người nhà h h cũng không có tin tưởng như vậy, h h đệ lại có vẻ rất tự tin".

Tiêu Bố Y lại cưỡi nói: "Tại hạ xem ngựa không sai, xem người cũng chuàn, Lý đại ca chi cần nhớ kv những lời này của h h đệ là được".

Lý Tĩnh tinh thần rung lên, "Cái gì Lý đại ca, Lý Nhị ca, huynh đệ khách khí rồi, đệ một khi đã cùng đại ca kết làm h h đệ, thì cũng là h h đệ của ta, không băng chúng ta hôm nay kết bái, cũng không uòng một lần quen biết này".

Tiêu Bố Y trong lòng kích động, cười lớn nói: "H h đệ đang có ý này, không biết có cần phải đi mua chút hương lô đèn nến gì không?"

Lv Tĩnh cưỡi lắc đầu, "H h đệ chi giao chi cần trong lòng hiéu nhau, cần gì phải rườm ra như vậy? Đại ca nói hăn đã sớm nhận người nàv là h h đệ, chi là quên mất chuyện kết bái, hăn cũng có tàm ý này, lần này là do ta đền bù".

Tiêu Bố Y vỗ tay cười to, "Như thế là tốt nhất".

"Chi là cách xưng hô xem ra cũng đã sớm định" Lý Tĩnh cưỡi nói: "Đại ca lớn tuổi nhất, ta thì sinh muộn hơn vài năm…"

"Người là nhị ca, Trương đại ca là lão Đại" Tiêu Bố Y cưỡi nói: "Chi mong các h h không chê đệ là lăo Tam".

Hắn nói những lời này cũng là có nguvên nhân, Tiêu Bố Y dù sao cũng không ai biết đến, mà Cầu Nhiêm Khách cùng Lý Tĩnh đều là nhân vật nổi danh trong lịch sử. Lý Tĩnh lắc đầu nói, "H h đệ kết giao, tại sao lại nói hiềm khí, chi băng câu này, đã nên phạt rượu một chén".

Hai người cùng uống một chén, Lý Tĩnh lại lắc lắc bình rượu thì phát hiện đã không còn rượu, cười khổ cùng Tiêu Bố Y ra đại đường, vẫn chưa thấy Hồng Phất nừ về, không biết là nàng ta đi mua rượu hav là nấu rượu đâv.

Tiêu Bố Y đối với rượu cũng không có mấv hứng thú, trầm giọng hỏi: “Vần nghe nhị ca nói làm cái gì ở bộ Viên Ngoại Lang, không biết đó là chức quan gì?”

Lv Tĩnh cưỡi khò nói: “Chăng qua là một mã quan (quan coi ngựa), chủ véu điều động xe cộ ở Đông Đô, cùng với chường quản, thống kẽ gia súc trong thiên hạ, cũng rất là lộn xộn, phiền phức”.

Nhìn thấy bộ dáng trợn mắt há hốc mồm của Tiêu Bố Y, Lý Tĩnh lúng túng nói: “Vi huynh quan giai không lớn, chường quản chuvện vặt vành, cũng làm h h đệ chê cười”.

Tiêu Bố Y liên tục lắc đầu, đột nhiên hòi, “Vậy nhị ca có quen Vũ Văn Hóa Cập không?”

“Hắn là Thái Phó Thiếu Khanh, cũng với h h cũng có chút khác biệt, nhưng lại có mối liên hệ lớn, có thé tính là cấp trên của h h, h h làm sao mà không biết” Lý Tĩnh cười rộ lên, đột nhiên có chút kỳ quái hỏi: “Huynh đệ chẳng lẽ cũng biết Vũ Văn Hóa Cập?”

Tiêu Bố Y sắc mặt phát khổ, thật sự là trùng họp. Bản thân hắn một lòng buôn bán ngựa, cho tới bây giờ vân chưa từng nghĩ tới lại quen biết với Lý Tĩnh cùng Vũ Văn Hóa nòi danh thiên hạ. Lúc trước nghe nói Vũ Văn Hóa Cập là một Bật Mã On hãn cũng buồn cười, không ngỡ Lý Tĩnh cũng như thế, chi có thê cảm khái tạo hóa trêu người.

“Đệ quen thì có quen, chẳng qua Vũ Văn Hóa Cập hận không thể ăn được đệ” Tiêu Bố Y lắc đầu nói: “Xem ra đệ cùng với nhị ca cũng nên vạch rõ giới hạn, băng không liên lụv đến nhị ca, thì rất là không ổn”.

Lv Tĩnh thở dài nói: “Chúng ta một khi đã là h h đệ. Đệ lại là người được đại ca cực kv tán thưởng, chuvện của đệ dĩ nhiên cũng là chuvện của h h. H h đệ với nhau, mạng cũng có thé không cần, quan vị thì tính là cái gì. Đệ cứ nói rốt cuộc là chuvện gì, chúng ta sẽ cùng xem có thé hóa giải hav không”.

Hắn nói tuy bình thản, nhưng khâu khí kiên định không thé nghi ngờ, bộ dáng sợ vợ lúc trước đã sớm mất đi trong đầu Tiêu Bố Y, Tiêu Bố Y cảm động đem chuvện phát sinh tại Mã ấp kể lại.

“Huynh đệ thực xuất thân thổ phi?” Lý Tĩnh hòi.

Tiêu Bố Y trầm ngâm một lát, cũng không kiêng dè nói: “Chính xác là như thế”, hắn lần đầu tiên có giao tình với Lý Tĩnh, nhưng vân tin tưởng vào phán đoán của mình cùng cầu Nhiêm Khách.

Lv Tĩnh quả nhiên không e dè thản phận của Tiêu Bố Y, cũng không đại nghĩa diệt thân, chi khẽ cười nói: “Lấy tính cách của Tam đệ, cho dù là thò phi, cũng tuyệt không phải là thò phi gian sát lô lược như Vũ Văn Hóa Cập nói, nói thế nào cũng là thế thiên hành đạo”.

Hai người đều cười, biết trong lòng của nhau thực không có phán thân phận địa vị gì cả, Lý Tĩnh lại nói: “Vũ Văn Hóa Cập này có thù tất báo, cực kv nhỏ mọn, huynh đệ cũng gặp phiền toái rồi. Chi là người này cũng không có tài cán gì, bức không được đệ đã xem như là bại. Neu để cho ổn thỏa, thì đệ nên bảo sơn trại đổi chỗ khác đi”.

Tiêu Bố Y gật đầu, “Cái này đệ cũng lo lắng nên đã sớm cho người bố trí rồi”.

“Như thế là tốt nhất,” Lý Tĩnh trầm ngâm nói: “Vũ Văn Hóa Cập hiện cũng không có ờ tại Đông Đô, hắn cùng Lương Tử Huyền Lương Sư Đô giao tình rất tốt, cha hắn Vũ Văn Thuật cùng Bùi phiệt luôn bất hòa, hôm nay cố ý hại đệ, h h nghĩ quá nửa là bởi vì phiệt môn tương đấu?”

Tiêu Bố Y lắc đầu nói: “Đệ cùng hắn lần đầu gặp mặt, hoàn toàn không biết gì”.

Khi nghe được Tiêu Bố Y được Bùi phiệt tiến cử tiếp chi đến Đông Đô, hơn nửa còn muốn mở ra mục trường đệ nhất thiên hạ. Lý Tĩnh ngạc nhiên hồi lâu mới nói: “H h đệ sao không nói sớm việc nàv?”

Tiêu Bố Y nói: “Đệ biết nhị ca tuy bất đắc chí, nhưng cũng không phải là dạng người ngại va chạm, băng không với tài năng của h h, tại sao đến giờ vân chi là một Viên Ngoại Lang. Một khi đã như vậy nói hav không thì có quan hệ gì?”

Lv Tĩnh trong mắt chớp động hào quang cơ trí, khẽ cười nói: “Đệ nếu sớm nói, chúng ta cũng đã sớm được uống rượu”.

Tiêu Bố Y lập tức giật mình, thở dài nói: “Nhị ca khí lượng tuyệt không bình thường”, Lý Tĩnh nói là nói Hồng Phất nữ, nếu biết rằng Tiêu Bố Y được Bùi phiệt che chở cùng Hoàng Đế đé mắt tới, thì tuyệt không có thái độ như vậy. Bọn họ làm vợ chồng nhiều năm, hiéu nhau cũng rất rõ, người khác có lẽ cảm thấy Hồng Phất nừ không thé nói lý, Lý Tĩnh lại có thé ở cùng với nàng, một mặt là tình cảm thâm sâu, mặt khác cũng bởi vì nguyên do đại trượng phu không cùng chấp nhặt cùng tiếu nừ tử.

Lv Tĩnh trầm ngảm nói: ”Rượu có hav không tạm không nói đến, chăng qua đệ một khi đã được Bùi phiệt tiến cử đến Đông Đô, nói vậy bọn họ cũng đã có an bài, đệ cứ cân thận là được, vi h h cũng sẽ hết sức tìm hiéu tin tức, Vũ Văn Hóa Cập nếu đến Đông Đô, h h lập tức sẽ báo cho đệ.

Tiêu Bố Y đột nhiên nhớ tới một chuyện, “Nhị ca nói đắc tội quý nhân, có phải cũng là đắc tội với Vũ Văn Hóa Cặp?”

Lv Tĩnh cưỡi khò, “Không phải hắn, vi h h chưởng quản chuyện vặt, chi biết ra sức mà làm việc, cũng khó tránh đăc tội người khác, đệ cũng đừng bận tàm tới”.

Tiêu Bố Y nhìn sắc trời cũng không còn sớm, liền đứng dậv nói: “Sắc trời đã không còn sớm, đệ phải sớm trở về, để tránh phiền toái”.

Lv Tĩnh đứng dậv nói: “Một khi đã như vậy, h h cũng không lưu đệ lại, đệ tuy được Thánh Thượng triệu kiến, nhưng Thánh Thượng không biết khi nào mới đến, nói không chừng cũng phải qua năm mới đến”.

Tiêu Bố Y trợn mắt, “Hiện tại chi mới nhập đông, chẳng lẽ phải đợi lâu như vậy?”

“Thánh Thượng tùy tâm sở dục, ai có thé quản được? Chi là người thích mới chẽ cũ, nên phần lớn thời điém ngoại trừ tuần du thì chi ở tại Đông Đô, nên sớm muộn cũng sẽ đến, h h đệ cứ vên tàm, chi là không biết thời gian chính xác khi nào mà thôi. H h đệ lộ phí có đủ dùng không?” Lý Tĩnh trầm tư nói.

Tiêu Bố Y nghe Lý Tĩnh nói không khác gì với Hoàng xá nhân, trong lòng cũng yên tâm, “Lộ phí cũng đủ dùng, nhị ca cứ yên tâm”.

“Ta thường làm ờ Tư Cung phường ” Lý Tĩnh hạ thấp thanh âm nói, “Đệ nếu tìm huynh, chi cần tới đó tìm chồ đề tên huynh là được”.

Tiêu Bố Y chắp tay mim cưỡi nói lời tạm biệt, đi vài bước, quav đầu lại trông thấy Lý Tĩnh còn ở đó nhìn mình, sau khi vây tay chào thì sải bước tìm lối ra khỏi Tầm Thiện Phường. Rồi lại nhịn không được quay đầu nhìn lại, thì vân thấv bóng lưng có chút tịch mịch của Lý Tĩnh, trong lòng không biết có tư vị gỉ. Đột nhiên một đạo hồng ảnh đi tới, theo Lý Tĩnh tiến vào trong nhà, Tiêu Bố Y tinh mắt, nhận ra đó là Hồng Phất nừ thì đột nhiên cười không nồi.

Biết Hồng Phất nừ quá nửa là không muốn mình lưu lại, lúc này mới ở ngoài cửa, chậm chạp không về, sau khi thấy mình rời đi, lúc này mới vào nhà, cũng mav mình thức thời sớm trở về, băng không Hồng Phất nừ quá nửa là phải tiếp tục ở ngoài chờ đợi.

Ra khỏi Tầm Thiện Phường, người binh sĩ vẫn còn nhớ hắn gật đầu mim cưỡi. Tiêu Bố Y cũng cưỡi đáp lê, nhìn thấy săc trời đã tối nên sải bước mà đi, từ khi được cầu Nhiêm Khách truvền thụ Dịch Cân kinh, Tiêu Bố Y ăn cơm, đi đường, ngồi xuống, nghi ngơi cũng không có lúc nào mà không luvện công. Dịch Cân kinh chú trong tùv ý, không băt buộc tư thế cho nên Tiêu Bố Y khi về lại Mã ấp, trên đường Nam hạ đến Lạc Dương, không một khắc nào mà không có luvện công, nên hôm nav tuy chi mới mấv tháng, nhưng cũng đã có nhiều hiệu quả.

Khi hắn đi nhanh, khí tức trong cơ thể lưu chuvển, cảm giác như muốn bav lên, cố gắng hăm

bước lại, Tiêu Bố Y không muốn cho người qua đường đé ý, trong lòng cũng vui mừng.

Qua cầu đến phía bắc Lạc Thủv, Tiêu Bố Y theo bản năng liếc nhìn xuống sông, trong giây lát lại nhớ tới chiếc thuvền bị vờ của thuyền nương, không hiéu tại sao lại nhớ tới hai tỷ đệ sống nương tựa với nhau, Tiêu Bố Y thầm lăc đầu. Hôm nay Đông Đô tuy ca vũ thăng bình, nhưng lộ trình từ Mã ấp đến Lạc Dương cũng gặp rất nhiều dân bị đói, cũng không ai quản. Tỷ đệ nàv sống ở Lạc Dương cũng tính là có chò đé ờ, nhưng có thé an òn được bao lâu thì không ai biết được.

Đến Cao Thăng khách điếm Ngọc Kẻ Phường, Tiêu Bố Y mới tiến vào thì chưởng quầy đã chào đón nói: "Tiêu công tử, có người tìm".

Chường quầv nhớ được vô số người, Tiêu Bố Y tuy là dán áo vải, nhưng được Xá nhân trong cung dán đến, cũng tuyệt không phải là áo vải bình thường, nên thảo dân cũng biến thành công tử.

"Là ai, ờ nơi nào?" Tiêu Bố Y hỏi.

Chường quầv lắc đầu, "Không biết, người nọ gầv ốm, có hai chòm râu nhò".

Tiêu Bố Y vừa nghe liền nhớ tới Bối Bồi, sau khi Lại Tam bị độc chết, Tiêu Bố Y cũng không có gặp lại Bối Bồi, tuy Cao Sĩ Thanh không nói, nhưng Tiêu Bố Y đối với việc Bối Bồi độc chết Lại Tam cũng không hề nghi ngờ. Một mặt cảm tạ Cao Sĩ Thanh trợ giúp, Tiêu Bố Y cũng thấy sợ về Bùi phiệt tính toán không bỏ sót cùng tin tức linh thông, diệt trừ sự việc từ lúc manh nha mới là sự tình cao minh nhất, Vũ Văn Hóa Cập tự nghĩ thông minh, nói như vậy hành động của hãn đã sớm đã được Cao Sĩ Thanh năm rõ?

"Hăn nói tìm ngươi, ta nói ngươi đi ra ngoài" Chưởng quầy nói, "Sau đó hãn bò đi, có phải ờ đó tìm ngươi không?"

Tiêu Bố Y nhìn thấy hăn chỉ về phía Tây Băc, biết ý nói Tử Vi thành ờ phía Tây Băc, cũng chính là chỉ Thánh Thượng triệu kiến, lăc đầu nói: "Có lẽ là một bằng hữu của ta".

"Vậy thật không nhìn ra, Tiêu công tử hòa khí như vậy, bằng hữu của người lại ngạo khí hơn rất nhiều" Chưởng quầy lắc đầu nói.

Tiêu Bố Y biết chưởng quầy nói khách khí, Bối Bồi là người như thế, cách người ta ngàn dặm, chưởng quầy không nói chán ghét đã là nế mặt rồi.

"Hắn có nói lại gì không?" Tiêu Bố Y hòi.

"Không có" Chưởng quầy lăc đầu, "Hãn nghe nói ngươi không có ở đây liền bò đi, lời cũng không muốn nói thêm một câu, ta vốn muốn hòi tìm ngươi có chuyện gì..."

Tiêu Bố Y 0 một tiếng, cảm ơn chưởng quầy xong trờ lại phòng tùy ý dùng cơm, sau đó lại khoanh chân ngồi xuống điều tức.

Không biết qua bao lâu, Tiêu Bố Y đột nhiên mở bừng đôi mắt, hai chân nhẹ nhàng búng lên, người đã vọt lên không, lấy chưởng làm đao, một chiêu bô về phía trước, không đợi bàn tay bô tới, đã sớm rút tay về sau eo, mũi chân nhẹ điếm, không đợi hạ xuống, cước phải đã tung ra, một đạo kinh phong quét ngang, quét tắt ngọn nến cách đó không xa.

Tiêu Bố Y hạ xuống mặt đất, nhẹ nhàng vô thanh vô tức, chi cảm thấy trong cơ thế tinh lực sung mã, chuyện gì cũng có thế làm được.

Hãn xuất ra một chiêu này, chăng những độ cao nhảy lên vượt quá tưởng tượng, đã hoàn thành được một chiêu trong đao phố kia, hơn nừa biến hóa trong đó cho dù trong tay không có đơn đao cũng có thế lấy quyền cước thủ thăng. Đen giờ khăc này hãn mới hiếu được lời dặn dò của Uất Trì Cung lúc gần đi. uất Trì Cung không muốn bị đao pháp ước thúc, cho nên chi dạy cho hăn đao pháp cơ bản, chỉ hy vọng hăn cho dù vô đao cũng có thế khăc địch. Neu dựa theo phát triển bỉnh thường, hăn ước chừng phải mấy năm mới có thành tựu, chi là tập luyện Dịch Cân kinh mấy tháng, xem ra tiến triển phi thường thần tốc, nếu lấy võ công hôm nay, lúc trước cho đụng Lục An Hừu đuôi giết, nói vậy cũng không đến nôi chạy trốn chật vật như vậy.

Chiêu thức luyện tập cả trăm lần cho đến mức thuần thục, mỗi một lần, Tiêu Bố Y lại có thể lĩnh hội được thâm ý trong chiêu thức, trước kia mù mờ không rõ, tuy được uất Trì Cung chú thích, nhưng cũng không thế thực hiện được, cảm giác không ra được chô tinh diệu, nay hăn lực

Người dịch: Ngạo Thiên Môn

Một chiêu này luyện ước chừng một hai canh giờ, Tiêu Bố Y cũng đã hiếu thấu được biến hóa vô cùng trong đó, cũng không cảm thấy mệt mòi. Đợi cho sau khi chiêu thức thuần thục, lại băt đầu tập luyện Dịch Cân kinh. Chi là khi ngồi trên giường lại nhớ tới Lý Tĩnh cùng Hồng Phất nừ hôm nay, khỏe miệng lại mim cười,

trong giây lát lại nghĩ đến Vũ Văn Hóa Cập cùng Lương Tử Huyền, Tiêu Bố Y chỉ có thế lắc đầu khoanh chân tĩnh tọa, một lúc sau, đã từ cực động chuyển sang cực tĩnh, không bao lâu sau, Tiêu Bố Y đã tiến vào cảnh giới linh đài thanh minh, quên mình.

Đông Đô thương gia như mây, giao dịch chủ yếu tiến hành tại ba thị, ba thị này phân bố tại Tây, Băc, Nam ba hướng tại Đông Đô, chiếm tại Đại Đồng, Thông Viên, Phong Đô ba phường, có thế nói dị thường phồn hoa.

Nam thị Phong Đô rất lớn, một phường bằng hai phường khác. Là đệ nhất thị tại nội thành Đông Đô. Một thị cố đại bình thường đều được bố trí hai bên ngã tư, giống như hỉnh chừ 'tinh (#)T vậy, các thị khác cũng bắt chước như vậy. Mà Nam thị Phong Đô lại làm thành hỉnh tam giác, ba mặt đều có cửa.

Tiêu Bố Y giờ phút này đang ngồi ở một tửu lâu uống trà ngăm cảnh, tính toán lát nừa sẽ mua cái gì đế đến chô Lý Tĩnh.

Lý Tĩnh đương nhiên không quan tâm đến lề vật. Tiêu Bố Y muốn bước vào nhà thỉ phải quan tâm đến Hồng Phất nừ. Tiêu Bố Y từ sau khi gặp Lý Tĩnh, mấy ngày này hãn chi chuyên tâm tập võ, cũng không ra ngoài.

Thời tiết ngày càng lạnh, nhưng hắn vẫn mặc quần áo mòng manh. Từ khi tập luyện Dịch Cân kinh tới nay, hăn phát hiện bản thân tuy không đến mức hàn thử bất xâm, nhưng cũng có thế thích ứng với thời tiết biến hóa, cái đó cùng với những người tăm đông thời đại hăn cũng cùng một đạo lý, thân thế được tập luyện nhiều gia tăng năng lực chống cự với tự nhiên, nhưng hăn nếu đi vào phố mà ăn mặc thế này, thì cũng chăng khác nào là ở trần mà chạy ngoài tuyết, cũng là chuyện làm cho mọi người chú ý.

Tiêu Bố Y đi vào Nam thị, chi là muốn mua quần áo, sau đó mua ít lễ vật đi tìm Lý Tĩnh nói chuyện phiếm.

Hăn tới Đông Đô quav qua quav lại đã hơn nửa tháng, Hoàng đế Dương Quàng cũng không thấy bóng dáng, điều này làm cho Tiêu Bố Y không biết làm thế nào cho phải, chí có thế đi tới đi lui chô của Lý Tĩnh, nơi này hăn không quen ai, Lý Tĩnh nói như thế nào cũng là nhị ca của hăn, có thế đi nương tựa. Cũng may Lý Tĩnh cũng thật sự nhàn rôi, cho nên hãn cũng không đến nôi quấy rầy vệ quốc đại kế của Lý Tĩnh.

Trên lầu nhìn xuống thấy rõ nội thành, thuyền ngựa qua lại tấp nập, trọng lâu duyên các, cảnh săc xinh đẹp tuyệt trần, còn mang theo vẻ bận rộn. Chi bằng sự áno nhiệt ờ nơi đây, gió lửa tiêu điều cũng giống như là chưa từng tồn tại. Chăng qua căn cứ theo ông chủ khách điếm mà hăn ờ

nói, ngày nay các nơi gió mây nối lên bốn phía, giao thông bị ngăn trờ, nội thị phồn hoa đã là không bằng trước đây, điều này làm cho Tiêu Bố Y không thế tưởng tượng được còn phồn hoa đến thế nào nừa.

Nam Phong thị rất lớn, bên trong với tính toán của Tiêu Bố Y cũng phải hơn trăm cửa hàng, hăn có thế kế ra như cung phấn, tơ lụa, trang sức, trúc mộc, rượu gạo, vật dụng các thứ, còn thứ mà hăn không biết thì cũng không ít, phân công phức tạp cho dù là hãn cũng phải cảm khái.

Trong này buôn bán rất nhiều thứ, hàng hóa chủng loại vô số kế, hơn nừa nơi này có thế tính là một phường cao giá nhất Đông Đô. Tiêu Bố Y biết, lúc trước Dương Tố tại vị, độc chiếm Lập Đức phường, so với Lập Đức phường kia mà nói, nơi này có thế gọi là tấc đất tấc vàng, thương gia ở tại Trung Nguyên có thế làm ăn buôn bán ở nơi này, cũng có thế xem như là nhân vật có máu mặt.

Tiêu Bố Y gọi một hồ rượu, hai dĩa đồ ăn, chậm rãi nhấm nháp, có vẻ buồn bã nhìn dòng nước chảy dưới lầu, liên miên không dứt, càng không biết nhưng ngày này bao giờ mới chấm dứt.

'Thịch thịch thịch' khi tiếng bước chân vang lên, Tiêu Bố Y cũng không có ý thức được cái gì, vân chi nhìn phong cảnh bên ngoài tửu lâu mà ngâm nghĩ. Khi cảm giác được một mùi thơm cùng với tiếng bước chân truyền tới, thì Tiêu Bố Y lúc này mới quay đầu lại.

Khi thấy hai người trước mắt, Tiêu Bố Y ngân ra, cũng không nói lời nào.

Hai người trước măt ăn mặc như công tử, nhưng Tiêu Bố Y biết bọn họ tuyệt đối không phải là công tử gì. Hai người đầu đội vãn sĩ quan, thân mặc văn sĩ phục, dưới chân cao đế bố ngoa, phục sức xem thế nào cũng đều là văn nhân tao khách, nhưng dưới ánh măt lão luyện của Tiêu Bố Y, hai người trước mặt chăng qua chỉ là một so nhi.

So nhi một phương diện ý chỉ đối phương không có kinh nghiệm hành tâu giang hồ, một phương diện khác ý chi đối phương chăng qua chỉ là một nừ nhân.

Người bên phải tầm thước, măt lớn miệng rộng, da hơi vàng, nhưng da tay lại như ngọc, nõn nà như muốn chảv nước, dưới hàm không có râu, yết hầu không nối lên, tuổi còn nhò. Chăng qua nừ ở thời đại này lấy chồng sớm, phát dục cũng sớm, cho nên lớn nhò cờ nào cũng nói không chính xác được.

Người bên tay trái mày như vẽ, trông có vẻ rất thông minh nhu thuận, nhưng lại cố tình làm ra một loại bộ dáng thành thục ốn trọng, nhìn thấy Tiêu Bố Y quay đầu lại, chăp tay nói: "Cho hòi vị huynh đài này".

Thanh âm của nàng ta làm ra vè thô trọng, nhưng cũng khó tránh bén nhọn thanh thúy, càng làm cho Tiêu Bố Y buồn cười.

Dịch dung xem ra cũng không đơn giản như vậy, làm ra bộ dáng nam nhân như Bối Bồi, xen lân vào trong nam nhân cũng không bị người ta phát hiện, thì mới là thật là chân chính dịch dung. Người trước măt này, giống như sợ người khác không biết hăn không phải là nừ nhân, râu cũng không chịu dán lên một chút, thật sự là thất bại.

Nhìn thấy ánh mắt chấp nhất của người nọ nhìn mình, Tiêu Bố Y ho khan, rồi nhìn quanh một vòng, lúc này mới hòi: "Ngươi nói chuyện vói ta?"

Người chân mày như vẽ hiếu kỳ nói: "Chỗ này chỉ có mình ngươi cùng với cái bàn, chẳng lẽ ta nói chuyện với cái bàn?"

Sau khi nói xong câu này, người nọ tự cảm thấy buồn cười, khúc khích cười không ngừng, thanh âm giòn tan. Người bên cạnh nhéo nhẹ một cái, người nọ mới ngừng cười, chi là tiếng cười tuy ngừng, nhưng ý cười vân không dứt, triền miên lưu luyến trên mặt, làm cho mấy văn nhân tao khách chân chính thầm nuốt nước bọt.

Tiêu Bố Y cười nói: "Ta cùng huynh đài cũng không quen biết, không biết là tìm ta có chuyện gì?"

"Tuy không quen biết, trước măt không phải quen biết rồi sao?" Người nọ thấp giọng nói với người bên cạnh: "Ta đã nói tên nhà quê này nhìn không ra chúng ta nừ cải nam trang mà".

Người bên tay phải cũng áp thấp thanh âm, "Tiếu thư nói rất đúng".

"Đừng gọi công tử nha đầu ngu ngốc, ăn đòn giờ" Người chân mày như vẽ lại chăp tay, "Không biết chúng ta cùng ngồi ờ đây, huynh đài có đê ý không?"

Nàng tự cho là thấp giọng hàm hồ, thì Tiêu Bố Y sẽ nghe không rõ, nhưng không nghĩ đến Tiêu Bố Y trực giác vốn đã mạnh, sau khi tu luyện Dịch Cân kinh nhĩ lực nhàn lực lại càng mạnh, hiện tại chăng nhừng nghe được nhừng gì nàng ta nói, còn chú ý tới nàng ta tuy không đeo khuvên tai, nhưng trên tai lại có lô, không khỏi buồn cưỡi.

Nghĩ đến hai người này đang thử nghiệm cái gì gọi là nừ cải nam trang, rồi đi lấy mình đé thử nghiệm, nói hai câu cũng sẽ đi. Tiêu Bố Y lại nhìn xung quanh, chi vào cái bàn trống ở một bên nói: "H h đài, nơi đâv cũng còn bàn trống mà".

"Lớn mật" Người bên tay phải xem ra là nha hoàn, tiến lên một bước chi tay nói: "Tiếu… công tử nhà ta đã nê mặt ngươi, ngươi còn nếu không thức thời".

'Bốp' một tiếng vang lên, người nọ ôm đầu quav đầu lại nói: "Tiêu… công tử, người vì sao đánh ta?"

"Ngu xuân vô tri," Người chân nàv như vẽ hai hàng lông màv dựng lên, có vè cũng rất đáng yêu, "Công tử còn phân lớn nhỏ gì? Ngươi đừng tưởng răng trong nhà có chút tiền là có thé xem nhẹ người khác. Vị nhân h h nàv, thật không giám dấu diếm, đơn giãn là bất tài mới tới Đông Đô, mà nơi này chi có cái bàn nàv là có thé nhìn ra ngoài cửa sò, cho nên mới có ý định ngồi chung".

Mấv văn nhân tao khách ngồi gần đó cũng gần cửa sổ, một người khăn chít đầu có vè phong lưu, đã sớm nhịn không được đứng lên, chăp tay nói: "Vị h h đài này, chò này cũng gần cửa số, vừa lúc ván còn chò trống, nhản h h nếu không chẽ thì tới cùng chúng ta uống rượu ngâm thơ, chăng phải nhanh hơn sao?"

"Công tử, bên kia có người mời người kìa" Nha hoàn thấp giọng nói.

“Chồ này không gian rộng rãi hơn” Người chân mày như vẽ lắc đầu, tựa hồ không phải bàn này thì không ngồi, chi chăp tav hướng về bàn nọ nói, “Đã được ưu ái, tôi không thích nhiều người”.

Tiêu Bố Y ho khan nói, “Một khi đã như vậy, mời công tử ngồi”.

Hấn một câu công tử, một câu h h đài, người nọ vui vẻ ra mặt, tựa hồ cực kv vừa lòng với việc Tiêu Bố Y nhận không ra thân phận của mình. Tiêu Bố Y thấy nàng đắc ý, cũng không tiện phá vở sự nhiệt tình của nàng, chi nghĩ cho dù là người mù, cách mười khu phố cũng có thé ngửi được mùi thơm của đại mỹ nừ, thật không biết đâv là con của nhà giàu nào, lại thích trêu cợt người bên ngoài làm trò vui?

Người nọ ngồi xuống, nhìn nha hoàn còn đứng bên cạnh, trừng hai mắt, “Sao còn chưa ngồi?”

“Ta không dám” Nha hoàn có chút khiếp đảm nói.

“Có cái gì mà không dám, ngươi tuy là thư đồng, nhưng ta vần xem ngươi là h h đệ, ta ngồi, ngươi đứng, không phải làm cho người ngoài cưỡi cho sao?” Công tử lại trừng măt, nha hoàn bất đăc dĩ mà ngồi ghé xuống một bên.

Công tử giả mạo nhìn thấy rượu và thức ăn trên bàn, vuốt cằm nói: “Còn chưa thinh giáo huynh đài họ gì?”

Tiêu Bố Y có chút đau đầu, ”Tại hạ..ềf’

“Bất tài Đàm Dư, xin thinh giáo cao tính đại danh công tử? Mạo muội tới đâv ngồi, cũng mời công tử giao lưu vãn thơ với mọi người, xin đừng trách”.

Công tử giả dạng tuy không thích nhiều người, nhưng tao nhân phía bên kia đã đi tới hai người, đều nàng chén rượu, phong độ có thừa.

Tiêu Bố Y nhìn thấy có chút chán ghét, thấv con nhà người ta là nừ nhàn là bu lại, không biết là thông minh hav ngu xuân đây.

Người kia mặt mày gầv ốm, tiêu sái như gió thòi muốn bav, cũng lập tức ngồi xuống ôm quvền nói: “Tại hạ họ Mã, đối với h h đài rắt là hợp ý, cũng muốn thinh giáo đại danh của h h đài”.

Tiêu Bố Y thừa biết bọn họ đã nhìn ra người trước mắt nàv là một sồ nhi, mà vần một hai gọi h h đài, không nghĩ cũng biết là muốn chiếm tiện nghi. Nhớ tới lúc trước Lương Sơn Bá nhìn không ra thán phận nừ nhản của Chúc Anh Đài, một mặt có thé là do Chúc Anh Đài người cũng chưa lớn, nên cũng nhìn không ra các đặc thù của nữ nhân, mặt khác cũng có thê là do Lương Sơn Bá cũng không phải là kẻ háo săc.

“Đại danh của công tử nhà ta bộ các ngươi có thê tùy tiện hòi sao” Nha hoàn lớn tiếng nói.

Công tử giả dạng khẽ nhíu mày, “Chúng ta bình thủv tương phùng, giây lát đã chia tay, tên họ không cần nói cũng được”.

Tên họ Mã đột nhiên nói, “Một khi đều là vãn nhân, không bằng ngâm thơ tác đối có được không? Nếu đã là một bàn, thì cũng không cần báo danh?”

“Như thế cũng tốt” Công tử giả dạng miền cường nói.

Tên họ Mã cùng Đàm Dư khẽ liếc mắt, dương dương đắc ý. Hiển nhiên đều có chút tự đắc, nhưng đều giả dạng khiêm tốn nói: “Bất tài tài sơ học thiến, hav là mời công tử cùng vị h h đài này trước”.

Công tử giả dạng ánh mắt nhìn sang Tiêu Bố Y, “Một khi đã như vậy, ngươi lên trước đi”.

Tiêu Bố Y cười khò nói: “Tại hạ vốn không phải là vãn nhân, chuyện làm thơ này xin miền cho”.

Tên họ Mã cùng Đàm Dư đều cưỡi to, “H h đài xem ra xuất thản làm nông, làm thơ so với ra sức cũng là khác biệt rất nhiều”.

“Không được, nhất định phải làm thơ. Bằng không phạt một chén rượu”.

Nàng ta mới bắt đầu tìm đến Tiêu Bố Y, chăng qua là đé thử nừ cải nam của mình, nhưng khi cùng Tiêu Bố Y đối diện, đã có chút kinh ngạc. Tiêu Bố Y nói không có phong lưu, nhưng bộ dáng cực kv có cá tính. Nói trăng ra là cực kv nam tính, hai hàng lông mày rậm, hai má như đao tước, đôi môi dày, làm cho người ta động tàm nhất chính là đôi măt đa tình của hãn, trong một khăc khi nhìn thấv người này, chi thấv sự

thăng thăn khoan dung cùng thành khân, làm cho người ta không thé có địch ý với hăn. Là con nhà thương gia nên cũng đã thấv không ít tao khách, nav bông nhiên nhìn thấv loại nam nhân như Tiêu Bố Y, thật ra cũng thấy hão cảm, nhìn thấv tên họ Mã cùng Đàm Dư ỷ tài khinh người chi hận không căn cho một cái được. Cả hai ăn nói phách lối, trang phục thì có thé mua được, nhưng vãn thơ thì không thế, cho nên chi mong Tiêu Bố Y có năng lực áp chế hai người, thì bản thán mới hả giận được.

Tiêu Bố Y muốn uống rượu nhận phạt,thì tên họ Mã lại trào phúng cười nói: "Thì ra h h đài chi có thé uống chứ thật ra một chút cũng không thông. Vị h h đài này, một khi đã ngảm thơ không được, ngươi không băng ngồi sang một bên?"

Lúc này các tao khách bên kia đã sớm di chuvén sang, có vè như lang sói nhiệt tình gặp nhau. Tiêu Bố Y ánh măt đảo qua, nhìn thấv các tao khách nàv bộ dáng ngu ngốc, không khỏi nhíu mày, ánh măt chớp động, lại nhìn thấv hai người ngồi cùng bàn trong đó, lại liên tục lăc đầu, không khỏi nhìn kv lại, thì có một người đứng tuổi, mặt trăng không có râu, người còn lại thì mặt màv đen đúa, môi mím chặt, vẻ mặt chán ghét giống như Tiêu Bố Y vậy.

Tiêu Bố Y thu hồi ánh mắt, nhìn thấy mặt của công tử giả dạng đỏ bừng, Tiêu Bố Y thật ra cũng có chút bất nhân, thu hồi tay lại cưỡi nói: "Tại hạ cũng không có tài gì, làm thơ cũng không tốt, không băng cũng phao chuvên dán ngọc (ném hòn ngói đé thu về hòn ngọc, tức là dùng vật nhỏ đé đoạt vật lớn) một phen, mong đừng chẽ cười".

Tên họ Mã cùng Đàm Dư trong mắt lộ vè kinh ngạc, công tử giả dạng cũng vỗ mạnh bàn, lớn tiếng kêu hav: "Hay, hav cho một câu phao chuvên dán ngọc, chi với bốn từ nàv đã thấv h h đài cao minh khiêm tốn, không giống như ta cả người chi có nửa chai giấm chua, lăc mấv cũng không có bao nhiêu".

Nàng ta một phen khen ngợi, mọi người trên lầu cũng đều quay đầu giương mắt nhìn Tiêu Bố Y, Tiêu Bố Y dờ khóc dờ cười, do dự nói: "Vậy tại hạ cũng liều một phen?"

"Chúng ta rửa tai lắng nghe" Tên họ Mã cùng Đàm Dư đều mang theo sự đùa cợt, không tin Tiêu Bố Y còn có thé nói ra thứ gì còn cao minh hơn so với phao chuvên dân ngọc vừa rồi.

Tiêu Bố Y thoáng trầm ngảm đọc ra bảv chừ, "Nhất thượng, nhất thượng, hựu nhất thượng".

Tên họ Mã cưỡi lớn, "H h đài thơ hav, quả nhiên cao minh, lại không biết muốn lên tới nơi nào?"

Công tử giả dạng vốn có chút chờ mong, nghe được Tiêu Bố Y làm thơ thăng thắn kinh người, thất vọng, áp thấp thanh ảm nói với nha đầu, "Nhanh nhanh làm thơ đi, băng không hôm nay không cho ăn cơm".

Nha đầu vè mặt đau khò, "Công tử, người bảo ta làm thơ, chi sợ so với bão ta sinh con còn khó hơn".

"Ngươi mà làm thơ không ra, ta hôm nav sẽ cho ngươi sinh con" Công tử giả dạng giận dữ nói một câu, nha hoàn mặt đã không còn chút máu.

Tiêu Bố Y câu thứ hai cũng đã ngảm ra, "Nhất thượng thượng đáo, đính lâu thượng".

Đàm Dư cưỡi nghiêng ngã, bàn bên kia cũng có người cười chảy nước mắt, đều cùng kêu lên: "Thơ hay, quả nhiên thơ hay!"

Công tử giả dạng dùng quạt che mặt, muốn làm bộ như không quen biết với Tiêu Bố Y, áp thấp thanh âm nói với nha hoàn: "Hăn lên lầu, lát nừa chúng ta từ trên lầu nhảv xuống".

Tiêu Bố Y nhìn thấy mọi người cưỡi nhạo, cũng không để ý, xoav chuvển ánh mắt, chậm rãi đứng dậv, ra ngoài lan can nhìn về phía xa, trầm giọng ngảm: "Nhất thượng nhất thượng hựu nhất thượng, nhất thượng thượng đáo đính lâu thượng. Cử đầu hồng nhật bạch vân đê, tứ hãi ngũ hồ giai nhất vọng!"

Hắn giọng điệu trầm ổn, ẩn chứa sự rộng lớn, bốn câu đọc ra, lại nhìn ra ngoài lan can, mọi người đều kinh hãi, chi cảm thấv hai câu thơ trước trông rất thi én cận, hai câu thơ sau lại khí thế uvên bác, cảnh giới hoàn toàn xuất ra, hơn nừa hãn đứng ở ngoài lan can, khí độ bất phàm, phối họp với mặt trời đỏ nòi giừa mâv trăng, làm cho người ta sinh ra cảm giác tự thẹn không bằng.

Trong lòng mọi người chi có một ý niệm, người này là đại trí giả ngu, khí thế bức người, làm thơ hào phóng đến bực như thế, bản thản mình chi như là con nít so với người lớn mà thôi!

112. Chương 112: Thiên Nhạc Trại (hạ)

Bố Y nhìn thấy vẻ kinh dị của mọi người, có chút buồn cười.

Bài thơ này đương nhiẻn không phải hắn làm, hắn còn có cái tài văn thơ này, chi nhớ là căn cứ theo tư liệu ghi lại, đây là lúc Đường Bá Hò đăng sơn, bực mấy tên ăn xin làm trò với khách nẻn làm ra, nguvên văn là Nhất thượng nhất thượng hựu nhất thượng, nhất thượng trực đáo cao sơn thượng. Cử đầu hồng nhật bạch vân đẻ, tứ hải ngũ hồ giai nhất vọng.

Hắn cải biên lại, đem đăng sơn cải thành leo lầu, cũng may ờ đây là trẽn lầu, địa thế không thấp, nhất thượng nhất thượng có thé xem như là leo thang lầu, mặt trời đỏ mâv trăng cũng có, tứ hải ngũ hồ có thé nói về Trung Nguyên, đương nhiên cũng có thé nói là đường xá ờ phía dưới, coi như là cũng có vài phần tương tự.

Nhìn thấy bộ dáng trợn mắt há hốc mồm của mọi người, Tiêu Bố Y vừa thấy xấu hổ, lại nhất thời cao hứng, cơ hồ muốn một tay che trời, nhưng nghĩ lại, đây cũng chi là lộng xảo thành chân, may mà hoàn cảnh họp với thi từ, nếu không đúng thì khí thế liền yếu đi rất nhiều, họa hò không thành lại thành chó cũng rất có khả năng phát sinh, đành chắp tay nói: “Bất tài bẻu xấu, nếu có gì không được, mong mọi người chi điém”.

“Hay, rất hav, thật sự rất hay” Công tử giả dạng vỗ mạnh bàn, chén bát trẽn bàn cũng vì thế mà nhảy lên ủng hộ, “Hav cho một câu cử đầu hồng nhật bạch vân đẽ, tứ hải ngũ hồ giai nhất vọng. Chi băng khí thế của hai càu nàv, h h đài tuyệt không phải người thường”.

Chúng tao khách mặt nhìn nhau, buồn bực không nói lên tiếng, cũng không ủng hộ, đều buồn bực không thôi.

Tẻn họ Mã cùng Đàm Dư vốn đều đã chuẩn bị vài bài, cái gì Vân đầu nhật, Tiêu tiêu vũ, Yến tử tiếu lâu thính bồi hồi; ngươi một ngựa ta một răm, cả đám sẽ hùa vào ủng hộ. Nhưng bọn họ ngâm thi tác đối chi là tiêu khién. Ngày nav tứ khoa cử nhàn yêu cầu học nghiệp tinh thông, tài nghệ có đủ, lực kiêu tráng, siêu việt hơn người. Minh Kinh, Tiến sĩ lường khoa đé cho các văn nhân có cơ hội xuất đầu. Tiến sĩ trọng thi phú, Minh Kinh trọng thiếp kinh mặc nghĩa, nhưng dù sao thi phú cũng phải có chút vãn học mới được, Minh Kinh chi cần học thuộc, cho nên đại bộ phận vãn nhân chỉ học thuộc một quyên Minh Kinh, tên họ Mã cùng Đàm Dư chính là hai trong số đó.

Thi phú đối với tên họ Mã cùng Đàm Dư mà nói, chăng qua chi là đé thé hiện mình không giống người thường mà thôi, vốn tưởng răng tên nhà quê Tiêu Bố Y này làm sao có thế có văn thơ gì, nói không chừng còn ngâm ra lão mă lạp lẽ ngưu canh điền (ngựa già kéo cày trâu làm ruộng), hoặc là mấy câu thơ con cóc như một năm một năm lại một năm. Đen lúc đó bọn họ sẽ được cả căn lầu này ca ngơi, tên công tử nừ giả nam trang này, tuy là sồ nhi, nhưng xem ra có vẻ cũng khá xinh đẹp, đến lúc đó hàm mộ vãn thơ của hai người, lại chuốc thèm chút rượu, một đêm phong lưu khoái hoạt chăng phải quá sương sướng sao? Không nghĩ đến Tiêu Bố Y vừa đọc xong, bọn họ đã biết mình có ngâm thơ cũng chi là bêu xấu, nên chi có thé buồn bực mà không nói gì.

“Nhất thượng nhất thượng hựu nhất thượng, nhất thượng thượng đáo đính lâu thượng. Cử đầu hồng nhật bạch vân đê, tứ hải ngũ hồ giai nhất vọng” Công tử giả dạng măt tòa sáng, xem ra đã bị Tiểu Bố Y kích động không ít, nhẹ lay động đầu nói: “Hai câu trước đơn giản, nhưng lấv bình thản mà mờ lối, mặt sau kỳ phong đột chuvén, không phải người có trí tuệ rộng lớn, tâm tư khéo léo thì khó có thể làm ra câu thơ như thế. Hồng nhật bạch vân, tứ hải ngũ hồ, giai tại nhất vọng. Tuyệt vời, hai vị nhân huynh, vị h h đài nàv đã ngâm thơ xong, ngọc đã ra nay rửa tai chờ chuyên (gạch) của các vị”.

Nàng đem câu phao chuyên dẫn ngọc mà nói ngược lại, tên họ Mã cùng Đàm Dư hận không cắn một nhát.

Nha hoàn ờ một bèn thầm nghĩ, ta cảm thấy cũng bình thường, có khác gì mấy người rao hàng đâu, cái gì mà mặt trời đỏ mảy trăng, mây trăng thì có, nhưng mặt trời đỏ rõ ràng là màu vàng mà, còn mây trăng bay thấp, mảy trăng không phải cao cao tại thượng sao? Nhưng lại sợ bị công tử giả kia đánh, đành phải ngậm miệng buồn bực.

Không nghĩ đến ngậm miệng cũng không được, công tử giả dạng lại một tay đánh tới, "Thế nào, ngươi cảm thấy có phấn khích không"

"Phấn khích, rất cao" Nha hoàn làm bộ như thư đồng, liên tục gật đầu, "Ý cảnh toàn xuất, ý cảnh toàn xuất, còn không biết vị công tử này cao tính đại danh là gì?" Nàng ta nói câu nàv là nói thay cho tiểu thư.

"Ta vốn là áo vải, mọi người bình thủy tương phùng, giây lát đã đi, cái tên này không nói cũng vậy" Tiểu Bố Y không muốn nhiều chuyện, chi sợ Đường Bá Hò đời sau sẽ chi bài vị của hãn mà mãng, nên đem lời của công tử giả dạng mới vừa rồi ứng phó với tên họ Mã cùng Đàm Dư mà mượn lại một chút.

Công tử giả dạng đột nhiên vồ bàn, "Ngươi nói cái gì áo vài?"

Tiêu Bố Y bị dọa nhảy dựng, khó hiểu nói: "Có chuyện gì?"

'Ta hiện tại hận nhất là hai chừ áo vài" Công tử giả dạng mặt ngọc có vẻ giận dử.

Tên họ Mã cùng Đàm Dư vui vẻ, đều gật đầu, "Áo vải dù sao cũng là áo vải, làm sao so sánh với vãn nhân chúng ta!"

"Các ngươi là vãn nhân cái rắm gì" Công tử giả này nói một câu làm hai người buồn bực cả nửa ngày, vị công tử giả này không biết vì sao lại nòi giận, nha hoàn lại hạ giọng nói, "Công tử, áo vải cũng không phải là Bố Y, người phát hỏa như vậy chi sợ là không đúng".

Thanh ảm của nàng tuy nhỏ, nhưng Tiểu Bố Y cũng nghe rõ ràng, không biết bố y với áo vải là có ý tứ gì.

Công tử giả dạng chuyên bực thành vui, cũng thấp giọng nói: "Không sai, áo vải này so với Tiêu Bố Y còn giòi hơn nhiều".

Công tử giả dạng không đợi hòi, Tiểu Bố Y đã hỏi, "Còn chưa thinh giáo cao tính đại danh của h h đài".

Mới vừa rồi hai người Mã Đàm hỏi tên của công tử giả dạng thì đụng phải một cái đinh, người khác cũng nghĩ công tử giả dạng sẽ đưa ra một cái đinh khác, không nghĩ đến hăn sau khi do dự liền nói: "Bất tài Vien Hi".

Tiêu Bố Y khi nghe hai chừ này, không khỏi sỡ sỡ canh thiếp trong lòng, người này nói Tiêu Bố Y chẳng lẽ là mình? Con gái Viên Lam tên là Viên Xảo Hề, có phải là thân nhân của Viên Hi này, hoặc chính là bản thân Viên Xảo Hề? Người này tuổi không lớn, chẳng qua nói là một Lolly thì hình như lớn hơn một chút, nếu không phải là Viên Xảo He, mình cùng nàng ta không quen biết, nàng ta sao lại có bộ dáng như muốn căn mình vậy?

"Viên Hi, Viẻn Hi, cái tên rất hay" Tẻn họ Mã ờ một bèn lắc đầu, dang tìm cách lảng sang vấn đề khác. Không nghĩ đến Viên Hi vân không có quèn, "Hai vị h h đài, ta còn đang chờ..."

Tên họ Mã cùng Đàm Dư mặt mày xám xịt nhìn nhau, đều nói, "Bất tài không dám bêu xấu".

Viẻn Hi đắc ý cười cười, khóe miệng lộ ra lúm đồng tiền, nụ cười cho dù là nam trang cũng làm cho người ta cảm thấy tươi đẹp mà không tục, Tên họ Mã cùng Đàm Dư thấy vậy ngứa ngáy khó chịu, lại không biết làm thế nào.

Tiêu Bố Y đầu đang muốn phình to ra, thì Viên Hi lại hòi: "Tuy nói bình thủy tương phùng, nhưng cũng có càu ngàn dặm hữu duyẻn, không dám thinh giáo đại danh của h h đài?"

Nàng ta nói là không dám, đôi mắt lại nhìn chằm chằm vào Tiêu Bố Y không tha, Tiêu Bố Y ho khan nói: "Tại hạ Bối Bồi".

"Bối Bồi?" Viên Hi lẩm bẩm hai lần, như để ghi nhớ, "Bối huynh tên rất hay".

Tiêu Bố Y mượn cái tên Bối Bồi này là để an tâm, chi sợ sau khi nói ra cái tên Tiêu Bố Y, chi sợ là năm tay cũng đao đều bay tới, đang muốn nói cái gì sơn cao thủy thanh, không hẹn ngày gặp lại, thì bên ngoài lầu có tiếng ngựa hí vang, làm ồn ào cả lẽn.

Tất cả mọi người đều hướng ra phía ngoài nhìn, tên họ Mã cùng Đàm Dư nương theo sự ồn ào mà chạy sang bàn khác tránh mặt, nhìn thấy mọi người bị náo nhiệt hấp dân, không chú ý tới hai người bọn họ, cũng thoáng yẻn tàm.

Viển Hi ra ngoài lan can nhìn, đột nhiên nắm chặt nắm tay, giận không thế át được. Trẽn lầu mọi người cũng xôn xao.

Thấy ờ xa xa có mấy thớt ngựa xông tới, mấy quán hàng bị đạp chạy tứ tán, khóc la ồn ào.

Một ông lão không nhanh chán bị ngựa đá trúng, ngã nhào ra đất ôm chân kẻu lẻn, cũng không biết kẻu ai. Có mấy đứa nhỏ bị dọa oa oa khóc lớn, thẻ thảm vô cùng, xa xa truyền đến mấv tiếng 'hùm' 'bùm', các hàng quán bị xập xuống cũng không ít.

Trong lúc nhất thời đều hỗn loạn lên, tiếng hô to gọi nhỏ cứu người không dứt, mấy người kia vân cười lớn ha hả không chút đé ý.

Tiêu Bố Y trong lòng phẫn nộ, vì cách quá xa mà không cứu kịp, ánh mắt đảo qua mọi người trên lầu, thấy Viển Hi năm chặt tay xem ra là muốn lao xuống, lại bị nha hoàn kia giừ chặt lại. Mấy thư sinh đều lăc đầu không thôi, nhưng vân trờ lại bàn. Một thư sinh đột nhiên vô bàn mà dậy giận dừ nói: "Làng làng càn khôn, dưới chân Thiên tử, nhừng người nàv thực sự là vô pháp vô thiên".

Bạch diện thư sinh, tuổi không nhỏ, thân hình gầy nhỏ, mới vừa rồi chúng tao khách ồn ào thì có hai người vân trầm mặc không nói, hãn chính là một trong đó. Chi là hãn tuy im lặng không nói, vẻ mặt tuy không cho là đúng, nhưng vân tùy ý đé mọi người ồn ào, nhưng khi mọi người đã im lặng, hăn lại nghĩa phàn điền ưng (lòng đầv căm phàn) đứng lên, bước chân xuống dưới lầu.

Một người chợt giừ chặt lấy thư sinh kia, lắc đầu nói: "Thiệu An h h, đừng nóng nảy..

Người kéo bạch diện thư sinh lại là người da mặt đen đúa kia, Thiệu An huynh sắc mặt cau lại, không vừa lòng nói: "Thế Nam h h, ngươi thân là mệnh quan Triều đình, nhìn thấy trường họp nàv lại không chút động lòng? Ngươi không ngăn trờ ta không trách ngươi, nhưng ngươi ngăn cản ta có từng thấy thẹn trong lòng không?"

Thế Nam huynh có chút xấu hổ, ngượng ngùng buông tay ra, ngồi xuống thờ dài nói: "Thiệu An huynh, ngươi quá nửa là có sự không biết, người gảy loạn nàv chúng ta không chọc tới được".

"Vì cái gì mà không chọc tới được? cò thư có câu, Thiên tử phạm pháp, cũng đồng tội như dán" Thiệu An h h săc mặt ngưng trọng, "Mặc cho là người nào, ức hiếp dán chúng như vậy là không đúng".

Mọi người nhìn nhau, người nọ lắc đầu nói: "Thiệu An h h mới tới Đông Đô, rất nhiều chuyện còn không rõ, người gảy áo loạn là đương triều trụ quốc Lý đại nhân, ngươi nói một Thư ký lang nho nhỏ như Thế Nam huynh thì có thể làm gì?"

Thế Nam huynh sắc mặt càng đỏ, có chút ngượng ngùng, lại trầm mặc. Thiệu An h h vốn giận không thế át, khi nghe được mấy chừ trụ quốc Lý đại nhân lại ngàn ra, "Chính là Lý Trụ Quốc được Tiên Hoàng ngự tứ Miền tử thiết quyển?"

Ngươi kia cưỡi khỏ, "Không phải Lý Trụ Quốc kia, thì còn người nào nừa?M

Tiêu Bố Y ờ xa xa nghe không rõ lắm, người nàv nói chuyện không xưng tính danh, hàm hàm hồ hồ không thống khoái. Nhưng Lý Trụ Quốc này nói vậy quyền thế rất lớn, bằng không cái gì Thư ký lang Thế Nam h h cùng thư sinh nghĩa khí kia cũng sẽ không hoảng sợ biến sắc.

Xa xa nhìn thấy phía bên kia đã gần kết thúc, một cô gái lấy một cây gậy trúc muốn đánh người trẽn ngựa, không nghĩ đến người nọ có tập luyện chút vồ công, chi đưa tay băt lấv, cả người lân gậy đều bị hăn chụp gọn, trong tiếng cưỡi lớn mà băt đi, mấy người còn lại như là hạ nhân, cũng gào thét đuòi theo. Chi còn lại dân chúng khóc trời kẻu đất, tất cả mọi người đều câm như hến, giận mà không dám nói lời nào.

Tiêu Bố Y trong lòng thống hận, lại cũng biết đây là Đông Đô, nếu quản loại chuyện này, vậy hãn rất có thé không thấy được thái dương ngày mai, chi hận người nọ không nói rõ ràng, băng không mình mình cũng có thế nghĩ xem có biện pháp gì hay không.

Thiệu An h h sắc mặt vốn trắng, khi nghe được ba chừ Lý Trụ Quốc, sắc mặt lại càng trăng hơn, suy sụp ngồi xuống, cầm chén rượu một hơi uống cạn, cũng không nói lời nào. Tên họ Mã cùng Đàm Dư đã nàng chén rượu lên cười nói: "Chúng ta là thư sinh vãn nhược, làm sao quản nhiều được, nào nào nào, uống rượu, uống rượu".

Tất cả mọi người đều gật đầu, nhìn thấy bên kia náo nhiệt đã hết, đều xoay người lại.

Tiêu Bố Y cảm giác được công tử giả dạng kia nhìn mình, xoay đầu đi nâng ly uống cạn, vừa muốn chắp tay thì Viển Hi đã vỗ thật mạnh xuống bàn mắng: "Đều là một lũ chuột nhắt nhát

gan".

Tên họ Mã quav đầu lại cười nói: "Bất tài đích xác là nhát gan, chăng qua cũng không có thấy Viên huynh trượng nghĩa ra tay".

Viển Hi bị nói đỏ cả mặt, lại không thế nói mình là nừ nhân, đành phải buồn bực uống rượu, thinh thoảng lại liếc nhìn Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y bị nàng nhìn mà thấy sợ hãi. Cảm giác canh thiếp trong lòng giống như là tạc đạn vậy, chi sợ Viên Hi này chính là Viên Xảo Hề kia, vậy mình thật có chút ăn không tiêu, mới muốn đứng dậy cáo từ, phát hiện ờ xa có mấy thớt ngựa chạy tới trước quán thì dừng lại.

Mấv người nọ trờ mình xuống, cũng bắt đầu kẻu gọi dàn chúng cứu người.

Một số dán chúng tự lo còn chưa xong, có ông lăo rơi xuống nước cũng chưa ai đê ý tới. Nay được mấy người này kêu gọi, lúc nàv mới bu lại, chi là khi ông lăo được vớt lên thì đã sớm không có tiếng động.

Tiêu Bố Y vần uống rượu, chi là trong lòng lửa giận hừng hực. Mấy người xuống ngựa nhẹ giọng trấn an, một người lấy trong lòng ra mấy điếu tiền đưa cho ông lão bị ngựa giâm phải chân, ông lão thấy chân cũng không có gì đáng ngại, vội vàng đứng dậv quỳ xuống đất cảm tạ. Văn nhân bàn bên cạnh thờ dài nói: "Sài công tử đại nhân đại nghĩa, đáng tiếc là đến muộn".

"Ta thấy cũng chi là hạng người mua danh chuộc tiếng mà thôi" Viên Hi thấp giọng nói một câu. Người bàn bên cạnh hoặc không nghe rõ, hoặc khinh thường không chấp nhặt nàng ta, tên họ Mă cũng lăc đầu nói: "Tò tiên Sài công tử từng là Băc chu phiếu kỵ Đại tướng quân, tiên phụ Lộc quận công, Sài công tử xuất thân tướng môn (con nhà tướng), nếu mới vừa tới gặp được chuyện bất bình nàv, quá nửa đã sớm chăn chận".

Tất cả mọi người đều gật đầu tiếc hận.

Tên họ Mã lại nói: "Sài công tử trạch tâm nhàn hậu, ngươi thấy hắn ra tay đã là mấy điếu tiền, nhưng người này tuy có tòn thất, nhưng cũng xem như được đền bù, như thế xem ra coi như là nhân họa được phúc".

Tiêu Bố Y trong lòng thầm mắng tên họ Mã nàv thật làm cho người ta buồn nôn. Đàm Dư cũng liên tục gật đầu, "Cũng là gặp được người tốt như Sài công tử, băng không thật đúng là mất nhiều hơn được".

Chúng vãn nhân đều cười, chi có Thiệu An huynh kia tức giận hừ một tiếng, vồ bàn mà bỏ đi. Thế Nam huynh ôm quyền hướng tới mọi người nói: "Thế Nam đi trước một bước".

Mọi người nhìn thấy Thiệu An h h đi cũng không có động tác gì, Thế Nam huynh đứng dậy lại đều hoàn lễ. Đợi cho Thế Nam h h đuòi theo Thiệu An h h rời đi, tên họ Mă lại nói: "Thư kv lang cũng không đến đâu, đụng tới loại chuyện này, không cần nói là Thư kv lang, ta nghĩ cho dù là Sài công tử cũng bất lực".

Đám vãn nhàn lại gật đầu thớ dài, chi nói không nói tới quốc sự, mọi người lại uống một hồi rồi cũng giải tán, Viên Hi xa xa nhìn thấy Sài Thiệu bỏ đi, lại nhẹ 'phì' một tiếng, "Cái gì mà Sài công tử giúp vếu chống mạnh, ta xem ra cũng chi là hạng mua danh chuộc tiếng mà thôi".

Tiêu Bố Y nhìn thấy cái kiểu đố kỵ với thế giới của Viên Hi, cũng không hiểu được tàm tư của nàng ta, bất quá đối với một câu cuối cùng của Viên Hi cũng giống như hăn. Hăn khác với những vãn nhàn này, nhìn thấy Sài công tử là từ hướng con của Lý Trụ Quốc rời đi mà đuòi tới, nếu nói không gặp gờ, thật sự là không thế. Một khi đã như vậy, người nọ băt đi một nừ nhân, Sài công tử không có lý nào mà không thấy được, nếu có trì hoàn, hãn lại có thé nào xuất hiện họp lúc như thế?

Mấy cái phàn tích nàv xem ra cũng phức tạp, nói trắng ra chi có một khả năng, đám người Sài công tử có lẽ là đợi cho con của Lý Trụ Quốc đi rồi mới ra mặt, đé tránh cùng Lý Trụ Quốc khởi xung đột, dụng tàm không cần nói cũng biết.

Bố Y cũng cười khỏ, Sài công tử làm như vậy, xem như là kinh nghiệm già dặn, có thế mượn sức của lòng người, lại không cùng Lý Trụ Quốc khởi xung đột, cho nên hv sinh nừ nhân kia, cũng là chuyện không thế tránh được.

Nhìn thấy tửu lâu đã tĩnh lại, Tiêu Bố Y hướng tới Viên Hi hòi: "Huynh đài, còn không biết Sài công tử này là dạng người gì? Lý Trụ Quốc kia, lại là nhân vật lớn nào trong triều?"

Viển Hi nhìn Tiểu Bố Y như nhìn kẻ ngu ngốc, "Cái này ngươi cũng không biết; chăng lẽ ngươi mới đến Đông Đô?"

Tiêu Bố Y gật đầu nói: "Đích xác là như thể, h h đài mới vừa rồi không phải nói cũng mới đến Đông Đô sao?"

Viển Hi bất màn với chúng thư sinh, đối với Tiêu Bố Y xem ra lại cảm thấy hứng thú, liếc nhìn nha hoàn bên cạnh, phân phó nói: "Đi, lấy chút đồ ăn sáng cùng rượu đến đây".

"Công tử, người không thê uống rượu" Nha hoàn sợ hãi nói.

"Muốn ăn đòn, ngươi là công tử hav ta là công tử?" Viên Hi lại vung tay lên.

Tiêu Bố Y muốn hỏi một chút hắn có quen với thú y Tiết Dần Giai kia không, bằng không sao lại động tác giống nhau như thế. Nha hoàn kia cũng không ngừng chạy trốn, có chút ủy khuất. Viển Hi áp thấp thanh âm nói: "Bối huynh, thật không dám dấu, vừa rồi đi lấy rượu và thức ăn là nội nhân (vợ) của ta".

Tiêu Bố Y đang uống rượu vào miệng thiếu chút nừa là phun ra, ho khan không ngừng, hồi lâu mới dừng lại được, "Viên h h nói cái gì?"

Viên Hi trên mặt lộ ra vẻ đắc ý, "Thì ra Bối huynh không có nhìn ra, nàng ta thật ra là một nừ nhân, thiên kim sĩ tộc, coi trọng vãn thơ cùng học thức của bất tài, lúc này mới cùng ta bỏ trốn đến Đông Đô".

Tiêu Bố Y đã không dám uống rượu, chi sợ không say tử cũng sẽ nghẹn chết, lẩm bẩm nói: "Trách không được, trách không được, huynh đài thật có phúc khí".

Viển Hi lắc đầu thờ dài: "Cái gì mà phúc khí, ta hiện tại khổ không nói nên lời. Ta vốn là một thư sinh cùng khốn, nhà sạch như chùi, cùng nàng ta bỏ trốn đến Đông Đô, cũng đã không còn gì. Chi hy vọng năm sau khai khảo, có thế tìm được chút công danh, lúc nàv mới có thé hồi chuyên gia hương, băng không quá nửa chi có thế gởi xương ờ chốn quê người".

Tiêu Bố Y nhìn thấy hắn quần áo thêu chi vàng, hoa lệ phi thường, trên tay lấp lánh cái nhẫn ngọc bích lớn, sáng bóng động lòng người, lâm bảm nói: "H h đài thực nghèo khó, thực nghèo khó..."

Viển Hi không biết mình sơ hờ trăm mối, còn muốn nói gì nừa thì Tiêu Bố Y chi sợ nàng hướng tới mình vay tiền, liền đổi đề tài, "Huynh đài hình như biết Sài công tử cùng Lý Trụ Quốc kia?"

Viên Hi gật đầu, "Đương nhiên, Sài công tử tên là Sài Thiệu, đích thực là xuất thân tướng môn, đều nói hãn lực mạnh vô cùng, hơn nừa võ công trác tuyệt. Trước kia là thiên ngưu bị thân của Nguyên Đức Thái tử..." Nhìn thấy bộ dáng có chút kinh ngạc của Tiêu Bố Y, Viên Hi khó hiéu hòi, "Bối h h, ngươi sao vậy?"

Tiêu Bố Y gần đâv gặp nhiều chuyện bất ngờ, hay nhiều ít đã có chút năng lực chống cự, khi nghe được hai chừ Sài Thiệu, đã biết lại gặp một nhân vật lớn, nhịn không được hỏi: "Thiên ngưu bị thân là chức quan gì?"

"Xem ra Bối huynh thực là một áo vải, cái gì cũng không hiéu" Viển Hi nói: "Thiên ngưu bị thân chính là làm bạn với Thái tử, hừu danh vô thực, chi là một hư danh mà thôi. Nguyển Đức Thái tử chết sớm, thiên ngưu bị thân này của hăn cũng xem như bỏ. Chăng qua gia thế của Sài Thiệu không tệ, cũng có thế đé cho hắn giả nhân giả nghĩa".

Tiểu Bố Y không biết nàng ta ấn tượng đối với Sài Thiệu sao lại kém đến như thế, chi là nhưng nhân vật lớn trong trí nhớ của mình đều như thế, Vũ Văn Hóa Cập cha của đệ nhị hảo háo Tùy Đường là một Bật Mã On, một lòng hăm hại đường làm ăn của mình, thậm chí còn muốn hãm hại bản thân mình. Đại Đường Vệ quốc công Lý Tĩnh chi là một Viên Ngoại Lang, còn dưới cả Vũ Văn Hóa Cập, Sài Thiệu nàv xem cũng có chút nòi danh, cũng bất quá cùng Thái tử đọc sách, mà Thái tử này lại đã chết. Như vậy xem ra, bọn

họ so với chính mình cũng chăng cao minh hơn bao nhiêu, không biết bọn họ là chưa gặp thời, hav là mình đến không đúng lúc, mình xem ra cũng không nên quá tự hạ thấp bản thân.

"Lý Trụ Quốc kia là người ra sao?"

Viên Hi lắc lắc đầu, "Trên đời này còn có người không biết Lý Trụ Quốc sao?"

Tiêu Bố Y lại cười nói: "Bất tài là một".

Viên Hi tuy khó hiểu, nhưng vẫn giải thích cho Tiêu Bố Y, "Lý Trụ Quốc chính là Lý Mẫn, lúc trước hăn cưới con gái của Nhạc Bình công chúa làm vợ, Nhạc Bình công chúa chính là tỷ tỷ của Thánh Thượng, lúc trước Nhạc Bình công chúa đã đem thiên hạ tặng cho Tiẻn đế, ngươi nói Lý Mân công lao có lớn hav không?"

Tiêu Bố Y bị quan hệ trong đó làm cho đau đầu, chi là ráng ghi nhớ, còn về quan hệ cũng không mấy rõ, chi có thế hàm hồ nói, "Trách không được, trách không được".

Hắn cũng không hiểu Lý Mẫn có công lao gì trong đó, nhưng một khi Lý Mẫn là con rể của Nhạc Bình công chúa, nói vậy công lao nàv cũng là Nhạc Bình công chúa nhường cho hăn.

Viẻn Hi liếc mắt nhìn hắn, "Bối h h trừ ba chừ trách không được ra, hình như không còn biết nói gì khác".

Tiêu Bố Y cười, "Ta chỉ cần nghe ngươi nói là được rồi, Lý Mẫn là thân thích của Thánh Thượng, trách không được con hãn ngang ngược không người dám quản như vậy".

Viẻn Hi cưỡi nhạt nói, "Ngươi nghĩ hắn chi bằng chút quan hệ ấy mà dám ờ Đông Đô dưới chân Thiên tử mà làm loạn sao?"

Tiêu Bố Y khó hiểu, "Chẳng lẽ còn có môn đạo khác?"

Viẻn Hi khẽ bĩu môi, mũi hơi nhăn lên, xem có vẻ rất đáng yêu, "Lý phiệt tại Đông Đô thảm căn cố đế, chi có một Lý Màn kia thì cũng không đến nôi kiểu ngạo như vậy. Đường thúc của Lý Mân tẻn là Lý Hồn, chính là Hữu kiểu vệ Đại tướng quân đương triều, công lao có thế so với Vũ Văn Thuật, ngươi nói quyền lực có lớn hay không?"

Tiêu Bố Y cau mày, cảm giác nước ờ nơi này thực sự rất sâu, những người này quyền thế cực lớn. Một thảo dán như mình làm sao có thé chống lại, nhiều nhất chăng qua là ám sát được một hai người là bỏ mạng mà thôi.

"Nghe nói Lý Hồn có một tiểu thiếp chính là muội muội của Vũ Văn Thuật" Viên Hi lại nói: "Nói như vậy Lý Hồn lại là muội phu của Vũ Văn Thuật. Bọn họ một là Hữu kiêu vệ Đại tướng quân, một là Tả vệ Đại tướng quàn, quyền khuynh thiên hạ, Lý Hồn càng bởi vì công lao của cha mà cầm trong tay Miên tử thiết khoán do chính Tiên đế phát cho, ngươi nói một phiệt môn như vậy, con của Lý Mân chăng qua chi bắt một nừ nhân, không nói tới một thư sinh văn nhược như Thiệu An h h, Ngu Thế Nam Thư Ký Lang cũng chăng là gì, cho dù Sài Thiệu là cái gì giúp yếu chống mạnh, thiên ngưu bị thân cũng chăng là cái gì, làm sao dám tranh chấp cùng người ta".

Tiêu Bố Y khi nghe được ba chừ Vũ Văn Thuật lại cau mày, thầm nghĩ Lý Tĩnh chăng qua chi là một Viên Ngoại Lang, hiện tại triều đình hai Đại tướng quân liên thủ, tuy nói Tùy triều phải vài năm nừ mới sập, nhưng sự tình trước măt cũng khó có thế tránh được.

Khi Tiêu Bố Y trờ về khách điếm, trong lòng nhiều ít cũng có chút buồn bực.

Cùng Viên Hi nói lời tạm biệt, nàng ta xem ra cũng có chút lưu luyến không nờ, Tiêu Bố Y lại hận không thê sớm nhất đao phán lường đoạn.

Nhìn thấy thị tinh chi loạn, Tiêu Bố Y hận bản thân bất lực, cũng không còn tâm tình đi bái phỏng Lý Tĩnh, chi sợ Hồng Phất nừ lại thêm đò dầu vào lửa, sau khi về lại khách điếm lập tức trờ lại phòng mình, mờ cửa phòng chợt ngân ra.

Phòng vẫn sạch sẽ như trước, nhưng lại có dấu vết có người đến qua, chi là quần áo tiền tài không thiếu ngược lại còn thêm một bao đồ. Tiẻu Bố Y thật ra cũng lười, đồ mang theo đều rất đơn giản, ngoại trừ hai

miếng mai rùa, đao phò cùng bảo kiếm mà Khả Đôn ban cho, hãn môi lần ra khỏi cửa tiền mang theo cũng không nhiều lãm, đừng nói chi là những thứ khác.

Cũng may.

Đại bộ phận đều khó lưu thông, ngàn đậu tử cùng vàng lá cho tới giờ vẫn còn nguyẻn. Nơi này là Đông Đô, cũng không tiện để đổi thành tiền.

Trên đầu giường có đặt toàn bộ gia sản của hắn, cũng là do các thương nhàn cảm tạ hắn mà tặng. Khi phát hiện trong phòng có dấu vết có người đến, Tiểu Bố Y cũng không vội vàng xem tiền tài có mất hay không, chi chậm rãi tới xem bao đồ đặt ờ trên giường.

Hắn chi cảm thấy tài vận của mình thật sự không tệ, lại có người đưa đến tận Đông Đô, chi là vân tốt cũng có lúc dùng hết, cũng phải nên càn nhăc bao đồ nàv đưa đến là có dụng ý gì, Tiêu Bố Y cầm lấy đơn đao nhẹ nhàng hất mờ bao đồ ra.

Bao đồ mờ ra, không có ám toán mà lộ ra quần áo mới tinh bên trong, Tiểu Bố Y buông đơn đao, ngàn ra nhìn quần áo, cũng không hiểu là ai đưa tới. Tuy những thứ này không quý trọng nhưng trước măt đích xác là mình cần nhất, đến Đông Đô đã lảu, Dương Quảng không biết đang tiêu diểu khoái hoạt ờ nơi nào, nhưng ờ Đông Đô càng ngày càng lạnh, hôm nay hăn muốn đi mua quần áo, nhưng đã bị sự tình Lý Trụ Quốc làm loạn tàm tư, không ngờ không làm gì lại có, ai mà hiếư ý như vậy?

Sau một hồi nghĩ tới nghĩ lui cũng không rõ, Tiêu Bố Y đành phải đứng dậv đi hỏi chủ quán, khi đi đến cửa phòng, Tiểu Bố Y chợt dừng bước, ngưng thần một lát, lúc này mới chậm rãi đây cửa phòng ra. Nhìn thấy người đứng trước mặt, Tiêu Bố Y có chút vui mừng nói: “Bối huynh, sao lại là huynh?”

Bối Bồi mặt mày đen đúa đứng ờ cửa, hàm râu trông rất chán ghét, vẻ mặt lạnh lùng, nhưng hai măt nhìn thấy vẻ mừng rờ trên mặt Tiêu Bố Y, cũng có chút ấm áp, “Thế nào, không chào đón ta sao?”

Bối Bồi thanh âm hơi trầm, Tiêu Bố Y cũng biết hắn cố ý áp chế thanh âm. Sau khi phát hiện Bối huynh này là nữ, Tiêu Bố Y cũng không có xấu hổ, Bối Bồi một khi đã không muốn bộc lộ thân phận, hãn cũng không muốn nói ra.

“Sao lại không chào đón, chi là thấy ngoài ý muốn thôi, mời vào” Tiêu Bố Y nhường đường.

Bối Bồi cũng không khách khí, sau khi vào phòng, chi liếc mắt nhìn quần áo trẽn giường, tìm một cáu ghế dựa ngồi xuống, tùy ý cứ như là vào phòng của mình vậy.

” Thương thế của Bối huynh đã khỏi chưa?” Tiêu Bố Y quan tâm hòi: “Lúc trước ờ Mă ấp vội vàng từ biệt, cũng không rảnh đi thăm được, cho đến nay vàn thấy áy náy”.

Hắn một mặt là không rảnh, mặt khác căn bản tìm không thấy Bối Bồi, nhưng nói thành khẩn không làm cho người ta hoài nghi thành ý của hăn.

Bối Bồi nhìn Tiêu Bố Y đang chàm trà, trong mắt cũng có chút ôn nhu, nhưng khi thấy hắn xoay người lại, thì lại dời ánh măt đi chò khác nói: “Không có việc gì, Lục An Hừu còn chưa có năng lực lấy mạng ta”.

Tiêu Bố Y rất cao hứng rót nước trà, nhìn thấy Bối Bồi nhìn về phía quần áo trẽn giường, cười khò nói: “Chuyện lạ hàng năm đều có, năm nay đặc biệt nhiều, không biết là ai tặng một bao quần áo cho ta” Nhìn thấy Bối Bồi khóe miệng cười cười chế nhạo, Tiêu Bố Y giật mình nói: “Chẳng lẽ là Bối huynh đưa tới?”

Bối Bồi đứng dậy đi đến trước giường, không cho Tiêu Bố Y nhìn thấy sắc mặt của mình, “Không phải ta”.

“Không phải ngươi thì là ai?” Tiêu Bố Y lúc này cũng mờ mịt.

“Là Bùi tiểu thư bảo ta đưa tới” Bối Bồi thản nhiên nói.

“Bùi tiểu thư?” Tiêu Bố Y sửng sốt, “Nàng ta không phải ờ Trương Dịch, hiện tại đã đến Đông Đô sao?”

“Không có” Bối Bồi lắc đầu, “Nàng hiện đang ờ Trương Dịch, hơn nừa sự tình xem ra tiến tri én cũng không thuận lợi”.

Tiểu Bố Y trầm ngâm hồi lâu, chi có thể nói: ”Đáng tiếc ta là không đủ năng lực, Bùi tiểu thư

nhiều lần trợ giúp ta, ta lại không thể báo đáp".

"Ngươi có thé báo đáp nàng" Bối Bồi xoay người, ánh mắt sáng rực lên.

Tiêu Bố Y cười khổ "Bối huynh nếu biết nguyện vọng của Bùi tiểu thư, thì chỉ cần nói một tiếng, Tiêu Bố Y nếu đủ khả năng, quyết không có chối từ".

"Mấy cái quần áo này vừa người chứ?" Bối Bồi nhìn thấy ánh mắt của Tiêu Bố Y, lại đổi đề tài.

Tiêu Bố Y ngạc nhiên, MTa chi cảm thấy quần áo có chút cò quái, nẻn cũng chưa có thời gian thử".

Bối Bồi ồ một tiếng, thản nhiên nói: "Ngươi sợ ta hạ độc trong quần áo?"

Tiêu Bố Y lại cười nói: "Nếu Bối huynh muốn giết ta, cơ hội có rất nhiều, chi là ta không thể nghĩ ra lý do đé Bối huynh muốn giết ta".

"Ngươi là đối thủ cạnh tranh của ta, Bối Bồi lạnh lùng nói: "Võ công của ta không kém ngươi, tứ khoa cử nhàn ta không thế không muốn".

Tiểu Bố Y biết hắn là nừ, biết lý do này cũng không thành lập, "Nếu Bối huynh thực muốn tứ khoa cử nhàn này, ta xin chăp tay kính tặng".

Bối Bồi lắc lắc đầu, "Tiêu Bố Y, ngươi thực là một quái nhân, chẳng lẽ danh lợi trong mắt ngươi thực không đáng giá sao?"

Tiêu Bố Y trầm ngảm hồi lảu mới nói: "Bối huynh tới đây chính là vì Bùi tiểu thư phó thác, đem mấv quần áo nàv tặng cho ta?"

"Đương nhiẻn là không phải" Bối Bồi đột nhiẻn hỏi, "Ngươi cũng biết Bùi tiểu thư đi Trương Dịch làm cái gì?"

Tiêu Bố Y lắc đầu nói: "Ta làm sao mà biết được?"

"Bởi vì nàng ta nghe nói ờ Trương Dịch [có một thương cò Tây Vực đưa giá rất cao bán ra một mảnh mai rùa" Bối Bồi trầm giọng nói.

Tiêu Bố Y trong lòng trầm xuống, ức chế ý muốn sờ vào mảnh mai rùa ờ trong lòng mình, khẽ cười nói: "Một mảnh mai rùa thì có gì lạ, có tác dụng gì?"

Bối Bồi nhìn chằm chằm vào mặt hắn hồi lảu mới dời ánh mắt đi, "Đều nói mai rùa này có bốn mãnh, bên trong cất giấu bí mật của thiên đại. Tìm được đủ mai rùa, chăng những có thế tìm được vô số tiền tài, quan trọng nhất chính là được cả thiẻn hạ!"

Hắn nói có chút đại nghịch bất đạo, Tiêu Bố Y cũng không nghĩ như vậy, lắc đầu nói: "Ta nghĩ quá nửa là do đồn đãi thòi phồng lên mà thôi".

"Có lẽ. Nhưng Bùi tiếu thư muốn mua mảnh mai rùa kia đương nhiên cũng không phải là muốn nắm lấy thiên hạ" Bối Bồi nói.

Tiêu Bố Y trong lòng ngạc nhiên, trầm giọng hòi: "Chăng lẽ Bùi tiểu thư muốn hủy mảnh mai rùa đó?"

Bối Bồi cưỡi rộ lên, "Ngươi quả nhiên là thông minh, mai rùa có bốn mảnh, tề tụ lại thực không dè dàng, nhưng hủy đi một mãnh, cũng sẽ diệt được dã tâm của người mua muốn mưu phản, Bùi tiếu thư tính kế tinh chuán đương nhiẻn sẽ không bỏ qua cơ hội này".

Tiêu Bố Y nhớ tới mảnh mai rùa trong lòng mình, chi có thé cười khò.

Bối Bồi cũng không chú ý tới vẻ kinh ngạc của Tiểu Bố Y, thản nhiên nói: "Ngươi mới vừa nói, chi cần ngươi đủ khả năng thì Bùi tiếu thư có tâm nguvện gì, ngươi sẽ vì nàng mà hoàn thành?"

Tiêu Bố Y gặt đầu, "Đích xác là như thế".

"Tốt lắm, ta có thể vì nàng ta mà nói ra tâm nguyện của nàng" Bối Bồi nói.

Tiểu Bố Y chắp tay, "Tiêu mồ rửa tai lắng nghe".

"Bùi tiểu thư từ khi gặp ngươi lần đầu tiên, đã biết ngươi tuyệt không bình thường" Bối Bồi trầm giọng nói: "Nàng ta nói ngươi trạch tàm nhân hậu, có khả năng làm việc, một chuyến đi quả nhiên ngươi đã nòi danh, vì Đại Tùy mà lấy thế diện, Thánh Thượng trọng thé diện, đối với người như ngươi rất có hứng thú. Bùi tiếu thư đối với ngươi rất có kỳ vọng, vân ờ tại Trường An chờ tin tức của ngươi, khi ngươi từ Phó cốt trờ về lại Mã ấp, đã ờ tại Trường An tấu thinh Thánh Thượng phong thường, cho nên Thánh chi mới kịp thời tới ngay khi ngươi mới về tới Mã ấp".

Tiêu Bố Y nghe thầm kinh ngạc, biết Bối Bồi nói tuy bình thường, nhưng mọi hành động trong đó đều liên hoàn, không có nửa phần sai sót. Neu đợi khi hăn về lại Mã ấp mới tấu thinh Thánh chỉ, chi sợ Vũ Văn Hóa Cập đã dây dưa không dứt.

Nói như vậy Bùi Minh Thúy tự tin hắn có thé lập công, lúc này mới ờ tại Trường An đợi sẵn. Việc bắt Mạc Cồ Đức, cứu Tháp Khắc đều là việc ngoài ý muốn, Bùi Minh Thúy không phải thần tiên, làm thế nào mà suy đoán ra được? Trong lòng mơ hồ xuất hiện một bóng dáng, Tiêu Bố Y kiệt lực suy nghĩ, đột nhiển thất thanh nói: "Thì ra hạ độc đích thực chính là ngươi!"

Bối Bồi lần này không có phần nộ, chi bình tĩnh hồi lâu mới nói: "Tiêu Bố Y, ngươi quả nhiển thông minh".

Tiêu Bố Y lần này cũng không có phần nộ, bình tĩnh nói: "Ta không thông minh, ta nếu thông minh sẽ không đến bảy giờ mới nghĩ đến. Các ngươi thì ra đã sớm biết Tháp Khăc trúng độc, cũng biết phương pháp giải độc, lúc này mới đem nước trà cho ta, ta nếu trúng độc, Khả Đôn đương nhiển biết Tháp Khăc cũng trúng độc, cho nên cũng sẽ phá giải quỷ kế của Lưu Văn Tĩnh?"

Bối Bồi không có phản bác, gật đầu nói: "Ngươi suy nghĩ cũng không sai".

"Nhưng ta còn có hai điêm chưa rõ" Tiêu Bố Y nhịn không được hỏi: "Các ngươi muốn vạch trần việc Lưu Văn Tĩnh hạ độc, cũng có thế nói thăng ra với Khả Đôn, nhưng các ngươi cố tình phí công như vậy, chăng lẽ là muốn cho ta lập công? Còn nếu ta uống chén độc trà kia bị mất mạng, thì chăng phải ta sẽ chết oan sao?"

Bối Bồi lạnh lùng nói: "Cái này ngươi cũng nghĩ không ra sao?"

Giọng điệu của hắn chế nhạo, Tiêu Bố Y cũng không tức giận, chi trầm tư, hắn không trách Bối Bồi, người ta một khi đã nói cho ngươi đáp án, ngươi nếu không thé phàn tích ra nguyển nhân, vậy thật sự không cần nghĩ nừa.

"Các ngươi tuy biết Tháp Khắc trúng độc, cũng hoài nghi Lưu Văn Tĩnh hạ độc, nhưng bất hạnh lại không có chứng cớ" Tiểu Bố Y trầm ngâm nói: "Cho nên lúc nàv mới hạ độc ta, nếu không vạch trần được chân tướng việc Tháp Khăc trúng độc thì cũng làm cho Lưu Văn Tĩnh tự loạn, như vậy mới bị Khả Đôn vạch trần?"

Bối Bồi gật gật đầu, "Ngươi có thể nghĩ được điểm này cũng tính là không kém. Chẳng qua có chút chồ ngươi có thế không biết, Lưu Văn Tĩnh dã tâm lang sói, một lòng phản Tùy, nhưng làm việc lại không đé lại nhược điém, cố tình làm cho Khả Đôn đối với hăn cực kỳ tín nhiệm, đối với Bùi phiệt luôn bất màn. Ta nghĩ ngươi cũng có thé nhìn ra quan hệ giữa hai người bọn họ".

Nghĩ đến vẻ ảm đạm của Khả Đôn, Tiêu Bố Y đã hiểu được ý tứ của Bối Bồi. Nghĩa Thành công chúa tuy là Khả Đôn, cũng gã cho hai Khả Hàn, nhưng đều là quan hệ lợi dụng làn nhau, Lưu Văn Tĩnh phong lưu như vậy, người lại là trung niên, đối với loại nừ nhân như Khả Đôn có sức hấp dân rất lớn, nói không chừng Khả Đôn đã có tình cảm, lúc này mới không chém tận giết tuyệt đối với hắn. Chi là Lưu Văn Tĩnh đào tẩu, Khả Đôn có thương tâm hay không thì không ai có thé biết được.

"Bùi phiệt cùng Khả Đôn tuy đều trung tâm Tùy thất, nhưng Khả Đôn đối với Bùi phiệt vẫn không có hảo cảm, chúng ta nếu mạo muội nói ra, thì theo sự tín nhiệm của Khả Đôn đối với Lưu Văn Tĩnh, chi sợ lộng xảo thành chân không thé diệt trừ Lưu Văn Tĩnh, chiểu này của chúng ta kểu là dẫn xà xuất động" Bối Bồi đột nhiển thờ dài một hơi, "Chẳng qua Lưu Văn Tĩnh này phi thường giảo hoạt, khi hăn đào táu ta lại không có chận đường hăn, coi như là thất sách".

Tiêu Bố Y thầm thấy lạnh người, "Vậy nếu ta xui xẻo uống trà trúng độc thì sao?"

Bối Bồi ánh mắt lóe lẻn, "Vấn đề này ngươi không nên hòi".

Tiêu Bố Y cười khò nói: "Đích xác là như thế, nói vậy tỳ nữ kia là thủ hạ của ngươi, nàng ta đưa nước trà tới, cũng cố ý lưu lại sơ hở. Ta nếu nhìn không ra sơ hở, không có cảnh giác, thì chết cũng đáng đúng không?"

Tiêu Bố Y lúc này mới nghĩ đến Bối Bồi lúc trước vì sao luôn nói Diệc Lồ biết hết tất cả, ngươi hãy càn thận cho ta một chút, không sẽ rơi đầu. Lúc trước hăn cùng Dương Đăc Chí đều đoán Bối Bồi nói chuyện có dụng ý, nhưng không thế năm rõ được. Hôm nay nghĩ lại, sự tình đã rõ ràng, Diệc Lô quá nửa là một đường với Ca Lặc, ngăn trờ thương đội nhập Phó cốt ý đồ không cho gặp Niết Đồ, cũng là do Ca Lặc phát lệnh. Ca Lặc là Vương tử Phó cốt, chút năng lực đó luôn có.

Bối Bồi quay đầu nhìn ra ngoài cửa số, lạnh lùng nói: "Cái này cũng là đánh cuộc, ngươi nếu chi điém ấy cũng nhìn không ra, thì làm sao mà câu tàm đấu giác trong nội cung? Ngươi trạch tàm nhàn hậu có ích lợi gì, trong cung cần chính là người có suy nghĩ có tàm cơ! Ngươi nếu bị hạ độc, không nhất định sẽ chết, nhưng hôm nav cũng không đến được Đông Đô. Nhưng ngươi qua được cửa này, không chờ ta đưa thuốc, ngươi đã dáng thần dược, cũng là chuyện ta không thế tường được, cho nên sau đó ngươi lực cầm Mạc cò Đức, đánh bại Tháp Khăc, được phong là đệ nhất dũng sĩ dưới trướng Khả Đôn, được người thảo nguyên tôn là mã thần, đều là chuyện Bùi tiếu thư không thế tường được. Ngươi đã có công lao như vậy, trong lòng Thánh Thượng cũng có phán lượng hơn nhiều, nên Bùi tiếu thư mới có thé thuận lợi có cơ hội tiến cử ngươi. Mấy kết quả này có Bùi phiệt an bài, cũng có ngươi tự thân cố găng, ta đi Đông Đô, chính là đé trợ giúp ngươi một tay".

Tiêu Bố Y thế mới biết Bùi phiệt chọn người nghiêm khắc, mình mạng lớn, cửu tử nhất sinh

"Nói như vậy Mộng Điệp cô nương cũng là khảo nghiệm của Bùi tiếu thư?"

Bối Bồi gật gật đầu, "Đương nhiên, hậu cung mỹ nữ như mảy, tầng tầng lớp lớp, ngươi một khi cầm lòng không được, chết là do bản thân ngươi không biết nặng nhẹ, nhưng ngươi do Bùi phiệt tiến cử, ngươi nếu xảy ra chuyện, Bùi phiệt cũng sẽ bị liên lụy. Mộng Điệp y theo phán phó của Bùi tiếu thư, nói ra là nghèo khò muốn chuộc thán, chính là muốn xem ngươi có thế khước từ tiền tài căt đứt mỹ săc, ngươi đêm đó nếu lên giường với Mộng Điệp, không bỏ được mấv chục lượng vàng tới tay, tuy là chuyện thường tình, nhưng dù sao cũng là hạng người bình thường, không thể được việc. Ngươi đương nhiên cũng sẽ không lọt vào pháp nhàn của Bùi tiếu thư, nàng cũng sẽ không yên tâm cho ngươi đi gặp Thánh Thượng".

Tiêu Bố Y cười khổ, "Bùi tiểu thư hao hết tâm lực như thế để khảo nghiệm ta, đưa ta đến Đông Đô để làm cái gì?"

"Ngươi quá nửa nghĩ đến, Bùi tiếu thư lựa chọn đối với ngươi nghiêm khắc, hao tận tâm lực, chi là muốn bồi dường cho thế lực của Bùi phiệt?" Bối Bồi xoay người, ánh măt ngóng nhìn Tiêu Bố Y không chớp.

"Chẳng lẽ không phải như thế?" Tiêu Bố Y cười khổ nói.

Bối Bồi lắc lắc đầu, nhẹ nhàng thờ dài một hơi, "Thánh Thượng chí hướng cao xa, đáng tiếc bình sanh không chịu được sự thất bại, vài năm trước thật sự rất thuận lợi, kiến Đông Đô, kích Thò Cốc Hồn, khai thông con đường tơ lụa, đều là nhừng đại sự mà người thường không thế làm được, cho nên mới hình thành tính cách cứng nhăc. Nhưng tam chinh Triều Tiên không thành, dán oán càng lớn, phong ba dấy khởi, Hoàng thượng cũng không còn tự tin, băt đầu không đé ý tới chính sự, tính cách nóng nảy, Bùi tiếu thư ưu tàm phiền muộn, chi cầu lấy sự cơ biến nhàn hậu của ngươi, vào trong cung có cơ hội ở bên cạnh Thánh Thượng, đem hết toàn lực khuyến Thánh Thượng, đê người lấy thiên hạ làm trọng, lúc nàv mới không phụ một phen khò tâm của Bùi tiểu thư".

Bối Bồi nói tới đày, hai tay ôm quyền thi lề, "Tiêu Bố Y, Bùi tiểu thư khổ tàm tạo nghệ, chỉ là vì thiên hạ, nàng cho Bối Bồi nói ra chân tướng với ngươi, nói mưu sự tại nàng, còn lựa chọn là do ngươi, Bối Bồi chi thinh Tiểu tiên sinh nghĩ đến dụng tàm lương khò của Bùi tiếu thư, lấv thiên hạ làm trọng, chớ có lầm đường lạc lối".

Tiểu Bố Y lúc này mới chân chính sửng sốt, thật lảu không nói gì.

113. Chương 113: Tru Sát

Khi Bối Bồi nói ra câu lấy thiên hạ làm trọng, chi ngóng nhìn Tiêu Bố Y mà không nói gì tiếp, chi có thế nghe được tiếng tim đập cùng tiếng hít thờ của hai người.

Tiêu Bố Y nghe được Bối Bồi chuyển đạt lại lời của Bùi Minh Thúy, trong lòng cũng rung động. Hăn vân cho rằng Bùi Minh Thúy trong thô có tinh, lo lăng chăng qua chi là cho ích lợi của Bùi phiệt, nhưng hăn nằm mơ cũng không nghĩ đến Bùi Minh Thúy tâm hoài chí lớn, dụng tâm lương khổ, lấy thân nừ nhân mà không thua gì các đấng mày râu, đó là điều mà Tiêu Bố Y lấy làm khâm phục.

"Tiêu Bố Y, ngươi bây giờ còn nghĩ chí hướng đạm bạc? Ta chi có thế nói với ngươi, câu ngươi nói nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ một chút cũng không sai, ngươi một khi đã tiến vào giang hồ, muốn rời khòi cũng không phải là chuyện dê dàng" Bối Bồi thấy Tiêu Bố Y thật lâu không nói, thần săc có chút bất màn, cũng găng tự ức chế.

"Bùi tiếu thư có tâm tư vì chúng sinh trong thiên hạ này, ta tự thẹn không bằng" Tiêu Bố Y rốt cuộc lên tiếng, "Chi là mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, Tiêu Bố Y chi có thế đáp ứng Bùi tiếu thư cố hết sức mà thôi. Còn Thánh Thượng có nghe ta khuyên hay không, làm càng nhiều chuyện làm cho người khác chịu khô, thì cũng là chuyện không phải ta có thế xoay chuyển được".

Hấn nói như thế đã là đi ngược lại ý định ban đầu lắm rồi, chi là cảm động nồi khô tâm của Bùi Minh Thúy, nhưng thấy Bối Bồi nói chí hướng cao xa, nhưng chi bằng năng lực của bản thân cũng không có khả năng cứu được vương triều Đại Tùy đã nguy cơ tứ khởi, lại càng không muốn đi phụ tá Dương Quảng làm chuyện vô ích, nhưng nếu Bùi Minh Thúy đã nói, bằng vào năng lực của Tiêu Bố Y hãn, làm chút khuyên bào nằm trong khả năng, đế cho chúng sinh bớt chịu khố, hăn coi như là đã làm xong chuyện. Nghĩ như vậy, Tiêu Bố Y nhiều ít cũng có chút động tâm.

Bối Bồi nghe được Tiêu Bố Y đáp ứng, trong măt hiện lên nét vui vẻ, ôm quyền nói: "Một khi đã như vậy, ta sẽ ở cách vách, Tiêu huynh có chuyện gì, cứ tìm ta".

"Ta hiện tại làm gì có chuyện gì, các người tin tức linh thông, không biết Thánh Thượng khi nào thì tới đây?" Tiêu Bố Y bất đăc dĩ hòi.

Bối Bồi trảm ngâm rồi nói, "Thánh Thượng sau khi giết Hộc Tư Chánh, mấy ngày trước đây theo lịch cũ đến Tây Kinh trai cung trai giới, tại Nam Giao Tây Kinh cử hành hiến tế. vốn sau khi hiến tế đă chuân bị về lại Đông Đô, ai ngờ Thái Sử Lệnh Chất khuyên bảo Thánh Thượng, nói cái gì mấy năm liên tục chinh phạt Liêu Đông, dân chúng không sống yên, đề nghị Thánh Thượng trấn an quan nội, đế dân chúng tân lực làm nông, ba năm đến năm năm sau lại đề nghị Thánh Thượng đến tuần tra".

Tiêu Bố Y bị dọa nhảy dựng, "Ngươi không phải nói ta phải ở đây đợi ba năm chứ?"

Bối Bồi lăc đầu nói: "Vậy cũng không phải, Thánh Thượng không thích Tây Kinh, ờ đó cũng không có lâu, mà nói đến người cũng ít khi ở nơi nào lâu. Thánh Thượng tâm tình không tốt, Thái Sử Lệnh Chất đề nghị tuy tốt, nhưng Thánh Thượng lại không thích, nhìn thấy Thánh Thượng quyết đi đến Đông Đô, ngăn cản không được còn bị Thánh Thượng dưới sự giận dừ

đem băt giam lại. Ta thấy hăn tuôi tác đã cao, cơ hội còn sống cũng ít".

Tiêu Bố Y nghe được thâm ý trong lời của Bối Bồi nói, biết làm bạn với vua như làm bạn với hố, cũng hiếu được Bối Bồi thức tỉnh mình, về sau nếu thực sự có cơ hội nói chuyện cùng Dương Quảng, vậy phải rất cân thận.

"Trước măt Thánh Thượng đã từ Tây Kinh khởi giá, chăng qua từ Tây Kinh đến Đông Đô đường xá tới tám trăm dặm. Người gần đây tính tình cố chấp, tâm tính không tốt, nói không chừng còn lưu lại ở đâu khác nên chúng ta cũng không biết được ngày cụ thế đên Đông Đô" Bối Bồi chậm rãi nói: "Chăng qua Tiêu huynh một khi đã đáp ứng vào cung sẽ làm hết sức, Thánh Thượng vừa đến Đông Đô chúng ta nhất định sẽ báo trước, cái này ngươi cũng không cần lo".

Tiêu Bố Y gật đầu, nghĩ thầm có gấp cũng không được, Dương Quảng người dù chưa thấy nhưng sự làm theo ý thích cũng đã thấy được, đề nghị của Thái Sử Lệnh Chất cũng rất tốt, nhưng hiến nhiên là không

đúng thời điểm, Đại Tùy nhân tài cũng có, nhưng lành đạo lại không được, mà Bùi Minh Thúy coi trọng mình, khổ tâm như vậy, mình cũng chi có thế làm hết sức mà thôi.

"Đúng rồi, ngươi đi tìm Viên Ngoại Lang?" Bối Bồi[đột nhiên hòi. Nhìn thấy Tiêu Bố Y ngạc nhiên, Bối Bồi giải thích: "Ta cũng tìm hăn có việc, khi đi qua Tầm Thiện phường vừa lúc nhìn thấy ngươi, chăng qua ngươi lúc ấy như là có tâm sự, không có nhìn thấy ta".

Tiêu Bố Y thấy hăn giải thích, cũng co chút cảm giác được yêu hóa sợ. Bối Bồi đối với người khác luôn lành đạm, lúc trước hăn cho dù nguy hiểm đến tính mạng, cũng tuyệt không giải thích lý do, lần này chủ động giải thích lý do là nàng không cố ý theo dõi hăn, cũng là chuyện lạ.

"Ta đích xác đi tìm hăn, chăng qua cũng bởi vì một con ngựa" Tiêu Bố Y cười nói.

"Là bời vì Nguyệt Quang sao?" Bối Bồi cười hòi, "Ta còn kỳ quái khi người trở về, lại không thấy Nguyệt Quang. Nguyệt Quang thần tuấn phi thường, người thảo nguyên xem là long mã, thì ra là 00 ngươi đưa cho cầu Nhiêm Khách, ngươi thât là dám bò ra".

Tiêu Bố Y trong lòng rùng mình, "Ngươi cũng biết cầu Nhiêm Khách sao?"

Bối Bồi khẽ cười nói: "Ta sao lại không biết, Đông Đô Tây Kinh ta cũng đi nhiều, võ công trí mưu có lẽ không bằng ngươi, nhưng nói về kinh nghiệm thì không phải là hơn ngươi nhiều sao? Bằng không Bùi tiếu thư sao lại phái ta đi Đông Đô. Lúc trước ta ờ tại thảo nguyên nhìn thấy đại hán kia, thì đã có chút kỳ quái cùng hoài nghi, nhưng dù sao cũng không dám khăng định là hăn. Chăng qua khi ta đến chô Viên Ngoại Lang thấy Nguyệt Quang, thì đã có thế xác định người nọ chính là Cầu Nhiêm Khách. Thử hòi nếu không phải là cầu Nhiêm Khách, thì có ai có thế đem ngươi ném bay xa đến như thế, lại đem ngựa đưa cho Lý Tĩnh? Chi là hăn giúp ngươi, thật ra cũng là chuyện làm cho người ta kinh ngạc".

Tiêu Bố Y mặt có chút nóng lên, "Thì ra lúc trước ở thảo nguyên, ngươi cũng thấy hăn viện thủ?"

"Hăn viện thủ là một chuyện, ngươi băt sống Mạc cô Đức chính là bản lành của ngươi" Bối

Bồi giống như nghe được sự xấu hổ của Tiêu Bố Y, đối với hăn thái độ cũng tốt hơn rất nhiều, khâu khí cũng không ngang ngược nừa, "Chuyện của cầu Nhiêm Khách Lý Tĩnh Hồng Phất nừ lúc trước oanh động cả Tây Kinh, chăng qua hình như là Lý Tĩnh lờ tay đả thương người, lại được Cầu Nhiêm Khách gánh lấy tội danh, Lý Tĩnh bởi vậy tại quan trường phập phồng, cuối cùng vân là bất đăc chí. cầu Nhiêm Khách cũng lưu lạc xứ khác, cũng không xuất hiện ra ngoài. Ta nghĩ hăn đi đến Đông Đô, cho dù đem ngựa đưa cho Lý Tĩnh, quá nửa cũng không lấy bộ mặt thật mà gặp người khác".

Tiêu Bố Y không nghĩ còn có chuyện như vậy, "Vậy ngươi tìm Viên Ngoại Lang làm gì?"

Bối Bồi hơi trầm ngâm một lát liền sảng khoái nói: "Mười cái rương giết người kia chính là do Lý lình nghiên cứu chế tạo ra, ta đây chính là muốn xem hăn gần đây có chế tạo được cái gì mới hay không".

Tiêu Bố Y sửng sốt, nhớ tới mười cái rương giết người kia, không khòi không rét mà run, Lý Tĩnh đại tài tiếu dụng, không được Tùy thất trọng dụng, thật ra cũng đáng tiếc.

Bối Bồi đã đứng dậy cáo từ: "Ta sẽ ở cách vách, ngươi có chuyện gì cứ tìm ta, ta sẽ không làm chậm trê Tiêu huynh làm việc".

Hấn đứng dậy đi ra cửa, Tiêu Bố Y cũng đi theo đưa tiền, đột nhiên ngoài cửa ồn ào, điếm tiếu nhị kêu lên, "Khách quan chậm lại. Bối khách quan thực không có ờ trong phòng, ta..

Bối Bồi kinh ngạc, thảm nghĩ hành tung của mình cực kỳ bí ân, đi đến đây chi có Tiêu Bố Y cùng Cao Sĩ Thanh biết, lại có ai tìm tới tận nơi này? Tiêu Bố Y đây cửa đi ra, một người ờ xa xa nhìn thấy, đã lớn tiếng cười nói: "Hăn không có ờ trong phòng, vậy người này là người nào?"

Người nọ như một trận gió đi đến trước mặt Tiêu Bố Y mim cười, nhìn Tiêu Bố Y nói: "Bối huynh, ngươi làm ta tìm thật mệt, tiếu nhị này nói ngươi không ở đây, cũng may ta không tin lời hăn nói, bằng không quá nửa là không gặp được rồi".

Người nọ chân mày như vẽ, ăn mặc theo kiếu thư sinh, đúng là Viên Hi cùng Tiêu Bố Y chia tay không lâu. Phía sau hăn còn đi theo một người, mang theo một bao đồ, mặt mày sầu muộn, chính là nha hoàn ăn mặc

như thư đồng kia, cũng chính là thiên kim tiểu thư sĩ tộc bò trốn như lời Viên Hi nói.

Tiểu nhị nhìn thấy Viên Hi giữ chặt tay của Tiêu Bố Y mà kêu Bối huynh, kinh ngạc không rõ. Còn Bối Bồi thấy hăn nói đến tìm mình, nay nhìn lại mới biết được mình hiểu lầm. Chi là hăn ta vì cái gì gọi Tiêu Bố Y là Bối huynh, thì đánh vờ đầu cũng không thế nghĩ ra được.

Tiêu Bố Y ngoại trừ cảm khái tạo hóa trêu người ra, cũng không có ý niệm nào khác trong đầu. Khi hăn nghe được Viên Hi nói thống hận Tiêu Bố Y, trước tiên nghĩ người này chính là Viên Xảo He, nói không chính xác là khi mình nam hạ đến Đông Đô, Viên Lam cũng đã nói với Lolly này. Mà Lolly tự nhiên bất màn phụ thân loạn điếm uyên ương, phân nộ mà bò nahf đi, một Lolly dân theo nha hoàn bò trốn cũng không phải là chuyện lạ. Chăng qua Lolly này xem ra cũng không phải là Lolly. Với ánh măt của Tiêu Bố Y xem ra, tuổi người này xem ra cũng đã trưởng thành, nhưng thời cố đại nừ nhân phát dục sớm nên hãn cũng không dám khăng định.

Lolly bò trốn đến Đông Đô, bò nhà ra đi, nừ cải nam trang, đương nhiên là thống hận Tiêu Bố Y. Cho nên Tiêu Bố Y theo bản năng nói mình tên là Bối Bồi, thầm nghĩ sớm sẽ gặp Viên Lam mà nói rõ tất cả, đế cho Viên Xảo He này tìm chồng khác thì tốt hơn.

Hăn khi cùng Viên Hi nói lời tạm biệt, thật ra cũng nói mình ở khách điếm Cao Thăng Ngọc Kê phường, nhưng nghĩ mình báo danh Bối Bồi, Viên Hi sẽ không tìm đến mình nừa. Hãn nằm mơ cũng không nghĩ đến, Bối Bồi cũng ở trong này, điếm tiếu nhị tra được có người tên là Bối Bồi, Viên Hi tìm vào, đúng là trùng họp khó có thế tường tượng, có trốn cũng không thoát.

Nhìn thấy nha hoàn ờ sau Viên Hi mang một bao đồ lớn, Tiêu Bố Y chi nhíu mày, giây lát đã thay bằng nụ cười, "Huynh đài sao giống như chuyến nhà vậy, đừng nói là muốn ở lại nơi này chư?"

Thầm muốn nghe được thanh âm phủ nhận của Viên Hi, không nghĩ đến Viên Hi vui vẻ ra mặt, "Bối huynh nói rất họp ý ta" Nhìn thấy bộ mặt như khô qua của Tiêu Bố Y, Viên Hi hòi: "Bối huynh chăng lẽ quá vui mừng hay sao thế?"

Tiêu Bố Y ho khan một tiếng, "Đúng là như thế".

Viên Hi xoay chuyến ánh mắt, dừng ờ trên người Bối Bồi, "Bối huynh, vị huynh đài này là bằng hừu của ngươi?"

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, vị này mới thật là Bối Bồi hàng thật giá thật, chăng qua thật cũng thành giả, "Hăn đích thực là bằng hừu của ta".

"Vạy không biết vị nhân huynh này cao tính đại danh là gì?" Bối Bồi tuy đã khôi phục lại thần săc lạnh lùng, đối với Viên Hi xem như không thấy. Viên Hi lại như yêu ai yêu cả đường đi lối về, nhiệt tình không giảm.

"Ta tên là Bối Bồi" Bối Bồi lạnh lùng nói, ánh mắt của hắn vần lợi hại như trước, thấy ngay được người trước măt là nừ nhân, hơn nừa đối với Tiêu Bố Y xem ra cũng rất có hảo cảm.

Viên Hi sửng sốt, "Ngươi gọi là Bối Bồi, vậy Bối huynh?"

Tiêu Bố Y cái đầu muốn bự ra, "Ta gọi là Bối Phái, vị này tên là Bối Bồi. Phái là... là..

"Chính là thiên du nhiên tác vân, phái của phái nhiên hạ vũ?" Viên Hi tranh hòi.

Tiêu Bố Y toát mồ hôi, không biết hắn dẫn từ ra sao, "Viên huynh bác học đa tài, ta lúc trước cũng không nói rõ ràng, cũng làm cho Viên huynh hiếu lầm"

"Cũng là do ta sơ ý, Bối Phái, Bối Bồi?" Viên Hi thì thào tự nói, "Các người là huynh đệ?"

Hăn tuy nghĩ rằng Tiêu Bố Y cùng Bối Bồi là huynh đệ, nhưng lại thấy khác nhau quá lớn, trong lúc nhất thời cũng không dám tin.

Tiêu Bố Y ha hả cười to, che dấu sự xấu hổ, thuận tiện kéo tay Bối Bồi, "Không hiếu vì sao ai nhìn cũng nói như vậy, thật ra tên của chúng ta cũng chi na ná nhau mà thôi" Nhìn thấy vẻ mặt tên tiếu nhị cơ hồ muốn ngất đi, Tiêu Bố Y thầm nghĩ muốn thay hăn ngất đi đế tránh nhiều chuyện, "Nói tới lúc trước ta

cùng Bối Bồi huynh quen biết, cũng là bởi vì tên giống nhau, cái này cũng là vô xảo bất thành thư (có cái lạ mới có thế viết truyện, không có cái khéo không thành sách) đó mà".

Hăn nói dối cũng không cần làm nháp, Bối Bồi tuy nghiêm mặt, cũng không nói dối theo hăn, nhưng cũng không có vạch trần lời nói dối của hãn.

"Thực là trùng họp, thực là trùng họp, ba chúng ta xem ra rất hữu duyên" Viên Hi cũng cười ha hả, cũng muốn kéo cánh tay Tiêu Bố Y, lại bị hăn lui bước tránh ra.

" Vô xảo bất thành thư?" Bối Bổi thì thào đọc lại một câu, bò cánh tay của Tiêu Bố Y ra về lại phòng mình.

Tiêu Bố Y nhìn theo bóng dáng của Bối Bồi, nụ cười vẫn không giảm, "Viên huynh không biết muốn ở nơi nào, chì sợ không có phòng trống".

Tiếu nhị ứng một câu, "Khách quan, phòng trống của khách điếm còn rất nhiều, phòng ngay bên cạnh cũng còn trống kìa".

Viên Hi mừng rờ, đưa cho tiếu nhị một xâu tiền nói: "Vậy lấy phòng này đi".

Tia hy vọng cuối cùng của Tiêu Bố Y đã tuyên cáo phá sản, thì thào lâm bâm: " Tri ngã giả, vị ngã tâm ưu, bất tri ngã giả. Vị ngã hà cầu (*)".

Viên Hi tuy bận rộn, nhưng vẫn nghe rõ ràng, cuống quít kêu nha hoàn tới, "Đem bút mực tới đây".

Nha hoàn ngàn ra, "Công tử, đế làm cái gì?"

"Đem lời Bối huynh ghi lại, thư đồng ngốc" Viên Hi rất bất màn, lâm bâm ghi nhớ, " Tri ngã

giả, vị ngã tâm ưu, bất tri ngã giả. Vị ngã hà cầu. Bối huynh, ngươi muốn cầu cái gì?"

Tiêu Bố Y nhìn Viên Hi thật lâu, "Ta muốn cầu khách điếm này làm ăn phát đạt, có thế không nhận khách được nửa mới là tốt".

"Đúng vậy, đúng vậy" Viên Hi liên tục gật đầu không ngớt "Mấy người nhàn rồi này thật là phiền phức, nếu có thế đưa bọn họ ra ngoài hết, chỉ còn lại ta cùng Bối huynh mà nói, ta môi ngày được nghe những lời tuyệt diệu của Bối huynh, chăng phải tuyệt diệu sao".

Tiêu Bố Y thiếu chút nửa ngất đi, thừa dịp Viên Hi dò xét phòng, đưa tiếu nhị một xâu tiền: "Ve sau ta gọi là Bối Phái, vạn vạn lần không được nói tên ta với vị khách quan này".

Tiếu nhị nhìn thấy tiền cơ hồ đã quên tên thật của Tiêu Bố Y, gật đầu lia lịa nói: "Khách quan, ta biết, ta biết".

Đêm dài tĩnh lặng, Tiêu Bố Y sau khi ngồi xếp bằng một lúc lâu, chỉ cảm thấy biến hóa trong cơ thế càng ngày càng vi diệu, tuy nhăm mắt, lại cảm thấy độ linh mân tăng lên so với trước gâp mấy lần. Hăn thậm chí có thế cảm giác được khí huyết trong cơ thế di chuyến, lá cây trong đình viện rơi xuống đất, thậm chí thính giác mở rộng ra, hăn còn có thế nghe được tiếng chưởng quầy ngáp, tiếng tên tiếu nhị ngáy, giờ khăc này phi thường kỳ diệu, khó có thế hình dung.

Thế lực của hăn sung màn trước đó chưa từng có, khi đang cảm thấy mọi chuyện đều có thế làm, thì cửa phòng bên cạnh nhẹ nhàng kêu lên, hăn biết đó là phòng Viên Hi. Có một người lanh tay lẹ chân nhẹ nhàng tới sát cửa phòng Tiêu Bố Y, Tiêu Bố Y chi bằng cảm giác cùng bóng người đã nhận ra Viên Hi, không rõ hắn đến phòng mình đế làm cái gì, Tiêu Bố Y chi lấy tĩnh xem kỳ biến.

Cảm giác được Viên Hi ờ trước cửa dừng một lúc, rồi chạy tới vách tường, Tiêu Bố Y bước đến trước cửa sô nhìn ra, thì thấy Viên Hi mủi chân khẽ điếm, đã nương theo thân cây bên cạnh, sau khi điếm liên tiếp ba cái, thân hình đã vọt lên trên tường.

Tiêu Bố Y thầm kính nề, thầm nói con cái nhà ai, tuổi không lớn mà đã có công phu khinh thân như thế, tính ra cha vợ tương lai giới thiệu cho Lolly này cũng không tệ.

Nhìn thấy Viên Hi đã bay qua tường, Tiêu Bố Y chậm rãi đáy cửa đi ra, đi đến chân tường, trong lúc nhất thời cũng có hứng thú. Thời gian này hăn luyện Dịch Cân kinh, nhất thời lại không có đối thủ tỷ thí đế xem cảnh giới cao thấp, chỉ cảm thấy tinh lực trong cơ thế càng ngày càng sung màn, bản thân cảm thấy

cứ nhẹ lâng lâng, giống như một túi khí vậy, nhìn thấy Viên Hi khinh xảo lướt qua tường cao, nhịn không được muốn thử một chút mình so với nàng ta hơn kém ra sao. Hơi lui ra phía sau hai bước, Tiêu Bố Y đạp lên thân cây một cái, mới muốn làm giống như Viên Hi đạp lên thân cây mượn lực vượt tường, không nghĩ đến hăn mới hơi đề khí, toàn lực ứng phó, thì đã vọt lên cực xa, thiếu chút nữa đã đụng vào tường.

Chỉ cảm thấy sắp đụng vào tường, Tiêu Bố Y vừa mừng vừa lo, không nghĩ đến giẫm vào thân cây nữa, một cước đạp lên tường hóa giải thế đến, chỉ cảm thấy một luồng lực từ dưới chân vọt lên, người đã mượn lực vọt lên cao, đã lăng không vọt lên trên tường.

Tiêu Bố Y vồ nhẹ tay lên đầu tường, người đã nhẹ nhàng vọt qua tường, không tiếng động đã đáp xuống ngõ nhỏ ở bên kia tường. Lúc này, Tiêu Bố Y trong lòng chợt động, hào tình bộc phát, chỉ thấy được phía trước bóng dáng chợt lóe, biến mất ở cuối ngõ nhỏ, biết đó là Viên Hi, liền đề khí đi theo.

Viên Hi khéo léo, nhìn như thư sinh văn nhược, nhưng tốc độ chạy cũng rất nhanh, chi là lúc này nàng ta đã đổi thành một bộ đồ đen, hiển nhiên đã sớm có chuân bị. Tiêu Bố Y cũng nhẹ nhàng phóng nhanh theo, nhìn như tùy ý, thoải mái đi theo sau hăn, không biết hăn muốn làm gì. Chăng lẽ ban ngày là làm công tử nghèo khó, đến ban đêm lại trờ thành đạo tặc?

Viên Hi đối với lộ tuyến này khá quen thuộc, hồn nhiên không phát hiện có người theo dõi phía sau, đợi cho đến khi tới trước một bức tường cao, lúc này mới dừng bước lại, nhìn xung quanh rồi đưa tay vào trong bọc lấy ra một thứ, tay vừa rung lên đã bám vào đầu tường, thì ra là một cái phi trảo.

Chân của nàng ta nhanh chóng điểm lên tường, dựa vào phi trảo mà vượt tường, rồi sau đó thả người hạ xuống không thấy tung tích. Tiêu Bố Y lăc mình đi ra, cũng có chút chần chờ.

Vốn Đông Đô lấy đơn vị là phường, canh phòng có chút nghiêm khắc. Mỗi phường đều có tường khá cao ngăn cách với nhau, có binh vệ trấn thủ, ban ngày ra vào phải có giấy, đến tối, người của môi phường phải về lại phường mình, nếu không có quan phủ chi định cho phép, ra khỏi phường nếu bị vệ binh phát hiện băt được, thì sẽ bị quất roi. Loại tình hình này nhìn như nghiêm khăc, nhưng cũng có tác dụng bảo hộ sự ổn định của Đông Đô rất lớn, Tiêu Bố Y ban ngày nhìn thấy công tử của Lý Trụ Quốc hoành hành, băt dân nữ, thật ra cũng đã có ý niệm buổi tối sẽ đi giải cứu, chi băn khoăn thực lực không đủ, ngay cả tường cao cũng đã là một vấn đề lớn, không ngờ là hăn đã tự xem nhẹ mình, cũng xem nhẹ hiệu quả của Dịch Cân kinh, lúc này cước bộ nhẹ nhàng, đi trên tường như giâm trên đất bằng. Cũng là trong lúc vô ý mới phát hiện, cũng đã can đàm hơn nhiều, nhưng làm chuyện cấm thì hãn cũng có chút do dự.

Chăng qua do dự cũng chỉ một lát, Tiêu Bố Y đă phát lực, chân dùng sức vọt lên, măt đã thấy chi cách đầu tường một chút, cánh tay duôi ra chụp lên tường, cô tay dùng sức đã nhẹ nhàng bay vọt qua tường.

Chi một chút khinh công này đã phân cao thấp, Viên Hi tuy có thế bay qua tường của khách điếm, nhưng đối với tường rào của Ngọc Kê phường thì phải vận dụng phi trảo mới được. Tiêu Bố Y chi bằng lực của bản thân đế bay qua, công phu khinh công rõ ràng so với Viên Hi cao minh hơn nhiều.

Tiêu Bố Y cũng hiếu được điếm ấy, cũng đế khí trong bóng đêm nhìn thấy một bóng đen đang chạy dọc theo bóng khuất trên đường cái ở phía trước. Biết là đang ân nấp, lập tức cũng đi theo, măt của hăn rất tốt, trong bóng đêm nhìn nhận không sai một chút.

Thời tiết hơi lạnh, ngẫu nhiên có binh sĩ tuần tra, đều vội vàng đi nhanh qua, thành Đông Đô thật ra là trong chặt ngoài lòng, trong phường chặt, ngoài phường thì lòng lẻo hơn một ít.

Tiêu Bố Y đi theo Viên Hi một đường thăng hướng Đông Băc, qua các phố xá qua Cảnh Hành phường, trực tiếp đến Thì Thái phường thì mới dừng lại. Tiêu Bố Y nhìn thấy nàng chạy thăng tới Thì Thái phường, thì cũng chợt hiếu ra. Thì ra Viên Hi cũng là ban ngày ân nhẫn, đến tối thì đến tìm công tử của Lý Trụ Quốc!

Bọn họ ở tại Ngọc Kê phường gần Lạc Thủy, đa phần là lừ khách nhàn rồi ờ lại đó, nghe cái tên Lạc Thủy có vẻ rất thi vị, nhưng Tiêu Bố Y lại biết ở đó cũng không tính là tốt. Hiện giờ là đầu mùa đông thì còn đờ, nhưng đợi đến tiết thu, Lạc Thủy lại tràn lên bờ ảnh hưởng đến dân chúng. Cho nên cạnh Lạc Thủy ngoại trừ một ít nhà lớn của cao quan, thì đa số đều là dân chúng nghèo khổ, cũng giống như cái gọi là khuô chuột. Lý Tĩnh cùng Hồng Phất nữ ờ tại Tầm Thiện phường nhà tuy không nhỏ, nhưng ở gần Lạc Thủy, cũng xem như mà một bộ phận của khu ổ chuột. Mà Thì Thái phường này, ờ một bên là Thì phường, phương băc còn có Lập Hành phường cùng Lâm Đức phường. Lại bởi vì băc thông Tây Trừ môn, đông gần Thượng Xuân

môn, tây có Đông Thành, lâm triều thuận tiện, hơn nữa lúc trước khi kiến đô đã sớm nhất hoàn thiện, cho nên các gia đình lớn của triều đình đa số đều ở tại nơi này.

Các phường bên cạnh, binh lính canh lấy lệ, nhưng đây là danh phường, canh phòng nghiêm khắc hơn không ít.

Chi là bên ngoài tuy nhiên mây gió tứ khởi, Đông Đô cũng coi như thái bình, trong này tuy đề phòng nghiêm khắc một chút, nhưng cũng chỉ là hình thức, bằng không Viên Hi cũng không dễ dàng gì xông vào tới chò này được.

Tường nơi này cao hơn Ngọc Kê phường một ít, Viên Hi dừng bước, phi trảo lại ra tay, phóng lên tường, đu tường mà vào.

Tiêu Bố Y phi thường cân thận, lần này cũng không có trực tiếp trèo tường mà tiến vào, nhìn thấy ờ một bên có một gốc đại thụ, có càng cây thò qua tường, lập tức leo lên cây, lưu ý xem xét động tĩnh bốn phía.

(*) Đây là bài thơ Thử Ly 1:

Bi thử ly ly, Bi tắc chi miêu,

Hành mại mỹ mỹ, Trung tâm dao dao,

Tri ngã giả, Vị ngã tâm ưu.

Bất tri ngã giả, Vị ngã hà cầu.

Du du thương thân (thiên), Thử hà nhân tai?

Lúa nếp 1 (Người dịch: Tạ Quang Phát)

Ruộng nếp thì quặt đầu ẻo lả.

Lúa kia vừa lên mạ khăp nơi.

Đi ngang chậm bước khôn rời,

Trong lòng xao xuyến cảm đời đòi thay.

Hiếu lòng ta những ai đó hời!

Ắt nói ta nghĩ ngợi sầu bi.

Còn người chăng hiếu tí chi,

Nói ta đang kiếm vật gì thế thôi.

Trời xanh thăm xa vời cao ngất,

Khiến thế này quả thật là ai?

Dịch nghĩa

Kìa nếp đã trĩu đầu rủ ngọn,

Kìa mạ lúa vừa lên.

Ta đi trên đường chậm chậm,

Trong lòng xao xuyến không yên.

Người hiếu ta thì nói lòng ta ưu sầu.

Người không hiếu ta,

Thì nói ta đang tìm kiếm vật gì.

Hòi trời xanh xa thăm kia,

Kẻ đã khiến xui ra như thế này quả là người nào vậy thay?

Chú giải của Chu Hy:

Nhà Chu đã dời về phía đông, quan đại phu đi làm việc, bước đến đất Tông Chu (kinh đô nhà Chu thời Vũ Vương), ngang qua tông miếu và cung thất xưa đều là lúa nếp trồng lên, thương xót nhà Chu đã nghiêng đò mà bàng hoàng không nỡ bước đi. Cho nên phô trần những điều đã trông thấy như lúa nếp trĩu đầu rủ xuống, mạ lúa mọc lên đế khởi hứng, nói đi chầm chậm và lòng xao xuyến. Đã than trách người đương thời không biết tâm ý mình, lại đau xót cho những người đã khiến xui đến như thế, quả là người nào vậy thay? Nhớ lại mà oán trách sâu xa.

Này vài cái động tác mau lẹ, khinh nhược phi điểu, linh giống như hầu viên, Tiêu Bố Y trong lòng cũng là không hiểu - kích động, nơi nào nghĩ đến qua bản thân có một ngày cũng có như vậy - thân thủ?

Mọi nơi đa số ám hắc, đông nam một chỗ cũng *** cao nhiên, nhân ảnh lắc lư, huyên tạp một mảnh, thỉnh thoảng - có tiếng ủng hộ truyền đến, Tiêu Bố Y rất nhanh phát hiện viên hi - hành tung, thấy hắn tới rồi cái…kia dinh thự không xa, bay nhanh - thượng một viên cao thụ, xuống phía dưới nhìn quanh, đã không có động tĩnh.

Tiêu Bố Y biết nơi đó hơn phân nửa nhất định lý trụ quốc nhi tử chỗ ở, nhìn thấy *** - quy mô đã là thất kinh. Nơi đó Phương Viên cực lớn, đại - khó có thể tưởng tượng, thường nhân nếu là vào nơi này hơn phân nửa đã sớm lạc đường. Ban đầu hắn tại Mã Ấp thấy bùi trạch một chỗ, đã cảm giác được thế gian xa hoa chớ quá như thế, khả bùi trạch cùng nơi này so sánh với, vô luận khí thế quy mô, lại là nhỏ rất nhiều, đảo có loại gặp sư phụ - cảm giác.

Nhìn thấy trạch để khoan dung độ lượng, Tiêu Bố Y cũng là không thể tránh được, ám đạo nếu là vào dinh thự tìm đi làm, chỉ sợ tới rồi hừng đông cũng là tìm không được lý trụ quốc địa nhi tử, lại càng không muốn là cứu cái…kia bị thưởng - dân nữ, hơi hơi trầm ngâm hạ, Tiêu Bố Y rời khỏi ngoại thân - bố y, lộ ra bó sát người - thanh y. Kéo xuống bố y một cái, hệ tại trên mặt. Hắn mặc dù không có đã làm ám sát địa nghề, lại biết lý phiệt quyền thế ngập trời, chỉ cần bị nhân nhận ra được, hắn Tiêu Bố Y này ba chữ, này mấy năm cũng không cần tại Đông Đô xuất hiện.

Chuẩn bị thỏa đáng hậu. Tiêu Bố Y hạ thụ, lắc mình lại tới gần trạch để một ít, khinh thân thượng viên hi phía sau - trên một cây đại thụ, nhìn thấy viên hi cũng là bất động, nói vậy cũng là gặp khó khăn như thế nào đi tìm Lý công tử.

Hắn lại gần trạch để rất nhiều, trên cao nhìn xuống vừa nhìn thấy - canh rõ ràng, rồi đột nhiên gian lại là một hồi tiếng ủng hộ chói tai - truyện tới, Tiêu Bố Y trợn mắt trợn tròn. Hai đấm nắm chặc, đã phát hiện Lý công tử - hành tung. Na (nọ) một khắc hắn nộ bất khả át, nghĩ nhảy xuống đi bóp chết cái…kia Lý công tử!

Hắn cái…này góc độ vừa lúc thấy đại trạch phía trước rộng lớn - đình viện, chỉ thấy được đình viện bốn phía chao đèn bằng vải lụa cao gầy, rậm rạp, đem đình viện chiếu địa sáng như ban ngày. Một cái nhân ngồi ghế dựa lớn thượng, diêu lai hoảng đi liên tục trầm trồ khen ngợi, đúng là ban ngày nhìn thấy - cái…kia làm xằng làm bậy - Lý công tử.

Đình viện bốn phía đứng không ít hạ nhân gia đinh, cũng là đi theo cùng kêu lên trầm trồ khen ngợi. Đình viện - ở giữa cũng lập trứ một cây bát khẩu phẩm chất - cây cột, mặt treo một nữ nhân. Tóc dài rủ xuống, vẫn không nhúc nhích, không biết đã chết không có. Nàng toàn thân xích lỏa, trên người tràn đầy vết roi, bên cạnh một cái đại hán chính cầm trong tay trường tiên, nhất tiên huy quá khứ. Đánh được chúng nhân - ầm ầm trầm trồ khen ngợi. Trong đình viện còn(vẫn) nhiên trứ một đống lửa lớn, hỏa quang nhất diệu, chiếu này bang nhân - mồ hôi đầm đìa, còn có đáng ghê tởm dữ tợn - sắc mặt.

Tiêu Bố Y nộ huyết cuồn cuộn, chỉ là nghĩ đi làm nhất đao chấm dứt cái…này Lý công tử, khả hắn theo đi ra địa thương xúc, cũng không có đeo đao trong người, mặc dù tài nghệ cao cường. Chính là nhìn thấy đình viện nhân ảnh lắc lư, hơn mười luôn luôn, bản thân nếu như không thể một kích đắc thủ, nhượng hắn có phòng bị. Na (nọ) lần sau muốn giết hắn, chính là thiên nan muôn vàn khó khăn.

Viên hi cũng không biết thấy

Nhân là khiếp đảm cũng do dự, lúc này cũng bất động. Tiêu Bố Y cũng là chuyển.

Lý công tử không biết tai vạ đến nơi, cũng tay đoan kim tôn, chỉ trỏ, tiếu bất khả ức. Bên cạnh hắn vây bắt năm sáu cá nữ nhân, đều là khoác lụa hồng mang lục, trang điểm xinh đẹp, một người quỳ xuống đất mãn rượu, mặt khác hai người tay cầm quạt tròn vì hắn phiến phong. Đầu mùa đông mặc dù lãnh, đống lửa khước hùng, Lý công tử xem ra rất nóng, mở rộng lòng ôm ấp, y tại hắn trong lòng mỹ nhân vươn bàn tay trắng nõn tiếp nhận mặt khác nữ tử hiến qua - rượu ngon, hàm tại trong miệng, ngửa đầu đưa lên môi đỏ mọng. Lý công tử cười ha ha, trên tay cũng không thành thật, nơi lục lọi, cúi đầu cắn thượng mỹ nữ - môi đỏ mọng, nuốt xuống rượu ngon. Mỹ nữ khẽ che môi đỏ mọng, có chút đau đớn, cũng không dám ngôn ngữ, ngược lại bồi thượng khuôn mặt tươi cười.

Lý công tử - nhất cử nhất động đều là lang thang hình hài, hiển nhiên sớm đã thành thói quen như thế tràng diện. Uống xong rượu ngon hậu, đột nhiên lắc đầu, đưa tay cặp qua đại hán - roi da, lớn tiếng trách mắng một câu, nhất roi da lấy mẫu ngẫu nhiên đại hán - trên người. Chúng nhân đầu tiên là tĩnh lặng, hậu là ủng hộ, ầm ầm - tứ Vô Kỵ đạn. Tiêu Bố Y nhìn thấy nơi này - nhân hèn hạ vô sỉ - xấu xa, trong lòng đại hận, chỉ nghĩ trứ nếu như đi phóng hỏa khiến cho hỗn loạn, bản thân nhân cơ hội ám sát, đảo có một chút nắm chặc.

Tiêu Bố Y đang muốn lưu hạ thụ qua phóng hỏa, rồi đột nhiên ánh mắt ngưng tụ, nhìn thấy hậu viện hỏa quang nhất diệu, thoáng qua vọt lên hồng quang liệt diễm. Tiêu Bố Y nhất sững sờ, không biết Dịch Cân kinh còn có này bản lãnh, dĩ nhiên có thể cách không đốt lửa? Lý công tử rút đại hán nhất roi da hậu, lại là nhất roi da lấy mẫu ngẫu nhiên treo - nữ nhân địa trên người, đang ở đắc ý - nghe chúng nhân - ủng hộ, nhìn thấy hỏa khởi, nộ bất khả át, phân phó chúng nhân đi trước cứu hoả, trong lúc nhất thời la tiếng vang cá không ngừng, đại bộ phận hạ nhân hộ vệ đã về phía sau viện dũng quá khứ.

Tiêu Bố Y nhìn thấy đầu tường nhân ảnh chớp động, trong lòng vui vẻ, biết không ngừng bản thân cùng viên hi muốn làm thịt cái…này Lý công tử, cái…này Lý công tử người người oán trách, còn có người khác muốn giết hắn!

Lý công tử thu roi da, mới chịu quay lại trên ghế nghỉ ngơi, đầu tường đột nhiên túng hạ ba người, ba mặt đánh lén lại đây. Một người trong tay tiểu cung, nhất vãn nhất bắn, đã bắn trúng Lý công tử - đầu vai.

Lý công tử oa oa kêu to, kinh - vong hồn giai mạo, kêu lớn: “Có thích khách.”

Ba người trung một người đã lẻn Lý công tử - trước người, đĩnh kiếm liền thứ, một người cũng đi cứu cao can thượng địa nữ nhân. Lý công tử phiên thân đảo cổn, chật vật không chịu nổi - né tránh lai kiếm, cầm lấy cái ghế che ở trước người. Không đợi hắn lại lần nữa kêu to, bốn người Hắc y nhân đã cầm trong tay trường kiếm che ở Lý công tử - trước người.

Cầm kiếm người nọ gầm lên một tiếng, phấn kiếm phách quá khứ, bốn người kia tứ kiếm đều xuất hiện, ‘ đương ’ - một thanh âm vang lên, đở ra người nọ - trường kiếm, lưỡng kiếm nghiên đã đâm lai, làm cho hành thích người nọ lui ra phía sau hai bước.

Cầm trong tay tiểu cung người cũng một cái cổn thân, từ khác sườn giết, tái bắn một mủi tên, cũng trung Lý công tử trước người - chiếc ghế, chỉ là trì hoãn chỉ chốc lát, bên cạnh hắn đã vây quanh năm sáu cá hộ vệ, ánh đao soàn soạt - phách lại đây.

Ba người bỗng nhiên giết, chỉ là bắn trúng Lý công tử một mủi tên hậu, cũng đã rơi vào bao vây, cầm trong tay trường kiếm người nọ đột nhiên gào thét một tiếng, đi cứu dân nữ người nọ sửng sốt hạ, quay đầu lại nhìn lại, cũng là kinh hãi. Thời khắc này - công phu, Lý công tử trước người đã đứng hơn mười người, rậm rạp, tái nan sát vào.

Một cái hộ vệ nhìn thấy cầm trong tay trường kiếm người nọ lui bước, nhất mâu đâm lại đây, người nọ đưa tay đoạt qua, dùng sức ném, cũng lấy địa mộc trụ thượng - nữ nhân.

Chiêu này thật sự xuất hồ ý liêu, chúng nhân cả kinh, nữ người đã bị đóng đinh tại mộc trụ thượng, không tiếp tục tiếng động. Người nọ giết nữ tử, trong ánh mắt cũng Ảm Nhiên, nghiên khóa một bước, đồng loạt ở cầm trong tay tiểu cung người nọ, thấp giọng nói: “Tẩu.”

Cầm trong tay tiểu cung người còn muốn giãy dụa, nhìn thấy trước mắt - trận thế cũng biết thế bất khả vi, quyết định thật nhanh hợp tại một chỗ, hướng cửa giết qua đi.

Chúng hộ vệ lại là kinh ngạc, thật không ngờ ba người này một kích thất thủ, dĩ nhiên không hề…nữa lưu luyến. Bọn họ đều ở bảo vệ công tử, đại môn chỗ đúng là hư không, bị ba người hợp lực nhất trùng, đã sát ra cửa đi.

Lý công tử che đầu vai, lên tiếng hét lớn: "Nắm bọn họ, chạy một cái sẽ đầu của các ngươi!"

Hắn trước người bốn người hơi hơi do dự hạ, phân phó một câu, đã mang theo chúng hộ vệ hạ nhân liền xông ra ngoài, đuổi ba người không bỏ. Lý công tử không để ý đầu vai tiểu tiễn, giơ chân mắng to cá không ngừng. Bỗng nhiên gian bên người hàn quang nhất đạo, một người một kiếm đâm lại đây, Lý công tử bị hoảng sợ má ơi một tiếng, rầm ngồi dưới đất. Lần này né tránh - quái dị, cũng né tránh phải giết - một kiếm.

Viên hi đạt được cơ hội, vô thanh vô tức - hạ thụ, lướt qua tường cao, từ khác sườn đâm ra, vốn tưởng rằng tất trung, thật không ngờ cũng bị Lý công tử né tránh, không khỏi đại hận dậm chân.

Lý công tử khác bản lãnh không có, chạy trối chết - bản lãnh cũng đang nhất lưu, không biết là tại đuổi giết trung trưởng thành cũng sao, ngồi dưới đất, lại là quay cuồng lui ra phía sau vài bước, mấy người hộ vệ cầm trong tay binh khí, đã vây quanh viên hi ngoan sát.

Lý công tử mắng to ngu xuẩn, một bạt tai đánh tới bên người - hạ nhân trên mặt, khoa tay múa chân, làm cho người ta đi bảo vệ cho tường cao, gấp giọng quát chói tai, "Các ngươi đem đại môn giam lại, người này nếu là chạy, ai cũng không thể sống!"

Chúng hộ vệ đầu óc choáng váng, cảo không hiểu đâu tới toát ra - nhiều như vậy thích khách, mấy người như ong vỡ tổ - nảy lên đại môn, muốn đóng cửa. Rồi đột nhiên gian thấy nhất đạo thanh ảnh vọt lại đây, hai tên binh vệ vốn đuổi theo ba tên thích khách, rơi xuống phía sau, nhìn thấy lại có người đến tập, quát chói tai một tiếng, trường thương tả hữu đâm tới, muốn đem lai nhân ngăn cản ở ngoài cửa.

Tiêu Bố Y rốt cục xuất thủ, cũng lấy hướng hai tên binh sĩ. Hắn ánh mắt nhạy cảm, viên tí tìm tòi, đã mảy may không có lầm - đáp trụ đầu mâu sau, thấp giọng trầm quát, dĩ nhiên đem đâm tới một người lăng không giơ lên, thuận thế văng, tên…kia binh sĩ đụng người thứ hai binh sĩ - trên người, một người bay lên, một người cổn địa.

Tiêu Bố Y trường mâu nơi tay, khẩn cấp hít một hơi, ý hành cánh tay, hai tròng mắt nộ tĩnh, trầm rống một tiếng, trường mâu rời tay ra, xuyên hai môn bản trong lúc đó khe hở mà qua.

Lý công tử chỉ là chìn chăm chú viên hi kêu to, nơi nào nghĩ đến ngoài cửa có tập! Trường mâu như điện, khí thế bàng bạc, đâm lại đây lúc hắn ý nghĩ đô không còn kịp nữa chuyển động, đã bị như điện - trường mâu từ tả lặc cắm vào, sườn phải xuyên ra, trường mâu mang huyết, dư lực không nghỉ, dĩ nhiên mang theo Lý công tử lăng không bay lên, ' phanh ' - một tiếng đinh ở tại tường cao trên.

Mâu can rung động, huyết phun giống như tuyền, Lý công tử bị đinh tại tường cao thượng, song mục trợn tròn, cho đã mắt đều là không tin vẻ, chỉ là khóe miệng máu tươi tuôn ra, đầu óc nhất oai, đã không có tiếng động.

Đại môn ' ầm ' một tiếng, lúc này mới khép lại, sở hữu - nhân giờ khắc này quên chém giết, đều là kinh hoàng thành khủng - nhìn trên tường - cái…kia người chết!

Lý công tử đã chết, lý trụ quốc - công tử đã chết, đường đường quyền khuynh triều dã lý phiệt - công tử dĩ nhiên liền như vậy đã chết?!

Tất cả mọi người là khó có thể tin, cũng không thể không tín, na (nọ) một khắc đều là trong đầu trống rỗng, chích cho là nằm mơ, nội tâm lại bị thật lớn - sợ hãi bao phủ, Lý công tử nhất tử, ở đây - chúng nhân có thể sống - chỉ sợ không có mấy người! Viên hi cũng là ngẩn ra, khước nắm cái…này ngàn năm một thuở - cơ hội bôn hướng tường cao, leo tường mà qua, người đang tường cao lúc, phát hiện nhất đạo thanh ảnh hiện lên, bôn thế như sấm, tốc độ cực nhanh, bản thân chưa bao giờ thấy qua. Không khỏi trong bụng hãi nhiên, chỉ là đang suy nghĩ, giết Lý công tử - người này, rốt cuộc là ai?

114. Chương 114: Hai Đời Quân Vương

Ba ba - gõ cửa tiếng vang cá không ngừng, Tiêu Bố Y xoa tinh tùng - mắt buồn ngủ, ngáp đi mở cửa, nhìn thấy gõ cửa chính là viên hi, giương miệng rộng ngáp một cái hỏi: "Viên huynh, ly hừng đông còn sớm, tới đây làm chi?"

Lúc này ly hừng đông đích xác có chút sớm, canh ba mới qua, Tiêu Bố Y nhìn trước mắt - viên hi, trên mặt tràn đầy nghi hoặc, cũng trong lòng biết rõ ràng. Bốn phía - khách phòng cũng có - sáng lên ngọn đèn, nhìn thấy này mặt gõ cửa không ngừng, có đã thăm dò đi ra xem xét, nhìn thấy Tiêu Bố Y cùng viên hi đang nói chuyện thiên, đều là đô khiết thầm mắng, lại đóng lại cửa phòng.

Viên hi nhìn… từ trên xuống dưới… Tiêu Bố Y, "Tiêu huynh vẫn chưa ngủ sao?"

Tiêu Bố Y có chút tức giận, thoạt nhìn nghĩ một cước đem hắn đá ra đi, "Ta vốn ngủ, ngươi như vậy gõ cửa, ta như thế nào có thể ngủ - trứ?"

"Sao, đó là ta - không đúng." Viên hi hồ nghi không chừng, "Kỳ thật ta tới nơi này, chỉ nghĩ hỏi một chút Tiêu huynh, cái…này khách sạn - nhà xí ở nơi nào?"

Tiêu Bố Y đánh cá cáp khiếm, chỉ có thể cười khổ, "Nguyên lai Viên huynh đêm hôm khuya khoắc nhiễu nhân Thanh Mộng, chỉ nghĩ hỏi một chút nhà xí ở nơi nào?"

Viên hi có chút đỏ mặt, "Tại hạ không biết ban ngày ăn hư vật gì vậy, bụng không tính thoải mái."

"Nhà xí từ nơi này thẳng tẩu, tả quải tận cùng nhất định." Tiêu Bố Y lắc đầu, không hề…nữa để ý đến hắn, quay lại thân - lúc, ' phanh ' - đóng lại cửa phòng, đô khiết một câu, "Thật là khó hiểu."

Ngoài cửa - viên hi do dự hạ, lắc đầu, khóe miệng khước nổi vẻ tươi cười, hướng tới Tiêu Bố Y chỉ - phương hướng đi qua đi.

Tiêu Bố Y đi tới giường khác, mỉm cười nói: "Bối huynh còn không đi ngủ?"

Giường khác rõ ràng ngồi bối bồi. Phảng phất là giường địa một cái linh kiện, vẫn không nhúc nhích. Tiêu Bố Y đối với bối bồi ở chỗ này cũng không có chút nào ngoài ý muốn - vẻ mặt, chỉ là viên hi tìm đến hắn, cũng đang bao nhiêu có chút ngoài dự liệu của hắn.

Hắn nhất mâu ám sát Lý công tử hậu, nếu không trì hoãn, chỉ sợ đêm dài lắm mộng. Hồi trên cây lấy quần áo. Liền bằng khoái - tốc độ lộn trở lại đến khách sạn.

Lý trạch đã sớm hỏa quang trùng thiên, khóc hô một mảnh, Tiêu Bố Y thời khắc này đảo muốn đa tạ trên phố - tường cao ngăn cách, phường nội trừ…ra lý trạch - gia đinh thủ hạ, cũng không có binh sĩ. Binh sĩ phải nhớ khẩn cấp viện cũng muốn từ phường ngoại mà vào, nếu là tầm thường đạo tặc như thế xử lý khẳng định hội úng trung tróc miết, khả nơi này địa tường cao như thế nào khó được trụ Tiêu Bố Y cao thủ như thế!

Hắn leo tường mà qua, dè dặt - theo cũ lộ mà quay về. Trong khoảng thời gian này tại Đông Đô đi dạo không nhiều lắm. Bất quá đi lúc sớm đem lai lộ thục ký, bằng khoái - tốc độ đường cũ lộn trở lại, trở lại gian phòng, vốn cho là thần không biết quỷ không hay, Tiêu Bố Y mở ra cửa phòng - lúc, một lòng cũng cú sốc không ngừng.

Lý phiệt quyền khuynh triều dã, Lý công tử là trụ quốc - nhi tử, uy phong bát diện, cái này bỗng nhiên bị giết, không hỏi đã biết. Đông Đô tuyệt đối không thể yên tĩnh. Chỉ là không giết hắn không đủ để bình dân phẫn, Tiêu Bố Y do bắt đầu đi ra theo dõi viên hi - ý nghĩ chuyển hóa thành ám sát, chính hắn đều cũng có một ít dự liệu không được.

…trước một nhóm - ba người ám sát, còn(vẫn) cần phải có một người phóng hỏa, nói hắn như vậy môn(nhóm) tối thiểu có bốn người, một kích không trúng. Lập tức lui bước coi như là lo lắng chu đáo, nếu không phải bọn họ dẫn dắt rời đi cao thủ, bản thân có thể hay không giết Lý công tử cũng không thể hiểu hết. Chỉ là na (nọ) cầm kiếm địa nhân nhất mâu bắn chết treo lên tới người đàn bà kia, tâm ngoan là tâm ngoan, khá vậy toán cấp nữ nhân một cái giải thoát, không biết là là nhân vật nào chứ?

Tiêu Bố Y phỏng đoán - lúc, trong đầu đã nổi cái…kia khinh cừu chậm mang - Sài Thiệu lai, ban đầu ở cách xa. Cũng khán không rõ nhỏ, Sài Thiệu biết Lý công tử làm ác, chẳng lẽ hội khoanh tay đứng nhìn? Viên hi tuổi không lớn lắm, võ công cũng là không sai. Chính là thoạt nhìn kinh nghiệm cũng thiếu sót, rốt cuộc là không phải viên Xảo Hề?

Mang theo mãn đầu óc nghi vấn - Tiêu Bố Y đẩy cửa phòng ra - lúc, đã ngưng kết toàn thân - khí lực, hắn mặc dù hoảng hốt, cũng trước tiên phát hiện gian phòng có nhân. Đến lúc hắn nhìn rõ ràng gian phòng ngồi chính là bối bồi - lúc, Tiêu Bố Y lúc này mới sảo sảo trầm tĩnh lại, vô luận bối bồi như thế nào lãnh ngạo, trước mắt bọn họ tối thiểu là cùng một cái trên thuyền địa nhân.

Không đợi hắn cùng bối bồi thuyết thượng vài câu, ngoài cửa phòng đã truyền đến gõ cửa thanh, Tiêu Bố Y vi cầu ổn thỏa, cũng đem thanh y rút đi, bên ngoài tráo thượng nhất kiện bạch sam, làm cho quần áo không chỉnh lúc này mới đi ra mở cửa, bối bồi cũng trơ mắt nhìn Tiêu Bố Y thay quần áo, đảo nhượng Tiêu Bố Y ám hãn.

Cất bước viên hi hậu, Tiêu Bố Y lúc này mới có rãnh rỗi hỏi một chút bối bồi - mục đích, nhìn thấy hắn trợn tròn mắt, không có nửa phần khốn ý, bất đắc dĩ - nhún nhún vai đầu, "Cái…này viên hi thật sự rất ngây thơ."

"Ngây thơ sao? Ta đảo không cảm thấy." Bối bồi nghe khởi lai khẩu khí bất thiện, "Ngươi cho là hắn chỉ là nghĩ đơn giản hỏi hỏi ngươi nhà xí ở nơi nào?"

"Sao?" Tiêu Bố Y chỉ có không tự nhiên, "Hắn chẳng lẽ còn có khác dụng ý?"

"Hắn khả năng đối với ngươi rất tốt kỳ, muốn nhìn ngươi một chút có hay không tại bên trong gian phòng, " bối bồi dời đi ánh mắt, "Cũng có thể có thể bởi vì là vui hoan ngươi, muốn lại đây cùng ngươi tâm sự, ngươi không cần nói cho ta biết, ngươi không có nhìn ra hắn là cá nữ nhân!"

"Nguyên lai bối huynh đã sớm đã nhìn ra, cũng kinh nghiệm lão đạo." Tiêu Bố Y nhưng trong lòng đạo, ta chẳng những nhìn ra hắn là nữ nhân, ngươi là nữ nhân ta cũng biết -. Bất quá khán tình hình bối bồi mặc dù khôn khéo, phỏng đoán cũng không biết Tiêu Bố Y xem thấu nàng - át chủ bài.

"Đương nhiên còn có một loại khả năng." Bối bồi chậm rãi nói: "Hắn cố ý đánh thức ngươi, hơn nữa đánh thức còn lại - khách trọ, chỉ là nghĩ chứng minh bản thân không có đi ra ngoài, vạn nhất có chuyện gì phát sinh, hắn cũng có thể không đếm xỉa đến."

Tiêu Bố Y lúc này mới sửng sốt, "Bối huynh thuyết - rất có đạo lý." Hắn lúc này mới phát hiện, cái…này viên hi nếu như thật sự giống như bối bồi nói, na (nọ) cũng tuyệt không phải hạng người lỗ mãng. Chỉ nhìn hắn hôm nay hành thích - biểu hiện cũng biết, hắn cũng không phải một mặt địa chịu chết, đã ở lo lắng một kích không trúng hạ, như thế nào toàn thân trở lui.

"Nếu vì một cái dân nữ, đã làm cho ngươi cam mạo kỳ hiểm - nói, ta nghĩ Bùi tiểu thư là nhìn lầm ngươi." Bối bồi đột nhiên đạo.

Tiêu Bố Y trong lòng kinh hoàng, khước dường như không có việc gì nói: "Nguyên lai bối huynh sớm đi theo ta - phía sau, ta nhưng không có phát hiện, thật sự xấu hổ."

"Ngươi đừng tưởng rằng ta là tại bảo vệ ngươi, cũng đừng tưởng rằng ta tại giám thị ngươi." Bối bồi nghiêng đầu đi, thấp giọng nói: "Bùi tiểu thư nói, ngươi tại nhìn thấy Thánh thượng trước, không thể có việc, nếu không nhượng ta đề đầu đi gặp. Ta là vi bản thân suy nghĩ, cũng thật sự hy vọng ngươi chớ để trùng động, ngươi phải biết rằng một điểm hơn là, ngươi như thế tiểu đánh tiểu nháo vu sự vô bổ, lý trụ quốc - công tử đã chết, lý phiệt căn bản dao động ko được cái gì căn cơ, mà ngươi giết hắn. Chỉ có càng nhiều địa nhân hội dâng mạng

Tiêu Bố Y sắc mặt khẽ biến, mặc dù không ủng hộ tiểu đánh tiểu nháo cái…này thuyết pháp, lại biết bối bồi thuyết - cũng có vài phần đạo lý.

Hắn vốn là cá người bình thường, đối với bất bình việc cũng sẽ oán giận, Lý công tử công tác kiêu ngạo ương ngạnh. Táng tận thiên lương, hắn ra tay giết Lý công tử na (nọ) một khắc, không thẹn với lương tâm, trở về lúc trừ…ra vi chết đi - dân nữ bất đắc dĩ ngoại, cũng không có quá nhiều - ý nghĩ, khả hắn không thể không thừa nhận bối bồi - thuyết pháp cùng hắn - cái nhìn tuy là bất đồng, khả lo lắng địa càng nhiều.

Chọn người trạch - con đường bất đồng, hắn Tiêu Bố Y tẩu - lộ. Vốn nhất định cùng Bùi Minh Thúy muốn cho hắn tẩu - bất đồng.

"Tiêu huynh, ngươi có năng lực, có võ công, " bối bồi chân thành nói: "Giống như ngươi vậy - nhân vật, làm hiệp khách sừ cường phù nhược đương nhiên không có vấn đề. Khả vấn đề ở chỗ, ngươi chỉ có một đôi tay! Ngươi coi như cùng Cầu Nhiêm Khách giống nhau, võ công cái thế có thể như thế nào? Ngươi trong lồng ngực có bất bình khí, ngươi năng lực so sánh thường nhân thật xa muốn cao minh, ngươi hoàn toàn có thể có mặt khác - phát triển. Cái…này phát triển không phải nói ngươi tốn hao tâm tư thượng đi, như triều đình chi quan giống nhau. Ta biết ngươi chí hướng tuyệt không phải như thế. Ta chỉ là muốn thuyết, ngươi nhược thật có thể nhượng Thánh thượng tức giận phấn đấu, chẳng sợ chỉ là thay đổi một chút - một chút, thụ huệ người cũng đã rất nhiều. Bùi tiểu thư lần nữa thuyết cập, năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn. Nàng thuyết Tiêu huynh ngươi tiềm lực vô cùng, nếu là tùy ý phóng túng không để ý tới, quốc chi tổn thất, dân chi tổn thất."

Nhìn Tiêu Bố Y địa trầm mặc, bối bồi đứng lên, "Tiêu huynh, bất quá chiều nay việc cũng khó mà thuyết - rõ ràng, lý trụ quốc - công tử đã chết. Nói không chừng cũng là chuyện tốt."

"Cái gì chuyện tốt?" Tiêu Bố Y nhịn không được hỏi.

—

Bối bồi giảo hoạt - tiếu, "Hiện tại đương nhiên nhìn, chính là qua một thời gian ngắn, ngươi sẽ phát hiện hôm nay việc cũng là trúng mục tiêu nhất định. Chỉ là lý mẫn. Lý hồn, lý thiện hành tại Đông Đô đều là ngang ngược, quyền thế rất nặng hạng người, ngươi giết Lý công tử, Đông Đô một đoạn này thời gian chỉ biết nghiêm tra, còn(vẫn) thỉnh Tiêu huynh cẩn thận cẩn thận, vô sự tẫn thiểu người thường mới phải. Ta là ngôn tẫn hơn thế, còn(vẫn) thỉnh Tiêu huynh tự giải quyết cho tốt."

Bối bồi sau khi nói xong, cáo từ xuất môn, Tiêu Bố Y cũng ngồi xuống thiên minh, lúc này mới ngã đầu Đại Thụy. Bối bồi nếu là còn(vẫn) như dĩ vãng - gấp giọng quát chói tai, Tiêu Bố Y nói không chừng hội phản cảm, khả nghe nàng ôn nhu khuyên giải, ngược lại bất hảo biện luận, nằm ở giường - Tiêu Bố Y nghĩ tới Bùi Minh Thúy thuyết bản thân nếu không thấy Dương Nghiễm, đây chính là quốc chi tổn thất, dân chi tổn thất tám chữ - lúc, tuy có phấn chấn, cũng tự giễu, bản thân chưa bao giờ nghĩ tới tại Bùi Minh Thúy trong lòng địa vị nặng như vậy, bất quá Dương Nghiễm cũng là nhân, cũng có thất tình Lục Dục. Khả Đôn bản thân gặp qua, cũng là hai người ánh mắt, một cái cái mũi, Dương Nghiễm ni, cũng đang không ngại cùng hắn nói chuyện…

Hắn ngủ trước, đưa tay xuất ra một khối ngọc lai, chánh diện điêu long, mặt sau khắc phượng, tinh sảo dị thường, này đảo không phải hắn đồ, mà là ám sát Lý công tử hậu, trên mặt đất kiểm được - ngọc bội, rất giống na (nọ) ba cái(người) sát thủ một trong di lạc!

***

Kế tiếp - trong cuộc sống, Tiêu Bố Y rốt cục biết lý phiệt thế lực địa kinh khủng, cũng biết giết Lý công tử - hậu quả. Lạc Thủy lấy bắc - các phường trục phường nghiêm tra, sưu tầm hung thủ - hạ lạc.

Ngọc kê phường ly lúc thái trên phố cách cảnh hành, đồng đà nhị phường, phải qua ngày thứ hai buổi trưa thì binh sĩ tới tìm tra, Tiêu Bố Y tuy là bố y, khước có trong cung bằng con đường dẫn, ngược lại không có đã bị quá nhiều - làm khó dễ, còn lại - dân chúng khách thương đều là không ngừng kêu khổ, bị vô lương binh sĩ vơ vét tài sản xảo trá không thể tránh được. Chỉ là những… này nhân bên ngoài đều là đau mắng giết chết Lý công tử người, khả ngầm đều là nghị luận, nói thẳng Lý công tử đáng chết, đại khoái nhân tâm, nhưng không biết hiệp khách là ai.

Tiêu Bố Y nghe được tâm lý, hơi chút thiếu một ít áy náy, mấy ngày cũng không xuất môn, chỉ ở khách sạn nghỉ ngơi luyện khí. Viên hi cũng không cho hắn nghỉ ngơi, cũng không có việc gì địa tổng tìm đến hắn đụng rượu nói thi, Tiêu Bố Y không thắng đau đầu, chỉ là thôi nói là thô nhân, có thể đóa liền đóa, khả hết lần này tới lần khác trong thành đề phòng sâm nghiêm, bất hảo mượn du lịch độn. Có thể bị sợ là du lịch, cái…này viên hi hơn phân nửa cũng sẽ đi theo, đảo nhượng Tiêu Bố Y bỏ đi một chút cũng không có dụng công - ý nghĩ, Tiêu Bố Y sử điểm tiền trinh, phân phó chưởng quỹ - cùng hỏa kế xưng hô bản thân

bối phái, âm thầm nhức đầu, không biết có thể có thể lừa gạt được bao lâu. Hảo tại viên hi không lo có trá, thật cũng không có nhìn ra sơ hở.

Thoáng qua bán nguyệt quá khứ, sưu tầm hung thủ một chuyện từ từ phai nhạt, khả chân đạm giả đạm ai cũng không rõ ràng, Tiêu Bố Y đảo cảm giác được hơn phân nửa lý mẫn - nhi tử không ít, tử cá một cái hai người không nhiều lắm, cho dù chết tuyệt, tái sanh nhất định.

Khách sạn đều là long xà hỗn tạp chi địa, nhân tạp tin tức cũng tạp, Tiêu Bố Y không có việc gì - lúc nghe một chút, đảo cũng biết không ít sở vị - thiên hạ đại sự.

Cái gì ly thạch quận - người Hồ lưu miêu vương đem người tạo phản, tự phong thiên tử, hiện tại bộ chúng mấy vạn. Ly thạch quận Tiêu Bố Y cũng không biết, sau khi nghe ngóng mới bị dọa cho hoảng sợ, nguyên lai ly thạch quận trong lúc hắn từ Mã Ấp xuôi nam địa đường xá trung. Hảo cách địa còn có chút khoảng cách, nếu không hắn cùng hoàng xá nhân có thể hay không tới rồi Đông Đô đều là không thể hiểu hết.

Mà cấp quận vương đức nhân cũng là cầm giữ binh mấy vạn, hôm nay tại lâm lự sơn trú đóng ở vi trộm, Đông hải - bành hiếu mới tại thủy vùng thiêu sát bắt người cướp của, dân chúng lầm than. Mà mạnh nhượng từ Trường Bạch sơn khởi nghĩa, một mạch xuôi nam tới rồi. Hôm nay căn cứ hoài thủy phát triển, cầm giữ binh lại là hơn mười vạn.

Những… này nhân Tiêu Bố Y là một cái cũng không có nghe qua, biết bất quá đều là đương vật hi sinh - mệnh, thành ko được tức giận cái gì hậu. Khả từ chúng khách thương - trong miệng trong mắt đều nhìn ra lai, tất cả mọi người là lo lắng lo lắng, cảm khái sinh ý nan làm. Đạo tặc hiện tại nơi đều là, đem con đường cắt đứt, năm nay đến Đông Đô lai địa Tây Vực hồ thương. Các quốc gia triều bái địa quốc vương sứ thần đều là thiếu rất nhiều.

Tin tức xấu một cái tiếp theo một cái, bất quá sau nửa tháng, cuối cùng lại tới tốt tin tức, Thánh thượng đã đến Đông Đô ở ngoài, đại xá thiên hạ, giảm miễn thuế má!

Tin tức kia quả thực nhượng rất nhiều người đô hưng phấn một cái, giảm miễn thuế má đảo còn(vẫn) thứ yếu, khả từ nơi này bao nhiêu đó có thể thấy được Thánh thượng - tâm ý. Thánh thượng hôm nay đã tam chinh Cao Ly, khả nghe nói Cao Ly mặc dù đem bạn thần hộc tư chính đuổi lai, nhưng Thánh thượng chiêu Cao Ly vương yết kiến. Hắn khước cự không đến triều, đều nói Thánh thượng bởi vậy mặt rồng giận dữ, hảo không có mặt mũi, bắt đầu lo lắng lần thứ tư chinh phạt Cao Ly, chỉ là hôm nay giảm miễn thuế má, có hay không nói rõ Thánh thượng đã không có tái chinh phạt Cao Ly - dự đinh?

Tiêu Bố Y tới này lâu. Cũng biết cực kì hiếu chiến - chỗ hỏng, Thánh thượng Dương Nghiễm vào chỗ mấy năm cũng làm điểm công tích đi ra, hắn Trường Thành tu - đảo thiểu, nhưng là khai thông kênh đào, đả thông lụa đường, lớn như thế - Đông Đô cũng là hắn vung tay lên liền thành lập lên, chỉ là tam chinh

Qua xa xỉ, đem tiên đế tích lũy nhiều năm - đáy đạp hư địa không còn một mảnh. Lo sợ cùng mừng rỡ, Tiêu Bố Y cũng thay bọn họ cao hứng, bởi vì căn cứ hắn - lịch sử bản lĩnh biết, hình như chinh phạt Cao Ly chỉ có ba lần? Bất quá cụ thể như thế nào. Hắn cũng không dám cam đoan.

Thánh thượng mặc dù tới rồi Đông Đô phụ cận, khước tại thành tây thượng lâm uyển nghỉ ngơi, cũng không có vào thành, Tiêu Bố Y rốt cục có hi vọng, chích cho là cái…này Dương Nghiễm tại thượng lâm uyển chơi thượng hai ngày cũng đúng rồi, thật không ngờ lại đợi bán nguyệt cũng tin tức toàn vô.

Khí trời một ngày lãnh qua một ngày, Tiêu Bố Y cũng đang áo cơm không lo, mặc vào bối bồi cho mình chuẩn bị - quần áo, đương nhiên cũng bố y, nhưng là thoả đáng phi thường, trong lòng cảm tạ. Tống quần áo có thể là Bùi tiểu thư - phân phó, chính là này quần áo như thế - thiếp thân hợp thể, đó chính là bối bồi - ánh mắt đặc biệt, tâm tế như phát.

Từ na (nọ) muộn cùng Tiêu Bố Y nói chuyện một lần hậu, bối bồi dĩ nhiên lại khôi phục lạnh lùng, không có việc gì đích tình huống hạ, cũng không tìm Tiêu Bố Y. Bối bồi cùng viên hi nhất lãnh nhất nhiệt, đem Tiêu Bố Y hỗn loạn ở chính giữa hảo không khó thụ.

Một ngày kia rốt cục dùng nhất thủ đường thi - hai câu thoát khỏi viên hi hậu, Tiêu Bố Y ra khách sạn, hô hấp hạ trong trẻo lạnh lùng - không khí, không biết như thế thời gian khi nào là một tận cùng. Thoáng qua đến Đông Đô nhàn cư hơn một tháng, đây là nhượng hắn vạn lần không ngờ địa chuyện, bãi cỏ na (nọ)

mặt không biết như thế nào, có thể có cái gì tiến triển, nhìn thấy Lạc Thủy đóng băng - na (nọ) một khắc, Tiêu Bố Y vi ngạc, mới biết được ngày đông giá rét đã tới. Nhìn bóng loáng khiết nhuận - mặt băng, một con thuyền con thuyền đô vô, Tiêu Bố Y đột nhiên nghĩ tới Uyển nhi, thầm nghĩ nàng cùng tiểu đệ không biết tại trời đông giá rét như thế nào sống qua?

Tả hữu vô sự, Tiêu Bố Y quyết định lại…đi bái phỏng Lý Tĩnh một chuyến, chỉ là muốn đi Lý gia, lễ vật không thể thiếu. Đều nói cửa nha môn, hướng nam khai, hữu lý không có tiền chớ vào lai, muốn thấy Hồng Phất nữ liền chẳng những muốn muốn có tiền, còn muốn có lễ mới phải.

Vốn đến tầm thiện phường qua Lạc Thủy trung kiều nhất định, Tiêu Bố Y cũng qua Lạc Thủy trung kiều, kinh phú cơ quan quản lý âm nhạc tới rồi phong đô nam thị, mua thất bố mới lộn trở lại tầm thiện phường, cũng là đâu cá đại ***.

Hắn bước đi không vội không chậm, kỷ phường Phương Viên đều là không nhỏ, từ sáng sớm xuất phát, tới rồi Lý gia đại trạch cũng tới rồi buổi trưa.

Tiêu Bố Y thật cũng không ngu, nghĩ tới bạch bạch tặng lễ, tổng yếu giải quyết cá cơm trưa vấn đề mới phải. Cầm một bố ở trên tay, thấy Hồng Phất nữ cũng là dũng khí đại tráng, tới rồi Lý gia trước cửa hơi hơi sửng sốt hạ, bởi vì trước cửa kỷ thất con ngựa cao to khinh tê không thôi, khán kỳ an đăng tiên minh, hình như là nhà giàu nhân gia quét dọn.

Tiêu Bố Y từ nhìn thấy Lý Tĩnh hậu, cho tới bây giờ chỉ là biết đòi nợ cùng nháo sự - tới cửa, lần trước La chưởng quỹ nhất định điển hình - phóng khách, như thế phô trương quét dọn - cũng đang lần đầu tiên nhìn thấy. Chậm rãi đi tới Lý gia trước đại môn, phát hai cái kẻ đập cửa. Lý trạch địa đại môn cũng không phải vỗ liền đảo, chỉ là nếu có nhân tới tìm sự mới có thể bị Hồng Phất nữ hoặc Lý Tĩnh tại đại môn thượng làm cánh trên chân.

Đợi chung trà - công phu, đại môn lúc này mới mở rộng, Lý Tĩnh mặt trầm như nước - đi ra, nhìn thấy Tiêu Bố Y, sắc mặt trong, có chút vui mừng nói: "Tam đệ, ngươi hôm nay như thế nào sẽ đến? Lai sẽ tới, còn(vẫn) mang cái gì lễ vật?"

Tiêu Bố Y mỉm cười nói: "Nhấc tay chi lao mà thôi."

"Ngươi hôm nay lai địa không khéo. Chờ ta hạ, ta…trước đuổi rồi khách nhân nói nữa." Lý Tĩnh đối khách nhân - khẩu khí cũng không cung kính.

Tiêu Bố Y bất hảo hỏi nhiều, gật đầu, Lý Tĩnh mới chịu mang Tiêu Bố Y đi nhà kề nghỉ ngơi, đại đường nội đã đi ra mấy người, trước một người khí độ ung dung đẹp đẽ quý giá. Chỉ là khí độ là khí độ, tướng mạo cũng không dám khen tặng. Người nọ cao mặt mũi mặt nhăn, thuyết - thông tục điểm nhất định có điểm giống như Bà giống nhau. Hắn khí độ bất phàm, chính là ánh mắt luôn tinh tùng mông lung, một bộ ngủ bất tỉnh - bộ dáng.

Tiêu Bố Y không biết người này là ai, cũng đã biết điều - lắc mình một bên. Người nọ phía sau là mấy người hộ vệ, cũng đang ánh mắt lấp lánh, nhìn thấy Tiêu Bố Y. Đều là lộ ra đề phòng ý.

Hồng Phất nữ thí điên thí điên theo sát trứ người nọ địa phía sau, chỉ là thuyết, "Lý đại nhân, chuyện hảo thương lượng, nhà của ta Lý Tĩnh nhất định tính bướng bỉnh, chờ ta khai đạo khai đạo hắn nói nữa."

Lý Tĩnh trợn mắt nhìn Hồng Phất nữ liếc mắt, ban nghiêm mặt nói: "Chuyện này không có thương lượng, Lý Tĩnh đa tạ Lý đại nhân thật là tốt ý."

Nghe thế nhân cũng là họ Lý, lại gặp được Hồng Phất nữ đối người này bộ dáng cung kính, Tiêu Bố Y trong lòng kinh hoàng. Chỉ sợ người này nhất định lý mẫn lý trụ quốc, chỉ là lý mẫn tìm đến Lý Tĩnh làm cái gì? Lý Tĩnh cũng đang tính bướng bỉnh, nói chuyện nối thẳng thông địa không có quay về, không trách được nhiều năm qua cũng cá viên ngoại lang.

Lý đại nhân khóe miệng lộ ra một tia mỉm cười, "Hiền khang lệ có thể thật tốt thương lượng hạ, ta sẽ không bạc đãi ngươi môn(nhóm). Bất quá đó là một chuyện riêng. Lý Tĩnh ứng thừa cũng tốt, không muốn cũng được, chúng ta cũng không thể bởi vậy thương hòa khí."

Lý đại nhân khóe miệng mặc dù tiếu, khả Tiêu Bố Y khước trông thấy trong mắt của hắn vẻ tươi cười cũng không, không khỏi đảo vi Lý Tĩnh lo lắng khởi lai. Lý trụ quốc danh tiếng thật sự vang dội, Lý Tĩnh liền hắn cũng dám đắc tội, có thể sống đến làm vệ quốc công cũng là không dễ dàng.

"Hảo, chúng ta đây tái thương lượng hạ." Hồng Phất nữ xả Lý Tĩnh ống tay áo hạ. Liên tục sử suy nghĩ sắc, nhượng Lý Tĩnh chớ để tranh luận. Nàng từ trước đến giờ kiêu căng, như thế nịnh nọt cũng đang hiếm thấy chuyện tình.

Lý đại nhân ánh mắt cũng đã vọng đến Tiêu Bố Y trên người, mỉm cười nói: "Còn không biết vị này là?"

Tiêu Bố Y cùng hắn ánh mắt một đôi. Trong bụng kinh hoàng, bản thân giết con hắn, hắn nếu là biết, như thế nào sẽ bỏ qua bản thân? Bất quá hắn dù sao thân kinh bách chiến, mặc dù đối đại quan, cũng là không kiêu ngạo không siểm nịnh, chắp tay nói: "Thảo dân Tiêu Bố Y."

"Tiêu Bố Y?" Lý đại nhân thì thào tự nói, thượng hạ nhìn Tiêu Bố Y liếc mắt, mỉm cười nói: "Tên rất hay, bất quá tên rất tốt, nhân khước canh là tinh thần, không sai không sai."

Hắn sau khi nói xong, đã cất bước đi ra lý trạch, phiên thân lên ngựa, cùng mấy tên thủ hạ nghênh ngang đi.

Tiêu Bố Y nhìn hắn biến mất tại ngõ hẻm - tận cùng, đảo có chút ngoài ý muốn, vô luận như thế nào đến xem, lý trụ thủ đô cần phải là một ngang ngược, kiêu ngạo - ngông cuồng tự cao tự đại địa nhân vật, khả chỉ là nói mấy câu đàm lai, Tiêu Bố Y cũng biết, cái…này Lý đại nhân thâm tàng bất lộ, so với Vũ Văn hóa cập cái loại…này nhân mạnh hơn quá nhiều.

"Nhị ca, cái…này Lý đại nhân cái gì lai lịch?" Tiêu Bố Y đến lúc quay lại lý trạch hậu vấn.

Lý Tĩnh ' hừ ' một tiếng, miễn cưỡng nói: "Hắn là cá vệ úy thiểu khanh, quan giai không nhỏ, lần này lai, cũng là muốn phách người khác - mã thí mà thôi."

Hồng Phất nữ cũng cau mày nói: "Ngươi nhất định cái…này tính tình, vô luận Lý Uyên nghĩ phách na cá - mã thí, nhân gia dù sao cũng là vệ úy thiểu khanh, cùng Thánh thượng quan hệ họ hàng mang cố, hắn là Thánh thượng bên người đều thuyết thượng nói

Đắc tội hắn có chỗ tốt gì? Ta và ngươi nói qua bao nhiêu lần, quan trường liền nịnh nọt, nịnh nọt lưu tu, ngươi nối thẳng thông - nơi đắc tội với người, lại như thế nào có thể lên chức?"

Nàng vừa nói chuyện, một bên đã cầm lên Tiêu Bố Y đưa tới na (nọ) thất bố, có chút vui mừng nói: "Bố y, chị dâu liền nói một lần thích này bố - nhan sắc, ngươi liền ký xuống, thật sự hảo tâm tư."

Nhìn thấy Tiêu Bố Y kinh ngạc - đứng ở nơi đó, Hồng Phất nữ đưa tay tại hắn trước mắt lung lay hai cái, không giải thích được vấn, "Bố y, ngươi làm sao vậy?"

Tiêu Bố Y ho khan một tiếng, phục hồi tinh thần lại vấn, "Cái…kia Lý đại nhân gọi là Lý Uyên?"

"Là nha, bố y ngươi biết?" Hồng Phất nữ mặt sắc thái vui mừng.

Tiêu Bố Y cười khổ nói: "Ta đi tới Đông Đô không có nhiều lâu, như thế nào hội biết hắn."

Hồng Phất nữ lắc đầu, có chút thất lạc, khán ở đó thất bố - mặt mũi thượng, nói câu, "Ta đi nấu cơm, các ngươi…trước đàm."

Nhìn thấy Hồng Phất nữ đi xa, Tiêu Bố Y vô số vấn đề muốn hỏi, cũng không thể nào nói đến. Hắn lần này hoàn toàn thật không ngờ, bản thân lơ đãng địa thấy đại đường cao tổ Lý Uyên một mặt, cái…này hắn nhất xuyên qua đến cái…này niên đại, đã nghĩ bão bắp đùi - nhân vật lơ đãng - nhượng bản thân bỏ qua, hắn không biết cái gì tâm tình.

"Tam đệ ngươi làm sao vậy, có tâm sự?" Lý Tĩnh hỏi.

"Nhị ca, vệ úy thiểu khanh là làm cái gì -?" Tiêu Bố Y rốt cục nghĩ đến cá vấn đề. Hắn nhớ kỹ Vũ Văn hóa cập cũng là cá thiểu khanh. Ám đạo chuyện sẽ không trùng hợp như thế, lại là một cái mã quan?

"Ta triều cửu tự ngũ giam, vệ úy tự nhất định cửu tự thứ nhất, " Lý Tĩnh giải thích nói: "Vệ úy tự có khanh một người, từ tam phẩm địa quan giai. Thiểu khanh hai người, bổng lộc tại từ tứ phẩm trên. Lý Uyên

nhất định vệ úy tự - thiểu khanh. Vệ úy tự chủ yếu chưởng quản quân khí nghi thức chi lưu, nhượng Thánh thượng đi tuần cảnh tượng một ít."

Tiêu Bố Y nghe được chỉ nghĩ muốn đi gặp trở ngại, nghĩ thầm Lý Uyên nếu như chỉ là chưởng quản quân khí nghi thức, bản thân bão hắn bắp đùi có thể làm cái gì, chẳng lẽ đi chưởng kỳ?

"Na (nọ) Lý Uyên có thực quyền sao?"

"Thực quyền?" Lý Tĩnh khóe miệng lộ ra mỉm cười, "Lý Uyên đương nhiên so với ta cái…này quản lý Mã nhi địa viên ngoại lang mạnh hơn thượng rất nhiều, bất quá binh quyền phần lớn đều ở binh phủ Đại tướng quân trên tay, tỷ như thuyết lý hồn. Vũ Văn thuật chi lưu, Lý Uyên cùng bọn họ so sánh với, cũng kém quá xa. Bất quá hắn cùng Thánh thượng quan hệ họ hàng, nhiều lần lên chức, cũng coi như ổn trung có thăng, hôm nay cũng coi như không sai."

"Na (nọ) hắn tìm đến Nhị ca làm cái gì?" Tiêu Bố Y nhịn không được hỏi.

Lý Tĩnh không đợi trả lời, Hồng Phất nữ đã cầm đem thái đao vọt ra, Tiêu Bố Y bị dọa cho hoảng sợ, "Chị dâu, ngươi làm cái gì?"

Hồng Phất nữ cũng cầm thái đao chỉ vào Lý Tĩnh - cái mũi. Cao giọng nói: "Lý Tĩnh, ta và ngươi thuyết, lần này nguyệt quang bán cũng tốt, tống cũng được, Lý đại nhân nếu mở miệng, chúng ta không bao giờ… nữa có thể được tội. Ngươi cả ngày cẩn trọng có cái rắm dùng. Lần trước ngươi đắc tội lý mẫn - nhi tử, cho ngươi đi dưỡng mã, nếu như ngươi lần này đắc tội Lý Uyên, ta chỉ sợ ngươi Mã nhi đô dưỡng không được."

Nàng nói tới đây, nghiên liếc liếc mắt Tiêu Bố Y, hiển nhiên lời này là nói cho Tiêu Bố Y nghe - thành phần lớn hơn một chút.

Lý Tĩnh trầm mặt không nói, Tiêu Bố Y ngạc nhiên nói: "Nhị ca, Lý Uyên muốn ngươi nguyệt quang?"

"Không phải ta - nguyệt quang. Là của ngươi." Lý Tĩnh vỗ vỗ Tiêu Bố Y - đầu vai, trầm giọng nói: "Ta Lý Tĩnh không biết khi nào mới có thể ra mặt, đại ca vi nhất nặc đem nhi tặng, thật sự là cá sai lầm địa lựa chọn. Mã nhi là huynh đệ cầm -, nên là của ngươi, cũng chỉ có huynh đệ nhân tài như vậy có thể xứng đôi. Lý Uyên muốn Mã nhi, bất quá là nghĩ đưa cho Thánh thượng, chính hắn hảo mã cũng không không tiếc tặng, lại chỉ muốn nã người khác địa đưa cho Thánh thượng, bọn họ lại làm thế nào biết ái mã? Nguyệt quang cho bọn họ, thật sự là lãng phí."

Tiêu Bố Y cảm động không hiểu, thật không ngờ Lý Tĩnh vì cho hắn lưu lại nguyệt quang, dĩ nhiên không tiếc đắc tội Lý Uyên, hắn cũng không có nghĩ đến Lý Uyên kỳ thật cũng rất keo kiệt!

Hồng Phất nữ mặt âm trầm, ' hừ ' một tiếng, xoay người rời đi.

Tiêu Bố Y có chút băn khoăn, mới chịu nói cái gì, lại bị Lý Tĩnh phất tay ngừng, "Tam đệ, ngươi không dùng nói nữa. Cái…này gia, việc này ta còn có thể làm chủ."

Tiêu Bố Y cười lắc đầu, cũng đã cảm giác được Lý Tĩnh - chấp nhất cùng tính tình.

"Tam đệ ngươi…" Lý Tĩnh còn giống như muốn nói cái gì, cửa phòng vang lớn, Lý Tĩnh hơi hơi biến sắc, vọt tới đình viện mở ra cửa phòng.

Một người mồ hôi đầm đìa - xông tới, lớn tiếng nói: "Lý đại ca, Thánh thượng sẽ vào thành."

"Như thế nào nhanh như vậy?" Nhiêu là Lý Tĩnh trầm ổn phi thường, nghe đến đó cũng là thần sắc khẽ biến, xoay người bước nhanh đi tới Tiêu Bố Y trước mặt, "Tam đệ, ta có công sự trong người, không thể cùng ngươi."

"Nhị ca mặc dù đi làm." Tiêu Bố Y gật đầu.

Lý Tĩnh cũng không nhiều lắm nói, xoay người cùng cái…kia thủ hạ chạy ra khỏi đại trạch, Tiêu Bố Y cảm thấy được phía sau tiếng bước chân hưởng, quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Hồng Phất nữ xấu hổ xấu hổ tiêu sái lại đây, "Bố y…"

Tiêu Bố Y nhìn quen Hồng Phất nữ - cay cú, nhìn thấy như thế, đảo rất không thích ứng, "Chị dâu chuyện gì?"

“Kỳ thật ta cũng không phải như vậy duy lợi là đồ, ” Hồng Phất nữ cười khổ nói: “Khả ngươi Nhị ca hắn luôn nhận thức tử lý, không biết biến báo, hơn mười năm đều là như thế, ta nhược không để cho hắn tranh, ta thật không biết hà nhật là một tận cùng. Chị dâu tại ngươi trong mắt có thể là không tốt một ít, bất quá ta đối với ngươi Nhị ca hắn…”

“Bố y hiểu.” Tiêu Bố Y lại cười nói: “Nhị ca có thể lấy được chị dâu, thật sự là phúc khí của hắn.”

“Liền thuyết lần này nguyệt quang ba, ” Hồng Phất nữ thở dài nói: “Hắn không có nhìn thấy trước ngươi, đối nguyệt quang cũng đang có thể có khả vô - thái độ. Ngươi cũng biết, chúng ta hiện tại tình huống như thế, dưỡng Mã nhi cái gì dùng? Nguyệt quang cùng tầm thường - mã không giống với, kiêng ăn, lại hảo uống rượu, từ này Mã nhi tới rồi nhà của ta, cùng dưỡng cá tổ tông giống nhau, hôm nay Lý đại nhân nể tình, tự mình tới cửa quét dọn cầu mã, hết lần này tới lần khác ngươi Nhị ca hắn cảm giác được ngươi mới phối được này con ngựa nhi, cố ý không cho…”

Hồng Phất nữ muốn nói lại thôi, Tiêu Bố Y cũng đã hiểu nàng - dụng ý, gật đầu nói: “Chị dâu đích ý tứ ta đã hiểu, ta sẽ cùng Nhị ca nói chuyện nguyệt quang địa chuyện, sẽ không nhượng hắn bởi vậy đắc tội Lý đại nhân.”

Hồng Phất nữ đại hỉ nói: “Ta cũng biết bố y huynh đệ là một hiểu nhân, thông tình đạt lý!”

***

Lý Tĩnh xuất môn việc chung. Tiêu Bố Y bất hảo ở lâu, thật sớm địa cáo từ. Xuất môn hậu dĩ nhiên là tâm tình bình thản, không lấy lần gặp lại Lý Uyên vi kinh ngạc. Trong khoảng thời gian này hắn gặp phải - lôi nhân một cái tiếp theo một cái, khả từ từ - phát hiện

Bọn họ sách sử thượng tiếng tăm lừng lẫy, khả tại ngày thường cũng là tầm thường. Lý Uyên hậu biết, hiện tại bất quá cũng là cá vệ úy thiểu khanh, chưởng quản cái gì quân khí nghi thức, mặc dù không nói không có tiếng tăm gì, nhưng so với lý hồn lý mẫn mà nói, đều là kém hơn quá nhiều, nhưng tối hậu sử sách lưu danh - cũng Lý Uyên, lý hồn lý mẫn đương nhiên cũng có thể có thể lưu danh. Bất quá hôm nay hiển hách nhất thời, nói vậy đời sau cũng ít ỏi vài nét bút mà thôi. Điều này làm cho hắn không thể không cảm khái kỳ ngộ - trọng yếu. Bản thân xem ra ở…này cá triều đại nhất định là không có tiếng tăm gì, nếu không tại sao không có ở đây sách sử lưu danh?

Còn như Mã nhi, hắn cũng không muốn đưa cho Lý Uyên, ban đầu hắn đem nguyệt quang đưa cho Cầu Nhiêm Khách lúc, ngưỡng mộ hắn là đỉnh thiên lập địa địa anh hùng, nguyệt quang tới rồi Cầu Nhiêm Khách địa trên tay, không tính mai một, coi như nguyệt quang tới rồi Lý Tĩnh - trên tay, Tiêu Bố Y cũng không có nói cái gì. Dù sao Lý Tĩnh cũng là hưởng đương đương - hán tử. Chính là đương Hồng Phất nữ thuyết muốn đem Mã nhi đưa cho Lý Uyên đương lễ vật - lúc, Tiêu Bố Y mặt ngoài có lệ, nội tâm cũng rất là căm tức, chỉ là nghĩ tới vẹn toàn đôi bên - phương pháp, có thể nhượng Lý Tĩnh không được tội Lý Uyên, lại có thể đem nguyệt quang phải về lai nói nữa.

Tiêu Bố Y nghĩ tới đây - lúc. Ngẩng đầu vọng quá khứ, phát hiện trước mắt hoàn toàn là hoàn cảnh lạ lẫm, hắn tùy ý đi trước, nơi này cũng đang rất ít lai cập, tùy ý tìm cá dân chúng vấn một cái, nơi này đã đến đạo thuật phường. Đông Đô các phường có địa tạp cư, có địa đều là nhất loại nhân vật, cái…này đạo thuật phường là danh phù kỳ thực. Ở lại - đại bộ phận đều là thuật sĩ nồng cốt, cả phường nội tràn ngập trứ có chút thần bí - khí tức, dân chúng đi ngang qua, đều là thật xa địa vượt qua.

Tiêu Bố Y nhất thời tới hứng thú. Muốn đi xem một chút cổ đại - thuật sĩ tới cùng bộ dáng gì nữa, rồi đột nhiên gian bên tai hình như truyền đến trong thiên địa - một tiếng hô, cả Đông Đô đều là xử dụng chấn động. Tiêu Bố Y bị dọa cho hoảng sợ, cho là cái gì thiên nhân cảm ứng hoặc là đất rung núi chuyển, lại thấy đến vô số dân chúng xôn xao chỉ chốc lát, sau đó ồn ào chen chúc về phía trước chạy đi. Tiêu Bố Y không rõ cho nên, tiện tay kéo cá một cái nhân hỏi: “Huynh đài, những… này người đi làm cái gì?”

Người nọ tránh ra Tiêu Bố Y - thủ chưởng, nói một câu, “Hoàng thượng tới.”

Tiêu Bố Y hơi hơi ý động, nhìn thấy chúng nhân như ong vỡ tổ - về phía trước dũng quá khứ, tạm thời buông tha cho đi đạo thuật phường nhìn - ý nghĩ, cùng với đám người đi về phía trước đi, cũng không biết đi bao xa, chỉ thấy được phía trước rậm rạp - đầu người, con kiến thông thường địa tễ trứ, dắt cổ nhìn lại.

Tiêu Bố Y cá mặc dù không lùn, khá vậy nhìn không thấy tới đến tột cùng, bất quá căn cứ phán đoán của hắn, phía trước không xa hướng bắc nhất định nổi tiếng xa gần - thiên tân kiều, thiên tân kiều - na (nọ) đoan nhất định dân chúng cảm nhận trung thần thánh - cung thành tử vi thành!

Rồi đột nhiên gian lại là một tiếng hô, sở hữu - đám người đều là quỳ xuống, đông nghìn nghịt địa một mảnh, có thể đồ sộ. Tiêu Bố Y đứng ở nhân hậu nhìn không thấy tới cái gì, cũng nhân quỳ xuống, cũng đã có thể thấy không ít đồ.

Chỉ thấy được Nam Phương rộng lớn hơn mười trượng - đường phố thượng đã đi tới nhân mã, tinh kỳ phấp phới, che khuất bầu trời. Trước nhất phương là một đội kỵ binh tạo thành - phương trận, giống nhau - thiết giáp hàn quang, uy nghiêm khôn cùng. Chúng binh sĩ trì kích chạy chầm chậm, lưỡng liệt trì kỳ, thần sắc ngưng trọng.

Ngay sau đó lại là nhất liệt kỵ binh phương trận, chỉ là khôi giáp đã đổi thành minh quang giáp, quang mang lòe lòe, rất là uy nghiêm.

Một đội đội phương trận liên tiếp bất tận, giáp trụ đều là bất đồng, nhưng đều là sáng ngời quang thiểm, làm cho người ta nhìn nhịn không được - kính sợ.

Minh quang giáp, chu tê giáp, huyền tê giáp, Toan Nghê kỳ, Tỳ Hưu kỳ, lục bác kỳ làm cho người ta mắt không rảnh cấp, hoa cả mắt, Tiêu Bố Y nhìn thấy Khả Đôn - nghi thức lúc, đã cảm giác được khí thế bàng bạc, chính là nhìn thấy nơi này - vũ khí tầng ra, mới biết được bản thân bất quá là ếch ngồi đáy giếng.

Như thế rung động dưới…, ồn ào - dân chúng đã sớm lặng ngắt như tờ, khước có không ít người như Tiêu Bố Y…giống như sĩ mắt ngắm nhìn.

Đội ngũ hành địa thậm chậm, thỉnh thoảng có kỵ sĩ phân loại con đường hai bên, hình thành cái chắn, đem dân chúng tách ra hai bên. Hảo tại con đường rộng lớn phi thường, kỵ binh nhân số tuy nhiều, cũng không chen lấn.

Như thế tiến lên, không biết qua đã lâu, Tiêu Bố Y sổ dương giống nhau sổ - sắp ngủ, biết tối thiểu qua hai ngàn kỵ nhiều, không khỏi cảm khái hoàng đế - phô trương thường nhân khó có thể tưởng tượng.

Bỗng nhiên gian toàn bộ kỵ sĩ xuống ngựa phân loại, quỳ lạy cao giọng hô: “Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, hoàn toàn tuổi!”

Một tiếng hò hét qua đi, cả Đông Đô thành - không khí hình như đều là ngưng kết khởi lai, đường phố địa tận cùng chậm rãi tiến lên một chiếc kim căn xe, quy mô long trọng, xa hoa lộng lẫy. Tiêu Bố Y lần đầu nhìn thấy như thế xe ngựa, chỉ cảm thấy giống như một cái đại phòng từ đường phố - na (nọ) mặt chậm rãi dời qua lai, ánh mặt trời nhất diệu, kim thân - xe thượng thả ra vạn đạo quang mang, sắc thái sặc sỡ, xa hoa tráng lệ, diệu sáng bên - bầu trời!

Cả xe ngựa phảng phất bao phủ tại kim quang dưới…, mông mông lung lông.

Cỏ xa tiền lục con ngựa trắng cầm càng kéo xe, có lẽ không Như Nguyệt quang - thần tuấn, nhưng là toàn thân không có một cây tạp mao, Tiêu Bố Y nhìn lại, cũng là cảm thán không thôi, như thế mã dùng để kéo xe, thật sự quá đáng đạp hư cùng lãng phí.

Hắn ánh mắt chợt lóe, đã định tại người chăn ngựa trên người, như thế uy nghiêm - không khí hạ thiếu chút nữa muốn cười đi ra. Ngông cuồng tự cao tự đại - Vũ Văn hóa cập đang ngồi ở người chăn ngựa - vị trí thượng, ánh mắt ngưng trọng, không dám khác vọng - giục ngựa, dè dặt, nơi nào xem tới được nửa điểm kiêu ngạo.

Xe ngựa bên cạnh cũng là binh sĩ Lâm Lập, một người cưỡi một con ngựa cao lớn thượng, thái độ thậm cung, trên tay chấp có một mặt đại kỳ, người nọ cao mặt mũi mặt nhăn, rõ ràng nhất định Tiêu Bố Y mới thấy không lâu - Lý Uyên!

Kim căn xe chạy chầm chậm ngưng trọng, chỉ là không người nào có thể thấy bên trong xe cái gì tình hình, nhưng chỉ nhìn một cách đơn thuần khí thế như vậy, chúng dân chúng đã kính sợ - ngũ thể đầu địa, không dám ngẩng đầu.

Tiêu Bố Y nhìn thấy lập tức - Lý Uyên, vọng đến lái xe - Vũ Văn hóa cập, trong lúc nhất thời cảm khái ngàn vạn, nơi này không…nữa bất cứ…gì một người so với hắn có càng thêm khắc sâu - xúc động.

Lúc này - Dương Nghiễm uy nghiêm trang nghiêm, không ai bằng vạn nhất, chính là bên cạnh hắn chấp kỳ - Lý Uyên cuối cùng thay thế được hắn - vương vị, khai sáng thịnh đường, hắn phía trước - người chăn ngựa Vũ Văn hóa cập như lý miếng băng mỏng, một cái sơ xuất liền khả năng đầu người rơi xuống đất, ai có thể lại muốn đến, nhất định cái…này người chăn ngựa tự mình phát động binh biến giết chết Dương Nghiễm!

Nhìn xa xa hai người - một mực cung kính, cẩn thận cẩn thận, xe ngựa nhất qua, vạn Đạo Quang mang xẹt qua, chiếu rọi tại dân chúng - trên người, Tiêu Bố Y xuyên thấu qua hào quang, đoán được hưng suy, không khỏi gian trăm mối cảm xúc ngổn ngang, tâm tư ngàn vạn!

Khách điếm vẫn là nơi long xà hỗn tạp, người hỗn tạp tin tức cũng hỗn tạp, Tiêu Bố Y lúc rảnh rỗi đi nghe, cũng biết không ít cái gọi là thiên hạ đại sự.

Cái gì Lưu Miêu Vương tại Ly Thạch quận tạo phản, tự phong Thiên tử, hiện tại cũng có mấy vạn quân. Ly Thạch quận Tiêu Bố Y cũng không biết, sau khi nghe ngóng mới bị dọa nhảy dựng, thì ra Ly Thạch quận nằm ngay trên đường hắn từ Mã ấp nam hạ. Cũng may là cũng còn có chút khoảng cách, nếu không hắn cùng Hoàng Xá Nhân có đến được Đông Đô hay không cũng không nói trước được.

Mà Cấp Quận vương Đức Nhân cũng có mấy vạn quân, hiện trú đóng tại Lâm Lự sơn, Bành Hiếu tại Đông hải một vùng biển mà cướp của giết người, dân chúng khó sống. Mà Mạnh Nhượng từ Trường Bạch sơn khởi nghĩa, một đường nam hạ cho tới bây giờ vẫn dựa vào thủy quân mà phát triển, binh cũng có tới mười mấy vạn.

Những người này Tiêu Bố Y cũng chưa từng nghe qua, biết số mạng chẳng qua cũng chỉ là vật hi sinh mà thôi, cũng không thành được gì. Nhưng theo miệng mà từ trong mắt của các khách thương có thể nhìn ra, tất cả mọi người đều lo lắng, cảm khái làm ăn khó khăn. Đạo tặc hiện tại nơi nơi đều có, hiện giờ đường xá bị đứt đoạn, năm nay hồ thương các nước, sứ thần do quốc vương cử đi từ Tây Vực đến Đông Đô triều bái đều ít đi rất nhiều.

Tin tức xấu liên tiếp, chẳng qua nửa tháng sau, cuối cùng cũng có tin tức tốt, Thánh Thượng đã đến ngoài Đông Đô, đại xá thiên hạ, giảm miễn thuế!

Tin tức này thực làm cho rất nhiều người hưng phấn một chút, giảm miễn thuế chỉ là thứ yếu, nhưng từ chỗ này nhiều ít cũng có thể thấy được tâm ý Thánh Thượng. Thánh Thượng ngày nay đã tam chinh Cao Lệ, nhưng nghe nói Cao Lệ tuy đem phản thần hộc Tư Chánh đuổi về, nhưng Thánh Thượng chiêu Cao Lệ vương đến gặp thì hắn lại cự tuyệt không đến triều, đều nói Thánh Thượng bởi vậy mặt rồng đại nộ, đã không còn thể diện, bắt đầu nghĩ đến chinh phạt Cao Lệ lần thứ tư, chỉ là ngày nay giảm miễn thuế, có thể nói rõ Thánh Thượng không còn ý định lại chinh phạt Cao Lệ hay không?

Tiêu Bố Y đến đây lâu ngày, cũng biết chỗ tốt xấu, Thánh Thượng Dương Quảng tại vị mấy năm cũng có chút công lao, hắn xây dựng những chỗ còn thiếu của trường thành, kiến tạo kênh đào, đả thông con đường tơ lụa, Đông Đô lớn như thế cũng là hắn cho xây dựng.

Chỉ là tam chinh Cao Lệ quá xa xỉ, đem những gì mà tiên đế tích lũy nhiều năm phá không còn một mảnh. Lo lắng cùng mừng rỡ, Tiêu Bố Y cũng cao hứng thay bọn họ, bởi vì căn cứ theo lịch sử mà hắn biết, hình như chinh phạt Cao Lệ chỉ có ba lượt? Chẳng qua cụ thể như thế nào hắn cũng không dám chắc.

Thánh Thượng tuy đã đến phụ cận Đông Đô, lại nghỉ ngơi tại Thượng Lâm uyển thành tây, nhưng cũng chưa vào thành, Tiêu Bố Y rốt cuộc chỉ có trong ngóng, chỉ nghĩ Dương Quảng ở tại Thượng Lâm uyển chơi cũng chỉ vài ngày, không nghĩ đến cả nửa tháng vẫn biệt vô âm tín.

Thời tiết mỗi ngày một lạnh, Tiêu Bố Y thật ra cơm áo không lo, mặc quần áo mà Bối Bồi chuẩn bị mình, đương nhiên vẫn là áo vải, nhưng rất thoải mái, trong lòng cảm tạ. Tặng quần áo có thể là do Bùi tiểu thư phân phó, nhưng quần áo hợp đến như thế, thì cũng là do ánh mắt Bối Bồi độc đáo, tâm tư tinh tế.

Từ sau cái đêm đó nói chuyện cùng Tiêtu Bố Y, Bối Bồi lại khôi phục vẻ lạnh lùng, khi không có việc gì cũng không tìm Tiêu Bố Y. Bối Bồi cùng Viên Hi cũng không lạnh không nóng, làm cho Tiêu Bố Y ở giữa cũng không phải khó xử.

Vào một ngày sau khi dùng vài câu Đường thi thoát khỏi Viên Hi, Tiêu Bố Y ra khỏi khách điếm, hít thở vài hơi không khí trong lành, không biết những ngày như thế này đến khi nào mới chấm dứt. Đến Đông Đô này ở không đã hơn một tháng, đây là chuyện mà hắn vạn vạn lần không nghĩ đến, chuyện mục trường không biết ra sao, có tiến triển gì, một khác khi nhìn thấy dòng Lạc Thủy đóng băng kia, Tiêu Bố Y ngạc nhiên, mới biết được đã vào đông. Nhìn mặt băng bóng loáng kia, một bóng thuyền cũng không có, Tiêu Bố Y đột nhiên nghĩ đến Uyển Nhi, thầm nghĩ nàng ta cùng tiểu đệ không biết tại trời đông giá rét này sống như thế nào?

Cũng không có chuyện gì làm, Tiêu Bố Y quyết định lại đi bái phỏng Lý Tĩnh một chuyến, chỉ là muốn đi Lý gia, lễ vật không thể thiếu. Đều nói cửa nhà, thì hướng nam mà mở, muốn có lý thì không tiền không xong, muốn gặp Hồng Phất nữ không những là phải có tiền, mà còn phải có lễ vật mới được.

Vốn muốn đến Tầm Thiện phường thì phải qua cầu Lạc Thủy, Tiêu Bố Y qua cầu Lạc Thủy thì lại đi đến Phong Đô Nam thị, mua ít vải vóc rồi mới trở lại Tầm Thiện phường, đầu cũng muốn lớn lên.

Hắn đi đường không nhanh không chậm, các phường phạm vi đều không nhỏ, xuất phát từ sáng sớm đến khi đến được Lý gia thì cũng đã là buổi trưa.

Tiêu Bố Y cũng không ngốc, nghĩ đến tặng lễ có lẽ sẽ giải quyết được vấn đề cơm trưa, trên tay cầm xấp vải đến gặp Hồng Phất nữ cũng can đảm hơn. Khi đến trước cửa Lý gia mới hơi ngẩn ra, bởi vì trước cửa có vài thớt ngựa cao đầu hí khẽ không thôi, trên người yên cương chói sáng, hình như là có người của đại hộ viếng thăm.

Tiêu Bố Y từ khi gặp Lý Tĩnh cho tới bây giờ chỉ thấy đòi nợ cùng gây loạn tới cửa, La chưởng quầy lần trước chính là điển hình, loại viếng thăm thế này thật ra cũng là lần đầu tiên nhìn thấy. Từ từ đi đến trước cửa Lý gia, vỗ hai cái lên cửa mà cửa vẫn không đổ xuống, như vậy những ai tới gây chuyện mới bị Hồng Phất nữ hoặc Lý Tĩnh động tay động chân lên trên cửa.

Đợi một thời gian cỡ một chén trà nhỏ, cửa mới được mở ra, Lý Tĩnh mặt trầm như nước đi ra, nhìn thấy Tiêu Bố Y, sắc mặt mới hơi thả lỏng, có chút ngạc nhiên nói: "Tam đệ, đệ hôm nay soa lại đến? Đến là được rồi, cần gì phải mang lễ vật?"

Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Chỉ chút ít gọi là thôi mà".

"Đệ hôm nay đến vừa lúc có khách. Chờ ta chút, để ta tiễn khách rồi hãy nói" Lý Tĩnh giọng điệu đối với người khách này cũng không cung kính.

Tiêu Bố Y không tiện hỏi nhiều, chỉ gật đầu, Lý Tĩnh mới muốn dẫn Tiêu Bố Y vào phòng nghỉ ngơi, thì trong đại đường đã đi ra mấy người. Người đi trước khí độ ung dung hoa quý, chỉ là khí độ thì có, nhưng tướng mạo cũng không dám khen tặng. Người nọ mặt đầy nếp nhăn, nói một cách thông tục thì giống mặt bà ngoại hắn vậy. Khí độ của người này bất phàm, chỉ là hai mắt luôn mông lung, bộ dáng như mới ngủ dậy vậy.

Tiêu Bố Y không biết người này là ai, cũng thức thời đứng sang một bên. Phía sau người nọ là mấy hộ vệ, ánh mắt sáng ngời, nhìn thấy Tiêu Bố Y đều lộ ra ý đề phòng.

Hồng Phất nữ đang đi theo sau người nọ, nói không ngớt, "Lý đại nhân, sự tình còn thương lượng, Lý Tĩnh nhà ta tính tình hơi bướng, chờ ta làm cho hắn hiểu rồi nói sau".

Lý Tĩnh trừng mắt nhìn Hồng Phất nữ, nghiêm mặt nói: "Việc này không có thương lượng, Lý Tĩnh đa tạ ý tốt của Lý đại nhân".

Nghe người này cũng là họ Lý, lại nhìn thấy Hồng Phất nữ đối với người này cung kính, Tiêu Bố Y trong lòng thoáng sợ người này chính là Lý Mẫn Lý Trụ Quốc, chỉ là Lý Mẫn tìm đến Lý Tĩnh để làm cái gì? Lý Tĩnh thật ra tính tình bướng bỉnh, nói chuyện thẳng băng không có đường lui, trách không được nhiều năm qua vẫn chỉ là một Viên Ngoại Lang.

Lý đại nhân khóe miệng mỉm cười, "Mọi người cứ hãy thương lượng cho tốt, ta sẽ không bạc đãi đâu. Chẳng qua đây là một việc tư, Lý Tĩnh đáp ứng cũng tốt, không muốn cũng được, chúng ta cũng không thể bởi vậy mà tổn thương hòa khí".

Lý đại nhân khóe miệng tuy cười, nhưng Tiêu Bố Y lại nhìn thấy trong mắt hắn vẻ tươi cười không có một chút nào, không khỏi vì Lý Tĩnh mà lo lắng. Lý Trụ Quốc danh tiếng cực kỳ vang dội, Lý Tĩnh lại dám đắc tội với hắn, có thể sống đến lúc làm Vệ Quốc Công cũng là chuyện không dễ dàng.

"Được, chúng tôi sẽ thương lượng lại" Hồng Phất nữ kéo ống tay áo Lý Tĩnh, liên tục liếc mắt, ý bảo Lý Tĩnh chớ mở miệng. nàng ta trông nịnh nọt như thế quả thật cũng là hiếm thấy.

Lý đại nhân ánh mắt cũng đã nhìn sang Tiêu Bố Y, khẽ cười nói: "Còn không biết vị này là ai?"

Tiêu Bố Y chạm vào ánh mắt của hắn cũng cảm thấy ngạc nhiên, mình giết con hắn, hắn nếu biết thì làm sao buông tha mình? Chẳng qua hắn dù sao cũng là thân kinh bách chiến, tuy là đại quan, cũng không kiêu không nịnh, chắp tay nói: "Thảo dân Tiêu Bố Y".

"Tiêu Bố Y?" Lý đại nhân thì thào tự nói, đưa mắt nhìn Tiêu Bố Y từ trên xuống dưới, khẽ cười nói: "Tên rất hay, tên thì tốt, người lại có tinh thần, không tệ không tệ".

Hắn sau khi nói xong, đã cất bước ra khỏi cửa, trở người lên ngựa, cùng mấy thủ hạ ra roi bỏ đi.

Tiêu Bố Y nhìn hắn biến mất ở cuối ngõ nhỏ, cũng có chút ngoài ý muốn, vô luận xem như thế nào, Lý Trụ Quốc nên là nhân vật kiêu ngạo ngang ngược không ai bì được mới đúng, nhưng chỉ nói mấy câu, Tiêu Bố Y đã biết, Lý đại nhân này thâm tàng bất lộ, còn hơn loại nhân vật như Vũ Văn Hóa Cập kia nhiều.

"Nhị ca, Lý đại nhân này đến đây làm gì?" Tiêu Bố Y đợi khi trở vào lại trong nhà mới hỏi.

Lý Tĩnh 'hừ' một tiếng, miễn cưỡng nói: "Hắn là một Vệ Úy Thiếu Khanh, cấp quan không nhỏ, lần này đến, chỉ là muốn vỗ mông ngựa người khác mà thôi".

Hồng Phất nữ cau mày nói: "Tính tình của chàng vẫn như vậy, vô luận Lý Uyên muốn vỗ mông ngựa người nào, thì người ta dù sao cũng là Vệ Úy Thiếu Khanh, cùng Thánh Thượng cũng có liên hệ, hắn ở bên cạnh Thánh Thượng cũng có thể nói vài câu.

Đắc tội với hắn có ưu đãi gì? Ta đã nói cùng chàng không ít, quan trường siểm mị, ninh nọt lừa dối, chàng cứ thẳng như ruột ngựa mà đắc tội người ta, thì làm sao mà có thể lên chức được?"

Nàng ta vừa nói chuyện, một mặt đã cầm lấy xấp vải mà Tiêu Bố Y đưa tới, có chút ngạc nhiên nói: "Bố Y, tẩu tử chỉ có một lần nói thích màu này, đệ lại ghi nhớ, thực là tâm tư thật tốt".

Nhìn thấy Tiêu Bố Y cứ đứng ngẩn ngơ ở nơi đó, Hồng Phất nữ xua xua tay trước mặt hắn hai lần, khó hiểu hỏi, "Bố Y, đệ sao vậy?"

Tiêu Bố Y ho khan một tiếng, phục hồi tinh thần lại hỏi, "Lý đại nhân kia tên là Lý Uyên sao?"

"Đúng vậy, Bố Y đệ quen biết sao?" Hồng Phất nữ mặt có vẻ vui mừng.

Tiêu Bố Y cười khổ nói: "Đệ đến Đông Đô không bao lâu, làm sao mà quen được với hắn".

Hồng Phất nữ lắc lắc đầu, có chút mất mác, lại nể mắt xấp vải kia mà nói, "Ta đi nấu cơm, các người cứ nói chuyện đi".

Nhìn thấy Hồng Phất nữ đi xa, Tiêu Bố Y có vô số vấn đề muốn hỏi, cũng không thể nào nói ra được. Hắn lần này vạn vạn lần không nghĩ đến, mình trong khi lơ đãng dã gặp được Đại Đường Cao tổ Lý Uyên, điều này từ khi hắn xuyên việt đến niên đại này, nhân vật mà hắn muốn ôm đùi lại lỡ đãng bỏ qua, hắn cũng không biết là tâm tình gì.

"Tam đệ, ngươi sao vậy, có tâm sự sao?" Lý Tĩnh hỏi.

"Nhị ca, Vệ Úy Thiếu Khanh là làm cái gì?" Tiêu Bố Y rốt cuộc nghĩ đến vấn đề này. Hắn nhớ Vũ Văn Hóa Cập cũng là một Thiếu Khanh, thầm nghĩ sự tình cũng sẽ không trùng hợp như vậy, lại là một mã quan sao?

"Triều ta có cửu tự ngũ giam, Vệ Úy tự chính là thứ nhất trong chín tự," Lý Tĩnh giải thích: "Vệ Úy tự có một trưởng, cấp quan tam phẩm. Thiếu Khanh hai người, bổng lộc từ tứ phẩm trở lên. Lý Uyên chính là Thiếu Khanh của Vệ Úy tự. Vệ Úy tự chủ yếu chưởng quản các loại nghi thức quân khí, để cho Thánh Thượng mỗi khi ra ngoài thêm phần oai phong".

Tiêu Bố Y nghe được thầm nghĩ muốn đâm đầu vào tường, Lý Uyên nếu chỉ chưởng quản quân khí nghi thức, mình ôm đùi hắn thì có thể làm cái gì, chẳng lẽ đi cầm cờ?

"Lý Uyên kia có thực quyền không?"

"Thực quyền?" Lý Tĩnh khóe miệng lộ ra nụ cười, "Lý Uyên đương nhiên so với một Viên Ngoại Lang trông coi ngựa như ta thì mạnh hơn rất nhiều, bất quá binh quyền phần lớn đều nằm trên tay các Đại tướng quân binh phủ, ví dụ như nói Lý Hồn Vũ Văn Thuật, Lý Uyên so với bọn họ thì chẳng là cái gì. Chẳng qua hắn cùng Thánh Thượng cũng có quen biết, liên tiếp được thăng chức, cũng là ổn, như hiện nay cũng là không tệ rồi".

"Vậy hắn tìm đến Nhị ca để làm cái gì?" Tiêu Bố Y nhịn không được hỏi.

—-

Lý Tĩnh còn chưa trả lời, Hồng Phất nữ đã đem thái đao xông ra, Tiêu Bố Y bị dọa nhảy dựng, "Tẩu tử, chị làm cái gì vậy?"

Hồng Phất nữ cầm thái đao chỉ vào mũi của Lý Tĩnh cao giọng nói: "Lý Tĩnh, tôi nói cho chàng biết, Nguyệt Quang lần này bán cũng tốt, tặng cũng được, Lý đại nhân một khi đã mở miệng, chúng ta cũng không thể đắc tội. Chàng cả ngfy lo sự nghiệp làm cái rắm gì. Lần trước chàng đắc tội với con của Lý Mẫn, nên đã cho chàng đi nuôi ngựa, nếu chàng lần này đắc tội tới Lý Uyên, ta chỉ sợ chàng ngựa cũng nuôi không xong".

Nàng ta nói tới đây, liếc nhìn Tiêu Bố Y, hiển nhiên lời này có một phần là nói cho Tiêu Bố Y nghe.

Lý Tĩnh trầm mặt không nói, Tiêu Bố Y ngạc nhiên hỏi: "Nhị ca, Lý Uyên muốn Nguyệt Quang của huynh?"

"Không phải là Nguyệt Quang của ta, là của đệ" Lý Tĩnh vỗ vỗ vai Tiêu Bố Y, trầm giọng nói: "Lý Tĩnh ta không biết đến khi nào mới có thể xuất đầu, đại ca vì một lời hứa mà đem ngựa tặng cho ta, thật sự là một lựa chọn sai lầm. Ngựa là của huynh đệ bắt được, nên là của đệ, cũng chỉ có huynh đệ như vậy thì mới xứng với nó. Lý Uyên muốn ngựa, chẳng qua là muốn tặng cho Thánh Thượng, ngựa tốt của hắn lại không muốn bỏ ra tặng người, lại muốn lấy ngựa của người khác đưa cho Thánh Thượng, bọn họ làm sao mà biết quý ngựa? Nguyệt Quang cho chúng, thật sự là lãng phí".

Tiêu Bố Y thầm cảm động, không nghĩ đến Lý Tĩnh vì lưu lại Nguyệt Quang cho hắn, mà không tiếc đắc tội với Lý Uyên, hắn cũng không có nghĩ đến Lý Uyên lại keo kiệt như vậy!

Hồng Phất nữ âm trầm nghiêm mặt, 'hừ' một tiếng, xoay người rời đi.

Tiêu Bố Y có chút không yên tâm, mới đang muốn nói gì đó, lại bị Lý Tĩnh phất tay ngăn lại, "Tam đệ, đệ không cần nói nữa. Trong ngôi ngà này, việc này ta còn có thể làm chủ".

Tiêu Bố Y cười lắc đầu, cũng đã cảm giác được sự cô chấp cùng tính tình của Lý Tĩnh.

"Tam đệ..." Lý Tĩnh còn như đang muốn nói cái gì, cửa phòng lại vang lớn, Lý Tĩnh hơi biến sắc, vọt ra mở cửa.

Một người mồ hôi đầm đìa xông vào, lớn tiếng nói: "Lý đại ca, Thánh Thượng sẽ vào thành".

"Sao lại nhanh như vậy?" Cho dù phi thường trầm ổn như Lý Tĩnh, nghe đến đó thần sắc cũng khẽ biến, xoay người bước nhanh đến trước mặt Tiêu Bố Y, "Tam đệ, ta có chuyện công tại thân, không thể cùng đệ..."

"Nhị ca cứ đi làm đi" Tiêu Bố Y gật đầu.

Lý Tĩnh cũng không nhiều lời, xoay người cùng thủ hạ kia lao ra khỏi nhà, Tiêu Bố Y cảm thấy phía sau có tiếng bước chân, quay đầu nhìn lại, thấy Hồng Phất nữ có vẻ xấu hổ đi tới, "Bố Y..."

Tiêu Bố Y nhìn quen với vẻ mạnh mẽ của Hồng Phất nữ, nhìn thấy như thế, cũng không thích ứng, "Tẩu tử, có chuyện gì?"

"Thật ra ta cũng không phri là kẻ hám lợi như vậy," Hồng Phất nữcười khổ nói: "Nhưng Nhị ca đệ hắn luôn không để ý, không biết mềm dẻo, hơn mười năm vẫn như thế, ta nếu không tranh cho hắn, thì ta thật không

hiểu là đến ngày nào mới được. Tẩu tử trong mắt đệ có thể là có chút không tốt, chẳng qua ta cũng chỉ là lo cho Nhị ca của đệ…"

"Bố y hiểu" Tiêu Bố Y lại cười nói: "Nhị ca có thể lấy được tẩu tử, thật sự là phúc khí của huynh ấy".

"Nói tới Nguyệt Quang," Hồng Phất nữ thở dài nói: "Trước khi hắn gặp đệ, thái độ đối với Nguyệt Quang cũng vẫn vậy. Đệ cũng biết, tình hình của chúng ta hiện tại nuôi ngựa sao được? Nguyệt Quang không giống với những con ngựa bình thường, kén ăn, lại thích uống rượu, từ khi con ngựa này đến nhà của ta, thật không khác gì nuôi một tổ tông. Hôm nay Lý đại nhân cấp cho thể diện, tự mình tới tận cửa cầu ngựa, Nhị ca đệ lại cảm thấy chỉ có đệ mới xứng với thớt ngựa này, nên cố chấp không cho…"

Hồng Phất nữ muốn nói lại thôi, Tiêu Bố Y cũng đã hiểu được dụng ý của nàng, gật đầu nói: "Ý của tẩu tử ta đã hiểu, ta sẽ nói với Nhị ca về chuyện Nguyệt Quang, không để cho Nhị ca bởi vậy mà đắc tội với Lý đại nhân".

Hồng Phất nữ mừng rỡ nói: "Ta cũng biết Bố Y huynh đệ là người hiểu lòng người khác, thông tình đạt lý!"

***

Lý Tĩnh đi làm việc, Tiêu Bố Y cũng không tiện lưu lại, sớm cáo từ. Sau khi ra khỏi cửa tâm cảnh cũng đã bình thản, cũng không vì nhìn thấy Lý Uyên mà kinh ngạc. Trong khoảng thời gian này hắn gặp được nhiều người, nhưng từ từ lại phát hiện bọn họ trong sử thư thì nổi danh hiển hách, nhưng hiện tại thì vẫn là tầm thường.

Lý Uyên hiện tại chẳng qua cũng là một Vệ Úy Thiếu Khanh, chưởng quản cái gì quân khí nghi thức, tuy không nói là không ai biết đến, nhưng so với Lý Hồn Lý Mẫn mà nói thì kém rất xa. Nhưng cuối cùng lưu danh sử sách vẫn là Lý Uyên, Lý Hồn Lý Mẫn đương nhiên cũng có thể có lưu danh. Bất quá ngày nay hiển hách nhất thời, nói vậy đời sau cũng chỉ miêu tả vài chữ mà thôi. Điều này làm cho hắn không thể không cảm khái sự quan trọng của kỳ ngộ. Bản thân xem ra tại triều đại này nhất định là không ai biết, bằng không tại sao lại không lưu danh sử thư?

Về chuyện ngựa, hắn cũng không muốn đưa cho Lý Uyên. Lúc trước hắn đem Nguyệt Quang đưa cho Cầu Nhiêm Khách, là do ngưỡng mộ hắn là anh hùng đỉnh thiên lập địa, Nguyệt Quang đến tay Cầu Nhiêm Khách, cũng không tính mà mai một, cho dù Nguyệt Quang đến tay Lý Tĩnh, Tiêu Bố Y cũng không có nói gì. Dù sao Lý Tĩnh cũng là hán tử đường đường. Nhưng khi Hồng Phất nữ nói muốn đem ngựa đưa cho Lý Uyên làm lễ vật, Tiêu Bố Y biểu hiện bình thường, nhưng trong nội tâm lại rất là căm tức, chỉ là đang nghĩ biện pháp lưỡng toàn kỳ mỹ, có năng làm cho Lý Tĩnh không đắc tội với Lý Uyên, lại có thể đem Nguyệt Quang trở về.

Tiêu Bố Y trong khi đang nghĩ như vậy, ngẩng đầu nhìn qua thì phát hiện trước mắt cảnh vật hoàn toàn xa lạ, hắn đi tùy ý, trong này thật ra cũng rất ít khi đến, tùy ý tìm một người dân hỏi thì biết đây là Đạo Thuật phường. Các phường của Đông Đô khá đa dạng, có nơi chỉ một dạng người, Đạo Thuật phường là nơi như vậy, đại bộ phận người ở đây đều là thuật sĩ đồng cốt, làm cho cả phường tràn ngập không khí thần bí, dân chúng chúng đi qua đều né xa.

Tiêu Bố Y nhất thời hứng thú muốn đến xem thuật sĩ cổ đại rốt cuộc là có bộ dáng gì, đột nhiên bên tai hình như truyền đến một tiếng hô lớn, cả Đông Đô đều như bị chấn động. Tiêu Bố Y bị dọa nhảy dựng, xem thử là thiên nhân cảm ứng hay là đất rung núi chuyển gì đó, thì thấy vô số dân chúng xao động, sau đó ồn ào chạy về phía trước. Tiêu Bố Y không rõ nên tiện tay kéo một người lại hỏi: "Huynh đài, những người này đi làm cái gì vậy?"

Người nọ tránh bàn tay của Tiêu Bố Y, chỉ nói một câu, "Hoàng Thượng đến".

Tiêu Bố Y hơi chấn động, nhìn thấy mọi người như một bầy ong xông về phía trước, tạm thời bỏ qua việc đi xem Đạo Thuật phường, theo đám người đi về phía trước, cũng không biết là đi bao xa, chỉ thấy được ở phía trước đầu người lúc nhúc như kiến vậy.

Tiêu Bố Y mặc dù không thấp, nhưng cũng không thể nhìn đến tột cùng là gì, chẳng qua căn cứ theo phán đoán của hắn, phía trước không xa hướng bắc chính là Thiên Tân Kiều nổi tiếng Hà Nhĩ, cuối của Thiên Tân Kiều chính là cung thành Tử Vi thành thần thánh trong mắt trong tâm dân chúng!

Đột nhiên lại là một tiếng hô, tất cả mọi người đều quỳ xuống, đen kịt một mảng. Tiêu Bố Y đang đứng ở sau không nhìn thấy gì, cũng quỳ xuống theo những người khác, nhưng cũng đã có thể thấy được không ít thứ.

Chỉ thấy được ngã tư đường rộng lớn hơn mười trượng về hướng nam có một đạo nhân mã đang đi tới, cờ xí che rợp một góc trời. Phía trước là một đội kỵ binh tạo thành phương trận, tất cả đều là thiết giáp lấp lánh, uy nghiêm khôn cùng. Các binh sĩ cầm kích đi chậm ở sau, hai nhóm cầm cờ, thần sắc ngưng trọng.

Ngay sau đó lại là một nhóm kỵ binh lập thành phương trận, chỉ là khôi giáp đã đổi thành minh quang giáp, hào quang lập lòe, rất là uy nghiêm.

Từng đội từng đội theo hình phương trận liên tiếp bất tận, giáp trụ đều khác nhau, nhưng đều sáng ngời, làm cho người ta nhìn thấy nhịn không được kính sợ.

Minh quang giáp, Chu tê giáp, Huyền tê giáp, Toan nghê kỳ, Tỳ hưu kỳ, Lục bác kỳ làm cho người ta nhìn thấy mà hoa cả mắt, Tiêu Bố Y khi nhìn thấy nghi thức của Khả Đôn, đã cảm thấy khí thế mênh mông, nhưng nay nhìn thấy binh giáp tầng tầng nơi này, mới biết được mình chẳng qua chỉ là ếch ngồi đáy giếng.

Dưới sự rung động như thế, dân chúng ồn ào đã sớm không một tiếng động, cũng có không ít người như Tiêu Bố Y ngẩng cổ lên nhìn xem.

Đội ngũ đi khá chậm, thỉnh thoảng lại có kỵ sĩ phân ra hai bên đường, hình thành một vách chắn, đem dân chúng tách ra hai bên. Cũng may đường rất rộng lớn, kỵ binh nhân số tuy nhiều, nhưng cũng không chật chội.

Cứ như thế mà tiến lên, không biết qua bao lâu, Tiêu Bố Y đếm như đếm cừu để buồn ngủ, cũng biết ít nhất có hai ngàn kỵ sĩ, không khỏi cảm khái Hoàng đế bài bố người thường khó có thể tưởng tượng được.

Bỗng nhiên toàn bộ kỵ sĩ xuống ngựa, quỳ xuống cao giọng hô: "Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!"

Sau khi tiếng hò hét qua đi, cả thành Đông Đô không khí như ngưng kết lại, cuối ngã tư đường chậm rãi tiến một cái xe màu vàng lấp lánh, quy mô rất đại, xa hoa phú lệ. Tiêu Bố Y lần đầu nhìn thấy loại xe này, chỉ cảm thấy như là một cái phòng lớn từ ngã tư đường đang chậm rãi đi tới, dưới ánh mặt trời, vàng ở bên ngoài xe tỏa ra vạn đạo hào quang, màu sắc rực rỡ, hào hoa tráng lệ, làm sáng rực cả một vùng trời!

Cả xe ngựa phảng phất như bao phủ trong kim quang, mông mông lung lung.

Xư được kéo bởi sáu thớt ngựa trắng, có lẽ không thần tuấn bằng Nguyệt Quang, nhưng ở trên người cũng không có một sợi lông tạp nào, Tiêu Bố Y nhìn lại, cũng cảm thán không thôi. Loại ngựa này chỉ dùng để kéo xe, thật sự là quá lãng phí.

Ánh mắt của hắn chợt lóe, đã dừng lại trên người mã phu, lại thiếu chút nữa là phì cười. Thì ra Vũ Văn Hóa Cập không ai bì được đang ngồi ở vị trí mã phu, vẻ mặt ngưng trọng, không dám giục ngựa, bộ dáng rất cẩn thận, thực nhìn không ra nửa điểm kiêu ngạo.

Bên cạnh xe ngựa binh sĩ như rừng, một người cưỡi ở trên một con ngựa cao lớn đi đầu, thái độ rất cung kính, trên tay cầm một lá cờ lớn, người nọ cao lớn da mặt nhăn nhó, rõ ràng chính là Lý Uyên mà Tiêu Bố Y vừa mới gặp không lâu!

Chiếc xe vàng đi khá chậm, chỉ là không ai có thể thấy được tình hình bên trong xe, nhưng chỉ cần thấy khí thế như thế, dân chúng đã kính sợ rạp đầu xuống đất, không dám ngẩng đầu.

Tiêu Bố Y nhìn thấy Lý Uyên, lại nhìn thấy Vũ Văn Hóa Cập đang đánh xe, trong lúc nhất thời cảm khái ngàn vạn, nơi này cũng không có ai có thể xúc động cảm khái hơn hắn được.

Dương Quảng uy nghiêm trước mắt như thế, không có thể tới gần, nhưng chính Lý Uyên cầm cờ bên cạnh hắn, cuối cùng lại chiếm vương vị của hắn, khai sáng thịnh đường, mã phu Vũ Văn Hóa Cập phia trước hắn trông chỉ như một miếng băng mỏng, chỉ cần một cái liếc mắt cũng có thể cho rơi đầu. Ai có thể nghĩ đến, chính mã phu này tự mình phát động binh biến giết chết Dương Quảng!

115. Chương 115: Hay Cho Một Chức Quan

Bởi vì các khu phân theo tinh tượng trên bầu trời, đem tam viên tinh nhị thập bát túc, người là trung tâm của trời, cho nên cổ đại đều cho rằng Tử Vi viên là chỗ của Thiên tử, cho nên cung thành bình thường được gọi là Tử Vi thành.

Năm đó khi đại tượng Vũ Văn Khải triều Tùy dựng lên Đông Đô, trọng tinh khí thiên tượng, dùng ý niệm thiên nhân hợp nhất. Khi kiến đô thì dẫn Lạc Thủy vào để làm Thiên Hà, hoành kiều nam độ, dĩ pháp khiên ngưu. Lạc Thủy đương nhiên chính là ngụ ý thiên hán dãi ngân hà, hoành kiều chính là Thiên Tân kiều.

Cung thành tại góc Tây Nam Đông Đô, Tử Vi thành lại ở giữa Cung thành. Tử Vi thành tây có Cấm uyển cùng Cốc Thủy che chắn, bắc có Diệu Nghi thành cùng Viên Bích thành hộ vệ, Nam có Thái Vi thành, Lạc Hà cùng thành ngoài Đông Đô làm bức màn che thiên nhiên.

Tử Vi thành bởi vì có Thiên Tử đó, cho nên theo vị trí địa lý mà nói, đề phòng nghiêm ngặt, phương hướng cũng có ít nhất ba vách ngăn, sường đông đương nhiên cũng không ngoại lệ. Tử Vi thành sườn đông có Đông cung, Đông thành cùng tường thành bên ngoài bao phủ, thủ vệ cũng cực kỳ nghiêm mật. Dân chúng bình thường chỉ có thể ở thành ngoài Đông Đô, không nói tới Tử Vi thành, cho dù Đông thành cũng không dể dàng được vào rồi.

Tiêu Bố Y là một dân chúng, hiện tại đang ở trong một khách quán bên ngoài Hoàng cung, mỉm cười ngồi ở trên ghế, giống như gà ấp trứng vậy, đã chờ đợi hai canh giờ rồi, hơn nữa còn không biết phải tiếp tục chờ đợi bao lâu nữa.

Khi mới tới Đông Đô, hắn đã cảm thấy Đông Đô to lớn khó có thể tưởng tượng, càng cảm thấy Đông Đô rất trọng xa hoa vượt xa Mã ấp có thể sánh được. Đông Đô chủ đạo phi thường rộng lớn, nếu dùng ánh mắt hiện đại mà cân nhắc, thì đường cái kia phải rộng đến cả trăm thước, cho dù vào thời hiện đại cũng khó thấy. Vốn hắn cũng không hiểu làm đường rộng như vậy có tác dụng gì, nhưng khi nhìn thấy cái xe vàng của Dương Quảng, Tiêu Bố Y mới biết được, thì ra loại đường cái này là chuyên môn để cho Dương Quảng sử dụng, cái xe của hắn phi thường lớn, không có loại này đường rộng lớn như thế này thì làm sao mà đi được. Thực sự là quá xa hoa.

Chẳng những đường cái rộng lớn, kiến trúc hai bên đường cũng yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc, đều phải có hai nóc, sơn đỏ thể hiện phú quý. Đây đều là Thánh Thượng hạ chỉ, để làm cho sứ thần ngoại quốc thấy sưh hưng thịnh của nước lớn, nói trắng ra cũng là vì thể diện. Trong ấn tượng của Tiêu Bố Y cũng không có quân vương nào trọng thể diện như thế, hơn nữa cũng làm cho dân chúng có thể diện như hắn.

Nhưng sự xa hoa mà hắn thấy chẳng qua chỉ là phần nổi của tảng băng, hắn sau khi đến Đông thành, mới phát hiện nơi này hào hoa xa xỉ làm cho người ta khó có thể tưởng tượng. Khách quán nơi này chuyên nghênh đón khách bát phương đến, quan địa phương tới cũng ở đây, khách quán ngay cả cửa sổ cũng dùng trầm mộc cùng đàn mộc chế thành thật làm cho người ta chấn động. Nhưng hào hoa không chỉ như vậy, mặt trên còn dùng hoàng kim, ngọc thạch hoặc là rân châu, phỉ thúy làm trang sức!

Trong này tùy tiện lấy một cánh cửa hay một cái ghế dựa, là cũng có thể mua cả một căn nhà lớn ở tại Mã ấp, Bùi Minh Thúy cho hắn bốn mươi lượng hoàng kim so với ở nơi này mà nói, thật sự không đáng nhắc tới. Nhưng nghe quan viên nói, tiếp đãi ở đây chẳng qua chỉ là quy mô nhỏ, nếu là Tứ Phương quán tiếp đãi sứ thần nước ngoài, vậy mới gọi là long trọng.

Nhớ tới Uyển Nhi, lại so với chỗ này, Tiêu Bố Y thầm lắc đầu, cái gì sĩ nông công thương tứ dân giả, quốc chi thạch dân dã đạo lý này hắn cũng không quá rõ ràng, hắn chỉ biết là, sự hào hoa xa xỉở nơi này khẳng định là lấy của dân nghèo mà có. Dương Quảng phô trương lãng phí như thế, thủ hạ cũng sẽ noi gương theo, thế nên trách không được dân chúng tạo phản.

Hắn nhìn thấy Dương Quảng sau khi nhập Đông Đô, tuy không có thấy được mặt thật, nhưng cũng đã có hy vọng, sớm trở lại khách điếm Cao Thăng chờ đợi, không ngờ qua ba bốn ngày cũng khong thấy gì. Vào một ngày hắn từ kỳ vọng đã đến tuyệt vọng, ở trong phòng ngủ kê cao gối mà tu tập Dịch Cân kinh, mấy binh sĩ đột nhiên xông vào. Tiêu Bố Y bị dọa nhảy dựng, nghĩ đến chuyện ám sát Lý công tử bại lộ, đợi cho đến khi thấy Hoàng Xá Nhân vào, lúc này mới buông thả tâm sự. Hoàng Xá Nhân ngoại trừ đòi tiền ra, thì

còn có thể truyền Thánh chỉ, hắn mang đến tin tức mà Tiêu Bố Y chờ mong trong hai tháng nay, Thánh Thượng có chỉ, tuyên Tiêu Bố Y Đông thành hậu giá.

Tiêu Bố Y hiện tại đối với hậu giá này cũng có chút sợ hãi, hắn cảm giác mình giống như một nha hoàn bên cạnh tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần của Hoàng Thượng, muốn được Thánh Thượng sủng hạnh so với trúng sổ xố còn muốn khó khăn hơn. Chẳng qua việc này không phải hắn có thể tính được, hắn nếu không muốn kháng chỉ, thì chỉ có thể nghe theo phân phó của Hoàng Xá Nhân.

Hắn trước khi kiến giá, thì phải tắm rửa thay quần áo, đương nhiên tắm rửa không phải là tự hắn tắm, mà là có nha hoàn hầu hạ, tươi tốt vô hạn, hắn lại chỉ có thể nhìn mà không thể sờ. Hai nha hoàn này không biết là tận tâm hay là lâu lắm rồi không có gặp qua nam nhân, cơ hồ đem Tiêu Bố Y tắm thiếu điều tẩy cả da đi.

Sau khi tắm rửa Tiêu Bố Y đổi quần áo sạch sẽ, từ trong ra ngoài, nhìn thấy ánh mắt có chút khát vọng của các nha hoàn, Tiêu Bố Y chỉ có thể thầm nói thật có lỗi. Áo lụa bóng loáng mặc ở trên người, quả thực là chuyện thích thú, nhưng trang phục như thế lại làm cho Tiêu Bố Y trong lòng thấp thỏm, có loại sợ hãi mơ hồ.

Sau đó hắn đi theo Hoàng Xá Nhân đến một khách quán ở Đông thành, Hoàng Xá Nhân đi vào nội thành hồi chỉ, hắn lại chỉ có thểở trong này tiếp tục chờ đợi.

Cũng may hắn còn có thể luyện công tiêu khiển, chỉ là qua hai canh giờ, đã qua buổi trưa, khí tức thân thể đã thoải mái, thì bụng lại bắt đầu kêu rột rột.

Tiêu Bố Y nhớ rõ Cầu Nhiêm Khách có nói qua, phép này còn chưa đại thành, khi tiểu thành thì cần phải ăn, nhưng ăn cũng ít, thậm chí không cần ăn, xem ra hắn cũng chứ tính là tiểu thành, ít nhất bụng còn biết đói.

Khách quán chỉ có một mình hắn, trống rỗng không ai, Tiêu Bố Y đang muốn ra ngoài đi tìm người hỏi ăn cơm ở nơi nào, cửa phòng chợt kêu lên, một người hình thể mập mạp, mặt tròn lớn đã đi vào. Tiêu Bố Y nhận ra được hắn là Trần Ngạn Chi Hồng Lư tự, Hoàng Xá Nhân khi dẫn hắn đến, cũng đã giới thiệu qua cho hắn. Sau lưng Trần Ngạn Chi có đi theo hai hạ nhân, mang theo một cái rổ.

Trần Ngạn Chi cũng là một Thiếu Khanh, điều này làm cho Tiêu Bố Y đối với cái chức Thiếu Khanh của Vũ Văn Hóa Cập cũng sinh ra hoài nghi, bởi vì trong khoảng thời gian này hắn đụng tới mấy Thiếu Khanh, Vũ Văn Hóa Cập, Lý Uyên, cả Trần Ngạn Chi cũng vậy, chức Thiếu Khanh này theo Tiêu Bố Y phán đoán, thì đại khái cũng như phó phòng ở thời đại của hắn.

Đại Tùy cửu tự ngũ giam, chuyên quản lý chuyện thường ngày, Hồng Lư tự thì chuyên tiếp đãi khách ở bên ngoài, Trần Ngạn Chi không biết là do tiếp đãi khách quá nhiều hay sao, mà nhìn người khác luôn cười híp mắt cứ như thấy tình nhân vậy.

"Trần đại nhân" Tiêu Bố Y rốt cuộc đã có thể đứng lên hoạt động gân cốt.

"Bố Y đói chưa?" Trần Ngạn Chi tỏ ra khá thân thiết.

"Có một chút" Tiêu Bố Y cũng nói thật.

"Trước tiên dùng bữa đi" Trần Ngạn Chi khẽ cười nói.

Hai thủ hạ nhanh chóng tiến lên, đặt lên trên bàn đồ ăn ở trong rổ. Tiêu Bố Y quay đầu nhìn lại, thấy bốn món một canh, sắc thái phối hợp khá tốt, làm cho người ta thấy mà vừa mắt.

Tiêu Bố Y ngồi xuống, Trần Ngạn Chi cũng ngồi ở đối diện, lại cười nói: "Bố Y, người ở đây chờ đợi Thánh Thượng triệu kiến, cho nên rượu thì phải miễn".

"Đa tạ Trần đại nhân ưu ái" Tiêu Bố Y cũng đói, nói một tiếng rồi cầm đũa ăn ngay, hương vị khá vừa miệng, trong lúc nhất thời cũng không biết là mình đang ăn cái gì.

"Lộc thần (môi hươu) này hương vị có được không?" Trần Ngạn Chi một mặt nhìn Tiêu Bố Y ăn, một mặt hỏi.

Tiêu Bố Y thiếu chút nữa là làm rớt đũa. Đồ ăn trước mặt hắn phân lượng cũng không nhiều lắm, sắp thành từng khối như phương trận kỵ binh lúc thánh giá nhập Đông Đô, Tiêu Bố Y tùy tiện gắp môt miếng đưa lên miệng, chỉ cảm thấy hương vị tuyệt vời, trước đó chưa từng có, liền nhịn không được ăn thêm mấy miếng nữa, làm sao nghĩ đến lại là lộc thần.

"Ngon lắm, ngon lắm" Tiêu Bố Y gật đầu cười khổ, "Trần đại nhân, Bố Y là người thô lỗ, cái này thật ra chưa từng nếm qua".

Điều này hắn cũng nói dối, hươu hắn ở tại sơn trại cũng đã nếm qua, chỉ là không có ăn mà chú ý tới mỹ vị như vậy. Nhưng một dân áo vải mà không phải là thợ săn. ăn lộc thần cũng là chuyện làm cho người ta nghi hoặc.

Trần Ngạn Chi cũng không quan tâm, "Bố Y nếu được Thánh thượng ưu ái thì mấy thứ này thật sự không tính là cái gì cả".

Hắn nói thẳng tên, giọng điệu có vẻ khá thân thiết, nhìn thấy Tiêu Bố Y thực không biết, cũng không có ý khnh bỉ, ngược lại còn giới thiệu cho hắn các thức ăn còn lại. Tiêu Bố Y nghe lại bị dọa nhảy dựng, hắn mới đầu thấy bốn món một canh, chỉ thấy xanh xanh đỏ đỏ, làm sao nghĩ đến lại quý giá như thế. Món màu đỏ kia chính là thịt thiên nga nướng, màu vàng là chế là từ tay gấu, khúc xương kia thì ra là móng lạc đà, bát canh còn lại tên là Huyền Ngọc tương, chính là dùng sữa ngựa mà nấu thành.

Tiêu Bố Y ăn thịt thiên nga, không biết mình có tính là cóc ghẻ hay không, lại ăn vài miếng, ngẩng đầu hỏi: "Trần đại nhân, Bố Y kiến thức thô lậu, chưa bao giờ nếm qua mỹ vị như thế, lần này xem như là mở rộng tầm mắt".

Trần Ngạn Chi cười nói: "Sinh ra được ăn thịt thiên nga dù sao cũng không nhiều lắm, phải được thịt thiên nga do chính mình cố gắng thì mới xem như là có bản lĩnh. Bố Y không cần quá khiêm tốn, ta nghĩ người có thể được Khả Đôn cùng Bùi phiệt cùng tiến cử, tuyệt không phải là hạng người bình thường".

Tiêu Bố Y ngạc nhiên hỏi: "Khả Đôn tiến cử ta?"

Trần Ngạn Chi thấy hắn không biết, vẻ mặt không giống giả bộ, sau khi do dự mới nói: "Ta cũng chỉ nghe người bên ngoài nói, cũng không biết thật giả".

Tiêu Bố Y nhớ tới Khả Đôn, không là có nên cảm ơn hay không, Khả Đôn đối với hắn vẫn là không lạnh không nóng, không nghĩ đến bà ta lại tiến cử mình, người này biết tài dùng tài, Bùi Minh Thúy cũng trung tâm, Đại Tùy lại mất cũng làm cho người ta thấy tiếc cho những người trung tâm như vậy.

"Mấy cái thức ăn này là do khách quán chuẩn bị?" Tiêu Bố Y có chút tò mò hỏi.

Trần Ngạn Chi chậm rãi nói: "Khách đến khác nhau, đương nhiên có quy cách tiếp đãi khác nhau. Bố Y không có quan vị, lại là một áo vải, mấy cái đồ ăn này chỉ dựa theo quy cách của quan thất phẩm mà chuẩn bị. Chẳng qua chuẩn bị cũng không phải là ta, bởi vì ta cũng không thể phá quy củ".

Hắn nói mơ hồ, Tiêu Bố Y không hỏi nhiều, thầm nghĩ một khi đã chuẩn bị đồ ăn cho thất phẩm, chẳng lẽ hắn sẽ ngồi lên chức vị thất phẩm? Vũ Văn Hóa Cập Thiếu Khanh quan tứ phẩm, Lý Tĩnh mười năm nay vẫn là lục phẩm, không được thăng tiến, mình nếu muốn từ thất phẩm leo lên tứ phẩm, xem ra tóc có bạc cũng không thấy được, nhưng Đại Tùy sẽ mất, làm sao mà đợi mình được? Như thế xem ra, quan lộ này không thể thực hiện được rồi.

Hai người đều chuyện trò, Trần Ngạn Chi giỏi làm thân với người, không chút tỏ vẻ là quan, cũng làm cho Tiêu Bố Y thêm hảo cảm. Dùng xong đồ ăn, Trần Ngạn Chi cũng có chút kinh ngạc, không rõ chỉ ý vì cái gì mà còn chưa đến, vì thế đưa Tiêu Bố Y đến sương phòng nghỉ ngơi, đợi sau giờ ngọ nghỉ ngơi xong, Tiêu Bố Y lại ở khách quán chờ đợi. Đang nhàm chán cũng may có Trần Ngạn Chi chủ động chuyện trò với hắn, Tiêu Bố Y trong lòng cũng an tâm, một đại quan tứ phẩm nói chuyện phiếm cùng ngươi, còn không đủ để người đánh rắm sao? Về sau có về sơn trại, cũng có tiền vốn để khoe khoang.

Ngoài cửa có tiếng bước chân dồn dập, Trần Ngạn Chi chậm rãi đứng lên, khẽ cười nói: "Có lẽ Hoàng Xá Nhân đến".

Cửa phòng kêu lên, Hoàng Xá Nhân đẩy cửa đi vào, trên mặt chỉ có vẻ bất an, Tiêu Bố Y thấy cũng không rõ chuyện gì, thầm nghĩ có lẽ là gặp mặt. Trước tiên là Đông Đô sau là Đông thành, chờ đợi hai tháng, rắc rối như vậy, Hoàng Thượng Dương Quảng này thể diện thật sự là lớn.

Trần Ngạn Chi hỏi: "Là chỉ ý của Thánh Thượng đến?"

Hoàng Xá Nhân sắc mặt có chút khác thường giơ Thánh chỉ lên cao nói: "Tiêu Bố Y tiếp chỉ".

Tiêu Bố Y chỉ có thể quỳ xuống nói: "Tiêu Bố Y tiếp chỉ".

"Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết," Hoàng Xá Nhân lại đọc hai câu này, "Để thưởng cho công tích của Tiêu Bố Y tại Phó Cốt, đặc phong Tiêu Bố Y làm chức Giáo Thư Lang, trạch nhật thượng nhâm. Khâm thử".

Hoàng Xá Nhân thu Thánh chỉ đưa cho Tiêu Bố Y, đợi khi ba người ngồi xuống, sáu mắt nhìn nhau tràn đầy nghi hoặc.

Trần Ngạn Chi trong mắt ngoài sự nghi hoặc còn có chứa kinh ngạc, thậm chí có thể nói là thất vọng, hồi lâu mới khẽ cười nói: "Chúc mừng Bố Y, về sau ngươi cùng ta một điện xưng thần, mong rằng chiếu cố lẫn nhau".

Tiêu Bố Y ngẩn ra hỏi: "Hoàng đại nhân, Giáo Thư Lang chẳng lẽ là giáo thư tiên sinh?"

Hoàng Xá Nhân sắc mặt rất cổ quái trầm giọng nói: "Là Giáo Thư Lang, lát nữa ta sẽ giải thích cho ngươi, ta trước muốn cùng Trần đại nhân nói mấy câu".

Tiêu Bố Y nhìn thấy hai người vẻ mặt đều như gặp quỷ vậy, không rõ chuyện gì. Hoàng Xá Nhân đã sớm cùng Trần Ngạn Chi đi ra ngoài, không biết thì thầm bao lâu, Tiêu Bố Y trong lòng cũng nói thầm, đều là Lang, Lang của mình cùng Viên Ngoại Lang có khác biệt bao nhiêu? Ngàn dặm xa xôi chạy tới đây làm giáo thư, thật sự là chuyện làm cho người ta không biết là nên khóc hay cười.

Cửa phòng lại mở, Hoàng Xá Nhân một mình đi vào. Hắn cùng Tiêu Bố Y cũng là có quen biết, nên cũng không khách sáo, "Bố y, ngày mai nhận việc, hay là ta dẫn ngươi đi Bí Thư Tỉnh để gặp những người nơi đây. Một dân áo vải mới đến Đông Đô, có thể quang vinh lên chức Giáo Thư Lang, thật sự đáng mừng".

Hắn khi nói đến hai chữ đáng mừng, trên mặt lại không có chút nào gọi là đáng mừng cả.

Tiêu Bố Y mãi cho đến khi ra khỏi khách quán cùng Đông thành, đi đến Lập Đức phường ở thành ngoài, nhìn thấy trái phải không ai chú ý, lúc này mới lấy ra một thỏi bạc đưa qua, "Hoàng đại nhân, chức Giáo Thư Lang này rốt cuộc là làm cái gì vậy?"

Hắn thật ra muốn hỏi nhất không phải là Giáo Thư Lang làm cái gì, bởi vì cho dù cho hắn làm Đại tướng quân, bất quá cũng chỉ vài năm là sụp đổ, hắn quan tâm nhất là vì cái gì mà Dương Quảng nói muốn gặp hắn, nhưng đến bây giờ lại chỉ phong cho hắn một chức quan nhỏ. Bản thân hắn tuy không biết rõ lắm, nhưng chỉ theo vẻ thất vọng trong mắt Trần Ngạn Chi cũng biết, quan vị Giáo Thư Lang này tuyệt đối không lớn. Bản thân mình lần trước ở tại tửu lâu nghe nói Ngu Thế Nam kia là một Bí Thư Lang, không biết Lang này so với Lang kia là Lang gì?

Tiêu Bố Y là áo vải, hiện tại không thiếu nhất chính là tiền, các thương nhân hỗ trợ cho hắn cũng khá phong phú, hắn cũng không phải là người keo kiệt, cảm thấy cần tiêu là tiêu, con người mới là quan trọng nhất. Hoàng Xá Nhân có được tiền, mình có được tin tức, thật sự là một chuyện thiên kinh địa nghĩa. Mỗi lần Tiêu Bố Y vô thanh vô tức đưa ra, Hoàng Xá Nhân ban đầu còn nửa đẩy nửa nhận, sau khi đã quen biết với Tiêu Bố Y, cảm thấy Tiêu Bố Y tiền có thể kiếm được, cũng không khiêm nhượng, lần này lại lấy tay đẩy ra nói: "Bố Y, ngươi lại cho ta tiền, lại làm cho ta thêm ngượng. Ài, ta cũng nghĩ không rõ tại sao, vốn tưởng rằng ngươi ít nhất cũng được quan lục phẩm, không nghĩ đến Thánh Thượng chỉ phong cho ngươi làm Giáo Thư Lang, ta có tâm mà vô lực, thật sự là hổ thẹn".

Tiêu Bố Y cười đem bạc đặt ở trên tay Hoàng Xá Nhân, "Huynh đệ hiểu rõ, Hoàng đại nhân chiếu cố đối với ta, Bố Y luôn cảm ơn, việc này cũng không phải là do Hoàng đại nhân có thể định đoạt được, đại nhân vô luận thế nào, thì cũng đã vất vả".

Hoàng Xá Nhân nhìn thấy Tiêu Bố Y chân thành, cũng không chối từ mà nhận lấy bạc, khẽ thở dài một hơi, vỗ mạnh lên vai Tiêu Bố Y, "Bố Y, ngươi nếu không chê, không cần kêu đại nhân gì cả, cứ gọi ta một tiếng đại ca là được rồi".

Tiêu Bố Y cũng không chối từ, khẽ cười nói: "Như thế là tốt nhất, Hoàng đại ca cũng không nên thở dài, nhân mệnh thiên định, có suy nghĩ cũng không có tác dụng gì".

Hoàng Xá Nhân gật gật đầu, "Hiền đệ có loại tâm cảnh này, không kiêu cũng không nóng, quả thật là người tài. Chỉ là ngươi được Khả Đôn cùng Bùi phiệt hai phương tiến cử, đã xem như là chuyện trước đó chưa từng có. Bởi vì Bùi phiệt cùng Khả Đôn tuy đều trung tâm với Thánh Thượng, nhưng ý kiến luôn trái chiều, lần này đều tiến cử một người, vi huynh đều cảm thấy tiền đồ của hiền đệ không thể hạn lượng. Nhưng không nghĩ tới hôm nay chỉ có chức Giáo Thư Lang, thật sự làm cho người ta ra ngoài dự kiến".

Tựa hồ nhìn thấu tâm sự của Tiêu Bố Y, Hoàng Xá Nhân nói: "Vốn Thánh Thượng muốn gặp ngươi, chẳng qua gần đây tâm tình không tốt, cho nên hôm nay không có gặp ngươi, chẳng qua ta nghĩ huynh đệ cũng sẽ có cơ hội, vạn vạn lần chớ bất mãn là được rồi".

"Thánh Thượng vì cái gì mà tâm tình không tốt?" Tiêu Bố Y thầm nghĩ, lão tử sẽ không gặp hắn khi hắn tâm tình không được tốt.

Hoàng Xá Nhân nhìn mọi nơi, thấy không ai chú ý, áp thấp thanh âm nói: "Việc này ta nói với huynh đệ, ngươi ngàn vạn lần đừng nói cho người bên ngoài biết" Nhìn thấy Tiêu Bố Y gật đầu, Hoàng Xá Nhân lúc này mới nói: "Bành thành lưu thủ Đổng Thuần vốn lao khổ công cao, bình định đạo tặc đường thủy rất là cố gắng, liên tục chiến thắng, chỉ là ngày nay đạo tặc càng ngày càng nhiều, có người vu hãm Đổng Thuần bình tặc bất lợi, nói hắn như nhược, Thánh Thượng đang phiền lòng nghe thế liền đem Đổng Thuần áp giải đến Đông Đô, hôm nay xử tử!

Ngươi không gặp Thánh Thượng cũng là chuyện tốt, bằng không đụng phải lúc tâm tình không tốt, chỉ sợ sẽ gặp họa".

Tiêu Bố Y giật mình, thầm nghĩ Dương Quảng này không phải bạo lực bình thường, giết người có công như thế, Bùi Minh Thúy còn bảo mình khuyên hắn, vậy chẳng phải là chuyện nực cười sao?!

Hai người vừa đi vừa nói, Hoàng Xá Nhân lại nói: "Chức quan Giáo Thư Lang là cửu phẩm, thuộc Bí Thư Tỉnh, Bí Thư Tỉnh hiện tại trưởng quan là Bí Thư Giam Liễu Cố Ngôn đại nhân, Thứ Quan Bí Thư Thừa, Chúc Quan Bí Thư Lang, Giáo Thư Lang các chức quan. Giáo Thư Lang có hơn mười người, Giáo Thư Lang này chủ yếu chỉ làm việc chú thích điển tịch, muốn nói thoải mái thì cũng thoải mái".

Tiêu Bố Y thiếu chút nữa là đem ngón chân lên tính, mới biết được Lang của mình không bằng Lang của Ngu Thế Nam kia, cũng không có thất vọng, chỉ buồn cười, "Hoàng đại ca, Bố Y là người thô lỗ, chữ cũng không biết mấy thì làm soa mà làm Giáo Thư Lang được, không bằng từ chức?"

Hoàng Xá Nhân liên tục lắc đầu, "Vạn vạn lần không thể, Thánh Thượng tâm tình không tốt, mới phong quan cho ngươi, ngươi lại lập tức từ chức chỉ sợ càng bị người khác bắt lấy nhược điểm, đến lúc đó huynh đệ có thể sẽ gặp đại họa vào thân".

Tiêu Bố Y trong lòng chợt động, "Ta mới đến Đông Đô, làm sao có ai mà biết đến ta?"

Hoàng Xá Nhân do dự một lát, "Hiền đệ, Khả Đôn tuy thế lớn, chẳng qua chỉở quan ngoại. Hơn nữa trời đất cách xa, không thể bảo vệ ngươi. Bất quá ngươi là do Bùi phiệt tiến cử, phải cẩn thận mà nhẫn nại, cũng sẽ có một ngày xuất đầu. Vi huynh còn có chuyện, cũng không tiễn xa".

Tiêu Bố Y biết hắn cùng mình quan hệ chỉ là trên ích lợi, công đạo với mình vài câu cũng là do bạc, rất nhiều chỗ vẫn có cố kỵ, nên cũng không truy hỏi, lập tức về lại khách điếm.

Ngồi còn chưa nóng đít, Viên Hi đã đẩy cửa đi vào, "Bối huynh, hôm nay đi đâu mà ta kiếm không thấy ngươi".

Tiêu Bố Y không có tức giận, chỉ khẽ cười nói: "Tại hạ đi đâu, chẳng lẽ có nghĩa vụ bẩm cáo cùng Viên huynh?"

Viên Hi không có nghe ra Tiêu Bố Y khẩu khí bất thiện, lắc đầu đi tới, "Bối huynh đương nhiên không cần bẩm cáo với ta, nhưng mấy ngày trước Bối huynh xuất khẩu thành chương, nói cái gì Kỷ xử tảo oanh tranh noãn thụ, thùy gia tân yến trác xuân nê (*) quả thực là tuyệt diệu, còn hơn cả hai câu Cử đầu hồng nhật bạch vân đê, tứ hải ngũ hồ giai nhất vọng, cảnh giới hoàn toàn khác, lại đều là tuyệt diệu tiền giả uyển ước, hậu giả hào phóng, nhưng xuất ra từ miệng của Bối huynh, đều tuyệt diệu mà tự nhiên".

Tiêu Bố Y thấy vẻ say mê của Viên Hi, nhớ tới mình đích xác có nói qua với hắn hai câu này, lúc trước nóng lòng ra ngoài, mà hắn lại cố tình nhắc khéo việc làm thơ, cho nên thuận miệng mượn hai câu của Bạch Cư Dị, không nghĩ đến càng làm cho hắn đến bây giờ vẫn nhớ mãi không quên.

"Viên huynh quá khen rồi, thật ra ta chi là người thô lỗ, chữ cũng không biết mấy…"

Nói tới đây Tiêu Bố Y nói không được nữa, hắn chữ không biết mấy, lại đi làm Giáo Thư Lang, cái này không phải là lượng tài mà dùng, mà là có chút cố ý làm khó, Hoàng Xá Nhân nói mình phải cẩn thận nhẫn nại, nói như vậy mình làm cái chức quan cửu phẩm này, nhất định là kết quả của có người khó xử! Người có thể đối phó cùng Bùi phiệt cũng không nhiều lắm, Vũ Văn Hóa Cập đương nhiên là một trong đó, ngày ấy nhìn thấy hắn làm Bật Mã Ôn đánh xe trông tẫn tâm hết sức, lại có thể mỗi ngày ở bên cạnh Dương Quảng, nhưng hắn có nói bậy gì về mình không đây?

Nhìn thấy Tiêu Bố Y không nói, Viên Hi không nhìn được sắc mặt, chắp tay nói: "Bối huynh, bất tài hôm qua khổ tư minh tưởng, lại cảm thấy hai câu thơ này rất hay, nhưng thời gian lại không đúng, Bối huynh tảo oanh noãn thụ, tân yến xuân nê là nói đến cảnh tượng mùa xuân, nhưng hiện đang là mùa đông, hai câu này Bối huynh làm có phải sớm quá không?"

Tiêu Bố Y đầu lớn như cái đấu, muốn đem giáo thư tiên sinh ra để cứu giá, nhưng Viên Hi lại cướp lời: "Bất tài nghĩ thật lâu, lúc này mới nghĩ ra mấy câu thơ, mong Bối huynh chỉ điểm" Rồi không thèm nhìn Tiêu Bố Y đang ngáp dài, Viên Hi đã ngâm: "Phi hồn đồng dạ thước, quyền tẩm ức thần kê. Ám dũ huyền chu võng, không lương lạc yến nê, Bối huynh, ngươi cảm thấy mấy câu này của ta thế nào?"

Tiêu Bố Y nghe xong liền vỗ tay lớn tiếng nói: "Thơ hay thơ hay, hơn nữa câu quyền tẩm ức thần kê rất tuyệt diệu, ta nghe được câu này, liền muốn lập tức đi ngủ".

Hắn nói tới đây, xoay người đi vào giường, lại bị Viên Hi kéo lại, khi Tiêu Bố Y quay đầu lại, thấy vẻ giảo hoạt trong mắt Viên Hi, có chút kinh ngạc, lại không muốn suy nghĩ nhiều.

Viên Hi lại nói: "Yến nê của ta cùng xuân nê của ngươi hoàn toàn bất đồng, nên nê (bùn) của ngươi là tân nê (bùn mới), của ta lại là lão nê (bùn cũ)".

Tiêu Bố Y dở khóc dởcười, ứng lời đáp: "Viên huynh lão thụ tân nha, khả hỉ khả hạ (cây cũ ra mầm mới, thật đáng chúc mừng)".

Viên Hi ngẩn ra rồi nói: "Ta nghi ra những câu này, cũng mong Bối huynh đọc tiếp hai câu nữa. Chỉ là vì sao mỗi lần Bối huynh làm thơ, đều chỉ có hai câu?"

Tiêu Bố Y thở dài nói: "Ta mới chân chính là bất tài, chỉ là nhất thời phát ra mà thôi, cũng có làm được thơ gì đâu, cho nên sau khi nói được hai câu thì cũng không thể làm tiếp được".

"Không được, hôm nay Bối huynh nhất định phải nói hai câu, ta hiện tại nếu nghe không được Bối huynh làm thơ, thì cả ngày trong người đều không thoải mái".

Tiêu Bố Y cười nói: "Vậy thì phiền toái lớn rồi, Viên Hi cũng sẽ có một ngày lấy vợ sinh con, chỉ sợ đến lúc đó ta sẽ không thể làm được".

Viên Hi mắt to trợn trừng, đột nhiên lại cười rộ lên, "Ta sẽ không lấy vợ, thì cũng có thể mỗi ngày ở cùng với Bối huynh, ta chỉ sợ Bối huynh ngại thôi".

Tiêu Bố Y thế mới biết phiền toái so với tưởng tượng còn muốn lớn hơn, cuống quít chuyển đề tài, "Một khi đã như vậy, ta cung kính không bằng tòng mệnh, làm hai câu thơ".

"Bất tài rửa tai lắng nghe" Viên Hi cười nói, xem bộ dáng chỉ hận không thể lấy bút ghi lại.

"Khí ngã khứ giả, tạc nhật chi nhật bất khả lưu, loạn ngã tâm giả, kim nhật chi nhật đa phiền nhiễu" Tiêu Bố Y ngâm hai câu, cũng cảm thấy hai câu này cũng phù hợp với tâm cảnh của mình, nhìn thấy bộ dáng trợn mắt há hốc mồm của Viên Hi, chỉ nghĩ đến hắn bị xốc không nhẹ, nhịn không được hỏi, "Hai câu này Viên huynh cảm thấy thế nào?"

Viên Hi gật đầu lia lịa, "Bối huynh đây là người làm? Thật sự là phải chỉnh lại, thơ Bối huynh làm lần này không theo tiêu chuẩn nào!"

Tiêu Bố Y ngẩn ra, không nghĩ đến lại có thể bình như vậy, còn chưa kịp nói gì thì nha hoàn kiêm thư đồng kiêm vợ kia chạy vào, "Tiểu, tiểu công tử, đại sự không xong rồi".

Viên Hi nghe được đại sự không xong, cũng không quản đến việc sửa chữa sai lầm của Tiêu Bố Y, mà lo thì thầm với nha hoàn hai câu, rồi sắc mặt đại biến, chắp tay nói: "Bối huynh, ta còn có chuyện, không thể phụng bồi, ngày khác sẽ tái kiến".

Hắn sau khi nói xong thì đã như làn khói mà chạy đi. Tiêu Bố Y thở ra một hơi, lắc lắc đầu đi đến giường, lẩm bẩm: "Không biết Tiểu Bạch, Lý Bạch đều nói không theo tiêu chuẩn, ngươi còn chưa nghe được ta trừu đao đoạn thủy, cử bôi tiêu sầu ni, bằng không tuyệt đối sẽ làm cho ngươi kinh ngạc hơn nữa!"

Nghĩ lại bản thân cũng không rõ thơ này hay ở nơi nào, đều là mượn tạm, người ta được thiên cổ truyền tụng, tự nhiên là có cao nhân thưởng thức. Hôm nay ngẫm lại, thời đại khác nhau sẽ có tiêu chuẩn khác nhau, mình còn chưa đem thơ ca đương đại ra, bằng không có bảo Viên Hi cũng không tìm đến mình. Khi ngồi ở trên giường, Tiêu Bố Y thở dài một hơi, "Bí Thư Lang, Giáo Thư Lang, Mại Du Lang, cửu phẩm đại viên, hay cho một chức quan!"

Khi ngả đầu ra ngủ, chỉ nghĩ, Bật Mã Ôn, chớ có đắc ý, chạy trời không khỏi nắng, cho dù lão tử không trừng trị ngươi, ngươi cũng không được mấy năm nữa đâu.

(*) Tiền Đường Hồ Xuân Hành (Bạch Cư Dị)

Cô Sơn tự bắc Giả đình tây

Thủy diện sơ bình vân cước đê

Kỷ xứ tảo oanh tranh noãn thụ

Thùy gia tân yến trác xuân nê

Loạn hoa tiệm dục mê nhân nhãn

Thiển thảo tài năng một mã đề

Tối ái hồ đông hành bất túc

Lục dương âm lý Bạch Sa đê

Dịch nghĩa: Mùa xuân đi bên bờ hồ Tiền Đường

Chùa Cô Sơn ở phía bắc, đình Giảở phía tây của hồ

Mặt nước hồ vừa mới phẳng lặng, chân mây xuống thấp

Ở một vài nơi chim oanh tới sớm tranh nhau cây có nắng ấm
Chim én mới tới đang ngậm bùn xuân làm tổ trong nhà ai
Hoa trăm sắc dần dần làm mắt người ta mê đắm
Cỏ thấp chỉ mới ngập gót chân ngựa
Thích nhất là phía đông của hồ, đi mãi vẫn chưa thấy chán
Trong bóng mát của hàng dương liễu xanh là con đê Bạch Sa
Bản dịch của Song Nguyễn Hàn Tú
Tây đình Giả, Bắc Cô Sơn
Mặt hồ tĩnh lặng, bên trên mây thành
Chim oanh về trú đất lành
Lao xao én liệng đảo quanh kiếm bùn
Hoa muôn màu sắc đua chen
Vó câu trên cỏ xanh mơn mịn màng
Bờ đông đê tắm nắng vàng
Thong dong dạo mát dưới hàng liễu xanh
Bản dịch của Nguyễn Phước Hậu
Phía bắc chùa Cô, đình Giả tây,
Mặt hồ phẳng lặng cuối chân mây.
Oanh tranh nắng sớm, cây hong ấm
Én ngậm bùn xuân, ổ mới xây.
Cỏ thấp phủ vừa chân ngựa chạy
Hoa khoe đủ loại mắt người say.
Hồ đông thích nhất đi không chán
Liễu biếc che đê cát trắng dài.
Bản dịch của Anh Nguyên
Tây đình Giả, bắc Cô-Sơn,
Trời êm, nước phẳng chờn vờn chân mây,
Oanh về tranh ấm các cây,
Nhà ai, én lại vẩy đầy bùn Xuân.
Trăm hoa mê mắt khách dần,
Cỏ thưa mới ngập bước chân ngựa hồng.
Đi hoài không chán bờ đông,
Trên đê Cát-Trắng, liễu trông xanh rì…

116. Chương 116: Quái Nhân Tại Quan Văn Điện

Nhà Tùy ở trung ương thiết lập chế độ tam tỉnh lục bộ, phân hóa quyền lực của thừa tướng. Tam tỉnh là Thượng Thư tỉnh, Nội Sửtỉnh và Môn Hạ tỉnh. Thượng Thư tỉnh không việc gì không quản, nói cách khác Thượng Thư tỉnh ở Đại Tùy có quyền lực cực cao, quản lý chính vụ toàn quốc, thống lĩnh cả lục bộ gồm Lại bộ, Lễ bộ, Binh bộ, Hình bộ, Dân bộ, Công bộ.

Đương nhiên như thế không phải là nói Thượng Thư tỉnh ôm hết mọi việc, hai tỉnh Nội Sự, Môn Hạ có tác dụng kiềm chế lẫn nhau. Trừ tam tỉnh ra, còn có Bí Thư Tỉnh và Nội Thị tỉnh, Nội Thị tỉnh làm những việc phụng sự trong cung, còn Bí Thư Tỉnh thì đảm đương việc chỉnh lý sổ sách quốc gia. Hai nơi công sở này bình thường khá là nhàn hạ, trưởng quan là Bí Thư Giám, dưới là một đám Bí Thư Thừa, Bí Thư Lang, Giáo Thư Lang. Đương nhiên là vẫn còn phân chia chi tiết hơn, ví như quản lý tu soạn quốc sử, thiên văn lịch pháp, cố vấn quản lý, biên soạn sổ sách. Tiêu Bố Y làm được vài ngày, vẫn chẳng nhớ được nhiều, bởi vì hắn căn bản chẳng định làm number 1 ở cái chỗ này.

Trước giờ hắn thật chẳng ngờ khi mình không có bản lĩnh gì, làm thổ phỉ thì tiêu dao khoái hoạt. Đợi tới lúc có bản lĩnh rồi, về ngàn năm trước, lại phải làm công việc ngán ngẩm nhất là công tác hiệu đính.

Hắn tới nơi này rất nhanh thích ứng ngôn ngữ trò chuyện, biết chữ cũng không chậm, dù sao văn tựở đây với hắn mà nói cũng còn có thể nhận ra bảy tám phần, nhưng phải tiến hành hiệu đính cả đống văn thư cổ, phân biệt thứ ngữ nghĩa mơ hồ, đúng là so với chặt đầu còn khó chịu hơn.

Còn may là hắn đến vài ngày, cũng không có việc hiệu đính nào. Khi hắn tới Bí Thư Tỉnh báo cáo, Bí Thư Giám Liễu Cố Ngôn tự thân dẫn hắn đi giới thiệu với mọi người, uy phong chẳng giống là tới làm Giáo Thư Lang, mà là tới thị sát công việc, kẻ khác sao dám sắp xếp công việc cho hắn?

Bất quá Liễu Cố Ngôn không giận cũng tự có uy, chỉ xuất hiện có một lần mà từ đám lăng xăng tới thuộc hạ đều thì thầm to nhỏ với nhau, có người nói Tiêu Bố Y là thân thích của Liễu Cố Ngôn, kẻ thì bảo Tiêu Bố Y là người của Bùi phiệt. Nhưng hạng thân thích với quan lớn như vậy sao lại tới đây làm Giáo Thư Lang? Có người giải thích là, hắn do người này chẳng có bản lĩnh gì, là đồ vô tích sự, mới tới nơi này để lĩnh ít bổng lộc mà chẳng cần làm việc, mọi người mới vỡ lẽ ra, không khỏi vừa hâm mộ lại coi thường.

Như thế là Tiêu Bố Y chẳng có chút bản lĩnh gì, tới cũng chẳng phải để làm việc. Nên không ai sắp xếp công việc cho hắn, Tiêu Bố Y cũng vui vẻ hưởng an nhàn. Lúc này hắn đang ở Tu Văn điện cầm một quyển sách xem giết thời gian. Quan cấp của hắn tuy không lớn, nhưng rốt cuộc cũng là vào làm trong văn phòng có cấp bậc cao nhất ở Đông Thành, Lý Tịnh nghe nói hắn làm việc ở Đông Thành thì chúc mừng một hồi, nói gì mà y làm Viên Ngoại Lang lục phẩm, bất quá cũng chỉ làm việc bên ngoài tại Tư Cung phường, hiền đệ vừa tới Đông Đô, liền được vào ngay Đông Thành làm việc. Thật là hiếm có.

Tiêu Bố Ý chẳng quan tâm là hiếm hay chẳng hiếm, chỉ muốn quẳng gánh mà đi, hỏi qua chuyện của Bối Bồi thế nào, mặt Bồi Bối lại so với nước sông Lạc Hà còn muốn lạnh hơn, chỉ nói Bùi tiểu thư ở tít tận Trương Dịch, không biết tình hình gần đây thế nào. Bảo Tiêu Bố Y đợi một thời gian, nói phía Thánh Thượng nào có thể nói gặp là gặp được ngay?

Thấy mặt Tiêu Bô Y nhăn như quả mướp đắng, mặt Bối Bồi lại dãn ra, nói hắn kiên nhẫn chờ đợi, người làm đại sự sao có thể thiếu kiên nhẫn như thế? Tiêu Bố Y khóc cười không xong, biết rằng Bối Bồi đang thi triển cả cứng lẫn mềm, còn người hắn chỉ ưa mềm không ưa cứng, lại phải cảm tạ thịnh tình của Bùi Minh Thúy, thêm vào đó cuối cùng có lúc cần tới Bùi phiệt, bởi vì thiên hạ này không thể không loạn được mà sơn trại thì phải phát triển. Ôm chân Lý Uyên không được rồi, chỉ còn trông vào Bùi phiệt thôi, cũng chỉ còn chờ đợi xem tình hình thế nào.

Tu Văn điện là nơi làm việc của mọi người trong Bí Thư Tỉnh, mặc dù không có thực quyền gì, nhưng trang hoàng hoa lệ vô cùng. Từ cửa sổ, đệm giường, tới màn che đều xa hoa tới mức Tiêu Bố Y chưa thấy bao giờ, làm việc trong đại điện cũng sảng khoái dễ chịu, gỗ trầm, gỗ đàn hương thơm tỏa ngát. Vì trời lạnh, trước điện đốt lên một tòa Hỏa Diệm sơn, đốt toàn gỗ đàn, vừa ấm lại vừa thơn, mức độ xa xỉ làm Tiêu Bố Ý phải tặc lưỡi.

Mặc dù không làm việc, nhưng Tiêu Bố Y cũng biết người khác bận rộn hết sức. Hắn chưa thấy lúc nào công việc tu soạn ngừng lại, cả trăm người ngày ngày bận bịu, chỉ có mỗi hắn là rảnh rỗi.

Những người đó hoặc là tóc trắng bạc phơ, già cả cùng nho hoặc là bác học chi sĩ, dẫn kinh trích sách, biên soạn tân thư đủ mọi loại từ địa lý, binh, nông, y, bói toán, cả đạo Phật, đạo Giáo cũng có, thậm chí tới các phương diện cờ bạc, ưng cẩu (sách về động vật). Mỗi quyển sách Tiêu Bố Y xem đều tinh thâm uyên bác. Tiêu Bố Y xem mà khâm phục hết sức, lại có chút chua xót trong lòng, từ điểm này có thể thấy cách làm của Dương Quảng rất đáng tán thưởng, bởi vì những thứ sách này nếu như truyền tới hậu nhân, là một món tài phú cực lớn. Nhưng hắn lại biết rằng, phương diện thư tịch triều Tùy, tuy không tính là ít nhất, nhưng cũng thiếu một cách thảm thương. Nói như vậy, sự vất vả của tất cả mọi người cuối cùng vẫn là uổng công?

Khi khi nghĩ tới đây, Tiêu Bố Y chỉ muốn hét lên thật to là đừng có làm nữa, nhưng hắn sao có thể hét ra được. Những người này đã không phải làm việc nữa, mà là đem toàn bộ tâm huyết của mình hiến dâng cho truyền bá văn hóa, mặc dù hậu thế cuối cùng không nhận được, nhưng tinh thần này vĩnh viễn đáng để mọi người tôn kính.

Những người này trừ biên soạn sách mới, còn tiến hành tuyển chọn và chỉnh lý thư tịch có trước đó, nghe Liễu Cố Ngôn giải thích, chỉ Tây Kinh đã lưu trữ ba mươi bảy vạn quyển sách, những người này làm việc ở Tu Văn điện, đem toàn bộ thư tịch chỉnh lý xong sao ra năm sáu bộ, sau đó lại lựa chọn ba loại, chia ra cất giữở Tây Kinh, trong cung ở Đông Đô và quan phủ. Đương nhiên tốt nhất là bản chính đều sửa soạn hào hoa tinh mỹ, dùng ngọc thích làm trục, lấy gấm vóc làm bìa, đem gửi tới Quan Văn điện Tử Vi thành, cung phục một mình Dương Quảng sử dụng. Lần này Dương Quảng tuy là vẫn xoa xỉ như cũ, nhưng lần đầu tiên Tiêu Bố Y cảm thấy dù y xa xỉ, nhưng ở phương diện này cũng có thể tha thứ được.

Tiêu Bồ Y tay cầm một quyển sách ưng cẩu, xem tới mê say, dù chỉ là bản sao, nhưng nội dung rất đầy đủ, đương nhiên không chỉ bom gồm cách huấn luyện chó và ưng, còn có phương pháp huấn luyện và thói quen phân bố các loại động vật. Tiêu Bố Y đang nghĩ xem mình có nên làm đem phương pháp huấn huấn luyện tuấn mã ghi vào, làm chút cống hiến cho hậu nhân hay không thì Ngu Thế Nam đi tới.

Ngu Thế Nam thân là Bí Thư Lang, quan cấp so với Tiêu Bố Y cao hơn một ít, bình thường trầm mặc ít nói, khi nhìn thấy Tiêu Bố Y tới Bí Thư Tỉnh cũng hơi chút ngạc nhiên. Hồi đó ở trên tửu lâu, 'Hồng Nhật Bạch Vân' của Tiêu Bố Y như tiếng sấm trước mọi người, Ngu Thế Nam tuy biết, cũng chẳng đem tuyên dương trong Tu Văn điện, đối xử với Tiêu Bố Y không nóng cũng chẳng lạnh, chung việc cùng làm vậy thôi.

Tiêu Bố Ý đặt sách xuống, thấy người khác vùi đầu tra duyệt, múa bút viết lách, thì cũng hơi hổ thẹn: "Ngu huynh, có việc gì phân phó không?"

Ngu Thế Nam gật đầu: "Không biết ngươi có rảnh không?"

Tiêu Bố Y hơi thẹn, rối rít gật đầu: "Rảnh chứ, rảnh chứ!"

"Hôm nay còn thiếu một người đưa sách tới Quan Văn điện" Ngu Thế Nam trầm giọng nói: "Nếu như ngươi rảnh, thì tính thêm người vào. Có điều nếu như trên người ngươi mang đồ vật không thích hợp, hãy lấy ra đi. Khi qua thành phải tra xét nghiêm ngặt đó".

Tiêu Bô Y buông sách, gật đầu nghe theo. Rút bảo kiếm ra, bao da túi tiền đều cất vào chỗ để đồ vật tư nhân. Lớn nhỏ gì thì hắn cũng là một chức quan, chẳng sợ bị mất.

Vốn tưởng rằng có mấy trăm quyển sách phải đưa đi, sau khi tới một gian phòng trong Tu Văn điện mới phát hiện, chỉ phải đưa đi hơn mười quyển mà thôi, quyển nào quyển nấy trang trí hoa mỹ. Ngọc thạch làm trục, chẳng nhẹ chút nào, Tiêu Bố Y thầm nhủ Dương Quảng hẳn phải khỏe lắm, nếu không chỉ lật xem không thôi cũng đủ mệt rồi.

Xung quanh toàn là khuôn mặt xa lạ, thêm vào Tiêu Bố Y và Ngu Thế Nam tổng cộng là năm người. Trừ Ngu Thế Nam ra, bốn người bê hơn chục quyển sách ra ngoài, mỗi người ba quyển, đều bê ngay ngắn trước ngực như mang thánh chỉ vậy. Tiêu Bố Y vốn thấy hơn chục quyển sách thì một hai người đưa đi cũng đủ rồi, thế mà Ngu Thế Nam muốn bày đội hoành tráng thế này. Đợi nhìn thấy tư thế bê sách của bọn họ, mới hiểu ra đây là công việc đòi hỏi thể lực, ít người đúng là không xong.

May mà thứ khác hắn không ra sao, chứ thể lực tuyệt đối là hạng nhất, phỏng chừng Ngu Thế Nam coi trọng hắn ở điểm này, thếnên mới theo tài mà dùng.

Ba người Giáo Thư Lang mang sách nối đuôi nhau ra cửa. Tiêu Bố Y cũng nhìn học theo mà làm. Ngu Thế Nam đi ở đầu tiên, lại chỉ bê một quyển, dù sao y cũng là lãnh đạo, bê một quyển sách chỉ cho có mà thôi.

Năm người ra khỏi Tu Văn điện, bên ngoài đã có xe ngựa chờ sẵn, mặc dù chẳng sánh được với xe vàng của Dương Quảng, nhưng cũng rộng lắm rồi. Năm người ngồi bên trong vẫn dư chán.

Mấy người lên xe rồi cũng chẳng giao tiếp gì, đều ngồi ngay ngắn, không nói không cười, Tiêu Bố Y cũng chẳng có hứng chuyện trò, chỉ thấy chưa đi vào tới trong cung, quy củ chỗ này đã chẳng ít rồi, học tới phát mệt. Nhưng nghĩ đến lần này đem sách vào nội thành, cũng chính là Quan Văn điện trong Tử Vi thành, không khỏi hưng phấn.

Xe ngựa đi rất êm, hướng thẳng phía tây, trong xe tuy thông khí tốt, nhưng màn che kín mít, làm người ta không nhìn thấy được tình hình bên ngoài. Lúc Tiêu Bố Y ở Đông Thành cũng từng trông lên Tử Vi thành. Đông Thành quy mô, độ cao đã đủ khí thế hùng vĩ rồi, Tử Vi thành càng cao hơn, theo tầm xa cư ly mắt hắn nhìn được, tường thành của Tử Vi thành khoảng trên mười lăm mét. Thời này dựng thành, hơn nửa là dùng đất dày đầm chặt, đổ thì không nổi, chỉ sụp được thôi. Tử Vi thành thì bên trong dùng đất, ngoài dùng nhiều tầng gạnh nung bao lấy, kiên cố phi thường.

Xe ngựa đi nhanh, chạy nửa canh giờ đã tới cửa thành nối Đông Thành với Tử Vi thành.

Tiêu Bố Y thấy xe ngựa dừng lại, Ngu Thế Nam bảo mọi người mang sách xuống để tiếp nhận kiểm tra, Tiêu Bố Y lúc này mới có cơ hội hít không khí thông họng, len lén nhìn trộm tường thành cao lớn nguy nga, dù hắn kiến thức rộng rãi, cũng sinh kính sợ trong lòng.

Loại áp lực này không phải tự thân lạc vào kỳ cảnh rất khó mà cảm thụ được, binh sĩ thủ thành nghiêm cẩn công tác, lục soát kỹ càng trên người năm người, kiểm tra thân phận, kiểm tra xe ngựa, sau khi không có gì sơ xuất mới mở cửa nhỏ bên cửa thành, để xe ngựa đi qua. Tiêu Bố Y phát sợ với kiểu kiểm tra nghiêm mật của thủ vệ Tử Vi thành, thầm nghĩ dưới sự kiêm tra nghiêm ngặt thế này, an nguy của Dương Quảng đúng là không lo xảy ra vấn đề. Tường thành cao như vậy, thủ vệ nghiêm như vậy, sợ rằng dù là Cầu Nhiêm Khách tới, cũng rất khó mà thần không biết quỷ không hay.

Mọi người lên xe rồi, lại buồn tẻ tiến về phía trước, Bí Thư Lang Ngu Thế Nam chẳng nói nhiều, Giáo Thư Lang tất nhiên cũng chẳng dám thở mạnh. Lại đi thêm nửa canh giờ, Tiêu Bô Y đầu óc choáng váng thì xe ngựa mới dừng lại. Mọi người xuống xe, ba người kia tuy chẳng dám kêu mệt, đều há miệng duỗi thẳng cánh tay đã cứng như tượng gỗ.

Tiêu Bố Y lúc này mới hiểu vì sao Ngu Thế Nam nói nhân thủ không đủ, xe ngựa đi hơn một canh giờ, bốn người đều một tư thế bê sách, so với luyện mã bộ trong công phu còn vất vả hơn. Hắn tuy lần đầu làm việc khổ cực này, nhưng dù sao cũng là nội ngoại kiêm tu, nên nhẹ nhàng như không, là người nhìn nhàn nhã nhất ở đây.

Ba tên Giáo Thư Lang khác vốn muốn thấy Tiêu Bố Y bêu xấu, nhìn hắn dương dương đắc ý, trong lòng đều suy đoán, tên tiêu tử này phóng chừng kiếp trước là trâu già chuyên môn vận chuyển sách, còn may mà bọn chúng chưa biết câu "hãn ngưu sung đống – ý nói nhiều tới mức trâu bò vận chuyển rất vất vả", nếu không quá nửa đã cho rằng tên tiểu tử này chính là con trâu kia đầu thai chuyển thế vào kiếp này.

Quan Văn điện trước mắt cao lớn hùng vĩ, mọi người theo thứ tự đi lên chín mươi chín bậc thềm, lại qua một phen kiểm tra nghiêm ngặt, lúc này mới được phép đi qua cửa phụ, tới một cái sảnh bên. Bên ngoài thủ vệ rất đông, người trong Quan Văn điện lại cực ít. Ngu Thế Nam nhẹgiọng nói: "Ta phải tới thư phòng đặt sách, lần này chỉ được một người đi theo, vất vả thì chắn chắn rồi, nhưng vẫn chiếu theo quy củ cũ, ai muốn đi theo?"

Tất cả mọi người đều nhếch mép, ánh mắt hướng sang Tiêu Bố Y. Thầm nghĩ mặc dù một người mang nhiều sách như vậy cũng sẽ có tiền, nhưng cũng mệt tới chết, tên tiểu tử này họ trâu, cho cực khổ một hồi đi.

Ngu Thế Nam mìm cười với Tiêu Bố Y: "Xem ra ngươi được mọi người trông chờ rồi, chớ nên từ chối nhé. Có điều vất vả một chuyến, nhưng sẽ có thưởng thêm".

"Tiền ta đâu bao giờ chê nhiều" Tiêu Bô Y cười nói.

Mọi người đem sách giao cho Tiêu Bô Y. Mười mấy quyển sách chất lên như núi, cơ hồ tới mắt hắn. Tiêu Bố Y chậm rãi vận khí, song chưởng nâng lên, nâng nặng như nhẹ, chẳng cần ra sức. Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đều thấy sự kinh ngạc của đối phương. Hơn chục cuộn sách xếp chồng lên nhau, tuyệt đối không thể nhẹ, tên tiểu tử này sao lại khỏe như thế?

Ngu Thế Nam chậm rãi gật đầu, đã dẫn đầu đi trước, qua một hành lang vắng lặng, ra hiệu bảo Tiêu Bố Y khẽtiếng. Tiêu Bố Ý đã bị sự trang nghiêm phía trước chấn nhiếp, không dám nói nhiều.

"Nơi này có mười bốn gian phòng, chia ra các loại khác nhau, chúng ta phải đưa từng quyển vào mới được, ngươi chớ tùy ý đi lại, nếu không rước họa sát thân đó" Ngu Thế Nam lấy một quyển sách, đi tới trước cửa một căn phòng, quỳ lạy ba cái, Tiêu Bố Ycòn đang không hiểu ý gì thì tấm rèm trước cửa soạt một cái cuốn lên, cửa phòng thình lình mở ra, hai người nhanh nhẹn lướt ra, đứng nghiêm hai bên, tay cầm trường kiếm. Tiêu Bố Y giật bắn mình, bình tĩnh nhìn lại, mới phát hiện hai người đó vẻ mặt tuy phong phú, ánh mắt lại ngây ngốc, cử chỉ như tượng gỗ, đúng là người giả bằng gỗ.

Tiêu Bố Y kinh hãi đứng ngây ra tại chỗ, lúc này mới nghĩ tới cơ quan người xưa đúng là danh bất hư truyền, Gia Cát Lượng khi xưa phát minh trâu gỗ ngựa máy hẳn bất quá cũng chỉ thế mà thôi. Ngu Thế Nam bảo mình không đường tùy ý đi lại, chẳng lẽ nơi này chỗ nào cũng là cơ quan?

Nghĩ tới đây Tiêu Bố Y đúng là chẳng dám loạn động, chỉ sợ dẫn phát cơ quan thì ăn đủ. Ngu Thế Nam tốc độ xếp sách chẳng nhanh, Tiêu Bố Y cũng không biết bên trong cất bao nhiêu sách, nghĩ hẳn phân loại cũng rất phiền phức nên cứ an tâm đứng yên chờ đợi.

Thời gian qua một tuần hương, khi trên tay Tiêu Bố Y chỉ còn lại quyển sách cuối cùng, cửa phòng cuối hành lang vang lên, một người đi ra. Tiêu Bố Y còn cho rằng là Ngu Thế Nam, nhưng tức thì tỉnh ra, cái cửa phòng đó không hề có ai đi vào, vậy người kia là ai?

Người đó mặc áo bào đeo đai lưng, đầu đội Thông Thiên quan, bên trên khảm mười hai hạt châu, phát ra ánh sáng nhu hòa, nhưng cũng chiếu thấy người kia đang mày cau nhíu chặt.

Người đó tuổi không nhỏ, ít nhất phải trên tứ tuần, thần sắc không giận tự uy, áo bào theo hành động của người đó dập dờn như sóng biển, Tiêu Bố Ý chưa từng thấy bộ y phục nào đặc biệt như thế. Áo bào của y lên xuống, nhật nguyệt trăng sao bên trên phảng phất chuyển động như sinh mệnh, khá đẹp mắt.

Người đó vóc dáng tầm thước, dung nhan đoan chính, không biết suy nghĩ cái gì, chậm rãi trầm tư đi qua, đột nhiêu có cảnh giác, quay ngoắt đầu lại, ánh mắt như ưng chiếu thẳng vào mặt Tiêu Bố Y. Đôi mắt đó như vực sâu như biển lớn, thoáng qua vẻ cảnh giác, kinh ngạc, khó hiểu.

Tiêu Bố Ý không biết người này là ai, nhưng trong những người có thể tới đây, quan cấp bản thân đương nhiên nhỏ nhất, hai tay vẫn để thẳng, chỉ có thể mỉm cười với người kia.

Nhìn thấy Tiêu Bố Y mỉm cười, người kia hơi ngẩn ra, đôi mày dãn ra, ánh mắt từ trên người Tiêu Bố Y chuyển sang trên tay, cuối cùng mở miệng: "Ngu Thế Nam dẫn ngươi tới đúng không?"

Giọng y trầm thấp, có chút uy nghiêm, nhưng không thể phủ nhận giọng y cũng rất êm tai, khá có sức hút.

Tiêu Bố Y gật đầu: "Bí Thư Lang đang xếp sách ở trong phòng".

Người kia "ồ" một tiếng: "Ngươi là ai?"

Khẩu khi tra hỏi trong đó quá rõ ràng, Tiêu Bố Y trong lòng thầm giật mình, đột nhiên nghĩ tới một vấn đề rất đáng sợ, không dám lộ ra vẻ kinh ngạc, chỉ nói: "Ta là Giáo Thư Lang Tiêu Bố Y".

Người kia nhướng mày, không ngờ khóe miệng nhếch lên thành nụ cười, lẩm bẩm: "Ngươi chính là Giáo Thư Lang Tiêu Bố Y?"

"Ừm" Tiêu Bố Y không dám lắm lời, chỉ sợ nói nhiều ắt sơ xuất, lúc này hắn hoài nghi người trước mắt chính là hoàng đế Dương Quảng! Đây là Quan Văn điện, đều nói là chuẩn bị cho một mình Dương Quảng, nếu chẳng phải y, còn có người khác sao? Chỉ là nếu đúng là Dương Quảng, sao toàn thân trên dưới y chẳng có chút khí chất bạo ngược nào, trái lại còn giống một vị công tử! Chẳng lẽ người này là con cháu của Dương Quảng? Tiêu Bố Y không dám xác định, cẩn thận không lên tiếng.

Thấy thái độ của Tiêu Bố Y, người kia lộ vẻ tò mò: "Ngươi không biết ta là ai?"

Tiêu Bố Y cười khổ: "Bố Y mới tới Đông Đô, đúng là không biết các hạ là ai".

Người kia khi nghe tới hai từ "các hạ", trong mắt thoáng hiện vẻ tức giận, trong giây lát lại biến thành ngạc nhiên, rồi thành hứng thú: "Các hạ?"

Tiêu Bố Y thầm nhủ, không phải các hạ chẳng lẽ lại là các thượng? Ngu Thế Nam giờ quá nửa đang xếp sách trên gác, sao lâu thế mà chưa ra?

"Nghe nói ngươi rất thông minh?" Người kia lảng tránh không nói mình là ai, thản nhiên hỏi: "Nếu đã thế, ta khảo nghiệm người một vấn đề".

Tiêu Bố Y vẫn bị thân phận người đó làm hoang mang, chỉ có thể nói: "Huynh đài, ta là một kẻ thô lỗ, quy củ phần lớn còn không biết, càng chẳng thể nói tới thông minh".

"Huynh đài?" Người kia nhẩm lại hai từ này, không ngờ lại bật cười, nhìn Tiêu Bố Y từ trên xuống dưới: "Một khúc gỗ dầy mỏng như nhau, bề ngoài không hề có chút đặc trưng nào, làm sao để biết hướng nào là ngọn, hướng nào là gốc?"

Tiêu Bố Y hơi chút kinh ngạc, chẳng nghĩ y lại hỏi tới loại vấn đề này, nếu nói khảo nghiệm kinh sách gì đó, hắn chỉ có nước đầu hàng cho sớm, riêng vấn đề này với hắn quá sức đơn giản, câu hỏi này thời đại của hắn cực kỳ thông thường chỉ dành cho học sinh tiểu học: "Việc phân biệt cũng dễ thôi!"

Người kia lông mày khẽ động, thình lình nắm chặt lấy cánh tay Tiêu Bố Y, dáng vẻ kích động: "Ngươi nói xem phân biệt thế nào?"

Tiêu Bố Y không biết y vì sao khẩn trương như vậy, mỉm cười đáp: "Đem khúc gỗ ném xuống sông, nơi chìm là gốc, nơi nổi là ngọn".

Người kia ngẩn ra: "Vì sao?"

Tiêu Bố Y cười nói: "Do mật độ, mật độ..." Hắn muốn nói là một thân cây trên dưới mật độ khác nhau, trọng lượng tự nhiên khác nhau, có điều cái khái niệm này rất khó giải thích với người trước mắt, linh cơ chợt động liền nói: "Thường nói, khí trong nổi lện, khí đục chìm xuống. Trong nhẹ đục nặng, ta nghĩ vạn vật thế gian cũng đều như thế, đại thụ đương nhiên cũng như vậy".

Người kia cười ha hả, cực kỳ vui vẻ, đưa tay vỗ mạnh lên vai Tiêu Bố Y: "Tiêu Bố Y, ngươi không tệ" Nói xong lời này, người kia cười lớn đi ra hành lang, không hề quay đầu lại nữa.

Tiêu Bố Y lòng vẫn kinh hãi, không biết người này sao phóng túng ở Quan Văn điện như thế, qua một lúc lâu, Ngu Thế Nam mới từ phòng sách đi ra. Không nói hai lời, lấy quyển sách trong tay Tiêu Bố Y đưa vào phòng cuối cùng kia, lần này thì chỉ một lát là đã đi ra rồi.

Tiêu Bố Y thấy y im lặng, không biết trời sinh lạnh lùng, hay là do nuôi dưỡng mà thành, thêm vào đó Quan Văn điện hết sức tĩnh lặng, nói một câu cũng cảm thấy không thoái mái, liền đem ý nghĩ hỏi han trong đầu áp xuống.

Hai người rời khỏi Quan Văn điện, tới sảnh phụ nghỉ ngơi hội tụ với ba Giáo Thư Lang còn lại, ra ngoài ngồi lên xe ngựa, theo đường cũ trở về. Đợi tới khi trở về Tu Văn điện, đều như trút bỏ được gánh nặng. Tiêu Bố Y lấy lại bảo kiếm và bao tiền, nhìn thấy trong Tu Văn điện còn có người soạn văn qua đêm, không khỏi khâm phục, nhưng hắn chẳng muốn bồi tiếp, chỉ muốn trở về khách sạn nghỉ ngơi thoải mái tự tại một chút.

Hắn là người Liễu Cố Ngôn dẫn tới, cho dù là Ngu Thế Nam cũng phải khách khí với hắn, người ngoài tự nhiên sẽ không quản hắn đi đâu, khi Tiêu Bố Y sắp rời khỏi Tu Văn điện, đằng sau đột nhiên có người gọi: "Tiêu huynh!"

Tiêu Bố Y quay đầu nhìn lại, thấy Ngu Thế Nam thì có chút không hiểu. Hắn và Ngu Thế Nam đã quen biết nhau ở tửu lâu, biết y khác với những văn nhân phù phiếm khoe khoang, là người an phận thủ thường, khi trước chính y là người kéo Thiệu An huynh lại không cho gây sự. Tiêu Bố Y tới Bí Thư Tỉnh rồi, Ngu

Thế Nam không ra sức làm quen, để hắn đưa sách cũng không phải cố ý làm khó, chỉ là việc công mà thôi, nhưng không biết y tìm mình làm gì?

"Bí Thư Lang, không biết có gì phân phó?"

Ngu Thế Nam mỉm cười nói: "Khi chúng ta làm việc, lấy chức vị xưng hô, giờ lúc riêng tư thì không cần thế nữa".

"Vậy Ngu huynh tìm ta có việc gì?" Tiêu Bố Y thay đổi cách xưng hô.

Ngu Thế Nam thoáng do dự: "Có một câu, không biết có nên nói hay không đây".

Tiêu Bố Y thầm nghĩ người này quá cẩn trọng: "Ngu huynh cứ nói đừng ngại".

Ngu Thế Nam hắng giọng: "Ta biết Tiêu huynh tới Bí Thư Tỉnh mấy ngày, tuy không làm việc, nhưng nguyên do tài cao bát đấu, khinh thường mà ra".

Tiêu Bố Ý tới cả gót chân cũng hơi nóng lên: "Ngu huynh cứ nói đùa, thực ra ta chỉlà một kẻ thô lỗ".

"Người có thể làm ra Cử đầu hồng nhật bạch vân đê, tứ hải ngũ hồ giai nhất vọng, sao có thể là người thô lỗ?" Ngu Thế Hung thở nói: "Tiêu huynh quá khiêm tốn rồi".

Tiêu Bố Y chỉ sợ Đường Bá Hổ không chịu nổi mà xuyên việt tới tìm mình gây chuyện, vội xóa bỏ đề tài này: "Không biết Ngu huynh tìm ta có việc gì?"

"Tiêu huynh thì tài đúng là có tài, nhưng có tài đôi khi cũng không phải là chuyện tốt" Ngu Thế Nam hàm hàm hồ hồ nói: "Ta biết Tiêu huynh đôi khi nhún mình, nhưng vẫn muốn nhắc nhở Tiêu huynh một chút, nếu có một ngày như thế, vẫn làm một kẻ thô lỗ thì vẫn tốt hơn".

Y nói xong câu này, ôm quyền nói: "Ta cũng chỉ là thuận miệng mà nói thôi, có chỗ nào đắc tội, còn mong Tiêu huynh chớ trách".

Ngu Thế Nam nói xong đi ngay, không lưu một khắc, chỉ lưu lại cho Tiêu Bố Y một đầu sương mù, chẳng hiểu ra làm sao. Ngu Thế Nam nói có một ngày như thế là ý làm sao, có tài chưa chắc đã là chuyện tốt là ý gì? Lắc lắc đầu, Tiêu Bô Ý lên ngựa rời khỏi Đông Thành, trở lại khách sạn Cao Thăng.

Hắn hiện giờ cũng tính là kinh quan, có thể cưỡi ngựa vào thành, chưa giải quyết vấn đề chỗở, chỉ đành lưu lại khách sạn. Cho dù quan viên tam tỉnh lục bộ, làm việc tại ba thành Thái Vi, Đông Thành và Viên Bích. Chỉ có quan cao mới có tư cách vào ở trong Tử Vi thành làm việc, nhưng đêm vẫn phải trở về nhà ngoài thành. Tiêu Bố Ý không định ở lâu, cho nên cũng để lãnh đạo giúp giải quyết vấn đề chỗở, ở khách sạn cũng tính là thoải mái, cũng không cần trong thành ngày nào phải nhìn thấy hàng đoàn binh sĩ làm người ta lo sợ thon thót.

Sau khi Tiêu Bố Y trở về khách sạn, việc đầu tiên là đi tìm Bối Bồi. Viên Hi mấy hôm nay không biết vì sao mà biến mất tăm. Tiêu Bố Y thoát khỏi người giả mạo này, rất là vui mừng. Gõ cửa phòng Bồi Bối, đẩy cửa tiến vào, phát hiện Bối Bồi ngồi trên ghế, biết hắn đi vào, cũng chẳng ngẩng đầu lên, trào phúng nói: "Tiêu đại nhân sao có thời gian rảnh tới tìm ta thế?"

Tiêu Bố Y nghe ra sự bất mãn và chế nhạo trong khẩu khí của y, mỉm cười nói: "Đại nhân thì không dám nhận, song có chuyện muốn hỏi Bối huynh một chút".

Thấy Bối Bồi không nói, Tiêu Bố Y biết y đang nghe. Không hiểu mình rốt cuộc đắc tội y ở chỗ nào, mấy ngày trước còn Tiêu huynh, thiên hạ làm trọng, mấy hôm nay bày ra bộ dạng tiểu nữ nhi rồi.

"Ngu Thế Nam là dạng người gì?"

Bối Bồi ngẩn ra: "Ngươi hỏi y làm gì?"

"Ta chỉ có chút tò mò với hắn mà thôi" Tiêu Bố Y mỉm cười nói.

"Không nhìn ra ngươi chẳng những có hứng thú với nữ nhân, mà đối với nam nhân cũng thế"

Bối Bồi giọng nói mang theo vẻ trào phúng.

Tiêu Bố Y cũng không đỏ mặt, chỉ đáp: "Bối huynh nói đùa rồi".

"Ngu Thế Nam tự Bá Thi, phụ thân là Ngu Lệ, thúc phụ là Ngu Ký, trước đây một thời có tiếng trên triều. Vì Ngu Ký không con trai, Thế Nam kế thừa y, vì thế có tự là Bá Thi. Có điều Ngu gia nổi tiếng nhất vẫn là Ngu Thế Cơ, hiện giờ lưỡng Bùi nhất Ngu đại đại hồng nhân bên cạnh hoàng thượng nhất Ngu chính là Ngu Thế Cơ, cái tên này hẳn là ngươi biết?"

Tiêu Bố Y cười khổ: "Nghe thì có nghe qua, nhưng không tính là biết, mong Bối huynh chỉ rõ hơn".

Bối Bồi lườm y một cái, nhưng vẫn giải thích: "Ngu Thế Cơ hiện giờ là Nội Sử Thị Lang trong triều, là người cầm đầu Nội Sử Tỉnh. Ngươi nói xem quan chức có lớn không?"

"Hẳn là lớn hơn ta rất nhiều" Tiêu Bố Y do dự đáp.

Bối Bồi phì cười, lập tức nghiêm mặt: "Nào chỉ có lớn hơn rất nhiều, đơn giản là một trên trời một dưới dất. Tam tỉnh lục bộ trong triều, y là đại quan cao nhất Nội Sử Tỉnh, là người giỏi đoán ý, rất được Thánh Thượng sủng ái, Bùi tiểu thư đã nói, y là một tên đại đại nịnh thần".

Tiêu Bố Y nhíu mày: "Ta thấy Ngu Thế Nam khá thành thật".

Bối Bồi lần này không hề phản bác, gật đầu nói: "Bùi tiểu thư có nói, người trong Ngu gia, cũng chỉ có Ngu Thế Nam làm người ta nhìn thuận mắt. Hắn là người nhà quan gốc rễ lớn, Ngu Thế Nam đối nhân xử thế lại luôn cung kính khiêm nhường. Với quyền thế của Ngu Thế Cơ, Ngu Thế Nam lại an tâm làm Bí Thư Lang gần mười năm, không hề thăng tiến, thật đáng làm người ta khâm phục".

Tiêu Bố Y gật đầu: "Con người hắn không tệ, chỉ là nói chuyện cổ quái, làm ta không rõ mà thôi".

"Hắn nói với ngươi cái gì?" Bối Bồi hiếu kỳ hỏi, nghe Tiêu Bố Y đem lời Ngu Thế Nam kể một lượt, lạnh lùng nói: "Cái này có gì mà khó hiểu?"

"Mong Bối huynh chỉ giáo" Tiêu Bố Y thầm nghĩ mình dù sao ở quan trường không lâu, xem ra lý giải những ám ngữ còn quá kém.

"Tiêu đại nhân, là y cảnh cáo ngài, đừng cho rằng mình có tài là có thể ngông cuồng tự đại, nếu như tới trước mặt Hoàng Thượng không kiềm chế một chút, làm không khéo dễ dẫn tới họa sát thân".

Tiêu Bố Y không hiểu, lại cảm thấy buồn cười: "Ta thì có tài gì?"

"Tiêu đại nhân không có tài?" Bối Bồi nâng chén trà uống một ngụm rồi nói: "Ngài không biết Viên Hi đã đem Hồng nhật bạch vân viết lên tường phòng của hắn sao? Ta nghe nói bài thơ Hồng nhật bạch vân, được một số người tôn làm tài cao bát đẩu, là kỳ tài, giờ cũng không biết bao nhiêu thiếu nữ vô tri muốn được gặp ngài một lần như Viên Hi đvậy".

Tiêu Bố Y đỏ mặt: "Cũng không nhất định là những thiếu nữ vô tri chứ? Chẳng lẽ đại gia khuê tú không muốn gặp ta sao?"

Bối Bồi đang uống trà, nghe lời này phun phì ra, gắng nhịn cười: "Nói không chừng cũng có, tới lúc đó ta giúp ngài nghe ngóng một chút".

Tiêu Bố Ý nhìn thấy nụ cười của hắn, trong lòng ấm áp, vẫn pha trò: "Vậy làm phiền rồi".

"Chỉ có điều ngươi có tài lừa gạt mấy thiếu nữ vô tri thì cũng được đi, loại tài học này ngàn vạn lần đừng nên thể hiện cho Thánh Thượng" Bối Bồi cuối cùng nghiêm mặt nói: "Ngươi vẫn luôn nói mình mình là kẻ thô lỗ, ta cũng thấy ngươi đúng là kẻ thô lỗ, lại quên nói cho ngươi biết, Hồng nhật bạch vân, Nhất tướng công thành vạn cốt khô mấy thứ đó ngàn vạn lần không nên nói với Thánh Thượng. Thánh Thượng am hiểu văn từ, đặc biệt là không thích kẻ khác hơn người, Thánh Thượng khi chưa lên ngôi, còn khiếm tốn với văn nhân một chút. Tới khi làm Hoàng Đế rồi, thường nói, người trong thiên hạ cho rằng ngài kế thừa di nghiệp tiên đế mới quân lâm thiên hạ, kỳ thực chính là để hoàng thượng và sĩ đại phu so bì tài học, người mới có thể là Thiên Tử. Ngươi nếu văn tài vượt qua thánh Thượng, vậy rất có khả năng lòng mang ý niệm làm Thiên Tử, nói không chừng là mất đầu đó".

Tiêu Bố Y nghe trợn mắt há hốc mồm: "Vậy ta phải làm sao mới được, Hồng nhật bạch vân của ta những thiếu nữ vô tri đã biết rồi, ta nghĩ sớm muộn sẽ có lúc truyền tới tai Thánh Thượng".

Bồi Bối lườm hắn: "Ngươi còn chẳng phải còn có Giáo Thư Lang trung vân du tứ hải? Tới lúc đó có thể lấy y ra chống đỡ, bất quá tốt nhất là ngài nói y chết rồi, nếu không y còn sống thì kiếm không đâu ra để chém đầu đâu".

Tiêu Bố Y nghe y nói cái gì Giáo Thư Lang trung vân du tứ hải, thật đúng là buồn cười như là cho đầu bếp đi làm binh sĩ vậy. Mình bịa ra giáo thư tiên sinh thân kiêm ba chức đúng là vất vả.

"Năm xưa Nội Sử Thị Lang Tiết Đạo Hành văn tài nổi bật," Bối Bồi lại nói: "Y từng làm một bài thơ Phi hồng đồng dạ thước, quyền tầm ức thần kê, ám dũ huyền chu vong, không lượng lạc yến nê, sau đó được dân gian truyền tụng, về sau y ỷ tài phóng túng, bị Thái Thượng Khanh Cao Dĩnh Minh bất bình, đắc tội với Thánh Thượng, bịThánh Thượng ban chết. Người bên cạnh nghe nói Thánh Thượng ban chết cho Tiết Đạo Hành cáo hứng nói, Tiết Đạo Hành chẳng phải có thể viết 'không lương lạc yến nê' sao? Như vậy mà xét. Văn tài của Tiết Đạo Hành cũng là tự chuốc lấy cái chết".

Nhìn thấy Tiêu Bố Y mắt mồm đờ đẫn, Bối Bồi lại lần đầu tiên nói tới hứng trí: "Tiết Đạo Hành vì văn tài mà chết ở triều ta tuyệt đối chẳng phải kẻ đầu tiên, triêu tán đại phu Vương Trụ cũng là một người trong số đó. Khi xưa thánh thượng làm một bài Yến ca hành, cực kỳđắc ý, bảo đại thần làm thơ họa cùng, người khác đều làm những bài tầm thường, chẳng may Vương Trụứng một câu 'đình thảo vô nhân tùy ý lục', mọi người khen hay, nhưng lại chọc giận Thánh Thượng. Sau đó không lâu Vương Trụ lên đoạn đầu đài, Thánh Thượng liền hỏi trước mặt y, còn có thể làm 'đình thảo vô nhân tùy ý lục' hay không?

Tiêu Bố Y sắc mặt xanh lét, nhớ được bốn câu này của Tiết Đạo Hành bị Viên Hi trộm lấy dùng rồi nói là Viên Hi làm, chẳng lẽ có thâm ý gì đó?

"Hiện giờ Viên Hi ngày ngày tìm ngươi làm thơ, ngài chớ tự đắc ý, cho rằng y ái mộ ngươi" Bối Bồi cười lạnh: "Ngươi thích khoe khoang trước mặt nữ nhân, cả ngày làm thơ cho hắn, hừ hừ, ta chỉ sợ ngươi làm thêm mấy câu, phòng chừng là chạy gần tới Diêm Vương điện thêm mấy bước".

Tiêu Bố Y tuy nhiên không nghĩ Viên Hi tệ như Bối Bồi nói, nhưng trong lòng cảnh giác, Ngu Thế Nam xem ra đặc biệt nhắc nhở hắn, cũng không phải không có nguyên nhân?

"Chúng ta kết thúc ở đây, ngươi tự xem lấy mà làm" Bồi Bối uống một ngụm trà, đem những bất mãn gần đây phát tiết ra hết. Y không bất mãn Tiêu Bố Y khoe khoang trước mặt Viên Hi, nhưng lại thầm giận hắn không thể hiện trước mặt mình, lúc này mới dọa Tiêu Bố Y, cũng là điều khoan khoái.

"Ta còn có một chuyện thỉnh giáo" Tiêu Bố Y hỏi: "Hôm nay ta gặp phải một quái nhân".

"Nữ nhân?"

"Ta cũng có thể gặp được nam nhân chứ" Tiêu Bố Y không nhịn được thốt lên.

"Gần đây ngươi có hứng thú với nam nhân?" Bối Bồi lấy làm lạ hỏi.

"Hắn không phải là một nam nhân bình thường," Tiêu Bố Y thở dài nói: "Ta gặp hắn ở Quan Văn điện. Y đội Thông thiên quan, bên trên đính mười hai hạt châu sáng rực rỡ, nói thật, ta sống lâu như vậy rồi, là lần đầu tiên thấy hạt châu đẹp như thế..."

Đợi tới khi hắn đem quái nhân trong Quan Văn điện hình dung xong, một cánh tay Bối Bồi chẳng ngờ lại hơi phát run, Tiêu Bố Y không nhịn được hỏi: "Ta nhớ Vương Thái Thú trên mũ có hạt châu, bất quá hoa lệ còn kém xa của hắn, Bối huynh hiểu nhiều biết rộng, có biết lai lịch người đó không?"

"Ngươi nói trên y phục người kia vẽ trăng sao nhật nguyệt?" Bối Bồi hỏi: "Hẳn là vai thêu nhật nguyệt, lưng mang ánh sao phải không?"

Tiêu Bố Y nhớ lại một chút, vui mừng nói: "Quả đúng là thế, nói như vậy là Bối huynh biết lai lịch của hắn?"

"Ta đương nhiên là biết," Bối Bồi phát ra một tiếng thở dài: "Ta nghĩ trên đời này không biết lai lịch của người đó cũng chỉ có dạng thô lỗ như ngươi thôi. Trên Thông thiên quan dám có mười hai hạt châu, trên y phục có trăng sao nhật nguyệt chỉ có hai loại người?"

"Hai loại nào?" Tiêu Bố Y gấp giọng hỏi.

"Phục sức Đại Tùy theo lệ thường, trên mũ của Thái Tử cùng quan nhất phẩm có chín viên ngọc, cũng chính là chín hạt châu, nhị phẩm tám hạt, lấy đó mà tính…"

"Vậy tính lên thì sao?" Giọng Tiêu Bố Y hơi phát run.

"Không có tính lên gì nữa, chỉ có trên mũ của Thánh Thượng mới được khảm mười hai viên ngọc" Cánh tay cầm chén trà của Bối Bồi hơi run run: "Ta nghĩ nếu như không phải ngươi nói dối, vậy người ngươi gặp rất có khả năng là Thánh Thượng".

"Sao có thể được" Tiêu Bố Y lắc đầu: "Hộ vệ bên người Thánh Thượng cực nhiều, sao có thể để ta dễ dàng gặp như vậy?"

Hắn đợi gặp Dương Quảng đợi tới nhện giăng tơ, sớm đã từ kỳ vọng thành tuyệt vọng, đương nhiên không tin mình tùy tùy tiện tiện liền có thể gặp được Dương Quảng. Hơn nữa Dương Quảng xem ra cũng không khủng bố như trong tưởng tượng, mình gọi mấy tiếng các hạ và huynh đài, cũng chẳng thấy y tức giận. Dương Quảng giết Hộc Tư Chánh, ngũ mã phân thây Huân Thần, tính cách tàn nhẫn, nếu như lúc đó gặp phải là y, còn chẳng phải bị đánh chết tại chỗ?

"Vậy thì chỉ còn lại một khả năng mà thôi" Bối Bồi nhắm mắt lại.

"Khả năng gì?" Tiêu Bố Y hỏi.

"Mặc loại y phục đó có một khả năng là thiên Tử, khả năng khác chính là người chết" Bối Bồi thản nhiên nói: "Chỉ có người chết mới dám mang đội Thông thiên quan có mười hai hạt châu, mặc y phục vẽ trăng sao nhật nguyệt, cho nên ta nghĩ ngươi gặp phải một người chết cũng không chừng".

Tiêu Bố Y rùng mình, lắc đầu: "Ta về trước cho tỉnh táo một chút đã".

"Chờ một chút" Bối Bồ mở mắt ra: "Người ngươi gặp nói với ngươi điều gì?"

"Hắn nói Tiêu Bố Y, ngươi không tệ" Tiêu Bố Y nhớ lại nói.

Khuôn mặt Bối Bồi cứng đờ lại: "Vậy chúc mừng ngươi, khi xưa Tiết Đạo Hành và Vương Trụ cũng được Thánh Thượng tán thưởng như thế" Hắn vừa dứt lời, nhắm mặt lại không nói thêm gì nữa.

Tiêu Bố Y thì lòng như tơ vò, trở về phòng chỉ nghĩ, mình gặp phải rốt cuộc có phải Dương Quảng hay không? Tiết Đạo Hành vì 'không lương lạc yến nên' chết rồi, Vương Trụ vì 'đình thảo vô nhân tùy ý lục' cũng chết rồi, hai bài thơ đó so với 'cử đầu hồng nhật bạch vân đê' hình như còn kém một chút, như vậy khó tránh không bị Dương Quảng hỏi một câu, còn có thể 'hồng nhật bạch vân' hay không? Bài thơ đó thì cũng được đi, thế nào mà mình lại gặp phải Dương Quảng, còn phô trương nói cái gì mà khí trong nổi lên, khí đục hạ xuống, đại thụ mới gốc nặng ngọn nhẹ, nếu nói hít vào là khí trong, 'xì' ra là khí đục, cho nên chìm xuống là vì đánh rắm hiệu quả sẽ tốt hơn chút chăng?

Trời ghét anh tài, đúng là trời ghét anh tài, Tiêu Bố Y lần đầu tiên hiểu rõ hàm nghĩa chân chính của câu này, đó chính là nói ngay cả Thiên Tử cũng ghen tị dạng anh tài như hắn! Chỉ là câu hỏi của Dương Quảng rất cổ quái, y đưa ra vấn đề đó rốt cuộc là có ý gì?

117. Chương 117: Lấy Mạng Đánh Cuộc

Sau khi Bố Y đến Đông Đô, hôm đầu ngủ không yên giấc. Sáng hôm sau vừa rời giường, thì những thanh âm của tự nhiên đã tràn ngập lỗ tai, hồng nhật bạch vân? Hồng nhật bạch vân?

Đẩy cửa đi ra ngoài, ngoài cửa không có hồng nhật bạch vân, Viên Hi đã như môn thần đứng sẵn ở ngoài cửa, mỉm cười nhìn Tiêu Bố Y, hắng giọng nói: "Bối huynh dậy sớm vậy, mấy ngày sáng sớm tới tìm huynh nhưng cửa phòng đều đóng chặt, lần này cuối cùng cũng tìm được Bối huynh, cũng không bõ công đi lại".

Vốn đã định trốn hắn từ sáng sớm đã nhưng không ngờ hắn bám còn dai hơn cả môn thần. Tiêu Bố Y chỉ có thể tạm dừng chân, cười nói: "Mấy ngày không gặp Viên huynh, cũng là rất là nhớ, tuy nhiên lúc này

ta đang có chuyện quan trọng, lúc nào rảnh sẽ chuyện trò sau vậy, mong Viên huynh đừng giận, thứ tội thứ tội".

"Ngâm một hai câu thơ thì cũng không tốn nhiều thời gian, cổ nhân thất bộ thành thơ, ta xem ra thì Bối huynh cũng chỉ cần trong ba bước là thành rồi. Ngâm thơ cũng không quá mất thời giờ, rất mong Bối huynh bớt chút thời gian, một ngày mà không được nghe huynh ngâm thơ thì ta rất khó chịu" Viên Hi kéo Tiêu Bố Y lại, cười bồi giống hệt như tên tửu quỷ trót nghiện rượu.

Tiêu Bố Y muốn hỏi một chút, hắn mấy ngày nay phải chịu đựng, vốn cứ theo nếp cũ là ổn rồi. Trước kia thì không có vấn đề gì, nhưng hôm qua nghe được một câu của Bối Bồi, Tiêu Bố Y liền cẩn thận hẳn lên, thậm chí còn hoài nghi liệu có phải Viên Hi đã biết hắn chính là Tiêu Bố Y hay không. Bởi vì không muốn gả cho hắn cho nên đã âm thầm mai phục, đã học thuộc thơ ca của hắn rồi sau đó trình với Thánh Thượng, kiếm cớ chụp mũ một cái, để Thánh Thượng chém đầu Tiêu Bố Y hắn, sau đó nàng đi tìm như ý lang quân khác?

Càng nghĩ càng nghĩ thấy khả năng này là rất lớn, Tiêu Bố Y vì muốn cầu ổn thỏa và thoát thân, bèn bước một bước, nhìn cây đại thụ trước mặt rồi sáng mắt lên, cất giọng: "Có rồi, Viên huynh, ta nghĩ ra một câu thơ".

"Bối huynh nhất bộ còn thành thơ, tài hoa thật trác tuyệt, ta tự thẹn kém xa" Viên Hi tán thưởng nói.

Tiêu Bố Y đắc ý rung đùi nói: "Viễn khán đại thụ quang ngốc ngốc (Từ xa nhìn thấy cây đại thụ trơ trụi)..." Chứng kiến dáng vẻ ngẩn người của Viên Hi, Tiêu Bố Y trong lòng buồn cười, tiếp tục ngâm: "Viễn khán đại thụ quang ngốc ngốc, thượng đầu một hữu hạ đầu thô (Từ xa nhìn cây đại thụ trơ trụi, phía trên trơ trụi phía dưới thô)".

Viên Hi sáng ngời con mắt, nghĩ tới tiếp tục, tiếp tục, lại tiếp tục thì không khỏi có chút chờ mong, chỉ mong Tiêu Bố Y tiếp tục xuất ra thi ca long trời lở đất, khiến cho người ta đột nhiên cảm ngộ, đập bàn mà tán dương.

Tiêu Bố Y thoáng trầm ngâm, lại tiếp tục nói: "Viễn khán đại thụ quang ngốc ngốc, thượng đầu một hữu hạ đầu thô. Nên đảo lại, hạ đầu một hữu thượng đầu thô (phía dưới trơ trụi phía trên thô). Viên huynh, xong rồi, ngươi nói câu thơ này của ta như thế nào?"

"Ủa?" Viên Hi sửng sờ tại chỗ: "Chỉ có vậy thôi sao?"

"Vậy thôi, vậy thôi" Thấy hắn đang bị choáng nặng, Tiêu Bố Y thậm chí còn không kịp có thời gian để tội nghiệp hắn; thừa dịp hắn đang bị choáng nặng không thể nhúc nhích mà cố hết sức chạy ra khỏi khách điếm, đêm qua hắn nhức đầu suy nghĩ chính là vấn đề hồng nhật bạch vân, ngoài ra thì vấn đề phẩm chất của khúc gỗ cũng khiến hắn băn khoăn mãi. Buổi sáng, cố xuất ra một vần thơ mà dựa theo cách nói của Viên Hi thì thật là tài tình thâm sâu, nghĩ đến đây không khỏi thấy khôi hài cùng với chút tự mãn.

Cưỡi ngựa tới trước cửa thành phía đông, sau khi hoàn thành thủ tục kiểm chứng thân phận, hắn liền hùng dũng hiên ngang tiến vào đông thành dưới ánh mắt cực kỳ hâm mộ của đám đông dân chúng. Tuy chỉ là một gã Giáo Thư Lang, nhưng Đông thành cũng không phải tùy tiện bất kỳ ai cũng có thể tiến vào. Cái cảm giác tự hào đấy vẫn quanh quẩn mãi cho đến tận khi hắn tiến vào Tu Văn Điện. Nhìn thấy Ngu Thế Nam đang đọc một quyển sách, Tiêu Bố Y quan sát thoáng qua rồi cất tiếng chào: "Ngu Bí Thư, buổi sáng tốt lành".

Ngu Thế Nam ngẩng đầu lên: "Ngu Bí Thư? Tiêu huynh, danh xưng này rất mới lạ".

Tiêu Bố Y mỉm cười nói: "Vậy gọi huynh là Bí Thư Lang vậy, Bí Thư Lang, hôm nay vẫn chưa xong được một cuốn nào?"

Ngu Thế Nam lắc đầu: "Xem ra, đối với công tác Bí Thư Tỉnh thì Tiêu huynh vẫn hoàn toàn chưa biết gì cả, ở Tu Văn Điện này, công việc được phân cho cả trăm người, liên tục ngày đêm, tuy nhiên cũng phải năm sáu ngày mới có thể viết xong một hai cuốn mà thôi. Mà Thánh Thượng thì luôn yêu cầu quyển sách phải vừa hoàn mỹ lại vừa phong phú. Ngoài bản chính ra thì lại còn phải thêm năm mươi bản lưu để dự trữ. Năm mươi bản lưu này, chỉ riêng viết tay không cũng là hao tốn rất nhiêu công phu. Yêu cầu không được sai sót, muốn hoàn thành được là cực kỳ khó khăn. Huynh xem, bọn họ làm việc ngày đêm, rất vất vả.

Tuy nhiên, mặc dù vất vả nhưng đây là Thánh Thượng vì nước tạo phúc, cũng là công đức vô lượng. Mọi người hiểu là chuyện này rất đáng giá, có vất vả một chút cũng đáng giá".

Thân phận của hắn là thủ trưởng của Tiêu Bố Y, gọi Tiêu Bố Y là Tiêu huynh, thật sự là đánh giá Tiêu Bố Y rất cao. Mấy gã Giáo Thư Lang, Chính Tự, Lục Sự thấy vậy, không hẹn mà liếc nhìn nhau, đều rất là kinh hãi. Hai người bọn họ đưa sách cùng Tiêu Bố Y, đã chứng kiến thực lực của Tiêu Bố Y, chỉ sợ hắn bực mình đòi đánh lộn, thì gặp phải phiền toái lớn, cho nên khi đến đây, một hồi lâu vẫn không dám lại gần.

Tiêu Bố Y nở nụ cười: "Cái này muốn chế tạo gấp gáp cũng phiền phức".

Ngu Thế Nam nhướng mày: "Không biết Tiêu huynh có cao kiến gì?"

Mấy gã Giáo Thư Lang, Chính Tự, Lục Sự đang đứng một bên cùng đi tới, cười ha ha nói: "Đúng rồi, Tiêu huynh cho rằng là phiền toái, không biết Tiêu huynh có cao kiến gì, nói cho chúng ta nghe một chút, chúng ta cũng muốn gia tăng nhân thủ, tuy nhiên thì viết lại là một chuyện hết sức quan trọng, không được phạm sai lầm".

Bọn họ nói nửa đùa nửa thật, còn mang theo vài phần chế nhạo, hiển nhiên là châm chọc Tiêu Bố Y đã không biết gì còn cố làm ra vẻ hiểu biết. Người hữu dũng vô mưu như ngươi thì làm gì được ở đây!

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, lão tử nói ra kỹ thuật in nổi thì chắc mấy tên ngu xuẩn các ngươi bị hù chết luôn. Hắn suy nghĩ nhanh, rồi tỏ vẻ khiêm tốn nói: " Thật ra thì ta có một thiển ý".

"Ồ?" Ngu Thế Nam thoáng kinh ngạc: "Tiêu huynh không phiền nói ra nghe một chút".

"Chúng ta đem sáu bản chính khắc lên trên gỗ, quẹt mực in lên trên, rồi cầm lấy ấn một cái, thế chẳng phải là đã được một quyển?" Tiêu Bố Y cười nói.

Mọi người thoáng sửng sốt trong giây lát rồi sau đó phá lên cười. Một người trong hội nói: "Giáo Thư Lang thật là cao kiến, tuy nhiên, e là loại phương pháp này còn chậm hơn viết bằng tay nhiều. Thật không ngờ Tiêu huynh lại lấy cái dở mà thay cho cái hay, thật là buồn cười".

Sau khi Ngu Thế Nam nghe xong biện pháp của Tiêu Bố Y thì liền sáng ngời ánh mắt. Không để hắn kịp nói gì, Tiêu Bố Y đã lại cười nói: "Nếu như chỉ để làm ra một quyển sách thì cái phương pháp mà ta đề xuất là rất ngu, thậm chí không thể ngu hơn được nữa. Nhưng biện pháp này của ta lại rất phù hợp cho việc chế ra bản chính đồng thời lưu lại mấy trăm, mấy ngàn bản sao. Nếu lúc nào đó, Thánh Thượng bảo chúng ta làm một quyển sách rồi sao lại mấy ngàn bản sao thì chẳng nhẽ chúng ta lại phải kiếm mấy ngàn người cùng làm?"

Mọi người quay ra nhìn nhau, thái độ trầm hẳn xuống. Tuy Tiêu Bố Y nói có hơi quá lên nhưng ai cũng hiểu là Thánh Thượng tính cách thất thường, xác suất này cũng không phải nhỏ.

"Lại nói, chúng ta vất vả một hồi mới viết ra một quyển sách; tuy nhiên, viết tay được mấy chục cuốn, mỗi quyển lại cất một nơi, dân chúng sẽ không thấy công lao của chúng ta" Tiêu Bố Y nói tiếp: "Như vậy, có in ra mấy chục hay mấy trăm cuốn thì cũng không khác nhau là mấy, chỉ tính riêng trên phương diện thông dụng thì cũng nên cân nhắc".

Ngu Thế Nam có chút khích động: "Tiêu huynh quả là cao kiến".

Tiêu Bố Y không khích động, vẫn tiếp tục nói: "Loại phương pháp này có rất nhiều ưu điểm. Chủ yếu nhất là chúng ta chỉ cần bản khắc thật chính xác là có thể đảm bảo được bản sao không bị sai, sau khi có bản gốc chuẩn thì không cần cái chức nghiệp Giáo Thư Lang, Chính Tự của chúng ta nữa, đây chẳng phải là một chuyện rất tốt sao?"

Mọi người nhìn nhau, nếu không cần những chức nghiệp như Giáo Thư Lang, Chính Tự cần nữa thì ngươi cũng thất nghiệp. Tốt cái gì mà tốt? Bọn họ đương nhiên không biết là Tiêu Bố Y không muốn làm cái nghề Giáo Thư Lang này, vốn đã muốn bỏ từ lâu.

Mặc dù không rõ những suy nghĩ trong đầu Tiêu Bố Y địa nhưng ánh mắt của mọi nhìn Tiêu Bố Y đã hoàn toàn thay đổi. Tiểu tử này có những ý tưởng kỳ lạ nhưng cũng rất hay. Thân là Bí Thư Lang, Ngu Thế Nam luôn rất trầm ổn, thế nhưng lúc này cũng là hưng phấn đến hơi run run.

Tiêu Bố Y cười thầm trong lòng, hắn chẳng lạ gì cái phương pháp này, kỹ thuật in nổi vốn được phát minh ra từ đời Tống. Hắn chỉ là thụ nhận lại, thầm nghĩ định thử xem sao. Bất kỳ một một cái phương pháp nào mới mà muốn phổ biến ra, thậm chí biến cách, thì đều gặp phải những rào cản rất lớn của thường nhân, bao gồm nào là không thích ứng, không quen… Một gã Giáo Thư Lang đầu tiên đưa ra chất vấn: "Ta nghĩ Tiêu huynh đã quên một vấn đề cốt lõi".

"Ồ?" Tiêu Bố Y không biết là vấn đề cốt lõi gì.

"Chúng ta khắc chữ vẫn theo bình thường nhưng nếu in ra, ta chỉ sợ là sẽ bị ngược lại" Gã Giáo Thư Lang đắc ý nói: "Nếu in ra bị ngược như vậy thì ai đọc hiểu nổi? Cần phải là khắc ngược trên lớp ván gỗ, mà ta chỉ e là không có mấy thợ khảm có được bản lãnh này".

Tiêu Bố Y thở dài một tiếng, thầm nghĩ loại ngươi ngu như con gấu đen: "Đó chỉ là một vấn đề nhỏ, miễn là chúng ta có một bản thảo tốt. Chữ vốn đều thẩm thấu qua giấy, chúng ta lấy một mặt của chữ viết dán vào tấm ván gỗ, rồi để cho thợ khảm dựa theo bức tranh đó mà khắc, là có thể khắc ngược. Đến lúc in ra, chả phải là thuận thì là gì? Như vậy, thợ khảm không những không cần cái bản lãnh gì, mà ngay cả mù chữ cũng không thành vấn đề".

Tên Giáo Thư Lang kia mặt nhăn như quả mướp đắng, không biết là đang buồn rầu vì không có việc gì làm hay là lo lắng là chức vị sẽ bị hủy bỏ. Bí Thư Lang Ngu Thế Nam cũng kích động: "Phương pháp này rất khả thi, Tiêu huynh quả là có đại tài".

Tiêu Bố Y vừa nghe đến hai chữ đại tài, giật thót người lên, đành phải khiêm tốn nói: "Đây chẳng qua là chút thiển ý, sao coi là đại tài, Bí Thư Lang quá khen rồi".

Ngu Thế Nam lắc đầu: "Tiêu huynh nói sai rồi, theo phỏng đoán của ta, nếu ý tưởng này của Tiêu huynh có thểứng dụng vào thực tiễn, Tiêu huynh nhất định sẽ danh lưu thiên cổ. Phương pháp này thay cho cách chép tay cổ hủ, nhất định có thể tạo phúc cho thế nhân, sẽ có không ít các sĩ tộc đệ tử đọc sách được lợi từ việc này".

Hắn hưng phấn nhưng rất khó hiểu với phản ứng của Tiêu BốY. Mọi người thấy Bí Thư Lang cực kỳ tôn sùng phương pháp này thì đều không nói được gì thêm. Mặc dù chức quan của Ngu Thế Nam không lớn, nhưng huynh trưởng của hắn Ngu Thế Cơ chính quyền khuynh triều ca, không mấy người dám đắc tội.

Tiêu Bố Y được hắn gán cho cái danh, không khỏi có chút hối hận, thầm nghĩ chẳng thà cứ làm cái chức Giáo Thư Lang tiêu diêu dạo chơi tứ phương còn hơn. Hắn còn chưa kịp kiếm có thoái thác thì một đạo thanh âm đã từ phía sau truyện tới: "Tiêu giáo thư, thì ra ngươi đang ở đây".

Mọi người quay đầu nhìn lại, chính là Bí Thư Giám Liễu Cố Ngôn, đều trở nên cung kính nghiêm trang. Liễu Cố Ngôn ba chòm râu dài, mặt dài và mỏng, vốn tướng trầm ổn quan to, nhưng vừa nhìn thấy Tiêu Bố Y là đã lộ ra vẻ hưng phấn. Đi theo bên cạnh hắn chính là Thông sự xá nhân Hoàng Phó Giang.

Tiêu Bố Y nhìn thấy Hoàng Xá Nhân nháy mắt với mình mấy cái, tựa như rất hưng phấn, cảm thấy rất khó hiểu. Hoàng Xá Nhân liền cất tiếng trước: "Tiêu Bố Y, Ngu Thế Nam! Tiếp chỉ!"

Lúc này hắn cũng không xuất ra thánh chỉ, chỉ là khẩu dụ, nhìn Tiêu Bố Y cùng Ngu Thế Nam tiến lên, hắn liền tuyên bố: "Tiêu Bố Y, Ngu Thế Nam, tại Tứ Phương Quán đợi giá, khâm thử".

Tiêu Bố Y và Ngu Thế Nam kinh ngạc nhìn nhau, nhưng vẫn đồng thanh: "Thần tuân chỉ".

Đông Đô Tứ Phương Quán, ởphía nam Tử Vi Thành, bên trong Thái Vi Thành. Nếu tiến vào từ cửa chính phía nam Kiến Quốc Môn, dọc theo con phố Đông Đô, băng qua Thiên Tân Kiều, rồi tiến vào đại môn đầu tiên của Thái Vi Thành thì có thể nhìn thấy Tứ Phương Quán ở cách đó không xa. Tứ Phương Quán phong khái khoáng đạt, bày biện hoa lệ.

Tiêu Bố Y từ từ phát hiện ra một điều: hắn chỉ là ếch ngồi đáy giếng. Lúc trước tại sơn trại thời điểm, chỉ vì mấy chục xâu tiền là khó rồi, sau khi tới Mã Ấp, thấy sự xa hoa của Bùi Phiệt, bốn mươi lượng vàng đến tay đối với hắn đã là khó. Sau khi tới Đông Đô, hắn mới phát hiện, tất cả những chuyện đó không là gì. Quách Đại Viên bên ngoài Đông Đô mặc hắn dù vẫn chưa bước vào, nhưng tham quan hai điện Tu Văn Điện, Quan Văn Điện đã làm cho hắn hiểu được cái gì mới đáng được gọi là xa xỉ. Chỉ riêng để đốt mấy cái

đàn hương đang nổi lửa sưởi ấm ngay trước điện này thì mỗi ngày cũng phải tốn một số lượng vàng tương đương.

Tu Văn Điện, Quan Văn Điện chẳng qua cũng chỉ là công sở mà cũng đã vô cùng tráng lệ, còn Tứ Phương Quán đúng như tên gọi, là nơi để tiếp đãi khách thập phương, trang trí lại càng sang trọng. Tứ Phương Quán chủ yếu là để đón tiếp các dân tộc thiểu số chung quanh Đại Tuỳ cũng như đặc phái viên ngoại bang từ xa đến. Với thể diện của Dương Quảng, kiến trúc hai bên đường phố đều trải lên hồng phấn kỳ hoa đẹp đẽ quý giá, khiến cho man di ngoại bang lại gần sẽ sinh ra sợ kính ngưỡng và hâm mộ, Tứ Phương Quán xây dựng bài trí đó là tuyệt đối sẽ không kém ở điểm nào.

Tiêu Bố Y mặc dù sớm có chuẩn bị, nhưng còn chưa đến Tứ Phương Quán, cũng đã ngửi được mùi mộc hương lãng đãng, tự nhiên cảm thấy vui vẻ thoải mái. Sau khi tới Tứ Phương Quán, nhìn thấy kim phấn bạch ngọc, trang trí đẹp đẽ. Tất cả đều làm từ hoàng kim ngọc thạch, trầm mộc, đàn mộc làm nền, trân châu phỉ thúy tô điểm, bất kỳ một trang trí nào cũng đều đẹp đến lạ thường, tinh tế mỹ miều, khiến cho người ta hoa cả mắt.

Rất nhiều thứ Tiêu Bố Y đều không thể nói nên lời, chỉ cảm thấy như đang đi vào bên trong một tòa bảo khố, chỉ cần là khối gạch ở dưới cũng có thể tương đương với người thường hơn mười năm tích tụ. Tuy nhiê, mặc dù bị sự xa hoa trang trọng gây kinh ngạc, hắn vốn hay an phận thủ thường, cho nên cũng không ôm nhiều vọng. Đây cũng là một nguyên nhân quan trọng khiến cho hắn luôn bảo trì được sự tỉnh táo. Hắn lúc này chỉ tập trung muốn tìm hiểu xem Thánh Thượng bảo hắn và Ngu Thế Nam đứng đợi giá tại Tứ Phương Quán để làm gì?

Đây vốn là chỗ tiếp đãi ngoại bang, hắn chỉ là một gã Giáo Thư Lang, Ngu Thế Nam cũng chỉ là một gã Bí Thư Lang, đến đến nơi này để làm cái gì?

Tiêu Bố Y vẫn còn đang nghi hoặc thì đã nhìn thấy một cái phòng thật lớn. Cho dù là khi Dương Quảng vào thành đi cùng mấy ngàn kỵ binh hộ vệ phóng vào thì cũng không khiến cho người ta cảm giác thấy chật chội. Một người cao cao tại thượng đang ngồi, đầu đội mũ Thông Thiên, trên đó hạt châu phát ra ánh sáng dịa dàng mà chói lọi. Phục sức trên người như muốn bao trùm cả nhật nguyệt, cộng thêm với việc đắm chìm trong suy tư khiến cho Tiêu Bố Y cũng không thể nhìn rõ. Nhưng ánh mắt của Tiêu Bố Y cũng vô cùng nhạy cảm, hơn nữa ánh sáng trong phòng, rõ ràng là đã được thiết kế bởi những người thợ có tay nghề cao, cũng rất tốt. Những yếu tố này đã khiến cho Tiêu Bố Y liếc mắt một cái cũng đã nhận ra kẻ cao cao tại thượng kia chính là người gặp tại Quan Văn Điện.

Hắn không ngờ đã cùng Dương Quảng nói nói mấy câu, còn xưng hô Dương Quảng vi các hạ huynh đài? Tiêu Bố Y da đầu có chút run lên, lại có chút buồn bực. Căn cứ hắn nhiều phương diện tổng kết phán đoán, này Dương Quảng thô bạo thập phần, giết chết Hộc Tư Chính, phanh thây Đổng Thuần, ba chinh Triều Tiên, làm cho dân chúng lầm than, xa không nói, chính là Tứ Phương Quán xa xỉ này có thể đoán ra bao nhiêu người vì thế táng gia bại sản, nhưng chính mình gọi hắn các hạ huynh đài, rất là bất kính, chém đầu đều là có thể, hắn lại không tức giận, đến hiện tại hay dường như không có việc gì?

Tiêu Bố Y tuy rằng bị Dương Quảng đang ngồi trên cao chấn nhiếp, ánh mắt cũng không tự chủ được mà dừng lại trên một cái tứ phương thủy đài.

Ở giữa phòng có xây một cái tứ phương thủy đài, hai bên là bạch ngọc, cao đến hơn ba thước, dài tới mấy trượng, có nước liên tục chảy vào trong, bốn góc có châm bốn cái lư hương bốc ra nghi ngút khí nóng. Hôm nay tuy là ngày đông giá rét, sông còn đóng băng, nhưng trong này vẫn ấm áp như xuân.

Bốn góc của thủy đài có từng hàng binh sĩ đứng gác, tay cầm trường kích, uy phong lẫm lẫm. Tiêu Bố Y muốn làm không hiểu xây cái thủy đài bên trong Tứ Phương Quán này để làm gì. Chẳng lẽ là để gọi khách thập phương đến đây cùng tắm, sau đó đứng bên ngoài thưởng thức. Ý tưởng này quả nhiên là sáng tạo, mà Dương Quảng cũng đủ lớn mật, đủ dâm đãng.

Đột nhiên cảm giác thấy có người đang nhìn chăm chú vào mình, Tiêu Bố Y liếc mắt qua một bên, nhìn thấy một cặp đôi mắt ngoan độc. Hắn thoáng có chút kinh ngạc thầm nghĩ ta và tên tiểu tử Vũ Văn Hóa Cập này từ Mã Ấp đã kết thù hận mãi không thôi, cũng là một chuyện phiền toái. Thà đắc tội mười quân tử, chứ không thể đắc tội một tên tiểu nhân, nếu không thì không khác gì ruồi bọ hò reo bu vào. Mấy chuyện xấu này thật sự làm cho người ta chịu không nổi. Cha của Vũ Văn Hóa Cập là Vũ Văn Thuật, em gái của

Vũ Văn Thuật cũng là đường thúc của đương triều Lý Trụ Quốc. Mình giết nhi tử của Lý Trụ Quốc đã là may mắn, không biết tình thế hiện tại là như thế nào, muốn muốn thu thập Vũ Văn Hóa Cập cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Tiêu Bố Y tuy rằng oán thầm, nhưng vẫn bước theo Ngu Thế Nam đi đếndưới đài chỗ Dương Quảng, theo Ngu Thế Nam lễ phép đến bái kiến. Trên nhiều phương diện thì hắn cũng không có vấn đề gì, cứ bắt chước theo bộ dáng của người khác là được. Dương Quảng chỉ lạnh nhạt nói một câu: "Bình thân."

Ngu Thế Nam khom người rút lui, thối lui sang một bên, kính cẩn đứng khom người, Tiêu Bố Y nhắm mắt đi theo hắn, Ngu ThếNam muốn cười rồi nhưng không dám, cũng may là Dương Quảng cũng không nói gì thêm.

Tiêu Bố Y lúc này mới có rảnh mắt quan sát cảnh vật chung quanh. Lập tức phát hiện ra mấy gương mặt quen thuộc đang đứng trang nghiêm hai bên, đại đa số cũng chia thành hai nhóm ngồi xuống. Số người có thể ngồi, mỗi người mũ trên đều có hơn bảy tám hạt châu, thoạt nhìn địa vị cao hơn Vương Nhân Cung, Vũ Văn Hóa Cập vốn đang ngồi ở góc khuất ngoài xa rất nhiều. Địa vị của Lý Uyên rõ ràng là cao hơn Vũ Văn Hóa Cập. Lý Tĩnh cũng không có mặt, lý do chính là địa vị rất thấp, không đủ để xuất đầu lộ diện. Cũng không biết Lý Trụ Quốc và Vũ Văn Thuật có mặt hay không. Tiêu Bố Y cố gắng tỏ vẻ nghiêm nghị, không dám vượt qua giới hạn, chỉ sợ gặp phải họa sát thân.

Ngoài Vũ Văn Hóa Cập cùng Lý Uyên, những gương mặt quen thuộc còn có mấy lão giả tóc bạc trắng. Tiêu Bố Y nhận ra bọn họ là bởi trước đây hắn đã gặp qua mấy vị lão giả tóc bạc tại Tu Văn Điện mấy lần.

Trong đó một lão giả lông mày bạc trắng, tuổi già sức yếu, là một vị Nho Lâm Lang cao tuổi nhất, tên là Tào Hàn, chính là cố vấn Chưởng Minh Kinh tại Bí Thư Tỉnh, một người khác tuổi cũng không nhỏ, râu lưa thưa, chính là người đứng đầu Văn Lâm Lang, tên là Phùng Tiềm, là người chưởng quản công tác biên soạn văn sử tại Bí Thư Tỉnh.

Tham dự hai bên, một bên là đại thần trong triều, bên còn lại trông cũng rất lạ, toàn là tóc vàng mắt xanh, mày rậm mắt to, có khi lại không có mi mắt. Vừa thoáng nhìn đã có thể nhận ra đây không phải là người Trung Nguyên. Tiêu Bố Y có chút kinh ngạc.

Hắn không biết là hắn kinh ngạc ánh mắt người ngoài nhìn hắn có vẻ cổ quái. Phải biết là hắn không phải bác học sĩ thần gì cho cam, chỉ là một gã Giáo Thư Lang nhỏ nhoi. Chức hàm cũng chỉ là quan cửu phẩm tép riu, lại không có thực quyền, không ngờ cũng được lên điện triều cùng các trọng thần, đây quả là chuyện trước nay chưa từng có.

Tiêu Bố Y vẫn còn đang mải quan sát thì có một người thân hình cao lớn trông khá quái lạ đứng lên. Người này tóc vàng mắt xanh mũi cao khoằm, đĩnh đạc tiêu sái bước vào, hành lễ một cách cổ quái: "Xin chào Đại Tùy Thiên Tử".

Khẩu âm của hắn rất lạ, nói rất khó nghe, hơn nữa thì thái độ không hề cung kính. Tiêu Bố Y vốn cho là Dương Quảng sẽ giận tím mặt, cho người lôi hắn ra ngoài chém nhưng không ngờ Dương Quảng ngồi trên đài cao mỉm cười nói: "Xin chào Lôi Khắc Tát. Chuyện đánh cuộc của chúng ta hôm nay sẽ có kết quả".

Lôi Khắc Tát trên mặt tràn đầy sự kiêu căng: "Ta giành cho Đại Tùy Thiên Tử ba ngày để nghiên cứu, ta nghĩ các ngươi tự xưng là đại quốc, thông minh tuyệt đỉnh, ba ngày thời gian chắc chắn là đủ để các ngươi thương lượng có kết quả".

Dương Quảng sắc mặt trầm xuống, loé ra một tia tức giận. Một người đang ngồi ở hàng đầu tiên đột nhiên đứng dậy quát: "Lôi Khắc Tát lớn mật, Thánh Thượng thấy ngươi lặn lội đường xa mà đến, lại có ý định muốn thỉnh giáo quốc gia của chúng ta, cho nên mặc dù bận trăm việc vẫn sắp xếp thời giờ giải thích cho ngươi, ngươi không nên vô lễ như vậy, ngươi là sứ thần của Ba Tư, có phải là quý quốc không dạy ngươi hiểu về cấp bậc lễ nghĩa hay không?"

Tiêu Bố Y không biết người này là ai, chỉ biết là công phu vỗ mông ngựa của người này thực sự đã đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh.

Người này dáng người cực cao, lúc đứng dậy, không ngờ còn cao hơn Lôi Khắc Tát một chút. Tuổi tác thoạt nhìn còn già hơn Tào Hàn một chút, nhưng càng già càng dẻo dai, hai tròng mắt mở trừng trừng, uy phong

lẫm lẫm, làm cho người ta kính sợ. Lôi Khắc Tát bĩu môi: "Vậy vì sao không nói luôn với ta?"

"Vũ Văn ái khanh ngồi xuống nói chuyện" Vẻ giận giữ của Dương Quảng đã nhanh biến mất, nở nụ cười, ánh mắt nhìn phía Nho Lâm Lang Tào Hàn.

Tào Hàn ho khan một tiếng, run rẩy đứng dậy: "Chúng ta luôn lấy lễ mà đãi ngoại bang, bất kỳ ai đến, cũng đón tiếp không hề chậm trễ. Chỉ là Thiên Tử bận trăm công ngàn việc, không có thời gian để hồi đáp. Ngoại bang sứ thần đến thăm, lúc này mới đợi ba ngày, thầm nghĩ sẽ sắp xếp bố trí để giải thích cho các ngươi. Lôi Khắc Tát, Thiên Tử đại trí rộng lượng, sẽ không so đo mấy cái chuyện vặt này với ngươi, nhưng ngươi phận là bậc thần tử, cũng nên nói vài câu".

Câu này hắn nói ra là rất khéo léo uyển chuyển, quần thần nghe xong đều gật đầu, Vũ Văn Hóa Cập xa xa nghe xong, liền quát to: "Nho Lâm Lang nói rất phải, chúng ta đường đường là đại quốc, Thiên Tử đại lượng, sẽ không chấp mấy tên ngoại bang vô tri này".

Dương Quảng mỉm cười, khẽ vuốt chòm râu dài, hiển nhiên là rất hài lòng.

Khi Tiêu Bố Y nghe thấy bốn chữ Vũ Văn ái khanh, liền nghĩ ngay rằng lão nhân cao lớn này chính là Vũ Văn Thuật, không khỏi liếc mắt qua một cái, đồng thời cũng chứng kiến được cặp mắt của đối phương cũng đang nhìn chằm chằm dò xét hắn. Không quay mặt đi, Tiêu Bố Y mỉm cười nhìn hắn rồi sau đó mới cúi đầu xuống, thầm nghĩ trong lòng công phu vỗ mông ngựa của tên Vũ Văn Hóa Cập này còn kém xa cha hắn. Chỉ không ngờ là Vũ Văn Thuật lại uy mãnh như vậy, xem ra là hắn chiến công hiển hách chứ không hề nông cạn như Vũ Văn Hóa Cập.

"Người Đại Tùy các ngươi thật giỏi kiếm cớ chống chế" Tào Hàn giải thích rất hợp tình hợp lý, Lôi Khắc Tát tuy bất mãn, nhưng cũng không thể đánh mất uy phong quốc gia của hắn: "Thiên Tử của Đại Tùy giống hệt một khúc gỗ, nhìn từ bên ngoài cũng không thấy có đặc thù gì, làm sao biết được đoạn nào là đầu, đoạn nào là đuôi, bây giờ người có thể cho ta biết đáp án được chưa?"

"Dương Quảng vẫn chưa thể đưa ra đáp án!" Tiêu Bố Y thiếu chút nữa thì phun hết cơm ra, nhưng vẫn cúi đầu không dám phát ra tiếng động, hắn vừa chợt hiểu ra toàn bộ sự việc.

Thì ra Dương Quảng sĩ diện, lấy lý do mình là đại quốc, nhiệt tình chào đón quân vương sứ giả các nước tiến đến thăm viếng, khi xưa mở thông con đường tơ lụa, sứ thần của hai mươi bảy nước Tây Vực quốc đều đến thăm viếng đồng loạt, hôm nay tuy là khói lửa nổi lên tứ phương, Dương Quảng cũng không hề bớt sĩ diện chút nào. Thì ra gã quái nhân kia chính là sứ giả ngoại bang, còn Dương Quảng thì đang tổ chức đón tiếp bọn họ ngay tại đây. Tuy nhiên, vấn đề ở chỗ nếu đã dương uy ta đây là đại quốc thì một nước lớn phải đồng đều về mọi mặt, đằng này Lôi Khắc Tát hỏi bất kỳ vấn đề gì, Dương Quảng cũng không thể giải đáp được, phải chậm lại ba ngày. Có thể hiểu là tất các đại thần cũng không có cách gì, Dương Quảng lúc này mới tự thân đến Quan Văn Điện để kiếm đáp án. Tuy nhiên, mặc dù Quan Văn Điện có rất nhiều bộ sách, bách gia chư tử, thiên văn địa lý cái gì có, nhưng loại vấn đề lạ lẫm này thì vẫn không có ai đề cập đến. Dương Quảng phát sầu không phải vì quốc gia đại sự, mà là bởi gã sứ giả Ba Tư đang khiến hắn bị mất mặt. Hắn vô tình hỏi Tiêu Bố Y mà có được đáp án, cho nên lúc này mới mừng như điên, bắt đầu giải quyết vấn đề gã sứ giả ngoại bang này.

Nhưng một khi hắn đã đã không còn vấn đề gì thì sao vẫn triệu tập mình tới đây? Nhìn thoáng qua sứ giả ngoại bang đối diện đầu ướt đầm mồ hôi, Tiêu Bố Y thầm thở ra. Con bà cái con gấu này, hoá ra là bất kỳ tên Nho Lâm Lang, Văn Lâm Lang nào tới đây cũng chỉ là để giải đáp cho người ta. Chỉ có vấn đề của Lôi Khắc Tát này, còn vấn đề của những kẻ khác thì vẫn chưa hỏi, Dương Quảng đương nhiên là vẫn không nắm chắc cho nên mới triệu tập Bí Thư Lang và Giáo Thư Lang Tiêu Bố Y đến đây. Vốn tiếp thu ý kiến quần chúng, người đông lực lượng mạnh, nhưng Dương Quảng tự xưng là đại quốc giải đáp, thu hút được bao nhiêu người tới đây, Tiêu Bố Y vốn chỉ là một gã Giáo Thư Lang nho nhỏ, sự có mặt của hắn ở đây chính là bởi hắn có thể giải đáp vấn đề của gã sứ giả Ba Tư.

Hắn khổ tâm cả hai tháng mà vẫn không thể gặp mặt Dương Quảng được một lần, không ngờ chỉ vô tình giải đáp được vấn đề của Lôi Tát Khắc là có thể gặp mặt Dương Quảng. Thô bạo hay không thì cũng khó nói nhưng tính cách của Dương Quảng có thể nói là rất tùy hứng.

Tiêu Bố Y vừa thoáng nghĩ đến tiền nhân hậu quả, liền hiểu được tầm quan trọng của việc an phận thủ

thường. Dương Quảng muốn chơi trội thì cứ để cho hắn chơi trội đi. có vết xe đổ của Tiết Đạo Hành, Trụ Vương, nếu lúc này mà không để cho Dương Quảng chơi trội, hoặc là nói ra đáp án này là chính mình nghĩ ra. Vậy cứ chờ Dương Quảng hỏi ngươi một câu hồng nhật bạch vân đi. Tiêu Bố Y trầm mặc không nói, chỉ hy vọng là khúc đại thụ bình thường này có thể chống đỡđược hồng nhật bạch vân, là hắn cũng đã cảm thấy mãn nguyện.

Tào Hàn nhìn phía Thánh Thượng, thấy Dương Quảng gật đầu, liền rung đùi đắc ý nói: "Thật ra, vấn đề này cũng không khó giải, người đâu".

Hắn vừa dứt lời thì đã có ngay một tên tên binh sĩ vác một khúc gỗ đã được bào qua. Tên binh sĩ nhìn ý của Tào Hàn, liền quăng vào trong bể nước, bọt nước văng khắp nơi, ngọn lửa chiếu xuống, càng khiến cho cảnh tượng thêm huyễn lệ đa sắc màu.

Mọi người tỏ vẻ khó hiểu, đều dõi ánh mắt nhìn vọng vào thủy thai, nhìn thấy khúc gỗ nổi lên mặt nước, khuôn mặt hết sức mông lung, quay đầu nhìn về phía Tào Hàn.

Tào Hàn mỉm cười nói: "Thiên Tử thông minh tuyệt luân, học vấn uyên thâm bao trùm thiên hạ, đã sớm nghĩ ra phương pháp giải quyết vấn đề nhỏ này. Trên đời vạn vật bất kỳ cái gì cũng là thanh khí bay lên, trọc khí chìm xuống, thanh khí nhẹ, trọc khí nặng. Cây đại thụ này cũng vậy, gốc nặng hơn, ngọn nhẹ hơn, ném khúc gỗ quẳng vào trong nước, cứ nhìn thấy phần nào hơi chìm vào trong nước thì đó chính là gốc!"

Hắn giải thích xong, tất cả mọi người đều không nhịn được, bất giác cùng đứng hết lên, tập trung xung quanh hồ nước. Quả nhiên là một đầu của khúc gỗ chìm vào trong nước, đều là rất là thán phục. Vũ Văn Hóa Cập cất cao giọng: "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế. Lôi Tát Khắc, phen này ngươi tâm phục khẩu phục chưa, ngươi còn vấn đề gì muốn hỏi không?"

Tiêu Bố Y trong lòng thở dài, lúc này mới hiểu được là thủy đài được dựng lên không phải là để tắm, mà là vì để kiểm định sự nặng nhẹ của khúc cây đại thụ kia. Chỉ có điều là chi phí để xây cái thủy đài này cũng đủ để mấy trăm con người sống trong vài năm. Dương Quảng này quả nhiên cũng không phải là loại phô trương lãng phí bình thường.

Lôi Tát Khắc có chút kinh ngạc, không ngờ là Dương Quảng có thể giải quyết được vấn đề này, con ngươi đảo qua đảo lại, lắc mạnh cái đầu: "Bất kỳ vạn vật trên đời đều là thanh khí bay lên, trọc khí chìm xuống, ta không hiểu, không biết phương pháp này có đúng hay không!"

Dương Quảng vốn đang hết sức đắc ý, nghe Lôi Tát Khắc nói vậy, liền kinh ngạc nhìn phía Tào Hàn. Tào Hàn sắc mặt giận dữ: "Lôi Tát Khắc, thế gian vạn vật đều là như thế, ngươi không biết đến đạo lý bác đại tinh thâm này thì thôi, làm sao dám nghi ngờ biện pháp của Thánh Thượng".

Lôi Tát Khắc trên mặt tràn đầy vẻ vô lại: "Ta không hiểu, ngươi tùy ý nói mấy câu, ngươi thử hỏi số đặc phái viên ngoại bang ở đây xem có ai hiểu hay không?"

Sứ thần ngoại bang có người im lặng, có kẻ nghi hoặc, đương nhiên không phải tất cả mọi người đều biết đạo lý này, Tào Hàn trán đổ mồ hôi, hắn là cố vấn trưởng của Minh Kinh, học thức uyên bác, nhưng đối với gã vô lại cố tình giả bộ nghi ngờ này thì cũng không có biện pháp gì. Tất cả mọi người là nhíu mày, luôn luôn cho rằng ta đây đại quốc rộng lớn, học vấn bác đại tinh thâm, nhưng loại đạo lý này đối với tên ngoại bang man di Lôi Tát Khắc này mà nói thì cũng chẳng khác nào đàn gảy tai trâu.

Dương Quảng nhíu mày, nhẹ giọng nói: "Giáo Thư Lang bước ra khỏi hàng".

Tiêu Bố Y nhìn quanh, thấy tất cả mọi người đều nhìn về phía mình. Ở đây cũng chỉ có một mình hắn là Giáo Thư Lang, liền chậm rãi đi ra: "Thánh Thượng gọi thần?"

Mọi người muốn cười nhưng không dám, Dương Quảng vốn tức giận, nhìn thấy dáng vẻ ngây ngô của hắn cũng phải phì cười: "Trong này chẳng lẻ còn có Giáo Thư Lang khác sao?"

Mọi người đều kinh ngạc thu liễm nụ cười, Tiêu Bố Y không hiểu lễ tiết, tỉnh tỉnh mê mê, lại không có lễ tiết ngay trước mặt tên ngoại bang sứ thần kia, vốn tưởng rằng long nhan sẽ nổi cơn thịnh nộ, ai dè Thánh Thượng lại còn khách khí đối với hắn.

Tiêu Bố Y bắt chước Tào Hàn thi lễ, trầm giọng nói: "Thần là kẻ thô lỗ, không hiểu lễ tiết, mong Thánh Thượng thứ tội".

Dương Quảng thản nhiên nói: "Nếu đã vậy thì trẫm chuẩn ngươi lập công chuộc tội, nếu ngươi có thể giải thích rõ ràng cho Lôi Tát Khắc kia hiểu về đạo lý trong phương pháp của chúng ta thì trẫm xá tội cho ngươi".

Dương Quảng tự cho là phương pháp đó là chính hắn nghĩ ra mà da mặt không hề đỏ lên chút nào. Hắn cũng không hề nói là nếu Tiêu Bố Y không giải thích được rõ ràng thì sẽ trừng phạt như thế nào, nhưng tất cả mọi người đều đổ mồ hôi lạnh cho tên Giáo Thư Lang nhỏ nhoi này. Tào Hàn lắc đầu thầm nhủ, chỉ sợ nếu gã Giáo Thư Lang này giải thích không rõ ràng, thì sẽ bị Dương Quảng đương trường lôi ra xử trảm ngay bên ngoài Tứ Phương Quán để thị uy với sứ giả ngoại bang.

Tiêu Bố Y cũng không vội vàng, cất tiếng tuân chỉ rồi sau xoay người lại: "Lôi Tát Khắc, ta chỉ là kẻ thô lỗ, không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, có xưng là Giáo Thư Lang thì cũng rất hổ thẹn, thật không dám so sánh với Thánh Thượng, cũng không có học vấn tinh thâm như Tào tiên sinh. Tuy nhiên, ta xem ngươi cũng là một kẻ thô lỗ, vậy thì chúng ta hãy đánh cuộc".

"Đánh cuộc gì?" Lôi Tát Khắc sửng sốt.

"Ta tin tưởng rằng phương pháp vừa rồi của Thánh Thượng tuyệt đối là không hề sai" Tiêu Bố Y mỉm cười nói: "Ngươi lại không tin?"

Lôi Tát Khắc gật đầu, "Ta đương nhiên không tin, các ngươi phải giải thích cho ta, cái gì thanh khí bay lên, ta nghe không hiểu".

Tiêu Bố Y cũng không giận giữ, chỉ là cười, "Kiến thức của ngươi hạn hẹp, không hiểu được học vấn bác đại tinh thâm của đại quốc chúng ta thì ta cũng không trách ngươi. Một khi ý kiến của chúng ta đã bất đồng thì cũng phải có một phương pháp để giải quyết bất đồng nay. Lôi Tát Khắc, ngươi có thể tìm bất kỳ một cây đại thụ nào tại Đông Đô, sau đó bào hai đầu cho nó giống nhau, đánh dấu để những người làm chứng ghi nhớ đoạn nào là gốc, đoạn nào là ngọn. Sau đó dựa theo phương pháp của Thánh Thượng, lại ném khúc gỗ đó vào trong nước, nếu gốc chìm xuống là ngươi thua, ngươi chỉ cần quỳ xuống thi lễ với Thánh Thượng ta, hô một câu Thánh Thượng anh minh, vạn tuế, vạn vạn tuế là được".

Tất cả mọi người đều thầm hối hận, thầm nghĩ là biện pháp của Tiêu Bố Y này tuy rằng đơn giản nhưng lại trực tiếp chứng minh được, thế mà mình không hiểu vì sao không nghĩ ra.

Lôi Tát Khắc sắc mặt khẽ biến, "Nếu ngươi thua thì sao?"

"Ta là dám khẳng định là Thánh Thượng thánh minh, dám đánh cuộc là phương pháp của Thánh Thượng tuyệt đối sẽ không sai" Tiêu Bố Y thản nhiên nói: "Nếu ta thua, sẽ nguyện giao ra cái đầu của mình, vậy ngươi có dám đánh cuộc với ta một lần hay không?"

Tiêu Bố Y nói một cách bình thản nhưng quần thần lại hết sức động dung, đám sứ giả ngoại bang sau khi hiểu được ý tứ của Tiêu Bố Y thì đều ồ hết cả lên, tràn đầy vẻ khó tin mà nhìn Tiêu Bố Y. Vũ Văn Thuật cũng sắc mặt đại biến nhìn liếc sang, lần đầu tiên chính thức quan sát Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y có lẽ chỉ là một gã Giáo Thư Lang, có lẽ chỉ là một gã thô lỗ, lại không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, nhưng nhìn hắn đứng thẳng tại đây, khẩu khí tràn ngập sự tự tin cùng gan dạ, đã khiến nhân tâm trong Tứ Phương Quán chấn kinh không thôi.

Lôi Tát Khắc nhìn thanh niên trước mắt này, sắc mặt hơi biến, chớp chớp ánh mắt, rốt cuộc bắt đầu lộ vẻ khâm phục!

118. Chương 118: Dương Uy Tứ Phương

Bên trong mặc dù đông đảo, Tiêu Bố Y đứng tại nơi này, lấy tính mệnh ra đánh cược, thoạt nhìn so với Dương Quảng còn trang nghiêm hơn, chỉ là dưới ánh mắt mọi người Tiêu Bố Y vẫn bảo trì nụ cười, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh. Kẻ khác còn cho rằng hắn là một Giáo Thư Lang nho nhỏ, đối với Thánh Thượng vừa trung thành vừa tận tâm, hoặc có thể nói là trung thành đến chết, Dương Quảng phóng ra cái rắm hắn cũng đều cho rằng là hương thơm, không biết rằng trong lòng hắn sớm đã biết kết quả, biết rõ bản thân tuyệt đối sẽ không thua mà thôi.

"Lôi Tát Khắc, ngươi nếu như đồng ý đánh cuộc, ta sẽ tấu thỉnh Thánh Thượng ân chuẩn" Tiêu Bố Y nhìn thấy Lôi Tát Khắc do dự đứng lên, biết Lôi Tát Khắc giả vờ hồ đồ, hắn nếu ra đề thi, hiển nhiên đã biết kết quả, bây giờ nhìn hắn vẫn nhẫn nhịn không kích động, Lôi Tát Khắc chắc chắn phải thua, hắn nếu như không chịu được bị khích tướng mà đánh cuộc, trái lại cũng bất quá chỉ là một tên mãng phu, hắn nếu buông tha, không cần nói cũng biết người này rất là thông minh.

Lôi Tát Khắc nghe Tiêu Bố Y thúc giục, cười ha hả nói: "Giáo Thư Lang đã khẳng định như vậy, chắc hẳn là các ngươi nói đúng, đã như thế, trận đánh cuộc này không cần cũng được".

Trận đánh cuộc này nhìn như là không có gì tổn thất, nhưng lại buông tha không đánh cuộc, thật sự là ngoài dự liệu của mọi người. Vũ Văn Hóa Cập thầm mắng hắn ngu xuẩn, chỉ muốn thay hắn đánh cuộc, cùng với Tiêu Bố Y trước mặt này, nhưng Thánh Thượng ghét nhất chính là trước mặt ngoại bang mà lại lộ ra đấu tranh nội bộ, hắn là người có tâm tư, cho nên cũng không dám lỗ mãng.

Tiêu Bố Y nghe hắn nói không cần, trên mặt không có gì vui mừng hay sợ hãi, cũng không ép buộc, xoay người đi lại vài bước, hướng Dương Quảng thi lễ nói: "Thánh Thượng thánh minh, Giáo Thư Lang đã giải thích phương pháp cho Thánh Thượng rõ ràng, Lôi Tát Khắc của Ba Tư sẽ theo phương pháp của Thánh Thượng mà làm".

Chúng đại thần đều trợn mắt há mồm. Trong mắt tất cả đều rất kinh ngạc, hiển nhiên thật không ngờ Tiêu Bố Y lấy loại phương pháp thô thiển như vậy để giải thích. Nhà nho Tào Hàn học rộng tài cao, dùng lý luận nói rõ ràng như vậy, người Ba Tư như thế nào lại đều không tin, Tiêu Bố Y này lại dùng cách thô thiển như vậy, hắn trái lại rất tin tưởng phương pháp của Tiêu Bố Y. Như thế này xem ra, đàn gảy tai trâu thì lão ngưu phải muốn cho gảy mới được.

Dương Quảng ngồi trên cao, trên khuôn mặt hiếm thấy lộ ra vẻ tươi cười nói: "Giáo Thư Lang giải thích cũng không tồi, tạm thời lùi về một bên đi".

Tiêu Bố Y lui ra, Tào Hàn tiến lên nói: "Lôi Tát Khắc, ngươi nếu đã hiểu hết rồi, thì hãy đi xuống nghỉ ngơi đi. Lát nữa sẽ cho người khác trở lại cầu giải đáp nghi hoặc thứ ba?"

Lôi Tát Khắc cũng không lùi về phía sau, đứng sững ngay tại chỗ nói: "Đại Tùy của Thiên tử, đa tạ người đã giải đáp lo lắng cho chúng ta. Vua của nước chúng ta đều cho rằng vùng Trung Nguyên luôn cường thịnh, thế nhưng đường xá xa xôi, không thể tự mình đến đây, nên đặc biệt ra lệnh cho Lôi Tát Khắc mang đến vương miện đội đầu của nước ta đến, dâng tặng cho Thiên tử của Đại Tùy, để biểu thị kính ý".

Dương Quảng chậm rãi gật đầu, cũng không nói nhiều, nhưng thần sắc trên mặt cũng có ít nhiều đắc ý.

Lôi Tát Khắc vỗ tay hai cái. Một hạ nhân cũng tóc vàng mắt xanh mũi cao đem dâng lên trên một cái hộp. Lôi Tát Khắc mở cái hộp ra, trong hộp liền phát ra kim quang lóng lánh. Chúng thần đã nhìn quen ăn mặc đẹp, trái lại không cảm thấy gì, rất nhiều ngoại bang sứ giả phát ra tiếng kinh hô thán phục. Đợi Lôi Tát Khắc lấy vương miện ra, hai tay dâng lên, chúng thần mới nhìn rõ vương miện chế tạo cực kỳ tinh xảo. Thể hiện tâm trí của công tượng rất kỳ công, đều gật đầu tán thưởng, cho rằng Lôi Tát Khắc này tuy rằng vô lễ, nhưng chỉ bằng vương miện này, đã có thể biểu hiện thành thật cùng thành ý đền bù.

Quần thần cùng Tiêu Bố Y không bất đồng, đều biết tích cách của Dương Quảng. Thánh Thượng từ trước đến nay đối với kẻ phản nghịch đều không lưu tình, thế nhưng đối với những sứ giả ngoại bang này đều luôn dùng thái độ khoan dung cùng với cao cao tại thượng, chỉ là vì thích khoe khoang mặt mũi đại quốc ta. Nói cái gì mà vương miện làm bằng vàng ròng, trong mắt Thánh Thượng có khi cũng chẳng xem ra gì, ý nghĩa của vương miện mới là điều khiến cho Dương Quảng chú ý nhất.

Một Nội Thị Lang đi ra phía trước, đưa tay tiếp lấy. Lôi Tát Khắc lại khoát tay nói: "Thiên Tử Đại Tùy, vương miện này là thành tâm của quốc vương nước chúng ta muốn dâng lên cho người, nhưng bây giờ chúng ta lại có một vấn đề khó khăn rất nghiêm trọng".

Tất cả mọi người đều sửng sốt, lúc này mới hiểu Lôi Tát Khắc không có ý tốt gì, muốn có được vương miện này cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

Dương Quảng nhíu mày nói: "Các ngươi có vấn đề gì khó khăn, không ngại thì nói ra nghe một chút?"

Khóe miệng Lôi Tát Khắc nở một nụ cười quỷ dị, liếc mắt nhìn Tiêu Bố Y một cái, mang theo khiêu khích và hàm ý nói: "Quân vương của nước ta ra lệnh cho công tượng làm ra cái đỉnh vương miện này dâng tặng cho Thiên tử Đại Tùy, thành tâm thành ý hy vọng thương nhân Ba Tư có thể cùng Đại Tùy giao hảo như trước".

Dương Quảng chậm rãi gật đầu, nói: "Ta cũng hy vọng như thế".

"Nhưng quân vương nước ta không có uy nghiêm như Thiên Tử Đại Tùy, công tượng mặc dù khéo tay, nhưng cũng rất tham của, quân vương nước ta ra lệnh cho công tượng sau khi làm xong vương miện này, chỉ sợ công tượng ăn bớt, thay một chút gì khác vào, nếu quả như vậy, đúng thật là bất kính lớn đối với Thiên tử Đại Tùy".

Dương Quảng vuốt cằm không nói gì, lại hướng ánh mắt tới Tào Hàn mà ra hiệu.

Tào Hàn hiểu ý, tiến lên nói: "Lôi Tát Khắc, lễ vật quan trọng là thành ý, Thánh Thượng khoan dung đại lượng, như thế nào lại cùng các ngươi so đo chuyện này. Bất luận vương miện này là thật hay giả, Thánh Thượng đều biết lòng thành của các ngươi, các ngươi cũng không nên tự trách mình".

Vũ Văn Thuật cũng đứng lên, lớn tiếng nói: "Không sai, Lôi Tát Khắc, ngươi cũng mệt nhọc rồi, hãy đi nghỉ ngơi đi. Chuyện này thật giả đối với chúng ta mà nói, cũng không phải là vấn đề gì".

Hai người nhìn có vẻ khách khí, nhưng đều đoán được dụng ý của Lôi Tát Khắc, chỉ là muốn nhận biết cái vương miện này có phải là vàng ròng tinh khiết hay không cũng không phải là chuyện dễ dàng, không đợi Lôi Tát Khắc xin Thánh Thượng chỉ giáo, thì đem chủ ý của hắn bóp chết từ bây giờ.

Lôi Tát khắc hao tâm tổn trí đến đây, như thế nào lại chịu lui bước, lắc đầu cười quỷ dị rồi nói: "Thiên tử Đại Tùy mặc dù không để ý vương miện thật giả, nhưng Ba Tư chúng ta cũng là một nước lớn, cũng rất coi trọng mặt mũi, như thế nào lại có thể đem thứ thấp kém đi để làm lễ vật? Ta bây giờ muốn mời Thiên tử đại Tùy tìm biện pháp chứng minh vương miện này có phải là vàng tinh khiết hay không, nếu như là vương miện không tinh khiết, chúng ta cũng không dám đem dâng cho Thiên tử Đại Tùy, sau khi trở về, sẽ trừng trị bọn công tượng kia thật nặng mới được. Quân vương của Ba Tư chúng ta lúc ấy cũng sẽ không ý kiến gì, chỉ hy vọng Thiên Tử Đại Tùy có thể có một phương pháp ổn thỏa".

Hắn vừa nói xong, quần thần hai mặt nhìn nhau, đều biết nói tiếp cũng không ích gì, cảm thấy chuyện này so với mảnh gỗ đủ tuổi hay chưa lại càng khó phán đoán hơn.

Đương nhiên bất cứ vấn đề gì khi nói ra phương pháp giải quyết đều vô cùng đơn giản, nhưng nếu như không có Tiêu Bố Y, bọn họ chỉ cảm thấy hai vấn đề đều kỳ quái hiếm gặp, không có cách nào giải đáp.

"Cái này, hẳn là không khó giải quyết" Dương Quảng trầm ngâm một chút nói: "Tuyên gọi tượng sư Liêu Hiên đến đây".

Tiêu Bố Y cảm thấy buồn cười. Thầm nghĩ tên tiểu tử này đem vấn đề này ra hỏi, vậy thật đúng là múa búa trước cửa Lỗ Ban, cùng ta đùa giỡn một chút về phương diện khoa học kỹ thuật này, cho dù ta không tinh thông, bất quá ngươi cũng chỉ là nửa chai dấm chua mà thôi.

Lúc trước. Sau khi nghe Lôi Tát Khắc hỏi. Hắn đã biết đáp án, gọi người đến giải đáp, hắn cũng không chủ động ra tay, chỉ sợ đoạt danh tiếng của người khác, khiến cho người khác ghi hận.

Tượng sư Liêu Hiên sau khi tiến vào, thoạt nhìn chỉnh tề, trung hậu trầm tĩnh, sau khi nghe Dương Quảng hỏi. Ánh mắt lộ vẻ khó khăn nói: "Thánh thương, phương pháp phân biệt đương nhiên có, nhưng chỉ sợ đối với vương miện sẽ có chút hư tổn!"

Vũ Văn Thuật gấp giọng hỏi: "Phương pháp cụ thể là như thế nào? Không bằng cứ nói ra xem".

Tượng sư Liêu Hiên nói: "Cho vàng vào lửa, nếu sinh ra khí năm màu thì có nghĩa là bên trong có đồng, ngoài ra nếu có thành phần hỗn tạp khác thì lại cho ngọn lửa khác. Nếu như Thánh Thượng muốn phân biệt độ tinh khiết, có thể dùng lửa đốt, nhưng chỉ sợ...."

Hắn muốn nói tiếp lại thôi, đương nhiên đối với phương pháp làm hư tổn vương miện như vậy. Dương Quảng nhăn mày, thầm nghĩ nếu dùng phương pháp này, ta tìm ngươi còn tác dụng gì?

Lôi Tát Khắc cười ha hả nói: "Thiên tử Đại Tùy, thật không dám giấu diếm, chúng ta muốn nhận biết vương miện thật giả, cũng chỉ có thể dùng đến phương pháp này, nhưng nếu như làm tổn hại đến vương miện, như vậy sẽ không đẹp. Ta nghe nói Đại Tùy có lắm người tài. Chỉ mong Thiên tử Đại Tùy có thể cho chúng ta một phương pháp vẹn cả đôi đường".

Dương Quảng cũng không tức giận, phất tay cho Liêu Hiên lui ra, nhíu đôi lông mày, cũng không lùi lại ba ngày để tìm hiểu tư liệu. Liếc mắt một cái nhìn khắp quần thần, nhìn thấy mọi người đều có vẻ thúc thủ vô sách, có chút để ý, Vũ Văn Hóa Cập càng muốn đem đầu hạ thấp đến đũng quần, chỉ sợ Thánh Thượng chất vấn. Dương Quảng liếc Tiêu Bố Y một cái. Thấy hắn sắc mặt vẫn tự nhiên, cũng không biết nghĩ ngợi cái gì, trong lòng tức giận, thầm nghĩ tất cả mọi người đều vắt óc mày suy nghĩ vì mặt mũi quốc gia. Ngươi hết lần này đến lần khác đều như không có việc gì, liền nói: "Giáo Thư Lang bước ra khỏi hàng".

Tiêu Bố Y lần này không có nhìn ngó lung tung, trực tiếp bước ra khỏi hành nói: "Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế".

Dương Quảng vừa bực mình vừa buồn cười, nói: "Giáo Thư Lang, ngươi hay giải thích cho Lôi Tát Khắc đi, làm thế nào để phân biệt vương miện này thật giả thế nào".

Khẩu khí hắn không thể nghi ngờ, Tiêu Bố Y lời lẽ cứng rắn, chỉ mong hắn có thể dùng phương pháp cũ, có thể sử dụng đầu mình đánh cuộc, hù dọa khiến cho Lôi Tát Khắc này có thể lùi bước là tốt rồi. Tiêu Bố Y cười nói: "Thần tuân chỉ".

Hắn nghiêng người đi tới trước, mặt hướng Lôi Tát Khắc nói: "Lôi Tát Khắc, ta là một người thô lỗ".

Lôi Tát khắc chỉ sợ hắn lại đem đầu ra đánh cuộc, đấu không lại sẽ liều mạng, chỉ gật đầu nói: "Ta biết, ta biết. Chỉ là ý kiến của chúng ta không giống nhau, Thiên tử Đại Tùy của các người cũng không có phương pháp nào, cho nên ngài cũng không nên lại dùng tính mệnh để đánh cuộc phương pháp mà mình tin tưởng".

Hắn lần trước buông tha không cùng Tiêu Bố Y đánh cuộc, là bởi vì phương pháp của Tiêu Bố Y cực kỳ chính xác, không muốn bản thân chuốc lấy nhục nhã, nên hắn nói không biết, thật ra so với nhiều người ở đây còn muốn rõ ràng hơn. Lần này dùng vương miện để chất vấn, thật ra là âm mưu đã lâu, nhưng không nghĩ đến Tiêu Bố Y cũng là một đại hành gia, loại vấn đề này đối với người không hiểu khoa học thì quả thực rất khó, nhưng đối với người xuyên việt từ ngàn năm trước như Tiêu Bố Y, thật sự chỉ như con nít mà đi đố người lớn. Cổ nhân làm thực hành nhiều, có thể nói là dù làm ra rất nhiều, nhưng cũng không biết tại sao lại như vậy, Lôi Tát Khắc của Ba Tư về mặt này, lại càng giống như vậy.

"Ta đương nhiên không dùng tính mệnh đánh cuộc" Tiêu Bố Y cười nói: "Thật ra vừa rồi ngươi đã nói sai một điểm".

"Ta nói sai cái gì?" Lôi Tát Khắc kỳ quái hỏi.

Tiêu Bố Y chắp tay hướng Dương Quảng nói: "Thánh Thượng không phải là không nghĩ ra phương pháp, mà là muốn cho những thần tử chúng ta có cơ hội lập công. Đối với chuyện phân biệt vương miện thật giả này, đối với Thánh Thượng quả là chuyện vô cùng dễ dàng".

Chúng đại thần đều buồn cười, thầm nghĩ chẳng lẽ muốn đem vấn đề này giao cho Thánh Thượng, như vậy chỉ sợ là tội chém đầu. Dương Quảng cũng rất bất an, chỉ sợ Tiêu Bố Y thực sự không biết sống chết, sát cá hồi mã thương, làm hắn mất hết mặt mũi, như vậy mọi chuyện quả thực cực kỳ gay go.

Lôi Tát Khắc lắc đầu nói: "Giáo Thư Lang, ta chỉ sợ..."

Tiêu Bố Y không đợi hắn chất vấn, đã cười nói: "Ngươi không cần lo, nhận ra vương miện thật giả đối với Đại Tùy chúng ta mà nói, quả thực chỉ là chuyện đơn giản, ta chỉ muốn cùng ngươi đánh cuộc, ta nếu như

nhận ra thật giả, ngươi chỉ cần chịu thua, hướng Thánh Thượng quỳ xuống, nói một tiếng Thánh Thượng thánh minh, vạn tuế vạn vạn tuế là được rồi".

Lôi Tát Khắc suýt chút nữa hôn mê bất tỉnh, thật không ngờ Tiêu Bố Y lại trở lại chuyện lúc nãy, cười khổ nói: "Ngươi nếu thua, có phải là lại dùng đầu của mình để đền bù?"

Tiêu Bố Y lại cười nói: "Ngươi thật thông minh, ta quả thực là có ý này".

Khắp nơi lại một trận xôn xao, đều cảm thấy khó tin, Vũ Văn Hóa Cập hưng phấn đến mức thân thể có chút phát run, chỉ sợ Lôi Tát Khắc lại không chịu đánh cuộc. Không ai biết Tiêu Bố Y dùng phương pháp này, nếu không phải là mười phần nắm chắc, sao dám đánh cuộc như vậy?

Lôi Tát Khắc ánh mắt chăm chú nhìn Tiêu Bố Y nói: "Giáo Thư Lang, đầu của ngươi hình như không đáng giá lắm?"

Tiêu Bố Y vẫn cười tươi như cũ nói: "Lôi Tát Khắc, ta nghĩ ngươi lại vừa nói sai rồi, đầu của ta không phải là đáng giá, chỉ là ta tự tin mà thôi".

Lôi Tát Khắc lắc đầu nói: "Giáo Thư Lang. Lần trước ta chỉ là thương tiếc tính mạng của ngươi, lần này ta chỉ sợ…."

"Ngươi không cần sợ" Tiêu Bố Y lại cười nói: "Ngươi chỉ cần nói có đánh cuộc hay không thôi, ngươi nếu không đánh cuộc, Thánh Thượng anh minh, chỉ là không muốn so đo vương miện thật giả để khỏi mang tiếng mà thôi, bởi vì trên đời này làm gì có người dùng phương pháp tặng lễ vật như vậy? Nhưng nếu ngươi đánh cuộc, tự nhiên có thể coi như tiến hành đánh cuộc, cùng với lễ vật không hề liên quan".

Dương Nghiêm cau mày suy nghĩ. Cảm thấy Tiêu Bố Y tuy nhìn có vẻ thô thiển, nhưng lại luôn suy nghĩ vì mình, quả thật là một đại trung thần!

Lôi Tát khắc hít sâu một hơi, nói: "Tốt lắm, ngươi đừng hối hận, ta và ngươi đánh cuộc".

Lời hắn vừa dứt, khắp nơi lại rơi vào trầm lặng, tất cả ánh mắt đều nhìn về phía Tiêu Bố Y, vô cùng phức tạp. Có ánh mắt khó hiểu, có hâm mộ, có bội phục, đương nhiên cũng có hoài nghi cùng ánh mắt thù hận!

Tiêu Bố Y cũng không vội vàng hay chậm trễ, xoay người lại hướng Dương Quảng nói: "Thánh Thượng, xin cho người lấy một khối vàng có cùng trọng lượng cái vương miện này lại đây".

Dương Quảng gật đầu, giây lát sau một khối vàng cùng trọng lượng bằng nắm tay được đem ra, Tiêu Bố Y nhìn xuống vương miện nói: "Còn cần hai cái chậu đầy nước. Và thêm hai cái chén đựng nước nữa".

Lời hắn nói lúc này giống như thánh chỉ vậy, Nội Thị Lang không cần phân phó, như thế mà làm theo. Nhìn thấy Tiêu Bố Y cầm hai cái chén, Lôi Tát Khắc tức thì sắc mắt khẽ biến.

Tiêu Bố Y cũng không chậm trễ cầm vương miện thả vào bên trong một chậu nước, lại đem vàng tinh khiết bỏ vào trong cái chậu khác, trong bồn vốn đầy nước, vàng tinh khiết cùng vương miệng thả vào, tự nhiên là tràn ra ít nhiều nước, lại cười nói: "Thánh Thượng, vương miện này cũng không phải là vàng tinh khiết".

Hắn làm xong hết thảy, trừ Lôi Tát Khắc khuôn mặt thất sắc. Lo lắng chau mày đau khổ ra, còn lại mọi người đều không hiểu.

Dương Quảng ánh mắt hướng đến Tào Hàn, Tào Hàn như thế nào lại không rõ suy nghĩ của Thánh Thượng. Tiêu Bố Y nếu nói Thánh Thượng biết hết thảy, như vậy nếu hắn nói ra nghi hoặc, như vậy không phải lộ ra sao, nói: "Giáo Thư Lang, chúng ta phần lớn rõ ràng đều biết phương pháp này, ta muốn ngươi hướng tới Lôi Tát khắc giải thích một chút".

Tiêu Bố Y cũng không nói nếu ngươi đã biết thì cứ đến giải thích đi, xoay người nói: "Vàng, bạc, đồng, sắt trọng lượng giống nhau, ít nhiều cũng khác biệt, lớn nhỏ giống nhau, rồi lại trọng lượng khác nhau, Lôi Tát Khắc, ta nghĩ cái này ngươi hẳn là rất rõ ràng" Hắn hỏi Lôi Tát Khắc lúc này, thật ra là hướng tới quần thần mà giải thích: "Đã như vậy, vàng nếu như là giả, cho dù trọng lượng giống nhau, ít nhiều cùng với vàng tinh khiết cũng có chút bất đồng. Chỉ là vương miện tinh xảo, lớn nhỏ khó biết, nhưng có thể dùng phương pháp này, ta đem vàng cùng trọng lượng với vương miện thả vào nước, dùng nước để kiểm tra so sánh, nếu nước chảy ra khác nhau, kết quả không cần nói cũng biết".

"Cao, quả nhiên là cao. Xa xưa có Tào Trùng lấy nước để tính trọng lượng voi, nay có Giáo Thư Lang dùng nước để phân biệt vàng, phương pháp tương tự, nhưng hiệu quả đều tuyệt vời giống nhau" Tào Hàn quên mất chính mình cũng biết, gật gù hưng phấn.

Chúng đại thần sau khi rõ ràng, đều thở dài tán thưởng không thôi, thầm nghĩ Tiêu Bố Y nói ra phương pháp này có vẻ rất đơn giản, nhưng lại vô cùng tài tình, phải trí tuệ vô cùng mới được. Vũ Văn Hóa Cập vẫn còn không hiểu tại sao, không thể rõ ràng. Chỉ có điều hắn đã rõ ràng một điểm là, Tiêu Bố Y không ngờ đã tạo ra danh tiếng, giải quyết vấn đề của sứ thần. Hắn mặc dù thầm hận, chỉ tiếc là tâm trí có hạn, vấn đề của Lôi Tát Khắc hắn cũng không rõ ràng, thật khiến người ta buồn bực mà.

Tiêu Bố Y biết phương pháp mặc dù dễ dàng, nhưng để giải thích cho người cổ đại rõ ràng lại không đơn giản, mới vừa rồi nhìn như trầm mặc, nhưng thật ra vẫn suy nghĩ tìm một chút lời nói dễ hiểu. Kẻ khác đều cố gắng khoe khoang bản thân tài giỏi, nhưng bọn họ đâu biết cái quái gì gì là mật độ, thể tích, chất lượng, khái niệm nói ra khiến cho người ta mơ hồ cơ chứ, Archimedes mặc dù trước công nguyên đã sáng tạo ra định luật lực nổi, hơn nữa phương pháp thí nghiệm vương miện này đã sớm biết, nhưng muốn nói vật thể trong chất lỏng đạt được lực nổi, chẳng khác nào phải giải thích trọng lượng trong chất lỏng khác nhau ra làm sao. Vất bỏ lý thuyết này một chút, hắn chỉ muốn làm một người thô lỗ mà thôi! Thánh Thượng nếu trọng mặt mũi, thì ta sẽ cấp cho hắn mặt mũi, cũng không phải là vô sỉ, trong mắt của Tiêu Bố Y, chỉ xem như là sách lược mà thôi.

Nhìn thấy Lôi Tát Khắc trầm mặc, Tiêu Bố Y cười nói: "Lôi Tát Khắc, ngươi không phải là không tin phương pháp này đấy chứ?"

Lôi Tát Khắc hừ một tiếng, sắc mặt u ám, nhưng trong mắt rất kinh ngạc, hắn thật không ngờ người trẻ tổi trước mặt này lại thông minh như thế, dễ dàng tìm được phương pháp chính xác, phải biết rằng ở đất nước của hắn, đây đều là những học vấn rất cao thâm!

"Ngươi nếu không tin, có thể kiểm tra lại một cách đơn giản. Chúng ta có thể tìm tượng sư Liêu Hiên đem nấu chảy vương miện..." Tiêu Bố Y ánh mắt bình tĩnh, nhưng vẫn tự tin chất vấn: "Như vậy mà nói..."

Lôi Tát Khắc lắc đầu nói: "Không cần thử nữa." Hắn tiến lên hai bước quỳ xuống, trán chạm đất cao giọng nói: "Lôi Tát Khắc chúc Thiên tử Đại Tùy, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế".

Quần thần biết Lôi Tát Khắc đã nhận thua đều thở phào một hơi, Tiêu Bố Y lần này lấy đầu đánh cuộc, nhìn như mạo hiểm, nhưng lại cấp cho Thánh Thượng thể diện rất lớn, người này nhìn có vẻ thô thiển, nhưng quả thực là một nhân tài! Chẳng qua tiểu tử này đại trí giả ngu, nhìn có vẻ ngây thơ, nhưng can đảm, trí tuệ, tâm tư, thủ đoạn không thứ nào là không giỏi, ánh mắt của Bùi Minh Thúy quả nhiên rất độc!

Quần thần trong Tứ Phương quán đều là quyền cao chức trọng, như thế nào lại không biết tranh đấu của triều đình, Tiêu Bố Y là do phe Bùi phiệt tiến cử, lại còn được Khả Đôn đề cử, lẽ ra phải rất hung hăng, nhưng mà không hiểu sao lại làm một Giáo Thư Lang, ai cũng biết là kết quả sẽ bị thế lực nào đó chèn ép, nào ngờ Tiêu Bố Y lại như mũi khoan trong túi, tài năng bộc lộ, lần này lại lập công lớn, cấp cho Thánh Thượng tránh bị mất thể diện, như vậy trong chuyện tranh giành thế lực này đã chiếm thượng phong rồi. Bùi Minh Thúy không ra tay, mà khi ra tay thì thật kinh người, lần này thật khiến cho Bùi phiệt được một phen phong quang rồi.

Dương Quảng nhìn thấy Lôi Tát Khắc quỳ xuống, mặt rồng đại hỷ, phất tay nói: "Ái khanh bình thân".

Lôi Tát Khắc lại dập đầu hai lần, lúc này đứng lên rồi lui ra, trở lại chỗ cũ ngồi xuống, cúi đầu không nói, trầm tư không biết nghĩ gì.

Tào Hàn phục hồi tinh thần, lớn tiếng nói: "Không biết các vị sứ giả còn vấn đề khó khăn nào cần Thánh Thượng giải quyết, nếu như không có thì..."

Hắn đang nói giữa chừng, chỗ ngồi của sứ giả đã có một người đứng lên đi tới, hắn mặc y sam vạt áo bên trái, rõ ràng là một trang phục của thảo nguyên, nói: "Thiên tử Đại Tùy. Lão Ai Cơ của Khế Cốt cũng có chuyện muốn thỉnh giáo".

Người kia niên kỷ tương đối lớn, đầu tóc hoa râm. Bước đi run lẩy bẩy, nhưng lễ tiết rất cung kính, so với vẻ ngông cuồng của Lôi Tát Khắc thì hoàn toàn bất đồng.

Dương Quảng đối với thái độ của hắn rất là vừa lòng, nhã nhặn nói: "Lão Ai Cơ, có chuyện gì không rõ ràng".

Tiêu Bố Y nhìn thấy Dương Quảng vẻ mặt ôn hòa, quả thực phá tan ấn tượng ban đầu của hắn, cũng hiểu rằng người này có lẽ rất trọng mặt mũi, hoặc giả vờ nóng nảy, nhưng nếu như ngươi cấp cho hắn mặt mũi, hắn không chừng cũng sẽ không đối với ngươi như thế. Khế Cốt? Như vậy không phải cùng Phó Cốt cũng giống nhau sao, cũng thuộc về bộ lạc lớn ở thảo nguyên?

"Thiên tử Đại Tùy" Ai Cơ nhiu mày nói: "Khế Cốt chúng ta muốn vì Thiên tử mà tỉ mỉ chọn lựa năm trăm thất lương thực cho ngựa, năm trăm thớt ngựa mẹ, năm trăm thớt ngựa con, sáng nay muốn dâng lên cho Thiên tử, nhưng lại có con ngựa làm loạn, đến lúc này cho dù chúng ta là dân du mục cũng không thể nhận ra thân mẫu của ngựa con là ai nữa, không biết thế nào cho phải".

Quần thần đều cau mày, thầm nghĩ loại chuyện như vậy nếu hỏi, mệt cũng mệt chết người, hết lần này tới lần khác Thánh Thượng đã nói qua, đối với sứ giả bên ngoài phải lấy đức phục nhân, bên trong khắp nơi đều là khách đến thăm, khiến cho người ta biết nhân tài của Đại Tùy mới là thông minh nhất. Năm đó lần đầu tiên chinh phạt Cao Lệ, dù cho dẫn dắt đại quân văn minh mênh mông rộng lớn, kết quả sau một trận đánh giết vẫn phải trở về. Thánh Thượng vẫn không rút ra kinh nghiệm, cũng không ai dám đề cập lại, đơn giản là người nhắc lại chuyện năm đó, hơn phân nửa đều đã chết!

Dương Quảng nhíu mày gọi: "Thái Phó Thiếu Khanh bước ra khỏi hàng".

Vũ Văn Hóa Cập đang nghiến răng nghiến lợi mà nghĩ Tiêu Bố Y như thế nào lại có vận khí tốt như vậy, nghe Thiên tử gọi, vội vàng bước ra khỏi hàng nói: "Có thần".

"Thiếu Khanh, ngươi hay giải quyết vấn đề khó khăn của Lão Ai Cơ đi" Dương Nghiêm đối với Vũ Văn Hóa Cập trái lại vẻ mặt rất ôn hòa.

Dương Quảng gọi Vũ Văn Hóa Cập ra cũng không phải là không có nguyên nhân, Thái Phó Thiếu Khanh là chưởng quản chuyện chăn nuôi ngựa, để cho hắn giải thích vấn đề này thật sự là vô cùng thích hợp. Nhưng Vũ Văn Hóa Cập tâm tư đều dùng trong chuyện tranh đấu nội bộ, giành được lợi ích là trên hết, lúc đầu cũng chưa từng trải qua nghiệp vụ, vấn đề như vậy cũng không biết trả lời thế nào, do dự một hồi lâu ấp úng nói: "Lão Ai Cơ, ngựa đã đưa đến đây, chúng ta sẽ trông coi ổn thỏa, ngươi không cần lo".

Quần thần đều cảm thấy buồn cười, thấy cha của Vũ Văn Hóa Cập là Vũ Văn Thuật sắc mặt tái nhợt đứng cúi đầu. Lão Ai Cơ cười trong mắt lóe lên tia giảo hoạt, nhưng lại thở dài nói: "Nhưng mất đi mẫu thân ngựa con vô cùng đáng thương, ta nghĩ Thiên tử Đại Tùy khẳng định có thể cho chúng ta một biện pháp trọn vẹn đôi đường".

Thái độ của hắn cùng Lôi Tát Khắc hoàn toàn bất đồng, nhưng mục đích thử thách thì lại giống nhau, Vũ Văn Hóa Cập nghẹn họng khuôn mặt cùng với cha mình cũng giống nhau, hận không thể cầm đai lưng ghìm chết lão bất tử này.

Dương Quảng có chút bực mình, thầm nghĩ mới vừa rồi nhận biết vàng, đưa tượng sư ra lại không trả lời được, hôm nay tìm ngựa, ngươi là một chưởng quản nuôi ngựa cũng không được, ta còn cần các ngươi để làm cái gì? Hắn tâm cao khí ngạo, vô cùng tức giận, cũng không biết rằng tượng sư Liêu Hiên và Vũ Văn Hóa Cập bị oan uổng. Cũng không phải là mỗi người đều có phương pháp ứng phó, làm quan chưởng quản đều là làm chuyện thực tế, chỉ cần thận trọng, an phận thủ thường là tốt rồi, nhưng nếu dồn hết tâm trí để làm chuyện khó khăn như vậy, nếu không phải là người thật sự có tài năng thì làm thế nào có thể trả lời được?

"Giáo Thư Lang ngươi tới trả lời đi" Dương Quảng lại đem vấn đề giao cho Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y có chút buồn bực, nhưng vẫn duy trì nụ cười, thầm nghĩ bản thân mình không phải Giáo Thư Lang nữa, mà là thầy dạy học rồi, hôm nay phụ trách giải quyết nghi hoặc cho người khác. Vấn đề này đối với người khác có thể rất khó, nhưng đối với Tiêu Bố Y mà nói, thật giống như một bữa ăn sáng vậy, đem vấn đề về ngựa giao cho Tiêu Bố Y, cũng giống như hỏi cá ngươi bơi lội có giống nhau hay không vậy.

"Lão Ai Cơ, thật ra vấn đề này của ngươi cũng không cần lo lắng" Tiêu Bố Y nhẹ giọng nói.

Vũ Văn Hóa Cập oán hận lui ra một bên, nghe hắn an ủi như vậy, thiếu chút nữa cười thành tiếng, chỉ cầu trời phù hộ Tiêu Bố Y cũng trả lời giống như mình vậy.

Lão Ai Cơ thở dài một hơi, nói: "Giáo Thư Lang, không phải là ngựa con, như thế nào có thể biết được nỗi đau mất mẹ như thế nào?"

"Mất đi bất quá chỉ là tạm thời mà thôi" Tiêu Bố Y cười nói: "Ngươi đem ngựa con bỏ đói một ngày, sau đó cho con ngựa mẹ ăn no cỏ khô, đến lúc đó ngựa mẹ thấy ngựa con chịu đói mà đau lòng, chỉ cần kêu, thì ngựa con sẽ tự nhiên trở về chỗ mẫu thân mình mà bú sữa thôi, như vậy vấn đề không phải đã được giải quyết rồi sao?"

Lão Ai Cơ mục quang chớp động, có chút hài lòng, hướng Tiêu Bố Y thi lễ thật sâu nói: "Giáo Thư Lang cơ trí vô cùng, Lão Ai Cơ của Khế Cốt tâm phục khẩu phục" Hắn lạy Tiêu Bố Y xong lại đi đến trước mặt Thiên tử Dương Quảng, quỳ gối xuống nói: "Giáo dân quy thuận thánh A La, dân du mục của Khế Cốt vĩnh viễn cảm tạ lòng yêu mến của Thiên tử Đại Tùy".

Dương Quảng trong lòng mừng rỡ, nhưng vẫn bảo trì tư thế oai phong nói: "Lão Ai Cơ mời đứng lên".

Lão Ai Cơ chậm rãi lui về bàn tiệc của sứ giả, lẩm bẩm một mình, không biết nói cái gì, Tiêu Bố Y vừa lui ra liền cảm thấy cứ ra ra vào vào thật phiền toái, do dự một lúc, một người bỗng nhiên đứng lên nói: "Giáo Thư Lang, ta có vấn đề muốn hỏi ngươi. Lần này ta từ Tây Vực xa xôi đến, ở đây có nuôi một trăm con gà mái mẹ, đẻ ra một trăm con quả trứng, ấp ra một trăm con gà con, nhưng hôm nay ta đến đây, vừa phát hiện chúng nó xen lẫn với nhau, không có cách nào nhận biết ra con gà con nào là con của con gà mẹ nào cả, vẫn mong Giáo Thư Lang nhận biết dùm!"

Người nọ đôi mắt đen bóng, cực kỳ linh hoạt, mũi cao, xương gò má gồ lên, tướng mạo xen lẫn giữa Hồ và Hán, thoạt nhìn mặc dù nhã nhặn, nhưng bên trong lại rất dũng cảm.

Bất quá vấn đề của hắn rõ ràng vẫn có mang chút thách thức, với Lão Ai Cơ phân biệt ngựa còn được, hắn lại đem chuyện gà con ra hỏi, đem hỏi vấn đề như vậy thật vô cùng nhỏ nhặt.

Vũ Văn Hóa Cập không biết trong chuyện này có bẫy, chỉ sợ Tiêu Bố Y lại đoạt mất danh tiếng, cười ha hả nói: "Chuyện này có khó khăn gì".

Người nọ ánh mắt chợt lóe, lộ ra vẻ xảo trá, nói: "Không biết Thiếu khanh có cao kiến gì?"

Dương Quảng cũng cấp cho Vũ Văn Hóa Cập một chút mặt mũi nói: "Nếu Thiếu Khanh biết, thì vấn đề này của Tiếu Phật cứ do Thiếu Khanh giải đáp đi".

Vũ Văn Hóa Cập tiến lên vài bước, y theo như trước mà nói: "Bọn chúng chỉ tách ra tạm thời, ngươi đem gà con bỏ đói một ngày sau đó cho gà mái ăn no cỏ khô, a, cho nó ăn no thức ăn, sau đó gà mái nhìn thấy gà con chịu đói, chỉ cần kêu một tiếng, ta nghĩ gà con hơn phân nữa sẽ trở về bên cạnh mẹ để bú..."

Nói tới đây rốt cuộc Vũ Văn Hóa Cập cũng cảm thấy có chút không đúng, hỏi một câu: "Gà mái có vú không?"

Nhìn thấy biểu tình muốn cười mà không thể cười của mọi người, Vũ Văn Hóa Cập rốt cuộc phát hiện chính mình đã vội vàng quá mức, phạm phải sai lầm nghiêm trọng, nhưng vẫn sửa lại, nói: "Cho dù không bú sữa, ta nghĩ con gà con cùng sẽ tự động trở lại bên người gà mẹ thôi".

Tiếu Phật thở dài nói: "Phương pháp của Thiếu khanh chỉ sợ không được..."

Vũ Văn Hóa Cập đỏ mặt, vốn định ra mặt khoe khoang, thật không ngờ lại thành ra làm trò cười cho thiên hạ, đối với Tiếu Phật và Tiêu Bố Y lại càng hận thù vô cùng. Tiếu Phật này hắn thật ra cũng biết, tiểu tử này đúng là huyết thống Hồ Hán, vốn là quý tộc của Tây Vực, bất quá bởi vì tổ tiên có công với tiên đế, nên ban cho họ Dương, gọi là Dương Tiếu Phật, hắn chẳng qua căm ghét Dương Tiếu Phật, cũng không biết là người ta vốn đang làm khó Tiêu Bố Y, hắn lại chủ động chen vào, như vậy cũng không thể oán được người khác.

Tiêu Bố Y trầm ngâm không nói, chỉ là lần này đã đắc tội Vũ Văn Hóa Cập, phải đề phòng hắn dùng ám chiêu, vốn không định trả lời, nhưng Dương Quảng hôm nay lại rất chú ý Tiêu Bố Y, trầm giọng nói: "Giáo Thư Lang, ngươi hay cho Dương Tiếu Phật một phương pháp đi".

"Thần tuân chỉ" Tiêu Bố Y trầm ngâm một chút rồi đáp, nhớ rằng bản thân mình mấy ngày hôm nay xem sách, có đề cập đến ưng khuyển thuật (thuật săn mồi), nghĩ rằng có liên quan nói: "Tiểu Phật có thể lấy một diều hâu hoặc hoặc cho người giả thanh âm của diều hâu, hai thứ này chính là thiên địch của loài gà, gà con sẽ sợ hãi, tự nhiên sẽ trốn dưới cánh của gà mái".

Dương Tiểu Phật nhìn Tiêu Bố Y một lúc lâu, lúc này mới xoay người hướng Dương Nhiễm thi lễ nói: "Tiểu Phật đối với giải đáp của Giáo Thư Lang vô cùng tâm phục khẩu phục, không còn vấn đề gì nữa".

Người bên trong tung hô vạn tuế, cho dù sứ giả ngoại bang khác cũng lắc đầu không nói, hiển nhiên cảm thấy Tiêu Bố Y quả thật là thông minh hiếm thấy, vấn đề như vậy mà cũng không làm khó được Tiêu Bố Y, tiếp tục hỏi cũng không ích gì, theo thứ tự tiến lên ca ngợi Thiên tử Đại Tùy anh minh, thuộc hạ cơ trí.

Tiêu Bố Y nghe mọi người tán dương, quả thật phong quang vô hạn. Trong lòng thầm nhủ, lần này phong quang như vậy, nhưng sau khi phong quang, sau này chỉ sợ lại càng thêm nhiều phiền phức. Ánh mắt khẽ chuyển, ánh mắt của Tiêu Bố Y lại chuyển đên Vũ Văn Thuật, phát hiện ánh mắt của hắn nhìn mình sáng quắc, nhìn không thấu lòng dạ, trong lòng không khỏi chột dạ.

119. Chương 119: Đại Họa Trước Mắt

Bố Y khi từ Tứ Phương quán về lại Cao Thăng khách điếm, liền đâm đầu vào ngủ, Viên Hi đi tới hô hoán gọi cửa, hắn cũng làm như không có nghe thấy.

Chuyện ngươi lừa ta gạt trong khoảng thời gian này hắn thấy nhiều, hơn nữa càng ngày càng chìm sâu vào đó, khó có thể tự kềm chế, lần này Vũ Văn Hóa Cập vô hình trung lại mất mặt, đối với mình lại càng không từ bỏ ý đồ. Hắn khổ là có lòng mà vô lực, chỉ cảm thấy loại đối kháng này cũng không như loại chém giết một chọi một, hắn sao có thể lấy lực bản thân mà đối kháng Lý phiệt cùng gia tộc Vũ Văn sao?

Hắn tại Tứ Phương quán sau khi chiếm công đầu, không có sứ giả nước ngoài nào đưa ra vấn đề gì nữa, đều tâm phục khẩu phục, theo thứ tự phụng thượng vật phẩm tiến cống, cao hô vạn tuế rất say mê.

Dương Quảng nghe sứ giả nước ngoài cao hô vạn tuế, trong mắt Tiêu Bố Y lâng lâng cứ như là phê thuốc phiện vậy, mặt rồng đại duyệt, đem lễ vật thu lại, các sứ giả nước ngoài đều có thưởng, hơn nữa còn thưởng không ít. Tiêu Bố Y lúc này mới cảm thấy sĩ diện của Dương Quảng thật sựkhông nhẹ, hắn thưởng cho sứ giả nước ngoài cho dù là Tiêu Bố Y xem sơ qua, cũng biết vượt xa so với lễ vật đưa tới nhiều, các sứ thần trong này chỉ tung hô vạn tuế mấy tiếng, đã đem chừng đó tiền tài đi ra ngoài, nếu đúng như lời Tiểu Lục Tử, sứ thần quân vương hai mươi bảy nước Tây Vực đến triều bái, cả toàn núi vàng chỉ sợ cũng không đủ!

Vương miện của Lôi Tát Khắc vẫn chưa dâng lên, bởi vì nó không thuần, hắn hứa sau khi về nước nhất định sẽ bẩm cáo quân chủ, nghiêm trị công tượng kia rồi sẽ đem vương miện thuần kim dâng lên. Dương Quảng không mấy quan tâm, còn Tiêu Bố Y đã biết Lôi Tát Khắc sớm tính kế, vô luận thế nào thì vương miện này chẳng qua chỉ là vật ngụy trang mà thôi, cũng chưa từng có ý định tặng ra. Đây mới là tác phong của thương nhân tiêu chuẩn. Lôi Tát Khắc vương miện còn chưa tặng ra, đã thu hoạch đượci thưởng, cho dù là Dương Tiểu Phật kia cũng được thưởng không ít. Tiêu Bố Y nhìn thấy hắn nửa Hồ nửa Hán cũng làm cho Dương Quảng tôn trọng, chỉ có thể thở dài tốc độ xuất vàng như gió. Thái độ của Dương Quảng đối với thần dân so với đối đãi sứ thần ngoại bang hoàn toàn khác biệt.

Sau khi thưởng cho sứ giả xong, Dương Quảng cũng không quên công thần Tiêu Bố Y, thưởng cho mười lượng hoàng kim. Mười lượng hoàng kim này nếu trước kia, Tiêu Bố Y quá nửa còn có thể cao hứng một lát, bất quá hiện tại kiến thức đã nhiều, cũng không tính là thiếu tiền, đối với mười lượng hoàng kim cũng cảm thấy bình thường, cảm thấy mười lượng vàng này thực không bằng những phiền toái đem lại cho hắn. Hắn sau khi tiếp nhận hoàng kim, tạ ơn rời khỏi Tứ Phương quán về Đông thành, quay lại khách điếm ngủ thẳng giấc đến hừng đông, lại cảm giác cho dù trong lúc ngủ mơ, thì khí tức vẫn liên miên, khí huyết trong cơ thể giống như vô thanh vô tức mà thay đổi.

Sáng sớm ngày hôm sau khi rời giường, Tiêu Bố Y ra khỏi khách điếm may mắn tránh được Viên Hi, dọc theo ngã tư đường đi chưa được mấy bước lại đụng phải một nhân vật ngoài dự kiến.

Nhìn thấy Viên Lam cười tủm tỉm nhìn mình, Tiêu Bố Y chỉ có thể cảm giác thế giới này thật sự có chút quá nhỏ. Viên Lam mỉm cười đi tới, "Bố Y dậy sớm vậy".

"Viên huynh, sao lại trùng hợp như vậy? Huynh đến Đông Đô từ khi nào vậy?" Tiêu Bố Y nhiều ít cũng có chút kinh ngạc, đột nhiên nghĩ đến Viên Hi trong khoảng thời gian này che che dấu dấu, chẳng lẽ là biết Viên Lam đến nơi này, cho nên bắt đầu tránh né?

"Không phải trùng hợp, ta đặc biệt đến tìm ngươi" Viên Lam thở dài nói: "Chúng ta đều nghĩ Bố Y ngươi đi đến Đông Đô chuyện đầu tiên chính là tìm chúng ta, nhưng chúng ta hỏi mấy lần cũng không thấy bóng dáng của ngươi đâu cả, ta thật không hiểu ngươi có xem chúng ta là bằng hữu hay không, bằng không vì sao lại không tìm đến chúng ta? Ta nếu không gặp được Hoàng Xá Nhân, ta cũng không biết ngươiở khách điếm này. Bố Y lúc trước vào sinh ra tử cùng chúng ta, chẳng lẽ không bằng các bằng hữu lại Đông Đô này, ngươi lại vẫn ở khách điếm này làm cho chúng ta thật khó hiểu?"

Hắn nói nửa giỡn nửa thật, Tiêu Bố Y trong cảm động có chút hổ thẹn. Trong khoảng thời gian này hắn cũng nhàn rỗi, cũng biết các thương nhân quá nửa là không có đến Đông Đô, cho nên thấy tiệm của Lâm gia, Vương gia, Viên gia, Ân gia tại Đông Đô, cũng không có vào hỏi thăm, miễn cho hạ nhân xem thường. Đều nói không có gian thì không có thương, nhưng các thương nhân này đối với mình rất tốt, hơn nữa Viên Lam lúc trước khi Vũ Văn Hóa Cập muốn hại hắn, đã ra mặt vì hắn. Lần này tìm đến, cũng là tiêu phí nhiều tâm tư, vô luận là vì hắn hay vì con gái, chỉ bằng vào phần nhiệt tình này, đã đáng giá để Tiêu Bố Y kết giao với hắn.

"Đồ các người tặng còn chưa dùng hết, ta cũng ngại lập tức đi gặp" Tiêu Bố Y đùa giỡn.

Viên Lam cười rộ lên, "Chưa dùng hết cũng có thể đến mà, Bố Y, ta biết ngươi gần đây tâm tình có thể không được tốt, mới vừa rồi chẳng qua là nói giỡn thôi" Nhìn thấy Tiêu Bố Y kinh ngạc, Viên Lam vỗ vỗ vai Tiêu Bố Y, "Bố Y, Hoàng Xá Nhân đã nói với ta tất cả rồi, Giáo Thư Lang cung không sao, ai cũng biết, đây không phải là vấn đề về năng lực, mà là kết quả của việc tranh đấu thếlực".

Tiêu Bố Y có chút kinh ngạc hỏi: "Còn không biết Viên huynh đối việc chuyện trên miếu đường lại quen thuộc như vậy".

Viên Lam giảo hoạt nói: "Bố Y, thương gia chúng ta có thểở Trung Nguyên hành tẩu vô ngại, tin tức là quan trọng nhất, chuyện gì ngươi không làm được mười phần hoàn mỹ, nhưng chỉ cần có tám phần nắm chắc doanh lợi, là có thể đáng thử một lần. Ví dụ như khi ra quan ngoại có những lúc hầu như là được ăn cả ngã về không, có lúc, lại đáng giá để ngươi toàn lực chơi một ván".

Tiêu Bố Y đối với loại sách lược buôn bán này của Viên Lam rất là khâm phục, lại cảm thấy hắn nói rất có thâm ý. Nhớ tới chuyện mà Bùi Minh Thúy ký thác vào mình, không muốn nói có tám phần nắm chắc, chỉ sợ nửa phần cũng không có, bởi vì hắn biết Bùi Minh Thúy khổ tâm làm cho người ta khâm phục, nhưng giống như Gia Cát Lượng vậy, có đỡ cũng không đỡ nổi A Đấu.

"Không biết Viên huynh đối với việc ta thân là Giáo Thư Lang có cao kiến gì?" Tiêu Bố Y thật tình hỏi.

"Theo ta thấy, trí thân sự ngoại (đặt mình nằm ngoài sự việc), sớm dứt ra mới là kế sách tốt" Viên Lam chậm rãi nói: "Bố Y, trong triều đình ao bùn rất sâu, chỉ sợ rằng mất nhiều hơn được".

Tiêu Bố Y hỏi: "Viên huynh nói lời ấy có nghĩa gì?"

"Chúng ta vừa đi vừa nói" Viên Lam nói: "Ta biết ngươi còn muốn nhanh chóng ra khỏi Tu Văn điện".

Tiêu Bố Y gật gật đầu, cùng Viên Lam thẳng hướng Đông thành, dọc theo đường đi người đi đường vội vã, trời đông giá rét, Tiêu Bố Y cảm thấy trên mặt hơi lạnh, đưa tay vuốt vuốt mới phát hiện bông tuyết bay bay, đây là đợt tuyết rơi lần đầu kể từ khi hắn đến Đông Đô. Tuyết rơi tuy ít, nhưng trong lòng một số người thì vẫn là quá sớm, Tiêu Bố Y bất tri bất giác nhớ tới dân chúng sinh sống trên mặt nước ở nơi này.

Viên Lam không biết tâm tư của Tiêu Bố Y, chỉ người đi đường nói: "Thế nhân bận rộn đều vì danh lợi, tuy cao vị, có năng lực thì sao? Vua nào triều nấy, đại thần bên cạnh Thánh Thượng tuy quyền thế che

trời, nhiều nhất bất quá chỉ chừng mười mấy năm".

Hắn nói lời này tuy đại nghịch bất đạo, một mặt là cực kỳ tín nhiệm đối với Tiêu Bố Y, một mặt là biểu đạt sự tín nhiệm đối với Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y chậm rãi gật đầu, "Viên huynh nói không sai".

Viên Lam khẽ cười nói: "Bố Y phi thường hiểu chuyện, làm người cũng có chừng mực, mọi chuyện đều thành. Trong mắt Khả Đôn đã là người tài. Ngươi được Khả Đôn cùng Bùi phiệt thưởng thức cùng tiến cử, đều nghĩ đến ngươi vừa đến Đông Đô, quá nửa là sẽ gia quan tiến tước, mọi chuyện thuận lợi. Nhưng thật ra ta đã sớm biết trước là sẽ không bằng phẳng".

Tiêu Bố Y không nghĩ đến Viên Lam lại nói như thế, nhớ tới hắn đối với Vũ Văn Hóa Cập không úy kỵ, cũng muốn tìm hiểu bảy nhà Nhữ Nam, nhất là bối cảnh của Viên gia này, "Nguyện nghe cao kiếncủa Viên huynh".

Viên Lam cũng không có vẻ đắc ý gì, trên mặt hiện ra vẻ ngưng trọng hiếm thấy, "Hồng nhân bên cạnh Thánh Thượng như thủy triều vách đá, va đập không ngớt, cũng nói hoa không có trăm ngày hồng, nhân cũng như thế. Lưỡng Bùi nhất Ngu, Bố Y chắc cũng đã biết một là Hoàng Môn Thị Lang Bùi Củ, cũng chính là cha của Bùi Minh Thúy, một Bùi khác chính là Ngự Sử Đại Phu Bùi Uẩn, mà nhất Ngu chính là Nội Sử Thị Lang Ngu Thế Cơ".

Tiêu Bố Y gật đầu, "Bùi phiệt hai người thân giữ cao vị, trách không được thế lực ngập trời. Ta nghĩ các thế lực có thể đối kháng cùng bọn họ cũng không nhiều lắm?"

"Bố Y ngươi nếu nghĩ như vậy, thì sai lầm rất lớn" Viên Lam lắc đầu nói: "Bùi phiệt là thế lực mới, cao thì có cao, nhưng thật ra là do Thánh Thượng chuyên môn dùng để đối kháng các thế lực si tộc cũ".

Nhìn thấy Tiêu Bố Y ngạc nhiên, Viên Lam trầm giọng nói: "Bùi phiệt tuy có hai người giữ cao vị trong triều, được Thánh Thượng sủng hạnh, Bùi Củ lại là kỳ tài trong kỳ tài, về phía Trương Dịch Tây Vực làm cũng có thanh có sắc. Mấy năm nay, địa vị trong triều đã thâm căn cố đế, mơ hồ có xu thế còn hơn cả Lý phiệt, nhưng ngươi đừng có xem nhẹ các thế lực cũ".

"Ta đối với mấy cái này thật ra cũng không hiểu" Tiêu Bố Y tự giễu nói: "Bất quá ta cũng biết Lý Mẫn, Lý Hồn trong Lý phiệt có thể xem như là nhân vật không tệ phải không?"

Khi hắn nói tới Lý Mẫn Lý Hồn, nhớ tới Đường cao tổ Lý Uyên uất ức phải đi cầm đại kỳ, không biết trong lòng có tư vị gì. Hắn còn muốn đi ôm đùi Lý Uyên, nhưng trước mắt xem ra, Lý Uyên còn không biết phải ôm đùi thế nào đây!

Viên Lam gật đầu, "Những năm gần đây, Lý Mẫn, Lý Hồn, Lý Thiện Hành những người này đều là trụ cột của Lý phiệt, bất quá quyền thế của bọn họ quá lớn, lại có miễn tử thiết khoán do Tiên đế ban cho, cho nên đến đương kim Thánh Thượng cũng kiêng kị. Cho nên nói quyền lợi của bọn họ có lẽ rất lớn, nhưng là hồng nhân thì cũng khó nói. Thánh Thượng nâng đỡ Bùi phiệt, chính là để chế thế lực bọn họ, Thánh Thượng khai khoa thủ sĩ, không nhưng là vì ức chế thế lực của Lý phiệt, cũng là để phá vỡ các thế lực cũ lũng đoạn quan trường. Thất quý trong triều phụ trách chọn lựa quan lại, trong đó trừ lưỡng Bùi nhất Ngu ra, còn có Nạp Ngôn Tô Uy, Tả vệ Đại tướng quân Vũ Văn Thuật, Tả kiêu vệ Đại tướng quân Trương Cẩn ba người, xem như là ngang nhau, đều tính là thân tín của Thánh Thượng".

Tiêu Bố Y thầm kê số lượng, khó hiểu hỏi: "Viên huynh, nói là thất quý, sao lại chỉ có sáu người".

Viên Lam 'ồ' một tiếng, cười rộ lên, "Bố Y quả nhiên cẩn thận, thật ra vốn có Lại bộ thượng thư Ngưu Hoằng, Lại bộ vốn chính là chưởng quản lên xuống chức của các quan viên. Bất quá Ngưu Hoằng đã chết, Thánh Thượng gần đây thương cảm Ngưu Hoằng bệnh nặng, lại sợ người khác quyền thế quá lớn, nên vị trí này vẫn để trống. Nói là thất quý trong triều, phụ trách tuyển quan viên chỉ có sáu người, nhưng trong sáu người này, Lý phiệt quyền khuynh triều ca một người cũng không có, có thể thấy được sự kiêng kị của Thánh Thượng đối với Lý phiệt".

Tiêu Bố Y khó hiểu nói: "Ta chỉ biết là Thiên Tử đã là quyền uy tuyệt đối, còn không biết hắn cũng sợ người khác?"

Viên Lam lắc đầu nói: "Xem ra Bố Y ngươi đối với chuyện tranh đấu tại miếu đường thực một chút cũng không thông. Từ thời Hán mạt, loạn môn phiệt đến đều là tâm phúc đại họa của Thiên Tử các triều, ngươi không có môn phiệt duy trì thì không có được thiên hạ, nhưng ngươi được môn phiệt duy trì, lại muốn phòng bị bọn họ phá vỡ quyền lợi của ngươi bất cứ lúc nào để lập người khác. Năm đó Văn Đế lấy được thiên hạ, Vũ Văn phiệt có thể nói là có công lao rất lớn, nhưng hắn vì bảo vệ ngôi vị Thiên Tử, đã lấy cớ tru sát Vũ Văn phiệt. Chỉ trong vài năm, Vũ Văn phiệt đã bị hắn giết không còn một mống. Cho dù là như thế, Tiên đế cùng Thánh Thượng đối phó các môn phiệt cũ cũng chỉ là tìm cớ mà thôi, cũng không dễ dàng gì động tới cộng lông nào của Lý phiệt được. Lúc trước Dương Huyền Cảm phản loạn, đệ tửcác môn phiệt cũ đều có liên quan, Thánh Thượng tuy tru sát vô số, nhưng cuối cùng cũng sợ liên quan quá nhiều, cho nên nhiều cái cũng không động tới. Hắn kiêng kị Lý phiệt, cũng không thể động tới, chỉ sợ động tới Lý phiệt, sẽ chọc cho các môn phiệt cũ trong thiên hạ sợ hãi mà gây phản loạn, một khi phát ra thì không thể vãn hồi lại được".

"Viên huynh nói Vũ Văn phiệt bị Tiên đế giết không còn một ai, vậy Vũ Văn Thuật thì sao?" Tiêu Bố Y hỏi, cũng vì Dương Quảng cảm giác có chút bi ai, đều nói Thiên Tử kim khẩu ngọc ngôn nhất ngôn cửu đỉnh, nhưng hắn cũng bị người quản chế.

"Vũ Văn Thuật vốn tên là Phá Dã Đầu, hạng người man di," Viên Lam lắc đầu nói: "Sau lại nhập Vũ Văn phiệt, theo chủ nhân cải họ thành Vũ Văn. Hắn là một gia nô, không tính là người của Vũ Văn phiệt, đối với Vũ Văn phiệt cũng không có cảm tình gì, hơn nữa lúc trước khi khai quốc, chiến công hiển hách, đối với Tiên đế cùng Thánh Thượng đều trung tâm cảnh cảnh, cho nên tránh khỏi được vận mệnh bị diệt tộc. Vũ Văn phiệt hiện tại thực đã sớm diệt vong, chỉ có thể tính là một nhánh gia tộc, vốn có một Vũ Văn Khải, thành Đông Đô cùng Tây Kinh đều là do một tay hắn xây dựng nên, là một đại tài, quan chí Công bộ Thượng thư, bất quá đã chết mấy năm rồi. Vũ Văn gia tộc hiện tại chỉ có một mình Vũ Văn Thuật chống đỡ, ba đứa con trai của Vũ Văn Thuật cũng không nên thân, Vũ Văn Sĩ lớn lên cũng không tệ, bạch diện thư sinh, hoa ngôn xảo ngữ lừa được Nam Dương công chúa con gái của Thánh Thượng, cũng coi như có chút bản lãnh. Vũ Văn Hóa Cập chỉ cả ngày tẩu cẩu đấu ưng, quẩn quanh nữ nhân, nếu không có vợ của đệ đệ hắn thì hắn cũng không làm quan tới Thái Phó Thiếu Khanh, nuôi ngựa cho Thánh Thượng, với lại Thánh Thượng cũng xem như là thưởng cho cha của hắn".

Tiêu Bố Y có chút buồn cười, lại tò mò hỏi: "Không biết con của Vũ Văn Hóa Cập là người thế nào?"

Hắn hỏi câu này là thâm ý sâu sắc, Viên Lam lắc đầu nói: "Nào có đứa nào ra hồn! Vũ Văn Hóa Cập có hai con trai, một là Vũ Văn Thừa Cơ, đứa khác là Vũ Văn Thừa Chỉ, sống khinh bạc phóng đãng như cha của chúng hai mươi năm trước, thời gian trước cũng giao hảo với con của Lý Trụ Quốc" Viên Lam nói tới đây, lại liếc nhìn khắp nơi, "Nhưng con của Lý Trụ Quốc bị giết, hai tiểu tử kia nghe nói cũng ở đó, bị sát thủ dọa cho tè ra quần, cũng may sát thủ chỉ tập trung vào con của Lý Trụ Quốc nên cũng không động chạm đến bọn chúng. Bố Y, may mắn là ngươi vẫn an ổn ở tại khách điếm, không biết là đã có bao nhiêu người bởi vậy mà bị liên quan, vô tội phải chịu chết!"

Tiêu Bố Y xác minh căn bản là không có nhân vật Vũ Văn Thành Đô này, không khỏi có chút mất mác, nghe được chuyện về con của Vũ Văn Hóa Cập không khỏi trong lòng không khỏi nhanh chóng nhớ lại, mình lúc trước sau khi đột nhiên xuất hiện, khi về lại khách điếm cũng rất cẩn thận, cho nên cũng không bị hai người này nhìn thấy. Mà nói đến hai người này lúc đó tè ra quần, không biết là có nhớ được Viên Hi hay không, chứ đừng nói gì tới khả năng nhận ra mình. Nghe được có người bị liên quan, Tiêu Bố Y ánh mắt trầm trọng hẳn, "Viên huynh nói có người bị liên quan, lời ấy là sao?"

Viên Lam lắc đầu nói: "Nữ tử đã chết đi kia cũng may không có thân nhân gì, duy chỉ có một nãi nãi đã bị chết đuối, xem như là chết hết, ngược lại cũng là chuyện tốt. Chỉ là phố phường của nàng lại bị nha dịch nhất nhất bắt về nha môn đánh, chết cũng không ít".

Tiêu Bố Y trong lòng đại hận, thầm muốn lại một mâu giết chết Lý Mẫn, Viên Lam thở dài nói: "Người nọ chỉ là cái dũng nhất thời, giết chết con của Lý Trụ Quốc, lại không biết rất nhiều người bị hại".

Tiêu Bố Y không biết là Viên Lam có nhắc nhở mình hay không, lắc đầu nói: "Lần này ta không tán đồng Viên huynh, ta cảm thấy người nọ giết là đúng. Con của Lý Trụ Quốc không chết, lại càng không biết bao nhiêu người vô tội sẽ bị hại. Một khi đã như vậy, đau dài không bằng đau ngắn, cảnh tỉnh thế nhân cũng là chuyện tố".

"Đau dài không bằng đau ngắn," Viên Lam thì thào tự nói, hồi lâu khẽ cười nói: "Có lẽ Bố Y nói đúng, ta hôm nay cùng ngươi nói mấy cái này, cũng là đại nghịch bất đạo, mong Bố Y đừng truyền ra ngoài".

Tiêu Bố Y cười rộ lên, "Viên huynh nếu nghĩ Tiêu Bố Y nói, thì cũng đã không nói với ta mấy cái này. Viên huynh yêu mến, Bố Y cảm kích trong lòng".

Viên Lam vui mừng gật gật đầu, "Ta nói cùng ngươi mấy cái này, thật ra cũng chỉ là muốn khuyên ngươi, tân phiệt cựu phiệt tranh đấu đã từ lâu, ai cũng không biết kết quả sẽ như thế nào. Bùi Củ Bùi Uẩn dĩ nhiên không kém, Lý phiệt, Tiết gia, Lưu gia, Lương gia người nào cũng không dễ chọc. Vũ Văn Thuật tuy cũng lấy Thánh Thượng làm căn cơ, nhưng Vũ Văn Hóa Cập lại hận ngươi phá hỏng chuyện của hắn cùng Lương Tử Huyền lúc ra quan ngoại, quá nửa là sẽ không buông tha ngươi. Lý Mẫn Lý Hồn kiêng kị Bùi phiệt, đối với ngươi khẳng định cũng sẽ đàn áp, cho nên mấy người Tô uy, Trương Cẩn cũng muốn bình hành thế lực. Ngươi nếu bình thản không có gì thì không sao, nhưng ngươi nếu được Thánh Thượng thưởng thức, bọn họ làm sao mà cam tâm để ngươi đến tranh sủng? Ngươi nhập triều đình, căn cơ còn ít, cất bước gian nan, một khi không cẩn thận thậm chí có thể rơi đầu. Quyền lợi có lẽ rất hấp dẫn, cho dù với loại tiêu sái như Bố Y ngươi cũng không thể buông?"

Viên Lam ánh mắt chân thành, nhìn thấy Tiêu Bố Y không nói gì, lại tiếp tục nói: "Thật ra với tài trí của Bố Y, không ở tại miếu đường, cũng rất cõ tương lai, chuyện thiên hạ hôm nay, cho dù ngươi có thể được Thánh Thượng thưởng thức, cũng không phải là chuyện tốt" Hắn nói hết sức lớn mật, ánh mắt lấp lánh nhìn Tiêu Bố Y, "Ngươi nếu đến Viên gia, ta nghĩ sẽ tốt hơn là cạnh tranh tại miếu đường nhiều".

Tiêu Bố Y cũng không tránh né ánh mắt của hắn, trầm giọng nói: "Lời của Viên huynh hôm nay, Bố Y ghi nhớ trong lòng, chỉ mong Viên huynh để cho ta suy nghĩ cho kỹ".

Viên Lam cười rộ lên, "Ta không phải là miễn cưỡng ngươi, chỉ là sợ ngươi mất đi sự bình tĩnh. Giáo Thư Lang như hiện tại cũng tốt để cho ngươi ngẫm lại. Đêm nay Viên gia thiết yến, Bố Y ngươi nếu rảnh, không biết có đến được không?"

Tiêu Bố Y gật đầu nói: "Không thành vấn đề".

Viên Lam trên mặt có chút vui mừng, trong mắt lại có chút hàm nghĩa đặc biệt, Tiêu Bố Y không có lưu ý, chỉ hỏi, "Viên trạch ở phường nào, không biết khi nào thì có thể đi".

Viên Lam khẽ cười nói: "Bố Y chỉ cần đáp ứng, chờ ngươi từ Tu Văn điện trở về, ta sẽ cho hạ nhân đến khách điếm đợi, đến lúc đó sẽ đưa ngươi đến".

Tiêu Bố Y gật đầu, thấy đã nhanh đến Đông thành, cùng Viên Lam nói lời tạm biệt. Chỉ là sao một phen nói chuyện này, hắn đối với tình thế trước mắt cũng rõ hơn một chút. Hắn tuy làm Giáo Thư Lang vài ngày, nhưng bằng hữu không nhiều lắm, hắn cảm thấy cuộc sống nơi này không thích hợp với hắn, người khác cảm thấy hắn không thể làm tốt chuyện này, đối với loại Giáo Thư Lang dựa vào quan hệ là được này, đối với các văn nhân khác có thể là xem thường, cũng rất ít khi cùng hắn nói chuyện. Hắn cũng biểu hiện ra bộ dáng an phận thủ thường, chỉ nhàn rỗi, không hỏi nhiều, chỉ dùng tai nghe. Những tin tức này cũng phải là người tin hắn như Viên Lam mới dám nói, người ngoài làm sao dám ở tại Tu Văn điện nói về loại đề tài mẫn cảm này?

Dọc theo đường đi, Tiêu Bố Y cũng hiểu ra nhiều điều. Viên Lam nói phức tạp, nhưng nói trắng ra cũng chỉ là Dương Quảng sợ thủ hạ của hắn phản hắn, cho nên đỡ đầu Bùi phiệt đối kháng với các cựu phiệt còn lại, người do Bùi phiệt chọn, đương nhiên chính là người mà Thánh Thượng tín nhiệm, áo vải lập nghiệp như hắn, nếu thực chỉ là một thảo dân, quá nửa là cảm kích rơi nước mắt. Nhưng đáng tiếc hắn sớm đã biết kết quả, không có cảm kích mà chỉ phiền não, hắn làm cái Giáo Thư Lang này một mặt là không muốn đắc tội với Bùi phiệt, nguyên nhân còn lại cũng là cảm tạ Bùi Minh Thúy đã tín nhiệm. Vô luận như thế nào, nữ nhân như Bùi Minh Thúy, cân quắc không thua các đấng mày râu, luôn làm cho hắn tôn kính. Nhưng hắn làm một Giáo Thư Lang, cũng có thể chính là do Lý phiệt hoặc Vũ Văn Hóa Cập giở trò!

Thánh Thượng muốn quân bình, không phải là một nhà chiếm lớn nhất, Bùi phiệt hiện tại như mặt trời giữa trưa, chỉ sợ khi Bùi phiệt thực áp đảo Lý phiệt, thì cũng là lúc Dương Quảng kiêng kị Bùi phiệt. Nghĩ như vậy Tiêu Bố Y có chút cười khổ, những người này đấu tới đấu lui, cũng bất quá chỉ vài năm mà thôi. Đại Tùy sụp đổ, Lý Đường thay thế, là chuyện mà bọn họ không thể nào nghĩ tới. Bởi vì trước mắt xem

ra, Lý Uyên tại Đông Đô cũng không là gì, ai có thể tưởng tượng một Lý Uyên cầm cờ cuối cùng lại có thể quân lâm thiên hạ?

Đi vào Tu Văn điện, ánh mắt mọi người nhìn hắn đều có chút kính sợ, Tiêu Bố Y có chút nghi hoặc, Ngu Thế Nam cũng đã sớm ra đón, lớn tiếng nói: "Tiêu huynh, chúc mừng".

"Có chuyện gì vui vậy?" Tiêu Bố Y khó hiểu hỏi.

Vẻ mặt thành thật trung hậu của Ngu Thế Nam cũng hiện ra vẻ giảo hoạt, "Thánh Thượng hôm qua nghe đến phương pháp dùng điêu bản ấn loát kia, rất là có hứng thú, quyết định để cho Tiêu huynh làm chủ, Thế Nam phụ, đại tượng Liêu Hiên tự mình giám công, tùy ý hoàn thành!"

Tiêu Bố Y lúc này mới nhớ hôm qua lơ đãng nói ra cái này, chẳng lẽ điêu bản ấn loát đã bị mình phát minh ra? Trong khi cảm khái mình cũng vì hậu nhân mà làm chút việc hữu dụng, Tiêu Bố Y lại có chút cảm khái Ngu Thế Nam hành động thần tốc, "Bí Thư Lang cứ nói đùa, ta chỉ là một Giáo Thư Lang nho nhỏ, lại là một ý tưởng không thành thục, các người một là Bí Thư Lang, một là đại tượng, ta làm sao mà dám làm chủ?"

Ngu Thế Nam lại lắc đầu, "Tiêu huynh thật sự quá khiêm nhường, chỉ bằng trí tuệ khi ở tại Tứ Phương quán, Tiêu huynh tuyệt đối là một người thông minh tuyệt đỉnh".

Tiêu Bố Y không có bay bổng, thầm nghĩ ta không làm gì cũng có cơm ăn, cần gì mà phải trí với chả tuệ, hiện tại chỉ muốn làm một người thô lỗ mà thôi, "Bí Thư Lang quá khen rồi, ta thật sự là không chịu nổi".

"Tiêu Bố Y, Ngu Thế Nam tiếp chỉ" Ngoài cửa có tiếng bước chân đến, thanh âm cũng đã đến, Hoàng Xá Nhân dẫn theo hai hộ vệ, vẻ mặt nghiêm túc đã đứng ở trước đại điện.

Tiêu Bố Y Ngu Thế Nam tiến lên tiếp chỉ, Hoàng Xá Nhân đã tuyên chiếu: "Trẫm nghe nói Tiêu Bố Y có kỳ tư diệu tưởng về phương pháp điêu bản, đặc biệt cho phép Giáo Thư Lang Tiêu Bố Y toàn lực nghiên cứu chế tạo, Bí Thư Lang Ngu Thế Nam cùng đại tượng Liêu Hiên phụ, hôm ngày khởi công, không được sai sót".

Thánh chỉ này chỉ là chút ghi chép nhỏ, Dương Quảng thuận miệng nói mà thôi, Hoàng Xá Nhân sau khi Tiêu Bố Y tiếp thánh chỉ xong thì cười nói: "Giáo Thư Lang, chúc mừng chúc mừng, hôm qua nổi danh tại Tứ Phương quán, hôm nay lại được Thánh Thượng coi trọng, nói vậy chẳng mấy chốc sẽ đại thành".

Hắn một lời hai nghĩa, Tiêu Bố Y mỉm cười tạ ơn, lần đầu tiên đối với loại chỉ ý này cũng không có phản cảm, vô luận Dương Quảng trước kia như thế nào, hiện tại loại chỉ ý này đối với hậu nhân rất có lợi, hắn cũng vui vẻ làm theo. Cho nên điêu bản hay là hoạt bản, cũng phải từng bước mà tiến hành, xem hình thức rồi mới nói.

Tiêu Bố Y Ngu Thế Nam sau khi tiếp chỉ, lập tức đi tìm đại tượng Liêu Hiên. Tiêu Bố Y thế mới biết đại tượng Liêu Hiên là làm cái gì, thì ra Đại Tùy có Cửu tự Ngũ giám, đều tại Đông Đô chưởng quản chuyện cụ thể thường ngày. Cho nên đều lựa chọn người có chuyên môn đảm nhiệm, loại nghiệp vụ không tinh giống như Vũ Văn Hóa Cập, lại đảm nhiệm Thái Phó Thiếu Khanh dù sao cũng rất ít, kiêm chưởng thổ mộc công trình chính là Tương Tác giám trong Ngũ giám, trưởng quan cùng Thiếu Khanh trong cửu tự khanh xưng hô khác nhau, gọi là đại tượng.

Ngũ giám địa vị so với Cửu tự hơi thấp hơn. Nhưng Liêu Hiên là đại tượng, thân phận so với Ngu Thế Nam cùng Tiêu Bố Y cao hơn, lần này lại làm phụ, cũng có thể thấy được Dương Quảng tôn trọng đối với điêu bản ấn loát này.

Liêu Hiên trước theo học Vũ Văn Khải, có phần hơn thầy, nhưng trầm mặc ít nói, cũng không chút để ý tới việc phải phụ Tiêu Bố Y. Nhìn thấy Tiêu Bố Y cùng Ngu Thế Nam cũng không nói lời thừa, lập tức hỏi rõ ý đến của hai người, bởi vì Thánh chỉ bảo hắn trợ giúp hai người, còn cụ thể là làm cái gì hắn cũng không biết.

Đợi sau khi nghe được chủ ý của Tiêu Bố Y, cho dù là Liêu Hiên phi thường trầm ổn, cũng tán thưởng một câu: "Giáo Thư Lang, chủ ý này của ngươi thoạt nhìn thì khác người, nhưng nghĩ kỹ lại mới phát hiện sức ảnh hưởng thật sâu xa. Thật sự là tạo phúc cho sau này".

Tiêu Bố Y có chút xấu hổ, chỉ có thể nói: "Thật ra ta chỉ đưa ra hạt tưởng (ý tưởng mù – không thực tế), cũng không thực tế".

"Không phải hạt tưởng, mà là hà tưởng (suy nghĩ xa)" Ngu Thế Nam ở một bên cười nói.

"Có khác nhau gì?" Tiêu Bố Y cười hỏi.

"Hạt tưởng thì không có động não, còn hà tưởng thì cần phải có cơ trí" Ngu Thế Nam tán thưởng nói: "Chỉ bằng vào việc Giáo Thư Lang ở tại Tứ Phương quán giải quyết vấn đề của sứ giả nước ngoài, là có thể nhìn ra Giáo Thư Lang chẳng những thích suy nghĩ mà còn làm việc rất có tinh thần".

Liêu Hiên lấy thước ra đo đo vẽ vẽ, nghe vậy ngẩng đầu nói: "Không sai, Giáo Thư Lang, ta phục ngươi" Hắn nói mấy chữ này, giọng điệu chân thành, là ai cũng có thể nghe ra.

Tiêu Bố Y rốt cuộc cảm thấy kiến thức hiện đại cũng đã có đất dụng võ, cũng tận tâm đem những gì về điêu bản trong trí nhớ của mình, tổng hợp thành những ý tưởng cũng cấp cho Liêu Hiên. Hắn tuy đối với tình huống cụ thể của điêu bản ấn loát cũng không hiểu rõ lắm, nhưng dù về phương diện kiến thức cũng hơn hai người kia nhiều. Điêu bản ấn loát nói trắng chính là phương pháp sao chép, khác nhau duy nhất chính là sau này thì sử dụng khoa học kỹ thuật hiện đại, còn giờ thì phải lợi dụng kỹ thuật trước mắt. Liêu Hiên đầu óc cũng linh hoạt, không đến nửa ngày đã đưa ra phương án, các phương diện chọn mực, vật liệu, khắc chữ đều đã có biện pháp giải quyết. Dù sao khó là ở ý tưởng ban đầu, thực thi tuy cũng có vấn đề, nhưng chỉ là vấn đề về mặt thời gian. Nếu dựa theo ý của Liêu Hiên, vật liệu trực tiếp dùng đồng bản, thứ nhất là đẹp, thứ hai là sử dụng lâu bền, điêu khắc lên trên tuy khó khăn, bất quá đối với công tượng tại Tương Tác giám mà nói, cũng không phải là việc gì khó. Tiêu Bố Y thật ra được hay không cũng không thành vấn đề, chỉ cảm thấy phương pháp nếu có thể truyền lưu xuống thì cũng là điều may mắn.

Tiêu Bố Y thẳng thắn, Ngu Thế Nam nhiệt tâm, Liêu Hiên trung hậu thật thà, ba người ăn khớp với nhau, một mặt thảo luận, một mặt nghị luận, thật ra tiến triển với hiệu suất rất cao.

Đợi khi Tiêu Bố Y cùng Ngu Thế Nam ra khỏi Tương Tác giám, Ngu Thế Nam nhẹ giọng nói: "Tiêu huynh, chủ ý này của ngươi tạo phúc cho đời sau, Thế Nam thay mặt cho người đọc sách trong thiên hạ cảm ơn ngươi".

Tiêu Bố Y trong khi còn ngẩn ra, Ngu Thế Nam lại nói: "Bố Y, bất quá ta nghe nói tới bốn câu thơ của ngươi - Thượng nhất thượng hựu nhất thượng, nhất thượng thượng đáo đính lâu thượng. Cử đầu hồng nhật bạch vân đê, tứ hải ngũ hồ giai nhất vọng đã truyền đến tai Thánh Thượng".

Tiêu Bố Y cảm thấy ngạc nhiên, "Không biết Bí Thư Lang có ý gì?"

Ngu Thế Nam lắc lắc đầu, "Ta lúc ấy ở trước mặt Thánh Thượng nói Tiêu huynh chẳng qua là thuận miệng đọc, chứ văn thơ thực ra cũng kém. Bất quá bốn câu thơ này, nếu rơi xuống tay người có dụng tâm, chỉ sợ sẽ giải ra ý nghĩa khác. Thánh Thượng vốn..." Ngu Thế Nam ho khan một tiếng, "Điêu bản ấn loát này nếu làm tốt, Tiêu huynh có thể đem công bù qua, Tiêu huynh tạo phúc hậu nhân, trung hậu thông minh, Thế Nam thật sự không hy vọng ngươi bị hủy tại miếu đường, cũng mong Tiêu huynh lưu ý, Thế Nam năng lực nông cạn, có một số việc cũng là hữu tâm vô lực".

Hắn nói xong đã phiêu nhiên rời đi, chỉ còn lại có Tiêu Bố Y hai hàng lông mày cau lại, trong lòng chửi thề.

Tiêu Bố Y biết miếu đường tranh đấu tàn khốc, nhưng không nghĩ đến người khác đã sớm bắt đầu ám toán hắn. Trên biểu hiện tuy gió êm sóng lặng, nhưng bên trong cũng đã nổi ba đào. Ai đã đem bốn câu này truyền đến tai Dương Quảng? Tiêu Bố Y nghĩ đầu tiên đến đương nhiên chính là Vũ Văn Hóa Cập, chỉ là mấy câu thơ này làm sao mà đến được tai Vũ Văn Hóa Cập, đây cũng là chuyện kỳ quái. Lúc ấy ở đó người rất nhiều, khá lộn xộn, nói không chừng có người nghe được đi nói lại cho Vũ Văn Hóa Cập cũng là rất có thể. Chỉ là mình đối với Viên Hi báo tên giả, người bên ngoài sao lại biết hắn là Tiêu Bố Y? Nghĩ tới nghĩ lui cũng không ra được, Tiêu Bố Y đành cưỡi ngựa ra khỏi Đông thành.

Giờ phút này trời đông giá rét, bông tuyết phiêu phiêu, tung bay đầy trời, gió bắc thổi qua mang đầy hơi lạnh.

Tiêu Bố Y không sợ rét, cau mày đi tới, nghĩ làm sao vượt qua được cửa ải khó khăn này. Hắn đột nhiên phát hiện mình đã suy nghĩ quá đơn giản. Mình đạo thơ của Đường Dần, vốn chỉ cảm thấy lên lầu ngắm

cảnh thì rất hợp lý, hai câu sau văn thơ liền mạch, rất có khí thế như đình thảo vô nhân tùy ý lục, đây là điều kiêng kị. Hai câu này mặc dù ý nghĩa rõ ràng, nhưng vẫn có thể nâng tầm vấn đề lên. Nếu phát ra từ miệng của Vũ Văn Hóa Cập, nhất định là sẽ nói hắn muốn tạo phản, cứ lên như vậy chẳng phải là muốn mưu quyền soán vị sao?

Tiêu Bố Y càng nghĩ càng đau đầu, đem tổ tông Vũ Văn Hóa Cập ân cần thăm hỏi một xơ số lần, lại nghĩ, Vũ Văn Thuật vốn chỉ là một gia nô, phỏng chừng cũng không biết tổ tông của mình là ai, thì mình làm sao mà ân cần thăm hỏi? Nghe nói muội muội Vũ Văn Thuật là tiểu thiếp của Lý Hồn, Vũ Văn Thuật nói như thế nào cũng phải hơn bảy mươi, vậy muội muội bộ dáng ra sao đây? Lý Hồn nói vậy tuổi cũng không nhỏ, tổ tông của những người này đều phải ân cần thăm hỏi.

Trong khi miên man suy nghĩ, một bóng người đột nhiên bổ nhào vào trước ngựa Tiêu Bố Y. Tiêu Bố Y tuy đang suy nghĩ, nhưng thân thủ vẫn còn đó, ngựa cả kinh, hắn đã thừa dịp ngăn chận mã thế, định thần nhìn lại người trước mắt, đen đúa giống như là từ trong bếp lò chui ra vậy, vốn tưởng rằng là La chưởng quầy không dám tới tìm Lý Tĩnh, nên tìm tới mình, giây lát lại phát hiện không đúng. Dáng người của người này không giống La chưởng quầy, nhưng trên tay cũng đang cầm một bao đồ.

Nhìn thấy ngựa bị kinh sợ, người nọ ai u một tiếng, cũng muốn ghìm ngựa lại, Tiêu Bố Y nghe được thanh âm của hắn lại có chút nghi hoặc.

Nhìn thấy Tiêu Bố Y đang chăm chăm nhìn mình, người nọ khóe miệng mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng mà thấp giọng nói: "Khách quan, có muốn ngồi thuyền không?"

Tiêu Bố Y giây lát tỉnh ngộ ra, nhảy xuống ngựa, kỳ quái hỏi: "Uyển Nhi, là cô?"

Hắn vừa nghe câu hỏi đã nhận ra Uyển Nhi, Uyển Nhi tràn đầy vui mừng, "Khách quan, người còn nhớ thanh âm của ta?"

Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Không nhớ rõ thanh âm của cô, thì cũng nhớ rõ thuyền của cô, tiểu đệ vẫn khỏe chứ?"

Uyển Nhi cười hết sức vui vẻ, mi mắt cong vầng trăng, "Tiểu đệ vẫn khỏe, cảm ơn khách quan đã hỏi thăm".

"Cô ở đây làm cái gì?" Tiêu Bố Y dẫn ngựa đi một bên, nhìn thấy nàng ta quần áo mỏng mảnh, hai tay vì lạnh mà sưng đỏ, có chút kỳ quái hỏi.

Uyển Nhi trên mặt tuy giống như là Táo vương gia vậy, cũng ửng hồng, hồi lâu mới nói: "Ta chỉ tùy ý qua chỗ này, nhìn thấy khách quan trùng hợp đi qua, lúc này mới tới gặp mặt".

Tiêu Bố Y ánh mắt nhìn tuyết trắng trên vai của nàng, trong lòng biết nàng ta tuyệt không phải là tùy ý đi qua, xem bộ dáng của nàng, giống như đã đợi ở chỗ này khá lâu. Bất quá nàng ta một khi đã không nói, mình cũng không tiện hỏi, chỉ nói: "Uyển Nhi, ta còn có chuyện, mặt của cô sao lại thế này…"

"Ồ" Uyển Nhi có chút thất vọng, lui ra phía sau hai bước, "Vậy khách quan, ta không quấy rầy người làm việc, mặt của ta là do cả ngày làm việc, nên chưa kịp lau đi".

Tiêu Bố Y mới muốn lên ngựa, Uyển Nhi lại kêu một tiếng, "Khách quan" Tiêu Bố Y dừng lại, khẽ cười hỏi, "Chuyện gì?"

Uyển Nhi do dự một lát, lúc này mới mới đưa cái bao vải trên tay qua, "Khách quan, đây là mấy đôi giày vải do ta làm, vốn chuẩn bị bán, bất quá gặp người, chuyện lần trước ta vẫn chưa cảm ơn người, mấy đôi giày này dù sao cũng bán không được, tặng cho người vậy, hy vọng người không chê".

Tiêu Bố Y nhìn cái bao nọ, hồi lâu mới nói: "Cái này sao được".

"Người không cần sao?" Uyển Nhi gấp đến muốn khóc lên.

Tiêu Bố Y cười nói: "Ta không phải không cần, ta vừa lúc đang thiếu giày vải, còn chuẩn bị đi mua, không biết cô lại vừa lúc đến thế. Ta nói không được là cô một ngày mới có thể làm mấy đôi này, tặng cho ta, vậy cô cùng tiểu đệ ăn cái gì?"

Uyển Nhi vui vẻ nói: "Ta cùng tiểu đệ không sao, ta hiện tại ở tại Lâu Ngoại Lâu rửa chén quét dọn, cùng tiểu đệ có chỗ ở, ăn cũng không không phải lo".

Tiêu Bố Y nghe tới Lâu Ngoại Lâu có chút quen tai, thầm nghĩ chẳng lẽ là Lâu Ngoại Lâu của La chưởng quầy kia? Lại thấy vẻ mặt của nàng xám xịt, chẳng lẽ lại là do Cổ Phong Cơ của Lý Tĩnh có vấn đề, cho nên mới làm cho mặt của nàng ta đầy tro bụi như vậy, cứ như vậy, thế giới này cũng thật sự quá trùng hợp đấy chứ?

"Vô luận như thế nào, hài này ta không thể nhận không" Tiêu Bố Y lắc đầu nói: "Uyển Nhi, một đôi giày này của cô nếu bán ra, thì được bao nhiêu tiền?"

"Một xâu tiền" Uyển Nhi ngẩn ra nói, đột nhiên đổi giọng, "Không, chỉ cần vài văn tiền là có thể mua một đôi, mua hài cũng phải trả giá chứ".

Tiêu Bố Y nhìn thấy Uyển Nhi đoán ra dụng ý củ mình, mỉm cười, đưa tay tiếp nhận bao đồ, mở ra xem rồi nói: "Ba đôi giày vải, thì phải là ba xâu tiền".

Hắn lấy từ trong túi ra ba xâu tiền, cũng không đưa nhiều hơn, chỉ sợ Uyển Nhi không chịu nhận, kéo bàn tay lãnh lẽo của Uyển Nhi tới, đặt vào trên tay nàng ta, lại cười nói: "Cô chớ có từ chối, bằng không hài ta sẽ không nhận đâu".

Uyển Nhi bị hắn nắm chặt tay, trên mặt tuy đầy tro bụi, cũng phát nóng lên, bị Tiêu Bố Y cầm tay, cũng nói không nên lời.

Đợi khi nhìn thấy Tiêu Bố Y trở người lên ngựa đi ra xa, Uyển Nhi lúc này mới tỉnh ngộ, cao giọng nói: "Khách quan, ta…"

Tiêu Bố Y ghìm ngựa quay đầu lại, "Uyển Nhi, còn có chuyện gì?"

"Khách quan, ta có thể biết tên của người không?" Uyển Nhi cổ khởi dũng khí, "Ta biết ta không xứng biết tên của người, đối với người…"

Tiêu Bố Y cười đầy thiện ý, "Hỏi tên thì có gì mà xứng hay không xứng, ta gọi là Tiêu Bố Y, Tiêu trong tiêu sắt (hiu quạnh), bố y thì giống như là bố hài (giày vải) vậy".

Tiêu Bố Y ha hả rời đi, giục ngựa vung roi đi trước, cũng không chú ý tới tuyết bay tán loạn, Uyển Nhi mắt lóe sáng, lẩm bẩm nhớ kỹ, "Tiêu Bố Y, Tiêu Bố Y, Tiêu…"

Nhận bao đồ, Tiêu Bố Y khi thúc ngựa đi chỉ nghĩ, "Nha đầu ngốc này, chẳng lẽ là đặc ý đợi ở đây tặng hài cho ta? Nhưng cô ta sao lại vừa lúc gặp ta ở đây, làm sao mà biết được ta sẽ đi qua chỗ này? Nhưng nếu bán hài, sao không đi ra khu chợ mà lại chạy đến đây? Đáng tiếc hôm nay bản thân ta còn khó bảo toàn, đại nạn trước mắt, cũng quản không được nhiều. Vũ Văn Hóa Cập, ngươi không cần luôn chăm chăm vào lão tử, tìm lỗi của lão tử, nếu có một ngày lão tử có cơ hội giẫm lên ngươi, nhất định sẽ đem ngươi giẫm xuống mười tám tầng địa ngục, cho ngươi vĩnh viễn không thể trở người!"

Tuyết rơi càng lúc càng dày, phủ cả Đông Đô một màu trắng bạc, ở đầu đường, có một người một ngựa đang phóng nhanh, đầu không quay lại, ở đầu kia có một nữ tử đứng trong tuyết, nhìn sững theo, cho đến khi khuất bóng mới quay người đi, trong tuyết bay tràn đầy nhu tình.

120. Chương 120: Không Biết Tiêu Lang Là Tiêu Lang

Bố Y sau khi về lại khách điếm, một hạ nhân đã sớm ở đó đợi hắn. Lúc trước Viên Lam trong chuyến ra quan ngoại cũng dẫn theo người này, Tiêu Bố Y nhớ hắn gọi là Lỗ Đại Lực, liền mỉm cười bắt chuyện.

Lỗ Đại Lực nhìn thấy Tiêu Bố Y nhận ra mình, phi thường hưng phấn. Trong mắt bọn họ, Tiêu Bố Y giống như là thần tiên vậy, người khác có lẽ không biết, nhưng bản thân hắn đi thảo nguyên đã nhìn thấy sự thần dũng của Tiêu Bố Y, hết sức kính ngưỡng. Nhưng người như thế lại không có làm cao, cố tình bắt chuyện với hạ nhân thì đúng là khó mà thấy được.

Tiêu Bố Y cũng không thấy Viên Hi, chỉ sợ nàng ta đã bị Viên Lam bắt về nhà, lại nghĩ đến đêm nay, chẳng lẽ là muốn kết thân?

Lúc trước hắn thuận miệng đáp ứng lời mời của Viên Hi, chỉ nghĩ đến cảm tình hắn liên lạc, cũng không có nghĩ gì thêm. Nhưng nghĩ đến Viên Hi cũng ở tại Đông Đô, Tiêu Bố Y trên người như có kiến bò, cả người không được tự nhiên, Lỗ Đại Lực tùy ý xưng hô một tiếng, ánh mắt nhìn mình giống như cũng có thâm ý sâu sắc.

Tiêu Bố Ycũng không phải là tận lực cố ý tránh né, mà đối với Viên Hi nữ cải nam tran này xem như cũng có cảm giác. Đối với hắn mà nói, tình cảm nam nữ cũng phụ thuộc vào tính tình, tính cách còn hơn cả tướng mạo, Viên Hi này tuy cải nam trang nhưng xem ra cũng tuấn tú, chỉ là cả ngày quấn quít lấy hắn mà ngâm thi tác tác đối, cũng làm cho hắn đau đầu. Hắn thật sự không dám tưởng tượng, một nam nhân khi ở nhà, nữ nhân chỉ cho ngươi làm thơ thì tình huống như thế nào cũng làm cho người ta chán ghét.

Lỗ Đại Lực lời cũng không nhiều, Tiêu Bố Y hỏi hắn đáp, Tiêu Bố Y không hỏi thì hắn cứ cắm đầu mà đi, Lỗ Đại Lực nói Viên trạch ở tại Chương Thiện phường, Tiêu Bố Y cũng mơ hồ biết, để cho hắn đi trước dẫn đường. Hai người xuất phát từ Ngọc Kê phường qua Trung kiều, quanh quẩn qua Phong Đô thị, khi đi vào Chương Thiện phường thì trời đã tối, trong đêm đen chỉ lộ ra màu trắng của tuyết.

Trời đông giá rét, bông tuyết tung bay. Tuyết rơi cũng không thấy dừng, Tiêu Bố Y còn chưa cảm thấy gì thì Lỗ Đại Lực râu ria lông mi đã bám đầy sương trắng. Người đi trên đường rất thưa thớt, tiếng vó ngựa lọc cọc đơn điệu, đạp lên tuyết phá vỡ sự yên lặng của màn đêm.

Lỗ Đại Lực đi trước dẫn đường, sau khi tới Chương Thiện phường thì lập tức đi trước, tới một nơi sáng rực như ban ngày ở cuối đường, Tiêu Bố Y cùng LỗĐại Lực dừng lại, không đợi xuống ngựa thì đã nghe một tiếng cười sang sảng: "Bố Y, ta nghĩ ngươi thế nào cũng đến mà".

Ở trước nhà Viên Lam cười nghênh đón. Tuy là đêm lạnh, Tiêu Bố Y trong lòng cũng ấm áp. Vô luận Viên Lam đối với hắn là áp bảo cũng tốt, mượn sức cũng thế, đối đãi với hắn thực sự là không tệ, hiện tại lại kiên định đứng về phía hắn không ngại đối đầu với Vũ Văn Hóa Cập, điều này làm cho Tiêu Bố Y không thể không cảm động.

Tuyết đêm lạnh giá, Viên Lam đầu vai cũng trắng toát, chắc là đã đợi một đoạn thời gian, kéo tay Tiêu Bố Y đi vào đại trạch, hạ nhân sớm đã giúp hai người quét tuyết đọng trên người.

Viên trạch cũng tương đối không xa hoa. Tiêu Bố Y trong khoảng thời gian này kiến thức mà nói ngược lại cũng có chút mộc mạc, bất quá bố trí cũng khá tinh xảo. Hai người đi qua đình viện, đi dọc theo hành lang. Viên Lam dẫn Tiêu Bố Y đến một căn phòng, bên trong có lò lửa, nhiệt độấm áp làm cho người ta quên đi giá rét.

"Hôm nay không phải chỉ có mình ta làm khách chứ?" Tiêu Bố Y mơ hồ nghe được xa xa có tiếng ồn ào, có chút kỳ quái Viên Lam vì cái gì mà đưa mình tới nơi này.

"Đương nhiên là không phải, bất quá khách tri tâm chỉ có người, còn lại đều là quen xã giao thôi" Viên Lam cười nói: "Ta mới vừa rồi cùng bọn họ nói chuyện chỉ cảm thấy chán nản, không thú vị bằng khi cùng ngươi nói chuyện phiếm. Cho nên lấy cớ ra ngoài chờ ngươi".

Tiêu Bố Y cũng cười rộ lên, "Khách đến chủ lại không tới, thất lễ cũng không ít".

Viên Lam cười lắc đầu, "Bọn họ có rượu ngon đồ ăn ngon, mỹ nữ ca múa, đã sớm quên chủ nhân là ta rồi. Bố Y, chuyện mà hôm nay ta nói cùng ngươi, ngươi dự tính thế nào?"

Tiêu Bố Y không nghĩ đến hắn lại đi thẳng vào vấn đề như vậy, chuyện buổi sáng, buổi tối đã đề cập. Hắn do dự một chút rồi mới nói: "Viên huynh, ta không phải là không bỏ được chức Giáo Thư Lang này, ta lưu lại trong đó còn có chút nguyên nhân khác".

Viên Lam trầm ngâm một lát liền hỏi: "Là bởi vì Bùi Minh Thúy?"

Tiêu Bố Y không nghĩ đến hắn đoán chuẩn như vậy, không phủ nhận, chậm rãi gật đầu.

Viên Lam ánh mắt phức tạp, "Bố Y, thứ ta mạo muội, ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu, ngươi bởi vì thích Bùi Minh Thúy mà ở lại Đông Đô, hay là bởi vì cảm tạ Bùi Minh Thúy mà ở lại Đông Đô? Hoặc là, ngươi

cảm thấy trước mắt đó là một cơ hội không thể bỏ qua, muốn ở lại Đông Đô để tranh thủ cao vị?"

Tiêu Bố Y sau hồi lâu mới nói: "Viên huynh, ta biết người muốn cho ta ở bên ngoài sự việc, bảo toàn bản thân. Nhưng ta muốn nói chính là, có những lúc không phải là ngươi muốn ở bên ngoài, là có thểở ngoài được. Ta nếu muốn buôn bán ngựa, nếu muốn làm ra thiên hạ đệ nhất mục trường, ngươi cảm thấy ta có thể không cùng bọn họ tạo quan hệ không? Nước có thể lật thuyền, cũng có thể đẩy thuyền, ta không muốn mưu cầu cao vị, nhưng ta cảm thấy trước mắt cũng là một cơ hội tuyệt hảo".

"Nước có thể lật thuyền, cũng có thể đẩy thuyền" Viên Lam lẩm bẩm nói: "Ta chỉ sợ thuyền mỗi lúc một nhiều, một khi Bố Y ngươi đã có quyết định, ta cũng sẽ tôn trọng quyết định của ngươi, chỉ hy vọng ngươi có thể cẩn thận. Làm bạn với vua như làm bạn với hổ, ta chỉsợ ngươi lại bị hủy tại miếu đường, có lẽ ngươi chân chính không phải là nghĩ tới thiên hạ, mà nấp ở một góc tùy thời mà hành động?"

Tiêu Bố Y đột nhiên nhớ một vấn đề lâu nay vẫn nghi hoặc, "Viên huynh, ta muốn biết Bùi tiểu thư rốt cuộc là người thế nào, nàng ta lấy thân nữ nhân, có thể thỉnh được Thánh chỉ của Thánh Thượng, chưởng quản thương đội Bùi phiệt, ta xem ra, có chút khó tin".

Viên Lam khẽ cười nói: "Bùi Minh Thúy là con gái của Bùi Củ, Bùi Củ tuổi cao mới có đứa con gái này, rất là yêu thương. Nàng ta nắm đại quyền trong tay, Bùi phiệt đương nhiên là một nhân tố chủ yếu, bất quá còn có một nhân tố càng chủ yếu hơn. Bố Y quá nửa không biết, ta cũng chỉ là nghe nói, không biết là thật hay là giả".

"Bố Y rửa tai lắng nghe" Tiêu Bố Y trịnh trọng nói.

"Việc này ngươi nghe xong thì bỏ đi, vạn vạn lần không được nói ra" Viên Lam xuất hiện vẻ nghiêm trọng.

Tiêu Bố Y cơ hồ nghĩ đến Dương Quảng xem trúng Bùi Minh Thúy, bằng không Viên Lam sao lại ba lần bốn lượt bảo hắn chớ có động tâm đối với Bùi Minh Thúy. Nhưng vấn đề này hắn đã sớm nghĩ tới, Bùi Minh Thúy nếu là nữ nhân của Dương Quảng, vậy thì chạy loạn lên hết như thế thì còn thể thống gì? Càng huống chi Bùi Minh Thúy này tuy có vẻ hào phóng, so với Bối Bồi lại cách người cả ngàn dặm, đến bây giờ ngoại trừ thấy được mấy lần ở tại Mã ấp ra, thì cũng chưa từng xuất hiện qua một lần nào cả. Hắn thậm chí còn hoài nghi Bối Bồi chính là Bùi Minh Thúy, chỉ là tính cách hoàn toàn không giống. Quan trọng là, Bùi Minh Thúy thân ngàn vàng, sự vụ bận rộn, sẽ không mạo hiểm tự thân lên đường, lại còn theo hắn đến tận Trường An.

Qua Thánh chỉ cũng có thể thấy được điều này.

"Nếu Viên huynh cảm thấy Tiêu Bố Y sẽ nói ra, thì cứ xem như ta chưa từng hỏi" Tiêu Bố Y khẽ cười nói.

Viên Lam nhìn Tiêu Bố Y một hồi, rốt cuộc quyết định cũng đánh bạc một chuyến. Hắn đối với Tiêu Bố Y quen biết cũng không tính là lâu, nhưng tất cả những gì Tiêu Bố Y làm cũng đủ để hắn hạ quyết tâm đánh bạc một chuyến, bằng không lúc sáng sớm hắn cũng sẽ không xem Tiêu Bố Y như tâm phúc, nói ra bí ẩn nội đấu trong cung, ban đêm lại lôi kéo Tiêu Bố Y một mình nói chuyện. Người tài như Tiêu Bố Y hiếm thấy, với kiến thức buôn bán nhiều năm của hắn, cũng cảm thấy hiếm thấy người như thế. Hắn biết hưng suy của một gia tộc rất nhiều khi đều dựa vào một người. Bằng không các sĩ tộc đại gia cũng sẽ không cực lực mượn sức loại nhân tài này phục vụ cho họ.

Viên Lam đối với Tiêu Bố Y vốn cũng không chân chính mượn sức, vẫn do dự không quyết, chỉ là có vài chuyện tại Đông Đô mấy ngày trước đã làm cho hắn hạ quyết tâm, nhanh chóng tiếp cận Tiêu Bố Y, chỉ sợ bị người khác tranh mất đến lúc đó hối hận thì đã không kịp.

Hắn nói tất cả nghe ra đều là đại nghịch bất đạo, nếu truyền ra ngoài, tội danh không nhẹ. Bất quá hắn tin Tiêu Bố Y sẽ không làm hại hắn. Quan trọng hơn chính là, hắn nếu không nói ra tin tức này, thì làm sao chiếm được lòng tin của Tiêu Bố Y?

"Chuyện của Tiên đế cùng Thánh Thượng Bố Y nói vậy cũng biết không nhiều" Viên Lam ho nhẹ một tiếng, sửa sang lại suy nghĩ, "Thật ra Thánh Thượng đối với Bùi tiểu thư tín nhiệm, quan hệ tới Bùi thị lang cũng không tính là lớn. Bởi vì Bùi Minh Thúy dù sao cũng là một nữ tử không tiện tham dự chính sự. Bất quá, nữ tử tham dự chính sự cũng có tiền lệ, Độc Cô hoàng hậu Tiên đế chính là một tiền lệ..."

"Bùi tiểu thư được Thánh Thượng tín nhiệm chính là bởi vì một nữ nhân, không biết Bố Y có từng nghe qua cái tên Trần Tuyên Hoa hay chưa?"

Tiêu Bố Y lắc lắc đầu, "Hình như là một nữ nhân?"

Viên Lam cũng không nghĩ Tiêu Bố Y ngu dốt, ngược lại cảm thấy người này không biết thì sẽ không giả bộ, cũng tính là dạy được. Có đôi khi biết một chuyện không đáng để người ta khoe ra, mà theo sự việc từ từ lộ ra nhân tài mới tính là cao minh. Tiêu Bố Y không thể nghi ngờ chính là dạng người này.

"Trần Tuyên Hoa vốn là con gái của Trần Tuyên đế triều Trần, đều nói thông minh xinh đẹp, ta cũng gặp qua một lần, thật như là người trời" Viên Lam thở dài một tiếng, "Bất quá từ xưa hồng nhan thường bạc mệnh, có lúc, một nữ nhân quá xinh đẹp cũng không tính là chuyện tốt gì, hơn nữa còn là con gái của vua mất nước. Lúc trước Thánh Thượng khi chưa là Thiên Tử, năm ấy hai mươi, làm Binh mã đô thảo Đại nguyên soái triều Tùy, Thống soái năm mươi vạn đại quân Nam hạ diệt Trần, hơn nữa vừa mới thành công nên rất hăng hái, hết sức tự mãn, Trần Tuyên Hoa cùng hắn chính là quen được khi đó".

Tiêu Bố Y kỳ quái hỏi, "Nói như vậy Thánh Thượng coi như là văn võ song toàn, vì cái gì mà chinh phạt Cao Lệ mấy lần không thành?"

Viên Lam cười khổ lắc đầu, "Ngươi nếu nghĩ như vậy, chính là sai lầm lớn. Thánh Thượng diệt Trần đều dựa vào danh tướng lúc đó, Dương Tố, Hạ Nhược Bật, Hàn Cầm Hổ người nào cũng đều là danh tướng Đại Tùy, đều do Thánh Thượng điều động, hắn diệt Trần bất quá chỉ là ngồi xem mà nhận thành quả mà thôi. Muốn nói đánh giặc, hắn thực không có tham dự. Năm đó Thánh Thượng khiêm tốn, nên có thanh danh, dùng lễ hiền đãi sĩ cho nên diệt Trần dựa vào thủ hạ nên mới thành công. Nhưng hắn từ khi lên ngôi Thiên Tử, đã không còn sự khiêm tốn năm đó, lần thứ hai chinh phạt Cao Lệ là vì thể diện, lần đầu tiên chinh thảo Cao Lệ cũng là để chứng minh cho người trong thiên hạ, hắn cũng là văn võ song toàn, không cần danh tướng cũng có thể thành công. Hắn mọi chuyện đều không chịu hỏi, đều nói binh quý thần tốc, hắn thứ nhất là để lỡ cơ hội trên chiến trường, lại xem nhẹ sự ương ngạnh cùng giảo hoạt của Cao Lệ, làm lao dân thương tài, cuối cùng cũng không thành được gì".

"Nói như vậy nếu phái một danh tướng chẳng phải tốt hơn sao?" Tiêu Bố Y hỏi.

Viên Lam cười nói: "Bố Y, ngươi vẫn quá xem nhẹ hai chữ thể diện của Thánh Thượng, lúc trước lần thứ hai chinh phạt Cao Lệ, liền có người đề nghị Thánh Thượng không cần thân chinh, lao dân thương tài, chỉ phái vài viên đại tướng là được. Nhưng Thánh Thượng giận dữ, nói hắn tự mình chinh thảo không thành, người khác làm sai mà thành, người nọ bởi vậy mà bị tử tội. Sau đó cũng không ai dám khuyên Thánh Thượng nữa".

Tiêu Bố Y thì thào tự nói, "Xem ra hai chữ thể diện thực hại chết người".

Viên Lam ánh mắt sáng ngời, "Bố Y, ngươi nói không sai, thể diện đích xác có thể hại chết người, nhưng thể diện của Thánh Thượng lại hại chết người trong thiên hạ. Ta thưởng thức Bố Y ngươi, quan trọng nhất chính là thưởng thức sự nhẫn nại của ngươi. Lúc trước ngươi năng lực cao cường, là Phó lĩnh đội cũng không kiêu không nịnh, tại thảo nguyên phong cảnh vô hạn, vốn tưởng rằng sẽ một bước lên mây, tại Đông Đô lại làm một Giáo Thư Lang, cũng không vội không gấp. Hàn Tín có thể nhẫn, cuối cùng đánh bại Sở bá vương tại Ô Giang, Lưu Bang có thể nhẫn, cuối cùng có ngày lập nên bá nghiệp, Hạng Võ ngay cả lực bạt sơn hề khí cái thế thì đã sao, còn không phải bởi vì thể diện mà tự vận tại Ô Giang? Đại trượng phu có thể co có thể duỗi là tốt nhất. Nếu chỉ lo đấu đá tàn nhẫn, thì cũng không thể thành đại sự được".

Tiêu Bố Y nghe được khích lệ cung có chút xấu hổ, "Viên huynh, Thánh Thượng sau khi nhìn thấy Trần Tuyên Hoa thì thế nào, cùng Bùi tiểu thư lại có quan hệ gì?"

Viên Lam cũng lắc đầu, "Cùng ngươi nói một chút liền có chút lạc đề. Thánh Thượng sau khi diệt Trần, hết sức hăng hái, cho dù hắn gặp qua nữ nhân vô số, nhưng khi nhìn thấy Trần Tuyên Hoa, cũng như thấy người trời, không khỏi có ý ái mộ".

Tiêu Bố Y cười nói: "Thì ra Thánh Thượng cũng có yêu đương".

Viên Lam cười nói: "Ai cũng có tuổi trẻ, ngươi ta đều có, Thánh Thượng cũng là người đương nhiên cũng có. Bất quá Thánh Thượng tuy ái mộ Trần Tuyên Hoa, cũng bởi vì Độc Cô Hoàng hậu không thích nam

nhân nạp thiếp, chỉ cho phép một vợ. Lúc trước Thánh Thượng đã lấy vợ, nói đến cũng cùng họ với Bố Y ngươi, cũng chính là Tiêu Hoàng hậu hiện tại trong triều. Thánh Thượng bởi vì sợ Độc Cô Hoàng hậu không vui, mất đi quyền lợi kế thừa vương vị, cho nên không dám lấy Trần Tuyên Hoa, ngay cả nạp thiếp cũng không dám, liền đem nàng bắt làm tù binh về Tây Kinh. Tiên đế tại vị, tuy nói Thiên Tử hậu cung ba ngàn, nhưng trước khi Độc Cô Hoàng hậu chết, chạm qua nữ nhân khác bất quá cũng chỉ hai ba người, mà hai ba người này trước sau đều bị Độc Cô Hoàng hậu độc chết hoặc đánh chết, Độc Cô Hoàng hậu ghen rất dữ có thể thấy được. Mà lúc ấy Độc Cô Hoàng hậu cùng Tiên đế được triều thần xưng nhị thánh, có thể thấy được quyền lực to thế nào, cho dù Thánh Thượng cũng không dám làm sai trong mắt nàng ta, chỉ có thể cố nén sự say đắm đối với Trần Tuyên Hoa".

Tiêu Bố Y nghe vậy cũng thấy sợ, thầm nghĩ Độc Cô Hoàng hậu này cũng thật độc, có thể đem một Thiên Tử ước thúc thành như vậy, nữ tử trong thiên hạ chỉ sợ có một, "Chỉ có một vợ, vậy làm Hoàng Thượng cũng không có gì hứng thú".

Viên Lam cười nói: "Không sai, nếu cưới phải người như vậy, thì có làm Hoàng Thượng cũng không có gì hứng thú, cũng may tiểu nữ ôn nhu hiền huệ. Bố Y nếu có ý cưới, nó tuyệt đối sẽ không giống như Độc Cô Hoàng hậu, cũng không ngăn cản người nạp thiếp, Xảo Hề làm chính thất là được rồi".

Tiêu Bố Y nghĩ đến bộ dáng của Viên Hi, ban ngày làm công tử nghèo, ban đêm làm phi thiên đạo tặc, miệng phát khổ, cuống quít đổi đề tài, "Vạy sau đó thì sao?"

Viên Lam cũng không bức bách, chỉ thở dài nói: "Sau lại không khéo, Trần Tuyên Hoa này tại Tây Kinh lại bị Tiên đế coi trọng, nạp vào hậu cung, Thánh Thượng lúc ấy ở tại Đông Cung, cho dù muốn giết Trần Tuyên Hoa, cũng chỉ là dám giận mà không dám nói".

Tiêu Bố Y biết đây là một bi kịch, nữ nhân đứa con thích lại bị cha chiếm. Điều này ở các triều cũng đã có phát sinh, không nghĩ đến Tùy Văn đế cũng khôngngoại lệ. Tùy Dương đế này mà cũng có nữ nhân không động đến được, thật đúng là chuyện lạ trong thiên hạ.

"Trần Tuyên Hoa tuy vào hậu cung, bất quá Tiên đế cũng biết hậu quả của việc sủng hạnh, cho nên chỉ có thể nhìn chứ không thể động đến, bởi vậy có thể thấy được mị lực kinh người của Trần Tuyên Hoa, làm cho nam nhân không đành lòng dứt bỏ" Viên Lam lại nói: "Sau đó Độc Cô Hoàng hậu bệnh mất, Tiên đế lập tức bắt đầu sủng hạnh Trần Tuyên Hoa, tự nhiên làm cho Thánh Thượng ghi hận trong lòng. Đợi khi Tiên đế băng hà, Thánh Thượng rốt cuộc cũng tìm được Trần Tuyên Hoa. Đáng tiếc Trần Tuyên Hoa một là sầu bi quốc phá gia bại, hai là trước sau hai nam nhân kề cận lại là hai cha con, chịu không được ánh mắt thế nhân, chỉqua một năm, ưu tự thành tật, cũng đã bệnh mất, khi chết chỉ mới hơn hai mươi tuổi".

Tiêu Bố Y có chút cảm khái Trần Tuyên Hoa này bất hạnh, cũng không quên chính đề, "Trần Tuyên Hoa ta đã biết rồi, nhưng muốn biết nhất chính là có quan hệ gì tới Bùi Minh Thúy?"

"Thánh Thượng tuy cùng Tiêu Hoàng hậu tương kính như tân, bất quá là kính nàng ta nhàn thục đức dung, nhưng đối với Trần Tuyên Hoa mới là thạt lòng yêu, hắn đối với việc Trần Tuyên Hoa chết, đau đớn vô cùng" Viên Lam không nhanh không chậm, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, "Trần Tuyên Hoa trước khi chết, chỉ đề xuất hai yêu cầu đối với Thánh Thượng, một là bởi vì nhà tại Giang Nam, nên yêu cầu chôn tại Giang Đô, không cầu đại táng, chỉ cần đơn giản. Điều thứ hai chính là nàng là di mẫu của Bùi Minh Thúy, trong cuộc đời yêu quý nhất chính là Bùi Minh Thúy, chỉ hy vọng Thánh Thượng hậu đãi Bùi Minh Thúy".

Tiêu Bố Y lúc này mới sửng sốt, không nghĩ tới quan hệ bên trong lại rắc rối như thế.

"Thánh Thượng đối với Trần Tuyên Hoa cực kỳ yêu quý, không muốn nói hai điều kiện, lúc ấy Trần Tuyên Hoa đề xuất trăm ngàn điều kiện, cũng sẽ đáp ứng. Trần Tuyên Hoa yêu cầu chôn tại Giang Đô, an táng đơn giản, quả thật có nỗi khổ tâm, không nghĩ bởi vậy mà Thánh Thượng cảm thấy như bị mắng. Thánh Thượng tuy cả đời phô trương xa xỉ, đối với nữ nhân mình yêu an táng hoàn toàn dựa theo ý của nàng, mấy lần tới Giang Đô, nói là du ngoạn như thực tế là đi bái tế Trần Tuyên Hoa. Yêu cầu thứ nhất làm cho Thánh Thượng cảm thấy có lỗi với Trần Tuyên Hoa, cho nên đối với yêu cầu thứhai của Trần Tuyên Hoa tự nhiên dốc hết tâm lực, Bùi Minh Thúy bởi vậy mới được Thánh Thượng tín nhiệm, mà Bùi phiệt từ đó cũng là một bước lên trời".

Tiêu Bố Y trong ngày hôm nay biết được sự phức tạp trong triều, thật sự so với những gì mà hắn biết trong

nửa năm trước còn nhiều hơn, hồi lâu mới nói: "Tuy Bùi Minh Thúy là cơ duyên xảo ngộ, nhưng không thể phủ nhận nàng ta cũng phi thường thông minh".

Viên Lam gật đầu "Bùi Minh Thúy trông tầm thường, nhưng lại có tài, đối với một mối tình thâm của Thánh Thượng rất cảm động, lúc này mới tận lực phò tá. Chỉ là nàng ta dù sao cũng là nữ tử, tâm lực có hạn, không thể xoay trời được, lúc này mới mượn thất quý trong triều tuyển chọn nhân tài phò tá Thánh Thượng".

Tiêu Bố Y hiểu được khúc chiết trong đó, đối với bốn chữ một mối tình thâm cũng rất đau đầu, nhịn không được hỏi, "Chẳng lẽ Bùi tiểu thư thích chính là Thánh Thượng?"

"Cái này ta cũng không dám nói," Viên Lam lắc đầu: "Nữ nhân đều rất kỳ quái, Thánh Thượng hôm nay hậu cung phấn đại ba ngàn, nói thế nào cũng tính là một mối tình thâm sao? Bất quá Bùi Minh Thúy vẫn nhớ Thánh Thượng đối với Trần Tuyên Hoa rất tốt, thủy chung vẫn cho rằng Thánh Thượng là một người thâm tình".

Tiêu Bố Y nghe đến đó, thở dài một hơi, cũng không biết có cảm tưởng gì, Viên Lam cũng cười đứng dậy nói: "Ta phải đi xem tình hình khách khứa trước, lát nữa ta sẽ đến tìm ngươi đưa đi gặp bọn họ, những người này đối với việc buôn bán về sau của ngươi có thể sẽ rất có lợi, không ngại gặp mặt".

Tiêu Bố Y ứng một tiếng, không biết hắn vì cái gì mà không trực tiếp dẫn mình ra ngoài, suy nghĩ lại, quá nửa là khách rất nhiều. Viên Lam xử sự tinh minh, để tránh lời ra tiếng vào là nặng nhẹ khác nhau.

Hắn từ chỗ Viên Lam có được tin tức cũng làm hắn rõ ràng hoàn cảnh trước mắt của hắn, đối với Dương Quảng cùng Bùi Minh Thúy nhận thức lại nhiều thêm một tầng. Thế nhân thấy ích lợi trước mắt, tranh đấu không ngừng, làm sao biết qua vài năm nữa, thiên hạ loạn đến không thể thu thập? Bùi Minh Thúy bảo mình đi khuyên Dương Quảng một mối tình thâm kia, nhưng cảm thấy mình cùng hắn cảm tình cũng được. Dương Quảng một mối tình thâm này, hắn trước kia xem ra cũng tính là buồn cười!

Khi đang trầm tư, bên ngoài có tiếng bước chân tới. Tiêu Bố Y nghĩ có người tìm đến, ngẩng đầu nhìn qua, thì thấy bên ngoài có một người bước nhanh vào, gấp giọng nói: "Tỷ tỷ, người đã trở về".

Tiêu Bố Y ngẩn ra, cũng không hiểu gì, nhìn thấy một cô gái cũng đứng ngẩn ra đó, khẽ 'a' một tiếng, đưa tay che lên cái miệng anh đào.

Cô gái ánh mắt trong sáng động lòng người, nhìn thấy Tiêu Bố Y ngồi ở đó cũng có chút bối rối. Trên mặt xem ra cũng không có đánh phấn, nhưng da thịt vẫn sáng long lanh như ngọc làm động lòng người, lông mi cong vút, phụ trợ đôi mắt sáng, lấy tay che miệng lại càng như nắm lấy con tim người khác.

Da thịt của nàng đều đặn, thể thái thanh lịch, Tiêu Bố Y có thể phân tích, đây mới chân chính là một Loly. Cô gái cũng không quá lớn, phong tư có lẽ còn kém vài phần, nhưng là ai cũng không thể không công nhận, đây là một mỹ nữ chân chính hại chết người!

Nhìn thấy Tiêu Bố Y kinh ngạc nhìn mình, làn da trắng nõn của cô gái đột nhiên đỏửng, thậm chí còn lan tới tận cổ, có chút thất thố đứng ở đó, giống như sợ quá mà không thể cử động. Tiêu Bố Y đành phải chậm rãi đứng lên, tận lực làm cho thanh âm mềm nhẹ đi, "Vị tiểu thư này, ta là khách do chủ nhân nơi này mời tới, không biết cô có tìm nhầm phòng không?"

Hắn thanh âm trầm thấp, có sức hút, thái độ chân thành, làm cho người ta không thể có địch ý được. Vẻ kinh hãi trong mắt cô gái nhạt đi, vẻ nghi hoặc lại đậm lên, "Ngươi là ai? Cha ta bảo ta tới đây tìm tỷ tỷ".

Tiêu Bố Y khó hiểu hỏi, "Cha cô là ai?"

"Cha ta là chủ nhân nơi này" Cô gái thoạt nhìn muốn cười, rồi lại không dám, không có tiến lên, cũng không có lui ra phía sau, không dám nhìn thẳng vào Tiêu Bố Y, lại len lén nhìn trộm, nhìn thấy người này cử chỉ thong dong, lời nói bình thản, ăn mặc tuy đơn giản, khí độ bất phàm, làm cho người ta sinh hảo cảm.

Tiêu Bố Y trong lòng chợt động, "Cha của cô là Viên Lam, Viên huynh?"

Cô gái chậm rãi gật đầu.

"Còn người là ai?"

Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Tại hạ Tiêu Bố Y".

"A?" Cô gái lại thất thanh khẽ hô lên, lần này thì không chỉ đỏ mặt và cổ, mà thậm chí còn lan đến tận hai tay, vẻ mặt khó có thể tin, rồi lại mang theo hương vị rất khác, tuy nhìn trộm Tiêu Bố Y, nhưng bất giác đã lớn mật hơn rất nhiều.

Tiêu Bố Y nhìn thấy nàng tuy yên lặng, nhưng cả người bộ dáng lại như muốn bốc cháy lên, không rõ rốt cuộc là sao. Nữ tử thẹn thùng hướng nội hắn cũng gặp không ít, nhưng nữ nhân thẹn thùng đến như thế, hắn thực lần đầu nhìn thấy. Loly này, chẳng lẽ chính là Viên Xảo Hề, Tiêu Bố Y có chút kỳ quái, nàng ta nếu là Viên Xảo Hề, vậy Viên Hi là ai? Nàng ta nếu là Viên Xảo Hề, vậy Viên Lam mượn cớ đi ra, chẳng lẽ chính là để con gái gặp mặt mình?

"Ngươi sao lại là Tiêu Bố Y?" Cô gái kinh ngạc lẩm bẩm tự nói.

Tiêu Bố Y rất kỳ quái, cũng không hiểu mình vì sao lại không thể là Tiêu Bố Y, Viên Hi cùng mình gặp mặt tại tửu lâu bất mãn Tiêu Bố Y là vì sao, cái này tất cả đều có quan hệ tới Viên gia, mọi chuyện thực khó hiểu.

Cô gái lại nhìn qua trên ngươi Tiêu Bố Y, trên mặt lại như có rặng mây đỏ, đột nhiên xoay người, không hề nhiều lời bước nhanh ra khỏi phòng. Tiêu Bố Y muốn hỏi cũng không thể hỏi, muốn ngăn cũng không thể, Cô gái biến mất không thấy nữa, nếu không phải trong không khí vẫn còn chút mùi thơm xử nữ như có như không, hắn cơ hồ còn tưởng mình nằm mơ.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài lại có tiếng bước chân vang lên, Tiêu Bố Y nghĩ đến cô gái quay lại, ngẩng đầu nhìn qua lại thấy Lỗ Đại Lực đi tới, "Tiêu công tử, lão gia mời người đi nghe đàn thưởng tuyết".

Tiêu Bố Y gật đầu đi theo Lỗ Đại Lực ra khỏi phòng, khi xuyên qua một hành lang dài đột nhiên hỏi một câu, "Đại Lực, lão gia nhà ngươi có mấy người con gái?"

Lỗ Đại Lực dừng bước, chắp tay nói: "Tiêu công tử, chỉ có một, phương danh tiểu thư ta không dám nói, người nếu muốn biết, có thể đi hỏi lão gia. Không biết Tiêu công tử sao lại hỏi như vậy?"

Tiêu Bố Y thấy hắn đối với mình tất cung tất kính, có chút không quen, "Tùy tiện hỏi thôi".

"Ồ" Lỗ Đại Lực gật gật đầu, rồi lại xoay người tiếp tục đi trước. Tiêu Bố Y trong lòng buồn bực, có thể xác định Viên Hi tuyệt không phải là Loly mà mình mới gặp, nhưng bởi vì không phải nên mới làm hắn đập vỡ đầu cũng nghĩ không rõ rốt cuộc là sao. Vốn muốn hỏi Viên Lam có mấy huynh đệ, nhưng lại sợ thái độ tất cung tất kính của Lỗ Đại Lực, đành phải từ bỏ.

Viên trạch từ ngoài xem ra không lớn, bên trong lại tuyệt đối không nhỏ, sau khi xuyên qua hành lang dài, bên cạnh là hai dãy phòng, trên cái mái nhà cùng cột đều có đèn lồng chiếu rọi trên tuyết đêm, tuy dưới tuyết rơi bao trùm, vẫn dấu không được sắc thái hoa lệ.

Hai người xuyên qua hai dãy phòng thì tới một cái hồ nhỏ, nơi này khá biệt lập, thất khó có thể tưởng tượng, nhưng Tiêu Bố Y biết các khu nhà lớn ở Đông Đô Lạc Dương, loại bố trí này cũng tính là bình thường, bởi vì đường thủy bên trong Đông Đô dọc ngang, nhà giàu đa phần là dẫn nước vào nha, thứ nhất là để dễ dàng về đường thủy, thứ hai là để có vẻ phong nhã riêng biệt.

Thời tiết rét lạnh, mặt hồ đã kết băng, tuyết vẫn rơi không ngừng, mặt hồ là một mảng trắng ngần, nếu là mù thu cảnh sắc quá nửa là sẽ tuyệt vời, một cái cầu nhỏ quanh co nối tới một cái đình ở giữa hồ, nói vậy chính là Thưởng tuyết thính mà Lỗ Đại Lực nói.

Thưởng tuyết thính trên các góc treo rất nhiều đèn lồng lớn, chiếu cả đình sáng rực, đình rất lớn, người cũng không ít, thỉnh thoảng có tiếng cười nói vang lên, Viên Lam cũng có ở nơi đây.

Lỗ Đại Lực dẫn Tiêu Bố Y đi qua cầu đến Thưởng tuyết thính, nhìn thấy người ở trong đều thoải mái, phong độ có thừa, trong đình có một cái lò lửa, đang cháy đỏ rực xua đi cái lạnh của trời đông giá rét, có mấy nha hoàn đang phụ trách hâm rượu nướng thịt, nhìn thấy Tiêu Bố Y đã đến, Viên Lam ánh mắt sáng ngời, không đợi nói gì thì bên cạnh đã có một cái thanh âm ngạc nhiên nói: "Bối huynh, ngươi sao lại tới nơi này?"

Tiêu Bố Y bị dọa nhảy dựng, trên đời này kêu hắn là Bối huynh chỉ có một, tập trung nhìn vào thì quả nhiên là Viên Hi đang đi tới! Tiêu Bố Y thầm kêu khổ, Viên Lam vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc, Viên Hi không chút chú ý, lại ra vẻ chủ nhân nắm lấy tay của Tiêu Bố Y nói: "Đến đây, đến đây, đến đây, Bối huynh, ta giới thiệu khách cho ngươi".

Tiêu Bố Y muốn né tránh, lại cảm thấy dấu vết đã quá rõ ràng, chỉ có thể cười nói: "Như thế là tốt nhất" Khi hắn quay đầu nhìn vềphía Viên Lam, phát hiện vẻ mặt của hắn rất quái dị, trong lúc nhất thời cũng khó mà giải thích.

Viên Hi lại lôi kéo hắn đi đến trước mặt một người trẻ tuổi nói: "Vị này là lâm huynh, Bà Dương Lâm Sĩ Hoằng, nhà có ngàn vạn tiệm gạo, nghe nói gạo nhà hắn mấy vạn người ăn mười mấy năm cũng không hết được".

Lâm Sĩ Hoằng dáng người cao gầy, sắc mặt hơi đen, hai mắt sáng ngời, Tiêu Bố Y nhìn thấy tay chân hắn to lớn, trên người tinh lực tràn ngập, biết hắn nhất định có võ công, khẽ cười nói: "Hạnh hội hạnh hội".

Tiêu Bố Y mặc dù đang cười, nhưng lại thầm kêu khổ, Viên Hi giới thiệu như vậy, không hỏi cũng biết, hắn cho dù không phải là Viên Xảo Hề, thì cũng có quan hệ rất lớn với Viên Lam, Viên Hi không câu nệ tiểu tiết, tính cách hào sảng, trong chốc lát nếu biết mình lừa hắn, vậy phải làm thế nào cho phải? Hắn lúc trước thuận miệng nói, không có nghĩ đến một lời nói dối trăm lần cũng không bù lại được. Hắn cũng không sợ mình có tổn thất gì, chỉ sợ Viên Hi lát nữa bị mất mặt, vậy mình cũng không phải.

Lâm Sĩ Hoằng cao thấp dò xét Tiêu Bố Y, thản nhiên nói: "Hạnh hội".

Viên Hi không có giới thiệu tên của Tiêu Bố Y, Lâm Sĩ Hoằng cũng không có hỏi, Viên Hi lơ đểnh lôi kéo Tiêu Bố Y đi tiếp tục giới thiệu, "Đây là Lư Lăng mã trường Mã Hành Không, ngựa trải rộng khắp thiên hạ, vị kia là Thượng Cốc Địa Vương Quân Khuếch, võ công cùng Lâm huynh là sáng giá nhất..."

Tiêu Bố Y khóe miệng tuy tươi cười, ánh mắt đảo qua trên mặt của mọi người, trong lúc nhất thời không biết Viên Hi nói cái gì, chỉ có thểứng phó gật đầu, Mã Hành Không trầm ổn có tuổi, chỉ vuốt cằm ra dấu, Vương Quân Khuếch dáng người trung đẳng sắc mặt ngăm đen, xem ra cũng có chút dũng mãnh, đợi khi Viên Hi lôi kéo Tiêu Bố Y đi đến trước mặt một người, cao giọng nói: "Vị này chính là đại danh đỉnh đỉnh, nhà tận Tây Vực, gia tài cự vạn, lần này đi đến Đông Đô làm ăn, được Thánh Thượng ban cho họ Dương, tên là Dương Tiếu Phật".

Tiêu Bố Y sửng sốt.

Dương Tiếu Phật mũi cao, đôi mắt đen, quyền cốt nhô cao, giờ phút này mỉm cười nhìn Tiêu Bố Y nói: "Thì ra Giáo Thư Lang đến, hạnh hội hạnh hội".

Tiêu Bố Y biết không thể che dấu được nữa, Dương Tiếu Phật này chính là người tại Tứ Phương quán đặt câu hỏi về trăm con gà mái, hắn sao lại ở chỗ này?

Viên Hi thấy Tiêu Bố Y đến, vẫn rất hưng phấn, chỉ hận không thể đem mọi người ở đây giới thiệu qua một lần, thậm chí quên cả hỏi hắn vì cái gì mà đi tới nơi này, khi nghe được Dương Tiếu Phật nói ba chữ Giáo Thư Lang, rốt cuộc ngẩn ra, ha hả nói: "Dương Tiếu Phật, ngươi quen với Bối huynh? Ngươi nói cái gì Giáo Thư Lang?"

Dương Tiếu Phật thản nhiên nói: "Ta cũng không biết cái gì Bối huynh, ta chỉ biết là, vị trước mắt chính là Giáo Thư Lang hôm qua nổi danh trí đấu với sứ giả ngoại bang làm khó dễ tại Tứ Phương quán, được Thánh Thượng thưởng mươi lượng hoàng kim, Tiêu, Bố, Y!"

Viên Hi sửng sốt, trên mặt đột nhiên không còn chút huyết sắc, hồi lâu mới nói: "Dương Tiếu Phật, ngươi nói hắn gọi là gì?"

"Thì ra Viên tiểu thư còn không biết đại danh của Tiêu huynh, thật đúng là chuyện đáng chê cười" Dương Tiếu Phật hai mắt khép lại, khẽ cười nói: "Tiêu huynh, Viên tiểu thư đối với ngươi tin tưởng như thế, chẳng lẽ ngươi còn không có nói cho cô ta tên thật?"

Viên Hi tuy là nữ cải nam trang, nhưng Dương Tiếu Phật đã nhận ra ngay thân phận nữ nhân của nàng, người bên cạnh nàng cũng không kinh ngạc hiển nhiên cũng đã quen rồi. Viên Hi sắc mặt càng trắng ra,

Viên Lam cũng đã đi tới, khẽ cười nói: "Nhược Hề, Bố Y quá nửa là muốn đùa với cháu thôi. Bố Y có lẽ còn chưa biết, Nhược Hề là cháu của ta, bình sinh chỉ thích ăn mặc thành một phong lưu công tử, Nhược Hề, đây là người mà ta lúc trước đã nói qua với cháu, Tiêu Bố Y".

Viên Lam tuy không rõ nguyên nhân, lại bất động thanh sắc đã hóa giải mâu thuẫn, Viên Hi hàm răng cắn chặt, sắc mặt cũng đã trầm xuống, đột nhiên ngẩng đầu nói: "Ngươi thực chính là Tiêu Bố Y đã cùng thúc thúc ra quan ngoại?"

Tiêu Bố Y nhìn thấy vẻ mặt khó coi của nàng ta, thật ra cũng có chút áy náy nói: "Thì ra Viên huynh là Viên tiểu thư, Bố Y cũng không có nhìn ra cô là thân nữ nhân, tại hạ chưa bao giờ gặp qua Viên tiểu thư, lúc ấy chỉ cẩn thận nên thuận miệng nói ra một cái tên, về sau muốn sửa cũng không sửa được".

Viên Nhược Hề có chút vui vẻ nói: "Nói như vậy, ngươi cũng không phải là có tâm gạt ta?"

Tiêu Bố Y chỉ có thể nói: "Tại hạ cùng Viên tiểu thư là lần đầu gặp mặt, tại sao lại có tâm lừa gạt".

Viên Nhược Hề từ buồn chuyển thành vui: "Quản chi Bố Y hay Bối huynh, ta chỉ quen với tài tử này thôi, Bối huynh, không, Tiêu huynh, mới vừa rồi ta đem mấy câu thơ của ngươi đọc cho mọi người cùng nghe, bọn họ đều nói người làm ra thơ này, đúng là tài tử khó được".

Dương Tiếu Phật cười ha hả, "Thì ra Giáo Thư Lang chẳng những nhanh trí hơn người, văn thơ cũng nổi bật, thật làm cho người ta bất ngờ".

Viên Lam lại cau mày nói: "Hôm nay không đề cập tới văn thơ, chỉ uống rượu thưởng tuyết là được rồi, các vị quá nửa còn chưa biết, vị này chính là Giáo Thư Lang Tiêu Bố Y, bằng hữu của Viên mỗ".

Đám người Mã Hành Không, Lâm Sĩ Hoằng, Vương Quân Khuếch đều khẽ biến sắc, không khỏi lẩm bẩm cái tên Tiêu Bố Y. Dương Tiếu Phật khóe miệng mỉm cười, giống như Phật Di Lặc vậy, chỉ là trong mắt ẩn chứa mũi nhọn, như đang trầm tư cái gì đó.

Đám người Mã Hành Không một khi đã tới Viên trạch, đương nhiên cùng Viên Lam cũng không chỉ là quen xã giao, bọn họ đều biết Viên Lam tuy là một thương nhân, nhưng tại Nhữ Nam Viên gia tuyệt đối xem như là một chủ sự. Viên Lam hòa nhã, tầm mắt lại rất cao, lần này chủ động cùng Tiêu Bố Y xưng huynh gọi đệ, đó là đãi ngộ mà người khác đều không có.

Viên Nhược Hề từ khi biết tên thật của Tiêu Bố Y, tuy đã từ chuyển chuyển lại thành vui, nhưng sắc mặt vẫn âm tình bất định, Lâm Sĩ Hoằng đột nhiên nói: "Viên bá phụ, tiểu chất nghe nói Xảo Hề cũng đến Đông Đô, văn thơ thi từ ta tự thẹn không thể bằng vị Tiêu công tử này, chỉ cầu đêm tuyết có thể được nghe đàn thưởng tuyết, đã vừa lòng lắm rồi".

"Tốt lắm, tốt lắm," Viên Nhược Hề cười nói: "Ta cũng đã lâu không có nghe Xảo Hề đàn".

Viên Lam cười nói: "Lâm thế chất có nhã hứng này, cũng là phúc khí của Xảo Hề".

Hắn phất tay bảo hạ nhân tới, phân phó vài câu, Tiêu Bố Y nghe được ba chữ Lâm thế chất, lại nhớ tới Lâm Sĩ Trực, thầm nghĩ người này tên là Lâm Sĩ Hoằng, không biết cùng Lâm Sĩ Trực có quan hệ gì? Viên Nhược Hề thì ra là chất nữ (cháu gái) của Viên Lam, nhưng lúc trước nàng ta gặp mình, vì sao lại rất là chán ghét cái tên Tiêu Bố Y, không lẽ còn có Tiêu Bố Y thứ hai nữa sao?

Mọi người hàn huyên một lát, Mã Hành Không hỏi: "Còn không biết Giáo Thư Lang xuất thân từ đâu?"

Hắn tuổi không nhỏ, cũng ngang ngửa với Viên Lam, Viên Lam nói Tiêu Bố Y là bằng hữu, hắn cũng không dám xưng hô cái gì hiền chất, chỉ có thể gọi là Giáo Thư Lang mà thôi.

Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Tại hạ xuất thân làm nông".

Mã Hành Không 'ồ' một tiếng, cũng không hỏi gì nữa, trong lòng nghi hoặc khó hiểu. Giáo Thư Lang không tính là đại quan gì, chỉ là cửu phẩm, không lớn không nhỏ. Tiêu Bố Y lại xuất thân làm nông, người như thế sao lại được Viên Lam thưởng thức, thật ra cũng là chuyện lạ.

Mọi người hàn huyên hồi lâu, một cô gái đã nhẹ nhàng từ ngoài cầu đi vào, tuy còn nhỏ, cũng làm cho người ta hân thưởng tư nghi (thưởng thức dáng điệu), phía sau nàng ta đi theo hai tỳ nữ, đang cầm hương lô cùng

dao cầm. Lâm Sĩ Hoằng xa xa nhìn thấy mắt hiện lên những tia sáng kỳ dị, Tiêu Bố Y vừa thấy đã biết hắn có ý với cô gái này, không biết là có tâm tình gì.

Cô gái đi vào trong đình, chân thành thi lễ, thấp giọng nói: "Xảo Hề ra mắt Mã bá phụ, các vị thế huynh".

Tiêu Bố Y chỉ liếc mắt liền nhận ra, cô gái này chính là Loly đoan trang đã gặp hắn lúc nãy, nhưng trên mặt vẫn đỏửng, thanh âm như muỗi, từ đầu đến cuối đều không có liếc nhìn Tiêu Bố Y. Nàng đến phòng nọ là để tìm tỷ tỷ, đương nhiên là tìm Viên Nhược Hề, nhưng nàng làm sao có thể tìm nhầm chỗ được, Tiêu Bố Y nghĩ vậy đã nhìn về phía Viên Lam, thấy hắn hướng tới mình mỉm cười, có chút giật mình, thì ra quá nửa là do Viên Lam an bài, chỉ muốn cho mình sớm gặp mặt Xảo Hề.

Mã Hành Không ha hả cười to, đã sớm đứng lên, trong tay cầm một khối ngọc bội, nhét vào tay Viên Xảo Hề, "Một câu Mã bá phụ này, nếu không có chút lễ vật, thật sự là nhận không được".

Viên Xảo Hề cũng không từ chối, cảm ơn một tiếng, lúc này mới xoay người hướng tới Viên Lam nói: "Phụ thân, người tìm con có việc gì?"

"Lâm thế chất muốn nghe con đàn một khúc" Viên Lam khẽ cười nói: "Bọn họ từ xa đến đây, cha cũng không thể làm cho bọn họ thất vọng mà về".

Lâm Sĩ Hoằng có chút đỏ mặt, cuống quít đứng lên nói: "Xảo Hề muội muội, trời đông giá rét như thế, lại bảo muội đàn, xem ra vi huynh cũng không đúng. Không bằng để lần khác, vi huynh chỉ sợ muội bị lạnh mà ảnh hưởng đến cơ thể".

Viên Xảo Hề thản nhiên cười nói: "Không sao, Lâm thế huynh đường xa đến đây, muốn nghe Xảo Hề đàn một khúc, Xảo Hề có thể nào làm Lâm thế huynh thất vọng".

Nha hoàn bên cạnh đã sớm chuẩn bị bàn, bày đàn dâng hương lô, Viên Xảo Hề chậm rãi ngồi xuống, ngón tay búng nhẹ, 'tranh' một tiếng, tiếng đàn đã cắt qua đêm tuyết, quanh quẩn bồi hồi mà lên.

121. Chương 121: Mạch Lộ Mạt Lộ

Viên Xảo Hề đốt hương đánh đàn, nhất cử nhất động trong Thưởng Tuyết thính đều im lặng. Ai có thể nhìn thấy động tác của nàng đều quên đi tuổi tác, đêm tuyết trắng nghe tiếng đàn du dương, làm xao động đêm tuyết, khiến mọi ngươ như si như say.

Đương nhiên cho dù không đến nỗi như si như say, nhưng nhìn dung mạo của Viên Xảo Hề, người bên ngoài cũng cảm thấy có chút say mê. Lâm Sĩ Hoằng thoạt nhìn như không để ý, chỉ chăm chú nhìn Viên Xảo chơi đàn, nhưng thực ra người mù cũng có thể nhận thấy vẻ ái mộ trong ánh mắt hắn.

Viên Xảo đốt hương đánh đàn, Tiêu Bố Y cảm giác chính mình cũng hoà lẫn vào trong tiếng đàn, mùi hương. Hắn ngóng nhìn Viên Xảo, chỉ thấy nàng uyển chuyển triền miên chăm chú, so với Mộng Điệp thì còn thua chút biến hóa đa đoan, chỉ là Viên Xảo Hề tuổi còn nhỏ, lớn lên trong no ấm, không có tâm cảnh cùng tang thương, khốn khổ cùng bất đắc dĩ như Mộng Điệp, lĩnh ngộ không bằng cũng là bình thường.

Hơn nữa nữ nhân cầm kỳ thư họa chẳng qua chỉ là hành trang mang theo ra ngoài, gặp phải trượng phu là người biết thưởng thức, gặp khách đến gọi ra đàn vài khúc để khoe, tự nhiên thể diện tăng cao. Bất quá đàn trong mắt người thô lỗ như Tiêu Bố Y, trừ lần đó ra, cũng không có nhiều tác dụng.

Dần dần, Viên Xảo Hề bớt đi vẻ ngượng ngùng, thêm phần tập trung. Tiêu Bố Y nhìn nàng trong chốc lát, phát hiện không biết là do ánh đèn, hay là tâm lý, mặt Viên Xảo Hề dần ửng đỏ. Lâm Sĩ Hoằng say mê ngắm Viên Xảo Hề, không còn biết trời đất gì nữa, say đến không thể say hơn. Bên ngoài tuyết rơi trắng xoá, bên trong âm thanh du dương, cảnh giới cực kỳ tao nhã. Tiêu Bố Y đang tâm sự đầy người, nhưng lại chỉ có thể làm bộ thưởng thức, ánh mắt lơ đãng như chìm trong quá khứ. Phát hiện Viên Nhược Hề ánh mắt lấp lánh đang nhìn mình, trong lòng rung lên, dời ánh mắt đi.

Mặc dù không rõ hôm nay là thế nào, nhưng Tiêu Bố Y cũng biết Viên Nhược Hề đối với hắn có rất nhiều hảo cảm, nhưng hắn đối Viên Nhược Hề chỉ có đau đầu, không biết phải thế nào. Cho dù làm bằng hữu cũng ngại quá mức thân thiết, loại cảm giác này rất khó miêu tả, nhưng dùng ngôn ngữ hiện đại mà nói, đó chính là không hút nhau!

Tiếng đàn vừa dứt, Lâm Sĩ Hoằng đã lớn tiếng khen hay, quống quít vỗ tay đinh tai nhức óc, thì ra mới vừa thoát khỏi cơn say.

Mọi người cũng đua nhau vỗ tay khen hay, Tiêu Bố Y không muốn mọi người chú ý đến mình, cũng vỗ tay theo. Mặc dù hôm nay từ Viên Lam thu hoạch không ít nhưng vẫn cảm thấy không ổn, có chút thất bại. Đôi mắt Viên Nhược Hề như hai viên đạn làm cho hắn cả người không được tự nhiên.

Viên Xảo Hề sau khi đàn xong, yêu kiều đứng lên hướng mọi người thi lễ. Mọi người ngoại trừ Mã Hành Không, đều đáp lễ lại nàng. Tiêu Bố Y lúc này mới rảnh rỗi quan sát, thấy Lâm Sĩ Hoằng và Vương Quân Khuếch thực sự là hai thanh niên anh tuấn, lại cảm giác được Dương Tiểu Phật từ đầu đến cuối vẫn theo dõi mình, Tiêu Bố Y cũng không nhìn lại, nhưng trong lòng cũng cân nhắc về lai lịch của Dương Tiểu Phật này.

Tiếng đàn vừa dứt, nha hoàn đã sớm mang rượu ngon đến trước mặt mọi người. Hôm nay trời giá rét, rượu đưa tới đình mặc dù không đóng băng nhưng cũng cực lạnh, uống vào tổn hại cho sức khoẻ. Đương nhiên công việc của nha hoàn ở chỗ này là hâm nóng và rót rượu cho khách. Nhìn những bóng người đang bận rộ trước mặt, Tiêu Bố Y hiểu được Đại Tùy xa xỉ không chỉ có Dương Quảng. Môn phiệt sĩ tộc, Giang Nam hoa tộc… phổ biến cũng lấy sự xa xỉ làm vinh quang, loại thưởng tuyết này cũng xếp vào loại xa xỉ. Viên Lam đương nhiên cũng không có thể ngoại lệ.

Chờ mọi người uống hết một vòng rượu, Dương Tiểu Phật liền cười nói: "Hôm nay một vòng rượu được nghe Viên đại cô nương ngâm thơ, vòng hai lại được thưởng thức tiếng đàn của Viên nhị cô nương, thực sự làm cho người ta vui vẻ thoải mái. Ta thấy vòng thứ ba này, rất muốn nghe Giáo Thư Lang làm vài bài thơ để giúp vui cho mọi người uống rượu".

Tiêu Bố Y kinh ngạc, đối với việc làm thơ đã có chút sợ hãi, không thể làm gì khác đành nói: "Ta bất quá chỉ là người thô lỗ, Dương công tử thật biết nói đùa".

Lâm Sĩ Hoằng quay đầu liếc mắt nhìn Tiêu Bố Y, lại cười nói: "Không biết Giáo Thư Lang lại có tài văn thơ như vậy, ta nghĩ Dương công tử không có nhìn nhầm, mong đừng thoái thác".

Viên Nhược có chút bất mãn, tưởng rằng hắn muốn làm khó, đột nhiên đứng dậy nói: "Mấy bài thơ mới vừa rồi đều là do Tiêu huynh làm, ta chẳng qua chỉ là mượn hoa hiến phật, chẳng lẽ ngươi thấy không được?"

Lâm Sĩ Hoằng sửng sốt, cũng không hiểu ý, càng không rõ quan hệ trong đó, lúng túng nói: "Ta không có ý nói như vậy".

Viên Lam nhíu mày nói: "Nhược Hề, Lâm thế chất chẳng qua thấy chúng ta là người buôn bán, có tài văn thơ rất thấy mà thôi, thực không có nghi ngờ Tiêu Bố Y, cháu đa tâm rồi. Hơn nữa thơ phú cũng không đổi được tiền, Bố Y cũng giống như chúng ta thôi".

Hắn nói lời này, nếu trước kia Tiêu Bố Y sẽ cho là hắn nói đỡ giúp mình, nhưng hôm nay nghe xong lại biết Viên Lam thâm ý sâu sắc. Viên Lam tuy là thương nhân, nhưng so với rất nhiều người, hắn hiểu biết hơn nhiều, càng biết giấu nghề như thế nào. Hắn nói vậy là để Tiêu Bố suy nghĩ cẩn thận.

Viên Nhược nghe thúc phụ giải thích liền "hừ" một tiếng, "Thúc phụ, suốt ngày nghe người nói chuyện làm ăn, cũng không thấy người đàm luận chuyện gì khác. Đây là Thưởng tuyết thính chứ không phải là Sinh ý thính".

Viên Lam mỉm cười, "Người làm ăn không nói chuyện sinh ý không lẽ đi khảo thí sao" Nhìn thấy Xảo Hề co vẻ không bằng lòng, trầm giọng nói: "Xảo Hề, con không vội trở về, chi bằng vào trong này mời Bố Y một chén rượu đi".

Nghe hắn tùy ý nói vậy, Tiêu Bố Y vội khiêm tốn tính nói cái gì không dám không dám, đột nhiên xung quanh tĩnh lặng, hoảng sợ quay đầu nhìn lại, phát hiện mọi người vẻ mặt đều là phi thường kỳ quái, không khỏi mờ mịt.

Mã Hành Không há to miệng bộ dáng như muốn ăn thịt người, Lâm Sĩ Hoằng vẻ mặt đỏ bừng, trong ánh mắt lại có bi phẫn, Vương Quân Khuếch trông như thường nhưng tay lại nắm chặt, chỉ có Dương Tiễu Phật khẽ khép hai mắt, nhìn về phía Viên Nhược Hề!

Viên Nhược Hề vẻ mặt mất tự nhiên, nàng đầu tiên là kinh ngạc, thứ đến là bất mãn, giây lát biến thành bi phẫn giống như Lâm Sĩ Hoằng, ánh mắt chỉ nhìn Tiêu Bố Y, hàm răng cắn chặt lên đôi môi đỏ mọng như muốn chảy máu.

Tiêu Bố Y đánh vỡ đầu cũng không rõ tại sao vẻ mặt mọi người ở đây lại kỳ quái như vậy? Không phải chỉ vì Viên Xảo Hề muốn mời mình một chén rượu thôi sao? Quay đầu nhìn lại về phía Viên Xảo Hề, thấy thân thể nàng có chút cứng ngắc.

Nha hoàn nghe được Viên Lam phân phó, sớm đã bưng một chén rượu nóng đưa đến trước mặt Viên Xảo Hề, Viên Xảo Hề đứng im bất động, Viên Lam một bên trầm giọng ra lệnh: "Xảo Hề!"

Viên Xảo Hề liếc nhanh nhìn Viên Nhược Hề một cái, thần sắc có chút hoảng sợ nhưng vẫn bưng chén rượu chậm rãi đi về phía Tiêu BốY, nàng bước chân trầm trọng, đi rất chậm. Trong đình người mặc dù rất đông đảo, thế nhưng không ai lên tiếng! Viên Xảo Hề bước đi tuy chậm nhưng vẫn đi tới trước mặt Tiêu Bố Y, mặt nàng ngày càng hồng, nâng chén rượu đưa lên ngang mi nói: "Tiêu công tử, mời, Xảo Hề kính người một chén".

Tiêu Bố Y muốn đưa tay tiếp chén rượu, Viên Nhược Hề đột nhiên đứng dậy, lớn tiếng nói: "Tiêu Bố Y, chén rượu này ngươi không thể uống!"

Tiêu Bố Y khó hiểu, bàn tay ngưng lại giữa không trung, vừa muốn đặt câu hỏi, Viên Lam đã lạnh lùng nói: "Nhược Hề, nơi này không đến phiên cháu làm chủ".

Viên Nhược Hề sửng sốt, trong mắt dường như muốn khóc, nhìn thấy vẻ mặt mọi người khác nhau, có chút hoang mang, trên mặt hiện ra vẻ tức giận. Bỗng nhiên chạy ra khỏi Thưởng tuyết đình, chỉ là khi rời đi lại lớn tiếng nói: "Tiêu Bố Y, nếu ngươi uống chén rượu này, ta sẽ hận ngươi cả đời".

Tiêu Bố Y nhíu mày, không biết chén rượu này lại phiền toái đến như vậy. Viên Xảo nghe tỷ tỷ hô lớn, tay run lên, 'ái' một tiếng, chén rượu rơi xuống vơtan. Tiêu Bố Y trong lòng nghi hoặc, Viên Xảo Hề trên mặt càng hồng: "Tiêu công tử, thật xin lỗi".

Chén rượu rơi vỡ được một khắc. Lâm Sĩ Hoằng ở một bên như trút được gánh nặng, Tiêu Bố Y lại càng buồn bực, Viên Lam lại nói: "Xảo Hề, trở về nghỉ đi".

Viên Xảo Hề dạ một tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Bố Y nói: "Tiêu công tử, thật sự xin lỗi".

"Một chén rượu mà thôi, có gì phải xin lỗi" Tiêu Bố Y cười nói: "Xảo Hề cô nương trở về nghỉ ngơi đi, bên ngoài trời lạnh, cẩn thận sức khỏe".

Viên Xảo Hề và Viên Nhược Hề vừa rời đi, cả Thưởng tuyết đình trở nên tĩnh lặng. Mọi người trong chốc lát uống rượu cũng không còn cảm giác gì. Viên Lam hơi cau mày nói: "Viên Nhược Hề không biết quy củ xin các vị lượng thứ".

Tất cả mọi người đều nói chủ nhân không cần phải khách khí như vậy, nhìn thấy chủ nhân tâm tình khó coi, Mã Hành Không đứng dậy: "Viên thế huynh, trời cũng tối rồi, chi bằng tiệc rượu cũng nên kết thúc".

Mọi người đều đồng tình, Viên Lam an bài hạ nhân sắp xếp nơi nghỉ cho các khách, sau khi đợi xong tất cả, khi tìm đến Tiêu Bố Y câu đầu tiên là:"Bố Y, đây là sai lầm của ta, xin thứ lỗi".

"Viên huynh nói vậy là sao?" Tiêu Bố Y kinh ngạc hỏi.

Viên Lam cười khổ nói: "Ngươi còn nhớ ta đưa canh thiếp không?" Tiêu Bố Y gật đầu, có chút không được tự nhiên. Viên Lam lắc đầu nói: "Một lần nghĩ sai mọi chuyện đều hỏng hết, quả là như thế, ta tuyệt đối không ngờ chuyện lại xảy ra như vậy. Lúc đầu nhìn thấy Bố Y, ta cảm giác được ngươi cũng không phải là người tầm thường, mới nổi lên ý định đem tiểu nữ gả cho cho ngươi, việc này vốn do ta làm chủ là được rồi, tiểu nữ hiền thục đức huệ, nói vậy ngươi chắc cũng thấy".

"Xảo Hề đích xác nhu thuận tài hoa khó được" Tiêu Bố Y gật đầu nói: "Bất quá tuổi nàng vẫn còn nhỏ, Viên huynh tựa hồ quá sốt ruột rồi?"

"Không vội không vội," Viên Lam cười nói, "Xem ra Bố Y đối với tiểu nữ cũng là ấn tượng không tệ? Ta cảm thấy tiểu nữ đối với ngươi cũng là rất có hảo cảm" Nhìn thấy Tiêu Bố Y đỏ mặt, Viên Lam lại sợ hắn thẹn quá thành giận ngược lại thành khéo quá hoá vụng, liền thay đổi đề tài, "Ngươi nhớ kỹ chuyện này là tốt rồi, ta cũng không nóng lòng cho tới khi ngươi có đáp án. Chỉ là ta thật không ngờ ngươi lại gặp qua Viên Nhược Hề, thực làm cho người ta kỳ quái".

"Nhược Hề là cháu của Viên huynh à?" Tiêu Bố Y hỏi.

Viên Lam gật đầu, "Đại ca của ta mất sớm, chỉ để lại đứa cháu này, ta thấy đại ca mất sớm, đối với nó không khỏi có chút cưng chiều, có cái đồ gì tốt luôn chuẩn bị hai phần, nếu như chỉ có một phần thì sẽ cho nó trước, nó không cần ta mới cho Xảo Hề. Xảo Hề nhu thuận, biết tâm tư của ta nên cũng coi nó như tỷ tỷ".

Tiêu Bố Y trợn mắt nói: "Viên huynh không phải coi ta như một thứ đồ vật đấy chứ"?

"Bố Y quả nhiên thông minh", Viên Lam cười nói đùa: "Ngươi đương nhiên không phải là đồ vật, có thể coi như là một chỗ tốt".

Tiêu Bố Y nghe như thế cảm giác không được tự nhiên, suy nghĩ cẩn thận ngọn nguồn liền hiểu ra nguyên do: "Cho nên ngươi Nam hạ trước là tìm Nhược Hề, cảm thấy mình tìm chồng cho con gái trước thì có chút thẹn với đại ca, cho nên mới đem ta tặng cho Nhược Hềphải không"?

"Cũng không sai biệt lắm" Viên Lam gật đầu nói: "Ta khi đi quan ngoại, làm sao biết được năng lực ngươi so với tưởng tượng của ta còn vượt hơn. Cho nên thầm nghĩ sẽ đem tiểu nữ gả cho ngươi. Sau đó suy nghĩ lại cảm thấy bất công cho Nhược Hề, bèn thay đổi ý niệm trong đầu, giới thiệu ngươi với nó. Nhược Hề tâm cao khí ngạo, nghe thấy ngươi là người áo vải, căn bản là không để vào mắt. Không chờ ta giải thích, nó đã nổi giận bỏ ra ngoài, chỉ nghĩ là ta đối với nó không tốt," Viên Lam nói đến đây liên tục lắc đầu: "Ngàn vạn lần đều sai, có lẽ ta đã sai lầm. chỉ là ngươi sao lại quen với Nhược Hề, nó xem ra chán ghét ngươi là dân áo vải, sao lại rất có hảo cảm với ngươi như vậy?"

Tiêu Bố Y liền đem tiền nhân hậu quả nói ra, Viên Lam cũng liền đờ mắt cứng lưỡi, liên tục lắc đầu: "Chẳng lẽ là ý trời? Chỉ là vô luận thế nào, ta cũng không thể gả Nhược Hề cho ngươi".

Tiêu Bố Y nghĩ thầm, vừa lúc ta cũng chưa muốn kết hôn.

"Ta không gả Nhược Hề cho ngươi, chính bởi vì tính tình của nó không phải là loại người có thể giúp chồng" Viên Lam trên mặt hiện lên vẻ giận dữ: "Uổng công ta dạy dỗ nó nhiều năm, một chút lễ số cũng không hiểu, ngươi mà cưới nó, chỉ sợ cả Viên gia đều bị hủy trên tay nó".

Không đợi Tiêu Bố Y phát biểu, Viên Lam trấn an Tiêu Bố Y: "Bố Y, việc đã đến nước này,chuyện của Xảo Hề hãy tạm gác lại, ta đem chuyện Nhược Hề xử lý cho tốt trước đã rồi hãy nói, mong người đừng lấy làm phiền".

Tiêu Bố Y không có trách móc, chỉ như vừa trút được gánh nặng trong lòng: "Viên huynh, người cũng đừng quá vội, ta thấy Nhược Hề chẳng qua tính cách bộc trực, không có nghiêm trọng như ngươi nói đâu".

Viên Lam đứng dậy nói: "Bố Y, ngươi có trái tim nhân hậu, với ai cũng đều lấy ánh mắt khoan dung mà nhìn, điểm ấy cố nhiên là tốt, nhưng cũng không đủ. Ngươi phải biết rằng người không cố ý hại hổ, hổ cũng không tha cho ngươi. Vô luận như thế nào, ta bây giờ đã đứng về phía ngươi. Ngươi đang Giáo Thư Lang cũng không cần gấp, ta sẽ nghĩ biện pháp an bài tất cả".

Viên Lam nói xong liền rời đi, Tiêu Bố Y đau đầu, không biết hắn muốn an bài cái gì, càng đối với hai cô nương kia không biết xử lý ra sao.

Trời tuyết rơi không ngừng, tại thành Đông Đô tuyết đọng từng đống cao hơn nửa người. Tại các đường chính, mọi nhà ven đường đều bị quan phủ huy động ra dọn sạch tuyết đọng, khổ không kể xiết. Đơn giản là Thánh thượng không biết lúc nào muốn ra du ngoạn, trên đường có tuyết chắc hẳn cực kỳ không thích.

Tiêu Bố Y cưỡi ngựa chạy về Đông thành, thấy hàng vạn dân cũng đang dọn tuyết trên đường cái, than thở oán giận, cầu mong Dương Quảng tiêu huỷ ý định du ngoạn, bằng không để dọn sạch tuyết đọng phỏng chừng cũng cần đến hàng vạn người xuất động mới được. Hắn đến đây đã hơn hai tháng, biết loại chuyện này đối với người thường thật là khó tin, nhưng phát sinh trên người Dương Quảng cũng là hết sức bình thường.

Mấy ngày này hắn nghe dân chúng nhắc tới, nói cái gì Thánh thượng chí hướng viễn đại, muốn làm một bậc đế vương lưu danh thiên cổ, cảm thấy Tần Hoàng, Hán Vũ cũng không bằng hắn. Trên thực tế, Dương Quảng đích xác cũng làm được vài việc lớn, đối với Tiêu Bố Y thì so với Tần hoàng, Hán Vũ cũng không kém bao nhiêu. Trong mắt Tiêu Bố Y, một kênh đào lớn đối với Dương Quảng cũng chỉ là phương tiện để du ngoạn, nhưng các thuyền hàng lưu thông dễ dàng cũng không phải là giả, thậm chí có thể nói kênh đào này giúp tăng cường cho kinh tế Đại Tùy. Kênh đào là phương tiện của Dương Quảng nhưng đồng thời cũng là phương tiện của dân chúng. Ý nghĩa về mặt kinh tế so ra thì hơn Vạn Lý Trường Thành chạy dài ngàn dặm, hao tổn sức dân và tài phú quốc gia nhưng thực sự có giá trị về mặt bảo vệ đất nước.

Hán Vũ đế cũng là cùng binh độc vũ, mở rộng lãnh thổ. Đại Tuỳ đế quốc lúc này ranh giới thực sự không nhỏ, còn muốn đem quân đánh sang Cao Lệ. Chỉ là Hán Vũ đế lao binh động chúng thắng trận, một điều tốt che khuất trăm điều xấu, còn Tùy Dương đế thất bại chính là ở chỗ hắn chinh phạt thất bại cho nên tiếng xấu lưu danh. Tiêu Bố Y lập tức suy nghĩ, nếu như Tuỳ Dương đế lần đầu chinh phạt Cao Lệ thắng lợi, mhư vậy có thể làm thay đổi sử sách, ít nhất cũng cũng không đến nỗi xui xẻo là bị đời sau mắng chửi. Chỉ đáng tiếc các quân vương anh minh cũng không phải là tự mình viết sử, mà là do người khác viết, cũng là chuyện buồn bực.

Dương Quảng chính là muốn làm gì cũng phải hoa lệ, hoàn mỹ. Nếu là người thường thì thôi, nhưng vì hắn là Thiên tử nên hết lần này đến lần khác làm cho dân chúng kêu khổ không ngừng, thể diện hại chết người. Tiêu Bố Y nghĩ như thế khi tiến vào Đông thành.

Các đường khác có lẽ tuyết vẫn còn ứ đọng nhưng tại Thượng Xuân môn cùng Kiến Quốc môn đã sớm được quét dọn sạch sẽ. Tiêu Bố Y mấy ngày nay đối với phương pháp huấn luyện ưng khuyển rất có hứng thú, hắn có cảm giác hiện tại thông tin lạc hậu, nhớ tới Bối Bối đích bồ câu đưa thư liền nghĩ muốn nuôi một con chim ưng để chơi đùa. Chơi đùa đương nhiên là thứ yếu, mục đích chính là để liên hệ với sơn trại. Nếu có một con chim ưng như vậy để liên lạc với sơn trại, thì còn ngại gì núi cao đường xa?

Vô luận huấn luyện ngựa hay chim ưng, cùng động vật giao tiếp là cực kỳ trọng yếu. Tiêu Bố Y đối với điểm ấy không chút nghi ngờ, trên quyển sách chỉ là nói nơi sản sinh cùng tập tính của chim ưng, phương pháp huấn luyện thật ra chỉ là ghi chép giản ước, Tiêu Bố Y nhớ kỹ sách ghi chép một loại chim ưng gọi là Hải Đông Thanh, ở quan ngoại có người tuần dưỡng săn bắn, hung ác dũng mãnh, bắt sói giống như là bắt dê, trong lòng rất là cực kỳ hâm mộ, bất quá thứ này cũng như chó ngựa, đều phải nuôi dưỡng từ nhỏ mới dạy dỗ được. Khi đã lớn thì tập tính rất là khó sửa, hắn hôm nay tới Tu Văn điện thầm nghĩ sẽ tìm một số tài liệu, lần sau có đi quan ngoại sẽ bắt vài con về.

Chưa bước chân vào Tu Văn điện, Ngu Thế Nam đã ra đón, thấp giọng nói: “Tiêu huynh, thật đáng mừng”.

Tiêu Bố Y sắc mặt ửng đỏ, tưởng rằng chuyện mấy ngày trước đây với Loly đã bị hắn biết được, làm mặt dày hỏi: ”Ngu huynh, có chuyện gì đáng mừng?

“Liêu Hiên đã làm xong điêu bản, hôm qua chính thức bắt đầu in sách, mặc dù còn có chút tỳ vết cũng như về cách sử dụng tài liệu, nhưng vẫn có thể sử dụng. Ngày hôm qua Thánh thượng nhìn thấy, mặt rồng hớn hở nói phải ghi công cho ngươi”.

Tiêu Bố Y lúc này mới nhớ mình rốt cuộc đã có chút cống hiến vì sự phát triển mai sau, Lão Tất phát minh ra hoạt tự ấn loát (máy in), còn mình thì đem điêu bản ấn loát phát minh ra trước, cũng chỉ là muốn đi trước một bước mà thôi. Cho dù muốn phát minh ra hoạt tự ấn xoát cũng không vội vàng, trước tiên phải xem hiệu quả của điêu bản ấn loát rồi mới nói.

“Ta chẳng qua chỉ là muốn đưa ra phương pháp cho nhàn hạ một chút,” Tiêu Bố Y khiêm nhường nói: “Nếu Ngu huynh không cương quyết, đại tượng chú tâm, ta nghĩ điêu bản ấn loát này cũng không có được ứng dụng nhanh đến như vậy”.

Ngu Thế Nam lắc đầu nói: "Tiêu huynh, lời ấy sai rồi, ngươi cũng biết từ ngàn năm nay, chỉ là thiếu cái phương pháp nhàn hạ của ngươi. Ngươi nhàn hạ một lần, người đọc sách về sau lại được ngàn vạn chỗ tốt. Thế Nam chẳng qua chỉ mất công nhấc tay mà thôi".

Tiêu Bố Y đối với Ngu Thế Nam không khỏi phát sinh hảo cảm, cảm giác được vô luận thời đại nào, người như Ngu Thế Nam chuyên tâm vì hậu nhân mà suy nghĩ luôn là tài phú của quốc gia: "Thế Nam huynh, lời ấy sai rồi, ý niệm trong đầu mỗi người đều có, nhưng không phải ai cũng làm được. Người khác có lẽ vì công danh, lợi lộc,chỉ có Thế Nam huynh vì văn nhân thiên hạ, loại tâm cảnh này ta tự thẹn không bằng".

Tiêu Bố Y nói đích thẳng thắn thành khẩn, Ngu Thế Nam nhìn Tiêu Bố Y một lúc lâu, nhẹ giọng nói: "Tiêu huynh. Thế Nam gặp được ngươi, quả thật là chuyện may mắn trong cuộc đời. Chỉ mong ngươi giữ mạng cho tốt, đừng bị tiểu nhân làm hại".

Hai người tính tình tương tích, đều khâm phục tính cách của nhau.Bỗng nhiên một người cười ha hả nói: "Bí Thư Lang, Giáo Thư Lang, sáng sớm ra các người đã luận văn à"?

Tiêu Bố Y cùng Ngu Thế Nam xoay người lại, phát hiện Liễu Cố Ngôn đã đứng ở phía sau, cười tủm tỉm nhìn hai người,tràn đầy vẻ tán thưởng. Đại Tuỳ ba tỉnh, sáu bộ, Bí Thư Tỉnh xem như bên ngoài, ngược lại Nội Thị Tỉnh vì có thể bên Thánh Thượng, địa vị so với Bí Thư Tỉnh dường như muốn cao hơn. Liễu Cố Ngôn tuy là đứng đầu Bí Thư Tỉnh, quan bậc không kém, nói địa vị thật sự thì không thua kém các tỉnh khác, nhưng hắn cũng là văn nhân, cùng mọi người không chút làm cao, cả Bí Thư Tỉnh xem như là nghèo khó nhưng cũng là chỗ ít có tranh đấu nhất.

Ngu Thế Nam cùng Tiêu Bố Y vội thi lễ, nhưng Liễu Cố Ngôn phất tay chặn lại, hào sảng vỗ vai hai người: "Bí Thư Lang, Giáo Thư Lang, các người làm điêu bản ấn loát thực không tệ, Thánh thượng ấn tượng nhất là cấu tạo kỳ xảo, công năng rất lớn. Bởi vì điêu bản ấn loát thành công, ta cũng được phong thưởng, cũng là nhờ công lao của các ngươi".

Tiêu Bố Y hai người đều nói không dám, nhờ có sự lãnh đạo anh minh, quyết sách đúng đắn của Liễu Cố Ngôn mới có thành tích hôm nay. Mặc dù Liễu Cố Ngôn trong khoảng thời gian này chỉ xuất hiện bất quá ba lần, nhưng cả hai người đều hiểu làm người cũng không nên tranh công, không quên làm tốt công tác tạo sự đoàn kết tại Bí Thư Tỉnh. Liễu Cố Ngôn mừng rỡ, cảm thấy hai người này có thể dạy dỗ, chỉ tiếc là mình không có con gái gả cho, như vậy quan hệ có thể càng thêm gần gũi.

Ba người đang vui vẻ, hòa khí thì thánh chỉ đến, Liễu Cố Ngôn, Tiêu Bố Y và Ngu Thế Nam cùng tiếp thánh chỉ. Nguyên nhân là Thánh thượng thấy điêu bản quả là thiên cổ kỳ quan, từ xưa chưa hề có, thật đáng mừng nên cho triệu Tiêu Bố Y, Ngu Thế Nam vào Hiển Nhân cung cùng thưởng tuyết.

Liễu Cố Ngôn có chút thất vọng, nghĩ thầm chính hắn là một Bí Thư Giám chẳng lẽ lại không bằng một Bí Thư Lang, nhưng nghĩ lại thì Ngu Thế Nam chững chạc bác học, Tiêu Bố Y lại là người có trí tuệ rất cao. Cả hai người chính là thủ hạ của mình, nếu là làm cho Thánh thượng hài long, như thế mình chỉ cần ngồi hưởng thành tựu, như thế có gì là không tốt? Nên Liễu Cố Ngôn hào phóng dặn dò Tiêu Bố Y một vài quy củ trong cung, Ngu Thế Nam trầm ổn, đa tài, từng được Thánh thượng nhiều lần triệu kiến nên không có gì ngại, chỉ sợ Tiêu Bố Y không biết quy củ, lại ảnh hưởng đến Bí Thư Giám hắn thì thực sự không ổn.

Hiển Nhân cung không phải ở trong phạm vi Đông Đô mà lại ở phía Tây Nam, nam tiếp Phụ Giản, bắc có Lạc Thủy. Tiêu Bố Y cũng chỉ biết nhưng chưa có thấy qua, hắn từ cửa bắc tiến vào, trên đường nhìn thấy Hiển Nhân cung huy hoàng bao la hùng vĩ nhưng cũng không rảnh để mà ngắm kỹ. Mặc dù sớm có chuẩn bị tâm lý nhưng là Tiêu Bố Y khi ra Đông Đô, sau khi nhìn thấy Hiển Nhân cung cũng là kinh hãi. Hắn cho tới bây giờ thật không nghĩ đến tùy tiện một cái hành cung của Dương Quảng lại cực kỳ to lớn như vậy. Phương viên hơn mười dặm liên miên không dứt đều là phạm vi của Hiển Nhân cung!

Không cần phải nói tới kỳ hoa dị thạch, tuy là đang mùa đông nhưng Hiển Nhân cung vẫn bừng bừng sinh cơ.

Nhìn thấy Tiêu Bố Y đang kinh ngạc, Ngu Thế Nam thấp giọng nói: "Tiêu huynh, đến Hiển Nhân cung gặp Thánh thượng nói chuyện cần hết sức thận trọng, ngàn vạn lần đừng sơ thất".

Tiêu Bố Y cười nói: "Đa tạ Ngu huynh chỉ điểm".

Ngu thế Nam thở dài một hơi: "Thật ra Tiêu huynh tự biết phải như thế nào, ta nghĩ Thế Nam đã làm điều thừa rồi".

Hai người đi theo Thông sự Xá nhân cùng thị vệ vào Hiển Nhân cung, Tiêu Bố Y biết vào cung phiền toái, sớm đã đem mọi thứ cất đi, bảo kiếm tự nhiên không thể mang theo. Đi qua hàng binh sĩ canh gác, Hiển Nhân cung mới chân chính hiện ra trước mặt mấy người Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y lần đầu tiên nhìn thấy bên trong Hiển Nhân cung cảm giác đều tiên là lớn, thứ hai là hoa lệ, chỉ cảm thấy xa xỉ phô trương đến cực điểm. Nhưng khi nhìn kỹ nhiều lần, lại cảm thấy phi thường cổ quái.

Hôm nay là trời đông giá rét, vạn vật khô trắng, nhưng trong Hiển Nhân cung lại tràn đầy hồng hoa lục thảo, tứ quý trường xuân. Tiêu Bố Y khó có thể điều này, khi nhìn kỹ mới biết được, thì ra hoa đều làm từ vải, không khỏi ngạc nhiên.

Nhìn thấy Tiêu Bố Y kinh ngạc, Ngu Thế Nam cười khổ nói: "Mấy cái này đều là các cung nhân bởi vì để cho Thánh Thượng vui, nên mới làm ra. Đều nói Tiên đế tại vị, Nhân Thọ cung Tây Kinh phong cảnh kiều diễm, hoa lệ đường hoàng. Nhưng Nhân Thọ cung so với nơi này mà nói, còn muốn kém hơn rất nhiều".

Tiêu Bố Y hồi lâu mới nói: "Chu môn tửu nhục xú, lộ hữu đống tử cốt, vinh quang đích vinh quang, khả liên đích khả liên (Cửa son rượu thịt để ôi, có thằng chết lả xương phơi ngoài đường, vinh quang thì có vinh quang, đáng thương thì vẫn một bài đáng thương)".

Ngu Thế Nam ánh mắt sáng ngời, thì thào lẩm bẩm câu thơ của Tiêu Bố Y, hồi lâu mới nói: "Tiêu huynh quả là đại tài, thơ từ có cảnh giới cao khó được. Thế Nam bội phục, bất quá hai câu sau không khỏi quá trần trụi, không thể so sánh với hai câu đầu".

Tiêu Bố Y cười khổ, cũng không thể nói đây là thơ của lão Đỗ (Đỗ Phủ), hai câu sau mới chân chính là đại tài này, cao thấp trong đó đã bị Ngu Thế Nam nhìn ra.

Hai người đi theo cung nhân, dọc theo đường đi các cung như sao trên trời, đình đài vô cùng vô tận, kỳ hoa dị thảo, quái thạch gia mộc, cái gì cần có đều có, thỉnh thoảng lại có chút dị thú nho nhỏ băng qua, hình thể quái dị, rất sinh động trên tuyết.

Hai người sau khi tiến vào Hiển Nhân cung, đi theo cung nhân mấy dặm, Tiêu Bố Y hoảng sợ Hiển Nhân cung quá lớn, chỉ nghĩ mấy tứ này nếu không làm, Tùy Dương đế lấy tiền của này cho dân, vậy thánh danh còn không phải lan xa bốn biển? Xem ra tính cách quyết định vận mệnh cũng không giả, Tùy Dương đế tuy vào lúc gió lửa nổi lên bốn phương, còn không lo dân chúng chết sống, giang sơn rơi vào tay Lý Uyên cũng là chuyện không thể tránh được.

Lại qua mấy cái hoa viên, phía trước dần dần nhiều người hẳn lên, cung nữ cung nhân ba bước một người, năm bước một nhóm, đang cầm phất trần, như ý… Tuy là trời đông, vẫn đứng đâu ra đó, nhìn thấy hai người đến gần, trong ánh mắt nhiều ít có chứa tò mò. Bí Thư Lang các nàng cũng gặp qua vài lần, nhưng người trẻ tuổi khí độ bất phàm bên cạnh hắn là ai?

Phía trước dần dần truyền đến tiếng đàn, tranh tranh cổ ý, ẩn chứa khí chất khẳng khái trào dâng, Tiêu Bố Y trong lòng chợt động, cảm thấy tiếng đàn bất phàm, mơ hồ quen quen hình như hắn đã nghe qua một lần, là do Mộng Điệp đàn, Cao Sĩ Thanh nói Mộng Điệp đến Đông Đô, không lẽ chính là do nàng đàn?

Nghĩ đến Mộng Điệp cầm vũ song tuyệt, Tiêu Bố Y có chút bất đắc dĩ, loại háo sắc như Dương Quảng thì làm sao mà buông tha nàng ta, quá nửa là đã sớm thu vào cung rồi.

Hắn đối với Mộng Điệp thương tiếc hơn là yêu thích, trong lòng không thoải mái, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Trên đời này có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ, cho dù là võ công cái thế như Cầu Nhiêm Khách thì sao, còn không phải vẫn là cô đơn, hắn chỉ là một Giáo Thư Lang nho nhỏ thì có năng lực làm được cái gì?

Tiến vào đình viện phía trước, dưới ánh sáng trắng mờ mịt, một người mặc long bào, đầu đội Thông Thiên quan, đang ngồi trên một cái ghế tạc thành từ một khối bạch ngọc, quay lưng về phía hai người. Một người ao trắng như tuyết, mặt che mạng, ngón tay tung bay, bên cạnh có mấy vũ nữ vừa ca vừa múa, trong tuyết rất là xinh đẹp.

Người đầu đội Thông Thiên quan đương nhiên là Dương Quảng, nữ nhân ngồi bên cạnh hắn, thần thái đoan trang, quần áo hoa quý, cũng đang quay lưng về phía này, nàng từ trong tay tỳ nữ lấy rượu nóng, vì đội Thông Thiên quan che kín nên không thấy rõ được dung nhan như thế nào. Chỉ là nhất cử nhất động của nàng đều tràn ngập phong tư thành thục, làm cho người ta chỉ thấy bóng dáng là cảm thấy cô gái này tuyệt đối không kém.

Tiêu Bố Y ánh mắt đảo qua, phát hiện có người giương mắt nhìn mình, nhận ra là Vũ Văn Hóa Cập, thầm ngạcnhiên.

Vũ nữ nhẹ nhàng như tuyết, một người khuôn mặt xinh đẹp khẽ ngâm: "Túc túc thu phong khởi, du du hành vạn lý. Vạn lý hà sở hành, hoành mạc trúc trường thành…"

Tiếng đàn cùng lời thơ quấn quít uyển chuyển, trong lúc nhất thời tràn ngập hiệp cốt nhu tình, làm cho người ta cảm thấy thoải mái bay bổng.

Cung nhân đi vào, nhìn thấy đang ca múa để Thánh Thượng thưởng thức, cũng không dám đi tới nữa, ra hiệu hai người đứng đợi. Tiêu Bố Y cảm thấy bài thơ cũng không kém, có chút hào tráng, Ngu Thế Nam đã thấp giọng nói: "Tiêu huynh, đây là bài thơ Thánh Thượng năm đó tây tuần Trương Dịch làm, không biết ngươi có biết không?"

Tiêu Bố Y lắc đầu, "Không biết, bất quá đa tạ Thế Nam huynh nhắc nhở".

Ngu Thế Nam nhẹ giọng nói: "Thánh Thượng thật ra tài học cũng không cạn" Hắn chỉ nói một câu, cũng không nói gì nữa, Tiêu Bố Y nghe ca nữ xướng đến Sơn xuyên hỗ xuất một, nguyên dã cùng siêu hốt. Chàng kim chỉ hành trận, minh cổ hưng sĩ tốt, không khỏi thầm than, Dương Quảng này làm thơ khí thế cũng mênh mông, chí hướng cao xa. Chỉ vài câu này, bản thân tuy không thiện thơ từ, nghe cũng tâm động thần diêu, nhiệt huyết trào dâng, chỉ cảm thấy như lâm chiến trận, đại quân trùng sát.

Trong chốc lát, ca nữ đã ngâm tới Trọc khí tĩnh thiên sơn, thần quang chiếu cao khuyết. Thích binh nhưng chấn lữ, yếu hoang sự vạn cử. Ẩm chí cáo ngôn toàn, công quy thanh miếu tiền. Lời ngâm đã hết, dư âm chưa tuyệt, cả hoa viên đầu tiên là im lặng, sau đó tiếng ủng hộ phập phồng không dứt. Vũ Văn Hóa Cập cao giọng nói: "Thơ Thánh Thượng làm đại khai đại hợp, thu phát tự nhiên, khúc điều ca xướng tuy tốt, cũng chưa thể hiện hết được ý cảnh của Thánh Thượng".

Tiêu Bố Y vốn cảm thấy thơ này không tệ, nghe được Vũ Văn Hóa Cập nịnh nọt, chỉ cảm thấy buồn nôn, Dương Quảng cũng cười nói: "Vũ Văn ái khanh nói rất đúng, thưởng rượu một ly".

Vũ Văn Hóa Cập tiếp nhận ly rượu do cung nhân đưa lên, quỳ xuống uống, uống xong lại thở dài, "Ca hay đàn hay rượu lại rất ngon, Thánh Thượng thưởng rượu đúng là hay lại càng thêm hay. Chỉ là thơ khó có thể dùng từ ngữ để hình dung, chỉ có thể nói, tuyệt diệu, tuyệt diệu".

Hắn tuy cố gắng nịnh nọt, bất đắc dĩ không có chuẩn bị trước, đi vào đây cũng không nghĩ đến Thánh Thượng lại chơi kiểu cũ, bảo Mộng Điệp lấy thơ cũ mà soạn đàn, muốn vỗ mông ngựa, lại không đủ ý.

Cung nhân nhìn thấy đã ngâm xong, dời bước tiến lên, hướng tới Dương Quảng tấu thỉnh Bí Thư Lang cùng Giáo Thư Lang đã tới, Dương Quảng tuyên hai người vào, câu đầu tiên là hỏi, "Giáo Thư Lang, ngươi nói thơ này làm thế nào?"

Tiêu Bố Y nghiêm trang thi lễ nói: "Hồi Thánh Thượng, nếu theo ý vi thần, đó là thử thi chích ứng thiên thượng hữu, nhân gian năng đắc kỷ hồi văn (đại ý thơ này chỉ có ở trên trời, nhân gian chỉ có thể thấy được vài lần)".

Dương Quảng ngẩn ra, lẩm bẩm đọc câu thử thi chích ứng thiên thượng hữu, nhân gian năng đắc kỷ hồi văn này mấy lần, chỉ cảm thấy cú vỗ mông ngựa này so với Vũ Văn Hóa Cập cao minh hơn rất nhiều, quả thực chu đáo đến tận cùng. Hắn là Thiên Tử, vâng mệnh trời, Tiêu Bố Y nói mình thơ của mình nhân gian hiêm khi nghe thấy được, như là của trời, thực sự là thích hợp, nghĩ vậy Dương Quảng khẽ cười nói: "Giáo Thư Lang nói đúng ý trẫm, đưa rượu đến đây, thưởng một ly".

Ngu Thế Nam vì Tiêu Bố Y mà toát mồ hôi lạnh, thầm nghĩ ngươi thực không biết chết sống, trước mặt Thánh Thượng còn dám hí lộng văn thơ, nếu Thánh Thượng mà không thưởng thức, ngươi chỉ bằng vào hai

câu này chẳng phải là hiềm nghi nguyền rủa Thánh Thượng quy thiên sao, Vũ Văn Hóa Cập làm sao mà buông tha sơ hở này?

Vũ Văn Hóa Cập đích xác nghĩ như vậy, chỉ là chậm một bước, Dương Quảng nói Tiêu Bố Y đã nói ra được tâm ý của hắn, cho dù hắn thành tâm hãm hại, hiện tại cũng không dám xé ra ý nghĩa khác.

Cung nhân bên cạnh quỳ dâng rượu lên, Tiêu Bố Y thi lễ tạ ơn rồi một hơi uống cạn. Tuy mới vừa rồi vỗ mông ngựa, nhưng hắn dù sao cũng không thể làm cái loại hành động vô sỉ quỳ xuống mà uống rượu như Vũ Văn Hóa Cập, ánh mắt đảo qua, mới phát hiện nơi phát ra rượu ngon. Nguyên rượu được lấy ra từ trong một cái vòi, rượu cứ lấy ra cuồn cuộn không dứt, Tiêu Bố Y trong lòng kỳ quái, nhưng nghĩ lại cũng đã hiểu được, dưới đất hiển nhiên đã sớm đào hầm rượu, rượu chứa ở trong đó để cho Dương Quảng tùy ý sử dụng. Bằng không trời đông giá rét, cũng không thể cứ đem theo lò lửa theo sau Dương Quảng mà làm nóng rượu, vậy không phải là đại sát phong cảnh sao? Nghĩ vậy, Tiêu Bố Y lại nghĩ đến Hiển Nhân cung phạm vi mười mấy dặm, loại thiết kế này hiển nhiên không thể thiếu, tuy không phải là ao rượu rừng thịt, nhưng cũng cách không xa.

Hắn sau khi uống rượu muốn lui ra, đột nhiên nghe được tiếng chó sủa, đang thấy kỳ quái nhưng không dám nhìn chung quanh, lại nhìn thấy hai cái bóng một vàng một trắng chạy tới, hướng về phía Dương Quảng mà sủa. Vốn tưởng rằng Dương Quảng sẽ giận dữ, không nghĩ đến Dương Quảng lại cười nói, "Hoàng hậu, Tiểu Bạch Tiểu Hoàng nàng nuôi sao lại đến đây?"

Cô gái ở bên cạnh khẽ cười nói: "Thánh Thượng, chúng nó nói vậy cũng nghe được những câu thơ tuyệt diệu của người, mà chạy tới đây ủng hộ".

Tiêu Bố Y ánh mắt nhẹ chuyển, xẹt qua trên mặt nữ nhân kia, không dám nhìn lâu, nhưng chỉ nhìn trong khoảnh khắc đã cảm thấy như bị điện giật, trong lòng chỉ nghĩ, trên đời này sao lại có người đẹp đến như thế?

Trong đầu hắn chỉ có một ấn tượng, cảm thấy như tuyệt đại sơn thủy ở trước mắt vậy, lại trang nghiêm đoan trang, làm cho người ta không dám khinh nhờn, Hoàng hậu, chẳng lẽ mỹ nữ tuyệt sắc trước mắt chính là Tiêu Hoàng hậu?

Dương Quảng lại mỉm cười, "Chúng nó chắc là đói rồi".

"Sao lại thế được" Tiêu Hoàng hậu giọng điệu vốn bình thản, lúc này lại có chút hơi lo lắng, "Cung nhân sẽ không sơ ý thế đâu, Thánh Thượng chớ suy nghĩ nhiều. Tiểu Hoàng, Tiểu Bạch, đứng sang một bên chơi đi".

Thanh âm của nàng uyển chuyển, ẩn chứa tình thương của người mẹ, hai con chó nhỏ sủa nhẹ lên hai tiếng, có chút không tình nguyện nhưng vẫn rời khỏi Tiêu Hoàng hậu, chạy đến hoa viên mà chơi. Đây là do Tiêu Hoàng hậu nuôi dưỡng, không cần nói là chó, cho dù là sư tử cũng nghe lời.

Mới vừa rồi tuyết rơi chậm, khi mọi người ứng đối lại rơi nhanh hơn, phía sau Dương Quảng cùng Tiêu Hoàng hậu đều có cung nhân cầm lọng, không là tuyết, mà gió cũng khó thổi tới. Chỉ là người bên ngoài lại khác, Tiêu Bố Y cùng đám người Vũ Văn Hóa Cập nghênh tuyết mà đứng, không thể cử động, một lát đã biến thành người tuyết.

Tiêu Bố Y muốn lui ra, Dương Quảng nói: "Giáo Thư Lang, ta nghe nói ngươi văn thơ tốt lắm?" Tiêu Bố Y nhìn thấy Vũ Văn Hóa Cập có vẻ đắc ý, trong lòng phát lạnh, hiểu được hồng nhật bạch vân là do từ miệng Vũ Văn Hóa Cập rơi vào trong tai Dương Quảng, "Hồi Thánh Thượng, thần chỉ là người thô lỗ, nào có văn thơ gì" Dương Quảng thản nhiên nói: "Nghe nói ngươi lúc trước tại tửu lâu làm một bài thơ, nói cái gì nhất thượng nhất thượng hựu nhất thượng, nhất thượng thượng đáo đính lâu thượng. Cử đầu hồng nhật bạch vân đê, tứ hải ngũ hồ giai nhất vọng. Bốn câu này nghe ra cũng không kém, rất có khí thế".

"Khải bẩm Thánh Thượng, thần cảm thấy thơ này rất có ý phản" Vũ Văn Hóa Cập rốt cuộc đợi được cơ hội, không ngừng tiến lên nói.

Dương Quảng nhướng mày, "Nói thế là sao?"

Vũ Văn Hóa Cập hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị, chậm rãi nói, "Khải bẩm Thánh Thượng, nhất thượng nhất thượng hựu nhất thượng này rất khó lường, không biết Giáo Thư Lang muốn lên tới đâu, muốn tới

mức nào? Đỉnh lâu thần chỉ sợ hắn chỉ vào phía trên miếu đường, hắn nói cái gì cử đầu hồng nhật bạch vân để, Thánh Thượng là Thiên Tử, vai mang nhật nguyệt, lưng đeo tinh tú, hắn nói hồng nhật bạch vân đê, thì phải là nói hắn còn trên cả Thiên Tử, đó là tam địa đáng chém. Tứ hải ngũ hồ giai nhất vọng câu này cũng ngụ ý phản tâm trong đó, mưu toan làm cho ranh giới Đại Tùy nhúng chàm, Tiêu Bố Y đại nghịch bất đạo, làm phản thơ này, thỉnh Thánh Thượng minh xét nghiêm trị, để phòng tiểu nhân làm phản, nếu buông tha, Đại Tùy ra không phải rối loạn sao?"

Tiêu Bố Y thầm nghĩ Vũ Văn Hóa Cập cực độc, một bài thơ có thể giải thích nhiều hàm nghĩa như vậy, coi như là đạo tài, đại đại tài, Dương Quảng không nói, Tiêu Bố Y cũng không dám phản biện, chỉ im lặng, tâm tư xoay chuyển.

Dương Quảng không hỏi Tiêu Bố Y, chỉ hỏi Ngu Thế Nam: "Bí Thư Lang, ý của ngươi như thếnào?"

Ngu Thế Nam tiến lên thi một lễ nói: "Hạ thần có cách nhìn khác với Thiếu Khanh".

Vũ Văn Hóa Cập hung hăng trừng mắt nhìn Ngu Thế Nam, Ngu Thế Nam lại làm như hông thấy. Ngu Thế Nam quan vị so với Vũ Văn Hóa Cập thì thấp hơn, nhưng đại ca hắn Ngu Thế Cơ cũng hồng nhân của triều đình, cho dù Vũ Văn Thuật cũng phải né, Vũ Văn Hóa Cập tự nhiên đối với Ngu Thế Nam cũng phải né.

"Ồ?" Dương Quảng lại cau mày, "Bí Thư Lang có cách nhìn gì?"

"Theo hạ thần thấy, nhất thượng nhất thượng hựu nhất thượng này thô bỉ không chịu nổi, thật sự không chút thanh nhã" Ngu Thế Nam cung thanh nói: "Ngay cả một đứa bé ba tuổi cũng có thể làm được, không thấy được có thâm ý gì, nếu là thơ từ thượng lâu nói là mưu phản, thần chỉ sợ người đời sau cũng không ai dám đi lên lầu nữa".

Tiêu Bố Y trầm mặc không nói, trong lòng cũng cảm kích sự giúp đỡ của Ngu Thế Nam, Vũ Văn Hóa Cập sắc mặt tái xanh nói: "Vậy hai câu sau, ta lại cảm thấy rất có ý phản!"

Ngu Thế Nam cười nói: "Thế Nam lúc trước vừa lúc ở đó, may mắn nghe được Giáo Thư Lang ngâm, ta nghĩ Thiếu Khanh lúc trước quá nửa là không ở đó, cho nên không có nghe rõ. Giáo Thư Lang nói là cử đầu hồng nhật, bạch vân đê, chứ không phải là cử đầu hồng nhật bạch vân đê".

Vũ Văn Hóa Cập tức muốn phát hỏa, "Vậy thì có gì khác nhau?"

"Cho dù hồng nhật là chỉ Thánh Thượng, vậy cử đầu hồng nhật cũng chỉ có ý cung kính," Ngu Thế Nam giải thích: "Ta nghĩ ở đây nói, cử đầu hồng nhật cao cao tại thượng, hạ thần chúng ta chỉ như mây trắng ở dưới ánh mặt trời, mặt trời cao, mây trắng thấp, quả thật là thơ từ khiêm tốn".

Dương Quảng khóe miệng lộ ra nụ cười, lẩm bẩm nói: "Cử đầu hồng nhật, bạch vân đê? Cũng không tệ".

"Vậy câu cuối cùng thì sao?" Vũ Văn Hóa Cập cả giận nói.

"Một khi câu thứ ba đã giải thích, vậy câu thứ tư hiển nhiên không khó lý giải," Ngu Thế Nam nói: "Thánh Thượng là mặt trời hào quang vạn đạo, chúng ta là mây trắng ở dưới, đây là ngàn dặm giang sơn, không phải ở dưới Thánh Thượng sao? Thánh Thượng, thần hạ nghĩ, Tiêu Bố Y là người thô lỗ, làm thơ này, dụng ý là cung kính, chỉ là văn thơ khiếm khuyết, thỉnh Thánh Thượng khoan hồng đại lượng, không đáng trách cứ".

Dương Quảng khẽ cười nói: "Giáo Thư Lang làm thơ không tốt, Bí Thư Lang giải thích lại tuyệt diệu".

Ngu Thế Nam cung thanh nói: "Vi thần chỉ là nói theo sự tình, không dám nói tuyệt diệu".

"Bí Thư Lang lui ra" Dương Quảng trầm giọng nói.

Ngu Thế Nam chuyển thân lui sang một bên, Dương Quảng nhìn về phía Tiêu Bố Y nói: "Giáo Thư Lang, vẫn nói ngươi có tài, vô luận là thơ có ý hay vô ý, ta cũng có thể đặt sang một bên..."

Tiêu Bố Y trong lòng vui mừng, Dương Quảng lại nói: "Bất quá ta còn muốn thử xem văn thở của ngươi đến tột cùng là thế nào, Nho Lâm Lang, ngươi ra đề".

Nho Lâm lang Tào Hàn tóc bạc như tuyết bước ra, không dám ở trước mặt Thánh Thượng mà phủi tuyết đọng, hướng tới Dương Quảng thi một lễ, lúc này mới chuyển hướng sang Tiêu Bố Y nói: "Giáo Thư Lang,

Thánh Thượng bảo ta ra đề kiểm tra ngươi, hôm nay tuyết lớn, rất là tuyệt vời, vậy lấy vịnh tuyết làm đề, cho ngươi làm một bài thơ được không?"

Tiêu Bố Y chỉ có thể thi lễ nói: "Hạ thần tuân chỉ".

Vịnh tuyết trong văn nhân xem như là một đề mục tiêu chuẩn, Tiêu Bố Y văn thơ như rắm chó, trong đầu chỉ có mấy câu thơ thiên cổ, cái gì Thiên lý hoàng vân bạch nhật, bắc phong xuy nhạn tuyết phân phân, cái gì Bắc phong quyển địa bạch thảo chiết, hồ thiên bát nguyệt tức phi tuyết, còn có Văn lai thiên dục tuyết, năng ẩm nhất bôi vô? Vịnh tuyết, lại phải vịnh vượt qua sự kiểm tra, còn bị Vũ Văn Hóa Cập faay phiền toái, văn thơ lại phải cho được, nhưng lại không thể quá hay, cái này đối với hắn mà nói, là khó như lên trời.

Chỉ đi ba bước, Tiêu Bố Y nhìn xung quanh, Vũ Văn Hóa Cập ở một bên cười lạnh nói: "Thì ra Giáo Thư Lang còn có tài bảy bước thành thơ".

Tiêu Bố Y đành phải đi tám bước, chợt nghe được tiếng chó sủa, nhìn thấy hai con chó một vàng một trắng trên người bị tuyết bao trùm, cơ hồ biến thành màu trắng, đột nhiên trong lòng chợt động, ngừng bước nói: "Thánh Thượng, Giáo Thư Lang đã làm được một bài thơ, thỉnh Thánh Thượng chỉ điểm".

Dương Quảng thản nhiên nói: "Cổ nhân Tào Thực bảy bước thành thơ, Giáo Thư Lang tám bước cũng thành thơ, cũng không kém".

Tiêu Bố Y lo lắng Dương Quảng hỷ nộ vô thường, làm cho người ta khó có thể nắm bắt, liền xoay người lại ngâm lớn: "Giang sơn đại nhất thống!"

Hắn khí độ rất tốt, chỉ một câu ngâm này người bên ngoài đều ngạc nhiên, bị khí thế của hắn chấn nhiếp. Ngu Thế Nam thầm kêu khổ, thầm nghĩ ngươi hiển lộ hiện tại cũng không phải là lúc, không chịu nghe lời ta, chỉ sợ đại họa trước mắt, lấy giang sơn làm đề, ngươi bộ muốn chết không được sao?" Vũ Văn Hóa Cập trên mặt mừng rỡ, lại đợi Tiêu Bố Y ngâm xong sẽ chỉ trích hắn tội đại nghịch bất đạo.

Tiêu Bố Y cũng không vội không gấp, đưa tay chỉ vào cái giếng nói: "Tỉnh thượng nhất quật lung".

Dương Quảng sau khi nghe được hai chữ giang sơn, vốn hai hàng lông mày cau lại, nghe được câu thứ hai này lại rất tức cười, không biết là có dụng ý gì. Tiêu Bố Y lại đưa tay chỉ hai con chó đọc tiếp: "Giang sơn đại nhất thống, tỉnh thượng nhất quật lung, hoàng cẩu thân thượng bạch, bạch cẩu thân thượng thũng" Hắn sau khi ngâm xong bốn câu này, quay lại đi tới lễ bái nói: "Thánh Thượng, Giáo Thư Lang làm thơ vịnh tuyết đã xong, thỉnh Thánh Thượng bình điểm".

Dương Quảng còn chưa kịp bình điểm, Tiêu Hoàng hậu đã 'phì…' bật cười, nàng thản nhiên cười, lây sang cả Dương Quảng, Dương Quảng vốn ngạc nhiên chợt cũng lộ ra nụ cười rồi nói: "Hay cho một Giáo Thư Lang, hay cho có tài, làm thơ cẩu thí bất thông, bất quá đề vịnh tuyết coi như bám sát, một khi đã như vậy, không có công cũng thưởng một ly rượu".

Tiêu Bố Y toát mồ hôi lạnh, cũng cười nói: "Vi thần tạ ơn!"

122. Chương 122: Sát Cơ Chuyển Cơ

Giang sơn đại nhất thống, tỉnh thượng nhất quật lung, hoàng cẩu thân thượng bạch, bạch cẩu thân thượng thũng vốn chỉ là một bài du thi (thơ nhảm), đã lưu truyền hàng trăm ngàn năm qua. Tiêu Bố Y tự nhiên nhớ rất rõ, cho dù hiện nay nói ra có chút khác biệt, nhưng đại ý khái quát thì cũng như thế.

Gần đây hắn vẫn tự nhận là người thô lỗ, lại bị xem là một thân đại thụ, sau đó lại nói cái gì Chu môn tửu nhục xú, lộ hữu đống tử cốt, vinh quang đích vinh quang, khả liên đích khả liên, vô hình trung đã tạo cho hắn nguồn cảm hứng, thơ thì nhất định phải làm, nhưng không thể quá có tài văn thơ, cho nên hắn liền nghĩ tới bài du thi này.

Trong dịp này làm ra bài du thi cũng là hợp với tình hình hiện nay, không phải do tài thơ văn gì cả. Hắn đem du thi đọc ra, hoàn toàn không nghĩ đến sẽ có hiệu quả như thế này, cách cung nữ cũng nhân nhìn thấy

Thánh Thượng cười lớn thì tràn đầy kinh ngạc, đương nhiên là chưa từng thấy Thánh Thượng vui vẻ như lúc này, Tiêu Bố Y lại đổ mồ hôi lạnh, gần vua như gần cọp, điểm này đúng là không phải giả. Đừng vội nhìn tình hình vui vẻ hiện nay mà mừng, phải đề phòng Dương Quảng.

Kéo vào danh sách, làm quan thì có gì tốt? Cho dù là gặp được Hoàng Thượng thánh minh, nhưng phỏng chừng nếu tâm tình của hắn không tốt, có giết mình cũng không cần nói hai lời. Gặp phải người như Dương Quản, vô luận là lúc hắn tâm tình có tốt hay không, đều làm cho người ta lo lắng đề phòng.

Hiện tại xem nụ cười của Dương Quảng, Tiêu Bố Y cảm thấy bản tính của Dương Quảng cũng không phải là hung tàn cho lắm, chẳng qua là do áp lực lâu năm, cộng thêm ai cũng đều có thất tình lục dục, Dương Quảng đương nhiên cũng như vậy

Cảm giác được phía sau có ánh mắt đang nhìn mình, Tiêu Bố Y cũng không quay đầu lại, hắn biết đó chính là Mộng Điệp, mới vừa rồi nhìn khung cảnh xung quang, hắn liền cảm thấy Mộng Điệp có một chút kỳ quái, nàng đang mang một tấm khăn che mặt, mà ở chỗ này, trước mặt Hoàng Thượng thì có ai dám che mặt? Mộng Điệp tất nhiên là có nỗi khổ gì đó. Nhưng nguyên nhân là gì?

Dương Quảng ngừng cười, phất tay nói: "Nho Lâm Lang, một khi ngươi đã ra đề, thì hãy đánh giá bài thơ của Giáo Thư Lang một phen đi" Nói tới đây, hắn liền không nhịn được cười, "Đây là thơ sao?"

Nho Lâm Lang Tào Hàn nghiêm túc, "Hồi Thánh Thượng, Giáo Thư Lang làm cũng miễn cưỡng xem là thơ, hạ thần ra đề vịnh tuyết, hắn bước tám bước đã làm xong một bài thơ, trong lúc cấp bách mà được như thế thì trí tuệ xem ra cũng không kém. Đề nói về tuyết, bốn câu thơ của hắn mặc dù không có một chữ tuyết nào, nhưng mỗi câu đều tả được một khung cảnh về tuyết. Mượn đề tài này để nói về đề tài khác. Câu đầu tiên giang sơn đại nhất thống tức là nói rằng tất cả được bao phủ bởi tuyết, lại vừa ngụ ý Đại Tùy nhất thống cả thiên hạ, câu này thật sự rất cao minh".

Vũ Văn Hóa trong tâm cảm thấy khó chịu, tiến lên từng bước nói: "Thánh Thượng, hạ thần cảm thấy…"

"Ồ, ngươi cảm thấy cái gì?" Dương Quảng vốn đang mỉm cười, nhìn thấy Vũ Văn Hóa đi lên, liền nhíu mày.

Trong lòng Vũ Văn Hóa chợt trầm xuống, chỉ có thể nói: "Bẩm Thánh Thượng, hạ thần cảm giác được Nho Lâm Lang nói không sai".

Trong lòng Vũ Văn Hóa kỳ thực rất khó chịu, cái mà hắn muốn nói không phải là điều này, Tiêu Bố Y nói câu này có rất nhiều ý muốn làm phản, ý giang sơn đại nhất thống chính là muốn nhiễm bẩn giang sơn, muốn mưu phản, nhưng khi nhìn thấy Dương Quảng nhíu mày, hắn liền không dám nói. Chính là bởi vì Thánh Thượng đã lặp đi lặp lại nhiều lần, người kiêng kỵ nhất việc người khác nhắc tới chuyện tam chinh Cao Lệ, Tiêu Bố Y nhìn có vẻ rất chân thành, khả năng vô mông ngựa đã đạt đến cảnh giới thượng thừa, cho dù Vũ Văn Hóa Cập thẩm hận, nhưng cũng không thể không bội phục tiểu tử này.

Dương Quảng nhìn thấy Vũ Văn Hóa Cập lui ra, quay đầu nhìn về phía Ngu Thế Nam, "Bí Thư Lang, ngươi cảm thấy lời Tào khanh gia nói như thế nào?"

Ngu Thế Nam khom người nói: "Hồi Thánh Thượng, suy nghĩ của Tào đại nhân so với thần nghĩ thì thật sự còn sâu sắc hơn, mới vừa rồi thần chỉ cảm thấy câu đầu tiên cũng không chỉ có ý nói cảnh ngàn dặm tuyết tung bay, nhưng thật không ngờ thì ra lại có thâm ý sâu sắc, đã làm cho hạ thần xấu hổ".

Dương Quảng cười nói: "Bí Thư Lang, học vấn của ngươi rất phong phú, thư pháp cũng tốt, nhưng có đôi điều vẫn còn quá cứng nhắc".

Ngu Thế Nam sắc mặt không thay đổi, "Thánh Thượng anh minh" Dương Quảng phất tay, Ngu Thế Nam liền lui ra, Tiêu Bố Y thì không cảm thấy Ngu Thế Nam là người cứng nhắc, ngược lại còn cảm giác được Ngu Thế Nam là người rất cẩn thận, nhất định là rất quen thuộc tính cách của Thánh Thượng. Người này làm quan đã lâu, nhưng mười năm qua vẫn không cầu thăng tiến công danh, chỉ muốn an bình làm Bí Thư Lang, quả thật là nhân vật đại trí giả ngu.

Nho Lâm Lang Tào Hàn tiếp tục giải thích: "Giáo Thư Lang đối với câu đầu tiên xem như tốt, đang tiếc là do cấp bách, ba câu phía sau mặc dù vịnh tuyết rất hay, nhưng rõ ràng là kém tài, tỉnh thượng nhất quật lung có ý nói là trong ngàn dặm phủ đầy tuyết, lại có một chỗ không thể bao trùm, tuy mô tả có vẻ hợp lý, nhưng ngôn ngữ quá thô thiển".

Dương Quảng cười nói: "Tào ái khanh nói không sai".

"Cho nên hai câu hoàng cẩu thân thượng bạch, bạch cẩu thân thượng thũng," Tào Hàn nói tới đây, cũng không nhịn được mỉm cười: "Hai câu này đều giống nhau, đều nói về cảnh tượng của vạn vật trong tuyết, chó vàng thì biến trắng, chó trắng thì có vẻ mập to ra, nếu quan sát cẩn thận, thì hình dung cũng không tệ, bất quá muốn nói đến tài văn thơ thì..." Nói tới đây Tào Hàn lắc đầu, chẳng biết có nói được hay không, cho dù là cung nữ cung nhân cũng biết, Nho Lâm Lang chính là đã cấp cho Giáo Thư Lang mặt mũi, Giáo Thư Lang quá khôi hài, nhưng tài văn thơ thì quá kém

Tiêu Bố Y nhìn Tào Hàn một cái, thấy hắn cũng đang hướng về mình mà mỉm cười, thì biết hắn cùng Ngu Thế Nam giống nhau, cũng không phải là tận lực hạ thấp mình, mà là suy nghĩ giùm mình. Tuy nói văn nhân đa số đều coi nhẹ, nhưng nếu là người trong Bí Thư Tỉnh, thì cũng không muốn cùng người khác tranh đấu

Dương Quảng phất tay nói: "Tào ái khanh và trẫm suy nghĩ đều giống nhau, thưởng cho một ly rượu để làm ấm thân thể".

Tào Hàn tạ ơn, sau đó uống rượu rồi lui ra, Tiêu Bố Y cùng Ngu Thế Nam thì lui qua một bên, cùng Dương Quảng xem múa hát. Quần thần ai nấy cũng đều đang lạnh buốt, nhưng Dương Quảng lại có vẻ hăng hái, Tiêu Bố Y cảm thấy rất kỳ quái, bởi vì xem ra, Dương Quảng cũng không phải là người tập võ, như thế nào người khác không thể kháng cự được rét lạnh, nhưng hắn lại có vẻ bình thường?

Múa hát được một lúc, Dương Quảng mặc dù không lạnh, nhưng lại có chút mệt mỏi, khoát tay nói: "Trẫm hiện tại cũng đã mệt, về cung nghỉ ngơi thôi".

Trời đã muộn, thế mà Dương Quảng không cho quần thần quay về Đông Đô, quần thần đều cau mày. Dương Quảng cho quần thần đi theo để thưởng thức cảnh tuyết, cho bọn họ mặt mũi, bọn họ đáng lý phải rất mang ơn, nhưng lúc này ai nấy đều khổ không nói nên lời. Vốn tưởng rằng Thánh Thượng sau khi thưởng thức tuyết xong, thì sẽ lên ngựa quay về nghĩ ngơi, ai dè còn muốn ngây ngốc ở đây thêm một đêm, thật là một chuyến đi mệt mỏi.

Chỉ là Thánh Thượng đã lên tiếng, không ai dám cãi lại, đều lên tiếng tạ ơn, chờ lúc Thánh Thượng đi rồi, lúc này mọi người mới theo thứ tự về cung điện an giấc

Cung điện này không hề ngoại lệ, đều là nằm trên hỏa diệm sơn, mùi thơm lượn lờ, ấm áp như mùa xuân, Ngu Thế Nam cùng Tiêu Bố Y đi cùng một đường, phút chốc đã tới hai cái phòng của họ, trong đó có cung nữ phụng dưỡng, xem ra cũng thoải mái, sau khi ăn uống tắm rửa xong, thì cung nhân cùng cung nữ liền lui ra, Ngu Thế Nam chỉ là có tới nói mấy câu, bảo Tiêu Bố Y đêm ngủ cho yên, tuyệt đối không được đi lại. Nơi này nếu đụng phải người trong cung, chính là tử tội.

Tiêu Bố Y không cảm thấy Ngu Thế Nam thích tào lao, chỉ thấy hắn trời sanh tính trầm ổn, như vậy đã xem mình như là tâm phúc, cũng đã để mắt đến hắn.

Tiêu Bố Y nhìn thấy bên ngoài cung mặc dù đề phòng nghiêm ngặt, nhưng hộ hệ trong cung không tính là nhiều lắm, nếu muốn đi ra ngoài một chút, quá nửa là không có việc gì, nhưng cũng biết Bật Mã Ôn quá nửa đang âm thầm tính kế với mình, cho nên liền bỏ đi ý niệm này.

Cũng may hắn quen sống một mình, cho nên vẫn thoải mái, tiếp tục ngồi xuống luyện khí, tu luyện Dịch Cân kinh. Hắn từ sau khi giết Lý công tử, chỉ cảm thấy trong khí tức trong cơ thể có thể tùy ý điều động, trong lòng biết Dịch Cân kinh đệ nhất trọng luyện khí đã mở ra. Hắn cười thầm, nếu như trở lại ngàn năm sau, bản thân có thể coi như một khí công đại sư. Pháp môn Dịch Cân Kinh tuy đơn giản, nhưng kể ra cũng đã có hơn trăm năm tích lũy, trải qua việc Cầu Nhiêm Khách đã bỏ đi phần thô, chỉ để lại phần tinh, Tiêu Bố Y luyện đến, chỉ cảm thấy rất tốt, tính hắn trời sanh chăm chỉ. Sau mấy tháng tu luyện, cũng đã có chút thành tựu.

Hắn tập luyện một lúc lâu sau, quanh thân đều thư thái, cảm thấy tai thính mắt sáng, phương viên hơn mười trượng xung quanh đều nghe rõ ràng. Đang suy nghĩ có nên tiếp tục tập luyện hay không, Tiêu Bố Y đột nhiên mở hai mắt, cảnh giác nhìn về phía cửa.

Sau một lúc lâu, một tiếng bước chân nhẹ nhàng dừng trước cửa, chần chừ một lát, gõ lên cửa phòng, một nữ tử ngoài cửa thấp giọng hô: "Giáo Thư Lang, Giáo Thư Lang, Tiêu công tử..."

Tiêu Bố Y hơi do dự, thanh âm nghe rất là xa lạ, hắn đi đến mở cửa phòng, thì nhìn thấy một nử tử có vẻ là cung nữ, dung nhan xinh đẹp, bông tuyết trên vai, dường như là đường xa đến.

Hơi nhíu mày, Tiêu Bố Y trầm giọng nói: "Cô nương tìm ta có chuyện gì?"

Nữ tử lắc mình tiến vào phòng, Tiếu Bố Y có chút kinh ngạc, lá gan của nàng cũng lớn, nhưng hắn cũng không có ngăn trở

Sau khi đóng cửa phòng, lúc này nữ tử mới vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm nói: "Làm ta sợ muốn chết, cũng may trên đường tới đây không bị ai phát hiện ra".

Nhìn ánh mắt của Tiêu Bố Y có chút hoài nghi, nữ tử khúc khích cười: "Giáo Thư Lang nghiêm trang, trách không được Mộng Điệp tỷ tỷ nhắc đến không ngừng".

Tiêu Bố Y kinh ngạc nói: "Mộng Điệp sai cô tới?"

"Đúng vậy, chứ ngươi tưởng là ai," Nữ nhân hừ một tiếng, có chút làm nũng: "Ta nói với Mộng Điệp tỷ, không thể tin vào nam nhân được, không phải Mộng Điệp tỷ tỷ nhờta tới tìm ngươi, thì còn người nào muốn tìm ngươi? Là ngươi ở trong cung còn có người quen khác, hay là cảm giác được mình có tý chức quyền, được người khác coi trọng, tới tìm ngươi rủi bị chém đầu thì sao?"

Tiêu Bố Y sắc mặt có chút mất tự nhiên: "Cô nương, Mộng Điệp cho cô tìm ta có việc gì?"

"Làm cái gì, làm cái gì, trong mắt ngươi chỉ có Mộng Điệp tỷ tỷ, ta mạo hiểm tới tìm ngươi báo tin, ngay cả một lời cảm ơn ngươi cũng không có sao?"

Tiêu Bố Y chắp tay nói: "Vậy xin hỏi đại danh của cô nương?"

Nữ tử hừ một tiếng: "Ta gọi là Thải Phượng, ngươi nhớ cho kĩ".

Tiêu Bố Y lại cười nói: "Ta sẽ nhớ kỹ, Thải Phượng cô nương, hiện tại cô có thể nói Mộng Điệp tìm ta có chuyện gì được chưa?"

"Nếu không phải nể mặt Mộng Điệp tỷ tỷ, nhìn cái thái độ này của ngươi, ta đã không đến" Thải Phượng lắc đầu nói: "Chẳng qua xem ra Mộng Điệp tỷ tỷ cũng có con mắt nhìn người, ta cũng nên nói một chút. Sau khi tỷấy đến Đông Đô thì bệnh nặng một trận, sau khi khỏi bệnh, dung mạo lại kém đi rất nhiều".

Tiêu Bố Y nhìn thấy nàng nói có vẻ thản nhiên, mặc dù rất là bi thống, nhưng chung quy khẩu khí có cảm giác có chút hả hê, cau mày nói: "Chuyện dung mạo thì nói làm gì, Thải Phượng cô nương, hãy nói việc quan trọng đi".

Thải Phượng có chút kinh ngạc, nhìn Tiêu Bố Y dò xét: "Ngươi nói ra lời này, cũng không uổng công Mộng Điệp tỷ tỷ đối với ngươi một mối tình thâm. Mộng Điệp dung mạo kém, Thánh Thượng không thích, nhưng là cảm thấy nàng đánh đàn dễ nghe, cho nên mới lưu lại Đông Đô. Nàng đối với ngươi mong nhớ ngày đêm, nhưng lại sợ ngươi không thích nàng, cho nên hôm nay khi thấy ngươi đến mà không nhìn nàng một cái, sau khi quay về liền thở dài thở ngắn, chỉ sợ sẽ có điều gì đó. Cho nên ta tìm đến ngươi, hi vọng ngươi sẽ gặp nàng vào tối nay, nếu ngươi vì dung mạo của nàng mà không đến, thì ngươi đã giết chết trái tim nàng rồi".

"Thì ra là thế" Tiêu Bố Y lẩm bẩm nói.

"Thì ra là thế cái gì, vốn chỉ có vậy thôi" Thải Phượng có chút bất mãn, "Ta nói cho ngươi biết, đi tìm Mộng Điệp có chút nguy hiểm, nếu bị người ta phát hiện, sẽbị chém đầu, không biết Giáo Thư Lang ngươi có sợ không?"

"Ta không sợ chém đầu"

Tiêu Bố y cười nói, bước chân vẫn không di chuyển.

"Vậy thì còn chờ cái gì?" Thải Phượng đến kéo Tiêu Bố Y, "Mau đi nào, nếu chậm ta chỉ sợ Mộng Điệp tỷ tỷ suy nghĩ vẫn vơ sẽcó chuyện".

Nàng dùng sức kéo Tiêu Bố Y, phát hiện hắn không có di chuyển, liền dậm chân, "Gíao Thư Lang, ngươi có phải là nam nhân không?"

Tiêu Bố Y ung dung nói: "Ta có phải là nam nhân hay không, không cần Thải Phượng cô nương phải lo, ta chỉ sợ bị người lừa gạt mà bị chém đầu thôi!"

Thải Phượng sửng sốt, kinh ngạc nói: "Ngươi nói vậy là ý tứ gì?"

"Ta chỉ muốn nói là, muốn tới tìm ta, chỉ cần một mình Thải Phượng cô nương cũng đủ, lại còn dẫn theo hơn mười người mai phục ngoài tuyết là để làm gì?" Tiêu Bố Y bình tĩnh, hít một hơi nói

"Hơn mười người, nơi nào có hơn mười người?" Thải Phượng kinh ngạc nói: "Thì ra Giáo Thư Lang ngươi lại đa nghi như thế, vậy thì ta sẽ đi, chỉ là một nam nhân như ngươi, thật sự làm cho người ta thất vọng".

Nàng oán hận nói với Tiêu Bố Y một câu, rồi bước tới cửa phòng, lập tức đi ra ngoài, Tiêu Bố Y cũng không có ngăn đón, cũng không có động tĩnh gì, chỉ kinh sợ. Hắn luyện Dịch Cân Kinh đến mức linh giác mẫn tiệp. Mới vừa rồi đã nghe được tiếng chân của một người đi trước, theo sau là mười người, mà Thải Phượng đương nhiên là mồi nhử, dụ cho hắn đi ra ngoài, chỉ cần hắn bước ra khỏi phòng, là đã vi phạm lệnh cấm. Mọi người sẽ ùa tới bắt hắn, lúc ấy không muốn mất đầu cũng không được!

Chỉ là hiện Thải Phượng rời khỏi, bọn họ có từ bỏ ý đồ hay không? Trong cung ai lại có cừu hận với mình như thế? Đương nhiên không phải Mộng Điệp, chỉ có Vũ Văn Hóa Cập, bọn hắn một kế không thành, liền áp dụng kế khác. Hiện tại hắn phải xử lý ra sao, Tiêu Bố Y tâm tư bay bổng, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra một cái chủ ý tốt. Bên cạnh cửa phòng, Ngu Thế Nam đi ra, có chút kinh ngạc nói: "Tiêu huynh, mới vừa rồi có chuyện gì thế?"

Tiêu Bố Y còn chưa kịp nói rõ, thì ngoài đại điện đã có tiếng bước chân hỗn loạn. Mười mấy tên vệ binh cầm trường thương, hoặc đơn đao, đem Tiêu Bố Y cùng Ngu Thế Nam vây quanh ở giữa, mà một nữ tử mắt phượng mày liễu, lớn tiếng quát: "Không sai, chính là hắn, người đâu, bắt hắn lại".

Một nam nhân mặt đỏ bên cạnh nữ tử, dáng người khôi ngô, hét lên: " Người đâu, bắt Giáo Thư Lang cho ta".

Mười mấy tên vệ binh cùng tiến lên, quát một tiếng chói tai, trường thương đâm ra, đã đem Tiêu Bố Y cùng Ngu Thế Nam bắt lại.

Tiêu Bố Y nhíu mày, biết quá nửa là do bật mã ôn muốn làm trò quỷ, Ngu Thế Nam thân là văn nhân, nhìn thấy cảnh này, ngược lại không hề kinh hoảng, trầm giọng nói: "Lui ra".

Mười mấy tên vệ binh bị khẩu khí uy nghiêm của hắn chấn nhiếp, không tự chủ được lui về sau mấy bước, người ta đều biết Ngu Thế Nam tuy là một Bí Thư Lang, nhưng nhiều lần theo vua, lại được Thánh Thượng thưởng thức, hơn nữa đại ca hắn lại là Ngu Thế Cơ, đứng đầu Nội Sử Tỉnh, cho dù Đại tướng quân cũng không dễ dàng đắc tội, họn họ chỉ là tiểu binh, như thế nào dám trêu vào?

"Bí Thư Lang, chuyện nơi này không có quan hệ với ngươi" Nữ nhân mắt phượng giọng the thé nói: "Ngươi chớ xen vào việc người khác".

Nữ nhân thái độ rất kiêu ngạo, chắc là được Thánh Thượng đắc sủng mới như thế, lâu ngày mới thành tính cách, Ngu Thế Nam cũng không để ý tới, chỉ là nhìn người mặt đỏ kia nói: "Tổ Lang Tướng, bất tài có chuyện không rõ".

Người mặt đỏ hét lên: "Tội thần là Tiêu Bố Y, các ngươi chĩa vũ khí vào Bí Thư Lang làm gì, còn không mau lui ra!"

Binh vệ chẳng biết làm sao, chỉ có thể lui ra sau thêm vài bước, nhưng vẫn nhìn chằm chằm Tiêu Bố Y.

Người nọ sau khi quát hết binh vệ mới nói: "Bí Thư Lang, ngươi có điều gì chưa rõ?"

Ngu Thế Nam thản nhiên nói: "Bất tài tuyvô tri, vẫn biết Thúy Hoa Viên là một trong mười Lục Viện Thượng Lâm Uyển, Trương phu nhân thân là Thượng Lâm Uyển Tứ Phẩm phu nhân, cũng không quá cao quý, không có binh quyền. Trương phu nhân được Thánh Thượng sủng hạnh, nhưng đó cũng chỉ là một vinh quang mà thôi. Ta cũng biết Giám Môn phủ chưởng quản cửa điện và thủ vệ, Tổ Tá ngươi thân phận

là Hữu giám môn phủ Lang tướng, có chức trách bảo vệ an toàn Thánh Thượng, nhưng là Bí Thư Lang vẫn không hiểu, từ lúc nào Thượng Lâm Uyển phu nhân lại có quyền điều binh, vậy thì đã đem uy nghiêm của Thánh Thượng bỏ đi chỗ nào?"

Trương phu nhân sắc mặt lập tức tái nhợt, lui về phía sau vài bước, giải thích: "Ta không phải là dẫn Tổ Lang Tướng đi bắt người, chỉ là muốn chỉ ra tội thần Tiêu Bố Y mà thôi".

Ngu Thế Nam tuy là Bí Thư Lang, nhưng dù sao cũng đã làm quan được mười năm

So với Trương phu nhân thì đương nhiên lợi hại hơn, đối với mọi việc trong cung đều nắm rõ, sau khi dọa cho Trương phu nhân phải thối lui, liền nhìn Tổ Lang Tướng bình tĩnh nói: "Tổ Lang Tướng, hiện tại Bí Thư Lang tuy là không biết đã phát sinh chuyện gì, chỉ biết Tiêu BốY thân là Giáo Thư Lang, quan cửun phẩm, mặc dù không lớn, nhung cũng là là vị quan có tiền đồ. Hắn nếu phạm tội, thì Thánh Thượng biết được, sẽ trực tiếp giao cho Hình bộ thẩm vấn, sau đó mới định tội. Tổ Lang Tướng thân là Giám môn phủ Lang tướng, sao lại lại không biết đạo lý này? Ngươi nếu nói hắn là tội thần, thì hãy xuất văn thư của Hình bộ, ngược lại nếu không có văn thư, ngươi lấy tư cách gì nói quan viên Tiêu Bố Y là tội thần? Đương nhiên nếu Tổ Lang Tướng không có tư cách nói Tiêu Bố Y là tội thần, thì ta nghĩ Trương phu nhân lại càng không có tư cách".

Trương phu nhân lại lui thêm vài bước, chỉ cảm thấy Bí Thư Lang nói năng sắc bén, sự tình tinh thông, thật sự không thể đối phó nổi. Tổ Lang Tướng thì đỏ mặt tía tai, trầm ngâm một lát, rốt cuộc chắp tay nói: "Bí Thư Lang, mạt tướng nhất thời sơ suất, nói năng không cẩn thận, xin Bí Thư Lang thứ tội".

Ngu Thế Nam thản nhiên cười nói: "Ta không có tư cách thứ tội, tại hạ chỉ là Bí Thư Lang, không có địa vị, không dám chỉ trích Tổ Lang Tướng, chỉ là nói ra sự thật mà thôi. Hiện tại ta nghĩ Tổ Lang Tướng đã hiểu rõ những chuyện này, không cần phải giương cung bạt kiếm ra như thế nữa".

Tiêu Bố Y vẫn bảo trì trầm mặc, hắn biết lúc này trầm mặc là tốt nhất, bất cứ giải thích gì cũng sợ sẽ có sơ hở. Chỉ có giữ sựổn trọng phản kích dồn địch vào chỗ chết mới xem như là biện pháp thông minh, càng huống chi hắn bây giờ cũng không biết những người này bắt hắn vì cái tội danh gì.

Tổ Lang Tướng ho khan một tiếng nói: "Giáo Thư Lang được Thánh Thượng ân ngộ, ta được hồi báo, mới vừa rồi hắn vào Xuân Lệ Điện trộm cắp châu báu, đùa giỡn cung nữ, Trương phu nhân may mắn nhìn thấy. Nhưng hắn lại chạy mất, mới một đường đuổi theo tới đây, mạt tướng cũng chỉ là sốt ruột muốn bắt kẻ trộm, trong lúc nhất thời quên mất quy củ, bất quá Thánh Thượng anh minh, hẳn là sẽ không trách việc này. Chỉ là việc này cùng Bí Thư Lang không quan hệ, hơn nữa có không ít người đã tấu thỉnh Thánh Thượng, lúc này chắc đã biết việc này, không lâu sẽ có thánh chỉ đến, khi đó xin mời Bí Thư Lang tránh qua một bên, không khéo bị vạ lây".

Hắn nói không kiêu ngạo cũng không xu nịnh, đã bắt đầu phản kích, mở miệng là nhắc tới Thánh Thượng, làm cho người ta không dám động đến. Ngu Thế Nam sắc mặt khẽ biến, ung dung nói: "Bắt trộm phải có chứng cứ, không bít lúc ấy có ai nhìn thấy Giáo Thư Lang đến Xuân Lệ Điện không?"

"Ta nhìn thấy chẳng lẽ còn không được?" Trương phu nhân rốt cuộc cũng xen vào: "Bí Thư Lang, ta chỉ là một tiểu nữ, rất nhiều chuyện không hiểu Bằng Bí Thư Lang, chẳng qua gặp sự tình như thế này có thể nói ra chứ?"

Ngu Thế Nam nhíu mày không nói gì, mấy binh vệ lục soát phòng Tiêu Bố Y đã đi ra, trong tay đang cầm một đống châu báu: "Tổ Lang Tướng, mấy thứ châu báu này đều là tìm thấy trong phòng Giáo Thư Lang Tiêu Bố Y".

Lúc này chẳng những Ngu Thế Nam sắc mặt thay đổi, mà Tiêu Bố Y cũng hiểu đc, những người này thấy dùng Thải Phượng câu dẫn hắn không thành công đã sớm có chiêu dự phòng, trực tiếp vu oan giá họa, Tiêu Bố Y đương nhiên biết trong phòng mình không có mấy thứ châu báu này, Ngu Thế Nam cũng hiểu được, nhưng mà bằng chứng rành rành, cho dù Ngu Thế Nam miệng phun hoa sen, cũng không thể phủ nhận

Tổ Lang Tướng và trương phu nhân nhìn nhau một cái, mơ hồ đắc ý, đã bị Tiêu Bố Y nhìn thấy, hiểu rõ là Trương phu nhân, Tổ Lang Tướng, còn có Vũ Văn Hóa Cập cả đám hôm nay tới hãm hại hắn, hơn nữa còn muốn đem hắn vào chỗ chết!

"Bí Thư Lang, ta cũng không hy vọng Giáo Thư Lang có tội, nhưng nhân chứng vật chứng rành rành, ta nghĩ cho dù ngươi có nói gì đi nữa, cũng không thể phủ nhận" Tổ Lang Tướng thở dài một tiếng, Ngu Thế Nam chỉ chau mày, dường như đang nghĩ tới cái gì.

Hắn không nói lời nào, Tổ Lang Tướng nhất thời cũng không dám cùng hắn nói chuyện, đột nhiên bên ngoài truyền đến một thanh âm lớn, "Thánh chỉ tới".

Mọi người bỗng nhiên kinh hãi, nhất loạt quỳ xuống, người đọc thánh chỉ nói: " Truyền Giáo Thư Lang Tiêu Bố Y, Bí Thư Lang Ngu Thế Nam, Giám môn phủ Tả Lang tương Tổ Tá, Tứ phẩm phu nhân Trương Thúy Hoa, đến cung kiến giá" Mọi người hai mắt nhìn nhau, cùng lên tiếng: "Thần tiếp chỉ".

Vốn bộ dáng đang muốn bắt người đột nhiên lại thay đổi, Tổ Lang Tướng sai vệ binh cầm tang vật đi vào. Khi mọi người đến trước điện, nhìn thấy hộ vệ nghiêm ngặt, đều thất kinh, sau khi hô vạn tuế ba lần, Dương Quảng ở trên cao trầm giọng nói: "Thúy Hoa phu nhân, rốt cuộc là có chuyện gì mà làm huyên náo lên thế?"

Các đại thần đứng ở hai bên, Vũ Văn Hóa Cập cũng ở bên trong. Dương Quảng sắc mặt không được vui lắm, lúc này Trương Thúy Hoa mới đứng dậy, hành lễ môt cái, rồi nói: "Bẩm Thánh Thượng, thiếp thân hôm nay đến Xuân Lệ Điện nghỉ ngơi, đột nhiên nghe bên ngoài có tiếng ồn ào, vừa đi ra lại thấy, thì ra là Giáo Thư Lang Tiêu Bố Y chẳng biết vì cớ gì, đang cùng cung nữ Thải Phượng cười nói. Thiếp thân chứng kiến việc không hợp với quy củ kia, lúc này mới khuyên Giáo Thư Lang quay về, sau đó la Thải Phượng, nhưng không nghĩ đến Giáo Thư Lang lại trách ta, bảo rằng Thánh Thượng cho hắn đến vui chơi, chúng ta nếu không…"

Nói tới đây, Trương Thúy Hoa trên mặt đỏửng, "Mấy cái này, đều là những điều khó nói ra, tiện thiếp không dám nói, chỉ sợ làm nhục Thánh Thượng. Tiện thiếp nghe được hắn đối với Thánh Thượng bất kính, lớn tiếng trách hắn hai câu. Hắn sau đó tự thấy xấu hổ, hoảng sợ mà trốn mất. Tiện thiếp mới trở về, không nghĩ đến cung nữ báo lại, rằng vừa bị hắn xông vào phòng, cướp mất châu báu. Tiện thiếp không biết làm thế nào cho phải. Vừa đúng lúc Tổ Lang Tướng cùng Thái Phó Thiếu Khanh đi ngang qua, nghe được việc này. Thái Phó Thiếu Khanh nói là Giáo Thư Lang hiện tại ỷ có tài nên phóng khoáng, cũng không nề hà đi bẩm với Thánh Thượng để người định đoạt. Tổ Lang Tướng bởi vì trách nhiệm hộ vệ của mình, cùng tiện thiếp nhất thời xúc động, đi đến chỗ Giáo Thư Lang, lấy được châu báu từ phòng của Tiêu Bố Y. Thánh Thượng, thiếp thân không sợ bị vũ nhục, nhưng lại thẹn với sự sủng ái của Thánh Thượng, cũng không muốn sống nữa".

Nàng vừa nói xong, lấy khăn tay che mặt, nước mắt chảy dài, trông bộ dáng rất đáng thương.

Dương Quảng nhíu mày: "Tổ Lang Tướng, sự tình có đúng như Thúy Hoa phu nhân nói không?"

Tổ Lang Tướng chắp tay: "Sự tình trước đó thì thực sự vi thần không rõ lắm, vì vi thần thực sự không có nhìn thấy, chỉ là nghe được Xuân Lệ Điện có một chút ồn ào, nên vi thần mới qua xem thử, liền nhìn thấy Thúy Hoa phu nhân đang khoc, sau khi nghe được sự tình giống như phu nhân đã kể, vi thần mới dẫn theo thuộc hạ đến phòng Tiêu Bố Y lấy được mấy châu báo này, thỉnh Thánh Thượng xem qua".

Thật nhanh liền có người dâng lên, Dương Quảng nhìn thoáng qua, vỗ bàn một cái, tức giận nói: "Tiêu Bố Y, ngươi còn gì để nói không?"

Quần thần lãnh đạm, giống như là nhìn thấy Tiêu Bố Y đã chết, đều lộ ra vẻ thương tiếc, vô luận tình hình hôm nay thế nào, thì Thúy hoa phu nhân và Tổ Lang Tướng đều đã xác nhận Tiêu Bố Y có tội, hắn dù vô tội, cũng rất khó có thể biện giải!

Tiêu Bố Y cảm thán trong lòng, chậm rãi bước ra khỏi hàng, thi lễ nói: "Hạ thần tội đáng chết vạn lần".

Hắn nếu nói ngược lại, Dương Quảng dưới cơn thịnh nộ, nói không chừng trực tiếp lôi hắn ra ngoài đánh chết, nhưng Tiêu Bố Y không vội trì hoãn, trực tiếp nhận tội, điều này làm Dương Quảng có chút kỳ quái: "Ngươi có tội gì?"

Tiêu Bố Y trầm giọng nói: "Thần tội thứ nhất, kiến thức nông cạn, hôm nay lần đầu tiên mới vào cung, chẳng biết Xuân Lệ Điện ở nơi nào, đây là tội không biết gì…"

Dương Quảng kinh ngạc, nhíu mày, Ngu Thế Nam thì trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng, vô luận thế nào, Tiêu Bố Y lấy lùi để tiến, lấy nhu thắng cương, không cùng Dương Quảng chống đối, không vội vàng để rơi vào bẫy do người khác sắp đặt, thật sự là thủ đoạn cao minh. Vô luận hắn có giải thích thế nào, đều là cho Dương Quảng có cơ hội trị tội hắn.

Tiêu Bố Y trong lòng phẫn nộ, tại đương trường muốn giết Trương Thúy Hoa cùng Tổ Lang Tướng, Vũ Văn Hóa Cập ba cẩu nam nữ này. Rõ ràng 3 người này thông đồng, muốn dồn hắn vào chỗ chết! Hắn đã quyết định, nếu Dương Quảng không nghe mình giải thích, liền lập tức giết bất cứ ai cản đường để thoát khỏi cung, trên đời này còn có cái gì quan trọng hơn tính mạng của mình? Nhưng là hắn lại muốn giải thích.

Nếu muốn sống tốt, không phải chỉ dựa vào nắm đấm, mà nguy cơ đang ở trước mắt, hắn không thể bại bởi Vũ Văn Hóa Cập được!

"Tội thứ hai của thần, chính là không biết Xuân Lệ Điện ở đâu, nhưng lại có thể tìm ra Xuân Lệ Điện, đây là tội lỗ mãng" Tiêu Bố Y bình tĩnh nói: "Tội thứ ba chính là việc thần vốn chỉ là một chức Giáo Thư Lang nho nhỏ, bất quá chỉ có cửu phẩm, lại to gan quát mắng Tứ phẩm phu nhân, đây là tội to gan. Tội thứ tư là việc thần dám tại chỗ của Thiên Tử mà đùa giỡn cung nữ, đây là tội sắc đảm hơn trời..."

Hắn nói không nhanh không chậm, nói ra vài cái tội danh. Cơn thịnh nộ của Dương Quảng ngược lại dịu đi rất nhiều, trong ánh mắt có vẻ suy tư, Vũ Văn Hóa Cập cùng Tổ Lang Tướng nhìn nhau, cả hai đều kinh hãi, Tiêu Bố Y có vẻ như đang nhận tội, thật ra chính là phản bác Thúy Hoa phu nhân tuy còn đang khóc hu hu, nhưng xuyên qua khăn tay nhìn thấy sắc mặt Dương Quảng, cũng có chút bất an.

"Thần phạm năm tội này, đại nghịch bất đạo, dẫu có phải chết cũng không đủ tội, lại còn muốn đi trộm châu báu, tội càng thêm tội" Tiêu Bố Y tiếp tục nói: "Tội thứ sáu, biết rõ hẳn phải chết, không dám chạy, chỉ ở trong phòng chờ người đến bắt, tội này là tội ngu xuẩn. Tội thứ bảy chính là, biết rõ châu báu sẽ là tội chứng, nhưng lại để ở trong phòng chờ người đến bắt, tội này là có mắt như mù..."

Dương Quảng càng nhíu mày, Tiêu Bố Y lại nói: "Thần phạm tội, trong luật cũng ghi rõ, chỉ là thần mặc dù phạm tội, nhưng vẫn còn nghĩ đến một chuyện, vẫn chưa thông suốt, xin Thánh Thượng chỉ điểm".

"Ngươi không rõ chuyện gì?"Dương Quảng hỏi, khẩu khí dĩ nhiên đã không còn phẫn nộ như vừa rồi.

Tiêu Bố Y nghe khẩu khí của hắn, biết hắn cũng là người có đầu óc, hiểu được sự việc, cảm thấy vui vẻ: "Thần khó hiểu chính là, thần vừa mới được phong chức vào Bí Thư Tỉnh, sự nghiệp đang phơi phới, lại có Bí Thư Lang chỉ điểm, nghĩ ra phương pháp ấn loát. Thần đến Tứ Phương quán lấy quân làm trọng, không làm cho người ta nhục mạ oai nghiêm của đại quốc, thần tuy ngu dốt, là người thô lỗ, mặc dù biết tiền đồ không tính là tốt đẹp, nhưng cũng không phải là hết kế sinh sống. Hôm nay thứ nhất là không say rượu, thứ hai là không bị điên, Bố Y được Thánh Thượng khen ngợi, trong lúc cấp bách nói ra bài thơ chó má không thông, như thế xem ra, thần cũng không phải là người ngu xuẩn. Mà tội thần phạm trong mắt người thường đều cho là ngu xuẩn, Bố Y như thế nào lại làm cái việc đó?"

Ngữ khí hắn có lực, trong bình thản có căm phẫn, trong điện một vẻ yên tĩnh, quần thần bất mãn Vũ Văn Hóa Cập trong lòng đều kêu tốt, Dương Quảng hai hàng lông mày nhíu lại, hồi lâu mới nói: "Giáo Thư Lang, ngươi đang biện giải, chính là nói bọn họ đổ oan cho ngươi?"

"Hạ thần không dám" Tiêu Bố Y cung thanh nói: "Bất quá thần tin Thánh Thượng anh minh, sẽ truy xét rõ ràng, nhất định sẽ không làm trong cung có sự tình oan khuất nào phát sinh".

Ngu Thế Nam thầm vỗ tay tán dương, thầm nghĩ Tiêu Bố Y xem ra đã nắm được điểm yếu của Dương Quảng, Thánh Thượng trọng thể diện, Tiêu Bố Y vừa nói, vừa vuốt mông ngựa, Thánh Thượng nhất định sẽ cẩn thận tiến hành. Kể từ đó, việc thật giả thế nào sẽ tự rõ ràng, hơn nữa nếu có cố gắng, sẽ có chuyển cơ!

"Thiếu Khanh, ngươi có ý kiến gì không?" Dương Quảng ánh mắt nhìn Vũ Văn Hóa Cập.

Vũ Văn Hóa Cập đứng ra nói: "Thánh Thượng, thần chỉ biết Giáo Thư Lang nói tám chữ không có ngu ngốc, sắc đảm hơn trời rất có đạo lý, nhưng không hề giải thích sự tình liên quan".

Dương Quảng trầm mặc, Tiêu Bố Y trong lòng thở dài, biết Dương Quảng đang do dự, mình vừa rồi nói ra tám chữ để biện giải trong ấn tượng cũng phai nhạt đi rất nhiều.

“Bí Thư Lang, còn cách nhìn của ngươi?” Dương Quảng lại hỏi.

Ngu Thế Nam tiến lên nói: “Vi thần có rất nhiều sự tình không rõ, nhưng lại cảm giác được Giáo Thư Lang vẫn ở trong phòng, không hề đi ra ngoài”.

“Cảm giác được?” Vũ Văn Hóa Cập cười lạnh nói: “Vậy Bí Thư Lang có tận mắt nhìn thấy Tiêu Bố Y một mực ở trong phòng?”

Ngu Thế Nam do dự một chút mới nói: “Thật ra không có, nhưng Thánh Thượng, thần cùng Giáo Thư Lang ở chung một thời gian, tuy không tính là lâu, nhưng lại biết có thể dùng bốn chữ sự nghiệp tăng tiến để hình dung… Nhìn thái độ của hắn, người này tuy thô lỗ, nhưng cũng chăm chú làm việc, tính cách lương thiện, phải trái rõ ràng, thần nghĩ Giáo Thư Lang tại Tứ Phương quấn được sự ưng thuận của Thánh Thượng mà đấu miệng lưỡi với sử giả ngoại quốc, đó cũng là công lao”.

Hắn cùng Tiêu Bố Y giống nhau, chỉ cần đem tình thế làm dịu lại, Dương Quảng lại do dự. Vũ Văn Hóa Cập đang muốn Dương Quảng phải kiên định, giết chết Tiêu Bố Y, một Xá nhân vội vàng tiến vào điện, quỳ nói: “Khởi bẩm Thánh Thượng, Bùi Minh Thúy cầu kiến”.

Tiêu Bố Y ngạc nhiên, Ngu Thế Nam thì sắc mặt lộ vẻ vui mừng, quần thần khẽ động dung, còn Dương Quảng lại tươi cười nói: “Minh Thúy đã đến Đông Đô? Tuyển!”

Tiêu Bố Y nếu không phải có nghe Viên Lam đề cập qua, quá nửa không biết Bùi Minh Thúy trong mắt Dương Quảng có ảnh hưởng như thế nào. Nhưng cho dù Viên Lam không nói qua, thì nhìn thấy Dương Quảng mặt vui như thế, cũng biết Bùi Minh Thúy trong tim Dương Quảng có địa vị rất cao

Vũ Văn Hóa Cập cắn chặt răng, tiến lên nói: “Thánh Thượng, việc ngày hôm nay…”

Hắn còn chưa nói hết, bên cạnh đã truyền đến âm thanh cười nói: “Thiếu Khanh, hôm nay có chuyện gì, nói cho ta nghe một chút?”

Vũ Văn Hóa Cập hoảng sợ, không nghĩ đến Bùi Minh Thúy nhanh như vậy đã đến đây, suy nghĩ trong giây lát đã hiểu được, Bùi Minh Thúy hơn phân nửa đã sớm vào cung, mới vừa rồi đã ở đứng bên ngoài, nghe truyền liền lập tức tiến vào.

Bùi Minh Thúy mặc hoa phục, tác phong hào phóng, xem như chánh quan, chỉ là trên mặt mơ hồ có vẻ tiều tụy, nghĩ đến đã đi một đoạn đường ngựa rất xa, vẫn chưa được nghỉ ngơi. Nàng hỏi Vũ Văn Hóa Cập một câu, không thấy trả lời, cũng không để ý tới, dường như hắn trong mắt nàng không là gì cả, liền đi tới trước vài bước, quỳ xuống nói: “Minh Thúy cung chúc Thánh Thượng vạn an”.

Nàng cũng không nói cái gì là Ngô hoàng vạn tuế, Dương Quảng cũng không trách, mỉm cười nói: “Minh Thúy đứng dậy đi”.

Tiêu Bố Y nét mặt thờ ơ, nhìn thấy Dương Quảng đối với Bùi Minh Thúy phần nhiu là tình cảm cha con, cùng tình cảm nam nữ không quan hệ, bởi vậy Bùi Minh Thúy tuy là thân nữ nhi, nhưng lại được Dương Quảng coi trọng thực sự cũng nhờ công của Trần Tuyên Hoa. Nữ nhân kia tuy đã chết, nhưng ảnh hưởng lưu lại vẫn rất lớn, không biết làm thế nào khuynh đảo chúng sanh, hai đời quân vương đều si mê nàng.

“Minh Thúy, ngươi nói đi Trương Dịch, không biết đã thu hoạch được gì?” Dương Quảng đem sự tình vừa rồi bỏ qua một bên, hòa nhã hỏi.

Bùi Minh Thúy cười nói: “Thánh Thượng, Minh Thúy đi Trương Dịch, thì các sứ thần các nước đều hỏi, không biết khi nào Thánh Thượng có thể lại đến, thật ra rất muốn gặp mặt Thánh Thượng một lần”.

Dương Quảng lộ ra vẻ nhớ về sự tình xa xưa năm đó, cũng thở dài một tiếng.

Bùi Minh Thúy nói: “Ta nói với họ, Thánh Thượng công việc bận rộn, một lòng trị quốc, tuy rằng nghĩ về bọn họ, nhưng không rảnh để trở lại, thật tâm muốn gặp Thánh Thượng, nhưng phải đến Đông Đô mới gặp được. Bọn họ đều bảo tốt, giờ này chắc hơn phân nửa đang trên đường chạy tới Đông Đô”.

Dương Quảng ồ một tiếng nói: “Minh Thúy đã vất vả rồi”.

Hắn đối với Bùi Minh Thúy không có gì là uy nghiêm của vua đối với thần tử, chỉ giống như người thường, quần thần nghe được, Vũ Văn Hóa Cập cũng không có dũng khí mà nói tiếp, chính là nghĩ, Bùi Minh Thúy đến, là do tự nhiên hay là cố ý?

Bùi Minh Thúy cười nói: "Minh Thúy nào có sánh được một phần vạn vất vả của Thánh Thượng. Bất quá lần này Minh Thúy từ Tây Vực trở về, có mua được một món đồ tốt, mời Thánh Thượng xem".

"Ngươi mỗi lần trở về đều mang theo thức tốt cho ta xem" Dương Quảng cười nói: "Lấy lên cho ta xem".

Bùi Minh Thúy từ trong tay áo lấy ra một vật, Nội Thị Lang nhận lấy đưa cho Dương Quảng, vật này là một cái ống, nhìn cũng không có gì lạ, Dương Quảng cầm trên tay, Không rõ cho nên, Bùi Minh Thúy lấy tay ra hiệu, bảo Dương Quảng đưa mắt vào nhìn, Dương Quảng nhìn xuyên qua cái ống, đột nhiên cười lớn nói: "Thú vị, thú vị".

Sau đó hắn buông cái ống ra: "Minh Thúy, đây là vật gì?"

"Cái này tại Tây Vực gọi là nhìn xa, Minh Thúy gọi nó là Thiên lý nhãn, loại này do người Ba Tư làm, chẳng những có thể dùng để ngắm cảnh, cho dù là hành quân đánh nhau cũng có lợi".

Bùi Minh Thúy giải thích, có lẽ người khác không rõ, nhưng Tiêu Bố Y lại biết đó là ống nhòm, không khỏi buồn cười.

Dương Quảng chơi đùa với Thiên lý nhãn trong tay, rất yêu thích, Bùi Minh Thúy lại hỏi,: "Đêm khuya như thế, không biết Thánh Thượng vì sao lại lên điện?" Dương Quảng buông Thiên lý nhãn, lắc đầu nói: "Ngươi không hỏi thì thì cơ hồ ta đã quên, để cho bọn họ nói chjo ngươi một chút, Minh Thúy, ngươi từ nhỏ thông minh, ta xem thử ngươi có ý kiến gì".

Thánh Thượng lên tiếng, Trương Thúy Hoa chỉ có thể khóc thêm một lần nữa đòi đi tìm cái chết, Tổ Lang Tướng cũng không thể làm gì khác hơn là đem câu chuyện thuật lại một lúc, đợi cho hai người nói xong, không đợi Tiêu Bố Y thuật lại, Bùi Minh Thúy đã khoát tay bảo hắn ngừng lại rồi nói: "Tổ Lang Tướng, ngươi chính mắt nhìn thấy Tiêu Bố Y xông vào Xuân Lệ Điện?"

Tổ Lang Tướng do dự: "Cái này cũng không phải".

Bùi Minh Thúy thản nhiên nói tiếp: "Ngươi không chính mắt nhìn thấy Tiêu Bố Y xông vào Xuân Lệ Điện, chỉ nghe lời nói một phía của Trương Thúy Hoa, liền động thủ bắt người, không biết bà ta cho ngươi lợi lộc gì? Ngươi quyền to như thế, nếu là phu nhân tâm tình không tốt, bảo rằng Thiếu Khanh xông vào Xuân Lệ Điện, ngươi cũng đi bắt sao?"

Vũ Văn Hóa Cập sửng sốt, Tổ Lang Tướng thì mặt đỏ tới tận mang tai, chỉ dám chắp tay với Thánh Thượng: "Thánh Thượng, vi thần cũng là trong lúc tận tâm, nhất thời tình thế cấp bách".

Dương Quảng phất tay nói: "Minh Thúy hỏi tiếp đi".

"Ồ, tình thế nhất thời cấp bách" Bùi Minh Thúy gật gật đầu, "Có tình có lý, thủ hạ của ngươi vào phòng Tiêu Bố Y lục soát ra châu báu, hơn nửa còn bảo là của Trương Thúy Hoa bị mất cắp, cái này ta nghe không sai chứ?"

Tổ Lang Tướng cùng Trương phu nhân đều gật đều: "Đúng vậy".

"Trương Thúy Hoa, Tiêu Bố Y đùa giỡn với nha đầu của ngươi không thành, chạy ra khỏi Xuân Lệ Điện, không phải bay ra sao?" Bùi Minh Thúy hỏi

Trương Thúy Hoa gượng cười: "Đương nhiên là đi ra ngoài, con người sao có thể bay được?"

"Thiếu Khanh ngươi nhìn thấy Tiêu Bố Y tiến vào Xuân Lệ Điện?" Bùi Minh Thúy lại đổi người hỏi.

Vũ Văn Hóa Cập nhìn thấy Minh Thúy cười, không khỏi phát lạnh, chậm rãi nói: "Mới vừa rồi đều do Tổ Lang Tướng nói, chúng ta cũng không có nhìn thấy, chẳng qua ta nghĩ châu báu là thật".

Bùi Minh Thúy gật gật đầu: "Không biết Thiếu Khanh cùng Tổ Lang Tướng đang đêm đi vào Xuân Lệ Điện làm gì? Các ngươi một người là Thiếu Khanh, một người là Lang Tướng, ngựa trâu không giống nhau, chẳng lẽ có ý tốt đi vào Xuân Lệ Điện uống rượu?"

Vũ Văn Hóa Cập sắc mặt khẽ biến, thầm nghĩ càng nói tiếp, chính mình sẽ là tử tội, Bùi Minh Thúy lời có vẻ tùy ý, nhưng đều là thâm ý sâu sắc, đang nghĩ tới nên trả lời thế nào, thì Tổ Lang Tướng đã chắp tay nói: "Mạt tướng cùng Thiếu Khanh có chút giao tình,vào lúc đang đi hộ vệ người trong cung, gặp được Thiếu Khanh, cùng hắn tán gẫu vài câu, bước qua Xuân Lệ Điện, cũng là do vô tình".

Bùi Minh Thúy cười nói: "Thật sao,chỉ tán gẫu hai câu, ngươi nhận được bổng lộc của Thánh Thượng, vào lúc đi tuần tra, chỉ lo nói chuyện phiếm cùng người khác, đó mà gọi là trung thành tận tâm sao".

Tổ Lang Tướng xuất ra mồ hôi hột, trên mặt biến sắc, chỉ có thể nói: "Vi thần không làm tròn trách nhiệm, xin Thánh Thượng trị tội".

"Không sao, lần sau cẩn thận một chút là tốt rồi. Nhưng ngàn vạn lần không nên làm lớn như vậy, vạn nhất ngươi thất chức, có người kinh động đến Thánh giá, cho dù có tám trăm cái đầu cũng không đủ để chặt đâu", Bùi Minh Thúy lại chuyển đề tài, hỏi: "Tổ Lang Tướng, thủ hạ của ngươi tìm được châu báu trong phòng Tiêu Bố Y, vậy thì có lục soát ra gì nữa không, ví dụ như trang phục đi đêm gì đó?"

Tổ Lang Tướng sửng sốt: "Không có".

"Nói như vậy, trừ châu báu ra, cái gì cũng không có?" Bùi Minh Thúy lại hỏi.

Tổ Lang Tướng mơ hồ cảm thấy có chút không ổn, nhưng lại chỉ có thể nói: "Đích xác chỉ có châu báu, ngoài ra không còn vật gì khác".

"Trương Thúy Hoa, ngươi lúc trước chính mắt nhìn thấy Giáo Thư Lang, không biết hắn có mặc quần áo như hiện tại không?" Bùi Minh Thúy quay đầu hỏi.

Trương Thúy Hoa mặc dù là tứ phẩm phu nhân trong Thượng Lâm Uyển, nghe Bùi Minh Thúy hỏi, chỉ có thể kiên trì đáp: "Giáo Thư Lang chính là bộ quần áo này, tiện thiếp không có nhìn lầm".

Bùi Minh Thúy chuyển đề tài, chắp tay nói: "Thánh Thượng, trong Hiển Nhân cung cũng chỉ có một mình Giáo Thư Lang là Tiêu Bố Y?"

Dương Quảng gật đầu nói: "Không sai".

"Ta nghĩ cũng chỉ có một người, có thể lấy chức quan Giáo Thư Lang tiến vào Hiển Nhân cung, ta nhớ rõ chỉ có một mình Tiêu Bố Y" Bùi Minh Thúy lúc này mới nhìn Tiêu Bố Y, "Tiêu Bố Y, Hoàng Thượng đối đãi ngươi không tệ chứ".

Tiêu Bố Y cảm thấy khó hiểu, chỉ là nói: "Bùi tiểu thư nói rất đúng, Bố Y cảm ân báo đáp".

Bùi Minh Thúy hỏi xong, tiến lên hai bước thi lễ nói: "Thánh Thượng, Minh Thúy mặc dù bản thân không có kinh nghiệm trong việc này, nhưng cũng biết một ít phương pháp giải quyết".

"Biện pháp gì?" Dương Quảng rất có hứng thú hỏi

Bùi Minh Thúy đánh giá trên dưới Tiêu Bố Y, hơn nữa nhìn giày của hắn, lúc này mới trầm giọng nói: "Đại Tùy ta trang phục nghi thức chính là do Lại bộ thượng thư Ngưu Hoằng chế ra, Thánh Thượng đương nhiên biết. Trang phục của Thiên Tử, hay là quan phục đều rất hoa mỹ, yêu cầu long trọng nhưng tuyệt không nặng về hình dáng, Giáo Thư Lang quan vị tuy nhỏ, cũng là như thế..."

Dương Quảng lúc này còn chưa rõ, thì Vũ Văn Hóa Cập đã biến sắc.

Bùi Minh Thúy lại nói: "Văn võ bá quan mặc phục sức, quan phẩm bất đồng, sở học bất đồng, cho nên trang phục không giống nhau, điểm ấy ai cũng hiểu được, nói như vậy Tiêu Bố Y với cái chức Giáo Thư Lang, phục sức của hắn so với người khác cũng không giống, chẳng những quần áo, mà kể cả giày cũng không giống..."

Tiêu Bố Y thần sắc vừa động, dường như nghĩ tới cái gì, Ngu Thế Nam thì hiện ra vẻ vui mừng.

"Vậy thì sao?" Dương Quảng hỏi

Bùi Minh Thúy nghiêm mặt nói: "Nếu như giày của Giáo Thư Lang chỉ có một đôi, vậy thì dấu tuyết lưu lại trên giày của hắn cũng chỉ có một?"

Dương Quảng đã tỉnh ngộ, gật đầu nói: "Minh Thúy nói không sai chút nào".

Bùi Minh Thúy ngưng cười, lạnh lung nhìn Trương phu nhân nói: "Mới vừa rồi ta nghe Trương Thúy Hoa cùng Tổ Lang Tướng, bọn họ đều nói Tiêu Bố Y lúc ấy mặc phục sức hiện tại, mà trong phòng Tiêu Bố Y lại không có bộ quần áo thứ hai, nếu Trương phu nhân nói đúng, thì người làm sao mà bay được? Ta nghĩ Tiêu Bố Y nếu đến Xuân Lệ Điện, thì nhất định phải lưu lại dấu chân, hơn nữa sẽ không chỉ có một phần, mà dấu chân ở Xuân Lệ Điện có lẽ đã bị Thiếu Khanh cùng Lang Tướng mang binh giẫm lên, có lẽ sẽ nhận không ra, bất quá từ Xuân Lệ Điện đến chỗ của Tiêu Bố Y, khoảng cách không xa, chung quy có thể tìm thấy một chỗ nào đó có dấu chân. Thánh Thượng thích thưởng tuyết tại Xuân Lệ Điện, nhưng thật ra không lưu lại dấu chân, Bùi Minh Thúy bất tài, biết rằng tuyết mới rơi, chưa thể xóa được dấu chân, nguyện xin mời vệ binh đi tìm, chỉ cần tìm ra dấu chân của Tiêu Bố Y, Tiêu Bố Y không biết quy củ trong cung, tùy ý ra ngoài, dựa theo quy củ, sẽ phạt bốn mươi trượng!"

"Nhưng nếu là không có dấu chân Tiêu Bố Y?" Ngu Thế Nam một bên hỏi.

Bùi Minh Thúy sắc mặt lạnh nhạt, nói từng chữ một: "Vậy thì Trương Thúy Hoa phạm vào tội dối gạt vua, hãm hại trung trần, theo luật đương nhiên phải chém".

Nàng nói xong luật, thì Trương Thúy Hoa đã rên lên một tiếng, mềm nhũn ngã ra đất, hôn mê bất tỉnh, Vũ Văn Hóa Cập cùng Tổ Lang Tướng đều mồ hôi đầm đìa, sắc mặt sợ hãi, trong đại điện phút chốc một mảnh tĩnh lặng, chỉ còn nghe tiếng hỏa diệm sơn cháy lụp bụp, giống như đang thiêu đốt lòng người.

123. Chương 123: Bất Tử Tiểu Cường

Khi Thúy Hoa ngất xỉu đi, Tổ Lang Tướng cũng rất muốn ngất xỉu. Có khi bất hạnh như thế, ít nhất lại có thể tránh khỏi chút thống khổ, chỉ là lúc này hắn vẫn cứ thanh tỉnh dị thường, lúc nhìn thấy Bùi Minh Thúy quay đầu tới, Tổ Lang Tướng chỉ cảm thấy môi phát khô, tất cả tiếng nói đều một hơi nghẹn ở ngực, như là muốn đem trái tim bức nhảy vọt ra.

"Tổ Lang Tướng, ngươi có biết Trương Thúy Hoa vì cái gì lại ngất xỉu đi không?" Bùi Minh Thúy lạnh lùng hỏi.

Tổ Lang Tướng muốn biện giải, cơ miệng mở ra, giọng nói như bị bóp dừng lại, một chữ cũng là không nói ra được.

Bùi Minh Thúy chậm rãi nói: "Nàng ta ngất xỉu đi, là bởi vì vi nàng biết những câu mà mình nói đều là lời nói dối, nàng ngất xỉu đi, là bởi vì nàng biết theo Xuân Lệ Điện đến chỗ Tiêu Bố Y ở lại, một cái dấu chân của Tiêu Bố Y cũng sẽ không có, nàng ngất xỉu đi, là bởi vì nàng biết nàng ta phạm vào tội khi quân, sinh mệnh đã muốn tới lúc cuối rồi. Nàng chỉ nghĩ đến chỉ là một cái Giáo Thư Lang nho nhỏ, bằng một tứ phẩm phu nhân, một Giám môn phủ Lang tướng, một cái Thái Phó Thiếu Khanh trong lời nói liền đem Giáo Thư Lang định tội, Thánh Thượng như thế nào không tin? Nhưng cho dù có tính kế hơn người, thì trù tính vẫn là có chút khiếm khuyết, chi tiết lại không đủ, lại xem nhẹ chi tiết dấu chân này. Còn Tổ Lang Tướng ngươi? Ngươi vì cái gì không ngất xỉu đi? Ngươi không phải nói là đối với chuyện này theo lẽ công bằng xử lý, cái gì cũng không biết, nếu ngươi thật sự cái gì cũng không biết, Giáo Thư Lang cũng không có đi qua Xuân Lệ Điện, vậy châu báu dưới tay ngươi lục soát ra thế này là sao?"

Sắc mặt Tổ Lang Tướng tái nhợt, hai môi lắp bắp, không có ngất xỉu đi, đột nhiên quỳ xuống, hướng về phương hướng của Dương Quảng, dập đầu không dậy nổi, run giọng nói: "Thánh Thượng. Tội thần nhất thời hồ đồ, nhận tiền của Trương phu nhân, lúc này mới hãm hại Giáo Thư Lang, chỉ xin Thánh Thượng khoan hồng độ lượng, tha cho tội thần một mạng".

Bùi Minh Thúy nhẹ nhàng thở dài một hơi, cũng không có bức nữa. Dương Quảng cả giận nói: "Trương Thúy Hoa cấp cho ngươi tiền tài vì cái gì? Nàng hãm hại Giáo Thư Lang lại là vì cái gì?"

Tổ Lang Tướng mắt nghiêng liếc Vũ Văn Hóa Cập một cái, nhìn thấy hắn hung tợn trừng mắt với mình, run giọng nói: "Tội thần không biết, tội thần nhất thời nổi lòng tham tiền, cái khác đều là không biết, chỉ xin Thánh Thượng trách phạt nặng".

Sát khí trong mắt Dương Quảng đã nổi lên, lại chính là ngưng mắt nhìn Trương Thúy Hoa té xỉu trên mặt đất, môi nhếch lên. Quần thần không dám nói nhiều, chỉ yên lặng.

Bùi Minh Thúy từng bước bức tới, dọa ngất Trương Thúy Hoa, bức Tổ Lang Tướng quỳ xuống dập đầu nhận tội, cũng không đem Trương Thúy Hoa tỉnh lại để hỏi nàng vì cái gì hãm hại Tiêu Bố Y, mà lại quay đầu nhìn phía Vũ Văn Hóa Cập, mỉm cười nói: "Thiếu Khanh, Tổ Lang Tướng cùng Trương Thúy Hoa mưu đồ hãm hại trung lương, hiện giờ đã muốn nhận tội, không biết ngươi có cảm tưởng gì?"

Bùi Minh Thúy vừa đến đã xoay chuyển càn khôn. Vũ Văn Hóa Cập rốt cuộc đã phục hồi tinh thần lại, trầm giọng nói: "Hai người cấu kết hãm hại Giáo Thư Lang, ngược lại làm cho ta không dự đoán được" Nói xong câu đó, Vũ Văn Hóa Cập ra vẻ trầm ngâm, xoay người đối với Dương Quảng nói: "Thánh Thượng, Bùi tiểu thư nói không sai. Trương Thúy Hoa theo luật đem chém, không xử trảm trên điện không đủ để hiển lộ uy nghiêm của Thánh Thượng, về phần này Tổ Tá đây, hắn đã nhận sai hối cải, thần nghĩ, Thánh Thượng xem xét xử lý nhẹ hơn".

Vũ Văn Hóa Cập dù sao không phải cái gì cũng không biết, trong chốc lát đã lấy nhẹ tránh nặng, chuyển hóa nguy cơ. Hiện tại ai đều biết ba người quá nửa là cấu kết cùng nhau. Vũ Văn Hóa Cập ở trước Bùi Minh Thúy không có chứng cớ, nóng lòng phủi sạch quan hệ cùng hai người còn lại, Trương Thúy Hoa hôn mê bất tỉnh, giết là xong việc. Tổ Tá này lại phải đề phòng chó cùng rứt giậu, cắn hắn một nhát. Vũ Văn Hóa Cập nhìn thấy Tổ Lang Tướng không có lo lắng cắn chính mình, cũng sẽ không nghĩ muốn đem hắn bức tàn nhẫn quá, thầm nghĩ về sau có cơ hội, muốn đem hắn xử lý sạch sẽ gọn gàng, hiện tại ở trên điện là không cần cấp bách.

Trong mắt Tổ Lang Tướng thu liễm khí thế độc ác, cúi đầu xuống, chính là nói:"Xin Thánh Thượng khai ân".

Bùi Minh Thúy gật đầu nói: "Thiếu Khanh theo lẽ công bằng xử lý công việc, thật sự làm cho người ta khâm phục".

Vũ Văn Hóa Cập nghe được tán dương của Bùi Minh Thúy, trong lòng lại nổi lên cảm giác thấy lạnh cả người, gắng gượng cười nói: "Thánh Thượng, Hóa Cập thật sự đối với việc này hoàn toàn không biết gì cả, nào biết Trương Thúy Hoa lại như vậy…"

Bùi Minh Thúy ho khan một tiếng, Vũ Văn Hóa Cập đột nhiên câm miệng, trên mặt tràn đầy sợ hãi, đơn giản là hắn đã muốn thấy được sát khí trong mắt Dương Quảng. Hắn lúc này mới hiểu được vì cái gì Bùi Minh Thúy dọa ngất Trương Thúy Hoa xong, cũng không có cho người đem nàng tỉnh lại, chính là bởi vì hỏi tiếp đi xuống, liên lụy đến riêng tư trong cung, Trương Thúy Hoa vạn nhất nói ra điểm khác gì đó, làm cho Thánh Thượng mất mặt, thì người nào cũng đều không chiếm được chỗ tốt. Trong lòng Vũ Văn Hóa Cập biết rõ ràng, nếu như vậy, chính không chết cũng bị lột da. Bất quá kể từ đó, hắn ngược lại an tâm hơn, biết Bùi Minh Thúy xử sự mặc dù quyết đoán, lại vẫn là cố kỵ rất nhiều, lần này chính là chú ý thể diện của Thánh Thượng, một khi đã như vậy, hắn thật không cần phải gấp gấp với việc chính mình cũng bị cuốn vào.

Vừa nghĩ đến Bùi Minh Thúy không thể đem việc này hành động lớn, Vũ Văn Hóa Cập trấn tĩnh xuống, mỉm cười nói: "Bùi tiểu thư quả nhiên thông minh tuyệt đỉnh, một hồi đến liền vì Thánh Thượng giải quyết một vấn đề khó khăn, thật sự thật đáng mừng".

"Ồ, phải không?" Bùi Minh Thúy cười nói: "Ta còn trợ giúp Thánh Thượng giải quyết một vấn đề khác".

Vũ Văn Hóa Cập chung quy cảm thấy được Bùi Minh Thúy lai giả bất thiện, trầm giọng nói: "Không biết nan đề khác là gì?"

"Trước tiên đem Trương Thúy Hoa cùng Tổ Lang Tướng giao phó Đại Lý Tự xử lý" Dương Quảng sắc mặt âm trầm, khẽ phất tay, lúc nhìn về phía Bùi Minh Thúy, trong mắt có vẻ lo lắng, "Minh Thúy, ngươi lại giải quyết cho ta cái nan đề gì?"

Bùi Minh Thúy liếc xéo về phía Vũ Văn Hóa Cập một cái, thò tay lấy trong tay áo lấy ra một cuốn sổ nhỏ, hai tay đưa lên cao quá đầu nói: "Xin Thánh Thượng xem".

Nội Thị Lang tiếp nhận sổ nhỏ của Bùi Minh Thúy, trình lên Thánh Thượng, người bên ngoài đều nghĩ đến đây là cái công trạng gì, Thánh Thượng vừa thấy đến tất nhiên sẽ long nhan đại hỉ, thật không ngờ Dương Quảng chỉ là nhìn thoáng qua, sắc mặt cũng đã khẽ biến, lại nhìn tiếp nữa, sắc mặt âm trầm giống như sắc trời mưa to, tay cầm sổ cũng có chút run rẩy.

Vũ Văn Hóa Cập chung quy tổng cảm thấy được sự tình cùng chính mình có quan hệ, lại cảm giác được Bùi Minh Thúy cười rất là âm độc, không khỏi lo sợ trong lòng. Đột nhiên, Dương Quảng vỗ mạnh xuống bàn, đã ném cuốn sổ xuống mặt đất, tức giận nói: "Vũ Văn Hóa Cập, ngươi làm chuyện thật là tốt!"

Vũ Văn Hóa Cập một lòng vốn treo ở mắt, nghe được Dương Quảng gầm lên, "rập" một tiếng đã quỳ xuống, run giọng nói: "Thánh Thượng minh xét, vi thần trung quân ái quốc, làm đều là việc theo bổn phận!"

"Việc theo bổn phận?" Dương Quảng mặt trầm như nước: "Tốt lắm, ngươi làm đều là việc theo bổn phận, vậy ta hỏi ngươi, vì cái gì mà mục trường Lũng Tây thừa ra hai vạn con ngựa không đăng ký trong danh sách?"

Vũ Văn Hóa Cập mồ hôi từng giọt rớt xuống dưới, cơ hồ nói không thành tiếng: "Thánh, Thánh Thượng, sao lại như lại thế, sao lại có loại chuyện này? Vi thần không biết".

Dương Quảng lại vỗ bàn nói: "Vũ Văn Hóa Cập, ta hỏi lại ngươi một câu. Ngươi có nhận hay không?"

Vũ Văn Hóa Cập giương mắt nhìn qua, phát hiện Dương Quảng sắc mặt tái xanh, Bùi Minh Thúy mặt lộ vẻ cười lạnh, biết nàng nếu điều tra, quá nửa là đã sớm rõ ràng, lúc này nói dối thì càng làm cho Dương Quảng tức giận sâu thêm, không còn vãn hồi được nữa. Hắn ở bên người Dương Quảng lâu như vậy, hiểu rõ tính tình của Dương Quảng, cho nên biết được hậu quả của việc chọc giận Dương Quảng, Dương Quảng không sợ ngươi phạm tội, mà hận ngươi phạm sai lầm mà còn cùng hắn tranh luận, Dương Quảng không sợ ngươi không có thể diện, nhưng mà hận ngươi tại trên triều đình nói dối làm cho hắn mất thể diện!

Nghĩ đến đây, Vũ Văn Hóa Cập đổ mồ hôi đầm đìa, vận dũng khí run giọng nói: "Thánh Thượng anh minh, nhìn rõ mọi việc. Vi thần nhất thời hồ đồ, đích xác ở mục trường Hoàng gia Lũng Tây quên đăng ký hơn hai vạn con ngựa. Vi thần, vi thần đó là không cẩn thận làm qua quýt, sơ sẩy chức trách, chỉ xin Thánh Thượng khai ân thứ tội".

"Chỉ có hai vạn con ngựa nhân không có đăng ký thôi sao?" Dương Quảng mặt trầm như nước.

Vũ Văn Hóa Cập nhìn cuốn sổ trên mặt đất kia, chỉ hận không thể đi nhìn xem trên đó viết cái gì.

Viêc mà hắn gạt Dương Quảng đương nhiên không chỉ giấu diếm ngựa không báo. Hắn mưu lợi cho chính mình, có thể nói là việc làm rất nhiều, nhưng không biết Bùi Minh Thúy điều tra ra bao nhiêu.

"Vi thần hồ đồ, nhất thời không nhớ nổi đã làm gì" Vũ Văn Hóa Cập hèn mọn nói: "Thánh Thượng, có thể cho Hóa Cập nhìn xem cuốn sổ một chút không?"

Thỉnh cầu này của hắn vớ vẩn dị thường, Dương Quảng lại có thể gật đầu nói: "Ngươi hãy nhìn xem ở đây có chuyện nào ngươi đã làm không?"

Tiêu Bố Y âm thầm lắc đầu, nghĩ thầm rằng Bùi Minh Thúy không kể ra việc sai của Vũ Văn Hóa Cập, chỉ đem tấu chương giao cho Dương Quảng, nếu Dương Quảng thực sự suy nghĩ trong lời nói, chỉ cần hư hư thực thực dồn ép một chút, bảo đảm Vũ Văn Hóa Cập này cái gì cũng đều sẽ nói ra. Kể từ đó, hắn thấy so với tấu chương, hiệu quả còn kém rất nhiều, bởi vậy có thể thấy được, sự sủng ái của Dương Quảng đối với Vũ Văn Hóa Cập không phải bình thường, hắn không muốn đem Vũ Văn Hóa Cập vào chỗ chết.

Vũ Văn Hóa Cập quỳ bò đi qua, nhặt cuốn sổ trên mặt đất lên, nhìn vài lần, không có thoải mái, ngược lại lại sợ hãi. Nếu nói hắn mới vừa rồi bị dọa chết khiếp, lúc này so với người chết chỉ hơn một hơi mà thôi.

Tiêu Bố Y nhìn thấy hắn giận tới mức muốn hít vô không được, hận không thể bóp cổ hỗ trợ hắn một tay. Thật không ngờ hắn sau một lúc lâu lại tỉnh lại, so với bất tử tiểu cường (con gián) còn muốn ương ngạnh hơn.

"Thánh Thượng, cuốn sổ này của Bùi Minh Thúy," Vũ Văn Hóa Cập nén giận nói: "Vi thần, vi thần..."

Dương Quảng âm thanh lạnh lùng nói: "Nàng nói ngươi bí mật mua bán, có thật không?"

Vũ Văn Hóa Cập trợn mắt, khóc nói: "Thánh Thượng minh xét".

"Minh xét?" Dương Quảng không thể nén giận: "Ta ba lần bảy lượt nói rõ, không được cùng Đột Quyết bí mật mua bán, Vũ Văn Hóa Cập, lá gan của ngươi thật lớn, lại có thể coi thường pháp lệnh của ta! Ngươi gần đây sống quá thoải mái có phải không?"

Vũ Văn Hóa Cập quỳ đi về phía trước hai bước, chỉ khóc kêu lên: "Thánh Thượng khai ân, Thánh Thượng khai ân, Hóa Cập nhất thời hồ đồ, bị ma quỷ ám ảnh, chỉ xin người xem Hóa Cập không có công lao thì cũng có khổ lao, tha cho Hóa Cập một cái mạng chó. Thánh Thượng, Thánh Thượng," Vũ Văn Hóa Cập đột nhiên nhớ tới cái gì, gấp giọng nói: "Tất cả chuyện này đều là do Lương Tử Huyền giở trò quỷ, thần nhất thời không có nghĩ nhiều, bị hắn lợi dụng, thần bị hắn lợi dụng!"

Tiêu Bố Y nhìn thấy Vũ Văn Hóa Cập lấy đầu mà dập, dáng vẻ chó vẫy đuôi mừng chủ đáng thương vô cùng, trong lòng có sự thống khoái nói không nên lời, chỉ là còn không hiểu được, chẳng lẽ tội danh bí mật mua bán còn so với giấu ngựa làm của riêng còn muốn nặng hơn?

Bùi Minh Thúy trong giây lát cho hắn cái giải thích: "Thánh Thượng, Vũ Văn Hóa Cập lấy quyền mưu tư, che giấu ngựa không báo, cấu kết Đột Quyết, bí mật mua bán, tội ác tày trời, xin Thánh Thượng nghiêm trị".

Dương Quảng tuy rằng mặt giận dữ, sau khi nghe được đề nghị của Bùi Minh Thúy, cũng trầm ngâm lên, Tiêu Bố Y nghi hoặc khó hiểu, đã thấy Dương Quảng đã hướng tới chính mình nhìn lại, do dự xuống nói: "Bí Thư Lang, ý của ngươi như nào?"

Tiêu Bố Y thật không ngờ hắn nhìn chính mình, lại kêu Bí Thư Lang, vẻ mặt liền giống như có chút hoảng hốt, Ngu Thế Nam nghe được hắn hỏi, chỉ có thể tiến lên nói: "Hạ thần cảm thấy được Thánh Thượng đã có kết luận, bất quá hạ thần cảm thấy được, Bùi tiểu thư nói có cái nên theo, rất có đạo lý".

"Giáo Thư Lang, còn ý của ngươi?" Dương Quảng phục hồi tinh thần lại, biết chính mình tìm lầm người, bổn ý của hắn vốn là muốn hỏi Tiêu Bố Y, bằng không cũng sẽ không nhìn về phía hắn.

Tiêu Bố Y nghiêng nhìn Bùi Minh Thúy liếc mắt một cái, nhìn thấy miệng nàng đang cười mà tựa như không cười, cũng không nhìn ra được tâm ý, tuy rằng biết Vũ Văn Hóa Cập lúc này còn không chết được, bằng không hắn chẳng lẽ là Tá Thi Hoàn Hồn giết Dương Quảng? Nhưng hắn dù sao còn muốn thử xem, xưa nay hắn vẫn muốn đem Vũ Văn Hóa Cập giẫm đến vạn kiếp bất phục đi, đáng tiếc có tâm vô lực, lần này bắt được cơ hội, như thế nào chịu buông tha?

"Khởi bẩm Thánh Thượng, thật ra ý kiến của hạ thần không đáng nói. Nghĩ tới Đại Tùy ta nước lớn mênh mông, pháp luật lành lạnh mới có thể phục chúng, xử lý loại chuyện này chắc hẳn do Đại Lý Tự Bộ Hình đều có định luận, Giáo Thư Lang chỉ có thể nói, y pháp mà làm để phục chúng, không thể để cho dân chúng coi thường pháp luật!"

Mồm miệng hắn dựa theo pháp luật, chính là biết tội danh này của Vũ Văn Hóa Cập sẽ không nhẹ. Bùi Minh Thúy thông minh hơn người, ngàn dặm xa xôi lại đây tham tấu một quyển sổ về Vũ Văn Hóa Cập há lại là chuyện đùa? Nói xong nhìn đến Vũ Văn Hóa Cập bị dọa đến mặt như tro tàn, phỏng chừng nếu theo luật pháp, chém đầu cũng còn là nhẹ.

Dương Quảng khẽ nhíu mày, cuối cùng nhìn phía Bùi Minh Thúy: "Minh Thúy, y pháp thì như thế nào?"

"Y pháp thì đem chém" Bùi Minh Thúy không chút do dự nói: "Che giấu ngựa không báo việc đã có tiền lệ, năm đó Đại Đô Đốc Khuất Đột Thông đi Lũng Tây kiểm tra bãi cỏ phát hiện che giấu. Tiên đế từng là giận dữ, muốn đem một ngàn năm trăm giám mục quan lại toàn bộ chặt đầu! Về sau lại mặc dù đặc xá tội chết cho bọn chúng, nhưng tội sống khó tha. Một chuyện che giấu ngựa cũng đã đủ đem Vũ Văn Hóa Cập tước chức giáng làm dân thường, nhưng tội bí mật mua bán theo quy định của Đại Tùy là tội chết, tuyệt không có thương lượng đường sống, Vũ Văn Hóa Cập phải chết, Lương Tử Huyền nếu liên lụy dính vào, cũng xin Thánh Thượng hạ lệnh truy nã. Việc này không thể phán nhẹ được, bằng không thiên hạ nếu là biết, ta chỉ sợ pháp luật Đại Tùy khó có thể phục chúng!"

Vũ Văn Hóa Cập yếu đuối nằm trên mặt đất, vô lực biện giải, chỉ là thì thào nói: "Xin Thánh Thượng khai ân, xin Thánh Thượng khai ân..."

Dương Quảng nhíu mày xuống, phất tay nói: "Đem Vũ Văn Hóa Cập giao cho Đại Lý Tự xử lý.Minh Thúy, ngươi ngàn dặm xa xôi tới Đông Đô rồi, nghĩ cũng mệt mỏi, trở về tạm nghỉ đi".

Bùi Minh Thúy nhíu nhẹ lông mày, cũng thi lễ nói: "Minh Thúy tạ ơn Thánh Thượng quan tâm".

Dương Quảng không thèm nhắc lại, đã xoay người xuống đài rời đi, quần thần hai mặt nhìn nhau, thật không ngờ hôm nay thẩm tra cuối cùng lại có loại kết quả này. Lúc đi vào Hiển Hòa Điện, còn nghĩ đến Tiêu Bố Y hẳn là phải chết. Không ngờ cuối cùng tiểu tử này vẫn vui vẻ, bị đánh xuống lại là Vũ Văn Hóa Cập! Trong bất tử tiểu cường Bật Mã Ôn van xin, trong mắt người chung quanh, Giáo Thư Lang này chẳng phải giống bất tử tiểu cường hơn hay sao?

Bùi Minh Thúy đối với Tiêu Bố Y đã không có nhiệt tình cùng tứ vô kiêng kỵ như khi ở Mã ấp, chỉ là lúc trước khi đi nói một câu: "Tiêu huynh, qua mấy ngày ta lại cùng ngươi liên hệ".

Nàng nói một câu Tiêu huynh thanh âm rất nhẹ, rơi vào trong lòng Tiêu Bố Y, nhưng là hưởng thụấm áp dào dạt, hắn vốn vô câu vô thúc sống qua ngày, mục trường lần này cũng là được ơn tri ngộ cùng sự giúp đỡ của Bùi Minh Thúy mà có, bằng không làm gì cũng phải ăn nói khép nép, bị người bên ngoài xem thường, Vũ Văn Hóa Cập hãm hại. Ở trong mắt Lý Chí Hùng, Lục An Hữu, thậm chí nhiều người hơn nữa, hắn được kỳ ngộ Bùi phiệt coi trọng, hắn được lên miếu đường tự nhiên cũng không thể cùng Bùi Phiệt phân cách. Chỉ là trong mắt Tiêu Bố Y, cái gì Giáo Thư Lang, Bí Thư Lang đều không tính là gì, cho dù là Nội Sử Thị Lang có năng lực như thế nào, cuối cùng còn không phải chỉ quang cảnh vài năm? Vì quang cảng vài năm, y cả ngày ở bên người Dương Quảng lo lắng đề phòng, lấy cái nhìn của người hiện đại, Tiêu Bố Y thật là không chịu nổi. Chỉ là một câu Tiêu huynh của Bùi Minh Thúy lại làm cho Tiêu Bố Y cảm thấy vất vả cũng đáng giá, ít nhất Bùi Minh Thúy coi hắn là bằng hữu, hắn cũng coi Bùi Minh Thúy là bằng hữu, hai chữ bằng hữu đối với việc bọn họ làm hết thảy mà nói, đều có thể cho một giải thích trọn vẹn, tất cả là vì bằng hữu mà làm, cho dù có chút vất vả, cũng là cảm thấy được sự thoải mái thống khoái.

***

Dinh thự của Bùi gia trước mắt là một cái dinh thự xa hoa nhất mà Tiêu Bố Y từng thấy.

Trên thực tế, hắn tuy rằng là người hiện đại, tầm mắt của cả ngàn năm trước, cũng là từ từ được mở rộng lên, từ sơn trại mới bắt đầu dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, đến sau lại khổ tâm kinh doanh, mạo hiểm thật lớn phiêu lưu đi đánh cướp, sau đó lại mạo hiểm đi buôn bán không thể biết trước nguy hiểm. Tại đây, giữa thời loạn thế này sinh sống, nguy hiểm luôn luôn làm bạn, muốn thành công cũng sẽ so với người thường trả giá hơn nhiều.

Hắn khi bắt đầu còn vì mấy xâu tiền mà cò kè mặc cả, sau lại giàu lên một chút, thậm chí có thể tặng Uất Trì Kính Đức khá nhiều. Khi ra quan ngoại, vô luận người khác xem như thế nào, trong mắt các huynh đệở sơn trại, Thiếu đương gia đều là không phụ hy vọng của người ở sơn trại, hiện giờ coi như là có chút thành tựu. Tất cả đều được lợi ích từ hắn, sự vào sống ra chết, sự can đảm cẩn trọng của hắn, đương nhiên cũng không có thể phủ nhận chính là có Bùi phiệt cung cấp điều kiện cùng cơ hội.

Cơ hội mỗi người đều có, Lý Chí Hùng cùng Lục An Hữu cũng có, Lịch Sơn Phi cùng Vũ Văn Hóa Cập cũng có, có thể bắt lấy chỉ có một mình Tiêu Bố Y hắn, hắn biết thảo nguyên một đường khai thông, Tiêu Bố Y hắn cứ cẩn thận mà làm việc, mục trường sau vài năm phát triển, tuyệt đối là bánh trái thơm ngát trong mắt người khắp thiên hạ, Tiêu Bố Y hắn không phản không bạn, không tranh không thưởng, chính là phản vương khắp thiên hạ đều phải hướng đến hắn cầu ngựa, hắn có tin tưởng này.

Sau khi được gặp mấy đại thương gia, hắn nhanh chóng nổi lên, cho dù chính hắn đều cảm thấy được, bản thân không tính là người giàu có, nhưng dù sao cũng không phải là nghèo. Nhưng sau khi hắn tới Đông Đô rồi mới phát hiện, hắn tuy rằng không tính là nghèo, nhưng nếu luận tài phú mà nói, đối với quan lại quan to trong kinh đô này mà nói, về điểm này hắn bất quá chỉ là chín trâu mất sợi lông không đáng kể mà thôi.

Không nói đến Đông Thành Khách Quán, cũng không nói Hoàng Thành lộng lẫy, chính là đại dinh này của Bùi phiệt ở Đông Đô thì phải là một giấc mộng mà nhiều người cả đời đều là khó có thể với tới.

Đông Đô lấy phường là đơn vị, ước chừng có hơn trăm phường, mỗi phường dân cư hoặc nhiều hoặc ít, có phường ít người, nhưng cũng có hơn ngàn nhân, có phường nhiều người, ví dụ như các phường ở gần tam thị. Lấy suy tính của Tiêu Bố Y, ít nhất có thể quá vạn người, Đông Đô hiện giờ sự phồn hoa có thể thấy được. Có thể lấy dinh thự một người để mà chiếm cứ hẳn một phường, sau ngày Đông Đô thành lập, cũng chỉ có danh thần Dương Tố có loại đãi ngộ này, bất quá hắn sau lại bị Dương Huyền Cảm mưu hại, hiện giờ Lập Đức phường thu làm công cộng, tam tỉnh lục bộ, cửu tự ngũ giám sử dụng làm của công. Một người chiếm cứ một phường chỉ có Dương Tố, một người chiếm cứ nửa phường cũng không nhiều, Bùi Củ chính là một người trong số không nhiều này.

Bùi gia ở tại Tiến Đức Phường, tới gần tường thành phía Bắc, rời xa sông cùng chợ ồn ào náo động, có chút u tĩnh. Lúc Tiêu Bố Y đi vào, binh sĩ canh giữ ở ngoài phường nhìn thấy Tiêu Bố Y hỏi cũng không hỏi. Để lại hắn tiến nhập Tiến Đức phường, bởi vì Bùi Minh Thúy sớm có phân phó.

Sau khi vào cửa, không cần hỏi thăm Bùi Trạch ở nơi nào, đơn giản là dinh thự ở phương hướng này, chỉ có một nhà!

Tiêu Bố Y không đi quá xa, còn có hạ nhân sớm đón lại đây, đưa Tiêu Bố Y đi vào trong, xuyên qua giữa vườn, qua hòn non bộ có thác nước chảy.

Hiện giờ trời giá rét, thác nước không có chảy ra vì nước bị đông lạnh, chỉ có một dòng trong suốt uốn lượn như rồng chạm băng ở khoảng không. Ánh mặt trời chói lọi, có chút tráng lệ. Vừa tiến vào Tiến Đức phường, đã nghe mùi hương truyền đến, Tiêu Bố Y nhìn mọi nơi tìm kiếm, thấy cách đó không xa nhiều điểm Hàn Mai, cao ngạo nở ra, lan tỏa mùi thơm nhàn nhạt.

Nhớ hai câu "Diêu tri bất thị tuyết, vi hữu ám hương lai", Tiêu Bố Y đột nhiên nghĩ đến, khi hình dung nữ nhân, thế nhân sử dụng hoa cỏ để hình dung. Nếu nói Mông Trần Tuyết là u lan, là tuyệt đại giai nhân, thì Bùi Minh Thúy kia không thể nghi ngờ chính là Hàn Mai ngày đông giá rét, mùi hương thoang thoảng cao ngạo, mặc cho thói đời lạnh lẽo, lại vẫn là bất khuất cố chấp. Bối Bồi kia, Tiêu Bố Y lại thấy là đóa hoa hồng có gai không nên ngắt lấy.

Trong lúc nghĩ loạn, hạ nhân đã dẫn Tiêu Bố Y đi vào trong một đại viện, bố cục nơi này cũng giống như Bùi Trạch tại Mã ấp, thanh lịch mà còn lộng lẫy hơn, liếc mắt nhìn lại một cái quả là "Bách niên lão thụ hoa lăng song, đông dương noãn noãn nhập chánh đường". Xa xa nhìn lại, đại đường có một bàn mấy ghế dựa đơn giản biểu lộ đẹp đẽ quý giá cùng trang trọng, Bùi Minh Thúy đang cùng một người nói chuyện, nhìn thấy Tiêu Bố Y đi vào, đã sớm ha hả đứng lên, bước nhanh đón lại đây, vui mừng nhìn Tiêu Bố Y nói: "Tiêu huynh đại giá quang lâm, thật vẻ vang cho mái nhà tranh này".

Tiêu Bố Y liếc nhìn mọi nơi rồi nói: "Nơi này nếu là lều tranh, chỗ ta ở kia phỏng chừng chỉ có thể dùng từổ chó để hình dung".

Bùi Minh Thúy cười, quay đầu nói: "Thế Nam, ngươi nói Tiêu huynh có phải loại người rất thú vị hay không?"

Ngồi trong đại đường đúng là Ngu Thế Nam, cái này nhiều ít làm cho Tiêu Bố Y có chút kinh ngạc, bởi vì căn cứ hiểu biết của hắn, Ngu Thế Cơ cùng Bùi Phiệt từ trước đến nay vẫn bất hòa, bởi vì hai người đều là tranh thủ sự sủng ái, xung đột lợi ích, giờ thấy Bùi Minh Thúy cùng Ngu Thế Nam quan hệ lại không tồi.

Ngu Thế Nam cũng là đứng lên chắp tay nói: "Tiêu Bố Y này có vẻ cứng nhắc, phong lưu khó hiểu".

"Chẳng lẽ nói ngươi phong lưu hơn?" Bùi Minh Thúy cười ha ha nói: "Nếu nói phong lưu, trong năm người mà ta quen, không thể nói ai hơn ai, chỉ có thể nói ai đầu gỗ hơn ai mà thôi".

Ba người đều cười vui vẻ.

Chờ nha hoàn đưa lên trà xanh, Bùi Minh Thúy nhấn một cái nút trên bàn, một cái tượng điêu khắc hình hạc trên bàn hé miệng ra, phun ra nước trà, Bùi Minh Thúy dùng cái chén đón lấy, đưa cho Tiêu Bố Y.

Thấy Tiêu Bố Y có chút kinh ngạc nhìn thiết kế này, Bùi Minh Thúy nói: "Tiêu huynh, ta biết ngươi không câu nệ tiểu tiết, cho nên cũng sẽ không có tìm nha hoàn tới hầu hạ ngươi".

Tiêu Bố Y tiếp nhận nước trà, lại nhìn cái điêu khắc kia liếc mắt một cái, lúc này mới nói: "Hầu hạ thật ra không quan trọng, ta chỉ là thật không ngờ Bùi tiểu thư thông minh phi thường, lại có thể thiết kế ra đồ cung cấp nước xảo diệu như thế".

Lấy ánh mắt Tiêu Bố Y đến xem hệ thóng cung cấp nước này, cùng vòi áp suất thời đại của hắn cùng loại, nếu là ở sau ngàn năm, thì thực là tầm thường, nhưng hắn thật không ngờ ngàn năm trước cũng đã có.

"Không phải là ta" Bùi Minh Thúy liên tục xua tay, "Thứ này là do thủ hạ của Đại tượng Liêu Hiên Tương Tác giám làm. Lúc trước xây dựng Đông Đô, Thánh Thượng lấy Vũ Văn Khải làm đại tượng, triệu tập hơn mười vạn công tượng cả nước tới Đông Đô, chủ yếu là do Công Bộ điều động cho Tương Tác giám sử dụng, có rất nhiều người khá thông minh. Cái này chính là bọn họ làm được. Bất quá người khác đều nói cái thứ cung cấp nước này không ai hầu hạ, không hiện lên được vẻ hào hoa phú quý, nên vứt đi không cần, ta lại cảm thấy được tiện lợi và thích sự tự cấp tự túc này, cũng để lại một bộ, ta nghĩ cho dù toàn bộ Đông Đô, thứ này chỉ sợ cũng chỉ ta mới có!"

Ngu Thế Nam cười nói: "Bùi tiểu thư nhìn nhận sự vật mới rất nhanh. Trách không được làm cho Thánh Thượng thích" Nhìn thấy Tiêu Bố Y bộ dáng có chút đăm chiêu, Ngu Thế Nam hỏi: "Tiêu huynh, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy như vậy?"

Tiêu Bố Y phục hồi tinh thần lại, liên tục gật đầu nói: "Có đồ vật cấu tạo xảo diệu này, nhưng cũng phải có người thưởng thức mới được, ví dụ như thứ cung cấp nước này, phải có Bùi tiểu thư thưởng thức, ta chỉ sợ người khác đều là cảm thấy hoàn toàn không có tác dụng. Thợ thủ công kia mặc dù khéo léo, không người thưởng thức cũng là bi ai".

Hắn thật ra muốn nói chính là, dù là một loại phát minh gì, trừ bỏ cấu tạo ra, sử dụng cùng hoàn cảnh cũng là không thể thiếu, loại phát minh này ở thời đại này, chính là không đủ xa hoa, lại không có người hầu hạ, cũng coi như là chuyện bi ai. Bất quá từ xưa đến nay, ai cũng như thế, rất nhiều phát minh tiên tiến gì đó bị coi là yêu thuật, điêu bản ấn loát của mình cũng may gặp được Ngu Thế Nam, bằng không quá nửa cũng là chết non. Lý Tĩnh phát minh mặc dù khéo léo, bất quá cũng phải có thời gian cải tiến, một loại phát minh gì đều là trải qua cải tạo, tích lũy kinh nghiệm, cũng không thể một lần là xong

"Thật ra công tượng khéo léo rất nhiều, bất quá thế nhân đều hình dung chỉ là kĩ năng tiểu xảo" Ngu Thế Nam gật đầu nói: "Đây là nói, trong mắt rất nhiều người, trừ những thứ hằng ngày dùng ra, còn các kỹ thuật cùng phát minh đều là mơ ước của con người mà thôi, nhiều khi đối lập với chính thống. Triệu Châu Kiều của Lý Xuân có thể thành, là ở sự thực dụng. Nhưng mấy năm trước bột lợi (thủy tinh) cũng bị người ta cho rằng có hoa không quả, trái với lẽ thường, rốt cuộc vẫn là không được ứng dụng rộng khắp".

Bùi Minh Thúy cũng lắc đầu nói: "Thế Nam nói một chút không sai, Thánh Thượng có rất nhiều chủ ý thật ra theo ý ta cũng không tệ, bất quá vẫn là người phản đối chiếm đa số. Hắn thấy bột lợi của Ba Tư không tồi, khiến cho thợ thủ công học làm, vốn cầm chắc đại thành, sau lại bị đủ loại quan lại nói thành hào nhoáng bên ngoài, hơn nữa vài năm này tâm tình hắn không tốt, cũng liền đem thứ này đặt tới một bên, hiện giờ còn tính nửa thành, cũng là tiếc nuối".

Nhìn thấy bộ dáng Tiêu Bố Y trợn mắt há hốc mồm, Ngu Thế Nam cười nói: "Tiêu huynh làm sao vậy?"

Tiêu Bố Y biết Triệu Châu Kiều, cũng biết Lý Xuân, thật quên hắn cùng mình hiện là cùng một thời đại, về phần những xảo diệu tiên tiến ngàn năm, lại là chuyện hắn không dự kiến tới, chỉ là nghĩ đến bột lợi hình như là ở thời của mình mới được ứng dụng đến rộng khắp, Tiêu Bố Y thật sự dở khóc dở cười, thầm nghĩ chiến tranh náo động hại người rất nặng, nếu Dương Quảng hơi chút tiết kiệm chút, ngàn năm sau quốc gia phát triển kiến thiết thật sự làm cho người ta khó có thể tưởng tượng.

"Ta cũng cảm thấy bột lợi đích xác là có hoa không quả," Ngu Thế Nam nói: "Cái này thua xa điêu bản ấn loát của Tiêu huynh phát minh về mặt thông dụng để sử dụng".

"Điêu bản ấn loát của Tiêu huynh cũng là nhất tuyệt, không biết ngươi đối với chuyện bột lợi có ý kiến gì không?" Bùi Minh Thúy cười hỏi.

Tiêu Bố Y không cần suy nghĩ đã nói nói: "Tác dụng của bột lợi đương nhiên rất lớn".

"Có tác dụng gì?" Ngu Thế Nam tò mò hỏi: "Ta chỉ thấy nhìn cho đẹp mà thôi".

Tiêu Bố Y cười chỉ cửa sổ nói: "Ngươi xem cửa sổ hiện tại, đa số là giấy hoặc vải cực dễ bị tổn hại, hơn nữa thưởng thức cảnh sắc bên ngoài chỉ có thể đẩy cửa sổ, góc độ không tốt, không thể thưởng thức toàn cảnh, nếu lắp bột lợi ở trên, bột lợi nếu có thể trong suốt, không phải là diệu dụng thật lớn sao? Thủy tinh ngoại trừ che mưa gió, còn có thể thưởng thức phong cảnh, làm cho ánh mặt trời chiếu tiến vào, rất nhiều thứ thuận tiện".

Tiêu Bố Y nói chẳng qua chỉ là thường thức đơn giản tại cái thời đại của hắn, Bùi Minh Thúy cũng vỗ tay trầm trồ khen ngợi nói: "Tiêu huynh quả thực kiến thức bất phàm".

Ngu Thế Nam liên tục lắc đầu: "Liều lĩnh liều lĩnh, Tiêu huynh ngươi nếu ở trên cửa sổ đều lắp thủy tinh, nơi đó nhìn thông suốt ra ngoài, người ngoài đối với bên trong chẳng phải liếc qua là thấy ngay, người tắm rửa thay quần áo ở tại trong phòng không phải bất tiện rất lớn sao?"

Bùi Minh Thúy mặt cũng không đỏ, chính là gật đầu nói: "Thế Nam nói rất có đạo lý, không biết Tiêu huynh có cái phương pháp gì giải quyết không?"

Nàng tùy ý vừa hỏi, kỳ thật cũng khảo sát sự nhanh trí của Tiêu Bố Y, còn nghĩ Tiêu Bố Y phải suy nghĩ đau đầu, thật không ngờ Tiêu Bố Y không chút do dự nói: "Phương pháp giải quyết rất đơn giản, ở sau cửa sổ, cũng chính là phía của chúng ta tạo nên màn che giống như ở trên giường vậy, khi sử dụng thì kéo ra, lúc không có sử sụng thì kéo lại".

Ngu Thế Nam ngẩn ra, Bùi Minh Thúy lộ ra vẻ khâm phục: "Tiêu huynh quả nhiên cơ trí, thuận miệng vừa nói, chi tiết nhỏ lại có đạo lý lớn".

Tiêu Bố Y có chút xấu hổ lắc đầu nói: "Ta bất quá cũng chỉ là tùy tiện tưởng tượng một chút mà thôi".

Ba người đàm luận vui vẻ, Ngu Thế Nam bác học ổn trọng, Bùi Minh Thúy gan lớn tâm tinh, Tiêu Bố Y cũng ỷ vào kiến thức hơn ngàn năm, thấy biến không sợ hãi, Ngu Thế Nam vài lần dẫn chứng phong phú, Tiêu Bố Y cũng là nói rõ đầu đuôi. Bùi Minh Thúy nhìn thấy hai người trò chuyện với nhau thật vui, mặt cũng là có sắc mừng.

Nàng đối Tiêu Bố Y cùng Ngu Thế Nam đều là cực kỳ thưởng thức, lại là bằng hữu, chỉ cảm thấy người tài giỏi như thế được Đại Tùy sử dụng, thật sự là chuyện may mắn của Đại Tùy, đột nhiên nghĩ đến chuyện. Bùi Minh Thúy hướng Ngu Thế Nam nói: "Thế Nam, có chuyện ta còn chưa cảm ơn ngươi đó".

Ngu Thế Nam ngạc nhiên, nhìn thấy Bùi Minh Thúy nhìn về phía Tiêu Bố Y, có chút giật mình, lắc đầu nói: "Loại chuyện như trở bàn tay này, nói quá làm gì".

Tiêu Bố Y nhìn thấy Ngu Thế Nam vốn là thư sinh lạnh lùng, đối với hắn bất quá cũng là bằng hữu chi giao, nhưng ánh mắt hướng tới Bùi Minh Thúy thì lại khác, thật cảm thấy hắn có thể đối với Bùi Minh Thúy có ý tứ gì đó.

Bùi Minh Thúy xoay chuyển ánh mắt, "Tiêu huynh, ngươi có biết ta vì cái gì phải cám ơn Thế Nam không?"

Tiêu Bố Y ngạc nhiên: "Điều này ta làm sao đoán được?"

"Có quan hệ với ngươi" Bùi Minh Thúy cho một cái gợi ý.

Ánh mắt Tiêu Bố Y từ trên người hai người đảo qua, đột nhiên nhớ tới một việc, giật mình nói: "Thì ra lúc trước đến Quan Văn điện, Ngu huynh đều không phải là vô tình, mà là cố ý dẫn ta đến, hơn nữa biết ta rất có khả năng nhìn thấy Thánh Thượng?"

Bùi Minh Thúy cười to. Ngu Thế Nam hơi vuốt cằm, Tiêu Bố Y lúc này mới hiểu được thì ra lúc trước gặp Dương Quảng cũng không phải là ngẫu nhiên, mà là đã được khéo léo an bài, lắc đầu cười khổ nói: "Đáng tiếc nếu không phải Bùi tiểu thư giải thích, ta còn chẳng hay biết gì".

Bùi Minh Thúy cười nói: "Tiêu huynh chính là hiểu lầm ta".

Tiêu Bố Y ngẩng đầu nhìn phía Bùi Minh Thúy nói: "Bùi tiểu thư có ý gì khi nói ra lời ấy?"

"Ta biết ngươi sẽ trách cứ ta tất cả đều an bài cho ngươi, không trưng cầu ý kiến của ngươi chứgì?" Bùi Minh Thúy thở nhẹ nói: "Chuyến ra qua ngoại, ý của ta thật là muốn khảo nghiệm Tiêu huynh, bất quá sau khi quay lại, ta liền hối hận đã khảo nghiệm Tiêu huynh".

Tiêu Bố Y nhíu mày xuống, khó hiểu ý này.

Bùi Minh Thúy chậm rãi nói: "Ta biết Tiêu huynh sau khi nổi danh Phó Cốt, chỉ sợ sau khi Tiêu huynh phát hiện chân tướng sẽ giận tím mặt, nghĩ đến Bùi Minh Thúy cố ý định trêu đùa, sau này sẽ không bao giờ để ý tới Bùi Minh Thúy nữa. Nhưng Tiêu huynh thật sự là anh hùng hào kiệt. Sau khi biết chân tướng không cùng tiểu nữ tử ta chấp nhặt, thật sự làm cho Bùi Minh Thúy cảm động".

Tiêu Bố Y không nói, Ngu Thế Nam cũng là trầm mặc, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Bố Y lại có chút bất đồng.

Bùi Minh Thúy trầm giọng nói: "Từ khi ta ở Trường An vì Tiêu huynh xin Thánh chỉ xong, chỉ là suy nghĩ, vô luận Tiêu huynh nhận lời hay không, ta nhất định phải bảo Bối Bồi nói rõ ràng chân tướng với ngươi. Bùi Minh Thúy lấy tâm tư tiểu nữ tử đo lòng đại trượng phu, đưa ra nhiều khảo nghiệm, thật sự là xấu hổ".

Tiêu Bố Y rốt cuộc cười nói: "Không khảo nghiệm cũng không hiển ra sự rộng lượng của ta, Bùi tiểu thư không cần quá tự trách".

Bùi Minh Thúy nở nụ cười: "Ta chỉ biết Tiêu huynh đại nhân đại lượng, nhưng ta cũng phải nói rõ với ngươi, thật ra lần này Thế Nam dẫn ngươi đi Quan Văn điện, ta cũng không biết. Sau khi ngươi tới Đông Đô làm Giáo Thư Lang kia, thật sự là do Vũ Văn Hóa Cập âm thầm phá rối, lúc ta biết thầm nghĩ đuổi tới Đông Đô rồi sau sẽ từ từ tính toán, thật không ngờ Thế Nam biết ngươi là do ta tiến cử đến Đông Đô, hiểu được tâm tư của ta, lúc này mới dẫn ngươi đi Quan Văn điện, muốn cho ngươi bằng bản lãnh thật sự gặp mặt Thánh Thượng một lần, ta mặc dù không có nhờ hắn, hắn lại yên lặng làm cho ta tất cả, ta nếu biết, có thể nào làm bộ như thờ ơ?"

Bùi Minh Thúy cảm kích nhìn Ngu Thế Nam, Ngu Thế Nam lại chỉ cười nói: "Ta cũng là câu kia, chỉ là chuyện trở bàn tay mà thôi. Tiêu huynh nếu không có năng lực ứng biến to lớn, cho dù có gặp Thánh Thượng cũng là vô dụng".

Bùi Minh Thúy gật đầu: "Đích xác là như thế, sau khi Tiêu huynh gặp được Thánh Thượng, về sau thế phát triển lại giống như là ở Phó Cốt, bất quá trước đây vốn dùng võ dương oai, lần này lại dùng văn dương oai Tứ Phương quán! Tiêu huynh văn võ song toàn, còn khiêm tốn như vậy, lại càng khó được".

"Cô chớ quá khoa trương" Tiêu Bố Y lại cười nói: "Cô mà khen ta nữa, chén trà này trên tay ta cũng phải sôi lên mất".

Bùi Minh Thúy dịu dàng cười: "Thật ra ta khi Thánh Thượng mời ngươi đến Hiển Nhân Cung thì đã tới Đông Đô rồi, vốn không muốn đi gặp Thánh Thượng nhanh như vậy, bất quá thật không ngờ Vũ Văn Hóa Cập tự rước lấy tử lộ, lại muốn hãm hại Tiêu huynh, ta vốn không muốn cùng hắn trở mặt, hắn lại tự mình tìm chết, vậy cũng không trách được ta".

"Ta cũng không hiểu được, hắn sao lại đối với ta có cừu hận lớn như vậy" Tiêu Bố Y cười khổ nói: "Ta thậm chí còn chưa gặp qua hắn một lần nào".

"Tiêu huynh lúc ấy không rõ, đối với ý nghĩ của ngươi, trải qua đêm đó cũng có thể hiểu được bảy tám phần" Bùi Minh Thúy giải thích nói: "Vũ Văn Hóa Cập vẫn cùng Lương Tử Huyền tiến hành cấu kết, bí mật buôn bán ngựa mưu lợi. Lần này đi quan ngoại hắn vốn cùng Thiên Mậu cấu kết, từ Đột Quyết vận chuyển ngựa về, lợi dụng Thái Phó Thiếu Khanh hắn để buôn bán tại Trung Nguyên.

Nhưng Vũ Văn Hóa Cập cái gì cũng đều đã chuẩn bị thỏa đáng, lại trăm vạn lần thật không ngờ Tiêu huynh đua ngựa thắng Thiên Mậu, Lương Tử Huyền tuân thủ nghiêm ngặt việc đánh cuộc, không thể lên đường cố nhiên là một cái tổn thất lớn, Vũ Văn Hóa Cập càng thảm hại hơn, bởi vì hắn không dám cùng Bùi Phiệt đi ra quan ngoại, chỉ sợ bị ta phát hiện bí mật của hắn, bất quá thấy lợi tối mắt, hắn không đi cùng Thiên Mậu và Bùi phiệt, bí mật tự đi Đột Quyết buôn bán ngựa, lại không biết bị ta bắt được nhược điểm. Sau khi hắn quay lại Mã ấp, lén chuyển gần vạn con ngựa, cùng ngựa che giấu không báo trước kia cùng một chỗ, số lượng ngựa đã có chút khổng lồ, lại không biết ta đã sớm âm thầm giám thị hắn, bằng chứng chính xác vào tay cũng đủ. Hắn bởi vì chuyện ngươi thắng Thiên Mậu, đem ngươi hận tới tận xương tủy, lúc này mới dùng trăm phương nghìn kế muốn dồn ngươi vào chỗ chết, người này lòng dạ hẹp hòi như thế, tuyệt đối không thành được đại sự".

Tiêu Bố Y tức cười, lúc này mới hiểu được tiền nhân hậu quả.

Bùi Minh Thúy trên mặt biến lạnh: "Vũ Văn Hóa Cập lần này là tự mình muốn chết, nếu hắn không nhiều lần nhằm vào ngươi, ta cũng sẽ không làm tuyệt tình như thế".

"Vũ Văn Hóa Cập hiện tại thế nào rồi?" Tiêu Bố Y hỏi: "Hắn bí mật cùng Đột Quyết mua bán, ta nghe nói là tội danh chém đầu?"

Bùi Minh Thúy nhìn Ngu Thế Nam liếc mắt một cái, cười khổ nói: "Hắn không có chết, chỉ bị tước chức giáng làm dân thường mà thôi, ta cũng biết không thể dồn hắn vào chỗ chết".

Tiêu Bố Y nhíu mày, thầm nghĩ bất tử tiểu cường này quả nhiên bất tử, xem ra lịch sử ghi lại thật sự rất khó bị thay đổi.

"Vũ Văn Hóa Cập tuy rằng không còn dùng được, nhưng là phụ thân của hắn Vũ Văn Thuật ở trong mắt Thánh Thượng có phân lượng rất nặng, hơn nữa đệ đệ hắn Vũ Văn Sĩ Cập cưới Nam Dương công chúa" Ngu Thế Nam giải thích: "Ta nghe nói sau đêm đó tại Hiển Nhân Cung, sáng hôm sau Vũ Văn Thuật liền chạy tới Hiển Nhân Cung, quỳ gối vì đứa con của mình mà cầu tình, nước mắt già tung hoành, làm cho Thánh Thượng cũng động lòng. Hơn nữa Nam Dương công chúa một bên khuyên giải, Vũ Văn Hóa Cập dập đầu như dập đậu, Thánh Thượng vốn thích tài vỗ mông ngựa của Vũ Văn Hóa Cập nên cũng không đành lòng giết hắn, chỉ đem hắn tước chức làm qua loa. Tiêu huynh, đây đều là chuyện không thể tránh được".

124. Chương 124: Đệ Nhất Mãnh Nam

Tiêu Bố Y đối với kết quả xử lý Vũ Văn Hóa Cập có chút tiếc nuối, lại chỉ có thể cười khổ, tất cả đều trong dự kiến của hắn, Vũ Văn Hóa Cập không có chết, cuối cùng là hắn đã giết chết Tùy Dương Đế, Tùy Dương Đế thả Vũ Văn Hóa Cập, tất cả đều giống như "dưỡng hổ vi hoạn", sự tình việc này phi thường kỳ diệu, hắn tuy đã biết kết quả, lại không thể nào nói cho bất cứ kẻ nào, chính là bởi vì, cho dù hắn nói ra, người khác cũng không tin. Hắn hiện tại muốn thay đổi lịch sử, nói ra, cuối cùng Lý Uyên phải có được Đại Tùy, chỉsợ không đợi Lý Uyên hết mệnh, hắn liền đã sớm phải bay đầu.

Lịch sử, rất khó cân nhắc, Tiêu Bố Y trong lòng thở dài, cũng cười nói: "Vô luận như thế nào, tiểu từ chán ghét này cuối cùng không lượn qua lượn lại ở trước mặt ta, coi như cũng là chuyện tốt rồi".

Ba người đều cười, trong lòng suy nghĩ cũng bất đồng, lúc này tiếng bước chân từ bên ngoài vang lên, ba người quay đầu nhìn lại, nhìn thấy hai người đang đạp tuyết đã đi tới. Hai người một cao một thấp, một người nhìn đôn hậu, sắc mặt tươi sáng, tuổi xem ra cũng không lớn, thậm chì có thể nói có chút ngượng ngùng, mặt khác một người nhìn phảng phất giống như "cây gậy trúc", đợi cho thời điểm đến gần, Tiêu Bố Y lúc này mới hoảng sợ phát hiện hắn rất gầy, giống như bên trong lớp quần áo kia tất cả đều là xương. Hai tròng mắt của người nọ phát ra hào quang giống như hỏa bàn thiêu đốt, hai má hõm sâu, đi được một vải bước lại ho khan một tiếng, mười phần giống quỷ bệnh lao, người bên cạnh thì khỏe mạnh kiện tráng, vóc người trung bình, nếu nói hắn có vẻ giống như một gia đinh, cũng hơi khó.

Người đi vào trong này đương nhiên là quen với Bùi Minh Thúy, Tiêu Bố Y nhìn qua Bùi Minh Thúy, phát hiện nàng ta đang nhìn về phía nam tử cao gầy, vẻ mặt có phần quan tam, trong lòng không khỏi động. Ngu Thế Nam lại cũng đang nhìn Bùi Minh Thúy, thấy Tiêu Bố Y nhìn tới, sắc mặt không khỏi ửng đỏ, giống như bị người ta phát hiện ra tâm sự trong lòng, vội vàng quay mặt đi.

Không đợi Tiêu Bố Y suy nghĩ nhiều, Bùi Minh Thúy đã đứng dậy chậm rãi nghênh đón, quan tâm nói: "Thân thể vẫn khỏe chứ? "

Tiêu Bố Y thấy nàng nghênh đón, không chút nào che đấu nhiệt tình, cũng không cố ý chậm rãi bước chân, nhìn thấy thế ai cũng biết, liếc mắt cũng nhìn ra Bùi Minh Thúy đang áp chế kích động trong lòng, không khỏi tò mò người trước mắt là ai, lại có thể làm cho Bùi Minh Thúy xem trọng như thế.

Người nọ lại ho nhẹ một tiếng, lại cười nói: "Hoàn hảo, không chết được đâu".

Bùi Minh Thúy lắc đầu. "Tốt tốt, nói chết cái gì chứ, như vậy là tốt rồi" Nàng ân cần thăm hỏi một tiếng, liền xoay người dẫn theo hai người đến phòng khách, tên bệnh quỷ kia hướng Ngu Thế Nam cười cười, đương nhiên là đã sớm nhận ra, đánh mắt ra phía sau, ánh mắt dừng lại trên người Tiêu Bố Y, "Vị này là có phải là Giáo Thư Lang Tiêu Bố Y, chỉ có mấy ngày mà danh chấn kinh đô?"

Tiêu Bố Y nhìn thấy người nọ thật gầy, phỏng chừng là đã bị bệnh hành hạ lâu ngày. Nhưng lại có thể cảm giác được bên trong thân thể hắn ẩn chứa lực lượng kinh người, đây là một loại tương phản kỳ dị, người này cũng có một loại mị lực phi thường kỳ lạ.

Hắn tuy là người bệnh, nhưng trong ánh mắt lại không ngừng bùng cháy sinh cơ, cho tới bây giờ Tiêu Bố Y cũng chưa từng gặp qua loại ánh mắt này, đó là một loại ánh mắt cố chấp, tự tin, bi phẫn, nhưng lại không có nữa điểm u sầu vì bệnh cùng đố kị với nhân sinh.

"Ta có danh khí gì" Tiêu Bố Y mỉm cười trả lời, "Còn chưa biết cao danh quý tánh huynh đài?"

Người nọ nhìn sang Bùi Minh Thúy, cũng không có nói tính danh, lại cười nói: "Bùi tiểu thu nói với ta, phát hiện được một kỳ nam tử, ta còn không tin. Ta cảm thấy trên đời này như thế nào còn có ai so với ta còn kỳ hơn?" Nói tới đây người nọ rốt cuộc tự chế giễu mình cười cười nói, "Ta khi sinh ra đã bị bệnh, mười mấy năm nay không có chết, ngươi nói có kỳ hay không?"

Tiêu Bố Y muốn cười, lại thấy Bùi Minh Thúy lo lắng, rốt cuộc lại nói: "Đáng tiếc ta không hiểu y thuật, bằng không chữa khỏi bệnh của huynh đài, vậy ngươi cũng sẽ không phải là kỳ nhất".

Người nọ liền cười lên, "Giáo Thư Lang quả nhiên thú vị, ngươi không cần chữa khỏi cho ta, ta hiện tại cũng không tính là người kỳ nhất. Ta biết hôm nay một Giáo Thư Lang nho nhỏ, chỉ có mấy tháng đã nổi danh khắp Đông Đô, ít có người nào mà không biết. Giáo Thư Lang như mặt trời giữa ban ngày ngày, thơ xuất ra văn nhân oanh động, mô tả lại không đồng nhất, có người nói văn thơ kinh người, có người lại nói thô bỉ không chịu nổi. Giáo Thư Lang lấy thân phận cửa phẩm quan viên tại Tứ Phương quán, nổi danh trước sứ giả nước ngoài, không chỉ là Trung Nguyên, cho dù là hải ngoại Tây Vực cũng đều biết đến, thì ra một nước lớn như chúng ta cho dù là một Giáo Thư Lang nho nhỏ, thì học thức cùng trí tuệ bọn hắn cũng không thể nào so sánh được. Giáo Thư Lang là tác giả của Giang Sơn Đại Nhất Thống, lần đầu tiên đọc đã được Thánh Thượng khen ngợi. Càng làm cho người ta sợ hải nhất chính là,Thánh Thượng bởi vì nho nhỏ quan viên cửu phẩm Giáo Thư Lang, đã đem Thái Phó Thiếu Khánh Vũ Văn Hóa Cập tước quan thành dân, chém Tứ phẩm phu nhân, phạt đòn Tổ Lang Tương làm cho người ta không xưng hô kỳ nam tử cũng không được. Ta hiện tại mới phát hiện, bản thân thật sự không tình là người kỳ nhất, hôm nay kinh đô tối kỳ nam tử phải là Giáo Thư Lang ngươi".

Tiêu Bố Y có chút xấu hổ, "Thật ra ta rất muốn nói, trong này không có chuyện gì của ta cả, tất cả đều là công lao của Bùi tiểu thư".

Người nọ ngạc nhiên nhìn Tiêu Bố Y, cười rồi lại ho khan, quay đầu về phía Bùi Minh Thúy nói: "Chẳng lẽ Giang Sơn Đại Nhất Thống là do Minh Thúy cô làm, cô quả nhiên là tài cao".

Bùi Minh thúy rất là bất mãn, "Tiêu huynh, nhiều nhất ngươi nói câu đầu tiên Giang Sơn Đại Nhất Thống do ta làm là tốt rồi, còn mấy câu của ngươi cái gì hoàng cẩu thân thượng bạch, bạch cẩu thân thượng thũng thì lưu lại cho bản thân thường thức đi nha".

Tất cả mọi người đều cười rộ lên, cho dù người tuổi trẻ vốn nghiêm mặt bên tên bệnh quỷ kia, cũng có chút khẩn trương cùng kích động, nghe nói như thế cũng không nhịn được mà cười, không đợi Tiêu Bố Y hỏi, Bùi Minh Thúy đã chủ động nói: "Tiêu huynh cùng Thế Nam cũng không cần ta giới thiệu, bất quá hai thanh niên tài tuấn này hay là tự giới thiệu cho Tiêu huynh đi".

"Bùi tỷ tỷ, ta cái gì mà nói là thanh niên tài tuấn" Người thanh niên trẻ tuổi đôn hậu mặt mày đỏ bừng, "Có Giáo Thư Lang ở đây, ta thật sự là không dám nhận".

Bùi Minh Thúy mỉn cười nhìn người tuổi trẻ nói: "Hành Quảng, ngươi chớ hạ thấp bản thân mình, nghe nói người gần đây muốn đi hỗ trợ cho Trương Thông thảo phạt phản tặc Lộ Minh Nguyệt?"

Người tuổi trẻ được gọi là Hành Quảng mặt mày càng đỏ bừng, "Bùi tỷ tỷ, Hành Quảng vô đức vô năng, có thể trợ giúp gì được cho Trương Tu Đà đại nhân? Ta chẳng qua là tấm lòng vì nước của phụ thân, vì quốc

gia mà cống hiến một chút tâm ý mà thôi".

Tiêu Bố Y khi nghe được ba chữ Trương Tu Đà, nhớ tới mọi người trong sơn trại kính sợ, lại nhìn thấy Hành Quảng tôn kính, thật muốn gặp người nổi tiếng khắp thiên hạ Trương Tù Đà này.

"Ngươi có tâm tư này là tốt rồi, như vậy cũng đã trưởng thành, được rồi, chớ có làm rơi mất uy danh của phụ thân ngươi đó" Bùi Minh Thúy cười nói, "Khi nào thì xuất phát đi Tề quận?"

"Hôm nay" Hành Quảng trầm giọng nói, có vẻ mong chờ.

"Vậy chúc ngươi thuận buồn xuôi gió" Bùi Minh Thúy cũng không nói nhiều.

Hành Quảng gật đầu, "Đa tạ Bùi tỷ chúc phúc, ta hôm nay tới nơi này, chính là muốn cảm tạ Bùi tỷ đã hướng Binh bộ đề cử Hành Quảng, Hành Quảng mới có thể tiến vào bình phục phàn tặc, kiến công lập nghiệp".

Bùi Minh Thúy cười nói: "Ta chẳng qua là thuận miệng nói thôi. Chỉ sợ lệnh tôn lại nói ta nhiều chuyện. Đánh trận nhiều khó khăn, Hành Quảng ngươi phải cẩn thận một chút".

Hành Quảng gật đầu thật mạnh, hướng tới mọi người ôm quyền thi lễ, rồi xoay người cất bước rời đi, rất có hào khí. Tiêu Bố Y trong lòng cười khổ, cũng bị chí hướng của hắn kích động, cũng không có nói gì nhiều. Trừ một mình hắn, không ai biết thiên hạ đến tột cùng sẽ phát triển như thế nào, ít nhất hiện tại nhìn ra, loạn khởi chẳng qua chỉ là những đốm lửa nhỏ, Dương Quảng vẫn có năng lực khống chế cục diện.

"Người này là Bùi Hành Quảng, phụ thân là Bùi Nhân Cơ, đều là mãnh tướng của Đại Tùy ta" Bùi Minh Thúy nhìn bóng dánh của Hành Quảng.

"Tiêu huynh, ngươi nói bọn họ chuyến này có thể thành công hay không? Bây giờ thế sự phân tranh cho dù là đại tướng cũng không có cách nào dẹp hết" Nhẹ nhàng thở dài, Bùi Minh Thúy nói: "Tề quận tặc Suất Tả Hiếu mới bị Trương Thông Thủ bình định, Lô Minh Nguyệt lại từ tro tàn đi lên. Lô Minh Nguyệt người này cực kỳ giảo hoạt. Tinh thông mê thuật, lấy khả năng của Trương Thông Thủ cũng không bắt được hắn, thật sự làm cho người ta đại hận".

Tiêu Bố Y sau nửa ngày mới nói: "Thật ra kẻtrộm có thể thành phản tặc, rất nhiều nguyên do là quan bức dân phản, bọn họ nếu thật sự có thể an cư lập nghiệp, ta nghĩ cũng không có suốt ngày sống trong cuộc sống lo lắng đề phòng. Trương Thông Thủ cũng tốt. Bùi Hành Quảng cũng được, tiệu diệt phản tặc cũng được mà không tiêu diệt cũng chẳng sao".

Nói tới đây Tiêu Bố Y chỉ lắc lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

Bùi Minh Thúy trầm ngâm thật lâu, sắc mặt ảm đạm, như thế nào lại không biết ngụ ý của hắn, sau hồi lâu mới cười nói: "Ta còn chưa giới thiệu cho Tiêu huynh người tự cho là kỳ nam tử này".

Tiêu Bố Y mìn cười nhìn tên quỷ bệnh, Bùi Minh Thúy đợi cho mọi người ngồi xuống nói: "Kỳ nam tử này họ Lý, tên là Lý Huyền Bá. Chỉ là hắn có một huynh đệ song sinh, cho nên đến bây giờ ta cũng không biết hắn tại Lý gia làm lão nhị hay là lão tam nữa".

"Lý gia, Lý Huyền Bá?" Tiêu Bố Y nghe có vẻ quen quen, trong lúc nhất thời vẫn chưa nhớ ra.

"Thế Dân luôn cùng ta tranh xem ai là lão nhị" Lý Huyền Bá cười nói: "Ta tranh chẳng lại hắn".

Tiêu Bố Y thiếu chút nữa nhảy dựng lên, thất thanh nói: "Ngươi họ Lý, ngươi cùng Lý Thế Dân là huynh đệ song sinh?"

Lý Huyền Bá kỳ quái, "Giáo Thư Lang quen với Thế Dân sao?"

Tiêu Bố Y nhìn thấy tất cả mọi người đang nhìn về phía mình, rốt cuộc cũng bình tĩnh trở lại, "Không quen".

"Ta cảm giác được Tiêu huynh có bộ dáng như quen với tiểu tử Lý Thế Dân" Bùi Minh Thúy nở nụ cười, ánh mắt lấp lánh.

"Ồ, cái này," Tiêu Bố Y do dự nói: "Một đoạn thời gian trước ta có gặp qua Lý Uyên Lý đại nhân, nghe Lý Tĩnh nói qua một ít sự tình của Lý đại nhân".

Hắn ngôn từ hàm hồ, Bùi Minh Thúy cũng không có để ý, tiếp tục nói: "Huyền Bá văn võ song toàn, đáng tiếc đã từ nhỏ bị bệnh, một căn bệnh này đã mười mấy năm, thật sự là đáng tiếc".

"Nhận mệnh thiên định, lại có cái gì mà đáng tiếc" Lý Huyền Bá vẫn ho vài cái, trên mặt hiện ra nét ửng đỏ, giống như người say rượu, hai tròng mắt lóe sáng, "Là ngươi ai mà không chết, sống mười năm trăm năm có gì khác nhau? Chỉ cần sống một cuộc sống vô sầu vô lo là tốt lắm rồi".

Tiêu Bố Y nhìn thấy hắn là một người bệnh, lại xem nhẹ sinh tử, khẩu khí bình tĩnh này, đảm lượng đã hơn xa người bình thường.

Hắn hiện tại chỉ nghỉ Lý Huyền Bá có phải là Lý Nguyên Bá trong Bình Thư Diễn Nghĩa? Là Lý Nguyên Bá sử dụng hai cây đại chùy, bắt phản vương như bắt ruồi bọ, hơn nữa trong Diễn Nghĩa có nói, loại anh hùng không người địch lại này, muốn cùng trời chiến đấu, kết quả ném đại chùy trong tay ra, đập chết chính mình.

Tiêu Bố Y chỉ cảm thấy Diễn Nghĩa hoang đường buồn cười, không biết trên đời này như thế nào lại có loại chết hoang đường như thế, nhìn thấy người bệnh, cũng chính là đệ nhất mãnh nam này, hắn không cảm thấy dũng mãnh, chỉ cảm thấy người này tồn tại một loại lực lượng, không thể nào nói rõ, nhưng đệ nhất mãnh nam trong truyền thuyết lại là hình dáng của một người bệnh như thế, hắn thật không bao giờ nghĩ đến.

Bùi Minh Thúy mày cau lại, nhưng cũng gượng cười nói: "Huyền Bá nói rất đúng".

Tiêu Bố Y đối mặt với thiên hạ đệ nhất mãnh nam bệnh phu, lại cảm thấy người này võ công tuyệt đối không thấp, đừng xem hắn gầy yếu như cây trúc, cao thủ không thể nào nhìn hình dáng bên ngoài mà biết được, trong lúc nhất thời có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

"Thật ra ta hôm nay đến, ngoại trừ muốn nhìn xem vị kỳ nam tử Giáo Thư Lang này ra, còn muốn cầu Minh Thúy một việc".

Lý Huyền Bá muốn nói lại thôi, nhìn thấy thế Ngu Thế Nam đứng lên, cười nói: "Thế Nam còn có việc, Bùi Tiểu thư, chỉ có thể đi trước một bước".

Lý Huyền Bá ngẩn ra, giây lát biết mình muốn nói lại thôi làm cho Ngu Thế Nam né tránh, đang muốn nói gì thì Tiêu Bố Y cũng đứng lên, cười cười nói: "Ta cũng có việc, cùng Thế Nam nói một chút".

Hai người đồng thời đứng lên, Bùi Minh Thúy liếc mắc nhìn Lý Huyền Bá, biết Ngu Thế Nam cùng Tiêu Bố Y có chút hiểu lầm, nhưng cũng không giải thích, chỉ gật đầu nói: "Đã như vậy, thời gian còn nhiều, ta tiễn các người".

Ngu Thế Nam cũng Tiêu Bố Y đều khoái thác tạ ơn, rời khỏi Bùi Trạch, nhìn bộ dáng Ngu Thế Nam có chút buồn bực, Tiêu Bố Y biết vị này đối với Bùi Minh Tuyết cũng có ít nhiều ý tứ, nếu không thì cũng chẳng khác gì ngốc tử, tự nhiên là bất mãn Vũ Văn Hóa Cập, Nhưng như thế nào lại có thể chủ động vì Bùi Minh Thúy làm ra một chút sự tình, dẫn hắn đi gặp Dương Quảng?

"Ngu huynh, Lý Huyền Bá này rốt cuộc là người thế nào?"

Ngu Thế Nam tựa hồ sớm biết Tiêu Bố Y sẽ hỏi, vừa trả lời vừa tỏ vẻ u sầu nói: "Tiêu Huynh, ngươi tuy không tầm thường, nhưng ta chỉ sợ so với Lý Huyền Bá, còn kém một chút chút".

Hắn thoạt nhìn có chút hứng thú rã rời, Tiêu Bố Y lơ đễnh, cũng chỉ cười, "Ta thì tính là gì. Bất quá ta biết Lý Huyền Bá hình như là con của Vệ úy Thiếu khanh Lý đại nhân. Đối với Lý địa nhân cũng không tính là biết nhiều, còn lại tất cả ta chẳng biết gì hết".

Ngu Thế Nam gật đầu, "Tiêu huynh nói đích không sai, Lý Uyên cùng Thánh Thượng là người thân, chẳng qua không cùng chung chí hướng. Hiện tại Thánh Thượng. Ừm, thôi đi, ngươi cũng biết rồi".

Lúc hắn đề cập đến Dương Quảng, luôn luôn lo dự, Tiêu Bố Y biết hắn đích kiêng kỵ, gật đầu, "Ta biết một ít" Tiêu Bố Y biết Ngu Thế Nam nói chính là Dương Quảng đa nghi, cho nên chung quy dung nịnh thần, thích vỗ mông ngựa. Bất quá đây cũng là do tâm ghen tị của hắn rất mạnh, cho nên không thích người khác động chạm đến.

"Lý Uyên bây giờ là Vệ úy Thiếu khanh, nói như thế nào thì cũng là quan tứ phẩm. Lần trước Thành Thượng hồi Đông Đô nhưng cũng để cho hắn tự mình quản lý, việc này thấy không hợp" Ngu Thế Nam cười khổ nói: "Bất quá, bởi vì hắn với Thánh Thượng tử thuở nhỏ đã thân nhau, cho nên Thánh Thượng thích cùng hắn vui đùa, để cho hắn quản lý đương nhiên cũng lả để biểu hiện uy nghiêm của mình. Lý Uyên luôn mặt mày nhăn nhó, Thánh Thượng không có việc gì lại gọi hắn là A Bà, Lý Uyên vốn văn võ song toàn, dụng binh như thần, Thánh Thượng cũng không phái hắn đi đánh giặc, chỉ để hắn ở tại bên mình".

Tiêu Bố Y nghĩ thầm, Dương Quảng tuy không quản lý được quốc gia, nhưng lần này coi như có có chút nhìn xa, nếu sớm đem Lý Uyên thả ra, phỏng chừng Lý Uyên đã sớm mang thế lực của chính mình ẩn dấu đi.

Nhìn thấy Tiêu Bố Y không nói, Ngu Thế Nam ho khan một tiếng, "Ta lời này hình như có chút xa xôi, Lý Uyên tuy không thành công, bất quá đứa con lại rất có tài, hiện nay Lý Uyên có bốn nam một nữ, con lớn Lý Kiến Thành khoán đạt đôn hậu, Lý Huyền Bá cùng Lý Thế Dân là huynh đệ song sinh nhưng lại hoàn toàn bất đồng, đây cũng thật là một việc lạ".

"Lý Thế Dân cùng Lý Huyền Bá không giống nhau sao chứ?" Tiêu Bố Y nhịn không được hỏi.

"Chẳng những diện mạo không giống, tướng mạo cũng bất đồng, bất quá, việc này với Lý Huyền Bá nhiều năm bịbệnh lại có quan hệ rất lớn" Ngu Thế Nam nói: "Con thứ hai của Lý Uyên là Lý Thế Dan không thích đèn sách, chuyên tâm học võ, nên kết giao được với kiếm khách cùng Sài Thiệu có mối giao hảo rất tốt. Lão tam Lý Huyền Bá thì tính tình trầm ổn, tuy bị bệnh, nhưng văn võ song toàn, thuở nhỏ đã cùng với Bùi tiểu thư cảm tình rất tốt".

Lúc nói đến cảm tình, Ngu Thế Nam có chút buồn bã, Tiêu Bố Y cũng không truy vấn. Bùi Minh Thúy mặc dù thoạt nhìn có chút bình thường, nhưng tại Ngu Thế Nam, Lý Huyền Bá, thậm chí chính mình coi trọng cũng không phải là dung mạo, mà là trí tuệ của nàng. Ngu Thế Nam đối với Bùi Minh Thúy ái mộ cũng là chuyện bình thường

Hai người yên lặng đi một lát, Ngu Thế Nam mới mở miệng, "Thánh Thượng mặc dù hay trêu đùa đối với Lý Uyên, bất quá lại đối với Lý Huyền Bá cùng Lý Thế Dân rất tốt, thường triệu bọn họ vào cung, Lý Huyền Bá có bệnh trong người, nhưng văn võ song toàn, giống như Lý Thế Dân đều được Thánh Thượng thưởng thức, không phải loại văn nhược thư sinh như ta có thể sánh bằng, cũng không quản được Bùi tiểu thư đối với hắn thái độ tốt hơn một ít.

Ngu Thế Nam mấy lời này không biết là nói cho chính mình, hay là nói cho Tiêu Bố Y, không có nhiều hứng thú, sau khi cùng Tiêu Bố Y đi ra Tiến Đức Phường, chắp tay cáo từ.

Tiêu Bố Y độc bước trên đường, trong lòng không khỏi suy nghĩ, lịch sử rốt cuộc cùng diễn nghĩa khác nhau quá xa, nhìn từ góc độ nào đi nữa, cũng sẽ không có ngu xuẩn đến mức ném đại trùy đánh chết mình, hắn tuy là cao thủ, nhưng gầy yếu vậy, có thể cầm nổi song chủy hay không kia đã là cả một vấn đề, lại càng không nói đến là ném đại chùy lên bấu trời, nửa ngày trời cũng không thấy rớt xuống! Hình như Lý Kiến Thành cùng Lý Thế Dân do Ngu Thế Nam đề cập, cùng trong ấn tượng của mình cũng có chút khác biệt. Bởi vì nhớ rõ là Lý Kiến Thành cùng lão tứ Lý Nguyên Cát cũng chẳng tốt đẹp gì, muốn giết chết Lý Thế Dân, kết quả bị Lý Thế Dân trạch tâm nhân hậu giết chết tại Huyền Vũ Môn. Nhưng từ trong miệng của Ngu Thế Nam, Lý Kiến Thành lại trờ thành người hiền lành nhân hậu, Lý Nguyên Cát bây giờ phỏng chừng đang còn nhỏ, chưa thể làm ra được gì, Ngu Thế Nam cũng không có đề cập đến. Trái ngược là Lý Thế Dân lại thường xuyên chơi bời lêu lổng, nói trắng ra, là cũng không phải một đứa con hiếu thảo nhu thuận.

Tiêu Bố Y không rõ cái gì gọi là trạch tâm nhân hậu, chỉ biết là tự tay giết chết hai huynh đệ của chính mình, chuyện mà ngay cả mình cũng làm không được. Từ xưa tới nay chỉ có chuyện sói ăn cừu, chứ làm gì có đạo lý cừu đi ăn sói, nghĩ tới đây Lý Bố Y lại lắc lắc đầu, muốn hay không thì những người này ở cách hắn rất gần, nhưng thoáng trong chốc lát lại cách hắn rất xa, hắn cũng không muốn để ý đến nữa.

Hắn lắc đầu, bất quá cũng chỉ để nhanh chóng đuổi đi những tạp niệm trong đầu. Nhưng trong một khắc từ trong miên man trầm tư tỉnh lại, trong lòng đột nhiên chột dạ cảnh giác, rồi đột nhiên đi nhanh về phía trước hai bước, sau đó hướng về phía bên trái mà rẽ qua.

Một khắc này hắn cảm giác được nguy hiểm mà bản thân từ trước tới giờ chưa có, bất giác tự động tiến hành né tránh.

Phía sau một làn gió xẹt qua, Tiêu Bố Y cũng không quay đầu lại, dưới chân dùng sức, thoáng cái đã chạy đến một thân đại thụ, thân hình vừa chuyển, đã đi ra phía sau đại thụ.

"Bốp" một âm thanh nhỏ vang lên. Tiêu Bố Y thoáng một cái đã lắc mình ra xa mấy trượng, ánh mắt lạnh như băng nhìn tên sát thủ muốn lấy mạng hắn.

Có người muốn giết hắn, là ai, có phải là người của Vũ Văn Hóa Cập? Tiêu Bố Y nghĩ tới đây, cũng không có quát hỏi. Thực tế hắn rất ít khi làm việc gì vô dụng. Trước mắt sát thủ che mặt, chỉ để lộ ra cặp mắt, vóc người trung bình, trên khuôn mặt một mảnh vải tối đen. Thấy Tiêu Bố Y né tránh một kích trí mạng của mình, trong mắt cũng hiện lên tia kinh ngạc, rút trường kiếm cắm trên thân cây ra, người nọ cũng im lặng, cũng không có rút lui, hiển nhiên là đang tìm cách lấy mạng của Tiêu Bố Y.

Hắn vừa nhìn thấy Tiêu Bố Y hoảng hốt, đã sớm chủ mưu từ lâu, không có nghĩ được một kiếm kia xuất ra, Tiêu Bố Y giống như có mắt sau lung, hơn nữa kinh nghiệm thực chiến cũng thật phong phú. Tiêu Bố Y không quay đầu lại, liền né tránh phía một kích tất sát của hắn, điều này làm cho tên sát thủ rất là khó hiểu, không thể nào tin tưởng được người nay lại có thủ đoạn cao minh như thế.

Hai người nhìn nhau, khoảng cách khoảng mấy trượng, trong này vốn u tĩnh, tuyết rơi cũng đã dừng, Đông Đô giờ đây nhìn vô cùng tráng lệ, nhưng vẫn lạnh thấu xương. Vừa rồi lại rời xa khu vực đông người, ở đây người qua lại rất ít, sát thủ không do dự mà quyết định ám sát chính là bởi vì điểm này!

Tiêu Bố Y nhìn từ trên mặt hắn rồi chuyển xuống tay, nhìn không ra bất cứ dấu vết nào, sát thủ áo xanh, trên mặt trùm vải đen, mình chưa bao giờ gặp qua người đặc thù như thế.

Hắn hai bàn tay trần, đoản kiếm cũng quên mang trên người, đối mặt với đối thủ mang trường kiếm này, không có dám một chút sơ ý.

Làn gió thổi qua, cuốn theo những bông tuyết nhỏ bay khắp nơi, sát thủ hô lên một tiếng, đã nhắm vào đầu của Tiêu Bố Y đánh tới.

Tiêu Bố Y mặc dù né tránh một kiếm của sát thủ, nhưng rốt cuộc vẫn là quên mất một điểm, sát thủ đạp gió mà đến, vậy hắn cũng đã đạt được giai đoạn đỉnh phong. Gió tuyết thi nhau nhảy múa, Tiêu Bố Y người tuy bất động, cặp mắt lại khép nhỏ lại, mở không lên nổi, là sát thủ kinh nghiệm phong phú, Hà có thể nào bỏ qua cơ hội ngàn năm một thuở này!

Sát thủ lựa lúc gió nổi lên, rồi đột ngột một kiếm đâm đến trước ngực Tiêu Bố Y, chiêu thức vô cùng sắc bén, một chiếu kiếm hắn đâm ra, là một sát chiêu cực kỳ lợi hại, chỉ chở Tiêu Bố Y né tránh, sau đó hắn sẽ xuất chiêu liên hoàn, tất phải lấy được tính mạng của Tiêu Bố Y.

Sát thủ một kiếm xuất ra, hai mắt như ưng vồ mồi, sau lưng co lại, nắm giữ từng hành động rất nhỏ của Tiêu Bố Y, lưu tâm đến biến hóa tay chân hắn để phán đoán ra hắn sẽ tránh né về phía nào.

Hắn kinh nghiệm phong phú, mấy cái này đều đã được luyện tập, hắn thậm chí nghĩ đến Tiêu Bố Y sẽ sử dụng vài phương pháp né tránh, chính là hắn nằm mơ cũng không ngờ đến, Tiêu Bố Y căn bản không có né tránh, hắn lại nhắm chặt hai mắt lại!

Sát thủ ngạc nhiên, sát chiêu cũng không có biến hóa, cứ tiếp tục đâm thẳng đến, đối với hắn đây là một loại cơ hội, nhưng Tiêu Bố Y thúc thủ chịu chết thật sự là chuyện mà hắn không nghĩ tới.

Trường kiếm hắn đâm thẳng đến trước ngực Tiêu Bố Y, Tiêu Bố Y vẫn không mở mắt, đột nhiên đi lên một bước, một chưởng vỗ vào trường kiếm đang xé gió lao đến. Hắn ra tay cực nhanh, chiêu thức của sát thủ đã không thể thu hồi, nên biến hóa không kịp, trường kiếm bị một chưởng kia đẩy ra, trước ngực đã không còn uy hiếp.

Tiêu Bố Y đẩy trường kiếm ra, bỗng nhiên mở to hai mắt, bàn tay mau lẹ, xuất chưởng về phía ngực người nọ. Một chiêu này của hắn cực kỳ bình tĩnh, sát thủ gầm nhẹ một tiếng, trường kiếm phóng ra, thế nhưng cũng không thể nào thoát khỏi một chưởng đơn giản này của Tiêu Bố Y, bị dính một chưởng thật mạnh vào ngực.

"Phành" một tiếng, một ngụm máu tươi của sát thủ phun ra, người đã bị Tiêu Bố Y đánh bay đi. Tiêu Bố Y một chưởng đánh bay sát thủ, bản thân cũng ngẩn ra. Sau khi hắn luyện tập Dịch Cân Kinh, cảm giác, trực giác đều tăng lên, những động tác ngày thường không thể làm được đến hôm nay lại có thể xuất ra dễ dàng. Nếu là trước kia, tại một kiếm của sát thủ đâm đến, hắn tay không tấc sắt đương nhiên chính là tìm cách đào thoát. Nhưng tại một khắc sát thủ đâm tới, mặc dù gió tuyết đầy trời, hắn lại cảm giác được nhất cử nhất động của sát thủ đều ở trong lòng bàn tay, thậm chí cùi chỏ của sát thủ biến hóa ra sao, một kiếm không trúng sẽ xuất ra hậu chiêu thế nào hắn cũng có thể đoán ra được.

Loại cảm giác này phi thường kỳ diệu, tựa như hình ảnh của một người thong thả hành động, làm cho hắn cũng nhàn hạ tìm đối sách. Bằng vào cảm giác nhạy bén, Tiêu Bố Y cố tình nhắm mắt, xuất chưởng ngăn chặn trường kiếm, nhìn như có vẻ là gan lớn, nhưng bởi vì đã thấy rõ đường đi của thế kiếm, ổn định một kích. Hắn vốn định đợi một chưởng đánh trúng sát thủ, sau đó thừa dịp tâm thần không chuẩn bị mà ra tay đoạt trường kiếm khắc địch, một chưởng này là từ pháp quyết đao pháp mà thành, nên chưởng này đã được dùng hết toàn lực.

Nhưng hắn thật không có ngờ không chờ hắn đoạt kiếm, người kia đã bị một chưởng hắn đánh bay, một chưởng này hắn đánh ra, như thế nào lại có uy lực mạnh như vậy?

Sát thủ bị đánh bay ra, khó khăn mới đụng vào vách tường, đột nhiên rút kiếm đâm ra sau, điểm trường kiếm lên tường, thân kiếm rung lên, người mượn lực bắn lên rồi phi qua tường, thân ảnh lóe lên đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Tiêu Bố Y nhìn thấy hành động của hắn cực nhanh, thầm kinh ngạc, không biết giữa ban ngày là ai lại dũng cảm đến ám sát mình! Nhìn quanh, chỉ thấy cuồng phong thét gào, bông tuyết bay loạn trên mặt đất.

Cơ hồ tưởng rằng những chuyện mới phát sinh chỉ là một giấc mộng!

***

"Huyền Bá, ngươi cảm thấy như thế nào?" Bùi Minh Thúy sau khi tiễn Tiêu Bố Y, rồi quay trở về đại sảnh, chân thành nói: "Hôm nay trời giá rét, thân thể ngươi vốn không tốt, tốt nhất là nên hạn chế đi lại".

"Hình như cô rất coi trọng Tiêu Bố Y, vì hắn mà không tiếc đắc tội với Vũ Văn Thuật?" Lý Huyền Bá cúi đầu nhìn chén trà.

Bùi Minh Thúy cười nói: "Hắn là bằng hữu của ta, ta nghĩ hắn cũng như thế. Có thời điểm, vì bằng hữu không cần giảng giải bất cứ lý do gì".

Lý Huyền Bá Khóe miệng nhếch lên, rồi mỉm cười. Bùi Minh Thúy nhìn thẳng vào mặt hắn nói: "Huyền Bá, ngươi cảm thấy Tiêu Bố Y người này như thế nào?"

Lý Huyền Bá ho nhẹ hai tiếng, lấy ra một cái khăn tay che miệng, sau hồi lâu mới tái buông xuống, nắm chặt trong lòng bàn tay, "Cái nhìn đầu tiên khi ta thấy Tiêu Bố Y là, hắn nếu đã xem ngươi là bằng hữu, ngươi tốt nhất không nên xem hắn là kẻ địch".

"Chẳng lẽ lấy loại cao thù như ngươi mà cũng không thể?" Bùi Minh Thúy tựa cười mà không cười.

"Tiêu Bố Y làm cho người ta chú trọng chính là trí tuệ, võ công có phần làm cho người ta xem nhẹ, hắn giống như là đang ẩn giấu cái gì đó"Lý Huyên Phách trầm ngâm nói: "Người khác thì đều dốc sức khoe ra sở học, hắn thì kiệt lực không muốn cho người ta biết hắn thông minh tuyệt đỉnh. Bình thường người như thế đều có dã tâm rất cao, cô cảm giác cũng không sai. Hắn đối với cô rất chân thành, thậm chí cũng không thèm quan tâm đến quỷ kế của cô. Nhưng cô nếu cảm thấy có thể lừa gạt hắn, đó là sai lầm lớn, cô nếu muốn lừa gạt hắn, ta chỉ sợ mất còn nhiều hơn là được, có lẽ cái này gọi là đại trí nhược ngu".

"Ta cảm thấy hắn cùng Ngu Thế Nam giống nhau, giấu tài, không cầu danh lợi, nếu bên người Thánh Thượng có được người như bọn hắn khuyên khăn… có thể sẽ bớt đi một chút mạnh mẽ cùng táo bạo. Nếu như Thánh Thượng có được một phần mười tâm trí của Tiêu Bố Y, quốc gia sẽ lớn mạnh, đáng tiếc người như thế quá ít" Bùi Minh Thúy thở dài nói.

Lý Huyền Bá gật đầu, "Cô nói không sai, bất quá cô xem Tiêu Bố Y coi như là bằng hữu, vì hắn không tiếc đắc tội Vũ Văn Hóa Cập, thậm chí có thể nói là trực tiếp đắc tội Vũ Văn Thuật, vấn đề này không phải là

đáng giá hay không, mà là các người bây giờ đã gặp phải đại địch, ta nghĩ các người cũng không muốn cùng Vũ Văn Thuật đối trận".

"Ngươi cảm thấy ta đối trận với ai?" Bùi Minh Thúy hỏi ngược lại Lý Huyền Bá

Lý Huyền Bá khóe miệng lộ ra vẻ mỉm cười, từng chữ từng chữ một nói: "Ta cảm thấy cô muốn làm kẻ thù với người trong thiên hạ".

Bùi Minh Thúy nhíu mày, "Huyền Bá lời ấy có ý tứ gì?"

"Có một số việc, không cần nói cũng rõ" Lý Huyên Phách lại ho khan, gương mặt hai má đỏ sẫm, hồng như máu, nhìn qua, bệnh của hắn cũng không phải nhẹ, thậm chí có thể nói là đã mãn tính, nhưng trong mắt hắn sinh cơ dường như vẫn đang bừng bừng cháy, từ ánh mắt có thể nhìn ra, không thể nghi ngờ là hắn rất yên quý cuộc sống này.

"Có đôi lời nói ra có lẽ tốt hơn, Huyền Bá, chúng ta cũng rất quen thuộc, ta cũng rất muốn nghe ý kiến của ngươi" Bùi Minh Thúy chậm rãi uống một ngụm trà, cô gắng làm bản thân bình tĩnh đi xuống, nhưng xem ra, nàng có vẻ rất mỏi mệt.

"Thiên hạ tranh phong, một cây gỗ cũng khó có thể chống đỡ" Lý Huyền Bá thở dài nói: "Minh Thúy, ta cũng chỉ đối với cô nói ra những lời đại nghịch bất đạo này, ta biết có rất nhiều chuyện, cô so với bất luận kẻ nào đều hiểu rõ hơn".

"Ta không rõ" Bùi Minh Thúy cúi đầu, trong khóe mắt đột nhiên có những giọt nước mắt, nàng không muốn cho bất luận kẻ nàng biết mình đang đau lòng, kể cả trước mặt Lý Huyền Bá hay Tiêu Bố Y đang ở nơi xa. Nàng làm cho người ngoài cảm thấy rất hào phóng không kềm chế được, vẫn khôn thua gì một nam nhân, nhưng không người nào chính thức hiểu rõ nội tâm của nàng. Có lẽ Lý Huyền Bá trước mắt có thể hiểu được chút ít?

"Đại Tùy ta từ khi khai quốc tới nay, sáng tạo thiên cổ thịnh thế, có một mà không có hai" Lý Huyền Bá nhẹ nhàng nói: "Đánh giang sơn phải tàn nhẫn, nhưng muốn giữ giang sơn thì phải có người, không thể cấp bách được. Tiên Đế tàn nhẫn đã làm được rồi, nhưng Thánh Thượng vẫn chưa được, lại là quá gấp…"

"Tiên Đế lưu lại một nền tảng đủ vững chắc, dân chúng cơm no áo ấm, an cư lạc nghiệp, Thánh Thượng cho dù là một người bình thường, chỉ cần bảo vệ cơ nghiệp tổ tông, an tâm phát triển, thì cũng không khó để trở thành một vịminh quân, lưu danh sử sách" Lý Huyền Bá khóe miệng lộ ra vẻ cười cợt, "Cái gì là minh quân? Minh quân cũng chỉ là một người an phận thù mình cho tốt, gặp thời điểm tốt thì thể hiện ra, minh quân cũng không cần nhiều trí tuệ, Thánh Thượng cũng là người đủthông mình, muốn làm một minh quân một chút cũng không khó".

"Chính là Thánh Thượng hiện tại trong mắt đại thần, trong mắt dân chúng, được coi là minh quân sao chứ?" Lý Huyền Bá không đợi Bùi Minh Thúy trả lời, đã chính mình đáp: "Ta nghĩ Minh Thúy cô so với bất luận kẻ nào đều thông minh hơn, cô cũng biết suy nghĩ của đại thần và dân chúng. Dân chúng không cầu gì khác, chỉ cầu một cuộc sống bình yên no đủ, nhưng ngay cả những yêu cầu tối thiểu đó cũng không có được, thì dân chúng sao có thể không làm phản được chứ?"

Bùi Minh Thúy chăm chú lắng nghe, trên mặt cũng lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

"Tuân Tử có nói: Dục nhi bất đắc. Tắc bất năng vô cầu; Cầu nhi vô độ lượng phân giới, Tắc bất năng vô tranh. Tranh tắc loạn, Loạn tắc cùng (Muốn mà không được thì không thể không cầu. Cầu mà không được thì không thể không tranh. Tranh sẽ bị loạn, loạn thì sẽ cùng)" Lý Huyền Bá lại nói: "Những lời này với học thức của cô, so với bất cứ ai cũng rõ ràng hơn. Người cầu tuy ít, thấy đủ thì đòi thêm, cầu càng nhiều, dân chúng sẽ phiền não, quân vương vì thế mà tạo cho quốc gia đại loạn. Tiêu Bố Y vô cầu, cho nên hắn trước mắt thoạt nhìn có vẻ khoái lạc, Thánh Thượng thì càng thêm nhiều yêu cầu, tranh đoạt đã bắt đầu, dân chúng đã nghèo khốn!"

Lý Huyền Bá một hơi nói ra mấy câu này, thái độ rất thành khẩn, "Từ Thánh vô luận là điều kiện kế thừa từ Tiên Đế, hay là điều kiện của bản thân, đều có thể xem như là quân vương tốt nhất trong các quân vương. Nhưng cô xem hắn rốt cuộc làm gì, hắn càng ngày càng có nhiều yêu cầu, hắn làm cho đại thần cùng dân chúng thở không nổi! Hắn kiến thiết Đông Đô chỉ trong vòng mười tháng, làm cho vô số người chết. Hắn

khai kênh đào, công trình to lớn, tạo phúc cho hậu nhân, nhưng đào kênh lại chèn ép người dân, là cớ gì? Nam nhân chết vô số, sự tình cần phải làm thì nhiều lắm. Hắn đả thông con đường tơ lụa, tất nhiên là câu thông sinh ý làm ăn của thiên hạ vãng lai, đây vốn là chuyện tốt, nhưng hắn vì thể diện, lại làm cho thương nhân muốn giao dịch tiền chỉ có ra chứ không có vào, không có ích lợi, ai có thểđồng ý? Dụng ý hắn chinh phạt Cao Lệ là tốt, bởi vì Cao Lệ đã sớm co đã tâm bừng bừng, sớm muốn Nam hạ, chuyện này đối với Đại Tùy yên ổn mà nói, tuyệt đối là một uy hiếp nghiêm trọng, nhưng lúc hắn thảo phạt Cao Lệ, một mực làm theo ý mình, không tìm danh tướng đi chinh phạt, hắn lại muốn như mấy vị thánh tổ khai quốc, nhưng hắn nửa điểm quân sự cũng không biết, nhưng lại chính mình dẫn theo một nhà viết sử để khoe ra, nghĩ đến không chiến mà mà địch đã hàng, kết quả như thế nào, ta nghĩ cô cũng biết, hắn vì thể diện của bản thân, một lần không thành, lại thêm hai ba lần, kết quả ba lần chinh phạt Cao Lệ đã khiến dân sinh lầm than, chỉ vì một câu nguyện hàng của vua Cao Lệ. Hắn có biết thiên hạ vì thể diện của hắn, đã chịu khổ như thế nào không?

Lý Huyền Bá nói tới đây, thở dài một hơi, rồi lại lên cơn ho khan, căn bệnh này đã dần lấy đi sinh mạng của hắn.

"Huyền Bá, ngươi đừng nói nữa, bảo trọng thân thể" Bùi Minh Thúy rốt cuộc ngẩng đầu lên khuyên.

"Vô phương" Lý Huyền Bá cười khổ nói: "Bệnh của ta đã hơn mười năm đều là như vậy, chỉ sợ một ngày mà không ho, thì chính là ngày ta mất mạng".

"Ta đi Tây Vực cầu thuốc trở về, đến lúc đó sẽ sai hạ nhân đưa đến quý phủ, hy vọng ngươi có thể dùng" Bùi Minh Thúy bất đắc dĩ nói, bản thân cũng không có tin tưởng nhiều lắm vào phương thuốc kia.

"Cám ơn cô" Lý Huyền Bá cười nói: "Người khác đều nghĩ cô là người "thô tâm đại ý", chỉ có ta mới biết được, Bùi Minh Thúy là nữ tử làm việc cẩn thận nhất trong thiên hạ".

Bùi Minh Thúy lắc đầu, "Cẩn thận cái gì, bệnh của ngươi ta cũng trị không được, ta muốn đi tìm dược vương Tôn Tự Mạc, hy vọng hắn sẽ có biện pháp. Nhưng để xác định được hành tung của hắn thật sự là khó khăn".

Lý Huyền Bá không có cự tuyệt, cũng không có đồng ý, thanh âm thản nhiên "Quân vương thông minh đều hiểu được phải lợi dụng thủ hạ, nhưng Thánh Thượng chuyện khác thì thông minh, nhưng về phương diện này một điểm thông minh cũng không có. Hắn dễ dàng bỏ qua những ý tưởng các đại thần mà so với hắn cao minh hơn, hắn cảm thấy bản thân không có việc gì có thể làm khó. Hắn rất thích ngao du, hắn mỗi lần xuất cung đều phải có mấy vạn người ở phía trước mở đường, mười mấy vạn người ở phía sau lại típ tục đi theo, cái đó với hành quân đánh giặc có gì khác nahu? Hắn tại vị hơn mười năm, ở trong cung được bao nhiêu thời gian, hai năm hay là ba năm? Trong vòng mười năm hắn xuất cung ngao du không biết bao nhiêu mà kể, nếu cứ tiếp tục như thế, giang sơn xã tắc, muôn dân thiên hạ sẽ như thế nào? Hắn rất để ý đến thể diện bản thân, làm được chút thành tích thì đã vội vàng mang ra khoe khoang, cái này thật sự không cần, hắn chỉ cần cho mấy người Văn Lâm Lang tỉ mỉ viết văn sử, hắn hoàn toàn có thể lưu danh thiên cổ".

Bùi Minh Thùy khẽ cắn môi. Không nói một lời.

"Dương Huyền Cảm phản loạn làm cho người ta thống hận, làm cho chinh phát Cao Lệ thất bại trong gang tấc, nhưng cái này là kết quả do dân chúng không chịu nổi ách áp bức bóc lột" Lý Huyến Phách nhẹ giọng nói: "Sau khi bình định phản loạn Dương Huyền Cảm, Thánh Thượng nếu có thể tiếp thu một lần giáo huấn, nghỉ nghơi dưỡng sức vài năm, thiên hạ ai không tán thành. Nhưng tính cách của hắn lại bất chấp tất cả mà làm việc mình muốn làm, không kiên nhẫn lại bắt đầu lần thứ ba chinh phạt. Nhưng đến giờ Cao Lệ vẫn không hàng phục, người nào cũng không biết Thánh Thượng còn muốn mấy lần chinh phạt Cao Lệ, ta cũng không có tin tưởng, dân chúng cũng không có tin tưởng, Minh Thúy, còn cô, cô có tin tưởng không?"

Bùi Minh Thúy lắc đầu nói: "Thành Thượng đích xác ngang ngạnh, nhưng hắn vẫn là một nam nhân, hắn có hùng tâm tráng chí, ta chịu di nương ủy thác, một ngày cũng không dám quên".

Lý Huyền Bá cười khổ, "Cho nên ta nói cô muốn đối trận với người trong thiên hạ, cô hy vọng có thể thay đổi được hắn, điều này đối với bất kỳ ai, đều thật sự là một vấn đề khó. Cô nghĩ Thánh Thượng còn là một đứa trẻ sao? Hắn so với cô có lẽ còn lớn hơn rất nhiều, mọi người đối với Thánh Thượng đã mất đi

kiên nhẫn. Cô vọng tưởng làm việc nghịch thiên, ta chỉ sợ rốt cuộc cô phí tâm phí lực, rốt cuộc vẫn không thành".

Nói xong mấy câu này, Lý Huyền Bá chậm rãi lắc đầu uống ngụm trà, rồi bảo trì trầm mặc.

Hai người thật lâu không nói gì. Cuối cùng vẫn là Bùi Minh Thúy phá vỡ bầu không khí trầm mặc, nhưng là chuyển đề tài khác, "Huyền Bá, ngươi nói hôm nay tìm ta có việc?"

Lý Huyền Bá gật đầu, "Không sai, Minh Thúy, ta biết cô quen rất nhiều xảo tượng (thợ khéo), hôm nay có chuyện khó khăn, chỉ có thể tìm cô".

"Chuyện gì?" Bùi Minh Thúy kỳ quái hỏi.

Lý Huyền Bá lấy ra một tờ giấy, mặt trên họa hai đồ hình, mặt trước là Phi Long, phía sau là Đẳng Phượng" Cái này vốn là khối ngọc mà Thánh Thượng cấp cho Thế Dân, đáng tiếc lại bị hắn đánh mất, lần trước Thành Thượng truyền Thế Dân vào cung, rồi thuận miệng hỏi một câu, Thế Dân đành phải lừa gạt để vượt qua, chỉ sợ Thánh Thượng lại hỏi tới, thì Thế Dân thật sự khó trả lời".

"Cho nên người muốn ta giúp ngươi tạo ra một khối ngọc như vậy?" Bùi Minh Thúy nhíu mày nói: "Chỉ nhìn hình dạng, về phương diện màu sắc sợ rằng sẽ cso lệch lạc. Ta nhớ khối ngọc mà Thánh Thượng cấp cho Lý Thế Dân, tuyệt đối có giá trị liên thành, hắn sao lại làm mất đi?"

Lý Huyên Phách cười khổ nói: "Cô cũng biết, tiểu tử kia có bao giờ yên ổn ở một chổ đâu, cả ngày lang thang, kết giao với hạng người mà trong mắt người khác coi là kẻ xấu, ngọc ở đó lâu như vậy sao lại không mất chứ, cái này xem như là vận mệnh đi. Về màu sắc, chỉ cần cô tìm được người thợ kín miệng và khéo léo, chúng ta sẽ đem một khối ngọc tương tự tới. Thánh Thượng đối với Lý Thể Dân rất là sủng ái, tin rằng sẽ không tra cứu. Lý gia nếu không có hắn, tin rằng gia phụ cũng không còn khả năng nhàn nhã như vậy".

"Con của Lý Mẫn tại phủ đệ bị người giết, ngươi có biết hay không?" Bùi Minh Thúy đột nhiên thay đổi đề tài.

"Thành Đông Đô có người không biết sao chứ?"Lý Huyền Bá tò mò hỏi.

Bùi Minh Thúy hai mắt nhìn chằm chằm vào mặt Lý Huyền Bá, "Ta làm việc nghịch thiên, bất quá ngươi cũng có rất nhiều nguy cơ lớn, không biết ngươi có biết hay không?"

Lý Huyền Bá cau mày, "Nguy cơ gì chứ?"

"Tuy nhiên đến bây giờ, vẫn chưa tra ra được hung thủ giết chết con của Lý Trụ Quốc, nhưng lúc con của Lý Trụ Quốc mãnh mẽ cưỡng đoạt dân nữ, rất nhiều người cũng nhìn thấy Sài Thiệu ở đó" Bùi Minh Thúy nhẹ giọng nói: "Sài Thiệu là người khoái tranh đấu, Thế Dân cũng không kém, lấy tính tình của hai người, nhìn thấy việc bất bình quá nửa là quản rồi. Càng huống chi bọn họ đối với con của Lý Trụ Quốc vốn đã không thuận mắt, thật ra rất nhiều người hoài nghi kẻ giết chết Lý công tử có thể là hai người bọn họ".

"Nhưng bọn họ sẽ không không có chừng mực như thế" Lý Huyên Phách nói: "Nghe nói giết chết con của Lý Trụ Quốc là một cao thủ, một mâu giết chết Lý công tử, võ công thâm sâu không lường được. Sài Thiệu cùng Thế Dân võ công cũng không kém, nhưng cũng không cao thâm như vậy".

"Căn cứ theo hạ nhân mục kích lúc trước, ám sát Lý công tử xảy ra ba lần" Bùi Minh Thúy chậm rãi nói: "Lần ám sát đầu tiên có ba người, thêm một người phóng hỏa thì ít nhất phải có bốn người. Bốn người này đều có kế hoạch chu mật, một kích không trúng, liền có thể bình yên rút lui, đối với địa hình của Đông Đô lại tương đối quen thuộc, Lý công tử mới cưỡng đoạt dân nữ xong, ngay đêm đó lại có người ám sát, có thể thấy bốn người này tại Đông Đô đã lâu".

Lý Huyền Bá sắc mặt không đổi, "Cho nên cô cho rằng bốn người này trong đó có Củi Thiệu cùng Thế Dân?"

Bùi Minh Thúy thở dài nói: "Ta cho rằng thế nào cũng không quan trọng, nếu ta cũng cho rằng như vậy, ngươi nghĩ Lý Trụ Quốc cùng Lý Hồn không nghĩ tới sao?"

Lý Huyền Bá trầm mặc không nói gì.

"Lần ám sát thứ hai, người ám sát là đơn độc một người" Bùi Minh thúy lại tiếp tục nói: "Người này võ công không cao, nhưng lại may mắn chạy thoát được. Lần ám sát thứ ba cũng là một người, nhưng lại là tuyệt đỉnh cao thủ, hắn thậm chí không có đi vào đại trạch của Lý gia, đã chém hết hai gã gộ vệ, chỉ một thương xuất ra, liền đâm chết Lý công tử. Điều này Sài Thiệu hay Lý Thế Dân đều làm không được, nhưng có một người có thể làm được".

"Cô nói là ta?" Hai hàng lông mày Lý Huyền Bá rung lên.

Bùi Minh Thúy gật đầu, "Ngươi đương nhiên có khả năng làm được, ta chỉ muốn nói cho ngươi, sự tình ta có thể nghĩ đến người khác cũng có thể nghĩ đến, ngươi đừng tưởng rằng sự tình Lý công tử đến bây giờ là sóng êm gió lặng, thật ra Lý Trụ Quốc đã sớm hoài nghi các ngươi, chính là chưa tìm được chứng cứ mà thôi, ngươi cẩn thận, hắn không hỏi không có nghĩa là thôi, coi chừng xuống tay với các ngươi đó".

Lý Huyền Bá thản nhiên nói: "Hắn mặc dù quyền cao chức trọng, ta cũng không sợ hắn. Nếu hắn dám ra tay với ta, ta chỉ sợ hắn sẽ phải hối hận".

Bùi Minh Thúy cười khổ, "Tốt, lời ta nói cũng đã hết, ngươi hành sự cẩn thận là tốt rồi, ta nếu rảnh rỗi sẽ liên lạc công tượng cho ngươi".

"Vậy làm phiền rồi, Minh Thúy không cần tiễn" Lý Huyền Bá đứng dậy cáo từ, bước ra đại sảnh, nhưng là nhíu mày lại, âm thầm lắc đầu.

Bùi Minh Thúy tiễn hắn không xa, rồi quay về đại sảnh ngồi xuống, cũng ho nhẹ vài tiếng, thần sắc tràn đầy tịch mịch, thì thào lẩm bẩm: "Ta thật cùng với người trong thiên hạ là kẻ địch sao? Nhưng Thánh Thượng đối đãi với ta như thế, ta nào có thể nhẫn tâm để cho hắn không gượng dậy nổi? Hơn nữa nhắc nhở của di nương khi lâm chung, ta luôn ghi nhớ trong lòng, không bao giờ dám quên, nhưng một người thì có thể làm được gì? Ngô Đương Khoa tam hoàng, trên là Ngũ đế, dưới là Thương Chu, sử sách vạn thế không đề cập… Ngươi nói ra những lời này, chẳng lẽcuối cùng bất quả chỉ là một ảo tưởng thôi sao?

125. Chương 125: Hành Thích Ôn Tuyền

Tiêu Bố Y không nghĩ đến hắn phẫn nộ, thế nhưng lại đoán trúng, ra dấu bảo hắn nhỏ giọng lại, Dương Đắc Chí cũng nhíu mày, "Bố Y, Trại chủ nghe nói ngươi đến đây cũng rất nhớ, vốn muốn đi tới. Bất quá Nhị đương gia nói, chim ưng non thì vĩnh viễn không thể ngao du trên bầu trời, chuyện của người trẻ tuổi thì nên để người trẻ tuổi xử lý. Cho nên bảo ta cùng Hòe mập đến Đông Đô tìm ngươi, xem thử có cần giúp một tay hay không. Nhị đương gia nói ngươi là người của Bùi phiệt, làm người lại thành thục chững chạc, chỉ cần cẩn thận hành sự, thì cũng không có vấn đề gì quá lớn"."…

Bố Y ở tại Đông Đô, thật ra vẫn hướng tới cuộc sống tại mục trường, nhưng từng bước đã bị kéo rời xa, không thểtùy tâm làm những việc mà mình muốn làm. Dù sao buôn bán ngựa cũng không đơn giản như hắn tưởng tượng, bên trong có liên quan dính líu quá lớn.

Hắn ở tại khách điếm, trừ đả khí luyện công ra, khi làm công sự cũng là ở Tu Văn điện tìm mấy quyển sách cảm thấy hứng thú mà đọc, hắn đọc cũng mau, cũng nhiều, cảm giác bản thân dần dần cũng đã giống người cổ đại, dung hợp với quan điểm hiện đại, hiểu được càng nhiều đạo lý. Đương nhiên khi nhàn nhã nhàm chán, hắn cũng sẽ đi Tư Cung phường tìm Lý Tĩnh, hỏi hắn về việc phân bố mục trường trong thiên hạ.

Lý Tĩnh là một mã quan, là một nhà phát minh, về sau là Đại Đường Vệ Quốc Công, lúc này tuy còn bất đắc chí, nhưng cũng không tâm cao khí ngạo hoặc tràn đầy sự bất mãn, nếu nói về phương diện nghiệp vụ hắn hơn rất xa Vũ Văn Hóa Cập. Đương nhiên Vũ Văn Hóa Cập hiện tại cũng không thể học tập nghiệp vụ nữa, trong mắt Tiêu Bố Y thì hắn đã quang vinh mà hạ cánh, hiện tại cũng không biết là sống tại Đông Đô, hay là đi nơi nào nghiên cứu đầu cơ. Tiêu Bố Y hiện tại cũng không hơi đâu quan tâm đến hắn, chỉ hỏi Lý Tĩnh những chuyện có quan hệ tới mục trường trong thiên hạ. Tuy đây coi như là cơ mật quốc gia, nhưng Lý Tĩnh cũng không ngốc, biết tính cách của Tiêu Bố Y sẽ không đi nói lung tung, nên biết cái gì đều nói hết.

Tiêu Bố Y thế mới biết mã trường nhà quan chủ yếu phân bố tại Lũng Tây, Hà Nội cùng Giang Hoài, cũng cho phép nuôi ngựa riêng, nhưng bình thường đều phải ghi chép báo cho Triều đình, chứ còn lặng yên mà nuôi ngựa bán ngựa trên cơ bản là phạm tội. Bất quá mấy năm nay dù sao cũng khác trước, ngoại trừ một số mã trường lớn ra, cũng đều giống như Tiêu Bố Y tiến hành tự nuôi tự bán ngựa, nhưng phải có giấy tờ hợp pháp mới được. Lý Tĩnh cũng hay nói cùng Tiêu Bố Y, nếu Tiêu Bố Y muốn thì mấy chuyện này cũng không thành vấn đề, bất quá phải hối lộ Nhị ca này mấy cân rượu mới được. Tiêu Bố Y nhất thời mừng rỡ, biết Lý Tĩnh này cũng thuộc loại người biết co dãn, cũng không phải là loại người cứng nhắc. Lý Tĩnh một khi đã nói vậy, về sau hắn bán ngựa về cơ bản đã có sự cho phép của quan phương. Đây cũng là một sự thu hoạch ngoài ý muốn sau khi đi tới Đông Đô.

Theo tư liệu Lý Tĩnh cung cấp, Tiêu Bố Y phát hiện ngoài ý muốn Mã Hành Không cũng có đăng ký. Mã Hành Không nọ gặp ở Viên trạch, cũng xem như buôn bán ngựa lâu năm, kinh nghiệm già dặn. Lư Lăng tại Giang Tây, coi như là một nơi nuôi ngựa tốt. Mã Hành Không cũng có liên hệ cùng quan phủ, cũng có tài liệu ghi chép nằm trên tay Lý Tĩnh, lần này tới Đông Đô chính là bán ngựa cho Triều đình.

Lý Tĩnh tuy quan không lớn, Tiêu Bố Y tại chỗ của Lý Tĩnh lại tìm được không ít tư liệu cần thiết, càng biết trừ Lư Lăng ra, đại bộ phận những chỗ quan phương nuôi ngựa đều dọc theo kênh đào. Như thế xem ra, kênh đào thủy lợi chẳng những phát triển kinh tế, giao thông vận chuyển, đối với nuôi ngựa cũng rất có lợi.

Tiêu Bố Y một ngày vô sự, cũng tính là nghỉ ngơi một ngày, cũng xem như nha môn của Lý Tĩnh là nơi đi dạo, Lý Tĩnh ở nhà tuy uất ức, trầm mặc ít nói, tại nơi làm việc lại rất có uy tín, được mọi người tín phục kêu hắn là Lý đại ca. Khi biết được Tiêu Bố Y là nghĩa đệ của Lý đại ca, đều yêu quý lây, cùng hắn kết giao. Tương đối mà nói, tuy khá hỗn tạp nhưng so với ở tại Tu Văn điện cùng các lão học cứu thảo luận không ngừng cả ngày cả đêm thì càng thú vị hơn nhiều.

Vừa mới đứng dậy đẩy cửa phòng, xa xa thấy có tiếng ầm ỹ, nghe tiểu nhị nói: "Khách quan, ngại quá, trong này không có khách thương tên là Tiêu Bố Y. Ài, ta nói không có, ngươi sao lại không tin?"

Tiêu Bố Y nìn về phía ồn ào, mặt hiện lên vẻ ngạc nhiên, bước nhanh tới nói: "Các ngươi sao lại tìm tới được nơi này"

Hai người đến một người thì gầy ốm, mặt mày ủ rũ, người kia thì như một quả bóng, khi nhìn thấy Tiêu Bố Y thì mừng rỡ nói: "Bố Y, ngươi quả thực ở chỗ này" Sau khi kêu lên với Tiêu Bố Y thì người nọ lại bất mãn nói với tiểu nhị: "Ngươi nói không có khách thương tên là Tiêu Bố Y, vậy người này là ai?"

Tiểu nhị liếc mắt xem thường, "Vị khách quan này, hắn tên là Bối Phái".

Tiêu Bố Y lúc này mới nhớ, Viên Hi không biết đã đi từ khi nào, việc mình phân phó tiểu nhị cũng không quên, có chút cảm tạ tiểu nhị này làm tạn trách nhiệm, tùy tay đưa cho tiểu nhị một xâu tiền nói: "Tiểu nhị, đa tạ ngươi, tên chủ nợ kia đã đi rồi, hai người này là bằng hữu của ta, phiền ngươi mang trà tới đây".

Tiểu nhị khuôn mặt xem thường biến thành khuôn mặt tươi cười, vừa đưa tay bắt lấy xâu tiền dấu vào trong tay áo, vừa nói: "Tiêu công tử, người luôn khách khí như vậy".

Đợi khi tiểu nhị đem trà tới, Tiêu Bố Y đóng cửa phòng lại, ngạc nhiên nói: "Đắc Chí, Hòe mập, các ngươi làm sao tìm được ta? Sơn trại thế nào rồi, ta không thể phân thân ra được".

Người gầy chính là Dương Đắc Chí, người mập chính là Hòe mập, nhìn thấy hai người thần sắc vẫn như thường, chỉ có vui vẻ, Tiêu Bố Y đã biết sơn trại cho dù không tốt, thì cũng sẽ không có gì sai lầm.

"Thiếu đương gia, vừa rồi nói đến chủ nợ là sao thế?" Hòe mập không có trả lời vấn đề của Tiêu Bố Y, thần sắc có chút khẩn trương, dò xét mọi nơi, phát hiện chỗ Tiêu Bố Y ở đơn giản, đôi mắt đỏ lên, nước mắt thiếu chút nữa là rơi xuống, "Thiếu đương gia, người vất vả rồi".

Hắn là nửa giả nửa thực, bất quá nhìn thấy Tiêu Bố Y vui sướng không cần nói cũng biết.

Tiêu Bố Y đánh giá Hòe mập từ trên xuống dưới, vỗ vỗ vai hắn, "Thương thế của ngươi thế nào rồi?"

Hòe mập nhe răng cười nói: "Đã sớm khỏe lắm rồi, Thiếu đương gia, người đến Đông Đô lâu như vậy, chẳng lẽ sẽở nơi này?"

"Không ở nơi này thì ở chỗ nào?" Tiêu Bố Y tò mò hỏi.

Dương Đắc Chí ở một bên nói: "Lần trước về lại sơn trại, chúng ta đã đem sự uy phong của Bố Y nói ra, lại nói ngươi đến Đông Đô làm đại quan, Hòe mập nói Thiếu đương gia chắc là suốt ngày chỉ túy kim mê, ỷ hồng ôi thúy, liền yêu cầu lần này nhất định phải đi theo, nhìn thấy ngươi hồng cũng không có, xem đến thúy cũng là lông rậm, cũng khó trách thất vọng".

Tiêu Bố Y muốn cười, Hòe mập lại đỏ mặt, "Đắc Chí, ngươi làm người cũng không có hậu, ta khi nào thì nói tới ỷ hồng ôi thúy, ta tới đây bất quá là muốn xem có thể trợ giúp được gì cho Thiếu đương gia hay không. Thiếu đương gia, lúc trước nghe nói người được Hoàng Đế triệu kiến, cuối cùng là phong cho người chức quan gì?"

"Giáo Thư Lang" Tiêu Bố Y khẽ cười nói.

"Giáo Thư Lang?" Hòe mập cũng không hiểu lắm, "Là làm cái gì?" Đợi khi nghe hiểu được Giáo Thư Lang là làm cái gì, Hòe mập đột nhiên đại giận nói: "Bố Y, đây là có người đang làm khó dễ ngươi".

Tiêu Bố Y không nghĩ đến hắn phẫn nộ, thế nhưng lại đoán trúng, ra dấu bảo hắn nhỏ giọng lại, Dương Đắc Chí cũng nhíu mày, "Bố Y, Trại chủ nghe nói ngươi đến đây cũng rất nhớ, vốn muốn đi tới. Bất quá Nhị đương gia nói, chim ưng non thì vĩnh viễn không thể ngao du trên bầu trời, chuyện của người trẻ tuổi thì nên để người trẻ tuổi xử lý. Cho nên bảo ta cùng Hòe mập đến Đông Đô tìm ngươi, xem thử có cần giúp một tay hay không. Nhị đương gia nói ngươi là người của Bùi phiệt, làm người lại thành thục chững chạc, chỉ cần cẩn thận hành sự, thì cũng không có vấn đề gì quá lớn".

"Thiếu đương gia, Giáo Thư Lang làm để làm quái gì, Bùi phiệt không phải là an bài tiến cử tứ khoa cử nhân sao? Ngay cả một chỗ cũng không an bài được, ta thấy nên chọn rời đi là hơn" Hòe mập ở một bên phẫn nộ nói.

"Bố Y tự nhiên có tính toán của hắn, Hòe mập, cũng chưa tới phiên ngươi làm chủ đâu" Dương Đắc Chí lắc đầu nói: "Bố Y, ta trước tiên đem chuyện sơn trại nói cho ngươi một chút. Mục trường của chúng ta phải nói có chút quy mô, sau chuyện Lại Tam lần trước, lần này người của mục trường đều tuyệt đối là thủ hạ đáng tin, người bên ngoài đều không hay biết. cho dù là người của sơn trại, cũng rất nhiều người không biết địa điểm chính xác".

Tiêu Bố Y gật đầu, "Cẩn thận một chút vẫn là tốt nhất".

"Tiền ban đầu đổ vào mục trường rất lớn," Dương Đắc Chí tiếp tục nói: "Trừ điều kiện tất yếu để nuôi ngựa ra, Nhị đương gia còn gia tăng thủ vệ. Nhị đương gia nói, thủ vệ không thể ít được, tiền không thể không chi, về sau toàn bộ sơn trại đều lấy đó làm căn bản, vạn nhất bị người chiếm lĩnh, thì chẳng khác nào làm cho người khác hưởng sao".

Tiêu Bố Y biết Tiết Bố Nhân cùng Tiêu Đại Bằng cũng không phải là tay mơ, tán thưởng nói: "Ta đang có ý này, thầm nghĩ khi trở về sẽ nói một chút, không nghĩ đến Nhị đương gia nghĩ so với ta còn chu đáo hơn. Tiền có đủ dùng không?" Giống như nhớ tới cái gì, Tiêu Bố Y đi tới lấy cái túi ở trên giường, cũng khá nặng, vừa cởi bỏ ra thì bên trong có quần áo cùng một cái hộp.

"Thiếu đương gia, người làm cái gì?" Hòe mập ha hả hỏi, "Có phải là làm Giáo Thư Lang nên có tật xấu, lúc nào trong túi cũng có một quyển sách?"

Tiêu Bố Y cười mở cái hộp ra, bên trong tỏa ra một vầng hào quang màu vàng, rõ ràng là một hộp vàng lá. Lúc trước khi hắn rời khỏi Mã ấp, các thương nhân cấp cho hắn tiền, ngân đậu, vàng lá cũng không ít, Tiêu Bố Y là người hào phóng, nhưng tự thân lại tiết kiệm, vàng bạc hầu như không đụng tới, bên trong hộp vàng lá còn có một thỏi vàng, nặng chừng mười lượng, đúng là do Dương Quảng ban thưởng.

"Số tiền này ta cũng không dùng đến, khi các ngươi về lại sơn trại, mang về để có gì cũng có cái đểứng phó" Tiêu Bố Y cười nói.

Dương Đắc Chí cùng Hòe mập liếc mắt nhìn nhau, đều lắc đầu, "Thật vất vả đến đây một chuyến, sao lại có thể trở về nhanh như vậy" Dương Đắc Chí nói tiếp: "Bố Y, tuy số tiền ban đầu đổ vào mục trường rất lớn, bất quá cũng may ngươi lúc trước đi quan ngoại đã được rất nhiều thương nhân tặng lễ vật, Nhị đương

gia đã thay chúng ta bán thành tiền tài, vốn chỉ đủ dùng, cũng có chút thiếu hụt, không nghĩ đến chúng ta sau khi trở về buôn bán lại lời khá nhiều, hiện tại cũng không tính là thiếu tiền".

Đưa tay lấy từ trong lòng ra một túi tiền đặt ở trên bàn, Dương Đắc Chí khẽ cười nói: "Nhị đương gia còn sợ ngươi thiếu thốn, còn bảo chúng ta mang chút tiền đến cho ngươi dùng".

Tiêu Bố Y nhìn túi tiền, cảm thấy tuy là ngày đông, nhưng trong lòng lại tràn đầy sự ấm áp, "Vậy cứ để đó cái đã, đến lúc đó thì mang về luôn, các ngươi chớ quên, ta hiện tại còn có bổng lộc".

Dương Đắc Chí cùng Hòe mập liếc mắt nhìn nhau, Hòe mập hỏi trước: "Thiếu đương gia, người không muốn nói cho ta, người chuẩn bịở lại chỗ này làm Giáo Thư Lang cả đời chứ?"

"Vậy cũng không phải, hiện tại là mùa đông, chẳng mấy chốc cũng sẽ qua năm, nuôi ngựa thì cứ theo cách thức cũ là được rồi, ngựa tại mục trường đã ổn chưa?" Nhìn thấy Dương Đắc Chí gật đầu khẳng định, Tiêu Bố Y rất vui mừng, biết bọn họ đều đã dốc hết tâm lực, "Ta hiện tại đang ở đây xem có thể liên hệ người mua hay không, trước mắt sự chấp thuận của quan phủ đã không thành vấn đề, chúng ta về sau bán ngựa đều là theo con đường hợp pháp".

Dương Đắc Chí mừng rỡ, "Rốt cuộc vẫn là Bố Y, sơn trại đang đau đầu về chuyện này, thì ra ngươi đã làm ổn rồi! Bố Y làm việc luôn nhanh hơn người khác một bước, hơn nữa nghĩ cũng nhiều hơn một ít"

"Tiêu Bố Y trên lầu nhìn xuống ngã tư đường, trong lòng thầm nghĩ, Lý Trụ Quốc? Mình giết đứa con kiêu ngạo ngang ngược của hắn, không biết người này ra sao, hắn ngồi kiệu đỉnh vàng rèm ngọc, phi thường quý giá, lại không biết đạo tự liễm, với tính tình của Dương Quảng, cuối cùng cũng chỉ có con đường chết!"...

Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Cơ duyên xảo hợp mà thôi, tại Đông Đô làm một tiểu quan, cũng có chút tác dụng. Đúng rồi, Đông Đô lớn như vậy, các ngươi làm thế nào tìm được ta?"

Hòe mập dương dương đắc ý, "Thiếu đương gia, ngươi đoán thử đi".

Tiêu Bố Y gõ cho hắn một cái, "Ngươi không muốn nói là tìm thầy tướng số để tính ra chứ".

"Vậy cũng không phải" Hòe mập đắc ý nói: "Đây cũng là nhờ công của Đắc Chí, hắn đi tới Đông Đô liền đi tìm tiệm của Viên gia, vừa lúc Viên Lam cũng ở đó, hắn nói cho chúng ta biết ngươi ở chỗ này".

Tiêu Bố Y thầm nghĩ phương pháp này nhưng thật ra vừa đơn giản vừa trực tiếp, những cũng chỉ Dương Đắc Chí mới có thể nghĩ ra, "Còn chưa ăn cơm sao, dù sao ta cũng không có việc gì, không bằng đi ra ngoài tìm chỗ nào ăn đi".

Hòe mập nước miếng chảy ra, cao giọng nói Thiếu đương gia anh minh.

Dương Đắc Chí cũng hỏi: "Bố Y, Vũ Văn Hóa Cập cũng đến Đông Đô. Hắn có tìm ngươi gây phiền toái không?"

"Hiện bản thân hắn còn gặp phiền toái lớn," Tiêu Bố Y cười nói: "Hắn đã bị tước chức thành dân, ta nghĩ cũng phải ngoan ngoãn kiếm chỗ nào mà ở vài ngày, cũng không có rảnh tìm ta gây phiền toái".

Dương Đắc Chí lo lắng nhất là về Vũ Văn Hóa Cập, nghe được Vũ Văn Hóa Cập tước chức thành dân cùng tiền nhân hậu quả mà Tiêu Bố Y nói, có chút khó có thể tin, hồi lâu mới nói: "Bố Y ngươi một khi đã tạm ở tại Đông Đô làm quan để xem tình thế, chúng ta cũng phải cẩn thận với Vũ Văn Thuật".

"Đắc Chí. Ta nói ngươi, nếu cứ luôn trước sợ hổ sau sợ sói, thì làm sao có thể làm việc?" Hòe mập bất mãn nói: "Con của hắn bị Thiếu đương gia đá đi, Vũ Văn Thuật làm được gì. Ngươi cứ cẩn thận thế này cẩn thận thế kia, nếu Vũ Văn Thuật ngã, có thể phải lưu ý đến cô gì của hắn không?"

Tiêu Bố Y nhìn thấy Dương Đắc Chí nhíu mày, lại hỏi một câu, "Đắc Chí, ngươi biết Vũ Văn Thuật này sao?"

"Hắn chẳng qua là một thổ phỉ, ngươi nghĩ hắn là có thân thích ở Triều đình sao?" Hòe mập trêu chọc nói.

"Thân thích thì không có, bất quá ta đối với Vũ Văn Thuật này cũng biết được chút ít" Dương Đắc Chí cũng không để ý tới Hòe mập trêu chọc, trầm ngâm nói: "Vũ Văn Thuật này hiện tại là Tả vệ Đại tướng quân, quan đồng chức với Tả kiêu vệ Đại tướng quân Trương Cẩn. Bất quá địa vị của hai người trong mắt

Thánh Thượng cũng không giống nhau. Vũ Văn Thuật này tham lam vô sỉ, yêu tài như mệnh, nghe nói cái tài phiệt cùng các đệ tử người Hồ đều tặng vàng bạc tài bảo cho hắn để Vũ Văn Thuật hắn tiến cử phong quan. Người này lĩnh quân cũng có chút bản lĩnh, nhưng bản lĩnh lớn nhất là hiểu được tâm tư của Hoàng Đế, Hoàng Đế lão nhân nói cái gì, hắn liền ứng cái đó, bất kể nặng nhẹ để Hoàng Đế lão nhân được vui, cho nên đối với hắn cực kỳ tín nhiệm. Ngươi lần này tuy đá ngã Vũ Văn Hóa Cập, với tâm tính của Vũ Văn Thuật. Tuyệt đối sẽ không buông tha cho ngươi".

Hòe mập nghe mà trợn mắt há hốc mồm, không có nghĩ đến Dương Đắc Chí lại biết mấy cái này, Tiêu Bố Y biết Dương Đắc Chí xuất thân không đơn giản, cũng không nói nhiều, chỉ gật đầu nói: "Ta sẽ cẩn thận, bất quá ta là một Giáo Thư Lang nho nhỏ, không làm sai chuyện gì chỉ sợ hắn cũng hãm hại không nổi".

Dương Đắc Chí cười nói, "Hòe mập nói không sai, chúng ta biết là được, trước sợ sói sau sợ hổ lo lắng đề phòng cũng không thú vị gì".

Ba người ra khỏi khách điếm, Tiêu Bố Y dù sao xem như cũng đến Đông Đô mấy tháng, cũng không gấp đến tửu lâu, mà dẫn hai người đi dạo xem phong cảnh. Dương Đắc Chí đối với Đông Đô cũng không lạ gì, Hòe mập thì thấy rất thích thú, chỉ là thời tiết rét lạnh, không bao lâu Hòe mập đã chịu không nổi chỉ muốn ăn cơm.

Tiêu Bố Y dẫn đến một tửu lâu gần đó, dẫn lên lầu hai, người trên lầu cũng không nhiều, trong góc chỉ có hai người đang ngồi đối diện, cũng không nhiều lời. Nhìn thấy có người lên lầu, thì người hướng ra cầu thang ngẩng đầu nhìn lên, Tiêu Bố Y ánh mắt đảo qua, trong lòng chợt động, người này ánh mắt có thần, rất sắc bén!

Hắn luyện công cũng tính là không ngừng nghỉ, biết người tập võ thì tinh khí thần huyết xuống tay, thể hiện bên ngoài chính là khí thế của ánh mắt, người này cử chỉ trầm ổn, ánh mắt có thần, vừa thấy liền biết là người có nghề.

Người nọ đứng tuổi, mặt chữ quốc ( ), hai mắt sáng ngời, dưới cằm râu tua tủa, khi nhìn thấy Tiêu Bố Y cũng hơi ngẩn ra, cúi đầu xuống uống rượu, người nọ tay trái có một cái mũ nỉ, dùng để che gió cản tuyết. Hắn tuy uống rượu, tay trái gõ nhẹ lên bàn, quay lưng về phía Tiêu Bố Y. Người nọ thẳng lưng, nâng chén rượu nói: "Vương đại ca, nào, uống rượu".

Hòe mập không biết gì, Dương Đắc Chí cùng Tiêu Bố Y nhìn nhau, đều biết hai người này đều không phải là dân chúng tầm thường, cũng không nhiều chuyện, tìm một chỗ ngồi xuống mà thưởng thức phong cảnh. Tiêu Bố Y bảo tiểu nhị đưa rượu nóng lên, kêu đồ ăn, rồi cùng Dương Đắc Chí nhàn nhã nói chuyện, Hòe mập nhìn thấy rượu và thức ăn, quên cả nói chuyện, thức ăn đã nhồi đầy miệng mà hàm hàm hồ hồ nói: "Bố Y, đồ ăn nơi này so với sơn…"

Dương Đắc Chí ho khan một tiếng, Hòe mập tỉnh ngộ lại, sửa lời nói: "So với đồ ăn sơn dã thì ngon hơn nhiều".

"Ngươi cũng ăn chút đồ ăn đi" Tiêu Bố Y cười nói: "Hòe mập, không vội không vội, không ai giành với ngươi đâu".

Người mặt chữ quốc nâng chén rươu lên, môi động hai cái nhưng không có phát ra âm thanh, Tiêu Bố Y thoáng thấy, trong lòng cổ quái, Dương Đắc Chí lại đưa tay châm vô rượu, khẽ viết lên bàn hai chữ "thần ngữ" (nói nhép môi).

Tiêu Bố Y giật mình, thì ra người mặt chữ quốc vô cùng cẩn thận, hắn có võ công, chỉ sợ nói chuyện để cho người ta nghe được, cho nên khi cùng đồng bạn nói chuyện thì dùng thần ngữ. Hắn thực không biết, mình liếc mắt nhận định đối thủ là cao thủ, thì đối phương sao mà không nhìn ra Tiêu Bố Y cũng là người phi thường.

Thần ngữ xem như là một loại ẩn ngữ, Tiêu Bố Y đối với dạng này cũng không rành mấy, bất quá đối với thần ngữ cũng biết ít nhiều. Thần ngữ nói trắng ra là chỉ động môi, không phát ra âm thanh. Vào thời đại của hắn có những người bị điếc thông qua khổ luyện, chỉ nhìn môi người khác là có thể biết được đối phương nói cái gì, chỉ là nhận khẩu hình, biết nói ra cái gì mà thôi.

Muốn hỏi Dương Đắc Chí đối phương nói cái gì, nghĩ lại cũng từ bỏ, mỗi người đều có riêng tư của mình,

mình việc gì mà phải tò mò tọc mạch đi nghiên cứu? Người đưa lưng về phía Tiêu Bố Y cũng có thể thấy nghiêng nghiêng. Tiêu Bố Y trông thấy người nọ hai hàng lông mày xéo lên, khí vũ hiên ngang, tuấn tú mà không chút ẻo lả, trong lòng ngầm tán thưởng, hay cho một trang hán tử.

Mọi người bởi vì kiêng kị lẫn nhau, đều uống rượu khan, đột nhiên ngoài phố truyền đến tiếng thanh la, sau tiếng thanh la vang lên, tiếng bước chân rầm rập truyền đến, nhân sốkhá nhiều. Cho dù là Hòe mập cũng nghe được, cũng ngẩng đầu nhìn ra.

Ngoài phố có hai hàng kỵ binh, cùng đưa lên tấm bài yêu cầu tránh né. Mặt sau là cái kiệu lớn, phú lệ đường hoàng, đỉnh bằng vàng, rèm bằng ngọc, hết sức quý giá.

"Bố Y, đây là đại quan nào, sao lại có loại khí thế này, ngươi biết không?" Hòe mập tò mò hỏi.

"Qua này họ Lý" Dương Đắc Chí ở một bên thấp giọng nói: "Hình như là Lý Trụ Quốc".

Hòe mập thấy lạ, Tiêu Bố Y trong lòng run rẩy, đột nhiên cảm thấy phía sau có động tĩnh gì đó, quay đầu nhìn lại thì thấy hai người uống rượu đã không thấy bóng dáng, có chút ngẩn ngơ, thầm than thân pháp hai người cực nhanh.

Ba người đều bị đại quan ở ngã tư đường hấp dẫn, hai người kia rời đi khi nào cũng không có lưu ý, Tiêu Bố Y cũng không để ý tới hai người này, chỉ hỏi Dương Đắc Chí, "Đắc Chí, ngươi sao biết là Lý Trụ Quốc?"

"Trên bài có Lý, kiệu quý giá, đỉnh bằng vàng, rèm bằng ngọc, chỉ có Trụ Quốc mới có thể có vinh hoa này" Dương Đắc Chí giải thích nói: "Còn các đại quan khác cho dù có tấm bài này, cũng không dám ngồi loại kiệu này".

Tiêu Bố Y trên lầu nhìn xuống ngã tư đường, trong lòng thầm nghĩ, Lý Trụ Quốc? Mình giết đứa con kiêu ngạo ngang ngược của hắn, không biết người này ra sao, hắn ngồi kiệu đỉnh vàng rèm ngọc, phi thường quý giá, lại không biết đạo tự liễm, với tính tình của Dương Quảng, cuối cùng cũng chỉ có con đường chết!

"Ta cảm thấy ngươi nói không đúng" Hòe mập đột nhiên nói.

Dương Đắc Chí khó hiểu, "Hòe mập, ngươi có cao kiến gì?"

"Ngươi nói đỉnh vàng rèm ngọc chỉ có Trụ Quốc mới có loại này vinh quang này, nhưng bên kia cũng có một cái tương tự, chẳng lẽ cũng là một Trụ Quốc, không biết là Trụ Quốc gì đây?" Hòe mập dưa tay chỉ về đầu kia của ngã tư đường. Dương Đắc Chí nhìn qua, ánh mắt rất kinh ngạc, đầu kia của ngã tư đường cũng có một cái kiệu nhỏ đang chậm rãi đi tới, quy mô tuy kém, nhưng cũng là đỉnh vàng rèm ngọc!

Bất quá cái kiệu nhỏ này chỉ có bốn người khiêng, kiệu phu to lớn, bên kiệu phu còn có một nha hoàn.

Lúc này, kiệu nhỏ đã đi tới ngã tư đường dưới tửu lâu, ngừng lại, rồi né sang một bên. Nhìn thấy Dương Đắc Chí không nói, Hòe mập dương dương đắc ý, "Đắc Chí, ngươi không phải vẫn tự xưng là kiến thức uyên bác, thì ra cũng có lúc nói bậy".

Dương Đắc Chí cũng không để ý, chỉ nói: "Ta nói bách quan trừ Trụ Quốc ra, cũng không có loại kiệu như vậy, nhưng ta không nói Hoàng thân trong cung không thể có loại kiệu này" Thoáng trầm ngâm rồi nói tiếp, "Ta nghĩ ngồi kiệu này quá nửa là Hoàng thân, bất quá cũng kiêng kị Lý Trụ Quốc thế lớn, lúc này mới khiêm nhượng".

"Ngươi nói như thế nào thì là thế đó sao" Hòe mập cười nhạt, "Ngươi thừa biết là ta không thể đi hỏi".

Dương Đắc Chí ung dung cười, còn chưa nói gì, thì Lý Trụ Quốc cũng đã ngừng lại, trong đội ngũ đi ra một binh sĩ, đi tới trước kiệu nhỏ rồi xuống ngựa, cung kính đi tới ôm quyền thi lễ nói: "Trụ Quốc mời công chúa đi trước".

Tiêu Bố Y cùng Dương Đắc Chí tuy cách xa binh sĩ, nhưng nhĩ lực lại rất mạnh, mà binh sĩ này nói thanh âm cũng không nhỏ, cũng nghe rõ ràng, nhìn nhau cười. Hòe mập ở bên cạnh hỏi, "Đắc Chí, người nọ nói cái gì?"

Dương Đắc Chí khẽ cười nói: "Hắn nói mời Trụ Quốc đi trước" Hắn thì trêu chọc, Hòe mập lại không rõ cho nên khó hiểu hỏi: "Sao lại là một Trụ Quốc nữa, Trụ Quốc này cũng rất đáng giá sao?"

Nha hoàn dưới lầu cũng đi đến bên cạnh kiệu, thấp giọng nói gì đó, rồi đứng dậy lớn tiếng nói: "Công chúa nói kính Lý Trụ Quốc lao khổ công cao, thỉnh Lý Trụ Quốc đi trước".

Binh sĩ gật đầu, thúc ngựa quay lại, bẩm cáo với Lý Trụ Quốc ngồi trong kiệu kia. Tiêu Bố Y thầm nghĩ Lý Trụ Quốc này xem như thế, coi như cũng có chút khiêm tốn, binh sĩ sau khi bẩm cáo, đội ngũ cũng không có đi tiếp, binh sĩ lại quay trở lại, đi tới trước kiệu của công chúa, "Trụ Quốc nói đa tạ công chúa, chỉ là trời đông giá rét, công chúa thân thể ngàn vàng, sợ chậm trễ hành trình của công chúa, nên mời công chúa khởi kiệu".

Nha hoàn chỉ có thể lại đi tới bên cạnh kiệu của công chúa thấp giọng nhỏ nhẹ nói, trong chốc lát lại lớn tiếng: "Công chúa mời Trụ Quốc chớ có từ chối nữa, mời mọi người đi trước, chứ cứ làm như vậy, chỉ sợ trời tối cũng không thể đi được".

Mấy người trên lầu nhìn nhau, thầm nghĩ chỉ có tránh đường mà cũng phiền toái như vậy. Làm quan thực không tính là tự tại, hai người này đều quá khiêm tốn, chỉ sợ đúng như nha hoàn nói, cho đến trời tối cũng không đi được.

Binh sĩ quay lại, lần này Lý Trụ Quốc cũng không khiêm nhượng nữa, kiệu từ từ đi về phía trước. Tiêu Bố Y không muốn nhiều chuyện, mới tính sau vào trong, Dương Đắc Chí ánh mắt chợt lóe, thấp giọng hô: "Bố Y, ngươi xem".

Tiêu Bố Y quay đầu nhìn qua, sắc mặt chợt khẽ biến, binh sĩ từ từ tiến tới, khí thế nghiêm ngặt, công chúa cũng khiêm nhượng tránh sang một bên, dân chúng sớm đã không thấy bóng dáng, trên phố chỉ còn binh sĩ. Nhưng không ai nghĩ đến trên nóc nhà sớm đã có một thân ảnh mai phục, đội ngũ vừa khởi hành thì thân ảnh kia đã như tia chớp từ trên nóc nhà vọt xuống.

"Hắn sau khi hét lớn một tiếng, một quyền 'phành' một phát đánh lên cột cờ bên cạnh tửu lâu. Cây cột cờ lớn bằng miệng bát, đã bị hắn một kích đánh gãy, mọi người ngạc nhiên khó hiểu, nhưng đều kinh hãi nắm tay hắn cứng và mạnh, chỉ thấy Tiêu Bố Y huơ nửa cây cột cờ tiến ra đón, ngựa hí dài dựng thân lên, 'phành' một tiếng đã bị cây cột cờ của hắn đánh thẳng vào thân mà ngã ập xuống đất."…

Mọi người kinh hãi, không kịp ngăn cản, chỉ thất thanh hô lên: "Có thích khách!"

Thích khách áo trắng như tuyết, trên mặt đeo một cái mặt nạ đồng, lập lòe hàn quang, Tiêu Bố Y liếc mắt nhìn thấy cũng thất thanh kêu lên: "Chẳng lẽ là Lịch Sơn Phi?!"

Dương Đắc Chí cả kinh nói: "Hắn muốn giết Lý Trụ Quốc?!"

Trong khẩu khí của hắn tràn đầy vẻ khó tin, đơn giản là Lý Trụ Quốc cùng Lịch Sơn Phi một tại miếu đường, một tại thảo mãng, Lịch Sơn Phi xuất hiện tại quan ngoại, lần này sao lại đến kinh thành ám sát Lý Trụ Quốc?

Nhưng sự thật trước mắt làm cho hắn không thể không tin, bóng trắng mơ hồ như tuyết, thế tới như sấm, lượn trong không trung như chim ưng, chân điểm vài cái đã từ trên nóc nhà hạ xuống, rẽ qua đám hộ vệ mà bổ nhào tới trước cái kiệu lớn!

Hộ vệ liên tục hô quát, trường thương đâm tới, cũng ngăn trở không được thế tới như điện của hắn. Thích khách người đến kiếm đến, gầm lên một tiếng, một kiếm đã đâm vào trong kiệu, phát ra một tiếng ' đinh' vang lớn, cả con phố tĩnh lặng, bông tuyết nhẹ bay, mọi người trong một khắc này đều dừng hành động lại, khó có thể tin nhìn thích khách.

Thích khách trong mắt cũng hiện ra vẻ hồ nghi, quát lớn một tiếng, cổ tay vừa lật, kiệu đã bị hắn bổ thành hai nửa, đỉnh vàng bị hắn mạnh mẽ đánh bay ra không trung, giữa không trung châu ngọc bay múa, rất là hoành tráng.

Chỉ là người nọ sau khi bổ kiệu ra, sắc mặt đại biến, hắn mới vừa rồi đâm ra một kiếm, đã phát hiện không đúng. Sau khi một tiếng 'đinh' vang lên, thứ hắn đâm trúng không phải là thân thể con người, mà như là thiết bản vậy! Chờ hắn bổ kiệu ra mới phát hiện, thứ đâm trúng quả nhiên là thiết bản, hắn một kiếm sau khi đánh bể kiệu thì mới phát hiện, trước mặt ngoại trừ thiết bản ra, thì không còn ai khác.

Không chờ hắn suy nghĩ nhiều, chung quanh đã liên tục vang lên tiếng hô quát, binh sĩ đã sớm dùng trường thương đoản đao vây tới, cũng có mấy người che ở trước kiệu, mưa gió không lọt. Thích khách trường kiếm trong tay liên tục huy lên, lực tay rất mạnh, đánh bay mấy thanh trường thương đâm tới, dưới chân mạnh mẽ liên tục lui về phía sau, nhưng muốn tiến sát kiệu thì đã muôn ngàn khó khăn.

Thích khách không rõ trong kiệu vì sao lại có một cái thiết bản, ba người Tiêu Bố Y ở trên lầu thì thấy rất rõ, khi một kiếm của thích khách đánh vào kiệu, mọi người ở trên lầu đều thấy có một người tránh ở sau thiết bản, chắc là trong kiệu vốn có cơ quan, hoặc là Lý Mẫn ngày thường làm nhiều chuyện xấu, cho nên ở trong kiệu lúc nào cũng có phòng bị. Khi vệ binh kêu lên có thích khách, hắn đã sớm buông thiết bản, lúc này mới tránh thoát một kích trí mạng.

Tiêu BốY liên tục kêu đáng tiếc, bởi vì người nuôi ra đứa con ngang ngược như vậy tuyệt đối cũng không phải là kẻ tốt gì, hắn tránh được một kiếp, xem như ông trời đui mù. Thích khách này ban ngày dám đến ám sát, thật sự là kẻ tài cao gan lớn.

"Hắn hình như không phải Lịch Sơn Phi kia" Dương Đắc Chí nhìn thấy trên tửu lâu không có ai, thì áp thấp thanh âm nói.

Thích khách một kích không trúng, cũng không muốn lui bước, có lẽ cũng hiểu được đạo lý này, xem ra đối với Lý Trụ Quốc đã sớm hận đến cốt tủy. Chỉ là do dự một chút, thì đã lâm vào khổ đấu, binh sĩ đã sớm liều mạng xông tới ngăn cản, thích khách giây lát đã lâm vào trùng vây. Dương Đắc Chí tuy khâm phục thích khách này đảm lượng, nhưng có động cũng không dám động. Hắn biết với thân thủ của mình, hai ba binh sĩ vây lại là đã chạy trối chết rồi, Tiêu Bố Y lại càng không thể động, Hòe mập cũng không thể động, chỉ hỏi: "Lịch Sơn Phi chẳng lẽ còn có mấy người?"

Dương Đắc Chí nói hàm hồ, Tiêu Bố Y lại hiểu rõ, lúc trước Lịch Sơn Phi sử đao trong trận chiến đêm mưa đó, sau có Lục An Hữu cho người giả Lịch Sơn Phi, cũng là dùng đao, mà Lịch Sơn Phi là giả cũng khiến cho Tiêu Bố Y thực hoài nghi Lịch Sơn Phi trước cũng có phải là thật hay không.

Đều biết Lịch Sơn Phi là đạo tặc, xuất quỷ nhập thần, không ai có thể bắt được, mọi chuyện xấu mọi người đều đổ lên đầu Lịch Sơn Phi, nhưng đều hiểu được Lịch Sơn Phi thiện dùng trường đao, người này dùng kiếm, giả Lịch Sơn Phi cũng đã có sơ hở rất lớn.

"Ai biết là có mấy" Dương Đắc Chí ở trên lầu lắc đầu nói: "Vô luận hắn là người nào. Nhưng nếu còn không đi, ta chỉ sợ chẳng những giết không được Lý Trụ Quốc, chỉ sợ mạng của hắn cũng phải để lại nơi này".

Dương Đắc Chí nói còn chưa dứt, thích khách kia đã nổi giận gầm lên một tiếng, lăng không nhảy lên, muốn lướt qua vệ binh trước kiệu. Vệ binh bảo hộ đều kinh hãi, bất giác đều nhất tề đề phòng. Người nọ vừa nhảy lên, trong không trung bỗng nhiên biến chuyển, một cước đá bay một hộ vệ, thuận thế đoạt lấy trường thương, hét lớn một tiếng, "Lịch Sơn Phi ở đây, người nào dám cản!"

Hộ vệ có lẽ không biết Lịch Sơn Sơn Phi là người nào, nhưng lại bị tiếng quát của hắn làm giật mình, thì trong lúc này người nọ đã lên ngựa xông về phía đầu phố. Hộ vệ đều biết nếu để cho người này bình yên chạy trốn, chỉ sợ người ở đây đều bị trách phạt, nên đều nhất tề hô lên một tiếng, nhất thời có bảy tám thanh trường thương giao nhau đâm tới!

Thích khách nhân trên ngựa cũng bị trói buộc tay chân, trường mâu chỉ đỡ được vài thanh trường mâu đam tới, vội vàng né qua được một thanh trường thương khác. Chỉ là trường thương như rừng, không thể hoàn toàn né hết được, đã bị một thương đâm trúng vai, một thương đâm trúng bụng, trường mâu trong tay rơi xuống đất, đầu vai máu chảy ra thành dòng!

Tiêu Bố Y trên lầu trông thấy, trong lòng bi ai, chỉ sợ người này sẽ chết ở chỗ này. Hắn có muốn cứu cũng không được, cho dù thực có thể viện thủ, cũng tuyệt đối không thể ra tay. Sự phân nặng nhẹ trong đó hắn cùng Dương Đắc Chí đều biết. Mấy người đi lên lầu, tửu bảo, tiểu nhị, chưởng quầy đều thấy, chỉ cần điều tra, hắn cho dù có thể trốn được thì hắn cũng không thể cứu được mọi người. Nếu ra tay, chỉ sợ những gì tích lũy trong nửa năm nay không còn một mảnh.

Thích khách bị trúng hai thương, gầm lên một tiếng, trường kiếm tung bay, đã chặt gãy trường thương đâm trúng bụng, tay phóng ra, trường kiếm đã bay ra như điện, đâm chết vệ binh đột kích.

Vệ binh đam thương trúng đầu vai thích khách, không kịp rút thương, đã cảm thấy trước ngực lạnh ngắt, toàn thân vô lực mà gục xuống đất, trường thương trên tay vẫn rung rung cắm ở trên vai thích khách.

Thích khách đưa tay rút ra, máu phun như suối ra ngoài, sau khi rút trường thương ra thì nổi giận gầm lên một tiếng, dùng sức phóng ra đâm chết một người. Thích khách cả người đầy máu, ngược lại kích phát cuồng tính, một mâu phóng ra, trường kiếm đã mất, tay không tấc sắt, lại rống giận phóng về phía trước, các vệ binh tuy có chức trách cũng bị sự liều mạng của hắn làm cho hoảng sợ, ghìm ngựa lui về phía sau một bước, đã tạo nên lỗ hổng cho thích khách thoát khỏi trùng vây.

Thích khách đánh giết ra khỏi trùng vây, không chút do dự, phóng ngựa chạy như điên, các vệ binh phục hồi tinh thần lại, nhất tề hô lên một tiếng, một số lưu lại, mặt số binh sĩ khác đuổi theo sát không tha.

Thích khách thúc ngựa trong giây lát đã vọt tới bên cạnh kiệu của công chúa, mấy kiệu phu nhìn thấy hắn xông tới đều là hoảng sợ, hô hoán: "Bảo hộ công chúa".

Kiệu phu luống cuống tay chân, muốn nâng kiệu lên chạy đi, không ngờ bốn người tâm ý tuy tốt, lại không đồng lòng, đồng thời nâng kiệu lên nhưng dùng sức lại hoàn toàn ngược nhau, hai người không mạnh bằng đã ai ui một tiếng, đã ngã lăn ra đất.

"Thiếu đương gia, không ổn rồi" Hòe mập hô một tiếng, phát hiện Tiêu Bố Y đã biến mất, không khỏi hoảng sợ, "Đắc Chí, Thiếu đương gia đâu?"

Dương Đắc Chí trong mắt kinh hãi, chỉ nhìn xuống dưới lầu, Hòe mập nhìn theo ánh mắt của hắn, phát hiện Thiếu đương gia không biết từ khi nào đã ở dưới lầu, đưa tay đỡ cái kiệu muốn ngã xuống đất, không khỏi hoảng sợ nói: "Thiếu đương gia đi xuống thế nào vậy?"

Hắn không thấy rõ, Dương Đắc Chí lại thấy rõ ràng, hắn thấy Tiêu Bố Y thân hình chợt lóe, đã lướt qua lan can, đây là lầu hai, địa thế không thấp, hắn vốn nghĩ Tiêu Bố Y đuổi chó lại giẫm phải phân, không nghĩ đến Tiêu Bố Y đưa tay chụp lấy trụ cờ bên cạnh tửu lâu, như viên hầu mà theo cột cờ hạ xuống, vừa lúc đỡ lấy kiệu.

Tiêu Bố Y thân nhẹ như yến, Dương Đắc Chí thấy cũng kinh ngạc, không biết mấy tháng không gặp, hắn làm sao học được võ công cao minh như vậy!

Dương Đắc Chí bất chấp kinh ngạc võ công của Tiêu Bố Y, chỉ lo lắng hắn đi làm cái gì, chẳng lẽ muốn giúp thích khách này một tay? Nhưng hắn nếu giúp thích khách, chỉ sợ mọi người cũng không ai yên ổn cả, chẳng lẽ muốn chyaj trốn khỏi Đông Đô. Trong tích tắc này Dương Đắc Chí đã suy nghĩ cả trăm ngàn thứ trong đầu, cũng không có cái nào hữu dụng!

Tiêu Bố Y đỡ lấy kiệu, kiệu phu đều ngẩn ra, thầm nghĩ tiểu tử này khí lực thật lớn, trong giây lát mọi người lại kinh ngạc, thiếu chút nữa là ngã ngồi xuống, Tiêu Bố Y sau khi đã được kiệu, lại gầm lên một tiếng, "Phản tặc chớ chạy!"

Hắn sau khi hét lớn một tiếng, một quyền 'phành' một phát đánh lên cột cờ bên cạnh tửu lâu. Cây cột cờ lớn bằng miệng bát, đã bị hắn một kích đánh gãy, mọi người ngạc nhiên khó hiểu, nhưng đều kinh hãi nắm tay hắn cứng và mạnh, chỉ thấy Tiêu Bố Y huơ nửa cây cột cờ tiến ra đón, ngựa hí dài dựng thân lên, 'phành' một tiếng đã bị cây cột cờ của hắn đánh thẳng vào thân mà ngã ập xuống đất.

Lầu trên lầu dưới, kiệu phu vệ binh nhìn thấy Tiêu Bố Y dũng mãnh như thế, đem cảchiến mã đang xông tới đánh ngã, đều cảm thấy hoảng sợ, trong lúc nhất thời quên cả suy nghĩ. Ngựa tuy đã ngã, thích khách lại gầm lên một tiếng mà nhảy vọt lên, hướng tới Tiêu Bố Y lăng không mà giết tới.

Tiêu Bố Y hét lớn một tiếng, đem cây cột quét ngang, hổ hổ sinh uy, người nọ không dám đỡ, mũi chân khẽ điểm đã giẫm lên trên cột cờ, Tiêu Bố Y giận dữ, "Phản tặc, còn không chịu hàng" Hắn quát lớn một tiếng, dùng sức rung cây cột lên, xem ra muốn đem người kia hất xuống, không nghĩ đến người nọ mượn lực sử lực, nương theo lực rung của Tiêu Bố Y mà nhảy lên nóc lầu. Tiêu Bố Y đại hận, gầm lên một tiếng, đã đem cả cây cột phóng ra, chỉ là hắn sử lực không chính xác, khi phóng ra đã đâm trúng lan can tửu lâu, làm cho lan can lửa lâu vụn gỗ bay tán loạn, một kích này của hắn kình đạo sung túc, nhưng độ chuẩn xác thì quá kém.

Trong không trung máu rơi như mưa, người nọ hiển nhiên đã bị thương không nhẹ, người ở trên mái nhà, thân hình phóng đi mấy cái đã không thấy bóng dáng.

Vệ binh lúc này đã thúc ngựa đuổi tới, nhìn thấy người nọở trên đỉnh lầu, không khỏi nhìn nhau, hô một tiếng đã thúc ngựa dọc theo phố mà đuổi theo. Mới vừa rồi người nọ một đường thúc ngựa, bọn họ cũng không lo chạy mất, đây là thành Đông Đô, cửa thành luôn có vệ binh trấn thủ, ngươi còn có thể chạy đi đâu? Chỉ là Tiêu Bố Y vừa ra tay, người nọ đã lên nóc lầu, bọn họ kỵ binh đã không có đất dụng võ, cũng chỉ còn biết đuổi theo.

Tiêu Bố Y nhìn thấy người nọ lên trên nóc lầu, mày cau lại, xem ra đại hận muốn đuổi theo phản tặc, chỉ là không thể nhảy lên nóc lầu như người nọ. Đột nhiên trong lòng chợt động, ánh mắt của Tiêu Bố Y nhìn lên trên, phát hiện có hai người đang chạy ngược hướng của phản tặc, tốc độ cực nhanh, thật thủ hiếm thấy. Tiêu Bố Y mắt tinh, đã nhận ra đó là hai người mới vừa rồi sử dụng thần ngữ trên tửu lâu, không khỏi thêm tâm sự.

"Tráng sĩ, ngươi là ai?" Đột nhiên bên cạnh có tiếng gọi, Tiêu Bố Y quay đầu nhìn lại, thấy nha hoàn đang cau mày nhìn mình, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

126. Chương 126: Hoàng Thân Quốc Thích

"Mấy hộ vệ vây quanh bên cạnh Lý Trụ Quốc, nhìn thấy Lý Trụ Quốc đối với Tiêu Bố Y thân thiết, con mắt thiếu chút nữa là rơi xuống. Một Giáo Thư Lang bất quá chỉ là một quan cửu phẩm, còn Lý đại nhân thân là Trụ Quốc, lại là Tả quang lộc đại phu, quyền khuynh một thời.

Đường quan vinh diệu ít có người bằng, trừ Dương Tố đã chết đi kia, thì chẳng mấy ai so được với hắn, người như vậy lại vỗ vai Tiêu Bố Y?"…

Tiêu Bố Y ra tay không phải là ngăn chận thích khách, mà là muốn cứu thích khách một mạng!

Khi hắn nhảy xuống tửu lâu đã sớm hiểu rõ, thích khách mà cưỡi ngựa chạy, lại bị đâm hai thương, nói vậy đã là sức tàn lực kiệt, không thể nhảy cao được, nhưng cưỡi ngựa mà chạy trốn ở trong này thì cũng là chết, hiện tại đường ra duy nhất của thích khách chính là chạy lên trên nóc nhà, bất chấp trọng thương. Nơi này nhà cửa san sát nhau, với công phu của thích khách mà chạy trốn trên nóc nhà cũng tính là phương pháp cuối cùng.

Hắn một quyền đánh gãy cột cờ, mới phát hiện tiềm năng của mình hiện tại là vô cùng vô tận, một quyền đánh gãy cột cờ mà vẫn dư sức, lực của hắn tùy ý động, múa may cái cột cờ thân lớn bằng miệng bát mà vẫn thoải mái, làm cho hắn càng ngày càng phát giác ra diệu dụng của Dịch Cân kinh.

Tiêu Bố Y khi nhảy xuống lầu, sớm biết rằng lầu hai này đối với hắn mà nói cũng không là gì, nhưng vì để che dấu, vẫn bám cột cờ mà xuống, cái này trong mắt Dương Đắc Chí đã xem như là công phu không tệ rồi, khi tống thích khách lên nóc nhà, hắn lại giả vờ ném cái cột cờ lệch đi, chỉ là vì che dấu công phu bản thân.

Lúc trước hắn một thương phóng chết Lý công tử, nếu trên cột cờ này mà lộ ra nửa điểm chuẩn xác, cũng khó tránh rước họa vào thân.

Hắn cẩn thận, nhiều ít cũng có chút có tật giật mình, chỉ sợ Lý Trụ Quốc nhìn ra võ công của mình, hoài nghi đến hắn. Cái này đã là cực hạn mà hắn có thể làm được cho thích khách. Nhưng hắn nói như thế nào cũng là vì công chúa gì đó mà đỡ lấy kiệu, không có công lao, cũng có khổ lao, nhưng nha hoàn tuy kêu tráng sĩ, nhưng thấy trong ánh mắt của nàng lại không chút cảm tạ, thậm chí có thể nói là mang theo vẻ chán ghét rất đậm.

Tiêu Bố Y không rõ là do tính tình của nha hoàn này, lại cảm thấy hay là do mình ảo giác. Bởi vì trong giây lát, trên mặt nha hoàn đã nở nụ cười, "Tráng sĩ, ngươi làm sao vậy? Ta đang hỏi ngươi".

Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Tại hạ Giáo Thư Lang Tiêu Bố Y".

"Ngươi chính là Tiêu Bố Y?" Nha hoàn kinh ngạc.

Tiêu Bố Y khó hiểu nói: "Cô nương làm sao vậy?"

Nha hoàn đang muốn nói cái gì, nghe được đối diện có tiếng vó ngựa vang lên, nha hoàn vội vàng bỏ qua Tiêu Bố Y, tiến lên nói: "Lý đại nhân đã bị kinh sợ rồi".

Lý Trụ Quốc xuống kiệu cưỡi ngựa đi tới, từ xa nhìn lại thấy mặt trắng như ngọc, râu ba chòm, tuy tuổi không nhỏ nhưng xem ra khi trẻ cũng từng tiêu sái. Thật ra cho dù là hiện tại xem ra, trên mặt vẫn còn đường nét tuấn lãng. Tiêu Bố Y biết hắn cưới con gái của Nhạc Bình công chúa, nói vậy cũng không thể xấu xí được. Con gái của Nhạc Bình công chúa cái gì cũng đều có, không thiếu nhất chính là tiền, đương nhiên muốn tìm một người chồng anh tuấn. Tiêu Bố Y đã biết, Nhạc Bình công chúa là tỷ tỷ Dương Quảng, bất quá mấy năm trước Tùy Dương Quảng tây tuần đã bệnh chết, Lý Trụ Quốc này nếu còn không biết thu liễm, chỉ sợ không bao lâu nữa cũng sẽ đi gặp mẹ vợ hắn.

Nhạc Bình công chúa xem như cũng là nhân vật bi kịch, cha nàng Tùy Văn Đế soán ngôi con nàng là Bắc Chu quốc quân, nàng cũng từ Hoàng hậu Hoàng Thái hậu hạ xuống thành công chúa, chuyện buồn cười nhất trên đời bất quá cũng chỉ là như thế. Nhạc Bình công chúa sau đó cũng không tái giá, chắc cũng không thể tiếp nhận được sự thay đổi lớn như thế. Nàng có thể vì quyền lợi của con gái mà tranh đấu cho tới chết, cũng coi như là một nữ nhân cực kỳ kiên cường.

Lý Trụ Quốc ánh mắt xẹt qua trên người Tiêu Bố Y, nhìn về phía cái kiệu nhỏ, xuống ngựa thi lễ nói: "Thích khách đã làm công chúa sợ hãi. Vi thần tội đáng chết vạn lần".

Hắn tuy là Hoàng thân, quyền khuynh triều dã, bất quá lễ số đối với công chúa cung không thiếu. Thấy thái độ đối với công chúa coi như là cung kính, Tiêu Bố Y cũng cảm thấy người này cũng không có kiêu ngạo như con của hắn, có thể nói là người thâm trầm. Hắn bản thân gặp chuyện, ngược lại an ủi công chúa, ít nhất biểu hiện cũng không chút sợ hãi.

"Trụ Quốc miễn lễ" Công chúa trong kiệu cũng không có đi ra, chỉ ôn nhu nói: "Mới vừa rồi không biết là ai lớn mật muốn hành thích? Lý Trụ Quốc lao khổ công cao, lại có người to gan lớn mật, chẳng lẽ thực không có vương pháp sao?"

Thanh âm công chúa rất là mềm mại, như tiếng vàng anh, làm cho con tim người nghe sinh ra sựấm áp.

Lý Trụ Quốc khóe miệng cười khổ, "Hạ thần cũng không biết, bất quá đang cho thủ hạ truy lùng, chỉ là bởi vì vi thần mà kinh động đến phượng giá của công chúa, thật sự làm cho vi thần lo sợ".

"Trụ Quốc quá mức khiêm tốn rồi" Công chúa an ủi nói: "Thật ra Trụ Quốc vô sự, là may mắn của quốc gia. Ta không tính bị kinh động gì, bất quá kiệu phu không cẩn thận mà thôi, may mà có vị tráng sĩ này tương trợ, bằng không cũng khó nói".

Tiêu Bố Y nhìn thấy kiệu nóng vàng màn ngọc kín không kẽ hở, công chúa lại như là rất rõ về mình, chắc là kiệu cho dù không có thiết bản quy xác như của Lý Trụ Quốc, thì cũng có thiết bị quan sát bên ngoài.

"Còn không biết vị tráng sĩ này cao tính đại danh là gì?" Lý Trụ Quốc nhìn Tiêu Bố Y, chắp tay nói.

Tiêu Bố Y chỉ có thể thi lễ, "Tại hạ cũng không phải là tráng sĩ gì, Lý đại nhân, ta là Giáo Thư Lang Tiêu Bố Y".

Hắn khi ở tại Tứ Phương quán giải đáp nghi hoặc của người khác, cũng đã lưu ý mặt mũi đại thần bốn phía, nhớ rõ đích xác không có Lý Trụ Quốc này. Chắc là Dương Quảng không thích Trụ Quốc, cũng không bảo hắn tới Tứ Phương quán.

"Ồ?" Lý Trụ Quốc tràn đầy kinh ngạc, "Ngươi chính là Giáo Thư Lang dương oai Tứ Phương quán kia?"

Tiêu Bố Y đành phải nói, "Không dám nói dương oai, chỉ là giúp Thiên tử một tay".

Lý Trụ Quốc trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, khóe miệng cũng nở nụ cười, bộ dáng rất vui mừng, "Không nghĩ đến Giáo Thư Lang chẳng những trí mưu cực cao, mà còn văn võ toàn tài, thật sự hiếm thấy, mới vừa rồi thích khách kia hộ vệ của ta đều không thể ngăn cản, Giáo Thư Lang lại có thể lấy sức một mình mà đối

kháng, thật sự là làm cho người ta ngoài ý muốn. Xem ra chuyện nổi danh tại Phó Cốt, cũng không phải là giả".

Tiêu Bố Y ôm quyền nói: "Giáo Thư Lang thật sự xấu hổ, Lý đại nhân vì nước vì dân, thật sự lao khổ công cao, Giáo Thư Lang ở trên tửu lâu nhìn thấy có người ám sát Lý đại nhân, dưới sự tức giận, hận không thể vì quốc hết sức, bắt lấy tặc nhân. Không nghĩ đến là, lộng xảo thành chuyên, ngược lại còn làm cho tặc nhân chạy thoát, thật sự vô năng, thỉnh Lý đại nhân thứ tội".

Lý Trụ Quốc cười ha hả, vỗ mạnh lên vai Tiêu Bố Y, "Giáo Thư Lang, chỗ này cũng đâu phải là trách nhiệm của ngươi, nếu theo như ngươi nói, hộ vệ của ta để cho tặc nhân chạy thoát, không phải cũng đều là hạng người vô năng sao?"

Mấy hộ vệ vây quanh bên cạnh Lý Trụ Quốc, nhìn thấy Lý Trụ Quốc đối với Tiêu Bố Y thân thiết, con mắt thiếu chút nữa là rơi xuống. Một Giáo Thư Lang bất quá chỉ là một quan cửu phẩm, còn Lý đại nhân thân là Trụ Quốc, lại là Tả quang lộc đại phu, quyền khuynh một thời.

Đường quan vinh diệu ít có người bằng, trừ Dương Tố đã chết đi kia, thì chẳng mấy ai so được với hắn, người như vậy lại vỗ vai Tiêu Bố Y?

"Giáo Thư Lang tuyệt không có ý này" Tiêu Bố Y vội vàng giải thích, trên mặt rất là sợ hãi, trong lòng lại cười lạnh. Thầm nghĩ Lý Trụ Quốc này thật có thủ đoạn thu phục lòng người. Nghe giọng điệu của hắn, cũng không biết hắn có đoán ra là mình đã thả thích khách đi hay không.

Lý Trụ Quốc thở dài một tiếng," Ta đối với Thánh Thượng một dạ trung tâm, tính cách cương trực, liên tiếp đắc tội với người khác. Trên đời này cũng có rất nhiều gian nịnh đối với ta bất mãn, thật sự làm cho người ta lo lắng".

Tiêu Bố Y cũng thở dài theo một tiếng, "Tại hạ tuy là một Giáo Thư Lang nho nhỏ. Đối với điều này cũng rất là nghi hoặc khó hiểu, bất quá ta nghĩ gỗ thành rừng gió khó phá cũng không sai, Lý đại nhân cũng chớ vì lần ám sát này mà ảnh hưởng đến tâm cảnh mới là tốt nhất".

Lý Trụ Quốc chậm rãi gật đầu, "Giáo Thư Lang văn võ song toàn, lại khiêm nhường khó được, không chuộng danh tiếng, chỉ làm một Giáo Thư Lang thật sự có chút khuất tài. Lão phu nếu có cơ hội cũng nên vì Giáo Thư Lang mà bát bình".

Tiêu Bố Y ngạc nhiên, cảm thấy khó hiểu, Lý Trụ Quốc cũng không nhìn về phía Tiêu Bố Y, lại hướng tới kiệu chấp tay nói: "Công chúa, hôm nay có người hành thích, ta chỉ sợ khi công chúa về cung trên đường còn có chuyện ngoài ý muốn, không bằng để lão thần phái mấy thủ hạ hộ vệ công chúa về cung, không biết ý công chúa thế nào?"

Công chúa nhìn thấy Lý Trụ Quốc cùng Tiêu Bố Y trò chuyện, cũng không khởi giá, nghe vậy nói: "Không nhọc công Lý đại nhân, Lý đại nhân thân thể ngàn vàng, mong đại nhân tự bảo vệ, ta cùng với Giáo Thư Lang muốn nói mấy câu, thứ không thể phụng bồi".

Lý Trụ Quốc quay đầu liếc nhìn Tiêu Bố Y, khẽ cười nói: "Một khi đã như vậy, lão thần cáo lui" Hắn thi lễ rồi dẫn theo vệ binh rời đi. Tiêu Bố Y không biết công chúa muốn nói với mình cái gì, chẳng lẽ thực là mình anh hùng cứu mỹ nhân, đã làm cho người ta vừa thấy đã động lòng? Nghĩ lại, lại cảm thấy buồn cười, bản thân bất quá chỉ đỡ cái kiệu, thả đi một phản tặc, nếu nói cái gì anh hùng cứu mỹ nhân thì có tám cây cột cờ cũng với không tới.

"Giáo Thư Lang chẳng những trí mưu cực cao, mà còn văn võ toàn tài, thật sự hiếm thấy" Công chúa ở trong kiệu rốt cuộc nói chuyện.

Tiêu Bố Y nghe thấy nàng ta nói y chang như Lý Trụ Quốc, cũng khó hiểu, đành phải nói: "Công chúa quá khen, tại hạ bất quá là một người thô lỗ, chỉ biết vài ba thức thô thiển, tuy là một Giáo Thư Lang nho nhỏ, nhưng nhìn thấy có người coi rẻ vương pháp, trong thành Đông Đô mà dám ám sát mệnh quan triều đình thì cũng hết sức tức giận, lúc này mới ra tay ngăn chận tặc nhân, còn mấy thứ khác thì không cần nói đến".

"Phải không?" Công chúa nói thanh âm rất nhẹ, "Người có thể làm ra hai câu Cử đầu hồng nhật bạch vân đê, tứ hải ngũ hồ giai nhất vọng, có thể là người thô lỗ sao?"

Tiêu Bố Y vốn nhĩ lực rất tốt, công chúa nói tuy nhẹ, nhưng hắn vẫn nghe rõ ràng, không khỏi ngạc nhiên, không nghĩ đến sức ảnh hưởng của hồng nhật bạch vân lại mạnh như thế, ngay cả công chúa cũng đã nghe qua.

"Giáo Thư Lang chỉ là thuận miệng nói mà thôi" Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Không nghĩ đến lời thô bỉ như vậy lại rơi vào tai của công chúa, thật sự xấu hổ".

"Ồ" Công chúa sau khi nói một tiếng, hồi lâu cũng không có động tĩnh gì.

Thời tiết khá lạnh, mấy kiệu phu bị lanh đến liên tục dậm chân xoa tay, nha hoàn cũng đi đến, cũng không có gì là không kiên nhân. Đây là công chúa, công chúa cho dù muốn cho bọn họ lạnh chết, bọn họ cũng không dám một câu oán hận.

Tiêu Bố Y thật ra không lạnh, chỉ là cân nhắc dụng ý của công chúa này. Theo lý thuyết, đây là làn đầu tiên mình cùng công chúa gặp mặt, không nên có qua lại gì. Bọn họ ngay cả gặp mặt cũng không thể tính, bởi vì hắn cho đến bây giờ chỉ mới nghe được thanh âm của công chúa mà thôi, công chúa giọng điệu tuy mềm mại, nhưng lại làm cho người ta nghe không ra tâm tình, phỏng chừng cũng là tính cách do thâm cung tạo ra.

"Hoàng Phó Giang cơ hồ áp sát bên tai Tiêu Bố Y, cũng may Tiêu Bố Y biết hắn là Xá nhân, chứ không phải là thái giám, bằng không cũng ghê tớm muốn ói rồi, "Huynh đệ là họ Tiêu?"

Tiêu Bố Y suy nghĩ hồi lâu, "Ta không họ Tiêu thì họ gì?"

"Một bút không thể cùng viết hai chữ Tiêu, huynh đệ không biết Tiêu Hoàng Hậu cũng là họ Tiêu sao?" Hoàng xá nhân rất nhiệt tình nói"...

"Ta nên đi thôi, khởi giá" Công chúa rốt cuộc lên tiếng.

Bốn kiệu phu nghe vậy mừng rỡ, lập tức nâng kiệu lên, công chúa lại hỏi một câu, "Giáo Thư Lang, ngươi thông minh như vậy, có thể đoán được ta vì sao muốn lưu ngươi lại nói chuyện không?"

Tiêu Bố Y hiện nghe đến hai chữ thông minh liền đau đầu muốn chết, bởi vì hiện tại người khác vừa nói hắn thông minh, liền muốn thử hắn một vấn đề, hắn thà rằng người khác xem hắn ngu xuẩn như trâu, như vậy, hắn lại có thể càng biết được nhiều thứ.

"Công chúa quá khen rồi, Giáo Thư Lang thật sự rất ngu ngốc, đoán không ra tâm ý của công chúa".

"Ta cùng với ngươi nói chuyện, chỉ là bởi vì trên đường có máu, ta không muốn đi qua" Công chúa phảng phất nhìn ra nghi hoặc của Tiêu Bố Y, lại giải thích: "Ta cũng không muốn đi cùng lúc với Lý Trụ Quốc, cho nên chỉ có thể lưu lại chỗ này một lát".

Sau khi nói xong những lời này, công chúa cũng không nói gì nữa, mấy kiệu phu quả nhiên quay về phía Lý Trụ Quốc rời đi, chỉ để lại Tiêu Bố Y đứng ở trong tuyết, không hiểu chút nào.

Câu nói cuối cùng của công chúa có ý tứ gì? Nàng cùng Lý Trụ Quốc hôm nay gặp mặt, rất là khiêm nhượng, không giống như có qua lại gì. Nhưng giọng điệu của nàng rõ ràng là ám chỉ nàng thống hận Lý Trụ Quốc, cho nên mới không cùng một đường với hắn? Nàng đường đường là một công chúa, lại có xung đột gì với Lý Trụ Quốc? Nàng trước khi đi nói một câu như vậy, là nói Tiêu Bố Y hắn một khi đã đứng về phía Lý Trụ Quốc, thì sẽ đối địch với công chúa? Tiêu Bố Y trong lúc này đã nghĩ ra rất nhiều sự giải thích, nhưng không có một cái nào dám khẳng định. Hòe mập đã sớm chạy xuống lầu, hưng phấn nói: "Thiếu đương gia, ngươi quả thật là lợi hại, cây cột cờ lớn như vậy mà ngươi có thể một quyền đánh gãy?"

Tiêu Bố Y nhìn cây cột cờ bị gãy, đối với sự tiến triển võ công của mình cũng hài lòng, "Ngươi còn chưa chứng kiến sự lợi hại hơn nữa".

"Còn có cái gì càng lợi hại hơn?" Hòe mập khó hiểu hỏi.

"Càng lợi hại hơn chính là ta nhảy xuống lầu, tiền cũng không cần phải trả" Tiêu Bố Y cười, nhìn về phía tửu lâu nói: "Bất quá các ngươi chỉ sợ càng lợi hại, rõ ràng dũng cảm dám chạy đi mà không trả tiền".

Hòe mập lúc này mới vỗ đầu, "Đúng vậy, quên trả tiền rồi " Hắn vừa quay đầu lại, phát hiện Chưởng quầy, tiểu nhị đã hô to gọi nhỏ cầm cây cời lò chạy tới...

***

Cái kiệu nhỏ đỉnh vàng rèm ngọc một đường đi tới, ngược Lạc Thủy mà lên, từ Đông Thái Dương môn tiến vào Hoàng thành. Kiệu chính là giấy thông hành, binh sĩ nhìn thấy kiệu thì trực tiếp cho qua, cũng không cần hỏi.

Chiếc kiệu đi thẳng vào Tử Vi thành, đến một cung điện sâu trong Hoàng cung, lúc này mới ngừng lại. Rèm kiệu xốc lên, một cô gái yểu điệu bước xuống, đeo một tấm mạng bằng châu ngọc làm cho người ta thấy không rõ khuôn mặt, chỉ lộ hai con mắt ra ngoài, đen láy linh động.

Nàng chậm rãi đi thẳng vào trong cung điện, lúc này mới ngồi xuống.

Ngoại trừ nàng cùng nha hoàn kia ra, cũng không có người hầu nào, nàng ngồi xuống có vẻ hết sức tịch mịch.

"Công chúa, uống trà đi" Nha hoàn nhanh chân nhanh tay đem chén trà nóng tới, tuy không ai, nhưng vẫn quan sát bốn phía, rồi áp thấp thanh âm, "Lần này xuất môn, em lạnh muốn chết được".

"Tiểu Nguyệt, ngươi vất vả rồi" Công chúa vén mạng uống trà, lộ ra cái mũi thẳng, đôi môi anh đào trông thật đoan chính, khi uống trà lại lộ ra hàm răng trắng đều, nói vậy khuôn mặt cũng không tầm thường. Sau khi uống trà xong, nàng lại buông mạng xuống, tuy là trong cung, nhưng có vẻ cũng không muốn để cho người ta thấy mặt.

"Công chúa, nếu như được việc, chút vất vả của em thì tính là gì" Tiểu Nguyệt hận hận nói: "Đáng tiếc là Giáo Thư Lang kia đã phá hỏng đại sự của chúng ta".

Công chúa buông chén trà, lắc lắc đầu nói: "Hắn không có phá hỏng chuyện của chúng ta".

"Hắn cho dù không có phá hỏng chuyện của chúng ta, nhưng hắn..." Tiểu Nguyệt lại nhìn quanh, thấy không ai, mới thấp giọng nói: "Nhưng hắn hình như là hạng hám lợi, đối với Lý Mẫn cực kỳ siểm nịnh, nói vậy cũng chỉ là mong được Lý Mẫn để mắt tới".

Công chúa trầm ngâm thở dài một tiếng, "Trên đời này chịu đạm bạc thì có mấy người? Ai mà chẳng muốn đi lên, cho dù hắn muốn lấy lòng Lý Mẫn, cũng là chuyện không có gì lạ. Nói đến chuyện của Nhạc Bình thất bại, cùng hắn cũng không có quan hệ".

"Sao lại không quan hệ với hắn?" Tiểu Nguyệt bĩu môi nói, "Chúng ta vất vả thiết kế giữ Lý Mẫn giữa phố, đợi Nhạc Bình cho Lý lão quỷ một kích trí mạng. Nếu không phải Tiêu Bố Y hắn hùng hổ đánh gãy đại kỳ, đánh ngã ngựa của Nhạc Bình, thì làm sao bị buộc phải nhảy lên nóc nhà chạy trốn, em ở xa xa nhìn thấy, hắn hình như bị trọng thương, hiện tại cũng không biết ra sao nữa".

Nha đầu miệng mếu như muốn khóc, giây lát lại phẫn nộ: "Giáo Thư Lang sẽ không chết tử tế được, Nhạc Bình sẽ yên ổn chạy thoát".

"Hắn thương thế rất nặng, cưỡi ngựa chỉ sợ không thoát được" Công chúa khẽ thở dài: "Tiêu Bố Y đột nhiên đánh ra, ta cũng không biết thế nào. Võ công của hắn xem ra cũng không kém, nếu toàn lực ứng phó, Nhạc Bình không có khả năng chạy trốn được. Nhạc Bình đào tẩu trên nóc nhà, ta thấy đã là sinh lộ duy nhất".

Tiểu Nguyệt khó có thể tin mở to hai mắt, "Công chúa, người không phải nói, Tiêu Bố Y ngăn cản Nhạc Bình, ngược lại thật ra đã cứu hắn một mạng?"

"Trước mắt xem ra, nên là như vậy," Công chúa gật đầu rồi lại lắc đầu, "Chỉ là rốt cuộc là như thế nào, ta nghĩ chỉ có Tiêu Bố Y có thể cho chúng ta lời giải đáp".

"Tiêu Bố Y cùng chúng ta đều chưa từng gặp qua, vì cái gì mà giúp chúng ta?" Tiểu Nguyệt mờ mịt khó hiểu.

Công chúa lắc đầu, "Ta làm sao biết được? Bất quá ta ở trong kiệu quan sát người này, phát hiện hắn rất trầm ổn, gặp biến không kinh, xem ra người của Bùi Minh Thúy khả năng quả thực không giả. Hắn muốn Lý Mẫn để ý tới, hay là trợ giúp chúng ta, ai cũng không thể biết được".

"Quản hắn là giúp chúng ta hay hại chúng ta làm gì," Tiểu Nguyệt có chút lo lắng nói: "Công chúa, Nhạc Bình cũng chưa có tin tức, hắn có thể đã bị Lý Mẫn bắt hay không? Hắn nếu như bị bắt. Chúng ta có khả năng sẽ bị bại lộ hết, Lý Mẫn làm sao mà chịu buông tha chúng ta?"

Công chúa giọng điệu cũng bất đắc dĩ, "Tiểu Nguyệt, ta không phải không vội, mà là chúng ta hiện tại thật sự không thể làm được cái gì. Lý Mẫn lão quỷ kia đi tới tìm ta, ta lúc ấy bị dọa sợ muốn chết, chỉ sợ hắn nhìn ra là ta cho Nhạc Bình giết hắn. Ta chối từ không muốn cùng hắn đồng hành, chỉ sợ bị hắn hỏi ra sơ hở. Nhưng thủ hạ của hắn vô số, ta chỉ sợ khi chúng ta về lại cung đều bị hắn giám thị chặt chẽ. Một khi đã như vậy, chúng ta làm sao có thể đi tìm Nhạc Bình?"

Tiểu Nguyệt hoảng sợ, "Vậy thì làm sao bây giờ? Nếu Lý lão quỷ thực giám thị chúng ta, Nhạc Bình nếu trở về, không phải sẽ bị hắn phát hiện ra sao. Hắn nếu không trở về, hắn chỉ là vệ phủvệ, một hai ngày còn có thể nói là nghỉ ngơi, thời gian lâu, trong cung sẽ điều tra".

Công chúa cũng đứng dậy đi qua đi lại, mạng kêu lên leng keng, hiển nhiên là tâm tình đang nóng ruột, nhưng lại cũng vô kế khả thi.

"Hiện tại chỉ hy vọng Nhạc Bình thương tích không nặng, có thể sớm trở về cung là tốt nhất" Công chúa ngồi xuống, bất đắc dĩ nói.

"Nhưng hắn nếu liên lụy đến công chúa, còn không bằng lập tức chết đi" Tiểu Nguyệt xem ra cũng có chút gấp rút, "Hắn vẫn khoe khoang với chúng ta võ công cái thế, không nghĩ đến cũng chịu không nổi một kích. Bất quá Lý lão quỷ thực cũng là con của rùa, trong kiệu lại có cái mai rùa như thế, cũng làm cho người ta không dự kiến được".

Nàng ta cấp bách nên ăn nói cũng thô tục, mai rùa đương nhiên nói đến thiết bản bên trong kiệu của Lý Mẫn, nàng mắng xong bản thân cũng nhịn không được cười, công chúa nghe xong thì không cười, chỉ buồn buồn thở dài một tiếng, "Thật ra cho dù liên lụy đến ta, cũng không sao cả, với tình cảnh của ta hiện tại, chết đi cũng là chuyện tốt!"

***

Tiêu Bố Y sáng hôm sau tỉnh lại, chợt nghe cửa phòng có tiếng gõ 'bốp bốp', trong lòng ngạc nhiên, không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Hắn cùng Dương Đắc Chí cùng Hòe mập sau khi đi về, cũng thảo luận sát thủ là ai, bất quá hắn tuyệt đối không thể tưởng được là công chúa âm thầm hành động, lại càng không rõ công chúa và Lý Trụ Quốc rốt cuộc có ân oán đến mức công chúa nhất định phải tìm người giết Lý Trụ Quốc. Kết quả mà bọn họ nghị luận là, Lý Trụ Quốc này làm nhiều chuyện xấu, người nào cũng có thể muốn giết hắn, bằng không trong kiệu của hắn cũng sẽ không có trang bị thiết bản. Một khi đã không có kết quả gì, Tiêu Bố Y cũng y theo lệ thường của hắn, tùy cơ ứng biến.

Từ từ đi đến cửa phòng, đã nghe Hoàng xá nhân ở bên ngoài lớn tiếng hô, "Lão đệ, mau rời giường, mau rời giường" Nghe được trong giọng điệu của hắn có vẻ phấn chấn, Tiêu Bố Y biết ít nhất cũng không phải đến bắt hắn. Mới vừa mở cửa phòng, hai cung nhân đã vọt vào, trực tiếp nắm tay hắn kéo ra ngoài.

Tiêu Bố Y không tiện tránh thoát, loại trường hợp này cũng đã gặp qua một lần, lần trước ở Đông thành hậu giá, lần này chẳng lẽ lại là Dương Quảng tìm hắn? Hai cung nhân kéo Tiêu Bố Y vội vàng chạy đi, Dương Đắc Chí cùng Hòe mập đã sớm chạy ra, Hòe mập nghĩ đến quan phủ đến bắt Tiêu Bố Y, liền muốn động thủ, lại bị Dương Đắc Chí giữ chặt lấy. Tiêu Bố Y hướng tới hai người lắc lắc đầu, ý bảo không có việc gì, rồi đi thẳng ra ngoài khách điếm.

Bên ngoài khách điếm đã sớm có một chiếc xe ngựa hoa lệ đợi, Tiêu Bố Y tiến vào xe ngựa, nhìn thấy Hoàng Phó Giang cũng cùng đi vào, nhịn không được hỏi, "Hoàng đại nhân, sao lại thế này?"

Nếu chỉ riêng hắn cùng Hoàng Phó Giang thì xưng huynh gọi đệ, bất quá đối với bên ngoài thì vẫn kêu hắn là Hoàng đại nhân.

Hoàng Phó Giang mặt mày hớn hở, giống như bản thân gặp được chuyện gì tốt, "Huynh đệ gặp chuyện mừng rồi".

"Hoàng đại ca nói vậy là sao?" Tiêu Bố Y khó hiểu nói.

Hoàng Phó Giang khẽ cười nói: "Huynh đệ, lần này không phải Thánh Thượng muốn gặp ngươi, mà là Hoàng Hậu nương nương muốn gặp ngươi".

Tiêu Bố Y đầu muốn phình ra, ha hả hỏi: "Hoàng Hậu nương nương sao lại muốn gặp ta, ta, ta, ta chỉ mới gặp người một lần mà thôi..." Tiêu Bố Y lần này nói thật ra là lời nói thật, bởi vì lúc trước hắn tại Hiển Nhân cung gặp Dương Quảng, cũng không dám nhìn lâu, Hoàng Hậu đối với hắn mà nói, bất quá chỉ như là cầu vồng vừa hiện mà thôi, hắn nằm mơ cũng không nghĩ đến Hoàng Hậu muốn gặp hắn.

Hoàng Phó Giang liếc mắt bốn phía, áp thấp thanh âm nói: "Huynh đệ, thực nhìn không ra ngươi lại kín miệng như thế".

"Ta kín miệng chuyện gì?" Tiêu Bố Y hỏi.

Hoàng Phó Giang cơ hồ áp sát bên tai Tiêu Bố Y, cũng may Tiêu Bố Y biết hắn là Xá nhân, chứ không phải là thái giám, bằng không cũng ghê tớm muốn ói rồi, "Huynh đệ là họ Tiêu?"

Tiêu Bố Y suy nghĩ hồi lâu, "Ta không họ Tiêu thì họ gì?"

"Một bút không thể cùng viết hai chữ Tiêu, huynh đệ không biết Tiêu Hoàng Hậu cũng là họ Tiêu sao?" Hoàng xá nhân rất nhiệt tình nói.

"Thiên hạ họ Tiêu rất nhiều" Tiêu Bố Y chỉ có thể hơi chút đẩy Hoàng xá nhân ra, "Ta nghĩ đại ca quá nửa là hiểu lầm, nhà của ta nhiều thế hệ đều là làm nông".

Hoàng xá nhân lắc lắc đầu, "Huynh đệ ngươi sao cứ dấu diếm, ngươi nếu không phải là thân thích của Hoàng Hậu nương nương, thì người tìm ngươi làm cái gì?" Tiêu Bố Y cũng nghi hoặc, thầm nghĩ cũng không có khả năng, không lẽ vì coi trọng mình anh tuấn, mà nếu thế thì cũng không nên khua chiêng gióng trống như thế đi tìm mình. Chẳng lẽ là Giang sơn đại nhất thống của mình rất ra dánh văn thơ, Hoàng Hậu thích nên mới mời mình tới?

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không rõ, Tiêu Bố Y cũng không nghĩ nữa, Hoàng xá nhân lại áp thấp thanh âm, "Huynh đệ, về sau nếu lên như diều gặp gió, cũng đừng quên đại ca".

Tiêu Bố Y cười khổ nói: "Sao lại như vậy. Hoàng đại ca xem ta là loại người này sao?"

Hoàng xá nhân khẽ cười nói: "Ta biết huynh đệkhông phải. Bằng không làm sao mà vừa nhận được tin này đã lập tức tới báo tin vui, bất quá mấy ngày nay Thánh Thượng tâm tình không tốt, huynh đệ cũng phải cẩn thận một chút mới được".

"Tiêu Bố Y thầm kêu không ổn, nghe nói Tiêu Đại Bằng là đào binh, đối với chuyện trước kia Tiêu Đại Bằng một chữ cũng không đề cập đến, nhưng trên đời này người trùng tên rất là nhiều, mà một đào binh thì ai lại có thể nhớ đến, làm sao mà Quốc Cữu cùng Tiêu Hoàng Hậu đều có vẻ mặt kinh ngạc như thế, giống như là quen biết với Tiêu Đại Bằng vậy?"...

Xe ngựa một đường không ngăn trở, qua Đông thành tiến Tử Vi thành, Tiêu Bố Y lại vào Tử Vi thành, chỉ cảm thấy như mới hôm qua, kinh thành đối với hắn cũng không có gì lạ, nhưng vẫn là ẩn giấu sát khí, không thể nào thống khoái bằng ở sơn trại. Trong trầm tư, xe ngựa đã đến trước một cung điện, mái như phượng, khí thế mênh mông, đúng là Phượng Hà điện chỗ của Tiêu Hoàng Hậu.

Tiêu Bố Y cùng Hoàng xá nhân xuống xe ngựa, Hoàng xá nhân một đường dẫn hắn vào Phượng Hà điện, cung điện đại khí mênh mông cũng không cần phải nói. Bất quá bên trong cung điện sắc thái cũng khá hòa nhã, làm cho người ta trong lòng ấm áp.

Bên ngoài cung điện là vệ sĩ hộ vệ, trong cung điện chung quanh đều là cung nữ đứng, có chút tò mò nhìn Tiêu Bố Y, hiển nhiên là cảm thấy Tiêu Bố Y xuất hiện ở đây có lẽ là sai lúc, nói trắng ra là hắn căn bản không nên xuất hiện ở trong này.

Phượng Hà điện trùng trùng điệp điệp, rất sâu và rộng, Hoàng xá nhân dẫn Tiêu Bố Y sau khi qua ba cánh cửa, cũng chưa thể đi vào, cần cung nhân thông truyền, Tiêu Bố Y thấy trong này xa hoa cũng không lấy làm lạ.

Lần này so với tại Đông thành thì may mắn hơn rất nhiều, cung nữ thông truyền không bao lâu, thì đã gọi hai người vào gặp phượng giá. Tiêu Bố Y mắt nhìn thẳng đi trước, nhìn thấy phía trước đại điện rộng lớn, nhưng người cũng không có mấy, so với thanh thế của Khả Đôn thật ra nhỏ hơn nhiều.

Ở giữa đại điện có một nữ nhân đang ngồi, trên mặt che mạng, theo phong tư thành thục mà thấy, thì chính là Tiêu Hoàng Hậu, Tiêu Bố Y tuy mắt không nhìn nơi khác, nhưng khi nhìn thấy một người, thiếu chút nữa đã vấp té, cách không xa bên phải Hoàng Hậu đang ngồi một người, đó là Viên Lam!

Tiêu Bố Y trong giây lát hiểu được, thì ra Viên Lam quen với Hoàng Hậu, trách không được hắn không có sợ hãi, hơn nữa còn dám đối kháng với Vũ Văn Hóa Cập, hắn lúc trước nói với mình tất cả sẽ sớm có an bài, không lẽ chính là hắn tranh thủ lần cơ hội gặp mặt này cho mình? Nhưng mình gặp Hoàng Hậu thì có ích lợi gì, chẳng lẽ thực như lời Hoàng xá nhân nói, Viên Lam nhận định mình cùng Tiêu Hoàng Hậu có liên hệ thân thuộc?

Tuy nói một bút không thể viết cùng lúc hai chữ Tiêu, nhưng mạo nhận hoàng thân chính là tử tội, Tiêu Bố Y trong lòng phập phồng, ôm chủ ý đánh chết cũng không nói mình là hoàng thân quốc thích, Viên Lam này xử sự lâu nay vẫn ổn thỏa, lần này xem ra cũng không phải là sáng suốt.

Trên điện trừ Tiêu Hoàng Hậu, Viên Lam cùng cung nữ ra, đối diện Viên Lam còn ngồi một quan viên, đang cùng Viên Lam trò chuyện, dưới chân Tiêu Hoàng Hậu có hai con chó nhỏ lần trước đang năm, một vàng một trắng.

Căn cứ chút tâm lý học của Tiêu Bố Y cùng kiến thức thời đại hắn mà nói, nữ nhân nuôi chó bình thường có thể chia làm hai loại, một loại là muốn khoe bản thân không giống người thường, loại kia chính là bởi vì nội tâm tịch mịch. Tiêu Hoàng Hậu đương nhiên đã không cần khoe ra bản thân, như vậy có thể nói ra là bản thân nàng cũng tịch mịch. Tiêu Bố Y nghĩ vậy những cũng lý giải được, dù sao nàng ta tuy là Hoàng Hậu, hết sức xinh đẹp, nhưng có loại trượng phu như Dương Quảng thì có thể thế nào? Nghe nói Thượng lâm uyển thập lục viện, chỉ nói tứ phẩm phu nhân đã có mười sáu người, lại càng không nói gì tới tam cung lục viện, hậu cung ba ngàn, có đẹp mấy thì nhiều cũng xem như là tầm thường, Dương Quảng những năm gần đây đối với Tiêu Hoàng Hậu lễ ngộ có gia tăng, đã xem như là chuyện lạ khó gặp.

Cũng không kịp suy nghĩ nhiều, Hoàng xá nhân đã phục chỉ, Tiêu Bố Y bắt chước bộ dáng của hắn thi lễ nói: "Hoàng Hậu nương nương vạn an".

"Tiêu khanh gia miễn lễ" Tiêu Hoàng Hậu thanh âm hòa nhã thân thiết, "Ban ngồi".

Tiêu Bố Y tuy không rõ nhưng cũng không kiêu không nịnh, ngồi xuống cũng không hỏi nhiều, chỉ nhìn Viên Lam.

"Viên khanh gia, ngươi kể về chuyện Tiêu Bố Y nổi danh tại Phó Cốt, còn chưa kể xong, không ngại cứ nói tiếp" Tiêu Hoàng Hậu tuy cho gọi Tiêu Bố Y tới, lại không nói rõ dụng ý.

Viên Lam khẽ cười nói: "Xin nghe chỉ ý của Hoàng Hậu nương nương, đúng rồi, Quốc Cữu, mới vừa rồi ta nói tới chỗ nào?"

Tiêu Bố Y nhìn người đối diện Viên Lam, mới hiểu được thì ra đại quan kia là huynh đệ của Tiêu Hoàng Hậu, trách không được có thể ngồi ở trong này, chỉ là Viên Lam vì cái gì mà có thể ra vào tự nhiên tại Phượng Hà điện, thật ra cũng là chuyện làm cho người ta kỳ quái.

Quốc Cữu trông có vẻ có chút cương trực, mũi thẳng, môi dày, mặt ngăm đen, nghe được Viên Lam hỏi, lại cười nói: "Viên huynh nói đến chỗ Tiêu Bố Y đổ máu chiến đấu đánh lui Lịch Sơn Phi, một đường mới bình an đến Phó Cốt".

Quốc Cữu cư đối với Viên Lam cũng thực khách khí, thật ra cũng làm cho Tiêu Bố Y rất ngoài ý muốn. Viên Lam trên mặt cũng không có vẻ gì là đắc ý, chỉ nói, "Tiêu gia luôn có đại tài, Bố Y với một thân áo vải mà nổi danh Phó Cốt, nhìn như dị số, thật ra cũng là nhờ tổ thượng Tiêu gia phò hộ".

Tiêu Hoàng Hậu chậm rãi gật đầu,"Viên khanh gia nói không sai".

Viên Lam cũng không thừa nước đục thả câu, tiếp tục nói: "Thương đội đến Phó Cốt, cũng không nghĩ đến lại gặp nhiều chuyện như vậy, Tù trưởng Niết Đồ lại không muốn cho chúng ta vào Phó Cốt gặp Khả Đôn,

thương đội lập tức cùng binh sĩ Phó Cốt xảy ra tranh chấp, cũng may Bố Y thông minh, hiểu chuyện, lúc này mới hóa giải được một hồi nguy cơ…"

Thời đại này tuy không có tiểu thuyết, bản thân Viên Lam lại rất có tiềm chất làm tác giả tiểu thuyết, một chuyện tầm thường thông qua hắn giảng giải đã trở nên vô cùng nguy hiểm, dù sao nếu chỉ để giải quyết vấn đề, Tiêu Bố Y tuyệt đối không thể bị hạ xuống, một chuyến đi ra quan ngoại này, công lao của Tiêu Bố Y dùng chữ đệ nhất cũng khó có thể hình dung. Tiêu Bố Y tuy mặt dày, nhưng nghe Viên Lam ca tụng như vậy trên mặt cũng phát sốt, đành phải cúi đầu tỏ vẻ khiêm tốn.

Đợi khi Viên Lam kể đến đoạn Tiêu Bố Y đơn độc cứu chủ, tung hoành giữa ngàn quân. Cho dù là Viên Lam trầm ổn, cũng là nước miếng bay tứ tung, màu nhớn mắt trợn, giống như người lạc vào một cảnh giới kỳ lạ. Cầu Nhiêm Khách đương nhiên đã sớm không nằm trong phạm vi này, ngàn quân cũng thay đổi thành ba bốn ngàn người, Tiêu Bố Y cũng biến thành lực trảm trăm người tới, ở trong ngàn quân giết mở ra đường máu, bắt sống Vương tử Mạc Cổ Đức!

Quốc Cữu vốn đang có chút lạnh nhạt, đối với Viên Lam cung kính cũng là có nguyên nhân, bất quá khi nghe đến đó, vỗ án mà dậy nói: "Không có nghĩ đến Giáo Thư Lang còn có loại bản lĩnh này!"

Viên Lam lúc này mới kết lại câu chuyện, lại cười nói: "Quốc Cữu gia nói rất đúng, chỉ hận ta tài ăn nói không tốt, không thể kể ra một phần mười sự thần dũng của Bố Y".

Tiêu Hoàng Hậu cười nói: "Tuy không tới một phần mười, cũng đã làm cho lòng ta như triều lên mênh mông, nhiệt huyết trào dâng. Giáo Thư Lang nổi danh Phó Cốt, muội muội cũng có báo cho ta nghe, ta còn có chút không tin, làm sao lại có người có thể lực kháng ngàn quân? Năm đó Trương đại nhân lấy năm kỵ mã, kháng cự mấy vạn tặc nhân, ta đã nghĩ lời cũng không quá thật, hơn nữa Trương tướng quân thần dũng thiên hạ vô song, chỉ nghĩ đến loại thiên hạ kỳ tài này cũng chỉ có một người. Hiện tại ta mới phát hiện, mình ở lâu trong thâm cung, kiến thức hạn hẹp, bên người có kỳ tài như Giáo Thư Lang mà cũng không biết".

Nàng khẩu khí hòa nhã, đối với Viên Lam lại có vẻ hết sức thân thuộc.

Tiêu Bố Y chỉ lắng nghe, nghĩ muội muội này có thể chính là Khả Đôn, Tiêu Hoàng Hậu xưng hô Khả Đôn là muội muội, chắc là do thân thiết. Trương tướng quân năm kỵ mã, chẳng lẽ chính là nói Trương Tu Đà? Đối với Trương Tu Đà, Tiêu Bố Y vẫn chỉ nghe kỳ danh, chứ chưa từng được gặp, cũng chỉ có phần kính ngưỡng, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến mình cũng có lúc có thể so sánh cùng hắn.

Viên Lam lại nói về chuyến quay về, tuy không uy phong bằng đơn kỵ cứu chủ, lại cũng mười phần kinh hiểm, Tiêu Hoàng Hậu hai mắt mở lớn, nghe cũng rất thích thú. Tiêu Bố Y đột nhiên có một ý tưởng rất kỳ quái, Tiêu Hoàng Hậu này không phải đối với Viên Lam kể chuyện mà cảm thấy hứng thú, mà là đối với việc có người bồi nàng nói chuyện phiếm mà hứng thú. Ý niệm này xẹt qua trong đầu, Viên Lam rốt cuộc cũng đã đem chuyện về chuyến đi quan ngoại để qua một lần, bất quá diễn viên chính trong đó đương nhiên chính là Tiêu Bố Y, nhưng người còn lại như Bối Bồi thì đều xem nhẹ quên không kể tới.

Quốc Cữu nghe Viên Lam kể xong, trong ánh mắt cũng có vẻ tán thưởng, "Giáo Thư Lang nhìn như thư sinh văn nhược, không nghĩ đến lại là văn võ toàn tài, cũng làm cho người ta bất ngờ".

Tiêu Bố Y ở một bên không có việc gì ngồi nghe chuyện xưa của mình, lại như người lạc vào một cảnh giới kỳ lạ, cơ hồ tưởng là thần thoại. Tiêu Hoàng Hậu cao cao tại thượng hỏi: "Giáo Thư Lang, ngươi cũng họ Tiêu?"

Đến đây, rốt cuộc cũng đã đến vấn đề chính, Tiêu Bố Y trong lòng run lên, cố gắng tươi cười nói: "Hồi Hoàng Hậu, Giáo Thư Lang đích xác họ Tiêu, tên là Tiêu Bố Y".

"Ngươi xem ta thực nghe đến hồ đồ," Trong giọng điệu của Tiêu Hoàng Hậu có ý cười, "Ta đương nhiên biết ngươi là Tiêu Bố Y, ta cũng họ Tiêu".

Tiêu Bố Y chỉ có thể làm như không biết gì nói: "Vậy thật là vinh hạnh của Bố Y".

"Ngươi xem đứa nhỏ này, thật là khiêm tốn" Tiêu Hoàng Hậu cười nói: "Vốn ta còn cảm thấy Viên đại ca nói quá với thực tế, thử hỏi anh hùng trên đời này chỉ cần có chút bản lĩnh, thì cũng không tránh khỏi kiêu ngạo, Giáo Thư Lang với khả năng kinh người, khiêm tốn như thế, thật sự làm cho người ta ngạc nhiên".

Tiêu Bố Y cảm thấy hoảng sợ, Quốc Cữu xưng hô Viên Lam một tiếng Viên huynh đã làm cho hắn kinh ngạc, Tiêu Hoàng Hậu lại gọi Viên Lam là Viên đại ca, Viên Lam này rốt cuộc là có lai lịch gì?

"Hoàng Hậu nương nương muốn hỏi chính là," Quốc Cữu cũng không để ý đến xưng hô của Tiêu Hoàng Hậu, chỉ nhìn Tiêu Bố Y nói: "Giáo Thư Lang văn võ toàn tài, nói vậy cũng là xuất thân sĩ tộc, gia học uyên bác?"

Tiêu Bố Y lắc đầu nói: "Quốc Cữu gia, Bố Y thật sự là một dân áo vải, gia phụ cũng xuất thân nhà nông, nào có là gia học sĩ tộc gì".

Quốc Cữu cùng Tiêu Hoàng Hậu liếc mắt nhìn nhau, Quốc Cữu trầm giọng nói: "Còn không biết phụ thân của Giáo Thư Lang tên là gì?"

Tiêu Bố Y do dự một chút rồi nói, "Gia phụ tên là Tiêu Đại Bằng".

"Cái gì?" Quốc Cữu cùng Tiêu Hoàng Hậu đều đồng thanh hô lên kinh ngạc, Quốc Cữu đứng bật dậy, Viên Lam trong mắt ngoài vẻ kinh ngạc còn có vẻ kinh hãi.

Tiêu Bố Y thầm kêu không ổn, nghe nói Tiêu Đại Bằng là đào binh, đối với chuyện trước kia Tiêu Đại Bằng một chữ cũng không đề cập đến, nhưng trên đời này người trùng tên rất là nhiều, mà một đào binh thì ai lại có thể nhớ đến, làm sao mà Quốc Cữu cùng Tiêu Hoàng Hậu đều có vẻ mặt kinh ngạc như thế, giống như là quen biết với Tiêu Đại Bằng vậy?

Quốc Cữu sau khi đứng lên, đi đến bên cạnh Tiêu Bố Y gấp giọng hỏi: "Giáo Thư Lang, ngươi nói phụ thân ngươi tên là Tiêu Đại Bằng?"

Tiêu Bố Y không thể né tránh, đành phải làm gan nói: "Không sai, bất quá ta nghĩ người có tên như vậy rất nhiều".

"Ta có thể hỏi hắn bộ dáng như thế nào không?" Quốc Cữu truy hỏi.

Với thân phận Quốc Cữu, lại có giọng điệu gấp gáp như vậy, lại nhìn thấy vẻ kinh ngạc sốt ruột của hắn, Tiêu Bố Y trong lòng cũng kinh ngạc, cũng thấy rằng Tiêu Đại Bằng ít nhất cũng không phải là cừu địch với bọn họ!

Hắn phân tích tinh chuẩn, ánh mắt nhạy bén, lúc trước còn chuẩn bị giấu diếm, nhưng thông qua thần sắc của Quốc Cữu cùng Hoàng Hậu cũng đã quyết định nói rõ chi tiết.

Đợi sau khi nghe xong Tiêu Bố Y miêu tả, Quốc Cữu cũng có chút thất vọng, quay đầu lại nói: "Tỷ tỷ, hình như không phải là Tiêu Đại Bằng kia".

Tiêu Hoàng Hậu cũng trầm ngâm nói: "Giáo Thư Lang, ngươi nói phụ thân ngươi tên là Tiêu Đại Bằng, diện mạo thô hào, không biết là trời sinh như thế, hay là do có vết thương gây ra?"

127. Chương 127: Người Anh Họ Hàng Xa

"Hắn phủ định lời của Quốc Cữu, chỉ nghĩ đến Quốc Cữu sẽ thất vọng, không nghĩ đến Quốc Cữu ha hả cười to, lại đi tới ôm lấy hắn, mừng rỡ nói: "Vậy không sai rồi, phụ thân Tiêu Đại Bằng của ngươi nhất định là đường huynh của nương nương không thể nghi ngờ"...

Tiêu Bố Y nghe được Tiêu Hoàng Hậu hỏi trong lòng cũng giật mình, cẩn thận nghĩ lại, lúc này mới phát hiện tuy thô tục, nhưng xử sự lại tinh tế, căn bản không phải là người thô lỗ. Tiêu Hoàng Hậu nhắc nhở hắn mới cảm thấy bộ mặt hiện nay của Tiêu Đại Bằng đích thực là có thương tích, lại còn không ít. Nếu nói là xấu xí thì cũng là do những vết sẹo trên mặt, còn về phần râu, hắn từ khi nhìn thấy người phụ thân này, thì chưa từng thấy hắn cạo râu.

"Gia phụ là người thô lỗ, râu cũng không cạo, bởi vì làm việc nặng kiếm sống, trên mặt cũng có chút vết thương" Tiêu Bố Y có chút do dự.

Quốc Cữu thầm nghĩ kiếm sống gì mà ảnh hưởng tới mặt? Tiểu tử này nói cũng hàm hàm hồ hồ, làm cho người ta nhận không ra được thật giả. Hắn mới bắt đầu chính là sốt ruột tìm kiếm Tiêu Đại Bằng, cho nên mới mất đi thái độ bình thường, đợi sau khi khôi phục lý trí, lại cảm thấy Tiêu Bố Y trước mắt thái độ giống như cũng muốn mạo nhận hoàng thân, điều này làm cho hắn không thể không cẩn thận mà làm việc.

Viên Lam cũng kinh ngạc nói: "Hoàng Hậu nương nương, ta nghe nói người trước kia khi ở nhà, cũng có một đường huynh tên là Tiêu Đại Bằng?"

Hắn càng kinh ngạc, Tiêu Bố Y càng nhận định Viên Lam đang đóng kịch. Lúc trước khi ra quan ngoại, Viên Lam sau khi đem canh thiếp của Viên Xảo Hề đưa cho Tiêu Bố Y, liền lấy chuẩn cha vợ thiếu chút nữa là hỏi tới tổ tông tám đời của Tiêu Bố Y, Tiêu Bố Y bởi vì Tiêu Đại Bằng cùng Viên Lam căn bản không có liên quan gì, cho nên cũng nói thẳng tên của phụ thân. Viên Lam hiện tại kinh ngạc như thế, đương nhiên là đang làm bộ, thì ra hắn sớm đã biết Hoàng Hậu nương nương có một đường huynh tên là Tiêu Đại Bằng, lúc này mới trăm phương ngàn kế đưa mình vào trong cung, kể lại sự tích anh hùng của Tiêu Bố Y chính là hy vọng hắn cùng Hoàng Hậu có chút thân thích, nếu được thì con đường phát đạt không cần phải nói.

Tiêu Hoàng Hậu gật đầu, "Đích xác, ta khi nhỏ có một đường huynh tên là Tiêu Đại Bằng, chỉ là đã lạc mất cho đến giờ vẫn chưa tìm thấy".

Tiêu Bố Y thi lễ nói: "Hoàng Hậu nương nương, nói vậy Tiêu Đại Bằng mà người nói cùng gia phụ cũng không phải là một người".

"Lời ấy là sao?" Tiêu Hoàng Hậu có chút kinh ngạc, "Phụ thân ngươi nói với ngươi chuyện gì sao?"

Tiêu Bố Y cùng Tiêu Đại Bằng ở chung không đến một năm, chỉ sợ hắn nghi hoặc cùng lo lắng. Cho nên rất nhiều chuyện cũng không có hỏi, nghe được Tiêu Hoàng Hậu hỏi đến, chỉ có thể lắc đầu nói: "Gia phụ trầm mặc ít nói, cũng không nói với thần chuyện trước kia".

Tiêu Hoàng Hậu nhịn không được cười hỏi, "Vậy ngươi làm thế nào mà phán đoán Tiêu Đại Bằng mà ta nói không phải là phụ thân của ngươi? Có lúc, trùng tên cũng có thể, đối với ta cùng đường huynh đã nhiều năm không gặp, biến đổi rất nhiều cũng là có thể".

Quốc Cữu vốn không tin trùng hợp như thế, phụ thân của Tiêu Bố Y lại là Tiêu Đại Bằng mà bọn họ quen, lại nghe Tiêu Hoàng Hậu nói, cũng có chút do dự. Tiêu Bố Y đứng lên thi lễ nói: "Hoàng Hậu nương nương, đầu tiên gia phụ là người thô lỗ, làm sao có thể quen được vạn kim chi thể như Hoàng Hậu? Tiếp nữa, Hoàng Hậu nương nương tuy tại thâm cung, thứ Giáo Thư Lang mạo muội, nhưng nói vậy người biết tên thật cùng chi tiết của Hoàng Hậu cũng không thiếu. Gia phụ nếu thực quen với Hoàng Hậu nương nương, biết Hoàng Hậu nương nương nhớ tới, làm sao có thể không tới nhận hoàng thân?"

Tiêu Hoàng Hậu lắc đầu nói: "Ngươi nói nhìn như có đạo lý. Nhưng nói vậy có rất nhiều chuyện còn không biết" Nàng đột nhiên thở dài buồn buồn, tràn đầy bất đắc dĩ, "Đường huynh ta tuy đối với ta cực tốt, nhưng nếu biết ta làm Hoàng Hậu, thì sẽ không đến nhận".

Tiêu Bố Y ngạc nhiên, "Hoàng Hậu nương nương nói thế là sao?"

Tiêu Hoàng Hậu xua xua tay nói: "Bố Y, ngươi ngồi xuống trước rồi nói" Nàng giọng điệu hòa nhã, nghiễm nhiên xem Tiêu BốY như là thân nhân vậy, "Đệ đệ, ngươi cũng ngồi xuống đi".

Quốc Cữu gật đầu về lại chỗ ngồi, Tiêu Hoàng Hậu trong giọng điệu có sự buồn bã, "Bố Y, ngươi nói phụ thân ngươi là người thô lỗ, làm sao có thể quen với vạn kim chi thể như ta, những lời này thật ra có vấn đề rất lớn, ngươi nói người biết chi tiết của ta không ít, ta xem ngươi cũng không tính là biết, ngươi có biết tên của ta không?"

Tiêu Bố Y có chút xấu hổ, "Bố Y đích xác không biết, mới vừa nói có nhiều chuyện chưa được thỏa đáng, mong Hoàng Hậu nương nương đừng trách".

Tiêu Hoàng Hậu khẽ cười nói: "Đứa nhỏ này, cẩn thận là chuyện tốt, nhưng ngươi lại hơi quá cẩn thận, vô luận ngươi có phải hoàng thân hay không, có Viên đại ca ở đây, nghe nói hắn lại cố ý đem con gái gả cho ngươi, ta sao lại trách ngươi".

Tiêu Bố Y có chút đổ mồ hôi, không nghĩ đến Viên Lam lại thân cận với Hoàng Hậu như thế, ngay cả việc riêng như vậy cũng nói ra.

Nàng lại xưng hô một tiếng Viên đại ca, Viên Lam thi lễ nói: "Hoàng Hậu nương nương, hiệ nay người chính là vạn kim chi thể, mấy lời Viên đại ca này ta cũng đảm đương không nổi".

"Trong này cũng không có người ngoài, không sao đâu" Tiêu Hoàng Hậu cảm kích nói: "Có người trợ giúp ta, ta cả đời sẽ không quên, Viên đại ca, năm đó nếu không có người, ta đã sớm mất mạng, làm sao có phong cảnh như ngày hôm nay? Nhưng ngươi vẫn không chút nhận công, thực làm cho ta cảm động".

Viên Lam khẽ cười nói: "Hoàng Hậu nương nương là mẫu nghi thiên hạ, cho dù không có ta, cũng sẽ có người khác trợ giúp, lúc trước ta chẳng qua chỉ là bỏ ra chút sức mà thôi".

Tiêu Hoàng Hậu lắc lắc đầu, cũng không nói gì nữa, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Bố Y nói: "Bố Y, ta cũng không phải vạn kim chi thể gì, chẳng qua cũng chỉ là một người tầm thường. Mệnh ta nói tốt cũng tốt, nói không tốt cũng là người thường khó có thể tưởng tượng…"

Nàng chủ động nói với một người ngoài như Tiêu Bố Y về chuyện của mình, một mặt là tín nhiệm Viên Lam, mặt khác cũng cảm thấy Tiêu Bố Y làm cho nàng có cảm giác thân thiết, bằng không lúc trước khi vịnh tuyết ngâm thơ, nàng cũng sẽ không cười giúp Tiêu Bố Y giải vây.

"Ta sinh vào tháng hai, phong tục Giang Nam nói, đứa con tháng hai vận mệnh đều không tốt, sẽảnh hưởng đến cha mẹ" Tiêu Hoàng Hậu nhẹ giọng nói xong, tựa hồ lẩm bẩm, "Cho nên ta vừa sinh ra, đã bị gia phụ đưa cho một gia đình họ hàng xa nuôi dưỡng, khi đó ta mới quen với đường huynh Tiêu Đại Bằng…"

Tiêu Bố Y không biết nên khóc hay cười, lại vì cha mẹ của Tiêu Hoàng Hậu mà cảm thấy bi ai, cha mẹ của nàng chính là bởi vì mê tín, sợ bịảnh hưởng, liền nhẫn tâm đưa con gái đi, chẳng lẽ người của sĩ tộc tâm địa lại độc ác như thế? Tiêu Hoàng Hậu là người ôn nhu, vốn tưởng rằng nàng vốn trời sinh là như thế, không nghĩ đến cũng là do đau khổ mà thành ra.

"Cha mẹ nuôi ta tuy nghèo khó, nhưng đối với ta rất tốt" Tiêu Hoàng Hậu thấp giọng nói: "Đường huynh lại xem ta như thân sinh muội muội, chưa từng để cho người khác khi dễ ta, luôn vì ta mà bị thương trở về, đường huynh đối với ta rất trân trọng, ta cả đời này cũng không thể quên…"

"Sau đó gặp chuyện ngoài ý muốn, nhà bị cháy, cha mẹ nuôi chết, đường huynh vì cứu ta mà bị thương không nhẹ, sau đó lại lạc mất, cũng không có gặp lại" Tiêu Hoàng Hậu như đang nhớ lại, lại như đang tiếc hận, sau khi phục hồi tinh thần lại thì hỏi, "Mẫu thân ngươi là ai?"

"Thần, thần đối với mẫu thân cũng không có ấn tượng gì" Tiêu Bố Y nói. Hắn[nghe Hoàng Hậu nói tuy đơn giản, nưhng nội dung bên trong tuyệt đối không đơn giản. Nhà bị cháy, cha mẹ nuôi bị chết, Hoàng Hậu cùng đường huynh Tiêu Đại Bằng thất lạc. Trong đó khẳng định có sự tình ly kỳ gì đó, chỉ là Hoàng Hậu không muốn nói, ai cũng không dám bức nàng nói ra.

"Ồ?" Tiêu Hoàng Hậu có chút thất vọng, lại có chút ung dung nói: "Ta hồ đồ, chuyện của ngươi ta cũng không rõ ràng lắm, khi đường huynh cùng ta thất lạc thì người cũng còn chưa trưởng thành".

"Hoàng Hậu nương nương!" Quốc Cữu kêu một tiếng, nhắc nhở nàng đừng thổ lộ nhiều quá. Tiêu Hoàng Hậu lại không ngớt hỏi, "Người gần nhất bên cạnh phụ thân ngươi có ai, ta nhớ lúc trước người cũng có bạn bè…"

Tiêu Bố Y trong lòng chợt động, "Phụ thân thần sống nhờ làm ruộng, bên người cũng có mấy người bạn tốt, có một cái người tên là Tiết Bố Nhân, còn có người tên là…"

Hắn còn chưa nói xong, Tiêu Hoàng Hậu đã đột nhiên đứng lên, mạng ngọc leng keng, kích động hỏi: "Ngươi nói cái gì, hắn tên là Tiết Bố Nhân?"

Tiêu Bố Y kinh ngạc nói: "Không sai, Hoàng Hậu nương nương, sao vậy?"

Quốc Cữu cũng kích động, gấp giọng hỏi, "Có phải là Bất Nhân, là Bất Nhân trong bất nhân bất nghĩa không?"

Tiêu Bố Y lắc đầu, nói lời thật, "Không phải, sao lại có người tên là bất nhân được, là Bố trong bố y, Nhân trong nhân nghĩa. Gia phụ nói từ nhỏ có người nói hắn là phụ nhân (lòng dạ đàn bà), nói nhiều biến thành ra là Bố Nhân, người hình như cũng là một cô nhi".

Hắn phủ định lời của Quốc Cữu, chỉ nghĩ đến Quốc Cữu sẽ thất vọng, không nghĩ đến Quốc Cữu ha hả cười to, lại đi tới ôm lấy hắn, mừng rỡ nói: "Vậy không sai rồi, phụ thân Tiêu Đại Bằng của ngươi nhất định là đường huynh của nương nương không thể nghi ngờ".

Tiêu Hoàng Hậu cũng đứng thẳng, bất động thật lâu, nhưng thân mình khẽ run, có lẽ là tâm tình kích động. Viên Lam trong mắt cũng lộ vẻ mừng rỡ. Hắn xem như lão mưu thâm tính, biết Tiêu Bố Y nếu muốn phát triển, trong lúc nhất thời chính lộ đi không được, nên mới nghĩ ra cách đi cửa sau. Hắn biết phụ thân của Tiêu Bố Y tên là Tiêu Đại Bằng, cũng biết đường huynh bị thất lạc của Tiêu Hoàng Hậu cũng tên là Tiêu Đại Bằng, lúc này mới mong kéo gần quan hệ, vốn định cho dù không phải thân thích, bằng vào sự biết ơn của Tiêu Hoàng Hậu đối với mình, sẽ giúp cho Tiêu Bố Y cầu một chức quan cũng không thành vấn đề. Quan lớn hắn cũng không nghĩ tới, chỉ mong tìm cho Tiêu Bố Y một chức quan cho ổn thỏa, nhưng hắn cũng không có nghĩ đến, sự tình lại xảo hợp như thế, Tiêu Bố Y lại thực sự là hoàng thân quốc thích!

Nhìn vẻ kinh ngạc của Tiêu Bố Y, Quốc Cữu giải thích: "Mới vừa rồi ta chỉ sợ ngươi ngộ nhận, lúc này mới nói cái gì là bất nhân của bất nhân bất nghĩa, nếu là giả ý nhận thân, ta nghĩ quá nửa sẽ thuận theo mà nhận, chỉ có nhận thân chân chính mới có thể phản bác lời ta nói. Ta hiện tại đã tin tưởng rằng Bố Y ngươi đối với dĩ vãng một chút cũng không biết, bất quá cũng là do phụ thân ngươi che giấu mà thôi. Bố Y Bố Y, hắn thực dụng tâm khổ sở, quá nửa là muốn cho ngươi làm một dân chúng bình thường, chỉ là Bố Y ngươi là người đại tài, không phải gọi là Bố Y là có thể trở thành dân áo vải được".

Tiêu Hoàng Hậu cũng chậm rãi đi xuống, giọng nói có chút kích động: "Không sai, là người phụ nhân (lòng dạ đàn bà), đó là ta nói với Tiết lão nhị, hắn là cô nhi, thuở nhỏ vẫn ở trong nhà đường huynh, sau cải thành Bố Nhân, nếu không phải là con của đường huynh, làm sao mà biết đoạn điển cố này? Bố Y, như thế tính ra, ta cũng phải gọi ngươi một tiếng chất nhi (cháu)".

Tiêu Hoàng Hậu đi đến bên cạnh Tiêu Bố Y, chậm rãi nắm hai tay hắn kéo lại, lệ nóng lưng tròng, "Bố Y, ngươi cũng biết, ta một mực muốn biết đường huynh rốt cuộc là đi đâu. Từ lần đó bị cháy nhà ta cùng người thất lạc, ta đã được mẫu cữu nuôi dưỡng, tuy từ biệt nhiều năm, cũng chưa bao giờ quên ơn người bảo bọc ta khi còn nhỏ!"

Tiêu Hoàng Hậu không phải là làm bộ, mà là biểu lộ chân tình, lần này Quốc Cữu cũng không có ngăn trở, chỉ lui sang một bên, thấp giọng nói với Viên Lam hai câu, Viên Lam vẻ mặt tuy vẫn như thường, nhưng trong mắt đã lộ ra vẻ vui mừng.

Tiêu BốY lúc này mới sửng sốt, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ đến người có xuất thân từ sơn trại như mình lại có bối cảnh này, nhưng nghi vấn trong giây lát cũng xông lên, phụ thân nếu là đường huynh của Hoàng Hậu, vì cái gì mà không đi nhận thân? Trạn lửa năm đó, là ngẫu nhiên hay là có người cố ý? Chỉ là Tiêu Hoàng Hậu chỉ bằng hai cái tên đã nhận định mình là chất nhi của nàng, không khỏi có chút quá võ đoán sao?

Chỉ là cảnh tượng này, không nói đôi câu thật sự là không đúng, Tiêu Bố Y lần này vẻ mặt kinh ngạc cũng không phải là giả vờ, "Vậy Hoàng Hậu nương nương không phải là cô cô của thần chứ? Thần bất quá chỉ là một dân áo vải, làm sao dám trèo cao như vậy?"

Tiêu Hoàng Hậu nở nụ cười, nước mắt cũng chảy ra, "Đứa nhỏ ngốc, cái này có cái gì là cao hay không cao, năm đó ta ở tại nhà đường huynh, cũng chưa từng thấy đường huynh chê cười cùng ngần ngại! Đường huynh vì ta, nhận hết đau khổ, ta chỉ sợ văn thơ của người đã sớm hoang phế, cũng may người đã bồi dưỡng ra ngươi. Bố Y, ngươi hôm nay văn võ song toàn, nổi danh Phó Cốt, cũng tính là không uổng công đường huynh văn thơ cùng hùng tâm năm đó, chỉ là những năm gần đây, đã khổ cho mọi người".

Nàng nói tới đây lại muốn rơi lệ, Quốc Cữu cũng cười đi tới, "Tỷ tỷ, người hôm nay đã biết được tin tức của đường huynh, vốn là việc đáng mừng. Sao lại luôn thương cảm như thế?"

Tiêu Hoàng Hậu khẽ cười nói: "Hơn mười năm, ta không nghĩ đến còn có thể tìm lại được đường huynh, Bố Y, hiện tại phụ thân ngươi có khỏe không?"

Nhìn thần sắc Tiêu Hoàng Hậu nhiều ít có chút khẩn trương, Tiêu Bố Y biết nàng đích xác là thực quan tâm đến Tiêu Đại Bằng, trấn áp nghi vấn mà nói: "Người tuy trung niên nhưng vẫn rất khỏe. Bất quá, người vẫn rất trầm mặc. Thần cũng không dám hỏi nhiều, người làm ruộng lâu năm, làm nông sinh sống, ở cách Đông Đô rất xa, hiện tại tuyết lớn cản đường, tới đó chỉ sợ cũng không dễ dàng".

"Ồ?" Tiêu Hoàng Hậu trong mắt có chút thất vọng, lẩm bẩm nói: "Tuyết lớn cản lối cũng không phải là vấn đề. Ta chỉ sợ người không muốn gặp ta".

Tiêu Bố Y không thể hỏi nhiều, đành phải buồn bực, Tiêu Hoàng Hậu lại vui mừng nói: "Vô luận là đường huynh có muốn gặp ta hay không, Bố Y hôm nay đã khốn lớn thành người, có thể làm việc lớn, cuối cùng cũng làm cho Tiêu được hãnh diện. Tiêu gia có ngươi, ta nghĩ về sau sẽ không có ai dám khinh. Làm một Giáo Thư Lang đối với ngươi mà nói, thật sự có chút khuất tài, để ta xem có thể nói với Thánh Thượng..."

Nàng lời còn chưa dứt, một cung nhân vội vàng đi tới, thi lễ nói: "Bẩm Hoàng Hậu, Vệ úy Thiếu khanh Lý Uyên cầu kiến".

Tiêu Hoàng Hậu sửng sốt, "Hắn tìm ta làm gì?" Cung nhân bộ dáng có chút khó xử, Tiêu Hoàng Hậu tâm tình không tệ, phất tay nói: "Truyền hắn vào đi, hắn chỉ có một mình?"

"Đi cùng Vệ úy Thiếu khanh còn có Lý Thế Dân cùng Thiên ngưu bị thân Sài Thiệu, Lý Uyên chỉsợ Hoàng Hậu không thích nhiều người, cho nên chỉ một mình xin gặp" Cung nhân trở lại.

"Để cho bọn họ cùng vào đi".

Tiêu Hoàng Hậu mỉm cười phất tay nói: "Ta cũng lâu rồi không gặp Thế Dân. Có Huyền Bá không?"

"Hồi nương nương, không có" Cung nhân lắc đầu nói.

"Tiêu Bố Y có chút cảm khái quan hệ trong này quá phức tạp, loại quan hệ không chút gút mắc như mình cũng hiếm thấy. Suy nghĩ lại thì cũng không thể nói như vậy, bởi vì mình hình như đã là cháu họ xa của Hoàng Hậu, nói như thế nào cũng là hoàng thân quốc thích, nếu cẩn thận mà tính, cho dù xa đến mức đại bác bắn không tới, thì mình cũng là anh em họ xa với Lý Thế Dân cũng không chừng. Ngẫm lại đường đường Thái Tông ngày sau là anh em họ của mình, Tiêu Bố Y cũng cảm thấy không tệ"...

Tiêu Hoàng Hậu gật gật đầu, cũng không nói gì, khẽ cười kéo Tiêu Bố Y ngồi xuống rồi mới nói: "Bố Y, cứ ngồi đây, Lý Uyên cũng không tệ lắm, có thể nói chuyện được".

Tiêu Bố Y không biết là nên khóc hay cười, không có nghĩ đến đường đường cao tổ trong miệng Tiêu Hoàng Hậu chẳng qua chỉ là không tệ, có thể nói chuyện. Bởi vậy xem ra, Tiêu Hoàng Hậu tuy cao cao tại thượng, nhưng cũng không có người để tâm sự.

Khi nghe được ba chữ Lý Thế Dân thời điểm, Tiêu Bố Y trong lòng chợt sốc, thầm nghĩ Lý Thế Dân rốt cuộc cũng đã xuất hiện, chỉ là Lý Thế Dân hiện tại, tuổi xem ra cũng không tính là lớn, chưa biết nội liễm, hay là loại thiếu niên lâu năm?

Ánh mắt mang theo sự kỳ vọng hướng ra ngoài điện nhìn, thấy trước mặt rõ ràng chính là Lý Uyên mặt mày nhăn nheo kia, phía sau có hai thiếu niên, trong cũng phiêu dật bất phàm, Sài Thiệu thì Tiêu Bố Y đã biết, một thiếu niên khác cũng phiêu dật cũng không thua kém Sài Thiệu, lại thêm phần dũng mãnh.

Nhìn thấy Tiêu Bố Y ngồi ở bên cạnh Tiêu Hoàng Hậu, ba người Lý Uyên đều rất kinh ngạc, Tiêu Bố Y bất quá chỉ là một Giáo Thư Lang, làm sao có thể có vinh dự ngồi ở bên cạnh Hoàng Hậu? Chỉ là Lý Uyên biết rõ đạo vi thần, không dám hỏi nhiều, Lý Thế Dân nhìn thấy Tiêu Bố Y nhìn mình, không khỏi nhìn lại hắn, thấy Tiêu Bố Y hướng tới mình mỉm cười, tuy khó hiểu nhưng cũng cảm thấy hắn tràn đầy hòa thiện, cũng mỉm cười lại.

Lý Uyên vốn phải quỳ xuống thi lễ, Tiêu Hoàng Hậu đã xua tay nói: "Lý khanh gia không cần đa lễ, ngồi đi".

Lý Uyên nói thế nào cũng tuổi không nhỏ, thi lễ Tiêu Hoàng Hậu là lễ tiết trong cung, bất quá hắn cùng Hoàng Thượng cũng có họ hàng, nên quỳ trước Hoàng Hậu nhiều ít cũng có chút không được tự nhiên, nghe vậy liền tạ ơn, đứng thi lễ mà thôi.

Tiêu Hoàng Hậu cười ban ngồi, cũng làm cho Lý Uyên có chút kinh ngạc, thầm nghĩ thừa dịp Hoàng Hậu tâm tình không tệ, đem việc muốn cầu nói ra, nhưng lại thấy Viên Lam cùng Tiêu Bố Y đều ở đó, nhất thời cũng không tiện mở miệng.

Viên Lam đã sớm nhìn ra Lý Uyên xấu hổ, hắn là người làm ăn đương nhiên hiểu được lợi hại, sớm đã đứng lên nói: "Hoàng Hậu, thần đến cũng đã lâu, trước mắt…"

Tiêu Hoàng Hậu khoát khoát tay, nhìn thoáng qua Tiêu Bố Y, "Ngươi cùng Bố Y nghỉ ngơi trước đi, lát nữa ta còn tìm các ngươi có việc".

Viên Lam biết nàng cũng không có chuyện quan trọng gì, chỉ muốn cùng Tiêu Bố Y chuyện trò mà thôi, mục đích của thuận lợi không thể tưởng được, trong lòng cũng thấy mỹ mãn.

Cung nhân dẫn Tiêu Bố Y cùng Viên Lam đi ra ngoài nghỉ ngơi, Lý Uyên cũng trầm ổn, đợi khi ánh mắt Tiêu Hoàng Hậu nhìn lại, lúc này mới nói: "Hoàng Hậu nương nương, gần đây trời giá rét, Huyền Bá thân thể ngày một kém, cũng không thể tới thỉnh an Hoàng Hậu nương nương, mong thứ tội".

Hắn tuy nói là thứ tội, nhưng ánh mắt lại chớp động, Tiêu Hoàng Hậu quả nhiên có chút quan tâm hỏi: "Không đến thì thôi, cũng không có gì quan trọng, Huyền Bá bệnh nhiều năm, ngự y cũng thúc thủ vô sách, không biết làm thế nào cho phải".

Lý Uyên nhẹ nhàng ho khan một tiếng, "Thời tiết rét lạnh, lão thần cũng nhiễm phong hàn, thỉnh Hoàng Hậu nương nương bảo trọng phượng thể mới được" Hắn dông dài đôi câu, chỉ là đang nghĩ xem nên mở đầu thế nào, Tiêu Hoàng Hậu sớm đã nhìn ra ý tứ của hắn, khẽ cười nói: "Lý khanh gia, ta cùng Thế Dân Huyền Bá đều vừa thấy đã hợp ý, thấy bọn họ lớn lên, tuy ngươi là vi thần, ta là Hoàng Hậu, nhưng có việc gì không ngại cứ nói thẳng, ta nếu có thể giúp được thì tất nhiên sẽ giúp".

Lý Uyên còn chưa mở miệng, Lý Thế Dân đã tiến lên, quỳ thịch xuống đất, đôi mắt đã có chút đỏ lên nói: "Xin Hoàng Hậu nương nương cứu Cao Sĩ Liêm thế bá một mạng".

Tiêu Hoàng Hậu ngẩn ra, "Cao Sĩ Liêm làm sao? Thế Dân, đứng lên nói chuyện".

Lý Thế Dân lắc đầu nói: "Xin Hoàng Hậu nương nương đáp ứng thỉnh cầu của Thế Dân, bằng không Thế Dân…"

"Thế Dân, không được vô lễ" Lý Uyên trầm giọng quát: "Ngươi muốn áp chế Hoàng Hậu nương nương sao?"

Tiêu Hoàng Hậu giơ tay cản Lý Uyên, nhẹ nhàng nhíu mày, "Thế Dân, có việc gì cứ từ từ nói. Ta nếu có thể sẽ cố gắng hết sức. Bất quá năng lực của ta cũng có hạn".

Lý Thế Dân do dự rồi đứng lên, giọng căm hận nói: "Bẩm Hoàng Hậu nương nương. Nguyên nhân của sự tình cũng bởi vì cẩu tặc Hộc Tư Chánh kia".

Tiêu Hoàng Hậu ngạc nhiên hỏi: "Hộc Tư Chánh đại nghịch bất đạo, không phải đã bị Thánh Thượng giết rồi sao?"

"Hộc Tư Chánh tuy chết, nhưng người vì hắn mà liên lụy thật sự không ít" Lý Thế Dân bi phẫn nói: "Hoàng Hậu nương nương, Cao Sĩ Liêm thế bá trước kia cũng cùng hắn có tới lui, không nghĩ đến Thánh Thượng…"

"Thế Dân" Lý Uyên lớn tiếng nạt.

Lý Thế Dân ho khan một tiếng, sửa lời, "Hoàng Hậu nương nương, bởi vì Hộc Tư Chánh mà Cao thế bá cũng đã bị liên lụy, mấy ngày trước hắn trong lúc vô ý đã chống đối Thánh Thượng, Thánh Thượng nhớ lại chuyện Hộc Tư Chánh, đã đem hắn giam vào tử lao, bất cứ lúc nào cũng có thể xử trảm, xin Hoàng Hậu nương nương khai ân, khuyên Thánh Thượng đôi câu. Hiện tại Cao thế bá mạng đã đường cùng, thần sợ toàn thiên hạ này chỉ có người là có thể khuyên bảo Thánh Thượng, xin Hoàng Hậu nương nương khai ân".

Tiêu Hoàng Hậu mày cau lại, thật lâu sau cũng không nói gì.

***

Tiêu Bố Y cùng Viên Lam sớm đã đến một căn phòng để nghỉ ngơi, Viên Lam sau khi đợi cung nữ ra khỏi cửa, đóng cửa phòng áp thấp thanh âm nói: "Bố Y ngươi thực kín miệng, bất quá quả thực đáng mừng, đã qua được cửa nhận thân này của Hoàng Hậu".

Tiêu Bố Y có chút cười khổ nói: "Viên huynh, ta cũng không phải là kín miệng, mà thật sự là gia phụ cho tới bây giờ cũng chưa từng nói chuyện này với ta".

Viên Lam có chút kinh ngạc, chỉ giương mắt nhìn Tiêu Bố Y hồi lâu mới nói: "Nói như vậy Hoàng Hậu nói đều là thật?"

"Cái gì thực giả đây?" Tiêu Bố Y rất kỳ quái.

"Hoàng Hậu nói phụ thân ngươi cũng không muốn gặp người, ngươi chẳng lẽ không có nghe thấy?" Viên Lam lắc đầu nói.

"Gia phụ vì cái gì mà không muốn gặp Hoàng Hậu?" Tiêu Bố Y hỏi lại.

Viên Lam nghẫm nghĩ rồi nói, "Ta bất quá cũng chỉ là phỏng đoán, bởi vì trước giang sơn Đại Tùy, thì Tiêu gia cũng đã ngồi trên cái ghé đó. Bất quá sau đó Tiêu gia suy sụp, con cháu tuy không cam lòng nhưng đa phần đều là hữu tâm vô lực, nhưng vẫn có người có ý niệm làm phản trong đầu".

Tiêu Bố Y cười khổ nói: "Ngươi nói gia phụ muốn làm phản, bởi vì tức giận Tiêu Hoàng Hậu làm Hoàng Hậu Đại Tùy, lúc này mới không muốn gặp mặt?"

Viên Lam gật gật đầu, "Không sai biệt lắm chính là ý này, bất quá ta nghĩ phụ thân ngươi đặt tên ngươi là Bố Y, hiển nhiên là đã đoạn tuyệt ý niệm mưu phản trong đầu, bất quá Tiêu Hoàng Hậu quá nửa là không có nghĩ như vậy?"

Tiêu Bố Y lúc này mới phát hiện Viên Lam tuy là thương nhân, nhưng ý nghĩ hết sức tỉnh táo, cũng là một nhân tài cực kỳ khó được, "Vậy Viên huynh cùng Tiêu Hoàng Hậu có quan hệ gì, lại có thể thỉnh được Tiêu Hoàng Hậu, ta xem người đối với ngươi mười phần cảm ân".

Viên Lam khẽ cười nói: "Ta xem như là cơ duyên xảo hợp, năm đó Tiêu Hoàng Hậu bị cha mẹ ruồng bỏ, đưa đến nhà tổ phụ của ngươi" Hắn thật ra cũng rõ ràng quan hệ trong đó, Tiêu Bố Y chỉ có thể cười khổ, Viên Lam trầm ngâm nói tiếp: "Sau đó Tiêu Hoàng Hậu cũng tại đó mà quen với phụ thân ngươi, khi hắn là như là đại ca ruột vậy, ta sau này rất nhiều lần nghe Hoàng Hậu đề cập tới".

Nói tới đây Viên Lam có chút đỏ mặt, liếc nhìn Tiêu Bố Y. Tiêu Bố Y cười nói: "Khi ngươi đi cùng ta nghe được tên của phụ thân tên là Tiêu Đại Bằng, cũng may là nhớ rõ, bằng không ta cũng không nhận được thân thích này".

Viên Lam rất vui mừng, thầm nghĩ Tiêu Bố Y này thông tình đạt lý, không uổng công mình áp bảo trên người hắn. Phải biết rằng hắn biết rất nhiều chuyện, nhưng không có nói cho Tiêu Bố Y, lúc trước bất quá là kiêng kị, nhưng nhiều ít cũng có chút ý iấu diếm Tiêu Bố Y, nhưng Tiêu Bố Y cũng không để ý đến, ngược lại còn cảm tạ làm cho hắn thật sự trong lòng thoải mái, cảm thấy mình không có nhìn lầm Tiêu Bố Y này.

"Từ sau khi Hoàng Hậu rời khỏi nhà của tổ phụ ngươi, cũng chưa vào cung, mà đi tới nhà của mẫu cữu," Viên Lam nhẹ nhàng thở dài nói: "Ngươi đừng thấy Tiêu Hoàng Hậu hiện tại là vạn kim chi thể, nhưng nàng cũng là người trải qua khổải, nhà của tổ phụ ngươi cùng nhà của mẫu cữu đều nghèo khổ như nhau, nếu như không có Viên gia ta tiếp tế, Tiêu Hoàng Hậu cũng không thể sống cho đến khi gặp được Thánh Thượng".

Tiêu Bố Y đã hiểu được, Viên Lam làm mấy cái này tuyệt không phải là cơ duyên xảo hợp, mà là sớm đã có tầm nhìn xa. Hắn một khi đã đầu tư, cũng đã đoán được sẽ có hồi báo. Năm đó hắn đã sớm nhìn ra Tiêu Hoàng Hậu tuyệt không phải người phàm. Cho nên mới cho than sưởi ấm trong mùa đông giá rét, ngày nay đã có hồi báo.

"Hoàng Hậu mềm lòng, hơn nữa cực kỳ cảm ân" Viên Lam lại nói: "Ngươi xem nàng cho đến bây giờ vẫn nhớ tới phụ thân ngươi chưa từng quên, đó là người cực kỳ trọng tình nghĩa, nàng đối với ta cũng như vậy,

bất quá ta thật ra cũng chưa bao giờ có yêu cầu gì, cho nên nàng ta mới không yên tâm. Do đó lần này ta tìm nàng ta, nàng ta mới có thể không chút do dự mà cho ngươi gặp mặt".

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, ngươi không phải là không yêu cầu. mà ngươi khi yêu cầu phải có tác dụng phát huy đến mức tận cùng, chỉ là Viên Lam làm như thế, chung quy cũng là vì Tiêu Bố Y hắn, cũng làm cho hắn cảm nhận sâu sắc thịnh tình của Viên Lam.

"Không biết Lý Uyên tìm Hoàng Hậu có chuyện gì" Tiêu Bố Y thuận miệng vừa hỏi, cũng không cho rằng Viên Lam sẽ trả lời được. Nhưng kết quả lại vượt ngoài dự kiến của Tiêu Bố Y, Viên Lam sau khi suy nghĩ liền nói: "Có thể là vì chuyện của Cao Sĩ Liêm không?"

"Cao Sĩ Liêm?" Tiêu Bố Y trong đầu mơ hồ có ấn tượng về cái tên này, lại nghĩ không ra ở đâu.

"Bố Y đối với triều đình không quen thuộc, nói tới Cao Sĩ Liêm ngươi có thể không rõ, nhưng Cao Sĩ Thanh chắc ngươi cũng thấy quen chứ" Viên Lam mỉm cười giải thích.

Tiêu Bố Y giật mình nói: "Chẳng lẽ Cao Sĩ Liêm cùng Cao Sĩ Thanh là huynh đệ. Nói như vậy Lý Uyên cùng Bùi phiệt quan hệ cũng không tệ?"

"Bố Y sao lại biết?" Viên Lam có chút kỳ quái.

Tiêu Bố Y cũng không giấu diếm, đem chuyện Lý Huyền Bá đội tuyết đến thăm Bùi Minh Thúy nói ra, Viên Lam gật đầu, "BốY nói cũng không sai, trong Lý phiệt Đông Đô, Lý Uyên không tính là gì, trong Lý phiệt chỉ chỉ có chút danh mà thôi, Thánh Thượng đối với hắn hay trêu chọc, cũng không đem hắn để trong lòng. Bất quá hai con trai của hắn Lý Huyền Bá cùng Lý Thế Dân là anh em song sinh, rất được Thánh Thượng cùng Hoàng Hậu nương nương yêu thích, Bùi Minh Thúy cũng lớn lên bên cạnh Thánh Thượng, cho nên Bùi Minh Thúy thuở nhỏ đã quen với Lý Huyền Bá. Bởi vì tầng quan hệ này, Cao Sĩ Thanh mới có thể vì Bùi phiệt làm việc, thậm chí có thể nói là cánh tay phải của Bùi Minh Thúy".

Tiêu Bố Y có chút cảm khái quan hệ trong này quá phức tạp, loại quan hệ không chút gút mắc như mình cũng hiếm thấy. Suy nghĩ lại thì cũng không thể nói như vậy, bởi vì mình hình như đã là cháu họ xa của Hoàng Hậu, nói như thế nào cũng là hoàng thân quốc thích, nếu cẩn thận mà tính, cho dù xa đến mức đại bác bắn không tới, thì mình cũng là anh em họ xa với Lý Thế Dân cũng không chừng. Ngẫm lại đường đường Thái Tông ngày sau là anh em họ của mình, Tiêu BốY cũng cảm thấy không tệ.

"Bố Y, ngươi quá nửa sẽ cảm thấy ta có chút hám lợi" Viên Lam đột nhiên nói.

"Viên huynh sao lại nói như vậy?" Tiêu Bố Y kinh ngạc hỏi.

"Ta coi trọng năng lực của ngươi, không thể chờ đợi mà mượn sức ngươi, ta chỉ sợ ngươi ngoài miệng không nói, trong lòng nhiều ít cũng có chút phản cảm" Viên Lam nhẹ nhàng thở ra một tiếng, "Nhưng vô luận thế nào, ngươi vẫn là người có năng lực nhất mà ta những năm gần đây thấy được. Vô luận ngươi thích hay không thích Xảo Hề, ta cũng sẽ xem ngươi là bằng hữu".

Tiêu Bố Y có chút cảm động, "Viên huynh, ta vẫn xem ngươi là bằng hữu mà".

Viên Lam tinh thần rung lên, "Thật ra ta cũng như thế, người khác làm sao so được? Ngày nay ai mà không vì gia tộc của mình, ai mà không nghĩ đến con của mình? Sài Thiệu bên cạnh Lý Uyên kia không biết ngươi có quen không? Lý Uyên coi trọng gia thế cùng năng lực của hắn, hiện tại cũng cố ý chiêu hắn làm con rể. Lý Uyên coi trọng con của người khác, con hắn cũng là người tài hiếm thấy, cũng có người xem trúng. Thật ra ta xem trọng hơn chính là Lý Huyền Bá, người này văn võ toàn tài, đáng tiếc nhiều bệnh, cảm giác không biết có thể sống được bao lâu. Bất quá khi hắn sinh ra đã nghĩ hẳn phải chết, không nghĩ đến qua mười mấy năm mà vẫn còn sống. Lý Thế Dân này cũng không tệ, bất quá về phương diện văn thì còn kém hơn cả ta. Cao Sĩ Liêm vốn là đại viên trong triều, coi trọng Lý Thế Dân, hắn sớm đã đem cháu gái Tôn Vô Cấu gả cho Lý Thế Dân, hiện dù chưa nghênh thú, nhưng cũng không còn xa. Bố Y có nhớ khi ở mã ấp, khi Vũ Văn Hóa Cập nói tới Hộc Tư Chánh, Cao Sĩ Thanh có vẻ bất an?"

Tiêu Bố Y thoáng nghĩ lại, đã nhớ lại biểu hiện khác thường của Cao Sĩ Thanh lúc đó, "Chẳng lẽ Cao Sĩ Liêm trong triều có quan hệ cùng Tư Chánh? Cao gia nghe được Hộc Tư Chánh bị giết, liền biết Cao Sĩ Liêm nhất định bị liên quan?"

Viên Lam gật đầu, "Bố Y nói không sai chút nào. Ta nghe nói Cao Sĩ Liêm rất hay đắc tội với Thánh Thượng, Thánh Thượng cũng hồ nghi, nhớ tới chuyện Hộc Tư Chánh, đã mượn có đem Cao Sĩ Liêm nhốt vào đại lao, hắn hôm nay xem như chí thân của Lý Thế Dân, Lý Thế Dân lại được Thánh Thượng cùng Hoàng Hậu sủng ái, lần này Lý Uyên dẫn hắn đến, tám chín phần mười là nhờ vào sự sủng ái của Lý Thế Dân, mà cầu cho Cao Sĩ Liêm".

Tiêu Bố Y khẽ cười khổ, thầm nghĩ Viên Lam này thực không đơn giản, phân tích sự tình nhẹ nhàng mà đi vào vấn đề, kiến thức lại uyên bác, bản thân mình về sau cũng phải học tập từ hắn nhiều hơn mới được

128. Chương 128: Thiên Cổ Nhất Đế

"Trung thần gian thần rất khó nói rõ ra được, trong mắt người khác nhau thì cũng có tiêu chuẩn khác nhau. Thánh Thượng nói ngươi là trung thần, thì phải là kim khẩu ngọc ngôn, không ai dám phản bác"...

Viên Lam cùng Tiêu Bố Y ở trong phòng nói chuyện, thật ra vô cùng thân thiết. Viên Lam dùng thành ý đánh động Tiêu Bố Y, hắn bản thân kiến thức uyên bác, nhưng trong quá trình nói chuyện, rất nhiều ý niệm cùng tư tưởng trong đầu Tiêu Bố Y cũng làm cho hắn lấy làm kỳ không thôi, lại kiên định với ý định cùng một đường với Tiêu Bố Y.

Chỉ là hai người ngồi thật lâu, cũng không thấy Tiêu Hoàng Hậu gọi đến, nhiều ít cũng có chút kinh ngạc. Phải biết rằng Viên Lam là người mà Tiêu Hoàng Hậu cảm kích, Tiêu Bố Y hôm nay xem như cháu họ xa của Tiêu Hoàng Hậu, lần đầu gặp mặt, vô luận như thế nào cũng sẽ không thể không để ý đến.

Lại qua một canh giờ, một Thông sự xá nhân đã vội vàng đi vào, tuyên Tiêu Bố Y đến Hậu Đức điện kiến giá, Viên Lam có chút kỳ quái, biết Hậu Đức điện là nơi Thánh Thượng gặp quần thần nghị sự, không tính là long trọng, có chút tính chất gặp riêng, không rõ vì cái gì Thánh Thượng lại triệu kiến Tiêu Bố Y, chẳng lẽ là Hoàng Hậu nương nương đã lập tức đi tìm Hoàng Thượng?

Viên Lam là một thương nhân, Dương Quảng một khi đã không tuyên gặp hắn, hắn đương nhiên không thể đi, chỉ dặn bảo Tiêu Bố Y đôi câu, bất quá nghĩ đến cũng là thân thích của Hoàng Hậu, có lẽ cũng không có phiền toái gì, huống chi cho dù là có phiền toái, có Tiêu Hoàng Hậu ở bên cạnh Dương Quảng, hơn nữa Tiêu Bố Y là người nhanh trí, nói vậy cũng sẽ không có vấn đề gì lớn.

Tiêu Bố Y từ biệt Viên Lam, đi theo Thông sự xá nhân tới Hậu Đức điện. Đại điện tự nhiên cũng là xa hoa phú lệ, làm cho người ta trợn mắt cứng lưỡi. Tiêu Bố Y sau khi đến Tử Vi thành, cho tới bây giờ cũng chưa thấy có nơi nào mà không xa hoa, mỗi một phòng mỗi một cung điện trong Tử Vi thành đều có chế độ nghi thức phục sức của Đại Tùy giống nhau như lời Bùi Minh Thúy nói, phải hoa mỹ tráng lệ, yêu cầu long trọng.

Trước Hậu đức điện thủ vệ nghiêm ngặt, khi tiến vào cũng phải kiểm tra theo lệ, chỉ thiếu điều không luồn vào đáy quần của Tiêu Bố Y mà kiểm tra. Tiêu Bố Y hiểu được bên người Hoàng Thượng vì sao không cần nhiều lắm võ lâm cao thủ hộ vệ, chỉ cần qua mấy cửa kiểm tra này, thích khách chỉ sợ có vào được Tử Vi thành, thì cũng không thể tiến vào điện được. Hoàng Thượng nếu không muốn gặp ai, ai cũng không thể vào được, cho dù là thích khách cũng không thể!

Khi đang miên man suy nghĩ, Tiêu Bố Y đã nhìn thấy Dương Quảng ngồi cao cao tại thượng, Tiêu Hoàng Hậu đang ở bên cạnh hắn, trừ Tiêu Hoàng Hậu ra, còn có hai đại thần gương mặt đều lạ lẫm, chỉ xem phục sức cùng mũ cũng biết, đây là nhân vật tuyệt đối có cấp bậc.

Tiêu Bố Y quỳ xuống tham bái, Dương Quảng cao cao tại thượng nhìn không ra vui buồn, chỉ phất tay nói: "Miễn lễ, ban ngồi".

Hai đại thần đều liếc mắt nhìn nhau, tràn đầy kinh ngạc, không rõ Thánh Thượng sao lại đối lễ ngộ đối với Giáo Thư Lang như vậy. Bất quá Thánh Thượng có chỉ, người khác chỉ có thể nghe theo. Bọn họ đều ở lâu bên cạnh Dương Quảng, biết tâm ý của hắn, mấy ngày trước Vũ Văn Hóa Cập vu hãm Giáo Thư Lang này,

rất nhiều người đều biết Giáo Thư Lang bị oan uổng, cũng có rất nhiều người biết Vũ Văn Hóa Cập nếu án theo luật lệ thì đã sớm bị trảm mười tám lần, nhiều khi còn bị lăng trì nghiêm trị. Nhưng lại có rất nhiều người biết, Thánh Thượng bãi miễn cho Vũ Văn Hóa Cập, thật ra cũng rất không vui.

Điểm này cũng không kỳ quái, bởi vì Vũ Văn Hóa Cập cho dù có muôn vàn sai lầm, cho dù hắn muốn hãm hại người khác, nhưng hắn sẽ không hãm hại Thánh Thượng, hắn cũng có thể làm cho Thánh Thượng vui, hắn làm một mã quan so với ai khác càng có cơ hội vỗ mông ngựa Thánh Thượng, cái này trong mắt Thánh Thượng xem ra, Vũ Văn Hóa Cập chính là một trung thần, xem hắn như là một đại trung thần!

Trung thần gian thần rất khó nói rõ ra được, trong mắt người khác nhau thì cũng có tiêu chuẩn khác nhau. Thánh Thượng nói ngươi là trung thần, thì phải là kim khẩu ngọc ngôn, không ai dám phản bác.

Thánh Thượng từng công khai nói qua, hắn trời sanh tính không thích người khác phản đối, nếu là đạt quan hiển quý muốn đè lên nhau để lấy công danh, đó là chuyện mà hắn không thể tha thứ được, nếu là kẻ ti tiện sĩ bởi vì thăng quan mà hại nhau, hắn còn có thể khoan dung một chút, nhưng quyết không để hắn có ngày xuất đầu. Có một số người sẽ nghĩ Vũ Văn Hóa Cập ngã xuống, Tiêu Bố Y có thể mượn cơ hội leo lên, nhưng bọn họ đều biết, Vũ Văn Hóa Cập một khi ngã, ấn tượng của Tiêu Bố Y trong mắt Thánh Thượng chỉ càng thêm ác liệt. Từ vẻ lạnh lùng của Thánh Thượng đối với Tiêu Bố Y mấy ngày nay có thể biết được, nếu không phải vì Bùi Minh Thúy, chỉ sợ Thánh Thượng đã sớm đem Tiêu Bố Y đuổi khỏi Đông Đô. Nhưng bọn họ không nghĩ đến sự tình lại đột nhiên có chuyển biến lớn, nghe giọng điệu của Thánh Thượng hôm nay rất hòa hoãn, cũng là chuyện không thấy được trong mấy ngày nay.

"Hôm nay ta gọi các ngươi đến, chủ yếu là muốn hỏi một chút..." Dương Quảng cao cao tại thượng, liếc nhìn Tiêu Hoàng Hậu, mỉm cười rồi mới nói: "Giáo Thư Lang Phó Cốt dương oai, làm người man di biết dũng sĩ Đại Tùy ta là thiên hạ đệ nhất, hắn tại Tứ Phương quán tranh thể diện cho Đại Tùy ta, làm cho ngoại bang biết Đại Tùy ta cho dù là trí tuệ của một Giáo Thư Lang, thì bọn chúng cũng khó có thể với tới, hơn nữa Giáo Thư Lang còn phát minh cái gì, cái gì, Giáo Thư Lang, ngươi phát minh ra cái gì?"

"Hồi Thánh Thượng, là thuật điêu bản ấn loát" Tiêu Bố Y chỉ có thể đứng lên, vì thuật điêu bản ấn loát mà bi ai bẩm lại một câu.

"Ồ, đúng rồi, là thuật điêu bản ấn loát, Bí Thư Lang Ngu Thế Nam cực kỳ tôn sùng phương pháp này, ta đã xem, cũng không tệ lắm" Dương Quảng lúc này cũng đã khá gần gũi, cũng không còn cao cao tại thượng như lúc nãy, "Giáo Thư Lang lập được nhiều công lao như vậy, ta cảm thấy chức Giáo Thư Lang nhìn như có chút khuất tài, Ngu thị lang, ý ngươi thế nào?"

Tiêu Bố Y trong lòng chợt động, Ngu Thị lang, chẳng lẽ chính là Nội sử Thịlang Ngu Thế Cơ, cũng chính là đại ca của Ngu Thế Nam? Một vị quan đứng lên, cao cao gầy gầy, vui buồn không lộ sắc, thi lễ nói: "Hồi Thánh Thượng, thần cảm thấy Thánh Thượng nói một chút cũng không sai, Giáo Thư Lang Phó Cốt dương oai, Tứ Phương quán trung tâm cảnh cảnh, lại phát minh ra thuật điêu bản ấn loát, khiến cho Thánh Thượng nhất định lưu danh thiên cổ, chức vị Giáo Thư Lang này, tựa hồ thực có chút khuất tài".

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, người này nói chuyện nhìn như khúc chiết, lại như là chưa nói, hoàn toàn nói lại lời của Dương Quảng, xem đã hiểu rất sâu đạo làm quan!

Ngu Thế Cơ tuy không nói gì, Dương Quảng lại rất là vừa lòng, gật gật đầu lại hỏi, "Vậy Tô Nạp Ngôn có ý kiến gì?"

Tô Nạp Ngôn có chút già nua, run run đứng lên, "Hồi Thánh Thượng, lão thần cũng không tán thành cách nhìn của Ngu Thị lang, lão thần cảm thấy, Giáo Thư Lang vốn là một áo vải, nếu là thăng thiên quá nhanh, chỉ sợ không hợp lý! Thánh Thượng khai khoa thủ sĩ, chính là vì cấp cho người trong thiên hạ cơ hội công bình tiến quan, cổ vũ người trong thiên hạ đọc sách để quang diệu gia môn, Tiêu Bố Y làm Giáo Thư Lang cũng chưa từng trải qua khảo hạch, cai này theo lý đã không phù hợp, nếu lại thăng quan, thần chỉ sợ sẽ có người dị nghị".

Dương Quảng cau mày, hồi lâu mới nói: "Vậy ý của ngươi là gì?"

"Ý của thần là phải trải qua khảo hạch" Tô Nạp Ngôn trả lời.

"Ngươi nói khảo hạch thế nào?" Dương Quảng hỏi.

Tô Nạp Ngôn? Tiêu Bố Y suy nghĩ, trong trí nhớ người này nên gọi là Tô Uy, cũng chính là đứng đầu Môn hạ tỉnh Đại Tùy, theo nhân tình mà nói, Ngu Thế Cơ này là vì Tiêu Bố Y hắn mà nói chuyện, Tô Nạp Ngôn có chút khó xử, nhưng theo đạo lý mà nói, Tô Nạp Ngôn này cũng đã làm hết đạo quân thần, so với Ngu Thế Cơ thì mạnh hơn một ít.

"Cái này," Tô Nạp Ngôn liếc nhìn Tiêu Bố Y, "Không biết Giáo Thư Lang đối với Minh Kinh, na khoa Tiến sĩ có chỗ nào quen thuộc?"

Tiêu Bố Y đầu có chút phình ra, "Hồi Tô đại nhân, Giáo Thư Lang thật ra là người thô lỗ, na khoa cũng không biết".

Minh kinh tiến sĩ lưỡng khoa Tiêu Bố Y hiện tại thật ra cũng biết, bất quá đó là khoa mục văn nhân mới có thể khảo, hắn viết còn khó khăn, muốn đi khảo hạch thật sự không được, càng huống chi hắn vốn không muốn ở nơi này.

Ngu Thế Cơ nhìn thấy Dương Quảng nhíu mày, đứng dậy thi lễ nói: "Thánh Thượng, Giáo Thư Lang không thông Minh kinh tiến sĩ, nhưng lại lập kỳ công, thần nghĩ cũng có thể phá cách mà dùng, khoa cử khảo hạch là vì công chính nghiêm minh, nhưng đối với kỳ tài cũng không thể cứ bám vào một khuôn mẫu được".

"Ta chỉ sợ phá vỡ lệ thường, làm cho người trong thiên hạ chỉ nghĩ tới mưu lợi, không chịu đọc sách, ngược lại cũng không ổn" Tô Nạp Ngôn nói.

Ngu Thế Cơ trong lòng nói, lão tiểu tử ngươi thu hối lộ của người khác, để cho họ thăng quan bộ còn thiếu sao? Hiện tại còn nói cái gì phá vỡ lệ thường, thực buồn cười. Bất quá hắn thu hối lộ cũng không ít, cũng không tiện nói ra. Hắn biết lão tiểu tử này cũng có danh tiếng, cũng được Thánh Thượng thích, nhưng hắn muốn Tiêu Bố Y đi khảo hạch rốt cuộc là có mục đích gì?

Tô Uy có chút nhíu mày, "Nếu Giáo Thư Lang đối với Minh kinh tiến sĩ không quen thuộc, chỉ sợ phải khảo hạch nội dung khác, không biết Giáo Thư Lang cưỡi ngựa bắn tên thế nào?"

Dương Quảng đột nhiên cười ha hả, "Ngươi hỏi hắn cưỡi ngựa bắn tên? Ta nghe nói hắn tại Phó Cốt trong ngàn quân một ngựa xông pha, một tiễn bắn chết Mạc Cổ Đức, làm sao mà không tinh thông? Một khi đã văn không được, vậy thì khảo võ cử nhân đi, ba ngày sau điện thí, Tiêu Bố Y nếu có thể cưỡi ngựa bắn tên thành thục, thì phong hắn làm đại quan là ổn".

Dương Quảng nói tới đây, lại quay đầu hướng tới Tiêu Hoàng Hậu gật gật đầu, khóe miệng mỉm cười. Tiêu Hoàng Hậu trong mắt cũng mừng rỡ, đưa tay nhẹ nhàng ấn lên trên tay Dương Quảng, lại nhìn thoáng qua Tiêu Bố Y. Tiêu Bố Y nhìn thấy hai người ân ái, cơ hồ nghĩ đến Dương Quảng trong truyền thuyết là nói một người khác, nhưng cũng biết cơ hội lần này là Tiêu Hoàng Hậu tranh thủ cho mình, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp.

Tất cả mọi người đều nghĩ, xem ra Thánh Thượng đối với Đột Quyết ghét cay ghét đắng, chỉ hận không thể để cho Tiêu Bố Y bắn chết Mạc Cổ Đức, nhưng trên thực tế Mạc Cổ Đức cũng chưa chết, nhưng thấy Dương Quảng đang cao hứng, cũng không tiện cải chính.

Tô Uy nghe được điện thí, liên tục gật đầu nói: "Thánh Thượng rộng mở như vậy, quả thật kà thiên cổ minh quân, lão thần sẽ đi thương lượng với Trương Cẩn Đại tướng quân, xem sẽ khảo hạch như thế nào mới thể hiện ra hết được bản lãnh của Giáo Thư Lang"

"Thánh Thượng tạo phúc cho đời sau, cũng là công đức vô lượng" Tiêu Bố Y câu đầu tiên là vỗ mông ngựa cho chắc. Tiêu Hoàng Hậu có chút ngạc nhiên, Dương Quảng cũng khinh ngạc, hồi lâu mới nói: "Như thế nào là tạo phúc cho đời sau?"

"Trước tiên là nói về kênh đào, đã xúc tiến rất lớn việc phát triển buôn bán của Đại Tùy, hơn nữa cung ứng các phương tiện từ Đông Đô đi các nơi. Kênh đào khai thông, lợi tại đương đại, công tại thiên thu. Bố Y thấy, thậm chí so với tu kiến trường thành ý nghĩa còn sâu xa hơn"...

Dương Quảng phất tay, "Được rồi, mọi chuyện cứ định như vậy đi, các ngươi đều lui ra, Giáo Thư Lang lưu lại".

Tô Uy cùng Ngu Thế Cơ liếc mắt nhìn nhau, đều nghi hoặc, không biết Tiêu Bố Y này là giẫm phải *** chó hay ăn phải phân bò, bằng không sao lại có vận khí tốt đến như vậy, lại được Dương Quảng tự mình thưởng thức? Nhìn thấy Ngu Thế Cơ cũng có ý khó hiểu như mình, Tô Uy trong lòng cũng cười thầm, hắn khác với Ngu Thế Cơ, Ngu Thế Cơ là Thị Lang Nội sử tỉnh, phụ trách phụ trách về Thánh chỉ, rất hiểu tính tình của Thánh Thượng, cho tới bây giờ đều nói một tiếng là hiểu. Hắn nói thế nào cũng là một Nạp Ngôn, phụ trách tấu chương của triều thần, thẩm tra các loại sắc lệnh, không có việc gì thì tu chỉnh ý chỉ của Thánh Thượng, nói lời thật, đụng tới loại quân chủ hỉ nộ vô thường như Dương Quảng cũng không tốt lành gì. Tô Uy có thể làm được cho tới hôm nay, thực sự là kinh nghiệm già dặn. Hắn nghe được Tiêu Bố Y được đồn thổi như thần kỳ, trong lòng thực không tin, nhưng hắn tuyệt đối không có ý đối đầu với Thánh Thượng. Khi hắn đề nghị khảo hạch đã nghĩ đến, Thánh Thượng muốn thưởng quan cho Tiêu Bố Y là nhất định rồi, mình yêu cầu nếu hoàn mỹ. Tiêu Bố Y nói thế nào cũng sẽ lộ yếu kém, đến lúc đó mình tại khảo hạch động chút tay chân, làm cho hắn phong phong quang quang mà qua khảo hạch, Thánh Thượng chẳng phải có thể diện, mà mình xem như là tận trung tẫn trách, chẳng phải tốt cho thanh danh sao?

Tiêu Bố Y không biết tâm tư của mấy nịnh thần này, nội tâm còn khích lệ lão hồ ly Tô Uy này là trung lương, không biết Thánh Thượng lưu mình lại để làm cái gì, cũng không dám nhiều lời, chỉ ngoan ngoãn ngồi lại.

"Giáo Thư Lang, ngươi đang suy nghĩ cái gì?" Dương Quảng đột nhiên lên tiếng hỏi.

Đây xem như là Tiêu Bố Y cùng Dương Quảng lần đầu tiên tiếp xúc trực diện, nhìn Dương Quảng cao cao tại thượng, mơ hồ có quang hoàn, cũng làm cho nội tâm Tiêu Bố Y có chút hoang mang.

Hắn từ khi xuyên việt đến thời đại này, thường tự hỏi về Dương Quảng này. Khi làm thổ phỉ, làm ăn, đua ngựa, ra quan ngoại, gặp Khả Đôn, đến Đông Đô, nghe cũng nghe được rất nhiều, thấy cũng thấy không ít, nhưng hắn đối với Dương Quảng cũng không có ấn tượng rõ ràng nào. Hắn đến Đông Đô, cố nhiên là thân hãm hồng lưu, không thể tự chủ. Nhưng trong lòng hắn đối với Dương Quảng, cũng tràn đầy tò mò.

Dương Quảng trong trí nhớ của hắn từ từ thay đổi, trong trí nhớ của hắn, cũng chính là theo dã sử, Dương Quảng là một hôn quân sát phụ dâm mẫu, hoang dâm vô đạo, hoành chinh bạo liễm. Nhưng khi hắn từ từ tiếp xúc, sự xa xỉ cùng ngang ngạng của Dương Quảng làm cho hắn ấn tượng cực kỳ khắc sâu. Cho nên các ấn tượng khác, thật ra rất ít. Theo thái độ của hắn đối với Tiêu Hoàng Hậu, thậm chí có thể nói là ân ái, cái này đối với một quân vương cũng là khó thấy, thậm chí trong mắt Bùi Minh Thúy, Dương Quảng là một nam nhân rất thâm tình. Rất hài hước, cũng rất buồn cười.

"Bố Y, Thánh Thượng đang hỏi ngươi đó" Một thanh âm hòa nhã cất lên, là Tiêu Hoàng Hậu thúc giục.

Tiêu Bố Y phục hồi tinh thần lại, thoáng thấy vẻ giận dữ trên mặt Dương Quảng, linh cơ chợt động nói: "Hạ thần cái gì cũng không dám nghĩ".

Dương Quảng ngạc nhiên, khó hiểu nói: "Ngươi nói cái gì?"

"Hạ thần nhìn thấy uy của Thiên tử, trong lúc nhất thời đầu óc trống rỗng, cái gì cũng đều không nghĩ đến" Tiêu Bố Y trả lời.

Dương Quảng hỏi: "Chẳng lẽ ta trong mắt của ngươi, chỉ có uy nghiêm mà thôi?"

Tiêu Bố Y cũng không rõ lắm, càng không biết tâm ý của hắn, chỉ có thể khẽ cười nói: "Đương nhiên là không chỉ có uy nghiêm".

"Vậy còn có cái gì?" Dương Quảng bất động thanh sắc hỏi.

Tiêu Hoàng Hậu nghe được Dương Quảng hỏi thật ra có chút gấp rút. Từ khi nàng biết được hắn là con của Tiêu Đại Bằng, sau khi nhận thân với Tiêu Bố Y, liền tính toán làm thế nào cấp cho Tiêu Bố Y một chức quan kha khá. Mới vừa rồi Lý Uyên, Lý Thế Dân hướng tới nàng cầu tình, để nàng cứu Cao Sĩ Liêm, nàng lại cảm thấy không vội, chỉ nghĩ chờ lúc Dương Quảng cao hứng thì sẽ đề cập đến Cao Sĩ Liêm là được. Nhưng nàng đối với việc cầu quan cho Tiêu Bố Y thì tận hết sức, bởi vậy có thể thấy được tầm quan trọng của Tiêu Bố Y trong mắt nàng.

Cùng Dương Quảng ở chung hơn mười năm, không ai so với nàng hiểu được tính tình của Dương Quảng, đó chính là hỉ nộ vô thường, nàng biết nhiều lời thì dở, chỉ sợ Tiêu Bố Y ứng đối không kịp, ngược lại càng

không ổn.

Tiêu Bố Y thi lễ nói: "Thánh Thượng, Bố Y vốn là một thảo dân, chuyện biết được cũng không nhiều lắm".

"Ngươi biết thì cứ nói, ta thực muốn nghe một chút" Dương Quảng đột nhiên hứng thú. Những thứ hắn thấy đều là kỳ trân dị bảo, cẩm tú đường hoàng, người mà hắn biết, ngoại trừ vương công quý tộc, thì cũng la trọng thần. Khi nghe nói Tiêu Bố Y là thảo dân, đột nhiên có loại cảm giác mới mẻ, hắn cảm thấy mình hình như cũng lâu rồi không có gặp qua thảo dân.

"Vậy thảo dân sẽ nói" Tiêu Bố Y nhìn thấy Dương Quảng cũng thoải mái, chỉ là đang cân nhắc câu từ.

Nếu có thể khuyên Dương Quảng, để hắn bớt xa xỉ, ít chinh phạt, ít bạo lệ một chút, làm cho dân chúng trong thiên hạ ít cực khổ một chút, hắn thật ra cũng rất muốn khuyên. Nhưng cho dù muốn khuyên, hắn cũng phải tìm một phương pháp ổn thỏa để khuyên. Hắn cũng không muốn đi chọc giận Dương Quảng, mà mất đi cái đầu của mình.

"Nói mau nói mau" Dương Quảng trên mặt cũng có chút hưng phấn.

"Thánh Thượng tạo phúc cho đời sau, cũng là công đức vô lượng" Tiêu Bố Y câu đầu tiên là vỗ mông ngựa cho chắc. Tiêu Hoàng Hậu có chút ngạc nhiên, Dương Quảng cũng khinh ngạc, hồi lâu mới nói: "Như thế nào là tạo phúc cho đời sau?"

"Trước tiên là nói về kênh đào, đã xúc tiến rất lớn việc phát triển buôn bán của Đại Tùy, hơn nữa cung ứng các phương tiện từ Đông Đô đi các nơi. Kênh đào khai thông, lợi tại đương đại, công tại thiên thu. Bố Y thấy, thậm chí so với tu kiến trường thành ý nghĩa còn sâu xa hơn".

Dương Quảng ánh mắt có chút kinh ngạc, ý hưng phấn càng đậm, vỗ thật mạnh án nói: "Nói rất đúng".

Tiêu Hoàng Hậu tâm tạng cũng đã thả lỏng, cũng lộ ra nụ cười. Tuy trong lòng lại không cho là đúng, bởi vì vô luận là trước sau khi kênh đào khai thông, đều bị lên án, quần thần chỉ có một điều nói với Hoàng Hậu nàng chính là, kênh đào làm mệt dân tốn tiến, Thánh Thượng thất chí võ đoán.

Nhìn thấy Tiêu Bố Y trầm mặc, Dương Quảng giọng điệu nhiều ít có chút vội vàng hỏi: "Còn gì nữa?"

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, ngươi tạo kênh đào coi như không tệ, ta lại không biết ngươi còn có công trạng gì, thì ta làm sao có thể vỗ mông ngựa?

"Thánh Thượng, vi thần kiến thức thô bỉ, nhưng phương diện khác cũng không biết được nhiều".

Dương Quảng vẻ mặt có chút thất vọng, "Vậy Đông Đô này dựng lên, ngươi có cái nhìn ra sao?"

Tiêu Bố Y suy nghĩ hồi lâu, "Đông Đô phú lệ đường hoàng, là thành thị phồn hoa nhất mà vi thần từng chứng kiến".

Dương Quảng thở dài một tiếng, lẩm bẩm nói: "Thảo dân rốt cuộc là thảo dân, làm sao biết được ý tưởng sâu xa của ta".

Tiêu Bố Y tai thính mắt sáng, nghe được Dương Quảng tiếc hận, không khỏi đỏ mặt, chăm chú suy nghĩ một hồi rồi mới nói: "Hồi Thánh Thượng, lấy ý tưởng của vi thần, Đông Đô này vị trí địa lý là ở giữa Trung Nguyên, Thánh Thượng thiên đô Đông Đô, là muốn làm cho cân bằng bốn phương?"

Dương Quảng ha hả cười to, đột nhiên đứng lên, đi xuống đài, chậm rãi đi đến bên cạnh Tiêu Bố Y, ánh mắt lấp lánh nhìn Tiêu Bố Y, trầm giọng nói: "Giáo Thư Lang, ngươi trước kia là một thảo dân, nhưng so với đại thần thì càng phù hợp với ý trẫm".

"Vi thần ngu muội, không dám cùng bọn họ so sánh" Tiêu Bố Y không thể làm gì hơn đành phải nói như vậy.

Dương Quảng hừ lạnh một tiếng, "Có cái gì không thể so sánh. Ngươi hiện tại cũng là hoàng thân, sao lại không thể so được với lũ ngu muội đó? Chỉ bằng vào kiến thức ngươi vừa nói, đã so với một số xuẩn thần cao minh hơn rất nhiều, bất quá ngươi nói tuy không sai, nhưng rất nhiều chỗ vẫn lo lắng chưa đủ".

Tiêu Bố Y cung kính nói: "Thánh Thượng anh minh, cách rất xa, Bố Y vạn phần không được một, đương nhiên rất nhiều chỗ khiếm khuyết, cũng mong Thánh Thượng chỉ điểm".

Hắn nói cung kính, thật ra trong nội tâm cũng cảm thấy mông ngựa thật sự đã vỗ không nhẹ, không nghĩ đến Dương Quảng lại không hài lòng! Hắn ở gần Dương Quảng như thế, chỉ thấy được hắn tóc đen như mực, giữa hai mi có nếp nhăn rất đậm, loại diện mạo này người bình thường đều là cả đời lo nghĩ. Trong nội tâm Tiêu Bố Y đột nhiên xuất hiện cảm giác khó hiểu, hắn cảm thấy Dương Quảng thật ra rất tịch mịch.

Dương Quảng chậm rãi đi vòng quanh đại điện, hai hàng lông mày cau lại, đưa tay vừa chỉ vừa nói: "Thành Đông Đô này cũng không phải là xa xỉ, cũng không phải là khoe khoang, mà là căn cơ thiên cổ của Đại Tùy ta. Đại Tùy trước đây, Trung Nguyên chia cắt, phân chiến không ngớt, thê ly tử tán, dân không sống yên. Đại Tùy từ khi kiến quốc, vẫn động loạn tầng tầng, Tây Kinh đường xá xa xôi, sản xuất thấp, khai hoàng mười bốn năm, quan trung đại hạn, Tiên đế thậm chí dẫn theo dân chúng đến Lạc Dương tránh hạn, dân chúng phải độn đậu mà ăn, đây thật sự là chuyện cười tiên cổ! Năm đó Tây Kinh vận lương vận vật, hàng năm hao phí không biết bao nhiêu mà kể, Đông Đô sau khi kiến thành nhất lao vĩnh dật (cực một lần mà khỏe dài dài), quả thật là phúc cho đời sau".

Tiêu Bố Y không biết lịch sử, chỉ có thể trầm mặc, hắn đương nhiên biết Dương Quảng không cần nói dối với hắn.

"Lạc Ấp từ xưa, khống chế ba con sông, giữ vững bốn nơi hiểm yếu, thủy lục đều thông, sản vật giàu có" Dương Quảng một khắc này chân mày nhướn lên, thao thao bất tuyệt, " Quân vương từ xưa, chưa từng lưu ý đến vị trí giàu có này, chính là vì nghĩ kiến đô thời điểm không đúng, hoặc chín châu chưa thống nhất, hoặc lương tiền không đủ, trẫm kiến Đông Đô, là một hành động thiên cổ chưa từng có, từ xưa đến nay các vua có ai bằng ta?"

Tiêu Hoàng Hậu cao cao tại thượng, nhìn trượng phu như vậy trên mặt cũng có vẻ kính ngưỡng, Tiêu Bố Y không biết Dương Quảng nói rất nhiều điều đều là nội dung trong Đông kinh chiếu năm đó, lại cũng cảm thấy hắn nói rất có đạo lý. Dương Quảng tài ăn nói cực tốt, trong phút chốc vẻ mặt bay bổng, thật ra cũng làm cho hắn cả người đều sinh động theo.

"Ngươi nói kênh đào liên thông kinh tế nam bắc, lợi tại đương đại, công tại thiên thu" Dương Quảng lẩm bẩm tự nói, "Tiêu Bố Y, chỉ bằng tám chữ lợi tại đương đại, công tại thiên thu này của ngươi, đã tính là tri kỷ của ta"...

Tiêu Bố Y cổ ngữ không thông, nhưng nhiều ít cũng hiểu được một ít, Dương Quảng nói chính là Tây Kinh xa xôi, làm cho năm đó Tùy Văn Đế thậm chí phải đưa dân đi tránh hạn, Dương Quảng nói buồn cười, Tiêu Bố Y ngẫm lại cũng cảm thấy buồn cười. Lạc Dương vị trí địa lý rất tốt, sản vật phong phú, rất nhiều quân vương cổ đại cũng muốn kiến lập đô thành ở đây, nhưng chỉ có Dương Quảng là thành công kiến tạo Đông Đô, đó cũng là một thành tựu lớn.

Nhưng hắn không nghĩ đến Dương Quảng còn chưa nói xong, "Năm đó Hán vương phản nghịch, Đông Đô cũng chưa thành, quan hà xa xôi, binh không tới kịp, đợi khi tin tức phản loạn truyền đến Tây Kinh, thì đã qua cả tháng, phản nghịch đã chiếm Sơn Đông, làm cho dân chúng sống không yên. Ta kiến đô không sai, chỉ vì trước khi Đại Tùy bình định Giang Nam, Trung Nguyên có gần bốn trăm năm phân liệt, dân chúng rất khổ, thế lực địa phương quá cường đại, nếu cứvậy tất nhiên là gió lửa liên miên. Đại Tùy khi khai quốc, bốn phương bạo loạn, cùng là ở những khi mới thống nhất, nam bắc không thể dung hợp, Đại Tùy sẽ rất nguy, ta kiến đô đã hoàn toàn dung hợp nối liền nam bắc, vô luận là đối với Đại Tùy hay là đối với đời sau mà nói, công lao đều khó có thể tính".

Tiêu Bố Y nghe có chút trợn mắt cứng lưỡi, nhìn Dương Quảng thần thái bay bổng, thế nhưng lại rất lạ lẫm, đây là Tùy Dương Đế hoang dâm vô độ trong truyền thuyết sao, hắn nói như thế nào thì mình cũng không thể nghĩ ra được?

"Ngươi nói kênh đào liên thông kinh tế nam bắc, lợi tại đương đại, công tại thiên thu" Dương Quảng lẩm bẩm tự nói, "Tiêu Bố Y, chỉ bằng tám chữ lợi tại đương đại, công tại thiên thu này của ngươi, đã tính là tri kỷ của ta".

Tiêu Hoàng Hậu rất kinh ngạc, có chút giật mình, không nghĩ đến Dương Quảng lấy thân phận đường đường quốc quân, thế nhưng lại xem Tiêu Bố Y là tri kỷ, đây là buồn cười, hay là trêu chọc, là sự thật, hay mình nghe nhầm?

Hậu Đức điện tuy không có đại thần, nhưng cũng có cung nhân cung nữ, nghe nói như thế, thiếu chút nữa đã rớt quạt Ngọc Như Ý trên tay xuống, bọn họ cho tới bây giờ chưa từng nghĩ đến, Thánh Thượng lại nói một Giáo Thư Lang nho nhỏ là tri kỷ của hắn, đây là chuyện trước giờ chưa từng có.

Tiêu Bố Y cũng hoảng hốt, chỉ nói, "Hạ thần không dám".

Dương Quảng hừ lạnh nói: "Có cái gì không dám, ta nói ngươi phải là ngươi phải, người bên ngoài cho dù mặt dày vỗ mông ngựa, nhưng làm sao có thể biết tâm tư của ta? Lợi tại đương đại, công tại thiên thu. Nói rất đúng, tám chữ này nói rất tốt".

Dương Quảng bị tám chữ này làm cho phấn chấn, cất tiếng cười ha hả, trong lúc nhất thời giống như có chút điên cuồng, mọi người ở đây sắc mặt đại biến, không biết làm sao.

Dương Quảng cười thật lâu mới dừng, trầm giọng nói: "Nhưng ngươi nghĩ hiển nhiên vẫn không đủ. Cũng chưa nói ra được toàn bộ dụng ý của ta khi khai thông kênh đào".

"Tâm ý của Thánh Thượng vi thần làm sao có thể hiểu hết được" Tiêu Bố Y cười khổ nói: "Vi thần đã nói kiến thức của thần còn thiếu nhiều, có chỗ nào nói không đúng mong Thánh Thượng chỉ điểm".

"Không phải không đúng, mà là không được đầy đủ" Dương Quảng cải chính, ánh mắt lấp lánh, có chứa sự cuồng nhiệt, như là nhìn Tiêu Bố Y, lại như là xuyên thấu qua thân thể của Tiêu Bố Y mà nhìn về phía xa xăm.

"Tiên đế tại vị, tuy là bốn biển an bình. Nhưng Đại Tùy thống trị cũng không chắc chắn. Nam bắc sai biệt nhau quá lớn, không ngừng bài xích, đã là ẩn hoạn của Đại Tùy ta. Với lại bốn trăm năm phân liệt làm sao chỉ trong vài năm là có thể tiêu trừ? Nam phương thủy lợi liên thông, dân sinh giàu có, phương bắc thổ địa cằn cỗi, đa phần là nghèo khổ. Người phương Nam xem người phương Bắc là thô bỉ, đều là tạp chủng. Người phương Bắc cũng cảm thấy người phương Nam là kẻ bị chinh phục, nhát gan yếu đuối, cả hai đều ghét nhau. Ta năm đó khi chưa là Thiên Tử, đã ở tại Giang Đô rất lâu, cũng là vì việc này mà đau đầu. Đại Tùy hình thức tuy thống nhất, nhưng muốn dung hợp, lại cần phải có một mạch liên thông nam bắc, đó chính là kênh đào..."

Tiêu Bố Y bị Dương Quảng từ từ nói mà hấp dẫn, trong ánh mắt đã chứa sự kính ngưỡng. Loại kính ngưỡng này cũng không phải là vì kính sợ mà sinh ra, mà là thật sự bị sự phân tích của Dương Quảng đánh động. Hắn võ học cao minh, kiến thức có căn bản ngàn năm, nhưng Dương Quảng phân tích rất có lý, thật sự nhìn không ra dở chỗ nào.

"Kênh đào khai thông, không chỉ là tiện để trao đổi vật chất, quan trọng nhất chính là tinh thần liên thông" Dương Quảng khi nói tới tinh thần, thần sắc ngưng trọng, "Kênh đào sau khi khai thông, Đại Tùy mới xem như chân chính nhất thống, huyết mạch quán thông, nam bắc cũng tiêu tan sự cách biệt, Đại Tùy mới có thể quốc phú dân cường. Buồn cười là những kẻ thô bỉ không rõ ý trẫm, chỉ nói cái gì làm mệt dân hao tài, lại không biết nếu không khai thông kênh đào, ta chỉ sợ dân càng khổ, tranh loạn càng nhiều, thua xa việc khai thông kênh đào".

Tiêu Bố Y trong lòng thở dài, tuy câu cuối cùng cũng có ý bảo lưu ý kiến, lại thiệt tình nói: "Thánh Thượng nhìn xa, hạ thần hôm nay mới hiểu được sự dụng tâm lương khổ của Thánh Thượng".

Dương Quảng thở dài một hơi, "Bố Y ngươi tuy là người thô lỗ, nhưng những lời của ta nói hôm nay lại không nói với Hoàng Hậu, không có với bách quan, lại chỉ nói với ngươi, ngươi có biết vì sao không?"

Tiêu Bố Y lắc đầu nói: "Hạ thần không biết".

"Chỉ bởi vì ngươi không vỗ mông ngựa, lại nói ra dụng tâm lương khổ của trẫm," Dương Quảng lạnh nhạt nói: "Hiểu ta, ta không cần giải thích, không hiểu ta, ta cần gì phải giải thích?"

Tiêu Bố Y lúc này mới hiểu được sự cố chấp của Dương Quảng, cười khổ không nói.

"Kiến Đông Đô, thông kênh đào chẳng qua chỉ là chỗ căn bản nhất trong kế hoạch của ta" Dương Quảng nói hứng khởi, xem như bên cạnh không có ai, cung nhân xung quanh cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn nhau.

Thánh Thượng sau khi từ Tây Kinh trở về, vẫn là mặt cau mày có, phiền não không chịu nổi, không ngờ lại có ngày vui vẻ như hôm nay, Giáo Thư Lang này thực có bản lãnh, cũng không có nghe hắn nói cái gì, thế

nhưng lại làm cho Thánh Thượng khôi phục thần thái ngày xưa.

"Vi thần nghe Thánh Thượng nói, chỉ mong được học tập thêm vài thứ" Tiêu Bố Y cung kính nói.

Dương Quảng cười rộ lên, lại kéo tay Tiêu Bố Y đến một bên nói: "Đến đây, ngồi xuống đi".

Cung nhân con mắt thiếu chút nữa là rớt xuống, Tiêu Hoàng Hậu trong lòng mừng rỡ, cảm thấy phu quân đã nhiều năm không có phấn chấn được như thế.

"Ta khi ở tại Giang Nam, đã lo lắng về vấn đề dung hợp này," Dương Quảng mắt lộ trầm tư, "Ta miễn thuế đất mười năm, yêu cầu quan văn thu thập sao chép phật kinh các nơi, lấy cầu giáo nghĩa để hóa giải nam bắc bạo lệ, sớm ngày dung hợp, cao tăng Tăng Sán cũng đã từng đi giúp ta, chỉ tiếc hắn tạ thế quá hơm, làm cho người ta tiếc hận".

Tiêu Bố Y nghe qua tên Tăng Sán, biết đó là một trong ngũ tổ, không khỏi kinh hãi, thầm nghĩ cao tăng đắc đạo này cũng không phải là giả, hắn một khi đã trợ giúp Dương Quảng, khẳng định là cảm thấy có ý nghĩa, nói như vậy ít nhất trước kia Dương Quảng làm việc cũng không tệ.

"Nhưng dân vô học cũng bất thành," Dương Quảng lại nói, song ánh mắt lại sáng ngời, như nói cho Tiêu Bố Y nghe, lại như đang tự nói, "Ta khi ở tại Giang Đô, cho học giả biên soạn thư quyển điển tịch, ngày nay ngươi tại Bí Thư Tỉnh, cũng biết quy mô của Bí Thư Tỉnh, tuyệt không phải là một hai ngày là có".

Tiêu Bố Y biết điểm ấy không giả, chỉ gật đầu, hiện tại Dương Quảng giống như hồng thủy vỡ đê, hắn làm không phải là ngăn ngừa, mà là mở ra, nhưng xem thế nào đi nữa thì đời sau đánh giá Dương Quảng dùng từ ngữ cũng quá hà khắc, bất học vô thuật, hư ngụy tàn bạo, đam mê nữ sắc, ăn chơi hưởng lạc mười sáu chữ này cơ hồ là đánh giá Dương Quảng, nhưng Tiêu Bố Y biết, Dương Quảng trước mắt này không đáng bị nói như vậy.

"Thiên đô cùng khai hà (đào kênh), hơn nữa ta mấy năm nay khổ tâm suy nghĩ, đã giải quyết ổn vấn đề nam bắc bài xích" Dương Quảng lại nói: "Thực hiện chế độ khoa cử, làm cho vô luận văn nhân trong thiên hạ, hoặc là hàn sĩ thảo dân, đều có hy vọng vinh diệu tông môn, chẳng phải càng làm dân chúng đồng lòng sao?"

Tiêu Bố Y biết sự tình cũng không đơn giản như Dương Quảng nói, Dương Quảng mở chế độ khoa cử dụng ý sâu xa là đả kích các thế lực cựu phiệt đã tồn tại gần bốn trăm năm, giữ gìn sự thống nhất. Bất quá hắn không nói, nói vậy cũng không muốn nói mà thôi. Điều này thực không có làm cho Tiêu Bố Y đối với những lời của hắn xem như là đàn khảy tai trâu, mà cảm thấy Dương Quảng không phải hôn quân, chính là tính cách của hắn quá cầu hoàn mỹ, quyết định tự làm mọi chuyện, không cho can gián, lúc này mới lưu lại những tên vỗ mông ngựa bên người.

"Phân hóa trấn an Đột Quyết, đánh Thổ Cốc Hồn, đả thông con đường tơ lụa, có chuyện nào mà ta không làm đến hoàn thiện hoàn mỹ?" Dương Quảng lại nói: "Thiên cổ tới nay, có thể cùng ta tranh đua chỉ có Tần Hoàng, Hán Vũ hai người mà thôi".

Tiêu Bố Y lên tiếng, "Thánh Thượng nói cực kỳ đúng, thần chỉ sợ Tần Hoàng Hán Vũ cũng không bằng Thánh Thượng".

"Ngươi nói là thật tâm chứ?" Dương Quảng có chút thất thố, thế nhưng một tay đã nắm lấy vai của Tiêu Bố Y, giọng điệu vội vàng, trong mắt Tiêu Bố Y xem ra, giống như là như cầu cấp bách của một người bị bệnh về mặt tinh thần vậy.

"Hạ thần nói là thật tâm" Tiêu Bố Y trong lòng thở dài, "Tần Thủy Hoàng thực hiện thống nhất Hoa Hạ, Thánh Thượng cũng đã làm được. Tần Hoàng xây dựng trường thành, Thánh Thượng khai thông kênh đào, trường thành hao tài, kênh đào tụ tài, điểm ấy Tần Hoàng đã không bằng người, Hán Vũ cùng binh độc vũ, kinh cao tổ, văn cảnh tam đế tích tụ hơn trăm năm, chinh thảo hung nô, vẫn bị mắng là làm mệt dân hao tài, Thánh Thượng lấy thời gian chỉ mười năm ngắn ngủn đã có quang cảnh như ngày nau, xem ra cũng vượt xa năng lực của Hán Vũ Đế, hạ thần nói Thánh Thượng vượt qua Tần Hoàng Hán Vũ thật sự cũng không quá".

Dương Quảng ha hả cười to, có vẻ vừa lòng đứng lên, tay vẽ một vòng, "Giáo Thư Lang nói rất đúng ý trẫm, trẫm vốn là thiên tài, lấy thiên hạ thái bình quá lâu, sĩ mã toàn thịnh, cũng hâm mộ chuyện Tần Hoàng,

Hán Vũ, chỉ hy vọng nhật nguyệt chiếu xuống, mưa gió lan tràn, ai mà không phải là thần tử của ta! Cao Lệ vốn là một nơi chịu ảnh hworng của lễ nghi giáo hóa, thời Tấn mạt phân liệt ra mà thành, vốn là một bộ phận của Hoa Hạ, trẫm một khi đã hiểu chuyện của Tần Hoàng Hán Vũ, làm sao có thể để cho Cao Lệ không thuần phục ta, ngươi nói cái gì giang sơn đại nhất thống phi thường tốt, giang sơn của trẫm hiện tại đại nhất thống chỉ kém một khối cuối cùng này, Cao Lệ Vương một khi đã không chịu triều bái, tốt lắm, ta không lâu sau liền muốn từng phạt Cao Lệ, thế lấy một mà được ba đem vương triều gộp thành một mối, làm một điều hơn tam hoàng, vượt ngũ đế, xem thường Thương Chu, trở thành thiên cổ nhất đế vạn thế không ai bằng!"

Tiêu Bố Y sửng sốt, nhìn Dương Quảng thần thái bay bổng, không ai bì kịp, thật lâu không nói gì.

129. Chương 129: Thỉnh Mệnh

"Tiêu Bố Y rốt cuộc phát hiện Dương Quảng là một người cố chấp khó có thể tưởng tượng, nếu thực sự bác sĩ đương đại chuẩn đoán, thực có thể nói Dương Quảng thuộc loại tâm thần phân liệt mức độ nhẹ. Vẻ mặt bất an của Tiêu Hoàng Hậu cho thấy, nàng cũng không tán thành cách làm của trượng phu, lo sợ về những phát triển về sau. Dương Quảng là một người thông minh như vậy sao lại bị che mờ đi lý trí của bản thân?"...

Tiêu Bố Y vẫn cân nhắc Dương Quảng là dạng người gì, hôm nay đối mặt hắn cũng đã đại khái biết Dương Quảng dạng người gì.

Dương Quảng thông minh, Dương Quảng có tài, Dương Quảng muốn làm thiên cổ nhất đế. Lý tưởng của hắn, khát vọng của hắn, chủ trương cùng kiến giải của hắn, Tiêu Bố Y đều tự nhận không bằng, theo góc độ thống trị quốc gia mà nhìn, Dương Quảng không phải không nghĩ, mà là nghĩ so với rất nhiều người xa hơn nhiều, hắn làm Hoàng đế nghĩ so với rất nhiều Hoàng đế còn nhiều hơn nhiều. Trên thực tế Tiêu Bố Y biết bản thân bất quá cũng chỉ là một người thường, hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến đi làm một Đế vương, ngàn năm sau không có cơ hội nghĩ, cho dù đến ngàn năm trước, hắn cũng chưa từng có ý niệm này trong đầu.

Làm Hoàng đế cũng không tệ, nhưng nếu phải làm một Hoàng đế như Dương Quảng, Tiêu Bố Y chẳng thà đi chăn ngựa còn tốt hơn. Nhìn ánh mắt cháy bỏng của Dương Quảng khi nói ra thiên cổ nhất đế, Tiêu Bố Y cảm thấy Dương Quảng thật sự có chút bệnh. Nếu theo sự phân tích của thời đại hắn mà nói, Dương Quảng xem như là điển hình của chứng tổng hợp của tính cố chấp cuồng tưởng, thật ra phân tích của thời đại hắn cũng nói rõ, rất nhiều nhà phát minh, người có thành tựu đều có tính cách cố chấp, một số không thành tự mà suy sụp thì đương nhiên cũng không làm nên đại sự gì. Nhưng sự cố chấp của Dương Quảng cũng khó có thể tưởng tượng, với sự quan sát của Tiêu Bố Y trong khoảng thời gian này, Dương Quảng nếu không chinh phạt Cao Lệ, hắn hơi chút làm dịu đi, hắn thực có thể trở thành thiên cổ nhất đế. Bởi vì cho dù sau khi kiến Đông Đô, khai thông kênh đào, Trung Nguyên cũng không có gió mây tứ khởi, dân chúng vẫn còn có thể thừa nhận được, nhưng Dương Quảng muốn vượt qua Tần Hoàng, đuổi theo Hán Vũ, lần đầu tiên chinh phạt Cao Lệ vì mục đích đại nhất thống, quốc gia đã xuất hiện vấn đề, bởi vì tấn công Cao Lệ lượng binh dịch đã vượt qua tổng cung của các năm trước, cơ hồ là cả nước bị vận động.

Ba lần chinh phạt Cao Lệ, chỉ vì một giấc mộng trong lòng hắm, lần đầu tiên hắn chính phạt vật chất chuẩn bị sung túc, nhưng tâm lý chuẩn bị không đủ cho nên thất bại. Hắn quá bức thiết muốn vãn hồi thể diện, quá bức thiết muốn thành thiên cổ nhất đế, hiện tại lại có ý niệm lần thứ tư chinh phạt Cao Lệ trong đầu?

Tiêu Bố Y không biết làm thế nào cho phải, chẳng lẽ chỉ bằng vào mấy câu nói của hắn, đã ủng hộ khởi lên đấu chí của Dương Quảng, muốn chinh phạt Cao Lệ lần thứ tư? Vậy Dương Quảng còn không trở thành hôn quân, mình chỉ sợ cũng đã trở thành thiên cổ tội nhân.

Hậu Đức điện rất yên lặng. Tiêu Hoàng Hậu khi nghe được muốn chinh phạt Cao Lệ lần thứ tư, rốt cuộc cũng bất an, hắn tuy không để ý tới chính sự, nhưng cũng biết một lần đánh Cao Lệ, khởi nghĩa ở tại Đại

Tùy liền thường xuyên hơn một lần, phu quân còn muốn chinh phạt Cao Lệ, vậy giang sơn chỉ sợ sẽ lâm vào tình trạng cực kỳ nguy hiểm.

"Thế nào, ngươi không đồng ý với ý tưởng của ta?" Dương Quảng ánh mắt lạnh lùng cháy bỏng, sắc mặt cũng có chút âm trầm, nhìn chằm chằm vào Tiêu Bố Y, chờ đợi hắn trả lời.

Tiêu Bố Y rốt cuộc phát hiện Dương Quảng là một người cố chấp khó có thể tưởng tượng, nếu thực sự bác sĩ đương đại chuẩn đoán, thực có thể nói Dương Quảng thuộc loại tâm thần phân liệt mức độ nhẹ. Vẻ mặt bất an của Tiêu Hoàng Hậu cho thấy, nàng cũng không tán thành cách làm của trượng phu, lo sợ về những phát triển về sau. Dương Quảng là một người thông minh như vậy sao lại bị che mờ đi lý trí của bản thân?

"Hồi Thánh Thượng. Nghĩ đến Cao Lệ vốn là nới được lễ nghi giáo hóa, Thánh Thượng muốn Cao Lệ trở về Đại Tùy thật sự không thể bàn cãi" Tiêu Bố Y cười nói: "Thần ủng hộ Thánh Thượng lại chinh phạt Cao Lệ".

Dương Quảng mừng rỡ, lại chụp lấy vai Tiêu Bố Y, lên tiếng cười nói: "Tiêu khanh gia thật là tri kỷ của trẫm, nghĩ đến cả triều thần đều phản đối, vô tri đến cùng cực, Tiêu khanh gia, trẫm nếu chinh phạt Cao Lệ lần thứ tư, nhất định phải cho ngươi làm Đại tướng quân, theo trẫm xuất chinh".

Tiêu Bố Y hoảng sợ, thầm nghĩ mọi người đều nói liên tục thăng ba cấp đã xem như là kỳ ngộ, mình một Giáo Thư Lang nếu lên đến Đại tướng quân, vậy không phải liên tục thăng năm sáu cấp? Dương Quảng thuận miệng phong mình làm một Đại tướng quân, Đại tướng quân này cũng rất không đáng giá.

"Thánh Thượng ưu ái nâng đỡ, Bố Y thật sự lo sợ không đảm đương nổi" Tiêu Bố Y biết lúc này không thể khuyên Dương Quảng, chỉ cần mình nói chinh phạt Cao Lệ không thành, phỏng chừng cho dù không có kết cuộc như Hộc Tư Chánh, trở thành Đại tướng quân cũng chỉ là chuyện mở tưởng mà thôi," Hôm nay trời giá rét, Thánh Thượng vất vả đã lâu, thần cũng cảm thấy không nên nóng lòng nhất thời, đợi khi khai xuân, Giáo Thư Lang nhất định sẽ cùng Thánh Thượng thương lượng chuyện chinh phạt Cao Lệ, không biết ý Thánh Thượng thế nào?"

Hắn nói có chút tùy ý, lại muốn cùng Thánh Thượng thương lượng, thật sự là hành động mà triều thần trước giờ chưa từng có, các cung nhân đều kinh ngạc, thầm nghĩ tiểu tử này không biết sống chết, Dương Quảng nghe xong lại mừng rỡ, "Như thế cũng tốt, hiện nay trời giá rét, kênh đào đóng băng, vật chất cung cấp cũng không nhanh, ta hiện tại muốn lập tức hạ chiếu, cho dân chúng cả nước chuẩn bị".

Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Thánh Thượng không cần nóng lòng nhất thời".

Dương Quảng cau mày, "Tiêu ái khanh ngươi không biết binh pháp, không hiểu về chinh phạt, nếu thảo phạt Cao Lệ, muốn xuất binh vào lúc khai xuân, vật tư tập kết phải sớm chuẩn bị. Cao Lệ khó đánh, chúng ta thao luyện chuẩn bị cho tốt mới được, Đông Lai tạo thuyền, Giang Nam tạo xe, dân phu chuyển gạo, chế tạo khải giáp, cái nào cũng cần phải có thời gian dài..."

Tiêu Bố Y thầm nghĩ mục tiêu cuối cùng của vị này chính là chinh phạt Cao Lệ, đối với mấy cái chuẩn bị này thật ra cũng là ngựa quen đường cũ.

"Thánh Thượng, thần biết chuẩn bị là phải có, nhưng có thể để cho thần trước tiên kể cho người nghe hai câu chuyện xưa có được không?"

Dương Quảng ngẩn ra, "Ngươi muốn kể chuyện xưa gì?" Đây là Tiêu Bố Y, hơn nữa cũng theo ý đồ chinh phạt Cao Lệ của hắn, chứ nếu là người khác vào lúc này mà muốn kể chuyện xưa cho Dương Quảng nghe, phỏng chừng đã sớm bị hắn cho người vác gậy đánh đuổi ra ngoài. Dương Quảng làm Thiên tử đã nhiều năm, bên người tuy ít có người dám can gián, Ngu Thế Cơ, Bùi Uẩn, Vũ Văn Thuật, kể cả Nạp Ngôn Tô Uy, Đại tướng quân Trương Cẩn đều không dám nói nhiều lời, nhưng hắn nếu chinh phạt Cao Lệ, quần thần thế nào cũng đồng loạt phản đối, điều này làm cho trong lòng hắn thực không thoải máu, có thể tìm được loại người cùng hắn thương thảo chuyện chinh phạt Cao Lệ như Tiêu Bố Y, thật sự cũng không dễ dàng.

"Thật ra mỗi cá nhân đều có mục đích, Thánh Thượng thân là Thiên tử, thì phải trở thành thiên cổ nhất đế, hạ thần hạ tuy thấp kém, nhưng cũng có một mục đích, đương nhiên là gia quan tiến tước" Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Hạ thần thô bỉ, mong Thánh Thượng lượng thứ".

"Gia quan tiến tước mỗi người đều nghĩ, ngươi cái này thì tính là thô bỉ gì" Dương Quảng tuy chỉ mới thật sự nói chuyện cùng với Tiêu Bố Y có một lần, lại cảm thấy người này rất được, hiểu được lý tưởng cao xa của mình, còn tích cực ủng hộ kế hoạch của mình, quả thực so với Vũ Văn Hóa Cập kia hơn cả trăm lần. Ngàn vàng dể được, tri kỷ khó cầu, Vũ Văn Hóa Cập chỉ có thể xem như vỗ mông ngựa, còn Tiêu Bố Y lại xem như là tri kỷ của hắn. Tiêu Bố Y một mặt nói bản thân thô bỉ, Dương Quảng ngược lại lại cảm thấy hắn rất thật thà, lại còn giúp hắn giải vây.

"Thánh Thượng rất anh minh" Tiêu Bố Y tán thưởng nói: "Mục đích có thể thấy, hạ thần cho dù muốn gia quan tiến tước, nwhng cũng phải hưởng thụ cuộc sống. Cho dù nhanh chóng chạy đến mục tiêu, cũng không quên quan sát phong cảnh ven đường".

Dương Quảng lộ ra vẻ trầm tư, "Phong cảnh ven đường?"

"Không sai," Tiêu Bố Y gật đầu nói: "Một ít người chỉ là vì đạt thành mục tiêu, hao tận tâm lực, hạ thần có khi lại cảm thấy. Quá trình phấn đấu cũng là một loại khoái hoạt, khi mục tiêu đạt thành bất quá chỉ là một khoảnh khắc, khoái hoạt ngắn ngủi. Khoái hoạt khi phấn đấu mới là duy trì cả đời".

Dương Quảng chậm rãi ngồi xuống, hai hàng lông mày lại cau lại, bất quá lần này là trầm tư, chứ không phải là âm trầm.

"Thánh Thượng hay là trước tiên nghe hai câu chuyện xưa của hạ thần?" Tiêu Bố Y hỏi, buông bỏ ý niệm người trước mắt là quân vương ra khỏi đầu, kiên nhẫn nói.

"Ngươi nói đi" Dương Quảng lẩm bẩm nói: "Ta không biết đầu ngươi cấu tạo thế nào, lại có nhiều ý tưởng ngạc nhiên đến kỳ quái như vậy. Ta cũng muốn nghe xem chuyện xưa mà ngươi muốn kể cho ta là muốn ám chỉ cái gì".

Tiêu Bố Y biết Dương Quảng này một chút cũng không ngu ngốc, chỉ có những thời điểm bị tính cố chấp sở gây trở ngại mà thôi, "Trước đây có hai huynh đệ, đốn củi sinh sống, áo không đủ mặc, cơm không đủ no, mỗi bữa cơm chỉ được hai chén cơm trắng là vui vẻ rồi, nếu có thể có thêm miếng thịt, thì đã là hạnh phúc bằng trời".

Dương Quảng có chút buồn cười, "Trên đời này có huynh đệ như vậy không, ăn như vậy đã rất vui vẻ, ta sao lại không biết? Tiêu Bố Y, ngươi rốt cuộc là kể chuyện xưa gì vậy".

Tiêu Bố Y cũng không phân biện giả thật, chỉ sợ lộng xảo thành chuyên, chỉ cười nói, "Chuyện xưa chỉ là chuyện xưa, không cần phân thật giả".

"Ngươi cứ kể tiếp đi" Dương Quảng nói.

"Hai huynh đệ cuộc sống khốn khổ, nhưng lại rất vui vẻ," Tiêu Bố Y tiếp tục kể: "Có một ngày trời đông giá rét, hai huynh đệ không thể lên núi đốn củi, chỉ ngồi quanh bếp lửa mà hưởng thụ. Lão đại hỏi, lão Nhị, búa của chúng ta ngày mai phải tìm thợ rèn mài rồi, chúng ta cả đời cùng khổ, thực muốn biết Hoàng Thượng cả ngày làm cái gì".

Dương Quảng đến đây thì hứng thú hỏi, "Lão nhị nói thế nào?"

Tiêu Bố Y cười nói: "Lão nhị nhìn thoáng qua cái búa sứt mẻ, tràn đầy chờ mong nói, ta nghĩ Hoàng Thượng mỗi ngày chỉ dùng búa vàng để đốn củi, vậy búa sẽ khong phải mỗi ngày đều phải mài, còn có thể tiết kiêm được tiền. Lão đại mắng lão Nhị ngu ngốc, Hoàng Thượng sao lại đi đốn củi, ta nghĩ nên ngồi cạnh lò lửa mà ăn bánh mới đúng".

Dương Quảng kinh ngạc, giây lát lại lên tiếng cười lớn: "Lão đại lão nhị thật sự thú vị, bất quá cũng ngu ngốc, Hoàng Thượng sao lại đi đốn củi? Hoàng Thượng sao có thể ngồi bên lò lửa mà ăn bánh? Bố Y, chuyện xưa mà ngươi chế tác thật thú vị" Tiêu Hoàng Hậu không biết từ khi nào đã đi tới, ngồi ở một bên khẽ cười nói: "Thiếp nghĩ người như thế cũng có, Thánh Thượng, năm đó thiếp cũng đã từng vất vả, biết rất nhiều người có rất nhiều lúc một văn tiền cũng phải so đo. Thánh Thượng, năm đó thiếp cũng đã từng bần cùng, chỉ nghĩ khoog cần lo đến việc áo cơm là tốt lắm rồi, làm sao nghĩ đến có thểở cùng một chỗ với người?"

Tiêu Hoàng Hậu nói nhẹ nhàng, đưa tay chậm rãi cầm lấy tay của Dương Quảng, "Thánh Thượng, mới vừa rồi Bố Y nói, trong khi phấn đấu cũng nên để ý tới phong cảnh ở ven đường, cũng là phong cảnh mà thiếp đã từng hướng tới, chỉ đáng tiếc là, gần đây loại phong cảnh này thiếu đi nhiều".

Nàng trợ giúp Tiêu Bố Y nói chuyện, nhẹ nhàng cầm tay Dương Quảng, trong giọng điệu cũng có chút thâm ý, Dương Quảng khẽ cau mày, cũng nghĩ tới cái gì đó, hồi lâu mới nói: "Tiêu Bố Y, ngươi không phải còn một câu chuyện xưa nữa?"

"Chuyện xưa thứ hai hình như trong sách cũng có ghi lại, cũng đơn giản" Tiêu Bố Y nói: "Có thần hướng tới một Hoàng Thượng tấu viết, thiên hạ hạn hán, dân chúng không có cơm ăn, chết đói rất nhiều, Hoàng Thượng hỏi lại, vậy tại sao không ăn thịt?"

Tiêu Bố Y nói tới đây, mặt mỉm cười, Dương Quảng đột nhiên đứng lên, giận không thể át nói: "Đây là Huệ Đế kỷ ghi lại, đó là một hôn quân, chỉ biết ăn uống vui chơi chứ không biết gì, ngươi nhắc tới hắn, là trào phúng ta không biết dân chúng khổ sao? Ngày ta lên ngôi, chính là đại xá thiên hạ, miễn trừ thuế cho thiên hạ cả năm. Ta vừa lên ngôi Thiên tử, đã thực thi đạo thánh nhân mà trọng đãi người tài, ta trọng tu luật Đại Tùy, hủy bỏ toàn bộ khổ hình mà Tiên đế lúc tuổi già chế định, Tiêu Bố Y ngươi chẳng lẽ không biết? Ngươi nếu không biết, có thể xem luật lịch các đời, người nào có chế định khoan hồng đại lượng như ta? Đinh tuổi nhận tội, khuếch trương đạo hiếu, ân nghĩa rõ ràng, đều rõ ràng chi tiết. Có quân vương đời nào rõ ràng được như ta? Ta tại vị nhiều năm, khoan miễn giảm thuế không kể xiết, tháng trước còn đại xá thiên hạ ngươi chẳng lẽ không thấy được? Ta khổ tâm chỉ vì Đại Tùy nhất thống, nam bắc dung hợp, Hoa Hạ dương oai, tứ hải thống nhất, ngươi đem ta so sánh với Tấn Huệ Đế, thật vô tri đến cực điểm".

Tiêu Bố Y vất vả nên tri kỷ một chút đã biến thành vô tri đến cực điểm, nhưng mặt vẫn không đổi sắc, nhìn thấy bộ dánh giận giữ cùng thất vọng của Dương Quảng, cũng không sợ hãi, lại có chút áy náy nói, "Hồi Thánh Thượng, thần không có ý này. Thần muốn nói chính là, dân chúng không biết tâm tư của Thánh Thượng, Thánh Thượng có đôi khi cũng sẽ không biết tâm tư của dân chúng. Thánh Thượng nghĩ tới nghiệp lớn, dân chúng lại chỉ vì ăn một hai cái bánh đã rất vui vẻ hưng phấn. Cái này gọi là yến tước so so sánh được với hồng hộc. Thánh Thượng chí hướng cao xa, dân chúng làm sao biết được? Nhưng dân chúng cũng giống như Bố Y, chính bởi vì không biết không hiểu được tâm tư cao xa của Thánh Thượng, lúc này mới có câu oán hận..."

Dương Quảng nghe đến đó, sắc mặt đã dịu đi, Tiêu Hoàng Hậu cũng đứng lên theo, nhẹ giọng nói: "Thánh Thượng, Bố Y là người thô lỗ, không có tâm tư như các đại thần, người đừng suy nghĩ nhiều".

Dương Quảng hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi, Tiêu Hoàng Hậu cuống quít đi theo, khi rời đi quay đầu lại cười cười với Tiêu Bố Y, nhẹ nhàng khoát khoát tay, giống như bảo Tiêu Bố Y yên tâm. Tiêu Bố Y đứng ởnơi đây, muốn nói gì cũng không nói được, có chút bất đắc dĩ, cảm thấy bản thân có chút thất bại, nhưng các cung nhân đều lại vì Giáo Thư Lang không biết chết sống này mà đổ mồ hôi lạnh, bọn họ cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy Thánh Thượng lại có lúc có khai tâm như thế, cũng rất ít khi nhìn thấy Thánh Thượng lại nổi giận như thế, nhưng Thánh Thượng nổi giận như thế lại không có trách phạt gì Giáo Thư Lang, coi như là chuyện cực kỳ hiếm thấy.

"Nàng đang khóc, quỳ xuống dập đầu, cửa tiệm thuốc thì đang đóng chặt, Uyển Nhi cảm thấy có chút tuyệt vọng, đang muốn cầu lần nữa, thì một cánh tay đã kéo nàng lên. Uyển Nhi thân mình bị lạnh đã có chút cứng ngắc, cầu tình không được trong lòng không khỏi chua xót, khi quay đầu nhìn lại thì vừa mừng lại vừa sợ, "Tiêu công tử, sao lại là người?"...

Thời tiết ngày càng lạnh, người đi đường cũng rất thưa thớt, bất đắc dĩ phải ra khỏi cửa cũng là vì sinh kế mà bôn ba.

Tiêu Bố Y bước chậm trong cổ thành Đông Đô, chỉ muốn cho tuyết bay tán loạn làm dịu đi suy nghĩ đang nóng lên trong đầu.

Hắn cùng Dương Quảng nói chuyện một hồi, cũng không có kết quả gì. Hắn chỉ có thể trở về Bí Thư Tỉnh, tạm thời xem sách ưng cẩu, xem lịch sử Đại Tùy. Hắn vốn tưởng rằng mình đã hiểu Dương Quảng, người này xa xỉ phô trương, độc đoán, thích lập công, không để ý đến sinh tử của dân chúng, còn muốn vọng tưởng chinh phạt Cao Lệ, nhưng những lời Dương Quảng nói với hắn làm cho hắn có chút giật mình, làm cho hắn cảm thấy bản thân đối với Dương Quảng chỉ mới là cưỡi ngựa xem hoa mà thôi, đây thực sự là một

người rất phức tạp. Đối với sử thư hắn chưa từng xem kỹ chi tiết, nhưng hắn sau khi xem sơ qua cũng đã biết, Dương Quảng thực không nói sai.

Dương Quảng đích xác dùng đạo thánh nhân đểtrị vì, Văn Đế Dương Kiên khi tại vị, đã định luật Đại Tùy quá nghiêm khắc, đùng nói là trực tiếp phạm tội, chỉ cần dính dáng đến cũng là tội chết, trộm một quan cũng là tội chết, có thể thấy được hình pháp hà khắc tới cỡ nào. Khi Văn Đế cuối đời thậm chí còn phát triển đến mức trộm một văn tiền cũng là tử tội, làm cho thế nhân ai cũng sợ hãi. Dương Quảng sau khi lên ngôi, luật Đại Tùy mới đã khoan dung hơn nhiều, tạm dừng chấp hành mười điều ác, phế trừ tội liên quan… Cho nên những gì mà Dương Quảng nói với Tiêu Bố Y, trên cơ bản đều chính xác.

Cho nên đại xá thiên hạ, giảm miễn tiền thuế, tu soạn điển tịch, khôi phục nho học trên cơ bản đã bị phế đi vào cuối thời Tùy Văn Đế, phát triển chế độ khoa cử vân vân… Đều xem như là hành động anh minh. Những điều này còn không kể đến hành động vĩ đại khai kênh đào mọi người đều biết, theo những việc nhỏ này có thể thấy, Dương Quảng này cũng từng là minh quân hướng tới nhân dân, hơn nữa có những hành động thực tế rất tích cực. Bất quá Tiêu Bố Y chú ý tới một điểm, mọi việc này chỉ thực hiện trong năm năm, Dương Quảng này tuyệt đối tính là thiên cổ danh quân, bất quá chỉ trong năm năm, sau đó sự tình đã có chuyển biến.

Mọi chuyện bắt đầu thay đổi từ khi chinh phạt Cao Lệ, Tiêu Bố Y nghĩ tới đây, trong lòng thở dài, chậm rãi lắc lắc đầu, trong lòng cũng có ý bi thương, không biết là vì Dương Quảng, hay là vì thế nhân, hay là vì chính mình?

Dương Quảng nói ba ngày sau điện thí, qua thì thăng quan. Hôm nay đã trải qua hai ngày, Tiêu Bố Y biết hắn tùy tâm sở dục, cũng không có quá trông cậy vào cái gì, công tác tại Bí Thư Tỉnh đối với hắn mà nói, có hay không đều như nhau, ánh mắt của tất cả mọi người nhìn hắn đều có vẻ sợ hãi, ngoại trừ Ngu Thế Nam ra, cũng rất ít người cùng hắn nói chuyện.

Tuyết lớn bay tán loạn, Hòe mập đã ngủ say, Dương Đắc Chí cũng đã sớm đi tìm Viên Lam hỏi về phương diện buôn bán, Tiêu Bố Y phát hiện Dương Đắc Chí đối với việc làm ăn cũng có bộ dáng, cũng yên tâm để hắn cùng Viên Lam trao đổi. Hắn lần này cũng đi tìm Lý Tĩnh, sau khi qua Lạc Thủy đột nhiên nhìn thấy một bóng người có chút quen thuộc chớp lên ở phía trước, đi vào Từ Huệ phường ở bên cạnh, Tiêu Bố Y tâm chợt động, tạm thời đem ý niệm đi Tầm Thiện phường gác sang một bên, đi theo người nọ vào Từ Huệ phường.

Tiêu Bố Y cước bộ nhẹ nhàng, đi trên tuyết cũng lặng yên không một tiếng động, đi theo sau người nọ, người nọ cũng không có phát hiện.

Người nọ trong trời đông giá rét, thế nhưng ăn mặc lại khá mỏng manh, bộ dáng ôm vai rất rét lạnh, đi xuyên qua phố, đi tới trước một căn nhà đất. Nói là căn nhà đất, bất qáu chỉ dựa vào mái nhà bên hông của một căn nhà lớn, dùng gỗ cùng bùn cỏ đắp lên thành phòng ở, nóc nhà phỏng chừng là lợp bằng rơm, bị tuyết đè võng xuống, có thể thấy được sự nghèo khổ của chủ nhà.

Cửa phòng không có, dùng một cái rèm cỏ thay thế, người nọ xốc rèm cỏ lên, lắc mình đi vào, sợ gió tuyết thổi vào trong phòng.

Tiêu Bố Y nhẹ bước đi đến trước căn phòng, trong ánh mắt có sự cảm khái, đứng ở đó không nhúc nhích, cũng nghe được tiếng động từ bên trong.

"Tiểu đệ, em đỡ hơn chưa? Chị đem thức ăn về cho em nè" Người hỏi thanh âm mềm nhẹ, mang theo sự quan tâm, rõ ràng là thanh âm một cô gái.

"Tỷ tỷ, em đỡ rồi, em, em còn chưa đói, em chưa muốn ăn cơm" Tiếng trả lời là của một đứa trẻ, trong tham âm có chứa sự run rẩy.

Tiêu Bố Y biết tiểu đệ chính là đứa nhỏ mà hắn đã từng cứu khỏi dòng nước. Hắn biết chị em Uyển Nhi nghèo khó, nhưng hắn cũng không nghĩ đến hai người lại nghèo đến như thế này, trời đông giá rét, hai người vẫn phải ở nơi này?

"Ái ui, bếp lửa bị tắt rồi. Tiểu đệ, em có lạnh không?" Lại một trận bề bộn, một lát sau, khói xanh lại ba lên khỏi phòng, chắc là Uyển Nhi đã nhóm lửa.

"Không lạnh, không lạnh" Đứa nhỏ răng cũng có chút run lên, vang lên lạch cạch, "Tỷ tỷ, em không lạnh, em vô dụng, em không thể đi kiếm củi khô cùng than vụn, tỷ tỷ, em…"

Đột nhiên thanh âm cua đứa nhỏ không còn nữa, chỉ có tiếng khóc của Uyển Nhi, "Tiểu đệ, em nói cái gì vậy, là tỷ tỷ vô dụng, tỷ tỷ không tốt, tỷ tỷ không thể cho em những thứ tốt hơn, tỷ tỷ…"

Tiếp đến là những tiếng nấc nghẹn ngào, Tiêu Bố Y đứng ngây ra ở ngoài cửa, hai mắt lập lòe, có chút chua xót.

Sau một lúc lâu, Uyển Nhi đột nhiên thét 'a' lên một tiếng, "Tiểu đệ, em sao lại phát sốt, nóng quá. Em, em hiện tại thế nào rồi?"

"Tỷ tỷ, em lạnh lắm, em lại nóng lắm" Tiểu đệ run giọng nói.

Uyển Nhi gấp lên, "Tiểu đệ, em sao lại không nói, để chị đi mời y sanh".

"Tỷ tỷ, không cần," Tiểu đệ gấp giọng nói: "Chúng ta không có tiền, em vẫn cố gắng được mà".

"Sao mà được, chị có tiền, em không cần lo lắng, nằm đây một chút, chị trong chốc lát sẽ trở lại. Tiểu đệ, em đừng sợ" Uyển Nhi sau khi nói xong, gấp rút chạy ra ngoài, cẩn thận khép rèm cỏ lại rồi chạy tới, cũng không có nhìn thấy Tiêu Bố Y đang đứng ở một bên, có thể thấy được tâm tình đang gấp gáp.

Tiêu Bố Y hơi do dự, vốn định cùng đi, nghĩ lại thì xốc rèm lên mà đi vào, tiểu đệ hỏi, "Tỷ tỷ, chị sao lại đã trở lại, ngươi, ngươi là ai? Ngươi là đại ca ca?"

Tiểu đệ có chút gầy yếu, hai gò má đỏ bừng, hữu khí vô lực, nhìn thấy Tiêu Bố Y đi vào thì hết sức ngạc nhiên.

"Tiểu đệ còn nhớta?" Tiêu Bố Y có chút kinh ngạc, khẽ cười nói. Hắn liếc mắt nhìn quanh, tình huống trong phòng nhìn sơ là biết, trên đất cắm ba cây gậy để chống mái nhà, vật phẩm hàng ngày đều là thứ rác rưởi, cái chăn trên người tiểu đệ có thể xem như là đỡ nhất, bên cạnh nó có một cái nồi đất, một cái bếp lửa. Tiêu Bố Y nghĩ đến động tác của Uyển Nhi, nhớ tới cái nồi đất này có thể chứa đồ ăn của tiểu đệ, Uyển Nhi ôm cái nồi đất này trong lòng, chắc là sợ nó bị lạnh. Trong lò đang có than đang cháy, bên cạnh còn có chút than củi, đều đã được đốt qua một lần, quá nửa là từ đại hộ đổ ra, tiểu đệ hoặc Uyển Nhi đã nhặt về sử dụng lại.

Căn phòng này có thể dùng câu nghèo rớt mồng tơi để hình dung, Tiêu Bố Y trong lòng chua xót, ngồi xuống. Tiểu đệ ngủ trên một tấm ván gỗ, mặt trên lót vải bố rách nát, Tiêu Bố Y nhẹ nhàng đỡ tiểu đệ ngồi dậy.

"Đệ đương nhiên nhớ rõ, tỷ tỷ mỗi ngày nhắc đến người" Tiểu đệ tự hào nói, "Tỷ nói với đệ, chúng ta tuy nghèo, nhưng đại ca ca cũng là dân áo vải, tiểu đệ sau này lớn lên cũng phải giống như đại ca ca, cứu trợ người cùng khổ, không thể tùy ý xem thường bản thân. Đệ vẫn ghi nhớ lời của tỷ tỷ. Đại ca ca, người hình như không phải là áo vải, người là đại quan?"

Tiêu Bố Y nhẹ nhàng sờ trán của tiểu đệ, cảm thấy nóng bỏng, có chút kinh ngạc, chỉ cười nói: "Đại ca ca cũng chỉ là người thường, tiểu đệ sau này lớn lên, đại ca ca cũng không bằng đệ đâu".

Hắn hiện tại nói như thế nào cũng coi như là cao thủ võ học, nhưng y thuật lại một chút cũng không thông, đợi lâu sau mà Uyển Nhi vẫn chưa trở về, chỉ có thể sốt ruột, đột nhiên nhớ tới cái gì, "Tiểu đệ, tỷ tỷ của đệ có tiền mời y sanh không?"

"Đệ không biết, đệ chỉ sợ không có" Tiểu đệ miệng mếu xệch, giống như là muốn khóc, "Đệ bệnh đã một thời gian, nhưng vẫn chưa khỏi, xem bệnh cũng tốn không ít tiền, đệ không cho tỷ tỷ đi tìm y sanh".

Tiêu Bố Y vỗ vỗ hai má tiểu đệ, an ủi nói: "Tiểu đệ không cần lo lắng, đệ cứ nằm đi, ta đi xem thử. Phụ cận đây có tiệm thuốc nào không?"

Nghe tiểu đệ nói ra vị trí của tiệm thuốc, Tiêu Bố Y sau khi đắp chăn cho tiểu đệ, bước nhanh ra ngoài, theo hướng Uyển Nhi chạy đi mà tìm. Tuyết lớn bay tán loạn, chỉ có một hàng dấu chân, Tiêu Bố Y cũng không đi nhầm, xuyên qua hai ngõ nhỏ, phong cảnh đã trở nên sáng sủa, cuối đường là một tiệm thuốc, trước tiệm thuốc chỉ có một người.

Tiêu Bố Y tâm tình vốn đang vội vàng, khi nhìn thấy tiệm thuốc thì bỗng nhiên bốc hỏa. Chỉ thấy Uyển Nhi đang quỳ trên tuyết khóc nói: "Du thần y. Phiền toái người đi xem bệnh cho tiểu đệ được không? Ta hiện tại không có tiền, đợi ta có tiền sẽ lập tức trả cho người không được sao? Du thần y, ta cầu xin người mà".

Nàng đang khóc, quỳ xuống dập đầu, cửa tiệm thuốc thì đang đóng chặt, Uyển Nhi cảm thấy có chút tuyệt vọng, đang muốn cầu lần nữa, thì một cánh tay đã kéo nàng lên. Uyển Nhi thân mình bị lạnh đã có chút cứng ngắc, cầu tình không được trong lòng không khỏi chua xót, khi quay đầu nhìn lại thì vừa mừng lại vừa sợ, "Tiêu công tử, sao lại là người?"

Tiêu Bố Y không cần hỏi nhiều đã hiểu được tình huống. Uyển Nhi không có tiền điều trị, thần y cự tuyệt không đi khám bệnh, chỉ là loại y sanh tâm địa thế này thì là thần y gì?

Lửa giận trong lòng tăng cao, Tiêu Bố Y trầm giọng nói: "Nàng không cần cầu nữa. Để ta đi cầu hắn".

"Tiêu công tử, không, người sao lại có thể đi cầu..." Uyển Nhi cuống quít ngăn trở muốn giữ Tiêu Bố Y lại, nhưng chưa kịp giữ lại thì đã sợ hãi trợn mắt há hốc mồm.

Tiêu Bố Y bước đến trước tiệm thuốc, một cước đá ra, cánh cửa đã như cánh cửa nhà của Lý Tĩnh, trực tiếp đổ xuống, Uyển Nhi không nghĩ đến Tiêu Bố Y lại có phương pháp cầu như vậy, trong lòng lo lắng nhưng cũng không thể làm gì.

Cánh cửa sau khi đổ xuống thì thấy trong đại đường có một người đang ngồi, xem chừng cỡ bốn mươi, ánh mắt có vẻ xảo trá, vốn đang nhàn nhã uống nước trà, nhắm mắt dưỡng thần, nhìn thấy cánh cửa đổ xuống, một người đã đạp cửa tiến tới trước mặt mình, kinh hãi nhảy dựng lên, thất thanh nói: "Ngươi là ai, ngươi muốn làm cái gì?"

Tiêu Bố Y đưa tay nắm lấy cổ áo cỉa hắn, nhấc hắn đến trước mặt, trừng mắt nói: "Ngươi là Du thần y?"

Du thần y trợn trắng mắt, đợi khi Tiêu Bố Y khẽ buông tay ra, rốt cuộc cũng thở hổn hển, gượng cười nói: "Thần y thì không dám nhận, tại hạ đích xác họ Du, xin hỏi tráng sĩ có chuyện gì?"

Tiêu Bố Y quay đầu lại hỏi, "Uyển Nhi, nàng tìm hắn có chuyện gì?"

Uyển Nhi do dự đi tới, lưỡng lự nói: "Tiêu công tử, ta tìm hắn để xem bệnh cho tiểu đệ".

"Du thần y, ngươi là kẻ điếc sao?" Tiêu Bố Y đột nhiên hỏi.

Du thần y bị Tiêu Bố Y nhấc lên, không thể động đậy, chỉ hoảng sợ người này có vẻ văn nhã, khí lực sao lại lớn như thế, cười khổ nói: "Không biết tráng sĩ nói vậy là sao?"

"Ngươi nếu không phải kẻ điếc, sao lại nghe được ngoài cửa có người cầu khẩn, mà vẫn còn có thể ngồi ở trong này uống trà?" Tiêu Bố Y lãnh đạm nói.

"Ta, ta..." Du thần y ta ta nửa ngày, rốt cuộc cũng nói: "Vị tráng sĩ này, ta không phải là Từ thiện đường, không có tiền thì sao ta có thể đi được? Cô nương một lần trước đã thiếu tiền thuốc của ta còn chưa trả, lần này lại yêu cầu thuốc, ta nếu luôn hào phóng như vậy, chỉ sợ cũng không thể kiếm ăn nổi qua mùa đông này".

Uyển Nhi vẻ mặt đỏ bừng, chỉ nói: "Du thần y, ta trước mắt thực không có tiền, nhưng người yên tâm, ta sẽ không nợ tiền của người, chỉ cần qua vài ngày, ta nhất định sẽ có tiền trả cho người".

Tiêu Bố Y không để ý tới Uyển Nhi, chỉ giương mắt nhìn Du thần y, "Nàng ta thiếu ngươi tiền thuốc, nhưng thuốc của ngươi cũng chưa có chữa khỏi bệnh. Cho tới giờ, bệnh của tiểu đệ chỉ có càng nặng hơn, như vậy mà nói, Uyển Nhi vì cái gì mà trả tiền cho ngươi?"

Du thần y trợn mắt, "Tráng sĩ, ngươi không thể nói như vậy, thuốc của ta chỉ chữa bệnh một lần, không thể trị cả đời. Ngươi cả đời chỉ trả cho ta một lần tiền thuốc, thì ta làm sao mà sống đây?"

Uyển Nhi cảm thấy Du thần y nói cũng có đạo lý, cầu tình nói, "Du thần y, ta biết, tiền thuốc chắc chắn ta sẽ không thiếu người, chỉ cầu người đi xem bệnh cho tiểu đệ trước".

Tiêu Bố Y nhìn thấy người này con mắt loạn chuyển, biết người này có quỷ. Hắn cũng biết chuyện có y sanh lấy bệnh dưỡng y, đối với người bệnh cũng không cho thuốc để dứt hẳn, mà cho thuốc không tốt không xấu để cho người ta phải khám thành nhiều lần, làm cho người ta không chịu nổi chi phí, Du thần y này quá nửa cũng là như thế.

"Ta mặc kệ ngươi một lần hay cả đời, ta chỉ biết là lần này tiểu đệ phải nằm, ngươi nếu không thể làm cho hắn ngồi dậy được, Du thần y, ngươi chỉ sợ chỉ có thể thỉnh thần y cho bản thân" Tiêu Bố Y nói tới đây, buông Du thần y xuống, đưa tay vỗ lên trên bàn, hừ lạnh một tiếng.

Hắn cũng không phải là người không nói lý, chỉ là thấy Uyển Nhi quỳ gối trong tuyết, Du thần y này lại có thể nhẫn tâm cự tuyệt đóng cửa, không nói tới y thuật, chỉ với y đức này đã là quá tệ rồi, tiền hắn cũng không cần thiết thì cũng chưa đưa ra, chính là muốn cho người này tận tâm hết sức mà thôi.

Du thần y mới lau mồ hôi lạnh, đột nhiên nghe thấy tiếng rầm rầm, quay đầu nhìn lại, thấy cái bàn mà Tiêu Bố Y mới vỗ lên đã tan tành, hoảng sợ thất sắc nói: "Tráng sĩ, ta không dám không trị".

"Ta đây cũng không dám bảo đảm tay chân ngươi sẽ đầy đủ" Tiêu Bố Y thản nhiên nói: "Tệ nhân rất nhiệt tâm, tay chân ngươi hôm nay nếu không cẩn thận mà bị gãy, ta cũng sẽ vì ngươi đi thỉnh thần y".

Gió lạnh mang tuyết thổi vào, có chút rét lạnh, Du thần y lại mồ hôi đầm đìa, gượng cười nói: "Tráng sĩ cứ nói đùa, người khỏe mạnh tay chân sao lại bị gãy?"

Tiêu Bố Y mũi chân đá ra, một cái chân bàn đã bay lên, hắn đưa tay bắt lấy, bất động thanh sắc xiết lại, tiếng răng rắc vang lên, cái chân bàn đã nát vụn, nhìn thấy vẻ mặt không còn chút máu của Du thần y, Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Một cái chân bàn tốt như vậy mà cũng bị gãy, nói như vậy tay chân của Du thần y cũng rất có thể".

Du thần y chỉ cười khổ, lấy hòm thuốc, ho khan một tiếng nói: "Mời Uyển Nhi cô nương đi trước dẫn đường"

130. Chương 130: Quan Uy

Trên thực tế, ở kinh thành này một quan thất phẩm cũng là bình thường. Trong tam vệ thuộc tả hữu vệ phủ, Thân vệ thất phẩm trở lên, Huân vệ thất phẩm, Vệ chánh bát phẩm, tổng cộng cũng phải chừng bốn năm ngàn người, tùy tiện lựa ra một ai quan cấp đều trên Tiêu Bố Y, có thể thấy quan cấp của hắn thấp đến mức nào…

Du thần y cũng tính là danh y của Từ Huệ phường, đến cầu y có người quỳ cầu, có người nhờ vả, có người hứa hẹn trọng thưởng, đối với loại cầu như Uyển Nhi, trong lòng hắn hết sức chán ghét.

Hắn hành y một là cầu danh, hai là cầu lợi, bởi vì có vài ngón nghề, nên người đến mời đều là đạt quan quý nhân, ra tay hào phóng, điều này làm cho hắn đối với những kẻ chân lấm tay bùn xem không ra gì, người cầu y hắn thấy đã nhiều, nhưng người nắm cổ hắn cầu hắn xem bệnh, Du thần y cũng là lần đầu tiên gặp.

Cảm giác tráng sĩ trước mắt này quá nửa là xuất thân thổ phỉ, lại thấy hắn xem cổ mình như cổ vịt, nói không chừng sẽ ra tay vặn gãy cổ mình, Du thần y khi xem mạch cho tiểu đệ, cũng tập trung tinh thần.

Du thần y không biết mình xem bệnh không tệ, mà xem người cũng không kém, tráng sĩ này thực xuất thân thổ phỉ, chỉ là thổ phỉ mặc quan phục, tuy xem chức quan không lớn, cũng làm cho Du thần y không nắm rõ được môn đạo của hắn.

"Du thần y, bệnh của tiểu đệ nghiêm trọng không?" Uyển Nhi căng thẳng hỏi.

"Cổ thư có câu, âm dương giả, thiên địa chi đạo dã, vạn vật chi cương kỷ…" Du thần y lắc đầu ảo não nhìn Tiêu Bố Y nói.

"Ta là người thô lỗ, không biết được mấy chữ," Tiêu Bố Y hoạt động cổ tay, mỉm cười nhìn Du thần y nói: "Ngươi nói ta không hiểu, phiền ngươi nói sao cho ta hiểu được".

"Người bệnh có lạnh, lại phát nóng, trong nóng có lạnh, đây là Quyết âm chi chứng" Du thần y chỉ có thể nói rõ ràng ra, "Cũng may ta đến kịp thời, hắn hiện tại bất quá chỉ là hàn nhiệt giao thế, nếu trễ một chút, ta chỉ sợ có thể ngất xỉu đi bất cứ lúc nào".

Uyển Nhi liên tục gật đầu, cảm kích nói, "Vâng, Du thần y, thực cảm ơn người".

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, nếu không có lão tử nắm cổ ngươi, ngươi làm sao mà chịu đến, còn nói sớm muộn gì? Đột nhiên nhớ tới cái gì, Tiêu Bố Y hỏi, "Du thần y. Ta nghe nói, có phải máu không xuống được tới chân không?" Hắn đưa tay vào mền, nắm lấy chân của tiểu đệ, chỉ cảm thấy lạnh ngắt, cũng có chút tin tưởng phán đoán của Du thần y.

Du thần y giật mình, thầm nghĩ người thô lỗ này làm sao mà biết được mấy cái này, hơn nữa còn phán đoán tinh chuẩn? Hắn đương nhiên không biết Tiêu Bố Y tập luyện qua Dịch Cân kinh, chủ yếu là cửu pháp để thay đổi thân thể con người. Đối với khí huyết tinh, mạch tủy cốt, cân phát hình đều biết hơn nhiều so với người thường, y võ tương thông, người tập võ pháp môn nội tại cũng cùng đạo lý với y thuật. Bất quá một bên là luyện, còn một bên là trị mà thôi.

"Tráng sĩ nói không sai, Quyết âm chi chứng của tiểu đệ, biểu hiện chính là đổ mồ hôi, thân nhiệt lúc lạnh lúc nóng. Hiện tại chứng trạng không tính là nghiêm trọng, ta cho một đơn thuốc, ba ngày là khỏe" Du thần y tính mạng nguy hiểm, lại cảm thấy Tiêu Bố Y cũng là dân trong nghề, nên cũng rất thành thành thật thật.

Đơn thuốc sau khi kê ra, Uyển Nhi có chút không biết làm sao, Tiêu Bố Y biết nàng không có tiền bốc thuốc, cũng nói gì mà đưa tay cầm lấy phương thuốc, khẽ cười nói: "Du thần y, ta cùng ngươi đi bốc thuốc có được không? Ta thấy ngươi chẳng những chuẩn đoán tốt, mà còn có thể bán thuốc".

"Đúng là tốt!" Du thần y không dám hỏi tới tiền, chỉ thầm muốn tiễn vị ôn thần này đi, Tiêu Bố Y nhìn về phía Uyển Nhi phân phó: "Nàng ở trong này chăm sóc tiểu đệ, ta đi một lát rồi về".

"Tiêu công tử, như thế này thật là phiền cho người" Uyển Nhi tràn đầy vẻ áy náy.

"Không phiền toái, không phiền toái, ta là người nhiệt tình, thích vì người mà mời y sanh, Du thần y, có phải không?" Tiêu Bố Y nhìn Du thần y.

Du thần y sửng sốt, cười khổ nói: "Cái này, ta cũng không rõ ràng lắm, tráng sĩ, đi thôi, đừng trì hoãn".

Hai người đi ra ngoài, Tiêu Bố Y nhiệt tình hỏi một câu, "Còn không biết Du thần y gọi là gì?"

"Tệ nhân Du Khiếu Phong" Thần y thực khiêm tốn nói: "Không biết tên họ của tráng sĩ là gì?"

"Ồ, ta họ Tiêu" Tiêu Bố Y thầm nghĩ, Du Khiếu Phong? Cũng may tiểu tử ngươi có thể kiến phong sử đà (theo gió mà lái thuyền), bằng không ta chỉ có thể cho ngươi trừu phong (lên cơn co giật).

Du thần y thấy Tiêu Bố Y cũng không nhiều lời, bất đắc dĩ đi về tiệm thuốc, trong lòng không ngừng mắng thầm, gần tới tiệm thuốc, nhìn thấy trước tiệm thuốc có một người đang đứng, trước mắt sáng ngời, bước nhanh tới kêu lớn: "Tôn Thân vệ, người sao lại đến đây?"

Du thần y một thân một mình, không dám động đến Tiêu Bố Y, chỉ sợ chọc hắn tức giận, đem tay chân mình mà bóp như cái chân bàn kia, ngày thường đều làm cha làm mẹ người ta, lần này nhẫn nại làm vẻ đáng thương đã lâu, đã cảm thấy cực kỳ sỉ nhục, nay nhìn thấy người quen, trong lòng mừng rỡ, không khỏi lớn gan hơn nhiều.

Tiêu Bố Y nhìn về phía Thân vệkia, thấy hắn hùng dũng, trông có vẻ cũng là nhân tài, âm thầm gật đầu. Hắn hiện tại đã biết Thân vệ là thuộc tả hữu vệ phủ, được gọi là Cấm vệ quân, chủ yếu là phụ trách an toàn trong cung Tử Vi thành, Thân vệ quan cấp ngoài thất phẩm, so với Giáo Thư Lang hắn thì quan cấp cao hơn một ít.

Trên thực tế, ở kinh thành này một quan thất phẩm cũng là bình thường. Trong tam vệ thuộc tả hữu vệ phủ, Thân vệ thất phẩm trở lên, Huân vệ thất phẩm, Vệ chánh bát phẩm, tổng cộng cũng phải chừng bốn năm ngàn người, tùy tiện lựa ra một ai quan cấp đều trên Tiêu Bố Y, có thể thấy quan cấp của hắn thấp đến mức nào.

"Ta tới tìm ngươi hỏi một loại dược liệu" Tôn Thân vệ trông cũng không có ngang ngược gì, chỉ nói, "Du thần y, người…"

"Tôn Thân vệ cứu mạng" Du thần y đột nhiên kêu to một tiếng, đã trốn ra sau lưng Tôn Thân vệ, chỉ ngón tay ra, "Người này muốn giết ta!"

Du thần y cũng có qua lại trong cung, cùng Tôn Thân vệ có có chút quen biết, chưa từng khi nào bị uy hiếp giống như Tiêu Bố Y, oán khí trong bụng không chỗ phát tiết, biết Thân vệ quyền lợi không kém, võ công cao cường, lập tức lại ra bộ dáng.

Tiêu Bố Y không nghĩ đến Du thần y lại như thế, khẽ nhíu mày, chỉ nhìn Tôn Thân vệ kia. Tôn Thân vệ liếc mắt nhìn Tiêu Bố Y, rồi quay đầu lại nói: "Du thần y, hắn vì sao muốn giết ngươi?"

"Ta làm sao mà biết" Du thần y chỉ vào cánh cửa nói: "Hắn vừa rồi như hung thần ác sát đá cửa nhà, người xem, cái bàn cũng bị hắn đánh nát, sau đó hắn nắm cổ ta lên, nói hắn xem bệnh không muốn trả tiền…"

Nhìn thấy Tôn Thân vệ khóe miệng lộ ra nụ cười cổ quái, Du thần y cảm thấy có chút không đúng, "Hắn uy hiếp ta đi xem bệnh, nói nếu không đi xem bệnh thì sẽ giết ta. Tôn Thân vệ, người nên chủ trì công đạo cho ta".

Tôn Thân vệ có chút tò mò, "Du thần y, ngươi vốn là ya sanh, xem bệnh là bổn phận của ngươi, tại sao lại phải uy hiếp?"

Du thần y thầm mắng Tôn Thân vệ này ngu xuẩn, muốn giúp ta hay là giúp hắn đây?

"Ta. Hắn. Ta có một tính xấu, là xem bệnh không được uy hiếp".

Tôn Thân vệ cũng đã nở nụ cười, chắp tay hướng tới Tiêu Bố Y nói: "Tiêu đại nhân, vẫn nói người võ công cao cường, ta còn không tin, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền. Cái bàn này làm bằng hồng mộc, cánh cửa cũng rắn chắc, chỉ sợ không có khí lực mấy trăm cân cũng không thể dễ dàng đánh nát. Tiêu đại nhân một cước có thể đá bay cửa, một chưởng đánh tan cái bàn, loại bản lãnh này cho dù là Cấm vệ quân cũng không có mấy người có thể làm được".

Lúc này chẳng những Du thần y thiếu chút nữa té xỉu, mà cho dù là Tiêu Bố Y cũng nghi hoặc khó hiểu. Hắn đương nhiên là chưa từng gặp qua Tôn Thân vệ, nhưng người này sao lại biết hắn? Thân vệ quan thất phẩm, Giáo Thư Lang hắn chẳng qua chỉ là cửu phẩm, hắn gọi mình là đại nhân, thật sự là không hợp lý.

"Tôn Thân vệ biết ta?" Tiêu Bố Y hỏi.

Tôn Thân vệ trong ánh mắt tràn đầy bội phục, "Thành Đông Đô còn có người không biết Tiêu đại nhân sao?"

Tiêu Bố Y cười khổ nói: "Ít nhất Du thần y không biết ta. Tiêu Bố Y chẳng qua chỉ là một Giáo Thư Lang nho nhỏ, Tôn Thân vệ gọi ta là đại nhân, thật sự muốn hại Tiêu mỗ".

Tôn Thân vệ đem Du thần y kéo đến gần, lại cười nói: "Du thần y, ta nghĩ ngươi quá nửa là biết Tiêu đại nhân. Tiêu đại nhân hào kiệt cái thế, uy phong tứ phương, làm sao có thể so sánh với người thường được".

Du thần y tạm thời quên mất miệng mình ở nơi nào, chỉ liên tục gật đầu, trong lòng phát khổ. Tôn Thân vệ mà hắn muốn nhờ vả đối với người ta đều tất cung tất kính, hắn còn có thể nói cái gì?

"Tiêu đại nhân nổi danh Phó Cốt, uy chấn thảo nguyên, đơn kỵ cứu chủ, trí tróc nội gian" Tôn Thân vệ hâm mộ nói: "Sau khi đi vào Đông Đô, dương oai Tứ Phương quán, được Thánh Thượng cùng Hoàng Hậu thưởng thức, nghe ngày mai sẽ điện thí luận võ. Tiêu đại nhân hiện tại quan tuy cửu phẩm, chỉ là một Giáo Thư Lang, nhưng các huynh đệ chúng tôi phục nhất là hảo hán, coi trọng nhất là anh hùng, đều nói Tiêu đại nhân điện thí tất qua, đến lúc đó thăng quan thăng cấp không cần nói cũng biết, Tôn Thiếu Phương bất tài, nhưng dám đánh cuộc Tiêu đại nhân ít nhất cũng sẽ làm Lang tướng".

Tiêu Bố Y sửng sốt, không nghĩ đến mình lại nổi danh như thế.

Tôn Thân vệ nói tới đây, đã cười rộ lên, đi tới, "Tiêu đại nhân, huynh đệ không tính là rộng rãi, nhưng cũng đã bỏ ra một lượng bạc đánh cuộc người ít nhất quan tới lục phẩm, gọi đại nhân này, bất quá chỉ gọi sớm hơn một ngày mà thôi".

Du thần y nhớ được miệng của mình ở nơi nào, trong lúc nhất thời lại quên đầu ở nơi nào, trong đầu trống rỗng, hồi lâu mới sợ hãi vọt tới, muốn quỳ xuống. Tiêu Bố Y đưa tay nâng dậy, khó hiểu hỏi: "Du thần y, ngươi muốn làm cái gì?"

Du thần y vẻ mặt đau khổ nói: "Tiêu đại nhân, Du Khiếu Phong không biết là đại nhân cầu y, nên đã đắc tội, mong ngàn vạn lần đừng trách, ta, ta sẽ đi bốc thuốc cho người. Không đúng, ta nói cực kỳ không ổn," Hắn làm bộ muốn vả miệng, "Là bốc thuốc cho tiểu đệ".

Hắn sau khi nói xong, không ngừng chạy ào vào tiêm thuốc, lăn qua trở lại trong mấy hộc thuốc, Tiêu Bố Y cũng khó hiểu nói: "Ta kiến thức nông cạn, hôm nay bất quá cùng Tôn Thân vệ gặp mặt lần đầu, không biết Tôn Thân vệ làm sao lại quen biết ta?"

Tôn Thân vệ cười lớn nói: "Tiêu đại nhân thực khiêm tốn, người nếu kiến thức nông cạn, phỏng chừng ta chỉ có thể đâm đầu vào tường" Thái độ của hắn có chút quá thân thiết, Tiêu Bố Y cũng có chút không quá quen, càng muốn làm rõ vị này là thân tín của ai, tiếp cận mình là vì thử giọng điệu, mượn sức, hay là muốn gì khác.

Tiêu Bố Y lắc đầu, "Tôn Thân vệ tìm ngươi có việc, ta sẽ không quấy rầy, Du thần y, đây là tiền thuốc" Hắn lấy một thỏi bạc đưa ra, tiền có chút dư thừa, cũng may đây là Đông Đô, nơi phồn hoa nhất Trung Nguyên, cho nên cũng không lo không có tiền thối lại. Du thần y con mắt thiếu chút nữa rớt ra ngoài, "Tiêu đại nhân, người xem thường ta sao vậy, chỉ chút thảo dược cần gì tiền? Người nếu đưa ta tiền, chính là không cho ta thể diện"…

Tới Đông Đô lâu như vậy, hắn nhiều ít cũng biết quan hệ trong này rất phức tạp, tân phiệt cựu môn câu tâm đấu giác, tính kế hãm hại tầng tầng bất tận, Lý Uyên còn đang cầm cờ, Vũ Văn Hóa Cập chỉ là một Bật Mã Ôn, Ngu Thế Nam bất quá cũng chỉ là một Bí Thư Lang, cho nên hắn cũng không dám xem nhẹ Tôn Thân vệ này. Càng huống chi hắn vẫn chưa từng xem nhẹ người khác, cho tới bây giờ đều là người khác xem nhẹ hắn.

"Tiêu đại nhân chắc là thấy ta lần đầu gặp mặt, lại quen thuộc như thế, khó tránh có chút không quen" Tôn Thiếu Phương nhìn ra nghi hoặc của Tiêu Bố Y, áp thấp thanh âm nói: "Thật ra trong nội tâm huynh đệ đối với Tiêu đại nhân đã sớm kính ngưỡng, cho nên hiện tại nhìn thấy, cũng khó tránh không tự kìm hãm được. Tiêu đại nhân đạm bạc danh lợi, lại quá nửa không biết, tin tức điện thí đã sớm truyền ra, chuyện Tổ Lang Tướng Tiêu đại nhân nói vậy cũng biết?"

Tiêu Bố Y bất động thanh sắc nói: "Ta không biết".

Tôn Thiếu Phương khẽ cười nói, "Đều nói Tiêu đại nhân trầm ổn lão luyện, hôm nay xem ra một chút cũng không giả. Tổ Lang Tướng Giám môn phủ bởi vì đắc tội Tiêu đại nhân, hôm nay đã bị khiển trách tước chức, chức Giám môn phủ Lang tướng kinh đô cũng không không bổ sung, hiện tại tất cả mọi người của vệ phủ kinh đô đều nghị luận, nói Tiêu đại nhân qua điện thí, nhất định ít nhất là chức Lang tướng, mà cho dù là Giám môn phủ Lang tướng cũng rất có thể".

Tiêu Bố Y cũng cười nói, "Được các người ưu ái như vậy, chỉ sợ ta sẽ làm cho mọi người thất vọng".

"Tiêu đại nhân lời ấy là sao?" Tôn Thiếu Phương kinh ngạc nói.

"Các ngươi nghị luận như vậy, ta đối với việc này một chút cũng không biết. Chỉ sợ thực qua không nổi điện thí, làm không nổi Lang tướng…" Tiêu Bố Y muốn nói lại thôi.

Tôn Thiếu Phương người cực kỳ thông minh, giây lát tỉnh ngộ, "Tiêu đại nhân nghĩ đến Thiếu Phương sớm đã đến nịnh hót, đến lúc đó sẽ thất vọng?"

Tiêu Bố Y đích xác có chút ý tứ này, lại chỉ lắc đầu, "Ta tuyệt không có ý này".

Tôn Thiếu Phương cười khổ nói: "Ý tứ nịnh thật ra cũng có một chút, bất quá quan trọng nhất chính là Cấm vệ quân chúng ta đều ngưỡng mộ đại danh của Tiêu đại nhân đã lâu. Ta hôm nay nhìn thấy, làm sao có thể bỏ qua? Đều nói Tiêu đại nhân võ công cực cao, không có khả năng không qua được điện thí, cho dù không làm Lang tướng, Tôn Thiếu Phương ta ngoại trừ tiếc nuối ra, cũng không có suy nghĩ mặt khác".

"Ta đa tạ Tôn Thân vệ đã ưu ái, chỉ bằng mấy câu nói này của Tôn Thân vệ, đã biết Tôn Thân vệ là người đáng kết giao" Tiêu Bố Y không biết hắn vì cái gì lại nhiệt tình như thế, cũng không muốn làm cho hắn thất vọng.

Tôn Thiếu Phương tinh thần rung lên, "Thật ra chúng ta cũng hy vọng Tiêu đại nhân không muốn đi làm Lang tướng Giám môn phủ".

"Vì sao?" Tiêu Bố Y rất nghi hoặc.

"Chỉ là bởi vì Cấm vệ quân chúng ta Lang tương cũng chưa đủ" Tôn Thiếu Phương cười giảo hoạt, "Đều biết Tiêu đại nhân có năng lực, huynh đệ cấm vệ quân chúng ta đều nghĩ, chỉ cần có người làm thống lĩnh, về sau cái gì cũng đều không sầu".

Tiêu Bố Y không nghĩ đến bản thân lại có năng lực như thế, không đợi nói cái gì, Du thần y đã đem bao lớn bao nhỏ đi ra, nặng nề đưa tới, "Tiêu đại nhân, thuốc này có ba phần, phương pháp thì Uyển Nhi cô nương đã biết, có cần ta đem giúp người không?"

Tiêu Bố Y lắc đầu, "Tôn Thân vệ tìm ngươi có việc, ta sẽ không quấy rầy, Du thần y, đây là tiền thuốc" Hắn lấy một thỏi bạc đưa ra, tiền có chút dư thừa, cũng may đây là Đông Đô, nơi phồn hoa nhất Trung Nguyên, cho nên cũng không lo không có tiền thối lại. Du thần y con mắt thiếu chút nữa rớt ra ngoài, "Tiêu đại nhân, người xem thường ta sao vậy, chỉ chút thảo dược cần gì tiền? Người nếu đưa ta tiền, chính là không cho ta thể diện".

Tiêu Bố Y đành phải cho hắn thể diện mà đem bạc trở về, đưa bao thuốc lên hướng tới Tôn Thiếu Phương ra hiệu, Tôn Thiếu Phương đã sớm gật đầu, "Tiêu đại nhân, người đi trước có việc, ta cũng còn có chút chuyện khác".

Đợi khi nhìn thấy Tiêu Bố Y xoay người rời đi, Du thần y lúc này mới lau mồ hôi lạnh hỏi: "Tôn Thân vệ, Tiêu đại nhân này rốt cuộc có lai lịch gì, ta xem phục sức của hắn, bất quá chỉ là một tiểu quan cửu phẩm mà thôi, sao người lại đối với hắn tất cung tất kính như vậy?"

Tôn Thiếu Phương lắc đầu nói: "Ta cũng không biết có hắn có lai lịch gì".

"A?" Du thần y trợn mắt há hốc mồm.

"Nhưng chính vì không biết lai lịch mới thể hiện ra chỗ đáng sợ của hắn" Tôn Thiếu Phương có chút kính sợ nói: "Thái Phó Thiếu Khanh lợi hại sao, từ quan tứ phẩm, hồng nhân trong mắt Thánh Thượng, nhưng bởi vì hắn mà bị tước chức làm dân".

"A?"

"Tứ phẩm phu nhân Thượng lâm uyển lợi hại sao? Bởi vì đắc tội với hắn, bị Hoàng Thượng chém đầu".

"A?!"

"Ta có lợi hại không?"

"Thân vệ người đương nhiên lợi hại, chẳng lẽ Thân vệ người cũng đắc tội với hắn?" Du thần y hoảng sợ, thầm nghĩ ngươi tuy lợi hại, nhưng so với cái gì Thái Phó Thiếu Khanh cùng Tứ phẩm phu nhân dường như còn kém một chút.

"Vậy cũng không có" Tôn Thiếu Phương lắc đầu, "Ta tuy không tệ, nhưng cũng chỉ là một Thân vệ, nhìn thấy Lang tướng Giám môn phủ cũng phải tất cung tất kính, Tổ Lang Tương Giám môn phủ bởi vì đắc tội hắn, bị Thánh Thượng phạt gần chết, hiện đã không được sử dụng. Ngươi nói Tổ Lang Tương còn động vào hắn không được, ta nhìn thấy hắn còn có thể không cung kính?"

Du thần y sờ soạng cần cổ, thầm nhủ bản thân may mắn, thầm nghĩ mấy người này không có gì làm sao lại đi gây chuyện như vậy. Hắn không biết ba người này đều cùng vì một việc mà cùng bị xử lý, chỉ nghĩ Tiêu Bố Y là một vị Thái tử gia thường phục, nhìn thấy bất bình sẽ ra tay, thầm kêu cũng may mình đầu óc còn linh hoạt, chứ Tiêu Bố Y nói cái gì bẻ tay bẻ chân cũng không phải là hù dọa.

***

Tiêu Bố Y không đợi quay về nhà cỏ, đã thấy Uyển Nhi đứng ở trước cửa nhìn ra, thấy hắn xách bao thuốc đi tới, thì vui mừng vô cùng, vội vàng chạy tới, "Tiêu công tử, lại làm tốn tiền của người rồi".

Tiêu Bố Y cười lắc đầu, "Uyển Nhi, lần này cô nói sai rồi, Du thần y tâm tính thiện lương, một văn tiền cũng không có lấy".

"Sao lại có thể?" Uyển Nhi kinh ngạc nói, nàng đã từng bị Du thần y xem thường, biết nếu nói Du thần y tâm tính thiện lương, thì trên đời này phỏng chừng người tốt đã chết sạch hết rồi.

"Không có gì là không có khả năng, con người sẽ thay đổi" Tiêu Bố Y đã xốc rèm lên đi vào, "Hắn nói cô biết nấu thuốc?"

"Vâng," Uyển Nhi bất chấp nghi hoặc, tiếp nhận bao thuốc, đỏ mặt nói, "Tiêu công tử, tiền thuốc ta sẽ trả lại cho người".

Tiêu Bố Y cũng không trả lời, chỉ ngồi xuống nhìn tiểu đệ, "Tiểu đệ, còn lạnh không?"

"Vốn lạnh, nhưng nhìn thấy đại ca] ca thì không lạnh nữa" Tiểu đệ đang co rút ở trong mền, thế nhưng tinh thần vẫn còn rất tốt.

"Ồ, ta đây không phải so với lò lửa còn muốn lợi hại hơn chứ?" Tiêu Bố Y cười rồi nhìn hoàn cảnh xung quanh, có chút lắc đầu, nhưng không nói gì.

"Người so với lò lửa còn mạnh hơn nhiều, đại ca ca. Người về sau thường đến thăm ta được không?" Hai con mắt đen lay láy của tiểu đệ nhìn chằm chằm vào Tiêu Bố Y, tràn đầy khẩn cầu.

"Tiểu đệ, đừng làm loạn, Tiêu công tử có việc, làm sao thường tới đây được" Uyển Nhi nhẹ nhàng trách một câu, đã sớm cầm lấy cái nồi đất, nhanh chân nhanh tay cho thuốc vào bắc lên lò lửa.

Tiểu đệ bĩu môi, "Tỷ tỷ, tỷ cũng thích đại ca ca đến. Có phải không, bằng không tỷ sao ngày nào cũng nhắn đến đại ca ca?"

"Tiểu đệ" Uyển Nhi lớn tiếng nói, "Không được nói bậy".

Tiểu đệ thấy tỷ tỷ đỏ mặt, tràn đầy vẻ giận dữ, cũng không dám nói nhiều. Nó làm sao mà không biết tâm sự của tỷ tỷ, nhưng nhìn thấy tỷ tỷ tức giận, trong lúc nhất thời cũng không dám nói cái gì. Tiêu Bố Y chỉ làm như không nghe thấy, cùng tỷ đệ hai người tùy ý nói chuyện đôi câu. mới muốn đứng dậy cáo từ, thì bên ngoài nhà cỏ có người cao giọng hô: "Tiêu đại nhân có trong đó không?"

Tiêu Bố Y nghe ra là thanh âm của Tôn Thiếu Phương, rất kinh ngạc, xốc màn cửa lên nói: "Tôn Thân vệ, có việc tìm ta?"

Tôn Thiếu Phương nhìn vào trong phòng, khẽ cười nói: "Tiêu đại nhân, ta đi vào có tiện hay không?"

"Ta chỉ sợ ngươi hiềm khí" Tiêu Bố Y tránh người ra, khó hiểu ngoài ý muốn.

"Tiêu đại nhân không xem ra gì, thì ta tính là gì, nào dám hiềm khí?" Tôn Thiếu Phương cười nói, cúi người đi vào, đưa mắt nhìn [mọi nơi, ánh mắt dừng lại trên người tiểu đệ, "Chính là vị tiểu huynh đệ này bị bệnh?"

"Vâng, đại nhân, chúng ta còn thiếu tiền Du thần y, xin nới cho hai ngày nữa" Uyển Nhi nhìn thấy Tôn Thiếu Phương quan phục tại thân, thắt lưng có yêu đao, không khỏi có chút khiếp đảm.

Tôn Thiếu Phương cười nói, "Du thần y nói không đòi tiền thuốc, cố tình nhắc vị cô nương này không quên" Sau khi dò xét mọi nơi, Tôn Thiếu Phương trong mắt có vẻ giảo hoạt, "Căn phòng ở chỗ này, có vẻ không hợp".

Uyển Nhi gấp giọng nói, "Đại nhân, cầu xin người, chúng ta chỉở đây qua mùa đông, đợi khai xuân nước sông giải đông, chúng ta sẽđi ngay, phòng cũng sẽ dỡ xuống, người nếu hủy đi, ta, ta…"

Nàng lo lắng nói, mắt đỏ ngầu, tiểu đệ cũng 'hừ' lạnh một tiếng, "Tỷ tỷ, không cần cầu cẩu quan này, bọn họ ngoại trừ xảo trá ra còn biết cái gì?" Tiểu đệ tuy chưa lớn, nhưng biết sự tình cũng không ít, so với tỷ tỷ thì quật cường hơn nhiều.

"Tiểu đệ, im miệng" Uyển Nhi mắng: "Không được nói bậy".

Tiểu đệ có chút không phục nhìn Tôn Thiếu Phương, Tôn Thiếu Phương cũng không để ý, chỉ hỏi Uyển Nhi, "Ai xây nhà cỏ này cho cô ở?"

Uyển Nhi cầu cứu nhìn về phía Tiêu Bố Y, Tiêu Bố Y cười nói: "Vô luận là ai, không phải hảo tâm sao?"

"Cái gì hảo tâm. Ở trong một gian nhà cỏ, mùa đông lạnh như vậy, không phải muốn chết cóng sao?" Tôn Thiếu Phương thở dài nói: "Tiêu đại nhân quá nửa không biết, người giống như vị cô nương này tại thành Lạc Dương không tính là ít, chính là trời đông không thể kiếm sống, lúc này mới mượn mái hiên của nhà người ta xây nhà cỏ, quy củ tại Đông Đô không cho phép. Nhà này biết rõ vẫn cố phạm, lại thu của người nghèo không ít phí cho thuê, đợi đến khai xuân liền phá hủy, đến năm sau lại tiếp tục cho thuê, kiếm tiền của người nghèo"

"A?" Triệu lão gia trong lòng kêu cha gọi mẹ, thầm nghĩ nuôi mẹ già chỉ sợ cũng không phiền toái như vậy. Tiêu Bố Y vẫn chỉ uống trà, thầm nghĩ Tôn Thiếu Phương này đầu óc thật linh hoạt, cũng không vội vàng trợ giúp Uyển Nhi, lấy lòng mình, làm việc rất có phân lượng, lo lắng cực kỳ chu đáo. Chẳng lẽ chính là ngưỡng mộ uy danh của mình? Nói lời thật, Tiêu Bố Y cũng không biết là mình có uy danh gì, mà có thể làm cho người ta nhiệt tình trợ giúp như thế…

Tiêu Bố Y cười khổ, "Tuy là như thế, nhưng cuối cùng cũng là mạng người, nếu không có bọn họ, hai tỷ đệ này làm sao vượt qua mùa đông này?"

Tôn Thiếu Phương khẽ cười nói: "Tiêu đại nhân, Thiếu Phương cũng không tính là người xấu, nhưng cũng không tự nhận là người tốt gì, Tiêu đại nhân bất bình cho tỷ đệ này, Thiếu Phương làm sao có thể ngồi yên? Người cứ yên tâm, bằng quan phục này của ta, mùa đông này tỷ đệ không cần ngủ trong này, tiểu đệ còn nhỏ, bị lạnh mà ảnh hưởng đến cả đời cũng không nên".

Tiêu Bố Y bui mừng, Uyển Nhi khó hiểu, tiểu đệ cũng xốc mền nhổm lên: "Ngươi nói có thể tìm cho chúng ta một chỗ? Ngươi là nam tử hán đại trượng phu, nói chuyện phải giữ lời"

"Tiểu đệ, cẩn thận bị lạnh" Uyển Nhi kéo hắn về lại trong mền.

"Ta không phải nam tử hán đại trượng phu, chỉ là cẩu quan, nói chuyện không cần giữ lời" Tôn Thiếu Phương ha hả cười to ra khỏi nhà cỏ, Tiêu Bố Y cùng Uyển Nhi đi theo, Tôn Thiếu Phương nhìn thoáng qua tường, theo tường đi tới trước cửa nhà, "Là nhà này sao?"

Uyển Nhi gật gật đầu, lại có chút ngượng ngùng, "Tôn đại nhân, không cần phiền toái, ta có thể…"

"Cô có thể nhưng tiểu đệ thì không thể" Tiêu Bố Y một câu cắt ngang lời của Uyển Nhi, nàng ta cúi đầu xuống, không biết làm sao.

Tôn Thiếu Phương lắc lắc đầu, muốn nói cái gì đó rồi lại thôi, đưa tay đập vào vòng cửa. Hồi lâu, một hạ nhân mới mở cửa, lập cập nói: "Ai đó?"

Khi thấy Tôn Thiếu Phương đứng ở trước cửa, hạ nhân rùng mình gật đầu khom lưng cười nói: "Đại nhân, có chuyện gì?"

"Có chuyện gì?" Tôn Thiếu Phương đối với Tiêu Bố Y khách khí, mở miệng là Tiêu đại nhân, đối với người này quan uy lập tức xuất ra, "Có chuyện gì, ngươi cũng xứng hỏi ta có chuyện gì?"

Hạ nhân vẻ mặt đau khổ, "Đại nhân, ta không xứng hỏi chuyện gì, nhưng người rốt cuộc là có chuyện gì?"

Tôn Thiếu Phương mặt có chút phình ra, rốt cuộc nói: "Đi tìm lão gia nhà ngươi ra đây".

Hạ nhân giật mình hiểu ra, như làn khói đi tìm lão gia, lão gia tràn đầy vẻ giàu có, nhìn thấy quan phục của Tôn Thiếu Phương liền có chút đau khổ, sau khi đưa ba người đi vào, bưng trà đưa nước rồi mới hỏi, "Đại nhân, có chuyện gì?"

Tôn Thiếu Phương đưa trà lên, chậm rãi hỏi, "Họ gì?"

"Tiểu đệ họ Triệu" Lão gia có chút khiêm nhường.

Tiêu Bố Y biết Tôn Thiếu Phương có chuẩn bị mà đến, hắn tuy là Thân vệ vệ phủ, ở lâu tại Tử Vi thành, đối quan hệ với các đại hộ tuyệt đối sẽ không hàm hồ. Hắn một khi đã làm như vậy, đương nhiên là nắm chắc hắn có năng lực áp chế được.

Tôn Thiếu Phương chỉ tay vào Uyển Nhi, "Nhà cỏ của nàng là dựng dưới mái hiên nhà của ngươi?"

Lão gia cau mày,"Quan gia, chuyện này ta không biết, để ta tìm quản gia tới" Hạ nhân lại đi tìm quản gia, quản gia nhìn thấy Uyển Nhi cũng sửng sốt, nghe được sự tình thì mồ hôi cũng nhỏ xuống, nghèn nghẹn nói: "Đại nhân, đây đích thật là ta không đúng, ta sẽ đem nhà cỏ này hủy đi, đem các nàng đuổi đi".

Lão gia có chút biến sắc, phẫn nộ quát: "Thì ra là ngươi làm trò quỷ, ta đã ngàn vạn lần dặn ngươi không được làm mấy chuyện phmj pháp này, còn không nhanh chạy đi đem nhà cỏ đó hủy đi".

Uyển Nhi không biết làm sao, Tôn Thiếu Phương cũng xua xua tay, "Ngươi nói thoải mái, ta xả rác trên đầu ngươi, ngươi phủi đi là xem như không có việc gì sao? Ngươi phải biết rằng ngươi đã phạm luật Đại Tùy, pháp không thể khinh thường, việc này nếu theo công mà làm, vậy đưa đến quan phủ trước đánh một trận côn bản, sau đó phạt ngươi đến hộc máu. Lại nói ngươi đem nhà cỏ hủy đi, vậy vị cô nương này ở chỗ nào?"

Quản gia mồ hôi chảy xuống, không biết làm sao, lão gia rốt cuộc đã nghe ra chút môn đạo, "Vậy vị đại nhân này, người nói nên làm sao bây giờ?"

"Cô nương này vốn là thân thích của hữu vệ phủ chúng ta, nhiều năm thất lạc, hôm nay mới tìm được, thực làm cho người ta rất là mừng rỡ, nhưng chúng ta nằm mơ cũng không có nghĩ đến, cô ta lại ở chỗ như thế này".

Uyển Nhi cúi đầu mặt đỏ bừng, Tôn Thiếu Phương lại lạnh nhạt tự nhiên, "Nhưng vệ phủ chúng ta ngươi cũng biết, tại Tử Vi thành, cho dù là thân thích cũng không thể tùy ý tiến vào, càng khó mà ở lại bên trong, cho nên chỗở cũng là vấn đề. Nhà cỏ kia không hủy thì không được, nhưng nhà cỏ hủy đi, vậy mùa đông này người ta ngủở chỗ nào?"

Quản gia nghe hắn nói phức tạp, trong lòng thầm mắng, thân thích của ngươi, ở khách điếm không phải tốt hơn sao, muốn làm cho phức tạp như vậy, không phải muốn kiến chút tiền sao?

Lão gia cười bồi nói, "Đại nhân, cái này cũng dể an bài, nhà của ta còn một nhà củi còn trống..."

"Nhà củi?" Tôn Thiếu Phương con mắt trừng lên, "Ngươi cho chúng ta là ai, ngươi cho thân thích của vệ phủ..."

"Đại nhân," Uyển Nhi khẽhô lên, "Nhà củi đã là tốt lắm rồi".

Tôn Thiếu Phương liếc nhìn Tiêu Bố Y, gật gật đầu nói: "Một khi vị cô nương này đã không có ý kiến, vậy tính là các ngươi may mắn".

Lão gia cũng không phải là không ngu ngốc, cũng không quan tâm đến quan hệ của ba người này, phân phó quản gia nói: "Nhanh đi dọn nhà củi cho sạch sẽ, yêu cầu sạch sẽấm áp, đây đang là mùa đông, ngươi để cho cô nương nhà người ta ngủở nhà cỏ bên ngoài, ai mà không tính?"

Quản gia vẻ mặt đau khổ gật đầu, rồi nhanh chóng ra ngoài, Tôn Thiếu Phương lại bình yên ngồi ở đó, lên giọng nhà quan nói: "Triệu lão gia, vị cô nương ở nơi này cũng không phải là cầu ngươi".

"A?"

"Cô ta ở nơi này, chỉ là vì bù đắp sai lầm của các ngươi mà thôi. Bằng không nếu thực động đến quan phủ, ta nghĩ sai lầm của các ngươi chỉ có thể xử dụng côn bản để bù đắp" Tôn Thiếu Phương hỏi: "Có phải là như thế không?"

Triệu lão gia khuôn mặt như trái khổ qua, chỉ có thể gật đầu khom lưng cười nói: "Đại nhân nói không sai, chúng ta hết sức hoan nghênh vị cô nương cho chúng ta cơ hội sửa sai".

Tôn Thiếu Phương gật gật đầu, "Cô ta ở nơi này, nếu có chuyện gì..."

"Sao có! Sao lại có?" Triệu lão gia cuống quít nói, "Cô ta ở nơi này không có việc gì đâu, đại nhân nếu lo lắng, ta tìm hai nha hoàn hầu hạ cho cô ta là được?"

Tôn Thiếu Phương trừng hai mắt, "Ta nói cô ta có chuyện gì, các ngươi tận lực chiếu cố, rồi báo lại cho ta".

"Thì ra là như thế" Triệu lão gia chỉ có thể gật đầu, "Ta biết rồi".

"Vị cô nương này ở đây, nếu xảy ra chuyện gì..." Tôn Thiếu Phương lại nói.

"Ta nhất định lập tức báo cho đại nhân" Triệu lão gia nói tiếp.

Tôn Thiếu Phương thở dài một tiếng, "Ngươi báo cho ta làm cái gì? Cô ta nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ta nghĩ cấm vệ quân tả hữu vệ phủ mỗi ngày đều sẽ đi bái phỏng ngươi".

"A?" Triệu lão gia trong lòng kêu cha gọi mẹ, thầm nghĩ nuôi mẹ già chỉ sợ cũng không phiền toái như vậy. Tiêu Bố Y vẫn chỉ uống trà, thầm nghĩ Tôn Thiếu Phương này đầu óc thật linh hoạt, cũng không vội vàng trợ giúp Uyển Nhi, lấy lòng mình, làm việc rất có phân lượng, lo lắng cực kỳ chu đáo. Chẳng lẽ chính là ngưỡng mộ uy danh của mình? Nói lời thật, Tiêu Bố Y cũng không biết là mình có uy danh gì, mà có thể làm cho người ta nhiệt tình trợ giúp như thế.

Tôn Thiếu Phương khi đang mềm cứng đều có, thì nghe thấy bên ngoài có một hạ nhân vội vàng đi vào, thấp giọng bên tai lão gia nói vài câu, lão gia thay đổi sắc mặt, "Đại nhân, hạ nhân nói, bên ngoài có mấy đại nhân nữa tới, hình như cũng là cấm vệ?"

Tôn Thiếu Phương cười nói: "Để cho bọn họ vào đi, ta bảo đến đó".

Lão gia mặt mếu xệch nói, "Đại nhân, người rốt cuộc còn muốn ta làm gì nữa?" Một nha hoàn đã sớm đi tới, đưa một cái dĩa lên, trên phủ một miếng vải đỏ như đựng cái gì đó. Lão gia giọng điệu có vẻ cầu khẩn nói: "Đại nhân. Đây là một chút tâm ý, không thành kính ý, mời người thu nhận".

Tôn Thiếu Phương nhìn cái dĩa nọ, biết nơi đó tâm ý xa xỉ, lại đẩy trở về, thở dài lắc đầu nói: "Triệu lão gia, ta nghĩ ngươi hiểu sai rồi, ta không phải đến làm tiền ngươi, ta thật tình muốn cho các ngươi một cơ hội sửa đổi, ngươi phải biết rằng, có nhiều thứ tiền mua không được, ví dụ như côn bản?"

Triệu lão gia hiện nghe đến hai chữ côn bản liền có chút đau đầu, thầm nghĩ muốn đi ra ngoài cấp cho quản gia vài nhát côn bản, "Vậy ý của đại nhân là gì?"

"Bọn họ là ta bảo đến, đương nhiên là đến tìm ta..." Tôn Thiếu Phương đang nói thì mấy cấm vệ đã cầm bao lớn bao nhỏ đi tới, "Tôn đại ca, đây là mấy thứ mà ngươi phân phó chúng ta mua, không biết có phù hợp tâm ý của ngươi không?"

"Không sai biệt lắm là tốt rồi, đều là đàn ông, làm sao biết mua đồ cho tốt được. Các ngươi trợ giúp vị cô nương này đem vào nhà củi mà bố trí" Tôn Thiếu Phương mỉm cười nói với Uyển Nhi: "Đây là chú tâm ý của cấm vệ trong cung, mong cô nương không từ chối".

Những thứ bên trong đều là những vật thiếu yếu trong cuộc sống, sớm đã có cấm vệ đem tiểu đệ bọc trong chăn đi tới, mấy cấm vệ bận rộn tích cực, Triệu lão gia nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, không biết lão nương này có tính sống ở đây cả đời hay không, tiểu đệ tràn đầy vẻ hưng phấn, Uyển Nhi thần sắc có chút hoảng hốt, giống như đang ở trong mộng vậy.

Đợi sau khi thu xếp thỏa đáng, Tôn Thiếu Phương tuần tra nhà củi, cảm thấy cũng xem như con người có thể ở lại, cũng đem Trương lão gia khích lệ một phen, rồi mới chuẩn bị rời đi.

Uyển Nhi không biết làm thế nào cho phải, chỉ cảm thấy hôm nay cứ như trong giấc mộng vậy, nhìn thấy Tiêu Bố Y cũng phải đi, hô một tiếng, "Tiêu công tử, thực cảm ơn người".

"Chẳng lẽ không cần cảm ơn ta?" Tôn Thiếu Phương sắc mặt nhăn nhó, ra vẻ cả giận nói: "Xem ra ác nhân cũng khó mà đổi được".

"Đương nhiên phải cảm ơn người, người không phải cẩu quan, người là quan tốt" Tiểu đệ ngồi ở trên giường, tinh thần cũng rất tốt. Hắn mặc quần áo mới, đắm chăn mới, đồ ăn mà cấm vệ đưa tới không cần phải nói đều là trân tu mỹ vị, hắn yếu ớt không có khí lực, một nửa là bệnh, một nửa kia là do suy dinh dưỡng, lần này có đồ ăn ngon đưa đến tận miệng, làm cho hắn thiếu chút nữa là nuốt cả lưỡi của mình vào. Uyển Nhi

cũng thầm nhíu mày, nghĩ về sau phải dạy dỗ lại tiểu đệ, chứ cứ để ngông cuồng như thế, cũng không phải là chuyện tốt. Tôn Thiếu Phương tuy đã an bài thỏa đáng, nhưng nàng vẫn chưa cảm thấy việc này đã ổn thỏa. Đến khi sang năm hoa nở, tất cả mọi việc sẽ lại khôi phục lại bình thường.

"Ta là quan tốt?" Tôn Thiếu Phương vừa cười vừa đi ra ngoài, "Tiêu đại nhân, Thiếu Phương đã làm tận tâm ý, hôm nay ta còn có việc, ta cũng phải đi rồi".

"Ta đi cùng ngươi" Tiêu Bố Y cùng đi ra, quay đầu lại nhìn về phía Uyển Nhi, nhìn thấy nàng ta có chút không nỡ, bộ dáng cũng không dám giữ lại, khẽ cười nói: "Ta sẽ thường xuyên đến thăm các người, các người cứ yên tâm đi".

"Ta cũng sẽ thường xuyên đến thăm" Tôn Thiếu Phương cũng hướng về phía Triệu lão gia nói. Đợi khi hai người ra khỏi cửa, Tiêu Bố Y không đợi hắn cáo từ, đã chắp tay nói: "Tôn Thân vệ vì thuyền nương Uyển Nhi làm việc có trước có sau, ta cũng không nghĩ đến báo đáp gì, chỉ thỉnh các vị uống một ly, mong đừng chối từ".

Tôn Thiếu Phương khẽ cười nói: "Vậy cảm tình càng tốt, các huynh đệ, đây là Tiêu đại nhân mà ta thường xuyên nói với các ngươi, lần này Tiêu đại nhân mời khách, cần phải thoải mái mà ăn, phải ăn cho hết tiền tài của người mới được".

Mấy cấm vệ đều ồ lên kêu tốt, trong lúc nhất thời tuy trời gió lạnh, nhưng trong lòng mọi người đều cảm thấy ấm áp.

131. Chương 131: Tần Thúc Bảo Cùng Trình Giảo Kim

Tiêu Bố Y ngừng nói, đưa mắt nhìn lại, thấy ở thang lầu có hai người đang đi lên, đều đội nón da, nhìn qua người phía trước, mũi cao gò má cao, khí độ trầm ổn, chỉ là khuôn mặt hơi vàng vọt, hai mắt hàn quang chớp động. Thúc Bảo? Tiêu Bố Y trong lòng chợt động, đã nhớ tới một người. Người này khí độ thong dong, mơ hồ có phong độ của một đại tướng, chỉ là quần áo tuy sạch sẽ, nhưng cũng có chút cũ nát, xem ra cũng là người nghèo túng….

Tiêu Bố quen với Tôn Thiếu Phương cũng có chút ngoài ý muốn, nhưng hắn vốn tới người quỷ thần cũng với không được như Dương Quảng cũng xem là tri kỷ, lại cũng có thể hòa nhập với lũ ăn mày, ứng đối với Tôn Thiếu Phương này tự nhiên không cần phải nói.

Tôn Thiếu Phương là một thân vệ, người lại rất có uy tín, mấy thủ hạ đều phục Tôn Thiếu Phương, cũng biết người này chẳng những võ công không kém, quan hệ cũng rất tốt. Nhưng Tôn Thiếu Phương lại một hai đều gọi là Tiêu đại nhân, thủ hạ đương nhiên đối với Tiêu Bố Y cũng sẽ không chậm trễ.

Bốn cấm vệ một người tên là Chu Định Bang, rất là thành thục ổn trọng, tuổi không nhỏ, một người khác tên là Hồ Bưu, một chùm râu rậm rất là uy phong, hai người còn lại một tên là Trương Khánh, một người tên là Tôn Tấn, bộ dáng đều mạnh khỏe. Tôn Thiếu Phương là thân vệ hữu vệ phủ, bốn người này đều là dực vệ hữu vệ phủ. Tuy đều lần đầu tiên gặp mặt Tiêu Bố Y, bốn người không ngoại lệ đều biết Tiêu Bố Y, hơn nữa đều rất bội phục, Tiêu Bố Y cũng không hiểu mình tại sao lại có danh khí lớn như vậy, hắn cũng không phải là người làm cao, tất cả mọi người đều là hán tử, rất nhanh đều kết thành một khối.

Sáu người tới một tửu lâu, tìm bàn mà ngồi. Bọn họ đều một thân quan phục, khí vũ hiên ngang, tiểu nhị đã sớm tiến lên tiếp đón. Tôn Thiếu Phương tuy nói phải ăn cho nghèo Tiêu BốY, nhưng sau khi lên tửu lâu, bất quá chỉ gọi chút đồ ăn, hai cân rượu mà thôi. Tiêu Bố Y cũng có chút hổ thẹn, vốn định nói cái gì, Trương Khánh đã hôm mộ nói: "Nghe nói Tiêu đại nhân chẳng những văn thơ tốt, hơn nữa còn văn võ song toàn, võ công so với văn thơ còn muốn cao cường hơn, ngày mai đã có thể kiến thức. Huynh đệ ngày mai làm việc, vừa khéo có thể nhìn thấy, thực sự là may mắn".

"Ngươi làm việc cái rắm" Tôn Tấn cười nói, "Ngươi cùng người khác đổi ca, chính là muốn xem công phu của Tiêu đại nhân, bộ nghĩ người khác không biết sao?"

Tôn Thiếu Phương mỉm cười giải thích: "Tiêu đại nhân, người cùng mấy huynh đệ của ta tuy lần đầu gặp mặt, mấy huynh đệ này cũng đã sớm kính đại danh của người đã lâu, chỉ hận vô duyên quen biết. Ngày mai điện thí đều đã đánh cuộc Tiêu đại nhân thắng, lần này vô tình nhìn thấy, cũng khó tránh tò mò Tiêu đại nhân làm sao có thể nổi danh Phó Cốt, giữa thiên quân vạn mã lấy thủ cấp của kẻ địch giống như lấy đồ trong túi?"

"Ta chẳng qua cũng là hai đấm hai cước, một cái mũi mà thôi" Tiêu Bố Y cười lắc đầu, "Chuyện lúc trước cũng chỉ do may mắn".

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, Hồ Bưu hỏi: "Tiêu đại nhân, nghe nói ngươi từng hai lần gặp Lịch Sơn Phi, hơn nữa hai lần đều đánh lui hắn, loại công phu này cũng là may mắn sao?"

Tiêu Bố Y chỉ cười mà không đáp.

Tôn Thiếu Phương bộ dáng như đột nhiên nhớ tới chuyện gì, "Tiêu đại nhân, đều nói Lịch Sơn Phi xuất quỷ nhập thần, võ công cực kỳ cao, không ai biết được bộ mặt thật của hắn, không biết võ công người này rốt cuộc thế nào? Ta nghĩ chúng ta không có tư cách nói đến Lịch Sơn Phi, trong này có tư cách đánh giá Lịch Sơn Phi nhất chính là Tiêu đại nhân. Mấy ngày trước đây, ta nghe nói Tiêu đại nhân giúp Lý Trụ Quốc, cũng đã cùng Lịch Sơn Phi giao thủ?"

Hắn như thuận miệng hỏi, Tiêu Bố Y lại nghĩ đến Lịch Sơn Phi mấy ngày hôm trước kia, trong lòng chợt chuyển, chỉ sợ những người này là đang dò xét hắn, "Ta đánh lui Lịch Sơn Phi thật sự là cơ duyên xảo hợp, một lần là cùng người khác liên thủ, một lần khác là do hắn đang mang thương tích. Người này võ công rất cao minh, như thực sự dưới tình huống một chọi một, ta cũng chưa chắc là đối thủ của hắn, lần trước hắn ám sát Lý Trụ Quốc, ta nhận ra hắn, vì tức giận nên mới ra tay ngăn đón, không nghĩ đến Lịch Sơn Phi đã bị trọng thương, còn để hắn chạy mất, thật sự là xấu hổ, coi như là cực kỳ vô năng".

Tất cả mọi người đều lắc đầu nói: "Nhiều hộ vệ như vậy đều ngăn đón không được Lịch Sơn Phi, Tiêu đại nhân không cần quá tự trách".

Tuy Tiêu Bố Y bất quá chỉ là Giáo Thư Lang, nhưng Tôn Thiếu Phương xưng hô hắn là đại nhân, bốn cấm vệ cũng xưng hô theo, giống như đã nhận định Tiêu Bố Y nhất định sẽ được đề bạt, Tiêu Bố Y cũng không tiện khiêm tốn.

Tôn Thiếu Phương vẫn đều hi hi ha ha, đột nhiên lúc này lại lộ ra chút ngưng trọng, đưa mắt nhìn quanh, áp thấp thanh âm nói: "Tiêu đại nhân, Lịch Sơn Phi này cùng với Lịch Sơn Phi lúc trước người nhìn thấy là một người?"

Tiêu Bố Y có chút ngạc nhiên, "Tôn thân vệ nói vậy là sao?"

Tôn Thiếu Phương thở dài một tiếng, "Ám sát Lý Trụ Quốc là một chuyện chấn trộng triều dã, hiện tại Đổng trung tướng Vũ hầu phủ đã sốt ruột lắm rồi, mà vẫn không điều tra rõ được. Lúc trước rất nhiều người nhìn thấy, Lịch Sơn Phi đã bị trọng thương, cửa thành lại thẩm tra nghiêm ngặt, đều biết hắn tuyệt đối chạy không khỏi thành Đông Đô, nhưng người này lại đột nhiên biến mất, không cách nào tìm ra tung tích. Huân trung tướng biết Tiêu đại nhân cùng Lịch Sơn Phi đã giao thủ, thật ra cũng muốn gặp người thỉnh giáo, chỉ là người sắp điện thí, không tiện quấy rầy, Thiếu Phương cùng Đổng trung tướng cũng có chút quen biết, tại công tại tư đều phải hỗ trợ, cho nên cũng phải giúp đỡ một câu. Đều biết Lịch Sơn Phi đao pháp cao cường, bất quá thích khách tuy tự xưng là Lịch Sơn Phi, nhưng lại sử dụng kiếm, cho nên rất nhiều người đều hoài nghi Lịch Sơn Phi lần này là giả mạo, ta nghĩ hiện tại có tư cách xem xét Lịch Sơn Phi thật giả nhất, cũng chỉ có mình Tiêu đại nhân".

Tiêu Bố Y tâm tư xoay chuyển, lộ ra vẻ mặt trầm ngâm, "Tôn thân vệ nói như vậy, ta..."

Hắn lời còn chưa dứt, thang lầu đã vang lên tiếng bước chân thật mạnh, một người lớn tiếng mắng: "Lão tặc thiên, tuyết cứ rơi không ngừng, khi nào thì dừng đây? Thúc Bảo, ngươi hôm nay ngăn đón ta làm gì, Thái Phó không thể làm việc, hết lần này đến lần khác mắt chó không thèm nhìn xuống thấp, lão tử vào sinh ra tử bán mạng vì triều đình, bọn hoở trong này chuyện gì cũng không làm, ngược lại còn xem thường chúng ta, không đánh hắn một trận, làm thế nào mà giải được oán khí trong lòng?"

Tiêu Bố Y ngừng nói, đưa mắt nhìn lại, thấy ở thang lầu có hai người đang đi lên, đều đội nón da, nhìn qua

người phía trước, mũi cao gò má cao, khí độ trầm ổn, chỉ là khuôn mặt hơi vàng vọt, hai mắt hàn quang chớp động. Thúc Bảo? Tiêu Bố Y trong lòng chợt động, đã nhớ tới một người. Người này khí độ thong dong, mơ hồ có phong độ của một đại tướng, chỉ là quần áo tuy sạch sẽ, nhưng cũng có chút cũ nát, xem ra cũng là người nghèo túng.

"Ngươi đánh hắn có ích lợi gì?" Người gọi là Thúc Bảo lắc lắc đầu, "Giảo Kim, chúng ta phụng mệnh Trương đại nhân đến kinh thành, không thể phụ kỳ vọng của Trương đại nhân".

"Nhưng điểu Hoàng Thượng này khi nào thì tâm tình mới tốt? Chúng ta đến đây lâu như vậy, hắn chỉ vì tâm tình không tốt, chúng ta cứ phải ngồi không ở nơi này vậy sao?" Người kêu là Giảo Kim kêu to. Người nọ da mặt đen đúa, râu tua tủa, trông cũng uy mãnh.

Khi người nọ nói lên lão tặc thiên, các cấm vệ đều không xem là chuyện lạ, chỉ xem đó là một mãng phu, nhưng khi người nọ nói đến điểu Hoàng Thượng, tất cả mọi người trên mặt đều chuyển sắc, đột nhiên đứng lên, đã đem hai người vây vào giữa.

Bọn họ là cấm vệ Đông Đô, tuy không phải ca trực, nhưng có người mắng Hoàng Thượng nếu mà mặc kệ, nếu để cho người ta biết, bọn họ sẽ không thể giữ được đầu.

Người goi là Thúc Bảo cau mày, lớn tiếng quát: "Giảo Kim, câm mồm, ngươi quản không được cái miệng của ngươi sao?"

Người gọi là Giảo Kim nhìn thấy có người tới, biết đã gặp phải phiền toái, trừng mắt nói: "Thúc Bảo. Ta cái gì cũng chưa nói. Các ngươi muốn làm cái gì, ban ngày ban mặt mà bao vậy như vậy, bộ muốn đánh người sao? Đây là kinh thành, bộ không có vương pháp sao?"

Tiêu Bố Y nghe được người này công phu đảo ngược cũng rất cao, đối với cấm vệ quân mà nói cái gì vương pháp không khỏi trong lòng buồn cười.

Tôn Thiếu Phương cao thấp đánh giá hai người, có chút do dự. Hai người này hắn thực không biết, nhưng bọn họ nói cái gì Trương đại nhân, không lẽ chính là Trương Tu Đà đại nhân?

Khi nghe đến mấy chữ Giảo Kim, Thúc Bảo, Tiêu Bố Y thật ra đã nhớ tới hai người, Trình Giảo Kim cùng Tần Thúc Bảo! Trương đại nhân, hắn trước mắt biết Trương đại nhân nổi danh cũng chính là Trương Tu Đà, không lẽ hai người này là thủ hạ của Trương Tu Đà?

Trình Giảo Kim cùng Tần Thúc Bảo tại Đại Đường đều là chiến tướng nổi danh hiển hách. Như thế xem ra, cũng chỉ có nhân vật như Trương Tu Đà mới có thể thống lĩnh loại hào kiệt này! Nghĩ như vậy, Tiêu Bố Y đối với Trương Tu Đà không khỏi càng thêm phần kính sợ.

"Ngươi mới vừa nói cái gì?" Tôn Thiếu Phương không mặn không nhạt nói.

"Ta nói, ta nói miêu hoàng thượng khi nào thì tâm tình mới tốt. Thì sao? Ngươi cũng quen với miêu hoàng thượng?" Người gọi là Giảo Kim hỏi lại, vẻ mặt như cười như không, làm cho người ta nhìn không ra thật giả.

Tôn Thiếu Phương liên tục cười lạnh nói: "Tiểu nhị, ngươi cho sáng một chút, người trong này tai đều không có điếc, đều nghe rõ ngươi nói cái gì. Được, ngươi nói có người tên là miêu hoàng thượng, ta hôm nay sẽ dẫn ngươi đi tìm, tại Đông Đô nếu tìm không thấy người này, hai người các ngươi coi rẻ Hoàng Thượng, chỉ sợ..."

Người gọi là Thúc Bảo cau mày, ôm quyền nói: "Vị huynh đài này, tại hạ Tần Thúc Bảo, là Thiên tướng thủ hạ của Trương Tu Đà đại nhân, vị này là Trình Giảo Kim, vốn xuất thân Hương đoàn giáo luyện, đem gia tài thành lập Hương đoàn kháng cự đạo phỉ, vẫn đi theo Trương đại nhân bảo gia vệ quốc, tiễu phỉ lập công, rất được Trương Tu Đà đại nhân coi trọng. Chúng ta vốn không thông lễ tiết, lần này đến Đông Đô làm chuyện công, trong lời nói nếu có gì sơ sót, có chỗ đắc tội, thì cũng xin lượng thứ".

"Ngươi nói thứ lỗi thì có thểthứ lỗi, ngươi cũng thật có mặt mũi?" Tôn Tấn cười lạnh nói: "Ngươi có biết phạm tội gì không?"

"Ta phạm tội gì? Chẳng lẽ ta tại thành Đông Đô nói chuyện cũng không được?" Trình Giảo Kim gầm lên, xắn tay áo, "Ta biết các ngươi ở trong này rãnh rỗi, muốn đánh đánh người đòi tiền, muốn mạng thì ta có"

Trình Giảo Kim thật ra trong thô có tinh, làm bộ không biết mấy người này là cấm vệ.

Mấy người đã giương cung bạt kiếm, xem ra chỉ cần động vào là phát, chưởng quầy tiểu nhị bị dọa đã sớm trốn ra xa, trong lòng không ngừng kêu khổ, chỉ sợ mấy người này đánh nhau, tửu lâu này sẽ bị bọn họ hủy đi, nhưng một bên là cấm vệ quân, bên kia là dã chiến quân, nếu có tổn thất, bọn họ cũng đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

"Tôn thân vệ, bọn họ chắc là nói tiếng địa phương, làm cho người ta có hiểu lầm" Tiêu Bố Y mỉm cười đi tới, kéo tay Tôn Thiếu Phương nói: "Ta nhớ tới Lịch Sơn Phi kia quả nhiên cũng có chút khác biệt".

Tôn Thiếu Phương khi nghe được bọn họ là thủ hạ của Trương Tu Đà, đã có chút do dự. Hắn là người linh hoạt, nhưng cũng là hán tử có huyết tính, vừa mắt thì gọi ngươi là huynh đài, xem không vừa mắt thì ngươi gọi hắn là gia gia hắn cũng giẫm ngươi dưới chân. Trương Tu Đà bởi vì tiễu phỉ bình loạn rất đắc lực, võ công cái thế, không ai có thể địch lại, bản thân đối với hắn cũng mười phần kính ngưỡng, Trình Giảo Kim nhục mạ Thánh Thượng việc có thể lớn cũng có thể nhỏ, Tiêu Bố Y cho hắn cái thang để leo xuống, hắn cũng không miễn cưỡng, cười ha hả nói, "Vậy chắc là ta nghe lầm rồi, các huynh đệ, quay lại cùng Tiêu đại nhân uống rượu".

Bốn cấm vệ liếc nhìn nhau, cũng không nhiều lời, đều quay lại chỗ ngồi, nâng chén rượu lên nói: "Tiêu đại nhân, mời".

Tiêu Bố Y sau khi hét gọi rượu, khẽ cười nói: "Nếu không phải Tôn thân vệ nhắc nhở, ta cũng có chút xem nhẹ. Ta mới nghĩ lại, Lịch Sơn Phi kia quả nhiên có chút khác biệt, sử đao sử kiếm thật ra cũng là chuyện nhỏ, nghe nói đối với cao thủ thì hoa lá cũng có thể đả thương người, nhưng người nọ võ công dù sao cũng không bằng Lịch Sơn Phi mà ta gặp trước kia. Lịch Sơn Phi mà ta lần đầu gặp, hắn thân hãm trùng vây, bên cạnh cao thủ nhiều như mây, mà ra vào không chút thương tích, mà Lịch Sơn Phi này trúng hai thương của hộ vệ, nói vậy cao thấp có thể thấy. Ta lúc ấy một lòng bắt giặc, biết võ công mình không bằng hắn, cho nên cũng toàn lực ứng phó, hiện tại ngẫm lại thì thấy hắn quá nửa là giả".

Tôn Thiếu Phương chậm rãi gật đầu, "Thì ra là như thế, đa tạ Tiêu đại nhân nhắc nhở..."

Mấy người chuyện trò trong giây lát đều như phong hoa tuyết nguyệt, đối với Tần Thúc Bảo cùng Trình Giảo Kim cũng không để ý tới.

Tần Thúc Bảo trong mắt có vẻ kinh ngạc, hắn thành thục ổn trọng, vượt xa Trình Giảo Kim hay hành động nóng nảy kia, nhìn thấy quan phục của Tiêu Bố Y kia, đã biết quan hàm của hắn tuyệt đối không bằng cấm vệ quân, mấy cấm vệ quân này đều không dễ chọc, quy củ cũng rất hiểu, đối với Tiêu Bố Y xưng hô như vậy cũng thực sự là lạ.

Trình Giảo Kim lại không quan tâm, ngồi xuống vỗ bàn quát lớn: "Tiểu nhị, khách đến sao lại không ra tiếp đón?"

Tiểu nhị lúc này mới dám đi ra, khom lưng cười nói: "Khách quan muốn ăn gì?"

"Tửu lâu của ngươi có đồ ăn gì sở trường?" Trình Giảo Kim lỗm liệt hỏi.

"Thức ăn sở trường của tửu lâu thật ra cũng không ít" Tiểu nhị phấn chấn tinh thần, "Bay trên trời, đi trên đất, bơi trong nước cần thứ gì đều có. Bất quá chúng ta trong này đặc sắc thì có thịt dê năm mùi, canh thịt chó, thịt xắt lát, canh cá chép, không biết khách quan muốn ăn thứ gì?"

"Bất quá cũng chỉ là thức ăn tầm thường" Trình Giảo Kim chép chép miệng, "Cũng không có chỗ nào đáng ngạc nhiên, ngươi xem thường ta chứ gì? Lão tử cũng có tiền, nghĩ đến năm đó ta cái gì mà không từng nếm qua?"

Tiểu nhị lập tức nghiêm túc, mới vừa rồi nhìn thấy Trình Giảo Kim cùng Tần Thúc Bảo tuy là quan phục, nhưng quần áo cũ kỹ, nói vậy tiền cũng không sung túc, cho nên hắn chỉ giới thiệu một số đồ ăn thông thường của tửu lâu. Khi nghe được Trình Giảo Kim bảo khinh thường, thì tinh thần cũng tỉnh táo ra hơn, "Khách quan nếu ăn ngon thì cũng có, chỗ này của chúng ta có chân thiên nga, thịt bò, bướu lạc đà, gan bạch mã cũng không tệ, còn về mấy cái như môi báo, tay gấu thì cũng không thiếu".

Hắn vừa nói, Trình Giảo Kim vừa gật gật đầu, nuốt nước miếng, đợi sau khi nghe xong, nước miếng cơ hồ đã chảy ra đất.

"Khách quan, ngươi muốn gọi món gì?" Tiểu nhị cười bồi nói.

"Trước tiên cho ta hai mươi cái bánh bao đi" Trình Giảo Kim nói.

"Cái gì?" Tiểu nhị ngạc nhiên.

"Ta nói đem hai mươi cái bánh bao trước, ngươi không nghe rõ sao?" Trình Giảo Kim lớn tiếng nói.

Hắn rống lên, tiểu nhị thiếu chút nữa ngã ngồi ra đất, ráng tươi cười nói: "Bánh bao lập tức đem ra, trừ bánh bao ra, khách quan còn muốn ăn chút gì không?"

"Khi quay lại, đem theo ít rau ngâm muối" Trình Giảo Kim liếc nhìn Tần Thúc Bảo, khẽ cười nói: "Ta gần đây ăn chay, bằng hữu của ta chỉ thích ăn rau ngâm muối".

Tiểu nhị không nói gì, Trương Khánh ở bên cạnh đã cười to lên, "Mẹ kiếp, ta thấy hình như là đi lộn chỗ rồi, ra vẻ nửa ngày thì ra là cùng quỷ, cười chết mất thôi".

Trình Giảo Kim phi thường tức giận, đột nhiên đứng lên, "Ngươi nói ai là cùng quỷ?"

Tôn Tấn cũng đứng lên theo, bắt chước kiểu nói của Trình Giảo Kim khi nãy trào phúng nói: "Thế nào, trong thành Đông Đô đối với việc chúng ta nói chuyện cũng không được phép sao, vậy vương pháp ở đâu?

Mấy người này tính tình đều nóng nảy, mới vừa rồi bị Tiêu Bố Y ngăn lại, lúc này lại muốn đánh nhau, Tần Thúc Bảo thấp giọng quát: "Giảo Kim, ngồi xuống, còn như vậy, chúng ta đi về ăn".

Trình Giảo Kim hậm hực ngồi xuống, Tôn Tấn cùng Trương Khánh vẫn chưa muốn buông tha, dưới chân Thiên tử bọn họ không tính là lớn, nhưng người bình thường cũng không dám đắc tội, bình thường không động đến người khác thì đã là chuyện tốt, làm sao có người dám động đến họ?

Tần Thúc Bảo lắc đầu nói: "Giảo Kim, ngươi chớ xem thường người này, người này dương oai tứ phương, dân chúng đều nhắc tới há không có nguyên nhân? Hơn nữa các cấm vệ đều một hai gọi là đại nhân, tràn đầy cung kính, đối với chúng ta là vấn đề lớn tới trời, đối với người này chưa chắc là đã không có biện pháp giải quyết!"....

Tiêu Bố Y cũng đã nâng chén rượu lên nói: "Hai vị huynh đệ, mới vừa rồi các người giúp đỡ, ta còn chưa kính các người một ly".

Tôn Tấn cùng Trương Khánh cũng không xăm xoi Trình Giảo Kim nữa, mà cuống quít xoay người lại, "Tiêu đại nhân quá khách khí, chúng ta chỉ là nhấc tay một chút mà thôi".

"Uống rượu uống phải cho thoải mái" Trình Giảo Kim làu bàu, "Uống cái chén nhỏ này thì có gì vui thú?"

Tiêu Bố Y nghe được thì cười nói, "Tửu gia, đem đến hai vò Nữ nhi hồng, rồi đem chén lớn tới đây".

Tần Thúc Bảo ánh mắt chợt lóe, thấp giọng nói: "Giảo Kim, ngươi nếu còn như vậy nữa, thì ngươi trực tiếp về Tề quận đi, để ta ở kinh thành là được".

"Trương đại nhân cho ngươi cùng ta đi làm việc, chuyện còn chưa xong, ta sao có thể trở về được?" Trình Giảo Kim thấp giọng nói: "Ta thật ra không quen nhìn bộ dáng mắt chó không quen nhìn xuống thấp của bọn họ, cố ý đâm chọt bọn họ thôi, cái gì Tiêu đại nhân này, ta thấy cũng chỉ là bình thường mà thôi".

Tần Thúc Bảo liếc nhìn Tiêu Bố Y, thanh âm đã thấp đến không thể thấp hơn, "Bình thường? Ta chỉ sợ năm sáu người như ngươi cũng đánh không lại hắn, người này là một cao thủ".

"Cái gì?" Trình Giảo Kim tràn đầy kinh ngạc.

Bên kia tửu bảo đã đem rượu tới, Tiêu Bố Y một chưởng vỗ tới mở nắp bịt, mùi rượu lan tràn bốn phía, cả lầu đều ngửi thấy, Trình Giảo Kim nuốt nước miếng, thấp giọng nói: "Thúc Bảo, tiền của chúng ta còn đủ để uống chút rượu không?"

"Có thể" Tần Thúc Bảo gật đầu.

Trình Giảo Kim mừng rỡ, "Vậy chúng ta làm hai cân được không?"

"Đương nhiên là có thể" Tần Thúc Bảo cười khổ nói: "Nhưng chúng ta chỉ sợ phải đi bộ về Tề quận".

"Vì sao? Chúng ta không phải có ngựa sao?" Trình Giảo Kim hỏi.

"Có thì có, nhưng phải bán ngựa mới đủ cho ngươi uống rượu" Tần Thúc Bảo lắc đầu nói: "Giảo Kim. Chúng ta ở tại Đông Đô trì hoãn qua ngày, tiền đã muốn dùng hết, phải tiết kiệm mới đủ dùng. Đợi khi công sự xong, quan gia phát lương, ta cho ngươi uống đến thống khoái".

Tiêu Bố Y cổ tay vừa lật, đã nhấc một vò rượu lên, nhẹ nhàng đảo qua rót vào các bát, một giọt cũng không rơi ra ngoài.

Các cấm vệ liếc mắt nhìn nhau, đều lộ vẻ kính nể. Bọn họ đều là người tập võ, kiến thức cùng lưu manh đánh nhau đầu đường khác biệt. Một vò rượu này nặng hơn mười cân, hơn nữa bản thân cái bình phân lượng cũng không nhẹ, tiểu nhị phải cố hết sức mới ôm tới, Tiêu Bố Y chỉ dùng một tay rót rượu, không chút cố sức, chỉ bằng vào lực cổ tay, người ở đây chỉ sợ không ai có thể làm được. Các cấm vệ đều nghĩ, Tôn thân vệ võ công cũng tính là cao minh, đối với Tiêu Bố Y rất là tôn sùng, xem ra cũng không phải là không có lý do.

Tiêu Bố Y sau khi rót đầy rượu, nâng lên một chén trước tiên nói: "Tiêu mỗ bất tài, được các vị coi trọng, chuyện hôm nay được mọi người tương trợ, thật sự vô cùng cảm kích".

Tất cả mọi người đều nâng chén rượu lên nói: "Tiêu đại nhân quá khách khí rồi".

"Nghĩ đến chúng ta là người tập võ. Trừ cường thân kiện thể, vì nước vì nhà, còn phải vì chuyện bất bình trên đường" Tiêu Bố Y khẽ cười nói, trong đầu lại nhớ tới lời dạy bảo của Cầu Nhiêm Khách, "Nếu có võ mà chỉ lo tranh đấu, đó là chuyện xấu hổ với thế nhân. Mấy vị hôm nay trợ giúp kẻ yếu, giúp tỷ đệ thuyền nương có chỗở, xem ra thì là việc nhỏ, nhưng thật ra đã là hành động hiệp nghĩa. Ta bình sinh kính nể nhất là nhân vật như thế, cho nên kính các vị huynh đệ một chén. Nào, nâng chén, ta uống trước".

Hắn một hơi cạn sạch rồi hạ chén xuống, mọi người trong lòng rất là vui vẻ, lần đầu tiên cảm thấy không bắt chẹt ai cũng có thể vui vẻ như thế. Mọi người trợ giúp tỷ đệ thuyền nương, chỉ vì thân vệ phân phó, Tôn thân vệ trợ giúp tỷ đệ, là vì Tiêu BốY, nhưng theo Tiêu Bố Y nói thì đều thành người lương thiện, trong lòng khoái trá không cần nói cũng biết.

Tiêu Bố Y kính rượu mọi người xong, cũng đem vò rượu đi tới chỗ Tần Thúc Bảo cùng Trình Giảo Kim, rót đầy chén cho hai người, rồi nâng chén nói: "Trợ giúp kẻyếu là hành vi hiệp nghĩa, giữ nước giữ nhà cũng như thế, hai vị nhân huynh đi theo Trương đại nhân bình loạn vệ dân, Tiêu mỗ trong lòng kính nể, cũng kính các người một chén".

Lần này hắn chỉ nâng chén rượu lên, chờ đợi hai người trả lời, Tần Thúc Bảo nhìn Tiêu Bố Y, chậm rãi nâng chén rượu lên nói: "Không dám nói kính, chỉ là loại hán tử như huynh đài, đã đáng để Thúc Bảo cùng người uống một chén".

"Ta cảm thấy ngươi nói cho dù không đáng thì rượu cũng đáng để ta uống" Trình Giảo Kim đã sớm nâng chén rượu lên, ừng ực một hơi cạn sạch, rồi lau rượu trên khóe miệng, liếc nhìn Tiêu Bố Y nói: "Ta nói vị đại nhân này, muốn kính rượu không nên chỉ kính một chén, ít nhất phải ba chén mới có kính ý".

Thái độ của hắn có chút vô lễ, các cấm vệ đều phẫn nộ, thầm muốn đi tới ba quyền hai cước đánh cho hắn răng rơi đầy đất, Tiêu Bố Y cũng không tức giận, chỉ cười rồi cầm vò rượu trong tay rót cho hai người hai chén nữa, một chén rượu cũng chừng nửa cân, hắn sau khi liên tục uống bốn chén, các cấm vệ đều cao giọng ủng hộ: "Tiêu đại nhân tửu lượng thật tốt".

Tần Thúc Bảo cũng không từ chối, cũng uống đến cạn chén, Trình Giảo Kim lại càng thoải mái, đều ừng ực một hơi cạn sạch. Tiêu Bố Y thấy hai người uống xong, thì trở về bàn mình cầm lấy vò rượu chưa mở ra nói: "Ta còn có chuyện, không thể tiếp tục cùng hai vị uống rượu, vò rượu này xem như xin lỗi".

Hắn sau khi nói xong thì xoay người hướng về phía Tôn Thiếu Phương, các cấm vệ cũng đều đứng dậy nói: "Tiêu đại nhân ngày mai còn có chuyện, dù sao ngày sau còn dài, hôm nay cũng nên dừng ở đây".

Mọi người xuống lầu, Trình Giảo Kim nhìn vò rượu kia mặt mày hớn hở, Tần Thúc Bảo lại chỉ nhìn theo bóng lưng của Tiêu Bố Y. Một lát sau, tiểu nhị tiến đến trước mặt Trình Giảo Kim, cung kính nói: "Khách quan, người còn muốn ăn cái gì không?"

"Ta cũng không ăn gì khác, chỉ là rượu này do người khác tặng" Trình Giảo Kim ôm chặt lấy vò rượu không buông tay, "Không được tính tiền".

Tiểu nhị cười bồi, "Khách quan, chẳng những rượu này không cần tính, mà cho dù khách quan có ăn cái gì nữa, thì tiểu điếm cũng không tính tiền".

Trình Giảo Kim ngẩn ra, "Sao vậy, ông chủ tửu lâu các ngươi phát thiện tâm sao?"

Tiểu nhị cảm thấy vấn đề này rất khó trả lời, lắc đầu chỉ sợ ông chủ sẽ đánh, "Là Tiêu đại nhân mới vừa rồi trước khi đi đã cấp một thỏi bạc" Tiểu nhị không có giấu diếm, đưa ra thỏi bạc nói, "Người nói bình thủy tương phùng chính là hữu duyên, tiền cơm của hai vị khách quan người mời, nếu còn muốn ăn cái gì nữa, thì cứ việc".

"Cái gì, Tiêu đại nhân này có lai lịch gì đây?" Trình Giảo Kim gãi gãi đầu, "Hình như so với ta còn muốn giàu có hơn?"

Tần Thúc Bảo ánh mắt chớp động, đột nhiên nói: "Giảo Kim, ngươi ở đây ăn cơm, chớ làm loạn. Ta ra ngoài có việc, lát nữa trở về".

Tiểu nhị thấy hoa mắt, đã không thấy Tần Thúc Bảo, thiếu chút nữa ngã ngồi xuống đất. Trình Giảo Kim đột nhiên hỏi: "Ta nếu không ăn, thì thỏi bạc này là của ta?"

Tiểu nhị ngẩn ra, chỉ có thể nói: "Đích xác là như thế".

Trình Giảo Kim mừng rỡ, đưa tay đoạt lấy bạc, ôm vò rượu chạy xuống lầu, miệng kêu lớn: "Thúc Bảo, chờ ta".

Tiểu nhị mắng theo: "Quỷ keo kiệt, keo kiệt như vậy..." giây lát lại nhớ tới cái gì, cuống quít chạy theo hô: "Khách quan, hai mươi cái bánh của người chưa trả tiền" Đợi khi chạy ra khỏi tửu lâu, chỉ thấy tuyết lớn đầy trời, Trình Giảo Kim sớm đã không thấy]bóng dáng, tiểu nhị hậm hực dậm chân nói: "Đồ vô lại".

Tiêu Bố Y cùng các cấm vệ cáo biệt, mới đi được vài bước, chợt nghe phía sau có tiếng hô, "Tiêu đại nhân dừng bước" Tiêu Bố Y quay đầu nhìn lại, thấy Tần Thúc Bảo đã đến gần, khẽ cười nói: "Huynh đài có chuyện gì?"

Nhìn thấy nhân vật nổi danh thiên hạ cùng Uất Trì Cung, Tiêu Bố Y bất động thanh sắc, cảm thấy cảm khái. Hắn cho dù không biết đại danh Tần Thúc Bảo cũng sẽ cùng người này kết giao, càng huống chi hắn biết người này về sau nhất định nổi danh thiên hạ. Chỉ là trước mắt xem ra, Tần Thúc Bảo hoàn cảnh tuy có hơn Uất Trì Cung, nhưng cũng chỉ là hơn một ít, cũng không khá gì.

"Không dám thỉnh giáo đại danh Tiêu đại nhân" Tần Thúc Bảo tuy là võ tướng, nhưng người lại rất văn nhã.

Phía sau truyền đến tiếng hô to gọi nhỏ, Trình Giảo Kim đã ôm vò rượu đi tới, thở phì phò nói, "Thúc Bảo, ngươi không phải nói chờ ta sao".

"Cái gì đại nhân, đó là bằng hữu nói đùa mà thôi" Tiêu Bố Y khẽ cười nhìn hai người nói: "Tệ nhân Tiêu Bố Y, bất quá chỉ là một Giáo Thư Lang nho nhỏ, trước mặt hai vị tướng quân, làm sao dám xưng đại nhân?"

Tần Thúc Bảo thất thanh nói: "Ngươi chính là Tiêu Bố Y?"

Tiêu Bố Y nghi hoặc khó hiểu, "Huynh đài chẳng lẽ đã nghe nói qua tiện danh?"

Lúc này cho dù là Trình Giảo Kim cũng mở to mắt, trợn mắt há hốc mồm nói: "Ngươi là Giáo Thư Lang Tiêu Bố Y tại Tứ Phương quán làm cho các sứ thần ngoại quốc ngậm miệng không nói gì kia sao?"

Tiêu Bố Y đành phải gật đầu, không nghĩ đến một câu hồng nhật bạch vân đến tai Thiên tử, mấy lần cân não biến chuyển lại làm cho dân chúng đều biết, cho dù là người như Trình Giảo Kim cũng biến đến. Trình

Giảo Kim cười to, "Con mẹ nó, ta còn tưởng rằng Giáo Thư Lang dương oai tứ phương, làm cho dân chúng đồn thổi như thần kia phải có ba đầu sáu tay, hôm nay xem ra bất quá cũng chỉ như thế".

"Giảo Kim, không được vô lễ" Tần Thúc Bảo thấp giọng mắng, áy náy nói: "Tiêu đại nhân xin đừng trách, huynh đệ ta thực không ác ý, chỉ là nghĩ sao nói vậy, quản không được miệng mà thôi".

"Trình huynh là người trực tính, ta sao trách được?" Tiêu Bố Y cũng không để ý, "Tần huynh tìm ta có chuyện gì?"

Tần Thúc Bảo nhìn thấy Tiêu Bố Y tuy tuổi trẻ, lại khiêm nhường trầm ổn, trong lòng rất hảo cảm. Hắn đuổi theo coi như là cử chỉ không thể tránh được, nhưng khi nghe Tiêu đại nhân này bất quá chỉ là một Giáo Thư Lang, không khỏi có chút do dự.

"Tiêu đại nhân, thật ra chúng ta đều là thủ hạ của Trương Tu Đà đại nhân, lần này đi tới Đông Đô chính là có chuyện công".

"Ồ" Tiêu Bố Y cũng không hỏi có chuyện công gì, chỉ nghĩ đây là chuyện của người ta, không tiện hỏi. Tần Thúc Bảo lại chủ động nói ra, "Trương đại nhân thảo tặc vất vả, chúng ta mới vừa đánh dẹp Tả Hiếu Hữu Tề quận, nay lại đi chinh phạt Lô Minh Nguyệt. Chỉ là chinh chiến liên tục, quân mã cung ứng không đủ, nên lúc này mới cho hai người chúng ta đến kinh thành xin thêm ngựa. Thánh Thượng đối với Trương đại nhân coi trọng, cũng cho người ta họa một bức họa của Trương đại nhân, chúng ta cũng thuận tiện mang theo tới đây".

"Ồ?" Nhớ tới khi Trình Giảo Kim tâm tình không tốt mắng điểu hoàng đế, Tiêu Bố Y đã nghĩ tới cái gì, "Nhưng đã xuất hiện trở ngại gì?"

Hắn tới Đông Đô mấy tháng, nếu không có Ngu Thế Nam, nói không chừng tới giờ cũng chưa được gặp Dương Quảng, nào có phong cảnh như hôm nay, đối với hai người tựnhiên có cảm giác đồng bệnh tương lân.

"Tiêu đại nhân quả nhiên thông minh" Tần Thúc Bảo khen nói.

Trình Giảo Kim thấp giọng lầm bầm, "Ta nhìn không ra thông minh ở chỗ nào" Tiêu Bố Y cười cười, thực không để ý tới, "Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì?"

"Nếu có thể gặp được Thánh Thượng, dâng bức họa lên, xin ngựa đều là chuyện thuận lý thành chương" Tần Thúc Bảo cười khổ nói: "Nhưng lần này không biết vì cái gì, Tần Thúc Bảo xin gặp, cung nhân chỉ nói Thánh Thượng tâm tình không tốt, ai cũng không muốn gặp. Ta chỉ còn cách đi tìm Thái Phó Thiếu Khanh xin điều ngựa trước, nhưng lúc này người ta nói lại nói Thiếu Khanh không có ở đó, lại bảo chúng ta đợi. Chúng ta đã đợi nhiều ngày, lần nào cũng không có, người khác lại không thể tự tiện làm chủ, ngày qua ngày đều trả lời như thế, lúc này mới bất đắc dĩ đi uống rượu buồn".

"Ngươi nói cho hắn thì có tác dụng gì?" Trình Giảo Kim tràn đầy khinh thường, "Hắn chỉ là một Giáo Thư Lang nho nhỏ thì có thể có chủ ý gì?"

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, Dương Quảng tâm tình cho tới bây giờ chưa có lúc nào tốt cả, hỉ nộ vô thường, ta vận khí không tệ, mới có thể gặp mặt một lần, các ngươi đợi như vậy, chỉ sợ sang năm cũng không gặp được. Thái Phó Thiếu Khanh không phải không có ở đó, mà chính là đắc tội với ta, đến bây giờ vẫn ở nhà làm dân chúng, ngươi không gặp được Thánh Thượng, phỏng chừng Trương Tu Đà một lòng đánh giặc, cũng không dạy các ngươi tặng lễ cho người ta, mấy cái này đương nhiên cũng không tiện nói với Tần Thúc Bảo, Tiêu Bố Y ngẫm lại nói, "Tần huynh nhìn thấy ta giao hảo cùng cấm vệ, nghĩ đến ta có thểở trước mặt Thánh Thượng nói đôi câu, cho nên mới hy vọng Tiêu đại nhân này có cơ hội sẽ hướng tới Thánh Thượng nói về việc này?"

Tần Thúc Bảo mừng rỡ nói: "Tiêu huynh thông minh như thế, Thúc Bảo đúng là có ý này".

Nếu như trước kia, cái này đối với Tiêu Bố Y mà nói là việc khó tới trời, nhưng hiện tại nói như thế nào, hắn cũng là cháu họ của Hoàng Hậu, hoàng hậu bởi vì phụ thân Tiêu Đại Bằng của Tiêu Bố Y, đối với hắn rất quan tâm, nhờ Hoàng Hậu nói với Dương Quảng một tiếng, cũng không tính khó khăn gì. Bởi vì chuyện kết giao với Tần Thúc Bảo, đây thật sự là một chuyến mua bán một vốn vạn lời.

Hơi lộ chút lo lắng, Tiêu Bố Y do dự nói: "Ta chỉ là một Giáo Thư Lang nho nhỏ, trước mặt Thánh Thượng cũng không có tiếng nói, bất quá một khi Tần huynh đã nhờ, ta sẽ nghĩ biện pháp, hết sức mà làm. Tần huynh ở nơi nào, nếu có tin tức, ta sẽ thông báo cho ngươi".

Tần Thúc Bảo rất cao hứng, "Vậy nhọc cho Tiêu đại nhân rồi, ta ở Bình An khách điếm các chỗ này không xa, Tư Thuận phường không biết Tiêu đại nhân có biết không?"

Tiêu Bố Y ở Đông Đô cũng đã nhiều ngày, biết là ở bên cạnh Phong Đô thị, gật gật đầu nói: "Được rồi, để ta nghĩ biện pháp, bất quá Tần huynh cũng đừng quá trông cậy".

Tiêu Bố Y cùng Tần Thúc Bảo nói lời tạm biệt, Trình Giảo Kim bĩu môi nói: "Thúc Bảo, ta thấy ngươi đầu có vấn đề rồi, ta chỉ sợ hắn không được đâu, ta thấy ngươi nhờ vả sai chỗ rồi".

Tần Thúc Bảo lắc đầu nói: "Giảo Kim, ngươi chớ xem thường người này, người này dương oai tứ phương, dân chúng đều nhắc tới há không có nguyên nhân? Hơn nữa các cấm vệ đều một hai gọi là đại nhân, tràn đầy cung kính, đối với chúng ta là vấn đề lớn tới trời, đối với người này chưa chắc là đã không có biện pháp giải quyết!"

132. Chương 132: Điện Thí

Tiêu Bố Y vốn không muốn tranh, nhưng nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Tiêu Hoàng Hậu, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp. Từ lúc bắt đầu tới giờ, Tiêu Hoàng Hậu cho tới giờ chưa từng thử thách hắn chuyện gì, chỉ bởi vì hắn là con của Tiêu Đại Bằng, hao hết tâm tư vì hắn mà tranh thủ cơ hội. Vô luận thế nào, lần này hắn cũng không thể để cho Tiêu Hoàng Hậu thất vọng, quản hắn là Đường Cao Tổ hay là Đường Thái Tông, quản hắn là Thiên ngưu bị thân, hay là Thiên ngưu phụ thân, hắn ta đã không nể mặt Tiêu Bố Y, thì Tiêu Bố Y hắn cũng không cần thiết phải cấp cho đối phương thể diện…

Bên ngoài Vũ Đức điện, tuyết trắng phiêu phiêu, thiết giáp lập lòe, tuyết trắng sắt đen, phiêu dật mà uy nghiêm.

Đại kỳ trong gió bay vù vù, binh sĩ cần cờ vẫn bất động, trước Vũ Đức điện, Dương Quảng cao cao tại thượng, trên có cái lọng vàng thật lớn chẳng những che gió ngăn mưa, còn có thể che ánh nắng mặt trời.

Trước Vũ Đức điện chừa ra một cái sân rất rộng, hộ vệ phân biệt tạo thành phương trận chỉnh tề bảo vệ bốn góc, cờ xí các màu tung bay, khải giáp đủ loại, người đông đen nhưng không một tiếng động, vạn con mắt đều hội tụ vào một nơi, Tiêu Bố Y sắc mặt như thường, mơ hồ có phong độ của một đại tướng.

Dịch Cân kinh chẳng những thay đổi thể chất cùng võ công của hắn, vô hình trung còn thay đổi khí chất cùng tâm lý của hắn, quan trọng nhất chính là tăng cường sự tự tin.

Dưới ánh mắt của vạn người, Tiêu Bố Y chậm rãi tiến lên thi lễ ra mắt Dương Quảng, cao giọng hô: "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế".

Dương Quảng sắc mặt âm trầm nhìn không ra buồn vui, chỉ nói: "Miễn lễ bình thân" Hai bên Dương Quảng phân liệt biệt mười mấy người đại thần, phần lớn đều là quan chí hiển hách, Nội sử Thị lang Ngu Thế Cơ, Nạp ngôn Tô Uy, Đại tướng quân Vũ Văn Thuật đều rõ ràng ở đó. Làm Tiêu Bố Y có chút kinh ngạc chính là, Lý Mẫn cũng ở đó, gần hắn có an bài một cái ghế lớn rất thoải mái, có một người ngồi ở trên đó so với Tô Uy còn già hơn. Tiêu Bố Y tuy không biết người nọ, nhưng chỉ liếc mắt nhìn qua liền tỉnh ngộ, đó có thể chính là Hữu kiêu vệ Đại tướng quân quan đến cực phẩm, tước vị phong vi công, được Văn Đế ngự tứ Miễn tử thiết khoán Thân Minh công Lý Hồn.

Thử hỏi trên miếu đường, cũng chỉ có người này có tư cách có ghế dựa ở bên cạnh Dương Quảng mà thôi.

Dương Quảng chứng thực suy nghĩ của Tiêu Bố Y, "Lý ái khanh, hôm nay trời giá rét, ngươi thân thể không tốt, cũng phải lưu ý nhiều hơn mới được".

Lý Hồn hai mắt mở ra, trên ghế thi lễ nói: "Hồi Thánh Thượng, lão thần nghe nói Thánh Thượng chọn lựa anh tài, trong lòng vì nước mà vui mừng, đặc ý tới đánh giá. Giáo Thư Lang anh tư bừng bừng, vừa nhìn đã có thể thấy là nhân tài hiếm có, Thánh Thượng thánh minh, lão thần tâm phục khẩu phục".

Dương Quảng khóe miệng nhếch lên hơi cười, "Lý ái khanh nói rất tốt".

Trừ Lý Hồn, Lý Mẫn, Ngu Thế Cơ, Tô Uy, Vũ Văn Thuật ra, còn có một số gương mặt mà Tiêu Bố Y quen thuộc có, lạ lẫm có, Nho Lâm Lang Tào Hàn cùng Bí Thư Lang Ngu Thế Nam cũng ở đó. Bên cạnh Dương Quảng chính là Tiêu Hoàng Hậu, giờ phút này ngồi ngay ngắn bên cạnh, tràn đầy quan tâm cùng yêu thích nhìn Tiêu Bố Y. Tùy Văn Đế khi còn tại vị, Độc Cô Hoàng Hậu thường cùng Văn Đế nghe chính sự, bị triều thần xưng hô nhị thánh, Tiêu Hoàng Hậu tuy không có quyền lợi như Độc Cô Hoàng Hậu, cùng Dương Quảng xem điện thí, quần thần cũng không lấy gì làm lạ.

Lý Uyên cũng ở đó, chỉ là xếp ở xa xa phía cuối, bên cạnh hắn có hai thiếu niên đều khí vũ hiên ngang, đúng là Sài Thiệu cùng Lý Thế Dân, hai người đều là tuổi trẻ khí thịnh, xem ra bộ dáng đều nóng lòng muốn thử.

Bùi Minh Thúy loại trường hợp này cũng không ở đây. Nàng cùng Dương Quảng quan hệ không tầm thường, cũng cực kỳ biết nặng nhẹ, chỉ có những trường hợp quan trọng mới hiển lộ thân phận. Đương nhiên sẽ không lộ diện trước mặt quần thần.

"Tô ái khanh, chuyện điện thí, không biết ngươi đã thương nghị thế nào?" Dương Quảng lại hỏi.

Theo thái độ của hắn, cũng không có nổi giận với Tiêu Bố Y, điều này làm cho Tiêu Bố Y nhiều ít cũng có chút an tâm, nghĩ lại thì quá nửa là công lao của Tiêu Hoàng Hậu, Dương Quảng không nói gì nhưng hắn cưới được lão bà ôn nhu hiền huệ như Tiêu Hoàng Hậu, đã là phúc khí cả đời của hắn.

Nạp ngôn Tô Uy bước ra khỏi hàng nói: "Hồi Thánh Thượng, lão thần nhận được ý chỉ của Thánh Thượng, ba ngày nay đã kiệt lực suy nghĩ, chuẩn bị ba phương diện khảo hạch bản lãnh của Giáo Thư Lang".

"Ba phương diện nào?" Dương Quảng rất có hứng thú, tựa hồ đã sớm quên cuộc nói chuyện với Tiêu Bố Y hôm trước.

"Thứ nhất đương nhiên là khảo cưỡi ngựa bắn tên, bắn tên là một trong lục nghệ, từ xưa truyền lưu. Lấy bắn tên xem đức, lấy bắn tên xem võ, lão thần nghĩ đầu tiên là từ việc bắn tên để xem bản lãnh cùng đức nghệ của Giáo Thư Lang".

"Không sai" Dương Quảng khẽ cười nói: "Tô ái khanh nói có lý".

Tô Uy tinh thần rung lên, "Hạng mục khảo hạch thứ hai chính là khảo cứu văn thơ của Giáo Thư Lang, thần thỉnh Tào Hàn đứng đầu Nho Lâm Lang xuất đề, thỉnh Giáo Thư Lang giải đáp".

Tiêu Bố Y đầu muốn phình to gấp đôi, đối với loại khảo hạch này mười phần bất đắc dĩ, đơn giản là văn thơ hay quá cũng không được, kém quá cũng không được.

"Cũng tốt" Dương Quảng gật đầu, cũng không biết nghĩ gì.

"Đề mục thứ ba chính là muốn khảo sát võ nghệ của Giáo Thư Lang" Tô Uy lại nói: "Lão thần cùng Tả kiêu vệ Đại tướng quân Trương Cẩn, Vũ hầu phủ Đổng trung tướng liên hợp đề cử một người cùng Giáo Thư Lang đối luyện".

"Người nọ là ai?" Dương Quảng hỏi.

"Người nọ là Vũ Hầu phủ Lang tướng Phùng Nghị Trung, đều nói hắn võ công cao cường, Vũ Hầu phủ lại phụ trách tuần sát, chịu trách nhiệm bắt kẻ gian, người ở trong ai cũng võ công cao cường, thần nghĩ Giáo Thư Lang có thể cùng hắn qua mười chiêu, là có thể nhìn ra võ công cao thấp".

Tiêu Bố Y lại rất đau đầu, biết cửa này cũng không tính là dễ qua, phải biết rằng Tùy thiết thập nhị vệ, Tôn Thiếu Phương là cấm vệ Hữu vệ phủ, chủ yếu là thủ vệ trong cung, chức trách nói nhẹ cũng không nhẹ, nói nặng cũng không nặng, bởi vì rất nhiều ẩn hoạn đã sớm bị Hoàng thành thiết kế tiêu diệt, cho nên rất nhiều lúc chuyện cũng không nhiều lắm, võ công cũng không nhất định là cao minh. Binh vệ Tả hữu Vũ Hầu phủ tại Đông Đô lại chuyên môn bắt kẻ gian, chung quanh bôn ba, đầu đao nhiễu không ít máu, không cần nói cũng biết, võ công nhất định cao minh.

"Mười chiêu?" Dương Quảng cau mày," Giáo Thư Lang nổi danh Phó Cốt, một người trong ngàn quân giết chết Mạc Cổ Đức, mười chiêu không khỏi quá mức thoải mái sao?"

Tô Uy chỉ có thể nói: "Hồi Thánh Thượng, vậy trăm chiêu làm hạn định có được không?"

Dương Quảng còn chưa có ý kiến, Tiêu Hoàng Hậu đã nói: "Thánh Thượng, đây chỉ là xem xét võ công của Bố Y, chứ không phải là giao đấu sinh tử, đề nghị của Tô Nạp Ngôn cũng không tệ".

Dương Quảng gật đầu nói: "Hoàng Hậu nói có lý, vậy lấy mười chiêu làm hạn định, Tiêu Bố Y nếu có thể thắng được Phùng Nghị Trung, ta sẽ thưởng hắn làm đại quan, nếu không, hừ!"

Tiêu Hoàng Hậu sửng sốt, không khỏi cười khổ, biết tính tình của phu quân, nên cũng không nói nhiều.

Dương Quảng liếc nhìn Tiêu Bố Y, có chút hương vị khiêu khích: "Giáo Thư Lang, ý của ngươi thế nào?"

Tiêu Bố Y nhìn thấy hắn cũng đã có tuổi, vua của một nước, thế nhưng lại có hương vị đấu khí với mình, trong lòng buồn cười, chỉ thi lễ nói: "Giáo Thư Lang chỉ dám nói sẽ cố hết sức".

"Cố hết sức, hết sức là sao?" Dương Quảng khóe miệng mỉm cười: "Cưỡi ngựa bắn tên một người thì khó mà so sánh, ta nhớ Lý Uyên thuật bắn tên cũng không tệ? Một khi đã như vậy, có thể đi ra tỷ thí cùng Giáo Thư Lang".

Lý Uyên sớm đứng dậy, "Thánh Thượng, lão thần gân cốt ngày càng suy yếu. Giáo Thư Lang tuổi còn trẻ, lão thần làm sao có thể so bì? Thỉnh Thánh Thượng thứ cho lão thần, đừng để lão thần mất hết thể diện".

Dương Quảng ha hả cười lớn nói: "Lý Uyên, ngươi thực năm nay không bằng năm trước, nghe nói ngươi mấy ngày trước đây còn vì một ca cơ (giống ca sĩ ngày nay) mà cùng thủ hạ ghen tuông?"

Lý Uyên vẻ mặt đỏ bừng, "Thánh Thượng, lão thần không có ghen tuông tranh chấp, cái đó vốn là..."

Dương Quảng phất tay, không muốn nghe nhiều, "Vậy ngươi lui ra".

"Thánh Thượng. Ta cảm thấy không công bình" Lý Thế Dân đột nhiên rẽ mọi người mà ra, hắn ở trong này quan không tính là cao, có thể tới nơi này, thật ra cũng bởi vì được Dương Quảng sủng ái.

"Thế Dân coù chuyện gì?" Dương Quảng ôn hòa hỏi.

"Thánh Thượng, Giáo Thư Lang nổi danh Phó Cốt, nhưng Sài Thiệu lại chỉ có thể nhàn cư kinh đô, cũng không có Mạc Cổ Đức vương tử nào đến để thể hiện" Lý Thế Dân lớn tiếng nói: "Giáo Thư Lang bởi vì công lao mà được Thánh Thượng cho điện thí. Nhưng Sài Thiệu, chỉ có thể trợn mắt mà nhìn sao?"

"Thế Dân không được vô lễ" Lý Uyên thấp giọng mắng.

Lý Thế Dân nói cũng không cung kính, lạ cái là Dương Quảng cũng không có tức giận, chỉ nói, "Tỷ tỷ ngươi còn chưa lập gia đình, ngươi đã nói thay cho Sài Thiệu rồi".

Lý Thế Dân mặt có chút đỏ, "Thánh Thượng, Thế Dân chỉ nghĩ giúp cho Sài Thiệu cầu một cơ hội".

Sài Thiệu bước ra khỏi hàng nói: "Thánh Thượng. Vi thần không dám tranh cùng Giáo Thư Lang".

Dương Quảng thản nhiên hỏi: "Là không dám, chứ không phải không nghĩ tới sao?"

Sài Thiệu đỏ mặt, lại không thể không nói Dương Quảng đã nhìn ra bổn ý của hắn. Hắn xuất thân tướng môn, võ công không tệ. Tổ phụ Bắc Chu Phiếu Kỵ Đại tướng quân, phụ thân Lộc Quận Công, hắn thuở nhỏ tập võ, khi thiếu niên là Thiên Ngưu Bị Thân làm bạn với Nguyên Đức thái tử. Nhưng qua mười năm, người khác bồi Thái tử đọc sách thì cũng được một chức quan, hắn bồi Thái tử đọc sách thì đem Thái tử đọc đến chết. Sau khi Nguyên Đức Thái tử chết, hắn lại càng nhàn nhã nhàm chán, chính là bất hạnh vì không có cơ hội, Lý Thế Dân cùng hắn giao hảo, làm sao nhìn không ra tâm ý của hắn? Lần này Tiêu Bố Y điện thí, Tiêu Bố Y có thể có cũng có thể không, nhưng Sài Thiệu đã cầu nhiều năm, cũng không được cơ hội nào!

Số mạng con người, ai có thể nói rõ? Hắn đương nhiên không biết Tiêu Bố Y là bị buộc bất đắc dĩ, chỉ có thể thở dài số mệnh của Tiêu Bố Y thật sự quá tốt.

Nhìn thấy Sài Thiệu im lặng, Dương Quảng nhìn sang Lý Thế Dân, phất tay nói: "Một khi đã như vậy, Sài Thiệu cùng Tiêu Bố Y so tiễn pháp đi, người tiễn pháp cao minh hơn sẽ được tiếp tục điện thí".

Mọi người tuy trầm mặc, lại đều nhìn nhau, thầm nghĩ Thánh Thượng này biến hóa vô thường, khó mà cân nhắc được.

Tiêu Hoàng Hậu có chút lo lắng nói: "Thánh Thượng, Bố Y hắn…"

"Không cần nói nhiều" Dương Quảng thản nhiên nói: "Có thểở Phó Cốt nổi danh, một tên bắn chết Mạc Cổ Đức nếu ngay cả Sài Thiệu cũng không thểso sánh được, chức quan này, không có cũng thế. Tiêu Bố Y, ý ngươi thế nào?"

Tiêu Bố Y vốn không muốn tranh, nhưng nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Tiêu Hoàng Hậu, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp. Từ lúc bắt đầu tới giờ, Tiêu Hoàng Hậu cho tới giờ chưa từng thử thách hắn chuyện gì, chỉ bởi vì hắn là con của Tiêu Đại Bằng, hao hết tâm tư vì hắn mà tranh thủ cơ hội. Vô luận thế nào, lần này hắn cũng không thể để cho Tiêu Hoàng Hậu thất vọng, quản hắn là Đường Cao Tổ hay là Đường Thái Tông, quản hắn là Thiên ngưu bị thân, hay là Thiên ngưu phụ thân, hắn ta đã không nể mặt Tiêu Bố Y, thì Tiêu Bố Y hắn cũng không cần thiết phải cấp cho đối phương thể diện.

"Hồi Thánh Thượng, Bố Y không có dị nghị".

Lý Thế Dân nghe được, có chút hưng phấn vỗvỗ cánh tay Sài Thiệu, thấp giọng nói: "Cẩn thận một chút, chớ để lật thuyền trong công rãnh" Tiêu Bố Y tai thính, đã sớm nghe được Lý Thế Dân nói, biết Lý Thế Dân cũng không xem trọng mình, khẽ cười nói: "Không biết Sài công tử muốn tỷ thí như thế nào?"

"Đều nghe Tô đại nhân phân phó, Sài Thiệu sao dám làm chủ" Sài Thiệu lúc này mới thật sự liếc nhìn đối thủ cạnh tranh trước mặt, tuy hắn phong lưu sáng láng, tự xưng là cưỡi ngựa bắn tên tướng mạo không kém, nhưng nhìn thấy Tiêu Bố Y hai mắt sáng ngời, cũng thu hồi tâm khinh thị.

"Ta cho người ở ngoài trăm bước đặt hai cái bia, các ngươi từ trái phải thúc ngựa tới chỗ binh sĩ cầm cờ thì bắn tên, bắn trúng tâm bia thì tính là thắng, các ngươi có dị nghị gì không?" Tô Uy thầm lắc đầu, cũng không biết đạo xử lý thế nào cho tốt, dựa theo bổn ý của hắn, để cho Tiêu Bố Y liên tục qua ba ải này, phong phong quang quang, bản thân mình cũng sẽ không đến nỗi nào, không nghĩ đến kế hoạch do hắn lập chi tiết như thế lại bị rối loạn.

"Sài Thiệu nghe theo phân phó của đại nhân" Sài Thiệu mười phần tin tưởng.

Tiêu Bố Y gật gật đầu, "Tô đại nhân, ta cũng không có chuẩn bị cung tên".

Tô Uy khẽ cười nói: "Ngựa cùng cung tên đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, không biết Giáo Thư Lang dùng cung tên mấy thạch?" Hắn vung tay lên, đã có binh sĩ đem cung tên đi tới, tùy ý để hai người lựa chọn.

Trường cung phân hai lại nhuyễn ngạnh (mềm cứng), nhuyễn cung (cung mềm) không cần lực đạo quá lớn, nhìn thấy Sài Thiệu giương mắt nhìn hành động của mình, Tiêu Bố Y tiện tay lấy một cái nhuyễn cung, Sài Thiệu tuy không khinh thị, nhưng nhìn thấy hắn lấy nhuyễn cung, cũng nhịn không được hỏi: "Không biết Giáo Thư Lang ngày thường hay kéo ngạnh cung (cung cứng) mấy thạch?"

Tiêu Bố Y cười, "Ta ngày thường chỉ ăn cơm, không kéo cung".

Sài Thiệu lấy ngạnh cung hai thạch, khẽ cười nói: "Giáo Thư Lang quá khiêm nhượng rồi".

Một thạch vào thời hiện đại mà nói, thì chừng một trăm cân, Sài Thiệu tiện tay lấy ngạnh cung hai thạch, chính là nói hắn lưu hậu thủ, không chỉ có thực lực này. Hai thạch đã cần phải có lực kéo hai trăm cân, đã xem như hiếm thấy. Binh sĩ đưa trường cung lên đều mang theo vẻ khâm phục, đương nhiên đối với Tiêu Bố Y, đều có chút miệt thị. Tiểu tử này xem ra cũng cường tráng, mà lại đi chọn nhuyễn cung?

Tiêu Bố Y lấy một túi tên buộc sau lưng, nhìn thấy Sài Thiệu không lấy túi tên, chỉ lấy một mũi tên dài đi ra, hiếu kỳ nói: "Sài công tử, ngươi sao lại chỉ lấy một mũi tên?"

Sài Thiệu khẽ cười nói: "Muốn bắn trúng tâm bia, ta chi cần một mũi tên là đủ. Giáo Thư Lang cầm một túi tên, chính là sợmột kích không trúng sao?"

Tiêu Bố Y có chút hổ thẹn nói: "Tại hạ không thường xuyên kéo cung, cũng không an hiểu bắn tên dài, chỉ sợ thất thủ".

Sài Thiệu lắc lắc đầu, thản nhiên nói: "Giáo Thư Lang quá khiêm nhượng rồi".

Tô Uy ở một bên nhìn thấy cũng lắc đầu, người ta là Sài Thiệu nói trắng ra như vậy, chính là thể hiện ra khí phách mãnh liệt, cũng có thể nói là tự tin. Nhưng Tiêu Bố Y này xem thế nào, cũng giống như một con gà rù.

Hai người sau khi chuẩn bị thỏa đáng, đều trở người lên ngựa, thúc ngựa tách ra hai cánh, mà bia mục tiêu nằm ở giữa cách hai người ước chừng trăm bước, cùng với bọn họ tạo thành một hình tam giác.

Cờ hiệu nằm ở giữa hai người, cờ vừa hạ xuống, Sài Thiệu đã giục ngựa vọt lên, Tiêu Bố Y cũng như thế, cũng không tụt hậu.

Sài Thiệu phóng ngựa chạy như điên, dùng răng cắn chặt mũi tên, tay nắm chặt dây cương. Hắn cũng không phải là muốn so ngựa nhanh chậm gì, nhưng tốc độ ngựa nhanh chậm cũng sẽ làm cho trong mắt mọi người có ý nghĩa khác biệt. Nếu đều bắn trúng tâm bia, chỉ cần bắn tên ra sau, vô luận là thuật cưỡi ngựa hay là tiễn pháp, đương nhiên là thắng hơn một bậc. Hắn chỉ sợ Tiêu Bố Y sử dụng kế kiêu binh, một cơ hội này hắn đã đợi gần mười năm, cho nên tuyệt đối không thể để cho có sơ sót gì.

Hai người ngựa lần lượt thay đổi, Sài Thiệu tuy toàn lực thúc ngựa, lại cùng Tiêu Bố Y cơ hồ là đồng thời đến cờ hiệu, Sài Thiệu trước một khắc đã cầm tên kéo cung, nghiêng đầu nhìn về phía bia ngắm, hai mắt lẫm liệt, ngựa ngay một khắc khi vọt qua cờ hiệu thì bắn tên, 'xoẹt' một tiếng, Sài Thiệu mặt đã lộ ra nụ cười, biết một tên này mười phần nắm chắc.

Mọi người bình khí, Tiêu Bố Y lắp tên, khí định thần nhàn, chỉ hít sâu một hơi, lại hây một tiếng, đã kéo cũng thành hình trăng tròn. Mọi người đều cùng kêu lên ủng hộ, thanh âm như sấm dậy, Sài Thiệu suy sụp lùi ra sau, mặt không còn chút máu, biết chỉ bằng Tiêu Bố Y có thể khai cường cung sáu thạch này, hắn đời này đã vô vọng xuất đầu trước mặt Tiêu Bố Y!...

Phía sau cũng 'xoẹt' một tiếng, ngay sau đó 'đinh' một tiếng, Lý Thế Dân mới tính hoan hô, nụ cười đã ngưng kết trên mặt. Nụ cười mới hiện trên mặt Sài Thiệu cũng bị gió Bắc thổi mất, khó có thể tin trước những gì phát sinh trước mắt.

Một tên của hắn bắn ra, lại phát hiện đột nhiên tà tà đổi hướng, chính là bởi vì bị một mũi tên khác bắn trúng thân tên! Điều nầy có thể sao?

Binh sĩ cầm cờở phương xa cũng đã cao cao giơ cờ lên, ý bảo một tên đã ở giữa tâm bia, là binh sĩ ở bia của Tiêu Bố Y! Tiêu Bố Y bắn ra hai tên? Hắn sao có thể làm được, hắn một tên bắn trúng tâm bia cũng không ngạc nhiên, nhưng một tên khác của hắn bắn trúng tên của mình bắn ra, hắn có phải là người? Cái này so với cái gì bách bộ xuyên dương còn muốn khó khăn hơn rất nhiều!

Trong khi Sài Thiệu ngẩn người ra, Tiêu Bố Y cũng đã giục ngựa quay lại, khi đi qua trước ngựa của Sài Thiệu nhẹ giọng nói một câu, "Sài công tử lần sau tỷ thí, nhớ rõ tốt nhất mang theo hơn một mũi tên".

Hắn sau khi nói xong những lời này, treo trường cung túi tên, trở người xuống ngựa, chậm rãi đi đến trước Vũ Đức điện, thi lễ nói: "Thánh Thượng, vi thần may mắn bắn trúng tâm bia, đã quay lại".

Hắn nói khiêm tốn, nhưng không ai cho rằng hắn may mắn, phương pháp lấy tên bắn tên của Tiêu Bố Y bọn họ quả thực chưa bao giờ nghe thấy, nhưng bọn họ biết cái này khó khăn không thua gì nhất tiễn tam điêu (một tên bắn ba con chim), Tiêu Bố Y này quả thực có thể thông thần! Bọn họ chỉ biết là cưỡi ngựa bắn tên, lại không biết Tiêu Bố Y lâu nay tu luyện Dịch Cân kinh không một ngày ngừng nghỉ. Hắn vốn thông minh, lại là chăm chỉ, cơ hồ khi ăn uống ngủ nghỉ đều tu luyện Dịch Cân kinh, hiện nay nhãn lực nhĩ lực, xúc giác cảm quan đều đã đến cảnh giới trước giờ chưa từng có, đối với mọi chuyện xảy ra chung quanh người, hắn đều cảm nhận một cách sâu sắc, khi vận công đến cực hạn, không cần nói là có thể phát hiện người ở gần đó, mà cho dù tuyết bay kiến nhúc nhích cũng đều cảm giác rõ ràng. Bằng không Sài Thiệu bắn tên nhanh như vậy, với năng lực bình thường của hắn, nhất định là không thể bắn trúng.

Tô Uy rốt cuộc cũng từ trong chấn động tỉnh ngộ lại, bước nhanh lên nói: "Thánh Thượng, tiễn pháp của Giáo Thư Lang quả thực thần kỳ, lấy tên bắn tên, một cung hai tên, lão thần uổng đã sống nhiều năm, loại

tiễn pháp này lại là lần đầu tiên nhìn thấy, xem ra người mà Thánh Thượng khâm điểm, quả nhiên danh bất hư truyền".

Hắn đem cái mũ biết nhìn người chụp lên đầu Dương Quảng, Dương Quảng có chút vừa lòng, khóe miệng mỉm cười, "Tô ái khanh. Giáo Thư Lang cửa này đã qua chưa?"

"Qua qua," Tô Uy liên tục gật đầu, "Thánh Thượng, cổ nhân có Dưỡng Do Cơ bách bộ xuyên dương, trong trận Tấn Sở Lăng một tên bắn chết đại tướng Tấn quốc Ngụy Kỹ, vì Sở quốc lập chiến công hiển hách, nay có Giáo Thư Lang Tiêu Bố Y lấy tên bắn tên, ngày sau nhất định có thể trở thành danh tướng Đại Tùy, trung tâm hộ vệ cho Đại Tùy ta…"

"Tô đại nhân một khi đã nghe điển cố bách bộ xuyên dương. Không biết đã nghe qua chuyện bắn thủng bảy lần giáp chưa?" Sài Thiệu không biết từ khi nào đã mặt mày đỏ bừng đứng ở sau Tô Uy.

Hắn không phải hưng phấn, mà là xấu hổ, hắn bại không phục, chỉ cảm thấy Tiêu Bố Y mưu lợi. Hắn vốn tuổi trẻ khí thịnh, chỉ cảm thấy phải vãn hồi lại thể diện mới được.

Tô Uy ho khan nói, "Sài Thiệu ngươi muốn nói cái gì? Bắn thủng bảy lần giáp ta làm sao không biết? Nhớ năm đó Phan Đảng không phục tiễn thuật của Dưỡng Do Cơ, cùng với Dưỡng Do Cơ so tiễn. Bọn họ tỷ thí đều là mũi tên nào cũng bắn trúng, không phân biệt được cao thấp. Chỉ là bia ngắm là chết, có người đã nghĩ ra phương pháp cho bọn họ bắn lá dương, Phan Đảng không có bắn trúng, lúc này mới lại đề xuất phương pháp bắn thủng giáp, Phan Đảng một tên xuyên thủng năm lần giáp, Dưỡng Do Cơ lại bắn thủng bảy lần giáp, chẳng lẽ ngươi mới vừa rồi thua không phục. Lúc này mới muốn dùng phương pháp của Phan Đảng?"

Trong giọng điệu của hắn nhiều ít có chút trào phúng. Một Thiên ngưu bị thân trong mắt Nạp Ngôn hắn thật sự không tính là gì, nếu không có Thánh Thượng ở đây, hắn đã sớm cao giọng mắng. Sài Thiệu nghe Tô Uy đem mình so với Phan Đảng, không khỏi mặt đỏ tâm giận, cũng cố gắng ngăn chận cơn tức giận, hướng tới Dương Quảng thi lễ nói: "Thánh Thượng, mới vừa rồi Sài Thiệu nhất thời sơ sẩy, cũng không phải là tiễn thuật không tinh, nay trước mắt không cầu tước vị, chỉ cầu lại cùng Giáo Thư Lang so tài một trận nữa. Cổ có phép bắn thủng bảy giáp, nay Sài Thiệu cũng muốn bắt chước cổ nhân, mong Thánh Thượng ân chuẩn".

"Thánh Thượng, một khi đã là hai người so tên, ta nghĩ nên cho phép đấu trí đấu dũng," Tiêu Hoàng Hậu khẽ cười nói: "Nếu Sài Thiệu không cầu công danh tước vị, vậy trận tỷ thí này…"

Nàng vốn nghĩ nói không cần so cũng được, không nghĩ đến Dương Quảng đến đây chợt hứng thú, "Tốt lắm, cho Sài Thiệu cùng Giáo Thư Lang đấu trí đấu dũng một trận, mới vừa rồi là đấu trí, lần này là xem đấu dũng. Tô ái khanh, dựa theo ý của Sài Thiệu mà tiến hành chuẩn bị".

Sài Thiệu mừng rỡ, cao giọng hô: "Tạ Thánh Thượng".

Tô Uy cũng nhíu mày, đành phải phân phó binh vệ chuẩn bị giáp, "Sài Thiệu, ngươi muốn bắn thủng mấy lần giáp? Để ta chuẩn bị".

Sài Thiệu suy nghĩ rồi nói, "Sài Thiệu một khi đã học theo cổ nhân, thì xin Tô đại nhân vất vả, vì Sài Thiệu chuẩn bị bảy lần giáp".

"Vậy cũng phải bắn xuyên qua mới được" Tô Uy liên tục lắc đầu đi phân phó binh sĩ chuẩn bị, trước khi đi nhớ tới Tiêu Bố Y, quay đầu lại hỏi, "Giáo Thư Lang, ngươi muốn chuẩn bị mấy lần giáp?"

"Ta trước kia chưa từng bắn qua thứ này, chỉ sợ một một lần giáp cũng bắn không xuyên qua được" Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Bất quá một khi đã phải tỷ thí, hay là cũng bảy lần giáp đi".

Tô Uy gật gật đầu, "Giáo Thư Lang thần dũng vô địch, nói vậy cũng có thể bắn thủng".

Hoa cũng có nhiều dạng hồng, người với người cũng bất đồng, thái độ của Tô Uy đối đãi với hai người hoàn toàn khác nhau, làm cho Sài Thiệu rất là bực bội.

Giáp của binh sĩ chủ yếu phân hai loại là thiết giáp và bì giáp, đương nhiên còn có một loại là quyên bốgiáp, bất quả chỉ dùng cho đẹp chứ không có giá trị phòng hộ. Tô Uy thầm nghĩ muốn chuẩn bị cho Tiêu Bố Y bảy tầng quyên bố giáp, lại chuẩn bị cho Sài Thiệu thiết giáp để cho hắn bắn, chỉ là dưới con mắt của mọi

người, cũng không tiện làm như thế, đành phải cho binh sĩ cột bảy lần giáp lên bia, để ở ngoài ba mươi bước, cái này không phải so chuẩn, mà là so lực, tự nhiên không cần để quá xa.

Sau khi đã chuẩn bị thỏa đáng, Tô Uy lệnh binh sĩ đưa trường cung lên cho hai người chọn lựa, hắn nghĩ Tiêu Bố Y lực yếu, còn đặc ý chuẩn bị Tiêu Bố Y nhuyễn cung, ý ưu ái có thể thấy được. Bất quá cũng nghĩ Tiêu Bố Y mà lựa chọn nhuyễn cung, vậy trận tỷ thí này tất thua không thể nghi ngờ, Tô Uy lại có chút thở dài, nhưng lại không thể nề hà, Sài Thiệu không biết tiến thối, cũng đã phá hỏng một phen khổ tâm an bài của hắn.

"Sài công tử mời bắn trước" Tiêu Bố Y nhường theo lễ, cũng muốn thấy Thiên ngưu bị thân này có thực có khí lực một ngàn con trâu hay không, Sài Thiệu tuy muốn cho Tiêu Bố Y chọn cung, lại bị hắn tranh nói trước, thật ra cũng không tiện không làm, đưa tay chọn lấy ngạnh cung ba thạch.

Tất cả mọi người đều sợ hãi than, đối với khí lực của Sài Thiệu đều bội phục. Phải biết rằng một thạch chính là khí lực hơn trăm cân, tay cầm ngạnh cung ba thạch chính là lực tay cũng phải gần bốn trăm cân.

Có thể xem như dũng quan tam quân, kéo cung nếu không thể kéo trọn, lực đạo đều kém đi nhiều, kéo ngạnh cung ba thạch đối với rất nhiều người mà nói, đã là chuyện chỉ có thể nhìn chứ không thể làm.

Tiêu Bố Y cũng chưa chọn cung, đưa tay mời Sài Thiệu bắn trước, Sài Thiệu không hề chối từ, trên thực tế ba thạch cũng đã là tận cùng năng lực của hắn, thắng bại lúc này có bắn trước hay bắn sau cũng thế. Tiêu Bố Y không lấy cung tên, cũng làm cho hắn yên tâm, chỉ sợ Tiêu Bố Y lại theo phương pháp vừa rồi, một cung hai tên bắn ra, nếu bắn bay tên của mình, thì Tiêu Bố Y cho dù chỉ bắn thủng một tầng giáp cũng tính là thắng.

Đứng ở cách vạch xuất phát hơn mười bước, Sài Thiệu bình tâm tĩnh khí, tay cầm trường cung, chậm rãi giơ lên, lắp tên, hai chân khai tiễn bộ, hít sâu một hơi rồi mới kéo trường cung như một vầng trăng tròn. Binh sĩ vạn mắt vừa nhìn, đều ngưng lại ở trên người hắn, không dám thở mạnh một chút, chỉ sợ nhiễu loạn tâm thần của hắn. Sài Thiệu kéo trưởng cung ra, không nóng lòng bắn tên, đợi hai tay ổn như bàn thạch, hít thở nhẹ nhàng, mới nhẹ buông tay ra, mũi tên nhọn mang theo tiếng xé gió bay ra, ở phương xa nghe 'bốp' một tiếng truyền đến, mũi tên nhọn đã cắm sâu vào trong tầng giáp, bốn phía lúc này mới truyền đến tiếng hoan hô.

Binh sĩ trực tiếp đem bia cùng giáp tới, giáo nghiệm trước mặt mọi người, Tô Uy tra xong nói với Dương Quảng: "Thánh Thượng, Thiên ngưu bị thân bắn thủng sáu tầng giáp".

"Cũng tính là không kém" Dương Quảng thật ra bộ dáng cũng rất có hứng thú, "Giáo Thư Lang, đến lượt của ngươi".

Tiêu Bố Y cũng lấy trường cung ba thạch, mọi người đều nghị luận, Tiêu Bố Y lại cười nói với Sài Thiệu: "Ta cũng không biết có thể kéo được trường cung ba thạch hay không nữa. Đời này cho tới giờ cũng chưa từng thử qua".

Sài Thiệu hừ một tiếng, "Giáo Thư Lang thông minh phi thường, lúc này cũng không cần làm trò nữa" Hắn hiển nhiên là trào phúng Tiêu Bố Y mới vừa rồi cố ý yếu thế, dùng quỷ kế mới có thể thủ thắng.

Tiêu Bố Y mỉm cười, một tay cầm cung, một tay kéo cung, chỉ hây một tiếng, đã nghe một tiếng 'băng' vang lên, rồi mọi âm thanh lại tĩnh lặng.

Sài Thiệu sắc mặt đại biến, nói cũng nói không nên lời, tất cả mọi người đều nhìn cái cung gãy trong tay Tiêu Bố Y, thật khó mà tin rằng Tiêu Bố Y lại kéo gãy trường cung ba thạch.

Tiêu Bố Y vứt cung xuống đất, khẽ cười nói: "Cái cung này khi làm chỉ sợ đã có chút tỳ vết".

Mọi người đều tán thành cách nói này, bằng không làm sao mà có người kéo gãy được trường cung ba thạch? Tất cả mọi người đều nhìn về phía Tô Uy, Tô Uy lại lắc đầu nói: "Giáo Thư Lang, cái này tuyệt không thể, cung dùng cho lần điện thí này đều là do lão phu tuyển chọn, làm sao lại hư được?"

"Ồ?" Tiêu Bố Y cầm lấy cũng mà Sài Thiệu mới vừa rồi sử dụng, lại cười nói: "Ta nhà nghèo khổ, toàn phải dùng ngạnh cung không ra sao, cung của Sài công tử sử dụng, nói là ba thạch, hẳn là không kém".

Hắn nói nhà nghèo toàn phải dùng ngạnh cung không ra sao cũng không phải là châm chọc, mà là sự thật. Bởi vì từ xưa trường cung giá cả xa xỉ, bình thường chỉ có con nhà giàu mới có thể sử dụng. Sơn trại bọn họ bởi vì là đào binh, cung tên đều là tự mang theo, hơn nữa cũng đoạt được một ít, mới miễn cưỡng có thể duy trì.

Sài Thiệu không nói, chỉ nhìn trường cung trên tay Tiêu Bố Y, trên trán đã đổ mồ hôi. Mới vừa rồi Tiêu Bố Y bắn rụng tên của hắn, hắn còn không phục, tuy hắn biết bản thân muốn bắn rớt tên của người khác đó là chuyện không thể, nhưng hắn vẫn cảm thấy Tiêu Bố Y dùng quỷ kế, nhưng Tiêu Bố Y trước mắt kéo gãy ngạnh cung ba thạch, vậy chính là bản lãnh thật sự, người này thâm tàng bất lộ, mình chỉ nghĩ hắn nổi danh Phó Cốt chẳng qua chỉ là do may mắn, làm sao nghĩ đến hắn thực tế so với trong truyền thuyết còn muốn uy mãnh hơn.

Tiêu Bố Y trường cung nơi tay, lại hây một tiếng, lại nghe một tiếng 'bốp', trường cung mà Sài Thiệu sử dụng cũng bị hắn kéo gãy, quần thần ngạc nhiên, các binh sĩ kinh ngạc, chỉ nhìn Tiêu Bố Y đứng ở giữa sân, như là thiên thần vậy!

"Xem ra cũng ba thạch này đối với Giáo Thư Lang mà nói, lại là nhuyễn cung" Tô Uy rốt cuộc tỉnh ngộ ra, "Vậy mời Giáo Thư Lang tuyển chọn ngạnh cung vừa sức".

Hắn lấy thân Nạp Ngôn, đối với Tiêu Bố Y nói chữ mời, thật sự là cực kỳ khách khí. Tiêu Bố Y cũng khách khí thi lễ nói: "Tô đại nhân, Bố Y chưa dùng qua ngạnh cung, chỉ cảm thấy ba thạch thì chỉ mới phát huy nửa sức của Bố Y mà thôi".

Tô Uy có chút kích động nói: "Nói như vậy Giáo Thư Lang muốn dùng cung sáu thạch?"

Tiêu Bố Y gật đầu nói: "Mong Tô đại nhân đem cung sáu thạch để cho Bố Y thử một lần".

Quần thần ồ lên, Lý Uyên Lý Thế Dân đều hoảng sợ nhìn nhau, Tô Uy vung tay lên, binh sĩ đã đi lấy cung, Tô Uy cũng hướng tới Dương Quảng nói: "Hồi Thánh Thượng, ngày xưa trong triều thần, cũng có lương tương như Hàn Cầm Hổ, Hạ Nhược Bật mới có thể khai cung sáu thạch, thiên hạ người có thể khai cung chín thạch, bất quá chỉ có một mình Trương tướng quân mà thôi. Hôm nay Giáo Thư Lang nếu khai được cung sáu thạch, quả thật là phúc của Đại Tùy".

Dương Quảng cũng có chút kinh ngạc, bất quá Tiêu Bố Y là một vũ phu, cho dù khai chín thạch, hắn cũng không ghen tị, nhìn thấy Tô Uy đang vui mừng, Dương Quảng chỉ nói: "Khai được rồi hãy nói".

Cung sáu thạch cũng tính là hiếm thấy, bất quá đây là cung thành cũng không khó tìm, đợi khi hai binh sĩ đem trường cung đến, mọi người lại kinh ngạc một trận. Bởi vì cung cũng rất khó di chuyển, tuyển tài là một chuyện, nhưng càng là cung mạnh, theo góc độ lực thì thân cung phải càng dài, Tiêu Bố Y cầm cung trên tay, cơ hồ là muốn cao hơn cả người, phân lượng cũng không nhẹ. Tiêu Bố Y co duỗi tay, nhẹ nhàng cầm cung nơi tay, cầm cấy một mũi tên nhọn, cũng là đặc chế để sử dụng, đầu tên rất lớn, nhìn như lưỡi rìu vậy, hàn quang lấp lánh!

Mọi người bình khí, Tiêu Bố Y lắp tên, khí định thần nhàn, chỉ hít sâu một hơi, lại hây một tiếng, đã kéo cũng thành hình trăng tròn. Mọi người đều cùng kêu lên ủng hộ, thanh âm như sấm dậy, Sài Thiệu suy sụp lùi ra sau, mặt không còn chút máu, biết chỉ bằng Tiêu Bố Y có thể khai cường cung sáu thạch này, hắn đời này đã vô vọng xuất đầu trước mặt Tiêu Bố Y!

Tiêu Bố Y hội tụ tinh thần, ngón tay buông lỏng, một tiếng xé rách trường không chấn động tai của mọi người, nhưng tất cả mọi người đều không kịp che tai, đã bị một tiễn của Tiêu Bố Y làm cho rung động, đã sớm quay đầu nhìn về phía tấm bia.

'Phành' một tiếng lớn như sấm, không trung bay lên tầng tầng mảnh giáp, vụn gỗ đày trời, mọi người đều kinh hãi trợn mắt há hốc mồm, đơn giản là vi một tiễn của Tiêu Bố Y chẳng những bắn thủng bảy làn giáp, mà nhân tiện còn bắn vỡ nát tấm bia phía sau mấy tầng giáp!

Mũi tên dư thế còn chưa không hết, sau khi bay ra hơn mười bước nữa lúc này mới đâm vào trong đất, đuôi tên rung động, phảng phất như tiếng lòng rung động của mọi người!

133. Chương 133: Thi Đao

Tiêu Bố Y ngồi xuống, suy nghĩ nên viết cái gì, hắn vốn văn thơ không ra sao, cầm bút bút lông rất không được tự nhiên. Trong khoảng thời gian này lại cần cù tập võ, đối với chuyện viết chữ luyện bút căn bản là không có ý định học tập, tuy cũng không đến nỗi là không biết chữ, nhưng vào thời đại này văn tự đều rắc rối phi thường. Hắn có muốn viết cho nhiều cũng không dễ dàng…

Tiêu Bố Y một tên sau khi bắn nát cả bia lẫ giáp, mọi người đều đổi sắc, Lý Uyên cau mày trầm ngâm, cho dù là Lý Thế Dân cũng quên cả đi an ủi Sài Thiệu, đã bị một phát tên này làm cho khiếp sợ, thầm nghĩ đều nói Tiêu Bố Y này tung hoành giữa ngàn quân, mình nghĩ nhiều ít cũng có chút thổi phồng lên, nhưng chỉ bằng một phát tên này, Tiêu Bố Y so với ai thì không biết, chứ so với tỷ phu tương lai của mình thì mạnh hơn rất nhiều!

Tô Uy đã sớm tiến lên nói: "Hồi Thánh Thượng, Thiên ngưu bị thân bắn thủng sáu lớp giáp, Giáo Thư Lang…"

"Ta biết rồi" Dương Quảng nhìn những mảnh vụn ở phương xa, khóe miệng mỉm cười, hướng tới Tiêu Hoàng Hậu hỏi: "Tiêu Bố Y quả nhiên tiễn pháp cao cường, dũng mãnh hơn người, Hoàng Hậu, hắn thật không phụ công tiến cử của nàng".

Tiêu Hoàng Hậu trong lòng vui mừng, "Thánh Thượng, muội muội vẫn không bao giờ thổi phồng sự việc, Bố Y cũng không có làm Thánh Thượng thất vọng".

Dương Quảng khóe miệng mỉm cười, hướng xuống dưới nói: "Tô khanh gia vất vả, trận tiếp theo là thi cái gì?"

"Hồi Thánh Thượng, là thi văn" Tô Uy được một câu an ủi vất vả có chút phiêu nhiên, vừa nhìn vưa nói: "Lần này cũng do Nho Lâm lang Tào Hàn xuất đề, lão thần cũng không biết là gì".

Dương Quảng gật đầu nói: "Không cần vịnh tuyết làm thơ, Giáo Thư Lang làm thơ không được".

Tào Hàn run run đi ra, đã sớm cho cung nhân chuẩn bị giấy và bút mực, tiến lên thi lễ nói: "Hồi Thánh Thượng, lần này khảo chính là kiến thức của Giáo Thư Lang, vi thần cả gan cho Giáo Thư Lang lấy việc Thánh Thượng khai thông kênh đào làm đề, nói một chút về dụng tâm lương khổ của Thánh Thượng, mong Thánh Thượng ân chuẩn".

Dương Quảng còn chưa nói gì, Tiêu Bố Y tâm tư đã chuyển động, hắn không biết Tào Hàn này biết tiên tri, hay là nhận được ý của Dương Quảng. Bằng không làm sao lại xuất ra đề mục chính là nội dung mà hắn cùng Dương Quảng nói chuyện?

Dương Quảng tuy biểu hiện có vẻ giận, nhưng đối với việc vỗ mông ngựa của hắn có vẻ hài lòng, cho nên mới cho Tô Uy cùng Tào Hàn xuất ra đề mục này? Ý niệm này vừa lóe lên trong đầu, Tiêu Bố Y còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, Tào Hàn đã chậm rãi đi đến bên cạnh Tiêu Bố Y, khẽ cười nói: "Giáo Thư Lang, giấy và bút mực đã chuẩn bị tốt, mời Giáo Thư Lang dời bước viết chữ. Viết chữ là ý của Tô đại nhân, chỉ nghĩ Giáo Thư Lang cưỡi ngựa bắn tên không tệ, nói vậy thư pháp cũng tốt".

Tiêu Bố Y làm gan đi đến trước án, phát hiện chính là Ngu Thế Nam mài mực cho mình, không khỏi được ưu ái mà sợ. Khi hắn đưa tay cầm lấy bút lông, đã khiến cho mọi người xì xào bàn tán, kinh ngạc không thôi, thậm chí còn vượt qua khi hắn bắn thủng cả bia. Tiêu Bố Y cầm bút lông bằng năm ngón tay, không thuận theo thường quy, thời đại này chỉ sợ không có ai mà cầm bút lông giống như hắn vậy.

Tào Hàn nhìn thấy hắn tư thế cứng ngắc, cầm bút mà giống như cầm một cây búa cả trăm cân vậy, có vẻ như là cố hết sức, muốn cười lại không dám, "Giáo Thư Lang, ngươi có thể ngồi xuống viết chữ".

Tiêu Bố Y ngồi xuống, suy nghĩ nên viết cái gì, hắn vốn văn thơ không ra sao, cầm bút bút lông rất không được tự nhiên. Trong khoảng thời gian này lại cần cù tập võ, đối với chuyện viết chữ luyện bút căn bản là không có ý định học tập, tuy cũng không đến nỗi là không biết chữ, nhưng vào thời đại này văn tự đều rắc rối phi thường. Hắn có muốn viết cho nhiều cũng không dễ dàng.

Quần thần nhìn thấy Tiêu Bố Y ngồi như đóng đinh trên ghế, như là suy tư, lại như là ngẩn người, đều buồn bực, Tiêu Bố Y đề bút chấm mực, đưa lên, nghĩ rốt cuộc nên viết cái gì mới tốt thì 'bụp' một tiếng, một giọt mực đậm đặc đã rơi xuống giấy, làm bừng tỉnh Tiêu Bố Y, Tào Hàn nhìn thấy hắn mờ mịt, đành phải thấp giọng nhắc nhở nói: "Giáo Thư Lang, không cần viết nhiều lắm, có lẽ chỉ cần viết mấy chữ là được".

Tiêu Bố Y khi nghe được mấy chữ, linh quang chợt động, thầm mắng mình ngu xuẩn, không hề do dự, vung bút viết lên giấy mấy chữ thật lớn, nhìn qua thì méo mó, phẩm chất không đồng nhất, lại có chỗ bị ngắt quãng giống như là bị nghẹn vậy, cảm thấy đến cả cái mông cũng có chút phát sốt, nhưng cũng không thể cố hơn được.

Sau khi viết xong mấy chữ, Tiêu Bố Y suy nghĩ, lại viết thêm một hàng chữ nhỏ phía dưới, nhìn như một đám dân chạy chiến loạn giữa đồng hoang, phân không rõ người nào là người nào.

Buông bút, Tiêu Bố Y lúc này mới thở phào một hơi, để cho khô một chút, cảm giác thấy mấy chữ này chứ như là đang cười chế nhạo mình, có chút đỏ mặt nói: "Tào lão tiên sinh, Giáo Thư Lang đã viết xong".

Quần thần lại một trận xao động, đều nói Giáo Thư Lang này quả thực là kỳ tài. Hắn mới vừa rồi tuy chậm trễ chút thời gian, nhưng đề mục về kênh đào do Nho Lâm lang cho thật sự có rất nhiều kiêng kị, muốn viết cho tốt cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Tào Hàn tiếp nhận lấy tờ giấy, nhíu mày giương mắt, phảng phất như đang nghiên cứu cái gì đó, Tiêu Bố Y biết hắn đang nghiên cứu mình viết cái gì. Chữ mình viết là chữ giản thể, hiện tại cũng không biết nhiều, đúng là làm khó nhân sĩ bác học Nho Lâm lang này, phỏng chừng cũng vì nhận dạng mấy chữ của hắn mà phát sầu.

"Tào khanh gia, đem chữ của Giáo Thư Lang trình lên đây, trẫm muốn xem" Dương Quảng nhìn thấy bộ dáng do do dự dự của Tào Hàn, trong lúc nhất thời cũng muốn tự xem. Tiêu Bố Y đoán một chút cũng không sai, đề mục này là do hắn bảo Tào Hàn cùng Tô Uy, để Tiêu Bố Y lấy kênh đào làm đề, để hắn có thể viết ra những lời ngày hôm đó, nhưng cảm giác thấy Tiêu Bố Y thật giống như một khúc gỗ, không hiểu ý của Thiên tử, lúc này mới làm cho Nho Lâm lang khó xử, không dám đọc ra, một khi đã như vậy, hắn không bằng tự mình xem, để tránh Tiêu Bố Y viết ra những lời làm trò cười.

Tào Hàn như trút được gánh nặng, chạy nhanh đem tờ giấy kia lên, Ngu Thế Nam cũng thấp giọng hỏi, "Tiêu huynh, là nó phải không?"

Tiêu Bố Y sửng sốt, cuống quít gật đầu, "Không sai, là nó, là nó".

Ngu Thế Nam khóe miệng khẽ cười nói: "Tốt".

Các cung nhân dâng giấy bút mực ở bên cạnh đều không rõ chuyện gì, không hiểu hỏi hai vị này đang nói cái gì.

Mọi người nhìn thấy Thánh Thượng cầm tờ giấy, con mắt nhìn chăm chăm lên trên đó, có phần giống như Tào Hàn, vẻ mặt như là hoang mang, lại như là khó hiểu, lại có chút mừng rỡ cùng tức giận, thực cũng muốn nhìn xem Tiêu Bố Y rốt cuộc làm thế nào mà Thánh Thượng cùng Nho Lâm lang đều xem tới xuất thần như thế. Tô Uy trong lòng lo lắng, thầm muốn nắm cổ Tiêu Bố Y hỏi cho ra rốt cuộc là viết cái gì, có làm liên lụy gì đến hắn hay không đây.

Qua một lúc thật lâu sau, Dương Quảng đột nhiên cười to lên, Tiêu Hoàng Hậu cũng mỉm cười hỏi: "Thánh Thượng, Giáo Thư Lang viết cái gì vậy?"

Dương Quảng tiếng cười không ngừng, chỉ khoát tay nói: "Bí Thư Lang tới đây".

Ngu Thế Nam bước nhanh tiến lên nói: "Không biết Thánh Thượng có gì phân phó?"

"Đều nói ngươi bác học đa tài, vậy cho ngươi đọc xem Giáo Thư Lang rốt cuộc là viết cái gì" Dương Quảng tuy tiếng cười không còn nữa, nhưng vẻ mặt vẫn tươi cười.

"Thần tuân chỉ" Ngu Thế Nam cầm lấy tờ giấy, chỉ nhìn thoáng qua, đã đọc ngay: "Tiêu Bố Y viết Lợi tại đương đại, công tại thiên thu. Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế".

Quần thần ngạc nhiên, giây lát lại tỉnh ngộ, đều nhìn nhau trong lòng thở dài. Bọn họ không biết Tiêu Bố Y đã đem tác dụng của kênh đào sớm nói qua một lần, chỉ nghĩ đến Tiêu Bố Y lâm thời nghĩ ra được tám chữ này. Công phu vỗ mông ngựa của hắn xem như là đã đến bước đăng phong tạo cực, lô hỏa thuần thanh, trách không được Thánh Thượng hân hoan không thôi.

Lợi tại đương đại, công tại thiên thu, người này mỗi lần nói chuyện, khẩu khí lần nào cũng rất lớn.

Nghe được Ngu Thế Nam đem những gì Tiêu Bố Y viết đọc ra, Dương Quảng thật ra cũng có chút kinh ngạc, hắn nếu không có cùng Tiêu Bố Y nói chuyện qua, thì vừa thấy cũng tuyệt đối đoán không ra Tiêu Bố Y viết cái rắm chó gì, hơn nữa chữ thì lại méo mó, thiếu nét lung tung, hết sức khó hiểu. Hắn không biết Tiêu Bố Y viết là viết chữ giản thể, chỉ nghĩ đến hắn chữ cũng không biết được mấy, mà chữ thì rất phức tạp, hắn cũng chỉ có thể mơ hồ hiểu ra. Hắn cũng không biết mới vừa rồi Ngu Thế Nam ở một bên nhìn thấy, đã phân biệt mấy chữ này, hơn nữa đã hỏi Tiêu Bố Y, cho nên mới có thể đọc lưu loát như thế.

Nghe được Ngu Thế Nam đọc ra mấy chữ này, Dương Quảng ngạc nhiên sau đó lại thở dài, "Đều nói Bí Thư Lang bác học đa tài, xem ra cũng không giả".

Quần thần đều khom người hô: "Lợi tại đương đại, công tại thiên thu, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế".

Dương Quảng vuốt chòm râu, trong lòng mừng rỡ, cảm thấy hôm nay điện thí thật sự là ngày cao hứng nhất kể từ khi tam chinh Cao Lệ.

Tiêu Bố Y người khác không bội phục, đối với Ngu Thế Nam lại có thể đọc ra những gì hắn viết thật sự là bội phục sát đất. Đương nhiên hắn cũng biết, Ngu Thế Nam phi thường thông minh, chỉ cần nhận ra một hai chữ, thì ý tứ còn lại chỉ cần thuận lý thành chương là xong.

Đợi cho quần thần xưng tụng xong, Dương Quảng lúc này mới nói: "Bí Thư Lang cảm thấy Tiêu Bố Y viết thế nào?"

Ngu Thế Nam thi lễ nói: "Hồi Thánh Thượng, Tiêu Bố Y đối với việc đánh giá kênh đào cực kỳ chính xác, chỉ là về chữ viết, vi thần không dám khen tặng"

Tiêu Bố Y ngóng nhìn nhất cử nhất động của Phùng Nghị Trung, tuy dưới hàng vạn cặp mắt chăm chú nhìn, nội tâm vẫn mười phần bình tĩnh. Người này xem như là cao thủ hiếm thấy kể từ khi hắn đến thành Đông Đô, nhất cử nhất động nhìn như thong thả, lại cực kỳ ngưng trọng, rút đao huy đao đều làm cho người bên ngoài cảm thấy áp lực vô hình…

"Cái này cũng gọi là chữ sao chứ?" Nhìn thấy mấy chữ như chó bò của Tiêu Bố Y, Dương Quảng đã sớm đem hồng nhật bạch vân của hắn vứt ra khỏi đầu, chỉ là lần này cũng không tiện đùa cợt. Dù sao hắn cho điện thí tiếp tục là đại biểu cho đã xem trọng Tiêu Bố Y, nói đến Tiêu Bố Y dù sao cũng là con cháu họ xa của Hoàng Hậu, chút thể diệnấy hắn cũng phải cấp cho Hoàng Hậu.

Nhưng nhìn thấy tám chữ cực kỳ thỏa mãn này, Dương Quảng trong lòng nhiều ít cũng có chút chưa vừa lòng, chỉ cảm thấy chữ thế này thật không đáng. Thư pháp của hắn cũng cực tốt, nhưng cũng không thể tự mình viết, mắt nhìn thấy Ngu Thế Nam mỉm cười không nói, Dương Quảng chợt đưa ra chủ ý, "Bí Thư Lang, ngươi đem những chữ của Tiêu Bố Y viết lại một lần, ta chỉ sợ Giáo Thư Lang viết chữ thật sự quá kém, người khác không đọc ra được".

Ý của hắn cũng rất rõ ràng, Ngu Thế Nam cũng cung kính đáp: "Thần lĩnh chỉ".

Mặt kia đã có người sớm đem giấy lên, Ngu Thế Nam tiện tay lấy một cây bút lông, nhanh tay mà viết. Hắn bút pháp thuần thục, tư thếổn định, cầm bút như Tiêu Bố Y cầm đao, tung hoành ngang dọc, tiêu sái như ý.

Tiêu Bố Y viết chữ nét cũng không nhiều, Ngu Thế Nam chiếu theo đó mà viết, đợi khi viết xong, Tô Uy biết tâm ý của Dương Quảng, đã sớm cho người đem hai bức sắp bên nhau, từng chữ từng chữ một đọc lên: "Lợi tại đương đại, công tại thiên thu. Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế".

Ngu Thế Nam bút có nặng có nhẹ, có đậm có nhạt, phiêu dật vô cùng, xem thật sự là một loại hưởng thụ khó được, đẹp không thể chê được. Tiêu Bố Y vốn đã cảm thấy xấu hổ, nay lại phải so với thư pháp của

Ngu Thế Nam, lại càng cảm thấy xấu không bến bờ, chỉ hận đất không có cái lỗ nào để hắn chui xuống.

Quần thần chỉ chỉ trỏ trỏ, đương nhiên đều không ngoại lệ đều chỉ vào bức của Ngu Thế Nam, nhìn thấy Tiêu Bố Y đi theo sao Tô Uy tới, đều nói, Giáo Thư Lang bút pháp không bám vào khuôn mẫu, làm cho người ta bội phục.

Tiêu Bố Y hận không thể lấy giấy che mặt, như một cô vợ nhỏ mà đi một vòng, lúc này mới quay lại, Dương Quảng tâm tình cũng thoải mái, cảm thấy vỗ mông ngựa không biết xấu hổ, nói như vậy cũng không thể hợp với tâm tư của mình như Tiêu Bố Y được.

"Tô ái khanh, còn một hạng mục tỷ thí nữa là gì?" Dương Quảng hỏi.

"Hồi Thánh Thượng, hôm nay cưỡi ngựa bắn tên văn thơ đều đã khảo hạch xong, bình phẩm đều có Thánh Thượng định đoạt, hạng mục cuối cùng là do Tả kiêu vệ Đại tướng quân Trương Cẩn, Vũ hầu phủ Đổng trung tướng cùng tiến cử Vũ hầu phủ Lang tướng Phùng Nghị Trung thử chút võ nghệ của Giáo Thư Lang".

Dương Quảng dụng ý đã đạt được, đối với hạng mục tỷ thí cuối cùng này cũng không thèm để ý, lần điện thí này mục đích chủ yếu của hắn chính là muốn mượn miệng của Tiêu Bố Y nói ra tám chữ Lợi tại đương đại, công tại thiên thu, tiếp theo mới là khảo hạch Tiêu Bố Y, xem cho hắn chức quan gì cho tốt. Tiêu Bố Y không phụ kỳ vọng của hắn, rốt cuộc ởtrước mặt quần thần đã viết ra tám chữ kia, đã làm cho hắn cảm thấy Tiêu Bố Y này có thể dạy, hạng mục thứ ba tỷ thí này vô luận thắng thua, Tiêu Bố Y đều khẳng định sẽ được đề bạt, "Một khi đã như vậy, lấy mười chiêu làm hạn định đi".

Dương Quảng phất tay, Tô Uy nhìn thấy hắn không có hứng thú, đã hiểu được tâm ý của hắn, cao giọng quát: "Phùng Lang tướng xuất hiện".

Một người đứng dậy, thi lễ nói: "Có mạt tướng".

Phùng Nghị Trung sắc mặt ngăm đen, thân hình cao to, chỉ vừa đứng ra sinh uy, uy phong tám hướng. Tiêu Bố Y nhìn thấy cũng thầm khen.

"Thánh Thượng cho ngươi mười chiêu làm hạn định cùng Giáo Thư Lang so chiêu" Tô Uy nháy mắt, "Ngươi hãy toàn lực ứng phó, để cho Giáo Thư Lang xuất ra công phu chân thực mới được".

Phùng Nghị Trung ôm quyền nói: "Mạt tướng biết" Trong mắt hắn hiện lên một tia bất đắc dĩ, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Bố Y có chút khinh thường, "Giáo Thư Lang, mạt tướng võ học bình thường, xin thủ hạ lưu tình".

Tiêu Bố Y nhìn thấy sự khinh thường của hắn, chỉ cảm thấy thần sắc của hắn không phù hợp, trong lúc nhất thời cũng không rõ, chắp tay nói: "Phải nói Giáo Thư Lang bản lĩnh thấp kém, mong Phùng đại nhân hạ thủ lưu tình mới đúng".

Phùng Nghị Trung khóe miệng lộ nụ cười châm chọc, bước vào Luận võ trường, tay cầm lấy đao, tĩnh lặng chờ Tiêu Bố Y đến. Tô Uy lại hỏi: "Không biết Giáo Thư Lang quen dùng binh khí gì?"

"Hạ quan cũng dùng đao" Tiêu Bố Y nói, trong giây lát Tô Uy đã cho người đưa đến ít nhất hơn mười thanh đao để Tiêu Bố Y lựa chọn. Tiêu Bố Y liếc nhìn Phùng Nghị Trung, đưa tay cầm lấy một thanh hậu bối khảm đao (đao sống dày), chậm rãi đi đến Luận võ trường, chắp tay nói: "Phùng Lang tướng, mời".

Phùng Lang tướng đưa tay thong thả rút đao, thả vỏ đao lên đất, lấy đao chỉ đất, động tác thong dong. Tiêu Bố Y cầm khảm đao nơi tay, thong thả nhìn nhất cử nhất động của Phùng Lang tướng. Gió tuyết đã dừng, vạn chúng đều không tiếng động, mọi ánh mắt đều ngóng nhìn về phía hai người. Một là Phùng Lang tướng Vũ hầu phủ nổi danh hiển hách, bắt trộm cướp vô số, võ công cao cường, còn một bên là Giáo Thư Lang Tiêu Bố Y nổi danh nhất Đông Đô hiện nay. Trên đời này hình như không có chuyện gì mà hắn ra tay mà không thành! Một trận này, ai thắng ai bại, mọi người không thể biết được.

Tiêu Bố Y ngóng nhìn nhất cử nhất động của Phùng Nghị Trung, tuy dưới hàng vạn cặp mắt chăm chú nhìn, nội tâm vẫn mười phần bình tĩnh. Người này xem như là cao thủ hiếm thấy kể từ khi hắn đến thành Đông Đô, nhất cử nhất động nhìn như thong thả, lại cực kỳ ngưng trọng, rút đao huy đao đều làm cho người bên ngoài cảm thấy áp lực vô hình.

Phùng Lang tướng nghe được chữ mời, cũng không vội vàng tiến lên, cất bước vòng về phía trái, hắn vừa động, Tiêu Bố Y bước chân cũng di động theo, đi về phía ngược lại, hai người đi nửa vòng tròn, không hẹn mà cùng gầm nhẹ một tiếng, tung người nhảy lên, huy đao chém thẳng tới.

Mọi người lo lắng xem, không nghĩ đến hai người vừa ra tay đã là giao đấu sinh tử, không chút lưu tình. Hai người nhảy lên như thương ưng, tốc độ huy đao đều như thiểm điện, làm cho mọi người cảm thấy hít thở không thông, trong lòng lo sợ.

Phùng Lang tướng khi nhảy cao lên bổ đao, thấy Tiêu Bố Y cũng hung hãn bổ tới, trong lòng cả kinh, đã có chút do dự. Phùng Nghị Trung kinh nghiệm đánh nhau vô số, từ khi Tiêu Bố Y cầm đao bước ra, đã phát hiện hắn cũng là cao thủ hiếm thấy, không khỏi rất là kinh ngạc.

Hắn là Lang tướng Vũ hầu phủ, chức trách là bắt trộm cướp, lần này đi ra tỷ thí cùng Tiêu Bố Y bất quá cũng chỉ như là bồi Thái tử đọc sách. Tô Uy tuy không có nói gì, bất quá Trương Cẩn Đổng trung tướng hai thủtrưởng này đều nói, trận này hắn không nhất định phải thua, nhưng cũng phải cấp thể diện cho Tiêu Bố Y. Điều này làm cho hắn trong lòng nhiều ít có chút buồn bực, nhưng hắn không thể không nghe theo an bài của thủ trưởng, người ở dưới mái hiên, có thể nào không cúi đầu?

Cho nên mới vừa rồi hắn nói cái gì hạ thủ lưu tình, đối với Tiêu Bố Y đã có chút khinh thường, hắn cảm thấy Giáo Thư Lang này quá nửa là hoàng thân, võ công tầm thường, lần này luận võ chẳng qua chỉ là cho có mà thôi, làm sao có công phu chân chính như mình được? Nhưng khi thấy Tiêu Bố Y nhảy vọt lên huy đao, hắn đã phát hiện, mình có toàn lực ứng phó cũng chưa chắc gì thắng được hắn.

Hai người huy đao chém tới, đã là sinh tử một đường, người này can đảm như thế, lại làm cho Phùng Nghị Trung lạnh người. Hắn không sợ Tiêu Bố Y dũng mãnh, chỉ sợ mình làm cho Tiêu Bố Y bị thương, đó là thắng cũng như thua, tính mạng của cả nhà hắn đều ở tại Đông Đô, một nhà già trẻ chỉ trông cậy vào hắn, hắn không thể làm Tiêu Bố Y bị thương!

Chỉ trong tích tắc suy nghĩ, Phùng Lang tướng đã huy đao ngăn cản thế tới của Tiêu Bố Y, không muốn cùng hắn đánh đến lưỡng bại câu thương, chỉ là hắn mới vừa rồi khí thế như câu vồng, lúc này lại do dự biến chiêu, trong chiêu thức đã có tỳ vết. Tiêu Bố Y hôm nay đã tính là cao thủ, ánh mắt sắc bén, trong giây lát đã phát hiện Phùng Lang tướng eo lưng để lộ sơ hở, không chút do dự liền biến chém thành đâm, trong không trung nhanh chóng đâm vào eo lưng của Phùng Lang tướng.

Phùng Lang tướng một đao đỡ không trúng đã giật mình, nhìn thấy Tiêu Bố Y không theo khuôn mẫu, đao đi như kiếm thế, mơ hồ có khí thế của võ học đại gia, lại càng hoảng sợ Tiêu Bố Y biến chiêu khó lường, ở trong không trung thân mình cấp tốc xoay tròn, như con quay mà hạ xuống.

Chỉ là hắn biến chiêu tuy nhanh, nhưng vẫn bị Tiêu Bố Y một đao đâm trúng đai lưng dưới eo, khi rơi xuống thì trụ giáp đã rời thân, tất cả mọi người đều hoảng sợ, không nghĩ đến Tiêu Bố Y võ công lại tinh chuẩn như thế, một chiêu đầu đã dành được tiên cơ của Lang tương Vũ hầu phủ.

Tiêu Bố Y trong không trung hít một hơi, thân mình gập lại, giữa không trung đuổi sát không tha, Phùng Lang tướng nhân vừa rơi xuống đất, đã phát hiện trước mắt ánh đao lấp lánh, trong lòng giật mình, quát lên một tiếng, chân quét một vòng, bông tuyết dưới chân đã bay lên, nhằm thẳng vào Tiêu Bố Y mà đánh tới.

Tiêu Bố Y trường đao vung lên, đã bổ vào tuyết vụ, nhảy vào bên trong màn tuyết. Bông tuyết bay múa mù trời, mọi người chỉ nhìn thấy hai bóng người trong màn tuyết, không thấy được động tác chiêu thức, chỉ nghe được tiếng binh binh bang bang cùng đốm lửa văng khắp nơi, song đao va chạm nhau vô cùng mãnh liệt, trái tim đều thấp thỏm. Tiêu Hoàng Hậu có chút lo lắng, chỉ nói: "Thánh Thượng, được rồi, đừng so nữa, là ai bị thương đều không hay".

Tiêu Hoàng Hậu lời còn chưa dứt, trong tuyết vụ đã bay ra một thanh khảm đao, sau đó Tiêu Bố Y lảo đảo rời khỏi màn tuyết, khi tuyết vụ tản đi, thì thấy Phùng Lang tướng đang đứng trong đống tuyết, sắc mặt âm trầm bất định.

134. Chương 134: Liên Tục Thăng Chín Cấp

Vì quan vị của một Giáo Thư Lang, lại do Thánh Thượng khâm điểm, cho cả triều thương nghị, thật sự là chuyện từ khi Đại Tùy khai quốc tới nay chưa từng có. Mọi người nhìn ra Thánh Thượng không chấp nhận đề nghị của Vũ Văn Thuật, trong lòng đã có chủ ý…

Tiêu Bố Y cùng Phùng Nghị Trung chiến đấu trong tuyết, cũng không có ai thấy rõ được.

Tuy chỉ qua mấy chiêu vài thức, nhưng bông tuyết bay loạn, thân ảnh phập phồng xuyên qua, ai cũng thấy sự kịch liệt. Nhìn thấy khảm đao của Tiêu Bố Y bay ra, người cũng lảo đảo lui về phía sau, rất nhiều người đều cho rằng Tiêu Bố Y tiên thắng hậu thua, dù sao cũng không địch lại Phùng Lang tướng thân kinh bách chiến.

Phùng Lang tướng người ở trong tuyết, cực lực ngăn chận khí huyết trào dâng trong ngực, chỉ sợ không lưu tâm liền sẽ phun máu ra. Không ai so với hắn hiểu hơn được, trận luận võ này hắn đã hoàn toàn thua, hắn hoàn toàn không có đường hoàn thủ. Hắn giết địch hung mãnh, lực tay cường hãn, nghĩ như thế nào cũng không ngờ Tiêu Bố Y lực tay càng mạnh hơn, hắn đến muộn một chút, chỉ thấy Tiêu Bố Y viết chữ, thực không biết Tiêu Bố Y khai cường cung sáu thạch, bằng không khi ra tay sẽ phi thường cẩn thận, sẽ không đánh bừa, mà sẽ cẩn thận lấy xảo phá lực.

Hắn khi ra tay thì do do dự dự, không biết làm thế nào mới để cho người ta nhìn không ra sơ hở, nhưng hắn không có nghĩ đến, hắn cho dù dốc hết toàn lực cũng không thắng được Tiêu Bố Y, chứ đừng nói là nhường. Tiêu Bố Y mới vừa rồi một hơi xuất ra hơn mười đao, bức hắn chỉ có thể đưa đao ra đỡ, không một đường hoàn thủ nào. Tiêu Bố Y mỗi đao đều có hậu kình vô cùng lớn, Phùng Lang tướng chỉ biết cứ tiếp tục như vậy, mình không cần so võ công gì, chỉ đỡ đao thôi cũng bị Tiêu Bố Y làm cho mệt chết rồi, đao pháp Tiêu Bố Y như sóng triều trào dâng, vô cùng vô tận, một đao chém tới đã bắt đầu một đao khác, làm Phùng Lang tướng khổ nói không nên lời.

Khi hắn thật sự có chút vô lực chống đỡ, thầm muốn buông đao nhận thua, nhưng chỉ sợ một khi buông đao, với đao pháp hung hãn của Tiêu Bố Y, nói không chừng sẽ chém bay đầu hắn, mắt thấy Tiêu Bố Y lại một đao bổ tới, hắn ra sức ngăn đỡ, chỉ cảm thấy cánh tay đã tê dại, biết một đao này đã không thể chống đỡ được nữa, đao bị đánh bay cũng nói không chừng, nhưng không ngờ đao bay đi lại chính là khảm đao của Tiêu Bố Y!

Tiêu Bố Y một đao bổ tới lần này, lực đạo cũng không mãnh liệt, chỉ là cho có mà thôi. Đao của hắn sao lại tự văng ra, điều này sao có thể? Trong khi Phùng Nghị Trung nghi hoặc, phát hiện Tiêu Bố Y đã lảo đảo lui về phía sau, trong lòng cả kinh, chỉ nghĩ đến hắn chỉ chơi cho vui, lại lo sợ. Lần này mình mà làm Tiêu Bố Y bị thương, đắc tội Trương Cẩn, Tô Uy cùng Đổng Trung Tướng, vậy hậu quả sẽ nghiêm trọng dị thường.

Khi còn đang nghi hoặc, Tiêu Bố Y khóe miệng hình như cười, xoay người đi về phía Dương Quảng, Phùng Nghị Trung hồ nghi bất định, đành phải thả đao đi theo, chỉ muốn nghe xem Tiêu Bố Y nói gì về mình.

Hắn đi sau Tiêu Bố Y mấy trượng, nghe được Tiêu Bố Y lớn tiếng nói: “Thánh Thượng, Phùng Lang tướng võ công cao minh, Tiêu Bố Y toàn lực ứng phó, trong vòng mười chiêu cũng không địch lại, làm cho Thánh Thượng thất vọng, mong trách phạt”.

Phùng Nghị Trung sửng sờ đứng tại chỗ, trong lòng lại dâng lên ý cảm kích. Hắn phát hiện bản thân thật sự đã xem nhẹ Tiêu Bố Y. Hắn xem nhẹ Tiêu Bố Y không chỉ có võ công của hắn, mà còn có khí lượng của hắn. Hắn vốn có thể thắng mình, nhưng tình nguyện chịu Thánh Thượng trách phạt, cũng không để Lang tướng hắn bị mất thể diện.

Dương Quảng không có trách phạt, chỉ mỉm cười, “Các ngươi mới vừa rồi đánh cũng rất đẹp mắt, nói vậy đều là toàn lực ứng phó, đánh ở trong tuyết ta cũng thấy không rõ. Tiêu Bố Y, Phùng Lang tướng nếu dễ dàng bị đánh bại như vậy, thì làm sao trẫm có thể đem trọng trách bắt giặc cướp ở thành Đông Đô giao phó cho hắn?”

“Thánh Thượng anh minh” Tiêu Bố Y lại cười nói.

"Phùng Lang tướng cảm thấy võ công của Giáo Thư Lang như thế nào?" Dương Quảng cười hỏi, xem ra tâm tình rất thoải mái.

Phùng Nghị Trung trầm ngâm một lát mới nói: "Đều nói Giáo Thư Lang văn võ toàn tài, mạt tướng vốn tưởng rằng chỉ là thổi phồng, không nghĩ đến võ công của hắn so với mạt tướng tưởng tượng còn cao minh hơn nhiều, mới vừa rồi mười chiêu của Giáo Thư Lang, chiêu nào cũng phi thường mãnh liệt, mạt tướng cơ hồ muốn ngăn không được".

Dương Quảng cười nói, "Hắn cũng có chút môn đạo, ngươi cũng không nên khinh thị hắn, Phùng Lang tướng vất vả, thưởng bạc trắng năm mươi lượng, lui ra".

Đẳng Phùng Nghị Trung sau khi lui ra, Dương Quảng đưa mắt nhìn Tiêu Hoàng Hậu, mỉm cười nói với quần thần: "Hôm nay điện thí đã xong, không biết Giáo Thư Lang nên thăng chức quan gì? Tô Nạp Ngôn, ngươi nói trước đi".

Tô Uy ho khan nói, "Ba vòng thi đã qua, Giáo Thư Lang công phu cưỡi ngựa bắn tên hạng nhất, văn thơ hạng hai, võ nghệ hạng ba. Nói vậy đều đạt chuẩn. Lão thần cũng cho rằng võ chức so ra thích hợp với Tiêu Bố Y, đương nhiên lão thần bất quá cũng là suy đoán qua thành tích khảo hạch, nói vậy người khác có lẽ còn có đề nghị tốt hơn".

Dương Quảng gật gật đầu, "Tô ái khanh thật ra cùng trẫm nghĩ cũng không sai biệt lắm, Vũ Văn tướng quân, không biết ngươi có cao kiến gì?"

Vũ Văn Thuật khi xem Tiêu Bố Y điện thí, vẫn chỉ nhìn chằm chằm vào Tiêu Bố Y, trong mắt hàm nghĩa vạn ngàn, nghe được Dương Quảng hỏi, cung kính đáp: "Hồi Thánh Thượng, Tiêu Bố Y Phó Cốt lập công, Tứ Phương quán chiến sứ thần ngoại quốc, cũng xem như lập công cho Đại Tùy không nhỏ, theo cái nhìn của lão thần, nếu phong cho hắn chức Ngân Thanh Quang Lộc Đại Phu thật ra cũng thích hợp".

Quần thần đều xao động nghị luận. Tô Uy lắc lắc đầu, hắn tại triều đã lâu, làm thế nào mà không biết rõ chi tiết bên trong, Đại Tùy quan vị rất nhiều mức dùng thiết chế từ thời Bắc Chu, thiết lập huân vị mười một đẳng, trên nhất là Trụ Quốc, Trụ Quốc xem như là huân vị thượng đẳng trong mười một đẳng. Loại huân vị này dùng để đền đáp người có công. Bất quá Thánh Thượng hôm nay keo kiệt dị thường, huân vị này rất ít khi thưởng, thậm chí đối với chuyện cha hắn năm đó thưởng cho Lý Mẫn chức Trụ Quốc cũng có câu oán hận. Đại Tùy lại đặc biệt thiết lập danh hiệu Tán quan đại phu, dùng để gia phong cho các quan viên phẩm đức cao thượng, thanh danh nổi tiếng nhưng không để ý tới chuyện trong triều, trong Đại Tùy có chức trách tên là Chức sự quan, không làm việc chỉ lấy bổng lộc nên gọi là Tán quan.

Ngân Thanh Quang Lộc Đại Phu này chính là một loại tán quan, địa vị so với Kim Tử Quang Lộc Đại Phu thấp hơn, bất quá so với các đại phu khác thì cao hơn một ít, nhưng cũng là quan vị hữu danh vô thực, Vũ Văn Thuật đề nghị Tiêu Bố Y chức Ngân Thanh Quang Lộc Đại Phu, dụng ý đương nhiên cũng như chức Giáo Thư Lang của Tiêu Bố Y, có quan danh, nhưng lại hữu danh vô thực.

Không đợi Tô Uy có ý kiến gì, Tiêu Hoàng Hậu đã ấn nhẹ lên tay Dương Quảng, chậm rãi lắc đầu, trong ánh mắt rất là bất mãn. Tiêu Bố Y nói như thế nào cũng đã làm quan ngày cũng không ngắn, đối với Ngân Thanh Quang Lộc Đại Phu cụ thể là cái gì cũng biết, hắn thật ra cũng không quan tâm, nhưng nhìn thấy Tiêu Hoàng Hậu vô thanh vô tức lại tranh thủ cho mình, rất là cảm kích. Mình đối với Tiêu Hoàng Hậu cũng chưa có cảm tình gì, nhưng Tiêu Hoàng Hậu đối với hắn lại hết sức ưu ái.

Dương Quảng trầm ngâm một lát, "Ngân Thanh Quang Lộc Đại Phu này gác lại đó, chờ bàn bạc đã, Ngu Thị Lang, ngươi cảm thấy nên cấp cho Tiêu Bố Y chức quan nào cho thỏa đáng?"

Vì quan vị của một Giáo Thư Lang, lại do Thánh Thượng khâm điểm, cho cả triều thương nghị, thật sự là chuyện từ khi Đại Tùy khai quốc tới nay chưa từng có. Mọi người nhìn ra Thánh Thượng không chấp nhận đề nghị của Vũ Văn Thuật, trong lòng đã có chủ ý, Ngu Thế Cơ bước ra khỏi hàng chắp tay nói: "Hồi Thánh Thượng, theo lão thần thấy, Tiêu Bố Y cưỡi ngựa bắn tên thuần thục, võ công không tệ. Tuy không địch lại Phùng Lang tướng Vũ hầu phủ. Bất quá Vũ hầu phủ dù sao cũng là nơi chức trách, tầm nã tội phạm, tuyển dụng đều là người có võ công cao cường. Hôm nay chức Lang tướng Giam môn phủ cùng Hữu vệ phủ đều khuyết, bởi vì bảo vệ an toàn trong cung, cần phải là người có dũng có mưu, trí tuệ cực ca, Tiêu

Bố Y tuy võ công kém một chút, nhưng suy nghĩ linh hoạt. Lão thần cho rằng hắn thích hợp với chức Vệ phủ Lang tướng".

Ngu Thế Cơ lời vừa nói xong, quần thần lại nghị luận, có lắc đầu, có gật đầu, chỉ là đều cảm thấy Tiêu Bố Y thật sự gặp vận may. Bởi vì chức Giáo Thư Lang bất quá chỉ là quan cửu phẩm, Ngân Thanh Quang Lộc Đại Phu là bổng lộc lục phẩm, mà chức Lang tướng trực tiếp tới ngũ phẩm, tính ra thì nếu Tiêu Bố Y thực nhận chức Lang tướng, thì phải là liên tục thăng tám cấp. Từ khi Đại Tùy khai quốc tới nay, người có được kỳ ngộ như hắn cũng xem như là đầu tiên.

Dương Quảng gật gật đầu, "Ngu Thị Lang nói cũng rất có đạo lý".

Lúc này tất cả mọi người đều hiểu được. Thánh Thượng đối với Tiêu Bố Y này rất là coi trọng, vốn đã muốn cho hắn một chức quan tốt, chỉ là bản thân không tiện phong thưởng, cho nên để quần thần nói ra là tốt nhất. Hơn nữa hiện ở trong triều đã truyền ra, Tiêu Bố Y này vốn là con cháu họ xa của Tiêu Hoàng Hậu, quan vị lần này không tính là Bùi phiệt tiến cử, cũng là do Tiêu Hoàng Hậu cầu cho Tiêu Bố Y. Thánh Thượng tuy hậu cung ba ngàn, đối với Tiêu Hoàng Hậu vẫn đều là ân ái có thừa, Tiêu Hoàng Hậu rất ít khi cầu, cho dù là đệ đệ Tiêu Vũ của nàng, cũng bất quá là làm một Ngân Thanh Quang Lộc Đại Phu, hữu danh vô thực mà thôi, Tiêu Hoàng Hậu lần này xem ra cũng thiết tha vì Tiêu Bố Y tranh thủ một chức quan có thực quyền.

"Bùi Ngự Sử, ngươi cảm thấy Tiêu Bố Yứng được với chức gì?" Dương Quảng nhìn về phía một người, có chút chờ mong.

Quần thần nhìn nhau, cũng không tiện nói cái gì, hôm nay Thánh Thượng, Hoàng Hậu, Khả Đôn, Bùi phiệt đều muốn thăng quan cho Tiêu Bố Y. Dưới loại uy thế này, chỉ sợ cho dù Lý phiệt Vũ Văn gia đều khó có thể ngăn cản...

Tiêu Bố Y trong lòng khẽ rung động, quay đầu nhìn lại, thấy một người sắc mặt gầy gò, bộ dáng chính khí lẫm nhiên, thầm nghĩ chẳng lẽ người này chính là Ngự Sử đại phu Bùi Uẩn? Bùi Uẩn Bùi Củ đều là trọng thần tại triều đình của Bùi phiệt, hắn tuy được Bùi phiệt tiến cử, cũng chưa từng gặp mặt nhị Bùi này, nghe nói Bùi Củ còn ở tại Trương Dịch, Ngự Sử đại phu này cũng xem như là lực lượng nòng cốt của Bùi phiệt tại Đông Đô hiện nay.

Bùi Uẩn tiến lên, nghiêm mặt nói: "Hồi Thánh Thượng, nếu như từ quan cửu phẩm đề bạt lên đến Lang tướng, liên tục thăng tám cấp, thật sự theo lý thì không hợp".

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, thầm nghĩ Bùi Uẩn này trong hồ lô đang dấu thuốc gì, Tiêu Bố Y vốn chính là người của Bùi phiệt, chẳng lẽ ngươi tiến cử hắn, lại còn muốn chèn ép hắn sao?

Bùi Uẩn nhìn thấy quần thần ngạc nhiên, khẽ cười nói: "Bất quá Thánh Thượng phá cách đề bạt, thật sự là bởi vì công lao hiển hách của Tiêu Bố Y. Nghĩ đến Tiêu Bố Y đi Phó Cốt, nổi danh thảo nguyên, cho dù Khả Đôn cũng rất thưởng thức. Hắn lực cầm Mạc Cổ Đức, hóa giải nguy cơ xung đột giữa Bạt Dã Cổ cùng tộc Phó Cốt, tuy xem ra không có quan hệ tới Đại Tùy, nhưng ai cũng có thể biết, Bạt Dã Cổ Phó Cốt đều là các bộ tộc lớn nhất tại Thiết Lặc, tuy xem ra cùng Thủy Tất Khả Hãn một đường, cũng lại thật tình ủng hộ Đại Tùy, Tiêu Bố Y lần này có thể thành công, làm cho hai bộ lạc không tạo nên xung đột, công lao thực sự không kém đại tướng đóng tại biên thùy".

Mọi người đều im lặng, mới biết được Bùi Uẩn này lùi một bước tiến ba bước.

Dương Quảng khép nhẹ hai mắt, khóe miệng mỉm cười, ngón tay khẽ gõ lên trên án, có chút hài lòng.

"Tiêu Bố Y đi tới Đông Đô, lấy công lao của hắn, cho dù phong tán quan Ngân Thanh Quang Lộc Đại Phu cũng là không đủ" Bùi Uẩn nhìn thấy Dương Quảng khẽ nhíu mày, lại cười nói: "Nhưng Thánh Thượng chỉ sợ hắn xuất thân thảo dân, bỗng nhiên quan tới lục phẩm, cũng khó tránh cư công kiêu ngạo, mà làm hỏng đi khổ tâm của Khả Đôn tiến cử. Thánh Thượng cho hắn làm một tiểu quan Giáo Thư Lang, chẳng qua là để tôi luyện nhuệ khí của hắn, Thánh Thượng dụng tâm lương khổ, chỉ sợ ít người biết được".

Dương Quảng trong lòng vui vẻ, không khỏi mặt mày phơi phới. Quần thần đều nói thầm, bộ ngươi cho chúng ta đều là kẻ ngốc sao? Tiêu Bố Y là do các ngươi tiến cử, hôm nay triều đình nội đấu, Lý phiệt Vũ Văn gia đều đối với hắn kiêng kị, lúc này mới tạo áp lực với Thánh Thượng, chỉ cho làm một Giáo Thư

Lang mà thôi. Ngươi nói thành như vậy, ngược lại biến thành Thánh Thượng dụng tâm lương khổ. Chỉ là nhìn thấy Thánh Thượng rất hài lòng, đều biết lúc này mà động tới cái vảy ngược (ý nói là nghịch ý) của Thánh Thượng, thật sự là một chuyện ngu ngốc.

Dương Quảng rốt cuộc có tâm ý như vậy hay không, đều không ai dám truy cứu, Bùi Uẩn lại tiếp tục nói: "Tiêu Bố Y thân là một Giáo Thư Lang nho nhỏ, cũng tuyệt không lời oán hận, tận lực làm việc, thậm chí suy nghĩ phát minh ra thuật điêu bản ấn loát. Phép này một khi thành, ta chỉ sợ người đọc sách trong toàn thiên hạ đều khen ngợi Thánh Thượng anh minh. Thâm ý của Thánh Thượng cũng có thể lưu danh ngàn năm, vạn năm xưng tụng".

Tiêu Bố Y cũng không hiểu vì cái gì mà mình phát minh ra thuật điêu bản ấn loát, lại lưu danh Hoang Thượng.

"Giáo Thư Lang phát minh điêu bản ấn loát, cũng không cư công mà kiêu ngạo, Tứ Phương quán đối đáp với sứ thần nước ngoài, nhìn như việc nhỏ, nhưng thần thấy cũng là chuyện lớn dương oai hải ngoại. Thánh Thượng vẫn nói nhật nguyệt chiếu rọi, mưa gió thấm nhuần, ai không xưng thần, chí hướng cao xa man di làm sao không biết, lần này sứ thần nước ngoài trở về, quá nửa đều là tâm sinh kính ý, tuyên truyền ra bốn biển uy danh của Thánh Thượng. Có thể nói chuyện Tứ Phương quán, Giáo Thư Lang đã đem về cho Đại Tùy ta thể diện cùng uy nghiêm".

Tiêu Bố Y không có uy nghiêm, chỉ có xấu hổ, Bùi Uẩn tiếp tục nói: "Quần thần đều nghĩ đến lần này điện thí sau khi khảo hạch, lấy Tiêu Bố Y cưỡi ngựa bắn tên hạng nhất, văn thơ hạng hai, võ nghệ hạng ba phong làm Lang tướng là cực kỳ không ổn, nhưng lại không biết khảo hạch từ mấy tháng trước đã được tiến hành, hôm nay Giáo Thư Lang thể hiện xuất sắc, trung quân chi tâm có thể sánh với ánh mặt trời. Ta lại cho rằng, làm chức Lang tướng cũng có chút khuất tài".

Quần thần nhìn nhau, cũng không tiện nói cái gì, hôm nay Thánh Thượng, Hoàng Hậu, Khả Đôn, Bùi phiệt đều muốn thăng quan cho Tiêu Bố Y. Dưới loại uy thế này, chỉ sợ cho dù Lý phiệt Vũ Văn gia đều khó có thể ngăn cản.

"Vậy theo ý của Bùi ái khanh nói, cho Tiêu Bố Y làm chức quan gì thì thích hợp?" Dương Quảng hỏi.

Bùi Uẩn cung kính nói: "Lão thần nghe nói Tiêu Bố Y nổi danh Phó Cốt, điểm quan trọng nhất chính là hắn thuần phục được long mã, được người thảo nguyên địa phương tôn làm mã thần. Căn cứ theo lão thần quan sát, Tiêu Bố Y này nuôi ngựa hay thuần ngựa đều rất có kinh nghiệm, hôm nay chức Thái Phó Thiếu Khanh còn trống, theo vi thần thấy, Tiêu Bố Y công lao hiển hách, mục đích phong thưởng Tiêu Bố Y là sử dụng được tài năng mới là chỗ anh minh của Thánh Thượng. Thái Phó Thiếu Khanh vốn là trông coi chuyện chăn nuôi gia súc, Tiêu Bố Y rất hợp với yêu cầu của chức vị này, vi thần cả gan hiểu rõ thánh ý, cảm thấy chức vị Thái Phó Thiếu Khanh này mới là chức vị chân chính mà Thánh Thượng muốn phong thưởng cho Giáo Thư Lang".

Hắn tiếng nói vừa dứt, Vũ Văn Thuật sắc mặt đã tái xanh, quần thần đều im lặng, đều biết Vũ Văn Hóa Cập mới bị tước chức thành dân, Bùi Uẩn ngươi lại vì Tiêu Bố Y mà cầu chức Thái Phó Thiếu Khanh này, xem như là rõ ràng đối nghịch, cái này liên quan đến môn phiệt chi tranh, thật ra cũng không ai phát biểu phản đối hay đồng ý gì.

Chỉ là Thái Phó Thiếu Khanh là quan tứ phẩm, còn hơn Lang tướng một bậc, Tiêu Bố Y với chức quan cửu phẩm, lại leo lên tới tứ phẩm, liên lục thăng chín cấp, nếu có thể thành thì xem như là trường hợp trước giờ chưa từng có của Đại Tùy.

Dương Quảng liếc nhìn Vũ Văn Thuật, trong lòng cũng có chút do dự, Bùi Uẩn lần này vỗ mông ngựa làm cho hắn rất vừa lòng, huống chi phong Tiêu Bố Y làm quan là chuyện chắc rồi, chỉ là chuyện quan chức lớn nhỏ, cho dù hắn cũng cảm thấy, tiểu tử này có đôi khi nói chuyện không biết nặng nhẹ, nhưng có đôi khi nói chuyện lại cực kỳ đúng ý hắn, làm cho hắn rất có cảm giác tri kỷ. Nhưng Vũ Văn Thuật xem như là lão thần, quan hệ với mình cũng tốt, chức Thái Phó Thiếu Khanh đối với Tiêu Bố Y mà nói, trước mắt đã xem như là cực điểm, nhưng nếu thưởng cho Tiêu Bố Y mà nói, bởi vì Vũ Văn Hóa Cập nên Vũ Văn Thuật quá nửa sẽ không cao hứng.

Hắn cao cao tại thượng, cũng cực kỳ tịch mịch, mọi chính sự nghiệp lớn đều do hắn tự mình làm, các đại

thần chỉ là gia giảm thêm bớt mà thôi. Hắn không cảm thấy có ai có ý tưởng có thể cao hơn hắn, bằng không hắn cũng sẽ không mặc kệ quần thần nói cái gì. Nhưng bởi vì như vậy, mọi đề nghị trong mắt hắn đều không đáng nhắc tới, hoặc tầm nhìn có hạn. Hắn khai kênh đào, hùng tâm bừng bừng, vậy mà ai cũng đều nói hắn làm cho mệt dân hao tài, không ai xưng tụng, hắn tu bổ trường thành, vô số người kiệt lực phản đối, vì thế hắn đem chém Thái Thường Khanh Cao Dĩnh, hắn làm mọi việc cũng đều vì thiên hạ, nhưng thiên hạ lại không có ai hiểu hắn. Quân vương trên đời thành nghiệp lớn, người nào mà không kiến lập ở trên mồ hôi xương máu của dân chúng. Tần Thủy Hoàng nếu không làm chết dân vô số, thì làm sao có thể xây được Trường thành, Hán Vũ đế chinh phạt Hung nô, người chết so với mình bộ ít hơn chắc? Chiến tích của quân vương trong lịch sử, cũng là từ xương cốt của dân chúng mà thôi. Hắn nhiều lần giảm miễn thuế cũng là đã xem như bù đắp, làm sao quản được nhiều. Tiêu Bố Y nói ra tâm tư của hắn, nói trúng tâm tư của hắn, nói rõ tâm tư của hắn, Tiêu Bố Y này, công lao gì cũng không bằng công lao hiểu được tâm ý của hắn. Hắn đương nhiên còn chưa nghe được nhất tướng công thành vạn cốt khô của Tiêu Bố Y, bằng không quá nửa lại càng xem là tri kỷ.

Vũ Văn Thuật mất hứng thì mất hứng, Hoàng Hậu cả đời vì mình, hơn mười năm chưa từng cầu một cái gì, lần này rốt cuộc cầu mình một lần, mình làm sao có thể làm cho nàng không được vui?

Nghĩ như vậy Dương Quảng nhìn về phía Lý Hồn nói: "Thân Minh Công, ngươi cảm thấy Bùi khanh gia nói như thế nào?"

Giờ phút này hắn đã sớm định chủ ý, vô luận là ai phản đối, đều không để cho thể diện, lão tử dù sao cũng là Thiên tử, chẳng lẽ phong một người làm quan cũng phải nghe các ngươi sao? Ta mặc kệ các ngươi lớn tới đâu, nhưng thiên hạ là lão tử lớn nhất, hỏi các ngươi là cho các ngươi thể diện mà thôi. Hắn hỏi Thân Minh Công là thâm ý sâu sắc, biết Lý phiệt Bùi phiệt bất hòa, Thân Minh Công này quá nửa sẽ phản đối, được, ngươi nếu phản đối, lão tử sẽ tước thể diện của ngươi, cho các ngươi biết ai mới là Thiên tử. Vũ Văn Thuật cùng Thân Minh Công tuy đều phản đối Bùi phiệt, những cũng bất hòa, nhìn thấy mình tước đi thể diện của Thân Minh Công, nói vậy trong lòng cũng sẽ thoải mái một ít.

Không ngoài dự tính của Dương Quảng, Lý Hồn ngồi trên ghế thi lễ nói: "Hồi Thánh Thượng, lão thần nghĩ, Bùi Ngự Sử nói có chút không ổn".

135. Chương 135: Quan Vận Hanh Thông

Quần thần ồ lên, chỉ cảm thấy không thể tin được, Dương Quảng lại cảm thấy lão già chết tiệt này cuối cùng cũng nói được một câu coi được nhất trong đời, không cần nhìn Vũ Văn Thuật, chỉvỗ án nói: "Một khi mọi người đều đã không có dị nghị, vậy trẫm sẽ phong Tiêu Bố Y làm Thái Phó Thiếu Khanh, gia phong Ngân Thanh Quang Lộc Đại Phu, các khanh gia ý thế nào?"...

Lý Hồn không ngoài dự kiến phản bác cũng không làm Dương Quảng kinh ngạc, quần thần tập trung xem trò hay giờ mới chân chính bắt đầu, bởi vì này hướng của nội đấu lần này sẽ quyết định hướng gió mà quần thần sẽ theo trong thời gian tới.

Dương Quảng hai hàng lông mày dựng lên, "Thân Minh Công lời ấy có ý gì?"

Lý Hồn run run rẩy rẩy đứng lên, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, "Lão thần thật ra có mấy lời không tiện nói ra".

Dương Quảng hơi hòa hoãn cảm xúc, "Thân Minh Công lao khổ công cao, mời ngồi xuống nói chuyện".

Vô luận Dương Quảng đối với Lý phiệt kiêng kị như thế nào, hận không thể làm cho Thân Minh Công này sớm chết như thế nào, thì thể diện cũng phải cấp cho. Thân Minh Công này nhất cử nhất động đều không thể gấp gáp, xem như đại lão thần hai đời, Dương Quảng hắn cho dù là Thiên tử, cũng không thể dễ dàng làm ra chuyện quần thần sợ hãi.

Lý Hồn tạ ơn lại ngồi xuống, "Lão thần cảm thấy Bùi Ngự Sử nói có chút vấn đề, chính là cảm thấy chức quan này phong có chút nhỏ".

Quần thần ồ lên một trận, trong lòng đều nói, liên tục thăng chín cấp nếu mà còn nhỏ, thì phỏng chừng chỉ có đem tước vị Thân Minh Công của ngươi phong cho Tiêu Bố Y mới được, Dương Quảng lại nghĩ hắn nói là để nói ngược lại, lạnh lùng nói: "Vậy ý của Thân Minh Công nói, Tiêu Bố Y nên đảm đương chức gì?"

Lý Hồn liếc nhìn Lý Trụ Quốc, nhẹ nhàng thở dài, "Mấy ngày trước đây hồng nhi gặp chuyện, nói vậy Thánh Thượng cũng biết".

"Đổng Trung tướng, Lý Trụ Quốc gặp chuyện ngươi điều tra thế nào rồi?" Dương Quảng sắc mặt trầm xuống.

Đổng Trung tướng đứng ra, cũng là một lão già đã hơn năm mươi, nếp nhăn trên mặt đã như là bậc thang, hắn nhíu mày, khuôn mặt có thể dùng từ thê thảm để hình dung, "Hồi Thánh Thượng. Mạt tướng đã kiệt lực điều tra, đã nhiều ngày Vũ hầu phủ..."

"Có nghĩa là vẫn chưa tra ra?" Dương Quảng sắc mặt hơi trầm xuống, "Nếu có người hành thích Lý Trụ Quốc mà không thể tra ra, vậy không phải sẽ có một ngày cũng sẽ có người hành thích ta sao? Ngươi nếu cái này cũng không thể tra ra, ta dùng ngươi để làm gì nữa?"

Lý Trụ Quốc đứng lên, lại cười nói: "Thánh Thượng, vi thần có thể nói với Thánh Thượng, thúc phụ tuyệt không phải bởi vì vi thần gặp chuyện mà trách cứ Đổng Trung tướng".

"Vậy thì có ý gì?" Dương Quảng sắc mặt bất thiện.

"Người muốn nói là, lúc trước khi vi thần gặp chuyện. Tiêu Bố Y tuy là Giáo Thư Lang, cũng không bị chức vị ngăn trở, đã ra tay ngăn chận thích khách, dù chưa thành nhưng khi trở về cũng có nói với thúc phụ, cảm thấy Giáo Thư Lang này can đảm trung thần. Thúc phụ nói, loại trung thần này, theo lý phải được phong thưởng. thần cùng người đều có ý tiến cử Tiêu Bố Y, nhưng thúc phụ nói nếu chúng thần tiến cử, chỉ sợ sẽ có người nghị luận chúng thần có tư tâm, hôm nay thúc phụ nhìn thấy quần thần nghị luận, chỉ vì thấy Giáo Thư Lang không được đãi ngộ đúng nên cũng bất bình, lúc này mới cả gan tiến cử".

Dương Quảng lần này thực sự là kinh ngạc, trầm ngâm một lát mới nói: "Không biết Thân Minh Công muốn tiến cử Tiêu Bố Y chức quan nào?"

Lý Hồn vuốt vuốt chòm râu, ho khan rồi mới nói: "Hạ thần cảm thấy chức Thái Phó Thiếu Khanh rất là thích hợp. Chỉ là thưởng vẫn chưa đủ, nếu có thể gia tăng thêm chức Ngân Thanh Quang Lộc Đại Phu mà Vũ Văn tướng quân nói, vậy mới làm cho thiên hạ tin phục".

Quần thần ồ lên, chỉ cảm thấy không thể tin được, Dương Quảng lại cảm thấy lão già chết tiệt này cuối cùng cũng nói được một câu coi được nhất trong đời, không cần nhìn Vũ Văn Thuật, chỉ vỗ án nói: "Một khi mọi người đều đã không có dị nghị, vậy trẫm sẽ phong Tiêu Bố Y làm Thái Phó Thiếu Khanh, gia phong Ngân Thanh Quang Lộc Đại Phu, các khanh gia ý thế nào?"

Quần thần liếc mắt nhìn nhau, trừ Vũ Văn Thuật ra, đều thi lễ nói: "Thánh Thượng anh minh, hạ thần không có dị nghị".

Tiêu Bố Y trợn mắt há hốc mồm đứng ở tại chỗ, nằm mơ cũng không nghĩ đến mình lại làm Bật Mã Ôn, còn thêm bổng lộc của đại phu nữa, hồi lâu nghe được Tô Uy ở một bên thấp giọng nói: "Tiêu Bố Y, còn không mau tạ ơn?"

Tiêu Bố Y phục hồi tinh thần lại, mới biết được Thánh chỉ có lúc chỉ cần một câu nói của Hoàng Thượng, liền tiến lên một bước tạ ơn: "Vi thần tạ ơn, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế".

Dương Quảng hơi khép hai mắt nhìn Tiêu Bố Y nói: "Thiếu Khanh, trông cậy vào ngươi về sau dốc sức cho sự nghiệp mới được, các khanh gia, nếu không còn chuyện gì..."

"Thánh Thượng, vi thần có chút việc" Tiêu Bố Y đột nhiên nhớ tới cái gì.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, thầm nghĩ tiểu tử ngươi thật không biết tiến thối, phong ngươi làm đại quan rồi thì thôi đi, lại còn có yêu cầu, không khỏi lòng tham vô đáy sao?

"Ồ?" Dương Quảng cũng coi như có chút hứng thú, biết tiểu tử này cho tới bây giờ chưa từng cầu cái gì cho bản thân mình, "Ngươi có chuyện gì?"

"Hồi Thánh Thượng, đa tạ Thánh Thượng cùng các vị đại nhân đã ưu ái, thần vốn không muốn nhiều chuyện, chỉ là..." Tiêu Bố Y do dự, rốt cuộc nói: "Chỉ là thần tại Bình An khách điếm thành Đông Đô gặp được một người, hắn là một Thiên tướng thủ hạ của Trương Tu Đà đại nhân, tên là Tần Thúc Bảo".

"Ồ?" Dương Quảng có chút kinh ngạc nói: "Hắn không ở dưới trướng Trương Tu Đà mà nghe lệnh chinh phạt tặc đảng, chạy đến Đông Đô để làm cái gì?"

Ngu Thế Cơ bước nhanh tiến lên, "Hồi Thánh Thượng, Thánh Thượng không phải nói lâu nay không được gặp Trương tướng quân sao, nhưng Trương tướng quân mới đánh bại Vương Bạc cùng Đỗ Phục Uy xong, vừa muốn chinh phạt tặc soái Tả Hiếu Hữu, việc chinh phạt bề bộn, thật sự không thể tới kinh đô gặp mặt cùng Thánh Thượng".

Tiêu Bố Y vừa nghe đã biết bên trong có vấn đề, Ngu Thế Cơ so với ai khác đều hiểu được chuyện này hơn cả, chỉ là không nói với Hoàng Thượng, không rõ có lợi ích gì bên trong hay không. Nhưng khắp thiên hạ trong triều thần muốn nói không thể đi gặp thiên vương lão tử Dương Quảng, chỉ sợ chỉ có mình Trương Tu Đà mà thôi.

Dương Quảng khi nghe được ba chữ Trương tướng quân, mắt sáng ngời, vuốt cằm nói: "Trẫm biết Trương Tu đà lao khổ công cao, hắn không đến gặp trẫm, đó là vì nghĩ cho giang sơn của trẫm, trẫm sẽ không trách hắn, chỉ là trẫm thực có chút nhớ hắn".

Tiêu Bố Y nghe được giọng điệu của Dương Quảng, lần đầu tiên đối với một người lộ ra tình cảm nhớ nhung đến như thế, mà người này lại không phải nịnh thần, không khỏi cảm thấy rất lạ, lại đối với Trương Tu Đà này kính ngưỡng vô hạn, thầm nghĩ người ta không cần vỗ mông ngựa, cũng giống như mình, bản thân mình gần đây lại sa đọa, quan mỗi ngày một lớn, cũng không thể so được với ngày trước, mỗi ngày đều phải cẩn thận, chẳng khác nào một cô vợ nhỏvậy. Bất quá ở bên cạnh Dương Quảng áp lực người thường khó có thể biết được hắn giờ khắc nào nổi giận, là thưởng cho ngươi hay là chém đầu của ngươi.

"Lúc ấy vi thần có chủ ý, khiến cho họa sỉ đi gặp Trương tướng quân mà vẽ một bức họa, lấy trở về cho Thánh Thượng xem" Ngu Thế Cơ lại nói: "Thật ra Tiêu Thiếu Khanh nếu không nói, vi thần cũng định nói với Thánh Thượng chuyện này".

Tiêu Bố Y nhìn thấy hắn trốn tránh trách nhiệm, cũng không chỉra mà chỉ nói: "Ngu đại nhân, hạ quan gây trở ngại, mong đừng trách".

Ngu Thế Cơ khẽ cười nói: "Tiêu Thiếu Khanh trung tâm vì nước, làm sao trách được, lại nói thật ra ta đã chậm trễ tiếp đón thủ hạ của Trương tướng quân".

Dương Quảng đã ngáp dài, xua tay nói: "Hôm nay đã muộn, ngày mai tuyên Tần Thúc Bảo kiến giá".

Hắn lời vừa nói xong, đã đứng dậy rời đi. Vũ Văn Thuật xanh mặt cũng lập tức rời đi. Ngu Thế Cơ cũng mỉm cười nói với Tiêu Bố Y: "Tiêu Thiếu Khanh, chúc mừng điện thí thông qua, lấy bối cảnh cùng năng lực của Tiêu Thiếu Khanh, ta nghĩ vị trí Thiếu Khanh này cũng chưa đủ".

Tiêu Bố Y hiểu được trong lời hắn có ý, nhìn thấy trong quần thần, cũng không nói gì với hắn, cho dù là Bùi Uẩn cũng đã sớm rời đi, thật ra cũng không rõ Bùi phiệt nghĩ cái gì, "Bố Y còn chưa đa tạ Ngu đại nhân đã nói tốt, có cơ hội nhất định phải cảm ơn mới được".

Ngu Thế Cơ cười nói, "Thiếu Khanh nói khách khí rồi, chuyện trung quân là chức trách của ta. Hôm nay Thiếu Khanh là chùy ở trong túi, mũi nhọn tự hiện, người khác muốn che cũng che không được. Ta bất quá chỉ là thuận nước đẩy thuyền mà thôi".

***

Tiêu Bố Y sau khi cáo biệt Ngu Thế Cơ, vốn định đi gặp Tần Thúc Bảo, nói cho hắn khổ sở cũng đã có ngày thành công. Bất quá cũng không muốn chiếm công. Nghĩ Tần Thúc Bảo mấy ngày này đã chịu được, cũng không nóng lòng thêm một ngày, nên cũng bỏ qua.

Ở tại khách điếm một đêm, mới phát hiện phòng của Bối Bồi luôn đóng, không biết là hắn rốt cuộc có ở trong hay không. Từ sau khi Bùi Minh Thúy trở về, số lần Bối Bồi gặp mình cũng ít đi rất nhiều, mỗi lần gặp mặt đều không mặn không nhạt, Tiêu Bố Y cũng không quá nghĩ đến, chỉ cảm thấy lộ tuyến cùng dự định của mình đã có sai lệch rất lớn, nhưng xem ra hình như lại gần đi rất nhiều? Quan gia buôn bán ngựa đương nhiên so với tư gia buôn bán ngựa thuận tiện hơn rất nhiều, hắn không giống với Vũ Văn Hóa Cập, làm việc cẩn thận một chút, sẽ không lưu lại một lỗ hổng lớn như vậy.

Trở về nói với Dương Đắc Chí cùng Hòe mập, hai người đều hưng phấn không thôi, đều nói Thái Phó Thiếu Khanh này chưởng quản ngựa của cả thiên hạ, tuy không có binh quyền, nhưng cũng là quan vị rất béo bở. Tiêu Bố Y có thể mượn tên quan phương để điều ngựa, tìm kiếm giống ngựa, đả kích sự nghiệp buôn bán ngựa của thiên hạ, hoành hành độc bá thiên hạ, vậy từ nay về sau sơn trại còn không phải dựa vào núi thì ăn núi, dựa vào nước thì ăn nước, dựa vào mã quan như hắn mà buôn bán ngựa còn không phải là dựa vào một tòa núi vàng sao?

Tiêu Bố Y không nghĩ đến hai người không có làm quan, lại là cổ nhân, cũng đã biết chuyện lũng đoạn này, cười mà không đáp. Hắn hiện tại căn cơ thâm hậu chưa từng có, buôn bán ngựa bất quá chỉ là thủy đáo cừ thành (ý nói thời cơ chín muồi) mà thôi.

Ngồi thoải mái ở trong phòng, nhìn cảnh tượng giàu có trước mắt, Tiêu Bố Y chỉ cảm thấy tuy là đang đông, lại ấm áp như xuân, thầm nghĩ có thể hưởng thụ vài năm cũng tốt. Trước mắt có một số tài liệu thô sơ giản lược, bởi vì là nghiệp vụ đúng sở thích, tự nhiên so với tại Bí Thư Tỉnh hứng thú hơn nhiều…

Ngày hôm sau Tiêu Bố Y trước đi Tu Văn điện, dù sao hắn cũng đã làm việc ở đây, Dương Quảng chưa nói miễn hắn Giáo Thư Lang, nói không chừng hắn có thể thân kiêm ba chức, lĩnh ba phần bổng lộc. Không nghĩ đến Ngu Thế Nam đã sớm đón lại, nói cho hắn tuy không có Thánh chỉ, nhưng chỗ này hắn không cần đến nữa. Tiêu Bố Y có chút uể oải, người bên ngoài lại đều hâm mộ không thôi, cho dù là Liễu Cố Ngôn đều tán thưởng Tiêu Bố Y, nói sớm biết rằng Tiêu Bố Y tuyệt không phải là vật trong ao, lần này từ trong ao chạy ra, đó là tiền đồ không thể hạn lượng.

Tiêu Bố Y hôm nay thân là Thái Phó Thiếu Khanh, làm việc cũng không ở tại Đông thành, mà là chuyển sang Thái Vi thành, cùng Ngự Sử đài cách không xa, cũng chính là rất gần chỗ làm việc của Bùi Uẩn. Bên cạnh là Nội Thị Tỉnh chưởng quản các chuyện trong cung đình, Thái Phó tự Khanh chỉ có một người, Thiếu Khanh hai người, bất quá Thánh Thượng Dương Quảng hết sức keo kiệt quan vị, bình thường chức có khuyết đi, thật lâu sau cũng chưa chắc đã có ai bổ nhiệm, ví dụ như nói vị trí cùng quyền lợi của Lại bộ Thượng thư Ngưu Hoằng, đã bị mấy người chực chờ. Thái Phó tự Khanh sớm đã chết, phỏng chừng cũng bởi vì Vũ Văn Hóa Cập, mà một Thiếu Khanh khác không chết nhưng cũng bị Vũ Văn Hóa Cập bức đi chỗ khác, cho nên lúc này đã cấp cho Tiêu Bố Y sự ưu đãi rất lớn, Thái Phó tự hắn là lớn nhất, làm việc cũng hết sức tự do.

Lại là Thông sự xá nhân Hoàng Phó Giang dẫn hắn đến, sau khi tuyên đọc Thánh chỉ thì phiêu nhiên rời đi, hai người đã sớm quen tới mức không thể quen hơn, Hoàng Phó Giang sớm đã biết tiểu tử này tiền đồ không thể hạn lượng, nhưng không nghĩ đến hắn có thể liên tục thăng chín cấp, vượt xa cả mình, Tiêu Bố Y thật ra cũng không lấy quan vị hiển hách mà làm giá nước lên thuyền lên, mà vẫn cứ gọi Hoàng đại ca, Hoàng Phó Giang trong lòng thư thản, rất nhiều chuyện biết đều nói ra, nói Vũ Văn Thuật từ khi Tiêu Bố Y chiếm lấy vị trí của con hắn, cũng không có đi gặp Hoàng Thượng, bất quá cũng nói hắn thêm phần cẩn thận. Tiêu Bố Y nghe hắn cùng Dương Đắc Chí phảng phất nói như nhau, cũng thầm nhủ phải đề phòng.

Ngồi thoải mái ở trong phòng, nhìn cảnh tượng giàu có trước mắt, Tiêu Bố Y chỉ cảm thấy tuy là đang đông, lại ấm áp như xuân, thầm nghĩ có thể hưởng thụ vài năm cũng tốt. Trước mắt có một số tài liệu thô sơ giản lược, bởi vì là nghiệp vụ đúng sở thích, tự nhiên so với tại Bí Thư Tỉnh hứng thú hơn nhiều. Hắn là Thái Phó Thiếu Khanh, nhiệm vụ trước mắt là làm quen với tư liệu trên tay, không để xảy ra sai lầm, quen thuộc mã trường trong thiên hạ, khi người khác buôn bán ngựa, hắn vẫn có thể đứng ở vị trí cao hơn người thường, lấy thân phận hoàng gia mà buôn bán ngựa.

Nghĩ tới loại người như Vũ Văn Hóa Cập cũng có thể đem quan vị làm cho có thanh có sắc, Tiêu Bố Y cũng không lo là mình không thểứng phó được. Chỉ là khi xem tài liệu cũng có chút cố hết sức, những gì lưu lại cũng khá khó xử lý, Tiêu Bố Y nhìn thấy thủ hạ đang sợ hãi nhìn mình câm như hến thì tự mắng mình ngu

xuẩn, có khi nào thì thấy lãnh đạo phải tự tay phân tích sửa sang công việc chưa. Mấy công tác này nên để cho thủ hạ làm, rồi báo cáo cho mình là được.

"Ngươi. Đi tới đây" Tiêu Bố Y ngoắc ngón tay, một người đã e dè đi tới thi lễ, "Thiếu Khanh, có chuyện gì?"

"Ngươi tên gì, làm việc gì?" Tiêu Bố Y thấy trong phòng hiện có ba người, tất cung tất kính nhìn mình.

Đều là thuộc hạ của mình, tân quan mới nhậm chức, thủ hạ tự nhiên phải tới hoan nghênh báo cáo, hắn tự nhiên không cần quá khách khí, xưng huynh gọi đệ chỉ sợ hù dọa người khác.

Người nọ đang đứng thẳng, nghe Tiêu Bố Y hỏi, cung kính nói: "Thuộc hạ là Điển Cứu Lệnh, tên là Đan Tu Văn".

Tiêu Bố Y sửng sốt, thầm nghĩ mình cùng Tu Văn thật ra cũng có duyên, mới rời khỏi Tu Văn điện, lại nhìn thấy một Đan Tu Văn. Nhưng bản thân lại chỉ muốn làm một người thô bỉ, "Ngươi tên là Đan Tu Văn, nói như vậy văn thơ có lẽ không tệ?"

Đan Tu Văn sau ót đổ mồ hôi, "Hồi Thiếu Khanh, đây là tên do gia phụ đặt, thật ra ta chữ cũng không biết mấy, bất quá thuộc hạ chủ yếu chưởng quản chuyện nuôi ngựa, cấp dưỡng tạp súc, không quá cần tới văn thơ".

"Ồ" Tiêu Bố Y gật gật đầu, "Còn hai người kia, các ngươi đứng cách ta xa như vậy làm gì, xem thường ta sao?"

Hai người kia nhìn thấy Tiêu Bố Y làm ra sắc mặt vô lại, nhưng lại thân thiết hơn hẳn sự ngạo mạn của Vũ Văn Hóa Cập, một người bước lên phía trước giải thích nói: "Không phải là như thế, đại nhân, trước kia Vũ Văn Thiếu Khanh khi ở đây thì…"

Hắn nói tới đây, bị một người mặt vàng bên cạnh kéo tay, có chút kinh hoảng sửa lại, "Trước kia quy củ là như vậy, khi không có chuyện gì, thì không được làm phiền Thiếu Khanh".

Thái Phó tự đổi chủ, bọn họ đều đã nghe phong phanh, Tiêu Thiếu Khanh này là đạp lên Vũ Văn Hóa Cập mà đi lên vị trí này, tuy nói Vũ Văn Hóa Cập còn chưa chết, nhưng đều cảm thấy, hắn so với chết cũng không sai biệt lắm. Cha hắn Vũ Văn Thuật vốn là Đại tướng quân của triều đình, đệ đệ hắn là Phò mã gia, nhưng cho dù là như thế, đều bảo vệ không được quan vị của hắn, có thể thấy được Thiếu Khanh trước mắt này thực sự có hậu thuẫn rất cứng, hắn đề cập tới Vũ Văn Thiếu Khanh, không phải muốn xui xẻo rơi vào đầu sao?

Tiêu Bố Y cũng lơ đểnh, khẽ cười nói: "Quy củ của ta khác với người khác, các ngươi có việc hay không có việc đều có thể tìm ta".

Ba người liếc mắt nhìn nhau, đều chắp tay nói: "Thuộc hạ nghe lệnh".

Tiêu Bố Y biết ba người này đều là người thành thật, hoặc là bị Vũ Văn Hóa Cập khi dễ đến mức xương mềm đã thành chứng, cũng không vội, "Hắn là Điển Cứu Lệnh Đan Tu Văn, còn các ngươi?"

"Thuộc hạ Điển Mục Lệnh Tiễn Mục," Một người mặt trắng không có râu, hai mắt nhỏ xíu, khi hồi báo công tác không biết là đang tỉnh hay ngủ, "Chủ yếu phụ trách các chế phẩm từ gia súc".

Tiêu Bố Y nước miếng thiếu chút nữa là chảy xuống, thầm nghĩ thực là một việc tốt, "Có phải là phụ trách cung ứng các chế phẩm từ thịt không?"

Tiễn Mục liên tục gật đầu, "Đại nhân nói một chút cũng không sai, đại nhân hiện tại nếu cần, thuộc hạ lập tức đi chuẩn bị?"

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, không phải là cần, mà là phi thường cần. Về sau có cơ hội, đồ ăn của sơn trại có thể nhờ người này mà giải quyết, bất quá hiện tại cũng không gấp. Hắn chỉ nghĩ Thái Phó Thiếu Khanh chính là nuôi thả ngựa cho Dương Quảng, không nghĩ đến lại còn nhiều phần như vậy.

"Tạm thời không cần" Tiêu Bố Y mỉm cười, Tiễn Mục tâm lĩnh thần hội, thầm nghĩ đại nhân nói tạm thời không cần, thì chính là về sau khẳng định cần, đại nhân lần đầu nhận chức, mình cũng phải hiếu kính cho tốt mới được.

"Còn ngươi? Tên là gì, quản lý cái gì?" Tiêu Bố Y hướng tới người mặt vàng cuối cùng hỏi.

Người nọ cũng cung kính như hai người trước, "Hồi đại nhân, thuộc hạ Xa Phủ Lệnh Trương Tường, chủ yếu là phụ trách xe ngựa cùng thuần ngựa cho các vương công".

Tiêu Bố Y thì thào tự nói, "Phụ trách xe ngựa cùng thuần ngựa cho các vương công? Vậy trên vương công thì do ta đi hỗ trợ thuần ngựa sao?"

"Vậy cũng không phải," Ba người đều cười, "Đại nhân không cần đi thuần ngựa, xe ngựa cùng thuần ngựa trên vương công là do Thừa Hoàng Lệnh Triệu Thành Bằng phụ trách".

"Ồ?" Tiêu Bố Y hỏi: "Triệu Thành Bằng này chức vị có phải trên ta không?"

Ba người đều lắc đầu, "Không phải, ở Thái Phó tự đại nhân là lớn nhất".

"Vậy hôm nay ta đến nhận chức, hắn vì cái gì không đến gặp ta, chẳng lẽ ta phải đi gặp hắn sao?" Tiêu Bố Y hiển lộ quan uy.

"Tuyệt không có việc này" Đan Tu Văn vội vàng giải thích, "Triệu Thành Bằng đối với Thiếu Khanh không dám bất kính, hôm nay cũng đã sớm đợi ở đây, bất quá công chúa gọi hắn đi dạy cưỡi ngựa, hắn không dám không nghe, chỉ có thể đến, bảo ba người thuộc hạ hướng tới đại nhân nói một tiếng, thứ cho hắn tội thất lễ".

Tiêu Bố Y gật gật đầu, "Không biết thì không có tội, ta không rõ ràng lắm, tính tình hay nóng giận, các ngươi đừng trách".

Ba người bị dọa đều quỳ xuống, "Thuộc hạ không dám".

Tiêu Bố Y mấy ngày nay đều cúi đầu làm người, không thể nói là nhục nhã, nhưng cũng không thể nói là uy phong. Mấy ngày trước đây thấy Tôn Thiếu Phương hiển lộ quan uy, nhiều ít cũng có chút hâm mộ, không nghĩ đến bây giờ cũng có người xem sắc mặt của mình, cũng buồn cười, bất quá cũng cảm thấy người hơi thiếu một chút, "Ta làm Thiếu Khanh chẳng lẽ chỉ có bốn người các ngươi làm thuộc hạ?"

Ba người liếc mắt nhìn nhau, thầm nghĩ vị này đối với Thái Phó tự một chút cũng không thông, người như vậy lại đảm đương Thiếu Khanh, thật sự là ông trời không có mắt.

"Hồi đại nhân, đương nhiên không chỉ có bốn thuộc hạ" Đan Tu Văn tuy chữ to cũng không biết mấy, nhưng nghiệp vụ của hắn so với Tiêu Bố Y thì tốt hơn nhiều, "Thái Phó tự có bốn Thự, chia làm Thừa Hoàng, Điển, Điển Mục, Xa Phủ bốn Thự, trách nhiệm mới vừa rồi thuộc hạ đã nói qua. Quan viên dưới Thự phân một người là Lệnh, Thừa thì tùy theo mà phan phối, trừ bốn Thự, Lệnh, Thừa đều do Thiếu Khanh điều độ ra, còn có các Mục giám phân tán các nơi trong kinh đô, Mục giám lại phân thượng trung hạ ba mức, chủ quản việc nuôi dưỡng của trâu ngựa..."

Tiêu Bố Y đang nghe thì cửa phòng mở ra, một người thở hỗn hển vọt vào, nhìn thấy Tiêu Bố Y ngồi ở vị trí Thiếu Khanh, lớn tiếng nói: "Đại nhân, đại sự không ổn rồi!

136. Chương 136: Nổi Tiếng

Tuy không có gặp qua Nam Dương công chúa, nhưng hắn biết đó là lão bà của Vũ Văn Sĩ, Vũ Văn Sĩ là huynh đệ của Vũ Văn Hóa Cập, Vô Ưu công chúa lại là tỷ muội của Nam Dương công chúa, vậy huynh đệ tỷ muội theo lý thì thân nhau, cũng khó tránh đối phó với Thái Phó Thiếu Khanh mới nhận chức như mình...

Tiêu Bố y vừa nghe thủ hạ hối báo công tác cùng giới thiệu về Thái Phó tự, đang thoải mái, nghe được có người hô đại sự không ổn, đột nhiên mở hai mắt. Người nọ nhìn thấy Tiêu Bố Y mở to mắt, hai mắt hàn quang lóe ra, uy nghiêm nói không nên lời, thiếu chút nữa bị dọa ngã xuống đất, không tự chủ được thối lui vài bước.

"Chuyện gì? Lưu Giang Nguyên? Trước mặt đại nhân không được vô lễ" Tiễn Mục gấp giọng nói: "Hồi đại nhân, người này tên là Lưu Giang Nguyên, vốn là Thừa Hoàng Thừa Thái Phó tự, hắn là thủ hạ của Thừa Hoàng Lệnh Triệu Thành Bằng".

"Đại, đại nhân, đại sự không ổn" Lưu Giang Nguyên dáng người nhỏốm, không biết là vì lạnh hay sao mà cả người đang run run.

Tiêu Bố Y buồn bực, thầm nghĩ ngươi để cho lão tử nghỉ ngơi một ngày có được không? Lão tử gần đây lo lắng đề phòng, vỗ mông ngựa đủ kiểu thật vất vả mới có được một chức quan kha khá, sao lại lập tức có việc đổ lên đầu ta? Mà có chuyện gì, chẳng lẽ là Vũ Văn Hóa Cập sống lại từ tro tàn, tới tìm mình gây phiền toái? Tiêu Bố Y trước kia còn đối với Vũ Văn Hóa Cập có chút cố kỵ, nhưng hiện tại đã không sợ gì, ít nhất Viên Lam tìm cho hắn một cô mẫu xa lắc, nhưng so với cái gì cũng vững vàng hơn.

"Có việc gì cứ từ từ nói, trời có sập xuống, còn có bốn Thự lệnh đây đỡ rồi" Tiêu Bố Y khẽ cười trước tiên đem mình ra ngoài sự việc.

Lưu Giang Nguyên vẻ mặt đau khổ, "Chỉ sợ Thự lệnh cũng đỡ không nổi".

Ba Thự lệnh nhìn nhau, biết Lưu Giang Nguyên tuy có vẻ bối rối, nhưng người này là trầm ổn nhất, hắn đã nói Thự lệnh đỡ không được, chẳng lẽ là Thừa Hoàng Lệnh gặp phiền toái? Mọi người nghĩ vậy, đều giật mình lạnh toát cả sống lưng, bọn họ đương nhiên biết Thừa Hoàng Lệnh đi làm cái gì.

Tiêu Bố Y không biết không sợ, chỉ nói, "Một khi bọn họ đã đỡ không được, vậy ngươi hãy đem sự tình nói cho ta một chút đi".

Lưu Giang Nguyên thở ra một hơi, "Đại nhân nếu đồng ý xuất đầu, ta nghĩ sẽ không có vấn đề gì. Hôm nay Vô Ưu công chúa triệu kiến Thừa Hoàng Lệnh Triệu Thành Bằng, để dạy nàng cưỡi ngựa, Triệu đại nhân không dám khong nghe, dẫn thuộc hạ đến. Vốn cưỡi rất tốt, ngựa cũng ôn thuận. Không nghĩ đến Thừa Hoàng Lệnh mới rời đi nửa bước, ngựa đã lồng lên làm cho Vô Ưu công chúa té ngã xuống".

Ba Thự lệnh sắc mặt đều tái nhợt, thầm nghĩ không xong, Thừa Hoàng Lệnh này trong bốn Thự lệnh là ổn trọng nhất, bởi vì hay thuần ngựa cho hoàng tử công chúa, hoàng thân quốc thích cưỡi, nên nhắm mắt cũng sẽ không để cho ngựa có việc, lần này sao lại để cho Vô Ưu công chúa ngã ngựa? Việc này tính lớn thì lớn tính nhỏ thì nhỏ, trách không được Lưu Giang Nguyên sợ hãi.

"Vô Ưu công chúa?" Tiêu Bố Y cau mày, "vậy ngã có bị thương không?"

Lưu Giang Nguyên do dự, "Công chúa đã không thể di chuyển, cũng không truyền ngự y, lại chế trụ Thừa Hoàng Lệnh, nói Thái Phó tự làm việc không tốt, bắt gọi Thiếu Khanh đi nhận người. Thuộc hạ lúc ấy gấp quá chỉ nhớ Thiếu Khanh đã bị tước chức làm dân, lại quên Tiêu đại nhân đến nhậm chức. Nên chỉ nói Thiếu Khanh không có ở đây, nàng ta nói không có cũng tốt, vậy chờ nhận đầu của Thừa Hoàng Lệnh đi. Thuộc hạ cũng may nhớ ra hôm nay có đại nhân đến nhận chức, nên chạy trở về, may mà đại nhân còn ở đây, mong đại nhân xuất mã, cứu Thừa Hoàng Lệnh một mạng".

"Vô Ưu công chúa?" Tiêu Bố Y trong đầu hiện lên cái kiệu nhỏ đỉnh vàng rèm ngọc kia, thầm nghĩ cũng không phải vừa lúc như vậy chứ, nếu là công chúa kia, vậy cũng có thể nói một chút, nhưng nếu là công chúa giống như là Nam Dương công chúa, vậy mình chẳng phải là tự dâng mình lên tận cửa sao.

Tuy không có gặp qua Nam Dương công chúa, nhưng hắn biết đó là lão bà của Vũ Văn Sĩ, Vũ Văn Sĩ là huynh đệ của Vũ Văn Hóa Cập, Vô Ưu công chúa lại là tỷ muội của Nam Dương công chúa, vậy huynh đệ tỷ muội theo lý thì thân nhau, cũng khó tránh đối phó với Thái Phó Thiếu Khanh mới nhận chức như mình.

Tiêu Bố Y mọi chuyện không nghĩ tới thành công mà trước tiên nghĩ tới thất bại, không nghĩ tới thanh danh mà nghĩ trước tới hãm hại, cho nên mới có thể giúp hắn né qua được nguy cơ. Ba Thự lệnh đều vì Thừa Hoàng Lệnh mà phát sầu, hắn lại phải suy nghĩ. Hắn biết công chúa không phải không biết Vũ Văn Hóa Cập đã bị tước chức, nàng cố ý muốn Thái Phó Thiếu Khanh đi lĩnh người, điều này chứng tỏ công chúa muốn tận mắt nhìn thấy hắn. Chuyện tư tâm ái mộ Tiêu Bố Y cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ tự tác đa tình, hắn suy nghĩ đương nhiên là vì cảm thấy công chúa này có thể thông đồng cùng Nam Dương công chúa để đả kích trả thù hắn. Chỉ là không nghĩ đến đả kích đến nhanh như vậy, Tiêu Bố Y thầm tự than thở.

Nhìn thấy ba Thự lệnh đều nhìn mình như nhìn Quan Thế Âm vậy, Tiêu Bố Y chỉ có thể nói: "Nhìn ta làm gì, thuộc hạ có chuyện, ta ở trên đương nhiên là phải phân ưu rồi".

Ba người buồn cười cách xưng hô của hắn, nhưng đều chắp tay thi lễ nói: "Đa tạ đại nhân vì thuộc hạ phân ưu, chúng ta ở trong này chỉ hy vọng đại nhân cùng Thừa Hoàng Lệnh bình an vô sự".

Tiêu Bố Y con mắt trợ lên, "Thế nào, chẳng lẽ để ta đi một mình?"

Đan Tu Văn lộ ra vẻ khó xử, "Hồi đại nhân, không có chức vị, không có lý do, chỗ của công chúa các thuộc hạ cũng không thể tự tiện đi vào".

"Cho các ngươi bộ không có lý do sao?" Tiêu Bố Y lắc đầu, "Đan Tu Văn ngươi cho ngựa ăn, ngươi phải đi xem thức ăn của ngựa có vấn đề gì hay không. Tiễn Mục, lúc này đã gần năm mới, ngươi phụ trách làm chút đồ ăn để cho công chúa vui vẻ thì đối với tất cả mọi người mới có lợi, thuận tiện nhớ rõ hỏi Vô Ưu công chúa qua năm thích cái gì, sớm mà chuẩn bị. Trương Tường, ngươi tuy phụ trách ngựa của các vương công, nhưng Thừa Hoàng Lệnh một khi đã có sai lầm, nếu công chúa trong lúc nhất thời nhã hứng đại phát, nhất định phải cưỡi ngựa, ta chỉ sợ ngươi phải đỡ một trận này, ta đối với mấy cái này một chút cũng không thông".

Tiêu Bố Y đem trách nhiệm phân phán xong, bản thân chuyện gì cũng mặc kệ, ba vị thuộc hạ đều bội phục, cùng kêu lên: "Đại nhân anh minh, thuộc hạ bội phục sát đất, đại nhân nói cực kỳ đúng, thuộc hạ lập tức đi chuẩn bị".

Tiễn Mục lễ vật chuẩn bị cực nhanh, trong cung có người muốn đổi khẩu vị, bình thường đều sẽ truyền đạt tới Nội Thị Tỉnh, cũng do Nội Thị Tỉnh qua Thái Phó tự lấy hàng, bất quá cũng có người thân quen thì không cần qua Nội Thị Tỉnh, trực tiếp đến Thái Phó tự.

Một Thiếu Khanh ba Thự lệnh lại thêm một Thự thừa, năm người tuy không thể nói là khí thế, nhưng cũng có khí thế nhằm hướng Tử Vi thành mà xuất phát. Khi qua Hưng Giáo môn vào Tử Vi thành cũng kiểm tra theo lệ, bất quá hiện tại Tiêu Bố Y là Thái Phó Thiếu Khanh, kiểm tra cũng chỉ là lấy lệ mà thôi, năm người vừa qua Hưng Giáo môn, liền nghe được có người hô: "Tiêu đại nhân, sao lại trùng hợp gặp người như vậy".

Tiêu Bố Y quay đầu nhìn lại, phát hiện ra là Tôn Thiếu Phương, cũng có chút ngoài ý muốn, "Tôn đại nhân hôm nay không đến phiên sao?"

Tôn Thiếu Phương cười khổ nói: "Tiêu đại nhân, người gọi ta là đại nhân chẳng khác nào muốn giết ta, Tiêu đại nhân có việc? Xem ra cái miệng này cũng không nên hỏi".

"Không có gì quan trọng" Tiêu Bố Y hời hợt nói: "Đi vào cung giúp công chúa thuần ngựa thôi".

Tôn Thiếu Phương nhìn thoáng qua thủ hạ đi theo sau hắn, thầm nghĩ Tiêu Bố Y mới nhận chức Thái Phó Thiếu Khanh, bài bố cũng thật không nhỏ, thuần ngựa mà phải ba Thự lệnh một Thự thừa đi theo. Hắn còn không biết còn có một Thự lệnh còn đợi ởtrong cung. bằng không quá nửa sẽ hộc máu.

"Tiêu đại nhân gần đây có việc không? Theo ta thấy đương nhiên là có việc, bất quá không biết tối mai có rảnh không, mấy huynh đệ tại Vũ Đức điện nhìn thấy Tiêu đại nhân đại triển thần uy, đều khâm phục không thôi, chỉ tiếc Tiêu đại nhân không thể Thống soái cấm vệ của vệ phủ chúng ta. Đều nói cùng ta, muốn cùng Tiêu đại nhân lại uống vài chén, lại sợ người hiện tại..."

Tôn Thiếu Phương muốn nói lại thôi, dụng ý không cần nói cũng biết, Tiêu Bố Y suy nghĩ, quay đầu lại hỏi Đan Tu Văn: "Điển Cứu Lệnh, tối mai ta có việc không?"

Đan Tu Văn vẻ mặt đau khổ, "Đại nhân tối mai hình như không có công sự gì".

Hắn không biết Tiêu Bố Y muốn để cho hắn nói có việc hay không, nên chỉ có thể hàm hồ mà nói, Tiêu Bố Y vui vẻ cười nói: "Thì ra là không có việc gì, Tôn thân vệ. Tối mai đi, uống một trận thống khoái mới được".

Tôn Thiếu Phương mừng rỡ, "Tiêu đại nhân quả nhiên sảng khoái, Tôn Thiếu Phương tạ ơn".

Tiêu Bố Y thầm nghĩ tạ ta làm cái gì, chẳng lẽ ngươi có gì muốn cầu ta? Nhưng lão tử chẳng qua chỉ là một mã quan, tìm ngựa tốt mượn hoa hiến phật cho ngươi thật ra cũng có thể, nếu những thứ khác thì vô năng. Bất quá hắn biết tầm quan trọng của đạo nhân tình thế thái, cấm vệ này mượn sức cũng không tệ.

Tôn Thiếu Phương sau khi cáo từ, mấy người Tiêu Bố Y mới đi được không đến một chén trà nhỏ, lại có người kêu lên: "Tiêu đại nhân xin dừng bước".

Tiêu Bố Y thầm nghĩ mình sao lại nổi danh như thế, cứ lưu lại như vậy, phỏng chừng khi đến được chỗ của công chúa thì chỉ có thể nhận lấy đầu của Thừa Hoàng Lệnh, quay đầu lại, nhìn thấy Phùng Nghị Trung khí thế hung hung dẫn theo mấy binh vệ vọt tới, không khỏi hoảng sợ, ghìm ngựa ngưng thần tập trung.

Phùng Nghị Trung đến cách Tiêu Bố Y vài bước, mạnh mẽ ghìm cương ngựa lại, trên mặt có vẻ vui mừng, "Tiêu đại nhân có việc sao?"

Ba Thự lệnh đành lại phải ghìm ngựa, thầm nghĩ Tiêu đại nhân này thực uy danh lan xa, phỏng chừng lại là ở Vũ Đức điện nhìn thấy vị Tiêu đại nhân này đại triển thần uy tới mời uống rượu, chỉ là vừa thấy vị đang đến kia, đều lắp bắp kinh hãi, nhất tề xuống ngựa thi lễ: "Hạ quan ra mắt Ngân Thanh Quang Lộc Đại Phu"…

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, ta tuy là Thái Phó Thiếu Khanh, không có việc gì cũng sẽ không nhàn rỗi đi tới Tử Vi thành nhàn, các ngươi sao đều hỏi một câu như vậy?

"Mạt tướng không nên hỏi" Phùng Nghị Trung nhìn thấy Tiêu Bố Y không nói, nhìn thoáng qua thuộc hạ phía sau hắn, "Lần trước tại Vũ Đức điện Tiêu đại nhân đại triển thần uy, mạt tướng đối với võ công của Tiêu đại nhân mười phần khâm phục".

Ba Thự lệnh vốn đang cảm thấy đại nhân này chỉ bình thường, nhưng lại thấy cấm vệ cùng Lang tướng Vũ hầu phủ trong cung đều đối với Thiếu Khanh tất cung tất kính, đều cảm thấy là chuyện rất có thể diện. Trước kia Vũ Văn Hóa Cập chỉ mượn sức bởi quan hệ với Thánh Thượng, đối với thủ hạ thấy không thuận mắt là ra tay đánh mắng, Tiêu đại nhân này tuy thích trốn tránh trách nhiệm, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy so với Thiếu Khanh trước kia thì mạnh hơn rất nhiều.

"Không có chuyện gì quan trọng, Phùng đại nhân có việc sao?" Tiêu Bố Y phản khách làm chủ hỏi.

"Không biết Tiêu đại nhân tối mai có việc gì không? Mạt tướng muốn mời đại nhân một lần" Phùng Lang tướng có chút chờ mong, "Mong Tiêu đại nhân chớ gọi ta là đại nhân, thật sự có chút muốn giết ta".

Tiêu Bố Y quay đầu lại hỏi Đan Tu Văn, "Điển Cứu Lệnh, tối mai ta có việc gì không?"

Đan Tu Văn thiếu chút nữa hộc máu, thầm nghĩ sao lại là câu này?

"Hồi đại nhân, tối mai người việc công thì không có, nhưng mới vừa rồi người mới đáp ứng Tôn thân vệ tối mai uống rượu".

Tiêu Bố Y thầm nghĩ lão tử đương nhiên nhớ rõ, bất quá là mượn miệng thuộc hạ ngươi nói một chút, để tránh Phùng Lang tướng nói ta làm cao mà thôi, "Ồ, là như thế, ngươi xem ta hồ đồ mất rồi, đảo mắt đã không nhớ rõ, Phùng Lang tướng, vậy thực có chút có lỗi, để xem về sau rảnh rỗi hãy nói?"

Phùng Lang tướng có chút mất mác, lại ôm quyền nói: "Một khi đã như vậy, vậy tối mốt tìm đến đại nhân có được không?"

Tiêu Bố Y chỉ có thể gật đầu, "Để xem tình hình ra sao, Phùng Lang tướng, ta thật ra rất muốn cùng loại hào kiệt như các người uống cho thống khoái, đúng rồi, thích khách ám sát Lý đại nhân có tin tức gì hay chưa?"

Phùng Lang tướng cười khổ lắc đầu, "Vẫn không thu hoạch được gì, tại hạ chỉ sợ quá kỳ tìm không thấy thích khách, chỉ có thể chờ trên trách phạt, được rồi, đại nhân đang có việc, mạt tướng cũng không làm chậm trễ".

Tiêu Bố Y ôm quyền cáo từ cùng Phùng Lang tướng, thầm nghĩ tầm nã Lịch Sơn Phi là chuyện của Vũ hầu phủ, ngươi tìm ta uống rượu, chỉ sợ là túy ông ý không tại rượu, muốn bắt Lịch Sơn Phi, ta cũng không cách nào.

Vừa đi được một lát, bên tai lại truyền đến một tiếng hô, "Tiêu đại nhân".

Ba Thự lệnh đành lại phải ghìm ngựa, thầm nghĩ Tiêu đại nhân này thực uy danh lan xa, phỏng chừng lại là ở Vũ Đức điện nhìn thấy vị Tiêu đại nhân này đại triển thần uy tới mời uống rượu, chỉ là vừa thấy vị đang đến kia, đều lắp bắp kinh hãi, nhất tề xuống ngựa thi lễ: "Hạ quan ra mắt Ngân Thanh Quang Lộc Đại Phu".

Lần này Tiêu Bố Y không có làm cao, lập tức trở người xuống ngựa thi lễ nói: "Quốc cữu gia, người gọi ta là đại nhân chính là muốn giết ta".

Ba Thự lệnh trong lòng chỉ nói cấp trên này thực hèn hạ vô sỉ, thấy người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ, vốn tưởng rằng hắn cái gì cũng không hiểu, cùng người khác hi hi ha ha. Nhưng xem ra, hắn so với ai khác đều biết nhiều hơn.

Người đến rõ ràng là Ngân Thanh Quang Lộc Đại Phu Tiêu Vũ, cũng chính là đệ đệ của Tiêu Hoàng Hậu. Ngân Thanh Quang Lộc Đại Phu là một tán quan, không làm việc, Tiêu Bố Y hiện tại cũng là Ngân Thanh Quang Lộc Đại Phu, chỉ lấy bổng lộc nên vốn hai người là bình cấp.

Tiêu Vũ là Quốc cữu, người khác đều không dám dễ dàng đắc tội.

Tiêu Vũ cũng trở người xuống ngựa, mỉm cười đỡ lấy Tiêu Bố Y không cho thi lễ, "Bố Y, ngươi hiện tại là Thái Phó Thiếu Khanh, quan vị trên ta, ta không gọi ngươi là Tiêu đại nhân thì kêu là cái gì?"

Tiêu Bố Y chỉ cười khổ, "Ta tính là đại nhân gì, cung phải luận bổn phận. Tiêu thúc thúc chính là trưởng bối của ta, lại gọi ta là đại nhân, ta trở về chỉ sợ sẽ bị chaở nhà cho ăn đòn".

Tiêu Vũ nghe được hắn kêu một tiếng Tiêu thúc thúc, không khỏi ha ha cười to, "Lần đầu tiên nhìn thấy tiểu tử ngươi phát hiện ngươi phi thường cẩn thận, không nghĩ đến lại khôi hài như thế, thế nào, gần đây có bề bộn nhiều việc không? Có rảnh đi thăm cô cô của ngươi đi, người chỉ sợ ngươi bề bộn công việc không thể dứt ra được, không tiện đi tìm ngươi, ta hôm nay gặp ngươi, thuận tiện hỏi luôn".

Ba Thự lệnh bị dọa mặt không còn chút máu, lúc này mới hiểu được thì ra Thiếu Khanh này lai lịch cực trâu, Hoàng Hậu lại là cô cô của hắn, trách không được cho dù là Vũ Văn gia đều bị hắn dẫm lên.

"Không có đâu, thời gian tới sẽ đi thăm cô cô" Tiêu Bố Y tự nhiên có một cô cô, trong lòng quái dị, nhưng vẫn thuận theo mà nói: "Qua vài ngày nữa nhất định là đi thăm cô cô, hai ngày nay có quá nhiều việc, nếu không cũng đã..."

"Vậy cũng không cần," Tiêu Vũ vỗ vỗ vai Tiêu Bố Y, "Nhớ thường xuyên đi là được, ta thực xem trọng ngươi," Lại liếc mắt nhìn mấy thủ hạ của hắn, Tiêu Vũ áp thấp thanh âm, "Bố Y, Thánh Thượng có vài lần cũng nhắn đến ngươi, nói cái đầu ngươi không giống với những người khác..."

Tiêu Bố Y cười khổ, "Cho dù không giống, thì chặt xuống cũng chỉ cùng một chỗ".

Tiêu Vũ gật đầu, "Ngươi biết điểm ấy ta cũng an tâm, Thánh Thượng đối với ngươi cũng rất có hảo cảm, cũng là chuyện lạ, Bố Y, ngươi cứ làm việc cho tốt, tiền đồ sẽ không thể hạn lượng".

Tiêu Vũ lại cùng Tiêu Bố Y chuyện trò một lát, lúc này mới cáo từ rời đi. Nhưng Tôn Thiếu Phương, Phùng Lang tướng, Quốc cữu ba người như vậy tìm tới, ba Thự lệnh mới biết được Thái Phó Thiếu Khanh gần đây thật sự là rất nổi, càng thu lại sự khinh thị, thêm phần kính sợ.

Tiêu Bố Y đột nhiên nhớ tới một việc, "Vô Ưu công chúa này vì sao muốn học cưỡi ngựa?"

Tiễn Mục khép nhẹhai mắt nói: "Hồi đại nhân, công chúa vì sao lại muốn học cưỡi ngựa, chúng ta làm sao dám hỏi?"

"Vô Ưu công chúa là người thế nào?" Tiêu Bố Y lại hỏi.

Trương Tường lại nói một câu, "Hồi đại nhân, Vô Ưu công chúa là người thế nào, thuộc hạ chúng ta làm sao dám bình phẩm?"

Tiêu Bố Y gật đầu nói: "Tốt lắm, tốt lắm, không tệ, không tệ".

Ba Thự lệnh nhìn nhau, không biết Thiếu Khanh này là khích lệ hay là châm chọc. Mấy người tiến vào thâm cung, chỉ thấy cung điện chằng chịt, đều im lặng mà cẩn thận đi, một nén nhang sau mới tới được trước cung điện của công chúa, đều xuống ngựa, Tiêu Bố Y nhìn thấy tuyết đọng ở trước cung điện đã rửa sạch lộ ra con đường, dấu chân lại ít, thầm nghĩ cung điện này xem ra cũng có chút tịch mịch.

Trước cung điện có hai cung nhân đứng, Tiêu Bố Y báo thân phận, cung nhân tiến vào thông báo, chỉ chốc lát đã dẫn bọn họ vào hoa viên phía sau gặp công chúa, một đường đi tới, tuyết trắng một màu, mùi hương thầm truyền tới, cung nhân đều không mấy, Tiêu Bố Y cau mày, thấy ba thủ miệng câm như hến, cũng không tiện hỏi nhiều.

Mới đến hậu hoa viên, chợt nghe một nữ tử lớn tiếng nói: "Thừa Hoàng Lệnh, người tuyết ngươi làm không đẹp, làm lại lần nữa".

Tiêu Bố Y nghe được thanh âm trong lòng chợt động, đưa mắt nhìn qua, nhìn thấy một nữ tử che mạng đang ngồi một mình ở trong đình, nghe được tiếng bước chân ngẩng đầu nhìn ra, Tiêu Bố Y ánh mắt sắc bén, xem rõ ràng thấy hai mắt của nữ tử rất linh hoạt, hai điểm đen lấp lánh, tư thái cũng đẹp, chỉ là xem thế nào, nữ nhân này đều là cô đơn tịch mịch, ưu sầu tâm tỏa, làm sao mà có bộ dáng Vô Ưu?

Hô Thừa Hoàng Lệnh làm người tuyết rồi vỗ tay cười to, rõ ràng chính là nha hoàn ngày đó gặp khi Lý Trụ Quốc bị hành thích. Tiêu Bố Y thầm cân nhắc, rồi chậm rãi tiến lên, một người dáng người tầm thước, mặt mày sầu khổ đang đạp đổ một người tuyết để làm lại. Bên cạnh hắn có một hồng mã đang đứng thản nhiên trong tuyết.

Nha hoàn cũng nghe được tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn tới, lớn tiếng nói: "Ngươi là ai?"

Tiêu Bố Y thầm nghĩ người này còn hay quên hơn mình, cũng sửa lại khuôn mặt tươi cười nói: "Thái Phó Thiếu Khanh Tiêu Bố Y tới vấn an công chúa, làm phiền thông báo một tiếng".

Hắn chẳng qua chỉ làm bộ dáng, để qua cửa này mà thôi, không nghĩ đến nha hoàn liếc mắt cao thấp dò xét Tiêu Bố Y, "Ngươi chính là Thái Phó Thiếu Khanh Tiêu Bố Y?"

Tiêu Bố Y mặt không đổi sắc, vẫn cười nói, "Không sai".

"Hay cho ngươi một Thái Phó Thiếu Khanh" Nha hoàn chỉ tay, "Thuộc hạ của ngươi không tận trách nhiệm, làm ngã công chúa, ngươi hiện tại đã tới rồi, đã là sơ sẩy chức trách, công chúa thân thể ngàn vàng, hiện không thể nhúc nhích, ngươi nói ngươi phải bị tội gì?"

Bốn Thự lệnh đều dám giận mà không dám nói, Tiêu Bố Y rốt cuộc thu liễm nụ cười, lạnh lùng nói: "Thừa Hoàng Lệnh sơ ý làm bị thương công chúa, theo lý nên phạt ănngj, ta thân là Thái Phó Thiếu Khanh, không thể tránh trách nhiệm. Chỉ là ta là mệnh quan triều đình, cho dù có sai, cũng phải Thánh Thượng biết được, Hình bộ hạ công văn, Đại lý tự đến thẩm tra mới là đúng luật Đại Tùy, ngươi chỉ là một nha hoàn bên cạnh công chúa mà thôi, không biết quan mấy phẩm, chức trách là gì? Một nha hoàn ngươi chỉ vào mệnh quan triều đình mà hoa tay múa chân, hỏi phải bị tội gì, có biết luật Đại Tùy hay không, hay là người ở bên cạnh công chúa không có học đạo lý làm hạ nhân?"

Nha hoàn sửng sốt, ngậm miệng không nói gì.

137. Chương 137: Vô Ưu Có Ưu

Bốn Thự lệnh nhìn nhau, chưa bao giờ nghĩ đến sự tình lại phát triển đến mức độ này, công chúa bảo đường đường một Thái Phó Thiếu Khanh chạy tới bất quá chỉ để đắp người tuyết, nhưng chuyện này xem ra cũng đơn giản, chỉ nghĩ đến Tiêu Bố Y đắp người tuyết là tốt rồi, mọi người đều vui mừng, không nghĩ đến Tiêu Bố Y thi lễ nói: "Hồi công chúa, chuyện này vi thần thứ khó mà tòng mệnh"...

Nha hoàn gọi là Tiểu Nguyệt, nàng đã gặp qua Tiêu Bố Y, nàng lần đầu tiên gặp thì Tiêu Bố Y bất quá chỉ là một Giáo Thư Lang, bộ dáng thực khiêm tốn, nhưng nàng vẫn xem không lọt mắt Tiêu Bố Y, chính

là bởi vì Tiêu Bố Y phá hỏng kế hoạch của các nàng. Nàng mượn việc sai của Thừa Hoàng Lệnh, vốn muốn hạ uy phong của Tiêu Bố Y, không nghĩ tới chỉ mới cách biệt ba ngày, giờ gặp lại, nàng còn chưa cấp cho Tiêu Bố Y thể diện, Tiêu Bố Y đã đánh sập uy phong của nàng.

Khi Tiêu Bố Y cười, người trông rất tuấn tú, làm cho người ta thấy như cây gặp gió xuân, nhưng hắn khi trừng mắt, Tiểu Nguyệt lại có cảm giác sợ hãi lạnh người, không còn nghĩ đến uy phong gì cả, Tiểu Nguyệt nói: "Ngươi là bộ cái gì, ngươi trước kia không phải chỉ là Giáo Thư Lang sao?"

"Không sai, ta trước kia đích thực là Giáo Thư Lang, chẳng qua hiện tại đã thăng làm Thái Phó Thiếu Khanh, thật ra là Thánh Thượng khâm điểm, không biết ngươi có gì bất mãn không?" Tiêu Bố Y không mặt không nhạt hỏi.

Tiểu Nguyệt lại cứng họng, mặt có chút hồng, ở bên kia công chúa cũng đã lên tiếng: "Tiểu Nguyệt, không được vô lễ" Tiểu Nguyệt con ngươi chợt chuyển, đột nhiên 'phì…' cười nói: "Tiêu Thiếu Khanh, ta mới vừa rồi chỉ là đùa cho vui thôi, hy vọng đại nhân đại lượng, cũng không trách ta".

"Ồ?" Tiêu Bố Y cười nói: "Ta mới vừa rồi cũng chỉ là đùa vui một chút, Tiểu Nguyệt cô nương mong cũng không lấy làm phiền".

Tiêu Bố Y mặc dù đang cười, Tiểu Nguyệt lại từ trong mắt hắn phát hiện không chút ý cười, cũng lạnh người, không dám lắm miệng nữa, chỉ thu ngón tay lại nói: "Công chúa ngã cũng không nhẹ, ngươi cho dù là Thiếu Khanh…" Nàng ta lời còn chưa dứt, người đã sửng sờ tại chỗ, công chúa không biết từ khi nào đã yêu kiều đứng lên, nhẹ nhàng đi về phía Tiêu Bố Y, Tiểu Nguyệt sờ đầu, cao giọng nói: "Công chúa, người mới vừa rồi trật chân, ngàn vạn lần đừng di chuyển, ngựy rất nhanh sẽ đến".

"Một chút thương tích nhỏ, không đáng ngại" Công chúa hai mắt như nước, hàm nghĩa vạn ngàn, "Lần trước Tiêu Thiếu Khanh trượng nghĩa ra tay, ta còn chưa kịp cám ơn, lần này tái kiến, cũng muốn nói một tiếng cảm ơn".

Tiêu Bố Y thi lễ nói: "Vi thần lần trước bất quả chỉ là dốc chút sức. Không thể bắt được thích khách, thật ra cũng xấu hổ".

Khi hắn nói hai chữ thích khách, phát hiện công chúa cúi đầu xuống, hồi lau mới nói: "Thích khách là ai, Tiêu Thiếu Khanh có thấy mặt không?"

Tiêu Bố Y lắc đầu cười nói: "Vi thần không phải chức trách, chuyện tra tặc phá án này, cũng không phải Thái Phó tự quản".

"Ồ" Công chúa thở ra nói: "Vậy thật sự đáng tiếc".

Hai người nhẹ giọng nói nhỏ nhẹ, Thừa Hoàng Lệnh cũng cũng bỏ qua chuyện làm người tuyết, hắn sai lầm để cho ngựa hất ngã Vô Ưu công chúa, trong lòng sợ hãi, Tiểu Nguyệt nói nguyện phạt thì làm người tuyết cho công chúa vui vẻ, hắn không quá muốn, lại không biết việc này kinh động tới Thái Phó Thiếu Khanh, nên sợ hãi lặng lẽ đi đến bên cạnh Lưu Giang Nguyên hỏi, "Thiếu Khanh vì sao lại đến đây?"

Lưu Giang Nguyên vẻ mặt đau khổ nói: "Tiểu Nguyệt cô nương phân phó. Nàng ta nói Thiếu Khanh nếu không đến, ngươi sẽ bị tội chém đầu".

Triệu Thành Bằng mày cau lại, trong lòng không yên.

Tiêu BốY nhĩ lực tinh tường, sớm đã nghe được hai người đối thoại. Đối với việc Vô Ưu công chúa cố ý tìm mình tới trong lòng đã biết rõ ràng, nhưng vẫn bất động thanh sắc nói: "Công chúa bị ngã xuống ngựa, không biết hiện tại có gì đáng ngại hay không? Thừa Hoàng Lệnh sơ suất, trở về hạ quan nhất định phải trách phạt thật nặng".

Công chúa lắc lắc đầu, trên mặt ngọc châu trên màn che mặt kêu lên, "Không có đại sự gì, chỉ là Tiểu Nguyệt kinh hãi làm quá, ta cũng có chút buồn bực, khiến Triệu Thành Bằng giúp ta đắp người tuyết, chỉ là đắp tới đắp lui cũng không thể làm cho ta vừa lòng. Giáo Thư Lang, không, phải nói là Tiêu Thiếu Khanh, ngươi có thể giúp ta đắp người tuyết không?"

Nàng thổ khí như lan, mềm mại nhờ vả, hai mắt như nước, chỉ nhìn Tiêu Bố Y.

Bốn Thự lệnh nhìn nhau, chưa bao giờ nghĩ đến sự tình lại phát triển đến mức độ này, công chúa bảo đường đường một Thái Phó Thiếu Khanh chạy tới bất quá chỉ để đắp người tuyết, nhưng chuyện này xem ra cũng đơn giản, chỉ nghĩ đến Tiêu Bố Y đắp người tuyết là tốt rồi, mọi người đều vui mừng, không nghĩ đến Tiêu Bố Y thi lễ nói: "Hồi công chúa, chuyện này vi thần thứ khó mà tòng mệnh".

Tiểu Nguyệt hai hàng lông mày dựng lên, "Tiêu Bố Y, công chúa để mắt cho ngươi làm người tuyết, ta không có tư cách nói ngươi, hẳng lẽ đường đường công chúa cũng không có tư cách? Ta…"

"Tiểu Nguyệt, không được vô lễ" Công chúa phất tay cắt ngang lời của Tiểu Nguyệt, chỉ nhìn chằm chằm vào Tiêu Bố Y nói: "Thiếu Khanh, không biết ngươi có cho ta lý do để cự tuyệt không?"

"Hồi công chúa, chức trách của tại hạ là nuôi thuần ngựa cho Thánh Thượng, bồi dưỡng ra ngựa hạng nhất trong thiên hạ" Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Vi thần nhận bổng lộc của vua, không dám nói cùng vua phân ưu, lại cũng thầm nghĩ dốc sức vì sự nghiệp mới được. Công chúa có thể bảo ra đi trợ giúp thuần ngựa, nhưng lại không thể bảo ta đi làm người tuyết, cái này không phải là chức trách của vi thần, cho nên vi thần khó lòng tòng mệnh".

Tiểu Nguyệt hừ một tiếng, "Thuần ngựa thuần ngựa, các ngươi thuần ngựa tốt lắm sao, vì sao công chúa lại bị ngã?"

Tiêu Bố Y khẽ nhíu mày, chỉ nói: "Thừa Hoàng Lệnh thất trách, mong công chúa thứ lỗi".

"Một khi ngươi đã nói có thể giúp ta thuần ngựa," Công chúa cũng không để ý Tiêu Bố Y cự tuyệt, thản nhiên nói: "Ta hiện muốn cưỡi ngựa, không biết Thiếu Khanh có dạy ta cưỡi ngựa được không?"

Tiêu Bố Y ngạc nhiên, "Thần vốn là người thô lỗ, là Thái Phó Thiếu Khanh dạy người cưỡi ngựa cũng không phải là sở trường, hay là để cho Thừa Hoàng Lệnh…"

"Ngươi không bằng để cho Thừa Hoàng Lệnh làm công chúa ngã chết đi" Tiểu Nguyệt lớn tiếng nói.

Tiêu Bố Y nhíu mày, "Một khi công chúa đã không tín nhiệm Thừa Hoàng Lệnh, vậy Xa Phủ Lệnh cũng tinh thông điều khiển ngựa…"

"Xa Phủ Lệnh?" Tiểu Nguyệt cười lạnh nói: "Xem ra Tiêu đại nhân cũng không hiểu quy củ, Xa Phủ Lệnh chỉ phụ trách chuyện xe ngựa của dưới vương công, ngươi cho hắn dạy công chúa thần ngựa, chính là xem thường công chúa sao?"

Tiêu Bố Y không để ý tới Tiểu Nguyệt, chỉ nhìn công chúa nói: "Vậy thật ra là vi thần thất sách, vi thần lần đầu nhận chức, cũng khó tránh có quy củ không hiểu, mong công chúa không lấy làm phiền lòng".

Công chúa lắc đầu nói: "Không biết không có tội, Thiếu Khanh làm được tới như hôm nay, cũng đã vượt ngoài dự kiến của ta. Chỉ là trong này hình như trừ ngươi ra, không có ai có tư cách dạy ta cưỡi ngựa".

Tiêu Bố Y vốn cảm thấy mình hiện tại đã cùng một cấp bậc với Lý Uyên, hắn thì cầm cờ, còn bản thân thì cầm roi dẫn ngựa, một đường giơ roi.

Không nghĩ đến mình vẫn còn có ngày dạy người khác cưỡi ngựa, "Một khi đã như vậy, vậy cung kính không bằng tòng mệnh".

"Cung kính không bằng tòng mệnh?" Công chúa lẩm bẩm nói, mỉm cười, cũng không biết là cười vì cái gì.

Tiêu Bố Y cũng đi đến bên cạnh hồng mã, cao thấp dò xét hồng mã, phát hiện thần tuấn khó được, thầm nghĩ Thừa Hoàng Lệnh ánh mắt không kém, ngựa cho công chúa cưỡi thực không tệ, qua vài năm nếu thiên hạ đại loạn, những người này trong mắt người khác cũng không coi ra gì, nhưng đối với Tiêu Bố Y mà nói tuyệt đối là một nhân tài, về sau nếu có biện pháp mượn sức bốn thủ hạ này, cũng là suy nghĩ cho tương lai.

Trong khi hắn suy nghĩ, ánh mắt lướt qua cổ ngựa, khẽ nhíu mày, nhưng cũng đem ngựa dắt tới, liếc mắt nhìn qua, Thừa Hoàng Lệnh sớm biết ý tứ của hắn, chạy ra ngoài lấy cái ghế lên ngựa. Công chúa đương nhiên không thể một mình lên ngựa, phải có ghế mới có thể lên ngựa, sau đó khống chế cương ngựa, ngựa đã được dạy này nếu không gặp chuyện không may, thì cũng không tính là chuyện vất vả gì.

Công chúa không đợi mang ghế tới, đã đưa tay ra, nhẹ giọng nói: "Tiêu Thiếu Khanh, hãy đỡ ta lên ngựa".

Thừa Hoàng Lệnh dừng bước, ba Thự lệnh còn lại đều nhìn nhau, có chút ngạc nhiên.

Công chúa thân thể ngàn vàng, tuy dạy nàng cưỡi ngựa, nhưng không nói tới đỡ lên, mà chính là tay cũng không thể đụng vào một chút. Đây cũng là quy củ trong cung. Nhưng công chúa chủ động đưa tay ra, vậy Tiêu Bố Y cũng không thể cự tuyệt. Chỉ là xem ý của công chúa, giống như là có hảo cảm đối với Thiếu Khanh? Bất quá cái này cũng khó trách. Công chúa ở trong thâm cung, Thiếu Khanh anh tuấn quyền trọng, nói không chừng công chúa có ý với Thiếu Khanh cũng không chừng.

Tiêu Bố Y thấy công chúa đưa tay tới, cũng có chút kinh ngạc, tay của công chúa như ngọc trắng còn hơn tuyết, khi cầm lấy chỉ cảm thấy tay lạnh lẽo, mềm mại như không xương, làm cho người ta trong lòng không khỏi rung động. Tiêu Bố Y lại thấp giọng nói: "Công chúa cẩn thận", trên tay hắn dùng sức một chút, lấy thủ đỡ nhẹ lên eo của công chúa, đã lập tức nhẹ nhàng đỡ nàng ta lên.

Công chúa chỉ cảm thấy một bàn tay lớn ấm áp cầm lấy bàn tay nhỏ bé của mình, trong giây lát một cỗ lực mạnh mẽ truyền đến, người như đằng vân giá vũ bay lên, còn chưa kịp nói gì, đã thấy ngồi ở trên ngựa, lại nhìn thấy Tiêu Bố Y đã chậm rãi dẫn ngựa đi, trong lúc nhất thời không khỏi trong lòng cảm thấy ấm áp.

Tiêu Bố Y dẫn ngựa đi chậm, vòng quanh hậu hoa viên một vòng lớn, trong này tuy người không tính là nhiều, nhưng hoa viên cũng khá lớn, Tiêu Bố Y đi tới một hòn giả sơn, đột nhiên trong lòng rùng mình, chỉ cảm thấy dây cương trong tay căng thẳng, hồng mã hí dài một tiếng, đột nhiên dựng thân lên…

Loại cảnh tượng này nàng không biết đã trải qua bao nhiêu lần ở trong mộng, nhưng không nghĩ đến nam nhân dẫn ngựa lại là Tiêu Bố Y. Lúc trước ám sát Lý Trụ Quốc, mới chỉ nhìn một bên của hắn, chỉ cảm thấy người này võ công cao cường, lần này nhìn rõ cả mặt lẫn dáng người, mới cảm thấy người này cũng hết sức tiêu sái. Không biết vì cớ gì, mà khi ngóng nhìn bóng lưng của Tiêu Bố Y, công chúa có chút chua xót, thần sắc có chút ảm đạm.

Tiêu Bố Y dẫn ngựa đi chậm, vòng quanh hậu hoa viên một vòng lớn, trong này tuy người không tính là nhiều, nhưng hoa viên cũng khá lớn, Tiêu Bố Y đi tới một hòn giả sơn, đột nhiên trong lòng rùng mình, chỉ cảm thấy dây cương trong tay căng thẳng, hồng mã hí dài một tiếng, đột nhiên dựng thân lên.

'Ai ui' công chúa la lớn, đã muốn từ trên lưng ngựa ngã xuống, Tiêu Bố Y ứng biến cực nhanh, quát khẽ một tiếng, quay người một chưởng đè lên cổ ngựa, ngựa đang dựng lên lực rất mạnh, lại bị hắn chận ngang tại chỗ, Tiêu Bố Y thân hình nhoáng lên, đã kéo lại cánh tay của công chúa.

Công chúa lắc lư trên ngựa, ổn định thân mình, trong mắt có chút kinh ngạc, vỗ vỗ ngực dịu dàng nói: "Dọa chết ta rồi".

Tiêu Bố Y hai tròng mắt chỉ nhìn chằm chằm vào công chúa nói: "Công chúa bị sợ hãi rồi".

Bốn Thự lệnh ở phương xa nhìn thấy ngựa lại lồng lên, tái tim như muốn thót lên tới mắt, đang muốn chạy tới, nhìn thấy Tiêu Bố Y lại có thể chận ngựa lại, đều dừng bước, trong lòng đối với Thái Phó Thiếu Khanh này cũng tính là khâm phục đến mười phần. Để Tiêu Bố Y đến Thái Phó tự, không phải ông trời không có mắt, mà là Thánh Thượng anh minh, biết tài mà sử dụng.

"Cũng may không có việc gì" Công chúa lập tức nói: "Tiêu Thiếu Khanh, bản lãnh của ngươi so với Thừa Hoàng Lệnh còn giỏi hơn, cố tình nói cái gì không tinh thuật cỡi ngựa, chính là không muốn giúp ta?"

Nàng nói chính là trách cứ, nhưng giọng điệu lại như tiểu cô nương làm nũng, trong mắt tràn đầy ý cười. Nam nhi mà rơi xuống trong bẫy ôn như như thế, cũng khó tránh tinh thần tiêu diêu, Tiêu Bố Y ánh mắt lại lạnh như băng, nhìn đảo qua cổ ngựa.

"Thiếu Khanh, ngươi làm sao vậy?" Công chúa cười cười hỏi, có vẻ khó hiểu.

"Vi thần không có bản lãnh như Thừa Hoàng Lệnh" Tiêu Bố Y rốt cuộc nói: "Nhưng vi thần nói vậy cũng có sự nghi hoặc giống như Thừa Hoàng Lệnh, công chúa, có câu không biết hạ quan có nên hỏi hay không?"

Công chúa thu nụ cười lại, nhẹ giọng hỏi: "Không biết Thiếu Khanh muốn hỏi cái gì?"

"Vi thần tuy không có đại tài gì, nhưng cũng tự nhận làm việc hết lòng," Tiêu Bố Y khóe miệng lộ ra nụ cười mê người, trong mắt hàn quang lại thoáng hiện, "Thừa Hoàng Lệnh cùng vi thần chắc là giống nhau,

đều chuyên tâm dạy công chúa cưỡi ngựa, lại không biết chúng ta sao lại đắc tội với công chúa, mà công chúa cố ý gây khó dễ?"

Công chúa khép nhẹ mi mắt, thấp giọng nói: "Thiếu Khanh đang nói cái gì, ta cũng không rõ ràng lắm?"

Tiêu Bố Y khóe miệng cười lạnh, thanh âm lại bình tĩnh, "Ngựa là ngựa tốt, người thuần ngựa cũng giỏi, ngựa này một ngày hai lần bị kinh sợ, rất là ngoài dự kiến của người khác. Ai cũng đều không biết rốt cuộc vì sao, vi thần thật ra cũng không biết. Chỉ là ánh mắt của vi thần tốt một chút, mới vừa rồi nhìn thấy trên lông bờm của ngựa có vết máu".

Công chúa cũng không ngẩng đầu, nhẹ 'ồ' một tiếng, "Ngựa tốt, trên lông bờm sao lại có máu?" Tiêu Bố Y mỉm cười có chút trào phúng: "Vi thần đối với chuyện này cũng rất nghi hoặc, ngựa này nếu Thừa Hoàng Lệnh đưa đến, khẳng định là sớm đã đem ngựa tắm rửa sạch sẽ. Nói như vậy. Máu trên người của ngựa là sau này mới có".

"Thiếu Khanh muốn nói cái gì?" Công chúa rốt cuộc đã ngẩng đầu lên, đã không còn nhu tình, mà trở nên lạnh lùng.

"Ta nghĩ hiện tại trong tay công chúa cầm phải là một cái ngân châm" Tiêu Bố Y ánh mắt lóe lên, "Công chúa khi Thừa Hoàng Lệnh cùng vi thần đi trước dẫn ngựa, dùng châm đâm ngựa, ngựa bị đau đớn lúc này mới lồng lên, máu này chính là mới vừa rồi công chúa dùng châm đâm mà có. Ngân châm này ta đã nhìn thấy công chúa dấu đi".

Tiêu Bố Y đưa tay vuốt nhẹ qua bờm cổ của ngựa, bàn tay duỗi ra, đầu ngón tay có chút hồng, lạnh lùng nói: "Vi thần khó hiểu, mong công chúa giải thích".

"Ta nhất định phải trả lời sao?" Công chúa lạnh lùng hỏi, nhìn Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y cũng nhìn lại vào hai mắt của công chúa, cũng không né tránh, "Công chúa thân thể ngàn vàng, cao cao tại thượng. Đương nhiên không cần giải thích với ta, chỉ là vi thần muốn nói cho công chúa, công chúa đối với vi thần có gì bất mãn, thì cứ nói thẳng ra, những chuyện như đâm cổ ngựa như thế không cần thiết phải làm".

Hai người ánh mắt đối nhau, đều nhìn ra địch ý lẫn nhau, công chúa ngóng nhìn Tiêu Bố Y một hồi, lúc này mới mở bàn tay ra, lộ ra một cây ngân châm, bàn tay khẽ nghiêng, ngân châm đã rơi vào tuyết, trong nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa, "Thiếu Khanh ánh mắt như thế, ta hôm nay cuối cùng đã kiến thức một lần".

"Công chúa quá khen" Công chúa không nói, Tiêu Bố Y lại nghĩ đến dụng ý của công chúa.

"Ta mệt rồi, trở về thôi" Công chúa không còn hứng thú, phất tay nói.

Tiêu Bố Y gật đầu, dẫn ngựa trở về, sau khi đỡ công chúa xuống ngựa, lúc này mới nói: "Công chúa, hôm nay trời đã muộn, nếu công chúa còn có hứng cưỡi ngựa, về sau xin hãy phân phó".

Công chúa gật gật đầu, cũng không nhiều lời, Tiểu Nguyệt có chút kinh ngạc, nhưng cũng không dám nhiều lời.

Tiêu Bố Y lại đưa ánh mắt, Điển Mục Lệnh sớm đã đưa hộp lễ vật lên, Tiêu Bố Y nói: "Công chúa, hôm nay Triệu Thành Bằng sơ ý phạm lỗi, làm công chúa bị sợ hãi, cũng may công chúa khoan hồng đại lượng, chút lễ vật này xem như lời xin lỗi của cao thấp trong Thái Phó tự, mong nhận lấy".

Tiểu Nguyệt cũng không khách khí đi tới nhận, có chút cao hứng, Tiêu Bố Y cũng thi lễ nói: "Công chúa như đã không còn chuyện gì, Thiếu Khanh xin phép cáo từ".

Tiêu Bố Y nhìn thấy công chúa cũng không nói chuyện, dẫn theo thủ hạ rời đi, chỉ là khi rời khỏi hậu hoa viên, nhịn không được quay đầu nhìn lại, chỉ thấy công chúa vẫn đứng ở đó, áo trắng như tuyết, lẫn vào bông tuyết bay mơ hồ.

"Công chúa, bọn họ đã đi rồi, trở về thôi, không lanh lại ảnh hưởng đến thân thể" Tiểu Nguyệt cầm hộp lễ vật, mở ra xem, có chút ngạc nhiên nói: "Công chúa, trong này có ngươi thích ăn mứt quả, không biết Thái

Phó tự đã bao lâu không có đưa tới, hôm nay Tiêu Bố Y này cuối cùng cũng còn hiểu đạo nhân tình thế thái".

Công chúa không nhìn mứt quả, chỉ chậm rãi đi trở về cung, tịch mịch ngồi xuống, hỏi một câu, "Tiểu Nguyệt, sắp qua năm rồi phải không?"

"Vâng" Tiểu Nguyệt đang ăn vụng, đột nhiên nhớ tới cái gì, sửng sờở tại chỗ.

"Qua năm, sẽ khai xuân," Công chúa trong mắt rốt cuộc lộ ra vẻ lo lắng, "Khai xuân, tuyết tan, ta sẽ phải đi Đột Quyết, Tiểu Nguyệt, ta không muốn đi Đột Quyết, ngươi nhất định phải giúp ta nghĩ biện pháp mới được".

Tiểu Nguyệt bị mứt quả trong miệng thiếu chút nữa làm cho nghẹn thở không được, "Công chúa, ta cũng không muốn người đi Đột Quyết, người nếu đi, ta chẳng phải cũng phải đi sao? Ta nghe nói nơi đó phi thường dã man, nữ nhân bình thường không chỉ có một trượng phu, cha chết, con sẽ lấy nữ nhân của cha, huynh đệ chết, nữ nhân cũng bị người khác lấy đi, thật chẳng khác gì hàng hóa, ngẫm lại thật sợ".

Công chúa trong mắt tràn đầy vẻ bất đắc dĩ, "Ta không đi, ta không muốn đi, ta cũng không thể đi Đột Quyết, Tiểu Nguyệt, ngươi thử nghĩ còn phương pháp nào khác không?"

Tiểu Nguyệt thật vất vả đem mứt quả nuốt xuống, "Công chúa, còn có biện pháp gì, Thánh Thượng đã lên tiếng, không ai có thể phản kháng".

"Đều là do Lý Mẫn lão tặc kia," Công chúa phẫn nộ vỗ bàn, chén trà kêu loạn, "Con của hắn bất học vô thuật, cố tình tới phụ hoàng cầu thân, ta cự tuyệt hắn, bọn họ ghi hận trong lòng, hướng tới phụ hoàng nói ta nói bậy, phải đem ta gả đến Đột Quyết. Phụ hoàng hiện tại trừ nghiệp lớn, cái gì cũng không nghĩ tới, lại nghe lời bọn họ, hôm nay con của Lý Mẫn chết, coi như là báo ứng. Chỉ là báo ứng nên đổlên đầu bọn họ thôi, vì cái gì lại làm cho kẻ vô tội như ta bị liên lụy vào?"

Tiểu Nguyệt nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh công chúa, không còn nụ cười, tràn đầy sầu bi, "Công chúa, Nhạc Bình cũng may về lại, chỉ là trọng thương tại thân, nên không thể nào đi hành thích lão tặc ấy được. Mà hôm nay cũng tốt, nhờ ngựa lồng bị thương mà áp chế Tiêu Bố Y, để hắn nghĩ phương pháp cho người, người vì cái gì nửa đường lại bỏ đi, lãng phí chúng ta khổ tâm tính kế?"

"Hắn đã phát hiện kế sách của chúng ta" Công chúa bất đắc dĩ nói: "Ta chỉ sợ áp chế không thành ngược lại còn thêm kẻ địch. Người này cực kỳ thông minh, chúng ta lừa không qua được hắn".

Tiểu Nguyệt chu miệng nói, "Hắn thông minh như vậy, lại máu lạnh, công chúa nhẹ giọng nhờ vả hắn như vậy, hắn lại đối với người không chút động lòng, thật chẳng khác gì kẻ mù".

"Ta cho dù có cưới một kẻ mù, ta cũng sẽ không đi Đột Quyết, nếu thực muốn đi Đột Quyết, ta chẳng thà chết đi!" Công chúa nói như chém đinh chặt sắt.

Tiểu Nguyệt con mắt chợt chuyển, chợt không cười nữa nói: "Nếu công chúa ngay cả kẻ mù cũng cưới, ta cũng có một phương pháp tốt".

"Phương pháp gì?" Công chúa gấp giọng hỏi.

"Ta nghe nói Tiêu Bố Y vẫn chưa lập gia đình, hơn nữa trước mắt cực kỳ được Thánh Thượng cùng Hoàng Hậu coi trọng" Tiểu Nguyệt cười nói: "Công chúa chỉ cần gả cho hắn, tự nhiên không cần đi Đột Quyết".

Công chúa ngẩn ngơ, "Gả cho hắn, Là thế nào mà gả cho hắn?" Nói tới đây nàng có chút đỏ mặt, nghĩ tới tình hình khi Tiêu Bố Y đỡ mình lên ngựa, bên tai chợt nóng lên, Tiểu Nguyệt cũng thở dài một hơi, "Công chúa, ta thấy người phải gấp lên, khai xuân chỉ còn có mấy tháng, chỉ cần chúng ta nghĩ biện pháp cho tốt, lập gia đình không thể so giết người, luôn dễ dàng hơn một chút".

Công chúa cúi đầu, chỉ đang suy nghĩ, gả cho Tiêu Bố Y, còn hơn là đi Đột Quyết, hình như cũng là một chủ ý không tệ!

138. Chương 138: Mượn Xác

Thái Phó phủ có hồ có núi, có cây có cỏ, vô luận từ phương diện nào cũng không tệ, nhưng Thái Phó phủ chỉ không có ai, cả Thái Phó phủ trống rỗng, mỗi một phòng ngoại trừ chuẩn bị một số đồ dùng thiết yếu cho cuộc sống thì cũng không có gì khác, có thể nói là đơn giản dị thường...

Tiêu Bố Y mới vừa trở về khách điếm, chợt nghe bên trong có tiếng hô to gọi nhỏ, trước khách điếm khách thương đều ở xa xa xem náo nhiệt, chỉ chỉ trỏtrỏ. Tiêu Bố Y cơ hồ nghĩ đến Lịch Sơn Phi trốn ở trong đó, khi đi tới mới biết được không phải như vậy.

Một người dáng văn nhã, vóc người trung bình, nhìn thấy Tiêu Bố Y đi tới, rẽ mọi người ra tiến lên thi lễ nói: "Tiêu đại nhân, thuộc hạ Điển Cứu Thừa Triệu Lăng Hiểu, biết được đại nhân trước mắt còn ở tại khách điếm, thật sự là thuộc hạ sơ sót, hiện đặc biệt mời đại nhân đi Thái Phó phủở. Mấy binh sĩ này là thuộc hạ mang đến, chính là xem đại nhân có gì muốn đem đi không".

Tiêu Bố Y nhìn thấy động tác của bọn họ rất nhanh nhẹn, chủ động giải quyết chỗở cho mình, ở tại Thái Phó phủ nói vậy so với khách điếm cũng sẽ tốt hơn rất nhiều, Dương Đắc Chí cùng Hòe mập đều nhìn nhau, quá nửa cũng không nghĩ đến Tiêu Bố Y từ buôn bán ngựa lại đến Thái Phó phủ.

"Không có gì phải di chuyển cả, để chúng ta đem đi là được," Tiêu Bố Y liếc mắt nhìn Dương Đắc Chí cùng Hòe mập, "Ta dẫn theo hai hai người tới ở thì có vấn đề gì không?"

Triệu Lăng Hiểu lại cười nói: "Đại nhân cứ nói đùa, Thái Phó phủ là chỗ của đại nhân ở, tùy tiện do người an bài, thuộc hạ sao dám hỏi".

Tiêu Bố Y gật đầu vào khách điếm thu thập vài thứ, hành lý của hắn đơn giản, Dương Đắc Chí Hòe mập mang theo cũng không nhiều, mấy người dưới sự bảo hộ của mười mấy hộ vệ chậm rãi đi, Thái Phó phủ tại Lý Thuận phường, cũng gần Tư Cung phường chỗ Lý Tĩnh làm việc, tính ra cũng tiện.

Tiến vào Lý Thuận phường, Thái Phó phủ tuy không có rộng lớn như Bùi trạch, nhưng tuyệt đối cũng không nhỏ, cả Thái Phó phủ tranh tượng lầu các đều xa hoa dị thường, so với chỗ của Lý Tĩnh tại Tầm Thiện phường vô luận từ quy mô hay khí phách, đều không thể sánh bằng. Lý Tĩnh làm việc mười năm, chẳng qua chỉ là một Viên Ngoại Lang nghèo khó, Tiêu Bố Y đến đây mấy tháng, đã quan tới tứ phẩm, phúc lợi đãi ngộ đều hơn nhiều, khi Tiêu Bố Y nghĩ như vậy, không biết nên khóc hay nên cười.

Thái Phó phủ có hồ có núi, có cây có cỏ, vô luận từ phương diện nào cũng không tệ, nhưng Thái Phó phủ chỉ không có ai, cả Thái Phó phủ trống rỗng, mỗi một phòng ngoại trừ chuẩn bị một số đồ dùng thiết yếu cho cuộc sống thì cũng không có gì khác, có thể nói là đơn giản dị thường.

Triệu Lăng Hiểu nhìn trộm Tiêu Bố Y, nhiều ít có chút lúng túng nói: "Tiêu đại nhân, đồở nơi này mấy ngày trước đây đã bị đem đi, thuộc hạ cũng không dám ngăn trở, bất quá đại nhân yên tâm, đại nhân cần cái gì, chỉ cần phân phó là được, nói không chừng đại nhân đối với những thứ trước kia cũng không vừa ý".

Tiêu Bố Y biết Vũ Văn Hóa Cập dư độc vẫn còn, quá nửa biết mình làm Thái Phó Thiếu Khanh, lúc này mới dọn hết những thứở trong đây đi. Vũ Văn Hóa Cập hiện tại tuy bị tước chức làm dân, nhưng Triệu Lăng Hiểu cũng không thể ngăn cản.

Vỗ vỗ vai Triệu Lăng Hiểu, Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Thế này là đã chuẩn bị tốt lắm, vất vả các huynh đệ rồi" Tiện tay lấy ra thỏi bạc đưa cho Triệu Lăng Hiểu, "Mua cái gì thật ra cũng không cần, đêm nay ta có việc, không thể mời các ngươi uống rượu, phiền ngươi dẫn mấy huynh đệ này uống uống rượu cho ấm áp thân thể".

Mười mấy binh sĩ đứng ở trong đại sảnh trống rỗng đều xấu hổ, sau khi nhìn thấy bạc liền ồn ào tạ ơn, trên mặt tràn đầy hưng phấn, cảm thấy đại nhân không tệ. Triệu Lăng Hiểu tiếp nhận bạc, mười phần kinh ngạc, cho tới bây giờ cũng không có nghĩ đại nhân này lại hào sảng như thế. Vũ Văn Hóa Cập cũng rất giàu có, nhưng lại là con quỷ keo kiệt, chưa bao giờ thưởng tiền, không hài lòng còn đánh mắng nữa là đằng khác, tiền không ít, tâm ý của đại nhân trước mắt làm cho người ta rất cảm động, "Tiêu đại nhân, đây đều là chuyện của chúng ta..."

Tiêu Bố Y cười nói, "Vô luận là làm cái gì, chỉ cần đi theo ta, làm thật tốt, thì những chuyện này không cần phải quan tâm".

Triệu Lăng Hiểu cảm động dẫn theo binh sĩ rời đi, lưu lại hai binh sĩ trông coi Thái Phó phủ, có việc thì truyền đạt, bằng không rất không có thể diện, Tiêu Bố Y lại cùng Dương Đắc Chí Hòe mập đi xem xét Thái Phó phủ, đi một hồi lâu vẫn chưa đi hết được, có thể thấy được to lớn như thế nào.

Hòe mập đi đến mỏi chân, tiến vào một gian phòng đã đặt mông ngồi xuống, hét lên: "Con mẹ nó, không xem không xem nữa, có thời gian xem sau. Lão tử lần đầu tiên được ở chỗ rộng như vậy, cần phải hưởng thụ cho tốt một phen".

"Hưởng thụ như thế nào?" Dương Đắc Chí hỏi.

"Trong này chỉ có ba người chúng ta, phòng lại ít nhất hơn ba mươi gian, một người ở mười gian không thành vấn đề chứ?" Hòe mập rất có dục vọng chiếm hữu.

Dương Đắc Chí liếc mắt nhìn hắn nói: "Ta ở một gian là tốt rồi, đỡ phải nghe cả đêm ngươi ngáy trong khách điếm, đêm nay cuối cùng có thể ngủ ngon rồi".

"Vậy chín gian của ngươi phân cho ta" Hòe mập khát khao nói: "Một mình ta ở mười chín gian phòng, tối nay phải hào sảng một phen".

"Ngươi một mình làm sao ở mười chín gian phòng?" Tiêu Bố Y hỏi: "Chẳng lẽ đem ngươi tháo ra làm mười chín khúc, mỗi một phòng để một khúc?"

"Thiếu đương gia ngươi thực ác độc, ta đâu có đắc tội với người?" Hòe mập rất là bất mãn, "Ta tuy không thông minh, nhưng cũng sẽ không ngu xuẩn như vậy, ta chuẩn bị đến nửa đêm ngủ một gian phòng, sau nửa đêm lại đi ngủ một gian phòng khác, mười bảy gian khác cho thuê kiếm tiền, ta không có năng lực như Thiếu đương gia, không thể làm Thái Phó Thiếu Khanh, nhưng làm ông chủ nhà chẳng phải rất uy phong sao?"

"Nói nhảm, nhìn chút tiền đồ đó của ngươi, không biết ngươi là hưởng thụ hay là chịu tội" Dương Đắc Chí làm thủ thế khinh bỉ, "Bố Y, chúng ta nói về chính sự đi".

"Cứ như ta nói gì không đúng đắn vậy" Hòe mập lầu bầu một câu, lại im lặng xuống, Tiêu Bố Y thật ra biết Dương Đắc Chí cũng không nói nhảm, "Ngươi nói đi".

"Bố Y, còn nhớ ngươi lúc trước lý luận về buôn bán ngựa chứ?" Dương Đắc Chí hỏi.

Tiêu Bố Y gật đầu, "Đương nhiên là nhớ rõ, chỉ là có đôi khi, ta phát giác nghĩ là một chuyện, làm lại là chuyện khác" Hắn nói tràn đầy cảm xúc, Tiêu Bố Y lúc trước so với hiện tại, lại có vẻ ấu trĩ hơn rất nhiều.

Dương Đắc Chí cười nói: "Ngươi lúc trước nói về nguồn ngựa khi buôn bán ngựa, nhân tố thị trường là việc chúng ta cần lo lắng nhất, thật ra ngươi đã làm rất tốt. Ngươi là mã thần của thảo nguyên, lại là Thái Phó Thiếu Khanh của Đại Tùy, lấy thân phận của ngươi mà buôn bán ngựa, ta chỉ sợ tìm khắp Đại Tùy không tìm ra được người thứ hai".

Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Mạc Phong tại thảo nguyên cũng đã nhiều ngày, chỉ cần ổn định, ta nghĩ chỉ cần khai xuân thì nguồn ngựa tại thảo nguyên sẽ không có vấn đề gì, chúng ta không cần đem gà trứng bỏ chung một rổ. Sơn trại là một cứ điểm, thảo nguyên mà một cứ điểm lớn hơn nữa, nếu có thể làm cho các bộ tộc ở thảo nguyên chăn nuôi cho ta, qua vài năm nữa thiên hạ đại loạn, chúng ta chỉ chờ thu hoạch là được".

"Nhưng thiên hạ này đâu có loạn gì" Hòe mập nói: "Ta ở tại Mã ấp nghe nói Trung Nguyên đã phong ba bốn bề, nhưng đến Đông Đô thì thấy con mẹ nó ca vũ thái bình, một chút dấu hiệu loạn cũng không có".

Ba người nói đại nghịch bất đạo như vậy, thật ra cũng tứ vô kiêng kị.

Dương Đắc Chí lắc đầu nói: "Loạn và không loạn, chỉ sợ chỉ trong ý niệm của Dương Quảng. Nhưng cái này không phải chúng ta có thể khống chế, bất quá hiện tại nguồn ngựa đã không cần lo lắng, cần lo lắng hơn là chúng ta đem ngựa bán cho ai".

"Bán cho ai?" Hòe mập nhìn Dương Đắc Chí như kẻ ngu ngốc, "Đương nhiên là bán cho phản vương, cái này còn phải thảo luận sao? Ta biết Vương Bạc ở Sơn Đông, Địch Nhượng ở Ngõa Cương, Đỗ Phục Uy ở

Giang Hoài, Lô Minh Nguyệt ở Tề quận hiện tại khẳng định đều thiếu ngựa, nếu chúng ta có ngựa, bán cho bọn hắn còn dành không kịp".

Dương Đắc Chí cũng nhìn Hòe mập như kẻ ngu ngốc, "Ta chỉ sợ ngươi bán chưa được bao nhiêu, thì đầu đã rơi xuống rồi. Bố Y hiện tại là Thiếu Khanh, trước mặt mọi người, ngươi nghĩ hắn đem ngựa bán cho phản vương, Dương Quảng sẽ làm gì?"

Hòe mập sửng sốt: "Vậy làm sao bây giờ. Ngựa không bán được ra ngoài, chẳng lẽ cứ để nát ở trong tay?"

"Trừ phản vương, đương nhiên còn có người khác cần ngựa" Tiêu Bố Y cười nói, "Nghĩ đến người muốn phản, ta chỉ sợ Tiết Cử, Lương Tử Huyền, Lưu Vũ Chu cách xa Hoàng đế, chỉ sợ sớm đã có ý phản, nói không chừng cũng ở trong tối chiêu binh mãi mã. Con đường này cũng nguy hiểm, hiện tại cũng phải sớm suy tính".

Dương Đắc Chí lộ ra vẻ tán thưởng, "Bố Y nói không sai, bất quá cái này cũng có nguy hiểm lớn. Bởi vì ngươi nếu cùng bọn họ cấu kết mà nói..."

iêu Bố Y biết Dương Đắc Chí một khi đã đề nghị, sẽ có ý định của hắn, hắn không nói ra, có thể là do trong lòng không chắc, nhưng đối với mấy huynh đệ vào sinh ra tử, hắn không có lý do gì không tín nhiệm. Mục trường phát triển rộng lớn, bắt tay vào làm có rất nhiều điều phải lo lắng, vốn cảm thấy tiền đồ mờ mịt, Dương Đắc Chí đột nhiên nghĩ ra một chủ ý, Tiêu Bố Y thật ra cảm thấy đã trở nên sáng sủa, "Đúng rồi, Mã Hành Không người này ngươi biết không?"...

Dương Đắc Chí khi nói trên mặt có chút buồn cười, Hòe mập quả nhiên cải chính nói: "Từ không đạt ý, chúng ta phải nói là hợp tác mới đúng" Dương Đắc Chí gật đầu nói, "Đúng, nếu chúng ta cùng phản vương, hoặc là những kẻ muốn tạo phản hợp tác, thì sẽ có nguy hiểm rất lớn, đầu tiên chúng ta nếu hợp tác, khẳng định sẽ cùng bọn họ trên một thuyền, vô luận Tiết Cử, Lương Tử Huyền, hay là Lưu Vũ Chu, đều không thể nói sẽ làm phản khi nào, còn có thành hay không thì có trời mới biết được. Bố Y nếu cùng bọn họ hợp tác, nếu bị người cáo mật, ta nghĩ không nói tới đầu, cái vị trí này cũng ngồi không được lâu".

Tiêu Bố Y gật đầu, biết Dương Đắc Chí tâm tư kín đáo, nói đều có đạo lý, lại nghĩ đến Dương Đắc Chí không biết thiên hạ rốt cuộc sẽ như thế nào, hắn lại biết lão Lý sẽ thành công, nhưng lão tiểu tử này đến bây giờ vẫn còn giấu nghề, cảm thấy lão trước sau gì cũng phản, nhưng bán cho hắn thì hắn phải muốn mua mới được. Hắn hiện tại chẳng những không có ôm đùi Lý Uyên, ngược lại còn đem con rể của hắn đạp cho một cước, cũng không biết bọn họ có ghi hận trong lòng hay không?

"Ngươi cái này cũng không được, cái kia cũng không được, vậy chúng ta làm sao bây giờ?" Hòe mập hỏi.

Dương Đắc Chí cười giảo hoạt, "Ngựa của ta cũng sẽ có người mua".

"Nơi nào?" Tiêu Bố Y cũng nhịn không được hỏi.

Dương Đắc Chí cười nói: "Bán cho triều đình".

Trong khi Hòe mập vẫn còn mờ mịt, Tiêu Bố Y đã vỗ án nói: "Đắc Chí nói rất đúng".

"Có cái gì đúng?" Hòe mập vẫn không hiểu.

Dương Đắc Chí rất cao hứng khi Tiêu Bố Y đoán ra tâm tư của mình, giải thích: "Chúng ta không vội đem ngựa bán cho phản vương phản thần, trước mắt chỉ cần đi tìm một nhà buôn lậu ngựa, có quan phương chống lưng, về sau Bố Y có thể lợi dụng thân phận quan phương đối với các nơi cống ngựa mà ép giá, chỉ chừa một nhà, mà chúng ta chỉ cần cùng nhà kia đạt thành quan hệ hợp tác, dựa vào bọn họ mà thu lợi, hoặc lấy danh nghĩa của bọn họ mà xử lý ngựa của chúng ta, như vậy cứ mượn xác mà lớn mạnh, nguồn ngựa không cần phải lo, qua vài năm nữa vô luận phản hay không phản, chúng ta đều lấy ổn mà cầu thắng".

Tiêu Bố Y tán thưởng nói: "Đắc Chí chiêu mượn xác này quả nhiên cao minh, bất quá muốn thương thảo tốt với một nhà, có thể cùng chúng ta tạo thành hợp tác cũng không tính là chuyện dễ dàng".

Dương Đắc Chí gật đầu, "Bố y, cho nên ta chuẩn bị trong khoảng thời gian này đi Giang Nam một chuyến, ngươi khẳng định bận rộn ở kinh thành không thể dứt ra được, để ta đi xem thử có chút môn lộ nào hay không?"

"Ngươi có môn lộ gì? Đắc Chí, ta phát hiện tiểu tử ngươi chỉ nói cho mình, nói ra nghe xem" Hòe mập hỏi.

Dương Đắc Chí lắc lắc đầu, "Ta cũng không có nắm chắc quá lớn, chỉ là đi xem thử".

Tiêu Bố Y biết Dương Đắc Chí một khi đã đề nghị, sẽ có ý định của hắn, hắn không nói ra, có thể là do trong lòng không chắc, nhưng đối với mấy huynh đệ vào sinh ra tử, hắn không có lý do gì không tín nhiệm. Mục trường phát triển rộng lớn, bắt tay vào làm có rất nhiều điều phải lo lắng, vốn cảm thấy tiền đồ mờ mịt, Dương Đắc Chí đột nhiên nghĩ ra một chủ ý, Tiêu Bố Y thật ra cảm thấy đã trở nên sáng sủa, "Đúng rồi, Mã Hành Không người này ngươi biết không?"

Dương Đắc Chí ngưng mi nói: "Mã Hành Không làm cái gì?"

Tiêu Bố Y tìm được đáp án, gật đầu nói: "Ngươi không biết là tốt rồi, một khi chúng ta đã muốn làm lũng đoạn, thì phải chơi một phen, tất cả mọi người cùng Mã Hành Không không có giao tình, ta cũng phải làm tham quan một chuyến".

Dương Đắc Chí cười hiểu được dụng ý của Tiêu Bố Y. Đó là làm một tên tham quan, ức chế sự phát triển một số mã trường, tranh thủ thị trường. Tuy không thể làm được toàn thiên hạ chỉ có một nhà buôn bán ngựa, nhưng hạn chế số lượng thì mới có lợi.

Hai người lại trò chuyện một lát, đều đồng thời ngừng đề tài, quay đầu hướng sang một bên nhìn lại. Trong phòng đột nhiên yên tĩnh, Hòe mập có chút hoảng sợ: "Sao vậy?"

Tiêu Bố Y thân hình chợt lóe, đã thoát ra cửa phòng, hai huynh đệ theo sát không tha, nhìn thấy Tiêu Bố Y đã đứng trước một cửa phòng, hai hàng lông mày cau lại.

'Cốp' một thanh âm từ trong phòng truyền ra, binh sĩ thủ vệ sẽ không tùy ý ở trong Thái Phó phủ, ở trong Thái Phó phủ chỉ có ba người tồn tại, vậy trong phòng sao lại có âm thanh?

Lúc này sắc trời đã tối, lại 'cộp' một tiếng. "Quỷ à" Hòe mập chợt kêu lên, Dương Đắc Chí giận trừng mắt nhìn hắn, thầm nghĩ có quỷ cũng phải bị ngươi dọa chạy mất.

Tiêu Bố Y lại gõ gõ vào cửa phòng: "Không biết người nào ở trong. Ta có thể tiến vào không?"

Hòe mập trong lòng sợ hãi, lại cảm thấy buồn cười, chỉ cảm thấy bên trong nói không chừng chỉ có chuột, cửa phòng lại 'kèn kẹt…' kêu lên, Hòe mập bị dọa liên tục lui về phía sau, một gương mặt so với chuột cũng không đẹp mắt hơn bao nhiêu lộ ra hỏi, "Tiêu đại nhân gần đây rảnh rỗi sao, muốn tìm ta nói chuyện gì?"

Tiêu Bố Y sửng sốt, trong phòng sao lại là Bối Bồi, "Bối huynh sao lại ở chỗ này?"

"Ta sao lại không thểở trong này?" Bối Bồi nghiêm mặt, "Ta cùng Tiêu đại nhân vào sinh ra tử, sóng vai ngăn địch, hiện tại Tiêu đại nhân quan vận thông thoáng, chức tới tứ phẩm, lại có nhà lớn, lại có mỹ nữ, Bối Bồi cũng chỉ có thể sống ở trong khách điếm, tiền đã dùng hết, hôm nay tạm trú tại Thái Phó phủ vài ngày, không biết ý của Tiêu đại nhân thế nào?"

Tiêu Bố Y liên tục gật đầu, "Bối huynh có thể đến đây ở, trong này phòng rất nhiều, ta cũng ngại có chút tịch mịch".

Hòe mập đợi khi cùng Tiêu Bố Y đi xa Bối Bồi rồi mới nói: "Thật không biết điều, Bố Y, người này thực không có quy củ, nếu không phải ngươi lôi kéo ta, ta thực muốn cho hắn biết cái gì là khiêm tốn".

Hắn không có đi quan ngoại, cũng không gặp qua Bối Bồi, nhưng có nghe Dương Đắc Chí nói qua, lần này nhìn thấy cảm thấy chán ghét nói không nên lời, đương nhiên còn có chút sợ hãi.

Tiêu Bố Y nhìn hai tay của mình, lẩm bẩm: "Ta mới vừa rồi hình như không có kéo người, Đắc Chí, ngươi có nhìn thấy ta ngăn trở người nào không?"

Dương Đắc Chí lắc đầu], Ta chỉ cảm giác có người phát run ở phía sau ta, chỉ sợ người khác bắn ra lãnh tiễn".

Hòe mập có chút đỏ mặt, cảm thấy có Bối Bồi ở trong này, hắn không muốn nói ngủ mấy chục gian phòng, mà ngay cả ngủ một gian cũng thấy bất an, "Thiếu đương gia, ta cảm thấy hắn tới nơi này, chính là muốn

giám thị ngươi, Bùi Minh Thúy đối với ngươi lo lắng, thấy ngươi không nói tưởng là muốn tạo phản. Không bằng chúng ta cùng đem hắn đuổi đi, ngươi nói thế nào?"

Tiêu Bố Y ngáp dài, "Trong này phòng cũng nhiều, hắn cùng ta không xung đột gì, ta cũng khong quan tâm, trễ rồi, tắm rửa đi ngủ thôi".

Hòe mập cuống quít kêu lên: "Thiếu đương gia, ngươi ngay cả một nha hoàn cũng không có, ngươi có tiền như vậy, ngày mai mua mấy nha hoàn đi?"

'Phành' một tiếng đóng cửa, Tiêu Bố Y không trả lời, đóng cửa miễn tiếp khách. Hòe mập không cam tâm, "Đắc Chí, ngươi nói Thiếu đương gia một chút, là quan tứ phẩm, nha hoàn cũng không có một người, có phải quá keo kiệt không?"

Nhìn thấy Dương Đắc Chí không nói gì mà quay đi, Hòe mập chỉ có thể lấy lùi mà cầu tiến, lớn tiếng nói: "Đắc Chí, đêm nay chúng ta giả quỷ đi dọa tiểu tử kia được không? Ta cảm thấy hắn đối với Thiếu đương gia không có ý tốt gì, chúng ta…"

"Phành" lại là một tiếng đóng cửa, Dương Đắc Chí cũng đóng cửa phòng, không trả lời.

Hòe mập mắng theo một câu, "Lũ chuột nhát gan, đều không dám đắc tội với hắn, xem ta đêm nay đi dọa hắn phải bỏ đi" Chợt một trận gió lạnh truyền tới, Hòe mập chỉ cảm thấy sau cổ có chút phát lạnh, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy được một đôi mắt đen láy âm u đang nhìn mình, không khỏi hét thảm một tiếng: "Má ơi…"

***

Tiêu Bố Y sáng hôm sau bất chấp đi mời thần y cho Hòe mập, chỉ bảo Dương Đắc Chí chiếu cố hắn một chút, Hòe mập bị ánh mắt của Bối Bồi dọa không nhẹ, ngày hôm sau chết sống cũng không dám ra khỏi cửa, chỉ nói mình phát sốt. Tiêu Bố Y lập tức đến chỗ làm, mông còn chưa ngồi ổn, Thừa Hoàng Lệnh đã đi đến, "Tiêu đại nhân, Tần Thúc Bảo Trình Giảo Kim dưới trướng của Trương Tu Đà đại nhân trướng cầu kiến".

Tiêu Bố Y biết bọn họ tẫn tâm tẫn trách, sau khi gặp qua Hoàng Thượng khẳng định sẽ đến xin điều ngựa, hôm nay đã sớm tới đây chờ hắn, "Mời bọn họ vào đi" Tiện tay lấy tài liệu ở trên án, Tiêu Bố Y suy tư, hôm nay cung cấp quân mã ở Giang Nam có gần mười nhà, tìm điểm yếu của mỗi một nhà cũng không dễ dàng, hiện ở kinh thành có khoảng tám ngàn thớt ngựa, hôm nay gió mây tứ khởi, Trương Tu Đà tiễu phỉ thiếu ngựa, cũng do địa phương cung cấp không tiện, hơn nữa trên đường đều bị cướp đoạt, nói như vậy có lực phòng hộ mạnh cũng không thể thiếu. Mình hiện tại tuy có sơn trại hậu ứng, cũng có hơn trăm người, nhưng dùng được bất quá chỉ có mấy chục, còn lại đều là ở lại mục trường hộ vệ, lão ca mình tay trắng đánh thiên hạ, cho dù không tạo phản, cũng phải bồi dưỡng thếlực của chính mình, trong loạn thế, cho dù tự bảo cũng phải có đủ lực chiến đấu, nhưng người không giống ngựa, có thể đi đâu tìm?

139. Chương 139: Ta Là Quan Tham, Ta Sợ Ai ?

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, cái tay Tần Thúc Bảo này dẫu sao cũng là kẻ danh bất hư truyền, hiểu được nhân tình thế sự, so với gã thô lỗ như Trình Giảo Kim khá hơn nhiều, rất nhiều chuyện không phải là không làm được, nhưng tốc độ cũng có hạn, nếu cứ với thái độ này của Trình Giảo Kim, đoán chừng gặp phải Vũ Văn Hóa Cập, đợi đến rùa lớn lên cũng không thể lo liệu xong cho ngươi đâu…

Đang lúc Bố Y trầm ngâm, chợt nghe ở cửa truyền đến một âm thanh: "Các ngươi một người cũng không có, một người cũng không thấy, rốt cục hôm nay chịu gặp chúng ta, thực là đã biết Hoàng đế lão…"

Một người khẽ quát: "Giảo Kim".

"Ta nói là hôm nay đám Thiếu Khanh các ngươi thực là đã biết Hoàng đế lão đại không hài lòng, chỉ e bị ngài trách phạt, hôm nay không thể không gặp chúng ta sao?"

Tiêu Bố Y mỉm cười, hai kẻ vừa tới dĩ nhiên đó là Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim. Tần Thúc Bảo là người chín chắn, hay lo nghĩ, suy nghĩ thấu đáo, Trình Giảo Kim tuy là kẻ tùy tiện nhưng cũng là kẻ ngoài thì thô mà trong thì tinh, luôn luôn có thể tự bào chữa, xem ra cũng thật không dễ để quản được gã, loại người như Trần Giảo Kim này mà bắt gã ngậm miệng so với chặt đầu hắn có khi hắn còn khó chịu hơn.

Tiêu Bố Y đứng dậy nghênh tiếp, chắp tay nói: "Hai vị vất vả rồi, mời ngồi, mời ngồi".

Trình Giảo Kim bĩu lòi cả môi bước tới, vốn tưởng là gặp được Thái Phó Thiếu Khanh sẽ làm cho y xấu hổ một phen, ai ngờ lại gặp Tiêu Bố Y đang mỉm cười nhìn mình, cái cằm thiếu chút nữa đã đập xuống chân.

"Tiêu Bố Y, sao lại là ngươi? Đám Bí Thư Tỉnh các ngươi lại bần hàn như thế, chỗ làm công cũng không có, phải chạy đến Thái Phó tự làm việc hay sao?"

"Đại nhân đang ở đây, không được vô lễ" Thừa Hoàng Lệnh nhíu mày, thấp giọng quát.

Tần Thúc Bảo xoay chuyển tầm mắt, chợt nhận ra quan phục của Tiêu Bố Y, kinh ngạc nói: "Tiêu huynh chính là Thái Phó Thiếu Khanh sao?"

"Hả?" Trình Giảo Kim thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi, "Thúc Bảo, ngươi đùa có phải không, Thái Phó Thiếu Khanh là chức quan tứ phẩm, Giáo Thư Lang bất quá chỉ là một chức quan nhỏ tí tẹo cửu phẩm, hắn võ mông ngựa, vỗ đít lừa, đít lạc đà cũng đâu có thể là Thái Phó Thiếu Khanh được, Tiêu BốY, ngươi đừng có tưởng ngươi khoác quan phục vào..."

Tần Thúc Bảo dùng sức lôi lại cánh tay của Trần Giảo Kim, thấp giọng nói: "Giảo Kim, nếu ngươi còn nói lung tung, lần sau ta sẽ không dẫn ngươi theo nữa".

Trình Giảo Kim ra dấu ngừng lại, chỉ có điều cứ chằm chằm nhìn Tiêu Bố Y từ trên xuống dưới, hơi chút kinh ngạc, thái độ của hắn nửa nghiêm chỉnh, nửa chế nhạo, có đánh chết cũng không tin tay Tiêu Bố Y này lại là Thái Phó Thiếu Khanh.

"Tần huynh nói không sai" Tiêu Bố Y cười cười, "Chỉ là Thái Phó Thiếu Khanh ta mới nhậm chức được mấy ngày gần đây. Biết hai vị huynh đài sẽ đến điều ngựa. Nên hôm nay cố ý ở chỗ này chờ đợi".

"Thì ra là Thái Phó Thiếu Khanh à?" Tinh thần Trình Giảo Kim rốt cuộc cũng phục hồi lại.

Tiêu Bố Y cười cười, chuyển chủ đề, "Phê văn (tài liệu đã được phê duyệt) của Binh bộ đã tới chưa?"

Tần Thúc Bảo cũng kinh ngạc, nén lòng lại, lấy ra phê văn Binh bộ đưa cho Tiêu Bố Y, cung kính nói: "Tiêu đại nhân, hôm trước yết kiến Thánh thượng xong, hôm qua ta đã đến Binh bộ lãnh nhận phê văn. Bây giờ, tất các mặt quân lương, khí giới, chiến mã đều thiếu hụt, kính xin Tiêu huynh sớm ngày lo liệu cho xong công vụ để thỏa lòng ngóng trông".

Lúc nói đến chuyện chính sự, Trình Giảo Kim cũng bắt đầu nghiêm túc, không kịp hỏi Tiểu Bổ Y hắn làm sao lại mà lên nhanh đến vậy, thành khẩn nói: "Giáo Thư Lang, không không, phải gọi là Thiếu Khanh, nói thế nào thì chúng ta cũng là không uống không quen biết. Ngài thăng quan, tính tình cũng không nên theo đó mà kiêu căng ra chứ".

"Kêu Điển Cứu Lệnh tới đây" Tiêu Bố Y cười cười nhìn phê văn trong tay, bên trên có viết xin điều năm trăm con chiến mã, trong lòng đang cân nhắc.

Triệu Thành Bàng vội vàng đi tìm Điển Cứu Lệnh. Sau khi Thiện Tu Văn tới, gã cung kính hỏi: "Đại nhân có chuyện gì phân phó?"

Tiêu Bố Y đưa phê văn cho Thiện Tu Văn, "Năm trăm con chiến mã đến khi nào thì chuẩn bị xong?"

Thiện Tu Văn tiếp lấy phê văn, trên mặt lộ ra vẻ khó xử: "Bẩm đại nhân, phải cần thêm mấy ngày".

"Cần thêm mấy ngày sao?" Trình Giảo Kim bực cả mình, "Ta tới đây đã gần một tháng trời, ngươi có biết trong một tháng này Trương tướng quân trên chiến trường phải bán mạng vào sinh ra tử, giữa đại tuyết băng phong mà giao chiến với đám tặc binh không hả? Bây giờ Hoàng thượng đều đã nói giao cho các ngươi xử lý chuyện này, các người cứ lề mà lề mề, có tin ta đến bẩm với Hoàng thượng lũ các ngươi làm ăn tắc trách, chém bay đầu nhà ngươi không?"

Thiện Tu Văn nhìn về Tiểu Bố Ý, nét mặt lộ rõ vẻ khó khăn, gã cũng không tin loại người như Trình Giảo Kim có thể gặp được Hoàng thượng, hơn nữa, cũng chẳng có gì phải khó xử, cứ theo phép công mà làm, sợ quái gì tay Trần Giảo Kim uy hiếp.

Tiêu Bố Y gật đầu, "Điển Cứu Lệnh, ngươi giải thích cho bọn họ xem tại sao phải cần mấy ngày đi".

"Theo như thông lệ, chiến mã của việc tiễu trừ phiến loạn đều do địa phương cung cấp" Thiện Tu Văn cười khổ nói, "Bất quá do là gần đây trên đường cũng chẳng có mấy yên ổn nên lượng ngựa năm nay chuyển đến Đông Đô là rất ít. Bởi vì đây là tình huống đặc thù của Trương tướng quân, tình huống đặc thù tất có cách xử lý đặc thù, lúc này mới điều ngựa ở Đông Đô, tuy nhiên muốn Đông Đô điều cho ngựa, lại phải có Binh bộ chuyển công văn, Thái Phó tự báo lên thông tin chi tiết cho các mã trường, sau đó lại cần Giá bộ do Binh bộ quản lý đến thẩm tra kiểm nghiệm, sau đó nữa lại cần đến Thái Phó tự xử lý một vài sự việc khác, Giá bộ cũng phải được thông qua, đi qua đi lại thật là tốn thời gian".

Trình Giảo Kim đang muốn nổi giận, chợt Tần Thúc Bảo ngay đó kéo lại, ôm quyền nói với Tiêu Bố Y: "Mạt tướng biết đại nhân chắc chắn đã tận lực xử lý, chỉ có điều xin đại nhân làm nhanh chút nữa".

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, cái tay Tần Thúc Bảo này dẫu sao cũng là kẻ danh bất hư truyền, hiểu được nhân tình thế sự, so với gã thô lỗ như Trình Giảo Kim khá hơn nhiều, rất nhiều chuyện không phải là không làm được, nhưng tốc độ cũng có hạn, nếu cứ với thái độ này của Trình Giảo Kim, đoán chừng gặp phải Vũ Văn Hóa Cập, đợi đến rùa lớn lên cũng không thể lo liệu xong cho ngươi đâu.

"Tình huống đặc thù tất có cách xử lý đặc thù" Tiêu Bố Y gõ chỉ nhè nhẹ cái bàn, nhưng quan uy lại mười phần. Trình Giảo Kim trông thấy thật muốn lộn tiết, chỉ cảm thấy thằng điểu nhân trước mặt này làm ăn lôi tha lôi thôi thật là phiền toái. Tần Thúc Bảo sớm cũng biết cơn giận của gã này, khẽ giữ lấy tay của gã.

Tiêu Bố Y ngó hành động của hai kẻ nọ, trong lòng thấy tức cười, hắn sớm đã có ý mượn sức hai kẻ này để Thiện Tu Văn nói ra điều khó xử, bất quả chỉ là làm thêm ngoài giờ mà thôi, "Trương tướng quân hăng hái chiến đấu đẫm máu ngoài xa trường bảo vệ quốc gia, ta hận không thể đi theo giết địch cùng ngài, nếu có thể trợ giúp, kiên quyết sẽ tìm mọi cách trợ giúp Trương tướng quân".

Thiện Tu Văn thấy Tiêu Bố Y hiên ngang lẫm liệt, đang nghĩ hỏi hắn nói năng ra làm sao, bỗng nhiên Tiêu Bố Y đứng lên nói: "Điển Cứu Lệnh, buổi trưa hôm nay ngươi trước tiên phải đem thông tin chi tiết mới nhất về đám ngựa chuyển đến Giá bộ, còn ta phải cùng Tần Thúc Bảo, Trình Giảo Kim tới Giá bộ khơi thông đống sự tình còn lại trước, tất cả sự vụ cần song hành xửlý, Thừa Hoàng Lệnh, Điển Cứu Lệnh xong xuôi làm thành hai bản, ngươi đến Binh bộ xin phê chuẩn, ngoài ra một bản thì đưa đến Giá bộ, xem xem có thể mau chóng xử lý tốt hay không để hai vị tướng quân đây sớm ngày lên đường".

Điển Cứu Lệnh và Thừa Hoàng Lệnh liếc mắt nhìn nhau, đối với việc vị đại nhân này an bài cũng rất tin phục, trước kia bọn họ làm đơn tuyến, Tiêu Bố Y đem sử dụng qua kỹ thuật nho nhỏ dây chuyền sản xuất song song thời hiện đại khiến bọn họ cảm thấy rất mới lạ. Tần Thúc Bảo cảm khái nói: "Phương pháp song hành của Tiêu đại nhân thật sự là trước nay chưa hề có, Thúc Bảo bội phục".

"Ta thấy cũng bình thường thôi" Trình Giảo Kim phát ra giọng điệu khôi hài.

Tiêu Bố Ý cũng chẳng để bụng. Trước tiên dẫn Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim đến Giá bộ, Trình Giảo Kim tuy rằng không phục việc Tiêu Bố Y tuổi còn trẻ mà đã có được một địa vị cao là Thái Phó Thiếu Khanh, nhưng cũng bị vẻ nhiệt tình của hắn làm cho xúc động, lời nhảm cũng vơi đi chút ít. Bọn họ đều là thủ hạ của Trương Tu Đà, bất quá ngày nay là một Thiên tướng, phải vào sinh ra tử, trái ngược hẳn với thằng ranh miệng còn hôi sữa Tiêu Bố Y, khó tránh có chút không phục.

Sau khi đến Giá bộ, trông thấy Lý Tĩnh, Lý Tĩnh nhìn thấy Tiêu Bố Y bèn chạy tới. Không kìm được nét vui mừng: "Bố Y, sao ngươi lại tới đây? Ta nghe nói ngươi được phong là Thái Phó Thiếu Khanh, hãy còn chưa kịp tới chúc mừng".

Tiêu Bố Y cười nói: "Dù đệ là Thái Phó Thiếu Khanh hay Giáo Thư Lang thì trong mắt nhị ca chẳng phải đều như nhau sao? Nhị ca à, ở đây có văn thư của Binh bộ, huynh xem rồi xử lý thế nào thì mau chóng mà làm đi".

Một câu nói tùy ý của hắn khiến cho trong lòng Lý Tĩnh khoan khoái hẳn, theo gã cả đời là Hồng Phất Nữ,

hiểu rõ gã nhất lại là Tiêu Bố Y. Gã không thích a dua nịnh nọt, giờ đây chức tước trong mắt gã đã phai nhạt đi nhiều. Kết giao cùng Tiêu Bố Y đó là sự việc vui sướng nhất trong mấy ngày qua. Tiêu Bố Y thoạt nhìn so với gã bận rộn hơn nhiều, bất quá mỗi lần tìm đến chỉ là uống rượu tán ngẫu, lần này tìm đến vì công vụ thì mới là lần đầu.

Nhìn lướt qua phê văn, Lý Tĩnh phân phó thủ hạ một tiếng, thủ hạ gật đầu đi ra cửa, Lý Tĩnh nói: "Bố Y, Giá bộ chúng ta phải kiểm kê chi tiết việc cung cấp cho Thái Phó tự các ngươi. Sau đó tuyển chọn chuẩn bị ngựa, theo thự tự mà kiểm kê, ghi chép có trong hồsơ. Bố Y, nếu dựa theo quy củ, thì còn cần phải chờ văn thư từ Điển Cứu Lệnh của Thái Phó tự các ngươi mới phải".

Trình Giảo Kim tuy rằng oán giận loại quy chế rườm rà này, nhưng thông qua lời nói của Lý Tĩnh cũng biết Tiêu Bố Y làm đúng nguyên tắc, thấy hắn quen người của Giá bộ, ở một bên nói: "Trong luật pháp cũng có tình người, tẩu chìm thúc kéo bàn tay, sự việc cấp bách thì cũng phải có cách khác".

Gã nói lung tung, Lỹ Tịnh nhìn gã một cái, thầm nghĩ kẻ thô thiển này nói hươu nói vượn, chợt lại liếc vào văn thư, trước mắt sáng ngời, "Chẳng lẽ vị này chính là Trình Công một trong ba mãnh tướng thủ hạ của Trương tướng quân?"

"Trình Công thì không dám nhận, Trình Giảo Kim chính là ta" Trình Giảo Kim tùy tiện nói: "Bất quá ngươi nếu biết ta, ta nghĩ vụ điều ngựa này nên xét theo tình hình cụ thể mà xử lý?"

Ánh mắt Lý Tĩnh nhìn về phía Tần Thúc Bảo nói: "Vị này chắc là Tần Công một trong ba mãnh tướng dưới trướng Trương tướng quân?"

Thấy gã gọi khách khí, Tần Thúc Bảo cũng ôm quyền thi lễ nói: "Tại hạ là Tần Thúc Bảo, không rõ đại nhân làm sao nhận ra?"

Lý Tĩnh đong đưa tấm văn thư cười nói: "Trên đây có viết đại danh hai vị, cho nên ta mới biết".

Trình Giảo Kim kỳ quái hỏi: "Trên công văn có đại danh của bọn ta, thế nếu trên đó không có tên của ta, ông làm sao phân biệt ta chính là Trình Giảo Kim mà không phải Tần Thúc Bảo".

Lý Tĩnh mỉm cười nói: "Người ta đều nói Trương tướng quân võ công cái thế, binh tướng thủ hạ đều là dũng mãnh tuyệt luân. Ba mãnh tướng của Trương tướng quân khiến tặc phỉ sợ hãi, ba vị tướng đó là Tần Thúc Bảo, La Sĩ Tín và Trình Giảo Kim. Tần Thúc Bảo trầm ổn cơ trí, La Sĩ Tín dũng mãnh can đảm, Trình Giảo Kim thì…..

"Trình Giảo Kim thì tùy tiện, nổi tiếng lỗ mãng vô địch hả?" Trình Giảo Kim hỏi.

Đột nhiên tay hắn phát lực, con ngựa hí dài một tiếng, muốn lồng lên nhưng lại "rầm" một tiếng mà gục xuống đất. Tiêu Bố Y thản nhiên nói: "Con ngựa này ngay cả ta dùng lực một tay cũng không chịu được, vậy làm sao có thể chịu đựng được thiết giáp binh sĩ khi chinh chiến?"…

Lý Tĩnh cười mà không nói, thầm nghĩ ngươi hiển nhiên là tự hiểu rõ bản thân mình mà, Tần Thúc Bảo nhịn không được cười cười, chắp tay nói: "Đại nhân không ra Kinh đô, lại biết được sự việc thiên hạ, quả thực khiến Thúc Bảo bội phục, vẫn chưa biết đại danh đại nhân ngài, mong được thỉnh giáo".

"Ta là Lý Tĩnh, làm chức Giá bộ Viên Ngoại Lang".

Trước mắt Tần Thúc Bảo sáng ngời, "Chẳng lẽ đại nhân chính là cháu ngoại của danh tướng mà ta ngưỡng mộ Hàn Cầm Hổ, thuở nhỏ văn võ song toàn, cho dù Hàn tướng quân cũng ca tụng là người có thể luận thuạt Tôn Ngô, chính là Lý Tĩnh Lý đại nhân ngài?"

Tiêu Bố Y cũng không biết thì ra là Lý Tĩnh và Hàn Cầm Hổ lại có quan hệ thân thích, Hàn Cầm Hổ Hạ Nhược Bật gã cũng biết, thời Văn Đế, đều là danh tướng, lúc Dương Quảng bình Trần cũng có chiến công hiển hách. Lý Tĩnh thản nhiên nói: "Bất quá đều là chuyện xưa rồi, Lý Tĩnh bây giờ không ôm chí lớn, bất quá chỉ là một Viên Ngoại Lang nho nhỏ mà thôi".

"Ta thực là không biết cái này" Trình Giảo Kim cuối cùng cũng kìm nén bản thân lại một chút, "Với tài nghệ của Lý đại nhân mà lại ở đây nuôi ngựa, thật sự đúng là nhân tài không được trọng dụng".

Nghe nói đối phương là Lý Tĩnh. Trình Giảo Kim cũng là có chút ý tôn kính, Tiêu Bố Y thực cũng chẳng nghĩ đến, chỉ cười nói: "Kẻ như ta đây mà nuôi ngựa thì mới là thích hợp đúng không?"

Mọi người cười cười, khoảng cách thu lại không ít, chợt cửa phòng vang lên, ngoài cửa một người bước vào nói: "Viên Ngoại Lang, tìm ta có chuyện gì?"

Kẻ này xem ra cũng là một dạng nhân tài, mi nặng, mắt to, mũi thẳng, mồm rộng, chỉ có điều trên tay lại mang theo bầu rượu, miệng sặc sụa mùi rượu, gã liếc mắt về phía Tiêu Bố Y, cuống quít nâng bầu rượu cất phía sau lên, "Thì ra là Tiêu đại nhân cũng ở đây, hạ quan đã không đón tiếp từ xa, xin thứ tội".

Tần Thúc Bảo âm thầm lắc đầu, trộm nghĩ, kẻ này đang lúc công vụ còn uống rượu chỉ sợ làm lề mề đến việc của gã, "Bố Y, đây là Giá bộ Thừa Vụ Lang Bùi Tịch".

Lý Tĩnh giới thiệu nói: "Ta tìm hắn để làm việc cùng Thái Phó tự các ngươi giải quyết cho nhanh hơn".

Tiêu Bố Y ngó thấy Bùi Tịch bước chân lảo đảo, hai mắt lim dim díp xuống, so với cái vẻ háo sắc của Lý Uyên có hiệu quả tuyệt vời như nhau, "Nhị ca so với đệ nghĩ thật chu đáo, đệ chỉ có thể nói, về phương diện này Thái Phó tự sẽ mau chóng xử lý, còn về phần phải làm cái gì, nói ra thật là xấu hổ, cũng chẳng hay biết gì cả".

Lúc Bùi Tịch nghe được Tiêu Bố Y gọi Lý Tĩnh là nhị ca, gã khẽ nhíu mày, "Lý đại nhân, không biết cần ta làm chuyện gì?"

Cách xưng hô của gã thay đổi hẳn, nguyên do là bởi Tiêu Bố Y, Lý Tĩnh như thế nào lại nghe không ra, vẫn cười nói: "Đại nhân thì quả thực không dám nhận. Ta và Bùi đại nhân đều cùng chức vụ, mời đại nhân xem qua công văn, trước tiên hãy dẫn Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim đi chọn ngựa".

"Cái này thì… công văn của Thái Phó tự đến chưa?" Bùi Tịch trông thấy Lý Tĩnh lắc đầu, gã mỉm cười nói: "Công văn chưa tới, nhưng Tiêu đại nhân tới thì cũng giống như vậy cả thôi, đi nào, đi nào, chọn ngựa thôi".

Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim liếc mắt nhìn nhau, cảm giác thấy sự việc rốt cuộc cũng có sáng sủa, bèn thở phào nhẹ nhõm, họ cũng biết mọi việc hết thảy thuận lợi đều vì Tiêu Bố Y.

***

Mục trường của Kinh đô tọa lạc không xa phía bắc thành. Địa thế "tựa núi dựa sông", mọi người dù là công hay tư, làm mát mặt cho cấp trên, đều giương cao roi khoái mã, bằng vào thân phận của Tiêu Bố Y, Bùi Tịch, Lý Tĩnh, khi vào bãi cỏ cũng chỉ là kiểm tra theo lệ, thế núi thế đất vô cùng tốt, có hiệp đạo thuận lợi việc ra vào, hiểm ác phi thường.

Tiêu Bố Y là Thái Phó Thiếu Khanh, cũng là lần đầu tiên tới mã trường Kinh đô, ngoài để ý ngựa ra, thì còn có những loại gia súc, Tiêu Bố Y cũng chẳng để tâm vào những cái khác. Chỉ là xem xét biện pháp phòng hộ nơi hiểm yếu và phân bố binh lực, bản thân suy nghĩ mục trường của mình sau này cũng nên xây dựng như thế. Mục trường nơi này dĩ nhiên hắn chưa tìm ra được vẻ bí ẩn và sự hiểm yếu của nó, nhưng mà được cái tương đối trọng yếu, trên đường đi về phía trước phải qua một chiếc cầu treo bị ngăn cách bởi một một con sông nhỏ rộng chừng mấy trượng đào ra để bảo vệ thành.

Tiêu Bố Y có chút cảm khái về thiết kế hợp lý của nơi này, biết rõ không phải là thủ đoạn của Vũ Văn Hóa Cập, có cơ hội rất muốn đem loại nhân tài thiết kế này gặp qua, sau khi qua cầu treo, lại phát hiện một khuôn mặt có chút quen thuộc, người kia chính là kẻ đã gặp qua tại mã trường Lư Lăng ở Viên trạch - Mã Hành Không.

Lúc Mã Hành Không trông thấy mấy người Tiêu Bố Y đi tới, có chút kinh ngạc, tuy nhiên vẫn cùng tay Giám mục quan vừa cười vừa nói, Giám mục quan thấy Lý Tĩnh và Bùi Tịch, ngó Mã Hành Không nói mấy tiếng áy náy, rồi sải bước tới nghênh đón thi lễ nói: "Lý đại nhân, Bùi đại nhân, không biết các vị hôm nay đến tận chỗ này có việc gì sao?"

Lý Tĩnh có chút kinh ngạc nói: "Phùng giám mục, loại chuyện này ngươi trước tiên phải hỏi Thiếu Khanh".

"Vị nào là Thiếu Khanh?" Sắc mặt Phùng giám mục khẽ biến, nhìn thấy trang phục của Tiêu Bố Y, ha ha cười nói: "Chẳng lẽ ngài chính là Thái Phó Thiếu Khanh mới nhậm chức?"

Tiêu Bố Y mỉm cười nói: "Chẳng lẽ ngươi không tin?"

Phùng giám mục cuống quít thi lễ nói: "Thiếu Khanh thứ tội, mấy ngày nay hạ quan đều ở mục trường, không biết đến việc nhậm chức của đại nhân, xin thứ tội".

"Kẻ không biết không có tội" Tiêu Bố Y cười nói, "Nhưng không rõ là có chuyện gì mà vị Mã trường chủ lại ở chỗ này?"

"Đây chẳng phải Bố Y sao?" Mã Hành Không tùy tiện bước tới, định bụng muốn vỗ vai Tiêu Bố Y, chợt có chút kinh ngạc nói: "Ngươi chẳng phải là Giáo Thư Lang à? Làm thế nào mà lại làm Thái Phó Thiếu Khanh, nói giỡn chắc?"

Cũng không thể trách gã này lại kinh ngạc, ngay cả Phùng giám mục nhìn thấy quan phục của Tiêu Bố Y cũng khó có thể tin, Tiêu Bố Y thực sự tuổi quá nhỏ, với chừng ấy số tuổi lại chính là Thái Phó Thiếu Khanh của Đại Tùy, Đại Tùy từ khi khai quốc tới nay chưa hề có ai.

Tiêu Bố Y vội vàng né tránh bàn tay của gã, "Bản thân ta cảm thấy Mã trường chủở chỗ này trái lại mới làm cho người ta có cảm giác là chuyện giỡn đó, đây là mục trường hoàng gia, không ai được phép vào, Mã trường chủ lại tới đây, ai phê chuẩn vậy?"

Mã trường chủ sửng sốt, có chút bất mãn nói: "Tiêu Bố Y, ngài có ý gì, không nhận ra ta sao?"

Phùng giám mục cuống quít làm ra khuôn mặt tươi cười nói: "Thiếu Khanh đại nhân, Mã trường chủ và chúng tôi đều là chỗ quen biết…"

"Quen biết với ai, đã là luật thì không thể phá, phê văn đâu" Sắc mặt Tiêu Bố Y cau lại, thầm nghĩ làm quan tham thật khó khăn, bản thân muốn lũng đoạn đả kích tay Mã trang chủ này một phen, bản thân là một vị tham quan, nhưng bộ dáng lại rất chí công vô tư, thật cũng xấu hổ.

Phùng giám mục sửng sốt, gượng cười nói: "Đại nhân, do bởi Vũ Văn Thiếu Khanh, nên phê văn cũng thường xem nhẹ, Mã trường chủ lần này đưa tới ngàn con ngựa tốt, là luật thì cũng có tình, ta nghĩ đại nhân rộng lượng, thỉ thoảng phá lệ một lần, cũng có thể lượng thứ?"

"Ồ? Đưa tới ngàn con ngựa tốt à?" Tiêu Bố Y cười lạnh nói, "Phùng giám mục, việc nuôi ngựa Kinh đô do Thái Phó tự quản lý, việc điều hành xét duyệt do Giá bộ Binh bộ có trách nhiệm, ngươi nói thỉnh thoảng nên phá lệ, ta không thấy không trình báo, tức là Giá bộ sẽ chẳng có dự thảo, dẫn đến khiến chúng ta lao hết tâm lực cho việc xin ngựa của Trương Tướng Quân chỉ e cung ứng không đủ. Nhà ngươi thân là Mục giám chỉ có trách nhiệm trông coi chăn nuôi sinh nở của trâu ngựa, ta thân là Thái Phó Thiếu Khanh, lại phải cùng Giá bộ giải quyết ngọn ngành, hôm nay Lý đại nhân và Bùi đại nhân đến chỗ này, phát hiện ra số lượng chiến mã không đúng, xin hỏi trách nhiệm là của ngươi, hay nguyên nhân là do ta?"

Phùng giám mục mồ hôi chảy ròng ròng, "Đại nhân, việc này…"

Bùi Tịch và Lý Tĩnh liếc mắt nhìn nhau, cũng không nói gì, Bùi Tịch thầm nghĩ, thằng ranh này đang giết gà dọa khỉ, đây là mới lên Thái Phó Thiếu Khanh nên tới đây cốt để ra oai, Lý Tĩnh thì nghĩ Tiêu Bố Y cố ý chuyện bé xé ra to nhất định có dụng ý, cho nên cũng để Tiêu Bố Y tùy ý. Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim trông thấy Tiêu Bố Y oai phong lẫm liệt, quan uy mười phần, cứ tưởng vì nghĩ cho bọn họ nên trong lòng lại có phần cảm kích.

"Thủ vệ bãi cỏ chức trách trọng đại, Thái Phó tự ba lần bảy lượt đã nói rõ, kẻ không phận sự miễn vào, hôm nay ngươi dắt tới một tay Mã trường chủ, ngày mai có thể là Ngưu tràng chủ, Dương tràng chủ, ta hỏi ngươi, nếu thực sự dắt vào một kẻ lòng dạ khó lường, cái bãi cỏ này nó có vấn đề, vậy chém đầu ngươi hay chém đầu ta?"

Phùng giám mục rốt cuộc nói: "Đại nhân, Mã trường chủ và chúng tôi có gần mười năm quan hệ, trước giờ đưa tới toàn là ngựa tốt, hạ quan nhất thời quên mất quy củ mà thôi, Giá bộ đại nhân nói vậy chắc cũng biết đạo lý này, đại nhân hình như…"

Gã muốn nói rồi lại thôi, không dám nói toẹt thẳng ra là tay Tiêu Bố Y này đến sinh sự, chuyện bé xé ra to! Tiêu Bố Y mỉm cười nói; "Ngựa tốt sao? Vậy dắt hai con qua đây xem thử".

Tinh thần Phùng giám mục chấn động, vội sai hạ nhân dắt theo hai con ngựa tới. Chúng nhân trông thấy hình thể ngựa sung mãn ưu mỹ, đều tấm tắc gật đầu, đột nhiên Bùi Tịch lên tiếng cầu tình: "Tiêu đại nhân, hôm nay thảo tặc thiếu ngựa, chuyện này nên cân nhắc, ta cảm thấy Tiêu đại nhân cũng có thể nhân từ châm chước một chút".

Lý Tĩnh mỉm cười, Tiêu Bố Y nghiêm mặt nói: "Bùi đại nhân, nếu ngựa mà tốt thì cũng có thể nhân từ châm chước được, ta chỉ sợ lại có kẻ lợi dụng chức vụ, rồi nhét thêm cả ngựa tồi cho đủ số lượng, những con ngựa này cần được đưa đến chiến trường giết địch lập công, con ngựa tồi sẽ làm liên lụy tới tánh mạng của binh tướng, với chúng ta, tội ấy không thể tha".

"Tiêu đại nhân mà nói không hợp quy củ, ta lại thấy áy náy" Mã Hành Không có chút khinh miệt nói; "Nói muốn xem ngựa, ta chỉ sợ là Giáo Thư Lang trước kia có vẻ không thạo nghề lắm đâu. Ngựa của ta ở cả mục trường Đông Đô này được coi như là phi thường thần tuấn, vương công quý tộc đều chấm ngựa ở mã trường Lư Lăng Mã Hành Không ta, Tiêu đại nhân lần đầu tiên nhậm chức, có rất nhiều thứ còn chưa hiểu được cũng là bình thường".

Cửa hiệu của gã đã lâu đời, lại là một tay có thâm niên, nhìn thấy một thằng ranh miệng hôi sữa trêu cợt mình, khó tránh khỏi có điều khó chịu, trong lời nói mang chút vẻ châm chọc.

Tiêu Bố Y thấy được vẻ châm chọc của gã, chỉ khẽ cười nói: "Phải vậy không?"

Hắn chậm rãi tới bên một con ngựa, nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng của nó, khe khẽ nói: "Trước kia ta mặc dù là Giáo Thư Lang, nhưng cũng biết về ngựa cho chiến trường chinh chiến, lực eo, và lực chân nhất định không thể thiếu".

Đột nhiên tay hắn phát lực, con ngựa hí dài một tiếng, muốn lồng lên nhưng lại "rầm" một tiếng mà gục xuống đất. Tiêu Bố Y thản nhiên nói: "Con ngựa này ngay cả ta dùng lực một tay cũng không chịu được, vậy làm sao có thể chịu đựng được thiết giáp binh sĩ khi chinh chiến?"

Phùng giám mục hoảng sợ im lặng, Mã Hành Không trợn mắt há hốc mồm, không dám tin vào hết thảy sự việc phát sinh trước mắt.

140. Chương 140: Thế Lực Thế Lợi

Tất cả mọi người đều gật đầu, Phùng giám mục cũng không thể nói gì với Mã Hành Không, phải đi theo Tiêu Bố Y chọn ngựa mà không dám hỏi một câu nào. Tiêu Bố Y mới vừa rồi giễm người xong, chọn ngựa cũng dốc hết tâm lực, mục trường phụ cận kinh đô có ba nơi, nơi này ước chừng có hơn hai ngàn ngựa của hoàng gia, Tiêu Bố Y ánh mắt độc đáo, tuyển ra năm trăm con ngựa cho dù Tần Thúc Bảo cùng Trình Giảo Kim cũng đều thầm gật đầu, trong lòng cảm kích…

Mã Hành Không khổ tâm kinh doanh tại Lư Lăng mã trường nhiều năm, hôm nay tại Đông Đô coi như là lấy ngựa hình thể tuyệt đẹp, tuấn lãng phi thường làm chủ. Một khi đã như vậy, lực lưng eo chịu nặng đều là nhân tố thứ yếu, dù sao có kéo xe thì ngựa của hắn cũng có thể hoàn toàn đảm nhiệm. Lực tay của hắn không kém, nhưng cũng không cho rằng mình có thể nhẹ nhàng ấn sụm một con ngựa như vậy, Tiêu Bố Y ấn sụm một thớt ngựa, dùng để lập uy cũng không kém, mà loại lực tay này cũng làm cho người ta lạnh người.

Phùng giám mục á khẩu không nói gì, không biết Thái Phó Thiếu Khanh này lực tay vốn không kém, sau khi tu luyện Dịch Cân kinh, kéo nổi cường cung sáu thạch, nay nếu dùng sức, không cần nói là ngựa không gượng dậy nổi, mà cho dù là trâu cũng không được. Hắn có tật giật mình, bởi vì Mã Hành Không cùng hắn có giao tình riêng, bình thường cũng tặng lễ cho hắn không ít, chỉ nghĩ lần này đã làm cái trò trộn lẫn ngựa, trong lúc nhất thời trong lòng hoảng sợ.

Tiêu Bố Y lại đi đến bênh cạnh một con ngựa khác, ấn ấn xuống gật đầu nói: "Thớt ngựa này không tệ, chỉ là ngựa của Mã trường chủ tốt xấu không đều, thực làm cho người ta thất vọng".

Mã Hành Không không biết làm thế nào cho phải, Tiêu Bố Y cũng hoài nghi lão tiểu tử này cùng Vũ Văn Hóa Cập có thể có quan hệ, lúc trước Vũ Văn Hóa Cập hãm hại mình hồng nhật bạch vân có liên quan đến lão tiểu tử này hay không cũng không thể biết, nhưng Mã Hành Không một khi đã có thể cùng Đông Đô mục trường có quan hệ, muốn nói trước kia cùng Vũ Văn Hóa Cập có quan hệ không tốt, thì đánh chết hắn cũng không tin. Một khi đã như vậy, hắn trơ mắt làm chính là tiêu giảm đi ảnh hưởng của Vũ Văn Hóa Cập trước kia, kéo thế lực của mình lên, bốn Thự lệnh sẽ từ từ quan sát rốt cuộc là người nào trung tâm, Mã Hành Không này có thể sẽ là đối tượng hắn đả kích đầu tiên. Còn việc liên hợp với mục trường nào, Dương Đắc Chí đã bắt đầu xử lý, nhưng không cần nói cũng biết, giải tỏa đi sự đàn áp của Vũ Văn Hóa Cập đối với các mục trường trước kia, đánh tiếng một chút, đối phương sẽ cảm ân đái đức.

"Ngựa của Lư Lăng mục trường tạm thời áp chế, chờ ta rảnh sẽ đến kiểm tra, hôm nay có chuyện gấp, chúng ta tuyển chiến mã trước rồi nói sau" Tiêu Bố Y đem Mã Hành Không gạt sang một bên, "Phùng giám mục. Dẫn ta đi lựa chọn chiến mã".

Tất cả mọi người đều gật đầu, Phùng giám mục cũng không thể nói gì với Mã Hành Không, phải đi theo Tiêu Bố Y chọn ngựa mà không dám hỏi một câu nào. Tiêu Bố Y mới vừa rồi giẫm người xong, chọn ngựa cũng dốc hết tâm lực, mục trường phụ cận kinh đô có ba nơi, nơi này ước chừng có hơn hai ngàn ngựa của hoàng gia, Tiêu Bố Y ánh mắt độc đáo, tuyển ra năm trăm con ngựa cho dù Tần Thúc Bảo cùng Trình Giảo Kim cũng đều thầm gật đầu, trong lòng cảm kích.

Bệnh lâu mà không có thuốc, ở tại chiến trận chém giết lâu ngày, bọn họ nhiều ít cũng biết chọn lựa chiến mã, hơn nữa cũng biết sự quan trọng của chiến mã, mới vừa rồi ngựa của Mã Hành Không nhìn như không tệ, trong thì hào nhoáng, nhưng hỉ sợ không thể trải qua huyết chiến trên chiến trường. Tiêu Bố Y lựa ra năm trăm chiến mã, trong mắt Tần Thúc Bảo quả thực là đã tẫn tâm hết sức, tuyệt không phải là hạng không biết gì. Tiêu Bố Y từ buổi trưa chọn lựa cho đến khi sập tối, lúc này mới tuyển xong năm trăm chiến mã, hắn mỗi khi vì đám người Tần Thúc Bảo tuyển ra một con ngựa, phân lượng trong mắt Tần Thúc Bảo lại càng thêm nặng, tuy nhiên điều này làm cho Giám mục quan thực không thích thú gì. Đợi khi năm trăm chiến mã đã chuẩn bị thỏa đáng, Tiêu Bố Y lúc này mới thở phào một hơi, nhìn sắc trời nói: "Phiền hai vị đại nhân đã cùng ta chịu mệt, thật sự là không yên tâm".

Lý Tĩnh cười nói: "Chức trách tại thân, có gì mà phiền toái, bất quá tuyển chiến mã đã xong, sắc trời cũng đã tối, ta đã ghi chép thỏa đáng, có thể về rồi".

Bùi Tịch đã ngáp dài, buồn tẻ vô cùng, nghe được trở về thì liên tục kêu tốt.

Mọi người không trì hoãn mà trở về Đông Đô, khi đến thành Nam thì Tần Thúc Bảo cùng Trình Giảo Kim cảm ơn mọi người vất vả, nói với Tiêu Bố Y: "Tiêu đại nhân, Đại Tùy có người như Thái Phó Thiếu Khanh, quả thật may mắn, Tần Thúc Bảo lúc này thành tâm thay mặt các huynh đệ đổ máu tại sa trường cảm tạ người".

Trình Giảo Kim cũng cười nói: "Không sai không sai, lúc trước ta còn tưởng rằng Tiêu đại nhân còn quá trẻ, mọi chuyện làm chẳng qua chỉ là giả nhân giả nghĩa, khó tránh ngôn ngữ châm chích, nhưng người hôm nay làm là thật sự, nói lời thật, lão Trình ta phục ngươi. Lão Trình ta miệng thối, bất quá chỉ như là đánh rắm vậy, cho nên mong Tiêu đại nhân không cần để ý".

Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Phục hay không phục, cũng không quan trọng, trước mắt quan trọng hơn chính là nhanh chóng xuất hành, ngựa đều đã ổn thỏa, mấy ngày tới đã có thể xuất phát chưa?"

Tần Thúc Bảo lắc lắc đầu nói: "Ngựa đã không có vấn đề, bất quá khí giới lương thảo cũng cần chuẩn bị".

"Chuyện chuẩn bị giáp trụ không thuộc chúng ta quản lý" Lý Tĩnh khẽ cười nói: "Cái này thuộc Vệ úy Thiếu Khanh Lý đại nhân quản lý".

"Ngươi so với Lý đại nhân này thì tốt hơn rất nhiều" Trình Giảo Kim ở một bên nói.

Tiêu Bố Y thầm nghĩ làm cho các ngươi thì chính là người tốt, còn lại đều đạp đổ hết. Chức trách của Vệ úy phủ ngoại trừ quản lý cờ ra, chính là quản lý mấy cái khí giới này, hắn cũng không ôm đồm nhiều việc, chỉ ôm quyền nói: "Một khi đã như vậy, ngày mai ta sẽ xuất cho các ngươi đủ công văn về ngựa, chuyện còn lại chúc các ngươi may mắn".

Tần Thúc Bảo cùng Trình Giảo Kim sau khi cáo từ, Bùi Tịch con mắt loạn chuyển, cũng chắp tay nói: "Tiêu đại nhân, ti chức cũng có chuyện, cũng không thể phụng bồi".

Tiêu Bố Y gật đầu, cảm thấy Bùi Tịch này tuy nghiện rượu, bất quá làm việc cũng tính là khéo léo, đợi khi chỉ còn lại hắn cùng Lý Tĩnh, Lý Tĩnh áp thấp thanh âm, khẽ cười nói: "Bố Y, chiêu Gõ núi dọa hổ này của ngươi không tệ, nhưng phải cẩn thận ép chó nhảy tường, bất quá nhị ca ta không giỏi mấy chuyện này, điểm ấy ngươi so với ta mạnh hơn rất nhiều…"

"Ta biết ý của nhị ca, bất quá ta cũng có chừng mực" Tiêu Bố Y hất tuyết đọng trên đầu, thở nhẹ một hơi nói: "Nhị ca, hôm nay…"

"Chớ có khách sáo, khách sáo không phải là huynh đệ" Lý Tĩnh mỉm cười phất tay ngăn lại.

Tiêu Bố Y trong lòng ấm áp, "Ta muốn nói hôm nay trời lạnh, chúng ta đi uống chút rượu làm ấm người được không? Ta biết huynh không có vấn đề, chỉ sợ về trễ, tẩu tử sẽ trách".

Lý Tĩnh lắc đầu nói: "Tẩu tử ngươi theo ta mấy năm nay, ta cũng thực thấy có lỗi nàng năm đó đã coi trọng, cho nên mọi chuyện đều có theo theo nàng ta, huynh đệ cũng khoang dung độ lượng, bởi vì ta mà cho đến nay vẫn không trách gì nàng, vi huynh còn chưa cám ơn đệ".

Tiêu Bố Y cười nói: "Ta chẳng qua có vài ngày, huynh đã gần mười năm, muốn nói độ lượng, ta còn kém xa lắm".

Hai người đều cười, Lý Tĩnh vỗ vỗ vai Tiêu Bố Y, lớn tiếng nói: "Đi, đi uống rượu, có một số việc, ta có thể làm chủ" Hai người đều cười to, cưỡi ngựa ra khỏi thành, ở phương xa chợt có một người như là người tuyết chậm rãi đi tới, "Tiêu đại nhân, Lý đại nhân, uống rượu mà nói, không biết có tính một phần cho ta với không…"

Tiêu Bố Y ngẩn ra, phát hiện người tuyết là Tôn Thiếu Phương, nhớ tới lời mời của hắn, có chút áy náy nói: "Tôn thân vệ vẫn chờ ở đây? Ta hôm nay nhiều việc phải làm nên quên mất Tôn huynh tìm ta uống rượu, nhị ca, vị Tôn Thiếu Phương thân vệ của Hữu vệ phủ này, không biết huynh có quen không?"

Lý Tĩnh gật gật đầu, "Tôn thân vệ là người trượng nghĩa hào hiệp, ta đương nhiên biết" Tiêu Bố Y biết tính cách của Lý Tĩnh, hắn bình thường nói rất thẳng, không nói thì thôi, chứ nói sẽ không trái với lương tâm. Nói như vậy Tôn Thiếu Phương thật ra đích xác muốn kết giao với mình mà thôi?

"Đa tạ Lý đại nhân khen ngợi không uống rượu mà trong lòng cũng ấm áp rất nhiều" Tôn Thiếu Phương phủi tuyết đọng trên vai, "Tiêu đại nhân, người có việc công tại thân, vất vả một ngày, các huynh đệ đều biết. Bọn họ đang ở tại Lâu Ngoại Lâu chờ người. Ta chỉ sợ bỏ qua mất lúc Tiêu đại nhân trở về, lúc này mới ở chỗ này đợi. Lý đại nhân, ta biết Tiêu đại nhân sẽ không cự tuyệt, người nếu có thể đi, đó là vinh hạnh của chúng ta".

Lý Tĩnh lắc đầu nói: "Thiếu Phương nói quá khách khí rồi, các ngươi chọn Lâu Ngoại Lâu, có phải biết ta đi cùng Bố Y, sợ ta trở về không tiện?"

Tôn Thiếu Phương đưa ngón cái lên, "Lý đại ca minh giám, thông minh như thế, huynh đệ tuy không dám kể công, nhưng không thể không nói Lý đại ca vừa đoán đã trúng, bất quá Lý đại ca lần này cũng không cần lo lắng về nhà tẩu tử sẽ làm ầm ĩ làm cho hàng xóm không yên".

"Vì sao?" Tiêu Bố Y kinh ngạc hỏi.

Tôn Thiếu Phương cười nói: "Chúng ta đều biết Tiêu đại nhân cùng Lý đại ca giao tình rất tốt, cho nên khi mời khách, thì cũng mời hết luôn. Tẩu tử biết chúng ta mời khách, thật ra cũng không phản đối, ngược lại còn nói tính cho người một phần. Thiếu Phương ta tuy Lý đại ca chưa cho phép, nhưng cũng mạo muội mời cả tẩu tử, mong người chớ trách".

Lý Tĩnh liếc mắt nhìn Tiêu Bố Y nói: "Nói như vậy, nàng ta khẳng định cũng biết Bố Y thăng quan?"

Tôn Thiếu Phương trong mắt có tia giảo hoạt cười, "Đúng vậy".

Tiêu Bố Y nhìn vẻ mặt có chút bất đắc dĩ của Lý Tĩnh, vỗ vỗ vai Lý Tĩnh, "Nhị ca, thăng quan so với bị khiển trách thì tốt hơn nhiều, đi thôi".

Khi Tiêu Bố Y điện thí đã thấy được Đổng Trung Tướng, cũng không có ngạc nhiên, chỉ nhìn Hồng Phất nữ. Trừ Đổng Trung Tướng ra, mọi người đều vây quanh bên cạnh Hồng Phất nữ, cũng không phải nói Hồng Phất nữ có mị lực kinh người gì, mà là nàng ta đang một chân cao cao giẫm lên ghế, vén tay áo lên, cao giọng hô, "Đặt đi, đặt đi"...

Ba người cưỡi ngựa đến Tầm Thiện phường, khi đến Lâu Ngoại Lâu, chỉ thấy Lâu Ngoại Lâu đèn đuốc huy hoàng, đông đúc nhộn nhịp. Tiêu cấm đối với ba người bọn họ mà nói, đều chỉ là cho có. Các phường sau khi tiêu cấm, dân chúng không được ra vào, nhưng các hoạt động bên trong phường như tửu lâu, nhạc phường, sòng bạc vẫn tiếp tục hoạt động.

Nghe được trong tiếng hỗn loạn, một thanh âm nữ tử cao nhất, Lý Tĩnh lắc đầu nói: "Bố Y, là tẩu tử ngươi, ta ở ngoài tám dặm đã có thể nghe ra thanh âm của nàng".

Tiêu Bố Y cười, "Đã lâu không có thấy tẩu tử hăng hái như thế, để cho người cao hứng cũng tốt" Tôn Thiếu Phương chỉ mỉm cười, dẫn hai người bọn họ lên Lâu Ngoại Lâu. Tiêu Bố Y nhìn thấy Lâu Ngoại Lâu tạo hình có chút kỳ lạ, bên ngoài lầu chủ còn xây một căn lầu khác nữa, lúc này mới hiểu được hàm nghĩa của Lâu Ngoại Lâu.

Vừa mới lên Lâu Ngoại Lâu, một chưởng quầy trong quay đã tới đón, "Viên Ngoại Lang đến đây, mau mời mau mời, Tôn đại nhân cũng xin mời".

Tiêu Bố Y nhận ra vị này chính là Táo Vương gia La chưởng quầy đối với Lý Tĩnh vừa yêu vừa hận, chỉ thiếu chút nữa là muốn bóp chết Lý Tĩnh. Bởi vì Lý Tĩnh tính cách bình thản, La chưởng quầy đối với Lý Tĩnh cũng không tính là tôn kính, lần này nhiệt tình đại bộ phận thật ra là bởi vì thân vệ Hữu vệ phủ Tôn Thiếu Phương.

"Vì này là?" La chưởng quầy thực tinh minh, chỉ cảm thấy Tiêu Bố Y có chút nhìn quen mắt, nhất thời lại không có nhận ra.

"Vị này là Thái Phó Thiếu Khanh chủ khách hôm nay Tiêu đại nhân" Tôn Thiếu Phương cười nói: "La chưởng quầy, Tiêu đại nhân công việc bề bộn đến đây, ngươi cần phải chiêu đãi cho tốt mới được".

La chưởng quầy cười bồi, liên thanh nói tốt, đợi khi xoay người đi phân phó tiểu nhị mới đột nhiên sực nhớ, dùng sức vỗ đầu, "Người này chính là áo vải kia? Điều này sao có thể?"

Ba người Tiêu Bố Y lên lầu, tuy là Tiêu Bố Y trầm ổn, Lý Tĩnh bình tĩnh, lại cũng bị sự náo nhiệt trên lầu các muốn làm cho dở khóc dở cười. Người trên lầu các Tiêu Bố Y đều quen, bốn thủ hạ của Tôn Thiếu Phương đương nhiên ở đây, kỳ quái chính là Phùng Lang tướng cũng có mặt, còn có một người mặt già nua, tinh thần quắc thước, ngồi thẳng ở trên ghế giống như một cái chân bàn thứ năm vậy, Lý Tĩnh sợ Tiêu Bố Y không nhìn thấy, thấp giọng nói: "Bố Y, kia là Đổng Trung Tướng Vũ hầu phủ, hắn cũng vì ngươi mà đến, có thể thấy thể diện của ngươi hiện tại thật sự không nhỏ".

Khi Tiêu Bố Y điện thí đã thấy được Đổng Trung Tướng, cũng không có ngạc nhiên, chỉ nhìn Hồng Phất nữ. Trừ Đổng Trung Tướng ra, mọi người đều vây quanh bên cạnh Hồng Phất nữ, cũng không phải nói Hồng Phất nữ có mị lực kinh người gì, mà là nàng ta đang một chân cao cao giẫm lên ghế, vén tay áo lên, cao giọng hô, "Đặt đi, đặt đi".

Trên bàn có một cái bát lớn, bên trong rõ ràng có ba viên súc sắc, Hồng Phất nữ bên cạnh có một bình rượu, trên bàn cũng có không ít tiền. Các cấm vệ cùng Phùng Lang tướng đều mặt đỏ tai hồng, lấy ra một xâu tiền, đen vài đồng đặt ở trên bàn, Hồng Phất nữ cũng rất bất mãn, "Thế nào, có chừng này tiền còn không đủ ta uống rượu".

"Hồng Phất, lại bài bạc" Lý Tĩnh thấp giọng quát, tiến lên vài bước, muốn thu hồi tiền ở trên bàn. Hồng Phất nữ vội đưa tay ôm một vòng, lớn tiếng nói: "Chàng muốn làm gì?"

"Hồng Phất không hiểu chuyện, lại cùng các vị huynh đệ bài bạc," Lý Tĩnh nói, "Mong các huynh đệ không phiền lòng".

Phùng Lang tướng vốn trên mặt có chút trắng, nhìn thấy Tiêu Bố Y đến lại trở nên hồng nhuận, cười lớn nói: "Viên Ngoại Lang, lần này là chúng ta cùng tẩu tử đánh bạc, Viên Ngoại Lang không trách mới đúng".

"Nghe được sao?" Hồng Phất nữ đem toàn bộ tiền thu về một chỗ, "Lần này cũng không phải là ta thích đánh bạc".

"Nàng lấy cái gì để đánh bạc?" Lý Tĩnh nhíu mày nói.

"Ta thua một điếu tiền, ta liền uống một chén rượu" Hồng Phất nữ đưa tay chỉ vào bốn cấm vệ, "Có phải như vậy không?"

Nàng ta lấy rượu đổi tiền, Lý Tĩnh có chút bất đắc dĩ, các cấm vệ cười nói: "Tẩu tử vui vẻ là tốt rồi, đến đây đến đây, tiếp tục chơi đi, lần này ta đặt năm mươi văn".

"Ta ba mươi văn..."

"Ta hai mươi văn".

"Ta lần này đánh một điếu" Phùng Lang tướng đưa tay lấy ra một điếu tiền đặt lên trên bàn, khóe miệng có chút run rẩy.

Hồng Phất nữ chợt thấy Tiêu Bố Y đứng ở một bên, đột nhiên buông súc sắc xuống, đi nhanh tới, đưa tay đánh Tiêu Bố Y một quyền nói: "Tam đệ, ngươi thăng quan, sao lại cũng không nói cho ta một tiếng, hôm nay nếu không phải bọn họ nói, ta vẫn còn không biết. Chỉ là ngày thường giao tình rất tốt, sau khi thăng quan liền xem thường tẩu tử ta sao?"

Tiêu Bố Y ôm ngực, ho khan nói, "Tẩu tử cứ nói đùa, ta cùng Nhị ca đều bề bộn công việc, không rảnh để tới đây mà thôi".

Hồng Phất nữ đưa tay kéo Tiêu Bố Y, lớn tiếng nói: "Đây là tam đệ của Lý Tĩnh, cũng là tam đệ của Hồng Phất ta, các người có biết không?"

Mọi người chỉ có thể gật đầu nói biết, Hồng Phất nữ chính khí lẫm liệt nói: "Hắn mới đến kinh thành, rất nhiều chuyện có thể không hiểu, nếu đắc tội các vị, thì mong các vị lượng thứ. Đối với Hồng Phất hôm nay, chuyện của tam đệ chính là chuyện của Hồng Phất ta, các ngươi ai cũng không thể khi dễ tam đệ ta".

Mọi người thầm nghĩ, ngươi rõ ràng phải nói là chuyện của ngươi cũng chính là chuyện của Tiêu đại nhân thì đúng hơn, nếu không phải nể mặt Tiêu đại nhân, chúng ta quan tâm gì đến người là hồng phất hay lục phất?

"Ai lại dám khi dễ Tiêu đại nhân?" Tôn Thiếu Phương cười nói: "Đến đây, tẩu tử hăng hái như vậy, ta cũng đặt một điếu tiền" Hắn đưa tay lấy ra một điếu tiền đặt ở trên bàn, lúc này mới hỏi: "Vậy đổ như thế nào đây?"

"Tất cả mọi người đều đổ một lần, điểm số so với tẩu tử lớn hơn thì tính là thắng" Trương Khánh giải thích: "Tẩu tử nếu thua, thì cứ một điếu tiền thì uống một bát rượu".

"Vậy thật sự quá phiền toái" Tôn Thiếu Phương lắc đầu nói: "Tẩu tử, ta có một đề nghị, không biết người cảm thấy thế nào?"

"Người không nói ra, ta làm sao mà biết là thế nào?" Hồng Phất nữ nói.

"Tẩu tử chỉ cần đổ một lần, ba súc sắc lớn nhất là mười tám điểm, chỉ cần tẩu tử đổ lớn hơn chín điểm, thì tính là tẩu tử thắng" Tôn Thiếu Phương khẽ cười nói.

"Tốt, loại đánh cuộc này rất thống khoái" Hồng Phất nữ vỗ bàn, "Cứ định như vậy đi" Nàng ta lời vừa nói xong, cầm lấy cái bát đậy lại lắc vài cái, sau đó để lại lên bàn, "Đã định đánh cuộc thì rời tay, mời".

Nàng mở cái bát ra, sắc mặt có chút trắng bệch, ba viên súc sắc phân biệt là một, một, hai, tổng cộng là bốn điểm, ván này nàng đã thua. Tôn Thiếu Phương khẽ cau mày, "Ván này xem như là thử thôi, có thể không tính".

Hồng Phất nữ vỗ bàn, "Có sức chơi có sức chịu, sao lại không tính?" Nàng nâng bình rượu lên, òng ọc đổ ra ba bát rượu, một hơi uống sạch, mặt không đổi sắc. Các cấm vệ đều nhìn nhau, muốn thêm tiền cũng không dám, chỉ sợ Hồng Phất nữ lại thua, chẳng khác nào bắt nàng ta uống đến chết.

Bọn họ tới chỗ này đương nhiên là xem thể diện của Tiêu Bố Y, bất quá Tôn Thiếu Phương biết Lý Tĩnh cùng Tiêu Bố Y có giao tình, lúc này mới nể mặt Hồng Phất nữ một chút, bọn họ đặt tiền chính là chuẩn bị thua để hiếu kính Hồng Phất nữ, cấp cho Tiêu Bố Y thể diện, không ngờ Hồng Phất nữ lại thua.

Hồng Phất nữ uống rượu xong, lại ném súc sắc, không ngờ chỉ được có tám điểm, mọi người thầm nghĩ vị này không phải đến đây để muốn thắng tiền, mà nhắm chừng đến đây để uống rượu chắc. Lý Tĩnh đợi sau khi Hồng Phất nữ lại uống ba bát rượu, lúc này mới giơ tay nói: "Hôm nay bài bạc đến đây dừng là được rồi".

"Như vậy sao được, bài bạc thì có thắng có thua chứ" Hồng Phất nữ đưa tay giữ tay Lý Tĩnh lại, hai mắt tỏa sáng, "Ta còn muốn chơi một ván nữa, có tiền thì cứ việc đặt thêm".

Các cấm vệ nhìn nhau, đều đặt thêm gấp đôi. Đổng Trung Tướng rốt cuộc từ trên ghế đứng lên, đi tới nói: "Ta đặt năm lượng bạc".

Đổng Trung Tướng khuôn mặt già nua, giọng nói khàn khàn, lấy bạc ra đặt ở trên bàn, đẩy đến trước mặt Hồng Phất nữ, khuôn mặt nhăn nheo lộ ra nụ cười. Chỉ là khi đặt bạc lên trên bàn, tay lại khẽ áp lên trên bàn, ngón tay khẽ rung lên, xem ra cũng có chút khẩn trương.

Hồng Phất nữ nhìn thấy như vậy, tinh thần phấn chấn, dùng sức lắc vài cái, hô to: "Lần này nếu mở ra mà không thắng, ta sẽ đem ba súc sắc quỷ các ngươi đập nát".

Nàng buông bát xuống bàn, Tiêu Bố Y thính lực sắc bén, chỉ nghe được trong bát khẽ vang lên một cái, Đổng Trung Tướng đã thu tay trở về, khẽ cười nói: "Hồng Phất mở ra xem, lão phu kiếm tiền không dễ, nhưng cũng không nghĩ sẽ thua".

Hồng Phất nữ thần sắc khẩn trương, mở bát ra xem, thiếu chút nữa là nhảy dựng lên, trong bát rõ ràng là ba ba sáu, ván này nàng rốt cuộc đã thắng. Tiêu Bố Y cũng cảm thấy kỳ lạ, thầm nghĩ Hồng Phất nữ có lẽ không biết, nhưng bản thân lại hiểu rõ ràng, Đổng Trung Tướng này mới vừa rồi lấy tay đánh lên mặt bàn, khống chế điểm số của súc sắc trong bát, cố ý thua, chỉ với công phu cách sơn đả ngưu chân chính này, Đổng Trung Tướng đã có thể xem như là cao thủ hiếm có ở Đông Đô!

141. Chương 141: Trao Đổi

Tiêu Bố Y biết bọn họ khẳng định là có việc tìm mình, Tôn Thiếu Phương, Đổng Trung Tướng cùng Phùng Nghị Trung hôm nay xem ra đều quen biết nhau. Lần này một khi đã đến tìm mình, chẳng lẽ chính là vì Lịch Sơn Phi ám sát Lý Trụ Quốc mà đến? Nhìn thấy vẻ mặt của Đổng Trung Tướng, Tiêu Bố Y cảm thấy việc này cũng rất có thể. Chỉ là bọn họ đều là cao thủ, bắt lâu nay cũng không được Lịch Sơn Phi, nếu muốn kéo mình vào, hắn cũng sẽ không nhập cuộc…

Hồng Phất nữ thắng ván này, các cấm vệ đều nhìn nhau như trút được gánh nặng, đều đẩy tiền đến trước mặt Hồng Phất nữ, "Tẩu tử rốt cuộc cũng thắng một trận, chỉ là ra tay liền thắng được năm lượng bạc của Đổng đại nhân, không khỏi quá độc sao".

Lý Tĩnh cau mày, ngón tay khẽ gõ lên bàn, Tiêu Bố Y cười nói: "Thắng là thắng, hôm nay ta mời, mời mọi người cùng uống".

Tất cả mọi người đều ồ lên kêu tốt, Hồng Phất nữ liếc nhìn Lý Tĩnh, lại đem bạc cùng tiền toàn bộ đẩy trở về, mọi người ngạc nhiên khó hiểu. Hồng Phất nữ cười nói: "Ta tính tình hơi nóng nảy, chỉ muốn thắng không muốn thua, tiền này ta lại không thể nhận, bằng không chỉ sợ Lý Tĩnh về nhà sẽ nói ta".

Lý Tĩnh khẽ cười nói: "Nên như thế".

Tiêu Bố Y nhìn thấy Lý Tĩnh, Hồng Phất nữ còn có Đổng Trung Tướng nhìn nhau trong đó mơ hồ có thâm ý, biết Lý Tĩnh tuy bình thản, nhưng văn tài vũ lược đều tinh thông, chắc là nhìn ra Đổng Trung Tướng động tay chân, lúc này mới hoàn lại tiền, Hồng Phất nữ này cũng là người có tâm kế, cũng không hàm hồ,

cấp cho Lý Tĩnh thể diện. Chỗ tiền này đối với Hồng Phất nữ mà nói tuy không ít, nhưng trước mặt những người này quá mức keo kiệt, chỉ sợ mất đi so với thu được còn muốn nhiều hơn.

Đổng Trung Tướng thở dài nói: "Một khi Hồng Phất đã nói như vậy, mọi người đem tiền thu lại đi".

Các cấm vệ tuy cố ý phụng thừa, nhưng đâu xuất tiền ra đều có chút đau lòng, nghe xong mừng rỡ, cảm ơn Hồng Phất nữ. Đổng Trung Tướng đứng lên bưng bát rượu, vẻ mặt đau khổ nói: "Hồng Phất, cô thắng tiền xong thì có thể hồi lại, nhưng uống rượu vào thì không được nôn ra đâu".

Hồng Phất nữ làm bộ muốn nôn ra, tất cả mọi người đều cười to, Đổng Trung Tướng nói: "Cũng may ta có thể kính hai người một bát" Hắn giơ bát rượu lên, Lý Tĩnh Hồng Phất nhìn nhau, đều giơ bát rượu lên: "Tạ ơn đại nhân".

Đổng Trung Tướng chức vị ngang với Tiêu Bố Y, Lý Tĩnh đương nhiên ở dưới Đổng Trung Tướng xa, tiếng đại nhân này cũng nên gọi. Đổng Trung Tướng chỉ cười, nhưng xem ra chẳng khác nào khóc, "Hôm nay chỉ là nói chuyện riêng, bất luận quan vị, không cần kêu đại nhân hay tiểu nhân gì cả" Hắn sau khi nói xong những lời này, đã uống hết rượu ở trong bát. Lúc này mới biết, Hồng Phất nữ tửu lượng thật tốt, cũng uống hết một chén, Đổng Trung Tướng lúc này mới nhìn về phía Tiêu Bố Y nói: "Tiêu đại nhân".

"Hôm nay chỉ nói chuyện riêng, bất luận quan vị, đại nhân chẳng lẽ mới đây đã quên?" Tiêu Bố Y khẽ cười nói.

Đổng Trung Tướng lại cười không nổi, "Bố Y cũng không cần phải như thế? Khó được cùng ngươi uống rượu, lần này cũng muốn uống cho thống khoái".

Mọi người lại đều kêu tốt, rượu lại rót ra như nước chảy. Mấy người nói chuyện cũng chỉ nói về những thú vui trong cuộc sống, đối với chuyện triều đình cũng không nói tới. Tất cả mọi người trong lòng biết rõ ràng, đều kìm hãm ba phần, Hồng Phất nữ lại uống một hồi, đã nhìn ra môn đạo, cùng Lý Tĩnh cáo từ trước. Đổng Trung Tướng cùng Phùng Lang tướng cũng không ngăn trở, lại ngồi uống một hồi nữa, Tiêu Bố Y cũng muốn cáo từ, Đổng Trung Tướng lúc này mới nói: "Thái Phó phủ cách đây khá xa, không bằng lão phu tiễn Bố Y một đoạn?"

Tiêu Bố Y biết bọn họ khẳng định là có việc tìm mình, Tôn Thiếu Phương, Đổng Trung Tướng cùng Phùng Nghị Trung hôm nay xem ra đều quen biết nhau. Lần này một khi đã đến tìm mình, chẳng lẽ chính là vì Lịch Sơn Phi ám sát Lý Trụ Quốc mà đến? Nhìn thấy vẻ mặt của Đổng Trung Tướng, Tiêu Bố Y cảm thấy việc này cũng rất có thể. Chỉ là bọn họ đều là cao thủ, bắt lâu nay cũng không được Lịch Sơn Phi, nếu muốn kéo mình vào, hắn cũng sẽ không nhập cuộc.

"Trời đông giá rét, ta chỉ sợ Đổng Trung Tướng vất vả" Tiêu Bố Y chối từ.

"Không vất vả không vất vả" Đổng Trung Tướng chậm rãi đứng lên, "Có thể cùng loại anh hùng hào kiệt như Tiêu đại nhân dạo tuyết đêm ngắm cảnh, lão phu mười mấy năm đã không làm loại chuyện này".

Tiêu Bố Y cũng không tiện khiêm nhường nữa, chỉ có thể cùng mọi người ra khỏi Lâu Ngoại Lâu, nhằm hướng Hà Bắc mà đi, trên đường đã sớm không có người đi đường, binh sĩ nhìn thấy quan phục của mấy người, nhận ra hay không nhận ra đều sớm né tránh. Phùng Nghị Trung đi trước mọi người mấy trượng, Tôn Thiếu Phương lại dẫn theo hai người áp hậu, ở giữa chỉ để lại Tiêu Bố Y cùng Đổng Trung Tướng, Tiêu Bố Y thấy bài bố như thế, biết bọn họ rất cẩn thận, chỉ sợ Đổng Trung Tướng cùng mình nói chuyện bị người đi ngang qua nghe, điều này làm cho Tiêu Bố Y trong lòng càng không dám khinh thường.

"Tiêu đại nhân nhất định cho rằng lão phu vì chuyện Lịch Sơn Phi mà đến?" Đổng Trung Tướng nghe tiếng vó ngựa, mắt vọng về phương xa.

"Đổng đại nhân, trong mắt của đạo tặc thì không có vương pháp, ta nếu có thể giúp một phần lực, thì nhất định sẽ dốc hết sức, chỉ tiếc năng lực của ta có hạn" Tiêu Bố Y nói.

"Lịch Sơn Phi có thể bỏ qua không nhắc tới," Đổng Trung Tướng quay đầu lại, "Tiêu đại nhân, ngươi có biết người trong triều nói như thế nào về ngươi không?"

Tiêu Bố Y cảm thấy ngạc nhiên, nụ cười trên mặt không giảm, "Quá nửa là nói ta tiểu nhân vật một bước lên trời?"

Đổng Trung Tướng lắc đầu nói: "Cũng không phải, bọn họ đều nói Tiêu Bố Y người này cổ quái khó hiểu, nhưng chuyện gì làm cũng thành".

"Ồ?" Tiêu Bố Y cau mày.

Đổng Trung Tướng cau mày, nụ cười trong đêm khuya xem ra rất kỳ quái, "Bọn họ nói cho đến bây giờ cũng chưa từng thấy qua Tiêu đại nhân thất bại, khi bắt đầu ai cũng nghĩ là ngươi may mắn, ngươi có quý nhân tương trợ, nhưng ta nghĩ tại Hiển Hòa điện, Vũ Đức điện hai lần thi, thì những suy nghĩ này đã suy giảm đi rất nhiều, rất nhiều người đều cho rằng Tiêu đại nhân quả thật chân chính là người thông minh tuyệt đỉnh".

"Ồ" Tiêu Bố Y cũng không biết thế nào, trong lòng lại biết đây cũng không phải là chuyện tốt gì, nếu có thể lựa chọn, hắn chẳng thà hy vọng bị người khác xem thấp một ít, như vậy hắn làm việc ngược lại càng thuận tiện hơn.

"Nghe nói Tiêu đại nhân nghĩa trợ thuyền nương, cũng không vì lý do gì?" Đổng Trung Tướng chuyển đề tài.

Tiêu Bố Y nhớ tới Tôn Thiếu Phương, "Tôn thân vệ nói?"

"Hắn là đồ đệ của ta" Đổng Trung Tướng cười nói: "Trong số đồ đệ mà ta dạy dỗ, hắn xem như là có tiền đồ, hắn nói với ta gặp ngươi nghĩa trợ thuyền nương, khen không tiếc lời, lão phu nghe xong, lúc ấy đối với hành vi hiệp nghĩa của Tiêu đại nhân tràn đầy bội phục. Nếu nói lúc trước tại Vũ Đức điện, Tiêu đại nhân cấp cho Phùng Lang tướng thể diện xem như là nhân hậu, vậy thì chuyện kết giao cùng Lý Tĩnh, nghĩa trợ thuyền nương càng có thể thấy được bản tính của Tiêu đại nhân".

Tiêu Bố Y nhìn như lơ đãng nói: "Phùng Lang tướng cũng nói tất cả với người?"

Đổng Trung Tướng khẽ cười nói: "Thật không dám giấu diếm, vốn dưới sự ám chỉ của Tô đại nhân, Phùng Lang tướng đã chuẩn bị thua để thành toàn cho tiền đồ của Tiêu đại nhân, chỉ là kể từ đó, Phùng Lang tướng quá nửa sẽ bị người xem thường, ta chỉ sợ hắn sau khi thua trận này, về sau quá nửa sẽ không sống yên được, nhưng chuyện này cũng không thể tránh được. Ai đều không nghĩ đến Tiêu đại nhân chẳng thà đánh mất tiền đồ cũng không làm mất mặt Phùng Lang tướng, chỉ bằng điểm ấy của Tiêu đại nhân, Phùng Lang tướng đã cảm ơn đức, trên dưới Vũ hầu phủ đối với Tiêu đại nhân khâm phục vạn phần".

Tiêu Bố Y trầm ngâm một lát mới nói: "Nói như vậy, lúc trước khi Tôn Thiếu Phương tìm ta..."

"Vậy thì không có" Đổng Trung Tướng hiểu ý của Tiêu Bố Y, chậm rãi lắc đầu nói: "Tiêu đại nhân, trước khi ước hẹn, lão phu tuy khâm phục nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng cố ý kết giao với Tiêu đại nhân. Thật ra lão phu chỉ muốn gặp mặt Tiêu đại nhân một lần, để nói chút chuyện. Tôn Thiếu Phương gặp được Tiêu đại nhân là ngẫu nhiên, muốn kết giao với Tiêu đại nhân cũng là hành vi của bản thân hắn, cùng lão phu cũng không có quan hệ gì. Chỉ là sau đó hắn biết lão phu khó xử, nên đã chủ động thế lão phu đi mời Tiêu đại nhân, đó cũng là chuyện lão phu không nghĩ đến".

Tiêu Bố Y biết hắn sợ mình hiểu lầm Tôn Thiếu Phương kết giao với mình cũng là vì ích lợi, khẽ cười nói: "Xem ra Đổng Trung Tướng cũng là nhân duyên rất tốt, trước có Tôn Thiếu Phương vì đại nhân giải ưu, sau có Phùng Lang tướng vì đại nhân mà mời gặp, ta chỉ sợ mình chuyện làm không thành, ngược lại phụ sự kỳ vọng của Đổng Trung Tướng".

Nghe được Tiêu Bố Y có ý tương trợ, cho dù Đổng Trung Tướng tuổi cũng không nhỏ, hai mắt cũng có ý vui mừng, lại bị Tiêu Bố Y nắm bắt rõ ràng. Hắn từ khi tập luyện Dịch Cân kinh, đối với những biến hóa rất nhỏ cũng nắm giữ dị thường sâu sắc, có những người nghĩ một đằng nói một nẻo, đôi mắt vẻ mặt động tác phối hợp đều chứng tỏ, mà Đổng Trung Tướng này không giống như giả bộ. Nhưng cho dù hắn đánh vỡ đầu cũng nghĩ không ra, nếu không phải bởi vì Lịch Sơn Phi, thì Đổng Trung Tướng cầu hắn chuyện gì?

"Vô luận chuyện có được hay không, lão phu đều cảm kích Tiêu đại nhân viện thủ" Đổng Trung Tướng trở người xuống ngựa, xem bộ dáng muốn quỳ lạy.

Tiêu Bố Y giật mình nhảy dựng, lập tức đưa tay qua, đã đỡ lấy Đổng Trung Tướng, người cũng đã nhẹ nhàng xuống ngựa.

Tôn Thiếu Phương cùng Phùng Nghị Trung đều nghìm ngựa không đi nữa, nhưng chỉ đứng ở xa xa không tiến tới. Đổng Trung Tướng bị Tiêu Bố Y đưa tay đỡ lên thì ngẩn ra, khi ngẩng đầu nhìn Tiêu Bố Y lại cười nói: "Tiêu đại nhân võ công thì ra thâm bất khả trắc, chỉ một chiêu này lão phu đã tránh cũng không thể tránh được".

Tiêu Bố Y kúc này mới hiểu được Dương Quảng cũng là người rất có thủ đoạn, hắn cũng nạp thiếp, bất quá lại thông minh hơn rất nhiều, hiện tại xem ra cùng hoàng hậu ân ái phi thường, năm đó không cần phải nói, khẳng định dùng chữ tôn trọng lẫn nhau cũng không đủ để hình dung…

"Đổng đại nhân quá khen rồi" Tiêu Bố Y có chút kỳ quái sao Đổng Trung Tướng này lại vỗ mông ngựa như thế, trong khi còn chưa thành việc gì.

"Cũng không phải là quá tâng bốc đâu" Đổng Trung Tướng lắc đầu nói: "Tiêu đại nhân trong lúc giơ tay nhấc chân đều khống chế tinh chuẩn, tùy tay đỡ lên lực đạo nặng nhẹ thích hợp, nếu nói lúc trước cùng Phùng Lang tướng luận võ, lấy dũng mãnh để ngăn cản chiêu thức thì không đủ, nhưng hôm nay xem ra, Tiêu đại nhân…" Nói tới đây, Đổng Trung Tướng lắc lắc đầu, "Ngươi xem ta đã là lão hồ đồ, nói đến võ công là luôn quên việc khác, bằng không cũng sẽ không bị người gọi là võ si. Bất quá Tiêu đại nhân cứ yên tâm, nhưng gì lão phu nói hôm nay, tuyệt không đề cập với người thứ hai".

Tiêu Bố Y gật đầu, "Đổng đại nhân, lên ngựa đi".

Đổng Trung Tướng trở người lên ngựa, mấy người lại chậm rãi đi tới. Đổng Trung Tướng bỗng nhiên nói: "Thật ra Vô Ưu công chúa là cháu ngoại của lão phu, không biết Tiêu đại nhân có biết không?"

Tiêu Bố Y thật ra cũng lắp bắp kinh hãi, mơ hồ nghĩ đến cái gì đó, cũng không dám xác định, "Ta còn không biết Đổng Trung Tướng là hoàng thân".

"Hoàng thân hay không hoàng thân, lão phu cũng không xem trọng" Đổng Trung Tướng than nhẹ một tiếng, "Lão phu vốn là một võ phu, tính cách cương trực, sau lại ở tại quan trường nhiều năm, cũng được tôi luyện bớt đi nhiều hỏa khí, chỉ cảm thấy bình thản là phúc, nhưng làm người ở tại miếu đường, muốn bình thản cũng không được".

Đổng Trung Tướng thẳng đến vẫn che che dấu dấu, do do dự dự, đề tài không nói ra, nhưng thật ra cũng không kiêng dè: "Tiêu đại nhân nghĩ đến Vô Ưu công chúa là cháu của lão phu, thì lão phủ chỉ cần hưởng phước thôi phải không? Thật ra cũng không phải như thế! Thánh Thượng, ài…" Đổng Trung Tướng khi nhắc tới Dương Quảng, sầu lại càng thêm sầu, "Lúc trước mẹ của Vô Ưu khi còn sống, nó so ra cũng vất vả, ta nghĩ nguyên nhân Tiêu đại nhân cũng biết".

Tiêu Bố Y ngạc nhiên, "Ta làm sao mà biết?" Hắn quả thật là không biết, Đổng Trung Tướng nhìn thấy Tiêu Bố Y ngạc nhiên thì cười rộ lên, "Ồ, ta già hồ đồ rồi, Tiêu đại nhân hiện tại quan không nhỏ, nhưng đối với chuyện trong cung cũng rất nhiều chuyện còn chưa biết. Năm đó Độc Cô hoàng hậu tại vị, hết sức chán ghét đàn ông nạp thiếp, Thánh Thượng, ài, người lại cưới tiểu nữ, tự nhiên không dám cho Độc Cô hoàng hậu biết. Năm đó thái tử chỉ vì vợ chết, nên nạp thiếp, lúc này cũng bị Độc Cô hoàng hậu chán ghét mà phế đi. Tiểu nữ tuy gả cho Thánh Thượng, nhưng đều không được lộ ra ngoài".

Tiêu Bố Y kúc này mới hiểu được Dương Quảng cũng là người rất có thủ đoạn, hắn cũng nạp thiếp, bất quá lại thông minh hơn rất nhiều, hiện tại xem ra cùng hoàng hậu ân ái phi thường, năm đó không cần phải nói, khẳng định dùng chữ tôn trọng lẫn nhau cũng không đủ để hình dung.

"Tiểu nữ bởi vì không được lộ diện, cho nên luôn buồn bã mà sớm qua đời" Đổng Trung Tướng nói tới đây, trên mặt càng lộ vẻ sầu khổ cùng bất đắc dĩ, "Vô Ưu đặt tên chính là vô ưu, là mẹ nó hy vọng cuộc đời của nó khác đi, có thể vô ưu vô lự qua ngày, thì nó ở trên trời có linh thiêng cũng cảm thấy mãn nguyện".

Đổng Trung Tướng nói tới đây, quay đầu đi, nhìn về phương xa nói: "Năm nay tuyết rơi cũng thường xuyên".

Tiêu Bố Y nghe được thanh âm của hắn nghẹn ngào, ra vẻ bình tĩnh, nhưng khi quay đầu đi, khóe mắt mơ hồ có nước mắt. Cũng cảm thấy lão nhân này cũng đáng thương. Hắn cố ý chuyển đề tài, đương nhiên là sợ sẽ rơi lệ tại chỗ.

"Đúng vậy, ta cũng rất ít khi thấy tuyết rơi nhiều như vậy" Tiêu Bố Y cũng ứng một câu.

Quá một lúc thật lâu sau, Đổng Trung Tướng mới quay đầu lại, "Nhưng thế sự thường thường kỳ quái như thế, nói Bố Y cũng có thể là một cao quan, nói Vô Ưu cũng chưa chắc cả đời sẽ được vui vẻ".

Tiêu Bố Y nhìn thấy hắn đã lôi kéo tới mình, cũng trả lời: "Đổng đại nhân nói không sai, mọi chuyện mười thì không như ý đã hết tám chín, rất nhiều khi Đổng đại nhân cũng phải nhìn cho nó thoải mái mới được".

"Đa tạ Tiêu đại nhân an ủi. mọi chuyện mười thì không như ý đã hết tám chín?" Đổng Trung Tướng cảm khái nói: "Tiêu đại nhân mỗi lần đều có diệu ngữ, chỉ một câu này xem ra đã chứa đầy cảm giác tang thương, xem ra tuyệt không phải cảm khái của người trẻ tuổi, nói vậy có lẽ là do kinh nghiệm phong phú. Con gái của ta sau khi qu đời, lão phu đời này cũng chỉ còn có Vô Ưu, nhưng nó..." Nói tới đây ánh mắt của Đổng Trung Tướng tràn đầy thương cảm, "Nghe nói Tiêu đại nhân cũng đã gặp qua Vô Ưu?"

Nhìn thấy Tiêu Bố Y gật đầu, Đổng Trung Tướng thở dài một hơi, "Tiêu đại nhân cảm thấy nó có vô ưu không?"

Tiêu Bố Y lắc lắc đầu, thầm nghĩ ưu sầu của Vô Ưu cho dù là lão nhân này cũng cản không nổi.

"Triều đình tranh đấu lão phu đã sớm chán ghét," Đổng Trung Tướng thấp giọng nói: "Có thể là do cảm thấy có lỗi với mẹcủa Vô Ưu, Thánh Thượng đối với Vô Ưu bắt đầu cũng tính là sủng ái, Trụ Quốc thấy như thế, liền sinh tâm tư muốn mượn sức lão phu, liền hướng tới Thánh Thượng cầu hôn, thỉnh cầu Thánh Thượng đem Vô Ưu gả cho con hắn".

Tiêu Bố Y nhíu mày, thầm nghĩ Lý Trụ Quốc cưới con gái của tỷ tỷ Dương Quảng, con của hắn lại muốn cưới con gái của Dương Quảng, bổn phận này tính ra cũng có chút loạn, cổ nhân phong tục như thế, cũng làm cho người thời nay xấu hổ, nói vậy Dương Quảng lấy nữ nhân của cha cũng là do phong tục ảnh hưởng.

"Con của Lý Trụ Quốc vốn là đứa ăn chơi trác táng, Vô Ưu đương nhiên không thích, quả quyết cự tuyệt hôn sự này" Đổng Trung Tướng thở dài nói: "Nhưng lần cự tuyệt này, đã xảy ra họa. Lý Trụ Quốc lúc ấy còn không nói gì, chỉẩn nhẫn, Vô Ưu lúc ấy cũng không để ở trong lòng, sau lại đơn giản là khuyên can Thánh Thượng đừng chinh phạt Cao Lệ, không nghĩ đến Thánh Thượng giận dữ, từ đó cũng xa cách Vô Ưu".

Tiêu Bố Y đối với việc này trong lòng cũng lo lắng, thầm cảnh cáo mình ngàn vạn lần không được khuyên Dương Quảng về việc Cao Lệ, bằng không hôm nay Thái Phó, ngày mai phó nhai (người hầu) cũng không chừng.

"Vô Ưu bị Thánh Thượng xa cách, lão phu đối với việc Lý Trụ Quốc mượn sức vẫn cự tuyệt, Lý Trụ Quốc lúc này mới có ý niệm đối phó với Vô Ưu trong đầu. Ngày nay biết Thủy Tất Khả Hãn không cung kính bằng khi Khải Dân Khả Hãn tại vị, lúc trước khi Trường Tôn Thịnh tại vị, đã dùng kỳ mưu phân liệt Đột Quyết, nội đấu không dứt, lúc này mới làm cho Đột Quyết trở thành tâm phúc đại họa của Đại Tùy ta. Nhưng hiện nay thế lực của Thủy Tất Khả Hãn ngày càng mạnh, luôn quấy nhiễu biên giới, điều này làm cho Thánh Thượng rất lo lắng, Lý Trụ Quốc đã hiến một kế, nói hiện nay Đông Đột Quyết thế lực cường thịnh, không bằng dùng phương pháp của Trường Tôn Thịnh năm đó, nghĩ biện pháp phân hóa Đông Đột Quyết thành hai phần nam bắc. Thủy Tất Khả Hãn có đệ đệ tên là Sất Cát Thiết, nếu đem Vô Ưu công chúa gả cho hắn làm vợ, phong hắn làm Nam Diện Khả Hãn, nói vậy Đột Quyết nội đấu, cũng sẽ không còn lo lắng. Thánh Thượng vốn đã bắt đầu không thích Vô Ưu, nghe đề nghị như thế đã vui vẻ chấp thuận, chỉ tiếc cho vô ưu, trung tâm vì phụ thân, ngược lại nhận được kết cục như thế".

Đổng Trung Tướng nói tới đây thì thở dài một hơi, thật lâu sau cũng không nói gì.

Tiêu Bố Y thúc ngựa đi trước, cũng cảm thấy bi ai, đầu năm nay người tốt khó làm, mình vốn cũng sinh tại hồng kỳ, sinh trưởng dưới ánh mặt trời, nhưng khi tới thảo nguyên, Đông Đô mấy tháng, trong đầu đã toàn là đề phòng tính kế, hôm nay vì sự phát triển mục trường vềsau, mà đạp Mã Hành Không một cước, cũng đã nhìn ra bản thân biến hóa rất nhiều. Vô Ưu có chút khờ dại, không biết xác định xu thế, quần thần không thể nghịch lại ý vua, nàng ta là một nữ tử lại muốn khuyên một Dương Quảng đang nóng nảy bực bội, thật sự là quá ngu ngốc quá khờ dại.

"Ta chẳng qua chỉ là một Thái Phó Thiếu Khanh nho nhỏ," Tiêu Bố Y rốt cuộc nói: "Cùng Lý Trụ Quốc kém mười vạn tám ngàn dặm, Đổng đại nhân nếu muốn ta giúp, chỉ sợ ta cũng cảm thấy không có đủ khả năng".

Đổng Trung Tướng mặt hiện lên vẻ nóng bỏng, "Tiêu đại nhân, lão phu tuyệt không phải là kẻ ép buộc người khác, lại càng không dám bảo Tiêu đại nhân đối nghịch với Lý Trụ Quốc, nói đến hiện tại chuyện đã đến nước này, ta chỉ sợ Lý Trụ Quốc cho dù đổi ý, cũng không thể ngăn cản Vô Ưu lên đường. Lão phu biết Tiêu đại nhân là cháu xa của Hoàng Hậu, Hoàng Hậu lần này vì Tiêu đại nhân mà cầu quan, chúng ta đều thấy, biết Tiêu đại nhân trước mặt Hoàng Hậu rất có phân lượng. Hơn nữa Thánh Thượng đối với Tiêu đại nhân cũng cực kỳ thưởng thức, lão phu mạo muội, chỉ cầu Tiêu đại nhân có cơ hội có thể nói cùng với Thánh Thượng và Hoàng Hậu, để cho Vô Ưu không phải lên đường, hoặc là, hoặc là, ài…"

Đổng Trung Tướng thở dài một hơi, Tiêu Bố Y lại sớm biết tâm ý của hắn, hắn muốn mình nói với Hoàng Thượng, thật sự là nói không được, liền đổi người. Chỉ là đối với việc này Đổng Trung Tướng hiển nhiên cũng biết rất là khó, cho nên cũng khó mà đề xuất với người khác.

"Ta biết mạo muội thỉnh cầu cũng làm cho Tiêu đại nhân khó xử" Đổng Trung Tướng khẩn cầu nhìn Tiêu Bố Y, "Chỉ là Tiêu đại nhân phi thường thông minh, hào khí tận trời, cho dù thuyền nương không quen biết cũng ra tay giúp đỡ, không cầu hồi báo. Lão phu chỉ có một đứa cháu là Vô Ưu này, không dám nói cảm tạ, cũng không lấy tục vật mà cấp cho Tiêu đại nhân, chỉ cần Tiêu đại nhân trợ giúp cho Vô Ưu, lão phu giao cái đầu này cho Tiêu đại nhân, về sau chỉ cần Tiêu đại nhân phân phó một tiếng, lão phu cùng những người này," Đổng Trung Tướng đưa tay chỉ các cấm vệ nói: "Tiêu đại nhân phân phó một tiếng, chúng ta dù nước dù lửa cũng đều diệt hết!"

142. Chương 142: Sơ Hở

Hắn hiện tại lo lắng giúp hay không giúp, đã là thay đổi rất lớn so với trước kia. Hắn hiện tại dã giảm đi nhiều xúc động, biết trên đời này người nghèo kẻ đáng thương rất nhiều, hắn nếu ai cũng giúp, râu có bạc cũng không xong, hắn trước mắt phải lấy lợi ích của sơn trại làm trọng, Lý Trụ Quốc này là vật hi sinh đương nhiên là khẳng định rồi, nhưng trước khi hắn trở thành vật hi sinh, mình không thành vật hi sinh mới là tốt nhất, trợ giúp Đổng Trung Tướng đắc tội với Lý phiệt, đây là chuyện mà hắn phải cân nhắc…

Thiếu Khanh nếu rảnh, năm nay mời đến nhà của ta.

Tiêu Bố Y khi ngồi ở dinh thự, tràn đầy cảm khái. Vốn nghĩ đến loại người như Vũ Văn Hóa Cập cũng có thể làm quan, vậy đối với mình mà nói, còn không phải là chuyện dễ dàng sao? Nhưng thật sự là làm quan mới biết làm quan khổ, làm ruộng mới biết trâu cũng mệt, hắn mới chỉ ngồi tại vị trí Thái Phó Thiếu Khanh vài ngày, đã ứng phó mệt mỏi, liên tục kêu khổ.

Trước mắt là một chồng thiếp mời so với công văn còn muốn cao hơn, cũng còn một thời gian nữa mới tới khai xuân năm mới, nhưng thiếp mời của người nào xem ra cũng đều có chút phân lượng, muốn chối từ tuy không thể nói là làm mếch lòng người khác, nhưng chỉ sợ làm cho người khác hiểu lầm.

Trong tay lật ra một thiếp mời màu hồng mạ vàng, Tiêu Bố Y thầm nhíu mày, hắn không nghĩ đến người đầu tiên mời hắn chính là Lý Trụ Quốc đương triều! Lấy bản tính của hắn mà nói, đối với người như Lý Trụ Quốc cũng sẽ không có hảo cảm gì, nhưng trong đầu hắn lại nói, biết cuộc này nhất định phải đi. Hắn hàm hàm hồ hồ ứng đối với Đổng Trung Tướng xong, trở về cũng một mực suy nghĩ là nên giúp hay không!

Hắn hiện tại lo lắng giúp hay không giúp, đã là thay đổi rất lớn so với trước kia. Hắn hiện tại dã giảm đi nhiều xúc động, biết trên đời này người nghèo kẻ đáng thương rất nhiều, hắn nếu ai cũng giúp, râu có bạc cũng không xong, hắn trước mắt phải lấy lợi ích của sơn trại làm trọng, Lý Trụ Quốc này là vật hi sinh đương nhiên là khẳng định rồi, nhưng trước khi hắn trở thành vật hi sinh, mình không thành vật hi sinh mới là tốt nhất, trợ giúp Đổng Trung Tướng đắc tội với Lý phiệt, đây là chuyện mà hắn phải cân nhắc.

Thiếp mời thứ hai có chút ngoài dự kiến của Tiêu Bố Y, đó là thiếp mời của Bùi Ngự Sử, coi như là tín hiệu Bùi phiệt chính thức mời hắn. Nhìn thấy Bùi Ngự Sử hé ra khuôn mặt trời đông giá rét, Tiêu Bố Y vốn nghĩ rằng mình cùng hắn liên hệ gặp mặt đầu tiên mới được, nhưng không nghĩ đến mình sau khi thăng quan, rất nhanh nhận được thiếp mời của hắn. Còn các thiếp mời còn lại cấp bậc đều hơi thấp một chút,

bất quá cũng coi như là những nhân vật Tiêu Bố Y ngày thường khó gặp. Ví dụ như Binh bộ Thượng thư Vệ Văn Thăng, Dân bộ Thượng thư Phiền Tử Cái, Thượng thư Tả Thừa, Hữu Thừa... Tiêu Bố Y một một người cũng không rõ những người này thuộc phe phái nào. Thầm nghĩ có cơ hội nhất định phải hỏi Lý Tĩnh cùng Viên Lam mới được. Gần đây thăng quan, công vụ không dứt, giao tình ngày thường cũng nhạt đi nhiều, cũng là khó tránh. Khi Tiêu Bố Y nghĩ vậy cũng lật qua thiếp mời của Bang Đại Phu.

Trong này đại phu mời hắn cũng không ít, Đại Tùy có Tả Hữu Quang Lộc Đại Phu, Kim Tử Quang Lộc Đại Phu, Ngân Thanh Quang Lộc Đại Phu, Hướng Nghị Đại Phu, Hướng Tán Đại Phu vân vân, Lý Trụ Quốc chính là kiêm nhiệm thêm địa vị Tả Quang Lộc Đại Phu, Tiêu Bố Y là Thái Phó Thiếu Khanh, cũng có địa vị Ngân Thanh Quang Lộc Đại Phu, cho nên Đại Phu của Đại Tùy rất nhiều, Tiêu Bố Y quá nửa không biết hết được, thầm nghĩ mình không bệnh, không cần đi gặp Đại Phu, tạm thời từ từ hãy nói.

Lấy đến xấp thiếp mời thứ hai, Tiêu Bố Y có chút sửng sốt. Thừa Hoàng Lệnh khi không có chuyện ở bên ngoài, phụ trách sắp xếp chuyện thường ngày ở đây cho hắn, khi hắn đem thiếp mời giao cho mình, đã phân rõ ràng nặng nhẹ, có gấp hay không, quan chức lớn nhỏ, thiếp mời đặt ở dưới cùng đương nhiên là quan vị không tính là cao, nhưng ba chữ Lý Huyền Bá ở trên cũng làm hắn động tâm. Hắn không nghĩ đến Lý Huyền Bá sẽ tìm hắn, có người thượng vị, tự nhiên có người hạ đài, hắn đạp Sài Thiệu, chẳng lẽ đệ nhất mãnh nam Tùy triều Lý Huyền Bá này nên vì đại cữu tử (anh cột chèo) mà bất bình chứ?

Buông thiếp mời của Lý Huyền Bá xuống, khi Tiêu Bố Y cầm lấy thiếp mời cuối cùng thì lại nhíu mày, thiếp mời này lại là của Dương Tiếu Phật, Dương Tiếu Phật này xem ra âm dương quái khí, cân nhắc không ra môn đạo của hắn, hắn mời mình làm cái gì? Tiêu Bố Y day day huyệt Thái Dương, buông thiếp mời xuống, chỉ cảm thấy làm quan mệt chết được, hắn xem ra quan vị tăng cao, liên tục thăng chín cấp, nhưng trước mấy cái thiếp mời này cũng không tính là gì, quan viên trong này rất nhiều đều là nhân vật hàng đầu trên miếu đường, hắn chỉ là quan tứ phẩm sao lại được nhiều nhân vật như thế mời, cũng coi như là chuyện lạ từ khi Đại Tùy khai quốc?

Dẹp toàn bộ thiếp mời sang một bên, Tiêu Bố Y ngồi ở trên ghế, thầm nghĩ cũng đã trót lọt vượt qua một ngày, trước kia nói làm quan bề bộn hắn cũng không tin, hiện tại bản thân lạc vào, mới phát hiện làm quan thực sự là bề bộn nhiều việc, nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi được để ý tới. Trước đi gặp Lý Hồn, sau đó đi gặp Lý Huyền Bá, thứ ba đi gặp Bùi Uẩn, Tiêu Bố Y trong lòng thầm cân nhắc. Lý Hồn dù sao cũng là Trụ Quốc, thế nào thì cũng phải đứng đầu, Lý Huyền Bá là mãnh nam, quen biết dò xét một chút cũng tốt, gặp Bùi Uẩn là phải làm, đã lâu không nghe thấy động tĩnh của Bùi Minh Thúy, cũng không biết nàng ta gần đây đang làm cái gì.

Cửa phòng 'phành' một tiếng lớn, phá vỡ suy nghĩ của Tiêu Bố Y, ngẩng đầu nhìn lên, Thừa Hoàng Lệnh tràn đầy khẩn trương nói: "Ta muốn hướng tới đại nhân nói một tiếng..."

Không đợi Triệu Thành Bằng nói tiếp, một người đã hấp tấp đứng ở trước mặt Tiêu Bố Y, Tiêu Bố Y nhìn thấy có chút kinh ngạc, phất tay nói: "Thừa Hoàng Lệnh, ngươi lui xuống đi, không có việc gì".

"Tam đệ, chỗ làm của ngươi xem ra so với nhị ca ngươi tốt hơn rất nhiều, chỉ là hôm nay muốn gặp mặt ngươi, cũng thực khó khăn" Hồng Phất nữ mỉm cười nhìn Tiêu Bố Y, bộ dáng xấu hổ, đã sớm không còn vẻ mạnh mẽ của ngày đó, cũng không phải là Hồng Phất nữ đã sớm định hình trong mắt Tiêu Bố Y, người khác nói Hồng Phất nữ là kê bà nói không chừng hắn sẽ huy quyền đánh. Xem ra không phải nữ mười tám biến hóa lớn, mà phải nói nữ nhân vẫn luôn không ngừng biến hóa.

"Tẩu tử, ta đích thực có chút bận rộn" Tiêu Bố Y vỗ vỗ đống thiếp mời ở trên bàn, cười khổ nói: "Người xem mấy cái này thì biết, hiện tại ta không có nhiều thời giờ".

Hồng Phất nữ làm bộ như không có nghe ra ngụ ý của Tiêu Bố Y, ngồi xuống nói, "Tam đệ, lúc trước khi ta nhìn thấy ngươi, đã biết ngươi tuyệt không phải vật ở trong ao..."

"Tẩu tử có chuyện thì cứ nói thẳng ra đi" Tiêu Bố Y chỉ có thể ngăn đón đoạn mào đầu của nàng ta.

"Thật ra ta lần này đến, gặp Tam đệ chủ yếu là có một mục đích" Hồng Phất nữ mặt không đổi sắc, chậm rãi nói, "Những ngày trước đây ngươi cũng biết, tẩu tử chỉ sợ tại Lý gia sẽủy khuất cho ngươi, kết quả quả nhiên giống như tẩu tử thấy, tam đệ qua lôi luyện, sẽ thành đại khí".

Tiêu Bố Y thầm nghĩ ngươi còn xa mới thấy được phải cùng Dương Quảng liều mạng, "Vậy tẩu tử đến đây còn mục đích gì khác?"

"Mục đích thứ hai," Hồng Phất nữ cho tay vào trong tay áo lấy ra một khối ngọc xanh lờ mờ, "Tam đệ, khối ngọc này là ngọc phú quý ta đặc biệt cầu cho ngươi, chỉ cần ngươi mang nó, ta nghĩ về sau nhất định đại phú đại quý, quý không thể nói".

Tiêu Bố Y nhìn khối ngọc kia, hoài nghi là phiên bản của khối ngọc đằng sau cánh cửa, đứng dậy chối từ nói: "Cảm ơn ý tốt của tẩu tử, chỉ là làm sao để người phí phạm như thế?"

"Có cái gì mà phí hay không phí, trong nhà có rất nhiều..." Hồng Phất nữ đột nhiên bịt miệng, "Ta nói trong nhà rất nhiều, cũng là nhiều ngọc phú quý mới phát đạt được. Tam đệ, ngươi nhất định phải thu lấy, bằng không chính là xem thường tẩu tử này".

Tiêu Bố Y vẻ mặt có chút đau khổ tiếp nhận cái gọi là ngọc phú quý, chỉ sợ từ nay về sau vận xấu vào thân. Nếu nhà của Lý Tĩnh kia cũng gọi là phát đạt, thì Uyển Nhi ở tại gian nhà củi kia cũng có thể gọi là cung điện. Nhớ tới Uyển Nhi, Tiêu Bố Y trong lòng suy nghĩ, dù sao Thái Phó phủ của mình phòng cũng nhiều, không bằng cho Uyển Nhi dọn tới đây cũng tốt. Hiện tại xem tình hình, cho dù hắn có xuyên việt tới đây, cũng thật sự không hiểu là thiên hạ đại loạn sẽ như thế nào. Nhưng trước mắt hưởng phúc được ngày nào thì tính ngày đó đi cái đã.

Thấy Tiêu Bố Y tiếp nhận ngọc, Hồng Phất nữlại giúp hắn đeo lên trên cổ, lại giúp Tiêu Bố Y sửa sang lại quần áo, "Tam đệ, ta nghe nhị ca ngươi nói, ngươi thuở nhỏ không có mẹ, chỉ có phụ thân ngươi một mình nuôi lớn?"

Tiêu Bố Y khó có thể hô hấp, "Nhị ca nói đúng".

"Trưởng huynh vi phụ, trưởng tẩu vi mẫu" Hồng Phất nữ dứt khoát nói: "Hôn nhân đại sự của tam đệ đã định hay chưa?"

Tiêu Bố Y cười nói: "Cái này nhị ca không có nói sao? Thật ra đã có mấy nhà đã đánh tiếng. Ta hiện tại còn đang chọn lựa, cũng không làm cho tẩu tử hao phí tâm tư".

"Ồ?" Hồng Phất nữ thất vọng, cảm giác được Tiêu Bố Y đã tước đoạt quyền lợi làm bà mai của nàng ta, "Vậy đến lúc đó cần phải cho tẩu tử xem một chút, tẩu tử giúp ngươi giữ cửa".

"Nhất định nhất định" Tiêu Bố Y đột nhiên nghĩ tới chuyện gì, "Đúng rồi, tẩu tử, ta còn có chuyện, người nếu không có việc gì nữa..."

"Ta biết ngươi có việc, ta đây chỉ nói ngắn gọn thôi" Hồng Phất nữ rốt cuộc đã nói đến chuyện chính, "Bố Y, ngươi biết nhị ca ngươi có năng lực, nhưng đầu óc không linh hoạt, làm mười năm cũng không khá lên nổi, Huyện lệnh cùng Viên Ngoại Lang cứ qua lại, làm sao giống như Tam đệ, chỉ mới mấy tháng đã lên được vị trí Thái Phó Thiếu Khanh?"

Tiêu Bố Y không biết nàng ta muốn nói gì, đành phải nói: "Tẩu tử, nhị ca cùng ta khác công việc, ta rất nhiều chuyện cũng là hữu tâm vô lực. Bất quá nhị ca cũng là người đại tài, người yên tâm, một ngày nào đó cũng có thể nổi danh thiên hạ".

"Cái gì nổi danh thiên hạ?" Hồng Phất nữ thở dài một tiếng, trên mặt rốt cuộc hiện lên vẻ bất đắc dĩ, "Ta mười năm trước cũng nghĩ hắn có thể nổi danh thiên hạ, nhưng mười năm ngươi cũng biết dài như thế nào không?"

Tiêu Bố Y gật gật đầu, dò xét nhìn mọi nơi, an tâm mà chờ đợi, cũng không rõ Vệ Văn Thăng đi đâu. Bất quá hắn tuy có thiếp mời, nhưng trên thiếp mời cũng không có ghi thời gian, nhưng dựa theo quy củ, nếu có chuyện quan trọng thì luôn thông báo với chủ nhân trước để chuẩn bị, hắn chỉ sợ đám người Tần Thúc Bảo sẽ khởi hành, chậm trễ chuyện của Lý Tĩnh, cho nên mới tới mà không báo trước...

Tiêu Bố Y lần đầu nhìn kỹ nữ nhân trước mắt, nói lời thật, hắn thực không thưởng thức tác phong của Hồng Phất nữ, nhưng hắn không thể không nói, Hồng Phất nữ này thật sự là một nữ nhân thực tế đến không thể thực tế hơn được, cũng là một nữ nhân rất cứng cỏi. Coi tác phong của nàng bỏ trốn theo Lý Tĩnh, có thể cùng Lý Tĩnh chịu đựng nghèo khó mười năm như một ngày, không rời bỏ, đây cũng đã là

chuyện mà rất nhiều nữ nhân không thể làm được. Nàng ta có thể nói Lý Tĩnh vô năng, có thể đối với Lý Tĩnh bất mãn, nhưng nàng ta vẫn chờ đợi, hoặc là hy vọng, hoặc là bởi vì thương yêu.

"Mười năm" Hồng Phất nữ duỗi bàn tay, vuốt ve khóe mắt khóe miệng nói: "Mười năm chỉ đổi được sự chờ đợi, đổi được những nếp nhăn, đổi được thanh danh Trương kê bà này, mười năm đối với ta mà nói, chỉ là một cái chớp mắt, mười năm đối với ta mà nói, lại so với cả đời còn muốn dài hơn!"

Tiêu Bố Y trầm ngâm nói: "Tẩu tử, mọi chuyện không như ý mười thì đã hết tám chín, ta xem người vẫn rất chuẩn, ta tin tưởng rằng nhị ca về sau thành tựu tất còn trên ta".

"Ta cũng tin Lý Tĩnh, nhưng lại không chờ được cơ hội đến," Hồng Phất nữ cười cô độc, "Ta chỉ xin tam đệ cho nhị ca người một cơ hội".

"Ồ?" Tiêu Bố Y trầm ngâm nói: "Tẩu tử nói quá lời rồi, chỉ cần nằm trong khả năng, nếu có thể trợ giúp nhị ca, ta tuyệt đối không lý nào không giúp. Tẩu tử có tin tức gì cứ nói, chúng ta có thể thương lượng".

Hồng Phất mừng rỡ nhướn mày nói, "Tam đệ quả nhiên sảng khoái, ta sẽ nói ngay. Lần này Trương tướng quân phái thủ hạ tới xin bổ sung ngựa, còn có khí giới lương thảo vận chuyển đi. Ngựa đã chuẩn bị tốt, nhưng khí giới lương thảo còn phải chuẩn bị, Binh bộ sẽ xuất binh hộ vệ, Giá bộ cũng cũng không có quan hệ. Đại trượng phu thủ tại Đông Đô không thành đại sự, giống như tam đệ đi Phó Cốt như vậy mới có thể nổi danh thiên hạ".

Tiêu Bố Y đã hiểu được, "Tẩu tử muốn đại ca đi Tề quận, nếu có cơ hội gì, nói không chừng sẽ tìm được đường một bước lên trời?"

Hồng Phất nữ gật đầu, "Ta chỉ nghĩ như vậy, chứ tại Đông Đô mười năm không được kỳ ngộ, đi ra ngoài có lẽ sẽ tốt hơn. Chỉ là Binh bộ điều độ có Binh bộ Thượng thư Vệ Văn Thăng chưởng quản, ta sợ nhị ca ngươi chỉ nghĩ đến trong ngực mình có trăm vạn hùng binh, lại không biết đạo giao tiếp cùng người khác…"

"Nhưng cũng cần phải qua năm chứ, lúc này đi ra ngoài sao?" Tiêu Bố Y có chút do dự.

"Qua năm?" Hồng Phất nữ nhẹ nhàng thở dài, "Chúng ta có năm sao? Cho dù có năm, qua hay không có gì khác nhau? Nếu nhị ca ngươi lần này có thể đi. Ta nguyện ý cùng đi với hắn".

Tiêu Bố Y cũng không do dự, chọn lấy thiếp mời, thay đổi kế hoạch, trước tiên chọn lấy thiếp mời của Binh bộ Thượng thư Vệ Văn Thăng, "Tẩu tử không cần lo lắng, ta sẽ đi tìm Binh bộ Thượng thư, đem chuyện này nói một chút".

Hồng Phất nữ mừng rỡ, "Đa tạ tam đệ" Nhìn thấy Tiêu Bố Y muốn đi, Hồng Phất nữ đột nhiên kêu lên: "Tam đệ…"

"Chuyện gì?" Tiêu Bố Y dừng bước.

"Nếu Lý Tĩnh hỏi ngươi, ngươi đừng nói là ta nói, ta chỉ sợ hắn sẽ giận ta, hắn không muốn phiền tới ngươi" Hồng Phất nữấp úng nói.

"Ta biết" Tiêu Bố Y cười nói: "Chuyện có thành hay không ta cũng không biết, bất quá ta sẽ làm hết sức".

***

Đại Tùy Binh bộ quản lý quân tịch các loại như mã, lang, khố bộ thị lang. Viên Ngoại Lang như Lý Tĩnh, Thừa Vụ Lang như Bùi Tịch đều thuộc Giá bộ xử lý nhân viên làm việc thực tế. Đại Tùy thiết lập mười hai Vệ phủ, cùng Binh bộ qua lại lẫn nhau, quan hệ kiềm chế nhau, chủ yếu là để Hoàng Thượng khống chế quân đội cùng giữ gìn sự thống nhất của Đại Tùy.

Binh bộ Thượng thư thuộc Thượng Thư Tỉnh, Vệ Văn Thăng tuy quyền lợi không nhỏ, nhưng so với Vũ Văn Thuật Lý Hồn, thì vẫn kém hơn. Tiêu Bố Y trong đầu có mấy tư liệu này đi phủ đệ Vệ Văn Thăng.

Hắn tuy lấy Thiếp mời, vẫn dẫn theo Thừa Hoàng Lệnh Triệu Thành Bằng đi Binh bộ trước, chủ yếu là muốn đem chuyện Tần Thúc Bảo tại Thái Phó tự báo cho Binh bộ, bất đắc dĩ Vệ Văn Thăng không ở tại Binh bộ. Tiêu Bố Y để cho Triệu Thành Bằng xử lý các chuyện thông thường. bản thân thì xem sắc trời đã muộn, cũng là là lúc đi thăm hỏi, nên hỏi thăm đường đến phủ đệ Vệ Văn Thăng, rồi lập tức lên đường.

Nếu có thể trợ giúp Lý Tĩnh một chút, hắn thật ra cũng rất muốn.

Phủ đệ của Vệ thượng thư ở Thì Thái phường, Tiêu Bố Y ở trong này đã từng giết người, nên cũng xem như là ngựa quen đường cũ.

Chẳng qua Lý phủ cùng Vệ phủ cách nhau cũng khá xa, Tiêu Bố Y khi giục ngựa đi tới, nhìn thấy phía trước có một cái kiệu nhỏ đi vội, cùng đường với hắn, đành phải đi theo sau kiệu.

Kiệu tuy không phải đỉnh vàng rèm ngọc, nhưng cũng khá là xa hoa, chỉ là xem quy mô hình dạng thì có vẻ dành cho nữ, bên cạnh có hai nha hoàn đi theo lại càng xác định suy nghĩ của Tiêu Bố Y. Nơi này chỉ có một đường đi tới Vệ phủ, Tiêu Bố Y chỉ nghĩ đến đây quá nửa là gia quyến của Vệ Văn Thăng trở về, mình cũng không tiện quấy rầy.

Kiệu đến trước Vệ phủ, mấy hạ nhân rất nhanh mở cửa đi vào, lại càng xác định suy nghĩ của Tiêu Bố Y, đợi khi hắn đến trước cửa Vệ phủ, hạ nhân ra đón, cung kính nói: "Xin hỏi đại nhân muốn tìm ai?"

Hạ nhân cung kính chỉ vì quan phục của Tiêu Bố Y, cũng không biết Tiêu Bố Y là người nào.

Tiêu Bố Y đem thiếp mời đưa ra nói: "Tiêu Bố Y ứng lời của Vệ đại nhân đến bái phỏng, mong thông báo".

Hạ nhân tiếp nhận thiếp mời nhìn thoáng qua, có chút ngoài ý muốn nói: "Thì ra là Tiêu đại nhân Thái Phó tự, lão gia đã đặc ý phân phó qua, Tiêu đại nhân mời vào".

Tiêu Bố Y xuống ngựa, sớm đã có hạ nhân dẫn ngựa, một hạ nhân dẫn Tiêu Bố Y tiến vào chính đường, sau khi dâng trà nói: "Tiêu đại nhân xin chờở đây, lão gia không có ở đây, ta đã cho người đi thông báo rồi".

Tiêu Bố Y gật gật đầu, dò xét nhìn mọi nơi, an tâm mà chờ đợi, cũng không rõ Vệ Văn Thăng đi đâu. Bất quá hắn tuy có thiếp mời, nhưng trên thiếp mời cũng không có ghi thời gian, nhưng dựa theo quy củ, nếu có chuyện quan trọng thì luôn thông báo với chủ nhân trước để chuẩn bị, hắn chỉ sợ đám người Tần Thúc Bảo sẽ khởi hành, chậm trễ chuyện của Lý Tĩnh, cho nên mới tới mà không báo trước.

Chiếc kiệu nhỏ dựng ở trước sân, kiệu phu cùng nha hoàn đều đã không thấy, hạ nhân đứng ở bên canh hắn như khúc gỗ, Tiêu Bố Y cảm thấy nhàm chán, trên mặt lại không chút biểu hiện không kiên nhẫn nào.

Đợi một hồi nữa, có tiếng bước chân vang lên từ hành lang, Tiêu Bố Y quay đầu nhìn lại, thấy có một công tử đang đi tới. Công tử này cùng loại hàng giả như Viên Hi hoàn toàn khác, thân áo bào trắng như tuyết, vóc dáng ngọc thụ lâm phong, cho dù Tiêu Bố Y nhìn thấy cũng thầm ủng hộ, đoán đây có thể là con của Vệ Văn Thăng, Tiêu Bố Y liền đứng lên.

Người nọ sau khi nhìn thấy Tiêu Bố Y, trên mặt nở ra nụ cười mười phần nhiệt tình, "Là Tiêu đại nhân sao? Tại hạ họ Vệ, khi gia phụ nhắc tới Tiêu đại nhân, khen ngợi không thôi, Vệ Tuyển chỉ hận không thể tận mắt thấy thần uy của Tiêu đại nhân, hôm nay được gặp, thật sự tam sinh hữu hạnh".

Tiêu Bố Y lại cảm thấy ánh mắt của Vệ Tuyển này không phối hợp với nụ cười, nói trắng ra có cảm giác ngoài mặt cười mà tâm thì không, thậm chí đối với hắn có chút địch ý, trong lòng kinh ngạc, lại chỉ có thể chắp tay nói: "Thì ra là Vệ huynh, ta tuy không có nghe Vệ đại nhân nói tới, nhưng hôm nay gặp cũng cảm thấy Vệ huynh biểu hiện không tầm thường, thật sự là không giống người thường".

"Tiêu đại nhân xưng hô vậy thực muốn giết ta" Vệ Tuyển tràn đầy sợ hãi, "Tiêu đại nhân mời ngồi, gia phụ không ở đây, nhưng gia phụ nếu biết ta không tiếp đãi Tiêu đại nhân cho tốt, nhất định sẽ mắng ta không hiểu quy củ. Ta đã cho hạ nhân chuẩn bị rượu, mời đại nhân thưởng thức".

Tiêu Bố Y nghe được tiền viện có động tĩnh, cái kiệu nhỏ kia đã được nâng lên, lại ra khỏi Vệ phủ, không khỏi kinh ngạc. Khi hắn nghe hạ nhân nói Vệ Văn Thăng không ở đây, đã muốn đi, nhưng không tiện không từ mà biệt, thấy Vệ Tuyển muốn trì hoãn thời gian, cũng không muốn chậm trễ nữa mà đứng dậy nói: "Một khi Vệ đại nhân đã không ở đây. Vậy ta sẽ chuyển sang ngày khác đến bái phỏng. Hôm nay thực có chút đường đột".

"Tiêu đại nhân nếu không có chuyện quan trọng, thì hãy lưu lại uống chút rượu, bằng không gia phụ trở về..." Vệ Tuyển lộ ra vẻ khó xử.

Tiêu Bố Y lại cười nói: "Ngươi chiêu đãi vậy là đã tốt lắm rồi, chỉ là ta thật sự có việc, Vệ công tử, hy vọng sau này gặp lại".

Vệ Tuyển lộ ra vẻ thất vọng, "Một khi đã như vậy. Xin cho Vệ Tuyển tiễn Tiêu đại nhân một đoạn".

Vệ Tuyển này chiêu đãi thật ra cũng không tệ, nhưng Tiêu Bố Y lại vẫn cảm thấy trong thái độ của hắn có ẩn giấu cái gì đó, chỉ là nghĩ đến mình cùng hắn đại bác bắn cũng không tới, cũng cảm thấy mình gần đây thật sự có chút đa nghi.

Vệ Tuyển tiễn Tiêu Bố Y đến trước cửa Vệ phủ, Tiêu Bố Y cáo từ rời đi, nghe được phía sau đại môn rất nhanh đóng lại, cũng có chút kinh ngạc.

Hắn thúc ngựa đi tới, con đường này chính là thông tới Vệ phủ, cũng không có con đường nào khác. ĐI được một lát, Tiêu Bố Y ghìm ngựa, phát hiện phía trước lại xuất hiện cái kiệu nhỏ kia, chỉ là lại đứng ở giữa đường, một kiệu phu đang ôm chân rên hừ hừ ngồi ở giữa đường, thần sắc phi thường thống khổ, có lẽ là không lưu ý đã bị thương ở chân.

Tiêu Bố Y chậm rãi giục ngựa đi tới, phát hiện mấy người này không có ý nhường đường, lập tức ôm quyền nói: "Xin nhường đường cho".

Một kiệu phu tức giận nói: "Ngươi không biết đây là kiệu của ai sao? Ngươi gấp như vậy, muốn đi chết chắc?"

Tiêu Bố Y gật gật đầu, dò xét nhìn mọi nơi, an tâm mà chờ đợi, cũng không rõ Vệ Văn Thăng đi đâu. Bất quá hắn tuy có thiếp mời, nhưng trên thiếp mời cũng không có ghi thời gian, nhưng dựa theo quy củ, nếu có chuyện quan trọng thì luôn thông báo với chủ nhân trước để chuẩn bị, hắn chỉ sợ đám người Tần Thúc Bảo sẽ khởi hành, chậm trễ chuyện của Lý Tĩnh, cho nên mới tới mà không báo trước…

Tiêu Bố Y nụ cười không giảm, nhẹ giọng nói: "Ta không biết là kiệu của ai, ta chỉ biết là, ngươi nói như thế, chính là thể hiện chủ nhân không có hàm dưỡng mà thôi".

Ba kiệu phu đột nhiên đứng lên, xem ra muốn xông tới đem Tiêu Bố Y đánh một trận, trong kiệu đột nhiên truyền đến một tiếng hô khẽ, "Không được vô lễ".

Kiệu phu dừng lại, đều trợn mắt nhìn tới, Tiêu Bố Y vẫn thảnh thơi ngồi trên ngựa, thầm nghĩ theo bộ dáng của bọn này thì biết, bọn họ khẳng định có chút hậu đài, đây là Thì Thái phường, cùng với các phường bên cạnh đều là chỗ của các cao quan đại viên trong triều ở, cũng không biết những người này là nô phó của cao quan nào.

"Còn không dám thỉnh giáo danh tính đại nhân" Bên trong kiệu là giọng nữ, thanh âm trầm trầm.

"Thái Phó Thiếu Khanh Tiêu Bố Y".

"A? Thì ra là Thái Phó Thiếu Khanh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu" Bên trong kiệu sau nói câu này, trầm mặc thật lâu sau mới nói: "Các ngươi còn không nhanh chóng tránh đường cho Tiêu đại nhân, ngăn đón ở trên đường chẳng giống ai cả".

Kiệu phu đau chân đã đứng lên, lớn tiếng nói: "Tiểu thư, ta đã không sao, có thể đi được rồi".

"Vậy mời tiểu thư đi trước" Tiêu Bố Y lập tức nói.

"Vậy cảm ơn Tiêu đại nhân" Tiểu thư bên trong kiệu thấp giọng nói, làm cho người ta nghe không ra khúc chiết, hai nha hoàn cũng đi tới, dáng người thướt tha, lay động tâm tư. Tiêu Bố Y không tiện giục ngựa đi theo sau, đành phải lại đợi một lát, mới thúc ngựa đi tiếp, đột nhiên cảm thấy rùng mình.

Trên tường cao ngõ nhỏ đột nhiên nhảy lên mấy người, đều lấy khăn đen bịt mặt, một thân áo đen, trong tay ánh đao lấp lánh, khi nhảy lên tường, không nói một lời đã huy đao vọt tới. Trong đó một người hung hãn nhất, không phải từtrên tường nhảy xuống đất rồi mới vọt tới, mà là từ trên tường cao nhảy lên, rút ra một thanh kiếm sắc bén đâm tới, hận không thể một kiếm đem Tiêu Bố Y đâm xuyên suốt.

Tiêu Bố Y người ở trên ngựa, tay không tấc sắt, nhìn thấy kiếm pháp người nọ sắc bén, đồng tử hơi co lại, trên tay vung ra, cương ngựa đã đứt. Hắn cầm trong tay dây cương, phất tay vung tới đã đánh trúng cổ tay người nọ. Người nọ không nghĩ đến võ công của Tiêu Bố Y lại tinh thuần như thế, chỉ cảm thấy cổ tay tê

dại, trường kiếm đã rời tay bay ra ngoài, cắm trúng vai một người đang xông tới. Người nọ trường kiếm bị mất, gầm nhẹ một tiếng, hai nắm đấm vung ra, trong không trung tư thế không thay đổi, như cuồng phong bạo vũ đánh về phía Tiêu Bố Y.

Nếu là trước kia, Tiêu Bố Y quá nửa là thấy chiêu đỡ chiêu, nhưng hôm nay ánh mắt sắc bén, sớm đã thấy rõ hư thực của đối phương, quyền trái chém xuống, đã chặn ngang cánh tay của người nọ, chưởng phải cũng đột nhiên xuyên ra, một chưởng ấn ngay ngực người nọ, người nọ chỉ cảm thấy một cổ lực lượng chụp tới, trước ngực khí huyết sôi trào, một ngụm máu đã muốn phun ra, đột nhiên cảm thấy trên mặt chợt lạnh, người nọ trong lòng cả kinh, biết sau khi bị Tiêu Bố Y đánh trúng một chưởng, đã thuận tay tước lấy khăn bịt mặt của hắn, cũng không công kích nữa mà vội ôm lấy mặt, sau khi rơi xuống đất mũi chân dùng sức, lui nhanh lại đầu tường, cúi đầu nhìn xuống ngực, phát hiện vạt áo sớm đã rách tung, lộ ra nội y, không khỏi hoảng sợ uy lực một chưởng của Tiêu Bố Y.

Hắn cùng Tiêu Bố Y giao thủ động tác mau lẹ, thích khách sau khi lui ra tới đầu tường thì những người khác mới vọt tới trước ngựa Tiêu Bố Y, bỗng nhiên thấy hoa mắt, đã mất đi tung tích của Tiêu Bố Y, không khỏi nhìn nhau. Tiêu Bố Y đã sớm từ dưới bụng ngựa lao ra, một quyền đánh về phía một gã thích khách cầm đao.

Người nọ còn chưa kịp huy đao, chỉ nghe 'phành' một tiếng, đã bị một quyền của Tiêu Bố Y đánh thẳng vào mặt, kêu thảm thiết một tiếng, cả người lẫn đao bay ra xa, khi rơi xuống trên mặt đất, run rẩy hai cái thì đã không còn tiếng động.

Các thích khách hoảng sợ, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến nắm tay của một người lại uy mãnh đến như thế, mới vung đao lên đã sợ hãi liên tục lui về phía sau. Đều biết bọn họ người tuy đông, nhưng luận công phu thật sự so với Tiêu Bố Y thì kém quá xa, nghe được trên tường hô lên một tiếng, đều đồng loạt nhảy qua tường, không còn tung tích, người nọở trên tường cũng biến mất.

Tiêu Bố Y cũng không đuổi theo, chỉ nhìn trên tay mình, nơi đó ngoại trừ một miếng vạt áo ra, lại còn có khối ngọc ở trong tay, mặt trên có ghi một chữ Vệ. Hắn vẻ mặt nghi hoặc khó hiểu, bởi vì mới vừa rồi khi tước đi khăn bịt mặt của thích khách, tuy thích khách đã nhanh chóng che lại, nhưng hắn cũng đã nhìn thấy rõ người nọ chính là Vệ Tuyển!

Vệ Tuyển vì cái gì mà muốn giết hắn? Tiêu Bố Y đánh vỡ đầu cũng nghĩ không ra. Khi hắn đang nhìn khối ngọc kia, đột nhiên nghe được tiếng ho khan, ngẩng đầu nhìn về lối đi, thấy có một người đang đứng nhẹ nhàng ho.

Tiêu Bố Y ánh mắt chớp động, cũng chậm rãi đi tới, "Không nghĩ đến Lý huynh cũng đi tới chỗ này".

Lý Huyền Bá cũng mặc một cái áo da cừu mỏng, nưhng trông thế nào cũng không có tiêu sái gì, chỉ giống như một cô linh linh khoác lên áo da cừu mà thôi.

Tiêu Bố Y chỉ sợ một trận gió thổi qua cũng có thể đem hắn thổi bay đi, lối đi gió lạnh khá mạnh, Lý Huyền Bá vẫn đứng bất động.

"Thiếu Khanh võ công thực sự tốt" Lý Huyền Bá sau khi ho một trận kịch liệt, lấy tay che miệng, nói không nên lời. Hai gò má của hắn đỏ lên như lửa, một trận ho khan này Tiêu Bố Y chỉ sợ hắn ho đến bay cả phổi ra ngoài, không khỏi có lòng thương xót.

"Gió lớn trời giá rét, Lý huynh nên ở nhà nghỉ ngơi mới đúng".

Lý Huyền Bá đi vài bước, vào trong một ngõ nhỏ tránh gió, rốt cuộc đã thở đều lại, khẽ cười nói: "Nếu chỉở trong nhà nghỉ ngơi, làm sao thấy được thân thủ vừa rồi của Tiêu huynh?"

Tiêu Bố Y đem khối ngọc kia thả vào trong lòng, không nói chuyện võ công, chỉ hỏi, "Lý huynh tới nơi này làm gì? Cũng không phải đoán được có người muốn giết ta, nên đặc biệt đến chỗ này xem náo nhiệt?"

Lý Huyền Bá vừa cười vừa ho nói, "Tiêu huynh giọng điệu hình như xem ta cùng thích khách này là một, lần này chuyên môn đối phó ngươi mà đến?"

Tiêu Bố Y cười nói: "Cái này nói không chính xác, hiện tại ta phát hiện vô luận là ai, đều muốn lấy mạng của ta, quen biết cũng tốt, không quen biết cũng thế".

"Ồ. Vậy mới vừa rồi, là Tiêu huynh quen biết hay không?" Lý Huyền Bá khẽ cười hỏi: "Nơi đây có một thích khách bị ngươi giết chết, ta nghĩ muốn đi xem xét, chắc cũng có chút dấu vết để lại. Tiêu huynh không xem, là bởi vì khí lượng khoan dung, không để ý tới ám sát, hay là bởi vì sớm đã biết thích khách là ai?"

"Biết cũng tốt, không biết cũng thế," Tiêu Bố Y cười nói: "Tiêu Bố Y ta không muốn cùng với bất luận kẻ nào là địch, nhưng cũng không sợlà địch đối với bất luận kẻ nào".

"Chỉ sợ ai đem Tiêu huynh làm địch đều là một chuyện đau đầu" Lý Huyền Bá ho nhẹ hai tiếng, trong mắt rực lên như ánh lửa, "Chỉ là cùng Tiêu huynh là địch cũng là một chuyện ngàn năm một thuở".

"Ồ?" Tiêu Bố Y cau mày, tâm tư xoay chuyển.

Hắn mới vừa rồi hai lần thấy chiếc kiệu nhỏ, đã cảm thấy có chút quá vừa khéo, kiệu sau khi đến Vệ phủ, rời đi trước khi hắn đi, lại bởi vì kiệu phu chân bị đau mà dừng lại giữa đường. Nhưng hắn hiện tại hoài nghi kiệu phu chân có thể không bị thương, bất quá là người khác cố ý an bài. Nữ tử ngồi trong kiệu làm chậm trễ thời gian của hắn, chính là bởi vì nơi này chỉ có một lối đi, nàng ta là vì tranh thủ thời gian cho Vệ Tuyển đổi quần áo tới rồi phục giết hắn. Nói như vậy, nữ nhân trong kiệu là đồng bọn với Vệ Tuyển, mọi chuyện Tiêu Bố Y đã suy nghĩ rõ ràng, nhưng bọn họ vì cái gì mà muốn giết mình, cũng là chuyện mà hắn nghĩ không ra được.

"Ngàn vàng dễ kiếm, đối thủ khó cầu" Lý Huyền Bá trong sự cuồng nhiệt có vẻ tịch mịch, "Ta thật rất muốn xem Tiêu huynh là đối thủ, chỉ là chúng ta thật sự không có xung đột gì. Tiêu huynh tuy người tại cao vị, đối với ngươi cũng biết tâm cũng không ở tại miếu đường. Ta đời này cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến sẽ làm quan".

Tiêu Bố Y đột nhiên cười không nổi: "Chẳng lẽ ta như vậy không làm cho người ta thích, mà lại đến để nói muốn cùng ta đối nghịch?"

Lý Huyền Bá ôm bụng cười, "Tiêu huynh quá khiêm tốn rồi, ngươi kẻ địch không ít, bằng hữu càng nhiều. Chỉ là trong này đột nhiên xuất hiện nhiều thích khách mai phục như vậy cũng là chuyện rất kỳ quái, Tiêu huynh lộ tuyến quỷ dị, người lại linh mẫn, muốn theo dõi ngươi là chuyện không dễ dàng. Nói như vậy thích khách khẳng định đã dự tính được lộ tuyến của ngươi, nhưng hình như người biết lại rất ít?"

Hắn nói bình thản, Tiêu Bố Y cũng cảm thấy bội phục, biết Lý Huyền Bá người này nhìn như bệnh yếu ớt, nhưng cũng thông minh tuyệt đỉnh, hắn nói ý ám chỉ chính là, trừ Vệ Tuyển, phù hợp loại điều kiện này thật sự rất ít, hắn tuy không tự thân trải qua, chỉ suy đoán cũng không chút sai biệt, chỉ bằng điểm ấy cũng đã là nhân vật hiếm thấy.

"Chỉ là kế hoạch của bọn họ có vấn đề, nếu thành công, nói vậy có cơ hội đặt mình ở bên ngoài, nhưng nếu thất bại, ta nghĩ nhất định sẽ xuất hiện cả trăm sơ hở" Lý Huyền Bá lại nói: "Bọn họ ám sát cẩn thận, thời gian lại có chút vội vàng, quá nửa là cảm thấy cơ hội cũng là ngàn năm một thuở, lúc này mới vội vàng ra tay. Bọn họ quá tự đề cao võ công bản thân, lại xem nhẹ thân thủ của Tiêu huynh, khó tránh sẽ thất bại" Lý Huyền Bá thở dài một tiếng, "Bất quá bọn họ tuy thất bại, ta lại nhìn ra điểm ngoài ý muốn, võ công của Tiêu huynh khi ngăn đón thích khách, đối với khi so đao với Phùng Lang tướng cao minh hơn rất nhiều, Tiêu huynh thì ra vẫn là ẩn giấu bản thân là một cao thủ, chỉ khi giao đấu sinh tử mới có thể dùng hết toàn lực. Đương nhiên, Tiêu huynh hiện tại đã là toàn lực hay không ta cũng nhìn không ra. Khi so đao với Phùng Lang tướng, chúng ta còn có thể cho rằng Tiêu huynh trạch tâm nhân hậu, không muốn làm cho Phùng Lang tướng đánh mất thể diện, nhưng khi ngăn đón thích khách, vẫn giấu diếm võ công xuất ra đối phó với thích khách, lại là vì cái gì?"

Tiêu Bố Y im lặng, nụ cười không giảm.

Lý Huyền Bá lại nói: "Điều này làm cho ta nghĩ tới mấy tháng trước có người ám sát Lý công tử, người nọ võ công cao cường, xa xa chỉ một mâu đã phóng giết Lý công tử, võ công cực kỳ bá đạo, Huyền Bá cũng bội phục, chỉ là người nọ rốt cuộc không thấy đâu cả, thật sự làm cho người ta kinh ngạc" Lý Huyền Bá hai mắt chợt chuyển, như đốm lửa nhìn Tiêu Bố Y nói: "Có lẽ người nọ tất cả mọi người đều biết, hắn chỉ sợ tiết lộ võ công làm cho người ta hoài nghi, lúc này mới cố ý che dấu võ công của mình. Nhưng hắn lại muốn thả đi người ám sát Lý Trụ Quốc, nên khi ra tay mới có sự giấu diếm, Tiêu huynh, không biết ta đoán có đúng không?"

Gió lạnh gào thét, cũng đông không được ánh lửa trong mắt Lý Huyền Bá, ánh mắt sáng rực, lại nhìn không thấu tâm tư của Tiêu Bố Y. Chỉ là trong ánh mắt của hai người nhiều ít đều có hương vị hiểu rõ lẫn nhau. Tiêu Bố Y rốt cuộc cười nói: "Lý huynh thông minh mười phần, siêu tưởng như thế cho dù là ta cũng bội phục".

Lý Huyền Bá cười, "Siêu tưởng?"

"Ta tuy chưa từng gặp qua Lý huynh ra tay, lại biết có thể vô thanh vô tức xuất hiện trên đường, mà ta lại không phát hiện thì tuyệt không thể xem là yếu ớt nhiều bệnh được" Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Lý huynh võ công cao cho dù ta cũng nhìn không thấu nông sâu, nhưng ta nghĩ cũng ít có người biết, chẳng lẽ cũng là vì che dấu cái gì? Ngươi hỏi ta cố ý thả đi hung thủ ám sát Lý đại nhân là vì cái gì, nhưng hôm nay ta thả đi hung thủ muốn giết ta lại là vì cái gì? Lý huynh sớm đã ở cửa ngõ, chỉ bằng hiệp can nghĩa đảm muốn bắt mấy thích khách cũng không phải là vấn đề, nhưng lại thả hung thủ đi lại là vì cái gì? Chẳng lẽ bởi vì Lý huynh thả thích khách đi, ta liền bằng vào cái này để suy đoán, Lý huynh là cùng thích khách đến giết ta, nên mới cố ý thả thích khách đi?"

Lý Huyền Bá sửng sốt.

143. Chương 143: Mượn Sức

Tiêu Bố Y không hiểu Lý Huyền Bá nói chiếm nữ nhân của người khác là có ý tứ gì? Mình từ khi nào mà chiếm nữ nhân của người khác, cái này thật đúng là đã muốn gép tội thì cần gì lý do, hắn hôm nay không nói, chẳng lẽ bắt mình phải tới hắn mới nói? Tiêu Bố Y lắc lắc đầu, trong trực giác cảm thấy đó là một người rất cổ quái, nhưng hắn lại không thể không nói người này rất thông minh, rất nhiều chuyện không tự thân trải qua, lại như tận mắt nhìn thấy, hắn thử dò xét, tuy Tiêu Bố Y vẫn trụ lại được dưới cơn gió lớn, nhưng cũng thầm kinh hãi…

Lý Huyền Bá một phen rào trước đón sau, chỉ nghĩ đến Tiêu Bố Y nhiều ít sẽ kinh hoảng, có lẽ cũng không ngờ, Tiêu Bố Y trước mắt nhìn như chất phác này có lối suy nghĩ rõ ràng như thế, bất tri bất giác đã đem hắn cuốn vào.

Tiêu Bố Y nhìn thấy Lý Huyền Bá sửng sốt, lại nói: "Đều nói là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, Lý huynh võ công chắc là cao minh hơn ta, trong thảo mãng hơn ta cũng là hằng hà sa số, dựa theo Lý huynh phân tích, nói như vậy chỉ cần là cao thủở tại Đông Đô, đều có hiềm nghi".

Lý Huyền Bá sau khi ngạc nhiên, chỉ mỉm cười không nói.

"Còn có một điểm rất mấu chốt, lúc trước Lý công tử không để ý đến dư luận, Sài công tử cứu trợ dân chúng, mấy cái này nói vậy cũng rơi vào trong mắt của Lý huynh, ta nghĩ với thân thủ cùng hiệp can nghĩa đảm của Lý huynh, làm sao có thể làm như không thấy? Lý huynh nếu thân thủ so với ta còn muốn cao hơn, hôm nay lấy bệnh thể kỳ nhân, nói không chừng sau khi ám sát Lý công tử, cũng muốn che dấu võ công?"

Lý Huyền Bá cười lớn nói: "Tiêu huynh quả nhiên thú vị, ta bội phục sát đất".

Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Phải không?"

Lý Huyền Bá lắc đầu nói: "Thích khách là ai xem ra ai cũng không biết, nhưng chỉ bằng sự trấn định của Tiêu huynh, ta biết có thể ngồi trên cao vị như hôm nay cũng không phải là may mắn".

"Lý huynh quá khen, ta chỉ cảm thấy phần trấn tĩnh cùng bãn lãnh hóa giải nghi ngờ của Lý huynh còn trên cả ta, ta càng sợ có người ghen tị với cao vị của ta, lúc này mới cùng với người khác liên thủ muốn vồn Tiêu mỗ vào chỗ chết" Tiêu Bố Y lại cười nói: "Chức vị Thiếu Khanh này, cũng không phải dễ làm".

"Ta xem như sợ ngươi" Lý Huyền Bá liên tục lắc đầu, "Không ngờ Tiêu huynh ngoại trừ võ công cao cường ra, võ mồm cũng như đao kiếm. Mới vừa rồi nếu có chỗ nào đắc tội, mong Tiêu huynh thứ lỗi".

Tiêu Bố Y nhìn vào hai mắt của Lý Huyền Bá, lại cân nhắc dụng ý của hắn, "Thứ lỗi cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy, cũng phải xuất ra chút thành ý mới được".

Lý Huyền Bá con mắt chuyển chuyển, "Thành ý? Tiêu huynh đối với ai muốn giết ngươi quá nửa là biết, nhưng Tiêu huynh đối với hắn vì sao muốn giết ngươi chỉ sợ còn không biết?"

Tiêu Bố Y có chút đổi sắc, "Nhìn không ra Lý huynh còn tham dự trong đó?"

Lý Huyền Bá thiếu chút nữa phun máu, liên tục ho khan, "Ta hiện tại hận không thể bóp chết tiểu tử ngươi. Hôm nay đến là muốn xin lỗi ngươi, nhưng hiện tại ta muốn cùng ngươi đánh một trận thì tốt hơn, để tránh ngươi cảm thấy ta tới là để thăm dò ngươi".

Tiêu Bố Y lần này cũng thật sự có chút ngạc nhiên, "Lý huynh có cái gì phải xin lỗi?"

"Cũng không là vì oan uổng cho ngươi, cũng không phải là vì muốn giết ngươi mà hướng tới ngươi xin lỗi" Lý Huyền Bá khẽ cười nói: "Là bởi vì Thế Dân tiểu tử kia không biết nặng nhẹ, lúc trước tại Vũ Đức điện vì Sài Thiệu không tiếc cùng ngươi tranh phong. Hôm nay hắn xem ra giống như có chút hối hận, ta liền thay mặt hắn hướng tới ngươi nói tiếng xin lỗi".

Tiêu Bố Y nhìn ra phương xa nói: "Tranh chấp danh lợi cũng là chuyện thường thấy, có cái gì đáng xin lỗi đâu, Lý huynh quá tự trách rồi".

Lý Huyền Bá lắc lắc đầu, lại ho khan nói, "Ta chỉ nhận ra cái kiệu này là của nhà nào mà thôi, ta nghĩ lấy trí thông minh của Tiêu huynh, nếu biết kiệu này là của con gái của Lý Trụ Quốc Lý Mị Nhi, hẳn là sẽ nghĩ đến cái gì".

Tiêu Bố Y rùng mình, bất động thanh sắc nói: "Ai ngồi kiệu cùng hành thích ta thì có quan hệ gì? Ta thật sự nghĩ không ra".

"Ngươi hiện nghĩ không ra, đợi khi đi Lý gia sẽ hiểu được" Lý Huyền Bá đột nhiên nói: "Nơi này cách phủ đệ của Lý Trụ Quốc cũng không tính là xa, ta nghĩ Tiêu huynh có thể đi tới đó, nói không chừng Vệ đại nhân cũng ở chỗ của Lý Trụ Quốc".

"Ngươi làm sao biết ta muốn tìm Vệ đại nhân?" Tiêu Bố Y có chút kinh ngạc.

"Ngươi từ nơi này đi ra, đương nhiên là muốn tìm Vệ đại nhân, Vệ đại nhân nếu có ở tại đây, Vệ Tuyển chỉ sợ sẽ kiêng kị không dám xuống tay" Lý Huyền Bá lạnh nhạt nói: "Một khi đã như vậy, ta nghĩ Tiêu huynh quá nửa là không gặp được Vệ đại nhân, ta biết Vệ đại nhân thích đến chỗ Lý Trụ Quốc đánh cờ, ngươi nếu tìm hắn, thì có thể tới đó xem một chút".

"Ồ? Lý huynh có đi không?" Tiêu Bố Y hỏi.

"Ngươi đi đi, ta tới đó thì có ý nghĩa gì. Nói đến ta cũng không chiếm nữ nhân của người khác, cũng không nên nhúng tay vào" Lý Huyền Bá cười rời đi.

"Lý huynh nói cái gì?" Tiêu Bố Y nhíu mày hỏi.

Lý Huyền Bá đã đi xa, chỉ khoát khoát tay, đột nhiên nói: "Tiêu huynh có nhận được thiếp mời của ta không? Nếu nhận được, thì cũng mời đến một lần, ta hiện tại tuy là bệnh thể kỳ nhân, nhưng bản thân lại rõ ràng biết, có thể nhìn thấy ánh mặt trời của ngày mai hay không cũng là vấn đề, cũng mong Tiêu huynh sớm tới một chút, tại hạ có chuyện thỉnh giáo, ở đây cũng cảm tạ trước".

Tiêu Bố Y không hiểu Lý Huyền Bá nói chiếm nữ nhân của người khác là có ý tứ gì? Mình từ khi nào mà chiếm nữ nhân của người khác, cái này thật đúng là đã muốn gép tội thì cần gì lý do, hắn hôm nay không nói, chẳng lẽ bắt mình phải tới hắn mới nói? Tiêu Bố Y lắc lắc đầu, trong trực giác cảm thấy đó là một người rất cổ quái, nhưng hắn lại không thể không nói người này rất thông minh, rất nhiều chuyện không tự thân trải qua, lại như tận mắt nhìn thấy, hắn thử dò xét, tuy Tiêu Bố Y vẫn trụ lại được dưới cơn gió lớn, nhưng cũng thầm kinh hãi.

Nghĩ đến chỗ của Lý Trụ Quốc cách nơi này cũng không xa, Tiêu Bố Y theo dấu chân của mấy kiệu phu mà đi, ước chừng một nén nhang thì Lý phủ rõ ràng xuất hiện ở trước mắt.

Hôm nay sắc trời đã muộn, đại môn của Lý gia đã đóng chặt, hai con sư tử đá trước cửa như trợn mắt coi rẻ thiên hạ chúng sinh. Tại Đông Đô họ Lý rất nhiều, hoặc nhiều hoặc ít đều có chút quan hệ thân thích, nhưng chỉ là quan hệ có chừng mà thôi. Lý Tĩnh, Lý Uyên, Lý Mẫn, Lý Hồn nếu thật sự tính ra, thân thích thật sự thì đại bác bắn còn chưa tới, chỉ là thân thích làm phản cũng có, Lý phiệt trước mắt tuy rất mạnh, nhưng ngày nay cũng đã không có nhiều tiếng nói, Lý Uyên cùng Lý Trụ Quốc này thoạt nhìn cũng không có lui tới.

Lý Uyên cùng Dương Quảng có quan hệ xa, coi như là hoàng thân, chỉ là so với Lý Trụ Quốc mà nói, vẫn kém quá xa. Bởi vì mẹ của Lý Uyên chẳng qua là chị em với Độc Cô Hoàng Hậu, nhưng mẹ vợ của Lý Trụ Quốc lại là Bắc Chu Hoàng Hậu. Bắc Chu Hoàng Hậu này là con gái của Tùy Văn Đế Dương Kiên, cũng chính là chị ruột của Dương Quảng. Nàng sinh con trai là quốc quân của Bắc Chu, nhưng cha nàng lại soán ngôi vị hoàng đế của con nàng, cải Bắc Chu thành Tùy, làm cho nàng khóc không ra nước mắt, trên đời chuyện buồn cười nhất chỉ sợ chẳng qua cũng là như thế.

Tiêu Bố Y khi nghĩ như vậy cũng có chút đau đầu, cảm giác gió tuyết kêu gào cũng có chút trào phúng. Hoàng thân quốc thích cao cao tại thượng, trong đó lại ẩn giấu rất nhiều sự tranh đấu xấu xa.

Tùy Văn Đế tại vị, quá nửa đối với cô con gái này có chút áy náy. Cho nên cũng bù đắp nhiều, mẹ vợ của Lý Trụ Quốc cũng chính là con gái của Tiên đế cũng không cải giá, cũng không nghĩ đến quyền lợi gì, cả đời chỉ nghĩ đến quyền lợi của con rể, Lý Mẫn quan tới Trụ Quốc, trong lúc nhất thời phong cảnh phải nói có một không hai.

Chỉ là Nhạch Bình công chúa hiển nhiên lo lắng không tính là chu đáo, không biết đạo lý vật cực tất phản. Dưới phong cảnh thường thường chính là hắc động. Nàng năm đó kiệt lực vì con rể tranh thủ vinh quang, nhưng không ngờ lại cấp sẵn cho con rể một phần mộ.

Khi Tiêu Bố Y nghĩ như vậy, vỗ vỗ cánh cửa, một hồi lâu mới truyền đến thanh âm của hạ nhân, "Là ai?"

"Thái Phó tự Tiêu Bố Y đến bái phỏng Lý đại nhân" Tiêu Bố Y trầm giọng nói.

Hắn cũng không hiểu vì sao Lý gia ngay cả hạ nhân coi cửa cũng không có, điều này làm cho Lý phủ xem ra có chút tử khí trầm lắng.

"Ngươi chờ một chút," Hạ nhân trả lời một câu, Tiêu Bố Y lại chờở cửa một lúc sau, chỉ nghe được sau cánh cửa có tiếng bước chân, một tiếng cười hào sảng truyền tới: "Không có quy củ, Thiếu Khanh đến sao lại không đón vào?"

Cánh cửa mở rộng ra, Lý Mẫn nụ cười đầy mặt ra đón, khi nhìn thấy Tiêu Bố Y thần sắc tràn đầy mừng rỡ, "Thiếu Khanh, không nghĩ đến ngươi lại đến nhanh như vậy".

Bên trong thật ra cũng rất sáng sủa, huy hoàng, Tiêu Bố Y lại cười nói: "Làm một lần khách không mời, mong Lý đại nhân lượng thứ".

"Cái gì là khách không mời. Đại môn Lý gia ra vĩnh viễn đều mở rộng với Thiếu Khanh ngươi" Lý Mẫn kéo tay Tiêu Bố Y, "Mau mời vào".

Hạ nhân nha hoàn đều trợn trừng đôi mắt, hiển nhiên đều không nghĩ đến đường đường Trụ Quốc lại đối với một người trẻ tuổi lại khách khí cùng nhiệt tình như thế.

Tiêu Bố Y cũng không né tránh sự thân thiết của Lý Trụ Quốc, khẽ cười nói: "Tạ ơn đại nhân".

Hai người đi vào chánh đường, Tiêu Bố Y chỉ cảm thấy trong này ánh sáng hòa nhã, hết sức thoải mái, cũng không thấy đèn lồng ngọn nến gì, đưa mắt nhìn qua phát hiện nóc nhà hào quang ánh vàng rực rỡ, giống như là lợp vàng bạc, phía trên có khảm mấy hạt châu to bằng nắm tay, tỏa ra ánh sáng hòa nhã, Tiêu Bố Y nghĩ đây có thể là Dạ minh châu gì đó, chỉ sợ một viên cũng có giá trị liên thành.

Trong đại sảnh có ngồi một người, cũng chừng năm mươi tuổi, tinh thần quắc thước, tôn quý phi thường, nhìn thấy Tiêu Bố Y đi vào, chậm rãi đứng lên, trên mặt nở nụ cười nói: "Thiếu Khanh cũng đến đây, cũng là khách hiếm thấy".

"Vệ đại nhân là khách quen, Thiếu Khanh là khách hiếm, chỉ là khách nào thì khách ta đều hoan nghênh" Lý Mẫn cùng con của hắn tác phong hoàn toàn khác nhau, lại cùng tác phong tất cung tất kính ở tại Hậu

Đức điện cũng khác biệt, cực kỳ nhiệt tình, Tiêu Bố Y nhìn thấy hắn như vậy, cơ hồ nghĩ đến đứa con trai kia của hắn không phải là do hắn sinh ra, "Vệ đại nhân khỏe chứ, ta tới nơi này chỉ sợ đã quấy rầy nhã hứng của các ngươi" Tiêu Bố Y nhìn thấy trên bàn có một bộ cờ vây, quân cờ đen trắng bày ra cả trăm quân, thì ra hai người bọn họ đang chơi cờ, có chút phong nhã.

"Chơi cho vui mà thôi" Lý Mẫn lắc đầu cười nói: "Thiếu Khanh, hôm nay đều là thiên hạ của người trẻ tuổi các ngươi, mấy lão nhân chúng ta cũng không có năng lực gì, về nhà không có việc gì cũng chỉ có chơi cờ mà thôi".

Vệ Văn Thăng tính ra cũng là lần đầu tiên cùng Tiêu Bố Y gặp mặt, lại cũng không xa lạ, chỉ cười nói: "Thiếu Khanh nếu không tới giúp ta, Trụ Quốc kỳ nghệ cao siêu, ta luôn thua nhiều hơn thắng".

"Văn Thăng thật sự khiêm tốn rồi, Thiếu Khanh nếu nghe hắn, đến đây, đến đây, đến đây, giúp ta nước này mới là tốt" Lý Mẫn lại cười nói.

Tiêu BốY nếu không có ấn tượng từ trước, cơ hồ nghĩ đến mình đang gặp hai lão giả khiêm tốn hòa ái, đang cùng mình chơi trò tiếp cận.

"Hạ quan đối với mấy thứ này, một chút cũng không thông" Tiêu Bố Y chỉ có thể lắc đầu, "Ta cứ tùy ý đi lại, các người cứ đánh cờtrước đi".

Lý Mẫn nở nụ cười, "Vậy không phải là chậm trễ tiếp đãi Thiếu Khanh sao?" Vệ Văn Thăng cũng sớm ngồi xuống nói: "Mặc kệ thế nào, cứ chơi hết ván này rồi hãy nói".

Lý Mẫn cũng gọi một hạ nhân, thì thầm đôi câu, hạ nhân sau khi rời khỏi thì Lý Mẫn cũng ngồi xuống, lại cười nói: "Một khi đã như vậy, cũng phải chơi cho xong ván này mới được. Cờ đang chơi nửa ván mà dừng, thật sự khó chịu như là uống rượu không đủ vậy".

Vệ Văn Thăng đã sớm hạ một quân cờ xuống, "Nói có lý, bất quá nếu ngươi không tiếp tục chơi cho tốt, ta chỉ sợ ngươi thua, vậy chỉ sợ so với uống rượu mà ghi nợ còn khó chịu hơn".

Hai người đều cười ha hả, Lý Mẫn hướng tới Tiêu Bố Y lắc lắc đầu, cũng hạ một quân cờ xuống, cả gian phòng lại im lặng, chỉ nghe được tiếng quân cờ di chuyển, tiếng tuyết rơi, Tiêu Bố Y ngồi ở bên cạnh hai người, trong lúc nhất thời quên mất con của Lý Mẫn là do hắn giết không chút lưu tình, nhưng đối mặt với đương kim trụ quốc này, hắn lại cảm thấy không chút ngạo mạn. Nhưng hắn nếu trong lòng không có quỷ, vì cái gì lúc trước khi ngồi kiệu, bên trong kiệu lại đặt một khối thiết bản? Nghĩ như vậy Tiêu Bố Y khóe miệng khẽ mỉm cười, thầm nghĩ quả thạt sống lâu mới thấy lòng người.

Lý Mẫn cầm cờ trầm ngâm, nhìn thấy Tiêu Bố Y mỉm cười, cũng cười hỏi: "Thiếu Khanh cười cái gì? Hay là cảm thấy kỳ nghệ của lão phu thối không ngửi được?"

Tiêu Bố Y lắc đầu, "Ta chỉ là nhớ tới một chuyện buồn cười mà thôi".

"Chuyện gì buồn cười vậy?" Lý Mẫn hạ quân cờ xuống, cũng có vẻ quan tâm. Tiêu Bố Y thuận miệng nói, không nghĩ đến Lý Mẫn lại truy hỏi, đành phải nói: "Nhớ có một lần ta đến nhà một vị giáo thư tiên sinh, tiên sinh pha trà chiêu đãi, nửa chừng có một khách, mỗi lần cầm chén trà lên đều lắc đầu. Giáo thư tiên sinh nhiệt tình nhìn thấy khách không hài lòng, xuất ra Phượng hoàng trà Thần tiên trà trân quý trong nhà ra, trà như thế mà người nọ vẫn lắc đầu, cuối cùng tiên sinh chỉ có thể hỏi khách bất mãn trà này ở điểm nào?"

Vệ Văn Thăng cùng Lý Mẫn đều hỏi, "Khách trả lời thế nào?" Hai người hai miệng đồng thanh, không khỏi nhìn nhau cười. Bọn họ phát hiện Tiêu Bố Y lơ đãng nói chuyện lại khiến cho hai người cuốn vào trong đó, chỉ muốn biết đáp án.

Tiêu Bố Y cười nói: "Người khách kia chỉ nói hai chữ, nóng quá".

"Nóng quá?" Vệ Văn Thăng thì thào tự nói, có vẻ khó hiểu, Lý Mẫn lại cười to lên, liên tục lắc đầu nói: "Đúng là đàn khảy tai trâu, đúng là đàn khảy tai trâu" Hắn vừa nói ra, Vệ Văn Thăng cũng tỉnh ngộ, khẽ cười nói: "Thiếu Khanh quả nhiên thú vị".

Tiêu Bố Y mỉm cười không nói, trong lòng lại cân nhắc, đều nói Lý Trụ Quốc văn võ cưỡi ngựa bắn tên ca nhạc văn thơ không thứ gì không biết, hôm nay nhìn thấy thật ra danh bất hư truyền. Người này linh

hoạt còn hơn Vệ Văn Thăng, xem ra hắn đối với cờ vây cũng không kém, có thể thấy được người này cực kỳ thông minh, người lại lịch sự văn nhã, khó trách chiếm được trái tim của công chúa. Chỉ là người như thế trong kiệu có thiết bản, bị người ám sát, hãm hại vẫn bất động thanh sắc, cố tình xuất ra bộ dáng đạm bạc danh lợi, bản thân mình nếu không đến Đông Đô, cả ngày đều nghe thấy chứng kiến những việc có quan hệ tới Lý Trụ Quốc này, chỉ sợ khi gặp cũng cảm thấy người này không tệ.

"Tuy Thiếu Khanh chữ có thể so với trâu, mấy lão phu tử chúng ta không cách nào giải được, bất quá," Lý Mẫn đột nhiên thần sắc chợt động, "Ta nghĩ cuối cùng cũng có thể hiểu được chút ít về Thiếu Khanh" Hắn lời vừa dứt, bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến, một người nhẹ nhàng đi đến, thấp giọng nói: "Phụ thân, người tìm con?"

Lý Trụ Quốc tuy quyền khuynh triều dã. Lý MịNhi lại không để ý tới, lập tức ra khỏi đại sảnh. Lý Trụ Quốc đột nhiên đứng lên, giận nói: "Nha đầu không có quy củ, ta…"

Hắn xem muốn đi ra ngoài giáo huấn con gái, lại bị Vệ Văn Thăng giữ chặt lại, "Trụ Quốc, cháu nó thân thể không khỏe, ngươi cũng đừng có miễn cưỡng".

"Thân thể không khỏe, thân thể không khỏe," Lý Trụ Quốc tức giận lên cũng làm người ta phải sợ hãi, thoáng thấy Tiêu Bố Y ngạc nhiên, lại chuyển sang cười nói: "Thiếu Khanh, Mị Nhi không hiểu quy củ, mong Thiếu Khanh chớ trách".

Tiêu Bố Y đành phải nói: "Đại nhân nói quá lời rồi, ta cũng cảm thấy Mị Nhi cô nương hôm nay thật sự không được thoải mái, để đi nghỉ là tốt nhất".

Lý Trụ Quốc giận dữ không nói, sắc mặt âm trầm. Vệ Văn Thăng lại kéo hắn lại nói: "Trụ Quốc, đến đây, chơi cờ chơi cờ" Hắn nhìn lại bàn cờ, chỉ thấy quân cờ đã sớm bị Lý Trụ Quốc một chưởng chấn cho cong queo, không còn hình dáng, không khỏi sửng sốt.

Lý Trụ Quốc cũng xóa đi bàn cờ, thở dài nói: "Một nước không cẩn thận, cả bàn cờ đều thua, ván này, ta thua".

Vệ Văn Thăng cười nói: "Ngươi cả đời này, thắng ta vô số ván, thua một ván cũng có là gì. Lại nói ngươi hôm nay tâm thần không yên, cũng không thích hợp để chơi cờ".

Tiêu Bố Y thấy thế đứng dậy nói: "Trụ Quốc đại nhân, Bố Y còn có chuyện, xin phép đi trước một bước".

Lý Mẫn liếc nhìn Tiêu Bố Y, lắc đầu nói: "Gia giáo không nghiêm, cũng làm cho Thiếu Khanh chê cười. Thiếu Khanh nếu có chuyện, thì sau này lại đến, đại môn Lý phủ vĩnh viễn mở rộng với ngươi".

Tiêu Bố Y đang muốn cáo từ, Vệ Văn Thăng lại nói: "Trụ Quốc, sắc trời đã muộn, cờ cũng đã xong, ta cũng phải về thôi, thuận đường đi cùng Thiếu Khanh một đoạn".

Lý Mẫn gật đầu nói: "Như thế cũng tốt, làm cho các người tối nay không được vui, quả thật là do ta, ngày khác nhất định sẽ thiết yến đền bù".

Tiêu Bố Y cùng Vệ Văn Thăng đều nói Lý Mẫn khách khí, sau khi chuyện trò thêm vài câu, thì rời khỏi Lý phủ. Khi đại môn Lý phủ đóng lại, Vệ Văn Thăng sau khi cùng Tiêu Bố Y đi vài bước, Vệ Văn Thăng đột nhiên nói: "Thiếu Khanh có biết vì sao Lý chất nữ (cháu gái) mất hứng không?"

"Bố Y sao mà biết được" Tiêu Bố Y lắc đầu nói.

"Thật ra chuyện này bên trong cũng có chút khó có thể mở miệng" Vệ Văn Thăng nhẹ nhàng thở dài một tiếng, "Thiếu Khanh tuổi còn trẻ, khó trách Trụ Quốc đại nhân đối với ngươi đặc biệt để ý".

Tiêu Bố Y im lặng, không biết lão nhân này lần đầu nói chuyện, trong hồ lô hiện bán thuốc gì.

"Thật ra Lý chất nữ cùng khuyển tử vẫn là thanh mai trúc mã," Vệ Văn Thăng không nhìn Tiêu Bố Y, chỉ nhìn ra phương xa nói: "Ta cùng Lý đại nhân cũng đã tính là thông gia, khuyển tử cũng vẫn nghĩ đời này nhất định có thể lấy được Lý chất nữ".

Tiêu Bố Y kỳ quái nói: "Không biết Vệ đại nhân vì sao nói với ta mấy cái này?"

Vệ Văn Thăng có chút cười khổ, "Thiếu Khanh chẳng lẽ còn không biết, Trụ Quốc đại nhân có ý đem con gái gả cho ngươi sao?"

Tiêu Bố Y sửng sốt, "Điều nầy sao có thể, ta cùng Trụ Quốc đại nhân gặp mặt không qua ba lần, người sao lại có loại ý niệm này trong đầu?"

Vệ Văn Thăng thản nhiên nói: "Khuyển tử cũng cho là như thế, cho nên khó có thể chấp nhận. Bất quá khuyển tử đích xác về mọi mặt đều không bằng Thiếu Khanh, cái này cũng khó tránh Lý Trụ Quốc lựa chọn Thiếu Khanh, bất quá bởi vì như thế, Lý chất nữ trong lòng cũng không vui, lúc này mới cố ý lạnh lùng đối với Thiếu Khanh, cũng không có gì là không thông tình lý".

Tiêu Bố Y có chút giật mình chợt hiểu ra chuyện Vệ Tuyển ám sát, mới hiểu được mình đã bị danh tiếng làm hại, đột nhiên nói: "Vệ đại nhân có biết ta tới đâu trước khi tới nơi này không?"

"Cái này lão phu làm sao biết được?" Vệ Văn Thăng ngạc nhiên hỏi.

"Thật ra trước khi ta tới nơi này, đầu tiên là bái phỏng phủ của đại nhân" Tiêu Bố Y cười nói: "Chỉ là không có gặp đại nhân, lúc này mới đi tới Lý phủ".

Vệ Văn Thăng có chút kinh ngạc, "Thiếu Khanh đặc ý tìm đến lão phu, là có chuyện gì sao?"

Tiêu Bố Y gật đầu nói: "Vệ đại nhân, ta đích thật là có chút việc. Nghe nói lần này Trương tướng quân thỉnh cầu khí giới ngựa xe tăng viện, Binh bộ phải phái người hộ tống?"

Vệ Văn Thăng trầm ngâm nói: "Đích xác là như thế, Thiếu Khanh lời ấy là có ý gì?"

"Ta thật ra trước khi đến Lý phủ, đã trải qua một hồi ám sát" Tiêu Bố Y dừng bước, chỉ vào lối thông tới Vệ phủ, "Vệ đại nhân, Bố Y chính là ở trong này suýt nữa đã đánh mất tính mạng, nhưng cũng đã đánh chết được một tên, vết máu có lẽ cũng còn chưa khô".

VệVăn Thăng đột nhiên biến sắc, "Ai ám sát Thiếu Khanh, bộ không có vương pháp sao?"

"Ta cũng cảm thấy hắn không có vương pháp, lại càng không hiểu hắn vì sao muốn giết ta. Bất quá mới rồi nghe được Vệ đại nhân nói xong, lúc này mới giật mình hiểu ra" Tiêu Bố Y nhìn thấy Vệ Văn Thăng ngạc nhiên, khẽ cười nói: "Bất quá chuyện này ta cũng tuyệt đối không nói bậy, ta còn từ trên người thích khách lấy được một thứ, không biết Vệ đại nhân có từng thấy qua không?"

Tiêu Bố Y mở bàn tay ra, trong lòng bàn tay có một khối ngọc, Vệ Văn Thăng sau khi nhìn thấy sắc mặt đại biến, run giọng nói: "Thiếu Khanh khối ngọc này từ đâu mà đến?"

"Mới vừa rồi ta đã nói, là lấy được từ trên người thích khách" Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Hắn dẫn theo mấy người từ trên tường nhảy xuống, muốn lấy tính mạng của ta. Bố Y may mắn đào thoát được, còn lấy được khối ngọc này, Vệ đại nhân chẳng lẽ nhận ra nó?"

Vệ Văn Thăng trấn tĩnh lại, đa tay nhận lấy khối ngọc từ trong tay Tiêu Bố Y, sắc mặt ngưng trọng nói: "Thích khách vô pháp vô thiên, Thiếu Khanh, lão phu quả quyết sẽ không bỏ qua. Chuyện của Lý chất nữ, lão phu sẽ không quản".

Tiêu Bố Y cười nói, "Vệ đại nhân nghĩ sai rồi, ta muốn nói là, Bố Y không muốn cùng bất luận kẻ nào làm địch, nhưng cũng không sợ cùng bất kỳ kẻ nào là địch. Chỉ là ở trong mắt lệnh lang có lẽ là bảo vật, nhưng trong mắt ta cũng không cần thiết. Bố Y muốn Vệ đại nhân chuyển cáo cho thích khách, việc này một lần còn có thể tính là xúc động. Nếu còn phát sinh, ta cũng không dám cam đoan cái gì".

Vệ Văn Thăng nghe giọng điệu của hắn bình thản, nhưng trong có sự lạnh lẽo, trong lòng chợt trầm xuống, chậm rãi gật đầu nói: "Thiếu Khanh quả nhiên là người bao dung, lão phu bội phục. Còn việc Binh bộ phái người đi, lão phu nhất định sẽ tuyển cho tốt, nhất định sẽ không làm Thiếu Khanh thất vọng".

***

Lý Mẫn sau khi tiễn Tiêu Bố Y cùng Vệ Văn Thăng xong, chậm rãi về lại chánh đường, cau mày ngồi xuống, nhìn bàn cờ hỗn loạn, trên mặt không còn nụ cười sáng lạn nữa, mà lạnh lẽo như tuyết ngoài trời vậy.

Chẳng biết ngồi bao lâu, Lý Mẫn lúc này mới đứng lên, ra khỏi chánh đường, đi dọc theo hành lang khúc quanh co, hạ nhân nhìn thấy đều cuống quít né sang một bên, chỉ sợ chọc giận Trụ Quốc lúc không vui.

Lý Mẫn đi đến trước một gian khuê phòng, lúc này mới dừng lại, gõ gõ cửa phòng nói: "Mị Nhi?"

Trong phòng không có tiếng trả lời, Lý Mẫn đẩy cửa thì phát hiện cửa phòng khép hờ, lập tức đi vào, phát hiện con gái đang ngồi ở bên cạnh bàn, nhìn nến đỏ, sắc mặt không hờn giận như vừa rồi, Lý Mẫn chỉ đi tới ngồi xuống, nhẹ giọng nói: "Mị Nhi, biểu hiện hôm nay của con thật sự không tốt, sao lại không cho vi phụ chút mặt mũi nào?"

"Cha, con không muốn gả cho Tiêu Bố Y" Lý Mị Nhi đứng lên, "Con nhìn thấy hắn liền chán ghét, cha nếu bảo con gả cho hắn, con tình nguyện đi tìm chết!"

Lý Mẫn cau mày, "Mị Nhi, vi phụ cho con thân cận Tiêu Bố Y tự nhiên có đạo lý của vi phụ, Vệ Tuyển tuy không kém, nhưng so với Tiêu Bố Y, thì còn kém rất nhiều".

"Lập gia đình không phải mua đồ ăn, mà là phải xem có thích hay không" Lý Mị Nhi tức giận nói: "Vô luận Tiêu Bố Y vĩ đại như thế nào, thì con cũng không thích! Trong mắt rất nhiều người, thịt béo so với rau cỏ ngon hơn rất nhiều, nhưng phụ thân làm sao không thể không ăn? Con nhìn thấy Tiêu Bố Y đã thấy chán ghét, càng không muốn nói gả cho hắn".

Lý Mẫn xua xua tay, nhưng cũng kiên nhẫn khuyên giải: "Đó là do con lúc nào cũng có ý niệm đó trong đầu, con từ nhỏ đã cùng Vệ Tuyển, trong mắt chỉ có một mình hắn, lại không biết trên đời này còn có nam nhân vĩ đại hơn, Tiêu Bố Y hiện tại thanh thế như mặt trời giữa trưa, tuy chỉ mới là một Thái Phó Thiếu Khanh nho nhỏ, nhưng ai cũng biết, mượn sức hắn, sẽ có thể nắm được phần thắng, vi phụ dám nói, con gả cho hắn, những ngày về sau khẳng định so với gả cho Vệ Tuyển tốt hơn gấp trăm lần".

"Chúng ta đạo bất đồng," Lý Mị Nhi quay đầu đi, không nhìn phụ thân, " Trong mắt của cha, mọi chuyện đều là vì quyền thế ích lợi, nhưng trong mắt của con, chỉ cần con cùng Vệ Tuyển thật tình yêu nhau là được. Hắn là con của Binh bộ Thượng thư cũng tốt, là tên ăn mày cũng thế, con cùng hắn ở cùng một chỗ, đều cảm thấy hạnh phúc. Lập gia đình là chuyện cả đời, cho dù vinh hoa phú quý cả đời, nếu không thể cùng người mình yêu ở cùng một chỗ, thì có gì vui thú?"

Lý Mẫn cau mày, chậm rãi đứng lên, lắc lắc đầu đi ra khỏi phòng, Lý Mị Nhi quay đầu lại nhìn theo bóng dáng phụ thân, trên mặt không chút đường thỏa hiệp nào.

Lý Mẫn ra khỏi phòng của con gái, cũng không về nghỉ, mà là đến một căn phòng xa xa sau hậu hoa viên, gõ cửa phòng, một thanh âm trầm thấp vang lên, "Là ai?"

"Ta" Lý Mẫn lên tiếng, đẩy cửa đi vào, ngồi xuống, thở dài một tiếng.

"Đại ca thở dài làm gì?" Trong phòng có một người đang ngồi, tự châm tự uống, có vẻ rất nhàn nhã. Hắn cũng không còn trẻ, có vài phần giống Lý Mẫn, bất quá hơn Lý Mẫn phần phong độ, lại thêm phần âm u. dưới ánh nến, xem ra có vài phần lạnh lùng.

"Tiêu Bố Y đến đây, cũng ủy khuất để huynh đệ ngươi ở trong này uống rượu" Lý Mẫn mỉm cười ngồi xuống, rót cho người nọ đầy một ly, "Đến đây, vi huynh kính ngươi một ly".

"Trong này có rượu có thịt, có gì ủy khuất?" Người nọ cười nói, "Chuyện Tiêu Bố Y thế nào rồi?"

"Người này thái độ không rõ" Lý Mẫn có chút đăm chiêu, "Biểu hiện thâm trầm vượt xa so với tuổi của hắn, có thể so kè với Lý Huyền Bá kia. Mị Nhi lại xem không lọt mắt hắn, chỉ nghĩ đến Vệ Tuyển, như thế cũng làm cho ta đau đầu".

"Vậy không bằng để ta đi giết Vệ Tuyển?" Người nọ ánh mắt phát lạnh.

Lý Mẫn lắc đầu, "Thiện Hành, ngươi chớ có lúc nào cũng đánh đánh giết giết, như vậy rất dễ đả thảo kinh xà. Vệ Văn Thăng người này có tác dụng lớn, giết con của hắn, đối với chúng ta cũng không có lợi gì. Chỉ là muốn mượn sức Tiêu Bố Y, lại không làm khó Vệ Văn Thăng, nếu muốn nghĩ ra kế sách lưỡng toàn kỳ mỹ, cũng không tính là dễ gì".

"Tiêu Bố Y thực có hữu dụng như đại ca nghĩ không?" Người nọ trầm giọng hỏi, hắn một khi đã được Lý Trụ Quốc gọi là Thiện Hành, tự nhiên chính là một trong ba trụ cột của Lý phiệt Tả vũ vệ phủ Lang tướng Lý Thiện Hành.

Ba trụ cột của Lý phiệt có Hữu kiêu vệ Đại tướng quân Lý Hồn, Trụ quốc Tả quang lộc đại phu Lý Mẫn, Tả vũ vệ phủ Lang tướng Lý Thiện Hành đều tay nắm quyền cao, uy danh hiển hách, Lý Thiện Hành này thân là Tả vũ vệ phủ Lang tướng, có chứ trách thống lĩnh ngoại quân túc vệ, tại Lý phiệt cũng rất nổi danh!

144. Chương 144: Năm Mới

Lý Mẫn trong mắt hiện lên vẻ ác độc, "Đương nhiên không thể không tính, chỉ là trước khi tính, chúng ta phải làm tốt một chuyện, Thiện Hành, ngươi yên tâm, một ngày nào đó, tất cả mọi việc, chúng ta sẽ thu hồi cả vốn lẫn lãi!"...

Khi Lý Thiện Hành nói đến giết người, hai mắt cũng không chớp một chút, xem chỉ là chuyện bình thường. Chỉ là hắn tuy hung ác, nhưng bộ dáng cũng tin phục Lý Mẫn, thái độ đối với Lý Mẫn cũng không tệ.

Khi nghe Lý Thiện Hành hỏi đến Tiêu Bố Y, Lý Mẫn trầm ngâm, "Tiêu Bố Y biểu hiện ai cũng nói hắn do cơ duyên xảo hợp, ta lại không cho là đúng. Người có cơ hội cũng phải có năng lực mới có thể lên ngôi, Sài Thiệu lúc đó chẳng phải có một cơ hội, nhưng kết quả như thế nào? Tiêu Bố Y chính là cơ duyên cùng năng lực đều tập trung vào thân. Vệ Sài Thiệu so với hắn, đó là xách giày cũng không xứng. Càng huống chi người này nhanh trí phi thường, xử sự linh hoạt, rất được Thánh Thượng cùng Hoàng Hậu tín nhiệm, chúng ta nếu có thể mượn sức hắn..." Lý Mẫn khi nói tới đây, hắc hắc cười lạnh hai tiếng, rồi uống cạn ly rượu.

"Đại ca suy nghĩ chu đáo, huynh đệ ta tự thẹn không bằng," Lý Thiện Hành cũng nâng ly rượu lên nói: "Cho nên ta chẳng phải suy nghĩ nhiều, rất nhiều chuyện chỉ cần đại ca phân phó một tiếng là được".

"Con tiện nhân Vô Ưu kia thế nào rồi?" Lý Mẫn đột nhiên hỏi.

"Nó nghĩ chuyện ám sát đại ca làm thần bí, lại không biết đại ca đã cố ý thả Nhạc Bình trở về, lúc này mới phát hiện chủ sự phía sau bức màn là ai" Lý Thiện Hành cười lạnh nói: "Hiện tại ta đã cho người giám sát nhất cử nhất động của Nhạc Bình, đại ca muốn bắt hắn bất quá chỉ là một chuyện hết sức dễ dàng. Đại ca, có muốn ta hiện tại đem Nhạc Bình tới, làm cho con tiện nhân Vô Ưu kia sợ hãi một phen không?"

"Nhạc Bình không đáng nhắc tới, bất quá người này hình như xương cốt cũng cứng?" Lý Mẫn trầm ngâm nói: "Chúng ta cho dù bắt hắn trở về, để hắn khai báo cho chúng ta cũng là chuyện khó khăn".

"Xương cốt cứng đều chỉ là tương đối" Lý Thiện Hành cười lạnh nói: "Ta không tin hắn nếu rơi vào tay ta, xương cốt sẽ cứng đến mức nào. Hắn dám vì con tiện nhân kia ám sát đại ca. Ta hận không thể đem từng khớp xương của hắn mà đập nát".

Lý Mẫn trên mặt âm lãnh, hồi lâu mới nói: "Cho dù đem Nhạc Bình kia nghiền thành tro bụi, cho dù đem con tiện nhân Vô Ưu kia dày vò cho đến chết thì sao? Thiện Hành, nhỏ không nhịn được thì mưu lớn sẽ loạn, Nhạc Bình nhất định phải chết, con tiện nhân kia càng phải đi ra quan ngoại, nó không lấy con ta làm chồng, con ta chết. Ta muốn nó tuyệt đối sống không được thoải mái, sống không bằng chết".

Lý Thiện Hành gật đầu, "Ta tất cả đều nghe theo đại ca".

"Thiện Hành, ngươi nếu bắt Nhạc Bình, hắn sẽ cho chúng ta chứng cứ cùng Tiêu Bố Y hợp mưu hành thích ta sao?" Lý Mẫn đột nhiên hỏi.

Lý Thiện Hành ngẩn ra, "Đại ca, người hoài nghi Tiêu Bố Y cùng Nhạc Bình là một đường, hắn cố ý thả Nhạc Bình đi?"

"Kết luận này rốt cuộc như thế nào, ta nghĩ trừ Tiêu Bố Y ra, không có người khác biết" Lý Mẫn thản nhiên nói: "Chỉ là có đôi khi, chuyện có hay không đều không phải là mấu chốt, mấu chốt là trong mắt người khác xem như thế nào thôi".

"Đại ca nói không sai" Lý Thiện Hành gật đầu nói: "Lúc trước tại Hiển Hòa điện, theo tính tình của Dương Quảng, nếu không phải Bùi Minh Thúy xuất quỷ nhập thần mà xuất hiện, ta nghĩ Tiêu Bố Y có trăm lời biện bạch, cũng sẽ là tử tội, chỉ là sau đó cũng thật đáng tiếc".

Lý Mẫn gật đầu nói: "Ngươi nói không sai. Lúc trước vốn tưởng rằng tiểu tử Vũ Văn Hóa Cập sẽ tiêu diệt Tiêu Bố Y, nên để cho hắn cùng Tiêu Bố Y đấu, chúng ta làm ngư ông đắc lợi, nhưng không nghĩ đến, với thân phận địa vị của Vũ Văn Hóa Cập mà lại không quật đổ hắn. Dương Quảng này hỉ nộ vô thường, hắn nếu giận dữ mà chém Vũ Văn Hóa Cập cũng là chuyện tốt, như vậy Vũ Văn Thuật cùng Bùi phiệt tuyệt đối sẽ đấu đến không thể tách rời. Nhưng Dương Quảng lại do dự không quyết đoán, chỉ đem Vũ Văn Hóa Cập tước chức, lại làm cho Tiêu Bố Y này ngư ông đắc lợi".

"Đại ca, ngươi sau đó cho ta an bài nhân thủ giết hắn, chỉ tiếc ta lại xem nhẹ công phu của hắn" Lý Thiện Hành thở dài nói: "Tiêu Bố Y sau khi từ Bùi trạch đi ra, nói vậy tinh thần không đề phòng, đúng là cơ hội tuyệt hảo để giết hắn. Nhưng người này cảnh giác thực không thể khinh thường, ta đã phái ra cao thủ, thế nhưng vẫn không thành công. Cứ như vậy, chúng ta có muốn xuống tay chỉ sợ khó khăn vạn phần. Chẳng qua ám sát hắn cũng không phải là không thu hoạch được gì, ít nhất chúng ta biết hắn khi ra tay ngăn cản thích khách đã che giấu võ công. Đại ca, ngươi nói hắn giấu diếm võ công là vì cái gì, có thể là có tật giật mình không?"

Lý Mẫn nắm chặt nắm tay, trong mắt hàn quang lóe ra, "Con ta chết, hung đồ là ai ta sớm muộn cũng sẽ biết, Đổng Kỳ Phong này cùng chúng ta vẫn luôn bất hòa, lần này bắt giặc cũng làm cho có, trước mắt mà nói, Lý Huyền Bá cùng Tiêu Bố Y đều có thể là hung thủ! Chỉ là trước mắt chúng ta phải thay đổi sách lược, lấy mượn sức làm chủ, Tiêu Bố Y này là quân cờ mấu chốt để chúng ta làm việc, một khi hắn tự nhận hiệp nghĩa, chúng ta cũng không ngại lấy hiệp nghĩa để mượn sức hắn".

"Chẳng lẽ cháu ta chết cứ như vậy mà không tính sao?" Lý Thiện Hành khó hiểu hỏi.

Lý Mẫn trong mắt hiện lên vẻ ác độc, "Đương nhiên không thể không tính, chỉ là trước khi tính, chúng ta phải làm tốt một chuyện, Thiện Hành, ngươi yên tâm, một ngày nào đó, tất cả mọi việc, chúng ta sẽ thu hồi cả vốn lẫn lãi!"

Gió Bắc thổi mạnh, tuyết lạnh tung bay.

Ngoài Hỉ Trữ môn Đông Đô, tinh kỳ phấp phới, thiết giáp lập lòe quang hàn. Mấy trăm binh sĩ theo đội hình xuất phát, ở giữa hỗn loạn ngựa cùng kiệu phu, trừ quân mã ra, vận chuyển đều là vật tư nặng, Đông Đô đến Tề quận xa cách ngàn dặm, cuộc vận chuyển này tuyệt đối không nhàn nhã gì.

Binh bộ Thượng thư Vệ Văn Thăng tự mình tổng duyệt đội ngũ, coi như là long trọng. Bùi Tịch tay chân lạnh đến có chút đỏ lên, trên mặt có chút không kiên nhẫn, lại vẫn nghiêm trang nhìn Lý Tĩnh nói: "Lý đại nhân, lần này do ngươi dẫn đội áp tống thật sự là chuyện chưa từng có của Giá bộ, ta nghe nói là Vệ đại nhân ra sức đảm bảo cho ngươi lĩnh quân áp vận, ngươi chớ có phụ sự khổ tâm của Vệ đại nhân mới được".

Lý Tĩnh lập tức ôm quyền nói: "Nhất định".

"A?" Bùi Tịch hắt xì, thầm nghĩ Lý Tĩnh này tính tình cứng nhắc, phỏng chừng cho dù lập công trở về, công lao cũng là của người khác. Hiện giờ đã gần tới năm mới, hắn đối với việc này cũng không chút thích thú nào, chỉ cảm thấy Vệ Văn Thăng có chút làm khó Lý Tĩnh, lại không biết sự tình cực khổ này cũng là Hồng Phất nữ thiên tân vạn khổ mới cầu được.

Vệ Văn Thăng cùng Tiêu Bố Y tiễn chân, Tần Thúc Bảo cùng Trình Giảo Kim cuối cùng sau một tháng, rốt cuộc đã cầu được ngựa cùng khí giới, trong lòng không biết là cao hứng hay chua xót, chỉ là không thể biểu hiện ra ngoài mà thôi.

"Vệ đại nhân tự mình tiễn chân, Thúc Bảo đại diện cho binh tướng ở phương xa cảm tạ đại nhân vất vả" Tần Thúc Bảo lập tức ôm quyền nói: "Chỉ là binh tướng trông mong Thúc Bảo tăng viện, hôm nay Thúc Bảo đến kinh thành đã hơn tháng, chỉ sợ Trương đại nhân trông mong, nên xin sớm khởi hành".

Trình Giảo Kim trước mặt Binh bộ Thượng thư rốt cuộc cũng tuân theo quy củ, nhìn thấy Tiêu Bố Y ở một bên, ôm quyền nói: "Tiêu đại nhân, đối với ngươi cùng Vệ đại nhân, lão Trình đều không có hai lời, lão Trình không hiểu quy củ, rất nhiều chuyện không rõ, nhưng đối với hai đại nhân cũng là tâm phục khẩu phục".

Vệ Văn Thăng nụ cười đầy mặt, gật đầu nói: "Một khi đã như vậy, chuyện không nên trì hoãn, các ngươi thật ra cũng nên sớm lên đường" Lại thúc ngựa đến bên cạnh Lý Tĩnh, Vệ Văn Thăng lời nói sâu xa: "Viên Ngoại Lang, ngươi lần này xuất hành chớ đừng có phụ kỳ vọng của nhiều người".

Lý Tĩnh đối với Vệ Văn Thăng cũng khách khí, "Ghi nhớ lời đại nhân nhắc nhở, Lý Tĩnh sẽ đem hết toàn lực hộ tống đến Tề quận, không phụ Thánh Thượng sai bảo".

Vệ Văn Thăng gật đầu, thầm nghĩ Lý Tĩnh này không rõ nhân tình, không vỗ mông ngựa mình, lần này xuất hành cho dù có công, chỉ sợ cũng ít, lại không biết Tiêu Bố Y sẽ vì Lý Tĩnh này mà lại xin công lao. Trên miếu đường rất nhiều người đều tính kế thâm trầm, rất nhiều chuyện cũng không điểm cũng tự thông, quan hệ hết sức phức tạp. Vệ Văn Thăng đương nhiên là biết, khi hắn nghe được Tiêu Bố Y nói về việc tuyển người áp tống chuyến này, liền biết hắn đã có tuyển người. Hắn biết cùng Tiêu Bố Y giao tình tốt nhất cũng chính là Lý Tĩnh này. Cho nên lần này phái Lý Tĩnh xuất hành, coi như là hoàn lại Tiêu Bố Y một nhân tình.

Dựa theo Vệ Văn Thăng thấy, Lý Tĩnh áp vận đương nhiên không có vấn đề. Ai cũng đều biết Lý Tĩnh là cháu của Đại Tùy danh tướng Hàn Cầm Hổ, binh pháp thao lược đều tinh thông.

Ngay cả Hàn Cầm Hổ cũng nói, có thể cùng hắn thảo luận binh pháp Tôn Ngô cũng chỉ có người cháu này. Nhưng có tài mà không được dùng lại là chuyện khác, có tài mà không biết điều cũng sẽ bị người ta dẫm lên trên. Lý Tĩnh chính bởi vì tính cách cương trực, đắc tội với nhiều người. Cho dù Hoàng Đế cũng biết lời hắn nói cũng không mấy thích thú, cũng rất ít khi gặp hắn, nhưng người khác cũng đều không muốn cùng hắn qua lại, như là hắn không có tồn tại vậy. Lần này áp vận không thể so với trước đây, rất nguy hiểm, nhưng cho dù loại cơ hội này, nếu như không phải Tiêu Bố Y nhắc nhở, Lý Tĩnh cũng không rớ tới được!

Mắt thấy Lý Tĩnh do dự nhìn về phía mình, Tiêu Bố Y rốt cuộc đi đến bên cạnh Lý Tĩnh, "Nhị ca, đường xá nhiều ma, mong hãy cẩn thận".

Lý Tĩnh trên mặt rốt cuộc hiện lên vẻấm áp, gật gật đầu nói: "Bố Y ngươi yên tâm, Lý Tĩnh ra sẽ không đánh mất thể diện của tam đệ ngươi đâu".

"Thể diện hay không cũng không có quan trọng, an toàn là hàng đầu. Bất quá ta nghĩ nhị ca rất có tài, lần này bất quá chỉ là cắt cổ gà dùng dao mổ trâu mà thôi" Tiêu Bố Y lại cười nói, đột nhiên phát hiện cái gì, "Nhị ca, ngươi sao lại không đi cùng Nguyệt Quang?"

Lý Tĩnh khẽ cười nói: "Quên nói cho ngươi, Nguyệt Quang ta đã đưa đến Thái Phó phủ. Tam đệ, thiên hạ này chỉ có loại hào kiệt như ngươi mới xứng cưỡi Nguyệt Quang, chớ để cho nó ủy khuất nữa".

Tiêu Bố Y trầm ngâm một lát mới nói: "Đa tạ nhị ca".

"Tạ cái gì, ta cũng nuôi không nổi nó, một đường này nếu đi cùng nó, sẽ không biết sẽ tốn bao nhiêu rượu đây. Được rồi, ta phải đi rồi, đúng rồi, tam đệ ngươi cũng phải cẩn thận" Lý Tĩnh dặn dò: "Rất nhiều khi, ngươi xử lý rất tốt, nhưng nhớ không thể kiêu ngạo, bằng không một lần sơ sót, thực có thể vạn kiếp bất phục".

Tiêu Bố Y gật đầu, "Ta biết, nhị ca người đi đường cẩn thận, ta chờ gặp lại người tại Đông Đô"

Tiêu Bố Y từ biệt Lý Tĩnh, trong lòng nhiều ít cũng có chút mất mác. Hắn cùng Lý Tĩnh kết giao nhìn như bình thản như nước, nhưng lại ẩn ở trong lòng. Hắn tại Đông Đô kết giao, không có dính dánh tới ích lợi nhất cũng chính là Lý Tĩnh, hắn chỉ có khi nhìn thấy Lý Tĩnh, mới biết được Đông Đô này đều không phải là một cái hang đầy bùn, mọi người đi vào đều thay đổi hình dạng mà đi ra.

Hắn biết tuy Trung Nguyên mây gió tứ khởi, nhưng Lý Tĩnh lần này tuyệt đối sẽ không có nguy hiểm, đây là lịch sử, con người vọng tưởng thay đổi lại không biết cũng tuân theo vòng xoay của lịch sử mà thôi.

Từ Hỉ Trữ môn trở về, hắn vốn có thể lập tức quay lại Thái Phó phủ, chỉ là nhìn thấy trên đường treo đèn kết hoa, đột nhiên ý thức được, chỉ vài ngày nữa, sẽ là năm mới.

Hắn vốn ở tại ngàn năm trước, lại qua một năm mới ở đây, hắn còn có thể qua bao năm nữa, hắn cũng không rõ ràng lắm. Nhìn những gương mặt vui mừng đầy khát vọng kia, Tiêu Bố Y biết, dân chúng trông mong chẳng qua chỉ là bình an mà thôi.

Nhìn thấy một đứa nhỏở đầu đường chơi đùa, Tiêu Bố Y đột nhiên nhớ tới tiểu đệ, hắn cũng là một đứa nhỏ, lại chỉ có thể giãy dụa trong gian khó, Tiêu Bố Y nghĩ vậy, không do dự mà giục ngựa đến Từ Huệ phường, còn nhớ chỗ của Triệu lão gia, khi giục ngựa gần đến cửa, lại phát hiện một dáng người quen thuộc.

Người nọ nghe được tiếng vó ngựa ở phía sau, khi quay đầu lại có chút kinh ngạc, thiếu chút nữa đã làm rơi hòm thuốc trên tay xuống đất, "Tiêu đại nhân, là người?"

Người nọ chừng bốn mươi, bộ dáng cũng không kém, kết hợp với ánh mắt kinh ngạc, xem ra bộ dáng cũng đạo mạo trang nghiêm, rõ ràng chính là Du thần y lần trước Tiêu Bố Y đã cứng rắn mời đi.

"Du thần y cũng ở đây," Tiêu Bố Y cười nhảy xuống ngựa, đối với Du thần y chủ động nói chuyện: "Chẳng lẽ là người nhà của Triệu lão gia có bệnh, lúc này mới mời thần y tới?"

Du thần y có chút đỏ mặt, "Hồi Tiêu đại nhân, không phải như thế, ta lần này đi tới chỗ của Triệu lão gia là để thăm tiểu đệ".

"Ồ?" Tiêu Bố Y lần này cũng ngoài ý muốn, gấp giọng nói: "Tiểu đệ bệnh còn chưa khỏe sao?"

Du thần y rùng mình, "Đã khỏe rồi, ta chỉ đi thăm thôi".

Tiêu Bố Y rất kỳ quái, cơ hồ nghĩ đến mặt trời mọc ở hướng tây, bởi vì hắn xem ra Du thần y này tuyệt đối không phải là loại đột nhiên tỉnh ngộ, động lòng mà làm chuyện tốt, Tiêu Bố Y cũng không câm chọc mà khen một câu, "Du thần y diệu thủ nhân tâm, quả thật là phúc của dân chúng".

Uyển Nhi tuy biết Tiêu Bố Y một khi đã đưa hai người qua, quá nửa là chỗ rộng rãi. Nếu là người lạ mời, nàng đánh chết cũng sẽ không đi, nhưng Tiêu Bố Y mở miệng, nàng trong lòng tuy ngượng ngùng, nhưng không có cự tuyệt. Nhưng Uyển Nhi thực không biết, chỗở của Tiêu Bố Y lại lớn đến như thế…

Du thần y khuôn mặt đỏ rực, "Tiêu đại nhân quá khen, Tôn thân vệ đã phân phó qua, nhất định phải xem bệnh của tiểu đệ cho tốt. Ta, ta xem như là bị bức bất đắc dĩ?"

Nói tới đây Du thần y có chút tự giễu, Tiêu Bố Y lại có chút bội phục Tôn thân vệ chu đáo, thầm nghĩ người này nếu làm quản gia, tuyệt đối là hạng nhất. Lúc trước Đổng Trung Tướng có nói với mình, nếu vì Vô Ưu giải quyết vấn đề, Vũ hầu phủ ít nhất có mười mấy người có thể để hắn phân phó, những người này đều không tệ, nếu có thể mượn sức thì cũng rất có tác dụng.

Tiêu Bố Y trong khi đang suy nghĩ thì đã cùng Du thần y đã nhà của Triệu lão gia, hạ nhân nhìn thấy Du thần y, hỏi cũng không thèm hỏi đã chỉ vào nhà củi, "Người ở đó".

Nhà phòng bốn phía khá sạch sẽ, chắc là Triệu lão gia cũng không dám đối đãi quá tệ đối với thân thích của cấm vệ quân. Tiêu Bố Y thật ra cũng có chút trù trừ, không biết mình có quấy rầy cuộc sống bình thản của bọn họ hay không.

Du thần y gật gật đầu, cùng Tiêu Bố Y nhanh chân nhanh tay đến nhà củi, gõ cửa, "Uyển Nhi cô nương, có vào được không?"

Nhà củi 'kèn kẹt' một tiếng, Uyển Nhi mở cửa phòng, có chút vui vẻ nói: "Du thần y, mau mời vào" Đột nhiên phát hiện phía sau Du thần y là bóng dáng của người trong mộng, Uyển Nhi nghĩ mình đang nằm mơ, ngây người ra, "Tiêu đại ca, Tiêu công tử, là người?"

Tiêu Bố Y còn chưa trả lời, chợt nghe trong nhà củi tiểu đệ cao giọng nói: "Đại ca ca đến sao?" Ngay sau đó là một thân ảnh nhỏ yếu chạy tới, Tiêu Bố Y đưa tay đỡ lấy nhấc lên trên cao, nhìn thấy tiểu đệ sắc mặt hồng nhuận, đã không còn bộ dáng suy nhược lúc trước, không khỏi vui mừng.

"Tiểu đệ mau xuống, Tiêu công tử người…"

"Tỷ tỷ, tỷ bình thường luôn kêu Tiêu đại ca, sao lại khi đại ca ca đến đây lại biến thành công tử?" Tiểu đệ cười hỏi.

Uyển Nhi có chút đỏ mặt, mắng một câu, "Không biết lớn nhỏ".

Tiêu Bố Y mỉm cười buông tiểu đệ xuống, tiểu đệ lại bổ nhào vào trên người Du thần y, "Thần y, mau xem ta hôm nay bệnh thế nào rồi?"

Vốn tưởng rằng Du thần y ít nhiều cũng sẽ có chút chán ghét, không nghĩ đến hắn cũng học Tiêu Bố Y ôm lấy tiểu đệ, khẽ cười nói: "Tiểu đệ gần đây ngày càng tốt hơn, ta cuối cùng cũng tính không nhục mệnh".

"Du thần y là thần y tốt nhất trên đời này" Tiểu đệ nghịch ngợm hướng tới tỷ tỷ nháy mắt, "Tỷ tỷ trừ làm hài cho đại ca ca ra, cũng cấp cho Du thần y hai đôi giày, ta đi lấy cho thần y" Hắn nhanh chóng lấy hai đôi giày mang tới, đưa cho Du thần y, lớn tiếng nói: "Du thần y, đây là lễ vật năm mới mà tỷ tỷ của ta chuẩn bị cho người, hy vọng người không chê. Tỷ tỷ nói, ân tình thần y xem bệnh cho chúng ta, chúng ta đời này khó có thể báo đáp".

Du thần y khóe miệng run run, chậm rãi tiếp nhận hai đôi giày, ngồi ở trên ghế so chân, nhẹ giọng nói: "Rất vừa chân, cảm ơn các ngươi".

Hắn trên mặt vốn lạnh lùng, lúc này đã bị sự nhiệt tình của tiểu đệ đánh động, đã xuất hiện sự nhu tình.

Tiểu đệ lắc đầu nói: "Tạ cái gì, có qua có lại thôi mà. Đại ca ca, tỷ tỷ cũng chuẩn bị giày cho người, người có chuẩn bị quà năm mới gì cho ta không?"

"Tiểu đệ, không được không phân lớn nhỏ như vậy" Uyển Nhi cười mắng.

Tiêu Bố Y cười nói: "Ta hôm nay đến đây, thật ra cũng nghĩ muốn đưa mọi người đến chỗ ta ở, chứ quấy rầy Triệu lão gia không phải là kế lâu dài".

"Vậy quấy rầy đại ca ca người chính là kế lâu dài?" Tiểu đệ cao hứng hẳn lên, "Đại ca ca, chỗ người ở có lớn không? Có ấm áp không? Chúng ta có thểở bao lâu?"

Tiêu Bố Y vỗ vỗ đầu tiểu đệ nói: "Chỗở cũng không lớn, chúng ta cùng một chỗ, ngươi nếu bớt đi những lời thừa thãi, chẳng những có thểấm áp, còn có thểở lâu dài".

Mọi người muốn cười, tiểu đệ lại không biết Tiêu Bố Y đang nói đùa, ngược đầu nói: "Vậy không được".

"Ồ?" Tiêu Bố Y kinh ngạc nói: "Vì cái gì không được?"

"Ta cùng tỷ tỷ luôn ở một chỗ," Tiểu đệ chân thành nói: "Ta có thể cùng người ở cùng một phòng. Nhưng tỷ tỷ cũng phải ở cùng một chỗ với chúng ta mới được".

Uyển Nhi mặt như tấm vải hồng, lời la mắng cũng không thể nói ra, Tiêu Bố Y ngẩn ra, Du thần y nhìn thấy Tiêu Bố Y xấu hổ, ở một bên cũng cười nói: "Tiểu đệ, ta cũng không có chỗ ngủ, ta..."

"Vậy thì dể rồi" Tiểu đệ ngây thơ nói: "Ta cùng tỷ tỷ sau khi rời đi, người có thể ngủở trong nhà củi này, trong này cũng rất ấm áp, lại thoải mái. Du thần y, chúng ta sẽ thường xuyên về thăm người".

Du thần y thiếu chút nữa phun máu.

***

Uyển Nhi tuy biết Tiêu Bố Y một khi đã đưa hai người qua, quá nửa là chỗ rộng rãi. Nếu là người lạ mời, nàng đánh chết cũng sẽ không đi, nhưng Tiêu Bố Y mở miệng, nàng trong lòng tuy ngượng ngùng, nhưng không có cự tuyệt. Nhưng Uyển Nhi thực không biết, chỗở của Tiêu Bố Y lại lớn đến như thế.

Khi tiểu đệ đứng trước cửa Thái Phó phủ, nhìn cho đã mắt cũng khó có thể tin được. Đợi khi tiến vào Thái Phó phủ, tiểu đệ nhịn không được hỏi, "Đại ca ca, người ở trong này làm cái gì?"

"Làm cái gì là sao?" Tiêu Bố Y khó hiểu.

"Ta muốn nói, người ở trong này là quản gia? Hay là viên đinh, nếu không thì chính là nuôi ngựa?" Tiểu đệ vận dụng mọi hiểu biết phỏng đoán.

"Ngươi cảm thấy ta làm cái gì?" Tiêu Bố Y tò mò hỏi.

"Ta cảm thấy người... người có thể là... có thể là quản gia" Tiểu đệ hâm mộ nói: "Đại ca ca mỗi lần đều uy phong lẫm lẫm. Ta thấy quản gia của Triệu lão gia cũng giống với đại ca ca, nhưng đó là một lão nhân, đại ca ca tuổi còn trẻ đã có thể làm quản gia, khẳng định so với hắn có năng lực hơn".

Tiểu đệ người nhỏ mà hiểu biết cũng khá nhiều, nói nhiều ít cũng có chút lấy lòng. Chỉ là kiến thức của hắn rất có hạn, tự nhiên không thể tin rằng một căn nhà lớn đến như vậy lại là chỗ của một mình Tiêu Bố Yở.

"Ta không phải là quản gia," Tiêu Bố Y nói: "Ta chẳng qua chỉ là một mã phu mà thôi".

Tiểu đệ có chút thất vọng, "Là mã phu? Chúng ta không phải đi ở tại chuồng ngựa chứ?" Nhìn thấy ánh mắt trách cứ của tỷ tỷ, tiểu đệ sửa lời nói: "Đại ca ca, làm mã phu cũng không tệ, ta thấy trong này rất lớn, cho dù là chuồng ngựa, khẳng định cũng sẽ lớn hơn cả nhà củi, hơn nữa thoải mái hơn nhiều".

Tiêu Bố Y tùy ý để tiểu đệ ríu ra ríu rít, trong lòng giờ khắc này sự phiền nhiễu phân tranh cũng giảm đi nhiều.

"Thật ra ở tại chuồng ngựa cũng có lợi" Tiểu đệ con mắt chợt chuyển, vỗ tay cười nói.

"Có lợi gì?" Tiêu Bố Y cảm thấy tiểu tử này ý tưởng cũng kỳ quái.

"Mùa đông rất lạnh, ngủ tại chuồng ngựa có thể ôm ngựa con ngủ, như vậy sẽấm áp rất nhiều" Tiểu đệ lộ ra vẻ chờ mong, "Lúc trước ta ngủở tại nhà củ, chỉ mơ ước về sau lớn lên nhất định sẽ nuôi một con ngựa, như vậy mùa đông cũng sẽ không quá mức khó qua, đại ca ca, người nói nguyện vọng này có thể thực hiện hay không?"

Hắn nói tuy khờ dại, lại có chút khát khao, Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Hẳn là có thể, ngươi nếu thực muốn ôm ngựa con ngủ, ta thật ra cũng có thể tặng cho ngươi một con".

"Ngươi là mã phu, nói chuyện cũng không thể không tính" Tiểu đệ phi thường hưng phấn.

Tiêu Bố Y cũng không hiểu mã phu cùng nói chuyện không tính thì có liên quan gì, chỉ là nhìn thấy mấy tì nữ đứng ở trước chánh phòng Thái Phó phủ thì có chút sững sờ.

"Đại ca ca, chúng ta không đi đường vòng sao?" Tiểu đệ nhìn thấy nhà cửa uy nghiêm, không dám đi vào chánh phòng, có chút khiếp đảm.

Tiêu Bố Y lập tức đi tới, tỳ nữ đồng loạt thi lễ nói: "Tiêu gia khỏe".

"Các ngươi sao lại đến đây?" Tiêu Bố Y nghi hoặc khó hiểu, thầm nghĩ chẳng lẽ là Hòe mập chịu không được tịch mịch, đã đi ra ngoài mua tỳ nữ? Đến khi liếc thấy một người trong đại sảnh, Tiêu Bố Y hơi chút giật mình nói: "Viên huynh đến từ khi nào vậy?"

Viên Lam cười ha hả, ánh mắt lơ đãng nhìn thoáng qua Uyển Nhi, có chút kinh ngạc, "Bố Y, ta lần này tự tiện chủ trương một lần, cũng mong đừng trách" Nhìn thấy Tiêu Bố Y nhìn về phía tỳ nữ, Viên Lam giải thích nói: "Ta hôm nay tới bái phỏng, trùng hợp ngươi lại không ở tại đây, ta thấy Thái Phó phủ thật sự có chút lạnh lẽo, thật sự không phù hợp với thân phận của ngươi. Bố Y, ta không phải là xa xỉ, mà là quy củ, ngươi phải biết rằng, ngươi hiện tại dù sao cũng là Thái Phó Thiếu Khanh, về sau nếu có người tới bái phỏng, bản thân tự mình bưng trà đưa nước sao, còn ra thể thống gì? Mấy nha hoàn này đều là của Viên gia, ta chỉ là cảm thấy rất nhiều chuyện cần ngươi đi xử lý, nhưng có một số việc, chỉ cho hạ nhân đi làm là được rồi".

"Viên huynh khách khí rồi, nếu là loại ý tốt này mà cũng trách, ta đây còn đáng trách hơn gấp mấy lần" Tiêu Bố Y mới nhớ tới Tôn Thiếu Phương làm quản gia cũng không tệ, hiện tại lại cảm thấy Viên Lam nhân tình thế cố cực kỳ lão luyện, mình ở tại Đông Đô, thực sự cũng thiếu một trợ thủ như vậy.

"Đúng rồi, Viên huynh, sao có một mình ngươi, Hòe mập đâu?" Tiêu Bố Y hỏi, lại dẫn theo hai tỷ đệ đến đại sảnh ngồi xuống. Hiện ở Đông Đô chỉ có Hòe mập, Dương Đắc Chí cũng giống như Hồng Phất nữ, cũng là người đi qua năm, giúp Tiêu Bố Y thương thảo đại kế mượn xác, đi Giang Nam khảo sát. Bối Bồi như du thần, Tiêu Bố Y cho tới bây giờ cũng chưa từng trông cậy vào nàng ta ra vào đón khách, chỉ có Hòe mập ở trong này xem như là quản gia, hôm nay không có xuất hiện, thật ra cũng là chuyện kỳ quái.

Uyển Nhi cùng tiểu đệ chân tay lóng ngóng ngồi xuống, nhìn mặt sàn láng bóng so với bát cơm của bọn họ còn muốn sạch sẽ hơn, tay chân đều không biết để ở nơi đâu.

"Tiêu công tử, chúng ta..." Uyển Nhi muốn nói cái gì đó, nhưng khi đứng lên lại đụng trúng một tỳ nữ đang bưng trà đi tới, "bốp" một tiếng, chén trà đã rơi xuống đất vỡ nát. Uyển Nhi hoảng sợ, vẻ mặt đỏ bừng, chỉ liên thanh nói với tỳ nữ: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi".

Viên Lam cười nói, "Vị cô nương này là ai?"

Tiêu Bố Y đem tình huống của hai tỷ đệ đại khái nói qua, Viên Lam trong ánh mắt có chút tán thưởng, phân phó hạ nhân nahnh chóng thu dọn chén trà, an ủi Uyển Nhi: "Uyển Nhi cô nương, không sao đâu, là hạ nhân bất cẩn thôi. Bố Y, Hòe mập đang ở hậu hoa viên bố trí Thái Phó phủ, ta cho mấy hạ nhân làm cùng hắn. Đúng rồi, qua vài ngày nữa chính là năm mới, các thương nhân đã đi quan ngoại cùng ngươi tụ họp lại, những người này ta thấy thường xuyên liên lạc cũng không phải là chuyện xấu".

Tiêu Bố Y gật đầu, "Viên huynh nói cực kỳ đúng, không biết là khi nào, ta đến lúc đó không biết có thể hay không nữa" Hắn nói những lời này cũng không phải là làm cao, mà trên thực tế từ khi hắn làm Thiếu Khanh cho tới nay, trừ làm một việc chính sự là điều ngựa cho Trương Tu Đà, đại bộ phận thời gian đều phải đi xã giao.

"Ngươi nếu ngại phiền toái, thì tới chỗ của ta, còn ngươi nếu thích náo nhiệt, thì bảo bọn họ đến Thái Phó phủ của ngươi," Một câu Thái Phó phủ của ngươi Viên Lam nói ra làm cho tiểu đệ trợn mắt há hốc mồm, "Vị tiên sinh này, đại ca ca không phải mã phu sao chứ? Chỗ này chẳng lẽ là của hắn sao?"

"Đương nhiên là của hắn, bằng không là của ai?" Lần này đến phiên Viên Lam kỳ quái.

Tiêu Bố Y đứng lên, kéo tay tiểu đệ nói: "Đến đây, tiểu đệ, ta đưa ngươi đi chọn một cái chuồng ngựa cho thoải mái".

"Thì ra người gạt ta?" Tiểu đệ giật mình hiểu ra, cũng chỉ có mừng rỡ.

Uyển Nhi phì cười, mây đen đã tạnh, Viên Lam cũng bị sự vui vẻ của hai người cuốn hút, chỉ cười nhìn ba người, cảm thấy bản thân cũng trẻ ra nhiều. Tiêu Bố Y lại suy nghĩ, Lý Tĩnh hẳn là không có việc gì, bất quá đường xá nhiều giặc chận đường, cũng hy vọng hắn có thể thuận lợi trở về, năm mới, ở sơn trại cũng có thể tốt hơn một ít. Đột nhiên cảm giác, đối với những người ở sơn trại, hắn khi bận rộn thì không nghĩ tới, nhưng khi rảnh rỗi, mới cảm thấy ấm áp, những suy nghĩ nhớ nhung quấy nhiễu trong lòng, khó có thể át chế.

145. Chương 145: Ngõa Cương

Hồng Phất than nhẹ một tiếng, "Lý Tĩnh vẫn là Lý Tĩnh lúc trước, vui giận không thể hiện, đại trí giả ngu, ta cho dù chọc giận mấy cũng không mất chừng mực, nhưng Hồng Phất đã không còn là Hồng Phất năm đó"...

Năm mới đến, Đông Đô tràn đầy không khí vui mừng, nhìn không ra chiến loạn. Năm nay tuy mây gió tứ khởi, nhưng cũng có cả trăm nước đến, Thánh Thượng muốn tại Đông Đô tổ chức yến tiệc chiêu đãi sứ thần các nước tới triều bái.

Đột Quyết, Mạt Hạt, Ba Tư, quần đảo Ryukyu, Silla, Kucha, Shule (các tỉnh thuộc Tân Cương)... các nước hoặc xa hoặc gần, hoặc lớn hoặc nhỏ, cùng cho sứgiả đến Đông Đô triều cống, trong lúc nhất thời dân chúng lại công việc bận rộn, đơn giản là Thánh Thượng nói muốn làm cho bọn họ thấy uy nghiêm của nước lớn.

Bận rộn không chỉ có dân chúng, còn có triều thần, chỉ sợ làm Thánh Thượng không vừa lòng. Đương nhiên bận rộn vất vả cũng không ngoại trừ Đông Đô, còn có các tướng lãnh chinh chiến] như Trương Tu Đà, binh tướng áp vận như Lý Tĩnh, quân nổi dậy kiệt lực chống cự Trương Tu Đà như Lô Minh Nguyệt!

Lý Tĩnh giờ phút này ra khỏi Kim Đê quan rời Đông Đô, thẳng đến Đông quận, sau khi đến Đông quận, lộ trình bất quá ba phần chỉ còn một, qua Vũ Dương, Tể Bắc hai quận mới có thể đến Tề quận, một đường

binh sĩ ngày đi đêm nghỉ, hết sức vất vả, hơn nữa đã tới năm mới, các binh sĩ không thể cùng thân nhân ở nhà đoàn viên, lại phải lăn lội tới Tề quận, cũng khó tránh câu oán hận, chỉ là nhìn thấy Lý Tĩnh thân là Áp vận lĩnh quân, không giận tự uy, mọi việc đều tự thân làm, đều kính nể, biết trừ giặc cũng không phân biệt qua năm hay không, nên cũng không nói gì, chỉ hy vọng sớm đến Tề quận, mà bàn giao cho xong việc.

Mọi người dọc theo Hoàng Hà xuống phía nam, dọc theo đường đi ngựa xe tiêu tiêu, bông tuyết lất phất, gió lạnh gào thét, nhìn tới trước mắt chỉ cảm thấy một mảng trắng mờ mịt, vô cùng vô tận tựa hồ không có điểm cuối, trong lòng cũng mờ mịt như vậy.

Lý Tĩnh người ở trên ngựa, giáp không rời thân, sắc mặt bình tĩnh không thay đổi, dẫn đội không tính là thong thả, lại cũng tuyệt đối không vội vàng, Trình Giảo Kim còn không biết cái gì, chỉ nén giận thong thả đi trong đội ngũ, Lý Tĩnh đối với loại người thô lỗ này có thái độ cũng giống như Tiêu Bố Y, rất ít để ý tới, lại càng không tranh chấp vô bổ. Lần này hành quân hắn được Binh bộ chỉ định, đương nhiên là lớn nhất. Tần Thúc Bảo nhìn thấy phương pháp hành quân của Lý Tĩnh cũng thầm bội phục, biết Lý Tĩnh có phong độ của một đại tướng, rất thành thục phương pháp hành quân. Loại hành quân bôn ba lặn lội đường xa này, hành trình, lộ tuyến, điều độ, năng lực chịu đựng của binh sĩ, người làm tướng đều phải lo lắng tới. Lý Tĩnh trầm mặc không nói, nhưng nhất cử nhất động đều hợp lý, hắn đi chỉ huy áp vận cũng thực có chút đại tài tiểu dụng (người đại tài mà sử dụng trong những việc lặt vặt).

Bên cạnh Lý Tĩnh có một binh sĩ, gương mặt vàng vọt, đầu đội thiết khôi, một chùm râu xem ra so với Trình Giảo Kim còn muốn uy mãnh hơn, nhưng đôi mắt lại rất linh động, trước sau vẫn đi theo Lý Tĩnh, khi nhìn thấy không có ai mới thấp giọng nói: "Tuyết thật lớn, tuyết thật đẹp mắt. Lý Tĩnh, chúng ta đã bao lâu rồi chưa cùng nhau ra ngoài?"

Người nọ thanh âm tuy nhỏ, nhưng trong giọng điệu đã có sự hưng phấn, khi hé miệng mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng bóng, người này đương nhiên chính là Hồng Phất nữ giả dạng. Nàng ta đã nói qua, Lý Tĩnh xuất hành, nàng sẽ đi theo, bởi vì hành quân mang theo nữ tử đều kiêng kị, cho nên nàng ta phải cải nam trang, nàng ta kinh nghiệm già dặn, giả trang thành một tiểu binh đi theo Lý Tĩnh, cũng không có ai phát giác.

Lý Tĩnh sắc mặt bất động, chỉ nhìn xa phương xa nói: "Kim Đê quan đến Đông quận, Ngõa Cương quân giặc cướp cũng thường xuyên lui tới, chúng ta phải cẩn thận làm việc mới được".

Hồng Phất nữ cười nhạt, "Chàng chỉ mới vài năm làm Viên Ngoại Lang, lá gan cũng biến nhỏ rồi sao? Ngõa Cương có thể có ai chứ, đến bây giờ bất quá chỉ là một lũ ô hợp mà thôi".

Lý Tĩnh mặt không đổi, chỉ nói, "Lá gan lớn nhỏ không sao cả, không mất mạng là được. Mà có mất mạng cũng không sao cả, làm tam đệ thất vọng cũng không phải là điều ta muốn. Hắn cầu cho ta một cơ hội này, ta nếu không thể được việc, Đông Đô cũng không cần phải trở về nữa".

Hồng Phất nữ ngẩn ra hỏi: "Tam đệ nói với chàng sao?"

"Cần gì phải hắn nói với ta?" Lý Tĩnh ngóng nhìn về phương xa, "Lần này xuất hành đối với người bên ngoài đều nói là chịu khổ, nhưng đối với Lý Tĩnh ta mà nói, cũng là một cơ hội. Binh bộ Thượng thư Vệ Văn Thăng cùng ta vốn vẫn bất hòa, chỉ sợ ta lập công lao, những năm gần đây chỉ cho ta làm một Viên Ngoại Lang, không chịu trọng dụng ta. Lần này không không lại đem cơ hội cho ta, không cần nói cũng biết, cũng chỉ có tam đệ mới tranh thủ cho ta. Tam đệ suy nghĩ linh hoạt, trạch tâm nhân hậu, năng lực giao tiếp vượt xa ta, đối với ta vẫn luôn quan tâm, nhưng hắn tới Đông Đô không lâu, tuyệt đối sẽ không biết loại cơ hội này, ngoại trừ hắn ra, quan tâm ta ở Đông Đô chỉ có một người, ta nghĩ nhất định là nàng nói cho hắn nghe?"

"Đều nói hiểu con không ngoài cha, ta lại cảm thấy hiểu vợ không ngoài chồng," Hồng Phất nữ khóe miệng cười chua xót, "Lý Tĩnh, chàng nói không sai, là ta làm mặt dày đi cầu cho chàng một cơ hội này, ta đã làm mất mặt chàng".

Lý Tĩnh trầm mặc thật lâu sau, rốt cuộc nói: "Hồng Phất, cảm ơn nàng. Ta biết trên đời này trừ đại ca lão tam ra, cũng chỉ có nàng đối với ta vẫn luôn yêu thương chờ mong…"

Hồng Phất nữ cắn môi, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, cánh mũi rung động, không nói gì nữa.

"Một cơ hội này ta cũng đã đợi lâu lắm rồi," Lý Tĩnh đột nhiên thở dài một tiếng, "Không có nàng, không

có tam đệ, ta có lẽ chỉ có thể chết già ở tại Đông Đô. Chỉ là ta biết Sài Thiệu sau khi luận võ tại Vũ Đức điện bại bởi tam đệ, cho đến nay tâm cũng không hề phục, bọn họ đương nhiên cũng biết hôm nay là một cơ hội, Lý Huyền Bá cùng Binh bộ Thượng thư Vệ Văn Thăng vẫn có giao tình, hắn không vì Sài Thiệu mà cầu một cơ hội này thật ra cũng làm cho người ta kỳ quái. Tam đệ đắc tội Sài Thiệu, lại bởi vì ta mà lại dành lấy cơ hội, hai lần áp chế hắn, ta chỉ sợ Lý Uyên lão quỷ kia sẽ bất mãn. Tam đệ tâm tư không ở tại miếu đường, nhưng vì ta mà đắc tội Lý Uyên cũng không phải là chuyện tốt".

Khi hắn đề cập tới Lý Uyên, tràn đầy vẻ khinh thường, Hồng Phất khẽ cười nói: "Lý Uyên hiện tại không dám nhiều chuyện đâu, ta nghe nói hắn gần đây say rượu cùng người ta tranh ca kỹ, bị mọi người đàm tiếu".

Lý Tĩnh thản nhiên nói: "Lý Uyên này tâm cơ cực cao, nàng nghĩ hắn thực tửu sắc sa đà sao? Hắn biết Thánh Thượng tâm nghi ngờ rất nặng, chỉ sợ Thánh Thượng nghi ngờ hắn, lúc này mới cố ý cả ngày tửu sắc, sợ gặp phải họa sát thân".

Hồng Phất than nhẹ một tiếng, "Lý Tĩnh vẫn là Lý Tĩnh lúc trước, vui giận không thể hiện, đại trí giả ngu, ta cho dù chọc giận mấy cũng không mất chừng mực, nhưng Hồng Phất đã không còn là Hồng Phất năm đó".

Lý Tĩnh rốt cuộc quay đầu lại, khóe miệng cười nói: "Hồng Phất tuy có thay đổi, nhưng trong mắt Lý Tĩnh, vĩnh viễn vẫn là Hồng Phất năm đó".

Hồng Phất hóa trang sắc mặt vàng vọt, nhìn không ra vui buồn, trong mắt cũng lộ ra vẻ vui mừng, nhẹ giọng nói: "Có những lời này của chàng, ta đột nhiên cảm thấy mười năm này, cũng không coi là gì cả".

Hai người yên lặng ở trong hồi ức, tùy ý để ngựa đi, trong lúc nhất thời quên cả đây là nơi đâu.

Thật lâu sau, Hồng Phất nữ đột nhiên nói: "Ta nghe nói quân Ngõa Cương chính là Từ Thế Tích đến, vân chuyển bằng đường thủy, ngày nay thật ra thế lực lớn mạnh không ít".

Lý Tĩnh gật đầu không kịp trả lời, đã đưa mắt nhìn qua, một khoái mã thám tử chạy vội trở về, gấp giọng nói: "Lý đại nhân. Phía trước có tặc khấu hơn ngàn tên, lúc này đang tiến về phía này".

Tần Thúc Bảo Trình Giảo Kim nhìn thấy thám tử chạy đến đã thúc ngựa đi tới, nghe nói như thế liền chấn động, cùng kêu lên hỏi: "Là ai?" Hai người tuy thân kinh bách chiến, nhưng hiện tại chức trách là chuyển vật chất, ở đây binh sĩ bảo hộ quan binh áp vận chẳng qua chỉ chừng hai trăm người, nếu để tặc binh giết tới, hiển nhiên là dữ nhiều lành ít.

"Hình như là quân Ngõa Cương" Thám tử gấp giọng nói: "Đại nhân, thỉnh nhanh chóng định đoạt. Tặc khấu ước chừng một chén trà nhỏ nữa là tới".

Lý Tĩnh thoáng trầm ngâm, Trình Giảo Kim đã lớn tiếng nói: "Binh đến tướng ngăn, nước lên thì đắp đất, sợ gì chúng. Lý đại nhân, lão tử nguyện thỉnh binh đi chống địch".

Hắn đang khẳng khái trần từ, Lý Tĩnh đã hiệu lệnh đội ngũ hậu đội biến tiền đội, Trình Giảo Kim khó hiểu, "Lý đại nhân, ngươi làm cái gì?"

Lý Tĩnh chắp tay nói: "Trình tướng quân, chức trách của ta là thủ vệ vũ khí lương thảo cùng, cũng không phải là chống cự tặc quân. Cũng mong đại nhân chống cự địch, để cho chúng ta có thời gian né tránh".

"Cái này..." Trình Giảo Kim do dự, "Không biết Lý đại nhân chuẩn bị cho ta mang theo bao nhiêu binh sĩ kháng địch?"

"Cái này..." Lý Tĩnh do dự nói: "Lâu nay nghe Trình tướng quân dũng mãnh vô địch, ngươi cũng biết mấy cái binh sĩ này đều dùng để bảo hộ lương thảo".

Cầm trong tay đại phủ cán dài đứng ở trong tuyết, Trình Giảo Kim mắt nhìn phía trước, trong lòng một cổ bi tráng đột nhiên sinh ra, hắn muốn Lý Tĩnh biết, cái gì mới chân chính là đại tướng!...

Trình Giảo Kim giận quá thành cười nói: "Ngươi chẳng lẽ nói, để ta một mình đi chống cự gần ngàn tặc binh?"

"Trình tướng quân quả thực thông minh" Lý Tĩnh thong thả nói: "Ta cũng đang có ý này".

Trình Giảo Kim nổi giận nói: "Ngươi nghĩ lão Trình ta không dám sao?"

Lý Tĩnh chắp tay nói: "Một khi đã như vậy, thì nhọc công Trình tướng quân rồi" Hắn lời vừa nói xong, đã mệnh lệnh đội ngũ lui về phía sau. Tần Thúc Bảo thấy thế, áp thấp thanh âm nói: "Giảo Kim, ngươi phải cẩn thận".

Trình Giảo Kim trợn mắt nói: "Thúc Bảo, ngươi không phải cũng bỏ rơi ta?"

"Không phải là ta bỏ rơi ngươi, mà là ta phải đi theo đội ngũ" Tần Thúc Bảo cười nói, "Đại cục làm trọng, Giảo Kim, đi thôi".

Trình Giảo Kim hừ lạnh một tiếng, "Ta ở đây một mình một ngựa đánh lui địch, ta xem Lý Tĩnh tiểu tử kia về sau thấy ta còn dám kiêu ngạo nữa không, bộ dáng giống như thiếu hắn tám trăm văn tiền không trả vậy?"

Tần Thúc Bảo lắc đầu nói: "Vậy ngươi cẩn thận" Hắn thúc ngựa theo sát Lý Tĩnh, trong lòng buồn cười. Tần Thúc Bảo ở cùng Trình Giảo Kim mấy năm, biết Trình Giảo Kim nhìn như thô lỗ, tuy miệng thối, nhưng cũng rất linh hoạt, thấy cơ không đúng quá nửa sẽ tạy, thật ra cũng không phải là ngu.

Trình Giảo Kim chỉ nhìn theo bóng dáng của Lý Tĩnh, khóe miệng cười lạnh, nơi này địa thế bằng phẳng, khó có thể thủ, nhưng gần đây có Địa Huyền thành lộ trình chỉ chừng nửa ngày. Đối phương khí thế hung hãn mà đến, theo dấu chân, ngươi có năng lực trốn được sao? Đều nói Lý Tĩnh là đại tài, hôm nay thấy cũng tầm thường mà thôi, hắn còn không bằng mình hiểu được đạo lý muốn qua sông thì phải nhằm giữa dòng, nếu cho hắn hai trăm binh sĩ, nghênh đón chận đầu địch, thì cần gì phải sợ hãi mà chạy?

Hắn theo Trương Tu Đà thảo phạt tặc khấu nhiều năm, làm sao không biết tính chất của tặc khấu, tặc khấu người tuy đông, nhưng trang bị không mạnh, được xưng có cả ngàn người, chỉ sợ thực đánh đến, bất quá chỉ chừng trăm người dũng mãnh. Lúc trước khi hắn cùng Trương Tu Đà thảo phạt tặc khấu, biết trừ thân vệ võ trang đầy đủ ra, những người còn lại đều như dân chạy nạn vậy thôi.

Cầm trong tay đại phủ cán dài đứng ở trong tuyết, Trình Giảo Kim mắt nhìn phía trước, trong lòng một cổ bi tráng đột nhiên sinh ra, hắn muốn Lý Tĩnh biết, cái gì mới chân chính là đại tướng!

Một thời gian sau, tuyết trắng mờ mịt phía trước đã xuất hiện một mảng đen thui, lúc nhúc như kiến đi tới, láo nháo hò hét không có chương pháp gì. Chỉ có hơn mười kỵ sĩ đi trước là xem ra rất có uy thế, mặt sau chạy theo cũng không ngoài dự tính của Trình Giảo Kim, đều là áo thường giày cỏ, mặt đói hốc hác, có người cầm trường đao, còn có người tùy tiện lấy một cành cây, mặt trên một miếng sắt coi như là trường thương. Cho nên cái gì là cung tên, thật có lỗi, đó là thức xa xỉ, ít có người dùng, ngựa có thể có hơn mười thớt chiến mã đã xem như là uy thế lắm rồi!

Trình Giảo Kim thầm lắc đầu, cũng không lấy làm lạ về loại trang phục này, đơn giản là đã thấy rất nhiều, tặc khấu phần lớn đều là sống không nổi mới đi đánh cướp, nếu giàu có thì không bằng về nhà làm lão gia không phải thoải mái hơn sao. Mười kỵ sĩ đi trước đi cũng khá nhanh, giây lát đã như mây bay tràn tới trước mặt Trình Giảo Kim, nhìn thấy Trình Giảo Kim đơn thân độc mã, hoành phủ mà đứng, không khỏi nhìn nhau.

Bọn họ tuy trang bị không tính là đầy đủ, ngựa cũng không nhiều, nhưng có rất nhiều người, khí thế hung hãn xông tới, chỉ nghĩ gặp thần giết thần, gặp ma giết ma. Lần này thám tử nói có quan binh áp vận ngựa đi tới, chỉ nghĩ đi làm một chuyến rồi quay về ăn cơm chiều, làm sao nghĩ đến còn có một tên không biết chết sống dám đứng chận đường.

"Đan đại ca, người xem" Một tên mỏ nhọn tai khỉ đưa tay chỉ phía sau Trình Giảo Kim, "Dê mập ở phía sau, còn chưa đi xa".

Người tên là Đan đại ca mặt đỏ hồng, trán rộng, thần sắc kiêu ngạo, tay cầng mang Bát Mã Sóc, mắt lạnh dò xét Trình Giảo Kim, cầm sóc vung lên nói: "Cút!"

"Cút cái con mẹ mày!" Trình Giảo Kim tay cầm phủ, nghe được đối phương mắng, hai chân thúc ngựa, đã vọt tới.

Tác chiến hiện nay đa phần là lấy mã sóc làm chủ, mã sóc là một bản cải tiến của trường mâu, bởi vì hai bên giao chiến đa phần là có khải giáp, trường mâu sát thương không bằng mã sóc, chẳng qua mã sóc khá dài, cơ bản cũng chỉ có tướng lãnh mới có thể sử dụng, mã sóc của Đan đại ca đương nhiên không phải sơn trại có thể làm ra, mà là cướp được từ trên tay tướng lãnh quan binh.

Trình Giảo Kim vốn cũng thiện dùng mã sóc. Nhà hắn giàu có, bị đạo tặc đánh cướp nên không thể không thành lập nghĩa đoàn bảo hộ gia viên, sau lại cùng Trương Tu Đà đông chinh tây thảo, cũng rất thích thú. Người tuy thô lỗ, nhưng kiến thức cũng không kém, do thiện dùng mã sóc nên nhìn qua là biết, nhưng hắn công phu không kém, sau lại cảm thấy sử dụng mã sóc cực kỳ không thích, lúc này mới chuyển sang dùng chiến phủ, hiện xông tới quát lớn một tiếng, trường phủ dẫn theo mã thế đánh xuống, muốn đem Đan đại ca này chém thành hai nửa.

Đan đại ca đồng tử co rút, cũng gầm nhẹ một tiếng, không trốn không tránh, hoành sóc lên đỡ một phủ của Trình Giảo Kim, mạnh mẽ va chạm, phủ của Trình Giảo Kim cũng bật ngược lên.

Cán mã sóc cong lại, ngựa lại chịu không được lực mạnh, hí dài một tiếng lùi lại.

Trình Giảo Kim đầu phủ tuy bị đẩy ra, lại nương theo mã thế, phủ mượn lực, tay đẩy nghiêng, mượn lực sử lực, hóa giải thế lực bay ra, trường phủ đột nhiên hoành ngang quét tới, Đan đại ca trong lòng kinh sợ, biết người này chẳng những lực lớn vô cùng, hơn nữa tuyệt đối là một cao thủ võ công, bằng không trường phủ lớn như vậy mà hắn lại sử lên nhẹ nhàng như thế? Biết người này tuyệt không thể ba chiêu hai thức là có thể giải quyết, Đan đại ca cúi người nằm ở lưng ngựa, mã sóc hoành trên lưng, đã khóa lấy đầu phủ của Trình Giảo Kim, rồi lại xoay chuyển cán mã sóc, 'hô' một tiếng đâm lại, vừa nhanh lại vừa mạnh, Trình Giảo Kim trong lòng cũng kinh ngạc về võ công của người này, nhanh chóng thu hồi trường phủ, gạt bay mã sóc.

Đan đại ca nhìn thấy tất cả mọi người muốn tiến lên, mã sóc vung lên nói: "Một lũ ngu xuẩn, đi đuổi theo dê mập, lưu lại năm sáu người là được".

Mọi người lúc này mới tỉnh ngộ ra, như thủy triều tách ra đuổi theo phía trước, Trình Giảo Kim tuy dũng mãnh, lại bị Đan đại ca cuốn lấy, không thể phân thân ngăn đón, không khỏi mười phần tức giận, "Lũ chuột nhát gan, ngươi nếu thực anh hùng, đánh bại lão Trình ra rồi hãy đuổi theo".

Đan đại ca nhìn thấy thủ hạ đã đuổi theo, trong lòng đã định, cảm thấy lấy ngàn người đối phó chừng trăm quan binh không phải là vấn đề, chỉ cuốn lấy Trình Giảo Kim ha hả cười nói: "Lũ chuột nhát gan, ngươi nếu thực là anh hùng, thì để ta đi cướp đoạt cái đã".

"Mụ nội ngươi, ngươi nghĩ lão tử sẽ trúng kế khích tướng của ngươi?" Trình Giảo Kim huy phủ chém tới.

Đan đại ca không vội tiến công, chính hoành sóc ngăn lại, cười lớn nói: "Bộ lão nội ngươi sẽ nghĩ lão tử sẽ trúng kế của ngươi?"

Mười mấy người đã sớm cầm móc câu đi lên, Trình Giảo Kim thầm kinh sợ, biết bọn họ cũng có kinh nghiệm đối phó với ngựa, mình nếu bị vây vào giữa, thi triển không ra, nếu bị bọn họ làm bị thương ngựa thì cực kỳ không ổn.

Không đợi những người này tiếp cận, Trình Giảo Kim đã quát lớn một tiếng, chiến phủ liên tục huy động, như cuồng phong gió lốc hướng tới Đan đại ca mà chém xuống, Đan đại ca thầm kinh ngạc, hoành sóc lên đỡ, lấy xảo giảm bớt lực, người cũng không khỏi thối lùi.

Trình Giảo Kim sau khi liên tục bổ phủ ra, đột nhiên quay đầu ngựa, huy phủ hướng tới một tặc khấu chém tới, người nọ đang cầm móc câu, chuẩn bị móc chân ngựa của Trình Giảo Kim, không nghĩ đến Trình Giảo Kim người cao phủ dài, trốn tránh không kịp, kêu thảm thiết một tiếng không kịp tránh, đã bị hắn một búa chém bay đầu.

Cái đầu bay lên bầu trời, mang theo một chùm huyết vụ, các tặc khấu nhìn thấy hắn hung hãn ác độc, đều kinh hãi lui lại mấy bước, Trình Giảo Kim cười lạnh một tiếng, thúc ngựa đánh ra như chốn không người, rồi đuổi theo đám tặc binh.

Đan đại ca sắc mặt nổi giận, không nghĩ đến người thì thô lỗ thế nhưng cũng có dũng có mưu, mình lại ngăn đón hắn không được, mã sóc vung lên, dẫn theo mấy người đuổi theo Trình Giảo Kim, cũng là đuổi

sát không tha.

Trình Giảo Kim thúc ngựa đi vội, không bao lâu đã đuổi tới đuôi tặc binh, gần ngàn tặc binh chẳng qua chỉ có hơn mười thớt ngựa, đại bộ phận chỉ chạy bằng chân đất, tự nhiên chạy sao lại ngựa của Trình Giảo Kim. Trình Giảo Kim hét lên phẫn nộ, tay nâng phủ lên, lại chém chết một người, có mấy người thấy thế đều tránh né, tặc binh phía trước lại lớn tiếng hoan hô, chỉ thấy xe chở hàng phía trước dàn trải rộng ra, Đông một xe Tây một xe, quan binh đã bỏ chạy trối chết. Mọi người đã sớm thấy kiểu này, biết đây là chuyện thường. Quan binh hiện nay cũng sẽ không cố đánh, bọn hoỷ vào người đông thế mạnh, hơn ngàn người xông tới, các quan binh nghe thấy tiếng gió là chạy. Trình Giảo Kim nhìn thấy Lý Tĩnh vứt bỏ hàng hóa, không khỏi mở miệng mắng lớn: "Lý Tĩnh, ngươi có phải là nam nhân không?"

Các tặc khấu cũng không đuổi theo quan binh, đã sớm rối loạn trận hình, vứt vũ khí trên tay, vội vã chạy tới các xe lương thảo khí giới, có người thậm chí còn dỡ bỏ xe ngựa chở giáp, vội vã cởi đổi khôi giáp của mình.

Đan đại ca cũng nhanh chóng đuổi tới, ánh mắt đảo qua, đột nhiên sắc mặt đại biến, kêu lớn: "Cổ Hùng, Địch Hoằng. Sửa sang lại đội ngũ".

Hắn kêu to, người mỏ nhọn tai khỉ kia lại cười lớn nói: "Đan đại ca, còn sửa sang lại làm cái rắm gì, ngươi còn không nhanh chóng thu thập đám này, chúng ta đi về trước rồi hãy nói".

Lý Tĩnh trường thương vung lên, chừng trăm binh sĩ đã thúc ngựa giương cung tiến lên, nghiêm trận sẵn sàng, "Từ Thế Tích, ta quản ngươi cửu quân bát trận, ta đếm tới ba, ngươi nếu còn không nhường đường, ta chỉ sợ ngươi có thể còn sống trở về, nhưng người khác quá nửa là không được!"...

Hắn lời còn chưa dứt, sắc mặt cũng đã đại biến, chỉ cảm thấy mặt đất chấn động không thôi, quay đầu nhìn lại thì phát hiện hai đội kỵ binh hình thành thế hai sừng vọt tới. Thế không thể ngăn cản!

Đan đại ca kinh sợ giao nhau, biết quan binh đã dùng kế dụ địch, nhằm chừng vứt bỏ các xe hàng chính là vì làm cho thủ hạ của mình hỗn loạn. Chiêu này tuy đơn giản, nhưng cũng là kế công tâm, mấy cái trọng giáp này giá cả xa xỉ, người ở sơn trại đều là chan lấm tay bùn, nhìn thấy làm sao mà không muốn chiếm đoạt?

Hai đội kỵ binh trong giây lát đã đánh tới, hai người cầm đầu ra lệnh một tiếng, các quan binh kéo cung bắn tên, tên bay như mưa.

Các tặc phỉ nhìn thấy thanh thế của đối phương đã hoảng loạn tay chân, nhìn thấy loạn tiễn bay tới lại khóc cha gọi mẹ, không ngừng chạy trối chết, có người bị loạn tiễn bắn chết, có người bị bắn trúng chỗ không phải yếu hại, gào lên đau đớn, chỉ là khắp nơi bỏ chạy, như ruồi bọ không đầu, cảm giác sợ hãi nhanh chóng lan tràn, Đan đại ca ở phía sau, kiệt lực muốn ngăn đội ngũ lui bước, cũng không thể ngăn được, các thủ hạ chạy tới tông vào, hắn cũng phải liên tục lui bước, người mỏ nhọn tai khỉ sớm đã trúng một tên, đau đến nhe răng nhếch miệng nói: "Đan đại ca, không ngăn nổi đâu!"

"Một đám ngu xuẩn, chỉ biết tham tài, không thành đại sự" Đan đại ca ngửa mặt lên trời thở dài, người mỏ nhọn tai khỉ tràn đầy vẻ xấu hổ, chỉ sợ quan binh truy sát, sớm đã theo tặc phỉ như bầy ong mà bỏ chạy.

Đan đại ca cũng hoành sóc đoạn hậu, Lý Tĩnh nhìn thấy chúng phỉ chạy trốn, hỗn thiết thương trong tay vung lên, quan binh lập tức dừng lại, không bắn tên nữa, hắn chỉ huy kỷ luật rõ ràng, chỉ bằng vào điểm ấy, so với quần phỉ đã mạnh hơn nhiều.

Đan đại ca nhìn thấy Lý Tĩnh chỉ huy, trong lòng bội phục, biết người này tuyệt không phải hạng vô năng. Liền ghìm ngựa lại, cao giọng nói: "Ngõa Cương Đan Hùng Tín, Cổ Hùng, Địch Hoằng tại đây, không biết đại danh tướng quân, Đan Hùng Tín nhớ kỹ bại ngày hôm nay, chỉ mong ngày sau có thể vãn hồi lại thể diện".

"Viên Ngoại Lang Lý Tĩnh ở đây" Lý Tĩnh bất động thanh sắc, "Thì ra là Ngõa Cương Lãnh binh tướng giáo Đan tướng quân, tiếp đón không chu đáo, mong lượng thứ, phải đi xa, thứ không thể tiễn xa".

Đan Hùng Tín khi nghe được hai chữ Lý Tĩnh, sắc mặt nghiêm nghị, cao giọng nói: "Đều nói kinh đô Lý Tĩnh trong ngực có trăm vạn hùng binh, không ra khỏi cửa biết được thiên hạ đại sự, hôm nay được gặp, quả thực danh bất hư truyền, Đan mỗ xin nhớ kỹ".

Hắn sau khi nói xong, mã sóc vung lên, thúc ngựa quay đi, cũng không bối rối. Trình Giảo Kim lúc này mới đuổi tới, cao thấp đánh giá Lý Tĩnh nói: "Lý tướng quân, ngươi thực giỏi tính kế, lão Trình ta hôm nay mới biết, thì ra ngươi tính kế chẳng những với phỉ đạo, còn có lão Trình ta nữa. Vậy sao ngươi không sớm nói cho ta biết, hại lão Trình ta thiếu chút nữa là tặng đi tính mạng?"

"Ồ? Ngươi đề nghị ngăn trở kẻ địch, lại không phải thủ hạ của ta, ta làm sao dám quản? Trình tướng quân mới vừa rồi lấy một địch ngàn, vạn người khó địch, cũng đã vất vả" Lý Tĩnh cũng không tự mãn, lại càng không lãnh đạm, đã sớm phân phó thủ hạ trở lại sửa sang lại các xe hàng.

Trình Giảo Kim khi nghe được câu vạn người khó địch có chút đỏ mặt, cũng hỏi: "Lý tướng quân, chúng ta sao lại không thừa thắng truy theo, giết chúng không còn manh giáp?"

Lý Tĩnh liếc mắt nhìn hắn, "Cùng khấu không nên truy, để phòng bọn chúng chó cùng nhảy tường. Nói đến chức trách của chúng ta là bảo hộ lương thảo ngựa, chuyện tiễu phỉ, giao cho người khác làm là được".

Trình Giảo Kim bĩu môi, muốn nói cái gì, Tần Thúc Bảo đã đi tới thi lễ nói: "Tướng quân liệu địch như thần, dụng binh đúng pháp, lần này chỉ dùng hơn trăm binh sĩ, không hao tổn một người đã đánh cho cả ngàn quân địch đại bại mà quay về, Thúc Bảo thật sự bội phục sát đất".

"Chỉ là một lũ ô hợp mà thôi" Lý Tĩnh tuy thủ thắng, trên mặt lại có chút tịch mịch, "Đáng tiếc không thể học Trương tướng quân nổi danh trên chiến trận" Tần Thúc Bảo kinh ngạc, biết hắn tài cao mà không gặp thời, muốn an ủi đôi câu, lại không biết nói thế nào.

Lý Tĩnh huy thương nói: "Đi thôi, làm cho bọn họ chậm trễ chút thời gian, chớ có sai lạc hành trình" Các quan binh huấn luyện có tổ chức, đã sớm đem hàng hóa sửa sang lại thỏa đáng, đội ngũ đi được vài dặm, phía trước đã có rừng cây phạm vi vài dặm, tuyết trắng bao phủ, trên đầu chỉ toàn là tuyết, ở giữa có một thông đạo khá rộng rãi, có thể hành quân.

Trình Giảo Kim muốn thúc ngựa đi trước, Lý Tĩnh đã cho dừng đội ngũ lại, trong rừng cây cách đó không xa bay lên vài con chim, Lý Tĩnh nhíu mày không nói.

"Lý tướng quân, sao lại không đi?" Trình Giảo Kim quay đầu lại hỏi. Tần Thúc Bảo cũng nhìn mấy con chim bay lên nói: "Trong rừng chim chóc sợ hãi bay lên, quá nửa là có người mai phục".

"Có mai phục gì?" Trình Giảo Kim ha hả cười lớn nói: "Đám người Đan Hùng Tín bị giết đến quẳng mũ cởi giáp, ngươi cho rằng bọn chúng còn có thể mai phục ở trong này sao? Nếu không phải đám Ngõa Cương Đan Hùng Tín, trong này sao lại có nhiều phỉ đồ như vậy?"

Lý Tĩnh sắc mặt không thay đổi, cao giọng nói: "Cao nhân phương nào mai phục ở đây, Lý Tĩnh chức trách tại thân, xin nhường đường".

Trong rừng chỉ có tiếng vang, Trình Giảo Kim lắc đầu nói: "Lý tướng quân. Ta thấy ngươi nghi tâm thật quá nặng rồi".

Lý Tĩnh cười lạnh nói: "Một khi cao nhân đã không xuất hiện, vậy phóng hỏa thiêu khu rừng này, đi đường vòng".

Lý Tĩnh lời vừa nói ra, đã có vài tên binh sĩ chạy tới chuẩn bị phóng hỏa, trong rừng có một người ha hả cười to đứng dậy, chậm rãi đi ra, lắc đầu nói: "Tuyết trắng đất đen như thế, phong cảnh trang nhã, Lý tướng quân lại làm chuyện đốt đàn nấu hạc, chẳng phải là đại sát phong cảnh sao?"

Người nọở trong rừng cây đi ra, phía sau đi theo hơn mười người, đều áo trắng hơn tuyết, trên đầu cũng đội mũ màu trắng, nằm ở trong rừng, thực chẳng khác gì tuyết trắng, làm cho người ta ở bên ngoài không thể phát hiện.

"Thủ hạ của ta chỉ làm bay lên vài con chim, không nghĩ đến lại kinh động Lý tướng quân" Người nọ xốc cái mũ màu trắng lên, lộ ra mái tóc đen, thế nhưng tuổi không lớn, chỉ là hai mắt khá lớn, thần thái bay bổng. Hắn có lẽ cũng không tính là anh tuấn, chỉ là hết sức tự tin, làm cho người này nhìn qua trông cực kỳ phiêu dật.

"Các hạ chính là Lãnh binh tướng giáo Từ Thế Tích Ngõa Cương sao?" Lý Tĩnh giương mắt nhìn người nọ, trầm giọng nói.

Người nọở xa xa ôm quyền nói: "Lý tướng quân lại nghe qua tiện danh của tại hạ như thế, Thế Tích quả thật tam sinh hữu hạnh".

Lý Tĩnh sắc mặt không thay đổi, Trình Giảo Kim cùng Tần Thúc Bảo lại có chút giật mình, bọn họ đều biết quân Ngõa Cương hiện nay có thểcó thanh thế như thế, thật sự là công của một mình Từ Thế Tích, chỉ là không nghĩ đến Từ Thế Tích uy danh hiển hách lại trẻ như thế.

"Ta chức trách tại thân, mới vừa rồi đã chiêu đãi Đan tướng giáo, hiện thứ không thể chiêu đãi Từ tướng giáo" Lý Tĩnh lập tức cầm thương nói: "Mong Từ tướng giáo tránh đường, nếu dây dưa đến ngọc thạch cùng vỡ, cũng không phải tốt đẹp gì".

Từ Thế Tích xua tay nói: "Tại hạ tuyệt đối không có lòng xung đột cùng với Lý tướng quân, chỉ là nghe đến đại danh của tướng quân, năm đó lệnh cữu Hàn tướng quân dùng Bát trận đồ của Võ hầu, dùng Cửu quân trận pháp, thiên hạ khó địch, Thế Tích cực kỳ ngưỡng mộ, cũng khổ tâm nghiên cứu Võ hầu trận pháp, chỉ là hận không thể cùng Hàn tướng quân ganh đua dài ngắn. Nhưng hôm nay may mắn, được gặp Lý tướng quân, nghe nói năm đó Hàn tướng quân nói, trên đời người có thể cùng hắn luận binh pháp, chỉ có một mình Lý tướng quân mà thôi, biết Lý tướng quân sẽ đến, Thế Tích mừng rỡ, lúc này mới đặc biệt dẫn mấy chục thủ hạ tới, mong Lý tướng quân chỉ điểm một phần".

Nói tới đây, Từ Thế Tích phất tay, hơn mười thủ hạ đã đứng tản ra, trong tay đều cầm khảm đao, giống như không có chương pháp, lại giống như sát khí dấu diếm. Chỉ là người tại tuyết trắng, thân áo trắng, làm cho người ta sinh ra cảm giác mông lung.

Lý Tĩnh trường thương vung lên, chừng trăm binh sĩ đã thúc ngựa giương cung tiến lên, nghiêm trận sẵn sàng, "Từ Thế Tích, ta quản ngươi cửu quân bát trận, ta đếm tới ba, ngươi nếu còn không nhường đường, ta chỉ sợ ngươi có thể còn sống trở về, nhưng người khác quá nửa là không được!"

Từ Thế Tích ngẩn ra, nhìn thấy các binh sĩ giương cung lắp tên, cười khổ nói: "Chẳng lẽ Lý tướng quân tự biết không thể phá Bát trận đồ của Từ mỗ, lúc này mới dùng hạ sách này? Như thế xem ra thực chính là gặp mặt không bằng nổi tiếng".

"Một…" Lý Tĩnh trầm giọng đếm.

"Lý tướng quân, ngươi nếu thực không được, ta có thể cùng ngươi thương thảo…"

"Hai…" Lý Tĩnh vẫn bất động.

"Được, được, được" Từ thế Tích khoát tay, hơn mười người đã đưa đao vào vỏ. Từ Thế Tích ôm quyền nói: "Lý tướng quân quả nhiên danh bất hư truyền, Từ mỗ bội phục, chỉ mong sau này còn gặp lại".

Hắn nói đi là đi, dẫn theo hơn mười người tránh ra, trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Lý Tĩnh nhìn bóng dáng của hắn đi xa, thì thào lẩm bẩm: "Đều nói Ngõa Cương Địch Nhượng làm người hám lợi, Ngõa Cương trước mắt chẳng qua chỉ là một lũ ô hợp, chỉ là hôm nay xem ra, Đan Hùng Tín Từ Thế Tích cũng là nhân tài, Từ Thế Tích này, rất không đơn giản, vận dụng Bát trận Võ hầu thật ra cũng có chút xảo diệu".

Hắn thì thào tự nói, trên mặt có vẻ tịch mịch, rồi lại phất tay chỉ huy đội ngũ đi vào rừng. Tuyết rơi không tiếng động, tiếng bước chân hành quân quanh quẩn trong rừng cây, phảng phất như trở về lại chỗ mà mới vừa rồi sát khí ẩn giấu, một màn kinh tâm động phách kia, binh sĩ đều suy nghĩ, lần này nếu không phải là Lý tướng quân, chỉ sợ đã bị Từ Thế Tích đắc thủ rồi!

146. Chương 146: Kiêu Hùng

Nhìn thấy Vương Bá Đương đánh tới, Vân Lang tướng cũng không nhìn hắn, đơn đao vung lên, đã phong bế nắm tay của Vương Bá Đương, rồi vung đao chém lại, đã nhằm giữa cổ của Vương Bá Đương…

Khi Lý Tĩnh dẫn đội ngũ xuyên qua rừng cây, Trình Giảo Kim trong lòng không yên, lúc này mới lau mồ hôi lạnh: "Mới vừa rồi thật nguy hiểm, Lý tướng quân, người đánh bại Đan Hùng Tín, lui Từ Thế Tích, cao minh thì cao minh, nhưng ta chỉ sợ ngươi nghĩ chu đáo cũng có lúc sơ suất".

"Ồ?" Lý Tĩnh vẫn như thường, chuyên tâm mà đi.

Hắn xem ra chẳng có chút gì tò mò, Trình Giảo Kim nói cũng tốt, không nói cũng thế, đối với hắn cũng chẳng có quan hệ gì.

Tần Thúc Bảo cũng mỉm cười không nói, trong lòng đối với Lý Tĩnh lại có cảm giác kính nể, trừ Trương tướng quân ra, hắn rất ít khi bội phục người khác, nhưng chỉ một ngày hành quân này, đã khiến cho hắn đối với Lý Tĩnh đã có các nhìn khác.

"Trình tướng quân, không biết ngươi nhìn ra Lý tướng quân có chỗ nào không ổn, nói ra nghe xem?" Hồng Phất nữở một bên hỏi. Lý Tĩnh tuy còn chưa phải tướng quân, nhưng nàng mới vừa rồi nhìn thấy trượng phu uy phong lẫm lẫm, có dũng có mưu, mọi người lại xưng hô hắn như tướng quân, giống như đã thấy Lý Tĩnh trở thành đại tướng, trong lòng mừng rỡ. Lý Tĩnh bại Đan Hùng Tín, thối Từ Thế Tích, quả thực là nhẹ nhàng, có phong độ của một đại tướng, càng khó được chính là không tổn hao một binh một tướng, ở trong mắt Hồng Phất nữ, thật sự sùng kính sát đất, nhìn thấy Trình Giảo Kim nói cái gì sơ sót, khó tránh cảm thấy khôngvui, dùng thanh âm khàn khàn hỏi.

"Lý tướng quân quá tin người, chỉ nghĩ đến Từ Thế Tích sẽ đi mà không sinh sự, nhưng lại không phòng bị Từ Thế Tích vạn nhất thẹn quá thành giận, phóng hỏa đốt rừng, chúng ta chẳng phải là hỏng bét sao, đây là chỗ sơ sót lướn của Lý tướng quân. Nếu Từ Thế Tích thực làm như vậy, cho dù lão Trình ta đầu óc không tới đâu, nhưng ta chỉ sợ chúng ta không thể bình yên mà ra khỏi rừng" Trình Giảo Kim lần này thật ra nói rất nghiêm túc.

Hồng Phất nữ cười nhạt, "Ngươi hiểu được tâm của Lý tướng quân cùng Từ Thế Tích. Từ Thế Tích lần này là cầu ngựa chứ không phải cầu mạng. Nếu thực phóng hỏa, hắn có lợi gì? Người này phi thường thông minh, không nắm chắc không đánh, mới vừa rồi nếu như Trình tướng quân nói, có lẽ thực lo lắng sẽ phóng hỏa, Từ Thế Tích cũng sẽ chẳng đi làm cái chuyện vô bổ này?"

Trình Giảo Kim thẹn quá thành giận, "Trên đời này thiếu gì người đi làm những chuyện vô bổ, ví dụ như ta nói, ta đưa ra ý kiến để phòng vạn nhất. Các ngươi không nghe cũng không tính, nhưng ai dám đảm bảo tuyệt không có oại chuyện này?"

Tần Thúc Bảo cũng cười lên tiếng, "Giảo Kim chớ giận, ngươi nghĩ cũng chu đáo, nói cũng có đạo lý, thật ra cho dù phóng hỏa, cũng phải hiểu rõ phương pháp phóng hỏa. Chúng ta hôm nay đón gió mà đi, Từ Thế Tích nếu phóng hỏa đốt rừng, chỉ sợ phải chạy đi trước chúng ta mới được. Kể từ đó, chúng ta là dây cung, bọn họ là thân cung, chỉ sợ chạy không kịp. Nói đến Từ Thế Tích này cũng thông minh, biết có ba người chúng ta ở đây, hắn nếu đối cứng tuyệt đối là không hay, hắn dụ Lý tướng quân phá trận, chính là muốn trừ Lý tướng quân trước rồi mới cướp ngựa. Lý tướng quân có phong độ đại tướng, không trúng quỷ kếcủa hắn. Từ Thế Tích thấy khích tướng không thành, cho nên đành phải ra vẻ hào phóng một lần, không làm gì mà thối lui, tự nhiên lại càng không lo lắng sẽ làm cái chuyện nhàm chán phóng hỏa đó".

Trình Giảo Kim ngậm miệng không nói gì, hồi lâu mới nói: "Nếu phóng hỏa phải đi đến đối diện, vậy mới vừa rồi Lý tướng quân phóng hỏa không phải chỉ là dọa sao? Ta thấy Từ Thế Tích cũng không thông minh, bị Lý tướng quân lừa đi ra".

"Từ Thế Tích không phải là không nhìn được phép phóng hỏa, chỉ là một khi đã bị Lý tướng quân thấy rõ hành tung, vô luận phóng hỏa hay không, hắn đều phải đi ra gặp mặt" Tần Thúc Bảo thở dài một hơi, liếc nhìn Lý Tĩnh, "Hôm nay Thúc Bảo được thấy phong độ đại tướng của Lý tướng quân, mới biết được cũng không thua gì Trương tướng quân".

Hồng Phất nữ nụ cười đầy mặt, Trình Giảo Kim lắc đầu không nói, cảm thấy bội phục, Tần Thúc Bảo ý bội phục cũng không nói ra, chỉ có Lý Tĩnh vẫn bình thản bình tĩnh, thúc ngựa đi trước, không nói một lời, trong lòng cũng nghĩ, qua năm, Lý Tĩnh ta mài kiếm mười năm, bất quá hôm nay mới được bôn ba. Ba huynh đệ kết bái, đại ca võ công cái thế, tung hoành thiên hạ đến thống khoái, tam đệ tuy còn trẻ tuổi, người đã cao cao trên miếu đường, cũng có thể không câu không thúc, không úy kỵ quyền thế, cũng là kỳ tài

hiếm thấy, duy có mình, dụng binh lại không có đất dụng võ, mình tuy không có tâm ghen tị đại ca tam đệ, lại cảm thấy trong ba người, mình vô dụng nhất. Dương Quảng chí đại tài sơ (chí thì lớn mà tài thì nhỏ), tính cách vô thường, mình tuy có phép dụng binh, nhưng vẫn không có cơ hội đền nợ nước, khó trách tâm ý nguội lạnh. Vốn tưởng rằng Dương Huyền Cảm làm loạn là một cơ hội, không nghĩ đến chỉ hơn tháng đã tan rã như băng tuyết, Địch Nhượng vài năm trước khởi binh, được Từ Thế Tích, Đan Hùng Tín trợ giúp, hôm nay chỉ nhìn các thủ hạ như Cổ Hùng, Địch Hoằng, thành tựu tương lai có thể thấy được. Thiên hạ này trước mắt vẫn là thiên hạ của Đại Tùy, lại không biết có để cho mình chờ mười năm nữa hay không? Nghe đại ca đề cập đến chuyện thiên thư, bản thân cũng cảm thấy lời nói vô căn cứ, giờ phút này lại hận không thể lập tức tìm thiên thư để xem thử Tùy triều này vận số còn bao nhiêu năm, để nhìn xem tương lai của mình như thế nào, chỉ là vận mệnh nếu thực biết được, vậy cũng là một chuyện thống khổ.

***

Lý Tĩnh thủ thắng nằm ở chỗ liệu địch như thần, nhưng hắn hiển nhiên cũng có chuyện không biết. Hắn không biết thiên hạ đến tột cùng sẽ phát triển như thế nào, cũng không biết chỗ bọn họ vừa mới đi, có hai người đã từ trong rừng xông ra, đi ngược lại, đi đến chỗ mới vừa rồi quan binh cùng tặc phỉ chém giết.

Nơi đây chỉ có còn lại người chết, người bị thương sớm đã chạy trốn, Lý Tĩnh đương nhiên cũng sẽ không hảo tâm đem bọn họ an táng, tùy ý để những người này ở nơi hoang dã. Trên tuyết trắng tràn đầy nhưng vết máu đọng thành cục, trông ghê tởm không nói nên lời, gió lạnh gào thét, cứ như khó cho những vong linh đã chết, làm cho nơi hoang dã tràn ngập không khí khủng bố thê lương.

Loại hoàn cảnh này, nếu là dân chúng bình thường đã sớm bị dọa chạy trối chết, trốn ở xa xa, hai người này lại hứng thú nhìn những thi thể này, vẫn không nhúc nhích.

Một trong hai người mặt chữ quốc, tuổi còn trẻ, mặt tái xanh, hai hàng lông mày xéo lên, cả người xem ra tràn ngập tinh lực, trong mắt không có bi ai gì, cũng không có nhìn lên các thi thể, mà là cung kính nhìn người bên cạnh.

Tuổi trẻ bình thường đều khí thịnh, một lời không hợp là đánh nhau, nhưng người tuổi trẻ này nhìn người bên cạnh vô cùng cung kính, vừa khâm phục cùng nghi hoặc, nhưng vẫn im lặng đợi người nọ lên tiếng.

Người nọ trung niên, mặt góc cạnh, đồng tử đen trắng rõ ràng, rất có thần, mắt tập trung, hai hàng lông mày nhíu lại, trên nét mặt có vẻ khinh thường, tựa hồ không quan tâm đến xác chết, không quan tâm đến hàn tuyết, thậm chí có thể nói, không quan tâm đến cả thiên hạ.

Dáng người của hắn cũng không cao lớn, hơn nữa so với người trẻ tuổi bên cạnh, ước chừng thấp hơn một cái đầu, nhưng đứng ở nơi đây, lại có loại lực lượng kỳ quái làm cho người ta ngưỡng mộ, ít nhất đối với người trẻ tuổi bên cạnh hắn là như thế.

"Ngõa Cương xem ra bất quá cũng như thế" Người nọ rốt cuộc mở miệng nói chuyện, thanh âm trầm trầm, không chút hưng thú, "Bá Đương, Ngõa Cương như thế, không đi cũng được".

"Tiên sinh, nhưng không đi Ngõa Cương, thiên hạ to lớn, chúng ta có thể đi nơi nào?" Người gọi là Bá Đương hỏi.

Vị tiên sinh chỉ nhìn người chết, đưa tay chỉ: "Địch Nhượng hám tài, Đan Hùng Tín dũng mà vô mưu. Cổ Hùng, Địch Hoằng bọn người này lại không đáng nhắc tới, Ngõa Cương chỉ có Từ Thế Tích mới tính là có tài, nhưng bất hạnh lại không gặp đúng chủ, trước mắt cũng không thể tạo nên danh tiếng gì. Chúng ta nếu tới Ngõa Cương, Địch Nhượng lòng dạ không rộng, chỉ lấy cái lợi ích bằng đầu ruồi đã dương dương tự đắc, trước mắt chỉ muốn an nhàn, thấy chúng ta đến, hắn chỉ sợ chúng ta sẽ muốn chiếm địa bàn của hắn, sẽ không trọng dụng, chúng ta cũng sẽ khó tránh rơi vào kết cục của những người này, cho nên ta mới nói hiện tại Ngõa Cương này, không đi cũng được".

"Vậy chúng ta làm sao bây giờ?" Bá Đương lo lắng nói: "Tiên sinh vì cứu ta, lại thêm một tội danh…"

Vị tiên sinh xua xua tay khẽ cười nói: "Tội danh của ta vốn là tử tội, thêm một tội nữa thì đã sao?"

Bá Đương lo lắng nói: "Tiên sinh…"

"Đi thôi" Tiên sinh khẽ cười nói: "Vô luận như thế nào, cuối cùng lại qua một năm, ta cùng ngươi đi uống rượu cái đã, quản sao được nhiều".

Hai người mới xoay người, đã ngưng trụ thân hình, đối diện ngoài mấy trượng không biết từ khi nào thì, vô thanh vô tức đã có một người đứng, thân mặc trang phục võ sĩ, trường đao ra khỏi vỏ, lạnh lùng nhìn hai người, trầm giọng nói: "Bồ Sơn Công, đã lâu không gặp".

Bá Đương lộ ra vẻ kinh hoảng, tiên sinh lại khẽ cười rộ lên, "Vân Lang tướng, ngươi từ Đông Đô đuổi tới Sơn Đông, lại từ Sơn Đông theo ta đến Tây Kinh, hôm nay đi tới Đông quận, cũng xem như là bám riết không tha. Chỉ là Vũ hầu phủ các ngươi chẳng lẽ thực không có chuyện gì làm, chỉ truy đuổi một mình ta sao?"

Vân Lang tướng cười lạnh nói: "Lý Mật, ngươi thừa kế Bồ Sơn Công, không báo cho triều đình, lại đi theo Dương Huyền Cảm phạm thượng tác loạn, quả thật đại nghịch bất đạo, chuyện bại chạy trốn. Cho tới bây giờ, đã trốn hơn một năm, cũng tính là phi thường giảo hoạt. Ngươi trước đầu Hiếu Đức, lại đi tới chỗ Vương Bạc, cũng không thể làm cho người ta tín nhiệm, hôm nay thiên hạ to lớn, nói vậy lại có chủ ý tới Ngõa Cương. Ngươi không nhận hoàng ân to lớn, một lòng mưu phản, thực không biết chết sống, Thánh Thượng có chỉ, muốn đem ngươi tầm nã quy án, ngươi tuy phi thường giảo hoạt, ta lại biết ngươi sớm muộn cũng phải đến Ngõa Cương, lúc này mới sớm đợi ở đây. Ngươi nếu đã biết rõ, thì hãy sớm thúc thủ chịu trói. Vương Bá Đương, trong này không có chuyện của ngươi, ta..."

Vân Lang tướng lời còn chưa dứt, Vương Bá Đương đã đánh tới, hai nắm đấm như cuồng phong bạo vũ đánh tới, lớn tiếng hô: "Tiên sinh mau chạy đi".

Vương Bá Đương tuy không biết người trước mắt, lại biết rất không dễ chọc, chỉ nghĩ xả thân cứu tính mạng Lý Mật, chết cũng không tiếc. Mạng của hắn chính là Lý Mật cứu, cảm kích ân đức Lý Mật nên đi theo bên cạnh hắn, nghe xu thế của thiên hạ, có thể nói là xem Lý Mật vừa là cha vừa là thầy, có liều mạng cũng không tiếc.

Hắn chưa từng gặp qua Vân Lang tướng, vừa ra tay cũng đã là toàn lực ứng phó, chỉ là hắn đã xem nhẹ bản lĩnh của Vân Lang tướng, người này một mình đuổi theo Lý Mật, bám riết không tha, nghị lực là quan trọng, nhưng tài cao gan lớn cũng là nguyên nhân quan trọng không kém.

Nhìn thấy Vương Bá Đương đánh tới, Vân Lang tướng cũng không nhìn hắn, đơn đao vung lên, đã phong bế nắm tay của Vương Bá Đương, rồi vung đao chém lại, đã nhằm giữa cổ của Vương Bá Đương.

Vương Bá Đương chấn động, cho tới bây giờ cũng không nghĩ đến hắn ra chiêu nhanh như vậy, cổ chợt lạnh, cảm thấy giật mình, chỉ nghĩ đến lần này nhất định là mất mạng, không nghĩ đến cổ đau nhức, đầu lại không có rơi xuống. Vân Lang tướng khi chém đao vào cổ hắn, lại không chém xuống mà chỉ dọa Vương Bá Đương, mà dùng cùi chỏ tay trái tống vào giữa ngực Vương Bá Đương! Vương Bá Đương nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình đã bay bổng lên, khi rơi xuống đất ói ra vài ngụm máu tươi, một hán từ như vậy mà đã không thể đứng dậy, có thể thấy được một kích của Vân Lang tướng độc đến dường nào.

Nhẹ nhàng đánh bại Vương Bá Đương, Vân Lang tướng thu đao cười lạnh nói: "Lý Mật, hiện tại tín đồtrung thành nhất của ngươi cũng không thể bảo vệ cho ngươi, ta khuyên ngươi hãy đi theo ta, ít nhất trong mắt ta, ngươi vẫn là một hán tử".

"Ồ?" Lý Mật nhìn Vương Bá Đương trên mặt đất, nhẹ nhàng thở dài nói: "Vân Lang tướng, ngươi nghĩ đánh bại Vương Bá Đương, ta sẽ không có lực hoàn thủ?"

Vân Lang tướng cười ha hả, "Ngươi có lực hoàn thủ, cần chi tại Hoài Dương quận làm một giáo thư tiên sinh? Ngươi nếu có lực hoàn thủ, tại chỗ Hác Hiếu Đức Vương Bạc cần gì phải chịu nhịn nhục, bị người xem thường, ngươi nếu có lực hoàn thủ, cha vợ cùng muội phu của ngươi cần gì phải vì bao che ngươi mà bị xử tử? Lý Mật, ta khuyên ngươi chớ có phản kháng, ngươi và ta cùng đi về, ta cũng sẽ đem ngươi đến quan phủ một cách thoải mái, không có tra tấn".

Lý Mật sờ sờ cằm, khẽcười nói: "Phải không? Ta muốn nói cho ngươi một bí mật".

"Bí mật gì?" Vân Lang tướng hoành đao hỏi.

"Bí mật này chính là..." Khi Lý Mật nói mấy chữ này, người đã bổ nhào tới trước người Vân Lang tướng.

Vương Bá Đương ở trên mặt đất thấy vậy hoảng hốt. Hắn đời này cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua người nào có thân thủ nhanh như vậy, hắn kính nể chính là kiến thức của Lý Mật, cơ trí của Lý Mật, can đảm của Lý Mật, nhưng hắn cho tới bây giờ lại không biết, Lý Mật lại có thân thủ cao tới như vậy.

Vân Lang tướng cũng không biết! Chỉ là hắn phản ứng vượt xa Vương Bá Đương, nhìn thấy Lý Mật xông tới, gầm nhẹ một tiếng, huy đao chém tới. Tốc độ của một đao này, quả thật là một đao hắn bình sinh đắc ý nhất.

Lý Mật tay phải liên tục vung lên, chỉ nghe đinh đang hai tiếng, trường đao đã biến thành ba mảnh. Lý Mật đánh gãy trường đao, thế như sấm sét không ngừng, một chưởng vừa nhanh lại vừa nhẹ vỗ vào ngực Vân Lang tướng. Vân Lang tướng lại như Vương Bá Đương vừa rồi, lăng không bay lên, rơi thật mạnh xuống đất, một ngụm máu còn chưa kịp phun ra, thì một bàn tay lạnh như băng đã sờ lên cổ họng của hắn.

Vân Lang tướng đã không thể nhúc nhích, một tay có thể đem trường đao dễ dàng đánh thành ba đoạn, khẳng định có thể dễ dàng xé nát yết hầu của hắn, hắn đuổi theo Lý Mật vài ngàn dặm, chỉ nghĩ đến hắn cơ trí hơn người, cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua hắn ra tay. Tuy đều nói Lý Mật thừa kế Bồ Sơn Công, văn võ song toàn, nhưng Vân Lang tướng chưa bao giờ nghĩ tới, võ công của Lý Mật quả thực làm cho người ta nghe nói tới mà sợ hãi.

Tiêu Bố Y không quay đầu lại, đã ngửi được mùi thơm truyền đến, khi ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy từng đợt đỏửng. Hắn cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy nữ tử nào lại hay thẹn thùng đến như thế, Viên Xảo Hề đứng ở trước người hắn, muốn đỡ, rồi lại không dám…

"Ta muốn nói cho ngươi bí mật chính là, bọn họ không xứng để Lý Mật ta tức giận, lại càng không đáng để Lý Mật ta tức giận" Lý Mật khóe miệng lại lộ ra nụ cười khinh thường, phảng phất như cười nhạo Vân Lang tướng, lại tựa hồ đang cười nhạo bản thân, hoặc thiên hạ chúng sinh, "Có thể giết Lý Mật ta, tuyệt đối không phải là ngươi, có thể bắt Lý Mật ta, cũng tuyệt đối không phải là ngươi".

"Đã xem nhẹ ngươi, thua ở trong tay ngươi, không cần nói nhiều, ngươi giết ta đi" Vân Lang tướng thanh âm khàn khàn nói.

Lý Mật khóe miệng trào phúng cùng khinh thường, "Ngươi sai lầm rồi, ta ra tay để nói cho ngươi một điểm, ngươi tuy truy đuổi ta ngàn dặm, nhưng trong mắ tta ngươi tính không là gì. Ta muốn giết ngươi, thật sự là dể như trở bàn tay, chỉ là ta cần gì giết ngươi?"

Hắn sau khi nói xong những lời này, đã đứng lên, không thèm nhìn Vân Lang tướng ở dưới đất, đưa tay nâng Vương Bá Đương dậy nói: "Còn có thể uống rượu không?"

Vương Bá Đương ói ra ngụm máu nói: "Có mạng là có thể uống".

"Nói rất hay" Lý Mật dìu hắn chậm rãi đi về phía trước, bước chân kiên định, "Có mạng là có thể uống rượu, trượng phu có mạng, nhất định phải làm một phen đại sự, ngươi cũng vậy, ta cũng thế".

Lý Mật đỡ Vương Bá Đương hướng ra xa, Vân Lang tướng đợi cho bọn họ đi không còn thấy bóng dáng, lúc này mới giãy dụa đứng lên. Hắn không tin Lý Mật lại buông tha hắn, đưa tay dùng sức đứng lên, Vân Lang tướng hoa mắt lại ói ra một ngụm máu, cũng biết đã không chết, chỉ là nhìn thấy những mảnh đao trên mặt đất, hắn một khắc này đã biết bản thân cả đời này, rốt cuộc đã không thể bắt được Lý Mật. Nhưng nếu không bắt Lý Mật, vậy hắn còn có thể làm cái gì?

***

Tiêu Bố Y tại Thái Phó phủ cùng Vân Lang tướng khác nhau, Vân Lang tướng chỉ vì bản thân bận rộn mà không thành nên tâm ý nguội lạnh, Tiêu Bố Y lại rốt cục may mắn bản thân tạm thời không bận rộn mà trong lòng vui sướng.

Mấy ngày đầu năm mới, hắn số lần mỗi ngày ứng đi ăn đã vượt qua số lần hắn luyện công, bất quá thường xuyên như vậy cũng có lợi, ít nhất hắn trong mắt các đại thần đều có ấn tượng tốt, hắn làm cho quần thần cảm thấy, Tiêu Bố Y chẳng những có thể do Bùi phiệt sử dụng, nếu bọn họ muốn mượn sức, cũng rất có khả năng.

Bùi Minh Thúy trước khi Tiêu Bố Y đến Đông Đô rất khổ tâm phí sức, nhưng sau khi hắn đến Đông Đô làm tới Thái Phó Thiếu Khanh, chưa bao giờ nhúng tay vào việc gì của hắn, thậm chí gặp mặt hắn cũng không tính là nhiều.

Tiêu Bố Y xong mấy lời mời của các đại thần, bắt đầu ứng phó với các thương gia. Những người này vốn đối với Tiêu Bố Y là cảm tạ, nhưng lần này thấy Tiêu Bố Y lên cao vị không ngoài dự kiến, vô luận chân tình hay giả ý, ít nhất trên mặt mũi cũng đều khách khách khí khí.

Các thương gia đến Thái Phó phủ của hắn, uống đến thiên hôn địa ám, nghiêng đông ngả tây, Tiêu Bố Y khi nhìn thấy bọn họ đã quá say, rất khổ sở là mình lại uống hoài không say. Chỉ là hắn tuy không say, lại không thể không làm bộ như say.

Mọi người đều say chỉ mình ta tỉnh thì bộ dáng quá mức thanh cao, thanh cao như vậy khó tránh làm cho người ta không thích, có khi, thích làm cho người ta vui là chỗ độc đáo của Tiêu Bố Y.

Lâm Sĩ Trực như quả bóng ngồi ở dưới ghế dựa, ôm chân ghế nhưng vẫn giơ chén với Tiêu Bố Y, "Bố Y, ta vốn biết ngươi tuyệt không phải là vật trong ao".

Tiêu Bố Y gần đây những lời này nghe chắc cũng phải hơn tám trăm lần, lỗ tai cũng có chút lùng bùng, nâng chén rượu lên ngồi ở dưới đất đáp: "Bố Y được Lâm chưởng quầy ưu ái, ta nghe nói Đậu Triều Viễn mã trường Nhạc Thủy Sở châu cùng Lâm chưởng quầy quan hệ không tệ?"

"Đâu chỉ là không tệ, quả thực chính là bạn thân. Cũng mặc một cái quần mà lớn lên" Lâm Sĩ Trực líu cả lưỡi, "Bố Y, ngươi không phải muốn buôn bán ngựa chứ? Ngươi hiện tại là Thái Phó Thiếu Khanh, chỉ cần nói một tiếng, mục trường nào dám không cho ngươi mặt mũi? Liên hệ với ta là dư thừa, Bố Y ngươi hiện tại là Thái Phó Thiếu Khanh, chẳng lẽ còn muốn đi làm cái loại chuyện thấp kém này? Nhưng ngươi nếu thực cần, ta sẽ tự mình đến Sở châu cho ngươi một chuyến".

"Đa tạ Lâm huynh. Tất cả đều đợi khai xuân rồi hãy tính" Tiêu Bố Y lại cười nói.

Nam Sơn mã trường Ô Giang, Nhạc Thủy mã trường Sở châu. Thiên Thịnh, Đan Dương Ngô quận đều xem như những mã trường có danh tiếng của Đại Tùy, cùng quan phủ quan hệ không tệ, Tiêu Bố Y công tư chiếu cố, thầm nghĩ sau khi khai xuân sẽ tìm cơ hội, phụng chỉ đến các mã trường một chuyến mới được. Đương nhiên Lư Lăng mã trường cũng không nhỏ, nhưng Mã Hành Không bị đả kích trong lòng đã khó chịu, hôm nay cũng không thấy tới. Nhiệm vụ khuyên bảo Dương Quảng cực kỳ nguy hiểm, bản thân cứ thuận theo tự nhiên, cũng không thể cắm đầu mà khuyên, ở lâu tại Đông Đô, có không muốn đấu đá cũng không được, có lẽ đi xa là một hành động khôn ngoan hơn, thừa dịp quan quyền nơi tay, tích cực kết giao bằng hữu, mượn sức trợ giúp mới là chính đạo.

"Tạ cái gì" Lâm Sĩ Trực lăn tới, "Sĩ Hoằng, đi tới kính Tiêu đại nhân một chén…"

Lâm Sĩ Hoằng hừ một tiếng, lại đứng lên đi ra ngoài. Lâm Sĩ Hoằng là đệ đệ Lâm Sĩ Trực, Tiêu Bố Y biết Lâm Sĩ Hoằng lần này đến, là vì Lâm Sĩ Trực cùng Viên Lam, nhưng hắn đối với Tiêu Bố Y thực không có hảo cảm. Tiêu Bố Y biết hắn cùng mình có sự ngăn cách, cũng không miễn cưỡng, Viên Lam cố ý đem Viên Xảo Hề gả cho hắn, nhưng tình cảm của Lâm Sĩ Hoằng đối với Xảo Hề này, cho dù là người mù cũng có thể thấy, nhìn thấy cái gọi là tình địch thuận phong thuận thủy, Lâm Sĩ Hoằng không thích cũng rất bình thường.

"Không có quy củ" Lâm Sĩ Trực đã lâu không có uống nhiều như vậy, lảo đảo giãy dụa đứng lên, "Bố Y, ngươi chớ có bực mình, ta đi khuyên hắn".

"Người trẻ tuổi, luôn có chút cao ngạo" Tiêu Bố Y làm bộ cũng lảo đảo đứng lên muốn kéo Lâm Sĩ Trực, Lâm Sĩ Trực dưới chân mềm nhũn, lại ngồi xuống, Tiêu Bố Y cũng thuận thế ngồi xuống, hai người nhìn nhau ha hả cười lớn, Viên Lam thấy vậy cũng cười, thầm nghĩ Tiêu Bố Y này hơn Lâm Sĩ Hoằng rất nhiều. Tuy hắn kiệt lực muốn bản thân thái độ so sánh khách quan một chút, nhưng so với cùng một lứa tuổi, về sự lão luyện cẩn trọng, giao tiếp nhân tình, Lâm Sĩ Hoằng cùng Tiêu Bố Y thật sự là như trời với đất.

Lâm Sĩ Hoằng mắt thấy muốn đi ra đại sảnh, đột nhiên dừng bước, nhìn chằm chằm vào một người đang đi vào.

Viên Lam cũng đã nói: "Xảo Hề, Bố Y say rồi, dìu hắn về phòng nghỉ ngơi đi".

Tiêu Bố Y không quay đầu lại, đã ngửi được mùi thơm truyền đến, khi ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy từng đợt đỏửng. Hắn cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy nữ tử nào lại hay thẹn thùng đến như thế, Viên Xảo Hề đứng ở trước người hắn, muốn đỡ, rồi lại không dám.

Thanh âm thở dài của Lâm Sĩ Hoằng ngoài tám trăm dặm cũng có thể nghe được, lại tận lực mạnh bước mà bỏ đi, dần dần rời xa. Lâm Sĩ Trực chậm rãi lắc đầu, "Rượu đã tận hứng, Thiếu Khanh, chúng ta cũng phải cáo từ".

Hắn lảo đảo đứng lên, trong lòng lại nhiều ít có chút hối hận. Gả con gái nhiều ít hắn cũng đã nghĩ qua, khi đi quan ngoại, đã biết Tiêu Bố Y tất thành sự nghiệp, nhưng khi cần phải lựa chọn, nhiều ít lại có chút do dự. Không nghĩ đến chỉ một chút do dự, đã khiến cho Viên Lam chiếm tiên.

Viên Lam hôm nay ở đây, nghiễm nhiên chính là thân phận một nửa chủ nhân, xem vẻ mặt của Tiêu Bố Y, đối với Viên Lam rất tín nhiệm, mình cho dù còn muốn mượn sức, trong mắt Tiêu Bố Y cũng đã không bằng Viên Lam. Viên Lam làm việc có chừng mực, linh hoạt, đương nhiên cũng biết thái độ của Sĩ Hoằng đối với Xảo Hề, nhưng hắn bảo Xảo Hề đi hầu hạ Tiêu Bố Y, không cần nói cũng biết, hắn đã hướng mọi người biểu minh thái độ kiên định của mình, thậm chí không tiếc cự tuyệt Sĩ Hoằng cùng hắn mà sau lưng là đại biểu cho Lâm gia, Lâm Sĩ Trực vốn là Giang Nam Hoa tộc, vốn trong bảy nhà ở Nhữ Nam, Viên gia không coi là gì, nhưng nếu thực cùng Tiêu Bố Y liên thủ, chỉ sợ là ai cũng không dám xem thường.

Hạ nhân đã sớm tới dìu đỡ mọi người, các thương nhân đều cáo từ, hai tỳ nữ hỗ trợ Viên Xảo Hề đem Tiêu Bố Y đỡ vào phòng nghỉ ngơi. Tiêu Bố Y có muốn nói không say cũng không được, rúc vào bên người Viên Xảo Hề, chỉ cảm thấy kiều diễm ôn nhu, quả thật từ khi đến Đông Đô tới giờ, cũng chưa từng gặp qua cảnh ôn nhu như thế này.

Khi nằm ở trên giường, Tiêu Bố Y chỉ có thể tiếp tục giả say, Viên Xảo Hề đỡ hắn đi đến phòng, trên trán cũng đã có chút mồ hôi, cũng chỉ làm cho tóc mai dính vào tai, ngược lại tự nhiên một ít.

Nhìn thấy hạ nhân chuẩn bị nước nóng, hai nha hoàn muốn lui ra ngoài, Viên Xảo Hề lại gọi lại, "Các ngươi, lưu lại ở trong này".

Hai nha hoàn nhìn nhau, biết tiểu thư thẹn thùng sợ hãi, hé miệng cười nói: "Vâng, tiểu thư".

Viên Xảo Hề đem khăn mặt nhúng qua nước nóng, tự mình thử nóng lạnh. Đợi một lát, lúc này mới hồng hồng mặt đi đến bên cạnh Tiêu Bố Y, giúp hắn tinh tế lau mặt, Tiêu Bố Y chỉ có thể cố gắng nằm im trên giường, không dám cử động, chỉ sợ làm cho xấu hổ lẫn nhau, hắn thì không có gì, nhưng nếu nói mình không có say, Viên Xảo Hề này quá nửa là sẽ thẹn thùng.

Sau khi giúp Tiêu Bố Y rửa mặt. Viên Xảo Hề giúp Tiêu Bố Y đắp mền. Do dự một lúc, lại kéo góc mền ra, quay đầu hỏi: "Người uống rượu sẽ bị nôn mửa có phải không?"

Một nha hoàn trả lời: "Tiểu thư, loại này cũng có thể, bất quá ta thấy Tiêu công tử uống tuy say, lại cũng chưa tới mức nôn mửa, nhưng ta vẫn đặt một cái bồn ở phía dưới, đề phòng vạn nhất. Tiểu thư, người nếu mệt, để chúng ta hầu hạ Tiêu công tử là được rồi, người không bằng về nghỉ ngơi đi".

Viên Xảo Hề do dự, "Còn cha ta?"

"Lão gia phân phó hạ nhân tiễn khách, đang bận rộn ở ngoài" Một nha hoàn trả lời.

"Người có bảo ta làm sao không?" Viên Xảo Hề hỏi.

Hai nha hoàn nhìn nhau, lắc đầu nói: "Lão gia cái gì cũng không nói".

"Ồ" Viên Xảo Hề chậm rãi ngồi xuống, lẩm bẩm nói: "Ta sẽ ngồi đây một lát, đợi Tiêu công tử tỉnh lại".

"Tiểu thư, ta chỉ sợ Tiêu công tử phải ngày mai mới có thể tỉnh lại, người chớ có đợi, rất vất vả" Một nha hoàn đau lòng nói.

Viên Xảo Hề lắc lắc đầu, "Ta chưa có mệt" Nói xong nàng ngồi xuống, chỉ nhìn khuôn mặt của Tiêu Bố Y, trong lòng không biết tư vị gì. Từ nhỏ đến lớn, nàng đều được giáo dục cầm kỳ thi họa, hiền lương thục đức, nàng cùng tỷ tỷ Viên Nhược Hề khác biệt, Viên Nhược Hề lấy phản nghịch làm chủ, cũng cảm thấy hôn sự của bản thân phải do mình làm chủ, cả ngày đều muốn tìm một như ý lang quân, nàng lại chỉở trong

nhà chờ đợi, biết một ngày nào đó, phụ thân sẽ tìm cho nàng một người, có lẽ không thích hợp với nàng, thì cũng thích hợp với Viên gia.

Nàng không biết cái này có cái gì không tốt, thậm chí biết trong xã hội nam quyền, đây là chuyện hiển nhiên. Nàng thuở nhỏ nhận giáo dục chính là nghe lời, nhưng không đại biểu nàng chưa từng có suy nghĩ riêng. Nàng thật ra vẫn rất hâm mộ tỷ tỷ Nhược Hề, nàng cảm thấy tỷ tỷ kiến thức nhiều, chủ động, cuối cùng sẽ tìm được lang quân như ý, còn mình phu quân về sau sẽ là dạng gì? Nàng thật ra cũng có nghĩ tới, nghĩ vậy Xảo Hề có chút đỏ mặt, lại nhìn trộm Tiêu Bố Y, trên mặt lại càng hồng, chỉ là muốn nói, Tiêu Bố Y này có lẽ so với các công tử bạch diện tuấn tú thì không bằng, nhưng hắn thật sự là bản thân đã gặp qua, là một nam nhân tốt có cá tính.

Hơn nữa ánh mắt kia, bên trong rốt cuộc ẩn chứa cái gì, làm cho người ta thấy mà trong lòng rung động? Khi Viên Xảo Hề nghĩ như vậy, lại nghĩ đến lần gặp gỡ trong Thưởng tuyết đình, không đúng, Thưởng tuyết đình không phải là nơi gặp gỡ đầu tiên, lần đầu tiên gặp Tiêu Bố Y, là vô tình ở trong đại sảnh nhìn thấy. Có lẽ là không phải vô tình, mà là phụ thân cố ý. Nghĩ như vậy Xảo Hề cũng không có giận, khóe miệng ngược lại nở nụ cười, khi nàng nhìn thấy Tiêu Bố Y tao nhã lịch sự, thoạt nhìn lại giống như báo vậy, liền lắp bắp kinh hãi. Đây là cảm giác hỗn hợp rất kỳ quái, bản thân Xảo Hề cũng không biết vì cái gì mà lại hình dung như vậy, nhưng lại cảm thấy loại hình dung này là gần sát nhất. Nàng có chút sợ hãi, lễ số lại làm nàng không thể chạy trốn, nhưng khi nàng nhìn thấy cặp mắt của Tiêu Bố Y, nàng đã trấn định lại, mắt là tiếng lòng, một khắc khi nàng nhìn thấy cặp mắt kia, đã biết Tiêu Bố Y sẽ không thương tổn tới nàng, hắn có lẽ sẽ không thương tổn tới bất luận kẻ nào. Khi đàn trong Thưởng tuyết đình, từ đầu đến cuối, nàng đều không có liếc nhìn tới Tiêu Bố Y, nhưng trong lòng nàng lại có hình bóng của Tiêu Bố Y, cảm giác rất kỳ quái. Khi phải kính rượu, nàng rốt cuộc hiểu được, thì ra đây là nam nhân mà phụ thân tìm cho mình.

Viên gia có một quy định bất thành văn, nữ nhân không thể dễ dàng kính rượu, nữ nhân chỉ có thể kính rượu cho nam nhân của mình, tỷ tỷ Nhược Hề có thể không tuân thủ, nhưng ai cũng biết quy củ của Viên gia, nàng ta cũng không thể không tuân thủ, nàng ta là con gái của Viên gia, nàng ta không thể làm tổn hại ích lợi của Viên gia. Một khắc khi nàng kính rượu, hồi hộp không thôi, nàng không phải vì mình tìm được loại nam nhân này mà hồi hộp, mà là vì thấy trong mắt tỷ tỷ Nhược Hề sự phẫn nộ cùng tuyệt vọng mà hồi hộp!

Từ nhỏ đến lớn, nàng cái gì cũng đều là làm cho tỷtỷ này, tỷ tỷ tuy không câu nệ tiểu tiết, nhưng đối với muội muội nàng cũng hết sức yêu thương, nàng nhìn ra được tỷ tỷ Nhược Hề tuy tầm mắt rất cao, lại cũng đã thích Tiêu Bố Y, nàng không thể làm cho tỷ tỷ thất vọng, cho nên nàng mới giả bộ lỡ tay đánh đổ ly rượu. Sự tình gì cũng không thể gạt được phụ thân, dĩ nhiên động tác này của nàng đương nhiên cũng không thể gạt được phụ thân, nhưng phụ thân cũng không nói gì mình, phải chăng cũng cảm thấy đối với tỷ tỷ bất công, Tiêu Bố Y chỉ có an ủi mình, hắn có biết tâm ý của mình hay không? Hắn có thể biết, ánh mắt của hắn chính là bằng chứng, hắn có thể xuyên thấu mọi chuyện, hắn nhất định sẽ hiểu được tâm tư của mình, nhưng tâm ý của mình, bản thân mình hình như còn không biết.

Xảo Hề khi nghĩ như vậy, trong lòng thầm thở dài, nhìn nến đỏ trên cao, khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, cũng không thể hiểu được bản thân mình…

147. Chương 147: Mảnh Mai Rùa Thứ Ba

Viên Xảo Hề qua thật lâu sau, màu đỏ trên mặt không lùi, mà còn lan tràn đến tận cổ, “Nữ nhi không dám giấu diếm, nữ nhi tối hôm qua… tối hôm qua đã cùng Tiêu… Tiêu công tử… trên một giường”…

Khi Xảo Hề tỉnh lại, mới phát hiện mình đang nằm trên giường của Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y cũng không có nằm ở bên cạnh nàng, trên giường chỉ có một mình nàng, nhìn thấy hai nha hoàn cũng phục lên trên án mà ngủ, Viên Xảo Hề có chút sững sờ, chậm rãi ngồi xuống, phát hiện mình được đắp mền, rất ấm áp, chỉ là ngủ thiếp đi từ lúc nào, nàng cũng không biết.

Chỉ nhớ mình đợi Tiêu Bố Y, nghĩ tới nghĩ lui, mông mông lung lung tựa ở bên mép giường, không nghĩ đến vừa tựa xuống đã ngủ thiếp đi. Viên Xảo Hề tỉnh lại, hai nha hoàn cũng giật mình, đều đứng lên nói: "Tiểu thư đã tỉnh".

"Hắn đâu?" Viên Xảo Hề lại đỏ mặt đỏ, ba chữ Tiêu Bố Y cũng không tiện nói ra.

"Tiêu công tử sáng sớm đã đi ra ngoài" Một nha hoàn nhanh miệng nói.

"Hắn tỉnh dậy, vậy các ngươi sao không đánh thức ta?" Viên Xảo Hề sốt ruột nói.

"Tiêu công tử không cho chúng ta đánh thức người" Một nha hoàn khác che miệng cười nói: "Tiểu thư, Tiêu công tử thực quan tâm tới người, hắn thấy người đang ngủ, liền đem người ôm lên trên giường, còn cẩn thận đắp chăn cho người, hắn tựa ở một bên đến khi trời mờ sáng, đã ra khỏi cửa, hắn bảo chúng ta ở đây chiếu cố cho người, chúng ta đợi người cho tới giờ cũng mệt, nên mới ngủ quên mất".

Viên Xảo Hề mặt lại đỏ lên, cúi đầu nói: "Hắn, hắn cùng ta vẫn ở trên một giường?"

Hai nha hoàn đều cười trộm, cũng gật đầu, "Đúng vậy, đúng vậy, Tiêu công tử cùng tiểu thư đã ngủ cùng một giường" Các nàng đều cùng Viên Xảo Hề lớn lên từ nhỏ, hơn nữa tiểu thư này cũng không có uy nghiêm, đối đãi với các nàng cũng như tỷ muội, nên cùng tiểu thư không phân nặng nhẹ.

Viên Xảo Hề mặt đỏ đến không thể đỏ hơn, tay chân không biết để đâu, thì thào lẩm bẩm: "Ta, ta..." Nàng xấu hổ khó có thể nói ra, chỉ nghĩ như vậy là phải cưới Tiêu Bố Y rồi. Nàng từ nhỏ đến giờ, đối với mấy cái này đều chưa hiểu được, chờ đợi bên cạnh một nam nhân say rượu đều là lần đầu tiên phá lệ, cùng nam nhân nói chuyện cũng là hiếm thấy, lần này cùng một nam nhân ngủ trên một giường. Những suy nghĩ này cuống quít quay cuồng xoay chuyển ở trong đầu.

Chỉ là sau khi biết những chuyện này phát sinh, Viên Xảo Hề trong lòng ngoại trừ xấu hổ, sợ hãi ra, còn có một loại thích thú. Nàng rất nhiều chuyện không rõ ràng lắm, lại cũng biết không ít chuyện, nàng hiểu được phụ thân bề ngoài xem ra rất chừng mực, thậm chí có chút yếu đuối, nhưng nếu thực quyết định một việc, tại Viên gia ai cũng không thể ngăn cản. Nàng đến chiếu cố Tiêu Bố Y say rượu, nhìn như ngẫu nhiên, lại là do phụ thân sắp đặt, loại tình huống này, cũng là do phụ thân sắp xếp sai? Viên Xảo Hề nghĩ vậy, trong lòng lại ngượng ngùng, bình thường tay cũng không có bị nam nhân chạm qua, lần này lại bị một nam nhân ôm lấy, lại còn cùng ngủ một giường, nhưng sao cảm giác gì cũng không có?

Các nha hoàn thấy tiểu thư xấu hổ, lần này không dám nói gì, đều biết tiểu thư này da mặt mỏng, vui đùa thì được, chứ dưới sự tình này mà cười đùa thì là hạ nhân không biết quy củ.

Viên Xảo Hề đứng dậy, nha hoàn đưa lên đưa nước nóng trang điểm sơ, nàng cũng không nói nhiều, ở trong phòng Tiêu Bố Y trang điểm sơ xong, nhìn mọi nơi, trong lạ lẫm lại dần dần quen thuộc, cửa phòng chợt kêu lên, nha hoàn mở cửa đều thi lễ nói: "Lão gia".

Viên Lam phất tay cho nha hoàn lui ra, ngồi đối diện Viên Xảo Hề, mặt cười cười.

Viên Xảo Hề có chút thấp thỏm, thấp giọng hỏi: "Phụ thân, người tìm con có việc sao?"

"Xảo Hề, con cảm thấy Tiêu Bố Y thế nào?" Viên Lam lập tức hỏi thẳng vào vấn đề.

Viên Xảo Hề cúi đầu, "Cha, nữnhi không dám tự tiện làm chủ".

Viên Lam nhẹ nhàng thở dài một hơi nói: "Xảo Hề, ta biết trước kia đối với con có hơi bạc đãi, đối với Nhược Hề có hơn, nguyên nhân thì con cũng biết, ta đối với nó vẫn có chút yêu thương nuông chiều, cũng khó tránh làm cho con trong lòng bất mãn".

"Phụ thân," Viên Xảo Hề đứng lên, "Con còn nhỏ, nhường cho tỷ tỷ cũng là nên làm, có cái gì mà nói bạc đãi? Phụ thân, Xảo Hề không có nửa câu oán hận".

Viên Lam khoát tay bảo Viên Xảo Hề ngồi xuống, lúc này mới nói: "Ta cũng biết con từ nhỏ tính cách đã nhu thuận, tuy Nhược Hề so với con lớn hơn một ít, nhưng xem ra ngược lại không bằng con. Nhưng nếu con nghĩ vi phụ lựa chọn Tiêu Bố Y cho con, con sẽ không có đường lựa chọn, vậy con sai lầm rồi. Con dù sao cũng là con ruột của vi phụ, ích lợi của Viên gia dĩ nhiên là ta phải lo lắng, nhưng hạnh phúc của con, cũng là chuyện phụ thân quan tâm như vậy. Vi phụ sẽ không bá đạo đến mức không cho con lựa chọn, bằng

không khi Nhược Hề lúc trước phản đối ta đem Tiêu Bố Y giới thiệu cho nó, ta cũng không có quá mức tức giận. Đứa nhỏ này quá ngang ngược, chỉ cảm thấy người ta chọn nhất định không tốt, nhưng cơ hội chỉ đến có một lần, lựa chọn cũng chỉ có một lần. Trên đời này thực không có bán thuốc hối hận, con cùng Tiêu Bố Y ở chung một đêm, ta nghĩ đối với hắn nhiều ít cũng có chút hiểu rõ, con nếu cảm thấy hắn không tốt, hôm nay chỉ cần lắc đầu, vi phụ tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng".

Viên Lam ánh mắt lấp lánh, Viên Xảo Hề đầu cũng không ngẩng lên, giọng như muỗi nói, "Cha, nữ nhi còn có thểlựa chọn lắc đầu sao?"

Viên Lam ngẩn ra, "Vì sao?"

Viên Xảo Hề qua thật lâu sau, màu đỏ trên mặt không lùi, mà còn lan tràn đến tận cổ, "Nữ nhi không dám giấu diếm, nữ nhi tối hôm qua… tối hôm qua đã cùng Tiêu… Tiêu công tử… trên một giường".

Nàng lời vừa nói ra, cả người như đã muốn mềm nhũn ra trên ghế, thật sự đã dùng hết khí lực toàn thân.

Viên Lam ngạc nhiên, giây lát lại bật cười, "Ở trên một giường thì thế nào? Tiêu Bố Y chẳng lẽ rượu vào loạn tính, làm gì Xảo Hề con?"

"Cha!" Viên Xảo Hề cơ hồ hô lên, chỉ là nàng cho dù hô to, thật sự cũng không so với người thường nói chuyện lớn hơn là bao nhiêu.

"Thật ra ta có thể nói cho con một bí mật" Viên Lam cười nói: "Con sau khi nghe được, nói vậy đối với Tiêu Bố Y này sẽ có một cái nhìn khác".

"Ừm" Viên Xảo Hề gật đầu.

"Tối hôm qua Tiêu Bố Y quá nửa là không có say," Viên Lam thản nhiên nói: "Ta biết tửu lượng của hắn ít người có thể bằng. Hắn tối hôm qua uống tuy không ít, nhưng còn xa mới đến mức say".

"Không có say?" Viên Xảo Hề ngẩng đầu lên, khó hiểu cùng ngượng ngập nói: "Hắn vì cái gì phải giả say?"

"Hắn giả say đương nhiên là không vì con, hắn còn không biết con sẽ đến, hắn say chỉ là vì muốn cùng các thương nhân kết thành một khối" Viên Lam câu nói đầu tiên đã làm tiêu biến nghi hoặc của Viên Xảo Hề, "Thế nhân thường nói Khuất Nguyên cho rằng trên đời đều đục chỉ có ta trong, mọi người đều say chỉ ta tỉnh thì rất đáng khen, nhưng không ý thức được phương pháp xử thế của hắn cũng không cao minh. Tiêu Bố Y có thể làm được như say mà không say, say tỉnh không phân biệt được mới là thủ đoạn xử thế chân chính cao minh. Phạm Trung nghĩ đến quốc gia, trí lấy bảo thân, thương lấy cự vạn, có thể thành danh thiên hạ, chính là bởi vì xử sự tinh minh, văn chương mưu lược hơn người. Công cao cái thế thì thế nào, hay là bởi vì không biết tiến thối, lại như Câu Tiễn ban cho kiếm mà tự chết? Tiêu Bố Y chính mà không cong, linh hoạt biến hóa mới là chỗ ta thưởng thức nhất. Hắn cái gì có thể loạn, nhưng sẽ không loạn tính, hắn tối hôm qua cho dù cùng nữ nhi ngủ cùng giường, ta nghĩ cũng là giữ lễ quân tử, cho nên con cùng hắn quan hệ trước mắt còn chưa có định hình. Loại nam nhân như hắn, trên đời này cũng không gặp nhiều, vi phụ tuy không muốn ảnh hưởng đến con, lại cũng nhịn không được nói cho con một câu, bỏ qua hắn, con nếu muốn tìm nam nhân mà quan tâm hiểu được nữ nhân như hắn, chỉ sợ cơ hội cực kỳ thấp".

Viên Xảo Hề khi nghe được Tiêu Bố Y không say, nhịn không được nghĩ lại mọi chuyện tối hôm qua, giật mình hiểu ra.

"Nữ nhi, con nếu không thích tính cách của Tiêu Bố Y, vậy cũng là chuyện không thể ép được," Viên Lam nhìn thấy nữ nhi cúi đầu, khóe miệng nở nụ cười khó có thể nắm bắt, "Thiên hạ ngày nay, là lấy mạnh hiếp yếu, sĩ tộc môn phiệt, hoa môn cao tộc hiện tại đều tìm cách mượn sức các thanh niên có tài, Viên gia chúng ta tại Nhữ Nam bảy nhà cũng không phải là đệ nhất, trong mắt người bên ngoài, cũng tính không là gì. Cao Sĩ Liêm đã sớm mượn sức Lý Thế Dân, Lý Uyên cũng có ý với Sài Thiệu, đều là lấy thủ đoạn hôn nhân. Giang đô quận thừa Vương Thế Sung người này, Xảo Hề nói vậy cũng đã nghe qua?"

"Vâng, vậy không phải là người của Vương gia Hoa tộc Giang Nam sao? Hắn vốn người Hồ, sau đó mẫu thân hắn gả cho Vương gia mới cải sang họ Vương, phụ thân cùng hắn hình như quan hệ cũng không tệ?"

"Ta cùng hắn quan hệ chỉ có thể xem như biểu hiện trên mặt thôi," Viên Lam lắc đầu nói: "Vương Thế Sung này tính tình xảo trá, có chút miệng lưỡi, thông thạo binh pháp, hiểu rõ luật lệ, ta biết hắn cũng không

phải là vật trong ao, nhưng đối với hắn vẫn không thể yên tâm, chỉ bởi vì ngươi này phản phúc vô thường, nếu mượn sức người này, chỉ sợ sẽ đem bán cả Viên gia. Chỉ là nghe nói hắn tại Hoài Thủy kích phá mười vạn đại quân giặc, Thánh Thượng mặt rồng đại duyệt, triệu hắn đến Đông Đô diện thánh, Vương gia hiện tại thanh thế lớn mạnh, hiện tại mọi thương nhân đều lấy Vương gia làm đầu, chúng ta nếu không cố gắng, chỉ sợ sau khi thế đạo rối loạn, không nói tới tiến lên, cho dù tự bảo vệ cũng đều khó khăn, Xảo Hề, một khi con đã không trúng ý Tiêu Bố Y, ta sẽ nhanh chóng tìm một người khác".

Hắn nói tới đây, đã đứng lên chuẩn bị đi ra khỏi cửa, Viên Xảo Hề cũng đã đứng lên theo, "Cha…"

"Chuyện gì?" Viên Lam biết rõ còn cố hỏi.

"Nữ nhi cũng không nói nói là không nguyện ý mà" Viên Xảo Hề lại cúi đầu, thanh âm có chút phát run.

"Cũng không nói gì là không nguyện ý, vậy là có ý gì?" Viên Lam thở dài nói: "Ta biết con nghĩ cho vi phụ, quá nửa là ủy khuất, ta…"

"Cũng không nói là không nguyện ý, thì là nguyện ý" Viên Xảo Hề tức giận giậm chân nói: "Cha, người cố ý…"

Viên Lam ha hả cười to, "Vi phụ bất quá chỉ là muốn xác nhận một chút mà thôi".

"Vậy Nhược Hề tỷ thì làm sao bây giờ?" Viên Xảo Hề nhìn thấy phụ thân muốn ra khỏi cửa, cuống quít hỏi.

Viên Lam hừ lạnh một tiếng, "Một đấu gạo nuôi được một ân nhân, một thạch gạo ngược lại nuôi ra một cừu nhân, nó nghĩ mọi chuyện đều phải hoàn hảo, lại không biết đạo tiến thoái cảm ân, một khi đã như vậy, ta nuôi nó có tác dụng gì?"

Viên Xảo Hề chợt rùng mình, "Cha, Nhược Hề tỷ cũng không phải cố ý, tỷ có thể là nhất thời nghĩ không thông mà thôi".

Viên Lam thở dài một tiếng, lắc lắc đầu nói: "Xảo Hề, con không cần suy nghĩ nhiều, mọi chuyện vi phụ đều sẽ giải quyết tốt. Con thu thập trong này xong, thì cứ về nhà trước, mọi chuyện không cần gấp, cứ từ từ mà làm".

Viên Xảo Hề một tiếng, nhìn phụ thân ra khỏi phòng, cũng không có vội vã trở về, mà đơn giản thu xếp phòng Tiêu Bố Y một chút, khi sửa sang lại gối đầu, trên mặt lại có chút thẹn thùng, vỗ vỗ gối, nhớ tới đêm qua nhìn thấy Tiêu Bố Y, khóe miệng lại có nụ cười ấm áp.

Tiêu Bố Y gật đầu, cảm giác đối với Lý Kiến Thành cũng không tệ. Sau khi vào phòng Lý Huyền Bá, phát hiện phòng này phi thường cổ quái, cũng có thể nói là đơn giản. Bởi vì trừ một chiếc giường cùng một cái bàn ra, cũng nhìn không ra vẻ gì là phòng ở, cả phòng tràn ngập sách vở, trúc giản, thậm chí còn có một khối mai rùa lớn!…

Tiêu Bố Y sớm ra khỏi cửa, chỉ sợ Viên Xảo Hề tỉnh lại sẽ xấu hổ, đối với cô gái rất dể đỏ mặt này, trong lòng hắn cũng rất có hảo cảm.

Khi đi vào Lý phủ, thì vẫn còn sớm. Lý phủ này không phải chỗ của Lý Tĩnh, cũng không phải là phủ đệ của Lý Mẫn, mà là chỗ của Lý Uyên. Hắn lần này đến, cũng không phải muốn gặp Cao tổ thái tông trong tương lai, mà chủ yếu là muốn gặp Lý Huyền Bá.

Hắn hiện tại thân là Thái Phó Thiếu Khanh, quan tuy chưa là gì, chỉ nuôi ngựa mà thôi, nhưng quan bậc cũng không kém Lý Uyên, đi vào Lý phủ cũng không tính là cao gì, thậm chí có thể nói là cấp cho Lý Uyên mặt mũi. Dù sao Lý Uyên tuy có quan hệ với Thánh Thượng, Tiêu Bố Y hắn cùng Dương Quảng cũng là thân thích, càng huống chi mấy tháng này nếu luận hồng nhân trước mặt Thánh Thượng, Tiêu Bố Y tuyệt đối phải xếp trước Lý Uyên.

Hắn khi bắt đầu chẳng qua chỉ muốn buôn bán ngựa, hoặc đi ôm đùi Lý Uyên. Cho dù Lý Uyên cùng mình không mấy hợp tính, hắn cũng lo lắng mượn sức Lý Thế Dân trước. Hiện Lý Thế Dân còn rất trẻ, lại nghe nói người này sau khi trở thành Đường Thái tông, cho dù bị Ngụy Chinh chỉ vào mặt mắng cũng không giận, khác hẳn với Dương Quảng. Ngươi không nói tới mắng Dương Quảng, chỉ cần ngươi không hợp với tâm tư của hắn, hắn cũng có thể sẽ chém đầu của ngươi. Lý Thế Dân so với Dương Quảng, cũng xem như là quân vương tính tình đỡ hơn? Nhưng thế sự rất nhiều thứ không theo ý của người, hắn muốn đi mượn

sức Lý Thế Dân, nhưng lại đắc tội với tỷ phu của hắn, Lý Uyên muốn dùng ngựa của Lý Tĩnh, nhưng hôm nay Nguyệt Quang cũng đưa đến phủ của mình. Hắn hiện tại cho dù muốn mượn sức, nhưng xem ra quan hệ với hai cha con này càng lúc càng xa, hơn nữa đa có tích oán. Cái này còn chưa tính là gì, tuy hắn hiện tại không ảnh hưởng, nhưng cảm thấy đắc tội vợi vị Hoàng Thượng trong tương lai dù sao cũng là chuyện không hay gì. Hắn hiện tới chỗ này, cũng có suy nghĩ kéo gần lại quan hệ với hai người này.

Đến Lý phủ, phát hiện đại môn đã mở rộng, đình viện hạ nhân bận rộn công việc lui tới, Tiêu Bố Y có chút do dự, không biết bọn họ đang làm cái gì, mình đến đây có quấy rầy hay không, đang do dự thì phía sau có một thanh âm nói: "Không biết đại nhân tới có việc gì?"

Thanh âm ôn hòa điềm tĩnh. Tiêu Bố Y nghe xong xoay người lại, nhìn thấy một người đẹp trai cao lớn, mặt mũi ôn hòa, khi nhìn thấy Tiêu Bố Y đi tới trên mặt có vẻ ngạc nhiên nói: "Đại nhân chính là Tiêu Thiếu Khanh Thái Phó tự?"

Tiêu Bố Y biết hắn nhìn y phục mà đoán ra, khẽ cười nói: "Đúng vậy, còn không biết huynh đài họ gì?"

Người nọ tuổi chưa đến ba mươi, xem ra có vẻ lão thành, Tiêu Bố Y xưng hô huynh đài cũng là vì thế.

Người nọ ánh mắt lại kinh ngạc, "Nghe Huyền Bá nói, Tiêu đại nhân khiêm tốn khoát đạt, người lại tuấn lãng phi thường, quả thật là nhân vật trong đời mới thấy, hôm nay được gặp, mới biết được đều không phải là hư ngôn".

"Lý huynh nói như vậy sao?" Tiêu Bố Y trong lòng chợt động, thầm nghĩ Lý Huyền Bá này thật ra cũng đánh giá cao mình.

Người nọ mỉm cười ôm quyền thi lễ nói: "Tại hạ là con cả của Lý gia Lý Kiến Thành, hôm nay được gặp Tiêu đại nhân, thật sự là tam sinh hữu hạnh. Đại nhân đến tìm Huyền Bá? Ta nghe Huyền Bá nói, đại nhân chẳng những vui tính, hơn nữa kiến thức cao minh, cho nên Huyền Bá mới muốn mời đại nhân tới một chuyến, để giải đáp nghi hoặc?"

Tiêu Bố Y nghe đến đó đã xác định một điểm, Lý Huyền Bá cùng Lý Kiến Thành quan hệ không tệ, bằng không cũng sẽ không biết mình vì Lý Huyền Bá mà đến, "Ta chỉ nghe thấy hắn nói tốt, chẳng lẽ hắn không nói gì xấu ta sao?" Tiêu Bố Y áp thấp thanh âm, ra vẻ thần bí nói.

Lý Kiến Thành kinh ngạc, nhìn thấy vẻ cười trong mắt Tiêu Bố Y, giật mình nói: "Có, đương nhiên là có, hắn nói Tiêu đại nhân làm người có chút quá thông minh, vì thế thoạt nhìn có chút ngu xuẩn, cũng chính là cái gọi là đại trí giả ngu, cho nên bảo ta ngàn vạn lần đừng để Tiêu đại nhân làm cho mê hoặc".

Tiêu Bố Y nhịn không được lắc đầu, "Lý huynh cũng thật hay đùa".

"Vậy mời Tiêu đại nhân đi theo ta," Lý Kiến Thành xưng hô Tiêu Bố Y là đại nhân, nhìn thấy hắn còn trẻ, cũng không câu nệ, kéo tay hắn đi vào phủ đệ Lý gia, hạ nhân nhìn thấy, đều cung kính nói: "Đại công tử mạnh khỏe".

Lý Kiến Thành thuận miệng phân phó hạ nhân vài việc, đều có quan hệ tới tế điện, Lý Kiến Thành hướng tới Tiêu Bố Y giải thích: "Tiêu đại nhân, hôm nay là này tế gia mẫu, hạ nhân đang chuẩn bị, chỉ sợ ta cùng Huyền Bá trong chốc lát đều không thể phụng bồi. Bất quá chừng canh giờ nữa, cũng muốn mời Tiêu đại nhân uống chén rượu".

"Ồ, ta đến cũng không đúng lúc," Tiêu Bố Y có chút áy náy nói: "Mong đại công tử thứ lỗi".

"Tiêu đại nhân không biết, thì có trách gì?" Lý Kiến Thành lắc đầu nói: "Nói đến rất nhiều người đụng tới việc này đều có sự kiêng kị, mong Tiêu đại nhân không cần để ý mới được".

Hai người vừa đi vừa nói, đi tới một gian phòng, Lý Kiến Thành nhẹ nhàng gõ cửa phòng hỏi: "Huyền Bá có đó không? Tiêu đại nhân đến tìm".

Hắn hỏi một tiếng, phòng không có tiếng ai, Lý Kiến Thành đẩy cửa phòng ra xem, lắc đầu nói: "Huyền Bá không ở đây, mời Tiêu đại nhân đợi một lúc, ta đi tìm hắn".

Tiêu Bố Y gật đầu, cảm giác đối với Lý Kiến Thành cũng không tệ. Sau khi vào phòng Lý Huyền Bá, phát hiện phòng này phi thường cổ quái, cũng có thể nói là đơn giản. Bởi vì trừ một chiếc giường cùng một cái

bàn ra, cũng nhìn không ra vẻ gì là phòng ở, cả phòng tràn ngập sách vở, trúc giản, thậm chí còn có một khối mai rùa lớn!

Trúc giản chất như núi, sách tán loạn chung quanh, giống như Lý Huyền Bá khi đọc sách thì nhớ tới cái gì đó, liền đi đọc cái gì khác. Rất khó tưởng tượng hắn bị bệnh như vậy, thế nhưng lại là người thích đọc sách như thế.

Tiêu Bố Y khi trông thấy khối mai rùa, trong lòng nghĩ tới thiên thư, trong giây lát lại cảm thấy có chút buồn cười, dưới sự nhàm chán lật vài quyển sách, phần lớn đều không hiểu. Thiên văn địa lý, bói toán tinh tượng, nhìn thấy liền làm cho người ta choáng váng đầu óc. Trên bàn có mấy tờ giấy, mặt trên viết mấy chữ, Tiêu Bố Y nhìn thoáng qua, lập tức nhận đi ra, Hoàng, Tuế, Ngô, Vạn…

Khi thấy mấy chữ này ở trên bàn, Tiêu Bố Y không biết vì sao, trong lòng rất là cổ quái, mỗi lần hắn có loại cảm giác này, đều cảm thấy băn khoănư nhưng lại không hiểu tại sao, Tiêu Bố Y cau mày, chỉ suy nghĩ đến nguồn gốc phát ra sự nghi hoặc.

Thư phòng không có vấn đề, sách vở không có vấn đề, chữ trên giấy to như móc câu, lực thấu cả giấy, Tiêu Bố Y không hiểu thư pháp, nhưng nhìn qua cũng cảm thấy người này viết rất tốt, đây là thư phòng của Lý Huyền Bá, thuyết minh chính là Lý Huyền Bá viết mấy chữ này. Tiêu Bố Y khi nghĩ như vậy, đột nhiên nghĩ tới chỗ nghi hoặc!

Mấy chữ này lại là chữ giản thể, cũng chính là những chữ khi hắn ở trên Vũ Đức điện đã từng viết qua!

Khi đó hắn viết Lợi tại đương đại, Công tại thiên thu, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế. Lúc trước nếu bảo hắn viết một chữ vạn theo kiểu chữ cổ này, đã là cốhết sức, muốn nói lập tức bảo hắn viết ra chữ tuế theo kiểu chữ cổ, đó là đánh vỡ đầu hắn cũng khó mà viết ra được. Hắn tại Vũ Đức điện, trước thì viết mấy chữ này không được, sau cũng ráng viết cho có hình có dạng, trừ hai chữ Ngô Hoàng ra, mấy chữ còn lại chắc là Ngu Thế Nam dựa theo nét chữ mà đoán ra, nhưng hắn nằm mơ cũng không nghĩ đến, Lý Huyền Bá lại có thể đem mấy chữ này của hắn nhớ mà viết lại, hơn nữa chiếu theo những chữ giản thể này, hắn không ở tại Vũ Đức điện, làm sao nhớ rõ mấy chữ này, thư pháp của hắn rất tốt, vì sao lại phải viết những chữ giản thể này, hắn muốn nghiên cứu cái gì?

Khi Tiêu Bố Y nhìn mấy chữ này trên giấy, nghi hoặc càng thêm mãnh liệt, chợt nghe được cửa phòng có tiếng động, quay đầu nhìn lại, phát hiện Lý Huyền Bá cũng đang nhìn mình, hai má như lửa, ánh mắt cũng bình tĩnh.

Nhìn thấy Tiêu Bố Y đứng ở trước tờ giấy, Lý Huyền Bá chậm rãi đi tới, "Nghe nói Tiêu huynh tìm đến, lại vừa lúc ta đi an bài chút chuyện, đã chậm trễ đón tiếp Tiêu huynh, mong đừng trách".

Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Ta là theo hẹn mà đến, lại không biết là ngày tế bá mẫu, có chỗ không tiện, cũng phải mong mọi người lượng thứ".

Lý Huyền Bá chậm rãi lắc đầu, "Tiêu huynh quá khách khí rồi, bất quá ta thực phải bái tế mẫu thân, gia huynh gia phụ đều đang đợi, ta…"

"Vậy ngươi hãy đi đi" Tiêu Bố Y nói: "Lý huynh nếu thực không rảnh, không bằng ta đổi sang ngày khác lại đến bái phỏng".

"Chỉ mời Tiêu huynh đợi một lát thôi," Lý Huyền Bá lắc đầu nói: "Thật ra tế điện, ừm, thì Tiêu huynh cũng không nhất định phải đợi".

Lý Huyền Bá trong giọng điệu nhiều ít có chứa sự thỉnh cầu, Tiêu Bố Y không tiện cự tuyệt, chỉ có thể gật đầu. Lý Huyền Bá có chút vui mừng, vội vàng ra ngoài, Tiêu Bố Y cho tới bây giờ chưa từng thấy Lý Huyền Bá có khi lại vội vàng như thế, không khỏi tò mò, ánh mắt lại dừng ở trên giấy, lại trăm mối không thông.

Hạ nhân sau khi dâng trà lên liền rời khỏi phòng của Lý Huyền Bá, Tiêu Bố Y uống khi trà lạnh, cửa phòng lại có tiếng động, tiếng ho nhẹ của Lý Huyền Bá truyền tới, đi vào cũng chỉ một mình hắn, Lý Kiến Thành không có đi theo.

"Ta biết Tiêu huynh nhất định rất kỳ quái tại sao ta viết mấy chữ này?" Lý Huyền Bá chắc sau khi tế điện xong, liền đi vào không có che che dấu dấu, lập tức nói ra nghi hoặc trong lòng Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y gật đầu, "Lý huynh biết là tốt rồi".

Lý Huyền Bá nhẹ nhàng thở dài, "Đều nói Tiêu huynh thông minh phi thường, mọi chuyện thường thường đoán là trúng, hôm nay xem ra, thực danh bất hư truyền. Chỉ là mai rùa có bốn mảnh, phải thu được cả bốn mới có thể biết được chỗ của Thiên thư, ta dùng cả đời, bất quá cũng chỉ tìm được một khối trong đó mà thôi"…

"Thật ra khi Tiêu huynh ở tại Vũ Đức điện viết chữ, ta không có ở đó" Lý Huyền Bá ngồi xuống, nhìn thấy trà lạnh, lại ra ngoài phân phó hạ nhân đem trà, sau khi vào lại mới giải thích: "Phòng của Huyền Bá ít có người vào, nên chiêu đãi cái gì cũng đều đơn giản, mấy hạ nhân này đã thành quen, cho nên tiếp đãi Tiêu huynh chậm trễ".

Tiêu Bố Y cũng cảm thấy Lý Huyền Bá cùng Bùi Minh Thúy có kiểu sống giống nhau, bọn họ đối với cuộc sống có những cái nhìn cùng sự theo đuổi khác biệt với người bình thường.

"Bất quá khi ta nghe đến thư pháp của Tiêu huynh, cũng hứng thú, đã cầu Thánh Thượng đem những chữ của Tiêu huynh cho ta xem qua một lần, lúc này mới nhớ rõ chữ của Tiêu huynh viết".

"Ồ?" Tiêu Bố Y thầm nghĩ Viên Lam nói không giả, Lý Thế Dân cùng Lý Huyền Bá quả nhiên rất được Dương Quảng sủng ái, có thể trước mặt Dương Quảng nói vài lời.

"Ta bằng vào trí nhớ mà viết mấy chữ này, không biết Tiêu huynh cảm thấy có gì sai không?" Lý Huyền Bá thuận miệng hỏi.

Tiêu Bố Y trong lòng cũng chợt động, trên mặt lộ ra vẻ cười khổ, "Thật không dám dấu, ta chữ to cũng không biết mấy, viết chữ cũng rất khó khăn, lúc trước tại Vũ Đức điện viết mấy chữ này, thật ra là viết ít mà vẽ nhiều, bản thân cũng không nhớ rõ là viết cái gì, làm sao mà dám nói Lý huynh viết có gì sai?"

"Ồ? Thì ra là như thế" Lý Huyền Bá đột nhiên kịch liệt ho khan, lấy khăn tay ra che miệng, khi buông khăn tay xuống, trên tay lại có vết máu tươi ửng hồng.

Tiêu Bố Y nhìn thấy kinh ngạc, "Lý huynh phải chú ý tới thân thể, có cần mời ngự y không?"

"Vô dụng thôi," Lý Huyền Bá chậm rãi ngồi xuống, thần sắc tịch mịch, thản nhiên nói: "Ta sắp chết rồi".

"Cái gì?" Tiêu Bố Y thiếu chút nữa nghĩ mình nghe lầm.

"Ta nói ta sắp chết rồi" Lý Huyền Bá trong mắt nhiệt hỏa bừng bừng, nhưng trên mặt đã sớm hiện vẻ tiêu điều, "Tiêu huynh cũng biết, ta cùng Thế Dân là song sinh một mẹ, nhưng hắn sinh ra thể chất không tệ, thể chất của ta lại tiên thiên không đủ, sớm có thần y năm đó phí tâm lực cứu sống ta, lại nói loại bệnh này của ta hắn trị không được. Hắn đã nói với mẫu thân ta, cho dù ta kiệt lực dưỡng sinh kiện thể, cũng tuyệt đối không thể sống qua được năm nay".

Khi hắn nói đến năm nay, không có phẫn nộ thương tâm, cũng chỉ có sự tịch mịch bất đắc dĩ. Hôm nay tuy là năm mới, nhưng cho dù tính thế nào thì hắn bất quá cũng chỉ còn một năm nữa thôi.

Tiêu Bố Y nghe kinh ngạc, lại đành phải an ủi: "Nói không chừng thần y kia không thể trị, còn có người khác có thể chữa khỏi".

"Thần y kia tên là Tôn Tư Mạc" Lý Huyền Bá sau khi nói xong mấy chữ này, lại kịch liệt ho khan, Tiêu Bố Y cũng sửng sốt. Hắn chính mắt thấy chỉ với hai viên thuốc của Tôn Tư Mạc đã cứu sống được hai người, hắn đã nói Lý Huyền Bá sống không qua được năm nay, vậy thực ít có người cảm thấy Lý Huyền Bá sẽ sống qua sang năm. Biết Lý Huyền Bá chỉ có thể sống được một năm nữa, Tiêu Bố Y đối với hắn đã rất có ý đồng tình.

"Tôn thần y cứu người, diệu thủ nhân tâm, ta thuở nhỏ rất kính ngưỡng" Lý Huyền Bá trên mặt nghiêm túc, Tiêu BốY trong lòng thầm nghĩ. Lý Huyền Bá này thoạt nhìn khiêm tốn, nhưng bên trong lại cuồng ngạo, người có thể làm cho hắn kính ngưỡng tự nhiên có thể nói trên đời ít có, Tôn thần y thật ra cũng tính là đã cứu mình, không biết khi nào thì có duyên gặp mặt.

"Hắn nói với mẫu thân ta rằng ta sống không qua năm nay, bất quá lại dạy cho ta một bộ pháp môn cường thân kiện thể, ta thuở nhỏ tập luyện, bệnh tuy không hết, nhưng cũng đỡ đi rất nhiều thống khổ, cho nên

Tiêu huynh nói võ công cao minh, chẳng qua xem như là thu hoạch ngoài ý muốn" Lý Huyền Bá cười khổ nói: "Bùi tiểu thư cùng ta quen biết từ nhỏ, cho đến nay vẫn không tin số mệnh, hao hết tâm lực cứu ta, nàng ta là cô gái tốt, Lý Huyền Bá ta đời này rất ít thiếu người khác cái gì, thiếu của Tôn thần y, cũng không thể báo, thiếu của Bùi tiểu thư, cũng không thể báo. Nàng vẫn tìm kiếm Tôn thần y cho ta, chỉ nghĩ đến khắp thiên hạ duy có Tôn thần y là có thể cứu ta, lại không biết Tôn thần y cũng đã thúc thủ vô sách, Tôn thần y nếu nghĩ ra biện pháp, với tâm tính nhân từ của hắn, quyết sẽ không quên bệnh tình của ta, hắn nếu không đến, chỉ có thể nói rõ hắn cũng đã không thể. Việc này, ít có người biết, ta nói ra, chỉ mong Tiêu huynh đừng nói lại với Bùi tiểu thư, để tránh làm cho nàng thương tâm, Huyền Bá rất cảm ơn tình nghĩa của Tiêu huynh".

Tiêu Bố Y rốt cuộc đã đổi sắc, ánh mắt đối với Lý Huyền Bá đã không giống, "Vậy Lý huynh vì sao lại nói với ta chuyện này?"

"Nói cùng ngươi, là quan hệ đến một việc khác" Lý Huyền Bá lại ho một lúc thật lâu, thoạt nhìn như đã muốn mất mạng, nhưng rốt cuộc vẫn phục hồi tinh thần lại, nắm chặt nắm tay, "Tiêu huynh cũng biết chuyện Thiên thư chứ?"

Tiêu Bố Y sửng sốt một lúc mới hỏi: "Thiên thư gì?"

"Ta biết Tiêu huynh khi nhìn thấy ta bắt chước văn tự của Tiêu huynh, quá nửa là nghĩ ta đang nghiên cứu tính kế ngươi" Lý Huyền Bá cười khổ nói: "Cho nên ta không thể không nói rõ ra bệnh tình của mình, chỉ mong Tiêu huynh hiểu rõ".

Tiêu Bố Y không khỏi cảm khái Lý Huyền Bá này phân tích tinh chuẩn, khi lúc đầu nhìn thấy mấy chữở trên bàn, hắn đích xác có sự nghi ngờ này. Hắn đương nhiên biết Thiên thư, nhưng lại nói không biết, chính là bởi vì đối với Lý Huyền Bá có tâm cảnh giác.

"Thiên thư là cái gì, thực rất ít người biết" Lý Huyền Bá trong ánh mắt có mê hoặc, "Cụ thể ta cũng không rõ lắm, chẳng qua Tiêu huynh nếu có hứng thú, ta cũng có thể cùng ngươi nói một chút".

Tiêu Bố Y thầm kêu hổ thẹn, đành phải nói, "Chỉ cần Lý huynh không mệt, ta thật ra cũng muốn nghe xem".

"Thiên thư vốn do Tông sư Trương Giác Thái Bình đạo viết ra" Lý Huyền Bá nhẹ giọng nói: "Đều nói một sách phân thượng trung hạ ba quyển, lại phân Thiên cơ, Địa thế, Nhân mệnh. Thiên cơ có thể biết thiên hạ đại thế, đến mỗi thời gian nhất định, đều có lời tiên đoán kinh thiên xuất hiện, tuyệt đối là chuẩn, Địa thế là nói về hành quân bố trận, pháp môn ngũ hành bát quái, được có thể nói đánh đâu thắng đó. Mà Nhân mệnh thì ghi lại mệnh số của người trong thiên hạ, sinh tử tinh chuẩn" Nói tới đây Lý Huyền Bá đặt tay lên bàn, khi dời đi trên bàn lại có thêm một khối mai rùa, Tiêu Bố Y nhìn thấy, trong lòng thấp thỏm, đơn giản là không ai so với hắn quen thuộc hơn về khối mai rùa này, chỉ là bởi vì trên tay hắn cũng có hai khối!

"Thế nhân đều nói người được Thiên thư là được thiên hạ," Lý Huyền Bá trong mắt hiện lên vẻ cuồng nhiệt, trong giây lát lại tản đi, cười khổ nói: "Địa điểm chôn giấu Thiên thư chính là ghi ở trên mảnh mai rùa này".

"Ồ?" Tiêu Bố Y gật đầu nói: "Chẳng lẽ vẽở trên mai rùa chính là địa điểm chôn giấu Thiên thư? Lý huynh muốn án theo nó tìm được chỗ của Thiên thư, thì cũng có thể tìm được cuốn Nhân mệnh, để xem bản thân khi nào thì chết chăng?"

Lý Huyền Bá nhẹ nhàng thở dài, "Đều nói Tiêu huynh thông minh phi thường, mọi chuyện thường thường đoán là trúng, hôm nay xem ra, thực danh bất hư truyền. Chỉ là mai rùa có bốn mảnh, phải thu được cả bốn mới có thể biết được chỗ của Thiên thư, ta dùng cả đời, bất quá cũng chỉ tìm được một khối trong đó mà thôi".

Tiêu Bố Y đột nhiên cười, ngửa tới ngửa lui, tựa hồ rất vui vẻ. Lý Huyền Bá ngạc nhiên nói: "Tiêu huynh chẳng lẽ không tin sao chứ, hay là cảm thấy ta bệnh không nhẹ, lúc này mới nghĩ là ta nghĩ ra chuyện hoang đường?"

Tiêu Bố Y tiếng cười dừng lại, thản nhiên nói: "Ta tin những gì Lý huynh nói, ta chỉ không rõ tất cả những gì Lý huynh làm".

"Ồ?" Lý Huyền Bá cau mày, "Tiêu huynh lời ấy là ý gì?"

"Ta chỉ muốn hỏi ngươi, ngươi nếu biết chết vào năm nào tháng nào, thì sẽ chuẩn bị thế nào? An bài hậu sự sao? Hay là sống cùng tuế nguyệt, hưởng thú an nhàn?" Tiêu Bố Y hỏi.

Lý Huyền Bá không nói.

"Thiên cơ, Địa thế, Nhân mệnh, rất cao thâm!" Tiêu Bố Y thì thào lẩm bẩm: "Bất quá Lý huynh chẳng lẽ không biết, người ta thật ra không phải vì không biết mà thống khổ, chính là bởi vì biết mà phiền não. Cho dù để Lý huynh tìm được ba cuốn sách nọ, biết thiên hạ đại thế thì thế nào? Ngươi nếu biết bản thân phải chết, biết thiên hạ là của người khác, những gì mình làm đều là cho người khác, không biết sẽ cảm tưởng thế nào?"

Lý Huyền Bá mặt lộ vẻ trầm tư, mơ hồ có thống khổ.

"Càng mấu chốt là, Thiên thư một khi đã do cổ nhân Trương Giác viết, đến bây giờ đã cả trăm năm, ngươi nói qua một đoạn thời gian đều có lời tiên đoán kinh thiên. Vậy ta hỏi ngươi, chẳng lẽ là Trương Giác tá thi hoàn hồn, đem thiên cơ này nói ra, hay là có người đã thấy Thiên thư, đem nội dung tiết lộ? Nếu có người tiết lộ, vậy người này nói vậy đã có Thiên Địa Nhân tam thư nơi tay, nhưng hắn ngoại trừ nói ra lời tiên đoán kinh thiên, thì còn có thể làm gì? Hắn một khi đã cái gì cũng đều không có làm, bất quá cũng chỉ có thể làm một thuật sĩ, có thể thấy được chỗ thất bại của Thiên thư".

Lý Huyền Bá sửng sốt.

Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Cho nên theo ta thấy, thế nhân mong chờ Thiên thư là một chuyện thật sự buồn cười, chỉ là lấy sự tiêu sái của Lý huynh, lại cũng chấp nhất về chuyện này, thật ra cũng làm ta khó hiểu, thật sự cảm khái ma lực của Thiên thư, làm người trong cuộc cho dù là Lý huynh, cũng không thể tự kềm chế".

Lý Huyền Bá ngẩn ra ngồi ở trên ghế, thật lâu sau không nói gì, hồi lâu mới nói: "Tiêu huynh cao kiến, ta hiện tại lại cảm thấy Tiêu huynh cùng Thiên thư có quan hệ rất lớn, bằng không làm sao có thể tiêu sái như thế, nghe được ma lực của ba cuốn sách này lại có thể không chút động lòng, bình tĩnh phân tích?"

Tiêu Bố Y nhíu mày, "Lý huynh lời ấy là sao?"

Lý Huyền Bá nhìn tờ giấy, lộ ra thần sắc kỳ quái, "Chỉ bởi vì ta so với người khác biết nhiều hơn một chút, ta biết Thiên thư thần bí, chính là bởi vì văn tự ghi lại quái dị, cực kỳ khó hiểu. Cho nên cho dù có người có thể xem, cũng không hiểu rõ hết được".

"Ồ?" Tiêu Bố Y kinh ngạc nói: "Thì sao?"

"Tiêu huynh chẳng lẽ không biết?" Lý Huyền Bá trong mắt lại lộ ra vẻ cuồng nhiệt, cho dù Tiêu Bố Y nhìn thấy cũng hồi hộp, "Văn tự ghi lại Thiên thư thật ra cùng với văn tự mà Tiêu huynh viết giống nhau như đúc, ta nghĩ với sự tiêu sái cùng khinh thường của Tiêu huynh làm cho người ta khó có thể tin được, Thiên thư này chỉ sợ là do Tiêu huynh viết ra".

Tiêu Bố Y lúc này mới chân chính sửng sốt.

Khuất Nguyên:

Câu Tiễn:

148. Chương 148: Chuyên Gia Võ Mông Ngựa

Tiêu Bố Y đặt miếng bạc lên bàn, thản nhiên nói: "Thật ra mấy chữ này cũng không khó đoán, ngươi một khi đã biết phép viết chữ trong Thiên thư, làm sao mà không biết ý nghĩa của lời tiên đoán lần này? Ngươi

nói cải triều đổi đại sẽ xuất hiện lời của Thiên thư, như vậy cho rằng giang sơn Đại Tùy sẽ có nguy hiểm sao?"...

Bố Y nghĩ tới trăm ngàn khả năng lý do về Thiên thư, nhưng hắn lại không hề nghĩ tới lại nói Thiên thư là do hắn viết ra.

Chỗ quái dị của Thiên thư Tiêu Bố Y đương nhiên đã nghĩ tới, khi Cầu Nhiêm Khách lúc trước nói Trương Giác tuyên truyền phản đối bóc lột, bình đẳng giàu nghèo, hắn liền cảm thấy Trương Giác này kiến giải rất hiện đại, khi Cầu Nhiêm Khách nói về sự tích của Trương Giác, hắn lại cảm thấy Trương Giác này rất thần bí. Đến khi Lý Huyền Bá nói cái gì Thiên thư là do Trương Giác dùng chữ giản thể viết, hắn thực cảm thấy Trương Giác này thực làm cho người ta lo ngại.

Đều nói là tiền nhân trồng cây, hậu nhân hưởng bóng mát, nhưng hắn hiện tại phát hiện là tiền nhân tạo nghiệt, hậu nhân gặp tai ương.

Dưới đủ loại nguyên nhân, hắn không thể cho người ta biết hắn xuyên việt tới đây, nhưng hắn không nghĩ đến chuyện Trương Giác muốn che dấu cũng che dấu không được, hiện tại Trương Giác cùng Thiên thư trong mắt Lý Huyền Bá đương nhiên là không thể tin được, phí công suy nghĩ, nhưng trong mắt Tiêu Bố Y xem ra, đã có sự giải thích.

Trương Giác trong mắt Tiêu Bố Y, xem như là một nhân sĩ xuyên việt không thành công, nhưng cho dù không thành công, lại so với mình mạnh hơn rất nhiều, mình chẳng qua chỉ có chút thuật cỡi ngựa, lịch sử chưa hiểu rõ hết. Nhưng căn cứ theo sự hiểu biết của hắn, Trương Giác ít nhất biết y thuật, hiểu lịch sử, có thể còn hiểu rõ về binh pháp, hiểu được phương pháp tác chiến hiện đại, y thuật của Trương Giác trong mắt người thời đại này, chỉ cần gia tăng che dấu, có thể xem là vu thuật, cho nên hắn đối với lịch sử, trong mắt mọi người chính là có vĩ thuật thần bí khó lường, đương nhiên lịch sử cùng sự phát triển chân thật của hậu nhân có rất nhiều sự khác nhau, nhưng chỉ cần Trương Giác có chút thông minh, giả dự báo ra vài dạng biến hóa, vậy trong mắt dân chúng, là là thành tựu không thể so sánh. Hắn còn lợi dụng tư tưởng dân chủ hiện đại đểảnh hưởng đến dân nghèo theo hắn, lợi dụng mấy thứ này để tạo nên sự thần bí. Phất cờ nổi dậy, dụng ý đương nhiên là mượn sức dân chúng để tranh đoạt thiên hạ, nhưng hắn vẫn thất bại, căn cứ theo như lời Cầu Nhiêm Khách, hắn bị bệnh chết! Tiêu Bố Y khi nghĩ như vậy, chỉ muốn sớm quen với lão Tôn (tức Tôn Tư Mạc).

Trương Giác thất bại không sao cả, dù sao cũng cách Tiêu Bố Y quá xa. Cũng là người xuyên việt, quen biết không cần quá câu nệ, Tiêu Bố Y lo ngại chính là, Trương Giác này lại đem lịch sử mà hắn biết dùng hình thức Thiên thư là viết lại, hơn nữa lại dùng chính là chữ giản thể. Cái này cũng trách không được hậu nhân cảm thấy Thiên thư khó hiểu, chưa hiểu rõ hết, phải thật lâu sau mới nghiệm ra một hai lời tiên đoán, chỉ là bởi vì phồn thể giản thể nói thì đơn giản, nhưng trong mắt cổ nhân thì lại khác nhau rất lớn, hoàn toàn không có ý nghĩa.

Một khi đã lý giải được Thiên thư, Địa thế cũng rõ ràng, nhưng Nhân mệnh cũng dể lý giải, chỉ đơn giản ghi lại tiểu sử một số nhân vật, sinh tử năm nào vân vân, cũng làm cho người cổ đại cảm thấy rất thần bí, cảm thấy thông hiểu sinh tử con người, điều này làm cho Tiêu Bố Y cảm thấy dở khóc dở cười. Nếu thực như hắn đoán, tam thư mà thế nhân tranh đoạt đối với Tiêu Bố Y hắn mà nói, thì hai cuốn đã là đồ bỏ, đương nhiên Địa thế kia là cái gì, cũng đáng để hắn quan tâm, nhưng Thiên thư trên tay người ngoài thì khó hiểu, ở trên tay Tiêu Bố Y thì có cũng vô dụng, trên đời này chẳng lẽ còn có chuyện buồn cười hơn sao?

"Tiêu huynh không nói chuyện, có phải đại biểu cho cam chịu hay không?" Lý Huyền Bá từ khi nói ra bí mật làm cho người ta sợ hãi này, chỉ nhìn chằm chằm vào biến hóa trên mặt Tiêu Bố Y, hắn biết Tiêu Bố Y trầm ổn, nhưng lần này biến hóa của Tiêu Bố Y lại nằm ngoài dự kiến của hắn. Tiêu Bố Y đầu tiên là kinh ngạc, sau lại sững sờ, sau đó thì khóe miệng nở nụ cười khinh thường nói: "Có đôi khi ta không nói, cũng đại biểu cho việc khinh thường giải thích. Ta cùng Trương Giác kém mấy trăm năm, ngươi nói ta viết, chẳng khác nào là trù ta chết đi?"

"Ồ?" Lý Huyền Bá ánh mắt sáng rực, "Nếu không phải Tiêu huynh viết, vậy Tiêu huynh làm sao giải thích chữ của mình cùng chữ trên Thiên thư giống nhau như đúc?"

"Ngươi đã thấy qua chữ trên Thiên thư?" Tiêu Bố Y hỏi.

Lý Huyền Bá cười cười, rồi làm một chuyện làm cho Tiêu Bố Y kinh ngạc, hắn một chưởng đánh vỡ khối mai rùa!

Tiêu Bố Y tuy nhìn Thiên thư rơi vào tay người nào cũng không quan tâm, nhưng nhìn thấy Lý Huyền Bá lại hủy đi miếng mai rùa thứ ba cũng nhịn không được kinh ngạc, hắn không dám tin rằng Lý Huyền Bá tôn trọng Thiên thư như thế, lại dễ dàng hủy đi miếng mai rùa.

Miếng mai rùa sau khi võ ra, một món đồ khác lại lộ ra, lấp lóe hào quang, hình như là một miếng bạc.

Lý Huyền Bá lấy miếng bạc ở trong mai rùa ra nói: "Tiêu huynh nhìn xem, chữở trên miếng bạc này có giống như chữ của Tiêu huynh viết không?"

Tiêu Bố Y nội tâm kinh ngạc, lại không thể không bội phục tâm cơ của người chế ra Thiên thư. Nếu ai có được miếng mai rùa này, ý niệm đầu tiên trong đầu chính là tìm cả bốn khối, sau đó ráp lại một chỗmà nghiên cứu bí mật của thiên thư, lại có ai nghĩ đến, thì ra bí mật không phải ở bên ngoài mai rùa, mà là bên trong mai rùa, chỉ là khi nhìn thấy miếng bạc lấp lánh này, Tiêu Bố Y lại không khỏi bội phục kỹ thuật luyện kim của cổ nhân.

Đưa tay tiếp nhận lấy khối bạc, Tiêu Bố Y chỉ cảm thấy rất nhẹ, mặt trên đích xác có viết mấy chữ, hắn xem xong, sắc mặt khẽ biến.

Lý Huyền Bá chỉ nhìn Tiêu Bố Y, trầm giọng nói: "Thiên thư thật ra mỗi khi cải triều hoán đại thì mới xuất hiện, mỗi lần xuất ra bốn mảnh mai rùa chỉ cho một lời tiên đoán, năm Đông Hán kết thúc Thiên thư có ghi 'Đại hán giả, đương đồ cao'. Đồ Cao vốn ứng với chữ Ngụy, Ngụy, khuyết danh dã, đương đồ nhi cao. Buồn cười Viên Thuật tự lập đế, chỉ nghĩ đồ giả đồ dã, có ý 'Lộ', trong tên của hắn có Lộ, nghĩ đến mình mới là chân mệnh thiên tử, tự thủ tử lộ. Hôm nay Thiên thư lại hiện, Tiêu huynh lại nhận biết được chữở trong Thiên thư, làm sao mà không giải thích được ý nghĩa của nó?"

Tiêu Bố Y đặt miếng bạc lên bàn, thản nhiên nói: "Thật ra mấy chữ này cũng không khó đoán, ngươi một khi đã biết phép viết chữ trong Thiên thư, làm sao mà không biết ý nghĩa của lời tiên đoán lần này? Ngươi nói cải triều đổi đại sẽ xuất hiện lời của Thiên thư, như vậy cho rằng giang sơn Đại Tùy sẽ có nguy hiểm sao?"

Hắn nhận ra được những chữở trên miếng bạc, trong lòng lại nghĩ trong miếng mai rùa của mình cũng có hay không đây, nếu có thì ở trên sẽ viết cái gì?

Lý Huyền Bá gượng cười nói: "Tại hạ nhất thời lỡ lời, mong Tiêu huynh rộng rãi, nhất định sẽ không ghi tạc trong lòng".

Tiêu Bố Y cười nói: "Ta sẽ không ghi tạc trong lòng, chỉ hy vọng Lý huynh cũng không ghi tạc trong lòng".

Lý Huyền Bá hiểu ý tứ của hắn, khẽ cười nói: "Việc này chỉ có ngươi ta biết, ta chẳng qua chỉ tò mò mà thôi".

Hai người trầm mặc một lát, cũng là Lý Huyền Bá phá vỡ sự yên lặng, "Ta thừa nhận bản thân hết sức tò mò, không trầm ổn bằng Tiêu huynh, Huyền Bá cả gan hỏi một câu, trên đó có phải viết sáu chữ Lý thị đương vi thiên tử?"

Khi hắn nói ra những lời này, cho dù là trấn tĩnh, nhưng vẫn nắm chặt nắm tay, Tiêu Bố Y cười nói: "Lý huynh cao minh, ta cảm thấy hình như cũng là mấy chữ này. Thì ra Lý huynh chú trọng Thiên thư như thế, cũng bởi vì quan hệ đến Lý thị có thể làm Thiên tử, nói như thế, những lời này không chừng sẽứng trên người Lý huynh".

Hắn nói cho vui, Lý Huyền Bá trên nắm tay gân xanh lại nổi lên, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Tiêu Bố Y, nhìn thấy nụ cười của Tiêu Bố Y. Lý Huyền Bá buông hai tay ra, thở dài một hơi, "Thì ra Tiêu huynh chẳng qua chỉ là nói chơi, lại dọa ta giật mình. Nhưng ta sống không qua được một năm, sấm ngữ này đương nhiên không phải nói ta" Khi hắn nói tới đây, bàn tay gồng lên, miếng bạc đã bị vò lại hoàn toàn nhìn không ra cái gì, hắn tiện tay quẳng xuống đất, cười khổ nói: "Cũng mong Tiêu huynh chớ đem những lời này nói ra, ta chỉ sợ vạn nhất nói ra, theo tính cách của Thánh Thượng, thiên hạ này không biết sẽ có bao nhiêu người họ Lý sẽ bỏ mạng".

Hắn tiện tay nắm chặt, miếng bạc đã bị vò lại, có thể thấy được lực tay uy mãnh. Tiêu Bố Y thấy thế thở dài một hơi nói: "Cũng may việc này chỉ có ngươi biết ta biết, trời biết địa biết, xem ra họ Lý đã tránh được đại nạn, phải cảm tạ ngươi và ta mới được".

Tiêu Bố Y trong lòng thở dài, thầm nghĩ nếu sáu chữ này thực là lời của Thiên thư, qua vài năm nữa nhất định sẽ chính xác, chỉ là lời tiên đoán lần này cũng giống như trước đây, hàm hàm hồ hồ làm cho người ta không thể khẳng định. Lý thị đương vi thiên tử, nhưng họ Lý trong thiên hạ có bao nhiêu người, cho dù có người hoài nghi đến Lý Mẫn, Lý Hồn, Lý Mật… cũng thực ít có người sẽ nghĩ đến Lý Uyên chuyên cầm cờ này!

Lý Huyền Bá mỉm cười kính trà nói: "Ta cũng họ Lý, ta trước tiên cảm ơn Tiêu huynh" Khi hắn buông chén trà xuống, thở dài một tiếng nói: "Thật ra ta khổ tâm tìm Thiên thư, chính là muốn tìm cuốn Nhân mệnh, để xem vận mệnh của bản thân ra, chỉ là sau khi cùng Tiêu huynh trò chuyện, mới biết được bản thân quá chấp nhất, số mệnh của con người có biết hay không, cũng không phải là điểm mấu chốt…"

Hắn nói với vẻ hứng thú rã rời, Tiêu Bố Y lại biết Lý Huyền Bá này khẳng định chết sớm, diễn nghĩa không đủ độ tin cậy, nhưng trong chính sử người này cũng không ai biết đến, với loại công tử ăn chơi như Lý Nguyên Cát cũng đều có ghi lại, hắn là con của Lý Uyên, nếu có công lao gì thì không thể không có ghi lại.

iêu Bố Y không biết trong khi mình sợ hãi cha con Lý thị, Đường cao tổ tương lai Lý Uyên này cũng đang đề phòng hắn, hơn nữa còn rất lo lắng, vì hắn không tiếc chia rẽ hai cuộc hôn nhân…

"Lý huynh" Tiêu Bố Y mới tính nói lời an ủi, cửa phòng chợt kêu lên, Lý Kiến Thành ở ngoài cửa nói: "Huyền Bá, ta có tiện vào không?"

Lý Huyền Bá đứng dậy, mở cửa nói: "Đại ca, chuyện gì?" Lý Huyền Bá đối với Lý Kiến Thành thái độ rất cung kính, Lý Kiến Thành liếc nhìn Tiêu Bố Y nói: "Tiêu huynh, quấy rầy các người thực hổ thẹn, chỉlà Thánh Thượng có chỉ, năm mới muốn truyền Huyền Bá Thế Dân vào cung gặp mặt".

Tiêu Bố Y cười đứng lên, "Một khi đã như vậy, ta sẽ không quấy rầy các ngươi".

Lý Kiến Thành liên tục xin lỗi, phân phó Lý Huyền Bá đi tìm Lý Thế Dân, bản thân thì tiễn Tiêu Bố Y ra cửa, khi đến đại môn, nhìn thấy Lý Uyên đang cùng một người nói chuyện, người nọ nhìn thấy Tiêu Bố Y, cao giọng nói: "Bố Y, ngươi sao lại ở đây?"

Lý Uyên nhìn thấy Tiêu Bố Y, không có quan uy lúc trước tại nhà Lý Tĩnh, mặt mày tươi cười, "Thiếu Khanh đến từ khi nào, ta sao lại không biết? Không có tiếp đón từ xa, mong đừng trách".

Lý Uyên mặt mày đầy nếp nhăn, khi cười lại mười phần giống người già, Tiêu Bố Y lại cười nói: "Lý đại nhân quá khách khí rồi, ta theo lời mời của Tam công tử đến, chưa kịp thăm hỏi Lý đại nhân, thất lễ thất lễ".

Cùng Lý Uyên nói chuyện phiếm lại là Hoàng xá nhân, đương nhiên là quá quen với Tiêu Bố Y rồi, nhìn thấy Tiêu Bố Y đi tới, liền cười nói: "Bố Y, ta đang muốn đi Thái Phó phủ tìm ngươi, Thánh Thượng truyền ngươi vào cung gặp mặt, như vậy cũng không cần ta chạy tới".

Tiêu Bố Y đối với loại truyền gọi này cũng không lấy làm lạ, dù sao hắn hiện tại coi như là quan tứ phẩm, hoàng thân quốc thích, năm mới gặp mặt cũng là bình thường.

Lý Uyên ở một bên cũng cười nói: "Thiếu Khanh cơ duyên cũng thật tốt, ta mới vừa rồi vốn định thiết yến mời ngươi, xem ra cũng phải là ngày khác rồi".

Tiêu Bố Y chỉ có thể cùng hắn khách khách khí khí. Lý Huyền Bá cùng Lý Thế Dân đã sớm chuẩn bị thỏa đáng đi ra, Lý Huyền Bá nghe nói Tiêu Bố Y cũng phải vào cung, chỉ nói thật trùng hợp, Lý Thế Dân cũng cười đi tới, ôm quyền nói: "Tiêu đại nhân, lần trước tại Vũ Đức điện ta muốn chiếm công của người, có chỗ vô tri, cũng mong thứ tội".

Tiêu Bố Y không nghĩ tới Lý Thế Dân chủ động làm dịu, chỉ cười nói: "Chuyện đã qua, thì tính làm gì?"

Lý Thế Dân tuy cùng tuổi với Lý Huyền Bá, xem ra so với Lý Huyền Bá muốn nhỏ hơn, nhưng người lại anh tuấn hơn Lý Huyền Bá nhiều, mặt trắng như ngọc, trán rộng, hai mắt đen trắng rõ ràng, thần thái bay

bổng, nghe được Tiêu Bố Y nói như vậy, tán thưởng: "Đều nói Tiêu đại nhân khoan dung độ lượng, hôm nay được thấy, quả nhiên danh bất hư truyền".

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, lão tử cũng không có tổn thất gì, có tính cũng không được gì, chỉ cầu các ngươi đừng cho ta mang đôi giày không vừa khổ là được rồi. Nghe Đường Thái tông nói mình khoan dung độ lượng, Tiêu Bố Y cũng khó tránh đắc ý, nhưng không có quên mình, "Cái gì khoan dung hay không khoan dung. Muốn nói chân chính độ lượng, thì phải nói tới Thánh Thượng. Bách liêu yến sắp tới, còn không phải là cho sứ thần nước ngoài ngưỡng mộ quốc oai chúng ta, Thánh Thượng là người vĩ đại tới mức nào?"

Tất cả mọi người đều xưng đúng, trong lòng đều nói, người này mặt dày đến cực điểm, cũng là có hạng.

Tiêu Bố Y cùng huynh đệ Lý Huyền Bá lên xe ngựa hào hoa mà đi, Lý Uyên mắt nhìn theo mấy người, đợi khi biến mất không thấy mới trở vào, giữ chặt tay Lý Kiến Thành kéo vào một gian phòng, lúc này mới hỏi: "Kiến thành, Huyền Bá vì cái gì muốn tìm Tiêu Bố Y?"

Lý Kiến Thành do dự nói, "Con nghĩ là vì chuyện Thiên thư trong truyền thuyết".

"Hoang đường," Lý Uyên mặt giận dữ, "Thánh Thượng gần đây đa nghi, ta mấy tháng trước nói có bệnh không dám gặp Thánh Thượng, Thánh Thượng liền hỏi ta đã chết chưa, hắn hôm nay tìm Tiêu Bố Y hỏi Thiên thư, bộ sợ ta chết không được nhanh hay sao?"

"Con cảm thấy Tiêu Bố Y này cũng không tệ," Lý Kiến Thành an ủi Lý Uyên: "Cha, người này thật ra có chút trung dung, chúng ta chỉ cần không đắc tội với hắn, hắn cũng sẽ không đạp lên chúng ta. Hiện tại đều nói hắn lúc trước tại Vũ Đức điện đã nhường Phùng Lang tướng, hắn một khi ngay cả Phùng Lang tướng cũng không giẫm, Lý gia chúng ta cùng hắn không cừu không oán, hơn nữa ngày nay thế lực thấp kém, nói vậy hắn sẽ không gây phiền toái cho chúng ta. Nói đến Huyền Bá tâm tư kín đáo, chuyện Thiên thư hiện tại kinh đô không biết vì sao đã có đồn đãi, một khi Huyền Bá hướng tới Tiêu Bố Y hỏi về chuyện Thiên thư, nói vậy có chủ ý của hắn".

"Cái gì không cừu không oán?" Lý Uyên nhíu mày, vỗ bàn thật mạnh, "Thế Dân không biết, vì chuyện Sài Thiệu đắc tội với Tiêu Bố Y, ta một mực nghĩ biện pháp bổ cứu. Ta cùng Lý Tĩnh vốn bất hòa, lại bởi vì muốn ngựa lại đắc tội với Tiêu Bố Y, Tiêu Bố Y hiện tại thế lực còn yếu sao, Thánh Thượng, Hoàng Hậu, Khả Đôn cùng Bùi phiệt bốn thế lực đều ủng hộ hắn, ta hoài nghi hắn là quân cờ của Bùi phiệt đưa ra, chuyên môn dùng để đối phó với người của cựu phiệt. Hắn còn chưa đối phó được với những người thâm căn cố đế, nhưng chúng ta hai lần đắc tội với hắn, khó tránh hắn không lấy chúng ta để khai đao lập uy, cứ như vậy, Lý gia sẽ gặp nguy".

"Vậy phụ thân cảm thấy nên làm sao bây giờ?" Lý Kiến Thành cũng cau mày, hắn thật ra cũng cảm thấy phụ thân ưu tâm rất nhiều, chỉ là để tránh né tầm mắt của Thánh Thượng mấy năm, không ưu tâm cũng không được.

"Cao Sĩ Liêm bởi vì chuyện Hộc Tư Chánh, đã vào tử lao, Hoàng Hậu cũng không nói được, ta chỉ sợ hắn dữ nhiều lành ít" Lý Uyên mặt vốn nhiều nếp nhăn, nhíu mày cau mặt lại càng giống ông lão bảy mươi, "Cao Sĩ Liêm chúng ta phải cẩn thận, chỉ sợ bị liên lụy. Ta thấy hôn sự của Thế Dân cùng trưởng tôn Vô Cấu cứ từ từ xem tình hình rồi hãy nói, không nghĩ đến lại xảy ra chuyện Sài Thiệu, ngươi nói cho Thải Ngọc, trong khoảng thời gian này cách xa Sài Thiệu, đừng quá thân cận".

Lý Kiến Thành bất đắc dĩ gật đầu nói: "Vâng, tất cả đều nghe theo chủ ý của cha!"

***

Tiêu Bố Y không biết trong khi mình sợ hãi cha con Lý thị, Đường cao tổ tương lai Lý Uyên này cũng đang đề phòng hắn, hơn nữa còn rất lo lắng, vì hắn không tiếc chia rẽ hai cuộc hôn nhân, chỉ đang ngồi trên xe ngựa, nghe tiếng xe, trông thấy Lý Thế Dân đang nhìn mình cười, Tiêu Bố Y nhịn không được hỏi, "Trên mặt ta nở hoa sao?"

"Tiêu đại nhân trên mặt cũng không có hoa, ta chỉ muốn nhìn xem Tiêu đại nhân rốt cuộc có chỗ nào không giống người thường, mà lại có thể làm ra nhiều việc kinh thiên địa như vậy. Thế Dân bất tài, cũng muốn đi theo Tiêu đại nhân để thấy được thế giới" Nhìn thấy vẻ mặt như muốn phun cơm của Tiêu Bố Y, Lý Thế Dân khó hiểu hỏi: "Tiêu đại nhân, Thế Dân nói sai chỗ nào à?"

Tiêu Bố Y chỉ nghĩ đến, nếu Lý Thế Dân đi theo mình đi buôn bán ngựa, thì làm sao mà làm Đường Thái tông? Nếu không có Đường triều, thì làm sao về sau có giáo viên dạy cưỡi ngựa? Nếu không có giáo viên dạy cưỡi ngựa xuyên việt tới đây, vậy Tiêu Bố Y chẳng phải đã sớm chết rồi, cũng sẽ không có Thái Phó Thiếu Khanh hôm nay, vậy Lý Thế Dân có thể làm gì? Một hồi khúc chiết này ngẫm lại đều làm cho người ta choáng váng đầu óc, Tiêu Bố Y cũng không nghĩ nữa, "Nhị công tử thật ra sẽ có phát triển rất tốt, ta nghĩ chỉ cần đợi một đoạn thời gian nữa mà thôi".

Lý Thế Dân chỉ nghĩ Tiêu Bố Y viện lý do, còn muốn nói nữa, Lý Huyền Bá lại nói: "Thế Dân, Tiêu đại nhân nói chuyện đều có thâm ý, ngươi phải cẩn thận lĩnh hội, trước mắt chính là muốn nói ngươi tạm thời chờ đợi mà thôi".

"Ồ, thì ra là như vậy" Lý Thế Dân có chút thất vọng, đối lập với sự trầm ổn của Lý Huyền Bá, hắn có nhiều sức sống hơn, "Tiêu đại nhân, ta nghe nói người dương oai Phó Cốt, ra vào giữa ngàn quân như chốn không người, Thế Dân vẫn ở Đông Đô, còn chưa từng gặp qua trường hợp lớn như vậy, vốn không tin, bằng không cũng sẽ không bảo Sài Thiệu tranh cùng người. Nhưng sau đó thấy người tại Vũ Đức điện kéo được ngạnh cung sáu thạch, dễ dàng đánh bại Phùng Lang tướng, mới biết được nói không giả. Không biết lúc trước khi ở thảo nguyên, rốt cuộc là như thế nào, đều nói người Đột Quyết hung mãnh phi thường, Tiêu đại nhân vào lúc đó, có từng nghĩ tới sẽ thất thủ không".

"Ta lúc ấy cái gì cũng đều không có nghĩ tới, trong đầu trống rỗng mà thôi" Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Có thể bắt được Mạc Cổ Đức, cũng là do may mắn mà thôi".

Hắn nói là thật tình, Lý Thế Dân chỉ nghĩ hắn khiêm tốn. Lý Huyền Bá cười nói: "Quên mình rồi mới tồn tại, dồn thân vào tử địa để tìm đường sống quá nửa chính là tình hình của Tiêu đại nhân lúc ấy".

Lý Thế Dân giật mình, "Thì ra là như thế".

Ba người một đường đi tới, chỉ có Lý Thế Dân là nói nhiều nhất. Với cái nhìn của Tiêu Bố Y, Lý Thế Dân này thông minh linh động, mười phần hiêu động, hơn nữa cũng là mười phần tinh lực, chỉ có điều trước mắt cũng không có tư thế long hổ gì, muốn nói về sau quân lâm thiên hạ, chỉ sợ bản thân hắn cũng không tin.

Xe ngựa tiến đến Tử Vi thành, đi tới Phúc Thuận điện thì ngừng lại, Tiêu Bố Y nhìn thấy hai chữ Phúc Thuận, thầm nghĩ Dương Quảng quá nửa cũng muốn sự may mắn, đại nghiệp của hắn năm năm trước thuận buồm xuôi gió, sau này chính là trăm chuyện không thuận, lần này năm mới gặp cựu thần tại Phúc Thuận điện, chẳng lẽ là muốn mượn năm mới để đưa ra sự bắt đầu mới?

Ba người đi vào Phúc Thuận điện, bất giác đều nhẹ bước, đi đến chánh điện, phát hiện Dương Quảng cùng Hoàng hậu đều đã cao cao tại thượng, mấy bàn bên cạnh có ngồi Vũ Văn Thuật cùng Bùi Uẩn, phía sau Vũ Văn Thuật có hai người ngồi, một trong đó lại là Vũ Văn Hóa Cập, khi nhìn thấy Vũ Văn Thuật cùng Vũ Văn Hóa Cập, Tiêu Bố Y trong lòng phập phồng, biết lần gặp mặt này chắc cũng không yên ổn gì.

Phúc Thuận điện trừ mấy người này ra, còn có một người ngồi ở phía dưới Dương Quảng, tự rót tự uống, cho dù nhìn thấy ba người vào điện, ánh mắt cũng không thèm nhìn tới. Người nọ thân hoa phục, thái độ đường đường, muốn nói anh tuấn, thật sự cũng ít người bằng, chỉ là người này xem ra cao ngạo dị thường, chẳng những không để cho ba người Tiêu Bố Y mặt mũi, cho dù là Dương Quảng cũng không để cho mặt mũi.

Tiêu Bố Y đã sớm không còn ngây thơ như lúc mới tới Đông Đô, mấy ngày này trừ ăn uống thì chính là giao tiếp, cũng biết kinh thành quan hệ rất nhiều và phức tạp. Mấy cái quan hệ này dân chúng xem ra thì thần bí, nhưng hắn đã nhập vào trong quần thần, mới biết được rất nhiều chuyện từ trong triều thần truyền lưu ra, chỉ giữở trong lòng, không tiện nói rõ ra mà thôi. Hắn biết toàn thiên hạ này nếu có một người dám giáp mặt mà không để cho Dương Quảng mặt mũi, cũng chính là Tề Vương Dương Giản. Dương Quảng có ba con trai, con lớn nhất là Nguyên Đức Thái tử sớm chết, con thứ ba Dương Niên còn nhỏ, Tề Vương Dương Giản này là con thứ hai của Dương Quảng, lớn lên cũng dễ coi, lại là người thừa kế vương vị, kiêu ngạo ngang ngược, thậm chí còn không xem cha hắn ra gì. Hậu nhân đều nói Dương Quảng phong lưu hạ lưu, mỹ nữ vô cùng, Lý Uyên cũng là kẻ ham mê tửu sắc. Nhưng Lý Uyên sau lại có hơn hai mươi con trai, Dương Quảng phong lưu như vậy ngược lại chỉ có ba con trai, cũng là chuyện thực làm cho người ta nghi hoặc. Tiêu Bố Y cũng nghĩ tới loại chuyện này, tìm được hai kết luận, một là năng lực sinh dục của Dương

Quảng không mạnh, một nguyên nhân khác chính là Dương Quảng chỉ lo đại nghiệp, cũng không có thời gian sinh con, còn rốt cuộc là kết luận nào mới đúng, thì cũng không thể biết được.

Tiêu Bố Y muốn buồn nôn, thầm nghĩ triều thần tuy không nói, nhưng bản thân trong mắt bọn họ, nói vậy cũng là tiểu nhân vỗ mông ngựa, cùng một đường với Vũ Văn Hóa Cập, chỉ là hôm nay thấy mới biết được nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, hắn cùng Vũ Văn Hóa Cập có xem như là vô sỉ, thì so với Vương Thế Sung đến một nửa cũng không bằng!…

Cho nên Dương Giản này, Viên Lam cũng nói cho Tiêu Bố Y rất nhiều tin tức, tiểu tử này nếu theo lời của Viên Lam, thì thua xa cha của hắn. Dương Quảng vì ngôi hoàng đế mà diễn mười mấy năm trời, theo đuôi người khác, Dương Giản lại cảm thấy sau khi lão Đại Nguyên Đức Thái tử chết, ngôi vị hoàng đế sớm đã là của mình, khi cùng cha hắn ở cùng một chỗ, vẫn không hiểu được phải bảo vệ quyền lực, cho dù đi ra ngoài săn bắn, cũng bảo thủ hạ đem con mồi đuổi tới chỗ mình. Mà hơn nữa chính là, người này thực phong lưu hạ lưu, tư thông đại di tử (dì), sau khi sanh ra đứa con trai, thủ hạ lại nói đại di tử này ngày sau nhất định là Hoàng hậu. Hiện tại Dương Giản này cùng Dương Quảng quan hệ khá căng thẳng, nhưng [người này vẫn tự tung tự tác như trước. Tiêu Bố Y nghe đến những cái này, chỉ cảm thấy tiểu tử này khi sinh ra đầu chắc bị cánh cửa kẹp phải, bằng không cũng không ai có thểgiải thích được những hành động của hắn.

Nhìn thấy bộ dáng say khướt của Dương Giản, Tiêu Bố Y lại xác định suy nghĩ của mình. Chỉ là Nguyên Đức Thái tử Dương Chiêu cùng Tề Vương Dương Giản đều do Tiêu Hoàng hậu sinh, Dương Quảng dung túng Dương Giản rất nhiều là do nể mặt Tiêu Hoàng hậu. Ba người sau khi thi lễ, đến một bên ngồi xuống, Hoàng hậu cũng phất tay nói: “Thế Dân, tới đây ngồi, mấy ngày nay ít gặp ngươi, hôm nay là này tế mẫu thân ngươi phải không?”

Lý Thế Dân cung kính tiến lên, ngồi ở bên cạnh Hoàng hậu nương nương, đôi mắt có chút đỏ lên nói: “Đa tạ Hoàng hậu nương nương đã nhớ tới”.

Tiêu Hoàng hậu có chút mất mác: “Ta làm sao mà không nhớ rõ. Ta nhớ nên mới nói Thánh Thượng gọi các ngươi vào cung. Mẫu thân ngươi qua đời đã lâu, các ngươi cũng không cần phải thương tâm” Nàng sau khi nói xong lời này, nhìn Dương Quảng bên cạnh, khẽ cười nói: “Thánh Thượng, Thế Dân đứa nhỏ này cũng mau lớn thật”.

Dương Quảng quay đầu nhìn Lý Thế Dân, có vẻ ôn hòa: “Ai cũng đều có thể lớn lên, Thế Dân đương nhiên cũng thế, có thể uống rượu không?”

“Một chút” Lý Thế Dân do dự nói.

Dương Quảng đưa tay rót đầy một ly đưa cho Lý Thế Dân, Lý Thế Dân vừa quỳ xuống nhận thì Dương Giản thấy vậy hừ lạnh, nâng chén rượu lên nói: “Phụ hoàng, con kính chúc phụ hoàng thân thể khang kiện, chinh phạt Liêu Đông thuận lợi”.

Dương Quảng sắc mặt biến thành lạnh như ngày băng tuyết, âm trầm không thấy ánh mặt trời, Tiêu hoàng hậu trách mắng: “Giản nhi, lo mà uống rượu đi. Hôm nay chớ nói những chuyện gì khác”.

Dương Giản nói ra chính là phạm kỵ, cũng do là thân phận Hoàng tử, bằng không đã sớm bị Dương Quảng trảm thành mười đoạn tám khúc. Dương Giản cũng không quan tâm đến nguy hay không, sau khi cạn ly, lắc lắc đầu đứng dậy, “Mẫu hậu Phụ hoàng, con đã hơi say, xin phép cáo lui trước” Hắn lời vừa nói xong, không đợi Dương Quảng cho phép, đã sớm lảo đảo ung dung ra khỏi đại điện, Dương Quảng hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi, nhìn thấy Lý Thế Dân vẫn đang quỳ xuống đất, “Thế Dân, sao lại không uống rượu?”

“Thánh Thượng, hôm nay là ngày tế gia mẫu, Thế Dân không muốn, cũng không thể uống rượu” Lý Thế Dân trả lời.

Dương Quảng ồ một tiếng, “Ta cũng quên mất quy củ này, rượu này, ngươi không uống cũng được”.

“Tạ Thánh Thượng” Lý Thế Dân cầm ly rượu vềlại bàn, cung kính đặt lên trên, Dương Quảng lại liếc nhìn qua Tiêu Bố Y nói: “Tiêu Bố Y, ngươi có thể uống rượu không?”

Tiêu Bố Y mỉm cười đứng dậy, “Cũng một chút…”

Dương Quảng rót đầy một chén rượu, bảo cung nhân đem rượu đưa qua, Tiêu Bố Y một hơi uống cạn, Dương Quảng khẽ cười nói: "Tửu lượng tốt, Hóa Cập, ngươi cũng kính Tiêu Bố Y một ly đi, ân oán trước đây, đều xóa bỏ trong rượu đi".

Tiêu Bố Y nghiền ngẫm không ra dụng ý của Dương Quảng, lại nhìn thấy Vũ Văn Hóa Cập cung kính đem ly rượu tới, khuôn mặt tươi cười nói: "Tiêu Thiếu Khanh, tại hạ ngày đó cũng đã đắc tội, mong Tiêu Thiếu Khanh thứ tội".

Tiêu Bố Y tiếp nhận ly rượu kia, nhưng thật ra không sợ có độc, chỉ cân nhắc Vũ Văn Hóa Cập có ngầm hạ đao hay không, "Chuyện quá khứ, ta quá nửa là không nhớ rõ, không dám nói cái gì thứ tội".

"Tốt lắm, ta trước tiên kính cạn một ly" Vũ Văn Hóa Cập nâng ly rượu một hơi uống cạn, Tiêu Bố Y mỉm cười cũng uống cạn, Dương Quảng ngón tay vỗ nhẹ lên bàn nói: "Các ngươi đối với trẫm đều trung tâm cảnh cảnh, về sau nếu một điện xưng thần, cũng không nên đả thương hòa khí là tốt nhất".

Vũ Văn Thuật xa xa nâng ly nói: "Thánh Thượng anh minh".

Tiêu Bố Y nhìn thấy Bùi Uẩn khóe miệng cười lạnh, biết hắn khẳng định là bất mãn, nhưng cũng không muốn xen vào. Tình thế hôm nay không rõ ràng, Vũ Văn Hóa Cập lại muốn có chức vị, Vũ Văn Thuật lại cầu quan cho con hắn, Dương Quảng như vậy đã xem như cho Tiêu Bố Y hắn mặt mũi, tại điện giải hòa, chỉ sợ hai người lại gây nên mâu thuẫn. Xem ra cách nói áo không thích mới, người cũ vẫn hơn một chút cũng không sai. Vũ Văn Hóa Cập cho dù có muôn vàn sai, nhưng trong mắt Dương Quảng, tiểu tử này cũng không tệ lắm, nói lời hợp lòng, cái này cũng đủ rồi, Dương Quảng cần đơn giản chỉ là người hợp với tâm ý mình, thực cũng không phải là xem trọng Tiêu Bố Y hắn. Điều này làm cho Tiêu Bố Y nhiều ít có chút mất mác, lại có chút buồn cười. Mình là ai, một áo vải mà thôi, chẳng lẽ thực nghĩ có thể một bước lên trời? Trên đời này không thiếu nhất chính là người không biết tự lượng sức mình. Lý Tĩnh trước rời Đông Đô cũng đã nói với hắn về đạo lý này.

"Thánh Thượng thánh minh" Tiêu Bố Y cũng không kháng cự, thầm nghĩ đều nói Vũ Văn Hóa Cập hành thích vua, ta đã vì ngươi giải quyết vấn đề này, ngươi một khi đã không lĩnh tình, ta cũng không đáng phải dính vào, tùy ý để sự việc phát triển là được.

Một Thông sự xá nhân vội vàng đi tới, "Thánh Thượng, Quận thừa Vương Thế Sung đi ngày đêm, hôm nay đã tới Đông Đô, mong cầu kiến gặp mặt Thánh Thượng".

"Vương ái khanh đến đây?" Dương Quảng đột nhiên đứng lên, trên mặt hiện ra vẻ vui mừng, phất tay nói: "Mau truyền".

Hắn vừa nói xong mau truyền, đã đi xuống khỏi đài cao, đi đến trước đại điện đưa mắt chờ đợi.

Tiêu Bố Y đối với Vương Thế Sung này rất kinh ngạc, thầm nghĩ trừ Trương Tu Đà, thật đúng là rất khó nhìn thấy Dương Quảng nhiệt liệt hoan nghênh một người như thế, không biết Vương Thế Sung này có khả năng gì hơn người, bất quá trong ấn tượng người này hình như cuối cùng cũng phản, chẳng qua, khi đó hình như cũng không coi là phản, bởi vì Dương Quảng đã chết, chỉ có thể nói là tranh đoạt thiên hạ mà thôi.

Một lát sau, ngoài điện có một người bước nhanh vào, thân hình cao lớn, lại là tóc vàng mắt xanh, mũi diều hâu có thể móc lên cả một con thỏ, xa xa nhìn thấy Dương Quảng đứng ở trên đại điện, đã bước nhanh hơn, cao giọng hô: "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế".

Ngay sau khi hô cao, chính là 'thịch' một tiếng vang lớn, hai đầu gối của Vương Thế Sung đã quỵ xuống đất. Tiêu Bố Y hoảng sợ, không biết tại sao, thì Vương Thế Sung đã lấy đầu gối thay chân, quỳ bò đến.

Hắn tuy là quỳ bò, thế nhưng lại rất nhanh, chắc là ngày thường cũng có luyện tập, đợi đến khi tới trước mặt Dương Quảng, lúc này mới lớn tiếng nói: "Hạ thần đã lâu lắm không được gặp Thánh Thượng, hôm nay vừa thấy, đã kích động đến nỗi đã ngã quỵ xuống mà thất lễ, mong Thánh Thượng thứ tội".

"Vương ái khanh Hoài Thủy kích phá mười vạn đại quân giặc, nào có lỗi gì" Dương Quảng mặt rồng đại duyệt, đưa tay nói: "Vương ái khanh bình thân".

Khi Tại Tiêu Bố Y nghĩ Vương Thế Sung sẽ đứng lên, phát hiện hắn lại làm một chuyện vượt ngoài dự kiến của mọi người! Hắn cúi người xuống đất, hai tay ôm lấy bàn chân của Dương Quảng, lấy miệng liên tục hôn

lên chân của Dương Quảng, Dương Quảng cũng ha hả cười to, cũng không tránh né.

Tiêu Bố Y thầm thấy kỳ quái, thấy chúng thần trên mặt đều khinh bỉ, Lý Thế Dân cúi đầu, giống như cố nín cười. Vương Thế Sung sau khi hôn chân của Dương Quảng, lúc này mới ngẩng đầu lên, "Thánh Thượng, vi thần vốn một đường bôn ba, thật là mệt mỏi, không nghĩ đến hôn lên chânn của Thiên tử, thì tinh lực tăng lên mấy lần, mong Thánh Thượng thứ cho vi thần tội thất lễ".

Tiêu Bố Y chỉ có thể bội phục người này da mặt dày, mình cũng không thể nào so được, cái gì hôn chân phỏng chừng chính là từ nơi này truyền lưu ra. Người này vô sỉ đến cực điểm, lại có thể kích phá mười vạn tặc quân, cũng coi như là đặc biệt.

Dương Quảng vui không thể tả, cực kỳ vui vẻ, "Vương ái khanh vô tội, miễn lễ bình thân, chỉ là ngươi thảo phạt tặc quân có công, không biết muốn phong thưởng gì đây?"

Vương Thế Sung lúc này mới đứng lên, lui ra phía sau hai bước, hơi tạo khoảng cách với Dương Quảng, lúc này mới lớn tiếng nói: "Vi thần chỉ có một cái thỉnh cầu…"

"Vương ái khanh cứ nói đừng ngại" Dương Quảng hòa ái nói.

"Vi thần ở lâu tại Giang Đô tác chiến, không thể thường ngày ở bên cạnh Thánh Thượng nghe dạy bảo, khó tránh khỏi nhớ nhung, hôm nay được hôn chân Thiên tử, tinh thần chấn hưng, đột nhiên có suy nghĩ, cả gan xin Thánh Thượng thưởng cho một đôi tất chân, hạ thần về sau có thể mỗi ngày mang ở trên người, cũng có thể chuyện trò an ủi như là gặp được Thánh Thượng vậy".

Hắn nói cực kỳ lạnh, Dương Quảng lại cảm động, kéo tay Vương Thế Sung nói: "Vương ái khanh, nhắc tới trung tâm với trẫm, ngươi tuyệt đối không nhường một ai".

Tiêu Bố Y muốn buồn nôn, thầm nghĩ triều thần tuy không nói, nhưng bản thân trong mắt bọn họ, nói vậy cũng là tiểu nhân vỗ mông ngựa, cùng một đường với Vũ Văn Hóa Cập, chỉ là hôm nay thấy mới biết được nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, hắn cùng Vũ Văn Hóa Cập có xem như là vô sỉ, thì so với Vương Thế Sung đến một nửa cũng không bằng!

149. Chương 149: Mệnh Bất Do Kỷ

Vương Thế Sung đạt thành tâm ý, trong lòng đã mãn nguyện, thầm nghĩ Trương Hành cho dù không chết, cũng đã bị lột một lớp da, về sau Giang Đô còn không phải tùy ý một mình mình nắm quyền sao? Trước khi đến Đông Đô, cũng đã nghe nói Tiêu Bố Y này là hồng nhân của Thánh Thượng, vốn nghĩ chỉ là một tiểu tử miệng còn hôi sữa, không đáng nhắc tới, hôm nay gặp lại nhìn không thấu tâm ý của hắn, người này thực không đơn giản, nếu có thể mượn sức là tốt nhất…

Vương Thế Sung vỗ mông ngựa đến đăng phong tạo cực, Dương Quảng chỉ cảm thấy người này trung tâm cảnh cảnh, mới làm một động tác hiếm thấy là kéo tay nói, "Vương ái khanh, đến đây, trẫm giới thiệu cho ngươi một người trung tâm khác, về sau các ngươi một điện xưng thần, tề tâm hiệp lực bảo vệ giang sơn của trẫm mới tốt".

Hắn lôi kéo Vương Thế Sung đến trước mặt Tiêu Bố Y, "Vương ái khanh, đây là Thái Phó Thiếu Khanh Tiêu Bố Y, cũng giống như Vương ái khanh…"

Vương Thế Sung trên mặt tràn đầy vẻ [kinh ngạc cùng khoa trương, "Chẳng lẽ vị này vị chính là Tiêu đại nhân uy chấn Phó Cốt, dương oai tứ phương, Vũ Đức điện cưỡi ngựa bắn tên, văn thơ, võ nghệ đều tinh thuần sao? Ta đã kính đại danh đã lâu, hôm nay vừa thấy, mới biết được Thánh Thượng tuệ nhãn nhìn người, thực danh bất hư truyền".

Tiêu Bố Y mới vừa muốn khiêm tốn, nhìn thấy người ta đề tài chợt chuyển, lại đem công lao tính lên trên người Dương Quảng, cũng không liên quan gì tới mình, thủ đoạn vỗ mông ngựa quả thực là lô hỏa thuần thanh, trình độ có thừa, đành phải biến hóa những lời chuẩn bị nói: "Vương đại nhân tại Giang Đô phá

mười vạn tặc binh, cho dù Trương đại nhân bất quá cũng là như thế, như vậy xem ra, năng lực đề bạt nhân tài của Thánh Thượng khiến cho người ta ngưỡng mộ vạn phần".

Vương Thế Sung ánh mắt lóe lên, có chút kinh ngạc, "Tiêu đại nhân nói cực kỳ đúng, ta khi ở tại Giang Đô, mỗi khi nhớ tới sự anh minh của Thánh Thượng, đều tinh thần tăng lên gấp trăm lần, lúc này mới có thể anh dũng giết giặc".

Tiêu Bố Y lại cười nói: "Vương đại nhân trung quân vì nước, đó là ta tự thẹn không bằng".

Hắn cũng thu tay lại không vỗ mông ngựa Dương Quảng nữa, chính là không có được cái dũng siểm nịnh như Vương Thế Sung, thực tự thẹn không bằng. Vương Thế Sung lắc đầu nói: "Tiêu đại nhân lời ấy sai rồi, quần thần đều bởi vì thánh minh của Thánh Thượng, cho nên khi làm việc tinh thần mới gấp trăm lần. Chúng ta làm hạ thần, chỉ là phân công khác nhau, cho nên hiệu quả mới có chỗ khác biệt. Nhưng muốn nói trung quân chi tâm, vậy cũng không có gì gọi là tự thẹn không bằng".

Tiêu Bố Y rất thán phục nói: "Vương đại nhân nói cực kỳ đúng".

Dương Quảng nhìn thấy hai triều thần trung tâm cảnh cảnh này, mặt rồng đại duyệt, lại ban rượu cho hai người, lại thưởng cho Vương ThếSung không ít tiền tài, lúc này mới phân quân thần ngồi xuống. Dương Quảng hỏi Vương Thế Sung về chút chuyện tại Giang Đô, nghe được Vương Thế Sung nói tới mặt đất đã hồi xuân, không khỏi lộ ra ý muốn tới, thì thào lẩm bẩm: "Trẫm cũng đã nhiều ngày không tới Giang Đô, không biết Tuyên Hoa có tốt không".

Hắn lẩm bẩm đầy vẻ thương cảm, Tiêu Bố Y nhĩ lực rất mạnh, nghe được hắn đang nghĩ tới Trần Tuyên Hoa, biết hắn cũng không phải là diễn kịch, nhưng thật ra cảm thấy với một quân vương, nhớ tới một nữ nhân đã mất đi như thế, cũng coi như là hiếm thấy.

Tiêu Bố Y biết Dương Quảng khi còn là Tấn vương, ở tại Giang Đô khá lâu, đối với Giang Nam rất có cảm tình, hơn nữa Trần Tuyên Hoa cũng chôn ở tại Giang Đô, cho nên Giang Đô đối với hắn mà nói, tràn ngập mị lực.

Vũ Văn Thuật ở một bên nói: "Vương Quận thừa, chuyện làm thuyền rồng hiện giờ thế nào rồi?"

Vương Thế Sung lộ ra vẻ khó xử nói: "Hồi đại nhân. Hạ quan vẫn là toàn lực tiễu trừ tặc phỉ. Chuyện làm thuyền rồng, là do Giang Đô Cung giám Trương Hành quản lý".

"Trương Hành sao?" Dương Quảng trên mặt lộ ra vẻ không vui, "Hắn gần đây có ốm đi không?"

"Hồi Thánh Thượng. Trương đại nhân tâm khoan thể bàn (thảnh thơi tăng cân), gần nhất phát tướng rất nhiều" Vương Thế Sung tất cung tất kính đạo.

Dương Quảng dùng sức vỗ lên bàn, "Trẫm để hắn vì trẫm phân ưu, hắn làm cũng tốt, thế nhưng lại là tâm khoan thể bàn, xem ra một chút cũng không đem tâm tư của trẫm để trong lòng".

Vương Thế Sung cuống quít đứng lên thi lễ nói: "Hồi Thánh Thượng, vi thần có một chuyện không biết có nên nói hay không".

"Nói đi".

"Trương đại nhân khi ở tại Giang Đô, chỉ nói Thánh Thượng nhất thời sẽ không đến Giang Đô, liên tiếp giảm bớt các thiết bị vật phẩm cung cấp cho Giang Đô, nói là phải lấy tiết kiệm làm trọng, bởi vậy ở tại Giang Đô rất có danh vọng..." Vương Thế Sung muốn nói lại thôi.

Dương Quảng hai hàng lông mày dựng lên, "Hắn lấy thiên hạ của trẫm để thu phục lòng người?"

Vương Thế Sung cuống quít nói: "Vi thần tuyệt không có ý này".

Dương Quảng hừ lạnh một tiếng, "Vương ái khanh, trẫm biết ngươi trung tâm cảnh cảnh, nhưng Trương Hành này đốc thúc bất lợi, ngày mai trẫm liền tước quan của hắn, đem hắn ra giữa chợ Giang Đô mà giết, xem hắn còn có thể thu phục lòng người hay không".

Tiêu Bố Y trong lòng kinh sợ, biết Dương Quảng hỉ nộ vô thường, Vương Thế Sung thân là Giang Đô Quận thừa, Trương Hành là Giang Đô Cung giám, chắc là hai người ngày thường đều có gút mắc, Vương Thế Sung

lúc này mới nhân dịp thượng kinh tặng cho hắn một quyển, Trương Hành rốt cuộc có thu mua lòng người hay không cũng không thể biết được, chỉ là Dương Quảng này chỉ cần nghe một câu này đã khép Trương Hành vào tử tội, cũng là chuyện làm cho người ta lạnh lùng. Bất quá Vương Thế Sung này hiểu thấu thuật nịnh nọt, tâm cơ cũng sâu, bất động thanh sắc trừ đi đối thủ, không cần nói cũng biết, về sau Trương Hành một khi chết, người này tại Giang Đô có thể một tay che trời.

"Thánh Thượng long thể quan trọng hơn," Vương Thế Sung sau khi đả kích đối thủ, ra vẻ kinh sợ, "Vi thần vốn không muốn nói, chỉ sợ làm cho Thánh Thượng tức giận..."

"Việc này cùng Vương ái khanh không quan hệ," Dương Quảng khoát tay nói: "Vương ái khanh không cần tự trách".

Dương Quảng tức giận qua đi, chỉ ngồi nhấm nháp rượu, tựa hồ đang nghĩ cái gì, trong Phúc Thuận điện bắt đầu có chút không thuận, mọi người cũng uống rượu khan theo. Lý Thế Dân vốn định cầu tình cho Cao Sĩ Liêm, nhưng thấy Dương Quảng nổi giận, biết lúc này mà cầu tình, không thể nghi ngờ là chuyện ngu xuẩn đến cực điểm, không khỏi trong lòng thầm mắng Vương Thế Sung vô sỉ.

Vương Thế Sung đạt thành tâm ý, trong lòng đã mãn nguyện, thầm nghĩ Trương Hành cho dù không chết, cũng đã bị lột một lớp da, về sau Giang Đô còn không phải tùy ý một mình mình nắm quyền sao? Trước khi đến Đông Đô, cũng đã nghe nói Tiêu Bố Y này là hồng nhân của Thánh Thượng, vốn nghĩ chỉ là một tiểu tử miệng còn hôi sữa, không đáng nhắc tới, hôm nay gặp lại nhìn không thấu tâm ý của hắn, người này thực không đơn giản, nếu có thể mượn sức là tốt nhất.

"Vũ Văn khanh gia, ngươi nói hôm nay có việc muốn nói với trẫm?" Dương Quảng thần sắc bất định, đột nhiên nói.

Vũ Văn Thuật đứng lên, "Hồi Thánh Thượng, lão thần đích xác có chuyện bẩm cáo".

Tiêu Bố Y chỉ nghĩ hắn sẽ cầu quan cho Vũ Văn Hóa Cập, biết mình cũng ngăn không được, liếc nhìn Bùi Uẩn, phát hiện hắn cũng nhìn mình chậm rãi lắc đầu, Tiêu Bố Y biết hắn bảo mình đừng nhiều chuyện, cho nên chỉ có thể ngồi uống rượu buồn.

"Vũ Văn ái khanh cứ nói đừng ngại".

"Lão thần gần đây ở tại Đông Đô nghe được một lời đồn đãi, làm cho lão thần rất là sợ hãi," Vũ Văn Thuật đưa mắt nhìn mọi nơi, "Lão thần không dám giấu diếm không báo, lại chỉ sợ Thánh Thượng nghe xong không được vui".

Dương Quảng cau mày, "Rốt cuộc là lời đồn đãi gì?"

Vũ Văn Thuật do dự, lúc này mới nói: "Lão thần mong Thánh Thượng truyền một người, người này tên là An Già Đà. Vốn là một phương sĩ ở Đạo Huấn phường".

"Truyền" Dương Quảng không hỏi nguyên do liền gật đầu.

Tiêu Bố Y cảm thấy có chút kỳ quái, liếc nhìn Lý Huyền Bá, thấy hắn cũng đang nhìn mình, trong mắt cũng có vẻ lo lắng. Tiêu Bố Y trong lòng nghi hoặc, chính là bởi vì Dương Quảng cùng Vũ Văn Thuật một hỏi một đáp giống như là đã có sự ăn ý, Vũ Văn Thuật nếu muốn cầu quan cho con, cùng phương sĩ thì có quan hệ gì?

Phương sĩ trong ấn tượng Tiêu Bố Y chính là người có tư tưởng tôn sùng thần tiên, không có việc gì thì làm trò luyện thuốc triệu quỷ, đương nhiên còn có thể giả thần lộng quỷ, mê hoặc dân chúng về vũ hóa thành tiên. Tiêu Bố Y cho rằng thành tiên hay không cũng không quan trọng, bất quá Hoàng Thượng cũng tin, xa xa thì có Tần Thủy Hoàng, hiện tại xem ra, Dương Quảng cũng không bài xích.

An Già Đà khi đi vào Phúc Thuận điện, tiên phong đạo cốt, râu ba chòm trông rất phiêu dật, nhìn thấy Dương Quảng chỉ đứng chào, cũng không hạ bái. Dương Quảng cũng không trách, mà quay đầu nhìn về phía Vũ Văn Thuật, "Vũ Văn ái khanh, ngươi tìm người này lên điện là có dụng ý gì?"

Vũ Văn Thuật cung kính nói: "Lão thần thầm nghĩ biết lời đồn đãi này cũng không chỉ một mình lão thần, Đông Đô đã sớm truyền lưu. An Già Đà, ngươi đem những gì nghe được nói cho Thánh Thượng nghe đi".

An Già Đà có chút do dự, một hồi mới nói: "Thánh Thượng, hôm nay bầu trời Đông Đô yêu khí tràn ngập, đường cái ngỏ tắt nhỏ đều truyền lưu yêu ngôn…"

"Rốt cuộc là yêu ngôn gì?" Dương Quảng có chút không kiên nhẫn.

"Yêu ngôn này chỉ có sáu chữ, đó là," An Già Đà ngừng lại một chút rồi mới nói: "Lý thị đương vi thiên tử!"

Hắn lời vừa nói ra, Tiêu Bố Y thiếu chút nữa nhảy dựng lên, hôm nay hắn mới cùng Lý Huyền Bá xem Thiên thư, Thiên thư chính là sáu chữ này, sao lại đã sớm truyền lưu ở Đông Đô như vậy? Mình cũng không nói gì, Lý Huyền Bá đương nhiên cũng sẽ không nói, chẳng lẽ lại có Thiên thư khác nữa?

Lý Huyền Bá sắc mặt khẽ biến, thấy Tiêu Bố Y nhìn về phía mình, tràn đầy vẻ kinh ngạc, lắc đầu không nói, sắc mặt ngưng trọng.

Ai cũng biết với tâm tính của Dương Quảng, sáu chữ này sẽ mang đến tai họa như thế nào, năm đó Tùy Văn đế tại vị, vì củng cố ngôi vị Hoàng đế, không biết đã giết bao nhiêu cựu thần, từ việc Vũ Văn phiệt bị hắn chém tận giết tuyệt thì có thể thấy được. Vô luận là Hoàng đế triều nào, anh minh hay không, nhưng khi thấy được sự uy hiếp đến vương quyền, đều sẽ không chút do dự xuống tay diệt tận những mối nguy hiểm tiềm ẩn, Dương Quảng cũng như vậy!

Phúc Thuận điện tĩnh lặng một cách chết chóc, Lý Thế Dân trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, Lý Huyền Bá lấy khăn tay bịt kín miệng, lại ho không ra tiếng. Hắn chỉ sợ mình vạn nhất ho ra, sẽ bị Thánh Thượng nhớ tới hắn cũng họ Lý, hắn cho dù chết cũng không sao cả, dù sao hắn cũng chỉ sống được một năm nữa mà thôi, nhưng nếu Thánh Thượng thực nghe theo lời của An Già Đà, Lý gia từ trên xuống dưới sẽ gặp đại nạn!…

Dương Quảng khi nghe sáu chữ này khóe mắt giật giật, hồi lâu cũng không nói gì, tất cả mọi người cũng đều im lặng, đều biết đây chính là sự tĩnh lặng trước khi cơn bão bùng nổ.

"Bốp" một tiếng, rượu văng tứ phía, Dương Quảng đã đem cái ly vàng quẳng mạnh xuống mặt đất, giận dữ nói: "Tìm Đổng Kỳ Phong, Tư Mã Trường An, Độc Cô Cơ tới đây".

Đổng Kỳ Phong là Trung Tướng Vũ Hầu phủ, chưởng quản tuần sát ban đêm, chức trách là bắt giặc, Tư Mã Trường An thân là Trung Tướng Giám môn phủ, chủ yếu chưởng quản cấm vệ trong cung cùng thủ vệ Đông Đô, Độc Cô Cơ cũng là Trung Tướng Ngự Vệ phủ, ngoại trừ bảo vệ trong cung ra, cũng phụ trách hộ vệ Đông Đô. Ba người này tại Đông Đô hoặc nhiều hoặc ít đều có chức trách hộ vệ, Dương Quảng tìm ba người một lần, hiển nhiên đã nổi trận lôi đình.

Ba người Đổng Kỳ Phong thấp thỏm đến Phúc Thuận điện, chỉ cảm thấy năm mới mà cũng không yên lành gì, nghe được Dương Quảng lớn tiếng chất vấn, đều nhìn nhau.

Độc Cô Cơ người gầy yếu, cùng Đổng Kỳ Phong tuổi không sai biệt lắm, nhưng trên người lại tràn ngập tinh lực, nghe được Dương Quảng trách hỏi, tiến lên nói: "Thánh Thượng, hạ thần thất sách, cũng không biết lời đồn này từ đâu mà đến?"

Dương Quảng cười lạnh nói: "Trẫm biết còn phải hỏi các ngươi sao? Các ngươi hiện tại càng ngày càng không đem trẫm đặt ở trong mắt, Đổng Kỳ Phong bắt giặc không xong, đến bây giờ vẫn chưa tìm thấy tên thích khách nào, hôm nay Vũ Văn tướng quân đều nói lời đồn rải khắp Đông Đô, ngươi thân là Trung Tướng Ngự Vệ phủ, mà đến bây giờ vẫn không biết?"

Độc Cô Cơ sợ hãi đứng như trời trồng, Đổng Kỳ Phong tiến lên một bước nói: "Hồi Thánh Thượng, vi thần tuần tra đêm, cũng không biết có lời đồn nào như vậy, mong Thánh Thượng minh xét. Nếu truyền bá chỉ giới hạn trong vài người, vi thần sẽ đi bắt về tra hỏi".

Vũ Văn Thuật hừ lạnh một tiếng, "Đổng Trung Tướng, ngươi tuần tra đêm, vậy mà để xảy ra việc ám sát Lý Trụ Quốc, có thể thấy được ngươi tuần tra cũng có hạn".

Đổng Kỳ Phong vẻ mặt đau khổ không dám nhiều lời, Tư Mã Trường An dáng người cao lớn, cỡ trung niên, chậm rãi đi lên nói: "Hồi Thánh Thượng, vi thần thật ra có nghe nói tới lời đồn đãi này, hơn nữa còn được truyền bá rộng rãi".

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, Dương Quảng trầm giọng nói: "Xem ra cũng là Tư Mã ái khanh trung tâm cảnh cảnh, nhưng ngươi một khi đã biết có lời đồn đãi truyền bá, vì sao lại không báo?"

Tư Mã Trường An không hoảng không vội nói: "Hồi Thánh Thượng, ngu dân có rất nhiều lời đồn đãi, vi thần không phải giấu diếm không báo, mà là sợ mọi chuyện làm phiền tới Thánh Thượng, vậy cũng không phải là việc của hạ thần nên làm. Đại Tùy phân công rõ ràng, hạ thần phụ trách việc hộ vệ Đông Đô, vốn tưởng rằng đây là việc nhỏ, cũng sẽ sớm tiêu tán đi, hạ thần hạ cũng đã bắt những người phát tán lời đồn đãi, nghiêm khắc tra hỏi để tìm ra ngọn nguồn".

Vũ Văn Thuật ở một bên cười lạnh nói: "Nói như vậy ngọn nguồn đã tra được hay chưa? Tư Mã Trung Tướng, ngươi cũng biết, chính là bởi vì ngươi tự tiện làm chủ, hôm nay mới làm cho lòng người ở Đông Đô bàng hoàng?"

Dương Quảng xua xua tay nói: "Vũ Văn ái khanh, Tư Mã nói cũng có đạo lý, một khi hắn đã làm, trẫm cũng bảo hắn điều tra luôn, Đổng Kỳ Phong, Độc Cô Cơ, hai người các ngươi phải toàn lực hiệp trợ Tư Mã Trường An truy ra việc này, không được có sai sót, lui ra đi".

Ba Trung Tướng nghe lệnh lui ra, Vũ Văn Thuật cũng khó hiểu nói: "Thánh Thượng, ba Trung Tướng tội thất sách có thể không trừng trị, nhưng thần cảm thấy cũng không phải là không có nguyên nhân của nó, mong Thánh Thượng không nên chủ quan đối với những lời này".

"Vậy ý ngươi là gì?" Dương Quảng nhíu mày hỏi.

"Lão thần nghĩ cho Thánh Thượng, đặc ý tìm phương sĩ An Già Đà," Vũ Văn Thuật trịnh trọng nói: "Hắn nói lần này quan hệ đến mệnh số của Đại Tùy, tuyệt đối không thể xem thường".

Hắn xem ra có chút thổi phồng, Dương Quảng nghe xong sắc mặt cũng ngưng trọng hẳn lên, "An Già Đà, ý của ngươi thế nào?"

"Hồi Thánh Thượng, thần cảm thấy câu Lý thị đương vi thiên tử hết sức mê hoặc lòng người, khó tránh làm cho những người họ Lý trong thiên hạ muốn có động cựa. Thần trong hơn mười ngày này hàng đêm xem thiên tượng, phát hiện Tử Vi đế tinh tuy quần tinh vây quanh, tả phụ, hữu bật cùng có trợ lực. Tử Vi đế tinh đối với việc chế ngự tứ sát cũng không kém, nhưng ba ngày trước, bên cạnh chợt hiện một yêu tinh, hào quang không tầm thường, thậm chí còn có sự đàn áp ánh sáng của đế tinh, Thánh Thượng nếu không cẩn thận hóa giải, chỉ sợ yêu tinh khi chủ, khó tránh tứ sát tịnh chiếu…"

"Lớn mật, ngươi dám nguyền rủa Thánh Thượng sao?" Vũ Văn Thuật gấp giọng quát: "An Già Đà, tứ sát tịnh chiếu là nói hôn quân vô đạo, ngươi sao lại dùng từ này để hình dung Thánh Thượng, thật sự đánh chém".

An Già Đà cuống quít nói: "Hồi Thánh Thượng, tứ tịnh chiếu đều không phải là nói hôn quân vô đạo, lúc trước Hán Cao tổ lên ngôi, cũng là tứ sát tịnh chiếu, chứ thần tuyệt không có ý nói xấu Thánh Thượng".

Dương Quảng xua xua tay nói: "Ngươi nói tiếp đi".

"Tạ Thánh Thượng" An Già Đà thở ra một hơi, tiếp tục nói: "Cổ nhân có câu, bệnh mới thành thì phải uống thuốc, loạn mới thành thì phải trị, chứ đừng để khát với đào giếng, đánh nhau để giành từng chén nước. Đây là nói bất cứ chuyện gì phải trị ngay từ khi mới manh nha là tốt nhất, nếu chậm trễ, chỉ sợ càng lúc càng phí công…"

"Vậy ý của ngươi là gì?" Dương Quảng nhíu mày hỏi.

"Nếu với cái nhìn của thần," An Già Đà hít sâu một hơi nói: "Vì giang sơn Đại Tùy, mong Thánh Thượng giết sạch phàm những người họ Lý trong thiên hạ!"

Phúc Thuận điện tĩnh lặng một cách chết chóc, Lý Thế Dân trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, Lý Huyền Bá lấy khăn tay bịt kín miệng, lại ho không ra tiếng. Hắn chỉ sợ mình vạn nhất ho ra, sẽ bị Thánh Thượng nhớ tới hắn cũng họ Lý, hắn cho dù chết cũng không sao cả, dù sao hắn cũng chỉ sống được một năm nữa mà thôi, nhưng nếu Thánh Thượng thực nghe theo lời của An Già Đà, Lý gia từ trên xuống dưới sẽ gặp đại nạn!

Tiêu Bố Y không thể không cảm khái quân uy vô hạn, từ xưa đến nay mới có nhiều án oan như vậy sinh ra, Dương Quảng tuy nhiên nóng nảy, nhưng ít nhất trước mắt vẫn nắm giữ quyền sinh sát trong tay, hắn nếu phán ai chết, người nọ không chết cũng bị lột da. Trong này không có đạo lý gì có thể nói, chỉ xem tâm ý của quân vương mà thôi!

An Già Đà sau khi nói xong tất cả, vẫn tỏ ra bình thản, phảng phất như nơi này cũng không liên quan gì đến hắn, Dương Quảng sắc mặt âm trầm trầm tư không nói, qua thật lâu sau, khi ngẩng đầu lên, đột nhiên bùng nổ cười lên điên cuồng.

Tất cả mọi người đều cảm thấy kinh sợ, nghĩ đến Dương Quảng sẽ tuyên bố một chỉ ý làm cho người ta sợ hãi, giết sạch người họ Lý trong thiên hạ. Điều này tuy khó có thể tưởng tượng, nhưng thiên uy khó dò, tâm ý của Dương Quảng so với thiên uy còn muốn khó dò hơn!

"Giết sạch người họ Lý trong thiên hạ?" Dương Quảng cười to, trên ngôi cao cười nghiêng ngả, hồi lâu trên mặt mới nghiêm lại, "Buồn cười, đúng là chuyện cười khó thấy trong thiên hạ! Trẫm là một đời minh quân, hơn tam hoàng, vượt ngũ đế, xem thường Thương Chu, vạn thế không ai bằng, nếu tin theo lời của ngươi, lập tức giết tận người họ Lý trong thiên hạ, vậy có khác nào còn hơn Kiệt Trụ sao? Ngu ngốc không thể tả, ăn nói bậy bạ, lui ra!"

"Thánh Thượng!" An Già Đà gấp giọng nói: "Thánh Thượng, thần khổ tâm chỉ mong Thánh Thượng minh giám, chớ để yếu lòng nhất thời, mà mất cả thiên hạ giang sơn".

Dương Quảng hừ lạnh một tiếng, đột nhiên đứng lên nói: "Nỗi khổ tâm? Ngươi một khi đã đêm xem thiên tượng, biết được thiên mệnh, nói vậy không gì là không biết?"

An Già Đà kinh ngạc, "Thánh Thượng, ta không dám nói là không gì không biết…"

"Ngươi nếu thực dự trắc thần chuẩn, trẫm muốn hỏi ngươi," Dương Quảng tay vịn bàn, cười lạnh nói: "Ngươi dự trắc bản thân ngày nào sẽ chết?"

Mọi người nhìn thấy Dương Quảng mặt mày giận dữ, mơ hồ có sát khí, trừ Lý Thế Dân Lý Huyền Bá ra, đều có chút vì cái đầu của An Già Đà mà lo lắng, đương nhiên Lý Thế Dân hận không thể làm cho An Già Đà này sớm chết. Hắn cũng là người thông minh, biết Dương Quảng nói như vậy là có thâm ý sâu sắc, An Già Đà này nếu nói mình qua vài năm nữa mới chết, quá nửa lập tức sẽ bị Dương Quảng chém đầu, vậy dự trắc sẽ không chính xác, nhưng hắn đương nhiên cũng sẽ không nói mình lập tức sẽ chết, kể từ đó, mệnh bất do kỷ. An Già Đà này còn chưa hại chết được người họ Lý, chỉ sợ đầu của mình đã không giữ được.

An Già Đà vẫn trấn tĩnh, trên mặt cười khổ nói: "Hồi Thánh Thượng, mệnh học này nói cũng huyền diệu, đều không phải là một mình có thể tính ra được…"

"Vậy tính toán được cái gì? Chẳng lẽ là tính mạng của người khác sao?" Dương Quảng thản nhiên hỏi.

An Già Đà tay trái bắt niệm quyết, mục lộ vẻtrầm tư, tính toán hồi lâu, sắc mặt đột nhiên có chút tái nhợt, "Hồi Thánh Thượng, ta đã tính ra mệnh số của bản thân, chỉ sợ bất kính đối với Thánh Thượng".

"Ngươi cứ nói đừng ngại, trẫm cũng muốn xem ngươi tính chuẩn hay không chuẩn" Dương Quảng khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh lẽo.

An Già Đà khẽ cười nói: "Thần vốn nghĩ cho giang sơn Đại Tùy, hôm nay tiết lộ thiên cơ, đã tổn dương thọ, người cuối cùng sẽ chết, chỉ là sớm muộn mà thôi. Hôm nay ta đã tính ra, bản thân trước khi Thánh Thượng trăm năm được ba năm ba tháng ba ngày hẳn phải chết!"

Đợi khi Dương Quảng cho trở về, tất cả mọi người giống như được đại xá vậy, thở phào một hơi, sau khi ra khỏi Phúc Thuận điện, lúc này mới cảm thấy hít thở được dễ dàng. Lý Thế Dân cùng Lý Huyền Bá đều không có hứng thú, biết Thánh Thượng phản phúc vô thường, nói không chừng ngày nào đó lại nhớ tới mấy chữ Lý thị đương vi thiên tử, khởi sát tâm…

Dương Quảng sửng sốt, Tiêu Bố Y ở một bên vẫn bàng quan xem vở hài kịch cung đình trăm năm khó gặp này, khi nghe được thầy tướng số An Già Đà này tính mệnh như thế, cũng nhịn không được mà bội phục, biết mạng của hắn tạm thời đã xem như là được bảo vệ. Đơn giản là Dương Quảng cũng không cần vì hắn mà tạo cho mình sự không may, hắn nếu giết An Già Đà tại chỗ, vậy chẳng phải tự nguyền rủa chính mình ba năm ba tháng ba ngày sau phải chết sao?

Hiện tại đại nghiệp mười một năm, qua ba năm nữa cũng chính là đại nghiệp mười bốn năm, khi Tiêu Bố Y nghĩ vậy trong lòng đột nhiên rung động, hình như Dương Quảng thực đúng là khi đó chết, nhưng nếu

hắn khi đó chết, chẳng lẽ nói An Già Đà hôm nay không thể nghi ngờ hẳn phải chết? Hoặc là An Già Đà này thực có chút bản lãnh, có thể tính ra được sinh tử của bản thân?

Dương Quảng sắc mặt âm trầm bất định, thật lâu sau mới khẽ cười rộ lên, "Chuẩn hay không cũng không cần nói đến, nhưng hôm nay là năm mới, vạn vật hồi phục, trẫm cũng không muốn giết người, người đâu, thưởng cho An Già Đà mười xấp vải trắng, còn những chuyện khác để sau hãy nói".

An Già Đà sau khi lui ra, Dương Quảng cũng đã cảm thấy vô vị, đối với Vương Thế Sung vỗ mông ngựa cũng không có hứng thú bao nhiêu, tất cả mọi người đều lo lắng đề phòng mà nghĩ tới mấy chữ Lý thị đương vi thiên tử này, giống như trên cổ có kề một thanh kiếm vậy.

Đợi khi Dương Quảng cho trở về, tất cả mọi người giống như được đại xá vậy, thở phào một hơi, sau khi ra khỏi Phúc Thuận điện, lúc này mới cảm thấy hít thở được dễ dàng. Lý Thế Dân cùng Lý Huyền Bá đều không có hứng thú, biết Thánh Thượng phản phúc vô thường, nói không chừng ngày nào đó lại nhớ tới mấy chữ Lý thị đương vi thiên tử, khởi sát tâm, bất chấp Cao Sĩ Liêm, Lý gia cũng phải sớm chuẩn bịứng phó thật tốt mới được.

Tiêu Bố Y cùng Lý Huyền Bá chia tay, muốn trở về Thái Phó phủ, Vương Thế Sung không biết từ nơi này xông ra, giữ chặt lấy Tiêu Bố Y, nhiệt tình dào dạt nói: "Tiêu đại nhân, ta tới Đông Đô muốn gặp chỉ có hai người, ngươi đoán thử xem là hai người nào?"

Tiêu Bố Y thầm nghĩ ngươi còn giả bộ ngay thơ, cùng ta chơi trò này, "Vương đại nhân muốn gặp người đầu tiên đương nhiên chính là Thánh Thượng".

"Tiêu đại nhân đại tài, vừa đoán liền trúng" Vương Thế Sung vẻ khâm phục đầy mặt. Hắn thân hình cao lớn, tóc vàng mắt xanh, tóc quăn, cùng với cái mũi ưng, rất xứng với nụ cười trên mặt, làm cho Tiêu Bố Y nhịn không được nhớ tới mấy con chó cưng thời của hắn.

Tiêu Bố Y hiện tại đối với chữ thông minh đều có sự miễn nhiễm, biết bản thân đang đứng ở chỗ nào, "Người thứ hai muốn gặp này, Vương đại nhân không phải nói là muốn gặp ta đấy chứ?"

Vương Thế Sung cười ha hả, không câu thúc vỗ vỗ vai Tiêu BốY, "Người khác đều nói Tiêu đại nhân thông minh, ta còn không tin, hôm nay gặp mặt mới biết được nổi tiếng không bằng gặp mặt".

Tiêu Bố Y rất kinh ngạc, "Ta cùng Vương đại nhân hình như là lần đầu gặp mặt, không biết Vương đại nhân vì cái gì lại muốn gặp ta?"

Hắn nghĩ Vương Thế Sung lại sẽ nói cái gì Phó Cốt tứ phương, mấy ngày này, hắn nghe mấy cái này đến phát chán rồi, thiếu điều có thể lấy ra bán được, không nghĩ đến Vương Thế Sung lại cười nói: "Tiêu đại nhân thông minh như thế, chẳng lẽ quên ta họ gì sao?"

"Ngươi đương nhiên họ Vương" Tiêu Bố Y lời vừa nói ra, chợt giật mình hiểu ra nói: "Chẳng lẽ Vương đại nhân cùng Vương gia Giang Nam có gì sâu xa?"

"Tiêu đại nhân quả nhiên thông minh, chỉ cần nói một chút là đã đoán trúng" Vương Thế Sung vẻ mặt rất khâm phục.

Tiêu Bố Y trên mặt bộ dáng có chút cao hứng, nhưng trong lòng cũng kinh hãi. Vương Thế Sung nhìn như nhiệt tình, nhưng hắn vẫn cảm thấy người này không nên nói nhiều, chỉ nói chuyện Trương Hành, liền biết lão tiểu tử này là loại khẩu phật tâm xà. Bất quá hắn cùng Vương gia dù sao cũng từng có qua lại, cũng theo đề tài mà nói: "Vương đại nhân hiện tại nói vậy cũng là niềm hy vọng của Vương gia, hôm nay thân là Giang Đô Quận thừa, coi như là áo gấm về làng rồi".

"Áo gấm về làng?" Vương Thế Sung trong mắt lộ ra vẻ châm chọc, "Tiêu đại nhân nói vậy còn không biết xuất thân của ta".

Tiêu Bố Y đối với Vương Thế Sung biết đích xác cũng không nhiều lắm, nên cũng xác nhận: "Ta đối với Vương đại nhân đích xác biết không nhiều".

Vương Thế Sung khóe miệng lộvẻ cười lạnh lẽo, "Ta thật ra là một tạp chủng, Tiêu đại nhân từ tướng mạo bên ngoài có thể thấy ra được".

Tiêu Bố Y tuy nhìn ra, nhưng không có nghĩ đến Vương Thế Sung lần đầu gặp mặt đã nói thẳng không che dấu, đành phải nói: "Anh hùng không nói xuất thân, thế nhân chẳng phân biệt được sang hèn, Vương đại nhân không cần tự hạ thấp bản thân".

Vương Thế Sung trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, hồi lâu mới nói: "Tiêu đại nhân chẳng những cực kỳ cơ trí, kiến thức cũng bất phàm. Ta nghĩ với Tiêu đại nhân tuổi còn trẻ, đã ngồi ở chức vị cao, cũng khó tránh kiêu ngạo bất tuân, hăng hái xốc nổi. Không nghĩ đến Tiêu đại nhân lại khiêm tốn như thế, thật là hiếm thấy".

Tiêu Bố Y cười cười, "Vương đại nhân chớ có thổi phồng ta, Vương đại nhân cho dù xuất thân tháp kém, ta cũng không khá gì hơn, chỉ có như đại nhân bằng vào bản lĩnh chân thật mà ngồi lên chức vị cao, mới là người ta thật tình khâm phục".

Vương Thế Sung tuy lắc lư đầu, lại tán thưởng không thôi, "Đều nói ngay cả Thánh Thượng cũng xem Tiêu đại nhân là tri kỷ. Ta còn không tin, nhưng chỉ cùng Tiêu đại nhân nói vài câu, liền cảm thấy Tiêu đại nhân hiểu rõ tâm tư của người khác. Ta cũng muốn đem Tiêu đại nhân xem là tri kỷ" Hắn cùng Tiêu Bố Y thái độ rất là thân thiết, lại nói: "Ta vốn họ Chi, xuất thân Tây Vực, sau di cư đến Trung Nguyên, phụ thân ta đã chết sớm, mẫu thân ta bởi vì tướng mạo cũng không kém, sau gả cho Vương Sán Đồng Thành làm tiểu thiếp".

Tiêu Bố Y khi nghe hắn nói đến Vương Sán, trong thanh âm không mang theo chút cảm tình gì, biết Vương Sán đối với hắn cũng không tốt, nên mới nuôi thành một người trời sinh tính cách lạnh nhạt này.

"Ta lớn lên quái dị, Tiêu đại nhân tuy không có khinh bỉ, nhưng ta từ nhỏ đã bị người ta mắng là tạp chủng," Vương Thế Sung thản nhiên nói: "Tính cách của ta không tốt, ai mắng ta tạp chủng, ta cho dù đánh không lại, cũng phải liều mạng đi đánh, đánh đến bể đầu chảy máu cũng không tiếc, sau đó qua rất nhiều bi ai mới phát hiện, cho dù ta đánh ngã người khác như thế nào, hay là người khác đánh ngã ta, đều không thể thay đổi ấn tượng trong lòng bọn họ, Tiêu đại nhân không xem thường thân phận của ta, bản thân ngươi có lẽ cũng không cảm thấy gì, lại không biết trong mắt ta, đã cùng lũ tục vật kia khác biệt một trời một vực".

Tiêu Bố Y không nghĩ đến một câu an ủi lại có hiệu quả như vậy, thầm nghĩ người tốt sẽ có báo ứng tốt.

"Cha dượng của ta vốn không thích ta, bất quá nhìn thấy nắm tay ta cứng, cái nhìn đối với ta nhiều ít cũng có thay đổi. Hắn bắt đầu cho ta đọc sách, ta lúc này mới bắt đầu thay đổi thân phận, trước tiên là ở thòi Tiên đế làm một Dực vệ, sau đó làm Quân công bái Nghi Đồng, lại chuyển sang Binh bộ Viên Ngoại Lang, mỗi lần đánh giặc đều như không muốn sống, cho nên mới ngồi được ở vị trí như bây giờ, tính ra cũng đã hơn mười năm".

Tiêu Bố Y đối với người này thật ra đã có sự kính trọng, "Còn không biết đại nhân đã trải qua những kinh nghiệm như vậy, thật sự làm cho người ta khâm phục".

"Thật ra ta muốn nói không phải là mấy cái này," Vương Thế Sung đột nhiên cười lớn, "Ta cũng phải hơn mười năm mới có vị trí này, chẳng qua quan cũng chỉ tính ngũ phẩm, nhưng Tiêu đại nhân ngắn ngủn mấy tháng, mà đã ngồi ở vị trí tứ phẩm, điều nầy làm sao ta không ghen tỵ cho được?"

Tiêu Bố Y nụ cười phát khổ, thầm nghĩ chẳng lẽ vị này đến để tính sổ? Chẳng qua hắn nói cũng là thật tình, Vương Thế Sung đem hết tâm lực hơn mười năm mới có địa vị như hôm nay, ngược lại không bằng một người trẻ tuổi miệng còn hôi sữa như hắn, tâm cũng khó chịu là bình thường, chỉ là trước mắt nói vậy cũng là có ý châm chọc, Tiêu Bố Y chỉ có thể trầm mặc.

Vương Thế Sung đưa tay vỗ mạnh lên vai Tiêu Bố Y, trầm giọng nói: "Điều này nói lên điều gì? Nói lên Tiêu đại nhân ngươi so với ta thông minh hơn nhiều, Vương Thế Sung ta ngoại trừ Thánh Thượng, bội phục nhất chính là người thông minh, ta sau khi nghe sự tích của đại nhân ở Phó Cốt, đó là trong thiên quân vạn mã bắt được thủ lĩnh giặc, bảo hộ Khả Đôn, chiếm công đầu, không muốn nói là làm một Thái Phó Thiếu Khanh, cho dù là Đại tướng quân cũng có thể làm được. Tiêu đại nhân tuy so với ta nhỏ hơn nhiều, nhưng Vương Thế Sung ta phục ngươi, Tiêu đại nhân thấy ta đạp Trương Hành tất sẽ cảm thấy ta là tiểu nhân vô sỉ, ta thừa nhận, ta chính là tiểu nhân vô sỉ, tiểu tử vào trên tay có quyền, lấy vật trong cung cất vào túi riêng vô số, so với ta còn muốn vô sỉ hơn, ta vô luận thế nào cũng phải đạp cho hắn một cước. Nhưng loại bằng vào bản lãnh thật sự mà đi lên như Tiêu đại nhân, Vương Thế Sung ta đã đem đại nhân xem là bằng

hữu thực sự, là hán tử. Chỉ cần đại nhân nói một câu, chỉ cần không xung đột cùng triều luật, ta dù nước dù lửa cũng đều có thể đi được!"

Tiêu Bố Y lúc này mới ngạc nhiên, thực không hiểu Vương Thế Sung này rốt cuộc là dạng người gì! Hắn là thật tình khâm phục mình, hay là dở một ít thủ đoạn để chiếm lấy lòng tin của mình? Chỉ là trên đời này ngụy quân tử không ít, nhưng Vương Thế Sung này thật ra có thể tính là chân tiểu nhân!

150. Chương 150: Thần Toán Thiên Cơ

Đạo nhân đột nhiên nghiêm trọng nói: "Theo nốt ruồi dưới hàm mà nói, công tử năm trước ứng có một nạn, thậm chí sẽ có nguy hiểm tới tính mạng. Bất quá hai mắt của công tử hóa giải không ít lệ khí, hôm nay xem ra, tuyệt không phải là người đoản mệnh, hơn nữa về sau xem ra, quý không thể tả"...

Sau khi Tiêu Bố Y từ biệt Vương Thế Sung, mới phát giác ra bản thân cho dù muốn tự hạ thấp mình cũng không thể.

Tuy chỉ lần đầu gặp mặt, nhưng biểu hiện của Vương Thế Sung đã thuyết minh, ở Đông Đô hiện tại, Tiêu Bố Y hắn chính là vạn người để ý, vô luận là Vương Thế Sung ở cách xa tại Giang Đô, hay là Vũ Văn Hóa Cập trước đây vẫn tính kế với hắn, thậm chí nguyên lão hai triều Lý Hồn, Lý Mẫn hoặc là Vũ Văn Thuật, đều không muốn đối mặt giao phong với hắn, cho nên còn vụng trộm hao hết tâm tư muốn tính kế với hắn hay không thì là chuyện ai cũng không thể biết được.

Nhớ tới lần ám sát khi ra khỏi Bùi trạch, Tiêu Bố Y có chút bất đắc dĩ, hắn không phải không lo còn ai đến ám sát hắn nữa, nhưng cẩn thận ngẫm lại, người muốn giết hắn đích xác là không ít, ít nhất Vũ Văn gia, Lý phiệt đều muốn trừ hắn cho nhanh, nên Tô Uy, Trương Cẩn, Ngu Thế Cơ đều là dạng lão gian cự hoạt, cũng khó mà sống chung, hôm nay lại tới một Vương Thế Sung, hèn hạ vô sỉ phát huy đến mức tận cùng, Vũ Văn Hóa Cập so với hắn, quả thực còn kém mấy cấp.

Thái Phó Thiếu Khanh tuy là một mã quan, không nắm thực quyền, ngó vậy cũng không dể làm, Tiêu Bố Y có chút cười khổ, nhưng vị trí Thái Phó Thiếu Khanh này lại rất có tiền đồ, ít nhất trong mắt người bên ngoài, Tiêu Bố Y hắn chỉ ngắn ngủi trong mấy tháng đã có thể ngồi ở vị trí Thái Phó Thiếu Khanh, đó chuyện thực sự khủng bố. Cho nên mấy năm sau Tiêu Bố Y rốt cuộc có thể bước lên tới đâu, đó là chuyện cũng có người đang lo lắng, Tiêu Bố Y cảm thấy bản thân hiện tại nên lo lắng nhất không phải hướng đi thế nào, mà là lợi dụng quan chức ngàn năm một thuở này để làm ra lợi ích lớn nhất.

Thời gian ngắn trước đó hắn tại mục trường hoàng gia lập uy, Mã Hành Không đến bây giờ còn chưa có động tĩnh, Tiêu Bố Y biết lão tiểu tử này bị mình đạp cho một cước khó tránh có sự bát mãn, bất quá hắn cũng không quan tâm, lại còn chuẩn bị cấp cho Mã Hành Không một chút áp lực nữa. Miếng mai rùa của Lý Huyền Bá ghi lại là Lý thị đương vi thiên tử, vậy hai khối trong tay mình ghi lại cái gì, Tiêu Bố Y cũng rất tò mò, thầm nghĩ sớm trở về xao dập mai rùa để tìm thử, có lẽ lời tiên đoán trong đó bất quá cũng là những điều hắn đã biết, nhưng lòng hiếu kỳ vẫn làm cho hắn muốn xem.

Nhìn quanh mới phát hiện mình đang đi qua Thiên Tân Kiều, Tiêu Bố Y dở khóc dở cười. Thái Phó phủ của hắn ở tại Lý Thuận phường, phía nam Lạc Thủy, vốn nên theo Đông thành đi ra là gần nhất, nhưng hắn sau khi cùng huynh đệ Lý Huyền Bá cáo biệt, lại đi ra hướng Thái Vi thành phía nam, qua Thiên Tân kiều, đã là phía bắc Lạc Thủy, muốn về Thái Phó phủ thì phải đi một vòng lớn.

Cũng may hắn làm người cũng không nóng nảy, đối với sự thần bí của Thiên thư cảm giác kém xa người thường, cho nến cứ để ngựa dọc theo Lạc Thủy mà đi. Nhìn Đông Đô lụa là trang sức, Lạc Thủy như một con rồng uốn khúc, Tiêu Bố Y áp lực tại Phúc Thuận điện không khỏi đã giảm đi rất nhiều.

Tuy nói sáu chữ Lý thị đương vi thiên tử này cũng không quan hệ gì với hắn, nhưng đối với Dương Quảng, cũng không phải là chuyện hay ho gì.

Các phường ở Đông Đô đều tuyết trắng bao phủ, bầu trời âm u, không thấy ánh mặt trời, phảng phất như khuôn mặt của Dương Quảng vậy.

Khi nhìn thấy bầu trời âm u, Tiêu Bố Y trong lòng đột nhiên nghĩ tới cái gì, trầm tư suy nghĩ, mày cau lại. Đối với An Già Đà kia, hắn có chút bán tín bán nghi. Mới đầu dựa theo suy nghĩ của hắn, An Già Đà chỉ là một kẻ lừa thần bán quỷ, nhưng hiện tại khi gió lạnh thổi qua, đầu của hắn chợt tỉnh táo dị thường, không khỏi nghĩ ra rất nhiều điểm nghi vấn. Đầu tiên An Già Đà này bất quá chỉ là một phương sĩ, hắn nếu ở Đạo Huấn phường, thì cũng nên hiểu rõ đối với tình thế tại Đông Đô, sáu chữ Lý thị đương vi thiên tử nhìn như đơn giản, nhưng cũng làm cho Lý Huyền Bá cùng Lý Thế Dân bị dọa không ít, nhưng nói lời thật, theo tình thế trước mắt, Lý Uyên thực chưa tính là gì, ít nhất trong mắt các đại thần, Lý Uyên nhiều nhất chỉ có thể xem như người bên ngoài của Lý phiệt, hắn có muốn kéo quan hệ xâm nhập vào Lý phiệt chỉ sợ Lý Mẫn cũng không nhận thân thích.

Sáu chữ Lý thị đương vi thiên tử đả kích rất rộng, nhưng muốn nói tại Đông Đô trước mắt, bởi vì lời đồn này mà bị lâm vào tình thế bất lợi nhất chính là Lý Hồn cùng Lý Mẫn, còn có Lý phiệt mà bọn họ sau lưng chống đỡ!

Khi nghĩ vậy Tiêu Bố Y trong lòng chợt sáng bừng, An Già Đà là Vũ Văn Thuật đưa tới, An Già Đà đề nghị Dương Quảng giết tất cả người họ Lý trong thiên hạ có phải là ý của Vũ Văn Thuật?

Bất quá nghe nói Lý Hồn có một tiểu thiếp chính là muội muội của Vũ Văn Thuật, hai người quan hệ nên là không tệ, chiêu này của Vũ Văn Thuật rõ ràng là nhằm vào Lý Hồn, chẳng lẽ hai người hiện tại đã có điều gì đây?

Tiêu Bố Y khi nghĩ như vậy cũng thầm lắc đầu, lại cảm thấy không có khả năng nhiều quá, bởi vì chuyện này sự tình trọng đại, giết tận người họ Lý trong thiên hạ không phải là chuyện đùa, con của Vũ Văn Thuật mới bị tước chức làm dân, hiện tại sao lại dám gây thêm cường địch? Nhưng An Già Đà đích thực là do hắn đưa tới, điều này làm sao giải thích?

Một trận gió lạnh, Tiêu Bố Y trong lòng chợt động, đột nhiên nghĩ tới một khả năng, vẫn nói Vũ Văn Thuật rất hiểu tâm ý của Dương Quảng, lúc này mới có thể thường xuyên ở bên cạnh Dương Quảng, ý diệt sạch những người họ Lý chẳng lẽ chính là tâm tư của Dương Quảng?

Khi nghĩ như vậy Tiêu Bố Y nhịn không được mà lạnh người, Độc Cô Cơ cùng Đổng Kỳ Phong đều thủ vệ tại Đông Đô, nếu lời đồn kia thực truyền ra, bọn họ không có lý do gì không biết, bọn họ không biết, là bởi vì lời đồn này là Vũ Văn Thuật dưới sự sai bảo của Dương Quảng mà phát tán ra, Tư Mã Trường An biết lời đồn, vậy có phải hắn cùng Vũ Văn Thuật có sự qua lại?

Nghĩ đây Tiêu Bố Y trong lòng cười khổ, thầm nghĩ mình ngoài cuộc thì tỉnh táo, phân tích ra nhiều chuyện như vậy, cũng không biết có đúng hay không. Bất quá Dương Quảng thực muốn giết Lý Hồn Lý Mẫn mà làm ra nhiều chuyện như vậy, phỏng chừng có nằm mơ cũng không thể tưởng được, hắn nghĩ ra mấy chữ này là trùng hợp với Thiên thư, hay là thiên ý?

"Vị công tửnày, muốn tính một quẻ không?"

Một thanh âm trầm thấp cắt đứt dòng suy nghĩ của Tiêu Bố Y, Tiêu Bố Y lập tức quay đầu nhìn lại, phát hiện ven đường có một bàn xem bói ở dưới mái hiên, trên lá cờ có viết một chữ Bói, có một đạo sĩ ngồi ở đó, sắc mặt gầy gò, tiên phong đạo cốt, hai mắt rất có thần, trên bàn có chụp một miếng vải đen, có vẻ thần bí, ngoài ra còn có một nghiêm mực, bên cạnh là ống trúc chứa các thẻ tre.

Nếu như bình thường, Tiêu Bố Y đối với mấy cái này cũng chỉ cười mà bỏ đi, chỉ là hôm nay nhiều ít cũng có chút khác biệt. Hắn phát hiện mình bất tri bất giác đã đến gần Đạo Huấn phường, đạo nhân này chắc cũng là từ Đạo Huấn phường đi ra.

Xuống ngựa đi đến bàn bói toán, đạo nhân đã sớm đứng dậy, phủi tuyết đọng trên ghế đối diện, cười nói: "Công tử mời ngồi".

Tiêu Bố Y ngồi xuống, có chút tò mò nhìn đạo nhân này, đạo nhân ho khan nói, "Ta thấy công tử cốt cách thanh kỳ, tam đình ôn hòa, tướng này, từ từ, công tử đừng động".

Tiêu Bố Y đành phải bất động, đạo nhân khuôn mặt áp sát tới, như là nghiên cứu bàn bát quái mà nhìn mặt Tiêu Bố Y, thật lâu sau đạo nhân mới ngồi thẳng lên, "Tướng của vị công tử này quả thật bần đạo bình sinh mới thấy".

Tiêu Bố Y cười nói: "Tại hạ thực không có huynh đệ tỷ muội, càng không có huynh đệ sinh đôi, đạo trưởng mới thấy lần đầu cũng là bình thường".

"Công tử hiểu lầm rồi" Tiêu Bố Y thì có vẻ đùa cợt, đạo nhân lại rất nghiêm trang nói: "Bần đạo không phải là đại ngôn khinh người, tất cả đều là từ tướng mạo, trước phải xem cốt cách, sau mới tới ngũ hành. Lượng tam đình dài ngắn, sau mới tới khuôn mặt thiếu đủ. Công tử thiên đình tràn đầy, thần khí mười phần, hai mắt có thần, âm dương cân bằng, thực chính là người lâu nay bần đạo rất hiếm thấy. Phải biết rằng mặt người đều có phân thiếu đủ, thịnh suy, thô sơ, vui buồn, công tử tam đình cân bằng, vốn nốt ruồi dưới hàm có chứa sát khí cùng tai họa, lại bị hai mắt lấn áp, công tử từ khi sinh ra vốn số phải gặp tai họa, ngày nay phải nói là quý không thể tả".

Tiêu Bố Y sửng sốt, hồi lâu mới hỏi: "Ngươi nói ta sẽ đoản mệnh?"

Đạo nhân lại nhìn Tiêu Bố Y hồi lâu, hơi chút do dự nói, "Theo tướng thì đích thật là như vậy".

Tiêu Bố Y lúc này mới thật sự nhìn đạo nhân nói: "Vậy dám đạo trưởng, ta khi nào sẽ chết?"

Đạo nhân đột nhiên nghiêm trọng nói: "Theo nốt ruồi dưới hàm mà nói, công tử năm trước ứng có một nạn, thậm chí sẽ có nguy hiểm tới tính mạng. Bất quá hai mắt của công tử hóa giải không ít lệ khí, hôm nay xem ra, tuyệt không phải là người đoản mệnh, hơn nữa về sau xem ra, quý không thể tả".

Tiêu Bố Y thầm nghĩ đạo nhân này cũng có chút môn đạo, nếu nói năm trước có một nạn, đó nên là mình là con của một thổ phỉ, người này thực có tài, hay là trùng hợp? Hắn cũng biết có rất nhiều thầy tướng số đều nói lời hàm hồ, bản thân mình nếu không có nạn mà hỏi cũng sẽ có lý do khác. Còn quý không thể tả cũng không cần nói nhiều, thân quan phục này chỉ cần có chút kiến thức, đều biết không đơn giản.

"Đa tạ đạo trưởng đã có lời may mắn, xin hỏi đạo trưởng tên gì?" Tiêu Bố Y hỏi.

"Bần đạo là Viên Thiên Cương" Đạo trưởng khẽ cười nói: "Công tử nếu có ý, không ngại để cho bần đạo xem một quẻ, ta thấy công tử tuy phúc tướng, nhưng trên trán có mây đen bao phủ, chỉ sợ sẽ có huyết quang tai ương, nếu không ứng phó cho tốt, quá nửa sẽ gặp họa. Công tử, người làm sao vậy?"

Đạo nhân nhìn thấy Tiêu Bố Y ngẩn ra đứng ở đó, có chút xuất thần, nhịn không được hỏi.

"Ngươi nói ngươi tên là Viên Thiên Cương?" Tiêu Bố Y hỏi.

Đạo nhân gật đầu, "Đích xác là như thế, công tử chẳng lẽ đã nghe nói qua tên của bần đạo?"

Tiêu Bố Y lắc lắc đầu, "Cũng chưa".

Hắn nói vậy là trái với lương tâm, trên thực tế hắn biết Viên Thiên Cương, trong ấn tượng người này hình như cũng là một nhân vật rất trâu bò, đều nói hắn am hiểu tướng số, bất quá nổi danh cũng là ở triều Đường. Nghe nói hắn am hiểu xem tướng, nghiên cứu không mệt mỏi, vốn tưởng rằng là nhân vật trong truyền thuyết, không nghĩ đến hôm nay lại được gặp.

Trứng gà rơi xuống đất, tiếng kêu trầm trầm như đá vậy, Tiêu Bố Y tay khẽ dùng sức, phát hiện thì ra đúng là tảng đá, hơn nữa là đá màu trắng, không khỏi dở khóc dở cười. Hắn cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy có người tặng trứng đá bao giờ, người gọi là Thuần Phong này rốt cuộc là muốn điều gì đây?...

"Tránh ra, tránh ra" Phía sau đột nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập, một người chạy đến bên cạnh Tiêu Bố Y, nhìn thấy đạo nhân liền kêu to lên một tiếng, "Đạo trưởng, ta đã tìm được người".

Người nọ sắc mặt ngăm đen, tuổi không tính là quá lớn, dáng người hơi gầy yếu, mang theo một cái rổ đặt mạnh lên trên bàn, "Đạo trưởng, người thật đúng là thần tiên sống, người nói nương tử nhà ta hôm nay sẽ sinh, lại là con trai, thật sự là chuẩn. Ta đi xung quanh tìm đạo trưởng chính là muốn cảm tạ, một rổ trứng gà này, người nhất định phải nhận lấy mới được".

Viên Thiên Cương sắc mặt có chút khác thường, liếc nhìn Tiêu Bố Y, ho khan nói: "Thì ra là như thế, vậy chúc mừng ngươi. Rổ trứng gà này ngươi cứ mang về đi, đứa nhỏ cần mấy thứ này hơn".

"Làm sao mà có thể đem về? Điều này không thể được? Đạo trưởng, người đừng chê ít, đây là chút tâm ý của ta" Người nọ có chút sốt ruột, chỉ muốn nhanh chóng trao cái rổ trứng.

Tiêu Bố Y thầm nghĩ trời tuyết lớn thế này mà đem một rổ trứng ra ngoài, dù sao cũng là tâm ý của người ta, đạo trưởng này xem ra cũng là thầy tướng số có chút môn đạo, chẳng những có thể tính tử, còn có thể tính sinh, nhưng sao làm người lại cứng nhắc như thế?

Viên Thiên Cương thiếu chút tiêu sái, có chút thô lỗ, "Không phải vấn đề ít nhiều, mà thật sự không thể thu, Thuần Phong, ngươi đem rổ trứng thu trở về đi".

Người gọi là Thuần Phong kiên trì muốn đưa, Viên Thiên Cương kiên quyết không thu, hai người hơi chút giằng co, rổ đã rơi cái thịch xuống dưới đất.

Tiêu Bố Y bị người gọi là Thuần Phong che ở phía trước, cho dù là thân thủ nhanh nhẹn, cũng không kịp đỡ lấy, khi nghe thịch một tiếng, thầm kêu đáng tiếc, thầm nghĩ tuy trứng gà không đáng tiền, nhưng rớt bể hết thì cũng đáng tiếc.

Ra ngoài dự kiến chính là, rổ rơi trên mặt đất, những quả trứng gà lục cục lăn ra, người gọi là Thuần Phong cùng Viên Thiên Cương đều sững sờ tại đương trường, nhất thời không nói gì. Tiêu Bố Y thấy vậy thiếu chúy nữa là ngất đi.

Nhìn thấy những quả trứng như trứng sắt hoàn hảo không tổn hao gì, còn có một quả lăn tới dưới chân mình, Tiêu Bố Y thật sự nhịn không được tò mò, cúi người nhặt lên thầm nghĩ dựa theo độ cứng rắn của trứng, phỏng chừng chỉ có Thiết Công Kê mới có thể đập vỡ ra được.

Trứng gà rơi xuống đất, tiếng kêu trầm trầm như đá vậy, Tiêu Bố Y tay khẽ dùng sức, phát hiện thì ra đúng là tảng đá, hơn nữa là đá màu trắng, không khỏi dở khóc dở cười. Hắn cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy có người tặng trứng đá bao giờ, người gọi là Thuần Phong này rốt cuộc là muốn điều gì đây?

Ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện Thuần Phong vẻ mặt đỏ bừng, Tiêu Bố Y cũng có chút đồng tình, chỉ nghĩ hắn không có gì tặng, lúc này mới dùng trắng đá để thay thế cho tâm ý? Từ từ nhặt mấy quả trứng đá lên đặt vào trong rổ. Tiêu Bố Y vỗ vỗ tay đứng lên cười, "Cũng may trứng gà còn chưa vỡ".

Người gọi là Thuần Phong kinh ngạc há to miệng, giống như mới nuốt năm sáu quả trứng vào, khi tỉnh ngộ lại, nhanh tay nhanh chân đem trứng đá nhặt trở về, chỉ nói tiếng cảm ơn công tử, sau đó như một làn khói đã không thấy bóng dáng. Viên Thiên Cương sắc mặt lúc này mới tốt lên một chút, lắc đầu nói: "Hắn là một người dân mà ta trước kia xem bói qua, trong nhà nghèo khổ, cầu mẹ con bình an, xem tướng không tính tiền, chỉ có thể xử dụng trứng gà để thay thế tâm ý".

Hắn có thể xem sinh tử, hình như lại nhìn không thấu trứng gà thật giả, Tiêu Bố Y cũng gật đầu nói: "Thì ra là như thế, đạo trưởng thực có tâm Bồ Tát".

Viên Thiên Cương có chút đỏ mặt, "Còn chưa thỉnh giáo đại danh của công tử?"

Hắn nói vừa mới dứt lời, một thanh âm lại vang lên, "Viên đạo trưởng, ta đã tìm được ngươi".

Tiêu Bố Y quay đầu nhìn lại, thấy một lão giả đang lập cập đi tới, mặt giận dữ, có chút không rõ chuyện gì, thầm nghĩ mình thật ra cũng có số hút khách, Viên Thiên Cương này tính mệnh một ngày, cũng không náo nhiệt như giờ khắc này. Lão giả kia cầm quải trượng, đi đến trước mặt Viên Thiên Cương cười lạnh nói: "Đạo trưởng, chúng ta lại gặp mặt".

Viên Thiên Cương trên mặt có vẻ kinh ngạc, trong giây lát mỉm cười, "Lão nhân gia thì ra vẫn còn khỏe mạnh, đáng mừng đáng mừng".

"Đương nhiên vẫn còn sống, nếu không còn sống, thì làm sao vạch mặt được tên lừa đảo như ngươi?" Lão giả râu nhếch lên, xem muốn huy quải trượng lên đánh, Viên Thiên Cương cũng đưa tay gạt ra, đỡ lão giả, lại cười nói: "Lão nhân gia chớ có tức giận, cho dù ta là một kẻ lừa đảo, người cũng không cần tức giận như thế, có chuyện gì thì cứ từ từ nói là được".

Lão giả quay đầu lại nhìn về phía Tiêu Bố Y nói: "Vị công tử này, ngươi ngàn vạn lần đừng để cho hắn xem tướng, hắn chính là một kẻ lừa đảo, nói như hoa bay đầy trời, nhưng một chút cũng không chuẩn. Dựa theo

cách nói của hắn, ta qua năm là phải chết, nhưng ngươi nhìn xem, ta đến bây giờ còn không phải sống tốt sao?"

Tiêu Bố Y không biết nên khóc hay cười, thầm nghĩ để nghe Viên Thiên Cương trả lời thế nào. Viên Thiên Cương khẽ cười nói: "Lão nhân gia, ta còn nhớ rõ bát tự sinh nhật của người" Hắn thuận miệng liền đem bát tự sinh nhật của lão nhân nói ra, lão giả trợn mắt há hốc mồm, chỉ nói, "Tên lừa đảo này nhớ cũng kỹ thật, nhưng tính toán cũng không chuẩn".

Viên Thiên Cương bấm ngón tay tính hồi lâu, lắc đầu nói: "Lão nhân gia, ta tính không sai".

"Vậy ngươi nói ta hiện tại là người chết sao?" Lão giả đột nhiên giận dữ, Tiêu Bố Y đỡ tay lão giả nói: "Lão nhân gia, cứ nghe đạo trưởng giải thích cũng không muộn mà".

Viên Thiên Cương liếc nhìn Tiêu Bố Y, mỉm cười nói với lão giả: "Ta nhớ khi mới gặp người, người lúc ấy tính cách nóng nảy, không chịu nghe bất cứ ai nói, ta nhớ lúc ấy có nói qua, lão nhân gia nếu không thay đổi, chỉ sợ sống không qua năm, lại cũng không nói là lão nhân gia nhất định sống không quá nổi năm".

Lão giả tuy vẫn mân mê râu, trên mặt cũng đã dịu đi.

"Lão nhân gia phải biết rằng, mệnh là do mình tạo, phúc là do tâm sinh. Làm việc thiện hắn sẽ gặp may mắn" Viên Thiên Cương cảm khái nhìn lão giả nói: "Người hành thiện, khó theo thiên định, lại càng không theo ta tính toán. Ta nghĩ lão nhân gia sau khi gặp ta, tuy biểu hiện không nói, nhưng sau khi ta đi nhất định là đã hành thiện, tâm tư phóng khoáng, chỉ đơn giản nói về nếp nhăn trên trán lão nhân gia, đã ít đi rất nhiều, nói vậy mấy năm nay lão nhân gia vui vẻ hơn nhiều, cũng ít tức giận so với trước. Lão nhân gia ngũ hành khuyết thủy, năm trước mệnh trung khuyết thủy nên khó qua, lần này hành thiện cũng như những luồng nước chảy, đã sớm vô thanh vô tức hóa giải ải khuyết thủy này, tự nhiên sẽ không chết. Thật ra lão nhân gia đã sớm lòng dạ rộng rãi, cho tới bây giờ cho dù là tìm ta, ta nghĩ cũng là cùng ta đùa giỡn một chút mà thôi".

Lão giả vẻ giận dữ đã hết, ý khâm phục càng đậm, lại chống quải trượng, rung run thi lễ nói: "Viên đạo trưởng, người thực là ân nhân cứu mạng của ta, lão hủ cũng không nghĩ đến báo đáp, điểm tâm ý này, người nhất định phải thu lấy mới được".

Lão lấy từ trong tay áo ra hai xân tiền, kiên trì đưa cho Viên Thiên Cương, Viên Thiên Cương lần này cũng không từ chối, chỉ cười chắp tay nói: "Thế nào thì cũng phải cảm ơn thiện tâm của lão nhân gia, trời đông giá rét, mong đi đường cẩn thận".

Lão giả gật gật đầu, chống quải trượng rời đi, Viên Thiên Cương thu hồi ánh mắt cười nói: "Bần đạo tính sai, cũng làm công tử chê cười".

Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Viên đạo trưởng khuyên người hướng thiện, làm sao có thể cười? Hôm nay trời đông giá rét, không bằng thu don quán, ta mời đạo trưởng đi uống chút rượi làm nóng người có được không?"

Viên Thiên Cương ánh mắt sáng ngời: "Lời ấy rất tốt".

Hai người nhìn nhau cười, Tiêu Bố Y giúp Viên Thiên Cương thu thập quán, dẫn ngựa đi đến một quán rượu mua chút rượu, lại thêm chút thịt nhắm, Tiêu Bố Y thấy Viên Thiên Cương có chút nghèo khó, nói vậy làm ăn cũng không tốt, chủ động mua rượu gọi thịt, Viên Thiên Cương cũng không từ chối. Viên Thiên Cương tuy là đạo nhân, chẳng không kiêng rượu thịt.

Hai người đi vào Đạo Huấn phường, chỉ thấy chung quanh sương mù tràn ngập, mơ hồ có vẻ quỷ dị, Viên Thiên Cương tự giễu nói: "Bọn họ cầu thần, ta là người, đạo bất đồng".

Tiêu Bố Y đi theo Viên Thiên Cương đến trước một đại viện, Viên Thiên Cương đẩy cửa đi vào, cửa cũng không khóa. Tiêu Bố Y vốn nghĩ Viên Thiên Cương cảm thấy tiền tài là vật ngoài thân, cho nên cũng không khóa cửa, sau khi đi vào mới phát hiện trạch viện này nghèo rớt mồng tơi, có mời trộm vào thì trộm cũng lắc đầu mà đi ra.

Hai người đặt lò ở giữa đình viện, khi rượu đã ấm, thịt đã chín Viên Thiên Cương khẽ cười nói: "Mời công tử đợi một chút, còn có một người nữa lập tức sẽ đến".

Tiêu Bố Y cũng không hỏi ai, chỉ gật đầu.

"Còn chưa thỉnh giáo cao tính đại danh của công tử," Viên Thiên Cương có vẻ khâm phục hỏi, "Lần đầu quen biết chỉ vì tướng của công tử hấp dẫn, giờ lại cảm thấy công tử phong độ không tầm thường, thật không phải phàm phu tục tử có thể sánh bằng".

"Tệ nhân Tiêu Bố Y" Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Ta thấy Viên đạo trưởng tiên phong đạo cốt, mới thật là người thường không thể sánh bằng".

Viên Thiên Cương nghe được ba chữ Tiêu Bố Y, rất kinh ngạc, "Chẳng lẽ công tử chính là Thái Phó Thiếu Khanh Tiêu Bố Y Tiêu đại nhân danh chấn kinh đô sao?"

Tiêu Bố Y biết mình hiện tại rất là nổi danh, nhưng không nghĩ đến ngay cả Viên Thiên Cương cũng biết, chắp tay nói: "Tệ nhân được là Thái Phó Thiếu Khanh đã là xấu hổ, nói cái gì danh chấn Đông Đô, lại càng hổ thẹn. Viên đạo trưởng, ngươi cùng ta bình thủy tương phùng, mới gặp như đã quen, cũng không có đại nhân thần tướng gì, chỉ có Bố Y cùng đạo trưởng thôi được không?"

Viên Thiên Cương ánh mắt chớp động, chậm rãi gật đầu nói: "Như thế cũng tốt, chỉ thứ cho bần đạo bất kính".

Tiêu Bố Y cười cười: "Cái gì kính với bất kính, ta mấy tháng trước bất quá cũng chỉ là dân chân lấm tay bùn mà thôi, ta tìm đến đạo trưởng, ngoài trừ cùng đạo trưởng ý hợp tâm đầu ra, thật ra là muốn hỏi đạo trưởng một chuyện".

Viên Thiên Cương còn chưa kịp trả lời, cánh cửa bên ngoài đã 'phành' một tiếng, một người hấp tấp chạy vào, lớn tiếng nói: "Sư phụ, có thịt nướng cũng không gọi ta, người hôm nay…"

Hắn lời còn chưa dứt, nhìn thấy Tiêu Bố Y ngồi ở một bên, sợ thiếu chút nữa là nhảy dựng lên, "Ngươi sao lại ở đây?"

Người nọ rõ ràng chính là người gọi là Thuần Phong mới vừa rồi tặng trứng kia, trong tay vẫn còn cầm cái rổ, bên trong rổ đương nhiên chính là trứng đá nọ.

Tiêu Bố Y cũng không ngoài ý muốn, chỉ cười nói: "Những lời này nên là ta hỏi ngươi mới đúng".

Người gọi là Thuần Phong vỗ đầu, làm ra vẻ giật mình, "Ngươi nói rất đúng, ngại quá, ta đi nhầm chỗ rồi, sư phụ ta nhà ở cách vách, ta lại chạy nhầm qua chỗ của đạo trưởng".

Tiêu Bố Y không hề do dự, buông Lý Thuần Phong ra, chỉ điểm mũi chân đã nhẹ nhàng vọt lên đầu tường, lăng không nhảy lên, đã như chim phóng về phía lầu các, đợi khi Lý Thuần Phong nhìn lên, phát hiện Tiêu Bố Y đã lẩn vào trong lầu các, không khỏi hoảng sợ nói: "Má ơi, đây là người sao?"…

"Nương tử của ngươi hôm nay mới sinh con, ngươi lại chạy đông chạy tây, không ở bên cạnh nàng, không sợ nàng ta nói sao?" Tiêu Bố Y khẽ cười hỏi.

"Ta chỉ muốn nhờ sư phụ đặt tên cho con ta" Nói tới đây Thuần Phong nhìn về phía Viên Thiên Cương, nhìn thấy hắn đưa qua một khối thịt nướng, nuốt nước miếng, bất chấp quá nhiều, đi tới tiếp nhận nói: "Sư phụ, vị công tử này biết hết rồi sao?"

"Thuần Phong, đây là chúng ta có mắt mà không nhìn được thái sơn," Viên Thiên Cương rót đầy một ly kính Tiêu Bố Y, "Vị công tử này chính là là người mà ngươi vẫn nhắc tới, thông minh tuyệt đỉnh, ngọc thụ lâm phong Thái Phó Thiếu Khanh Tiêu đại nhân, kỹ xảo của chúng ta làm sao có thể qua mắt được Tiêu đại nhân?"

Thuần Phong đang hung hăng ăn thịt, đột nhiên cắn trúng đầu ngón tay, "Sư phụ, người nói cái gì?"

"Ta nói vị này chính là Tiêu Bố Y Tiêu đại nhân mà ngươi vẫn kính ngưỡng, Tiêu đại nhân, đây là tiểu đồ Lý Thuần Phong, nhất thời cùng đại nhân bày trò, mong đại nhân thứ tội" Viên Thiên Cương sắc mặt nghiêm túc, "Bất quá Tiêu đại nhân, liệt đồ tuy bày trò, nhưng bần đạo cùng hắn cũng không thẹn với lương tâm…"

Tiêu Bố Y gật gật đầu, "Mệnh do mình tạo, phúc do tâm sinh. Tích thiện chi gia, tất hữu dư khánh (Làm việc thiện sẽ gặp may mắn). Chỉ bằng mười sáu chữ này, đã đáng để Bố Y cùng đạo trưởng uống chén rượu này".

Hiện tại tất cả chân tướng đều đã rõ ràng, thì ra thầy tướng số Viên Thiên Cương sợ làm ăn không tốt, khách cũng không hạ quyết tâm, lúc này mới cho đồ đệ làm bộ như tặng trứng gà để tăng thêm niềm tin là Viên Thiên Cương tính chuẩn. Dùng cách nói hiện đại, thì Lý Thuần Phong này chính là một tay cò mồi. Bất quá Viên Thiên Cương tuy cùng đồ đệ diễn trò, rất nhiều chỗ thật ra tính toán cũng không kém, hơn nữa khuyên người hướng thiện điểm ấy càng đáng để Tiêu Bố Y khâm phục, hắn cũng không vạch trần Viên Thiên Cương, chỉ vì điều này cũng không ảnh hưởng gì đến toàn cục.

"Ta nói, Tiêu đại nhân đại nhân đại lượng, làm soa mà so đo với chúng ta" Lý Thuần Phong đặt mông ngồi xuống, uống rượu ăn thịt, chắc là ôm rổ trứng đá đi trong tuyết cũng đói rồi, trong miệng hàm hàm hồ hồ nói: "Tiêu đại nhân, ta đời này chỉ bội phục hai người, một là sư phụ ta, người kia chính là người. Người xem ra tuổi cũng như ta, nhưng địa vị cùng ta quả thực là một trời một vực, hơn nữa ta nghe nói người cũng xuất thân áo vải, bởi vậy càng làm cho tiểu nhân vật như ta kính ngưỡng".

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, ngươi thật ra giọng điệu chẳng khác gì Vương Thế Sung, chỉ là thấy Lý Thuần Phong linh hoạt, cũng không làm cho người ta phản cảm.

Viên Thiên Cương lại hỏi: "Mới vừa rồi người nói có chuyện hỏi ta, không biết là chuyện gì?"

"Đạo trưởng trừ xem tướng người ta, có quan sát thiên tượng không?" Tiêu Bố Y hỏi.

"Ta gần đây thật ra thường xuyên nghiên cứu thiên tượng, đáng tiếc là trời đầy mây" Lý Thuần Phong đầu cũng không ngẩng lên.

"Thuần Phong, không cần nói bậy" Viên Thiên Cương đem miếng thịt nướng đánh vào đầu Lý Thuần Phong, Lý Thuần Phong đưa tay bắt lấy rồi hiểu ý cười. Hai thầy trò có vẻ rất vui vẻ ung dung, Tiêu Bố Y cũng mỉm cười.

"Bần đạo vẫn chỉ nghiên cứu phong giám (xem tướng)," Viên Thiên Cương có chút áy náy nói: "Công tử, tướng học là một môn bác đại tinh thâm, bần đạo nghiên cứu đã cảm thấy vô cùng vô tận, cho nên chuyện thiên cơ thật ra chưa bao giờ đề cập tới".

"Sư phụ ta hiện tại trừ Phong Giám thuật, còn nghiên cứu phép Xương Cốt (xem xương cốt)" Lý Thuần Phong ngẩng đầu lên cười nói: "Bất quá xem cho người còn chưa no bụng, xem bầu trời mà nói, chỉ sợ chỉ còn có cách uống gió Tây Bắc mà sống".

Tiêu Bố Y đột nhiên hỏi, "Thuần Phong mấy ngày nay hàng đêm đều xem thiên tượng?"

Lý Thuần Phong gật đầu, "Tiêu đại nhân, người hỏi cái này làm gì?"

"Ngươi nói mấy ngày nay đều có mây, vậy có phải không thấy được trăng sao?" Tiêu Bố Y lại hỏi.

"Mây nhiều đương nhiên là không trăng không sao, Tiêu đại nhân hỏi cũng buồn cười," Lý Thuần Phong bật cười nói.

Tiêu Bố Y ồ một tiếng, lại nghĩ đến An Già Đà nói cái gì mấy ngày nay đêm xem thiên tượng, một khi đã là trời đầy mây, thì xem cái quỷ gì?

"An Già Đà không biết các ngươi có biết hay không?" Tiêu Bố Y hỏi.

"Người nói đạo nhân chuyên nói bây kia à?" Lý Thuần Phong lộ ra vẻ khinh thường, "Tiêu đại nhân, hắn thật ra nói tinh thông tính toán thiên cơ, chỉ là rất ít người chịu nghe".

"Hắn cũng ở tại Đạo Huấn phường?" Tiêu Bố Y lại hỏi.

"Cách chỗ này cũng không xa" Lý Thuần Phong quay đầu muốn chỉ, đột nhiên sắc mặt đại biến nói: "Nhà ai phát hỏa, sao lại khói lớn như vậy?"

Tiêu Bố Y trong lòng chợt động, đã dự cảm đến cái gì, một tay kéo lấy Lý Thuần Phong, "Dẫn ta đi tìm An Già Đà".

Lý Thuần Phong ái một tiếng, chân đã không chạm đất mà lăng không bay lên, không khỏi mặt không còn chút máu, đợi khi trấn định lại, đã phát hiện người đã ra bên ngoài nhà. Tiêu Bố Y xem ra văn nhã lịch sự, vậy mà nhấc bổng hắn cũng không chút cố sức. Cũng may Lý Thuần Phong coi như linh hoạt, đưa tay

chỉ hướng, Tiêu Bố Y đã chạy như bay về phía trước, Lý Thuần Phong chỉ cảm thấy gió bay cát chạy, phía trước cảnh vật đập vào mặt mà đến, chỉ có thể nhắm chặt hai mắt, chỉ sợ đụng vào tường, hắn bị Tiêu Bố Y dẫn theo chạy vậy mà so với ngồi ngựa còn muốn mau hơn, không khỏi hoảng sợ sức mạnh cùng tốc độ của Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y không hỏi nhiều, một hơi thẳng đến bên cạnh khu nhà mới dừng lại, nơi đây tường cao ngất, ẩn hiện lầu các, Lý Thuần Phong lúc này mới có thể lấy hơi nói: "Đại, đại, đại nhân, đây là chỗ An Già Đà ở".

Tiêu Bố Y không hề do dự, buông Lý Thuần Phong ra, chỉ điểm mũi chân đã nhẹ nhàng vọt lên đầu tường, lăng không nhảy lên, đã như chim phóng về phía lầu các, đợi khi Lý Thuần Phong nhìn lên, phát hiện Tiêu Bố Y đã lẩn vào trong lầu các, không khỏi hoảng sợ nói: "Má ơi, đây là người sao?"

Tiêu Bố Y người vọt lên trên lầu các, đã thấy rõ tình thế, trên lầu một lửa đang bừng bừng, tuyết đang tan rã, nhìn thấy ghê người.

Chỗ An Già Đà ở là lầu hai, đều làm bằng gỗ, cháy như thế này chỉ sợ sẽ không chừa một chút gì. Cũng may hỏa thế tuy mạnh, lại bị tuyết tan chảy ngăn chận, trong lúc nhất thời chưa lên được lầu hai. Tiêu Bố Y tài cao gan lớn, trực tiếp nhảy lên lan can lầu hai, đẩy cửa nhìn vào, nhịn không được lạnh người.

Trong phòng có một người đang nằm trên sàn, ngực máu tươi đầm đìa, rõ ràng chính là An Già Đà. Nhìn thấy ngực hắn còn khẽ phập phồng, Tiêu Bố Y trong lòng chợt mừng, hẹ nahfng nhảy tới đưa tay thăm dò hơi thở của An Già Đà.

Hắn khẩn trương như thế, trong lòng lại có cảm giác kỳ quái, cảm thấy An Già Đà này nhất định cùng chuyện mà hắn nghĩ có quan hệ rất lớn, hắn vừa mới đưa tay thăm dò hơi thở An Già Đà, An Già Đà đã rên rỉ nói: "Là ai?"

Tiêu Bố Y mừng rỡ, "Ta cứu ngươi ra ngoài" Hắn mới định ôm An Già Đà xuống lầu, lại bị An Già Đà chụp lấy cổ tay hắn, yếu ớt nói: "Không cần, ta phải chết".

Tiêu Bố Y ngẩn ra, cũng không tiện rút cổ tay lại, An Già Đà miễn cưỡng mở hai mắt, khóe miệng lại lộ ra vẻ cười cổ quái, "Ta tính mình hôm nay hẳn phải chết, xem ra quả nhiên không sai".

Tiêu Bố Y không biết nên cười hay là nên khóc, hiện tại mới biết được thầy tướng số bản lĩnh chỉ sợ so với Viên Thiên Cương còn muốn cao minh hơn, ít nhất hắn có thể tính ra sinh tử của bản thân.

"Ngươi là Tiêu, Bố, Y?" An Già Đà nhìn thấy rõ Tiêu Bố Y, có chút kinh ngạc.

Tiêu Bố Y không nghĩ đến hắn có thể nhận ra mình, chỉ gật đầu, "Ai muốn giết ngươi?"

"Thiên cơ" An Già Đà cố hết sức nói ra hai chữ này, đứt quãng nói: "Ta tiết lộ thiên cơ, đã sớm nghĩ tới hôm nay".

Tiêu Bố Y cau mày nhìn vết thương của hắn, biết hắn bị một thanh bảo kiếm cực kỳ sắc bén đâm xuyên qua tim, hắn bây giờ còn có thể nói chuyện, đã là một kỳ tích.

"Ngươi đã bị người ra giết chết, không phải thiên cơ" Tiêu Bố Y trầm giọng nói.

An Già Đà khóe miệng cười chua xót, "Thiên cơ chính là người, người chính là thiên cơ, có gì khác nhau?" Tiêu Bố Y mơ hồ nghĩ tới điều gì, chỉ là cũng không kịp nghĩ, chỉ nói: "Đừng nói nhiều, ta trước tiên đưa ngươi đi gặp y sinh".

"Vô dụng" An Già Đà hai mắt đã trởnên vô thần, "Ta tiết lộ thiên cơ, nhất định phải chết, ai cũng không thể cứu sống ta. Ngươi gặp ta, tức là có duyên, mấy quyển sách trên bàn hãy lấy đi, nhưng đối với ngươi quá nửa là vô dụng".

Hắn nói thật ra rất bình tĩnh, nhưng hô hấp càng ngày càng yếu, hai mắt thất thần, xem ra đã sắp chết rồi, chỉ là một lát sau, cổ tay đột nhiên căng thẳng, trong hai mắt thần quang bùng nổ, Tiêu Bố Y hoảng sợ, cảm thấy cổ tay giống như bị kềm thép kẹp lại, đang muốn dùng lực tránh thoát, An Già Đà ngực máu tươi phun ra, ánh mắt cũng lộ ra vẻ cuồng nhiệt, từng từ một nói ra: "Thì ra ngươi là một người chết!"

Tiêu Bố Y ngạc nhiên, không hiểu là gì.

An Già Đà ngón tay bấm lên trên cổ tay Tiêu Bố Y, khẽ rung động, một lát cười ha hả, "Ngươi thực chính là một người chết!"

Tiêu Bố Y thấy hắn không phải ám toán mình, nghe được tiếng lửa lụp bụp, đã muốn lan tới tầng lầu này, cũng không bối rối, nghĩ tới cái gì, trầm giọng hỏi: "Ta là người chết thì thế nào?"

An Già Đà giãy dụa muốn ngồi dậy, lại không đủ sức, chỉ nắm chặt tay của Tiêu Bố Y không buông, trong mắt hiện ra một loại hào quang dị thường quỷ dị, lại nói: "Ngươi là người chết, ngươi chính là thiên cơ!"

Tiêu Bố Y trong lòng rùng mình, đã biết An Già Đà nhất định có quan hệ với Thiên thư, chỉ đáng tiếc là, hắn đã sống không bao lâu nữa! An Già Đà sau khi nói xong ngươi chính là thiên cơ, khóe miệng đột nhiên cười quỷ dị, phun ra một ngụm máu rồi nói: "Bọn họ nhất định sẽ tìm được ngươi, nhất định!"

An Già Đà vừa nói xong, đôi mắt chợt đờ ra nhìn về phía Tiêu Bố Y, đã không còn tiếng động, ánh lửa hừng hực, Tiêu Bố Y không biết là lo hay nóng, cả người đã đổ mồ hôi đầm đìa, nhìn An Già Đà mắt đã như cá chết, trong đầu chỉ xoay chuyển một suy nghĩ, ta là người chết, ta là thiên cơ, bọn họ nhất định sẽ tìm được ta, nhưng bọn họ là ai?

151. Chương 151: Tàng Giáp

Tai hắn rất thính, đã nghe được ngoài tường có tiếng bước chân hỗ loạn, có rất nhiều người đang chạy tới chỗ này, hò hét liên tục, trận hỏa hoạn này hình như đã kinh động tới quan binh. Phía sau chợt oành lên một tiếng, cả tòa lầu các đã sập xuống, Tiêu Bố Y nhíu mày, vừa suy nghĩ vừa đi ra phía cửa…

An Già Đà tuy đã chết, trong lầu các phảng phất như bị một loại lực lượng thần bí tràn ngập bao phủ không thể nhúc nhích. An Già Đà lại nói hắn là người chết, nói hắn là thiên cơ, điều này làm cho Tiêu Bố Y kinh hãi không hiểu, với tướng thuật của Viên Thiên Cương, có thể nhìn ra hắn năm trước gặp nạn, chẳng lẽ lấy tướng thuật của An Già Đà, lại có thể nhìn ra hắn là người đã chết?

Mình là một người chết? Tiêu Bố Y khi nghĩ như vậy, tuy bị ngọn lửa vây quanh, lại cảm thấy không rét mà run, hắn chưa bao giờ nghĩ mình không xem như là người sống, hoặc là hắn sống bất quá chỉ là linh hồn?

Tiêu Bố Y hiểu được, nếu dùng cách nói của người cổ đại, loại tình huống của hắn chính là quỷ thượng thân, bằng không Tiêu Đại Bằng cũng sẽ không tìm đạo sĩ khu quỷ cho hắn, buộc hắn uống tro nhang phù thủy, nếu dựa theo cách nói hiện đại, hắn hiện tại xem như ký ức còn sót lại, hoặc là bệnh thần kinh, còn vấn đề ký ức làm thế nào mà xuyên qua không gian thời gian thì ngay cả niên đại của hắn cũng không thể hiểu được. Tiêu Bố Y tự nhiên sẽ không trông cậy vào người thời đại này có thể có sự giải thích, nhưng An Già Đà là một phương sĩ, thường xuyên xem thiên cơ, tróc quỷ thỉnh thần, chẳng lẽ thực có thể thấy được tình huống quỷ thượng thân?

Lửa lớn hừng hực, mắt thấy đã muốn cháy tới bên cạnh Tiêu Bố Y, Tiêu Bố Y cảm thấy nhiệt độ chung quanh đã khó có thể kháng cự, rốt cuộc bừng tỉnh lại, cũng không quên nhìn thoáng qua trên bàn, nhớ An Già Đà có nói đưa cho hắn mấy quyển sách, chỉ sợ bên trong sẽ có bí mật, phất tay áo thu hết mấy quyển sách đó, rồi theo cửa sổ nhảy xuống lầu, chợt có chút ngạc nhiên.

Tai hắn rất thính, đã nghe được ngoài tường có tiếng bước chân hỗ loạn, có rất nhiều người đang chạy tới chỗ này, hò hét liên tục, trận hỏa hoạn này hình như đã kinh động tới quan binh. Phía sau chợt oành lên một tiếng, cả tòa lầu các đã sập xuống, Tiêu Bố Y nhíu mày, vừa suy nghĩ vừa đi ra phía cửa.

Vốn khi bắt đầu hắn còn nghĩ tới nhảy qua tường mà đi, nhưng nghĩ An Già Đà bị người đâm chết, khó tránh hung thủ không ở lại âm thầm xem động tĩnh, hắn nếu nhảy tường mà đi, nói không chừng sẽ bị người bắt lấy nhược điểm, ngược lại có vẻ có tật giật mình. Một khi đã như vậy, cứ quang minh chính đại mà đi ra ngoài, ngược lại sẽ không sinh ra tình huống gì phức tạp.

Mới vừa ra khỏi cửa, trường mâu đã lố nhố đâm tới trước mặt Tiêu Bố Y, có binh sĩ quát lên: "Đứng lại, ngươi là ai?"

"Lớn mật, còn không lui ra, lại dám vô lễ với Tiêu đại nhân" Không đợi Tiêu Bố Y đáp lời, một người đã gạt mọi người đi ra, quát lui binh sĩ cầm mâu, có chút kinh ngạc nhìn Tiêu Bố Y nói: "Tiêu đại nhân, người sao lại ở chỗ này?"

Người nọ dáng người cao lớn, tuổi chừng trung niên, bộ dạng thong dong không bức bách, đúng là Giám môn phủ Trung Tướng Tư Mã Trường An đã gặp tại Phúc Thuận điện!

"Ta ngẫu nhiên đi qua chỗ này, nhìn thấy lửa bốc lên, nhất thời muốn đi cứu người" Tiêu Bố Y nhíu mày nói: "Không nghĩ đến An Già Đà đã bị người giết chết ở trong lầu các! Thế lửa hung mãnh, ta đến thì đã không kịp đem thi thể của hắn ra".

Tư Mã Trường An kinh ngạc nói: "An Già Đà đã chết?"

Tiêu Bố Y nhìn thấy hắn dẫn theo vệ binh không đi cứu hỏa, chỉ đứng ở bên ngoài, nhịn không được hỏi: "Trung Tướng chẳng lẽ không cần đi cứu hỏa?"

Tư Mã Trường An cười khổ nói: "Ta không phải là không cứu, nhưng Tiêu đại nhân người xem hỏa thế như vậy, cứu hỏa còn có ý nghĩa gì chứ? Ta hiện tại có thể làm chính là cho thủ hạ khống chế hỏa thế, không cho hỏa thế lan tràn ra các nhà khác. Trong này phương sĩ không có việc gì làm thì thắp hương đốt lửa, luyện đan cầu thần gì gì đó, cho nên Thánh Thượng đặc ý phân ra Đạo Huấn phường này để cho bọn họ. Lại sắp xếp các căn nhà cách xa nhau, để tránh khỏi vạn nhất xảy ra hỏa hoạn".

"Vậy An Già Đà làm sao bây giờ?" Tiêu Bố Y cũng không muốn nghe hắn nói về phép cứu hỏa, trong lòng chỉ cân nhắc, là ai giết An Già Đà? Là người của Lý phiệt phẫn nộ, hay là Vũ Văn Thuật muốn giết người diệt khẩu, hay là An Già Đà tiết lộ thiên cơ, cho nên mới bị trời phạt?

Tư Mã Trường An rất kỳ quái nhìn Tiêu Bố Y nói: "Một phương sĩ chết thì có gì to lớn, dù sao bọn họ không bị người khác giết chết, cũng sẽ uống thuốc mà chết".

Tiêu Bố Y liếc nhìn Tư Mã Trường An, lại cúi đầu nhìn bảo kiếm bên hông Tư Mã Trường An, khẽ cười nói: "Trung Tướng nói rất có đạo lý, một khi đã như vậy, ta cũng không quấy rầy Trung Tướng cứu hỏa, xin phép đi trước một bước" Nhìn thấy Tư Mã Trường An nhìn quyển sách trên tay mình, Tiêu Bố Y cười cười nói: "Đây là mấy quyển sách ta lấy từ trên bàn của An Già Đà, vốn định tra xem có manh mối gì hay không, xem ra cũng không có quan hệ gì?"

Tư Mã Trường An cười nói: "Đích xác là không có gì quan trọng, cũng làm khó đại nhân xem hiểu được sách của bọn họ, người nếu không cảm thấy phiền thì cứ lấy đi".

Tiêu Bố Y không hề khách khí, cầm lấy sách rời đi, khi đi đến đầu ngõ, quay đầu nhìn lại lầu các, phát hiện lửa càng lúc càng lớn, một cổ khói đậm đặc xông lên tận trời, phảng phất như yêu khí dâng lên, giương nanh múa vuốt đang nhìn mình! Thấy Tư Mã Trường An cũng đang nhìn mình, cười phất tay, dưới ánh lửa cũng có chút dữ tợn. Tiêu Bố Y hướng tới Tư Mã Trường An phất tay chào, khi quay người đi trong lòng chợt cân nhắc. Tư Mã Trường An xử dụng kiếm, hắn kịp thời dẫn người đi tới, hắn đối với việc An Già Đà chết cũng không ngạc nhiên, bản thân hắn cũng không lưu ý mũi chân hắn có dính chút màu đỏ, rất có thể chính là máu của An Già Đà. Từ các loại dấu hiệu cho thấy, Tư Mã Trường An này rất có thể là người giết An Già Đà, hắn một khi đâm trúng tim, chỉ nghĩ An Già Đà hẳn phải chết, phóng hỏa đốt nhà xong thì bình yên rời đi, sau đó dẫn binh đuổi tới xem xét tình huống. Chỉ là, Tư Mã Trường An nếu là hung thủ, hắn vì sao phải giết An Già Đà, chẳng lẽ là được Vũ Văn Thuật sai bảo? Vũ Văn Thuật vì sao muốn giết người diệt khẩu, chẳng lẽ sợ An Già Đà lại nói ra cái gì?

Thiên cơ, nhân ý? Tiêu Bố Y nghĩ vậy chậm rãi lắc đầu, chỉ cảm thấy trong này che dấu một âm mưu kinh thiên, bản thân cũng phải cẩn thận ứng phó mới được.

Mới ra khỏi ngõ, Lý Thuần Phong liền khiếp đảm đi tới đón, lo lắng nói: "Tiêu đại nhân, ta thấy quan binh nhiều lắm, liền trốn ra đây, người cũng đừng trách".

Tiêu Bố Y vỗ vỗ vai hắn, an ủi nói: "Ta nếu là ngươi, chỉ sợ đã sớm chạy mất bóng rồi".

Lý Thuần Phong tinh thần chấn động nói: "Tiêu đại nhân, An Già Đà có phải chết rồi không?"

"Ngươi làm sao biết?" Tiêu Bố Y cũng có chút kỳ quái.

"Sư phụ nói" Lý Thuần Phong có chút tự hào nói: "Sư phụ xem tướng người cực chuẩn, người nói mấy ngày trước đây thấy An Già Đà ấn đường chuyển đen, nhất định có đại nạn, An Già Đà lại vẫn nói với người khác, mình tiết lộ thiên cơ, nhất định sẽ bị trời phạt, cho nên ông trời nhất định sẽ thu thập hắn".

Tiêu Bố Y trầm mặc hồi lâu mới nói: "Thì ra là như thế".

Hai người về lại chỗ Viên Thiên Cương ở, phát hiện Viên Thiên Cương vẫn ở đó uống rượu. Tiêu Bố Y bật cười nói: "Viên đạo trưởng, bên ngoài náo nhiệt như thế, ngươi vẫn an ổn ngồi ở đây".

"Ta tính nhất định các ngươi không có việc gì, người khác thì ta làm sao mà quản được" Viên Thiên Cương khẽ cười nói: "Nếu phải ở trong băng tuyết xem náo nhiệt, vậy thì ta chẳng thà lựa chọn ở trong nhà uống rượu".

Tiêu Bố Y liên tục lắc đầu, "Xem ra ta là người ngu ngốc rồi".

"Tiêu công tử thì khác, ta biết Tiêu Bố Y mỗi lần ra tay tất có mục đích" Viên Thiên Cương nhìn sách ở trên tay Tiêu Bố Y, có chút kinh ngạc nói: "Đây là từ chỗ An Già Đà, chẳng lẽ An Già Đà thực chết rồi?"

Tiêu Bố Y gật đầu, đem sách đưa cho Viên Thiên Cương, "Phiền đạo trưởng xem giúp ta, nội dung trong này có ghi lại gì về thiên cơ không? "

Viên Thiên Cương mở ra xem, trong mắt có chút kinh ngạc, lật xem hồi lâu, lúc này mới khép sách lại, có chút không nỡ đưa cho Tiêu Bố Y nói: "Không có, là phép mạc cốt (sờ xương)".

"Ồ?" Tiêu Bố Y cũng không tiếp nhận, chỉ hỏi: "Đạo trưởng cũng không xem hết sách này, có phải cảm thấy sách này không đáng xem? Phép mạc cốt cũng là một loại tướng thuật sao?"

Viên Thiên Cương cười nói: "Mạc cốt Xưng cốt (xem xương) đều là tướng thuật, bần đạo tuy cùng An Già Đà không quen, lại biết người này chỉ nghiên cứu trên trời, mỗi một lời đều rất cao thâm. Ta vốn nghĩ hắn chỉ nghiên cứu thiên cơ, không nghĩ đến hắn đối với tướng người cũng có nghiên cứu. Sách này không phải là không dáng xem, bần đạo đang nghiên cứu Xưng cốt, chỉ sợ sau khi đọc sách xong thì lại không nỡ đưa lại cho Tiêu công tử, nên đành phải không xem".

Tiêu Bố Y chồm người dậy, cười lớn nói: "Một khi Viên đạo trưởng đã thích, dù sao ta giữ cũng vô dụng, vậy không bằng đưa cho đạo trưởng dùng. Sắc trời đã muộn, ta cũng phải trở về. Đạo trưởng cùng vị huynh đệ này nếu thích, khi rảnh có thể đến Thái Phó phủ chơi, ta rất hoan nghênh".

"Tiêu công tử chờ một chút" Viên Thiên Cương đột nhiên nói.

"Ồ?" Tiêu Bố Y dừng bước, "Đạo trưởng có chuyện gì?"

"Người có nhớ ta từng nói người trên trán có mây đen bao phủ, mấy ngày tới chỉ sợ có huyết quang tai ương?" Viên Thiên Cương trầm ngâm nói: "Bần đạo cũng không phải là nói nghe cho vui tai".

Tiêu Bố Y nhướng mày, "Dám hỏi đạo trưởng làm sao để phá giải?"

Viên Thiên Cương cười khổ nói: "Phép phá giải chính là rời xa Đông Đô, đối với Tiêu đại nhân mà nói quá nửa là không làm như vậy được".

Tiêu Bố Y chậm rãi gật đầu, "Trước mắt ta có muốn chạy, cũng không thể được. Không biết đạo trưởng có thể nhìn ra cụ thể huyết quang tai ương của ta ứng ở nơi nào không?"

Viên Thiên Cương mắt lộ vẻ khó khăn nói: "Tiêu công tử, không phải bần đạo ra vẻ thần bí, mà là bần đạo cũng không biết. Người phải biết rằng mệnh là do mình, phúc do tâm sinh, mà họa cũng là do tâm sinh mà phản ứng lên mặt. Bần đạo nhìn tướng người mà phỏng đoán, nhưng bất quá cũng là lo con người mà ra. Tiêu công tử tuy khoát đạt, lơ đãng thì cau mày co rút rất nhanh, sát khí dấu diếm. Điều này thuyết minh Tiêu công tử bản thân đã không thể không ứng phó với cơn lốc này, bần đạo nói là lời tiên đoán, thật ra chẳng qua chỉ là nhắc nhở mà thôi. Nhưng ta nghĩ làm thiện tất sẽ được thiện báo, Tiêu công tử đối với thầy trò chúng ta thuần túy là giúp đỡ, không cầu hồi báo, ngày thường nói vậy cũng như thế, nếu như vậy, thiện nhân đắc thiện quả, vào lúc mấu chốt sẽ có quý nhân ra tay hỗ trợ hóa giải hoạn nạn, cho nên cũng không thể nói chính xác được".

"Ta chỉ mong ngươi về sau, nếu có khi nào rảnh rỗi, lăn qua lộn lại thì nhớ đến tên của ta là được" Bối Bồi sau khi nói xong những lời này, cắn răng một cái, xoay người bước đi không có quay đầu lại. Tiêu Bố Y sửng sốt, không nghĩ đến Bối Bồi lại cầu hắn một chuyện như vậy…

Tiêu Bố Y biết hắn nói thật ra cũng giống như chưa nói, nhưng nghĩ lại, cũng là đạo lý làm người ngày thường, xem ra Viên Thiên Cương cũng không phải như trong truyền thuyết, rất nhiều khi chỉ dùng trí tuệ để suy đoán ra mệnh, "Đa tạ đạo trưởng nhắc nhở, chẳng qua ta nghĩ sinh tử do mệnh, phú quý tại thiên, Tiêu mỗ không cầu hại người, nhưng cầu tự bảo, chỉ cần cẩn thận ứng đối là được".

"Tiêu công tử thắng ở tại khoát đạt, mạnh ở tại trí thân sự ngoại (đưa bản thân nằm ngoài sự việc)," Viên Thiên Cương mỉm cười nói: "Người một khi cố chấp, họa tất sinh ra, rất nhiều chuyện, công tử thuận theo tự nhiên là được".

Tiêu Bố Y gật đầu cảm ơn Viên Thiên Cương, rồi cất bước rời đi.

Sau khi Tiêu Bố Y rời đi, Lý Thuần Phong có chút hâm mộ nói: "Sư phụ, ta vẫn cảm thấy Tiêu đại nhân cùng ta tuổi không sai biệt lắm, nhưng hắn sao lại có hào khí như thế, còn ta lại không có?"

"Không cần nói ngươi không có, trên đời này người giống như Tiêu công tử, ta chỉ sợ cũng cực kỳ ít, vạn người không có một!" Viên Thiên Cương trong mắt như có hàm nghĩa khó có thể giải thích, nhẹ nhàng thở dài một tiếng. Hắn thở dài rất nhẹ, Lý Thuần Phong tâm thần vẫn mê hoặc nhìn theo hướng Tiêu Bố Y đi xa, ảo tưởng bản thân sẽ có một ngày có thể uy phong tám hướng như Tiêu Bố Y, cũng không có phát hiện vẻ mặt cổ quái của sư phụ.

***

Tiêu Bố Y sau khi về lại Thái Phó phủ, lập tức vào trong phòng, thầm nghĩ sẽ lấy miếng mai rùa ra đập, nhưng khi mới tới trước cửa phòng, có chút sững sờ, hắn đầu tiên là cảm giác trong phòng có người, ngẫm nghỉ một chút rồi đẩy cửa đi vào, phát hiện Bối Bồi đang ngồi ở trong phòng.

Đối với kiểu không mời mà tới này của Bối Bồi, Tiêu Bố Y đã sớm không có gì lạ. Mai rùa bảo kiếm của hắn đều tiện tay quẳng vào trong tủ quần áo ở đầu giường, trong mắt của người trong thiên hạ thì rất quan trọng, nhưng trong mắt hắn chẳng qua chỉ là đồ tầm thường mà thôi.

Bối Bồi nhìn thấy Tiêu Bố Y đi vào, ngẩng đầu lên nói: "Ngươi đã trở lại".

Tiêu Bố Y biết đây là vô nghĩa, chỉ là hôm nay hết người chết lại đến thiên cơ, nói hắn không bận tâm thì cũng là giả, chỉ là hắn so với người khác biết nhiều hơn, lá gan cũng lớn hơn so với người khác, còn có thể trấn tĩnh đi ngủ. Một khắc khi nhìn thấy Bối Bồi ngẩng đầu lên, lại cảm thấy trong mắt hắn như ẩn giấu cái gì. Hắn biết Bối Bồi là nữ nhân, cũng không có vạch trần, Bối Bồi này cũng vẫn ở lại bên cạnh hắn, nhưng lại rất ít khi nói chuyện, điều này làm cho Tiêu Bố Y vẫn không rõ hắn rốt cuộc nghĩ cái gì.

"Bối huynh có việc?"

"Khi ra quan ngoại, Tiêu huynh đã cứu ta một mạng" Hôm nay Bối Bồi cũng không có bức người, chỉ quay đầu đi nhìn nến đỏ.

"Nếu không có Bối huynh, khi đó ta cũng đã sớm chết dưới tay Lịch Sơn Phi rồi, còn đâu mà sau đó cứu ngươi?" Tiêu Bố Y chậm rãi tìm ghế ngồi xuống, "Ta biết Bối huynh tuy tính tình kém một chút, nhưng đối với ta mà nói, tình cảm quan tâm cũng không giả chút nào".

Bối Bồi không có quay đầu lại, thật lâu sau mới đứng lên, đưa tay cầm một món đồ nho nhỏ màu đen đưa đến trước mặt Tiêu Bố Y, "Thứ này tặng cho ngươi" Trầm ngâm một chút rồi mới nói: "Cái này là vì cảm tạ ơn cứu mạng của ngươi, ta khi ra tay đều là có mục đích, ta biết ngươi cứu ta cũng xuất phát từ nội tâm, kể từ đó, ta cũng cảm thấy thiếu ngươi một phần nhân tình, thứ này cho ngươi, chúng ta về sau không thiếu gì của nhau".

"Là cái gì?" Tiêu Bố Y đưa tay nhận lấy thứ đó, mới phát hiện rất nhẹ, mềm mại như bông, mở ra xem, mới phát hiện hình như là một cái áo lót.

Bối Bồi cũng không nhiều lời, rút chủy thủ đâm lên trên ái hai cái, chủy thủ của hắn sắc bén phi thường, thế nhưng vẫn đâm không thủng áo, Tiêu Bố Y không khỏi kinh ngạc, "Đây là thứ gì làm ra vậy?"

Bối Bồi thu chủy thủ nói: "Đây là giáp hộ thân do ngoại vực tiến cống, ta cũng không biết làm bằng vật liệu gì. Bọn họ làm ra được thứ cổ quái làm cho người ta ngạc nhiên, loại giáp hộ thân này có thể kháng cự đao kiếm, nhưng không ngăn được nội kình, lần trước ta bị Lục An Hữu chém một đao, ngoại thương thì không có chính là bởi vì xuyên không qua được giáp hộ thân này. Chỉ là đao chưởng của hắn có chứa nội kình, ta tuy đao kiếm không gây thương tổn, nhưng cũng khó tránh bị nội thương. Hôm nay đem nó tặng cho ngươi, chỉ hy vọng ngươi về sau có thể bình an vô sự".

Tiêu Bố Y khinh ngạc, "Đây là giáp hộ thân của ngươi, ngươi tặng cho ta, ngươi dùng cái gì?"

"Ta tự nhiên có biện pháp của ta" Bối Bồi vốn nhu tình, trong giây lát lại biến thành lãnh đạm.

"Ta không cần" Tiêu Bố Y lắc đầu nói, rồi đẩy hộ giáp trở về.

"Vì sao?" Bối Bồi ngạc nhiên.

"Ngươi phải đi?" Tiêu Bố Y đột nhiên hỏi.

Bối Bồi do dự một lát rồi mới gật đầu, "Có thể phải đi".

"Ngươi lại có nhiệm vụ?" Tiêu Bố Y nhẹ giọng hỏi.

"Ngươi làm sao biết?" Bối Bồi ngạc nhiên, lộ ra vẻ kinh hãi.

"Ta biết ngươi đến Thái Phó phủ, không phải bởi vì không có chỗở, mà là muốn bảo vệ cho ta" Tiêu Bố Y cảm khái nói: "Ta còn chưa cảm ơn ngươi".

Bối Bồi trong mắt có vẻ phức tạp, "Ngươi so với tên mập kia thông minh hơn nhiều, hắn chỉ muốn đuổi ta đi. Bất quá ngươi nói cũng có vấn đề, không phải ta mà là Bùi tiểu thư bảo ta đến kinh thành bảo hộ cho ngươi, chỉ là hiện tại, ngươi đã không cần ta bảo hộ".

Hắn nói tới đây có chút ảm đạm, Tiêu Bố Y nếu không biết hắn là nữ nhân, quá nửa sẽ không phát giác ra sựthương cảm trong đó, "Sao lại không cần, ta cảm thấy cần sự bảo hộ của ngươi nhất từ trước đến giờ"

"Thực sao?" Bối Bồi trước mắt sáng ngời, trong giây lát lại ảm đạm, lắc đầu nói: "Chỉ là, chỉ là cho dù có người bảo hộ cho ngươi, cũng sẽ không phải là ta. Tiêu Bố Y, mấy ngày này tại Đông Đô, ta vĩnh viễn sẽ không quên" Cảm thấy cảm tình nhiều ít đã có chút biểu lộ, Bối Bồi lại chuyển sang thanh âm khàn khàn, "Ta sẽ không quên sự nhàn nhã ở Đông Đô, ngươi đừng hiểu lầm".

"Nhiệm vụ của ngươi hình như có nguy hiểm rất lớn, cho nên ngươi mới cáo biệt cùng ta? Bối huynh, ta biết, ngươi vốn không phải người không nắm chắc như vậy" Tiêu Bố Y nhíu mày nói.

"Nhân sinh có lúc không có nguy hiểm sao?" Bối Bồi thản nhiên nói một câu, sau đó xoay người đi, lại bị Tiêu Bố Y kéo tay lại, Bối Bồi thân mình có chút cứng ngắc, lạnh lùng hỏi: "Ngươi còn muốn hỏi cái gì?"

"Ngươi so với ta càng cần hộ giáp này hơn" Tiêu Bố Y cũng không buông tay Bối Bồi ra, đem hộ giáp nhét vào trong tay hắn.

"Tiêu Bố Y, ngươi có đôi khi có thểthông minh một chút hay không, vì sao lần nào cũng đều ngu ngốc như vậy?" Bối Bồi nhìn hộ giáp trên tay, đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt lóe sáng, "Ngươi có biết hộ giáp này ngàn vàng khó cầu không? Ngươi có biết có bao nhiêu người tập võ nằm mơ cũng không có được loại hộ giáp này? Ngươi có biết với võ công của ngươi, sau khi có thêm hộ giáp này, về sau cho dù đụng Lịch Sơn Phi cũng không sợ hãi? Ngươi có biết ta cho ngươi hộ giáp này, thật ra, thật ra là bởi vì Bùi tiểu thư đối với ngươi cực kỳ tôn trọng, tặng một món hộ giáp như vậy mà ngươi lại không nhận?"

"Ta biết" Tiêu Bố Y cũng gật đầu.

"Ngươi thật ra cái gì cũng không biết, ngươi bất quá chỉ là một kẻ ngu xuẩn" Bối Bồi cắn răng, hai mắt nhìn chằm chằm vào Tiêu Bố Y, xem ra có chút đau thương, cũng không có vẻ bức người nào.

"Ta biết hộ giáp này trân quý, ta cũng biết hộ giáp này thật ra là do Bối huynh tặng ta, ta càng biết hộ giáp này trong mắt Bối huynh trân quý, ngươi đem hộ giáp tặng cho ta, thật sự là bởi vì trong mắt Bối huynh, tình nghĩa của ta và ngươi so với hộ giáp này càng trân quý hơn" Tiêu Bố Y cầm tay Bối Bồi nói: "Nhưng nếu phải chọn giữa hộ giáp cùng sự an nguy của Bối huynh, ta tình nguyện lựa chọn cái sau. Bối huynh, vô

luận tiền đồ có nguy hiểm thế nào, ta cuối cùng vẫn hy vọng về sau còn có thể nhìn thấy ngươi, chứ không phải là di vật của ngươi!"

Bối Bồi sửng sờ đứng tại chỗ, cúi đầu dậm chân một cái, đưa tay chụp lấy hộ giáp xoay người rời đi, để lại một câu, "Tiêu Bố Y, ngươi là một kẻ ngu ngốc không hơn không kém".

Tiêu Bố Y nhìn Bối Bồi lắc mình biến mất trong màn đêm, bất đắc dĩ lắc đầu, rồi đóng cửa phòng, chợt lại truyền đến tiếng gõ cửa. Tiêu Bố Y mở cửa phòng, nhìn thấy đôi mắt thâm trầm như bóng đêm của Bối Bồi, "Bối huynh còn có chuyện gì?"

"Ta nếu chết đi, ngươi về sau có thể nhớ tới ta không?" Bối Bồi thấp giọng hỏi.

"Ngươi nếu còn sống, ta nghĩ quên cũng khó" Tiêu Bố Y lại cười nói.

Bối Bồi buồn buồn thở dài một hơi nói: "Có đôi khi ta chẳng qua chỉ là một quân cờ, chết sống làm sao ta có thể không chế được? Tiêu Bố Y, cảm ơn ngươi, cảm ơn ngươi hôm nay nói chuyện với ta, ta trước khi đi, có thể thỉnh cầu ngươi một chuyện hay không?"

Bối Bồi vốn vẫn là người lặng như băng, không cầu ai, chữ cầu phát ra từ trong miệng hắn thật sự là chuyện cực kỳ hiếm thấy.

Tiêu Bố Y không chút do dự nói: "Ngươi nói đi, chỉ cần ta có thể làm là được".

"Ta chỉ mong ngươi về sau, nếu có khi nào rảnh rỗi, lăn qua lộn lại thì nhớ đến tên của ta là được" Bối Bồi sau khi nói xong những lời này, cắn răng một cái, xoay người bước đi không có quay đầu lại. Tiêu Bố Y sửng sốt, không nghĩ đến Bối Bồi lại cầu hắn một chuyện như vậy.

Hắn nghĩ Bối Bồi cầu người ta, vấn đề quá nửa là sẽ nghiêm trọng đến bước không thể giải quyết được, lăn qua lộn lại nghĩ đến tên hắn, cái này xem như là thỉnh cầu sao? Sau khi đóng cửa ngồi xuống giường, Tiêu Bố Y thì thào lẩm bẩm: "Bối Bồi, lăn qua lộn lại? Bối Bồi, lăn qua lộn lại, Bồi Bối, Bùi Bội?" Nghĩ đến Bối Bồi là người của Bùi phiệt, chẳng lẽ hắn cũng họ Bùi? Hắn bảo mình lăn qua lộn lại đọc tên của hắn, chẳng lẽ chính là để biết được tên thật của nàng ta? Bối Bồi tên là Bùi Bội? Khi nghĩ như vậy Tiêu Bố Y khó hiểu lắc đầu, chỉ cảm thấy tâm tư nữ nhân khó có thể hiểu được, một việc đơn giản cũng cố tình làm cho phức tạp, IQ mà hơi thấp một chút là đời này cũng chỉ biết khó hiểu. Chỉ là Bối Bồi giống như là vĩnh biệt vậy, lần này Bùi Minh Thúy kêu hắn đi làm việc gì đây?

***

Tiêu Bố Y đối với hành tung Bối Bồi cũng không thể hiểu được, nhưng cũng không quên mình tính làm cái gì, tới tủ quần áo ở đầu giường lấy ra cái túi, mở ra xem, mai rùa vẫn ở trong đó.

Đối với Bối Bồi có lục qua hay không, hoặc biết hắn có mai rùa, Tiêu Bố Y rất là hoài nghi, nhưng Bối Bồi tuy tính tình ngang ngạnh, lại là nữ nhân, nhưng rất nhiều khi thật sự so với quân tửcòn quân tử hơn.

Suy nghĩ cầm hai khối mai rùa, Tiêu Bố Y có chút trầm ngâm, lấy ra một khối đặt lên trên bàn, ngưng khí tại chưởng, một chưởng vỗ xuống. Hắn nhiều ít có chút khẩn trương, nhớ tới Lý Huyền Bá làm rất nhẹ nhàng, không biết mình rốt cuộc cùng hắn kém bao nhiêu. Tuy cùng Lý Huyền Bá cho đến giờ vẫn chưa từng giao thủ, Tiêu Bố Y lại đối với người này rất là kiêng kị. Hắn một chưởng chụp xuống, mai rùa vỡ vụn, quả nhiên bắn ra một khối thép, chỉ là hắn dùng sức, miếng thép cùng mai rùa đều bị hắn đánh lún vào trong mặt bàn, như khảm vào vậy.

Vũ nữ khi di chuyển qua bàn của Tiêu Bố Y thì khẽ liếc mắt nhìn Tiêu Bố Y, giây lát lại múa đi về phía trước, Tiêu Bố Y khi nhìn thấy trong ánh mắt màu xanh của nàng giống như ẩn giấu cái gì đó, không khỏi có chút kinh ngạc, ánh mắt khi nhìn theo thân hình của nàng ta, đột nhiên trong lòng chấn động…

Tiêu Bố Y có chút khó có thể tin chưởng lực của mình tùy tâm sử dụng như vậy, hắn tập luyện Dịch Cân kinh cho tới bây giờ chưa từng lơi lỏng, chỉ vì biết đang ởthời đại cá lớn nuốt cá bé, võ công không thể thiếu được. Nhưng hôm nay khi luyện tập tinh khí cũng không tràn ngập như trước nữa, mà biến thành khí huyết bình thản, nhưng cảm giác thấy càng thêm sắc bén, lúc trước hắn nhớ rõ Cầu Nhiêm Khách từng nói qua, Dịch Cân kinh phải cửu khởi cửu lạc (chín lần lên chín lần xuống) mới đại thành, Cầu Nhiêm Khách bản thân tu luyện hơn bốn mươi năm, chẳng qua chỉ luyện đến thất trọng, hắn nói Tiêu Bố Y mới bắt đầu từ

động hóa tĩnh, thì mới tính là luyện khí nhập môn, chính là lấy căn cơ của Tiêu Bố Y, ước chừng phải ba năm mới có thể thành đệ nhất trọng. Tiêu Bố Y cảm giác bàn thân hình như đã tính là nhất khởi nhất lạc, nhưng cái này làm sao có thể?

Cũng không nghĩ võ công rốt cuộc luyện đến bước nào nữa. Tiêu Bố Y đưa tay vỗ lên mặt bàn, lực tùy ý động, đã chấn miếng thép bay lên khỏi mặt bàn, Tiêu Bố Y đưa tay bắt lấy, phát hiện mặt trên miếng thép chỉ có một chữ, còn lại đều là đường nét chằng chịt, cho dù Tiêu Bố Y ánh mắt sắc bén, nhìn cũng phải cố hết sức. Trên miếng thép ghi một chữ 'Tàng', cũng là giản thể. Tiêu Bố Y thấy chữ Tàng này, lại nhìn thấy đồ hình chi chít ở trên đó, không thể không liên tưởng đến đây thật ra có thể là một tàng bảo đồ!

Nhìn tàng bảo đồ kia hồi lâu, Tiêu Bố Y mờ mịt không rõ, khóe miệng cười khổ, ánh mắt nhìn về phía khối mai rùa còn lại, lại là một chưởng vỗ xuống, lực đạo lần này vừa phải, không chút gợn sóng đã vỗ nát mai rùa, lấy bên trong ra một miếng thép, phát hiện lại là một chữ một bản đồ. Chữ là chữ 'Giáp', bản đồ cũng phi thường phức tạp.

Tiêu Bố Y trầm ngâm, chữ Giáp này đại biểu cho ý tứ gì, cùng chữ Tàng, Lý thị đương vi thiên tử liên hợp lại thì có ý gì? Nghe nói mai rùa có bốn miếng, vậy miếng thép cuối cùng sẽ có cái gì? Nếu Tàng là tàng bảo đồ, Giáp chẳng lẽ có nghĩa là khải giáp khí giới? Cái này cũng rất có thể. Tiền không thể ít, khải giáp khí giới đương nhiên cũng phải có, Thiên thư đã xuất, lại cung cấp cho thế nhân vật để tạo phản, cái này thật sự có chút buồn cười! Thiên thư đương nhiên không phải do ông trời lưu lại, căn cứ heo lời của Lý Huyền Bá, là có người cố ý, nhưng hắn nếu có tiền có giáp, vì cái gì bản thân không đi tạo phản, lại đem dâng lên cho người khác? Chẳng lẽ hắn biết Lý thị tất sẽ là thiên tử, lúc này mới nghĩ có làm cũng vô dụng? Nhưng nếu không muốn làm chuyện vô dụng, vì cái gì lại hao hết khí lực đưa ra lời tiên đoán, còn chuẩn bị tàng bảo đồ cùng khải giáp khí giới đưa cho người khác? Tàng bảo đồ tuyệt khong phải là chuyện một hai đồng, là là một sự tích lũy rất lớn, làm sao có một người nào chịu xuất ra không không như thế?

Tiêu Bố Y nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ đưa ra một kết luận, người này có bệnh!

Nghĩ vậy Tiêu Bố Y đương nhiên biết kết luận này cũng không chính xác, Thiên thư xuất hiện quỷ dị, chỉ xem hai miếng thép này là biết người này thông minh hơn nhiều so với rất nhiều người, chỉ là mấu chốt rốt cuộc là cái gì, hắn hiện tại đánh vỡ đầu cũng không nghĩ ra.

Tiêu Bố Y có được chỗ tốt, nghĩ không rõ cũng không đi nghĩ nữa, đem hai miếng thép có lẽ quan hệ đến tài phú cực lớn tùy ý ỏ vào trong bap, hơi chút thu thập lại lên giường tiếp tục khoanh chân ngồi xuống, trong lòng suy nghĩ, cách mạng vô tội, tạo phản có lý, thiên hạ này ai được thì mình đểở trong làm cái gì, mình cũng không có vĩ đại đến mức đi làm đấng cứu thế, cũng không muốn đi phí đầu có, chỉ là Bách liêu yến mấy ngày nữa là bắt đầu, không biết Dương Quảng còn có thể bắt hắn đi giải đáp gì gì đó không?

***

Đông Đô Bách liêu yến xem như là một sự kiện lớn của Đông Đô. Từ khi Đông Đô hoàn thành, Dương Quảng chính là thích sự kiện này, hàng năm đều mở Bách liêu yến.

Trước đây, hàng trăm nước cũng có, đương nhiên nước có lớn có nhỏ, có xa có gần. Nói là một quốc gia, có đôi khi chỉ là một bộ tộc vài ngàn người. Bất quá Dương Quảng vẫn thích náo nhiệt, nên chỉ có thể đến là được trọng thưởng. Kể từ đó, rất nhiều nước bị lợi lộc dụ, không quản ngàn dặm tới, bỏ sức mà có thu hoạch trở về, thu hoạch thậm chí có thể nuôi sống cả nước nửa năm.

Chẳng qua năm nay bởi vì gió mây tứ khởi, cũng thiếu đi rất nhiều quốc gia, nói bách liêu, bất quá chỉ có sứ thần mấy chục quốc gia đến mà thôi. Nhưng cho dù những người này trong mắt Tiêu Bố Y, đã coi như là đông đúc lắm rồi, Đột Quyết, Tân La, Mạt Hạt, Lưu Cầu đều là nơi hắn có chút quen thuộc, còn có một số nước từ Tây Vực đến, còn cái gì là Tào Quốc, Hà Quốc, Mục Quốc, Y Mật, vân vân, thì Tiêu Bố Y cũng không biết, càng không biết bọn họ là ở nơi nào trên địa cầu.

Bách liêu yến cử hành tại Tứ Phương quán, Đông Đô tối nay hủy bỏ tiêu cấm, dân chúng có thể tùy ý ra vào mà vui chơi ca hát, để thể hiện cho các sứ thần ngoại quốc sự thanh bình của nước lớn. Chỉ là rất nhiều sứ thần ngoại quốc trên đường đi tới đây bị đánh cướp, thì đối với loại ca múa thang bình này ít nhiều cũng có thái độ hoài nghi, chỉ muốn nói cho Thiên tử Đại Tùy vài lời hay, mang chút vàng bạc trở về, đương nhiên có hộ tống mới là tốt nhất.

Tứ Phương quán tại Thái Vi thành, Thái Vi thành đến Thiên Tân kiều ánh lửa hừng hực, chiếu sáng bốn phương như ban ngày, bất quá Thái Vi thành ngoại trừ sứ thần ngoại quốc đại thần ra, dân chúng cũng không thể tiến vào. Tuy thiếu rất nhiều dân chúng, nhưng người ngoại quốc ở tại Đông Đô lại có thể ra vô không ngăn trở, có thể thấy được tác phong sùng ngoại đã thịnh hành từ xưa.

Tiêu Bố Y ở tại Tứ Phương quán, cũng không cần lo lắng lại bị người tra khảo cân não gì, bởi vì Bách liêu yến này ngoại trừ ăn uống ra, chỉ lấy các tiết mục biểu diễn của các sứ thần ngoại quốc làm chủ, không có chuyện của hắn. Nhưng văn võ bá quan nếu vô sự, đều phải tham dự, hắn Thái Phó Thiếu Khánh quan tứ phẩm trước mặt dân chúng cũng không nhỏ, nhưng khi đến trong này mới phát hiện, thì ra cũng chẳng là gì.

Trừ Bùi Củở tại Trương Dịch xa xôi ra, thì toàn bộ ngũ quý còn lại đều ở đây, ở trên bọn họ đương nhiên còn có Lý Hồn cùng Lý Mẫn, trên Lý Hồn Lý Mẫn đương nhiên chính là Hoàng đế Dương Quảng cùng Tiêu Hoàng hậu.

Tiêu Bố Y hỗn loạn trong đám sứ thần ngoại quốc, nghe bọn họ kỷ lý cô lỗ cũng không hiểu gì, cũng may hắn làm người dể hòa nhập, thấy người nó tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ, nhìn thấy đám sứ thần ngoại quốc này tuy nói không được tiếng nước ngoài, nhưng cũng hừ hừ ha ha mỉm cười gật đầu, khiến cho cả đám xem như là tri kỷ.

Mục dân Lão Ai Cơ lại cũng ở đây, đối với Tiêu Bố Y có chút thân thiết, lôi kéo hắn đi bốn phía giới thiệu, Tiêu Bố Y quản hắn là người hay là quỷ, đều kính một ly, tuy không có truyền đạo thụ nghiệp, tửu lượng cũng làm cho người ta bội phục không thôi. Lúc trước sứ thần ngoại quốc tại Tứ Phương quán ở trong này cũng không ít, biết hay không biết Tiêu Bố Y nhưng khi nghe được giới thiệu là Tiêu Bố Y đều là hô hào lên. Bất quá Lôi Tát Khắc kia thật ra cũng không thấy bóng dáng, làm cho Tiêu Bố Y rất kỳ quái, Dương Tiễu Phật cũng ở đây, ngồi tại chỗ khi nhìn thấy Tiêu Bố Y nhìn qua, nâng ly mỉm cười chào.

Tiêu Bố Y cũng cạn ly, lại nghe được cung nhân cao cao giọng hô: "Hiện tại do nước Ba Tư vì Đại Tùy dâng len ca múa biểu diễn".

Cung nhân thanh âm khá lớn, thanh âm ồn ào trong Tứ Phương quán có chút tạm ngưng, ngay sau đó âm nhạc nổi lên, có chút khác với âm nhạc của Trung Nguyên. Tiêu Bố Y cảm giác cùng âm nhạc Tây Dương có chút tương tự, tràn ngập không khí vui vẻ, quay đầu nhìn lại thì thấy trước mặt có một vũ nữ đang vặn vẹo eo múa đi tới.

Phía sau vũ nữ còn có bốn nữ tử cùng múa, tuy cũng diễm lệ, nhưng cho dù là ai ánh mắt đều tập trung vào thân hình cô gái đi đầu. Vũ nữ đi đầu tóc đen mắt xanh, dáng người thướt tha, quần áo mặc khá kỳ lạ, lộ ra cặp đùi thon dài trắng như tuyết cùng vòng eo nhỏ nhắn. Nàng ta trên mặt có che mạng, làm cho người ta thấy không rõ dung nhan thật, nhưng chỉ có loại tư thái mơ mơ hồ hồ này mới làm cho người ta cảm thấy ngứa ngáy, khó mà dằn nổi, nữ nhân dáng người rất tốt, cả người xoay chuyển, theo âm nhạc cứ như con quay mà di chuyển, vũ kỹ cực cao làm cho người ta xem mà cảm thán, tự nhiên làm cho người ta im lặng mà xem.

Cho dù là hai người Dương Quảng Lý Hồn đều gật gù vuốt râu, đều bị phong tình của dị vực đánh động.

Vũ nữ khi di chuyển qua bàn của Tiêu Bố Y thì khẽ liếc mắt nhìn Tiêu Bố Y, giây lát lại múa đi về phía trước, Tiêu Bố Y khi nhìn thấy trong ánh mắt màu xanh của nàng giống như ẩn giấu cái gì đó, không khỏi có chút kinh ngạc, ánh mắt khi nhìn theo thân hình của nàng ta, đột nhiên trong lòng chấn động. Hắn cảm thấy mình hình như quen với người này, chỉ là người này là cô gái Ba Tư, xa cách ngàn dặm, hắn làm sao mà quen được?

Thanh âm khúc nhạc đột nhiên trở gấp, vũ nữ đột nhiên tiến lùi thân hình linh hoạt tinh xảo, Tiêu Bố Y chỉ nhìn động tác của nàng ta, nhíu mày suy nghĩ, đột nhiên nghĩ đến một người, thiếu chút nữa giật mình nhảy dựng lên, hắn không biết dáng người của người này, lại nhận ra thân pháp của người này, chính là bởi vì trực giác của hắn sắc bén phi thường. Lúc trước trong đêm mưa khổ đấu Lịch Sơn Phi, chính là bóng người này đã dứt khoát che ở phía trước hắn, một bước không lùi!

Cô gái này chính là Bối Bồi! Nàng ta lại xinh đẹp như thế, nhưng lại hóa thân thành nữ nhân Ba Tư, tới nơi này để làm cái gì?!

152. Chương 152: Đấu Cấp

Tư Mã Trường An thầm nghĩ đợi Lý Thiện Hành tới trợ giúp, nhưng không nghĩ đến Bối Bồi không trốn không tránh, cả người vọt tới, Tư Mã Trường An lắp bắp kinh hãi, nhưng cũng không nương tay, trường kiếm trong tay cũng không ngừng, trực tiếp đâm xuyên qua bụng Bối Bồi...

Cô gái Ba Tư trên điện múa đã tới lúc gấp rút, Tiêu Bố Y trong lòng so với nàng múa càng gấp hơn!

Bối Bồi đi vào Tứ Phương quán đương nhiên không chỉ là để múa đơn giản như vậy, quần thần cùng sứ giả nước ngoài đều bị điệu múa của cô gái Ba Tư hấp dẫn, nhưng Tiêu Bố Y nhớ tới vẻ quyết tuyệt của Bối Bồi trước khi chia tay, đã biết khi điệu múa này ngừng, tất sẽ có máu, hoặc là máu của Bối Bồi, hoặc là máu của người khác.

Chỉ là Bối Bồi một khi đã không nắm chắc, chẳng tỏ nhiệm vụ lần này cực kỳ nguy hiểm, bản thân nàng cũng cảm giác được dữ nhiều lành ít?

Nàng muốn giết ai? Nàng là người của Bùi phiệt, Bùi phiệt lấy Dương Quảng làm căn cơ, điều này chứng tỏ mục tiêu hành thích của nàng dĩ nhiên không phải là Dương Quảng, bởi vì Bùi phiệt tuyệt đối sẽ không cho phép nàng làm như thế. Nàng ta nếu không giết Dương Quảng, mục tiêu duy nhất chỉ có thể là ám sát người của Lý phiệt!

Ai cũng đều chưa gặp qua gương mặt thật của Bối Bồi, ai cũng không biết người đang múa là ai, nàng ta lấy thân phận chân thật đểhành thích, cũng không ai có thể biết được, chẳng trách không thấy Lôi Tát Khắc ba Tư, quá nửa là Lôi Tát Khắc đã sớm bị Bối Bồi chế ngự, trách không được Bối Bồi muốn hắn nhớ kỹ tên của nàng, một người sau khi chết, nếu không có một ai nhớ tới tên của nàng, đó thực sự là một chuyện bi ai. Nàng lấy thân phận nữ nhân Ba Tư hành thích, giết chết Lý Hồn hoặc là Lý Mẫn, cùng với bất luận kẻ nào cũng không có quan hệ! Nàng lấy thân phận chân thật để hành thích, có phải muốn cho Tiêu Bố Y biết gương mặt thật của nàng, cũng là lần gặp mặt cuối cùng? Có lẽ Tiêu Bố Y không thể nhận ra là nàng, có lẽ Tiêu Bố Y rốt cuộc thông minh nhận ra, sẽ hiểu được tâm ý của nàng!

Nghĩ đến Bối Bồi nói cái gì nàng chẳng qua chỉ là một quân cờ, sinh tử không do bản thân làm chủ, Tiêu Bố Y nhịn không được sự chua xót, lại nhiều ít có sự phẫn nộ! Hắn nghĩ bản thân không phải quân cờ, nhưng hắn hiện tại nhìn Bối Bồi trước mắt đi chịu chết, mà một chút cứ động cũng không thể có.

Hắn vắt hết óc cũng không thể ngăn cản trận ám sát này tiến hành, hắn lúc này mới bi ai phát hiện, có những lúc, hắn ngay cả một quân cờ cũng không bằng.

Lý Hồn xem ca múa đến mắt như muốn hoa lên theo, Lý Mẫn vuốt râu thưởng thức vũ điệu Ba Tư, Lý Thiện Hành ngồi ở sau chỉ uống rượu, đầu cũng không ngẩng lên. Giống như trong mắt hắn, rượu so với nữ nhân tốt hơn rất nhiều.

Ba đại nhân vật nổi danh hiển hách trong Lý phiệt đều ở tại đây. Giết bất cứ ai cũng là sự kiện lớn làm chấn động kinh đô. Lý Hồn từng là đại tướng quân hai đời, chiến công hiển hách, tuy tuổi già, thân thủ làm sao kém? Đều nói Lý Mẫn cưỡi ngựa bắn tên, ca múa đàn hát cái gì cũng không kém. Người như vậy, nói vậy cũng có tài. Lý Thiện Hành càng không cần phải nói, hắn thân là Trung Tướng Tả Vũ vệ phủ, thống lĩnh vô số Vũ vệ, người như vậy nếu võ thuật không giỏi, thì làm sao có thể phục chúng?

Tiêu Bố Y trong lúc nóng vội, thì tiếng nhạc đã càng ngày càng gấp rút, Tiêu Bố Y biết đã đến lúc ám sát. Mới muốn đột nhiên đứng lên, lớn tiếng quát đánh lạc hướng, nhất thời cũng không thể nghĩ ra cách nào khác!

"Tiêu đại nhân. Điệu múa này xem thật là đẹp mắt, làm Tiêu đại nhân xem đều nhìn không chuyển mắt?" Một thanh âm vang lên, ở ngay bên cạnh Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y trong lòng rùng mình, mới phát hiện trong lúc mình đang tập trung lo âu, thì Dương Tiễu Phật không biết từ khi nào đã đi tới, ngồi xuống bên cạnh mình.

Tiêu Bố Y cố gắng kìm lại dục vọng đứng lên, gượng cười nói: "Dương huynh chẳng lẽ cảm thấy không đáng xem sao?"

"Đẹp mắt thì đẹp mắt, bất quá màn đẹp mắt nên ở phía sau" Dương Tiếu Phật thoạt nhìn giống như cười, hai mắt lại nhìn chăm chăm vào Tiêu Bố Y, Tiêu Bố Y thầm đề phòng, nụ cười đầy mặt, "Nhìn không ra Dương huynh so với ta lại càng quen thuộc với an bài ở nơi này hơn".

Dương Tiếu Phật đang muốn nói gì đó, đột nhiên sắc mặt biến đổi, thất thanh chỉ tay, "Tiêu đại nhân, người xem kìa".

Tiêu Bố Y quay đầu nhìn lại, hai nắm tay nắm chặt, cô gái Ba Tư quả không ngoài dự liệu của hắn, khi nhạc chuyển sang cấp bách, người mượn lực đã sớm nhảy lên cao, trong tay xuất hiện một thanh thép mỏng sáng loáng, đang đâm thẳng vào Lý Hồn!

Mọi người trong một khắc này đều mờ mịt, thậm chí cảm thấy đây là một động tác múa mà thôi, cho dù là Lý Hồn đều ngẩn ra tại chỗ, nâng chén rượu sửng sờ tại chỗ, không biết né tránh. Hắn hiển nhiên cũng không ý thức được, cô gái Ba Tư cách xa ngàn dặm tới Tứ Phương quán lại hành thích hắn!

Ai cũng đều cho rằng cô gái Ba Tư không có gì nguy hiểm, chính là bởi vì nàng ta mặc thật sự không nhiều lắm, mọi người chỉ chú ý tới cặp đùi như tuyết trắng, vòng eo thon của nàng ta, nhưng khi nhìn thấy nàng ta cầm trong tay thanh thép, lăng không nhảy lên, mọi người mới ý thức được người này cực kỳ nguy hiểm!

Đợi khi nhìn thấy thanh thép trong tay cô gái Ba Tư đâm xuyên vào ngực Lý Hồn lô ra sau lưng, mọi người đều la lên sợ hãi, khó có thể tin được lại có người dưới mắt Thiên tử, vũ vệ bảo vệ khắp Tứ Phương quán lại giết Thân Minh Công, Hữu kiêu vệ Đại tướng quân Lý Hồn?!

Thân Minh Công Lý Hồn khi tỉnh ngộ ra, một khắp khi cô gái Ba Tư đâm tới thì né tránh.

Hắn tuy tuổi cao, nhưng vẫn còn có chút căn cơ, tổng tích tắc đã né tránh được không bị đâm trúng tim, nhưng cũng bị thanh thép trên tay cô gái Ba Tư đâm trúng ngực phải, một đám máu tươi lộ ra phía sau lưng Lý Hồn, ai cũng đều cho rằng hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Lý Hồn dù sao cũng đã già, cho dù trước đây dũng mãnh vô địch, hôm nay cũng đã tránh không thoát một kích của thích khách!

Cô gái Ba Tư một nhát đắc thủ, đang tính rút thanh thép ra, bên người chợt nghe tiếng xé gió, tránh né không kịp, chỉ cảm thấy cổ tay tê dại, bị một vật đánh trúng cổ tay mà buông thanh thép ra. Một chén rượu đã chính xác đánh trúng cổ tay của nàng, ngay sau đó gió lớn lại thổi tới, một cái bàn đã nhằm đầu mà đánh thẳng tới.

Tiêu Bố Y lúc này mới phát giác Lý Thiện Hành võ công cao đến mức hiếm thấy, ứng biến cực nhanh cũng làm cho người ta sợ hãi. Trong Tứ Phương quán trừ vũ vệ ra, văn võ bá quan không thể mang binh khí vào, Lý Thiện Hành thân là võ quan cũng phải đi tay không. Chỉ là hắn nhìn thấy Lý Hồn gặp chuyện, đã phản ứng trước tiên, phóng chén rượu trong tay đánh trúng cổ tay Bối Bồi, trong giây lát đã nhấc bàn lên, nhẹ nhàng như không đập vào Bối Bồi.

Bối Bồi võ công cũng không kém, lại né không thoát chén rượu đánh tới, có thể thấy được sự cao minh của Lý Thiện Hành. Lý Thiện Hành vác cả cái bàn đập tới, phạm vi công kích cực lớn, làm cho Bối Bồi tránh cũng không thể tránh.

Bối Bồi quát nhẹ một tiếng, một chưởng vỗ lên bàn, mượn lực sử lực, đã lui trở về. Nàng biết mình tuyệt không phải là đối thủ của Lý Thiện Hành, biết hiện tại chạy trốn mới là quan trọng, nhưng một chưởng của nàng ta tuy vỗ lên bàn, cũng cảm thấy một luồng lực đạo tràn tới, toàn thân như bị sét đánh, phun ra một ngụm máu mà bay đi, cảm thấy vạn phần run sợ.

Lý Thiện Hành một chiêu bức lui Bối Bồi, cũng không nóng lòng bắt Bối Bồi, chỉ cao giọng quát lên: "Hộ vệ Thánh Thượng, phong tỏa cửa điện".

Sau khi hắn quát lên, các vũ vệ lúc này mới phản ứng lại, nhất tề hô lên một tiếng, một nửa tụở phía trước Dương Quảng, giương kích hộ vệ, nửa khác chạy về phía cửa điện, chỉ cần đóng cửa điện lại, Bối Bồi có cánh cũng khó mà bay.

Tiêu Bố Y khẩn trương, lại bị ánh mắt Dương Tiếu Phật nhìn chằm chằm không rời.

"Ở đây lại không có cột cờ, bắt hắn cô ta người của vũ vệ cũng đủ, Tiêu đại nhân muốn ra tay, chỉ sợ nhọc công vô công".

Tiêu Bố Y giật mình, nghe ra ý mà Dương Tiếu Phật muốn nói. Người này có phải là người cùng phe Lý phiệt, lần này đặc biệt đến giám thị mình? Chỉ là hắn giám thị mình, thì cần gì lên tiếng nhắc nhở, chỉ cần mình hôm nay đi cứu Bối Bồi, Tiêu Bố Y hắn cho dù hôm nay không chết, về sau cũng phải mất mạng! Nhưng quái dị nhất là, Dương Tiếu làm sao biết quan hệ của mình cùng Bối Bồi, hơn nữa hình như còn biết thân phận thật sự của thích khách?

Tiêu Bố Y bị Dương Tiếu Phật dùng lời nói chế ngự, nội tâm cực kỳ giãy dụa, Bối Bồi cũng đã xông không ra được tới cửa điện.

Nàng lăng không rút lui, chỉ cảm thấy phía sau có tiếng xé gió, nhanh chóng xoay người, một kiếm đã qua sát bên người, hàn khí bức người. Tư Mã Trường An cười lạnh nói: "Yêu nữ lớn mật, còn không bó tay chịu trói!" Khi hắn nói ra mấy chữ này, ít nhất cũng đã xuất ra mười kiếm, chiêu nào cũng không rời khỏi chỗ yếu hại của Bối Bồi, Tư Mã Trường An dụng ý cũng giống như Lý Thiện Hành, đều trước tiên vây khốn Bối Bồi rồi mới bắt sống, thích khách tuy quỷbí, nhưng võ công không tính là cao cường, một khi đã như vậy, hắn cũng không cần phải liều mạng giao đấu.

Tư Mã Trường An thầm nghĩ đợi Lý Thiện Hành tới trợ giúp, nhưng không nghĩ đến Bối Bồi không trốn không tránh, cả người vọt tới, Tư Mã Trường An lắp bắp kinh hãi, nhưng cũng không nương tay, trường kiếm trong tay cũng không ngừng, trực tiếp đâm xuyên qua bụng Bối Bồi.

Hắn một chiêu đắc thủ, có chút ngạc nhiên, không biết với thân thủ của thích khách, vì cái gì lại dễ dàng để hắn đâm trúng một kiếm như thế. Bối Bồi trúng kiếm, thân mình cũng không dừng lại, lại theo trường kiếm mà xông tới, một quyền đánh ngay mặt Tư Mã Trường An.

Tư Mã Trường An trên mặt đau đớn, lại phát hiện trước mắt xuất hiện một luồng sương khói, hít vào trong mũi có chút choáng váng đầu óc, trong lòng hoảng sợ, buông trường kiếm bế khí lăn một vòng gấp giọng hô: "Cẩn thận trong khói có độc".

Lý Thiện Hành lúc này cũng rút lui, khá chật vật. Hắn vốn đã vọt tới sau lưng Bối Bồi, một chưởng nhẹ nhàng vỗ tới, đột nhiên phát hiện một kiếm mang theo máu xuyên qua người Bối Bồi mà đâm về phía hắn, cho dù hắn là kẻ tài cao gan lớn, nhưng cũng lạnh người mà né tránh, không biết nữ nhân Ba Tư này còn bày ra chiêu gì nữa.

Quần thần nhìn thấy thích khách chỉ có một người, cũng đều phản ứng lại, cùng vệ sĩ bảo hộ trước người Thánh Thượng. Nghe được Dương Quảng thở dài, đều có chút đỏ mặt, lại có chút lắc đầu, thích khách giết Lý Hồn, Lý Mẫn cùng Lý Thiện Hành đều là người tai mắt nhanh nhẹn, phản ứng lại thì đầu tiên là vây bắt thích khách, sao đó cao giọng hô bảo hộ Thánh Thượng, ngược lại biến thành cử chỉ trung quân…

Đợi sau khi thấy rõ Bối Bồi đã bị Tư Mã Trường An đâm một kiếm, Lý Thiện Hành dở khóc dở cười, đang muốn xông lên thì phát hiện một luồng khói đặc bốc lên, tức thì khuếch tán, khi nghe Tư Mã Trường An hô to khói có độc, trước mắt có mấy điểm hàn quang phóng tới, Lý Thiện Hành hét lớn một tiếng, phóng lên cao.

Người ở trên không trung, từ trên nhìn xuống thấy khói đặc bên cạnh cô gái Ba Tư phát triển cực nhanh, mấy vệ binh lúc này cũng đang vọt tới, bọn họ không có kinh nghiệm như Tư Mã Trường An cùng Lý Thiện Hành, sau khi hít một hơi, lảo đảm rồi ngã lăn ra, các vệ binh còn lại trong lòng sợ hãi, bị khói đặc bức liên tục lui về phía sau.

Lý Thiện Hành thấy vậy không khỏi kinh ngạc, đang muốn bế khí chạy vào trong màn khói mà giết Bối Bồi, đột nhiên một đạo hàn quang từ trong màn khói bắn ra, thẳng đến trước mặt hắn. Lý Thiện Hành cười lạnh một tiếng, đưa tay nhẹ nhàng chụp lấy trường kiếm. Bối Bồi một kiếm phóng tới như sấm sét trong mắt hắn thật sự không tính là gì, chỉ là tặng thêm binh khí cho hắn.

Nhìn thấy cửa điện binh lính như ong vỡ tổ, cửa điện tuy còn chưa đóng, Lý Thiện Hành không khỏi thầm mắng mấy vũ vệ này bộ thường ngày ăn *** chắc, nhìn thấy khói đặc đã thành đoàn, phân ra một đường hướng tới cửa điện rất nhanh phóng đi, Lý Thiện Hành biết cô gái Ba Tư muốn chạy, thầm nghĩ lần này nếu để cho ngươi chạy, lão tử cũng không thể lăn lộn giang hồ nữa. Tứ Phương quán giờ phút này đã hỗn

loạn, quỷ khóc sói tru, hoàn toàn không còn tình huống vui vẻ tràn ngập như vừa rồi, rất nhiều sứ giả nước ngoài đã chuẩn bị tiết mục, đang chờ biểu diễn để được phong thưởng, lúc này dã nhốn nháo bỏ chạy, phi thường hỗn loạn. Lý Thiện Hành đề khí hô lớn: "Thích khách chỉ có một người, mọi người không cần kinh hoàng, người nào tự ý đi lại, giết không tha".

Hắn gặp nguy cơ túng thế phải hành quyền, sau tiếng hô này, đại điện đã hơi chút im lặng xuống, đã thấy khói đặc đã đến gần cửa đại điện, các binh sĩ đều vận dũng khí xông lên ngăn đón, đột nhiên ai u má ơi, lịch bịch ngã sấp xuống.

"Trong khói có độc, trong khói có độc" Các vệ binh đều lớn tiếng hô lên, không khỏi tản ra bốn phía, Lý Thiện Hành đại hận, cầm kiếm sớm đã chận ở trước cửa điện, một mình giữải

Khói đặc lập tức vọt tới, Lý Thiện Hành ánh mắt sắc bén, phát hiện cô gái Ba Tư mơ hồở trong màn khói, thần sắc lẫm liệt, Lý Mẫn ở bên đại điện cũng đã cao giọng hô: "Các ngươi còn đứng đó làm cái gì, mau quạt khói đi, chớ để ảnh hưởng tới Hoàng Thượng".

Các cung nhân cầm quạt lúc này mới tỉnh ngộ ra, đều tụ lại trước mặt Thánh Thượng, hò nhau mà quạt, khói đặc mới có dấu hiệu lan tràn tới, đã bị quạt trở về. Vũ vệ bảo vệ đại thần cũng thừa dịp kiếm quạt, chỉ sợ khói độc ảnh hưởng đến Thánh Thượng.

Dương Quảng cao cao tại thượng, mày rậm co rút nhanh, cũng không mấy quan tâm đến cảnh hỗn loạn phía dưới, Tiêu Hoàng hậu sắc mặt tái nhợt, áp thấp thanh âm nói: "Thánh Thượng long thể quan trọng hơn, không bằng đi trước?"

"Trẫm là Thiên tử, trước mặt các sứ giả nước ngoài chỉ một thích khách đã dọa trẫm phải hoảng sợ mà chạy, còn thể thống gì" Dương Quảng nhíu mày nhìn dưới điện, thở dài nói: "Nếu luận trung tâm, xem ra là Lý gia, Ti Mã ái khanh là trung".

Quần thần nhìn thấy thích khách chỉ có một người, cũng đều phản ứng lại, cùng vệ sĩ bảo hộtrước người Thánh Thượng. Nghe được Dương Quảng thở dài, đều có chút đỏ mặt, lại có chút lắc đầu, thích khách giết Lý Hồn, Lý Mẫn cùng Lý Thiện Hành đều là người tai mắt nhanh nhẹn, phản ứng lại thì đầu tiên là vây bắt thích khách, sao đó cao giọng hô bảo hộ Thánh Thượng, ngược lại biến thành cử chỉ trung quân.

Trong sương khói vù vù xuyên ra mấy người, đột nhiên phóng tới cửa điện. Lý Thiện Hành huy kiếm không kịp, không khỏi kinh ngạc, cũng không hiểu thích khách sao lại có thể phân thân như thế, mới dùng kiếm đâm tới đột nhiên đã cảm thấy bàn tay phải có chút tê tê đau đớn, cánh tay vận chuyển không linh hoạt, không khỏi hoảng hốt, cũng không kịp ngăn cản thích khách, tính mạng bản thân quan trọng hơn, dưới chân dùng sức mà nhảy sang một bên.

Quần thần hoặc xa hoặc gần, đều biết Lý Thiện Hành võ công cao cường, tuy cửa điện vệ binh bảo hộ bất lợi, có thể có Lý Thiện Hành tọa trấn, thích khách cũng không có chỗ chạy. Tư Mã Trường An cũng không truy tới, chỉ huy vệ sĩ thủở trước Thánh Thượng, sợ vạn nhất lại có thích khách đến làm bị thương đến Thánh Thượng, mình cho dù đem cô gái Ba Tư chém thành bảy tám đoạn thì công cũng không bù lại tội, tất cả mọi người đối với Lý Thiện Hành có lòng tin rất lớn, nhưng không nghĩ đến Lý Thiện Hành đột nhiên lại nhảy sang một bên, quẳng bảo kiếm đi, đều lấy làm kỳ.

Quần thần không rõ tại sao, Lý Thiện Hành thì khổ mà không thể nói, tay phải hắn không biết từ khi nào đã phồng lên tầng tầng, thoạt nhìn có chút làm cho người ta sợ hãi, hắn lúc này mới hiểu được nhất cử nhất động của cô gái Ba Tư đều có thâm ý, trong sương khói phóng ra trường kiếm không phải là vì muốn giết hắn, mà là muốn cho hắn tiếp lấy bảo kiếm, hắn sau khi chụp lấy trường kiếm đã sớm bị nhiễm phải chất độc cực kỳ lợi hại trên chuôi kiếm, Lý Thiện Hành làm sao nghĩ tới điểm này, sau khi tiếp nhận bảo kiếm cũng không có để ý.

Đến khi độc tính phát tác mới là khổ không thể nói.

Chỉ là dược tính tuy mạnh, nhưng chỉ là ngoại thương, cũng làm cho Lý Thiện Hành buông chút tâm sự.

Lý Thiện Hành nhảy sang bên, trong sương khói lại liên tục bay ra bảy tám bóng người, Lý Thiện Hành chụp lại không kịp, lại biết tính nghiêm trọng của việc để thích khách chạy thoát, lại tính nhặt lấy bảo kiếm

trên đất, nhưng sực tỉnh lại thầm mắng bản thân ngu xuẩn, tay trái chụp lấy một thanh trường kích rồi nhảy ra ngoài cửa điện, binh sĩ thủ vệở bên ngoài đã hướng tới chỗ này mà chạy tới, ầm ĩ hỗn loạn.

Tư Mã Trường An là chưởng quản cấm vệ trong cung, cho nên có thể cầm kiếm ở tại Tứ Phương quán hộ vệ, Đổng Kỳ Phong phụ trách tuần tra đêm, Độc Cô Cơ lại chủ yếu phụ trách chuyện bên ngoài cung, hai người đã phát hiện Tứ Phương quán không ổn, đã sớm dẫn vệ binh xông tới, nhìn thấy Lý Thiện Hành hổn hển nhớn nhác chạy ra, tay phải vung vẩy, tay trái cầm kích, đều cao giọng quát: "Lý Trung Tướng, ngươi muốn làm cái gì?"

Lý Thiện Hành nhìn thấy hai người kinh hãi nhìn mình, hít sâu một hơi, bình tức sự tức giận, "Có thích khách muốn hại Thánh Thượng, mới chạy khỏi Tứ Phương quán, ta đang đuổi theo, hai vị đại nhân có nhìn thấy nhân vật nào khả nghi không?"

Đổng Kỳ Phong cùng Độc Cô Cơ nhìn vệ sĩ bất tỉnh bên ngoài điện, trong mắt có vẻ hoài nghi, Lý Thiện Hành lúc này mới biết cô gái Ba Tư giảo hoạt dị thường, nàng ta dùng khói độc làm ngất xỉu nhiều người, mới vừa rồi lại quẳng mấy vệ sĩ đã ngất đi để đánh lừa tầm mắt. Nhìn thấy Đổng Kỳ Phong cùng Độc Cô Cơ không nói, Lý Thiện Hành nổi giận quát: "Sự tình trọng đại, các ngươi còn không tin? Nếu để thích khách chạy thoát, hai người các ngươi đều có trách nhiệm".

"Lý đại nhân đừng vội" Đổng Kỳ Phong hỏi: "Hiện tại Thánh Thượng thế nào?"

"Thánh Thượng bình an vô sự" Lý Thiện Hành trả lời.

"Độc Cô đại nhân, ngươi lưu người bảo vệ Thánh Thượng, lão thần cùng Lý đại nhân đi truy bắt tặc nhân" Đổng Kỳ Phong rốt cuộc cũng là kinh nghiệm già dặn. Độc Cô Cơ gật đầu dẫn vệ binh bảo vệ trước cửa Tứ Phương quán, đừng nói là người, ruồi bọ cũng bay không lọt. Lý Thiện Hành trong lòng đại hận, nếu thích khách thực giết Hoàng Thượng cũng làm hắn vui mừng, chỉ là thích khách lại đâm Lý Hồn, hiện tại sinh tử không rõ, nếu không bắt được thích khách, vậy Lý phiệt thực không còn mặt mũi.

"Lý đại nhân, ta cùng Độc Cô Trung Tướng từ mặt trước chạy tới đây cứu viện, một đường thực không có nhìn thấy ai khả nghi" Đổng Kỳ Phong do dự nói: "Nói như vậy tặc nhân có thể theo hai cánh đào tẩu, không bằng ngươi và ta phân ra truy đuổi. Còn chưa thỉnh giáo đại nhân thích khách hình dáng thế nào?"

Lý Thiện Hành nhíu mày, hướng tới Đổng Kỳ Phong mô tả sơ qua bộ dáng của thích khách, cũng xem xét dấu vết lưu trên đất. Chỗ này cực kỳ sạch sẽ, nửa điểm tuyết đọng cũng không có, nhưng cô gái Ba Tư trúng một kiếm, làm soa mà trên đất lại không có vết máu?

Cảm thấy cô gái Ba Tư biến hóa đa đoan, Lý Thiện Hành cũng có chút hoài nghi nàng ta sẽ dùng ảo thuật, Tư Mã Trường An một kiếm đâm trúng nói không chừng cũng là ảo thuật. Chỉ sợ cô ta đã đi xa, Lý Thiện Hành bất đắc dĩ chỉ có thể nói: "Không bằng Đổng đại nhân theo bên trái tiến hành lùng bắt. Ta dẫn người đi hướng bên phải xem xét?"

Đổng Kỳ Phong liên tục gật đầu: "Cứ theo ý đại nhân".

Hai người phân ngã truy kích. Lý Thiện Hành dọc theo bên phải Tứ Phương quán đi vài dặm, hỏi vệ binh bốn phía, đều nói không thấy một bóng người. Lý Thiện Hành thầm nhíu mày, cô gái Ba Tư ăn mặc đặc dị, nếu đi qua đây, không có lý do gì không bị người khác phát hiện. Suy nghĩ về nhất cử nhất động của cô gái Ba Tư trong Tứ Phương quán, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, liền mắng lớn: "Con mẹ nó, trúng gian kế của yêu nữ giảo hoạt này rồi".

Hắn nghĩ thông suốt cái gì đó, không để ý tới vệ binh đang kinh ngạc ở bên cạnh, bước nhanh trở về, nhưng khi đến Tứ Phương quán mới phát hiện, trong này đã gió êm sóng lặng, sương khói đã sớm tiêu biến. Sứ giả nước ngoài giờ phút này đang đi ra, Thánh Thượn cùng một số đại thần đều đã không thấy bóng dáng. Hiển nhiên Dương Quảng bị ám sát quấy nhiễu tâm tình, không muốn tiếp tục mở Bách liêu yến nữa, các sứ giả nước ngoài cũng vì an nguy của mình, đã sớm trở về. Lý Thiện Hành nhìn mọi nơi, sắc mặt đại biến, nhìn thấy Lý Mẫn vẫn còn ở đó, hiển nhiên là đang đợi mình, bước nhanh tiến lên áp thấp thanh âm nói: "Thúc phụ thế nào rồi?"

Lý Mẫn nhíu mày nói: "Hiện giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh, có thể là đã sợ hãi quá độ, Thánh Thượng đã truyền ngự y đến xem. Thiện Hành, chẳng lẽ với khả năng của ngươi, cũng bắt không được thích khách?"

Lý Thiện Hành giọng căm hận nói: "Ta trúng gian kế của yêu nữ, cô ta không có ra khỏi Tứ Phương quán, nói vậy thừa dịp loạn mà trốn ở trong quán, bây giờ mới đi ra".

Lý Thiện Hành nghe được sứ giả nước ngoài nghị luận lửa giận trong lòng càng đậm, mắt thấy đã đuổi tới Đoan môn Thái Vi thành, trước mắt chợt sáng ngời, mấy người Ba Tư đang vội vàng chạy xe về phía cửa thành, tuy không nhanh không chậm, nhưng trên xe rõ ràng có chất mấy cái rương, chứa người cũng không thành vấn đề...

Lý Mẫn suy nghĩ một chút, liền giật mình nói: "Không sai, tình hình lúc ấy cực kỳ hỗn loạn, ta cũng bởi vì thúc phụ gặp chuyện mà có phần rối loạn. Người Ba Tư còn có mấy chiếc rương biểu diễn ma thuật, nếu cô ta dùng màn khói che mắt mà trốn vào bên trong rương? Cô ta cố ý dọa người đi ra ngoài, chính là dẫn ngươi đi ra ngoài đuổi theo?"

"Quá nửa là như thế" Lý Thiện Hành thở dài nói: "Người này giỏi biến hóa, nhất cử nhất động đều là lão mưu thâm tính, ngay cả sự ứng biến của ngươi và ta đều tính toán tới, tuyệt không phải là người thường, để ta đi tìm mấy cái rương kia, nói không chừng có thể bắt lấy yêu nữ, nhưng người Ba Tư trong này sao lại được Thánh Thượng dễ dàng buông tha như vậy?"

Lý Mẫn than nhẹ một tiếng, "Ba Tư tuy xa, nhưng ở trong này nhân số khá đông, ảnh hưởng cũng lớn, Thánh Thượng tự xưng là thánh minh, những người Ba Tư này đều nói không biết việc này, hắn trước hết cứ thả bọn họ đi, chỉ nói hòa thượng chạy không khỏi miếu, nếu sau này tra rõ cô gái Ba Tư cùng bọn họ có quan hệ, sẽ nghiêm trị không tha".

Lý Thiện Hành liên tục cười lạnh, áp thấp thanh âm nói: "Ta chỉ sợ Thánh Thượng cao hứng còn không kịp, để ta đi giết yêu nữ trước rồi nói sau".

Lý Mẫn thấp giọng nói: "Thiện Hành, lòng ngươi ta rõ là được, ngươi tất cả đều phải cẩn thận".

Lý Thiện Hành cười lạnh nói: "Ngươi yên tâm, yêu nữ kia cho dù biến hóa vạn ngàn, cũng không làm gì được ta" Lý Mẫn muốn nói cái gì đó, rốt cục lại áp thấp thanh âm, "Vậy ngươi dẫn người đi tìm trước, nhưng vô luận chuyện thành hay không, đều phải về tìm ta trước, ta có việc muốn cùng ngươi thương lượng".

Lý Thiện Hành gật gật đầu, trong lòng tức tối, thầm nghĩ hắn mà bắt được cô gái Ba Tư kia, sẽ bầm thây làm vạn đoạn. Hắn ở tại Đông Đô, hô phong hoán vũ, cũng chưa từng bị mất mặt như vậy? Cô gái Ba Tư kia tuy võ công không bằng hắn, nhưng trước mắt hắn làm bị thương thúc phụ của hắn, lại còn nghênh ngang chạy thoát, hắn làm sao mà không tức giận cho được?

Sau khi hỏi rõ hướng đi của mấy người Ba Tư, Lý Thiện Hành dẫn mấy hộ vệ tức tốc truy đuổi, đêm khuya lạnh lẽo, vó ngựa dồn dập, như giẫm vào trong lòng người ta, các sứ giả nước ngoài lục tục đi về phía Thiên Tân kiều, nghe được truy binh gấp gáp như thế, đều tự giác né sang một bên, đợi cho Lý Thiện Hành đi rồi mới chỉ chỉ trỏ trỏ, ồn ào bàn tán.

Lý Thiện Hành nghe được sứ giả nước ngoài nghị luận lửa giận trong lòng càng đậm, mắt thấy đã đuổi tới Đoan môn Thái Vi thành, trước mắt chợt sáng ngời, mấy người Ba Tư đang vội vàng chạy xe về phía cửa thành, tuy không nhanh không chậm, nhưng trên xe rõ ràng có chất mấy cái rương, chứa người cũng không thành vấn đề.

Lý Thiện Hành ở tại Đông Đô, biết trong Đông Đô người Ba Tư xem như là một trong những người nước ngoài có số lượng nhiều nhất, phụ cận Nam thị Phong Đô đều có người Ba Tư nhảy múa phong tình, bọn họ thường xuyên biểu diễn mấy trò ma thuật trước mắt dân chúng, làm biến mất người sống là tiết mục thường xuyên biểu diễn.

Lần này người Ba Tư trừ ca múa ra, còn muốn trước mặt Thánh Thượng biểu diễn biến mất người sống, Lý Thiện Hành võ công cao cường, người cũng không ngốc, biết trong rương nhất định có ngăn ngầm, chỉ là lần này chuyện xảy ra đột ngột, hắn nhất cử nhất động quả thực có thể nói là đã bị người ra nắm giữ, trong lúc nhất thời cũng quên mất điểm ấy.

Lý Thiện Hành gần đến chỗ mấy người Ba Tư, người ở trên ngựa thét lớn một tiếng, đã vọt lên bổ nhào vào xe ngựa của mấy người Ba Tư phía trước. Chiêu này của hắn cũng là tiên thanh đoạt nhân (âm thanh đi trước đoạt người), làm cho mấy người Ba Tư này cũng không kịp phản kháng.

Mấy người Ba Tư đều có chút bối rối, kỷ lý cô lỗ kêu to, khi trước có một người già run rẩy đi tới hỏi: "Đại Tùy tướng quân tôn kính, người ngăn đón đường chúng ta là vì cái gì?"

Lão giả mắt xanh tóc quăn, mặt đầy vết nhăn, thanh âm ấm ách, có chút sợ hãi nhìn Lý Thiện Hành.

"Ngăn đường là vì cái gì, các ngươi trong lòng biết rõ" Lý Thiện Hành lạnh lùng nhìn mấy người Ba Tư, trong lòng có chút thất vọng. Mấy người này đều có chút sợ hãi, nhưng trong giây lát đã trấn định lại, thần sắc có chút lạnh nhạt, Lý Thiện Hành bắt đầu hoài nghi vào phán đoán của mình.

"Thiên tử Đại Tùy đã khai ân nói, chuyện này không quan hệ cùng chúng ta" Lão giả vừa ho vừa biện giải: "Chúng ta cùng nữ nhân kia thực không có qua lại, chúng ta cũng không biết nàng ta vì sao lại muốn ám sát đại thần Đại Tùy, chúng ta..."

Lý Thiện Hành nghe lão giả nói chuyện dông dài, có chút không kiên nhẫn, đưa tay lấy kiếm trong tay vệ binh vệ, liên tục huy mấy cái, mấy cái rương trên xe ngựa đã chia năm xẻ bảy, mấy người Ba Tư đều giận dữ xông tới, kỷ lý cô lỗ không ngừng. Lý Thiện Hành nhìn vào trong rương, bên trong quả nhiên là có ngăn ngầm, nhưng lại không có ai. Lý Thiện Hành thất vọng trở người lên ngựa, mặc kệ người Ba Tư tức giận mắng mà bỏ đi.

Mấy người Ba Tư nhìn thấy Lý Thiện Hành đi xa, lại mắng vài câu, lúc này mới không tình nguyện thu thập đám rương đang tán loạn dưới đất, đánh xe đi ra Đoan môn. Bọn họ đều là người dị vực, binh lính canh giữ thành cũng không làm khó, đám người qua Thiên Tân kiều đi đến một chỗ vắng người, một người Ba Tư dùng tiếng Trung Nguyên hướng tới lão giả hỏi: "Đi đâu đây?"

Lão giả nếp nhăn trên mặt càng sâu, lấy tay ôm chặt lấy bụng, nhẹ giọng nói: "Đương nhiên là trước tiên đi Nam thị, chúng ta phải đề phòng có người theo dõi".

Thanh âm của hắn đã bớt khàn khàn, nghe ra tuyệt đối không phải là người nhiều tuổi.

Người Ba Tư có chút tôn kính nhìn lão nhân, "Ngươi có thể chịu đựng được không?"

"Không thành vấn đề" Lão giả rốt cuộc đã ngồi lên xe ngựa, thản nhiên nói: "Vì chạy trốn, chịu không nổi cũng phải chịu".

Hắn buông tay đang ôm bụng ra, trên bàn tay tràn đầy vết máu, khóe miệng run rẩy vài cái, chỉ đang nghĩ, cũng may Tiêu Bố Y không có ra tay, xem ra Bùi tiểu thư đã đoán đúng tính cách của hắn! Chỉ là bộ dáng của hắn hình như muốn liều mạng, chẳng lẽ thực nhận ra ta, trong mắt hắn, tính mạng của ta so với tiền trình của hắn còn muốn quan trọng hơn sao?

Lão giả đương nhiên chính là Bối Bồi!

Lý Thiện Hành đương nhiên không biết Bối Bồi thích chơi trò Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương (*). Trên sự thật Bối Bồi đích thực là dụ cho tất cả mọi người nghĩ nàng đã chạy ra khỏi Tứ Phương quán, thừa dịp sương khói tràn ngập làm cho hỗn loạn, đã trốn vào trong rương, trong rương sớm có quần áo cùng thuốc cầm máu, nàng bị Tư Mã Trường An một kiếm đâm xuyên bụng, nếu là người thường quá nửa đã bị mất mạng, nhưng nàng thực là người phi thường. Nàng từ khi gia nhập Bùi phiệt, đã nhận được sự khổ luyện mà người thường khó có thể tưởng tượng, hiểu được cách sống trong nghịch cảnh, cho nên sau khi bị đâm một kiếm còn có thể cầm máu thay quần áo, hơi chút hóa trang, lại đem vết máu trong rương lau sạch sẽ, bằng không đã sớm bị Lý Thiện Hành nhìn ra sơ hở. Nàng ở trong rương đi theo mấy người Ba Tư ra khỏi Tứ Phương quán, biết Lý Thiện Hành có thể nghĩ ra điểm này, nàng cũng không nằm ở trong rương, lại dùng Chướng nhãn pháp ra khỏi rương, hóa trang thành một lão giả. Lý Thiện Hành rất nhiều chuyện suy nghĩ tuy cũng được, nhưng cũng kém một bước, sự chú ý toàn bộ tập trung vào trong rương, lại nằm mơ cũng không nghĩ đến, lão giả Ba Tư cùng hắn chậm rãi nói chuyện lại chính là yêu nữ Ba Tư mà hắn cực lực muốn bắt lấy!

***

Lý Thiện Hành một cổ tức giận không chỗ phát tác, khi trở lại Lý trạch, cũng đã trấn tĩnh lại. Hắn biết thích khách có thể sống, là bởi vì kế hoạch của nàng chặt chẽ, hơn nữa cũng đủ bình tĩnh, bản thân mình hiện tại cần cũng là bình tĩnh.

Khi nhìn thấy Lý Mẫn, Lý Thiện Hành bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Lý Mẫn nhìn thấy thần sắc của hắn đã biết kết quả, an ủi nói: "Thiện Hành, ngươi làm tốt lắm".

"Đại ca, ngươi nói cái gì?" Lý Thiện Hành có chút khó hiểu.

"Ta nói ngươi rất bình tĩnh, cho dù thất bại cũng không nóng nảy, cái này đã làm rất tốt" Lý Mẫn nhẹ nhàng thở dài, "Ngươi phải biết rằng, chúng ta hiện tại đang bị vây vào một tình thế nguy hiểm trước nay chưa từng có, không bình tĩnh kết quả chính là cái chết!"

Lý Thiện Hành trầm mặc, "Thúc phụ thế nào rồi?"

"Có lẽ không ảnh hưởng đến tính mạng" Lý Mẫn thở dài nói: "Nhưng Thánh Thượng đã đem người vào trong cung, nói là để chữa thương".

"Là bị hôn quân giam lỏng?" Lý Thiện Hành nhíu mày hỏi.

Lý Mẫn hồi lâu mới nói: "Chuyện hôm nay rất kỳ lạ, Thiện Hành ngươi chẳng lẽ không cảm thấy?"

"Ta chỉ cảm thấy thích khách là do hôn quân phái đi ám sát thúc phụ" Lý Thiện Hành nắm chặt nắm tay, "Đại ca, trước tiên là ngươi bị hành thích, sau đó gần đây là cái gì Lý thị đương vi thiên tử được lưu truyền, tuy biểu hiện bên ngoài của hôn quân kia đối với mọi người là hắn không vào tin đồn, nhưng ai cũng biết nội tâm hắn nghi kỵ cực nặng, lần này ám sát thúc phụ ta hoài nghi chính là Bùi phiệt giở trò quỷ! Bọn họ đã chuẩn bị bắt đầu động thủ đối với chúng ta, đại ca, chúng ta không thể ngồi đây chờ chết".

Lý Mẫn chậm rãi gật đầu, "Lão thúc phụ, mấy ngày trước đây cũng đã nói với ta, Thánh Thượng nói ta chữ Hồng phạm kiêng kị mộng cảnh của tiên đế năm đó, hy vọng ta có thể tự sát".

Lý Thiện Hành trợn mắt nói: "Hôn quân thực nói như vậy, đại ca, ngươi không thể chết được, ngươi chết, Lý gia tại Đông Đô cũng sẽ không tồn tại!"

Lý Mẫn khẽ cười nói: "Ta đương nhiên sẽ không tựsát, chúng ta hiện tại cần làm chính là, nghĩ một phương pháp làm cho hôn quân tự sát mới là tốt nhất".

Lý Thiện Hành tinh thần rung lên, "Đại ca nói cực kỳ đúng, chỉ hy vọng đại ca nghĩ ra được diệu kế, đại ca nói một tiếng, ta cho dù là vượt lửa băng sông, cũng không chối từ".

Hai người nhìn nhau cười, rồi lại thì thì thầm thầm, dưới ngọn đèn chiếu, hắt lên hai bóng người trên màn cửa sổ bằng lụa mỏng, có chút quỷ dị!

153. Chương 153: Đưa Đến Tận Cửa

Tiêu Bố Y nhìn Bùi Minh Thúy, cảm giác nàng ta có khi tiêu sái, có khi lại đầy câu thúc, nhớ tới lời Viên Thiên Cương nói, con người một khi cố chấp, họa tất sinh, rất nhiều chuyện, thuận theo tự nhiên mới là tốt nhất. Nhưng xem như thế nào, Bùi Minh Thúy cũng không phải là loại người thuận theo tự nhiên này…

Đêm khuya tĩnh lặng, không trăng không sao.

Đại sảnh Bùi trạch chỉ thắp một ngọn đèn, trong bóng đêm mờ mịt phảng phất giống như một con thú lạc đường, lại giống như là một ngọn đèn chỉ lối.

Bùi Minh Thúy cô đơn ngồi ở đại sảnh, trong đại sảnh cũng không rét lạnh, trước mặt nàng lại chỉ có một ly trà lạnh, xem ra đã lâu chưa được châm thêm.

Ở phương xa không biết từ khi nào cũng đã thắp lên một ngọn đèn, đang đi về phía đại sảnh, ngọn đèn sau khi đến gần, mới phát hiện là một lão bộc cầm đèn lồng, phía sau có một người đi theo.

Tiêu Bố Y xa xa nhìn thấy Bùi Minh Thúy ngồi trong đại sảnh, trong lòng không biết là cảm giác gì. Khi hắn nghĩ Bùi Minh Thúy bất quá chỉ là một nữ tử hào phóng, mới phát hiện nàng ta trong thô có tinh, mọi chuyện tính kế trăm lần không sai một, hắn nghĩ bản thân cũng khó mà hiểu được con người này, lại biết

nàng ta vì một lời hứa hẹn của di mẫu Trần Tuyên Hoa, vì một cái gọi là nam nhân thâm tình, cúc cung tận tụy đến chết cũng không đổi, đối với Dương Quảng, nàng so với bất kỳ triều thần nào cũng trung tâm hơn. Hắn nghĩ nàng cũng có cảm tình cực kỳ phong phú, chỉ là không chịu lộ ra ngoài, nay lại phát hiện nàng tâm địa sắc đá, vì mục đích có thể nói không chừa một thủ đoạn nào, nàng ta là một người như thế nào, Tiêu Bố Y cũng không biết!

Hắn lẳng lặng đứng ở bên ngoài, Bùi Minh Thúy cũng lẳng lặng nhìn hắn, không có nhiệt tình ra đón như lúc trước, chỉ khoanh tay ngồi tại chỗ.

Hai người giống như là đang nghiên cứu đối phương, nhưng đều thấy trong mắt nhau sự tịch mịch, thực không có địch ý.

"Bối Bồi hiện thế nào rồi?" Tiêu Bố Y rốt cuộc phá vỡ sự tĩnh lặng của đêm khuya, chậm rãi đi đến ngồi xuống bên bàn, tự rót cho mình một chén trà. Vô luận sự tình biến hóa như thế nào, hiện tại an nguy của Bối Bồi là chuyện hắn quan tâm nhất, cho dù là có nghi ngờ, cũng phải lưu lại nói sau.

"Ngươi biết là Bối Bồi?" Bùi Minh Thúy thản nhiên hỏi.

"Ta nếu không biết là Bối Bồi, thì làm sao mà đến đây?" Tiêu Bố Y nhấp một ngụm nước trà rồi buông chén xuống, hắn phát hiện mình đã bớt đi nhiều phẫn nộ. Lúc trước một khắc tại Tứ Phương quán nhận ra Bối Bồi, hắn thiếu chút nữa muốn đi bóp chết Bùi Minh Thúy. Nguyên nhân rất đơn giản, Bối Bồi là người của Bùi phiệt, nhất cử nhất động của nàng đều nghe theo lệnh của Bùi phiệt, nói cho chính xác là nghe lệnh của Bùi Minh Thúy. Bùi Minh Thúy sao lại cho Bối Bồi đi làm loại chuyện cửu tử nhất sinh này? Nhưng khi hắn đi đến Bùi trạch, mới phát hiện mình thực không có quyền gì tra hỏi Bùi Minh Thúy, một chút cũng không!

"Nàng ta không có chết" Bùi Minh Thúy rốt cuộc nói.

"Vì sao phải cho nàng ta đi?" Tiêu Bố Y thở phào nhẹ nhõm một hơi.

"Không cho nàng ta đi, vậy để ta đi, hay là cho ngươi đi?" Bùi Minh Thúy cười trào phúng có chút hờ hững, "Hoặc là cho một nữ nhân khác, là người mà ngươi không biết đi chịu chết?"

Tiêu Bố Y trầm mặc, Bùi Minh Thúy nói thực bén nhọn, nhưng hắn không thể không thừa nhận nàng ta nói rất đúng mà cũng rất châm chọc. Đích xác, thích khách nếu không phải Bối Bồi, thì hắn cũng sẽ không phẫn nộ như thế, nhưng thích khách nếu là người khác, thì cũng là một nhân mạng, nhưng hắn lại bởi vì không liên quan đến mình, cho nên chỉ xem như là bình thường.

Tiêu Bố Y khi đến đây có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng bị Bùi Minh Thúy nói mấy câu thì lại không biết nói gì nữa, hồi lâu mới lại nghĩ tới một vấn đề, "Dương Tiễu Phật là người của Bùi phiệt?"

"Lợi dụng nhau mà thôi" Bùi Minh Thúy thản nhiên nói, bộ dáng có chút mệt mỏi, "Ta biết với tính cách của ngươi. Tiền trình có thể không cần, tính mạng có thể không cần, nhưng nghĩa khí không thể không muốn. Nếu có bằng hữu của ngươi lâm vào nguy hiểm, ngươi liền thiếu đi phần bình tĩnh, thêm phần xúc động. Cho nên ta đã cho Dương Tiễu Phật nhắc nhở ngươi một chút. Cuộc hành thích này an bài đã lâu, bất luận kẻ nào cũng không thể ngăn cản".

"Nhưng lại thất bại, chẳng lẽ không phải sao?" Tiêu Bố Y cười lạnh nói.

Bùi Minh Thúy khóe miệng rốt cuộc lộ ra nuk cười giảo hoạt, "Nếu ngươi đều cho rằng là thất bại, thì xem ra sự tình đã thành công quá nửa".

Tiêu Bố Y nhíu mày, "Ngươi nói cái gì, ta sao lại không hiểu?"

Bùi Minh Thúy nhấp một ngụm trà, đối với vấn đề này không trả lời.

"Vì sao phải giết Lý Hồn?" Tiêu Bố Y lại hỏi.

"Vấn đề này, ta không thể trả lời ngươi" Bùi Minh Thúy buông chén trà xuống nói: "Tiêu huynh, có một số việc ngươi nghĩ ra được là một chuyện, nhưng ta nói cho ngươi nghe lại là một chuyện khác. Ngươi làm việc có nguyên tắc của mình, ta cũng như vậy".

Tiêu Bố Y cười khổ nói: "Xem ra ta không nên đến đây".

"Nhưng ngươi vẫn đến, ta cũng biết ngươi sẽ đến, hôm nay ngươi không đến, ngươi sẽ không là Tiêu Bố Y" Bùi Minh Thúy thở dài một hơi nói: "Cái này cũng giống như nếu ta không an bài Bối Bồi đi ám sát, ta cũng sẽ không phải là Bùi Minh Thúy".

"Thì ra ta cùng Bối Bồi bất quá chỉ là quân cờ trên tay Bùi tiểu thư mà thôi" Tiêu Bố Y cười cười tự giễu nói.

"Các ngươi đương nhiên là quân cờ, đối với ta cũng vậy" Bùi Minh Thúy ánh mắt nhìn ra xa xa trong màn đêm, tịch mịch nói: "Nhưng nếu một người chết có thể đổi lại ngàn vạn người tránh khỏi cái chết, vậy cái chết của hắn rất đáng giá".

"Ngươi cũng giống như vậy?" Tiêu Bố Y có chứa vẻ trào phúng hỏi.

Bùi Minh Thúy đột nhiên quay đầu, hai mắt như biển, "Không sai, nếu Bùi Minh Thúy ta chết có thể đổi được sự yên ổn của giang sơn Đại Tùy, ta đi chết thì đã sao? Người ai mà chẳng phải chết, nhưng chết phải có sự thu hoạch! Tiêu huynh, ngươi làm ta khâm phục chính là nghĩa khí, nhưng ngươi làm ta đau đầu cũng là nghĩa khí, ngươi là người như thế, làm bằng hữu thì tốt, nhưng muốn làm đại sự," Bùi Minh Thúy thở dài một hơi, chậm rãi nói: "Muốn làm đại sự, chỉ sợ còn kém ta".

"Trên đời này người làm đại sự, thật sự có chút tịch mịch" Tiêu Bố Y nhún nhún vai, tự giễu nói.

Bùi Minh Thúy cũng cười, đã bớt đi phần cảm khái, "Tiêu huynh nói không sai, người cùng người bất đồng, Tiêu huynh nếu là người làm đại sự, tối nay ngươi và ta lời sẽ không thừa một câu, cũng là tịch mịch".

Tiêu Bố Y nhìn Bùi Minh Thúy, cảm giác nàng ta có khi tiêu sái, có khi lại đầy câu thúc, nhớ tới lời Viên Thiên Cương nói, con người một khi cố chấp, họa tất sinh, rất nhiều chuyện, thuận theo tự nhiên mới là tốt nhất. Nhưng xem như thế nào, Bùi Minh Thúy cũng không phải là loại người thuận theo tự nhiên này.

"Ngươi cho rằng giết Lý Hồn có thể đổi được sựổn định của giang sơn Đại Tùy?"

Bùi Minh Thúy khóe miệng nụ cười có chút gượng gạo, "Ta không biết, nhưng ta vẫn phải tận lực làm vì sựổn định của giang sơn Đại Tùy, có phải không?"

Tiêu Bố Y hờ hững.

"Kinh Kha biết qua Dịch Thủy là không thể quay về mà vẫn không quay đầu, Chuyên Chư biết ám sát Vương Liêu nguy cơ rất lớn, vẫn máu đổ đương trường. Yếu Ly vì giết Khánh Cơ mà chặt tay giết vợ, sự thành tự vận mà chết, Niếp Chánh sau khi ám sát Hiệp Luy móc mắt hủy dung, chỉ vì không muốn liên lụy đến gia đình" Bùi Minh Thúy nhẹ giọng nói: "Bọn họ chẳng lẽ không biết sẽ chết? Nhưng bọn họ vì sao vẫn đi làm? Ta nghĩ cho dù cho bọn họ một lần sống lại để lựa chọn, bọn họ vẫn không quay đầu mà đi làm. Chính là bởi vì bọn họ bản tính là như thế, đây là mệnh! Cũng như Tiêu huynh, biết rõ ra tay thì sẽ vứt bỏ tiền trình, có thể sẽ bỏ mạng nhưng vẫn muốn đi cứu Bối Bồi".

Tiêu Bố Y khẽ đổi sắc, nghĩ đến đây là mệnh, nhịn không được cũng suy nghĩ đến nhiều điều.

Bùi Minh Thúy than nhẹ một tiếng, "Cổ nhân có nguyên tắc của cổ nhân, Tiêu huynh có nguyên tắc của Tiêu huynh. Bùi Minh Thúy ta cũng có nguyên tắc của Bùi Minh Thúy ta. Có một số việc, khi đi làm sẽ không đi lo lắng sinh tử ích lợi của bản thân, mà chỉ vì muốn làm mà thôi. Có trở lại đối mặt, cũng là như thế. Cổ nhân có câu, tự phản nhi súc, tuy thiên vạn nhân, ngô vãng hĩ (*). Bùi Minh Thúy ta chỉ biết là bản thân có sống lại một lần nữa, cũng sẽ làm như thế, tuyệt không đổi ý".

Thanh âm của nàng ta nói tuy nhỏ, nhưng Tiêu Bố Y lại nghe ra ý chém đinh chặt sắt ở bên trong, không khỏi có sự khâm phục, hồi lâu mới nói: "Đúng sai tại tâm, chỉ sợ hậu nhân không thể hiểu. Bùi tiểu thư khổ tâm cô nghệ (làm việc cần cù nhận kết quả tốt), ta chỉ sợ..."

Bùi Minh Thúy cười nói: "Ta cần gì người khác lý giải, chỉ cần Tiêu huynh lượng giải, ta đã cảm thấy ông trời đãi ta không tệ rồi".

Tiêu Bố Y nhìn thấy khi Bùi Minh Thúy nói câu cần gì người khác lý giải, nghiễm nhiên là bóng dáng của Dương Quảng, chỉ có thể thở dài trong lòng, đứng dậy nói: "Đêm đã khuya, đa tạ Bùi tiểu thư đã giải thích".

"Tiêu huynh chờ một chút" Bùi Minh Thúy đột nhiên lấy ra một tấm gỗ, đưa đến trước mặt Tiêu Bố Y, "Tiêu huynh có rảnh có thể nhìn xem cái này, với ý nghĩ của Tiêu huynh, nói vậy sẽ hiểu được rất nhiều chuyện".

Tiêu Bố Y nhìn thấy trên tấm gỗ có chi chít chữ, cái gì Thượng thư lễ chế phàm phẩm, bất câu thượng trí, pháp bị tiểu nhân, bất phòng quân tử. Thái Phó thượng Trụ Quốc Thân Minh Công khí vũ hoành thâm, phong du nhã khoáng... Thì có chút không rõ ý tức của Bùi Minh Thúy, liền hỏi: "Đây là cái gì?"

"Đây là bản sao của Đan thư thiết khoán mà Tiên đế cấp cho Lý gia," Bùi Minh Thúy phất tay, "Với ý nghĩ của Tiêu huynh, khi trở về hãy xem qua một lần mà ngẫm nghĩ, ta nghĩ chuyến đi hôm nay cũng đã tính là không tệ rồi".

***

(*) Tự phản nhi bất súc, tuy hạt khoan bác, ngô bất sủy yên? Tự phản nhi súc, tuy thiên vạn nhân, ngô vãng hĩ. (Nếu đã tự xét mình có lỗi thì dù đối diện một kẻ thất phu, ta cũng lấy làm run sợ. Nhưng nếu tự xét mình có chính nghĩa thì dù đương đầu muôn vạn người, ta vẫn cứ xông tới). Đây không phải là lời nói trực tiếp của Khổng Tử, mà là lời của Tăng Tử trích dẫn về Khổng Tử khi nói chuyện với học trò của Tăng Tử là Tử Tương.

Tiêu Bố Y nhìn thấy là Uyển Nhi, đêm lạnh cũng mang theo chút ấm áp, Uyển Nhi cùng tiểu đệởtại Thái Phó phủ cũng được một đoạn thời gian, nhưng nàng vẫn sống rất có quy củ, ngoại trừở lại ra, cho tới bây giờ cũng chưa từng đi lại lung tung. Ban ngày đi ra ngoài làm việc, buổi tối trở về làm giày vải, cũng khá vất vả...

Tiễn Tiêu Bố Y đi, Bùi Minh Thúy cũng không có nghỉ ngơi, trầm tư ngồi thật lâu sau, lúc này mới hạ quyết tâm rời khỏi đại sảnh, đi tới trước một gian phòng, lại do dự một lát rồi mới đẩy cửa đi vào, nhìn thấy trên giường có một người đang khoanh chân ngồi nhẹ nhàng mở hai mắt ra, thì thở dài một hơi nói: "Bùi Bội, thương thế của ngươi thế nào rồi?"

Ngồi trên giường rõ ràng chính là Bối Bồi, cũng chính là Bùi Bội nữ cải nam trang. Lúc này nàng ta nhiều ít có chút buồn cười, hồ phục bên ngoài, kiều nhược bên trong, Bối Bồi sau khi bỏ hóa trang sắc mặt tái nhợt, mũi thẳng tắp, hai hàng lông mày như trăng non mới lên, môi lại bởi vì thiếu máu quá nhiều nên có chút khô nứt. Vô luận xem thế nào thì nàng ta cũng là một nữ nhân xinh đẹp, chỉ là trên mặt có loại lãnh đạm trời sinh làm cho nàng ta thiếu đi sự nhu nhược nữ tính.

Tiêu Bố Y nếu nhìn thấy quá nửa sẽ tán thưởng Bùi Bội dịch dung quỷ thần khó lường, bởi vì khi nàng hóa trang ra thành Bối Bồi, ai cũng đoán không ra bản thân nàng lại xinh đẹp như thế.

Bùi Bội nhìn thấy Bùi Minh Thúy đi vào, liền muốn đứng dậy, Bùi Minh Thúy xua tay nhẹ giọng nói: "Ngươi cứ nghỉ ngơi đi".

"Tiểu thư, Bùi Bội thương thế không tính là nặng, vẫn có thể đi lại bình thường, nhưng nếu đi đánh nhau thì chỉ sợ phải một đoạn thời gian nữa" Bùi Bội đối với Bùi Minh Thúy rất là tôn kính.

"Có thể đánh nhau?" Bùi Minh Thúy thì thào tự nói, "Ngươi thực thích đánh nhau?"

Bùi Bội ánh mắt có chút khó hiểu, suy nghĩ rồi rốt cuộc nói: "Không thích".

"Ồ," Bùi Minh Thúy khẽ cười nói: "Vậy xem ra ta cho ngươi làm một sát thủ, thật ra là trái với bản ý của ngươi".

Bùi Bội lắc đầu nói: "Bùi tiểu thư, Bùi Bội không có bản ý gì. Ta chỉ biết là, nếu không có Bùi Gia cứu giúp, Bùi Bội đã chết từ mười mấy năm trước, đối với ân tình của Bùi Gia, Bùi Bội suốt đời khó quên".

Bùi Minh Thúy cười cười, "Khó quên hay không cũng không sao cả, chỉ là hiện tại có người bởi vì ngươi mà ôm bất bình đến tìm ta".

"Ai?" Bùi Bội ngẩng đầu lên, trong giây lát lại hiểu ra cái gì, "Bùi tiểu thư, hắn cái gì cũng không biết, nếu có chỗ đắc tội mong người tha thứ".

"Chuyện hắn làm hắn đều có thể đảm đương, cần gì ngươi phải giải thích" Bùi Minh Thúy thản nhiên nói: "Bùi Bội, ngươi có thể đi rồi".

"Đi, đi đến nơi nào?" Bùi Bội thay đổi sắc mặt, có vẻ sợ hãi. Nàng luôn luôn vẫn là trời không sợ đất không sợ, nhưng đối với Bùi Minh Thúy vẫn luôn cung kính, nhiều ít còn có chút sợ hãi.

"Ngươi chẳng lẽ không nhớ khế ước giữa chúng ta?" Bùi Minh Thúy cười nói: "Người của Ảnh tử minh, tuy là như ảnh tùy hình, không chết không thôi, nhưng ta lúc trước có nói với ngươi, nhiệm vụ này cực kỳ hiểm ác, thập tử vô sinh, ngươi lần này sau khi hoàn thành nhiệm vụ, sẽ không còn liên quan đến Ảnh tử minh của Bùi phiệt. Ngươi một khi đã lựa chọn, chính là nói ngươi còn sống thì chính là mạng của ngươi, ngươi chết thì cũng là mạng của ngươi, ta cho ngươi đi chấp hành nhiệm vụ, đã xem ngươi là người chết, hiện tại ngươi đã chết, tự nhiên không tính là là người của Ảnh tử minh nữa. Ngươi nếu không phải là người của Ảnh tử minh, ngươi còn lưu lại ở trong này làm gì?"

Nàng nói có chút giống như khẩu lệnh, Bùi Bội trước là kinh ngạc, sau là sợ hãi, lại có chút ngạc nhiên cũng không nỡ.

"Bùi tiểu thư. Ta…"

"Ngươi cái gì, hôm nay ngươi là một người mới, một người mới ra đời, cùng Ảnh tử minh không có qua lại gì" Bùi Minh Thúy nghiêm mặt nói: "Bất quá ngươi phải nhớ rõ, nên nói thì có thể nói, không nên nói thì cho dù chết cũng không thể nói".

Bùi Bội ánh mắt lộ ra vẻ cảm động, cắn môi, hồi lâu mới nói: "Cảm ơn Bùi tiểu thư".

"Không cần cảm ơn ta, muốn cảm ơn, thì hãy cảm ơn người bất bình vì ngươi đi" Bùi Minh Thúy xoay người đi ra cửa phòng, dừng bước nói, "Bùi Bội, hiện tại nhắm chừng là cả thành Đông Đô đều đang truy nã ngươi, ngươi ngàn vạn lần phải cẩn thận. Ngươi hiện tại có thể đi chỗ khác, thì ở đây lúc nào cũng hoan nghênh ngươi".

Nàng sau khi nói sau câu này, cũng không dừng lại nữa mà đóng cửa phòng, Bùi Bội khóe mắt trào nước mắt, là vui sướng, cũng là cảm kích.

***

Tiêu Bố Y khi trở về lại Thái Phó phủ, đã đem tấm gỗ có nội dung Đan thư thiết khoán ra xem. Hắn phát hiện ánh mắt của mình đã cực kỳ sắc bén, trong đêm đen cũng có thể xem được rõ ràng. Sau khi xem xong Đan thư thiết khoán, hắn thực không rõ Bùi Minh Thúy đưa cho mình với mục đích gì.

"Xã tắc tá mệnh, công vi xưng thủ, vị cực suất thần, tài vi nhân kiệt, vạn khoảnh bất trắc, bách luyện tinh cương…" Tiêu Bố Y thì thào tự nói, thầm nghĩ xem ra cho dù Hoàng đế cũng vỗ mông ngựa, Hoàng Thượng cũng vỗ mông nựa đại thần, Tùy Văn Đế vỗ mông ngựa đối với Thân Minh Công như vậy, ai cũng rung động! Nhưng cái này đối với mình thì có tác dụng gì? Bùi Minh Thúy không phải bảo hắn học phương pháp vỗ mông ngựa chứ?

"Nhiên vương giả tác giáo, duy tinh thiện nhân, khứ pháp hoành đạo, kỳ sùng niên đức. Tự kim dĩ hậu, tuy hữu tội, đãn phi mưu nghịch, túng hữu bách tử, chung bất thôi vấn" Tiêu Bố Y khi đọc đến chỗ này, thì đã tới Thái Phó phủ.

Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của nha hoàn hạ nhân nhìn mình, Tiêu Bố Y có chút kỳ quái, nghĩ lại thì quá nửa là bởi vì mình trở về quá muộn, lại vừa đi vừa lẩm bẩm như vậy.

Khi đi đến đình viện, phát hiện có một bóng người đi ra đón, "Tiêu công tử, ngươi đã trở về".

Tiêu Bố Y nhìn thấy là Uyển Nhi, đêm lạnh cũng mang theo chút ấm áp, Uyển Nhi cùng tiểu đệở tại Thái Phó phủ cũng được một đoạn thời gian, nhưng nàng vẫn sống rất có quy củ, ngoại trừở lại ra, cho tới bây giờ cũng chưa từng đi lại lung tung. Ban ngày đi ra ngoài làm việc, buổi tối trở về làm giày vải, cũng khá vất vả.

"Uyển Nhi, có chuyện gì?" Tiêu Bố Y hỏi.

Uyển Nhi trong đêm đen mặt có chút đỏ, cũng có chút phát run, "Không có gì, ta buổi tối ngủ không được, nên đi ra ngoài một chút, nhìn thấy là người về liền ra đón".

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, nếu chỉ ra ngoài một chút, thì sao lại ra bộ dáng như muốn đông lạnh vậy?

"Không có chuyện gì khác? Nếu không có thì ta đi đây" Tiêu Bố Y làm bộ muốn đi.

Uyển Nhi cuống quít kêu lên: "Tiêu công tử, từ từ đã…"

Tiêu Bố Y lại cười nói: "Có việc gì thì nói đi, Uyển Nhi, chỉ cần ta có thể làm thì không thành vấn đề".

"Chúng ta luôn làm phiền người," Uyển Nhi có chút đỏ mặt nói: "Ta, ta…"

Tiêu Bố Y kiên nhẫn nói: "Uyển Nhi, cái này không gọi là phiền toái, cái này gọi là hỗ trợ, chúng ta là bằng hữu, có phải không?" Uyển Nhi hồng mặt nói: "Ta cùng tiểu đệ làm sao có thể xem như là bằng hữu của Tiêu công tử được".

"Dù sao ta đã xem các người như là bằng hữu của ta" Tiêu Bố Y giả bộ bất mãn nói: "Chẳng lẽ cô không xem ta là bằng hữu?"

Uyển Nhi cuống quít xua tay nói: "Không phải, không phải, ta, chúng ta chỉ sợ với cao…"

"Có cái gì mà cao với lại không cao," Tiêu Bố Y giả bộ cả giận nói: "Ta chỉ sợ cô chê ta mà thôi, ta biết lúc trước ở tại Lạc Thủy, cô vẫn nhớ ta lúc ấy vẫn còn là một áo vải, khi rơi xuống nước giống như gà nấu canh vậy, cho nên vẫn xem thường ta!"

Uyển Nhi biết Tiêu Bố Y đang nói đùa, 'phì' một tiếng mà cười, nhớ tới màn lật thuyền ở tại Lạc Thủy lúc trước, lúc trước chỉ nghĩ đó là tai nạn, hiện tại mới biết là một chuyện mà cả đời khó quên.

"Ta xem Tiêu công tử là bằng hữu," Uyển Nhi rốt cuộc lấy ra túi tiền nói: "Tiêu công tử, ta có chút tiền, chừng hai ngân đậu, còn có hơn một điếu tiền, không biết có đủ hay không?"

"Cái gì mà đủ hay không?" Tiêu Bố Y ngẩn ra.

"Tiểu đệ cả ngày nói cũng muốn có tiền đồ như Tiêu công tử, lại hiếu động," Uyển Nhi đỏ mặt nói: "Ta nghĩ Tiêu công tử một khi đã làm một mã quan, địa vị của người chúng ta không dám nhìn xa. Ta chỉ muốn mua cho tiểu đệ một con ngựa con, về sau hắn nếu học được nửa phần bản lĩnh của Tiêu công tử, có thể có thành tựu bằng một phần trăm như Tiêu công tử, ta đã cảm thấy không làm cha mẹ thất vọng rồi. Nhưng ta nghĩ, ta nghĩ…"

"Cô muốn ta hỗ trợ mua một con ngựa con?" Tiêu Bố Y cuối cùng hiểu được tâm sự của Uyển Nhi, thầm nghĩ lòng của nữ nhân thực khó hiểu, có một chuyện nhỏ như vậy mà nói cả nửa buổi, so với Thiên thư còn muốn khó hiểu hơn.

Uyển Nhi gật mạnh đầu, vui vẻ nói: "Là như vậy, Tiêu công tử, vậy có phiền người không?"

Tiêu Bố Y thầm nghĩ cái này có cái gì mà phiền toái, ngày mai ta gọi bốn thự lệnh tuyển cho mười thớt ngựa cũng không thành vấn đề, còn tiền bạc gì nữa, nhìn thấy cô ta lại có tới hai ngân đậu, không khỏi rất kỳ quái, trêu ghẹo nói: "Không nhìn ra Uyển Nhi cũng rất có tiền".

"Ngân đậu này là Viên tiên sinh thưởng cho," Uyển Nhi cúi đầu nói: "Ta vốn không cần, nhưng ông ấy nhất định đưa".

Tiêu Bố Y biết Viên Lam làm việc chu đáo, "Một khi đã cho tiền, có cái gì mà không cần, chẳng lẽ là hắn đưa sính lễ cho cô?"

Uyển Nhi có chút khẩn trương, thề thốt: "Không phải, tuyệt đối là không phải. Uyển Nhi sẽ không lập gia đình".

"Nha đầu ngốc, cô sao lại không lấy chồng?" Tiêu Bố Y gõ gõ lên trán của nàng ta, thuận tay lấy túi tiền, chỉ lấy một ngân đậu, "Số tiền còn lại cô thu lại đi, để ta xem ngân đậu này có đủ dùng hay không. Nếu không đủ, ta sẽ nói với cô".

Khi ngón tay hắn chạm nhẹ lên trán của Uyển Nhi, Uyển Nhi giống như bị điện giật vậy, không thể nhúc nhích, đợi khi Tiêu Bố Y đã đi xa, lúc này mới phục hồi tinh thần trở lại, cầm túi tiền muốn đuổi theo, Tiêu Bố Y đã không thấy nữa. Uyển Nhi mặt đỏ như lửa, đưa tay sờ sờ trán, cảm thấy tai cũng nóng rực.

***

Tiêu Bố Y khi đến trước trước cửa phòng mình, chỉ thấy được đèn đuốc huy hoàng, không khỏi lắc đầu, thầm nghĩ khẳng định là Hòe mập đang làm trò quỷ.

Người này, không làm đương gia thì không biết gạo châu củi quế, đến Thái Phó phủ hình như đốt đèn không cần dầu hay sao ấy. Khi đi đến trước cửa phòng, nghe được trong phòng có tiếng nước chảy, Tiêu Bố Y có chút kỳ quái, thầm nghĩ Hòe mập chẳng lẽ chạy đến phòng mình rửa chân? Hắn cần mẫn như vậy từ khi nào?

Không có gì do dự đẩy cửa phòng ra, Tiêu Bố Y lập tức đi vào, bởi vì đây là phòng hắn! Tiện tay đẩy cửa phòng, cho dù là Tiêu Bố Y đã gặp qua rất nhiều trường hợp quái dị, cơ hồ cũng nhịn không được cảm thấy hoa mắt, sửng sờ đứng ở tại chỗ.

Tiêu Bố Y chỉ cảm thấy trước mắt bạch quang lấp lánh chói mắt, cả người run rẩy động tâm, cắn răng một cái, đưa tay ra, Vô Ưu mang theo bọt nước ra khỏi thùng tắm, dùng khăn tắm bao lấy thân mình, liếc nhìn Tiêu Bố Y, run giọng nói: "Thiếu Khanh, còn không đỡ ta lên giường"…

Mùi hương tràn ngập phòng xộc vào mũi, hắn thấy có nữ nhân đang tắm rửa trong phòng của hắn!

Tiêu Bố Y cơ hồ nghĩ đến là ảo thuật của người Ba Tư, bằng không sao lại có thể có nữ nhân tắm rửa trong phòng của mình?

Một lát sau, Tiêu Bố Y xác nhận mình không phải là ảo giác, lại phải một lúc, Tiêu Bố Y mới xuyên thấu qua màn hơi nước mênh mông xác nhận người này không phải Viên Xảo Hề, càng không phải là Viên Nhược Hề. Mà muốn nói đến khả năng vào phòng hắn tắm rửa lớn nhất có thể là Viên Xảo Hề, cô gái ngoan ngoãn này chỉ cần phụ thân Viên Lam nói một tiếng, có thể đi tìm chết cũng không có vấn đề, nhưng nói tới nữ nhân lớn gan phỏng chừng cũng có thể là Viên Nhược Hề, nữ nhân kia nếu nói có ngày công khai theo đuổi Tiêu Bố Y cũng sẽ không hoài nghi, nhưng nữ nhân đang tắm gương mặt có chút lạ lẫm, mà lại có chút quen mắt, nàng ta rốt cuộc là ai?

"Tiêu Thiếu Khanh đã trở lại?" Tiếng cười của cô gái như tiếng chuông bạc, "Ta mới phát hiện thì ra Tiêu Thiếu Khanh biểu hiện là công tử khiêm nhường, nhưng cũng háo sắc như thế, bằng không sao lại nhìn ta không chuyển mắt như thế?"

Tiêu Bố Y nghe được thanh âm của nàng, đột nhiên bừng tỉnh, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, ngạc nhiên hỏi: "Nàng là Vô Ưu công chúa?"

Hắn đã gặp qua Vô Ưu công chúa, nhưng một lần là cách qua kiệu, lần thứ hai nàng ta lại đeo mạng, mờ mờảo ảo, thực chưa từng thấy qua mặt thật của Vô Ưu công chúa, cho nên lần này đột nhiên nhìn thấy, cũng khó tránh lạ lẫm, nhưng thanh âm của Vô Ưu thì hắn nhớ rõ, nhưng khi biết Vô Ưu công chúa ở trong phòng hắn tắm rửa, làm sao mà không chấn động cho được?!

Vô Ưu công chúa nụ cười nhẹ nhàng, vầng trán tỏa sáng như ánh trăng non, cánh mũi nhỏ nhắn, trơn bóng như ngọc, đôi môi anh đào, khi cười lộ ra hàm răng như ngọc, khuôn mặt tinh xảo trắng nõn, vô cùng mịn màng.

Nàng ở trong bồn tắm, không hỏi cũng biết, cả người khẳng định là không mặc gì, không biết là do hơi nóng hay là xấu hổ, Vô Ưu công chúa trên mặt từ từửng hồng, trong lúc nhất thời hồng bạch trộn lẫn, đẹp mê người.

Tiêu Bố Y sau khi ngạc nhiên, lập tức liên tưởng đến những gì Đổng Kỳ Phong nói lúc trước, không khỏi thở dài.

Rất hiển nhiên, Vô Ưu công chúa đã bắt đầu đánh một canh bạc lên trên người hắn, nàng tuy cá công chúa, nhưng ngoại công duy nhất lại không được sủng ái, người cha duy nhất lại không thích nàng, người có thể đáng tin cậy không một ai, người có thể giúp nàng lại càng không có. Nàng là một nữ nhân, sợ bị gả đi Đột

Quyết, bị nam nhân xem như là hàng hóa, kết cục vô cùng thê thảm, cũng khó tránh khỏi sợ hãi. Nữ nhân Đại Tùy có thể leo lên được làm Khả Đôn cũng chỉ có một, nữ nhân giống như Vô Ưu công chúa, duy nhất có thể cho chính là thân phận cũng thân thể của mình, có thể hấp dẫn nam nhân cũng là thân phận cũng thân thể của mình, nàng chạy đến phòng mình tắm rửa nói là hấp dẫn mình, không bằng nói là trao đổi thì chính xác hơn.

Tiêu Bố Y nghĩ ra ràng nguyên do trước sau, chỉ khẽ cười nói: "Hồi công chúa. Ta tuy không là tiểu nhân gì, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng tự xưng là quân tử. Công chúa bỗng nhiên có lòng đến chỗ của ta, hạ quan có chút kinh sợ, khó tránh phải trợn mắt há hốc mồm".

Vô Ưu công chúa nghe được Tiêu BốY một lời hai nghĩa, trên mặt đỏ bừng, nàng đích xác đúng như Tiêu Bố Y suy nghĩ, không đến bước vạn bất đắc dĩ, cũng sẽ không xuất ra hạ sách này. Nàng cũng biết nữ nhân phải lấy thân phận làm trọng, nữ nhân chủ động đưa đến tận cửa cũng không nam nhân tôn trọng, nhưng cho dù nàng đã xuống giá như vậy, Tiêu Bố Y vẫn vững như thái sơn, điều này làm cho nàng thật sự là vô kế khả thi.

Đêm nay nàng ở tại Tứ Phương quán, biết được ngoại công bởi vì tầm nã thích khách bất lợi mà bị Hoàng Thượng phụ thân mắng, trong lòng lại càng lạnh lẽo. Lại nghe cung nhân mọi nơi nghị luận, bởi vì gần đây ngoại công cùng Độc Cô Cơ làm việc bất lợi, đã làm cho Hoàng Thượng phụ thân rất là bất mãn, chuẩn bị bãi chức để điều tra. Ngoại công nếu bị bãi chức, Vô Ưu cảm thấy mình hoàn toàn đã bị đoạn sinh kế, sau khi Tứ Phương quán tan cũng không về lại trong cung, mà trực tiếp đi tới Thái Phó phủ. Nàng dù sao cũng là công chúa, muốn đến phòng của Tiêu Bố Y cũng không có người nào dám ngăn đón, cho nên khi Tiêu Bố Y quay về, hạ nhân cùng tỳ nữ đều cổ quái mà nhìn hắn, trong lòng đều thầm khâm phục mị lực của Thiếu Khanh.

Vô Ưu thấy Tiêu Bố Y chưa về, lại cho tỳ nữ chuẩn bị nước nóng tắm rửa, nói là tắm rửa, cũng chính là bức bản thân hạ quyết tâm, chỉ là nàng tuy hạ quyết tâm, khi nhìn thấy Tiêu Bố Y vào cũng chủ động trên chọc, nhưng nhìn thấy hắn cũng không tránh né, ánh mắt cứ nhìn chằm chằm vào mình, cho dù là cách thùng gỗ, biết hắn nhìn không được cái gì, nhưng cũng nhịn không được cả người như nhũn ra.

Nàng là công chúa, bình thường cùng người khác nói ngọt cũng không được mấy câu, lần này lại tắm rửa trước mặt một nam nhân, thật sự là một chuyện hoang đường trước đó chưa từng có.

"Chỉ là trong cung chẳng lẽ hầu hạ không chu đáo, nước nóng không đủ, là lại để cho công chúa đến Thái Phó phủ tắm rửa?" Tiêu Bố Y lắc đầu nói: "Xem ra hạ quan tuy là Thái Phó Thiếu Khanh, cũng phải đến Nội Thị Tỉnh phản ánh bọn họ tội thất chức".

Tiêu Bố Y trấn tĩnh lại, công chúa ngược lại trở nên bối rối, hồi lâu mới nói: "Tiêu Bố Y, ngươi là người thông minh như thế, chẳng lẽ không rõ ý tứ của ta?"

Tiêu Bố Y vẫn như cái đinh đóng ở ngay cửa, "Hạ quan ngu xuẩn như trâu vậy".

Vô Ưu nhìn thấy Tiêu Bố Y vẫn trấn tĩnh, đứng không nhúc nhích, giây lát tỉnh ngộ lại, khẽ cười nói: "Đó là bởi vì người đứng quá xa, cho nên thực không rõ".

"Hạ quan nhãn lực không tệ, cũng không biết khoảng cách có gì huyền diệu" Tiêu Bố Y rất đau đầu, không biết đằng sau nữ nhân chủ động dâng lên tận cửa này có phiền toái gì, lần trước Mộng Điệp như thế, lần này công chúa cũng vậy, ông trời sẽ không cho không ngươi cái gì thật ra một chút cũng không sai.

Hắn nếu chạm vào công chúa, dĩ nhiên sẽ sảng khoái nhất thời, chỉ là về sau sợ là đời phải còng lưng trả nợ. Càng huống chi hiện tại cùng Lý phiệt quan hệ không rõ ràng, công chúa và hắn sau khi lên giường lại bảo hắn đi giết Lý Mẫn thì làm sao bây giờ? Hắn hiện cũng có chút sợ hãi công chúa muốn làm ngọc đá đều tan, mà hô lên một tiếng, nếu để cho Thánh Thượng biết được, thì cũng là một phiền toái cực lớn.

"Ta đã tắm xong rồi, Thiếu Khanh, phiền người đem khăn tắm cho ta" Vô Ưu liếc mắt nhìn Tiêu Bố Y, như cười như không.

"Ồ?" Tiêu Bố Y nhíu mày nói: "Không bằng ta đi tìm cung nữ đi theo cho công chúa có được không?"

"Các nàng đã trở về rồi" Công chúa tuy vẫn cười, nhiều ít có chút miễn cưỡng.

“Hay là tỳ nữ của Thái Phó phủ” Tiêu Bố Y lại nói.

“Các nàng tay chân thô lỗ, ta không hài lòng” Công chúa bất mãn nói: “Thiếu Khanh, ngươi nếu thực là chính nhân quân tử, tâm địa thoải mái, chẳng lẽ đem một cái khăn tắm cũng sợ sao?”

Tiêu Bố Y chậm rãi tiến lên, tìm khăn tắm đưa qua, Vô Ưu đột nhiên đứng lên, đối mặt với Tiêu Bố Y nói: “Thiếu Khanh, đỡ ta ra đi”.

Tiêu Bố Y chỉ cảm thấy trước mắt bạch quang lấp lánh chói mắt, cả người run rẩy động tâm, cắn răng một cái, đưa tay ra, Vô Ưu mang theo bọt nước ra khỏi thùng tắm, dùng khăn tắm bao lấy thân mình, liếc nhìn Tiêu Bố Y, run giọng nói: “Thiếu Khanh, còn không đỡ ta lên giường”.

Tiêu Bố Y chỉ có thể thở dài nói: “Hạ quan chỉ sợ giường đơn sơ, không hợp với công chúa”.

Vô Ưu mặt đỏtới mang tai, nỉ non nói: “Có Thiếu Khanh tại đây, nơi nào cũng đều là kim bích huy hoàng, Vô Ưu là một nữ tử mà chủ động như vậy, Thiếu Khanh chẳng lẽ không hiểu phong tình sao?”

Nàng hơi thở như lan, hai tay nắm chặt khăn tắm, cũng đã dựa vào ngựa Tiêu Bố Y, mắt nhìn lên, trong hai mắt như có sương mù mông lung, làm cho người ta nhịn không được mà cảm thấy thương tiếc, Tiêu Bố Y quả thực nhẫn nại không được, đưa tay ôm lấy Vô Ưu, bước nhanh đến giường đặt Vô Ưu xuống.

Vô Ưu xấu hổ nhắm mắt, người khi nằm lên trên giường, phát hiện khuôn mặt của Tiêu Bố Y tiếp cận tới, nhịn không được xấu hổ, run giọng nói: “Bố Y…”

Tiêu Bố Y lại thấp giọng nói: “Công chúa chờ chút…” Hắn sau khi nói xong những lời này, rời khỏi giường, buông màn xuống, Vô Ưu sửng sốt, lại phát hiện Tiêu Bố Y đã đi đến trước cửa, đột nhiên mở cửa phòng, ngưng thần quan sát, chỉ là khi thấy rõ người trước mắt thì nhịn không được hỏi: “Thì ra là Bối huynh?!”

Hắn nhĩ lực rất mạnh, tuy đang ý loạn tình mê cũng không lạc mất tâm trí, nghe được ngoài cửa có người, thì giật chỉ nghĩ có người mai phục, nghĩ tới ngoài cửa là Hòe mập, ngoài cửa là Uyển Nhi, ngoài cửa là phục binh, hoặc là ngoài cửa là người của Vô Ưu giăng bẫy, làm sao nghĩ đến ngoài cửa lại là Bùi Bội hóa trang thành Bối Bồi!

Bối Bồi chỉ lạnh lùng nhìn Tiêu Bố Y, ánh mắt như băng!

154. Chương 154: Mưa Gió Ập Đến

Công chúa phì cười, đi tới áp thấp thanh âm nói: “Thiếu Khanh quá nửa cảm thấy lãng phí nước nóng, nhưng nếu có một ngày, Thiếu Khanh có cơ hội vào trong cung, ta cũng có thể vì Thiếu Khanh mà chuẩn bị một bồn nước để tắm rửa”..

Tiêu Bố Y khi thấy Bối Bồi trước là kinh ngạc, sau là vui mừng, khi thấy nàng nhìn qua lại trên mặt mình, có chút cảm thấy xấu hổ.

“Bối huynh tìm ta có việc?”

“Vốn ta muốn tìm ngươi nói mấy lời” Bối Bồi rốt cuộc mở miệng.

“Muốn nói cái gì?” Tiêu Bố Y thấp thỏm hỏi.

“Hiện tại không cần phải nói nữa” Bối Bồi xoay người bước đi, tuy hành động thoáng có chút không tiện, nhưng đi vẫn rất nhanh.

Tiêu Bố Y bất chấp công chúa đang ở trên giường, vài bước đuổi theo nói: “Bối huynh!”

“Chuyện gì?” Bối Bồi dừng bước, không có quay đầu lại, chỉ thấp giọng hỏi.

“Thật ra ngươi thấy cũng không phải như ngươi nghĩ, ngươi nghĩ cũng không phải là như ngươi thấy” Tiêu Bố Y cảm thấy mình rất có tiềm chất làm triết gia, Khổng Tử Trang Tử gì gì đó so ra vẫn còn kém hắn.

"Ngươi không phải là ta, làm sao biết ta nghĩ cái gì?" Bối Bồi nghiêm mặt hỏi lại.

Tiêu Bố Y ngậm miệng, hồi lâu mới nói: "Bối huynh chuẩn bị đi đâu?"

"Ta đương nhiên là về phòng nghỉ ngơi, ta còn có thể đi nơi nào?" Bối Bồi lắc đầu nói: "Tuy phòng ta không có ai ở trên giường đợi, nhưng ngủ thì vẫn phải cần".

Tiêu Bố Y thở ra một hơi, lại cảm thấy mình khẩn trương cũng có chút khó hiểu, mới vừa rồi nghe Bùi Minh Thúy nói cái gì tự phản nhi súc, tuy thiên vạn nhân, ngô vãng hĩ, hiện tại bản thân cũng không thẹn với lương tâm, sao mà mới có một người đến, đã thấy do dự không quyết? Bất quá ngẫm lại, mình cũng là nam nhân, cũng có động tâm, muốn nói không thẹn với lương tâm nhiều ít cũng có vấn đề, tuy mình vẫn chưa làm gì, bất quá còn nhiều thứ phải lo lắng mà thôi.

"Xuân tiêu một khắc, ngàn vàng khó được" Bối Bồi cũng không quay đầu lại, thản nhiên nói: "Tiêu đại nhân chớ chậm trễ, vậy cũng là tội của ta".

Hắn sau khi nói xong những lời này, cũng không dừng lại, xem bóng dáng của hắn, đúng là về phòng, bởi vì ở phương xa truyền đến tiếng kêu thảm thiết vô cùng thê lương của Hòe mập, 'Có quỷ!'.

Tiêu Bố Y mắt nhìn theo Bối Bồi rời đi, khi nhớ tới xuân tiêu một khắc, không biết là Bối Bồi cổ vũ, hay là cố ý làm mất đi nhiệt tình của hắn. Chỉ là làm sao Vô Ưu công chúa lại phí công lòng vòng như vậy, là lý hay là tình đều là sự lựa chọn khó khăn.

Khi chậm rãi về lại phòng, phát hiện Vô Ưu công chúa đã ra khỏi giường, bộ dáng giống như muốn rời đi, Tiêu Bố Y thấy nàng như thế, thật sự so với khi thấu nàng ta tắm rửa còn muốn kinh ngạc hơn, "Công chúa, ngươi làm cái gì?"

"Đã muộn rồi, lưu lại ở trong này nữa ta chỉ sợ sẽ có lời đồn đãi thị phi" Vô Ưu công chúa nghiêm mặt nói: "Thiếu Khanh. Tuy ngươi và ta không thẹn với lương tâm, chỉ là sợ tiểu nhân bày trò làm chuyện xấu, một khi đã như vậy, ta cũng nên sớm về lại trong cung".

Tiêu Bố Y nhìn công chúa giống như nhìn quái vật vậy, hồi lâu mới nói: "Công chúa suy nghĩ sâu sắc, hạ quan tự thẹn không bằng, chỉ là người của công chúa đã về lại trong cung rồi..."

"Ai nói bọn họ đã về lại trong cung?" Vô Ưu kinh ngạc nói: "Bọn họ ở phòng trước đợi ta trở về, Thiếu Khanh chẳng lẽ không có nhìn thấy?"

Tiêu Bố Y đành phải nói: "Thì ra là thế, chỉ là gần đây Đông Đô không tính là thái bình. Vậy có cần ta tìm hai hộ vệ hộ tống công chúa về cung không?"

Vô Ưu như cười như không liếc nhìn Tiêu Bố Y, "Nếu thực gặp phải loại tặc nhân như Lịch Sơn Phi, ta sợ chỉ có thân thủ như Thiếu Khanh mới có thể bảo vệ được cho ta".

Tiêu Bố Y gật đầu nói: "Công chúa cát nhân thiên tướng, trạch tâm nhân hậu, Lịch Sơn Phi nhìn thấy công chúa cũng chỉ có thể tránh né, sẽ không ám sát. Một khi đã như vậy, ta cũng nên làm nhiều điều dư thừa".

Vô Ưu liếc mắt nhìn hắn, "Ngươi hình như rất sợ người khác đồn đãi đàm tiếu?"

Tiêu Bố Y cười nói: "Công chúa, tuy người và ta không có gì phải thẹn, chỉ là sợ tiểu nhân bày trò làm chuyện xấu. Ta thì không sao cả, nhưng hủy danh dự của công chúa thì đó là việc rất rất không nên, nếu đã như vậy, cho dù là tắm cũng rửa không trôi".

Công chúa phì cười, đi tới áp thấp thanh âm nói: "Thiếu Khanh quá nửa cảm thấy lãng phí nước nóng, nhưng nếu có một ngày, Thiếu Khanh có cơ hội vào trong cung, ta cũng có thể vì Thiếu Khanh mà chuẩn bị một bồn nước để tắm rửa".

Nàng ta nói tới đây, mặt có chút đỏ lên, có chút thâm ý, cũng lập tức ra khỏi phòng của Tiêu Bố Y, Tiêu Bố Y chỉ có thể đi theo sau nàng, khi đi đến phòng ngoài, mới phát hiện nha hoàn cùng kiệu phu đều ở đó. Tiêu Bố Y nếu không hết sức tin tưởng vào hai mắt của mình, cơ hồ nghĩ đến mới vừa rồi chẳng qua chỉ là mình gặp ảo giác tự tác đa tình.

Nha hoàn thì vẫn là nha hoàn Tiểu Nguyệt lúc trước, nhưng mặt thì không phải như lúc trước, khi nhìn thấy Tiêu Bố Y lại còn tươi cười, Tiêu Bố Y vẫn lấy lễ cung kính tiễn công chúa ra khỏi Thái Phó phủ, sau

khi trở về còn chưa kịp suy nghĩ có nên đi tìm Bối Bồi hay không, thì Hòe mập đã như u linh lăn ra, có chút khẩn trương nói: "Hắn đã trở lại".

"Hắn là ai?" Tiêu Bố Y hỏi.

"Đương nhiên là tên râu ria kia" Hòe mập thở dài nói: "Hắn chẳng phải đi rồi sao, sao chỉ mới mấy ngày đã trở lại? Cứ như u linh mà xuất hiện trước mặt người khác, bộ không muốn cho người ta sống nữa hay sao?"

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, những ngày ngươi chịu tội vẫn còn ở sau nữa, "Nếu không ta thuê phòng cho ngươi ở khách sạn nhé?"

Hòe mập gãi gãi đầu, "Vậy ngượng quá, ta hiện tại chỉ có thể hy sinh chuyện nhỏ để thành toàn chuyện lớn. Thiếu đương gia nếu cảm thấy ta vất vả, thì cấp thêm chút tiền là được rồi. Thiếu đương gia, ngươi sao lại giải quyết cuộc chiến nhanh như vậy? So với trước thì có kém một chút?"

Tiêu Bố Y lần này thực không rõ, "Cái gì so với trước kia thì có kém một chút?"

"Trước kia Thiếu đương gia cùng Thiếu phu nhân khi làm chuyện đó, Thiếu phu nhân kêu cũng phải là cả canh giờ, huynh đệ trong sơn trại vừa ghen tị, lại hâm mộ" Hòe mập lộ ra vẻ hâm mộ, tràn đầy xấu xa, "Nhưng hôm nay từ khi nghe thấy ngươi trở về, cho đến khi thấy ngươi tiễn công chúa, thì chỉ mới chừng một nén nhang. Cái này còn không phải ngươi khi trở về đã cùng công chúa này nọ. Thiếu đương gia, gần đây thể lực của người hình như không bằng trước kia, không bằng để ta ra ngoài mua ít đồ bổ về cho ngươi?"

Tiêu Bố Y mỉm cười nhìn hắn, "Ngươi thật ra rất quan tâm đến ta, không có việc gì thì tính cả mấy việc này".

Hòe mập cũng không đỏ mặt, tràn đầy nhiệt tình, "Thiếu đương gia, sơn trại tại Đông Đô hiện tại chỉ có hai người chúng ta, Nhị đương gia đã nói nhất định ta phải chiếu cố ngươi cho tốt, ta không quan tâm đến ngươi, thì ai quan tâm đến ngươi?"

"Ta cảm thấy cũng phải giải thích với ngươi" Tiêu Bố Y áp thấp thanh âm nghiêm mặt nói: "Thật ra công chúa đi đến trong này, chẳng qua chỉ để tắm thôi".

"Thiếu đương gia, ngươi có thể vũ nhục nhân cách của ta, nhưng ngươi không thể vũ nhục trí tuệ của ta" Hòe mập oai phong lẫm liệt nói: "Công chúa từ trong cung đêm khuya tới đây, chỉ là để tắm thôi sao? Ngươi nói như vậy có thể thuyết phục được bản thân không?"

Tiêu Bố Y sờ sờ cằm, có chút hổ thẹn nói: "Ta đã xem nhẹ trí tuệ của ngươi. Đúng vậy, ta nói vậy bản thân ta cũng không tin. Chẳng qua Hòe mập, ta không thể không trịnh trọng nói cho ngươi một câu. Có khi, có chút những người làm được, lại có những người nói cũng không được".

"Hiểu rồi," Hòe mập bị một câu xem nhẹ trí tuệ của Tiêu Bố Y ủng hộ, rất là kích động, "Đây là Thiếu đương gia muốn nói đạo lý cái gì chỉ cần công chúa tắm rửa, thì dân chúng không được rình coi phải không?"

Tiêu Bố Y thực cảm thấy Hòe mập này hiện tại có mấy tầng lầu cao như vậy, có thể nói hắn chỉ để cho mình hắn phóng hỏa xem chơi, chứ không cho dân chúng đốt đèn. Vừa thông tục vừa dễ hiểu.

"Ngươi biết là được" Tiêu Bố Y muốn bước đi, lại bị Hòe mập kéo lại, bất đắc dĩ hỏi, "Ngươi còn chuyện gì nữa?"

"Thiếu đương gia, ta hỏi ngươi một việc, ngươi quen với nữ nhân nhiều, kinh nghiệm cũng phong phú" Hòe mập có chút nhăn nhó, "Vậy xin ngươi nói cho ta, làm sao biết một cô gái thích ngươi hay không?"

Tiêu Bố Y kinh ngạc nói: "Ngươi thích cô gái nào sao?"

Hòe mập xoa xoa tay, "Thiếu đương gia, ngươi cảm thấy Uyển Nhi thế nào?"

"Không tệ, không tệ" Tiêu Bố Y gật đầu.

"Ngươi cũng cảm thấy không sai?" Hòe mập có chút vui mừng nói: "Nhưng không biết người ta thấy thế nào".

Tiêu Bố Y thở dài nói: "Ngươi cảm thấy người ta không tệ, nhưng người ta phải xem trọng ngươi mới được".

"Uyển Nhi thật ra cũng rất xem trọng ta" Hòe mập tràn đầy say mê, "Nàng ta hôm nay khi nhìn thấy ta thì cười cười".

Tiêu Bố Y hắt một bát nước lạnh: "Nàng ta khi nhìn thấy ngu ngốc cũng sẽ cười".

"Nhưng căn cứ theo ta quan sát, khi nàng ta nhìn thấy Thiếu đương gia ngươi, cho tới giờ cũng chưa từng cười qua, chẳng lẽ nói Thiếu đương gia ngươi so với ngu ngốc cũng không bằng?" Hòe mập phản bác.

Tiêu Bố Y không nói gì, thầm nghĩ danh nhân danh ngôn nói thì hay, nhưng cũng chỉ có thể cùng với tú tài đánh một trận, chứ không phải là lời dành cho bại não. Bởi vì người sau sẽ kéo ngươi xuống ngang cấp với hắn, sau đó lấy kinh nghiệm phong phú của hắn mà đánh bại ngươi, hiện tại mình chính là bị kinh nghiệm của Hòe mập đả kích.

"Thiếu đương gia ngươi sao lại không nói chuyện?" Hòe mập hỏi.

"Lời cũng nhường cho ngươi nói, ta nghe là được" Tiêu Bố Y chỉ có thể khiêm tốn nói.

"Thật ra ta hôm nay đã thổ lộ với Uyển Nhi" Hòe mập có chút buồn rầu nói: "Thiếu đương gia ngươi giúp ta phân tích, lời của nàng ta nói là có ý gì?"

"Mẹ kiếp, khi nói tới làm mục trường cũng có thấy ngươi tích cực như vậy đâu" Tiêu Bố Y lẩm bẩm: "Nàng ta nói với ngươi cái gì?"

"Nàng nói tiểu đệ không được vô lễ" Hòe mập nói tiếp.

Tiêu Bố Y sửng sốt nói: "Chẳng lẽ nàng ta vẫn xem ngươi như đệ đệ sao? Hòe mập, ta biết khi nữ nhân nói những lời này…"

"Thiếu đương gia ngươi sao lại ngu ngốc như vậy?" Hòe mập thở dài nói: "Những lời này là nàng nói với tiểu đệ".

Tiêu Bố Y muốn bóp cổ Hòe mập, nhưng đành phải nói, "Hòe mập, ta có chút mệt, ngươi có thể nói những câu làm cho ta có thể hiểu được hay không".

"Ta hiểu, Thiếu đương gia hiện tại đang rất mệt mỏi, dù sao công chúa cũng mới đi" Hòe mập quan tâm làm Tiêu Bố Y muốn lôn ruột, "Chuyện nói đến cũng dài, ta nói vắn tắt là được. Hôm nay khi ta thổ lộ tâm ý đối với Uyển Nhi, nhưng không đợi Uyển Nhi trả lời, đệ đệ của nàng liền thế tỷ tỷ trả lời, Uyển Nhi liền nói tiểu đệ không được vô lễ".

"Tiểu đệ nói cái gì?" Tiêu Bố Y cuối cùng cũng thấy được tin tức hữu dụng.

"Hắn ôm ngực, nói một chữ 'phi' " Hòe mập nghiêm trang nói.

Tiêu Bố Y có chút đồng tình nhìn Hòe mập, "Với trí tuệ của ngươi, đối với chữ này có lẽ là không khó lý giải".

"Thiếu đương gia ngươi sao lại ngu ngốc như vậy" Hòe mập lắc đầu nói, "Chữ này tuyệt đối không đơn giản như những gì biểu hiện ra".

Tiêu Bố Y trợn mắt cứng lưỡi, "Chẳng lẽ còn có hàm nghĩa bên trong?"

"Đương nhiên," Hòe mập say mê nói: "Ta biết lòng của nữ nhân sâu như đáy biển. Khi nàng nói có là cổ vũ ngươi, khi nàng nói không có đôi khi lại mang ý nghĩa trái ngược".

"Vậy khi nàng nói phi?" Tiêu Bố Y nhíu mày hỏi, thầm nghĩ đụng tới loại nam nhân tự tác đa tình này chỉ có thể xem như nữ nhân bất hạnh.

"Nàng cho tiểu đệ ôm ngực nói phi, thật ra là mang ý nghĩ trái ngược" Hòe mập chăm chú giải thích: "Thiếu đương gia, ngươi nghĩ lại đi, chữ phi viết như thế nào, đó là ba chữ khẩu tổ hợp lại. Tiểu đệ ôm ngực nói chữ phi, có ý nói tỷ tỷ hắn tuy biểu hiện cự tuyệt, thật ra là tâm khẩu không đồng nhất".

Tiêu Bố Y rất bội phục nói: "Cao kiến, cao kiến, y theo lời Hòe mập ngươi giải thích như vậy. Nếu tiểu đệ ôm ngực nói chữ cút, vậy có phải là thật tình muốn cấp cho tướng công ngươi ba bộ đồ không?"

Hòe mập hồi lâu mới hiểu được chữ cút phân ra thế nào, không khỏi rất thán phục, "Thiếu đương gia một suy ra ba, thật sự có thể dạy được".

"Ta hiện tại có thể nói với ngươi một câu không?" Tiêu Bố Y nghiêm túc nói.

"Mời Thiếu đương gia nói".

"Sơn trại xa lắm, ngươi cút đi xa liền cho ta, đã gặp qua vô sỉ, nhưng chưa thấy qua người vô sỉ như vậy. Phi!" Tiêu Bố Y nói xong những lời này cũng không quay đầu lại mà rời đi. Hòe mập bĩu môi tỏ vẻ không cần, lẩm bẩm nói: "Ta biết ngươi đang ghen tị, cực kỳ ghen tị!"

Tiêu Bố Y nghe được một câu cuối cùng của Hòe mập, cảm thấy Hòe mập đã trúng độc không nhẹ, nữ nhân tự mình mê luyến cùng nam nhân tự mình say mê đều không thể nói lý được.

Khi đi qua cửa phòng của Bối Bồi, Tiêu Bố Y nhẹ bước, muốn tới gõ cửa lại nghe được trong phòng lặng yên không một tiếng động, Bối Bồi giống như đã ngủ say, sau khi do dự, thì cũng bỏ qua ý nghĩ này.

Bồi hồi một lát, Tiêu Bố Y nhẹ chân nhẹ tay rời đi, lại không biết từ trong phòng nhìn ra, cái bóng của mình có chút quái dị.

Bối Bồi khoanh chân ngồi ở trên giường, đã sớm mở mắt ra, dừng ở bóng dáng trên cửa sổ dần dần rời xa, khóe miệng mỉm cười, lẩm bẩm nói: "Đồ ngốc…"

Lý Thiện Hành ôm quyền thi lễ, "Hồi Thánh Thượng, tại chiến trường các tướng quân đổ máu chém giết, cũng có được đón năm mới đâu, Thiện Hành mỗi khi nghĩ tới đều hận không được cùng các tướng quân chinh chiến sa trường. Lần này đi chinh phạt Di Đà giáo, một khi đã là chuyện trọng đại, hạ thần nguyện ý đi"…

Khi Lý Hồn tỉnh lại, chỉ cảm thấy phiêu diêu không rõ là ở đâu, mũi ngửi thấy mùi hương tràn ngập, phảng phất như là đang ở trong tiên cảnh ở trên trời vậy.

Hắn giờ phút này trong lòng có loại sợ hãi mãnh liệt, hắn không thích tiên cảnh, hắn tình nguyện ở lại nhân gian, hắn cảm thấy nhân gian so với tiên cảnh thoải mái hơn nhiều, đối với những sự vật không biết tới, hắn vẫn cảm thấy sợ hãi.

Hắn dù sao cũng đã già, năm đó huyết chiến sa trường, lấy một địch trăm đều là thật, cho nên người khác đều có phần sợ hãi hắn, hắn làm sao nghĩ đến lại có người dám trước mắt mọi người ở Tứ Phương mà hành thích hắn!

Ngực vẫn đau kịch liệt, cái đau làm cho hắn trở lại với sự thật lãnh khốc vô tình. Lý Hồn cũng không nóng lòng mở hai mắt, chỉ là đang nghĩ mình đang ở nơi nào, một nhát đâm sắc bén của thích khách làm cho lòng hắn còn sợ hãi, hắn lúc ấy không rõ thích khách vì cái gì mà muốn giết hắn, hắn là một người già, xem ra cử động đều có chút khó khăn, cho dù muốn giết, cũng là phải giết Hồng nhi mới đúng. Hồng nhi chính là Trụ quốc Lý Mẫn. Làm Hoàng đế thật ra cũng không phải là thoải mái, hơn nữa là Hoàng đế Đại Tùy, là ngôi vị hoàng đế đoạt được từ tay người khác, luôn lo lắng người khác cũng sẽ đoạt lại như vậy. Năm đó Văn Đế tại vị, đã nằm mơ thấy hồng thủy ngập trời bao phủ Tây Kinh, nghĩ đến Lý Mẫn nhủ danh là Hồng nhi, ứng với chữ này, lúc trước đã muốn cho Hồng nhi tự vẫn. Hồng nhi thật vất vả mới trốn qua được một kiếp của Văn Đế, không nghĩ đến Thánh Thượng trong khoảng thời gian này lại đề cập đến chuyện xưa, hy vọng Hồng nhi tự vẫn, bản thân mình đã già, cũng không bảo vệ được nhiều, chỉ cầu bản thân an ổn sống qua mấy năm cuối đời là được, Hồng nhi sinh tử dù sao cũng không quan trọng bằng bản thân, nhưng hắn làm sao mà nghĩ đến lại có người muốn trừ khử mình?

Nhắm mắt lại, Lý Hồn trong lòng lại rõ ràng như kính, một khắc khi hắn né tránh, liếc nhìn vẻ mặt của Thánh Thượng, không có kinh ngạc cùng giận dữ, ngược lại còn có vẻ hưng phấn, chẳng lẽ Thánh Thượng muốn mình chết, hoặc là? Lý Hồn khi nghĩ vậy, không rét mà run.

"Thân Minh Công tỉnh rồi sao?" Một thanh âm trầm thấp như từ trên trời truyền xuống, cắt ngang sự trầm tư của Lý Hồn. Lý Hồn vẫn chưa mở mắt, đã biết đó là thanh âm của Thánh Thượng. Hắn sao lại đến gặp mình, trừ khi mình đang ở trong cung? Nhớ đến năm đó cho dù là Thượng thư lệnh Dương Tố bệnh nguy cấp, Thánh Thượng cũng không có nhìn tới, tuy Thánh Thượng mỗi lần đều là cấp cho Dương Tố danh y cùng ban thuốc, nhưng nghe đồn rằng hắn luôn hỏi Dương Tố có thể chết hay không. Thánh Thượng so với

Tiên đế còn muốn đa nghi, càng kiêng kị trọng thần đoạt ngôi vị hoàng đế của hắn hơn, có lẽ trong mắt Thánh Thượng, không hy vọng mình tỉnh lại? Lý Hồn nghĩ vậy, chỉ nhắm mắt lại.

"Hồi Thánh Thượng, Thân Minh Công huyết mạch thông tốt, hô hấp trầm ổn, ứng với tính mạng đã không còn lo lắng" Một ngự y trả lời.

"Ồ" Thanh âm kia bình thản, giống như có chút thất vọng, "Thân Minh Công lao khổ công cao, các ngươi phải tận tâm hết sức cứu trị Thân Minh Công, không được có sai sót".

"Thần tuân chỉ".

Thanh âm kia cũng không lên tiếng nữa, tiếng bước chân đã đi xa, Lý Hồn nhẹ nhàng mở to mắt, mơ hồ trông thấy một bóng dáng uy nghiêm bước nhanh rời đi, trong lòng thở ra một hơi, lại nhắm hai mắt lại. Dương Quảng cũng không có đi xa, bởi vì thanh âm nổi giận của hắn truyền tới cách đó không xa, tràn đầy uy nghiêm, Lý Hồn trong lòng than nhẹ, biết sau mỗi lần như vậy, lại có người gặp xui xẻo.

"Đổng Kỳ Phong, ta dùng ngươi để làm gì!" Dương Quảng cao cao tại thượng, giận vỗ bàn nói: "Thích khách hành thích Thân Minh Công đã bắt được chưa?"

Đổng Kỳ Phong trên mặt nếp nhăn càng sâu, quỳ rạp xuống đất nói: "Hồi Thánh Thượng, mạt tướng đã dốc hết toàn lực, nhưng vẫn bắt không được thích khách cực kỳ giảo hoạt này. Lần này thích khách tính kế cực kỳ tinh minh…"

"Hắn tính kế tinh minh hay là ngươi hành sự bất lợi nên lấy cớ?" Dương Quảng đột nhiên đứng lên, giận không thể át, "Ngươi có phải nói nếu thích khách tinh minh hơn chút nữa, cho dù hắn giết ta, ngươi cũng không thể ngăn được? Trong thời gian này thích khách thường xuyên lui tới ở tại Đông Đô, ngươi lại một án cũng không phá được, ngươi thân là Trung Tướng Vũ Hầu phủ, phụ trách tuần sát ban đêm, chịu trách nhiệm bắt giặc. Nhận lấy trọng trách mà ngu ngốc vô dụng, Trung Tướng Vũ Hầu phủ này của ngươi, không làm cũng thế".

Đổng Kỳ Phong trán đã hiện ra mồ hôi, cũng không dám nhiều lời.

"Tư Mã Trường An, Độc Cô Cơ, Đổng Kỳ Phong đã già rồi, về sau để nghỉ ngơi đi. Hai người các ngươi tiếp quản chuyện trên tay hắn. Có nghe rõ không?"

"Vi thần tuân chỉ" Độc Cô Cơ nơm nớp lo sợ đáp, Tư Mã Trường An khuôn mặt giống như là đầu heo, rất là buồn cười.

"Tư Mã ái khanh, thương thế trên mặt của ngươi thế nào rồi?" Dương Quảng khi nhìn về phía Tư Mã Trường An, vẻphẫn nộ trên mặt đã đổi thành thưởng thức, tuy cũng không bắt được giặc, nhưng Tư Mã Trường An lại ghi được điểm.

"Hồi Thánh Thượng, yêu nữ am hiểu hạ độc" Tư Mã Trường An nửa bên mặt sưng húp lên, điều này làm cho hắn nói chuyện cũng có chút không lưu loát, nhưng cũng không trở ngại hắn biểu đạt trung tâm, "Mạt tướng nhất thời không phòng bị, để hắn làm cho bị thương hai má, trúng độc sưng lên, nhưng cũng không có gì đáng ngại. Chỉ là mạt tướng không có bắt được yêu nữ tại chỗ, coi như là cực kỳ vô năng, cũng mong Thánh Thượng trách phạt".

Dương Quảng xua xua tay, thở dài nói: "Tư Mã ái khanh trung quân vì nước, làm sao mà có tội? Chỉ là ngươi nói thả người Ba Tư đi, thả dây dài câu cá lớn là thế nào?"

Tư Mã Trường An nói: "Hồi Thánh Thượng, mạt tướng đề nghị Thánh Thượng thể hiện đức độ nhân từ, cố ý thả người Ba Tư trở về. Mạt tướng sau đó vẫn theo dõi, thực không có phát hiện người Ba Tư có gì dị thường, nói vậy yêu nữ này chính là một thân một mình, mượn việc che mặt mà lẫn vào trong đội ngũ biểu diễn của Ba Tư, không phải là mối họa. Người Ba Tư ở tại Đông Đô nhân số khá đông, vì lần này đối với Thánh Thượng đều khen anh minh không dứt miệng".

Dương Quảng vuốt râu mỉm cười, rất là đắc ý, "Tư Mã ái khanh, qua mấy ngày nữa là Nguyên Tiêu đăng hội, trẫm cùng với công thần tại Tứ Phương quán sẽ thưởng nguyệt ngắm đèn tại Thượng Lâm uyển, chức cấm vệ này toàn quyền giao cho ngươi, ngươi đừng làm cho trẫm thất vọng".

Tư Mã Trường An khom người thi lễ nói: "Thần tuân chỉ".

Dương Quảng mới cho mọi người lui ra, một xá nhân đã tiến lên nói: "Khải bẩm Thánh Thượng, Lý Trụ Quốc cầu kiến".

"Truyền" Dương Quảng hai hàng lông mày nhướn lên, khóe miệng lộ ra nụ cười, khi nhìn thấy Lý Mẫn tiến lên lễ bái, Dương Quảng đã đứng lên tiến tới vài bước nâng Lý Mẫn dậy, thở dài nói: "Lý ái khanh vất vả rồi".

"Tứ Phương quán làm Thánh Thượng giật mình, vi thần thật sự kinh sợ" Lý Mẫn được yêu mà sợ hãi nói.

Dương Quảng thở dài một tiếng, về lại chỗ ngồi nói: "Nhưng nếu không có trận ám sát tại Tứ Phương quán này, trẫm làm sao biết nếu bàn về trung tâm, quả thật Lý ái khanh là đứng đầu".

Lý Mẫn mặt lộ vẻ cảm kích, giây lát lại có chút sốt ruột nói: "Hồi Thánh Thượng, vi thần cùng Thiện Hành chính là tận tâm vì an nguy của Thánh Thượng mà quên mình, nhưng vi thần tra được gần đây Di Đà giáo có dấu hiệu phục vậy từ tro tàn, hiện ẩn thân tại phụ cận Y Khuyết sơn phía Nam Đông Đô, nhân số không ít, thích khách lần này rất có thể là người của Di Đà giáo phái ra, mong Thánh Thượng định đoạt".

Dương Quảng có chút biến sắc, "Di Đà giáo? Năm đó chẳng lẽ còn chưa chém tận giết tuyệt sao?"

"Hồi Thánh Thượng, Di Đà giáo năm đó phản loạn Đông Đô, lòng người hoảng sợ, tuy bị Tề vương tiễu trừ, nhưng dù sao cũng chưa giết tận, mong Thánh Thượng cẩn thận là trên hết" Lý Mẫn đề nghị: "Thần nghe nói Thánh Thượng muốn ngắm đèn thưởng nguyệt tại Thượng Lâm uyển, điều này quan hệ đến an nguy của Thánh Thượng, mong Thánh Thượng hủy bỏ Nguyên Tiêu đăng hội, hoặc là không đi Thượng Lâm uyển, chỉở tại Tử Vi thành Ngự hoa viên ngắm đèn là được. Vi thần chỉ sợ Thượng Lâm uyển khu vực rộng lớn, cấm vệ chiếu cố khó chu toàn, nếu có ảnh hưởng đến thánh giá thì vi thần có chết trăm lần cũng không lại tội".

"Một đám đạo phỉ có thể làm trẫm hủy bỏ Nguyên Tiêu đăng hội sao?" Dương Quảng cười lạnh nói: "Vậy chẳng phải là chuyện cười của thiên hạ sao, người đâu, triệu Lý Thiện Hành tới gặp trẫm".

Lý Thiện Hành vừa đến, tay phải quấn băng kín mít, Dương Quảng kinh ngạc, "Lý Trung Tướng bị thương có nặng không?"

Lý Thiện Hành cười khổ nói: "Hồi Thánh Thượng, thương cũng không tính là nặng, chỉ là yêu nữ am hiểu sử dụng độc, vi thần nhất thời không phòng, nên mới bị ám toán".

Dương Quảng có chút do dự, "Trẫm vốn chuẩn bị cho ngươi dẫn binh đi tiêu diệt Di Đà giáo phụ cận Y Khuyết sơn, nhưng ngươi bị thương…"

"Hồi Thánh Thượng, vi thần thề chết nguyện trung thành với Thánh Thượng, chỉ chút thương tích thì tính là gì," Lý Thiện Hành đưa tay xé rách băng, mặt trên vẫn còn sưng, mơ hồ có tơ máu.

Dương Quảng thở dài nói: "Lý ái khanh trung tâm như thế, trẫm cảm thấy cảm động, chỉ là hôm nay tân niên mới tới, Nguyên Tiêu chưa qua, trẫm đã cho ngươi xuất chinh, không khỏi cảm thấy không đành lòng".

Lý Thiện Hành ôm quyền thi lễ, "Hồi Thánh Thượng, tại chiến trường các tướng quân đổ máu chém giết, cũng có được đón năm mới đâu, Thiện Hành mỗi khi nghĩ tới đều hận không được cùng các tướng quân chinh chiến sa trường. Lần này đi chinh phạt Di Đà giáo, một khi đã là chuyện trọng đại, hạ thần nguyện ý đi".

Dương Quảng rất là cao hứng, vỗ án mà dậy, "Một khi đã như vậy, trẫm liền cho ngươi thống suất binh của Tả Vũ Vệ phủ đi tiêu diệt Di Đà giáo, mọi chi tiết chinh phạt do Lý ái khanh toàn quyền làm chủ!"

Khi Lý Thiện Hành cùng Lý Mẫn lui ra, liếc mắt nhìn nhau, Lý Thiện Hành khẽ cười nói: "Đại ca, tiểu đệ phải đi Y Khuyết sơn chinh phạt Di Đà giáo, mong đại ca tự mình bảo trọng".

Lý Mẫn cũng cười nói: "Hiền đệ đi, chỉ sợ Di Đà giáo yêu ngôn mê hoặc, nhân số cũng đông, chứa nhiều gian hiểm, mong hiền đệ cẩn thận".

"Không biết hai vị đại nhân có chuyện gì mà vui vẻ như thế?" Tư Mã Trường An không biết từ khi nào đã đi đến phía sau hai người, ba người ánh mắt lần lượt thay đổi, giây lát tách ra.

"Vui vẻ là bởi vì ta rốt cuộc có thể vì Đại Tùy ra sức," Lý Thiện Hành nụ cười dần dần biến thành lãnh đạm, "Tư Mã đại nhân gần đây lập được công lớn, xem ra tiền đồ không thể hạn lượng".

"Lý Trung Tướng quá khen rồi" Tư Mã Trường An nhếch miệng cười rộ lên, rất là quỷ dị, "Nghe nói Lý đại nhân lần này đi chinh phạt Di Đà giáo, đợi khi thành công trở về, nói vậy gia quan tiến tước cũng là nằm trong tầm tay".

Lý Thiện Hành hừ lạnh một tiếng, "Lúc trước tại Tứ Phương quán, Tư Mã đại nhân một kiếm sát thương yêu nữ thích khách, võ công thật sự cao cường, chỉ là không biết vì cái gì sau lại không ra tay, chắc là muốn cho ta làm trò xấu rồi".

"Lý đại nhân sao lại nói lời ấy?" Tư Mã Trường An kinh ngạc nói: "Ta chỉ nghĩ đến có Lý đại nhân ra tay, nhất định có thể bắt được yêu nữ, ta cũng không dám chiếm công lao của đại nhân, hơn nữa ta có chức trách hộ vệ Thánh Thượng, có thể nào rời đi? Đại nhân bắt không được yêu nữ, chẳng lẽ lại muốn đổ lên đầu hạ quan sao?"

"Ngươi nói cái gì?" Lý Thiện Hành đột nhiên giận dữ, tiến lên một bước.

"Thiện Hành, chớ có thất lễ" Lý Mẫn giữ chặt Lý Thiện Hành, liếc nhìn Tư Mã Trường An thản nhiên nói: "Thiện Hành, chó cắn ngươi, có đôi khi giết nó là được, cũng không thể đi cắn lại nó. Có những người, cũng không đắc ý được lâu đâu".

Hắn nói tới đây lôi kéo Lý Thiện Hành rời đi, Tư Mã Trường An đương nhiên không dám đắc tội với Lý Trụ Quốc, oán hận dậm chân, các cung nhân nhìn thấy tam đại triều thần đấu võ mồm, đều nhìn nhau, lời cũng không dám nói một câu.

Dương Quảng đang ngồi trên điện, khóe miệng đang cười có chút cổ quái. Nạp Ngôn Tô Uy đi tới cầu kiến, Dương Quảng lơ đãng hỏi, "Tô Nạp Ngôn, đăng hội tại Thượng Lâm uyển chuẩn bị thế nào rồi?"

Tô Uy tất cung tất kính đáp: "Hồi Thánh Thượng, tất cả đã sớm chuẩn bị thỏa đáng".

Dương Quảng cao cao tại thượng, tay vỗ bàn, trên mặt hiện lên nụ cười tàn nhẫn, lẩm bẩm nói: "Chuẩn bị tốt là được, đăng hội năm nay, nói vậy sẽ rất náo nhiệt!"

155. Chương 155: Giờ Dậu

Lý Thuần Phong thầm nghĩ tính tình sư phụ đúng là không đổi được, người cứ nói khó nghe như vậy, vô luận được việc hay không, người cũng đều không có chút ưu đãi nào, xem ra hôm nay phải vứt ý tưởng muốn ăn thịt vào nồi nước nóng rồi…

Ánh mặt trời giữa trưa tỏa sáng chiếu vào trên người, làm cho người ta đối với năm mới càng tràn đầy khát khao cùng ảo tưởng.

Đông Đô Phong đô thị, người lui tới rộn ràng nhốn nháo, đang là tiết Nguyên Tiêu, mỗi một người trên mặt đều là vui sướng hân hoan.

Lý Thuần Phong lại cười không nổi, mấy ngày nay hắn cùng sư phụ cứ trà xanh cơm nhạt qua ngày, đã muốn đói không dậy nổi rồi. Hôm nay thừa dịp tiết Nguyên Tiêu đi ra làm thầy tướng số, cũng thầm mong gặp may, nhìn thấy sư phụ mỉm cười ngồi ở đó, phảng phất một phần của cái bàn, Lý Thuần Phong áp thấp thanh âm nói: "Sư phụ, người tính chuẩn thì có chuẩn, nhưng người có thể đối với khách hàng nói dễ nghe một chút hay không?"

"Ồ?" Viên Thiên Cương sắc mặt vẫn như thường.

"Ví dụ như nói người mấy ngày trước đây dự đoán thợ mộc Vương tất bị thương, chuẩn thì có chuẩn, thợ mộc Vương không nghe ngươi nói, bị đứt ngón út, lại kiếm người mắng, nói người mồm quạ đen, tiền một

văn cũng không có, ngược lại còn bị oán hận" Lý Thuần Phong cười khổ nói: "Có khi, có những người, nghe đến bất lợi là đã không muốn nghe, người muốn giúp người gặp dữ hóa lành, lại không biết cách nói…"

"Các hạ có thể xem tướng?" Viên Thiên Cương không để ý tới Lý Thuần Phong đang lẩm bẩm, ngẩng đầu nhìn một người đang đứng trước bàn.

Người nọ đã đứng tuổi, mặt chữ quốc, trong đôi mắt thần quang sáng ngời, dưới hàm có chòm râu, vừa thấy đã biết là hạng người uy mãnh.

Nhìn thấy Viên Thiên Cương hỏi, người nọ mỉm cười ngồi xuống, "Nhân mệnh thiên định, tính ra mệnh có thể thay đổi không?"

"Nhân mệnh có thể tính, thiên mệnh khó dò, tự cầu đa phúc, xu cát viễn họa!" Viên Thiên Cương khẽ cười nói: "Đổi hay không đổi, có đôi khi chỉ là một ý niệm của các hạ".

Người nọ ngạc nhiên, đưa mắt đánh giá Viên Thiên Cương, "Chẳng lẽ tiên sinh đã nhìn ra cái gì?"

"Các hạ khí độ bất phàm, có chí hướng cao xa, chỉ là hai hàng lông mày khóa chặt, ứng có việc khó xử" Viên Thiên Cương cười cười, "Các hạở tại trước quán do dự không quyết, chắc là trù trừ không tin, không muốn cầu người, lại chỉ sợ sự tình trọng đại khó tránh muốn tìm người hỏi một chút. Nếu các hạ không chê bần đạo thô bỉ, ta cũng sẽ vì các hạ mà bói một quẻ".

Người nọ ung dung cười, "Không biết đạo trưởng sẽ bói như thế nào?"

"Mời các hạ viết một chữ" Viên Thiên Cương đưa tay chỉ cây bút đang để̉ trên bàn.

Người nọ đề bút chấm mực, trầm ngâm rồi dùng tay phải viết một chữ Lợi, rồi đẩy đến trước mặt Viên Thiên Cương, "Đạo trưởng mời đoán".

Viên Thiên Cương xem thật lâu sau mới nói: "Không biết các hạ cầu về phương diện nào?"

"Tục nhân rộn ràng, đều vì danh lợi, ta một khi đã là một tục nhân, đương nhiên là hỏi tiền trình" Người nọ ánh mắt lấp lánh, có chút nghiên cứu nhìn Viên Thiên Cương. Đạo nhân xem tướng hắn đã thấy cũng không ít, lại cảm thấy Viên Thiên Cương thong dong tự nhiên, gặp sóng gió không kinh, thật ra cũng hiếm thấy.

"Chữ Lợi tả hòa hữu đao, tả mộc hữu kim," Viên Thiên Cương không chút do dự nói: "Các hạ nếu hỏi về tiền trình, bần đạo tính xuân mộc vượng không sợ kim khắc. Tiền trình hiện ứng ở trên lưỡi mác. Nếu là mùa thu…" Viên Thiên Cương thoáng trầm ngâm, lắc đầu nói: "Ta nói ra chỉ sợ các hạ không vui".

"Tiền trình hiện ứng ứng ở trên lưỡi mác?" Người nọ cau mày, hồi lâu mới nói: "Đạo trưởng cứ nói rõ, ta quyết không có trách cứ".

"Ngũ hành tương sinh tương khắc. Xuân khởi cây rừng phồn vinh, tượng trưng cho tiền trình của các hạ tốt đẹp, nhập thu kim vượng, mộc tất thương, càng huống chi chữ Lợi của các hạ thu bút như mũi tên nhọn xuyên tâm, sát khí khá nặng, chỉ sợ thành bởi xuân mộc, hủy bởi lưỡi mác, nếu không có ứng đối thích hợp, chỉ sợ sẽ có huyết quang tai ương".

"Huyết quang tai ương?" Người nọ khóe miệng lộ ra vẻ cười nhạo, "Đạo trưởng muốn nói ta vào mùa thu sẽ chết sao?"

"Bần đạo không dám nói bừa" Viên Thiên Cương lắc đầu nói: "Thường thường có câu, tự cầu đa phúc, xu cát viễn họa, các hạ nếu nhớ tới lời của bần đạo nói hôm nay, đừng động tới đao kiếm, sống lâu trăm tuổi cũng không chừng".

Lý Thuần Phong thầm nghĩ tính tình sư phụ đúng là không đổi được, người cứ nói khó nghe như vậy, vô luận được việc hay không, người cũng đều không có chút ưu đãi nào, xem ra hôm nay phải vứt ý tưởng muốn ăn thịt vào nồi nước nóng rồi.

Người nọ cười ha hả," Đạo trưởng nói cũng thú vị" Hắn đưa tay lấy ra hơn mười văn để lên trên bàn: "Tệ nhân túi cũng không nhiều tiền, không biết chừng này tiền có đủ tiền quẻ không?"

Viên Thiên Cương khẽ cười nói: "Đủ rồi".

Người nọ đứng dậy cất bước đi, đột nhiên dừng lại hỏi, "Đạo trưởng có thể vì bằng hữu của tệ nhân mà đoán một quẻ không?"

Viên Thiên Cương gật đầu, người nọ lại ngồi xuống, dùng tay trái cầm bút, việt một chữ Dậu.

Viên Thiên Cương chỉ nhìn chữ Dậu kia, sắc mặt âm tình bất định, hồi lâu mới nói: "Các hạ hỏi cái gì cho bằng hữu?"

"Hoi bằng hữu chuyện có thành hay không" Người nọ trầm giọng nói.

Viên Thiên Cương than nhẹ một hơi, "Bần đạo đoán chữ cũng không được chuẩn, nhưng y theo quẻ tượng phỏng đoán mà thôi".

Người nọ khẽ biến sắc, "Ngươi ý nói chuyện không thể thành sao?"

Viên Thiên Cương gật đầu nói: "Các hạ nói không sai".

"Tại sao thấy được?" Người kia hỏi.

"Tay trái vi tôn, các hạ cầm bút tay trái vì bằng hữu cầu sự thành, có thể thấy được người nọ địa vị tôn sùng, hẳn là ở trên các hạ" Viên Thiên Cương trầm ngâm nói.

Người nọ có chút động tâm, "Đạo trưởng nói cũng đúng".

Viên Thiên Cương thực không có vẻ đắc ý, chỉ nhìn chữ Dậu kia nói: "Các hạ vì bằng hữu hỏi chuyện, quý hữu địa vị tôn sùng, nhưng chữ Dậu này lại tiệt chữ Tôn bên trong, khuyết đầu thiếu chân, nếu hỏi chuyện thành, chỉ sợ quý hữu sẽ gặp họa chém đầu".

Người nọ hít sâu một hơi, hai nắm tay nắm chặt, trên tay gân xanh nổi lên, Viên Thiên Cương lại nói, "Chữ Dậu có chữ Tây có nét hoành, chuyện ứng ở phía Tây, một hoành tượng trưng tất có nhịp cầu, nếu các hạ muốn nói gì với bằng hữu, nên khuyên hắn..."

"Không cần phải nói" Người nọ trầm giọng nói, trong thanh âm có sự nặng nề không nói nên lời, "Dám hỏi đạo trưởng cao tính đại danh?"

"Bần đạo Viên Thiên Cương" Viên Thiên Cương thật ra cũng không chút sợ hãi.

"Viên Thiên Cương, rất tốt, ta nhớ rồi" Người nọ khóe miệng xuất hiện nụ cười, đột nhiên đứng lên, đạp bước đi, trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Viên Thiên Cương chỉ nhíu mày nhìn bóng dáng của người nọ, trầm ngâm không nói, Lý Thuần Phong nhặt tiền trên bàn lên, lắc đầu nói: "Sư phụ, người nếu nói hắn sự thành đại lợi, ta nghĩ tuyệt đối không chỉ có mười văn tiền này. Dù sao người tính nhất định hắn sang thu sẽ gặp nạn, chúng ta đến kinh đô cũng chỉ vài ngày, kiến chút tiền, mai sau lại đi phương khác, hắn sao biết người là người phương nào?"

Viên Thiên Cương vỗ vỗ bàn, đối với đồ đệ cũng không có tức giận, "Đừng nói nữa, dù sao tiền đã đến tay, chạy nhanh đi mua mấy cái bánh bao đi, chúng ta điểm tâm cũng còn chưa ăn".

Lý Thuần Phong nước miếng thiếu chút nữa đã chảy ra, khi đứng lên đột nhiên nói: "Con cùng với người nhiều năm như vậy, có một nghi hoặc muốn hỏi người".

"Ngươi nói đi".

Lý Thuần Phong liếc nhìn mọi nơi, "Con thấy sư phụ xem tướng rất ít khi không chuẩn, chỉ muốn hỏi sư phụ có từng xem qua cho bản thân chưa?" Nhìn thấy Viên Thiên Cương gật đầu, Lý Thuần Phong hưng phấn nói: "Vậy sư phụ tính cho bản thân cuối cùng thế nào. Có được đại phú đại quý không?"

Viên Thiên Cương khẽ cười nói: "Vi sư sẽ không đại phú đại quý, làm thầy tướng số cả đời mà thôi".

Lý Thuần Phong trên mặt có chút phát khổ, "Sư phụ, còn con thì sao? Người tính đồ nhi đời này rốt cuộc có tạo hóa gì không?"

Viên Thiên Cương liếc nhìn hắn, "Ngươi so với sư phụ tốt hơn".

Lý Thuần Phong phấn chấn, "Vậy đồ nhi có thể gặp loại tạo hóa gì?"

"Đương nhiên cũng là thầy tướng số cả đời, nhưng ngươi so với vi sư có nhiều phú quý hơn mà thôi" Viên Thiên Cương cười nói.

Lý Thuần Phong giống nhau con gà bại trận, đầu gục xuống lẩm bẩm nói: "Vậy có mạnh cũng có hạn" Rồi cầm tiền đến tiệm bánh bao cách đó không xa mua mấy cái bánh bao, dùng giấy dầu gói lại, cũng không nóng lòng ăn trước. Hắn tuy tâm tư linh động, miệng lưỡi trơn tru, đối với Viên Thiên Cương cũng kính trọng phát ra từ nội tâm, không ăn trước bánh bao đương nhiên cũng là biểu hiện tôn sư.

Trở lại trước quán, nhìn thấy trên chỗ ngồi lại có một người, Lý Thuần Phong có chút mừng rỡ, thầm nghĩ quả nhiên là tiết Nguyên Tiêu, rất may mắn. Trước đây cả nửa ngày cũng không có một người nào đến, giờ mới có một lúc mà đã có hai người.

Khi nhìn thấy rõ mặt người tới, Lý Thuần Phong vừa mừng vừa sợ, lớn tiếng nói: "Tiêu đại nhân. Người sao lại tới nơi này?"

Tiêu Bố Y cười nói: "Ta đến Tập thị bái phỏng một bằng hữu, khi quay về nhìn thấy Viên đạo trưởng ở đây, tính đến nói đôi câu. Đạo trưởng, người nói ta hiện tại mặt có sát khí, chỉ sợ có huyết quang tai ương, không biết có thể có phương pháp phá giải?"

"Muốn nói phá giải cũng là một câu cũ, rời xa khỏi nơi đây" Viên Thiên Cương lắc đầu nói: "Chỉ là xem Tiêu công tử sát khí trên mi càng nặng, nói vậy vấn đề càng khó giải quyết, đều nói nhẫn một lúc gió êm sóng lặng, lùi một bước biển rộng trời cao. Tiêu công tử tính cách rộng rãi, nhẫn đương nhiên sẽ không có vấn đề, chỉ là lùi một bước nói thì đơn giản, nhưng người ở cao vị cũng là lựa chọn cực khó".

Tiêu Bố Y gật đầu nói: "Đạo trưởng nói một chút cũng không sai, tại hạ đối với việc tranh đấu rất chán ghét, chỉ là trước mắt vướng bận cũng nhiều, xem ra khi có cơ hội, cũng sẽ hướng tới Thánh Thượng thỉnh cầu ra khỏi kinh thành là tốt nhất".

Tiêu Bố Y không thể không nói Lý Thuần Phong suy nghĩ cực kỳ linh hoạt, lại nhìn thấu được tâm ý của mình, hơn nữa cùng với mình phối hợp không một kẽ hở. Xem tướng nhìn như thần bí, nhưng phải biết rằng ngoại trừ xem quẻ chu dịch ra, còn phải cơ trí nữa, cơ trí này đương nhiên cũng không phải là biết được thiên cơ, mà là phải thấu hiểu nhân tình thế thái…

Hôm nay Nguyên Tiêu đăng hội, hắn muốn trước khi trời tối đến Thượng Lâm uyển bồi Thánh Thượng ngắm đèn. Hiện Dương Quảng đối với Tiêu Bố Y rất coi trọng, ngắm đèn đương nhiên cũng không thể thiếu được hắn, hắn thấy ban ngày không có việc gì, liền tìm đến Viên Lam chuẩn bị chút chuyện, khi quay về nhìn thấy Viên Thiên Cương bày quán, liền dừng lại ghé qua.

Viên Thiên Cương trong ánh mắt lộ ra ý vui mừng, "Tiêu công tử có thể co duỗi, tiến thối tự nhiên, trách không được có thể có thành tựu như ngày nay".

"Sư phụ, người luôn khuyên người khác có thể co duỗi, tiến thối tự nhiên, vì sao không thay đổi phong cách của mình?" Lý Thuần Phong đem bánh bao đưa cho sư phụ, "Sư phụ, lấy bản lĩnh của người, chỉ cần hơi chút biết đổi, chúng ta đã sớm có thịt cá ăn, cần gì phải kiếm cơm từng ngày?"

"Thuần Phong, ngươi nói vậy là sao?" Tiêu Bố Y hỏi.

Lý Thuần Phong đem chuyện sư phụ xem tướng cứ nói thẳng ra, Tiêu Bố Y cười nói: "Thật ra Viên đạo trưởng xem tướng, là khuyên người tích thiện mới chính là ý của hắn, chính vì nhiều người bị lợi ích che mắt, lúc này mới không hiểu đạo trưởng mà thôi. Thuần Phong, nếu muốn có thịt có cá thì có gì khó, đạo trưởng nếu muốn dương danh Đông Đô, ta cũng sẽ nguyện hiến chút lực bạc".

Viên Thiên Cương không kịp nói cái gì, Lý Thuần Phong đã đột nhiên đứng lên, "Tiêu đại nhân có diệu kế gì?" Viên Thiên Cương nhìn thấy đồ nhi tràn đầy nhiệt huyết, bất đắc dĩ lắc đầu, cũng không nói gì.

Tiêu Bố Y xem thời gian, biết đăng hội còn sớm, đứng dậy nói: "Đạo trưởng cùng Thuần Phong đợi ở đây chừng nửa canh giờ, ta đi rồi sẽ trở lại".

Tiêu Bố Y đi rồi, Viên Thiên Cương trấn tĩnh như thường, Lý Thuần Phong lại đứng ngồi không yên mà hỏi, "Sư phụ, Tiêu đại nhân có diệu sách gì có thể thay đổi tình huống của chúng ta, người không ngại tính một chút chứ".

Viên Thiên Cương chậm rãi ăn bánh bao, khẽ cười nói: "Ngươi càn gì phải sốt ruột? Trong chốc lát Tiêu đại nhân trở lại, ngươi chẳng phải sẽ biết sao?"

Tiêu Bố Y không đến nửa canh giờ đã trở lại, nhưng cho dù là Viên Thiên Cương thần cơ diệu toán, cũng không nghĩ đến Tiêu Bố Y lại cưỡi ngựa, thân quan phục, khua chiêng gõ trống đi tới chỗ này.

Xa xa nhìn thấy Tiêu Bố Y thần thái bay bổng ở trên ngựa, Lý Thuần Phong thiếu chút nữa đem bánh bao cùng giấy dầu ăn hết vào.

"Sư phụ, hắn làm cái gì, khoe khoang sao?"

Viên Thiên Cương khẽ cười nói: "Khoe cho người khác xem".

"Vô nghĩa, chẳng lẽ là khoe cho chính mình, chẳng phải là tự mình yêu mình sao?" Lý Thuần Phong thấy bên cạnh Tiêu Bố Y đều là hạ nhân kiệu phu hình như mang theo lễ vật, thầm nuốt nước miếng nói: "Sư phụ, hắn chẳng lẽ nghe đồ nhi nói ăn không no, lúc này mới chuẩn bị vài thứ tặng cho ta?"

Viên Thiên Cương mỉm cười không nói.

Tiêu Bố Y người ở trên ngựa, xa xa nhìn thấy hai thầy trò Viên Thiên Cương, đã sớm xuống ngựa, bước nhanh tới lớn tiếng nói: "Thì ra quý thầy trò ở nơi này, làm ta kiếm mãi".

Viên Thiên Cương lấy bất biến ứng vạn biến. Lý Thuần Phong biết Tiêu Bố Y sẽ không hại mình, nhìn thấy Tiêu Bố Y đi tới, đầu óc xoay chuyển, có chút giật mình, bước ra đón lớn tiếng nói: "Vị này, sao lại nhìn quen mắt như vậy?" Thấy ánh mắt của dân chúng đều nhìn tới, Lý Thuần Phong vỗ vỗ trán nói: "Người không phải chính là công tử Bố Y mấy tháng trước đã xem tướng sao chứ? Thế nào rồi, thực giống như sư phụ ta nói, đã thăng quan phát tài phải không?"

Mới vừa rồi quanh quán phi thường vắng vẻ, ba người nói với nhau, người đi đường cũng không thèm liếc mắt, lần này khua chiêng đánh trống rất là náo nhiệt, sớm có dân chúng tụ lại xem náo nhiệt.

Tiêu Bố Y không thể không nói Lý Thuần Phong suy nghĩ cực kỳ linh hoạt, lại nhìn thấu được tâm ý của mình, hơn nữa cùng với mình phối hợp không một kẽ hở. Xem tướng nhìn như thần bí, nhưng phải biết rằng ngoại trừ xem quẻ chu dịch ra, còn phải cơ trí nữa, cơ trí này đương nhiên cũng không phải là biết được thiên cơ, mà là phải thấu hiểu nhân tình thế thái, hiểu được sát ngôn xem sắc, có thể nói một người xem tướng thông minh, tài ăn nói không thể thiếu, ít nhất có thể nói ăn nói chu toàn phải vượt xa người thường. Cho nên về phương diện khác thì Tiêu Bố Y cũng không rõ, nhưng Lý Thuần Phong này có lẽ xem tướng có thể không tốt, nhưng năng lực ứng biến thật sự không tệ. Tiêu Bố Y làm như vậy là bởi vì thấy hai thầy trò quẫn bách, nghĩ tới hiệu ứng danh nhân ở thời đại mình, lúc này mới đi tìm Viên Lam. Kẻ có tiền thì làm chuyện gì cũng nhanh, Tiêu Bố Y vừa mới nói ý, Viên Lam chỉ buồn cười, lại tùy ý để hắn bày trò, rất nhanh chuẩn bị thỏa đáng cho hắn.

"Thì ra Lý huynh vẫn nhận ra ta, nhớ lại ta lúc trước, ài, một lời cũng khó mà nói hết" Tiêu Bố Y giao cho Lý Thuần Phong xử lý.

Lý Thuần Phong quả nhiên không phụ sự kỳ vọng, tràn đầy kinh ngạc nói: "Nhớ lúc trước đại nhân quần áo cũ nát, cùng ta không phân cao thấp, cùng khốn thất vọng, còn phải cần Câu đại tẩu cách vách tiếp tế bánh bao, không nghĩ đến hôm nay thành danh, quả thực là quý không thể tả, quý không thể tả".

Lý Thuần Phong nói đến nước bọt văng tung tóe, dân chúng bên cạnh đều ồ lên nghị luận.

Không để ý tới dân chúng chỉ chỉ trỏ trỏ, Tiêu Bố Y tiến lên hướng tới Viên Thiên Cương thi một lễ, lớn tiếng nói: "Lúc trước nếu không có đạo trưởng cổ vũ chỉ điểm, Bố Y đã sớm về quê, làm sao có phong cảnh như ngày hôm nay? Hôm nay Bố Y có được áo gấm về quê, chính là nhờ công lao lúc trước đạo trưởng một phen chỉ điểm, Bố Y không bao giờ quên, chút lễ vật này không thành kính ý, mong đạo trưởng nhất định phải thu lấy mới được".

Mấy hạ nhân đã sớm đưa lễ vật lên, tuy Tiêu Bố Y nói là một chút, nhưng trong mắt dân chúng, đã là lễ rất nặng rồi, không khỏi hâm mộ, còn có sợ hãi, chỉ là không biết vị công tử này rốt cuộc phát đạt như thế nào, hôm nay làm đại quan gì?

"Đây không phải là Thái Phó Thiếu Khanh Tiêu đại nhân sao chứ?" Trong đám người đột nhiên có người cao giọng hô lên.

"Tiêu đại nhân là ai?" Có người khác tiếp lời.

"Tiêu đại nhân mà ngươi còn không biết?" Người nọ lắc đầu, bộ dáng thực vì người hỏi mà cảm thấy đáng xấu hổ, "Tiêu đại nhân chính là Thái Phó Thiếu Khanh Tiêu đại nhân xuất thân áo vải, nổi danh Phó Cốt, Tứ Phương quán đại chiến sứ thần nước ngoài, làm cho man di đều khâm phục. Tiêu đại nhân lấy thân áo vải, ngày nay quan tới tứ phẩm, chẳng lẽ thực là nhờ Viên đạo trưởng chỉ điểm?"

Chuyện này cũng đã nghe rõ ràng, trong dân chúng cũng không ít người đã từng nghe qua uy danh của Tiêu Bố Y, chỉ là chưa từng thấy qua Tiêu Bố Y, khi nghe được người trước mắt chính là Tiêu Bố Y, đều ồ cả lên, đối với vị đạo nhân xem tướng bình thường không để ý tới này sinh ra cảm giác kính sợ.

Tiêu Bố Y thầm buồn cười, thầm nghĩ Viên Lam làm việc chu đáo, bản thân mình là một nhân viên marketing, bên ngoài lại có thêm hai nhân viên marketing nữa, đương nhiên đều là do Viên Lam an bài.

Lý Thuần Phong cũng bội phục, thầm nghĩ đều là quảng cáo, Tiêu đại nhân so với mình cao minh hơn nhiều, chiêu này hiệu quả so với rổ trứng đá của mình cao hơn không biết bao nhiêu lần. Biết Tiêu Bố Y đứng ở đây cũng không tiện tự biên tự diễn, còn lại cũng phải tự dựa vào mình, con mắt chợt chuyển, nhìn thấy một đại tẩu đang đứng trong đám người xem, tiến lên kéo ra nói: "Câu đại tẩu, người quên Tiêu đại nhân này rồi sao? Nhớ úc trước hắn cùng khốn thất vọng, người còn tiếp tế bánh bao cho Tiêu đại nhân, giờ thì tốt rồi, Tiêu đại nhân sau khi tạ ơn sư phụ ta, khẳng định cũng muốn cảm ơn ân tình mấy cái bánh bao lúc trước".

Câu đại tẩu không rõ chuyện gì, nhưng nhìn thấy Lý Thuần Phong nháy mắt, cũng không phải là kẻ ngốc, lớn tiếng nói: "Thì ra là đại huynh đệ, ngươi mặc quần áo như thế, ta làm sao mà nhận ra được?"

Mọi người đều ồ lên. Câu đại tẩu tuy thô kệch, lại không biết nói vậy chẳng khác nào nói không những cấp cho Tiêu Bố Y bánh bao, mà còn cấp cả thân thể. Làm cho ông chồng nghe vậy giận dữ, xông lên muốn đánh. Lý Thuần Phong vội vàng kéo lại, lớn tiếng giải thích: "Đại tẩu nói ậy có nghĩa là, Tiêu đại nhân trước đây mặc áo vải, giờ lại mặc quan phục biến hóa thật sự quá lớn, làm cho người ta không dám nhận. Đại ca người chớ hiểu lầm".

Câu đại tẩu biết lỡ lời, cũng có chút đỏ mặt, trừng mắt liếc nhìn ông chồng, "Mấy cái bánh bao này thì tính là gì, Tiêu đại nhân nếu thích, thì viết cho ta mấy chữ là được rồi" Rồi lại đưa tay đánh ông chồng của mình, "Ngươi đừng có nghĩ lung tung nữa, còn không nhanh đi chuẩn bị bút mực cho đại nhân?"

Dân chúng càng tụ càng nhiều, lễ vật cũng đã bày đầy cả bàn. Lý Thuần Phong đi tới hỗ trợ, đem lễ vật đặt ra nơi dễ thấy, bên kia chồng của Câu đại tẩu đã đem giấy bút chuẩn bị xong, Tiêu Bố Y rất đau đầu, nhưng cũng không thể chối từ, chỉ có làm gan cầm lấy bút lông lên hỏi: "Muốn viết chữ gì?"

"Tiêu đại nhân có tài, chúng ta lâu nay vẫn gọi là Câu thị bao tử (bánh bao Câu thị), nhưng làm ăn vẫn không được tốt. Không bằng đại nhân cấp cho một cái tên khác?" Câu đại tẩu tràn đầy chờ mong nhìn Tiêu Bố Y nói.

Tiêu Bố Y rất là đau đầu, thầm nghĩ cho dù không biết xem tướng, nhưng cũng biết Câu thị bao tử nghe giống Cẩu thỉ bao tử (bánh bao rắm chó), thì sao mà làm ăn tốt được?

"Thuần Phong, ngươi cảm thấy cấp cho tiệm bánh bao của Câu đại tẩu cái tên gì mới hay?"

Nghe được Tiêu Bố Y hỏi, Lý Thuần Phong ngẫm nghĩ rồi nói: "Bánh bao này một khi đã là quán của Câu đại tẩu, thì chữ Câu cũng khoogn thể mất, một khi đã là đại nhân đặt tên, thì xin đại nhân cho một chữ Bố, ta cũng thường xuyên ăn bánh bao của đại tẩu..." Nhìn thấy ông chồng lại muốn xông lên, Lý Thuần Phong vội vã sửa lại, "Ta thường xuyên ăn bánh bao tại tiệm của đại tẩu, biết tiệm bánh bao chỉ cần Tiêu đại nhân đặt tên, nhất định sẽ nổi tiếng, cũng muốn có chút liên quan, tệ nhân họ Lý, không bằng tiệm bánh bao đặt lên là Câu Bố Lý bao tử có được không?"

Cách một khoảng lại có một ngọn hỏa diệm sơn hừng hực lửa, rất ấm áp, hiển nhiên là để làm tan băng. Tiêu Bố Y thấy vậy chỉ có thể thở dài, thầm nghĩ một đêm thiêu đốt như vậy, cũng đã bằng nhiều năm dành dụm của dân chúng. Dương Quảng này, quả là phô trương lãng phí, hắn văn võ có thể so với Tần Hoàng

Hán Vũ hay không thì tạm không nói đến. Nhưng nếu luận về xa hoa lãng phí, chỉ sợ đến Kiệt Trụ cũng cam bái hạ phong…

Câu Bố Lý? Tiêu Bố Y thì thào đọc lại một lần, thiếu chút nữa thì té xỉu, Câu Bố Lý bao tử (bánh bao Câu Bố Lý), Cẩu Bất Lý bao tử (bánh bao Câu Bất Lý)? Chẳng lẽ Thiên Tân Cẩu Bất Lý bao tử nổi danh hiển hách chính là bắt đầu lưu truyền từ đây ra?

"Đại nhân?" Lý Thuần Phong cẩn thận hỏi: "Cái tên này có tốt không?"

"Không sai" Tiêu Bố Y thầm muốn thoát thân, huy bút viết xuống ba chữ Câu Bố Lý thật to, tất cả mọi người đều là dân buôn bán thô lỗ, nhìn thấy Tiêu Bố Y viết chữ đều ủng hộ, thầm nghĩ Tiêu đại nhân viết chữ như chó quào, nhưng được Viên đạo trưởng chỉ điểm, cũng có thể làm được đại quan, mình nỗ lực, lại xin Viên đạo trưởng chỉ điểm, nói không chừng so với Tiêu đại nhân còn mạnh hơn.

Tiêu Bố Y viết chữ xong, chắp tay từ biệt, không đợi hắn rời đi, các dân chúng đã ùa lên, vây quanh Viên Thiên Cương, đều yêu cầu xem tướng, Lý Thuần Phong rẽ mọi người ra, dùng sức hô lớn, "Mọi người trật tự, mọi người trật tự, xếp hàng đi, sư phụ ta trạch tâm nhân hậu, người nào cũng sẽ được xem".

Quay đầu nhìn lại, phát hiện Tiêu Bố Y đã cưỡi ngựa rời đi, Lý Thuần Phong phất mạnh tay, thầm nghĩ Tiêu đại nhân đúng là Tiêu đại nhân, chỉ trong một lát đã có thể xoay chuyển đại cục, quả thực có thể làm được những điều mà người khác không thể!

***

Tiêu Bố Y nhìn thấy thời gian đã tới, tranh thủ đi tới Lý trạch, Lý Huyền Bá cùng Lý Thế Dân đã sớm chờ đợi, hai người đương nhiên cũng nhận được chỉ ý của Thánh Thượng đi Thượng Lâm uyển ngắm đèn thưởng nguyệt.

Thánh Thượng cho quần thần đi Thượng Lâm uyển ngắm đèn thưởng nguyệt là vào giờ Dậu!

Giờ Dậu tuy còn chưa tới, quần thần cũng đã sớm đến Thượng Lâm uyển, đương nhiên người có thể cùng Dương Quảng thưởng nguyệt cũng không tính là nhiều, có thể đến đây, xem như là hồng nhân bên cạnh Dương Quảng mới có vinh dự này. Vì Lý phiệt gần đây ở tại Tứ Phương quán biểu hiện xuất sắc, Lý Mẫn cũngở tại đây.

Tiêu Bố Y đây là lần đầu tiên đi vào Thượng Lâm uyển, lúc trước khi đến Hiển Nhân cung, liền cảm thấy hoa viên hoàng gia khí phách quy mô to lớn, thật hiếm thấy, nhưng khi đến Thượng Lâm uyển, mới phát hiện Hiển Nhân cung cũng tính không là gì.

Thượng Lâm uyển phạm vi mấy trăm dặm, đưa mắt nhìn qua, cung các viên hữu, đình đài lâu tạ vô cùng vô tận.

Nơi nơi đều là núi giả thác chảy, có cả suối nước nóng giống như Hiển Nhân cung, mùa đông lá cây điêu linh, lại dùng vải màu kết thành hoa lá, mắc lên trên cây, làm cho cả Thượng Lâm uyển bốn mùa xanh tươi.

Ba người Tiêu Bố Y được cung nhân dẫn dắt đi tới, đợi khi đi được vài dặm, Tiêu Bố Y cơ hồ khó có thể tin vào hai mắt của mình. Hắn thấy được biển, hơn nữa còn không có kết băng!

Phía trước sóng nhộn nhạo, phạm vi rất rộng, tuyệt không thể dùng từ hồ để hình dung, trong biển vẫn chưa kết băng, bên trong còn tạo ra cả đảo, nhìn từ xa thật sự chẳng khác nào biển lớn. Các đảo cao trên mặt nước cả trăm thước có thừa, xem cực kỳ hoành tráng đồ sộ. Các đảo đều có điện các, cờ xý phấp phới khắp nơi. Đi vào trong này, nhiệt độấm áp làm cho người ta cảm giác tuyệt không phải là trời đông giá rét, chỉ cảm thấy như đến tiên cảnh vậy.

Cách một khoảng lại có một ngọn hỏa diệm sơn hừng hực lửa, rất ấm áp, hiển nhiên là để làm tan băng. Tiêu Bố Y thấy vậy chỉ có thể thở dài, thầm nghĩ một đêm thiêu đốt như vậy, cũng đã bằng nhiều năm dành dụm của dân chúng. Dương Quảng này, quả là phô trương lãng phí, hắn văn võ có thể so với Tần Hoàng Hán Vũ hay không thì tạm không nói đến. Nhưng nếu luận về xa hoa lãng phí, chỉ sợ đến Kiệt Trụ cũng cam bái hạ phong.

Ba người đi tới bờ biển, Tiêu Bố Y có chút mờ mịt, Lý Huyền Bá cười nói: "Tiêu đại nhân lần đầu tiên đi vào đây sao?" Nhìn thấy Tiêu Bố Y gật đầu, Lý Huyền Bá giải thích: "Thánh Thượng lần này ngắm đèn

là ở Bồng Lai sơn trong biển, chúng ta đi Bồng Lai sơn thì phải thông qua Long Lân Cừ".

Hắn lời còn chưa dứt, thì đã có thuyền lớn đi tới nghênh đón ba người. Tiêu Bố Y lên thuyền lớn, nhìn thấy sóng nhộn nhạo, khắp nơi trong biển lấp lánh vô số ánh sao, trời nước giao tiếp, cơ hồ nghĩ đến đang ở trong mộng.

Lý Thế Dân hưng phấn chỉ bốn phía nói: "Tiêu đại nhân xem, hiệnn đã vào biển, bờ biển dọc theo Long Lân Cừ có lập Thượng Lâm Thập Lục Viện, mỗi viện đều có một tứ phẩm phu nhân chủ trì. Bên trong là đường điện lâu quan, đều là mười phần hoa lệ, người thường khó có thể tưởng tượng. Tiêu đại nhân xem, đó là Thúy Hoa viện, đó là chỗ của Trương phu nhân bởi vì đại nhân..."

"Thế Dân" Lý Huyền Bá ho khan nói: "Hôm nay chính là thưởng nguyệt ngắm đèn, không nói chuyện khác".

Lý Thế Dân lè lè lưỡi, nhìn như ngây thờ khờ dại, nhìn thấy Tiêu Bố Y đang nhìn mình, xấu hổ nói: "Tiêu đại nhân, Thế Dân vô tri, xin đừng trách".

Tiêu BốY cười cười, chậm rãi lắc đầu, Lý Thế Dân không biết tâm ý của hắn, chỉ cảm thấy trong ánh mắt của Tiêu đại nhân này thâm ý sâu sắc, cũng không suy nghĩ nhiều, quay đầu nhìn lại, đột nhiên nói: "Mang đồ ăn tới kìa".

Mọi người nhìn qua, phát hiện Thúy Hoa viện đã xuất hiện một chiếc thuyền nhỏ, đưa lên trân tu mỹ vị, số lượng không tính là nhiều, nhưng đều là những thứ mà Tiêu Bố Y chưa bao giờ nghe thấy. Lý Thế Dân cũng không khách khí, cắn lớn ăn mau, Tiêu Bố Y thuận miệng nếm qua, chỉ cảm thấy khá ngon. Một đường đi tới, mỗi khi qua một viện, đều có thuyền nhỏ đưa lên điểm tâm, một đường đi tới, khúc chiết uốn lượn, đẹp không tả xiết.

Đợi khi qua Thập Lục Viện, xa xa trên biển núi cao vươn lên, lấp lánh huy hoàng, từ xa nhìn lại cứ như là cả ngọn núi sáng rực lên vậy, làm cho người ta tâm sinh tán thưởng cùng kính sợ. Đến trước núi, ba người xuống thuyền, xa xa đã nhìn thấy Dương Quảng ngồi trên một đài cao bố trí hoa lệ, mỹ nữ vây quanh, rượu như suối đổ, Tô Uy, Vũ Văn Thuật đã sớm có mặt, đang hầu chuyện cùng Dương Quảng, nhìn thấy ba người Tiêu Bố Y đến, cũng không có uy nghiêm của triều đình, mỉm cười tiếp đón.

Dương Quảng cũng khoát tay bảo Lý Huyền Bá cùng Lý Thế Dân đi tới, một trái một phải ngồi xuống, thưởng cho bọn họ rượu ngon, xem ra đối với bọn họ đích xác không tầm thường.

Vũ Văn Thuật nắm chặt tay Tiêu Bố Y cười nói: "Thiếu Khanh, hôm nay tân niên, chuyện xưa không bằng đều xóa bỏ là tốt nhất".

"Làm gì có chuyện xưa, hạ quan trí nhớ không tốt, đã sớm không nhớ rõ" Tiêu Bố Y mỉm cười ứng phó, trong bụng lại chửi con mẹ nó.

"Lý Trụ Quốc đến" Cung nhân lớn tiếng hô lên, tất cả mọi người đều quay đầu lại, nhìn thấy một chiếc thuyền lớn đang thong thả cập bờ, Lý Trụ Quốc đi xuống thuyền, không có thủ hạ đi theo, chỉ một mình đi đến.

Khi Tiêu Bố Y quay đầu lại nhìn, phát hiện trên biển ánh trăng chiếu sáng, trong màn đêm huy hoàng, chiếu lên mặt biển khởi lên ánh sáng lấp lánh, đầy vẻ huyến lệ, có chút hoành tráng.

Lý Mẫn vừa đến Bồng Lai sơn, liền hướng tới Dương Quảng vấn an, Dương Quảng ở trên đài cao phất tay, cho Lý Trụ Quốc miễn lễ bình thân, lúc này các đại thần cũng lục tục đi vào, ngay cả Bí Thư Giám Liễu Cố Ngôn cũng có may mắn đến Bồng Lai sơn. Tiêu Bố Y nhìn ra bốn phía, thấy đề phòng nghiêm ngặt, Tư Mã Trường An đứng ở xa xa, như u hồn vậy. Tiêu Bố Y thầm nghĩ trong này xem như là ảo đơn độc trên biển, lui tới cần đi thuyền, cho dù có thích khách cũng rất khó lẫn vào.

Khi nghĩ đến thích khách, mi tâm của Tiêu Bố Y chợt giật giật, không biết mình vì cái gì lại có loại suy nghĩ cổ quái này trong đầu. Không nói tới nơi này, chỉ muốn lẫn vào Thượng Lâm uyển cũng đã phải qua kiểm tra gắt gao, cũng đã là không dễ, cho dù là Bối Bồi, cũng phải gặp rắc rối cực lớn.

Cung nhân lúc này lại báo: "Thân Minh Công Lý Hồn tiến đến diện thánh!"

Tất cả mọi người đều giật mình, thầm nghĩ bồi Thánh Thượng thưởng nguyệt dĩ nhiên là ân tứ khó được, nhưng Lý Hồn đã tuổi già lực suy, mấy ngày hôm trước mới bị thích khách đâm, đến bây giờ còn chưa chắc

đã rời khỏi giường được, một khi đã như vậy, khẳng định là không thích hợp để thưởng nguyệt, nhưng nếu không thưởng nguyệt, vậy hắn tới nơi này làm cái gì?

Lý Mẫn sắc mặt khẽ biến, nhìn thấy một chiếc thuyền lớn cập bờ, một cung nhân phụ đẩy một chiếc xe lên bờ, ngồi trên xe đúng là Lý Hồn, đầu gục xuống, không biết là đang ngủ hay là đã ngất đi, làm cho người ta cảm thấy khó chịu thế hắn.

Tiêu Bố Y liếc qua, thấy Dương Quảng khóe miệng cười lạnh, trong lòng chợt ớn lạnh, đã biết lần thưởng nguyệt này thực cũng không là chuyện đơn giản. Lý Hồn lao khổ công cao, dưới sự trọng thương, lại được cung nhân đẩy tới đây, điều này cho thấy là Dương Quảng cho người đưa hắn tới, thấy hắn đầu còn không thể ngẩng lên, còn thưởng nguyệt cái rắm gì, Dương Quảng này rốt cuộc muốn làm cái gì?

Tiêu Bố Y có chút cảm thấy lạnh người mà không biết là vì cái gì, trong lòng lại gai người, cảm giác như có người đang giám thị mình, lơ đãng nhìn mọi nơi, chỉ thấy được Tư Mã Trường An ở xa xa quay đầu đi, vẻ mặt vô cùng quái dị!

156. Chương 156: Mưu Nghịch

"Ta nói Thánh Thượng hai mắt không mù, không lẽ toàn bộ các đại thần hai mắt đều mù hết hay sao?" Lý Mẫn đột nhiên đứng lên, trên mặt tràn đầy vẻ phẫn nộ, cung nhân đẩy xe nhìn thấy sắc mặt của hắn như thế, cũng sợ hãi thối lui hai bước, có thể thấy được sắc mặt Lý Mẫn thê lương đến cỡ nào..

Mười dặm bên ngoài Thượng Lâm uyển là rừng cây rậm rạp, ánh trăng như dưới nước, chiếu rọi trên mặt đất như một quái thú, lẳng lặng chờ đợi để cắn nuốt vạn vật thế gian.

Đúng giờ Dậu, tuyết đã sớm ngừng rới, màn đêm lạnh giá đang bao phủ rừng cây, tĩnh lặng không một tiếng động. Nhưng nếu cẩn thận lắng nghe, mới phát hiện trong tĩnh lặng có loại xao động bất an cùng sợ hãi.

Rừng cây như quái thú, động tĩnh trong rừng cây lại như mặt biển bình tĩnh ẩn chứa những cơn sóng, lúc nào cũng có thể ào ra, sẽ đem toàn bộ những gì trên mặt biển cuốn xuống đáy biển vạn kiếp bất phục.

Gần ngàn binh sĩ lẳng lặng mai phục trong rừng rậm, vẫn không nhúc nhích, mặc kệ trời rét lạnh, binh sĩ đều giáp trụ tại thân, thần kinh như thép ngóng nhìn về phương xa, nơi đây có một con đường, rộng rãi thẳng tắp, cuối đường chính là Thượng Lâm uyển ngự hoa viên hoàng gia đệ nhất Đông Đô, ở đầu kia của con đường, xa xa có thể thấy quần sơn xanh rì, đó là chính là các nhánh của Y Khuyết sơn cùng Hương sơn.

Binh sĩ chưa có lệnh của tướng quân không dám cử động, mấy trăm chiến mã trong rừng cũng có chút bất an cùng hưng phấn, người lẫn ngựa đều không tiếng động, để cho kẻ địch không phát hiện, đều chuẩn bị chờ phân phó, cả rừng cây tuyết đọng cũng không lạnh bằng sát khí của binh sĩ tướng quân.

Người không chớp mắt, tướng quân lại tóc vàng, chỉ là lần này phải khóc là người nào?

***

Lý Mẫn nhìn thấy thúc phụ ngồi ở trên ghế, trên mặt hiện lên vẻ phẫn nộ, vô luận như thế nào, Dương Quảng lúc này đưa Thân Minh Công ra, đã không ý tốt đẹp gì.

Thân Minh Công đã già, lại bị trọng thương, chỉ nên tĩnh dưỡng, Dương Quảng lại đưa hắn đẩy đến đây, quả thực chính là có tâm tư mưu sát! Hắn có thể đem người khác đùa bỡn trong lòng bàn tay, chỉ bởi vì hắn là Hoàng đế cao cao tại thượng!

Trong lòng xuất hiện lửa giận, Lý Mẫn hướng tới Dương Quảng thi lễ nói: "Thánh Thượng xin xem xét thúc phụ đã già, không chịu nổi lao mệt, mong Thánh Thượng cho người quay về nghỉ ngơi".

"Ồ?" Dương Quảng khẽ cười nói: "Trẫm đã lâu rồi không cùng Thân Minh Công thưởng nguyệt, đưa hắn tới, chẳng qua cũng chỉ là ý tốt mà thôi, Trụ Quốc ngươi chớ suy nghĩ nhiều".

Quần thần đều nhìn nhau, không dám nhiều lời. Ai cũng nhìn ra Dương Quảng cũng không có ý tốt gì, ai cũng nhìn ra Lý Mẫn đã rất tức giận. Hôm nay mâu thuẫn xem ra đã đến mức động vào lá phát, bọn họ cũng đều muốn tránh xa rắc rối này.

Ai cũng không muốn trở thành vật hy vọng cho trận tranh đấu này, bởi vì Lý gia miễn tử đan thư thiết khoán có ghi, tự này về sau, cho dù có tội, nhưng nếu không phải mưu nghịch, thì có sao cũng không bị khép vào tội chết. Lý Mẫn cùng Dương Quảng dù sao cũng chỉ là mâu thuẫn cá nhân. Tuy nói là tích oán đã lâu, dù sao cũng không ảnh hưởng đến toàn cục, không tính là mưu nghịch, nhưng bọn họ nếu đã nổi lửa giận, hai người không có việc gì, chỉ có thểảnh hưởng đến người vô tội.

"Thần thực đã suy nghĩ nhiều rồi?" Lý Mẫn hít sâu một hơi, đi đến bên cạnh thúc phụ, cúi người nhìn khuôn mặt của thúc phụ, hồi lâu mới nâng khuôn mặt thúc phụ lên bi thống nói: "Thánh Thượng hai mắt không bị mù, không biết có nhìn ra Thân Minh Công đã hôn mê bất tỉnh hay không?"

Quần thần nghe được ý bất kính trong giọng nói của Lý Mẫn, đều là nhìn nhau hoảng sợ thất sắc. Dương Quảng ở trên đài cao sắc mặt âm trầm, "Ngươi nói cái gì?"

"Ta nói Thánh Thượng hai mắt không mù, không lẽ toàn bộ các đại thần hai mắt đều mù hết hay sao?" Lý Mẫn đột nhiên đứng lên, trên mặt tràn đầy vẻ phẫn nộ, cung nhân đẩy xe nhìn thấy sắc mặt của hắn như thế, cũng sợ hãi thối lui hai bước, có thể thấy được sắc mặt Lý Mẫn thê lương đến cỡ nào.

Dương Quảng ở trên đài cao cười lạnh một tiếng, "Trụ Quốc, ngươi nói lời đại nghịch bất đạo như vậy, chẳng lẽ muốn phản mà không thành?"

Tiêu Bố Y ở một bên nhìn thấy, trong lòng lo lắng, hiện tại đích thực là người mù cũng nhìn ra, cuộc thưởng nguyệt ngắm đèn lại thành ra túy ông lại không có rượu, Dương Quảng xem ra thực đối với Lý Mẫn cùng Lý phiệt rất bất mãn, lần này lời nói bức đến như vậy, nghe thì do tức giận mà nói, thật sự lại là thâm ý sâu sắc.

Chỉ cảm giác Lý Mẫn vẫn là lão mưu thâm tính, vui giận không lộ sắc, lần này bi phẫn khó hiểu, xem ra có ý gì đó, chẳng lẽ hắn ỷ vào có đan thư thiết khoán, lúc này mới dám đối với Dương Quảng xuất ngôn bất kính?

Dương Quảng khi nói hai chữ muốn phản, quần thần đều lo lắng, Binh bộ Thượng thư Vệ Văn Thăng tiến lên thi lễ nói: "Thánh Thượng, nói vậy Trụ Quốc là do quan tâm tới Thân Minh Công, lúc này mới rối loạn phân tấc, xuất ngôn không giữ lời, mong Thánh Thượng…"

"Không cần cầu tình với hôn quân, ta đối với hắn đã là tâm tro ý lạnh" Lý Mẫn nói một câu làm cho Vệ Văn Thăng sắc mặt đại biến!

Ai cũng đều biết Vệ Văn Thăng cùng với Lý Mẫn kết thông gia, ai cũng biết Vệ Văn Thăng cùng Lý Mẫn tư giao cực tốt, lần này Thánh Thượng cùng Trụ Quốc mâu thuẫn ngôn ngữ, Vệ Văn Thăng cũng đứng ra khuyên can, cũng nghĩ đến Lý Mẫn sẽ mượn thế mà leo xuống, nhưng không nghĩ đến Lý Mẫn lại nói hai chữ hôn quân, lại đem sự tình đưa đến bước không thể vẫn hồi lại được.

"Hôn quân, tâm tro ý lạnh?" Dương Quảng ở trên đài cao cười, lại có chút hứng thú hỏi, "Không biết Lý ái khanh tại sao lại nói lời ấy?"

Tiêu Bố Y nhìn thấy Dương Quảng trên mặt tuy cười, trong mắt lại không chút ý cười nào, lại thầm than thở một hơi, chỉ nghĩ tự bảo vệ mình là tốt nhất, không nên nhảy vào vũng nước đục này, chứ lọt vào trong vòng đấu đá của các đại thần này, cho dù có may mắn thắng, cuối cùng cũng sẽ không có kết cuộc tốt đẹp gì.

"Ngươi tự khoe khoang thiên cổ nhất đế, một đời minh quân, hơn tam hoàng, vượt ngũ đế, xem thường Thương Chu, vạn thế không ai bằng!" Lý Mẫn liên tục cười lạnh, "Nhưng những cái này chẳng qua là ngươi vọng tưởng mà thôi, Dương Quảng, ngươi còn muốn mơ mộng bao lâu nữa?"

Hắn nói ra một tiếng Dương Quảng, cấm vệ quân chung quanh đã tiến lên một bước, nhất tề hò hét, quần thần thất sắc, biết hôm nay việc đã không thể điều hòa!

Dương Quảng rốt cuộc đã không thể mỉm cười, thản nhiên nói: "Trẫm không phải thiên cổ nhất đế, chẳng lẽ là ngươi?"

"Ta đương nhiên cũng không phải, nhưng ngươi lại càng không!" Lý Mẫn lên tiếng cười dài nói: "Tiên đế tại vị, cúc cung tận tụy, vì nước vì dân, cho dù khi tránh hạn cũng không quên hỏi dân chúng khổ như thế nào, biết dân chúng ăn uống kham khổ đã rơi lệ, người là Hoàng đế tốt, là một thiên cổ nhất đế, nhưng còn ngươi? Ngươi không xứng! Ngươi cả ngày chỉ nghĩ đến đại nghiệp của ngươi, ngươi có từng nghĩ đến tâm tư của dân chúng trong thiên hạ không?"

"Lý Mẫn lớn mật, lại dám nói những lời đại nghịch bất đạo như vậy, các ngươi thất thần làm cái gì, còn không bắt lấy" Tư Mã Trường An lên tiếng kêu lên.

Các cấm vệ quát lên một tiếng, nhất tề tiến lên, cầm kích vây quanh, Dương Quảng ở trên đài cao lại cười nói: "Tạm thời lui ra, trẫm cũng muốn nghe Trụ Quốc bình luận".

Tư Mã Trường An ngạc nhiên, cũng ngăn không cho các vệ binh tiến lên.

Lý Mẫn phóng tứ cười nói, "Dương Quảng, ngươi rốt cuộc bức ta nói ra mấy cái này, hôm nay lại còn làm có trò giả nhân giả nghĩa này nữa? Ngươi nghĩ quần thần sẽ bị nhân nghĩa của ngươi che mắt sao? Hay nghĩ đến thủ hạ của ngươi chẳng qua chỉ đều là hạng vỗ mông ngựa không biết xấu hổ, cho dù ngươi đánh rắm thì bọn họ cũng nói thành hương thơm?"

Dương Quảng nhìn Lý Mẫn nói: "Tiếp tục nói đi".

Lý Mẫn chắp tay hướng lên trời nói: "Tiêu Thiếu Khanh nổi danh Phó Cốt, ta cũng từng nghe hắn nói qua một câu, đó là nhân tại tố, thiên tại khán (người làm trời chứng), ta đối với câu này cũng cảm thấy rất sâu xa".

Tiêu Bố Y không thể không bội phục lão già này lão mưu thâm tính, cho dù chết cũng muốn kéo hạng tiêu bối như hắn vào, nhưng hắn cũng chỉ có thể im lặng, lời cũng không thể nói một câu. Nhưng như thế xem ra, Lý Mẫn này đối với hắn cũng đã lưu ý thật lâu, thậm chí hắn tại Phó Cốt nói một câu cũng nhớ rõ.

Lý Mẫn thở dài nói: "Thiên hạ này vốn đều không phải là thiên hạ của Dương Quảng ngươi, Dương Quảng ngươi thực nghĩ mình là người đại tài, được thiên hạ là thuận theo ý dân, đó là một sai lầm lớn! Tiên đế tuy đoạt được ngôi vị hoàng đế trên tay Hoàng đế Bắc Chu, nhưng đó mới là thật là người có được dân tâm được thiên hạ, tiên đế lấy được thiên hạ Bắc Chu, có thể thấy được ngôi vị hoàng đế đều không phải là nhiều thế hệ truyền lưu, mà là người có đức được mà thôi. Nhưng Dương Quảng có đức gì mà ngồi ở cao vị này? Ngươi ẩn nhẫn mười mấy năm, vu hãm Thái tử Dương Dũng, hãm hại huynh đệ, lấy giả nhân giả nghĩa che mắt Tiên đế, lúc này mới lấy được ngôi vị hoàng đế. Nhưng Thái tử, Tần vương, Thục vương, Hán vương người nào phục ngươi, người nào không phản ngươi? Ngươi ngồi trên ngôi vị hoàng đế, không cảm ơn đức của trời cao, cứ ngạo mạn không nghe lời can gián, không để ý tới sự chết sống của dân chúng. Trước sau đại hưng thổ mộc, xây Đông Đô, mở kênh đào, đánh Thổ Cốc Hồn, tuần du vui chơi, có biết đã chết bao nhiêu dân chúng binh sĩ? Công mà ngươi khoe khoang chẳng qua chỉ xây dựng trên máu tươi cùng hài cốt của dân chúng, kênh đào khai thông, hay cho một lợi tại đương đại, công tại thiên thu, nhưng khi đinh nam không đủ cung, đến bước phải điều cả nữ, Dương Quảng, ngươi khi nghe các tấu chương như thế, đã từng có chút áy náy nào không?"

Quần thần lo sợ, Dương Quảng chỉ cười lạnh, tùy ý để Lý Mẫn nói tiếp.

"Ngươi chỉ muốn thực hiện thiên thu đại mộng thiên cổ nhất đế của mình, vọng tưởng ba chinh Cao Lệ, với khả năng của tiên đế, chinh phạt Cao Lệ cũng đều vô công mà về, ngươi làm sao đủ tài đức, lại vọng tưởng thống quân đánh Cao Lệ? Ngươi một chút quân sự cũng không biết, trên đường chinh phạt chỉ biết ăn uống vui chơi, xa xỉ phô trương, không cần mãnh tướng lương tương, vọng tưởng không chiến mà thắng, từ mấy chục vạn quân sĩ, khi trở về bất quá chỉ còn mấy ngàn người, ngươi mỗi đêm có nghĩ đến việc này, có từng mơ thấy hơn mười vạn oan hồn vì ngươi mà chết oan?"

Dương Quảng nụ cười đã ngưng kết, sắc mặt tái xanh, hai tay nắm chặt, đã không nói được một lời.

"Ngươi một trận chiến bại, không chịu giáo huấn, lại còn ba chinh, hôm nay còn muốn vọng tưởng tứ phạt Cao Lệ," Lý Mẫn nhìn thấy Dương Quảng không đáp, vừa hợp tâm ý, dù sao cũng đã tới nước này, thật ra

cũng không chịu bó tay bó chân, "Lần thứ hai chinh phạt Cao Lệ, Dương Trụ Quốc phản ngươi chẳng lẽ không có nguyên nhân? Chỉ đáng tiếc Dương Trụ Quốc vì nước mà chết, đổi không được nửa phần ý hối cải của ngươi, khi tam chinh Cao Lệ, thì dân chúng đã sống không nổi, đã chịu không nổi sai dịch. Hôm nay Trung Nguyên gió mây tứ khởi, ngươi tưởng dân chúng phản ngươi sao? Ngươi sai lầm rồi, cực kỳ sai lầm, hôm nay là ông trời cũng phản ngươi! Dân muốn phản ngươi, ngươi có thể trấn áp, trời muốn phản ngươi, không biết ngươi có thể che được miệng của ông trời hay không?"

Chúng thần nhìn nhau, sắc mặt thay đổi, thầm nghĩ Lý Trụ Quốc này hôm nay làm sao vậy, chẳng lẽ thực muốn làm phản. Lấy tính tình của Thánh Thượng, Lý Trụ Quốc hôm nay không chết cũng bị lột da, nhưng những người biết rõ Lý Mẫn đều rất là kỳ quái, biết Lý Mẫn này nếu không nắm chắc thì sẽ không đánh, hôm nay làm vậy thật sự là rất khác thường.

Dương Quảng cười lạnh nói: "Trẫm không thể bịt miệng ông trời, nhưng muốn bịt miệng của ngươi thực là việc rất dễ dàng. Tô Nạp Ngôn, hôm nay Lý Mẫn xuất ngôn đại nghịch bất đạo, vậy phải bị tội gì?"

Tô Uy rất là đau đầu, run rẩy tiến lên nói: "Hồi Thánh Thượng, Lý Trụ Quốc tuy nói năng bậy bạ, nhưng cũng xin hãy vì hắn lao khổ công cao mà…"

Dương Quảng nhíu mày, khóe miệng cười lạnh.

"Tô Nạp Ngôn, đa tạ ý tốt của ngươi, chỉ là Lý Mẫn ta hôm nay một khi đã dám mắng hôn quân, đã sớm không để ý tới sinh tử" Lý Mẫn lắc đầu nói: "Hôn quân, ngươi nói ta muốn phản, cái này ngươi sai lại càng sai, ta trung tâm vì nước, thật sự là chưa từng có ý phản, nhưng hôn quân vô đạo ngươi nằm mơ cũng muốn ta phản, là vì cái gì? Bởi vì trên tay ta có Đan thư thiết khoán do Tiên đế ban cho, ngươi giết ta không được! Ngươi giết ta, chẳng những trái với di nguyện của Tiên đế, còn làm cho công thần thiên hạ lòng nguội lạnh, ngươi chỉ sợ giết một Lý Mẫn ta, sẽ khó tránh kẻ dưới không phục, ngươi đến bây giờ còn giả bộ làm người tốt, chính là muốn che dấu bộ mặt ghê tởm thật sự của ngươi. Trên Đan thư thiết khoán có câu, từ nay về sau, tuy có tội, nhưng không phải mưu nghịch, thì có trăm tội chết cũng không hỏi tới. Hay cho một câu nhưng không phải mưu nghịch, thì có trăm tội chết cũng không hỏi tới, ngươi không muốn thưởng cho công thần, lại chỉ sợ bọn họ chiếm vương vị của ngươi, một lòng muốn dồn bọn họ vào chỗ chết. Dương Trụ Quốc bởi vì ngươi nghi tâm mà phản, hôm nay ngươi lại tính kế đến Trụ Quốc ta. Ngươi trước giết con ta, lại liên tiếp cho người ám sát ta, truyền ra lời đồn Lý thị đương vi thiên tử, sau đó tại Tứ Phương quán trước mắt mọi người lại cho người hành thích thúc phụ ta, vốn quân bảo thần chết, thần không thể không chết, nhưng hôn quân như ngươi làm như vậy quả thực quá sức buồn cười, ngươi dùng hết tâm cơ, chẳng qua chỉ muốn bức ta mưu phản mà thôi. Ta nếu làm phản, ngươi có thể dùng tội mưu nghịch mà chém ta. Dương Quảng. Ngươi quả nhiên là tâm cơ rất tốt, tâm cơ rất buồn cười! Ta hôm nay vạch trần sự giả nhân giả nghĩa của ngươi, chỉ muốn cho quần thần thấy rõ bộ mặt chân thật của ngươi".

Lý Thiện Hành cười dài một tiếng, đưa tay rút đao, các vệ binh đều theo hiệu mà 'sát' một tiếng, cũng rút chiến đao ra, thanh âm vang xa, trào dâng phấn chấn. Lý Thiện Hành đang dẫn quân tiến vào trong loạn thạch, truy sát Vương Thế Sung, đột nhiên ngựa dưới thân hí dài một tiếng, ngã huỵch xuống đất. Ngay sau đó toàn bộ ngựa đều như bị lây bệnh, đều hí dài mà ngã ầm ầm xuống đất, lập tức binh sĩ thất thanh kêu lên sợ hãi, khi ngã xuống đất lại liên tục kêu thảm thiết..

Tiêu Bố Y nghe đến đó mới giật mình hiểu ra, lúc này mới hiểu được những gì mà Bùi Minh Thúy lúc trước nói, vì cái gì nói Bối Bồi thất bại cũng đã thành công một nửa. Bùi Minh Thúy giết người không phải là mục đích chính, bức Lý phiệt làm phản mới là mục đích. Dương Quảng vì không muốn phá lời thề của Đan thư thiết khoán, cũng không muốn làm cho quần thần nghi kỵ, lúc này mới từng bước bức Lý Mẫn mưu phản. Chỉ là Lý Mẫn đem cái chết của con hắn đổ lên đầu Dương Quảng, không hiểu là thật không biết hay là có thâm ý gì khác.

Chỉ là hôm nay đã đến nước này, Lý Mẫn xem ra muốn không chết cũng không được, Tiêu Bố Y thật sự nghĩ không ra Lý Mẫn có phương pháp gì tránh được cái chết. Dương Quảng thản nhiên nói một câu, "Ngươi thực không nghĩ tới mưu phản? Ngươi nếu không nghĩ tới mưu phản, vì sao lại nói Y Khuyết sơn có Di Đà giáo xuất hiện, ngươi nếu thực không nghĩ tới tạo phản, vì sao trẫm cho Lý Thiện Hành xuất binh tới Y Khuyết sơn, hắn lại cố ý kéo dài thời gian, sau khi xuất binh cũng lại cố ý thay đổi lộ trình, hắn hiện chẳng phải đang trên đường tới Thượng Lâm Uyển hay sao? Lý Trụ Quốc. Lý Thiện Hành tuy là tướng lĩnh quân, nhưng vô cớ không có lệnh mà tiến đến Thượng Lâm Uyển, chỉ sợ đã hoài ý niệm mưu phản trong đầu?"

Lý Mẫn sắc mặt đã đổi.

***

Lý Thiện Hành giờ phút này không biết trên Bồng Lai đãcăng thẳng, đang phóng ngựa gấp rút, nhìn sắc trời đã đến giờ Dậu. Phía sau hắn có mấy ngàn binh sĩ đi theo, mấy binh sĩ này có người biết rõ, có người mờ mịt nghe lệnh, không biết vì cái gì mà Trung Tướng Lý Thiện Hành vốn lãnh binh tiến quân Y Khuyết sơn, hiện lại đi vòng đến Thượng Lâm Uyển.

Chỉ là quân lệnh không thể không tuân, Lý Thiện Hành không muốn nói đi Thượng Lâm Uyển, cho dù là đi đến miệng hùm hang sói, binh sĩ cũng chỉ có thể đi theo, ai cũng biết Trung Tướng tâm địa sắt thép, nếu không tuân lệnh, sẽ trảm lập quyết!

Lý Thiện Hành chỉ cảm thấy gió bay cát chạy, trong lòng phấn chấn, cả người nóng lên, hôm nay hắn phải làm một chuyện có thể làm cho cả Đại Tùy khiếp sợ, giết Dương Quảng, Lý phiệt sắp thay Dương Quảng lên ngôi vị Hoàng đế.

Chẳng qua thay thế có lẽ có chút khó khăn, nhưng dựa theo lời của đường huynh, có thể bắt chước Tào A Man khống chế Thiên tử hiệu lệnh chư hầu! Thục vương Dương Tú vẫn bị hôn quân Dương Quảng giam lỏng, buồn bực bất đắc chí, chỉ muốn giết Dương Quảng, đưa Dương Tú lên, vậy về sau còn không phải hô phong hoán vũ, phong cảnh càng hơn trước? Đợi khi thời cơ thành thục, phế đi Dương Tú, đến ngày đó còn không phải thiên hạ là của Lý gia sao?

Câu Lý thị đương vi thiên tử xem ra nên đúng vào trên người đường huynh Lý Mẫn, mình không muốn làm Hoàng đế, làm một Đại tướng quân cũng đã là không tệ rồi!

Chỉ cần giết Dương Quảng, tất cả sẽ thuận lợi, tiền đồ cũng sẽ trở nên sáng sủa, Lý Thiện Hành nghĩ vậy lại sờ sờ trường đao bên hông, khóe miệng cười âm lãnh, chỉ chờ tới khi đường huynh Lý Mẫn phát tín hiệu, hắn liền đánh vào Thượng Lâm Uyển, hiếp bách quần thần đi vào khuôn khổ. Hắn đến lúc đó chỉ sợ đã không thể giết hôn quân, bởi vì khi đó hôn quân đã sớm chết ở trên tay đường huynh rồi!

Lý Thiện Hành nghĩ vậy, lập tức thở ra một hơi, lần hành động này có thể nói là thiết kế không một kẽ hở, quả quyết không có khả năng thất bại.

Chỉ là hắn mới thở ra một hơi, trong lòng lại trầm xuống, trường mâu trong tay nhanh chóng huy lên, các binh sĩ đều kìm cương ngựa, tạm dừng hành quân. Lý Thiện Hành đối với điểm ấy có chút vừa lòng, mấy binh sĩ này đều là tinh anh của Vũ Vệ phủ, đại đa số đều là thân tín của Lý thị, toàn bộ khống chế binh sĩ Vũ Vệ phủ tuyệt đối là không thể, cũng rất dễ để lộ tin tức, nhưng lòng người đều có tính mù quáng, chỉ cần đến lúc đó thân tín của Lý thị nguyện trung thành trước, mấy vệ binh này đến Thượng Lâm Uyển làm sao mà không thấy tiền mờ mắt, vì hắn bán mạng? Thượng Lâm Uyển chính là nơi núi vàng biển bạc, tiền tài mỹ nữ vô số, chỉ cần Lý Thiện Hành hắn đến lúc đó nói một tiếng, những người này sẽ như chó thấy xương mà liều mạng!

Lý Thiện Hành đình chỉ hành quân không phải là để lấy hơi, từ nơi này đến Thượng Lâm Uyển chỉ còn chừng mười dặm lộ trình, ngựa phi cũng không bao lâu, bọn họ dưỡng sức cũng đã lâu, giờ phút này chỉ có phấn khởi, không có mệt mỏi. Hắn dừng bước, chỉ bởi vì trên con đường đi Thượng Lâm Uyển này cũng không phải bằng phẳng, mà là có rất nhiều đống đá lớn, xem ra không nói tới phi ngựa, mà đi qua cũng là vấn đề lớn.

Trước đống đá có hơn mười binh sĩ, giương cung lắp tiễn, ỷ vào địa thế mà cố thủ, mắt thấy mấy ngàn binh sĩ xông đến, vẫn đứng yên bất động.

Đầu tên hàn quang lập lòe, đang chờ lúc phóng ra, trong đêm lanh như có sát khí, phía trước binh sĩ có một tướng quân thân hình cao lớn đang cưỡi ngựa đứng, tóc vàng mắt xanh, mỉm cười nhìn mấy ngàn vũ vệ xông tới, không chút khẩn trương hoặc bối rối, nhìn thấy Lý Thiện Hành lãnh binh đến, người nọ lớn giọng nói: "Lý Trung Tướng, không biết đêm khuya lãnh binh tiến đến Thượng Lâm Uyển có chuyện gì?"

Lý Thiện Hành sắc mặt khẽ biến, ngăn đường lại là Vương Thế Sung, hồ nhân tạp chủng kia.

Vương Thế Sung trong mắt Lý Thiện Hành không đáng để ý tới. Thứ a dua nịnh nọt, hạng không biết liêm sỉ vỗ mông ngựa thì có bản lãnh gì. Hôn quân vô đạo, trọng dụng nịnh thần, điều này cũng làm cho Lý

Thiện Hành khinh bỉ nhất. Nhưng Lý Thiện Hành nằm mơ cũng không nghĩ đến, ngăn cản hắn hành quân lại là Vương Thế Sung người mà hắn không để vào mắt nhất!

"Vương Quận thừa lúc này không biết phải làm gì sao?" Lý Thiện Hành trường thương vung ngang, tâm tư xoay chuyển.

Vương Thế Sung cười nói: "Lý Trung Tướng muốn làm cái gì, ta cũng muốn làm cái đó".

"Nói như vậy chúng ta thật ra không mưu mà hợp?" Lý Thiện Hành sau khi nhắm chừng binh lực, trong lòng sát khí đã khởi. Đối phương tuy giữ lấy địa lợi, nhưng nhân số quá ít, hiện giờ Dậu đã qua, đường huynh Lý Mẫn nói vậy đã ra tay, mình cũng không nên trì hoãn thời gian nữa.

"Ta cùng Lý Trung Tướng một khi đã không mưu mà hợp, vậy không bằng cùng xuống ngựa thưởng tuyết thưởng nguyệt được không?" Vương Thế Sung cười nói, " Cảnh đẹp như thế, không nên để lỡ".

"Nghe vậy thật ra cũng không tệ" Lý Thiện Hành mỉm cười vung trường thương lên, lạnh lùng nói: "Phản tặc Vương Thế Sung cấu kết ngoại tặc tấn công Thượng Lâm Uyển. Ta vì cần vương cứu giá, người giết Vương Thế Sung sẽ được thưởng trặm lượng hoàng kim!"

Lý Thiện Hành quát lên một tiếng, phóng lên trước. Các binh sĩ bị tiền tài đánh động, nhất tề hò hét mà tiến lên, Vương Thế Sung ở phương xa sắc mặt không thay đổi, khẽ cười nói: "Lý Trung Tướng cần gì phải nói những lời đó với Vương mỗ. Bắn tên!"

Hắn nói nhẹnhàng mạch lạc, nhưng khi nói câu bắn tên thì quả thực là kinh thiên động địa, binh sĩ phía sau hắn đã sớm giương cung lắp tên, nghe Vương Thế Sung ra lệnh đều nhất tề bắn tên.

Trong không khí tiếng vù vù không dứt bên tai, loạn tiễn đánh về phía vệ binh của Lý Thiện Hành.

Lý Thiện Hành cười lạnh một tiếng, cầm mâu đánh bay tên, hắn võ công cao cường, ánh mắt sắc bén, tự nhiên không sợ bị bắn trúng, vũ vệ bên cạnh cũng 'sát' một tiếng, đã cầm thuẫn nơi tay, ngăn cản tên phóng tới. Bọn họ đều là vệ binh vũ vệ, trang bị khải giáp tự nhiên là đầy đủ, lá chắn cũng được trang bị. Hơn mười mũi tên bắn ra, chỉ bắn trúng hai ba thớt chiến mã, còn người thì không chút tổn hao gì, có thể thấy được võ công của bọn họ cũng không tệ.

Trong chốc lát đã xông tới, Lý Thiện Hành đã dẫn quân chỉ còn cách Vương Thế Sung chừng mười trượng, Lý Thiện Hành trường mâu vung lên, lớn tiếng quát: "Mâu!"

Hắn vừa quát, trường mâu đã như điện phong tới Vương Thế Sung. Các vệ binh không chút do dự đều phóng trường mâu trên tay ra, hướng tới loạn thạch, trường mâu bay tán loạn, khí thế hơn xa tên đánh úp tới, trong không trung chỉ nghe nhưng âm thanh bén nhọn, phá rách bầu trời đêm!

Lý Thiện Hành một mâu quả thật đã tụ tập công lực bình sinh, tiếng quát vừa ra khỏi miệng, trường mâu đã đến trước mặt Vương Thế Sung, chỉ trong tích tắc, tốc độ cực nhanh thật sự làm cho người ta sợ hãi.

Vương Thế Sung hiển nhiên cũng không nghĩ đến công phu của Lý Thiện Hành lại cao thâm đến như thế, 'má ơi' một tiếng, đã lộn xuống ngựa, chiến mã cũng không thểngăn cản, hí dài một tiếng, đã bị một mâu đâm xuyên qua thân, đóng đinh trên mặt đất! Mấy trăm trường mâu phóng tới, có vài tên binh sĩ né tránh không kịp, bị mâu đâm chết, tiếng kêu thảm thiết phá tan bầu trời đêm. Nhưng binh sĩ còn lại bị dọa cuống quít tránh ở sau những tảng đá.

Lý Thiện Hành cười dài một tiếng, đưa tay rút đao, các vệ binh đều theo hiệu mà 'sát' một tiếng, cũng rút chiến đao ra, thanh âm vang xa, trào dâng phấn chấn. Lý Thiện Hành đang dẫn quân tiến vào trong loạn thạch, truy sát Vương Thế Sung, đột nhiên ngựa dưới thân hí dài một tiếng, ngã huỵch xuống đất. Ngay sau đó toàn bộ ngựa đều như bị lây bệnh, đều hí dài mà ngã ầm ầm xuống đất, lập tức binh sĩ thất thanh kêu lên sợ hãi, khi ngã xuống đất lại liên tục kêu thảm thiết.

Lý Thiện Hành kinh hãi, nhưng cũng không ngã xuống đất như các binh sĩ khác.

Hắn phóng người lên, người từ trên lưng ngựa lăng không bay lên, dừng ở trên loạn thạch, trường mâu phóng nhanh đến, Lý Thiện Hành giận dữ gầm lên một tiếng, chiến đao vung lên, chém gãy ba thanh trường mâu, tay trái vung ra bắt lấy một thanh trường mâu, dùng sức đâm tới, binh sĩ nắm không được cán mâu, kêu thảm thiết một tiếng, đã bị cán mâu đâm thủng ngực, chết tại chỗ.

Các binh sĩ tập kích còn lại không nghĩ Lý Thiện Hành lại uy mãnh như thế, nhất tề hét lên mà thối lui về phía sau. Lý Thiện Hành cũng không kịp chém giết binh sĩ, quay đầu nhìn lại đã thấy thủ hạ của mình bị thương khắp người, lúc này mới giật mình hiểu ra.

Thì ra Vương Thế Sung phi thường xảo trá, sau khi dùng đá chận đường, ở trên đường còn rải đinh sắt, lúc này mới dụ mình công kích. Mình nhất thời không để ý, chỉ bị binh sĩ ở loạn thạch sau lưng hắn hấp dẫn, nhưng có chú ý tới con đường được rải đầy đinh sắt trên tuyết. Vương Thế Sung nếu dùng kế này ở chỗ khác thì quả quyết là vô dụng, nhưng vào giờ phút này tuyết phủ đầy đất, hơn nữa Lý Thiện Hành tâm tình lại cấp bách, thầm muốn tốc chiến tốc thắng, lại bị vẻ kinh hoảng thất thố của hắn đánh lừa, nhất thời sơ sót, trong phút chốc đã hao tổn cả trăm thớt ngựa.

Chiến hay lui? Ý niệm này qua lại trong đầu Lý Thiện Hành, trong giây lát đã hạ quyết tâm, trận này chỉ có thể thắng chứ không được bại, thậm chí không thể lùi. Nếu lùi, đường huynh ở bên kia không được mình phối hợp, thì cũng khó mà nắm chắc phần thắng. Mình không thể lùi được. Chỉ là Vương Thế Sung làm tất cả những điều này hiển nhiên đều đã có tính kế tỉ mỉ, chẳng lẽ mưu kế của mình và đường huynh đã bị tiết lộ, lúc này mới cho Vương Thế Sung đặc ý chận ở đây?

Lý Huyền Bá xuất ba chiêu, Tư Mã Trường An đã lùi bảy bước, hắn dù sao thân là Trung Tướng Giám Môn phủ, võ công cao minh không cần phải nói, nhưng lùi bảy bước vẫn tránh không khỏi một tay của Lý Huyền Bá! Hắn bất đắc dĩ phải đưa đơn đao hoành ngang, ngăn đón trước người, chỉ mong có thể ngăn được một đòn…

Tất cả đều xẹt qua như chớp, Lý Thiện Hành đang định điều chỉnh lại nhân mã, trước tiên thanh trừ Vương Thế Sung rồi mới đi Thượng Lâm Uyển, đột nhiên cảm thấy mặt đất chấn động không thôi. Lý Thiện Hành sắc mặt đại biến, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vô số binh mã từ rừng rậm hai bên sườn tràn ra, khôi giáp màu đen, khí thế hung hãn, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Hai lộ binh mã áp sát sườn, không nói hai lời, tướng lãnh cầm đầu vung tay lên, tên đã như mưa vù vù xuyên tới, thủ hạ của Lý Thiện Hành kinh hoảng thất thố rối loạn trận hình, bị loạn tiễn phóng tới, thương vong thảm trọng, khóc cha gọi mẹ vang lừng.

Lý Thiện Hành trong lòng lạnh ngắt, đầu óc trống rỗng, đến lại là Hắc giáp kỵ binh Tả hữu vệ phủ, Tả hữu vệ phủ vẫn là quân tinh nhuệ nhất của thành Đông Đô, chỉ có Dương Quảng mới có thể điều động, lần này xuất hiện tiễu trừ mình, chẳng lẽ nói mọi chuyện đã sớm rơi vào trong kế hoạch của Dương Quảng, tất cả chẳng qua chỉ để dụ Lý phiệt hắn rơi vào tròng?

***

Lý Mẫn khi nghe được Dương Quảng nói Lý Thiện Hành lãnh binh tiến đến, đã thay đổi sắc mặt. Hắn thông minh hơn Lý Thiện Hành nhiều, vừa suy nghĩ đã biết hành tung của Lý Thiện Hành một khi đã rơi vào trong mắt của Dương Quảng, Dương Quảng tuyệt đối sẽ không buông tha Lý Thiện Hành, lúc này nói không chừng đã xuất binh tiễu trừ! Nghĩ vậy Lý Mẫn nắm chặt nắm tay, hít sâu một hơi nói: "Vốn quân bảo thần chết, thần không thể không chết, chỉ là hôn quân vô đạo, ta lấy nhiệt huyết can gián, hôn quân không biết hối cải, ngược lại còn hãm hại trung lương, trên đời này công đạo tự tại lòng người, Dương Quảng, ta tuy muốn buông tha cho ngươi, nhưng người khác lại không muốn buông tha ngươi".

Dương Quảng ha hả cười lớn nói: "Lý Mẫn, ngươi đã già trở nên hồ đồ rồi sao, ngươi nghĩ chỉ bằng võ mồm của ngươi, là có thể làm cho quần thần tin lời của ngươi mà tạo phản sao? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày. Thời gian đã đến, Tư Mã Trung Tướng, còn không bắt lấy phản nghịch Lý Mẫn, đợi Lý Thiện Hành bị bắt thì định tội mưu nghịch, tru sát cả nhà Lý gia!"

Dương Quảng nói tới đây ý khí hăng hái, thần thái bay bổng, đã nhiều ngày tính kế rốt cuộc cũng đã được hồi báo, khó tránh dương dương đắc ý.

Hắn khi lần thứ hai chinh phạt Cao Lệ, vốn đã bức đến thành Cao Lệ, chuyện đã sắp thành, lại bị Dương Huyền Cảm phản loạn, binh động Đông Đô, làm hắn phải vội vàng quay về bình loạn, làm cho sắp thành lại bại. Lần này hắn lại muốn chinh phạt Cao Lệ, nhưng chỉ sợ Lý phiệt tại Đông Đô thâm căn cố đế, đến lúc đó lại tái hiện chuyện Dương Huyền Cảm, vậy hắn sẽ bị hai mặt thụ địch. Khi lần thứ ba chinh phạt Cao Lệ trở về, Cao Lệ vương vốn đã thỉnh hàng, nhưng lại cự tuyệt triều bái, rất là vô lễ, Dương Quảng đã

sớm có ý định lại chinh phạt, chỉ là muốn trừ Lý phiệt trước, không may là không có cớ, hơn nữa Lý Hồn Lý Mẫn trong Lý phiệt đều cầm trong tay Đan thư thiết khoán, nếu dễ dàng tru sát, chỉ sợ sẽ khiến cho triều thần cảm thấy bất an, hắn mấy tháng sau khi chinh phạt Cao Lệ trở về, đã có tâm tư diệt trừ tâm phúc đại họa Lý phiệt này, tính kế rất nhiều, rốt cuộc đã làm cho Lý Mẫn tạo phản, thật sự là chuyện vui vẻ trước đó chưa từng có.

Tiêu Bố Y ở xa xa nhìn thấy, cũng cảm thấy bất ổn, chỉ là rốt cuộc xảy ra vấn đề ở chỗ nào, thì nhất thời nghĩ không ra.

Dương Quảng hiệu lệnh vừa ra, Tư Mã Trường An đã động thân đi ra, mặt như đầu heo rút trường đao, quát lớn một tiếng, "Hôn quân vô đạo, ai ai cũng có thể tru sát!"

Quần thần ồ lên, Dương Quảng sửng sốt, cơ hồ nghĩ tai mình đã nghe lầm.

Tư Mã Trường An vừa quát lên, trong chỗ tối đã tràn ra mấy trăm vũ vệ, hoặc cầm trường thương, hoặc cầm đoản đao, đã đem đài cao nơi Dương Quảng ngồi cùng quần thần đoàn đoàn vây lại.

Các đại thần đều biến sắc, Dương Quảng tức giận nói: "Tư Mã Trường An, ngươi muốn chết sao?"

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ đến người mà hắn luôn tín nhiệm, trung tâm cảnh cảnh Tư Mã Trường An lại cùng một bọn với Lý Mẫn, hơn nữa số lượng vệ binh Giám Môn phủ dưới tay hắn cũng tới mấy trăm người.

Tiêu Bố Y thấy thế sắc mặt cũng khẽ biến, thầm kêu không ổn, thì ra Dương Quảng tại Bồng Lai sơn ngắm đèn thưởng nguyệt, dụng ý là bắt Lý Mẫn, không muốn người khác quấy rầy, lúc này mới lựa chọn trên đảo, chính là nghĩ Lý Mẫn có cánh cũng khó bay. Tư Mã Trường An vốn là Trung Tướng Giám Môn phủ, có chức trách hộ vệ Hoàng Thượng cùng quần thần, lúc này tạo phản, mấy trăm binh sĩ giằng co với quần thần cùng Dương Quảng tay không tấc sắt, quả thật rất hung hiểm!

Lý Mẫn lại ha hả cười lớn nói: "Dương Quảng, ngươi hôn quân thì vẫn là hôn quân, làm sao biết được diệu kế của ta. Ngươi ở trước mặt ta diễn trò, muốn giết thúc phụ Thân Minh Công, lại không biết Tư Mã Trường An đã sớm bất mãn đối với ngươi, nên sớm tìm ta thương nghị chuyện tru sát hôn quân vô đạo ngươi, ngươi vẫn diễn trò trước mặt ta, thậm chí cho Vũ Văn Thuật truyền ra Lý thị đương vi thiên tử, lại đột nhiên giận dữ, tự xưng là minh quân, chỉ muốn vu cho ta! Nhưng ngươi lại không biết, ta cùng Tư Mã Trường An bất hòa cũng chỉ là diễn trò trước mắt ngươi mà thôi! Hôn quân Dương Quảng. Ngươi truyền ra lời đồn Lý thị đương vi thiên tử, thầm muốn diệt cả nhà ta, nhưng không nghĩ đến lời tiên đoán thành sự thực, bây giờ còn gì nói nữa không?"

Tư Mã Trường An cũng là cười lớn nói: "Lý đại nhân, người nói chúng ta sau khi bắt được hôn quân, làm sao xử trí hắn cho nhân nghĩa đây?"

"Phong hắn là Dương Đế là được," Lý Mẫn lớn tiếng cười nói, "Năm đó Nam Trần hậu chủ Trần Thúc Bảo không phải bị hắn đổi thành họ Dương sao, hôn quân này…"

Hắn lời còn chưa dứt, đột nhiên sắc mặt đại biến, hô lớn: "Trung Tướng cẩn thận".

Tư Mã Trường An sắc mặt cũng biến thành cực kỳ khó coi, bởi vì khi hắn nghe được những lời này, Lý Huyền Bá vốn ở tại đài cao, lúc này đã ở trước người.

Lý Huyền Bá rốt cuộc đã ra tay!

Hắn thoạt nhìn gầy như một bộ xương khô, một trận gió cũng có thể thổi bay, nhưng hắn vừa ra tay, Tư Mã Trường An đã không thể ngăn cản. Tiêu Bố Y nhìn thấy Lý Huyền Bá ra tay cũng hoảng sợ. Lý Huyền Bá ra tay nhẹ nhàng quỷ dị, nhưng chiêu thức cực nhanh, mỗi chiêu đều nhằm vào mệnh môn của đối phương, làm cho đối thủ không thể không đỡ. Cái đó cùng đao pháp của Tiêu Bố Y cũng cùng một hiệu quả, Tiêu Bố Y tự thấy nếu Lý Huyền Bá ra tay với hắn, quá nửa hắn cũng phải liê tục thối lui giống như Tư Mã Trường An vậy!

Lý Huyền Bá xuất ba chiêu, Tư Mã Trường An đã lùi bảy bước, hắn dù sao thân là Trung Tướng Giám Môn phủ, võ công cao minh không cần phải nói, nhưng lùi bảy bước vẫn tránh không khỏi một tay của Lý

Huyền Bá! Hắn bất đắc dĩ phải đưa đơn đao hoành ngang, ngăn đón trước người, chỉ mong có thể ngăn được một đòn.

Lý Huyền Bá cánh tay xoay chuyển, một chưởng đã quấn qua đơn đao, vỗ đến trước ngực Tư Mã Trường An, người khác nhìn thấy hắn ra tay mềm nhũn như không có lực, nhưng Tư Mã Trường An bị hắn vỗ một phát, đã hự một tiếng máu tươi phun ra, lăng không bay lên, trường đao trong tay vẫn nắm chặt không buông, quần thần lúc tính mạng bị nguy hiểm thì không dám lên tiếng, giờ thì đã sớm hò reo.

Lý Huyền Bá một kích đắc thủ, thân hình không ngừng lại, đã hướng tới Lý Mẫn mà đánh tới. Hắn đương nhiên hiểu được đạo lý cầm tặc cầm vương, bắt lấy Lý Mẫn, Tư Mã Trường An bịthương, quần long vô thủ, tự nhiên không công cũng tự phá. Động tác của hắn cực nhanh, thân ảnh mơ hồ, đám vũ vệ tuy muốn cứu Tư Mã Trường An cũng là có tâm mà vô lực.

Tiêu Bố Y thầm bội phục, mới muốn bước lên đã đành phải dừng lại, hắn suy nghĩ cũng giống Lý Huyền Bá, nhưng võ công rõ ràng không cao minh bằng Lý Huyền Bá, nhìn thấy Lý Huyền Bá đánh bị thương Tư Mã Trường An, biết mình có ra tay cũng đã không có tác dụng, chỉ là chẳng biết vì sao, sự bất an trong lòng lại càng tăng lên, khi thấy Tư Mã Trường An sau khi ngã lăn ra đất thì thoáng cái đã biến mất, đã cảm thấy có vấn đề.

Lý Mẫn nhìn thấy Lý Huyền Bá công tới, sợ mất hồn, liền lăn xuống đất né tránh, rất nhanh lăn tới bên cạnh xe của Lý Hồn, lớn tiếng kêu lên: "Thúc phụ cứu ta một mạng".

Tất cảmọi người đều buồn cười, thầm nghĩ Lý Trụ Quốc này quá nửa là bị dọa đến ngu người, lại còn kêu Thân Minh Công đang bất tỉnh cứu mạng, thật sự là buồn cười.

Lý Huyền Bá tuy tự thị võ công cao cường, trước khi ra tay chộp lấy cổ của Lý Mẫn cũng nhịn không được liếc nhìn Thân Minh Công, chỉ thấy hắn vẫn hôn mê bất tỉnh, cảm thấy cũng thả lỏng.

Chỉ là trong khoảng khắc này, Lý Hồn đã vọt lên, nhằm vào Lý Huyền Bá mà đánh tới!

Mọi người ngạc nhiên, bởi vì nhìn thấy Lý Hồn vẫn nhắm mắt mà đánh tới, lại có người có phương pháp công kích như vậy sao, thật sự chưa bao giờ nghe thấy. Lý Huyền Bá thầm kinh ngạc, cũng không muốn làm bị thương Thân Minh Công. Dù sao Lý phiệt mưu phản, có quyền xử trí cũng chỉ là Thánh Thượng, Lý Hồn thân là Thân Minh Công, Đại tướng quân, Lý Huyền Bá hắn nếu giết, sẽ gặp rất nhiều phiền toái.

Lý Huyền Bá chỉ do dự trong khoảng khắc, Lý Mẫn đã từ dưới xe lăn tới, Thân Minh Công cũng đã bổ nhào vào tới trước người hắn, Lý Huyền Bá một trảo chụp tới chế trụ mạch môn của Lý Hồn, trong lòng đột nhiên phát lạnh, mạch của Lý Hồn yếu ớt, chỉ hơn người chết một hơi mà thôi, hắn một khi đã suy nhược như vậy, làm sao có thể hung hãn đánh tới?

Một cánh tay đột nhiên vươn ra, né qua thân thể Lý Hồn, đánh thật mạnh lên ngực Lý Huyền Bá, Lý Huyền Bá không kịp đề phòng, ngay cả ý niệm tránh né trong đầu cũng không có, thân mình liên tục lùi, thầm nghĩ hóa giải lực công kích. Chỉ là chưởng này cực kỳ hung mãnh trầm trọng, ch dù là hắn võ công cao cường, cũng vô lực hóa giải, sau khi nghe rắc một tiếng, Lý Huyền Bá đã phun ra một ngụm máu tươi mà bay ra sau. Chỉ là khi lùi lại, cũng đã thấy rõ người ra tay đánh lén lại là cung nhân đẩy Lý Hồn ra.

Lý Huyền Bá người ở tại không trung, cả người đã không còn chút sức lực, âm thầm lạnh người vì loại cao thủ này mà đi đánh lén, hiển nhiên là chủ mưu đã lâu. Cung nhân vẫn cúi đầu, lại là trong cung phái ra, ai có thể nghĩ người như vậy lại có vấn đề?

Khi người còn ở trong không trung, Lý Huyền Bá cảm thấy sau lưng có tiếng gió cổ quái, cố gắng xoay trở lại, hóa chưởng thành chỉ, búng ra trong giây lát phá giải ba chiêu của người phía sau đánh úp lại.

Mới vừa rồi hắn công kích, Tư Mã Trường An cũng không có lực hoàn thủ, nhưng không nghĩ đến lại có người thừa dịp hắn trọng thương, làm cho hắn chật vật không chịu nổi.

Chỉ là khi thấy rõ người đột kích, Lý Huyền Bá lại càng khiếp sợ, nằm mơ cũng không nghĩ đến người đột kích lại là Tư Mã Trường An!

Tư Mã Trường An sớm đã không còn vẻ sa sút vô dụng, đao chiêu xảo diệu, Lý Huyền Bá đang mệt mỏi, miễn cưỡng đỡ được ba chiêu thì đã bị hắn bức rơi xuống đất. Đột nhiên Tư Mã Trường An hét lớn một

tiếng, một đao ba lần trảm, ảo ảnh vô cùng, Lý Huyền Bá bàn tay vỗ ra, đã hóa giải được ba chiêu uy mãnh này. Nhưng sau ba chiêu này Lý Huyền Bá đã bị Tư Mã Trường An đẩy lui ba bước, cứ mỗi bước lại phun ra một ngụm máu, sau khi lui ba bước, Tư Mã Trường An quát lớn một tiếng, trường đao gãy làm hai, đoạn mũi nhọn như thiểm điện phóng ra, cắm vào trong ngực phải của Lý Huyền Bá, mang theo máu thấu lưng mà ra.

Lý Huyền Bá ôm ngực lảo đảo, không còn lực chống đở, khóe miệng trào máu tươi, ho khan nói: "Ngươi không phải là Tư Mã Trường An, ngươi là ai?"

Tất cả mọi người đều bị biến hóa đa đoan làm cho kinh hãi, trong lúc nhất thời khó có thể nhúc nhích, nhưng lại biết một sự thật, Lý Huyền Bá đã bị đánh bại, hơn nữa tính mạng cũng đã khó mà giữ được!

Cung nhân nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Tư Mã Trường An, thành thế gọng kềm kẹp lấy Lý Huyền Bá, rất hiển nhiên, Lý Huyền Bá chỉ mới bị thương, hắn vẫn là Lý Huyền Bá, trừ Lý Huyền Bá ra, người bên ngoài đối với hai người đều không đáng nhắc tới.

Cung nhân mỉm cười, đưa tay xóa đi hóa trang, chỉ thấy hắn mặt chữ quốc, hai mắt sáng ngời, dưới hàm có râu, rõ ràng chính là người đã tìm Viên Thiên Cương xem tướng, nhìn thấy Lý Huyền Bá lảo đảo muốn gục xuống, người nọ trên mặt lộ ra vẻ không đành lòng, ôm quyền nói: "Tệ nhân Thượng Cốc Vương Tu Bạt, biết Lý Huyền Bá thiên hạ khó địch, chỉ có thể thi triển ám toán, mong lượng thứ".

Người kia cũng cười dài một tiếng, xé đi mặt nạ trên mặt, mặt của Tư Mã Trường An vốn giống như đầu heo, ít có người chú ý, hắn hóa trang thành đầu heo, đã dễ dàng qua mắt mọi người, "Vương đại ca, lời ấy sai rồi, được làm vua thua làm giặc, chúng ta không bằng hắn, còn không ám toán, chẳng lẽ ngồi chờ hắn giết chúng ta sao?"

"Ngươi là ai?" Lý Huyền Bá hít sâu một hơi nói.

Người nọ hai hàng lông mày xếch lên, khí vũ hiên ngang, người cũng khá cao lớn đẹp trai, nhìn thấy Lý Huyền Bá hỏi thì cười nói: "Tại hạ Dịch Huyền Ngụy Đao Nhi, Lý huynh quá nửa là chưa từng gặp qua, bất quá có một cái tên khác Lý huynh quá nửa đã nghe qua".

"Ồ?" Lý Huyền Bá lại ói ra một ngụm máu tươi, thần sắc ảm đạm nói: "Không biết là tên gì?"

Ngụy Đao Nhi thản nhiên nói: "Tại hạ thật ra mới là Lịch Sơn Phi!"

157. Chương 157: Chém Tận Giết Tuyệt

Vương Tu Bạt lại hét lên một tiếng, xoay người trầm thân xuất chưởng, thế như sấm đánh. Lý Huyền Bá mới vừa động, Ngụy Đao Nhi cũng đã xông tới, huy đao trảm xuống như tia chớp. Hai người phối hợp ăn ý, chỉ dưới một chiêu, đã đem bốn phương tám hướng quanh Lý Huyền Bá phong bế mưa gió không lọt, hiển nhiên Vương Tu Bạt đi truy đuổi Tiêu Bố Y chẳng qua chỉ là đánh lừa, trong mắt hai người đại họa tâm phúc chân chính vẫn là Lý Huyền Bá…

Lý Huyền Bá, Vương Tu Bạt, Ngụy Đao Nhi ba người ra tay đều nhanh như chớp, đến như Tiêu Bố Y thân kinh bách chiến, cũng khó có thểứng biến với biến hóa trong đó.

Khi hắn tưởng rằng Lý Huyền Bá đã nắm trong tay đại cuộc, làm sao nghĩ đến thoáng cái đã cận kề cái chết. Chỉ là khi nhìn thấy Vương Tu Bạt cùng Ngụy Đao Nhi lộ ra bộ mặt thật, Tiêu Bố Y cũng lắp bắp kinh hãi, hắn khi thấy hai người này, cũng trách không được khi Tư Mã Trường An bị Lý Huyền Bá đánh hộc máu bay đi, trong lòng hắn có chút cổ quái, thì ra Trường An không phải là Trường An!

Tư Mã Trường An bị hoán đổi từ khi nào ai cũng không biết được, nhưng Tiêu Bố Y lại nhớ rõ ràng, lúc trước khi giả Lịch Sơn Phi ám sát Lý Mẫn, Lịch Sơn Phi thật cùng Vương Tu Bạt cũng ở trên nóc nhà, Tiêu Bố Y tin tưởng rằng Lịch Sơn Phi này là thật, chính là bởi vì Ngụy Đao Nhi này lúc trước ở trên tửu lâu khi Dương Đắc Chí chỉ cho mình, thì chỉ thấy được Vương Tu Bạt cùng Ngụy Đao Nhi ở trên nóc nhà

đi theo thích khách, chẳng lẽ nói khi đó hai người đã có liên hệ với Lý Mẫn? Y theo võ công của hai người hiện tại, giảLịch Sơn Phi tuyệt đối không thể chạy thoát được bàn tay của hai người, nhưng Lý Mẫn vẫn một mực hỏi Đổng Kỳ Phong thích khách là ai, hôm nay ngay cả tính mạng của thúc phụ cũng không để ý tới, vẫn một mực làm bộ yếu thế, người này có thể thấy được tâm cơ cực kỳ thâm trầm.

Vương Tu Bạt giả làm cung nhân thật ra cũng không khó, với thân thủ của hắn, lẫn vào Thượng Lâm uyển cũng không phải là vấn đề, nhưng vừa lúc có thể làm cung nhân đưa Lý Hồn tới, điều này thuyết minh Lý Mẫn biết rất nhiều chuyện, thậm chíở trong cung cũng đều có người, Ngụy Đao Nhi giả Tư Mã Trường An, tuy có phần vì Tư Mã Trường An mặt vì trúng độc sưng lên như đầu heo, nhưng Ngụy Đao Nhi có thể làm cho mọi người nhìn không ra sơ hở. Về phương diện bắt chước hiển nhiên cũng là một phen khổ công.

Mấy cái này đều cần có thời gian tỉ mỉ an bài, điều này thuyết minh Lý Mẫn cho dù không bị buộc phải làm phản, cũng sớm đã có lập mưu!

Ngụy Đao Nhi trước là yếu thế, dùng Khổ nhục kế, lấy thân mình thậm chí không tiếc hộc máu, để lưu lại một kích vào thời điểm mấu chốt, mục tiêu chỉ có một. Xem rõ tình thế, diệt được đệ nhất cao thủ Lý Huyền Bá bên cạnh Dương Quảng! Bọn họ đã cách thành công chỉ còn một bước. Bọn họ trước mắt đã đánh cho Lý Huyền Bá bị thương nặng!

Đối với Tiêu Bố Y trong đầu chẳng qua chỉ là suy nghĩ trong tích tắc, cũng đã nghĩ rành mạch, chỉ là khi thấy Lý Huyền Bá lảo đảo muốn ngã cô đơn bất lực, Tiêu Bố Y nhất thời lo lắng, hắn hiện tại nên làm thế nào đây?

"Huyền Bá!" Lý Thế Dân trên đài cao muốn chạy xuống, lại bị Tiêu Hoàng Hậu giữ chặt lại, Lý Huyền Bá cũng không quay đầu lại, cười thê lương, "Thì ra nhị vị phí tâm lực, chỉ là vì giết Lý mỗ, Lịch Sơn Phi quả nhiên danh bất hư truyền, thủ đoạn rất tốt!"

Vương Tu Bạt trầm giọng nói: "Ai cũng biết đệ nhất cao thủ kinh đô chính là Lý Huyền Bá, Lý Huyền Bá được hôn quân coi trọng, thề chết nguyện trung thành. Lý Huyền Bá không trừ, đại kế khó thành, đành phải dùng kế này để đả thương ngươi, tại hạ trong lòng cũng thấy thẹn".

"Thẹn hay không thẹn đều là ra tay" Lý Huyền Bá ho ra máu nói.

"Chỉ cần Lý huynh đáp ứng không có ra tay, Vương mỗ hôm nay tuyệt không đuổi cùng giết tuyệt" Vương Tu Bạt trịnh trọng nói: "Vương mỗ trọng Lý huynh là một hán tử, rất anh hùng. Chỉ mong Lý huynh khoanh tay đứng nhìn, Vương Tu Bạt Ngụy Đao Nhi nhất định sẽ không ra tay với Lý huynh".

Lý Huyền Bá lại ho ra máu, máu tươi chảy xuôi theo vạt áo, nhìn thấy ghê người, hắn cũng không quan tâm, máu cũng không lau, chỉ cười nói: "Ta giờ phút này nếu không ra tay, Lý Huyền Bá có chết hay không cũng có gì khác nhau?"

Vương Tu Bạt thở dài một tiếng, cũng không nói nữa.

Trượng phu có chuyện nên làm, có chuyện không nên làm, hắn cũng là một hán tử, biết hôm nay Lý Huyền Bá bị thương nặng, có ra tay cũng chỉ có một con đường chết, nhìn thấy loại hào kiệt này chết trên tay mình, tự nhiên là trong lòng rất không thoải mái, lúc này mới mở miệng khuyên, chỉ nghĩ đến nếu hắn là Lý Huyền Bá, quá nửa là cũng sẽ nói như vậy, không thể khuyên.

"Lý huynh can đảm như vậy, không thể không khâm phục" Ngụy Đao Nhi thì khác, trong mắt sát khí sớm hiện, lại quay đầu nhìn về phía Tiêu Bố Y đang nắm chặt nắm tay: "Đều nói Tiêu đại nhân cũng có dũng có mưu, hôm nay xem ra, lại cũng tầm thường".

Hắn lên tiếng khiêu khích, Tiêu Bố Y sắc mặt không thay đổi, biết hắn đang dụ mình phẫn nộliều mạng, thuận tay giết luôn mình. Bọn họ vốn không quen biết, nhưng giờ phút này lại phải đấu đến ngươi chết ta sống mới có thể bỏ qua!

Nếu bàn về võ công cao thấp trong này, Lý Huyền Bá, Vương Tu Bạt, Ngụy Đao Nhi đương nhiên đều có hạng, Ngụy Đao Nhi thái độ nhìn như khinh miệt, lại không muốn buông tha ẩn hoạn Tiêu Bố Y, suy nghĩ linh hoạt, tâm cơ tàn nhẫn có thể thấy được. Bọn họ nhìn cũng không thèm nhìn Dương Quảng, hiển nhiên là cảm thấy Bồng Lai đảo này đã bị bọn họ khống chế, Dương Quảng có năng lực chạy được sao? Đợi sau

khi giết Lý Huyền Bá cùng Tiêu Bố Y, Bồng Lai đảo đã không còn ai có thể chống lại, muốn lấy mạng Dương Quảng, đoạt ngôi vị của Dương Quảng còn không phải chuyện rất dễ dàng sao?

Lý Huyền Bá lại cười xoay người nói: "Người tầm thường còn không mau chạy đi, chờ đợi tới khi nào nữa?" Tiêu Bố Y giây lát tỉnh ngộ, hôm nay Lý Mẫn thế lực quá mạnh, Lý Huyền Bá đã bị Vương Tu Bạt Ngụy Đao Nhi đánh bị thương, mình có tới cũng là đi chịu chết!

Suy nghĩ trong tích tắc, Tiêu Bố Y đã quay người chạy đi, ai cũng không ngờ người này lại chạy mau đến như vậy! Hướng hắn đến là đài cao chỗ Dương Quảng.

Lý Mẫn khẽ biến sắc, hô lớn: "Đêm dài lắm mộng, người giết hôn quân Dương Quảng trọng thưởng trăm lượng vàng, thưởng Thiên hộ hầu!"

Các vũ vệ do dự không biết làm sao, có người đã cầm kích ngăn đón Tiêu Bố Y, cũng có mấy người đã phóng về phía đài cao! Các vũ vệ thực không đồng lòng, hiển nhiên nhìn thấy Tư Mã Trung Tướng lại biến thành Vương Tu Bạt, khó tránh kinh ngạc, nhưng trước mắt Lý Huyền Bá đã muốn gục, Dương Quảng cô lập không ai giúp, thiên hạ này chẳng lẽ thật biến thành của Lý phiệt, giết Dương Quảng chẳng phải là trở thành khai quốc công thần sao?

Vương Tu Bạt khẽ quát một tiếng, đã chồm tới, như thương ưng đánh tới Tiêu Bố Y, hắn mới phát hiện, Tiêu Bố Y ứng biến cực nhanh, cước bộ cũng nhẹ nhàng hiếm thấy, tuyệt đối không thể khinh thường.

Vương Tu Bạt mới vừa động thân, Lý Huyền Bá đã như một con báo xông tới, tập kích về phía sau lưng hắn!

Vương Tu Bạt lại hét lên một tiếng, xoay người trầm thân xuất chưởng, thế như sấm đánh. Lý Huyền Bá mới vừa động, Ngụy Đao Nhi cũng đã xông tới, huy đao trảm xuống như tia chớp. Hai người phối hợp ăn ý, chỉ dưới một chiêu, đã đem bốn phương tám hướng quanh Lý Huyền Bá phong bế mưa gió không lọt, hiển nhiên Vương Tu Bạt đi truy đuổi Tiêu Bố Y chẳng qua chỉ là đánh lừa, trong mắt hai người đại họa tâm phúc chân chính vẫn là Lý Huyền Bá.

Lý Huyền Bá không chết, bọn họ chung quy vẫn không thể yên tâm, Vương Tu Bạt cùng Ngụy Đao Nhi phối hợp nhiều năm, một chiêu này quả thực có thể nói liền lạc không một kẽ hở, tính Lý Huyền Bá dưới tấm thân trọng thương như vậy, nhất định sẽ mất đi tính mạng.

Lý Huyền Bá không có tránh né, cũng không ngăn cản, hắn giang hai tay ra, tùy ý để cho Vương Tu Bạt một chưởng đánh ngay ngực, rồi ôm chặt lấy Vương Tu Bạt, sinh tử đã không để ý tới.

Một ngụm máu tươi của hắn đã phun lên trên mặt của Vương Tu Bạt, song chưởng lại như vòng thép ôm chặt lấy Vương Tu Bạt không buông, ra sức phóng về phía trước, nương theo thế tránh được một đao nhất định trúng của Ngụy Đao Nhi.

Chỉ là Ngụy Đao Nhi dù sao đao pháp cũng như thần, một đao chém không trúng, thanh đao gãy đã rời tay mà ra, cắm vào sau lưng của Lý Huyền Bá, nghe được tiếng Vương Tu Bạt rên lên, không khỏi đại hận kêu lên: "Vương đại ca".

Ba người đều là cao thủ, ra chiêu không phân biệt trước sau, Ngụy Đao Nhi đao gãy sau khi ra tay mới phát hiện Lý Huyền Bá đã ôm lấy Vương Tu Bạt, một đao này của hắn đã được truyền nội kình, bay vào lưng của Lý Huyền Bá vốn định đâm hắn xuyên suốt, không nghĩ đến Lý Huyền Bá ôm lấy Vương Tu Bạt không thể động đậy, đoạn đao xuyên qua thân thể của Lý Huyền Bá, có thể làm cho Vương Tu Bạt bị ngộ thương.

Vương Tu Bạt, Ngụy Đao Nhi suy nghĩ muôn vàn biến hóa, nhưng không nghĩ đến Lý Huyền Bá ngang nhiên không sợ sinh tử, Lý Huyền Bá vốn là cao thủ, lần này ra tay như điện, lại không dùng chiêu thức gì, chỉ một lòng liều mạng, vạn người khó địch. Lý Huyền Bá sau khi ôm lấy Vương Tu Bạt, gầm nhẹ một tiếng, hai mắt như phun lửa, Vương Tu Bạt chỉ cảm thấy gân cốt cả người 'răng rắc' rung động, chỉ sợ không gia tăng chống cự, xương cốt sẽ hóa thành bụi phấn! Vương Tu Bạt gầm lên một tiếng, ra sức tránh thoát, chỉ cảm thấy ngực nóng lên, 'oa' một tiếng một ngụm máu tươi đã phun ra ngoài!

Đột nhiên Vương Tu Bạt cảm thấy phía sau xuất hiện một trận gió lạnh, biết có lợi khí đang đánh tới, mà lại đang chống cự với áp lực của Lý Huyền Bá, không thể né tránh! Ngụy Đao Nhi ánh mắt phát lạnh, bất

chấp giết Lý Huyền Bá, như tia chớp che ở phía trước hai người, tay vung lên đánh bay trường kích phóng tới, cánh tay cũng phi thường đau nhức, thầm nghĩ tiểu tử Tiêu Bố Y này lực đạo cũng không nhỏ.

Tiêu Bố Y đang ở trong vòng vây của mấy tên binh sĩ, cũng không bối rối, tung quyền xuất cước đánh bay một binh sĩ, thuận thế chụp lấy trường kích của hắn, lực tùy ý xuất ra, hét lớn một tiếng, một kích đã bắn về phía Ngụy Đao Nhi.

Ngụy Đao Nhi cười lạnh một tiếng, đưa tay chụp tới, không dám rời khỏi Vương Tu Bạt, chỉ mong hắn sớm thoát khốn. Phương pháp vây Ngụy cứu Triệu của Tiêu Bố Y làm cho hắn đại hận, nếu so chiêu, bằng vào lực một kích mới vừa rồi, tuy mạnh nhưng Ngụy Đao Nhi cũng tự tin chỉ trong mấy chiêu sẽ giải quyết được hắn, nhưng hiện tại hắn đang vị vây trong cảnh nguy hiểm, bảo vệ cho Vương Tu Bạt, chỉ chỉ thủ không công, nhưng cũng không lâm vài hạ phong.

Hắn mới vừa rồi đánh bay trường kích chẳng qua chỉ dùng năm thành lực đạo, khi đưa tay tiếp lấy kích thứ hai, cũng chỉ dùng bảy phần, chỉ chờ khi tiếp được trường kích sẽ phóng lại giết chết Tiêu Bố Y. Không nghĩ đến khi trường kích nhập vào tay liền cảm thấy không đúng, lực của một kích này hùng hậu, vượt xa một kích vừa rồi gấp mấy lần!

Tiêu Bố Y lưu hậu thủ? Ngụy Đao Nhi nghĩ như vậy, không khỏi kinh ngạc, cũng không kịp vận lực, vội ngửa người ta, trường kích bay sát qua má hắn, đau nhức cay xè. Ngụy Đao Nhi giận dữ, Tiêu Bố Y cũng không dừng lại, tiếp tục phóng một kích nữa, lần này hắn phóng chính là Vương Tu Bạt!

Hắn đích thực là hư hư thực thực, kích thứ nhất là làm cho địch chủ quan, chỉ mong tạo nên sự bất ngờ mà giết Ngụy Đao Nhi, bất quá thấy Ngụy Đao Nhi phản ứng mau lẹ ngoài dự kiến, biết mình cùng hắn có chút chênh lệch, không khỏi thở dài.

Vệ binh nhìn thấy Tiêu Bố Y thần dũng đều có chút khiếp đảm, cảm giác có tiến lên nữa cũng không phải là vây khốn hắn, mà là tặng binh khí cho hắn.

Tiêu Bố Y ba kích bắn ra, trên mặt lại lộ ra vẻảm đạm, cũng không dừng lại, quay người phóng về phía đài cao chỗ Dương Quảng, Lý Thế Dân lại gầm rú lên: "Huyền Bá!"

Hắn dùng sức tránh thoát sự lôi kéo của Tiêu Hoàng Hậu, nổi điên chạy xuống đài, nửa đường gặp binh sĩ ngăn cản, không để ý tới sinh tử mà chém giết. Ngụy Đao Nhi mới ngăn cản được trường kích, lại nhìn thấy Vương Tu Bạt đưa tay tiếp lấy trường kích, không khỏi mừng rỡ nói: "Vương đại ca" Khi quay đầu nhìn lại, phát hiện Lý Huyền Bá đã gục xuống mặt đất, đã không còn động tĩnh.

Vương Tu Bạt tuy sắc mặt tái xanh, khi nhìn Lý Huyền Bá ở dưới đất cũng có vẻảm đạm, hắn kính nể công phu Lý Huyền Bá, lại không thể không giết chết Lý Huyền Bá, nhưng hắn cùng Lý Huyền Bá cũng không có gì đến mức nhất định phải phân sinh tử, thật sự cũng là chuyện không thể tránh được. Hắn mới vừa rồi cùng Lý Huyền Bá đấu lực, đã bị nội thương, khóe miệng đã trào máu tươi, bụng cũng máu tươi ròng ròng, thấp giọng nói: "Nhất định phải giết Tiêu Bố Y, để tránh hắn phá hỏng đại sự của chúng ta" Hắn lời vừa nói ra, đã cầm lấy tay của Ngụy Đao Nhi, quát khẽ một tiếng, quăng bổng Ngụy Đao Nhi lên như một quả banh da vậy!

Tiêu Bố Y tiếp chưởng thứ nhất, toàn thân đã mỏi mệt muốn chết, chỉcảm thấy một chưởng của Ngụy Đao Nhi phảng phất như đại chùy ngàn cân nện xuống, chưởng thứ hai chỉỷ vào ý chí bất khuất, sau khi một ngụm máu phun ra đã tưởng rằng trong giây lát sẽ phải gục xuống, không nghĩ đến sau khi một ngụm máu phun ra, toàn thân bỗng nhiên khí huyết bốc lên, tinh lực tràn ngập, không thể đàn áp!…

Ngụy Đao Nhi bị Vương Tu Bạt quẳng đi, như một luồng cầu vồng phóng tới, giây lát đã cách Tiêu Bố Y không xa, thế đi của hắn đã hết, giữa không trung chuyển thân, đã đuổi tới phía sau Tiêu Bố Y! Cũng không hai lời, ngưng tụ chưởng lực, một chưởng vỗ tới ngay ngực Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y trong lòng bi phẫn, khi kích thứ ba của hắn bắn ra, đã nhìn thấy Vương Tu Bạt tránh thoát sự trói buộc của Lý Huyền Bá, Lý Huyền Bá lảo đảo, ngửa mặt lên trời rồi gục xuống, không một tiếng động, Lý Huyền Bá là người chứ không phải là thần, hiện đã dùng hết phần khí lực cuối cùng!

Lý Huyền Bá chết, Đại Tùy Lý Huyền Bá cứ như vậy mà chết? Tuy chỉ cùng gặp nhau Lý Huyền Bá bất quá chỉ mấy lần, nhưng đối với Tiêu Bố Y mà nói, người như vậy chi dù là địch hay bằng hữu thì hắn đều

thưởng thức, nhưng mặc cho ngươi võ công cái thế, thì cũng không đề phòng được ám toán!

Cảm giác ở phía sau có một đạo gió lốc, Tiêu Bố Y gầm lên giận dữ như sói đói, đột nhiên xoay người, một quyền đánh ra ngoài, mắt trợn tròn lên.

Ngụy Đao Nhi trong không trung hơi ngẩn ra, trong giây lát mừng rỡ, cũng không thối lui, một chưởng vỗ tới, quyền chưởng tương giao, phành một tiếng vang lớn. Tiêu Bố Y khóe miệng trào máu tươi, chỉ cảm thấy toàn thân khó chịu đến cực điểm.

Ngụy Đao Nhi bị Tiêu Bố Y đánh bay ngược vào không trung, như chim chóc biến chuyển, giữa không trung như chim yến bay ngược lại, chưởng thứ hai đã vỗ tới. Nếu như bình thường, Tiêu Bố Y đã sớm rút lui, hắn động não nhiều hơn động thủ, biết không địch lại là bỏ chạy ngay. Ngụy Đao Nhi chưởng lực thiếu chút nữa đánh tan xương cốt của hắn. Hắn cũng không phải là trung quân đến mức đi liều mạng, chỉ là Lý Huyền Bá chết đã kích khởi dũng khí toàn thân của hắn, nổi giận gầm lên một tiếng, cũng không lùi mà lại dùng nắm tay tiến lên nghênh tiếp.

Hai người liều chết, những người xung quanh đều kinh ngạc đến ngây người tại chỗ, cảm thấy hai bên đều không phải là người. Bỗng nhiên nghe được một tiếng vang trầm muộn, giống như tiếng sấm trầm trầm, chỉ thấy Tiêu Bố Y phun máu tươi lui ra phía sau, bóng đêm phía trước người đã bị nhiễm thành màu tím. Ngụy Đao Nhi mượn lực giảm bớt lực, như thương ưng lại xông lên, thét lớn: "Lại tiếp một chưởng của ta".

Tiêu Bố Y tiếp chưởng thứ nhất, toàn thân đã mỏi mệt muốn chết, chỉ cảm thấy một chưởng của Ngụy Đao Nhi phảng phất như đại chùy ngàn cân nện xuống, chưởng thứ hai chỉ vào ý chí bất khuất, sau khi một ngụm máu phun ra đã tưởng rằng trong giây lát sẽ phải gục xuống, không nghĩ đến sau khi một ngụm máu phun ra, toàn thân bỗng nhiên khí huyết bốc lên, tinh lực tràn ngập, không thể đàn áp!

"Tiếp ngươi mười chưởng thì sao?" Tiêu Bố Y lạnh giọng đáp, đứng trung bình tấn lại một quyền phóng ra. Hai người lại quyền chưởng tương giao, quần thần binh sĩ đều ngóng nhìn lộ vẻ sầu thảm, vốn tưởng rằng Tiêu Bố Y không bị đánh gục trên mặt đất, thì cũng phải hộc máu mà chết, không nghĩ đến Ngụy Đao Nhi lại la lên một tiếng, mà bay ngược ra, chỉ là lần này không phải là như chim yến, mà như một con vịt, hai tay vung vẩy, mất khống chế mà rơi xuống.

Vương Tu Bạt cũng kịp thời đưa tay đỡ lấy, nhìn thấy Ngụy Đao Nhi sắc mặt tái nhợt, khóe miệng trào máu, không khỏi hoảng sợ, cũng không hiểu Tiêu Bố Y vì cái gì mà hai quyền trước kình lực lại không bằng một nửa của quyền cuối cùng này.

Tiêu Bố Y một quyền đánh lui Ngụy Đao Nhi, tuy muốn hộc máu, nhưng so với hai lần trước cũng tốt hơn rất nhiều, thầm nghĩ chẳng lẽ chưởng lực của người khác có công hiệu trợ giúp mình tăng trưởng kình lực. Bất quá cái này thật sự có chút lấy tính mạng ra đùa giỡn, chỉ một lần này cũng không có lần sau. Nhìn thấy Vương Tu Bạt Ngụy Đao Nhi sóng vai đứng, như lâm đại địch nhìn mình, Tiêu Bố Y cũng không cậy mạnh, vội vã chạy đến bên cạnh Dương Quảng, gấp giọng nói: "Thánh Thượng mau chạy đi".

Lý Mẫn ở một bên sớm đã gấp đến dậm chân, hắn được xưng kinh đô tam tuyệt, mỹ phong nghi, thiện kỵ xạ, ca vũ quản huyền (phong độ tao nhã, cưỡi ngựa bắn tên, ca múa âm nhạc), nhưng đều là nhưng thứ đốt tiền. Cũng không thứ nào áp dụng được vào trường hợp này, hắn biểu hiện trên mặt không sợ Dương Quảng, nhưng dù sao dưới sự uy nghiêm của Dương Quảng áp bách nhiều năm, cũng có loại sợ hãi từ trong xương cốt, chỉ trông cậy vào Vương Tu Bạt Lịch Sơn Phi để có thể thành công, làm sao nghĩ đến hai người trước ngăn không được Lý Huyền Bá, hiện tại xem ra lại không làm gì được Tiêu Bố Y, không khỏi vội la lên: "Hai vị hào kiệt, trước giết hôn quân quan trọng hơn".

Tuy nói Dương Quảng xem ra có cánh cũng khó bay, chỉ là thấy hắn đến bây giờ động cũng không động, Lý Mẫn xuất hiện cảm giác bất an, Dương Quảng này biểu hiện thật sự quá trầm ổn, mình đã dùng đến chiêu cuối cùng, hắn vẫn bình yên bất động, chẳng lẽ còn có hậu chiêu gì đó?

Vệ binh nhìn thấy Ngụy Đao Nhi bại lui, trong lúc nhất thời lại mờ mịt, công cũng không mà lùi cũng không, Ngụy Đao Nhi cùng Vương Tu Bạt nhìn nhau, đều hướng tới đài cao mà đi đến, các binh sĩ lui qua một bên, có thể nghe thấy được tiếng hít thở khẩn trương.

"Vương đại ca ngươi xem" Ngụy Đao Nhi đột nhiên sắc mặt đại biến, đưa tay chỉ, Vương Tu Bạt cũng thấp giọng hô không ổn, phi thân hướng tới đài cao mà đánh tới. Hắn chỉ nghĩ Dương Quảng đã không còn chỗ

có thể trốn, không nghĩ đến đài cao đột nhiên thụt xuống, Dương Quảng, Tiêu Hoàng Hậu cùng Tiêu Bố Y đang nhanh chóng đi vào.

"Có cơ quan" Ngụy Đao Nhi thấp giọng kêu lên.

Hai người mới vừa rồi cố kỵ Tiêu Bố Y, một khắc này đã không còn quan tâm gì nhiều, một trái một phải hướng tới chỗ Dương Quảng ngồi mà đánh tới, thầm nghĩ muốn lôi Dương Quảng ra, Tiêu Bố Y hét lớn một tiếng, "Xem cửu thiên thập địa tuyệt độc ám khí của ta!"

Thanh âm của hắn còn chưa dứt, hai tay đều vung ra, mười mấy đạo ngân quang đã hướng tới Vương Tu Bạt Ngụy Đao Nhi đánh tới, hai người trong không trung đều kinh sợ, chỉ là bởi vì bốn chữ tuyệt độc ám khí thật sự làm cho người ta sợ hãi, Ngụy Đao Nhi vì cẩu ổn thỏa, lắc mình né sang một bên, Vương Tu Bạt quát lớn một tiếng, hai tay vung ra xé áo ngoài, vận kình đánh ám khí bay trở về.

Tiếng binh binh bang bang vang lên không dứt, các ám khí đều bị đánh văng vào vách đá, Vương Tu Bạt dừng ở vị trí mới vừa rồi của Dương Quảng, thì phát hiện miệng hang đã sớm khép lại, nhìn thấy ám khí chẳng qua chỉ là ngân đậu, vừa giận vừa thẹn, quát lớn một tiếng vung chưởng vỗ xuống, vốn tưởng rằng miệng hang chắc cũng mỏng, không nghĩ đến một chưởng đi xuống, vang lên tiếng trầm trầm, khối đá này chỉ sợ dày tới vài thước, Ngụy Đao Nhi đột nhiên kêu to một tiếng, "Cẩn thận".

Vương Tu Bạt sớm cảnh giác, trở người lui ra sau, chỉ thấy được hơn mười nỏ tiễn từ dưới đất bắn ra. Nếu mới vừa rồi còn đứng ở đó, đã sớm bị bắn chết, không khỏi thầm lạnh người, đang chuẩn bị tìm cơ quan mở miệng hang thì nghe Ngụy Đao Nhi áp thấp thanh âm nói: "Đại ca, không ổn rồi, ngươi xem mặt biển".

Vương Tu Bạt quay đầu nhìn lại, chợt hít một hơi khí lạnh, chỉ thấy hơn mười chiếc thuyền lớn không biết từ khi nào đã vô thanh vô tức đi tới, còn cách Bồng Lai đảo không xa, trên thuyền tuy vẫn còn tối đen, nhưng cũng thấy trên boong tàu bóng binh sĩ như rừng, cung nỗ gương lên phát ra âm thanh kẽo kẹt làm cho người ta lạnh người, mục tiêu nhằm vào là người ở trên đảo!

Lý Mẫn mặt đã không còn chút máu!

***

Lý Thiện Hành giờ phút này đã giận không thể át, Vương Thế Sung tựa hồ kiêng kị võ công của hắn, đối với hắn chỉ tránh né mà không chiến, cũng không ngừng khiêu khích, nhưng lại chỉ lợi dụng loạn thạch địa lợi, không ngừng bắn tên, quấy nhiễu tâm thần hắn, làm cho hắn có lực mà không có chỗ sử dụng.

Đợi khi hắn tỉnh táo lại, mới phát hiện binh sĩ của mình đã bị Hắc giáp kybinh đánh thành bảy tám mảnh, đã không thành quân! Lý Thiện Hành đã rối loạn, lại không biết Lý Mẫn đã đắc thủ hay không.

Hắn cho dù có võ công cái thế, nhưng đã không thể phục chúng, nhìn thấy Hắc giáp kỵ binh giống như đao nhọn đem vệ binh của hắn chia cắt thành từng khối mà vây khốn, mấy đệ tử Lý thị rốt cuộc vọt tới trước mặt Lý Thiện Hành nói: "Đại ca, lưu lại núi xanh, không sợ thiếu củi đốt, đi thôi".

Lý Thiện Hành tay cầm trường đao, hai hàng lông mày cau lại, trầm ngâm không nói.

"Hiện tại quan trọng hơn chính là chạy nhanh trở về thành thông tri cho thân nhân chạy trốn là tốt nhất" Có một người đã mang theo tiếng khóc, "Đại ca, chúng ta hiện tại chính là tội danh tru cửu tộc đó".

Lý Thiện Hành tim như bị đao cắt, lớn tiếng quát: "Vương Thế Sung, ta thành quỷ cũng sẽ không buông tha ngươi".

Tuy không có tin tức của Lý Mẫn, nhưng từ sự chuẩn bịở nơi này cho thấy, chỗ của đường huynh tuyệt đối cũng không mấy lạc quan!

"Làm người rất là khoái hoạt, thành quỷ để làm cái gì?" Thanh âm không nhanh không chậm của Vương Thế Sung truyền tới, hiển nhiên là cảm thấy đã nắm chắc phần thắng. Luận võ công hắn không bì kịp Lý Thiện Hành, nhưng nếu luận cầm quân đánh giặc, Lý Thiện Hành ở trong mắt Vương Thế Sung chẳng qua chỉ có cái dũng của thất phu mà thôi.

Lý Thiện Hành cắn chặt răng, đoạt lấy một con ngựa, dẫn theo vài người thân tín hướng tới đường nhỏ mà giết qua, Hắc giáp kỵ binh tuy tinh nhuệ, vây khốn thủ hạ của Lý Thiện Hành thì có thể, nhưng cũng ngăn

không được Lý Thiện Hành kiêu dũng, đã bị hắn mở đường máu mà giết ra ngoài.

Vương Thế Sung nhìn thấy Lý Thiện Hành chạy trốn, lúc này mới lắc mình ra khỏi loạn thạch, cũng không đuổi theo, nhìn binh sĩ đang tranh đấu không ngớt, cao giọng quát: "Thánh Thượng biết các ngươi đi theo phản tặc bạo loạn, quả thật là bức bất đắc dĩ, hoặc là không biết chuyện. Thánh Thượng khoan hồng, chỉ cần buông binh khí xuống, không phản kháng, tuyệt sẽ không bị tội chết. Đổng Trung Tướng, mời lui sang một bên".

Tướng dẫn binh đúng là Đổng Kỳ Phong, Dương Quảng chỉ là diễn trò, miễn chức đương nhiên chỉ để cho Lý Mẫn xem, lần này xuất binh bình loạn, Đổng Kỳ Phong phấn khởi giết địch, đương nhiên cũng là vì cảm kích Thánh Thượng anh minh. Nhưng hiện tại giết đều không phải là đạo phỉ, mà là binh sĩ đồng nghiệp ngày thường, khó tránh có loại cảm giác thỏ tử hồ bi (thỏ chết cáo buồn), khi nghe được Vương Thế Sung phân phó, tuy luận quan bậc, Vương Thế Sung còn dưới hắn, chỉ là người này được Thánh Thượng khâm điểm, không thể không nghe. Nhưng kịp thời thu tay đối với hắn mà nói, cũng có cảm giác thư thái.

Trên đường các binh sĩ đang tranh đấu thành từng đoàn, nghe được hiệu lệnh của Đổng Kỳ Phong, Hắc giáp kỵ binh đã hạ vũ khí phóng ngựa lùi lại, các binh sĩ Vũ Vệ phủ đều nhìn nhau, muốn quẳng binh khí lại lo lắng, Đổng Kỳ Phong cũng trầm giọng nói: "Các ngươi không tin lời Vương tướng quân nói sao? Buông binh khí là sinh lộ duy nhất của các ngươi, nếu còn kháng cự thì chỉ còn con đường chết".

Một người ném binh khí xuống kêu lên: "Ta tin Đổng Trung tướng, Đổng Trung Tướng nhất ngôn cửu đỉnh, quả quyết sẽ không gạt chúng ta, thật ra chúng ta cũng không biết chuyện gì, chỉ bị Lý Thiện Hành che mắt mà thôi, mong Đổng Trung Tướng cầu tình cho chúng ta" Một người quẳng binh khí, những người khác đều bị lây bệnh, đều quẳng binh khí xuống mặt đất, liên thanh kêu oan, trong phút chốc thanh âm binh binh bang bang vang lên không dứt, Vương Thế Sung cười nói, "Tốt lắm, tốt lắm, các ngươi hiểu chuyện như thế, không muốn nói Đổng Trung Tướng muốn cầu tình cho các ngươi, ta cũng muốn cầu tình cho các ngươi".

Lý Thiện Hành kêu to một tiếng, phóng lên cao, mấy thủ hạ ý niệm phản ứng trong đầu còn chưa có, chỉ kêu thảm một tiếng, bị bắn thành tổ ong. Lý Thiện Hành người ở giữa không trung, nhìn thấy ở trong đống cỏ khô đối diện không biết từ khi nào đã lộ ra mấy cái rương đen đúa, nỏ tiễn khủng bố chính là phát ra từ nơi này…

Các binh sĩ nghe xong hai tướng quân hứa hẹn, trong lòng đã tin tưởng, mới vừa rồi chiến đấu thảm thiết, mấy ngàn người đã chết quá nửa, số còn lại đều tự động xếp thành đội ngũ, Vương Thế Sung phất tay nói: "Xuyên qua khu rừng này, có đường nhỏ đến Đông Đô, chúng ta phải sớm chạy về, chỉ sợ Thánh Thượng đợi lâu sốt ruột, chọc giận Thánh Thượng thì rất là không ổn".

Các vệ binh bị bắt giữ cũng không có dị nghị gì, đều tiến vào rừng, một lát sau toàn bộ đã đi vào. Vương Thế Sung mỉm cười lớn tiếng nói với Đổng Kỳ Phong: "Đổng Trung Tướng, có thể phóng hỏa chưa?"

"Ngươi nói cái gì?" Đổng Trung Tướng ngạc nhiên, trong giây lát sắc mặt đại biến, chỉ thấy trong rừng cây giây lát đều bốc lửa, Vương Thế Sung vỗ tay cười lớn nói: "Trận lửa này xem ra là thiên ý!"

Hỏa thế hung mãnh, hiển nhiên đã sớm có dự mưu cùng chuẩn bị, trong lúc nhất thời khói đặc tứ khởi, trong rừng cây tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, có người ở trong rừng cao giọng phẫn nộ quát: "Đổng Kỳ Phong, ngươi gạt chúng ta!"

Có người đi còn chưa tính là xa, đã chạy ngược ra khỏi rừng cây, Vương Thế Sung lại vung tay lên, sớm đã có binh sĩ giương cung tiến lên, bắn chết người chạy ra, Đổng Kỳ Phong sắc mặt đại biến, gấp giọng nói: "Vương đại nhân, những người này một khi đã hàng, chúng ta cũng đã đáp ứng không lấy tính mạng, ngươi sao lại nói rồi lại nuốt lời như thế?"

Vương Thế Sung thản nhiên nói: "Ta chỉ biết là dựa theo chỉ ý mà làm việc, Đổng Trung Tướng nếu bất mãn, có thể đến trước mặt Thánh Thượng mà tố cáo ta".

Đổng Kỳ Phong nhìn thấy Vương Thế Sung nụ cười tuy sáng lạn, nhưng bên trong có sự âm lãnh nói không nên lời, gượng cười nói: "Một khi Vương đại nhân đã làm việc dựa theo chỉ ý, ta đã nhiều lời".

Vương Thế Sung cười cười, phất tay bảo các binh sĩ đem thi thể cùng chiến mã đã chết ở trên đường đều quẳng vào trong rừng cây, trong lúc nhất thời mùi xú uế làm cho người ta buồn nôn, Vương Thế Sung vỗ vỗ

tay, nhìn ngọn lửa đang hừng hực, khẽ cười nói: "Đêm nay không có đèn để xem, xem lửa cũng không tệ!"

***

Lý Thiện Hành cùng vài thân vệ mở đường máu mà giết ra ngoài, chạy trối chết, nhìn thấy lửa lớn ở phía sau đều không rõ chuyện gì. Mọi người không dám đi đường lớn, sợ có đuổi giết, chỉ kiếm đường nhỏ có chút hoang tàn mà đi, khổ không nói nên lời. Gió lạnh thổi qua, làm cho tuyết bay tán loạn, chỉ cảm thấy một sự lạnh lẽo cùng nỗi thê lương nói không nên lời.

Tuy đã nhận chuẩn phương hướng, nhưng mọi người dù sao đều chưa tới qua chỗ này, biết cách Đông Đô có chút gần, nhưng quay về có gặp bẫy rập hay không ai cũng không biết được. Ngựa của Lý Thiện Hành gục xuống, thiếu chút nữa là đã quẳng hắn tới trước, đề cương nhìn lại thì thấy chân ngựa đã bị gãy không thể đi được, không khỏi thở dài một tiếng nói: "Xem ra trời cũng hại ta, không biết bên chỗ đại ca hiện tại thế nào rồi, ta đã phụ sự kỳ vọng".

Một người rụt rè tiến lên nói: "Lý đại ca, ta cảm thấy quay về Đông Đô cũng không phải là hành động sáng suốt".

"Ngươi nói cái gì?" Người xung quanh đều giận dữ.

Lý Thiện Hành biết hắn ta kêu là Lý Chẩn, coi như là đệ tử Lý gia, bình thường cũng chỉ là loại nhu nhược, nhíu mày hỏi: "Vậy ý ngươi là gì?"

"Ta theo phục kích hôm nay xem ra, Thánh Thượng… hôn quân kia chỉ sợ sớm đã có chuẩn bị" Lý Chẩn vẻ mặt đau khổ, "Bọn họ đối với chúng ta cũng không truy kích, quá nửa là đã tính chuẩn chúng ta phải trở về Đông Đô, muốn một mẻ bắt gọn ổ rùa".

"Ngươi nói ai là rùa?" Người xung quanh lên tiếng mắng.

Lý Thiện Hành khóe miệng cười khổ, xua tay cho mọi người im lặng, "Lý Chẩn, vậy dựa theo cách nói của ngươi thì nên thế nào?"

Lý Chẩn do dự nói: "Nếu thực sự có mai phục, ta sợ chúng ta cũng vào không được thành. Một khi đã như vậy, chúng ta nên lên trên núi phụ cận để tạm thời tránh né, sau đó mới tìm biện pháp cho những người mặt mày còn lạ thông báo cho gia quyến là tốt nhất".

Tất cả mọi người đều nhìn nhau, biết Lý Chẩn nói tuy khó nghe, nhưng cũng là sự thật.

"Người nào đi thông báo?" Lý Thiện Hành nhíu mày nói: "Lý Chẩn, còn có Lý Thanh, hai người các ngươi không tính là quen mặt, hãy lén quay về Đông Đô xem tình thế ra sao?"

Lý Chẩn cùng Lý Thanh chỉ có thể gật đầu, Lý Chẩn lại nói: "Lý đại ca, chúng ta nếu được tin tức, làm sao thông báo cho người?"

"Kia có ngọn núi, chúng ta lên núi để tạm thời tránh né" Lý Thiện Hành tuy kiêu dũng, hôm nay cũng đã thúc thủ vô sách.

"Ta biết trên núi có Sơn thần miếu," Lý Chẩn nói: "Lý đại ca cứ ở bên trong tránh né, đề phòng bị người phát hiện, ta nếu có tin tức, sẽ đến Sơn thần miếu báo cho Lý đại ca biết".

Lý Thiện Hành gật gật đầu, bất đắc dĩ nói: "Một khi đã như vậy, các ngươi phải cẩn thận mới được".

Lý Chẩn nói xong vị trí của Sơn thần miếu, cùng Lý Thanh rời đi, Lý Thiện Hành dẫn theo các đệ tử Lý thị còn lại xuất phát đi lên núi, tìm cả nửa ngày cũng tìm không thấy Sơn thần miếu mà Lý Chẩn nói, một đêm chém giết, cũng khó tránh mỏi mệt, đột nhiên có một người cao giọng hô: "Lý đại ca, bên kia có ánh sáng".

Mọi người ngẩng đầu nhìn qua, thấy trong rừng rậm cách đó không xa mơ hồ có ánh sáng, đều tinh thần phấn chấn. Ngày thường bọn họ hưởng thụ, lúc này chỉ cần có cơm no nước ấm thì đã là xa xỉ khó được. Lý Thiện Hành dẫn theo mấy người tiếp cận rừng rậm, nghi hoặc nói: "Đây không giống như là miếu".

"Nói không chừng là chỗ của thợ săn địa phương" Một người đoán: "Đại ca, ta nghĩ bọn họ ngàn tính vạn tính, cũng không nghĩ tới nơi này".

Lý Thiện Hành cười khổ, thầm nghĩ bọn họ nếu ở trong này mà đợi mình, vậy thật đúng là thần cơ thiên tính.

Mọi người sau khi vào rừng, phát hiện có một căn nhà gỗ lẻ loi, xem trên tường gỗ có phủ đầu da thú, còn có một đống cỏ khô, bị tuyết trắng phủ lên, đích thật là chỗ của thợ săn. Mọi người nhìn thấy ngọn đèn cũng chính là ngọn đèn lồng buộc ở trên cây phát ra, chỉ là trong phòng vẫn tối đen một mảng.

Lý Thiện Hành cho một thân vệ đi vào trong nhà xem xét động tĩnh, một người lại cao giọng kêu lên, "Lý đại ca, trên cây này có chữ".

Tất cả mọi người đều tụ lại, nhìn thấy trên đại thụ có chỗ lột vỏ cây, mặt trên đích xác có mấy chữ nhỏ, chỉ là xem không rõ. Lý Thiện Hành không kiên nhẫn nói: "Đem đèn lồng tháo xuống xem".

Có người lấy đèn lồng, chỉ là vừa chiếu sắc mặt đã đại biến nói: "Lý đại ca người xem!"

Lý Thiện Hành tập trung nhìn vào, cũng thay đổi sắc mặt, chính là bởi vì mấy chữ này viết "Lý Thiện Hành tối nay chết tại nơi đây!"

Bỗng nhiên nhớ tới người tiến vào trong nhà xem xét hiện tại vẫn không có động tĩnh, Lý Thiện Hành thầm nghĩ không ổn, chợt nghe được phía sau có tiếng kèn kẹt vang lên không dứt, mới vừa quay đầu lại, chợt nghe 'ông' một tiếng vang lớn. Một đợt bóng đen rợp trời rợp đất mang theo gió lạnh phóng tới.

Lý Thiện Hành kêu to một tiếng, phóng lên cao, mấy thủ hạ ý niệm phản ứng trong đầu còn chưa có, chỉ kêu thảm một tiếng, bị bắn thành tổ ong. Lý Thiện Hành người ở giữa không trung, nhìn thấy ở trong đống cỏ khô đối diện không biết từ khi nào đã lộ ra mấy cái rương đen đúa, nỏ tiễn khủng bố chính là phát ra từ nơi này.

Người còn ở tại không trung, chỉ nghe được đối diện lại vang lên thanh âm răng rắc khủng bố, rồi 'ông' một tiếng, lại một đợt nỏ tiễn hướng tới hắn còn ở giữa không trung mà bắn tới, Lý Thiện Hành gầm lên một tiếng, trường đao đâm vào trên cây, người mượn lực, lại lên cao hơn thước. Người ở giữa không trung, nhan chóng co hai chân tránh né nỏ tiễn.

Tuy lên cao hơn thước, cũng cứu hắn một mạng, vô số nỏ tiễn bay sát dưới chân hắn, có một hai mũi thậm chí sượt qua đế giày của hắn, không nghĩ đến hắn khi lên tới ngọn cây, một thanh trường đao đột nhiên từ trong đám cành lá đâm ra, nhằm thẳng vào cổ của Lý Thiện Hành, Lý Thiện Hành hoảng sợ thất sắc, không nghĩ còn có mai phục, hoàn thủ không kịp, chỉ có thể hấp khí trầm xuống.

Sau đó hắn liền nghe được một tiếng 'ông' cuối cùng trong đời hắn có thể nghe được, ngay sau đó liền cảm thấy vô số vật đâm xuyên qua thân thể của hắn, bén nhọn lạnh như băng, mạnh mẽ mang theo hắn lui về phía sau, 'phành phành phành phành' tiếng vang không dứt, Lý Thiện Hành hai mắt trợn lên, cả người đẫm máu, đã bị hơn mười mũi nỏ tiễn găm vào trên đại thụ, máu tươi chảy xuôi xuống, trong giây lát nhiễm đỏ cả tuyết, một lát sau lại ngưng kết thành băng, trông thật ghê tởm.

Thật lâu sau, cửa nhà 'kèn kẹt' một tiếng vang lên, Bùi Minh Thúy chậm rãi đi ra, nhìn Lý Thiện Hành chết ở trên cây, lẩm bẩm nói: "Muốn giết ngươi, cũng không phải là chuyện dễ dàng".

Một người nhẹ nhàng từ trên cây hạ xuống, trường đao không thấy, áo đen quần đen, khăn đen bịt mặt nói: "Bùi tiểu thư, Ảnh tử may mắn không làm nhục mệnh".

Bùi Minh Thúy gật gật đầu, ánh mắt hướng ra xa xa, ở trong rừng có tiếng bước chân vang lên, Lý Chẩn nhu nhược từ trong rừng cây đi ra, nhìn thấy thảm trạng của mọi người trước mắt, không khỏi muốn nôn mửa. mới vừa rồi đồng bạn còn sống sờ sờ ra đó, một khắc sau đã là thi thể lạnh như băng, bọn họ đi lầm đường, đi trên một con đường không lối về, nhưng con đường này đúng là do hắn chỉ dẫn, nhìn thấy đồng bạn chết không nhắm mắt, hắn nhiều ít có chút sợ hãi.

"Bùi tiểu thư" Lý Chẩn đáng thương mong mỏi nhìn Bùi Minh Thúy.

"Ngươi làm tốt lắm" Bùi Minh Thúy thản nhiên nói: "Ngươi đem bọn họ dẫn tới đây, đã lạp công lớn, đã được miễn tội chết. Nhưng ngươi có muốn gia quan tiến tước, vinh hoa phú quý hay không?"

Lý Chẩn trong ánh mắt lộ ra vẻ tham lam, nhưng chỉ nói, "Tiểu nhân có thể giữ được mạng sống đã là do Bùi tiểu thư ân tứ, làm sao còn muốn hy vọng xa vời?"

Bùi Minh Thúy khóe miệng lộ ra nụ cười trào phúng, đưa tay lấy ra một phong thư đưa cho Lý Chẩn, "Ngươi đi phủ của Lý Trụ Quốc, tìm thê tử Vũ Văn thị của Lý Trụ Quốc, những gì muốn nói đều ở trên đó, ngươi khuyên cho tốt thì ít nhất quan cũng được lục phẩm".

Lý Chẩn đưa tay tiếp nhận, "Tiểu nhân nhất định làm tốt".

Nhìn thấy Lý Chẩn rời khỏi rừng rậm, Ảnh tử khó hiểu nói: "Bùi tiểu thư, người này nhu nhược nhát gan, chỉ sợ phá hỏng đại sự của tiểu thư".

Bùi Minh Thúy cười trào phúng, "Người nhu nhược có thể làm việc nhu nhược, lại càng làm cho người ta không nghi ngờ, Lý Thiện Hành làm sao biết hắn đã sớm bị chúng ta mua chuộc, đem toàn bộ kế hoạch hành quân mật cáo cho chúng ta? Lý Thiện Hành võ công cái thế thì thế nào, còn không phải chết trong tay loại tiểu nhân như Lý Chẩn? Hôm nay Lý Chẩn mệnh trong tay ta, nhất định sẽ toàn tâm toàn lực làm việc. Lý Chẩn chỉ cần đem lời ta nói nói lại một lần với Vũ Văn thị, Vũ Văn Thị hám lợi, có lợi là quên tất cả, biết Lý Thiện Hành tạo phản, lại biết Lý Mẫn sớm là tử tội, vì trốn tránh trách nhiệm trợ giúp trượng phu, khẳng định sẽ vu hãm Lý Hồn phản loạn, vọng tưởng lập công chuộc tội, kể từ đó, Lý phiệt ba người đều là mưu nghịch tử tội, Lý Hồn cho dù vô tri vô giác, không có tham gia phản nghịch, cũng khó tránh khỏi tội chết".

Ảnh tửtrong mắt lộ ra vẻ khâm phục, "Bùi tiểu thư tính không bỏ sót, quả nhiên cao minh, lại không biết bên kia thế nào rồi?"

Bùi Minh Thúy cười cười tịch mịch, nhẹ nhàng ho khan, "Có tuyệt thế cao thủ như Lý Huyền Bá ở tại Bồng Lai đảo, còn có Tiêu Bố Y ứng biến, Thánh Thượng chắc chắn không sao. Chỉ là, vì sao tin tức còn chưa truyền tới, chẳng lẽ bồ câu đưa tin…"

Nàng lời còn chưa dứt, đã nghe tiếng lạch phạch truyền đến, Ảnh tử đưa tay, bồ câu đưa tin đã dừng ở trên tay, Ảnh tử lấy tờ giấy buộc ở trên chân của bồ câu, Bùi Minh Thúy cũng thay đổi sắc mặt, ánh mắt dừng ở trên một vết đỏở trên chân bồ câu.

Ảnh tử trong mắt thận trọng, lấy tờ giấy ra cũng không mở, đưa cho Bùi Minh Thúy. Bùi Minh Thúy hai tay run rẩy mở tờ giấy ra, trong lòng đã biết không ổn, chỉ bởi vì trong phương pháp truyền tin của bọn họ, một vệt màu đỏ đại biểu cho sự tình không thuận lợi!

Chỉ liếc mắt nhìn qua tờ giấy, Bùi Minh Thúy đã đứng sững tại chỗ, sắc mặt chậm rãi hồng lên như máu, đột nhiên 'oa' một tiếng, đã phun ra một ngụm máu tươi. Nàng lấy tay vịn lên khung cửa, thất thần lẩm bẩm nói: "Làm sao có thể như vậy, làm sao có thể như vậy? Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!"

Tờ giấy nhẹ nhàng dừng ở trên tuyết, Ảnh tử nhịn không được nhìn qua, thấy trên tờ giấy chỉ có bốn chữ nhìn thấy mà ghê người.

Lý Huyền Bá chết!

158. Chương 158: Ảnh Tử (cái Bóng)

Tiêu Bố Y nhìn thấy Dương Quảng sát khí đầy mặt, cũng nhịn không được mà lạnh người, hắn đã sớm nghe rõ ràng, Độc Cô Cơ khuyên hàng các vệ binh Giám Môn phủ mới vừa rồi tạo phản, lúc này lại cho người tàn sát, tiếng kêu thảm thiết ở bên ngoài chính là do những binh sĩ tay không tấc sắt phát ra…

Khi Lý Mẫn từ trong biển nổi lên, chỉ cảm thấy lạnh thấu xương, nghĩ đến mình lại có lúc chật vật như vậy, cả người như chết lặng, thậm chí hắn cảm thấy mọi chuyện chẳng qua chỉ đều là ảo giác.

Nhưng khi nghe được tiếng người, hắn theo bản năng nấp vào trong bụi cây, run cầm cập.

Hắn biết mình đã thua, thua một cách thảm hại, hơn nữa rất có thể thua hết cả tính mạng của gia đình. Dương Quảng là hôn quân, nhưng hắn đã quá xem thường hôn quân này, hôn quân này không ngờ đã bố

trí phòng ngự khắp nơi, cho dù không có Lý Huyền Bá, cho dù không có Tiêu Bố Y, chỉ bằng vào cơ quan trên đài cao, mình cũng đã không thể làm gì hắn.

Phương pháp tốt nhất thật ra nên là dẫn hắn rời khỏi Đông Đô, trên đường phục kích, hoặc ở tại Tứ Phương quán ám sát hắn chẳng phải tốt hơn sao? Lý Mẫn trong đầu có chút mơ hồ, trong lòng lại buồn nản, mình đã sơ ý, mình đã quá đề cao năng lực Vương Tu Bạt cùng Lịch Sơn Phi, mình không nên phát động sớm như vậy, mình…

Đủ loại giả thiết làm Lý Mẫn tinh thần có chút hoảng hốt, vừa tự an ủi vừa tự trách mình làm cho hắn uể oải không thôi, nhưng trên đời này không có thuốc hối hận, chuyện gì trên đời này cũng chỉ đến một lần, kết quả gì cũng có thể phát sinh, Lý Mẫn khóe miệng khổ sở đã đến mức co cứng, sự tình thoạt nhìn thì thuận phong thuận thủy, tình thế lại nhanh chóng quay ngược lại, Lý Huyền Bá chết, tâm phúc đại họa đã chết, hắn nghĩ sự tình đã thành công quá nửa, nhưng hắn không nghĩ đến hôn quân bàng quan xem kịch, cuối cùng lại âm thầm đào tẩu. Hôn quân đã sớm điều binh sĩ ở trên biển tới, trên Bồng Lai đảo, ngoại trừ quần thần ra, mọi binh sĩ của Giám môn phủ đều bị chém tận giết tuyệt! Lý Mẫn nghĩ vậy lại rùng mình, hôn quân này quả thật là độc. Vương Tu Bạt tuy giết Lý Huyền Bá, nhưng người cũng bị trọng thương, Ngụy Đao Nhi vì Vương Tu Bạt, cũng không để ý gì đến Trụ Quốc hắn, đã lặn xuống nước chạy trốn, hai người bọn họ đều võ công cực cao, biển trong Thượng Lâm uyển tuy rất lớn, đối với bọn họ mà nói cũng chẳng là gì. Nhưng lại khổ cho Trụ Quốc hắn. Hắn không cam tâm chịu bó tay chịu trói, cũng học hai người Vương Tu Bạt nhảy vào trong biển, nước biển lạnh thấu xương, hắn tay chống cự được tới giờ, nhưng cũng đã lạnh muốn chết rồi.

"Độc Cô đại nhân, Bồng Lai đảo tất cả đều đã xử lý thỏa đáng, các đại nhân cũng đã đưa đến nơi an toàn" Một vệ binh nói.

Thanh âm của Độc Cô Cơ vang lên, "Vương Tu Bạt cùng Lịch Sơn Phi có bắt được không?"

"Hồi đại nhân, thuộc hạ vô năng, tạm thời không có phát hiện bóng dáng của hai người này, nhưng đang toàn lực lùng bắt" Vệ binh trả lời.

Độc Cô Cơ nhẹ nhàng thở dài một tiếng, "Hai phản nghịch này võ công cao cường, muốn giết chúng cũng không phải là chuyện dễ dàng, các ngươi cẩn thận hộ vệ Hoàng Thượng là được, ngàn vạn lần không thể có sơ sẩy gì. Lý Thiện Hành kia hình như cũng không bắt được, bại binh lẩn trốn không thấy bóng dáng?"

Lý Mẫn trong lòng không biết là vui hay buồn, muốn nói vui, huynh đệ cuối cùng cũng trốn được, như vậy vẫn còn một điểm hy vọng, buồn là từ khi mình bắt đầu tạo phản, đã rơi vào bẫy của hôn quân giăng ra, buồn cười là hắn còn trù trừ tự mãn.

"Vâng, đại nhân" Binh sĩ cung kính đáp: "Phía Thánh Thượng đã sớm thủ vệ trùng trùng, muỗi cũng không bay vào được một con".

"Loại thời tiết này làm sao có muỗi, ngươi đùa giỡn với ta sao chứ?" Độc Cô Cơ hiển nhiên tâm tình không tệ.

Binh sĩ cười đáp: "Thuộc hạ sao dám".

"Ngươi đừng nói vậy, trong này thực có muỗi" Độc Cô Cơ thanh âm tràn đầy vẻ đùa cợt, "Ở sau bụi cây kia, có một con rất lớn".

Lý Mẫn trong lòng trầm xuống, chợt nghe Độc Cô Cơ lại thản nhiên nói: "Lý đại nhân, không biết ngươi còn muốn ngao du trong biển nữa không? Nếu không thì có thể đi cùng ta".

Lý Mẫn chậm rãi đứng lên, lưng cũng khó có thể đứng thẳng, trông thấy vẻ mặt đắc ý của Độc Cô Cơ, môi động nhưng không thể nói ra một lời nào.

***

Tiêu Bố Y khi ở bên cạnh Dương Quảng, tràn đầy ngạc nhiên, hắn phát hiện mình đã có chút xem thường Dương Quảng. Dương Quảng có thể xem nhẹ sinh tử của bất luận kẻ nào, nhưng đối với tính mạng của bản thân thì lại rất cẩn thận.

Khi hắn đi vào, thầm nghĩ Dương Quảng sẽ chật vật không chịu nổi, không nghĩ đến kiến trúc ở dưới Bồng Lai sơn tuy không thể so với các cung điện ở trên mặt đất, nhưng khí thế cũng rất rộng lớn. Không biết Dương Quảng này cả đời có thể ở trong này được mấy lần, Tiêu Bố Y thầm cười khổ.

Cái gì đến tay Dương Quảng, đều phải cầu tận thiện tận mỹ, cho dù là nơi tị nạn cũng không ngoại lệ.

Cung điện dưới lòng đất thủ vệ nghiêm ngặt, mỗi người sắc mặt đều ngưng trọng, biết Thánh Thượng một khi đã đến trong này, thì đại biểu cho Đại Tùy đã xảy ra chuyện không tầm thường. Tiêu Bố Y lại nghĩ, cung điện như vậy, con người như vậy, Lý Mẫn lại một chút cũng không biết, có thể thấy được Dương Quảng phi thường cẩn thận. Mình nếu không xả thân cứu giúp, liều chết khuyên Dương Quảng chạy trốn, thì cho dù là thân thích của Dương Quảng, chỉ sợ không có được đãi ngộ cùng tiến vào nơi này, giờ phút này quá nửa cũng giống như quần thần ở bên ngoài.

Dương Quảng sau khi đến cung điện trong lòng đất, cũng không có nghỉ ngơi, từ trên tường kéo ra một cái ống nhìn vào, phảng phất như Tiềm vọng kính tàu ngầm thời đại của Tiêu Bố Y, Tiêu Bố Y cũng nghe được thanh âm của Lý Mẫn cùng Vương Tu Bạt ở bên ngoài từbốn phía truyền ra, trầm trầm nhưng rõ ràng.

"Lý đại nhân, chúng ta chia tay tại đây, chỉ mong ngươi bình an, sau này còn gặp lại" Ngụy Đao Nhi nói: "Vương đại ca, chúng ta đi, mấy binh sĩ này sao ngăn được hai người chúng ta".

"Hai vị huynh đài, các ngươi, ài..." Ngụy Đao Nhi thanh âm đã không còn, Lý Mẫn thở dài một tiếng rồi cũng bị tiếng bước chân dồn dập che lấp.

Tiêu Bố Y kinh ngạc với thiết kế xảo diệu ở trong này, lại cảm khái Ngụy Đao Nhi thủ đoạn, Vương Tu Bạt võ công có lẽ cao minh, cũng là một anh hùng, nhưng Ngụy Đao Nhi này lại có thể tính là một kiêu hùng. Đám người Ngụy Đao Nhi trợ giúp Lý Mẫn là bởi vì hắn có thể ngồi lên vương vị, nhưng Lý Mẫn mất thấy đã trở thành chó nhà có tang, bọn họ cũng không thèm liếc mắt tới.

Ngay sau đó thanh âm của Độc Cô Cơ truyền tới, "Buông binh khí xuống thì khỏi chết" Sau đó là tiếng hoan hô của quần thần, Dương Quảng lắc lắc đầu nói: "Độc Cô Cơ đến quá sớm".

Tiêu Hoàng Hậu vẫn làm bạn ở bên cạnh Dương Quảng, sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên cũng bị dọa không nhẹ, nghe được Dương Quảng nói như vậy, khó hiểu hỏi: "Hoàng Thượng, Lý Mẫn mưu nghịch tội lớn, thiếu chút nữa dạo tới người, thiếp cảm thấy hộ vệ đến còn chậm, người sao lại nói là đến sớm?"

Dương Quảng lắc đầu nói: "Ta biết Lý Mẫn muốn phản, nhưng hắn chính là phản cả thiên hạ, thì có thể làm gì được ra? Trẫm chính là muốn nhìn xem, trong quần thần rốt cuộc người nào là trung, người nào là gian!"

Tiêu Bố Y thầm lạnh người, Tiêu Hoàng Hậu đôi mắt lại có chút đỏ lên, "Thánh Thượng, nhưng mà Huyền Bá, nó, nó bởi vì muốn bình loạn cho người, hiện, hiện chỉ sợ đã chết".

Nói tới đây thanh âm của Tiêu Hoàng Hậu có chút nghẹn ngào, khóc không thành tiếng, "Ngay cả Bố Y, cũng vì người mà xả thân quên mình. Mới vừa rồi người không biết, khi nó hộc máu, thiếp lo lắng đau đớn! Thế Dân thì vẫn còn ở bên ngoài, nhìn thấy Huyền Bá chết, nó như phát điên lên, thiếp giữ lại không được, hiện tại cũng không biết nên thế nào".

"Thế Dân không việc gì đâu, hắn nói thế nào cũng có chút tài năng, huống chi hắn cũng không ngu ngốc" Dương Quảng cau mày, liếc nhìn Tiêu Bố Y nói: "Bố Y, ngươi tốt lắm, trẫm biết ngươi trung tâm nhất".

Tiêu Bố Y đành phải nói: "Hạ thần chỉ làm theo bổn phận mà thôi".

"Không có đứng ra cũng không tạo phản" Dương Quảng bộ dáng xem ra có chút kỳ quái, lại có chút biểu hiện hoài nghi, "Cho dù Binh bộ Thượng thư Vệ Văn Thăng rắm cũng không đánh một cái, xem ra hắn hình như không có tham dự mưu nghịch. Chỉ là con hắn muốn cưới con gái của Lý Mẫn. Chẳng lẽ hắn nhìn thấy thân gia mưu nghịch cũng không cùng theo sao?"

Tiêu Bố Y biết hiện tại Dương Quảng đã bắt đầu đã đến lúc tính sổ. Ba đầu não của Lý phiệt hôm nay không thể nghi ngờ hắn phải chết, hiện tại cũng là người nào có khả năng bị dính líu đến mà thôi. Cũng may mình cuối cùng cũng trung tâm, thuận lợi đứng trong hàng ngũ những người yêu nước. Bất quá Dương

Quảng hiện tại cũng chưa đến lúc chết, một khi chưa chết, đi theo hắn đương nhiên sẽ an toàn nhất, mấy cái tính toán này Tiêu Bố Y đương nhiên hiểu được.

"Hồi Thánh Thượng, thật ra ta cũng cảm thấy rất nhiều đại thần đều trung tâm cảnh cảnh, chỉ là..."

"Trung tâm cảnh cảnh?" Dương Quảng hừ lạnh nói: "Nếu thực là trung tâm cảnh cảnh, sao lại thấy khi trẫm gặp nạn, trừ Huyền Bá cùng ngươi, không có người nào tiến lên hộ giá? Nếu thực là trung tâm cảnh cảnh, Vệ Văn Thăng không có việc gì đến Lý phủ làm cái gì? Nếu thực trung tâm cảnh cảnh, vì sao khi tên khốn Lý Mẫn kia chỉ trích trẫm, không có một ai ra phân biện cho trẫm?"

Tiêu Bố Y trong lòng nói thầm, làm thủhạ cho Hoàng đế ngươi cũng mệt mỏi, chỉ có đi chết mới là trung tâm, còn lại đều là ôm mối hoài nghi, một chút không lưu tâm là sẽ rơi đầu.

"Thánh Thượng, người cho Lý Mẫn nói tiếp, bọn họ làm sao mà dám ra phân biện? Mà cho dù muốn ra, thì biến hóa cũng quá nhanh" Tiêu Hoàng Hậu khuyên.

Dương Quảng hừ lạnh một tiếng, nhíu mày đi tới đi lui, Tiêu Hoàng Hậu đôi mắt lại có chút đỏ lên, lẩm bẩm nói: "Thế Dân còn ở bên ngoài, Thánh Thượng..."

"Hoàng hậu không cần lo lắng," Tiêu Bố Y khuyên giải: "Thế Dân cùng bọn họ thực không có mâu thuẫn, mà hắn thoạt nhìn cũng không có quan trọng, ai cũng sẽ không cố ý gây khó xử cho hắn".

"Ngươi nói cũng đúng," Tiêu Hoàng hậu buông lỏng tâm sự, "Mà..."

Nàng lời còn chưa dứt, chợt nghe bên ngoài tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tục, không khỏi hoảng sợ thất sắc nói: "Thánh Thượng, bên ngoài làm sao vậy?"

"Giết tốt lắm, giết rất tốt" Dương Quảng lẩm bẩm: "Đều nên giết, đều nên giết".

Tiêu Bố Y nhìn thấy Dương Quảng sát khí đầy mặt, cũng nhịn không được mà lạnh người, hắn đã sớm nghe rõ ràng, Độc Cô Cơ khuyên hàng các vệ binh Giám Môn phủ mới vừa rồi tạo phản, lúc này lại cho người tàn sát, tiếng kêu thảm thiết ở bên ngoài chính là do những binh sĩ tay không tấc sắt phát ra.

Nhìn thấy sát khí trên mặt Dương Quảng, Tiêu Hoàng hậu giây lát cũng hiểu được tại sao, sắc mặt tái nhợt, nhưng không có khuyên can. Không ai hiểu tính cách của vị phu quân đã hơn mười năm chung sống này hơn nàng được, đó chính là phản phục vô thường! Nàng tuy là Hoàng hậu, nhưng cũng hiểu được tiến thối,[cho dù nàng muốn yêu cầu cái gì, đều phải chờ khi phu quân tâm tình tốt mới dám nói, lúc này sát ý của hắn đã lên tới đỉnh đầu, cho dù là ai cũng không thể ngăn cản.

Đợi khi tiếng kêu thảm thiết dần dần dịu xuống, Dương Quảng lúc này mới có chút hưng phấn, nhưng vẫn đi qua đi lại, bộ dáng có chút nóng nảy bất an.

Tiêu Bố Y chỉ có thể cùng hắn chờ đợi, không biết qua bao lâu, đột nhiên trong phòng có tiếng chuông vang lên, Dương Quảng cười lớn nói: "Minh Thúy đã đến".

Bùi Minh Thúy khi kiến giá, trên mặt cũng không biểu tình gì. Nhưng trừ nàng ra, người bên ngoài thậm chí trọng thần cũng không thể đến cung điện trong lòng đất này, có thể thấy được sự coi trọng nàng trong mắt Dương Quảng.

Bùi Minh Thúy không có nhìn Tiêu Bố Y, chỉ thi lễ với Dương Quảng nói: "Thánh Thượng, Minh Thúy hữu lễ".

"Nhanh, ngồi đi" Dương Quảng kéo tay Bùi Minh Thúy, ngồi xuống một bên hỏi gấp: "Minh Thúy, sự tình tiến triển thế nào rồi?"

Bùi Minh Thúy nói: "Hồi Thánh Thượng, tất cả tiến triển coi như thuận lợi" Vẻ mặt của nàng tuy đờ đẫn, nhưng Dương Quảng nhìn thấy vẻ mặt của nàng lại có chút lo lắng, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy. Khi nghe nàng ta nói thuận lợi, cũng thở phào một hơi, nhìn thấy vẻ mặt của nàng, đột nhiên nghĩ tới cái gì, thu liễm nụ cười, thở dài một hơi nói: "Minh Thúy, Huyền Bá chết ta cũng đau lòng, chỉ là không nghĩ đến Lý Mẫn lại giảo hoạt như thế, dùng Ám độ trần thương, thay thế Tư Mã Trường An, cho dù Huyền Bá cũng bị chúng ám toán. Ngươi cũng biết, khi Huyền Bá ra tay, ta không thể ngăn trở, khi hắn trúng ám toán, ta càng không có biện pháp".

Tiêu Bố Y sắc mặt vẫn như thường, trong lòng thầm nghĩ, ngươi vẫn còn diễn kịch trước mặt ta sao, nhưng tại sao lại cho ta xem? Mình vô tình biết được tràng mưu nghịch này, nhìn như tín nhiệm, lại có cảm giác có chút không ổn…

Chuyện một Hoàng Thượng giải thích cho thần tử từ xưa tới nay không phải là không có, nhưng để cho một Hoàng Thượng như Dương Quảng giải thích cho thần tử, đây là lần đầu tiên kể từ khi Dương Quảng lên ngôi Hoàng đế.

Bùi Minh Thúy sắc mặt ảm đạm nói: "Huyền Bá đã chết, Huyền Bá đã chết…" Nàng nói tới đây đột nhiên ôm ngực, cúi đầu hồi lâu, đợi khi ngẩng đầu lên mới nói, "Huyền Bá chết quá nửa là thiên ý".

Dương Quảng nhìn thấy vẻ đau xót trong mắt của nàng, không thể át chế sắc mặt ửng hồng, xem ra đang mạnh mẽ áp chế nhiệt huyết, nhiều ít cũng sinh ra lòng trắc ẩn.

Con người cũng không thể vô tình như cỏ cây, những năm gần đây, trong đầu Dương Quảng dã bị lấp đầy bởi đại nghiệp, hắn khởi quốc hiệu là Đại nghiệp, đương nhiên là muốn nghĩ về đại nghiệp. Hắn cũng thật sự đều làm vì đại nghiệp, điều này làm cho hắn bị lọt vào trong một trạng thái cuồng nhiệt, không nghe được ý tưởng của người khác, mặc kệ là thân tình. Năm đó Nguyên Đức Thái tử từ Tây Kinh đến Đông Đô gặp hắn, muốn thỉnh cầu lưu lại một thời gian, hắn không cho, bởi vì khi đó là thời khắc mấu chốt để hắn quy hoạch lại Đại Tùy, hắn không thể bị cái gọi là tình thân làm chậm trễ đại nghiệp của hắn, Nguyên Đức Thái tử quỳ cầu khẩn vô số lần, hắn cũng không để ý tới, Nguyên Đức Thái tử chết, hắn chẳng qua trong lòng chỉ hơi buồn một chút mà thôi, rồi giây lát đã bị thịnh thế sắp đến hòa tan. Hắn một ngày chỉ ngủ mấy canh giờ, cả ngày không phân biệt sáng tối phê duyệt tấu chương, củng cố thế lực của mình, phí tâm lực diệt trừ cựu phiệt, so với bất kỳ Hoàng đế nào trước đây cũng muốn vất vả hơn, hắn mưu tính chính là làm nên những chuyện để trở thành thiên cổ nhất đế, nhưng hôm nay qua mười năm, hắn được cái gì? Hắn được là Trung Nguyên gió mây tứ khởi, hắn được là chư thần dương phụng âm vi, điều này làm cho hắn bắt đầu hoài nghi những gì mình làm xuất hiện vấn đề, hắn tìm được một kết luận, không phải hắn xuất hiện vấn đề, mà là con dân cùng hạ thần đều không hiểu những mưu tính cao xa của hắn, điều này làm cho hắn phi thường tức giận, thậm chí nóng nảy. Nhưng đối với Bùi Minh Thúy, cảm tình của hắn hết sức phức tạp, cũng không tức giận cùng xa lánh, hắn biết trên đời này chỉ có hai người tốt với hắn, một trong đó là Tiêu Hoàng hậu, đương nhiên người kia chính là Bùi Minh Thúy!

Hắn chiếu cố đối với Bùi Minh Thúy là từ khi Trần Tuyên Hoa chết, hắn đem những gì áy náy đối với Trần Tuyên Hoa hoàn toàn bồi thường lên trên người Bùi Minh Thúy. Nếu trên đời này thực có gì có thể làm cho hắn tạm dừng trong quá trình kiến thiết đại nghiệp, thì hiển nhiên chính là những tưởng niệm của hắn đối với Trần Tuyên Hoa, nhưng Trần Tuyên Hoa đã chết, hắn ngẫu nhiên khi nghĩ lại, cảm thấy sự yếu đuối của mình năm đó thật đáng xấu hổ. Hắn cho dù là Thiên tử thì thế nào, hắn vẫn không thể cứu lại tính mạng người con gái hắn yêu, hắn cho dù là Thiên tử thì thế nào, hắn cũng phải ẩn nhẫn mới có thể đi lên ngôi vị Hoàng đế hôm nay, hắn đối với việc bản thân phải nhẫn nhục hơn mười năm mới đổi được ngôi vị Thiên tử này mà cảm thấy bi ai. Trên đời này chưa bao giờ có gì gọi là công bằng, đối với dân chúng cũng vậy, mà đối với Thiên tử cũng vậy, lịch sử được viết bởi người chiến thắng. Hắn có bốn huynh đệ ruột, Thái tử Dương Dũng bị hắn dùng kế bài xích, cuối cùng khi hắn lên ngôi vị Hoàng đế, Ngụy Tiên đế di chiếu, ban chết đại ca, để trừ hậu hoạn, lại giết mười người con trai của đại ca. Lão tam Tần vương Dương Tuấn phong lưu lại bị độc chết, thật ra cũng là may mắn rồi, lão ngũ Hán vương Dương Lượng tạo phản, bị hắn sau khi bình định bắt được, bỏ đói mà chết, cuối cùng còn lại là lão Tt Thục vương Dương Tú, có đảm khí, dung mạo không tệ, võ nghệ tốt, nhưng có ích lợi gì! Tiên đế chính vì không thích Dương Tú này, mình thi một kế nhỏ, khiến cho phụ thân tru sát mấy trăm thủ hạ của hắn, đem Tứ đệ này giam lỏng chung thân. Mỗi lần nghĩ đến mấy huynh đệ đã chết, lại thấy lão tứ sống như kiếp chó vậy, Dương Quảng cũng không có áy náy gì, hắn biết nếu các huynh đệ khác ngồi lên vương vị, mình cũng sẽ chết thảm hoặc cũng sống như kiếp chó vậy, gia đình của Đế vương vẫn luôn như thế! Hắn thủy chung vẫn dẫn theo lão Tứ bên người, không phải bởi vì tình cảm huynh đệ, mà là muốn nhắc nhở bản thân không thể lơi lỏng, hắn một khi lơi lỏng, liền có thể lâm vào kết cục giống như lão Tứ, nhưng một người tâm địa sắt đá như thế, hiện tại đối với Bùi Minh Thúy cũng có ý áy náy.

Hắn áy náy là bởi vì Bùi Minh Thúy tuy quyền lợi rất lớn, lại không lạm dụng, hắn áy náy là bởi vì Bùi Minh Thúy tuy mưu kế hơn người, nhưng cũng chỉ vì hắn. Hắn áy náy là bởi vì Bùi Minh Thúy vẫn luôn trung tâm cảnh cảnh, cúc cung tận tụy, lại chưa bao giờ đưa ra một yêu cầu nào, hắn áy náy là bởi vì Bùi

Minh Thúy cả đời chỉ yêu một người, mà người này bởi vì bảo hộ hắn đã đổ hết tới giọt máu cuối cùng!

Lý Huyền Bá chết, Dương Quảng cảm giác Bùi Minh Thúy giống như cũng đã chết, ít nhất hắn cảm thấy Bùi Minh Thúy đau xót không kém gì mình lúc trước khi Trần Tuyên Hoa chết. Hắn cảm giác Bùi Minh Thúy chính là cái bóng của mình!

Hắn thực không biết Bùi Minh Thúy thành lập Ảnh tử minh, càng không biết hàm nghĩa của Ảnh tử minh, nhưng hắn đối với Bùi Minh Thúy đang đứng ở trước mắt mười phần thấu hiểu, trăm phần áy náy!

"Huyền Bá cho dù hôm nay không chết, nói vậy cũng không thể chịu được lâu" Bùi Minh Thúy mặc dù cố nói bình thản, nhưng thanh âm run rẩy lại cho thấy cảm tình mà nàng che dấu, nhìn thấy sự thương cảm của nàng, Tiêu Bố Y cũng áy náy, hắn cảm thấy mình vốn có thể trợ giúp Lý Huyền Bá một tay, nhưng hắn cũng giống như Dương Quảng, đều hữu tâm vô lực.

Dương Quảng ho khan nói, "Trẫm nhất định sẽ đem Huyền Bá phong quang đại táng…"

"Tạ Thánh Thượng" Bùi Minh Thúy thấp giọng đáp, chuyển đề tài, "Lý Thiện Hành vốn dẫn binh tới Thượng Lâm uyển, lại bị Vương Thế Sung cùng Đổng Trung Tướng đánh lui, Lý Thiện Hành bại trốn, binh sĩ còn lại đã bị diệt sạch".

Dương Quảng nhíu mày, "Lý Thiện Hành chạy thoát?"

"Mính Thúy biết đánh bại Lý Thiện Hành thì dể, giết Lý Thiện Hành thì khó, nên đặc biệt mua chuộc thủ hạ của hắn, thiết kế đưa hắn vào chỗ chết" Bùi Minh Thúy tiếp tục nói: "Thánh Thượng cứ yên tâm, hắn hiện đã chết".

Dương Quảng thở nhẹ ra một hơi, lẩm bẩm nói: "Chết là tốt rồi" Tiêu Bố Y trong lòng ngạc nhiên, thầm nghĩ Lý Thiện Hành võ công cao tuyệt, Bùi Minh Thúy lại giết hắn một cách nhẹ nhàng. Xem ra trên đời này cũng không phải là võ công quyết định tất cả. Quyền mưu mới là gốc rể để xưng hùng.

"Lý Thiện Hành chết, Vũ Văn thị trong đêm tố giác Thân Minh Công tạo phản," Bùi Minh Thúy trình lên một cuốn sổ, "Đây là mật cáo cùng dấu tay của Vũ Văn thị, Thánh Thượng đem án mưu nghịch này giao cho Đại Lý tự Hình bộ cùng thẩm tra, nói vậy nhất định sẽ làm cho Thánh Thượng vừa lòng".

Dương Quảng cầm cuốn sổ như lấy được chí bảo, chỉ lật qua mặt đã lộ vẻ mừng như điên, nhưng nhìn thoáng qua Tiêu Bố Y ở bên cạnh, sắc mặt trở nên lạnh như băng, "Không nghĩ đến Thân Minh Công lại đại nghịch bất đạo như vậy, ta đã xem lầm hắn".

Tiêu Bố Y sắc mặt vẫn như thường, trong lòng thầm nghĩ, ngươi vẫn còn diễn kịch trước mặt ta sao, nhưng tại sao lại cho ta xem? Mình vô tình biết được tràng mưu nghịch này, nhìn như tín nhiệm, lại có cảm giác có chút không ổn.

Bùi Minh Thúy không có biểu hiện gì, tiếp tục nói: "Độc Cô Cơ suất binh diệt tận loạn binh Giám Môn phủ, phát hiện Tư Mã Trường An đã chết ở nhà, chắc là trung quân vì nước đã bị phản nghịch giết chết, Lý Mẫn nhảy xuống biển trốn, bị Độc Cô Trung Tướng bắt, Minh Thúy biết Thánh Thượng không muốn gặp tặc thần phản nghịch, đã trực tiếp đưa hắn giao cho Hình bộ xử lý, chỉ chờ bắt dư đảng rồi xử trảm một lần. Chỉ có chuyện ăn năn duy nhất là để cho hai phản tặc Vương Tu Bạt cùng Ngụy Đao Nhi chạy thoát, nhưng hẳn là cũng đã không làm nên được chuyện gì".

Dương Quảng thở ra một hơi nói: "Minh Thúy làm tốt lắm, còn các chuyện khác thì sao?"

"Quần thần thấy Thánh Thượng mất tích, cũng khó tránh lòng người bàng hoàng, hiện tại đều ở tại Doanh Châu điện giờ thánh giá, mong Thánh Thượng dời bước gặp bọn họ để dẹp an thần tâm" Bùi Minh Thúy sau khi nói xong mấy cái này, thì im lặng đợi Dương Quảng trả lời.

Dương Quảng gật đầu, "Minh Thúy, ngươi làm rất tốt, một khi đã như vậy, ta lập tức đi gặp bọn họ".

***

Doanh Châu điện, Dương Quảng khôi phục uy nghiêm khôn cùng, nhìn xuống quần thần, sớm có Nạp Ngôn Tô Uy nói việc Lý phiệt mưu nghịch, chúng thần đều cúi đầu lắng nghe, không dám nhiều lời.

Dương Quảng lúc này biểu hiện lại trạch tâm nhân hậu, nói đem những người mưu nghịch giao cho Hình bộ cùng Đại Lý tự cùng thẩm tra, không biết các ái khanh có ý kiến gì?

Các đại thần tự nhiên nói Thánh Thượng anh minh, hạ thần không hề dị nghị.

Dương Quảng lại nói lần này mưu nghịch, tuy đại nghịch bất đạo, nhưng hắn khoan hồng nhân hậu, chỉ truy cứu những chủ phạm, còn những người bên ngoài có thể miễn. Quần thần trong lần mưu nghịch này biểu hiện không tệ, có công lao sẽ được thưởng, không có công lao cũng có khổ lao, có phong thưởng không có truy cứu.

Quần thần gặp phải mưu nghịch, cũng không có hộ giá, để cho Thiên tử bị kinh sợ, trong lòng đều lo lắng, chỉ sợ Dương Quảng trách cứ, nghe Dương Quảng nói như thế, đều mừng rỡ, bắt đầu chỉ trích khuyết điểm của Lý Mẫn, Lý Hồn, thông suốt trước giờ chưa từng có, Dương Quảng cho người một mực ghi lại, đến lúc đó thống nhất giao cho Hình bộ xử lý.

Tiêu Bố Y đứng ở đó, cũng không nói gì, nhìn Dương Quảng ngồi trên đài cao, trong lòng mờ mịt. Dương Quảng này xem ra chẳng những trọng thể diện, yêu chuộng sự hoàn hảo, giờ phút này trên đài cao hắn uy nghiêm chăm chú, kiệt lực uy hiếp quần thần, lại nhiều ít có chút lực bất tòng tâm. Hắn lần này tiêu diệt Lý phiệt, không phải tiêu trừẩn hoạn, mà hoàn toàn ngược lại, chính là đẩy nhanh sự phản loạn của các cựu phiệt.

Đợi khi quần thần đem tội lỗi của Lý phiệt nói ra xong, Dương Quảng lúc này mới khoát tay, quần thần lập tức im không một tiếng động, Dương Quảng trầm giọng nói: "Người phản nghịch lấy Lý Hồn, Lý Mẫn, Lý Thiện Hành cầm đầu, cũng không phải nói người Lý gia đều có phản tâm. Trong phản nghịch lần này, Lý Huyền Bá con của Lý Uyên chính là trung quân chi tâm như ánh sáng mặt trời, hắn vì bình loạn lấy thân đền nợ nước, thực sự đáng tiếc. Nếu nói công đầu bình loạn, nhất định lấy Lý Huyền Bá làm đầu, Thế Dân…"

Hắn gọi một tiếng, mang theo chút ít ôn tình. Lý Thế Dân hai mắt khóc sưng đỏ, nghẹ ngào bước ra khỏi hàng, "Thánh Thượng, thần ở đây".

Dương Quảng ánh mắt có chứa sự thương xót, "Tối nay huynh đệ các ngươi biểu hiện đều rất tốt, không biết ngươi muốn thưởng cái gì?"

Lý Thế Dân gạt nước mắt, ngẩng đầu lên nói: "Hồi Thánh Thượng, Thế Dân chỉ muốn nói ra di nguyện của Nhị ca, chứ không muốn cầu gì".

Hắn cùng Lý Huyền Bá là anh em song sinh, giao tình vẫn luôn rất tốt, cũng thích cùng Lý Huyền Bá tranh đoạt vị trí lão Nhị, nhưng lần này có muốn tranh, cũng không còn cơ hội.

Dương Quảng có chút kinh ngạc nói: "Hắn trước khi chết có nói gì sao?"

"Huyền Bá nói hắn sinh tại Thái Nguyên, cả đời mệt mỏi vì bệnh tật, chỉ cầu chôn tại Thái Nguyên, kết thúc số mệnh tuần hoàn, chuyển thế kiếp sau, sẽ khỏe mạnh tráng kiện" Lý Thế Dân nghẹn ngào nói.

Tiêu Bố Y trong lòng chợt động, cẩn thận hồi tưởng lại tình hình lúc trước, thực hoài nghi Lý Huyền Bá có nói những lời này hay không.

Dương Quảng cũng đổi sắc, khẽ trầm ngâm nói: "Huyền Bá lần này lập công lớn, trẫm vốn định phong quang đại táng cho hắn, chon tại Thái Nguyên mà nói, không khỏi quá đơn giản, Minh Thúy, ý ngươi thế nào?"

Dương Quảng đối với Lý Huyền Bá coi trọng phần lớn là bởi vì Bùi Minh Thúy, đương nhiên cũng hỏi ý của Bùi Minh Thúy.

Bùi Minh Thúy chậm rãi tiến lên nói: "Hồi Thánh Thượng, Minh Thúy chỉ cảm thấy Lý Thế Dân nói đã là thỏa đáng, không bằng cứ dựa theo vậy mà xử lý?"

Dương Quảng gật đầu, "Một khi đã như vậy, vậy trẫm chấp thuận yêu cầu của Thế Dân. Thế Dân, ngươi còn có yêu cầu gì khác không?"

Lý Thế Dân lắc lắc đầu, chỉ nói: "Phong thưởng gì cũng không thể qua được sự đau đớn trong lòng Thế Dân, Thế Dân không muốn cầu gì khác".

Dương Quảng rốt cuộc cũng lộ ra ý thương xót, quay đầu nhìn về phía Bùi Minh Thúy nói: "Công đầu bình loạn cấp cho Lý Huyền Bá, đệ nhị công đương nhiên là Minh Thúy ngươi, không biết ngươi có yêu cầu gì không?"

Bùi Minh Thúy thoáng trầm ngâm nói: "Minh Thúy thỉnh điều vũ vệ Lang Tướng Vũ Hầu phủ, yêu cầu tầm nã loạn đảng Vương Tu Bạt cùng Ngụy Đao Nhi quy án, mong Thánh Thượng chuẩn tấu".

Dương Quảng than nhẹ một tiếng, biết lòng của nàng, trầm giọng nói: "Chuẩn tấu".

159. Chương 159: Lý Thị Huynh Đệ

Lý Thế Dân thở dài nói: "Huyền Bá đã cảnh cáo ta, nói trên đời này Thế Dân không nên lừa dối một người, đó chính là Tiêu đại nhân. Hắn nói với ta, cùng Tiêu đại nhân phải nói lời thật, so với nói dối Tiêu đại nhân thì sẽ được ưu đãi hơn nhiều, Thế Dân không dám quên"…

Bùi Minh Thúy trong mắt Tiêu Bố Y đã biến hóa rất lớn. Khi mới gặp Bùi Minh Thúy, Tiêu Bố Y còn có thể phát hiện sự bi thương của nàng, nhưng khi ở tại Doanh Châu điện, Bùi Minh Thúy đã trở nên bình tĩnh một cách thần kỳ.

Nàng hiện tại giống như chỉ còn có một mục đích, giết Vương Tu Bạt cùng Ngụy Đao Nhi, tế điện Lý Huyền Bá. Vương Tu Bạt cùng Ngụy Đao Nhi tuy võ công không kém, nhưng nếu đụng phải loại nữ nhân tinh tế kỳ mưu như Bùi Minh Thúy, cũng không là điều tốt lành gì.

"Tiêu Bố Y, tối nay bình loạn ngươi công lao xếp thứ ba, không biết ngươi có yêu cầu gì?" Dương Quảng rốt cuộc hỏi đến Tiêu Bố Y.

Tuy là công lao xếp thứ ba, Dương Quảng cũng cấp cho Tiêu Bố Y mặt mũi, ít nhất Vương Thế Sung, Đổng Kỳ Phong lãnh binh chém giết, còn có công lao của Độc Cô Cơ đều xếp sau hắn. Tiêu Bố Y khi nghe được Lý Huyền Bá muốn chôn tại Thái Nguyên, đã cân nhắc đường lui của mình, nghe được Dương Quảng hỏi, đành phải bước ra khỏi hàng nói: "Thần chỉ làm theo bổn phận, nhưng nếu nói muốn cầu, thần cảm thấy ở tại kinh đô cũng cô phụ Thánh Thượng đã phong thưởng Thái Phó Thiếu Khanh, hạ thần cũng muốn Nam hạ Giang Nam, khảo sát ngũ đại mục trường của Đại Tùy".

Vốn nghĩ mình cầu cũng là bổn phận, Dương Quảng thấy hắn trung tâm cảnh cảnh nhất định sẽ chuẩn tấu, mình về sau sẽ là chim bay trời cao, tự do tự tại, không nghĩ đến Dương Quảng lại không vui nói: "Trẫm lưu ngươi ở tại kinh đô tự nhiên có ý của trẫm, không chuẩn".

Tiêu Bố Y ngạc nhiên, quần thần lại đều hiểu được ý của Dương Quảng, Tiêu Bố Y này lại lập kỳ công, lại không cư công, an ổn ngồi ở vị trí Thái Phó Thiếu Khanh, cũng giống như Bùi Minh Thúy, đối với Dương Quảng lại đang cần nhân thủ, đương nhiên phải lưu ở tại bên người trọng dụng. Hôm nay Lý phiệt hạ đài, các thế lực tại kinh đô đã bị lật bài, Bùi phiệt tuy có chừng mực vô thanh vô tức, xem ra cũng như mặt trời giữa trưa, Tiêu Bố Y này hiện tại, quan chức tuy không cao, lại tuyệt đối tính là nhân vật có tiếng nói trước mặt Dương Quảng, nếu hắn thực ở lại kinh đô, về sau cũng phải tạo quan hệ tốt với hắn mới được.

***

Ba đầu não của Lý phiệt một chết hai bị hạ ngục, oanh động cả kinh đô. Từ triều thần cho tới dân chúng, khi trà dư tửu hậu đều nghị luận.

Bất quá nghị luận cũng chỉ là riêng tư, người họ Lý ai cũng đều cảm thấy bất an, sợ gặp họa trên thân. Quần thần đối với án này đều giữ bí mật, cũng không dám phát biểu suy nghĩ, chỉ sợ bị liên lụy.

Tiêu Bố Y không sợ bị liên lụy. Trên thực tế hắn đã trở thành tiêu điểm, ở đâu có hắn, thoạt nhìn ở đó sẽ xảy ra chuyện, ở đâu xảy ra chuyện, ở đó lại có công lao của hắn, lần này Lý phiệt phản loạn, hắn lại

lập công lớn. Dân gian đều truyền lưu, Lý Mẫn dẫn mấy ngàn thiết giáp vệ binh vây khốn Thượng Lâm uyển, lại bị Tiêu Bố Y đổ máu đưa Thánh Thượng ra khỏi trùng vây, bảo toàn được tính mạng của Thánh Thượng. Dù sao Tiêu Bố Y trong mắt dân chúng là đơn kỵ cứu chủ, lần này toàn bộ công lao đều tính lên trên người hắn, dân chúng cũng không có nghi vấn gì. Sau khi nghe những điều này, dân chúng có hâm mộ, có thống hận, có ghen tị, không đồng nhất, nhưng không ngoại lệ đều cảm thấy Tiêu Bố Y này không khác gì thần.

Tiêu Bố Y khi nghe tin tức này, dở khóc dở cười, nhớ rõ mình khi đó có nghe danh nhân nói qua một câu như vậy, tri giả bất liền đàm, đàm giả bất tất tri (biết thì chưa chắc nói, nói thì chưa chắc biết). Niên đại này, người biết mà không nói đều đã chết hết rồi, chỉ còn lại có người không biết lại nói. Hiểu được đạo lý này, thì có thể biết lịch sử hoặc anh hùng xưa nay làm sao được sáng tạo ra. Mình hiện tại đã hoàn toàn lĩnh hội, đừng xem hắn hiện tại rất vui vẻ, nhưng nếu thực giống như Lý Mẫn, rất nhanh sẽ trở thành loại biết mà không nói này, đợi khi biết mà không tiện nói chết hết, hắn cũng chính là một cành hoa ở trong biển, yên lặng vô ảnh vô tung, Lý phiệt mấy chục năm thâm căn cố đế, khi mình mới đến Đông Đô thế lực to lớn, nghe đến ai cũng biến sắc, dân chúng ở kinh đô đều kính ngưỡng cùng sợ hãi, nhưng đến ngàn năm sau vào niên đại của hắn, thì còn lại cái gì?

Thánh Thượng cho Thượng thư Tả thừa Nguyên Văn Đô, Ngự sử Đại phu Bùi Uẩn cùng Tả vệ Đại tướng quân Vũ Văn Thuật, tính cả Hình bộ, Đại Lý tự cùng thẩm tra án này, lại cho Binh bộ Thượng thư Vệ Văn Thăng phụ trách xét nhà tìm chứng cứ, Tiêu Bố Y cảm thấy lão tiểu tử Dương Quảng này làm việc cũng rất tàn nhẫn, cho lão công công đi bắt vợ tương lai của con mình, thật sự là chuyện khá tàn nhẫn. Chẳng qua Lý Mị Nhi nói không chừng cũng khó tránh khỏi cái chết, lão công công này vì con mình, nói vậy cũng cố không được nhiều. Hắn nghe nói Vệ Văn Thăng khi bắt người Lý gia, Nga Anh, cũng chính là Vũ Văn Thị cháu gái Dương Quảng, chỉ vào mặt Vệ Văn Thăng mắng, làm cho Vệ Văn Thăng không còn mặt mũi, bởi vì Nga Anh dù sao cũng là hoàng thân, cho dù trượng phu của nàng ta phản loạn, án theo lẽ thường mà nói, nàng ta cũng sẽ không có việc gì. Không nghĩ đến chỉ ngày hôm sau, Nga Anh đã bị Dương Quảng mời vào trong cung, hiện cũng không có tin tức!

Tiêu Bố Y chỉ cảm thấy trong cung bùn nước rất sâu, làm việc âm độc, tuyệt không phải thứ mà hắn thừa nhận được, hôm nay hắn đã sớm muốn rời đi, chỉ là không nghĩ tới muốn rời khỏi kinh đô cũng chẳng khác nào tạo phản vậy. Hắn một đường đi tới, chỉ nghĩ biện pháp nào có thể rời khỏi vũng nước đục này mới là tốt nhất.

Hắn lần này đi chính là Lý gia, hắn đương nhiên không phải đi xét nhà, mà là đi đến nhà của Lý Uyên.

Lý Huyền Bá chết, hắn cũng muốn đi thắp một nén hương, vô luận thế nào, bọn họ cũng đã kết giao qua, tuy cũng chỉ mới vài lần, nhưng người này đã để lại cho hắn ấn tượng sâu sắc.

Chỉ kỳ quái chính là, đối với việc Lý Huyền Bá chết, hắn thực không có thương cảm nhiều lắm. Hắn khác với Bùi Minh Thúy, Bùi Minh Thúy cùng Lý Huyền Bá tính là thanh mai trúc mã, hắn cùng Lý Huyền Bá xem như là địch cũng là bạn, cũng cảm thấy Lý Huyền Bá sống thực rất khổ sở, chết như vậy cũng coi như là giải thoát. Hắn đột nhiên có loại ý tưởng kỳ quái, Lý Huyền Bá chết như vậy cũng tốt, ít nhất hắn cũng vì phụ thân Lý Uyên có được sinh cơ. Lý Huyền Bá không chết, Lý Uyên chỉ có thể như thịt ở trong nồi, thành không nổi cao tổ, Lý Thế Dân trước mặt Dương Quảng khóc đỏ hai mắt, nói ra di ngôn của Lý Huyền Bá rõ ràng như thế, cũng là một chuyện cổ quái.

Chỉ là quản hắn thực cũng tốt, giả cũng thế, thì có quan hệ gì tới mình? Tiêu Bố Y nghĩ như vậy, chỉ lắc đầu.

Đi tới trước cửa Lý gia, hạ nhân cũng đã biết Tiêu Bố Y, lập tức dẫn hắn đi vào linh đường, sau đó đi tìm Đại công tử Lý Kiến Thành.

Lý Huyền Bá tuy võ công cái thế, sau khi chết cũng không khác gì người thường, linh đường của hắn người đến cũng rất thưa thớt, trong bồn lửa đang đốt giấy tiền vàng mã, sương khói tràn ngập, trước linh vị có một người đang đứng, chính là Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân đối mặt với linh vị, nhẹ nhàng nức nở, hiển nhiên vẫn không thể chấp nhận sự thật là huynh đệ song sinh đã chết.

Tiêu Bố Y tuy không cố ý nghe, nhưng tai lại rất tốt, chỉ nghe được Lý Thế Dân khóc nói: "Huyền Bá, chẳng lẽ không còn phương pháp gì tốt hơn sao chứ? Chỉ cần ngươi sống, ta tình nguyện đi con đường khác".

Tiêu Bố Y ở xa xa ho khan, không muốn nghe nhiều. Lý Thế Dân nghe thấy tiếng ho khan chậm rãi xoay người lại, có chút ngạc nhiên nói: "Tiêu đại nhân, là người?"

Tiêu Bố Y sắc mặt ngưng trọng, gật đầu nói: "Ta cùng Huyền Bá huynh cũng có sự tương giao, cho nên đặc biệt đến tế điện".

Lý Thế Dân đã sớm lấy tế hương, cung kính hai tay đưa cho Tiêu Bố Y: "Huyền Bá thường nói với Thế Dân. Đời này may mắn được kết giao với người như Tiêu đại nhân. Hắn từng nói với ta, hắn nếu chết, trừ người thân, người đầu tiên tới tế điện nhất định là Tiêu đại nhân".

"Ồ?" Tiêu Bố Y lấy tế hương, cảm thấy trong lời của Lý Thế Dân có chuyện, nhưng vẫn đốt hương, cắm ở trong hương lô, thi lễ tế điện xong mới xoay người nói, "Thế Dân, người ai mà không chết, hoặc sớm hoặc muộn mà thôi, Huyền Bá huynh tật bệnh triền miên, mỗi lần cùng hắn kết giao, chỉ thấy hắn thống khổ. Hắn hôm nay chết, tuy bất hạnh, nhưng đối với hắn mà nói có lẽ cũng là một sự giải thoát. Mong ngươi chớ quá bi thương".

Lý Thế Dân mắt đỏ ngầu, thấp giọng nói: "Đa tạ Tiêu đại nhân quan tâm".

"Ngươi nói ta là người đầu tiên đến tế điện, vậy Bùi tiểu thư không có đến sao?" Tiêu Bố Y có chút kỳ quái hỏi.

Lý Thế Dân lắc đầu nói: "Bùi tiểu thư đã không còn ở kinh đô, người không có nói với Tiêu đại nhân là phải rời đi sao?"

Tiêu Bố Y thất thanh nói: "Chẳng lẽ nàng đã bắt đầu truy tìm Ngụy Đao Nhi cùng Vương Tu Bạt sao?"

"Hai cẩu tặc này, ta hận không thể đem bọn chúng băm thành vạn mảnh" Lý Thế Dân cắn chặt hàm răng, trong đôi mắt phun ra lửa giận, "Chỉ là ta tìm không ra bọn chúng, mà có tìm được cũng không đánh lại bọn chúng, Bùi tiểu thư tại Doanh Châu điện đêm đó đã tìm ta, nói ta nhẫn nại, an tâm quay về, nàng sẽ báo thù huyết hận cho ta, sau đêm đó nàng liền rời khỏi Đông Đô, chỉ thật giận ta thân là nam nhi…"

Tiêu Bố Y vỗ vỗ vai hắn nói: "Thế Dân, nhân lực có hạn, đều không phải chuyện nào ngươi cũng có thể làm được, Bùi tiểu thư một khi đã nói phải bắt Vương Tu Bạt cùng Ngụy Đao Nhi, thì để nàng ta đi làm là tốt nhất, Huyền Bá huynh nếu có linh thiêng, cũng sẽ không cho ngươi đi liều mạng".

Lý Thế Dân đôi mắt lại có chút đỏ lên nói: "Tiêu đại nhân không phải muốn hỏi điều gì sao?"

Tiêu Bố Y ngạc nhiên nói: "Ta hỏi cái gì?"

"Huyền Bá nói, tâm tư của hắn có thể lừa được bất luận kẻ nào, cũng lừa không qua Bùi tiểu thư cùng người" Lý Thế Dân liếc nhìn mọi nơi, áp thấp thanh âm.

Tiêu Bố Y nhíu mày nói: "Ta thực không biết Huyền Bá huynh còn có tâm tư gì, nhưng nếu hắn có tâm nguyện gì, ta nếu có thể sẽ làm giúp hắn".

Lý Thế Dân mắt lộ vẻ cảm động, hạ quyết tâm nói: "Tiêu đại nhân, thật ra Huyền Bá trước khi ta nhìn thấy, thì đã qua đời. Thật giận là ta trước khi Huyền Bá chết lại nghe không được lời cuối của hắn".

Tiêu Bố Y chỉ ồ một tiếng, thực không có nhiều lời.

"Nhưng những lời ở tại Doanh Châu điện, đều không phải là giả" Lý Thế Dân chân thành nói: "Mong Tiêu đại nhân tin tưởng".

Tiêu Bố Y thản nhiên cười, "Ta tin hay không thực quan trọng như vậy sao?"

Lý Thế Dân thở dài nói: "Huyền Bá đã cảnh cáo ta, nói trên đời này Thế Dân không nên lừa dối một người, đó chính là Tiêu đại nhân. Hắn nói với ta, cùng Tiêu đại nhân phải nói lời thật, so với nói dối Tiêu đại nhân thì sẽ được ưu đãi hơn nhiều, Thế Dân không dám quên".

Tiêu Bố Y trong lòng chợt động, cảm giác được Lý Huyền Bá tuy chết, nhưng hình như đã tính toán hết mọi chuyện sau khi chết.

"Chẳng lẽ Huyền Bá huynh cũng có khả năng bói toán, biết mình hẳn phải chết, lúc này mới để lại di ngôn?"

Lý Thế Dân khâm phục nói: "Tiêu đại nhân đoán là trúng, chỉ là Huyền Bá cũng không phải biết bản thân hẳn phải chết, mà là nhận thấy nguy cơ của Lý gia rất lớn, hắn nói nếu bản thân chết nếu có thể hóa giải nguy cơ này, hắn cho dù chết cũng không sao cả".

Tiêu Bố Y đột nhiên đổi sắc, trước kia hắn chẳng qua chỉ đoán rằng, cảm thấy Lý Huyền Bá chết đối với Lý gia phải nói là phúc họa cộng tồn, chỉ là chính tai nghe được Lý Thế Dân chứng thực, hắn cũng nhịn không được kinh hãi lựa chọn của Lý Huyền Bá.

Nguyên Cát cứng đầu cứng cổ, không phục nói: "Các ngươi nghĩ có thể che mắt ta sao chứ, Lý Huyền Bá Lý Thế Dân nếu không phải là con của Hoàng Thượng, làm sao lại được Hoàng Thượng sủng ái, Lý Huyền Bá nếu không biết Hoàng đế là cha của hắn, thì làm sao mà liều chết ra cứu? Hắn lâu nay vẫn đè đầu ta, một khi đã không phải huynh đệ của ta, chẳng lẽ cho dù chết cũng phải bắt ta cúi đầu trước hắn"…

"Tiêu đại nhân cũng biết, Lý phiệt là đại phiệt cựu phiệt, thâm căn cố đế, nhưng cũng chỉở tại Đông Đô, người làm quan họ Lý cũng phải mấy trăm người" Lý Thế Dân bất đắc dĩ nói: "Ai cũng biết sau khi Dương Huyền Cảm bạo loạn, Thánh Thượng đối với cựu phiệt nghi kỵ đã tới mức trước đó chưa từng có, người xuống tay đối với Lý phiệt cũng là chuyện sớm muộn, chúng ta cũng họ Lý, một đoạn thời gian trước Đông Đô truyền lưu cái gì Lý thị đương vi thiên tử, đều nói là Thánh Thượng tự mình cho Vũ Văn Thuật truyền ra, nếu đây là thực, dụng ý của Thánh Thượng có thể thấy được".

Tiêu Bố Y cùng Lý Thế Dân lời nói qua lại cũng không tính là nhiều, lại không thể không thừa nhận, Lý Thế Dân nói lời thật đúng là đã dành được sự tín nhiệm của mình. Ít nhất trước mắt mà nói, hắn đối với Lý Thế Dân cũng rất có hảo cảm.

"Tiêu đại nhân cũng thấy được. Hôm nay Lý Mẫn Lý Hồn Lý Thiện Hành đều không tốt đẹp gì, Thánh Thượng nói là không xét tới liên quan, người bị tội đáng chém cũng chỉ chừng ba mươi người, nhưng mấy ngày gần nhất người họ Lý bị lưu đày đến nơi hoang dã cũng đã có cả trăm người. Huyền Bá nói, nếu hắn chết, Thánh Thượng nếu ký công vấn thưởng, sẽ cầu quay về Thái Nguyên, cách xa Thiên tử thì mới có thể bảo toàn gia đình. Ta chỉ nghĩ hắn chỉ thuận miệng nói, nào ngờ lời tiên đoán của hắn lại thành sự thật" Lý Thế Dân thanh âm nghẹn ngào nói.

Tiêu Bố Y than nhẹ một tiếng, "Huyền Bá huynh thực là hào kiệt. Tiêu mỗ khâm phục vạn phần, chỉ hận cùng hắn qua lại cũng ít, thật ra cũng là chuyện ăn năn".

"Trước khi Huyền Bá đến Thượng Lâm uyển, từng nói sau khi chết, nhờ Thế Dân chuyển giao cho Tiêu đại nhân một món đồ" Lý Thế Dân đột nhiên nhớ tới điều gì.

"Ồ, là cái gì?" Tiêu Bố Y có chút kỳ quái.

"Tiêu đại nhân chờ một chút" Lý Thế Dân vội vàng chạy ra linh đường, Tiêu Bố Y nhìn linh vị của Lý Huyền Bá cũng kính ngưỡng phát ra từ nội tâm. Đều nói xá sinh thủ nghĩa (chết vì một điều gì đó) rất là gian nan, nhưng giống như Lý Huyền Bá, bỏ tính mạng của mình, để đổi lấy sinh kế của Lý thì có mấy người?

Bên ngoài linh đường truyền đến tiếng bước chân, Tiêu Bố Y chỉ nghĩ là Lý Thế Dân quay lại, nhưng khi quay đầu nhìn lại phát hiện một nữ nhân mặc đồ trắng hai mắt sưng đỏ nhìn mình, tràn đầy kinh ngạc.

Nữ nhân xinh xắn dể thương, dáng người yểu điệu, trong đôi mắt đẹp có vẻ ngạc nhiên, tựa hồ kỳ quái Tiêu Bố Y là ai.

"Thái Phó Thiếu Khanh Tiêu Bố Y đến tế điện Huyền Bá huynh," Tiêu Bố Y thi lễ nói: "Thế Dân có việc đi ra ngoài, xin hỏi cô nương cùng Huyền Bá huynh…"

"Thì ra là Tiêu đại nhân" Nữ nhân trong sự ngạc nhiên có chứa sự tôn kính, "Sớm nghe Huyền Bá nói Tiêu đại nhân phong thái hào hiệp, hôm nay được gặp, Thải Ngọc tam sinh hữu hạnh".

"Tỷ tỷ…" Lý Thế Dân vội vã chạy trở lại, nhìn thấy nữ nhân liền hướng tới Tiêu Bố Y giới thiệu: "Tiêu đại nhân, đây là gia tỷ Lý Thải Ngọc".

Tiêu Bố Y gật đầu tính tính bắt chuyện, nhưng còn chưa biết nói cái gì, Lý Thế Dân đã đưa ra một vật nói: "Tiêu đại nhân, đây là vật mà Huyền Bá muốn Thế Dân đưa cho Tiêu đại nhân, hắn nói cùng Tiêu đại nhân quen biết nên biết thứ này đối với Tiêu đại nhân có thể sẽ có tác dụng!"

Lý Thế Dân thì bình tĩnh, nhưng Tiêu Bố Y nhìn thấy vật này thì trong lòng chấn động, bởi vì vật này là một mảnh mai rùa.

Mảnh cuối cùng của Thiên thư sao lại ở trong tay Lý Huyền Bá?!

Nghi ngờ ngẫm nghĩ, Tiêu Bố Y liền nhớ tới lời của Bối Bồi, lúc trước Bùi Minh Thúy đi Trương Dịch, chính là vì tìm kiếm một mảnh mai rùa. Đương nhiên, Bùi Minh Thúy đi tìm nhất định là mảnh thứ tư của Thiên thư, mình lúc trước đoán Bùi Minh Thúy sau khi tìm được thì sẽ hủy đi, Thiên thư gì đó trong mắt Bùi Minh Thúy đương nhiên đều là vật tạo phản. Nhưng hôm nay mảnh mau rùa thứ tư xuất hiện, chẳng lẽ nói Bùi Minh Thúy sau khi tìm được thực không có hủy, mà đã đưa cho Lý Huyền Bá?

Bùi Minh Thúy vì sao đem mảnh mai rùa đưa cho Lý Huyền Bá, Lý Huyền Bá lại vì cái gì mà lại muốn đưa nó cho mình? Tiêu Bố Y nhíu mày không nói.

"Tiêu đại nhân nhất định phải thu lấy, cái này coi như là di nguyện của Huyền Bá" Lý Thế Dân nhìn thấy Tiêu Bố Y không nhận, có chút gấp gáp kêu lên.

"Thế Dân, Huyền Bá đưa cho Tiêu đại nhân thứ này làm cái gì?" Lý Thải Ngọc kỳ quái hỏi.

Lý Thế Dân lắc đầu, "Ta làm sao biết được, nhưng Huyền Bá nhờ ta làm chính là hai việc này, ta nhất định phải giúp hắn hoàn thành".

"Huyền Bá huynh hậu ái, ta có chút hổ thẹn" Tiêu Bố Y rốt cuộc nhận lấy khối mai rùa, bỏ vào trong lòng, Lý Thế Dân thở ra một hơi, "Ta rốt cuộc đã hoàn thành hai tâm nguyện của Huyền Bá, trong lòng cuối cùng cũng đã thư thái được một ít. Tiêu đại nhân, trong nhà có chuẩn bị đồ ăn…"

Tiêu Bố Y lắc đầu nói: "Ta biết các ngươi chiêu đãi chu đáo, chỉ là ta còn có chuyện khác, ngày sau còn gặp lại".

Lý Thế Dân cũng không cố lưu, cùng Lý Thải Ngọc tiễn Tiêu Bố Y ra cửa, Lý Thải Ngọc tuy cùng Tiêu Bố Y lần đầu gặp mặt, nhưng cũng không mất tự nhiên, khá là hào phóng.

Ba người ra khỏi linh đường, đi không xa đã nghe được phía trước truyền đến tiếng tranh cãi, các người hầu đều đứng ở một bên xem náo nhiệt, trong những người đang tranh cãi có một người Tiêu Bố Y cũng quen, đó là Lý Kiến Thành.

Đều nói một bàn tay vỗ không vang, Lý Kiến Thành cho dù trầm mặc, nhưng người đối diện Tiêu Bố Y lại kêu to: "Ta không đi, ta không đi, đại ca, Lý Huyền Bá cùng ta không có quan hệ gì, vì cái gì ta phải đi tế bái hắn?"

Lý Thải Ngọc nhíu mày, Lý Thế Dân cũng nắm chặt nắm tay, Tiêu Bố Y không biết người nọ là ai, lại cảm giác người này tuổi không tính là quá lớn.

Lý Kiến Thành không có nhìn thấy ba người đi tới, chỉ nói: "Nguyên Cát, ngươi nói vậy là có ý gì, Huyền Bá là huynh trưởng của ngươi, có tình cảm huynh đệ sao lại nói là không có quan hệ?"

"Huynh đệ cái chó má gì, hắn không phải là con của cha, bằng cái gì khi còn sống thì phong quang, khi chết cũng bắt ta cúi đầu trước hắn" Nguyên Cát liên tục lắc đầu, "Đại ca, ngươi có tỉnh táo không, ngươi và ta trong lòng đều biết rõ ràng".

Lý Kiến Thành còn chưa kịp nói, Lý Thế Dân đã nổi giận gầm lên một tiếng, "Lão tứ, ngươi nói cái gì? Huyền Bá mà không phải con của cha, ngươi thúi lắm!"

Hắn sớm vọt tới, huy quyền đánh. Lý Thải Ngọc ngăn đón không kịp, cao giọng kêu lên: "Thế Dân, không cần động thủ, chuyện đâu còn có đó".

Nguyên Cát đang nói nước miếng bay tứ tung, làm sao nghĩ đến sau lưng sinh biến, bị Lý Thế Dân một quyền đánh ở sau lưng, làm cho cắm đầu xuống đất. Hắn lồm cồm bò dậy, trong mắt chỉ có Lý Thế Dân, cả giận nói: "Tốt lắm. Lý Thế Dân, ngươi dám đánh ta?"

"Ta đánh ngươi thì sao, ta còn muốn đánh chết ngươi. Huyền Bá vừa mới ra đi, ngươi đã hắt cho hắn bát nước bẩn, ngươi có phải là người không?" Lý Thế Dân giận không thể át, lại muốn xông lên, lại bị Lý Thải Ngọc kéo lại, "Thế Dân, đừng động võ. Có việc gì thì thương lượng là được".

Nguyên Cát bị khí thế như hổ điên của Lý Thế Dân làm cho sợ hãi, thối lui vài bước, nhìn thấy Lý Thế Dân bị Lý Thải Ngọc giữ chặt, thì lá gan lại to ra, cười lạnh nói: "Đúng rồi, ta quên, ngươi cùng Lý Huyền Bá là song sinh, Lý Huyền Bá không phải là con của cha, ngươi đương nhiên cũng không phải!"

"Nguyên Cát" Lý Kiến Thành lớn tiếng quát: "Ngươi rốt cuộc ăn nói bậy bạ gì đó? Ngươi còn không câm miệng, có tin sẽ dùng gia pháp xử trí ngươi hay không?"

Nguyên Cát cứng đầu cứng cổ, không phục nói: "Các ngươi nghĩ có thể che mắt ta sao chứ, Lý Huyền Bá Lý Thế Dân nếu không phải là con của Hoàng Thượng, làm sao lại được Hoàng Thượng sủng ái, Lý Huyền Bá nếu không biết Hoàng đế là cha của hắn, thì làm sao mà liều chết ra cứu? Hắn lâu nay vẫn đè đầu ta, một khi đã không phải huynh đệ của ta, chẳng lẽ cho dù chết cũng phải bắt ta cúi đầu trước hắn".

Hắn lời còn chưa dứt, đột nhiên bị sự yên tĩnh bất thường từ bốn phía chấn nhiếp, quay đầu nhìn lại thì thấy bộ mặt âm trầm lạnh như băng của Lý Uyên!

"Cha" Nguyên Cát có chút khiếp đảm, lo sợ nói.

Lý Uyên một cái tát tung ra, 'bốp' một tiếng, phá vỡ sự yên lặng, Nguyên Cát bị tát một cái quay vài vòng, rồi té ngã trên đất, đợi khi tỉnh táo lại, trên mặt đau đớn, khóe miệng đã trào máu tươi, có thể thấy được sức mạnh cú tát của Lý Uyên.

"Cha, người đánh ta?" Nguyên Cát ôm mặt, khó có thể tin hỏi.

"Ta chẳng những đánh ngươi, ta còn muốn đánh chết ngươi," Lý Uyên mặt giận dữ nói: "Ta không có đứa con ngỗ ngược như ngươi".

Nguyên cát đột nhiên đứng lên, lớn tiếng nói: "Các ngươi đều khi dễ ta, được, ta đi tìm mẹ ta" Hắn sau khi nói xong, xoay người bước đi, Lý Uyên đứng tại chỗ, giận đến cả người phát run, lớn tiếng nói: "Thải Ngọc!"

"Cha, chuyện gì?" Lý Thải Ngọc hỏi.

"Đi đưa lão tứ trở về, đóng cửa bắt diện bích" Lý Uyên giận không thể át, Lý Thải Ngọc gật đầu, chạy nhanh đuổi theo Lý Nguyên Cát, Lý Uyên sau một lúc mới quay đầu lại, nhìn thấy Tiêu Bố Y mặt lộ vẻ xấu hổ.

"Tiêu đại nhân, khuyển tử không biết nên nói loạn, đã làm Tiêu đại nhân chê cười" Lý Uyên khóe miệng run rẩy, có vẻ xấu hổ.

Hai người nhìn nhau, Tiêu Bố Y rốt cuộc nhếch miệng cười cười, "Cha ta có đôi khi tức giận đối với ta, cũng luôn nói ta là nhặt được, không phải con ruột, chỉ là tức giận nhất thời, Lý đại nhân cần gì cho là thật".

Lý Uyên cũng cười nói, "Tiêu đại nhân thực biết nói đùa, trách không được Thánh Thượng xem là tri kỷ, Tiêu đại nhân là long phượng trong loài người, lệnh tôn quá nửa là yêu còn không hết, làm sao mà nói là nhặt được. Ta biết Tiêu đại nhân đến đây, đặc biệt cho hạ nhân chuẩn bị chút đồ ăn rượu nhạt, mong Tiêu đại nhân cấp cho Lý mỗ mặt mũi, chớ có chối từ".

"Cha, mới vừa rồi con đã mời qua, Tiêu đại nhân nói còn có chuyện" Lý Thế Dân ở một bên nói.

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, lúc này là lúc các ngươi giải quyết nội loạn, ta mà ở lại ăn cơm chỉ sợ bị nghẹn chết, "Lý đại nhân, ta thật có việc tại thân, không bằng để ngày khác đi".

Lý Uyên rất thất vọng, liếc nhìn Lý Thế Dân, "Một khi đã như vậy, mong lần sau ta mời Tiêu đại nhân đừng có chối từ".

"Nhất định, nhất định" Tiêu Bố Y mỉm cười cáo từ, khi ra khỏi Lý phủ chân như có mỡ, thoáng cái đã chuồn mất.

Lý Uyên sau khi tiễn Tiêu Bố Y, sắc mặt âm trầm, Lý Thế Dân cũng ủy khuất nói: "Cha, Nguyên Cát hắn càng ngày càng quá phận! Trước mặt người ngoài mà không biết nặng nhẹ nói như vậy, thực sự làm cho hài nhi chịu không nổi".

Lý Uyên vỗ vỗ vai con trai, trầm giọng nói: "Thế Dân, miễn là không thẹn với lòng, thì sợ gì lời đồn đãi? Con cùng Huyền Bá đều là nhưng người con tốt của cha, Nguyên Cát còn nhỏ, rất nhiều chuyện không hiểu, khó tránh khỏi cực đoan, con đã lớn cũng phải nhường nó một chút".

Lý Thế Dân thở dài một hơi, Lý Uyên lại nhíu mày nhìn Lý Kiến Thành nói: "Kiến Thành, hôm nay cũng là con không đúng, con thân là huynh trưởng, sao lại để cho Nguyên Cát nói bậy bạ mà quản không được, làm hỏng kế hoạch của ta".

Lý Kiến Thành sớm đã phân phó hạnhân tản ra, khi nghe được phụ thân trách hỏi, cười khổ nói: "Cha, con cũng không nghĩ đến lại như thế, Nguyên Cát hôm nay làm sao ấy, bất quá cũng là trách nhiệm của con".

Lý Uyên thở dài, nắm chặt tay hai con trai nói: "Kiến Thành, Thế Dân, Huyền Bá chết, cũng là chuyện không ai nghĩ tới" Nói tới đây trong mắt Lý Uyên như có nước mắt, nức nở nói: "Hiện tại vi phụ chỉ có thể dựa vào các con. Các con ngàn vạn lần không thể huynh đệ va chạm nhau, làm cho vi phụ thất vọng. Các con là tay trái tay phải của cha, Nguyên Cát còn nhỏ, nếu làm không tốt, các con là huynh trưởng ngoại trừ trách phạt, khoan dung, còn phải khuyên nữa".

"Cha, con biết" Lý Thế Dân gật đầu nói: "Lời của Nguyên Cát, con sẽ không để trong lòng".

Lý Kiến Thành khẽ cười nói: "Nguyên Cát thích mạnh, Thế Dân đại lượng, đều là con tốt của cha, chỉ là mới vừa rồi cha nói cái gì phá hỏng kế hoạch của cha, là vì sao?"

Lý Uyên thở dài nói: "Tiêu Bố Y là long phượng trong loài người, vượt xa Sài Thiệu. Ta vốn muốn cho Thải Ngọc gặp mặt hắn, sau đó trong tiệc rượu sẽ nói chuyện, nếu hắn đối với Thải Ngọc có ý..." Nói tới đây Lý Uyên chỉ lắc đầu, "Đáng tiếc Tiêu Bố Y có việc, cơ hội lần này phải bỏ qua, muốn làm cũng khó".

Lý Kiến Thành cùng Lý Thế Dân nhìn nhau, đều hỏi, "Vậy Sài Thiệu thì sao bây giờ?"

Lý Uyên sắc mặt nhăn nhó, "Dưới bụng chim, thì trứng mới yên ổn, chúng ta hiện tại bản thân còn lo chưa xong, Tiêu Bố Y là hoàng thân, rất được Thánh Thượng thưởng thức, chúng ta lần này nếu về lại Thái Nguyên, có hắn tại kinh đô, vậy sẽ yên tâm mà kê cao gối. Sài Thiệu bất quá chỉ là thứ có tiếng mà không có miếng, ta hiện tại cũng có chút hối hận ám chỉ hắn theo đuổi Thải Ngọc".

Lý Kiến Thành do dự nói: "Cha, con chỉ sợ Thải Ngọc rất có chủ trương, nó cùng Sài Thiệu nhất mực tình thâm, cũng khó mà di chuyển được".

Lý Uyên suy nghĩ thật lâu sau mới nói: "Chuyện này các con không được nói với Thải Ngọc, để ta suy nghĩ rồi mới ra quyết định".

Bối Bồi có chút bi ai nhìn Hòe mập nói: "Ngươi hết thuốc chữa rồi" Sau khi nói xong những lời này, Bối Bồi xoay người rời đi, Hòe mập bĩu môi nói, "Tay mơ mà dám theo ta bàn chuyện tán gái, không biết ngươi đời này đã nắm được bao nhiêu tay nữ nhân? Ta nếu học ngươi, đến bây giờ còn độc thân sao?"...

Tiêu Bố Y tuy nói có việc, nhưng đi dạo nửa buổi mới trở về Thái Phó phủ, lại nghĩ đến làm sao để Nam hạ, thầm nghĩ thì ra được trọng dụng cũng là chuyện nhức đầu, tiến vào Thái Phó phủ, chợt nghe sau hậu hoa viên có teiesng ồn ào, Tiêu Bố Y thong thả đi qua, xa xa trông thấy tiểu đệ như con khỉ đang nhảy nhót trên lưng con ngựa con, có chút linh hoạt.

Bộ dáng của tiểu đệ hiện đã không còn vàng vọt gày gò như trước đây, tuy làn da vẫn ngăm đen, nhưng thân thể đã cường tráng hơn rất nhiều. Tiêu Bố Y xa xa nhìn thấy hắn cưỡi ngựa linh hoạt, không bám vào khuôn mẫu, thầm gật đầu.

Uyển Nhi sớm đã ra đón, "Tiêu đại ca, đa tạ người, tiểu đệ hiện tại rất vui vẻ, mỗi ngày đều phải ôm ngựa mới có thể ngủ được. Ta nói mãi không được, phải nói làm bẩn phòng của Thái Phó phủ, hắn lại đến chuồng ngựa ngủ".

Tuy là trách cứ, Uyển Nhi trong mắt lại có chút mừng rỡ, Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Cứ để hắn tự do đi, nếu muốn thuần ngựa, đương nhiên phải biết tập tính của ngựa, chỉ cần vui vẻ mà khổ công, nhất định có thể

có thành tựu".

"Thực sao?" Uyển Nhi vui sướng nói: "Tiêu đại ca, tiểu đệ nghe được lời khen của người, thì so với bất cứ cái gì cũng đều tốt hơn".

Tiêu Bố Y mỉm cười, mới tính rời đi, Uyển Nhi đột nhiên nói: "Tiêu đại ca, có người muốn gặp đại ca" Tiêu Bố Y ngạc nhiên, "Là ai?"

Uyển Nhi áp thấp thanh âm, "Là nữ nhân áo hồng lúc trước đụng vào thuyền của ta, còn có một nam nhân, ta nghĩ..."

Tiêu Bố Y nghe được thiếu chút nữa nhảy dựng lên, chụp lấy cổ tay của nàng nói, "Bọn họở đâu?"

"Bọn họ đang xem tiểu đệ thuần ngựa, ở trong hoa viên" Uyển Nhi kinh ngạc đầy mặt, "Tiêu đại ca, người làm sao vậy, bọn họ chẳng lẽ là muốn tầm cừu, nhưng bọn họ đối với ta tốt lắm, nữ nhân kia còn chủ động giải thích với ta".

Tiêu Bố Y ha hả cười lớn, "Tầm cừu thì cũng không cần thiết, giải thích thì sớm nên có".

Hắn mừng rỡ quên hết mọi chuyện, buông tay Uyển Nhi ra, bước nhanh hướng tới hoa viên, Uyển Nhi nhìn cổ tay mình, trong ánh mắt tràn đầy sự vui vẻ, nàng cung không có mơ mộng xa xôi, chỉ mong mỗi ngày có thể thấy được Tiêu Bố Y, nói một hai câu, vậy đối với nàng mà nói, đã là chuyện vui vẻ nhất trong ngày rồi.

"Uyển Nhi" Hòe mập không biết từ khi nào đã đi ra.

"Chuyện gì?" Uyển Nhi hoảng sợ, "Hòe mập, ngươi gần đây sao lại luôn xuất quỷ nhập thần như vậy?"

"Gần mực thì đen thôi..." Hòe mập gãi đầu nói.

Uyển Nhi cũng hiểu được, "Người nào là mực, ngươi nói là Bối tiên sinh sao chứ? Ta cảm thấy hắn đối với người khác thái độ cũng không tệ, hắn đối với ta cùng tiểu đệ đều tốt lắm mà".

Hòe mập lắc đầu nói: "Bởi vì cô là nữ nhân, quan hệ của Tiểu Hồ Tử cùng ta đó là cái gì như Tiêu lão Đại nói, đúng rồi, đồng tính bài xích".

Uyển Nhi che miệng cười nói: "Tiêu đại ca nói thật hay".

Hòe mập thầm nghĩ buồn bực, lần sau không cần dẫn ra cái gì cả, nói mình nói là được rồi, con mắt chợt chuyển, Hòe mập hỏi: "Uyển Nhi, Tiêu lão Đại đã trở lại sao?"

"Đã trở lại" Uyển Nhi gật đầu.

"Hắn ở nơi nào?" Hòe mập kích động chụp cổ tay Uyển Nhi.

Uyển Nhi đưa tay chỉ vào hoa viên Thái Phó phủ nói: "Ở đó, ta phải đi đây, Hòe mập, ngươi muốn tìm Tiêu đại ca sao?"

Hòe mập chủ mưu đã lâu lại chỉ chụp vào khoảng không, buồn bực nói không nên lời, thuận thế gãi gãi đầu nói: "Cũng không có chuyện gì, cô cứ đi đi. Ta còn có chút việc, lát nữa sẽ tìm hắn".

Nhìn thấy Uyển Nhi đi xa, Hòe mập lại quơ tay chụp bắt, luyện hơn mười lần, thì thào lẩm bẩm: "Vì cái gì mà Thiếu đương gia một phát là có thể bắt lấy tay của Uyển Nhi, mà ta lại không được, xem ra võ công rất quan trọng, ta phải luyện công phu cho tốt mới được".

"Cái này cùng võ công không quan hệ" Một thanh âm vang lên sau lưng Hòe mập.

"Là ai?" Hòe mập giật mình nhảy dựng, đột nhiên xoay người, lùi hai bước, nhịn không được nói: "Bối tiên sinh, sao lại là ngươi?"

"Tiểu Hồ Tử nếu không xuất hiện bên cạnh ngươi, thì làm sao có thể nhiễm đen ngươi được?" Bối Bồi không lạnh không nóng nói.

Hòe mập có vẻ xấu hổ, biết người này khẳng định đã đến đây một đoạn thời gian, nghe được lời nói xấu của mình, cuống quít nói sang chuyện khác: "Bối tiên sinh nói cái gì cùng võ công không có quan hệ?"

Bối Bồi thản nhiên nói: "Ngươi cho dù luyện cầm nã thủ đến cửu thiên thập địa, thần quỷ khó thoát. Muốn bắt lấy tay của Uyển Nhi chỉ sợ khó hơn lên trời. Ngươi muốn bắt lấy tay nữ nhân, đầu tiên phải bắt lấy trái tim của cô ta. Bắt được trái tim của cô ta, thì có muốn đuổi cô ta đi cũng đuổi không được".

Hòe mập ngẩn ra đưa tay hướng tới ngực của Bối Bồi chộp tới, "Tim thì phải chụp như thế nào?"

Bối Bồi đưa tay đánh vào cổ tay hắn, thanh âm lạnh lùng nói: "Ngu xuẩn, rút móng vuốt của ngươi đi".

Hòe mập cổ tay như có điện kích, không ngừng xoay tay, "Ta chỉ là thử nghiệm trên người Bối tiên sinh chút thôi, ngươi nói phải bắt lấy tim, nhưng tim thì làm sao mới bắt được?"

Bối Bồi có chút bi ai nhìn Hòe mập nói: "Ngươi hết thuốc chữa rồi" Sau khi nói xong những lời này, Bối Bồi xoay người rời đi, Hòe mập bĩu môi nói, "Tay mơ mà dám theo ta bàn chuyện tán gái, không biết ngươi đời này đã nắm được bao nhiêu tay nữ nhân? Ta nếu học ngươi, đến bây giờ còn độc thân sao?"

***

Tiêu Bố Y đến hoa viên, tiểu đệ sớm đã nhìn thấy, phóng ngựa tới, không đợi ngựa dừng lại đã sớm đứng lên trên lưng ngựa, phi thân nhảy về phía Tiêu Bố Y, Tiêu Bố Y mỉm cười ôm lấy giơ lên cao ba lần mới buông xuống, quay đầu nhìn quanh, không ngoài dự liệu, Lý Tĩnh cùng Hồng Phất nữ đang đứng nhìn hắn mỉm cười.

"Nhị ca tẩu tử đến từ lúc nào" Tiêu Bố Y có chút ngạc nhiên nói: "Đi Tề quận coi như thuận lợi chứ?"

Lý Tĩnh vẫn trầm ổn như trước, "Cũng được, chúng ta đến Binh bộ giao công văn xong, thuận đường đến chỗ tam đệ thăm. Nói đến buồn cười, tam đệ sau khi làm Thái Phó Thiếu Khanh, ta cũng chưa từng tới nơi này" Hồng Phất nữ mặ mày vui vẻ nói: "Tam đệ, ngươi không biết Nhị ca ngươi một đường uy phong…"

"Hồng Phất" Lý Tĩnh lắc đầu nói: "Chuyện quá khứ, nhắc lại làm chi?"

Hồng Phất nữ sửng sốt, có chút ngượng ngùng, Tiêu Bố Y cũng đến đối diện ngồi xuống, nhìn thấy vẻ mặt của Hồng Phất, khẽ cười nói: "Không được, nhất định phải nói, ta ở tại Đông Đô buồn đến mốc meo, cũng để ta mở mang kiến thức mới được chứ".

Lý Tĩnh lắc đầu cười nói: "Tẩu tử nổi cơn, ngươi cũng đừng hòa với nàng ta như vậy chứ, có gì đáng nói đâu, chỉ là đánh lui chút tặc phỉ mà thôi".

Hồng Phất nữ lại lắc đầu nói, "Cái gì mà chỉ đánh lui một ít tặc phỉ, Từ Thế Tích, Đan Hùng Tín người nào không phải là nhân vật hiện tại đỉnh đỉnh nổi danh tại Ngõa Cương? Bố Y, đến đây, tẩu tử cùng ngươi nói chuyện một chút. Nhị ca ngươi khi tới Đông quận liền đụng Đan Hùng Tín Ngõa Cương dẫn cả ngàn người đến đánh cướp, Nhị ca ngươi chỉ nhử cho bọn chúng tới cướp hàng, sau đó dùng chiêu hồi mã thương mà giết bọn chúng, chỉ dùng trăm người đánh đuổi cả ngàn người của Đan Hùng Tín, ngươi nói có tính là mưu kế hơn người không?"

"Đương nhiên là tính" Tiêu Bố Y nghe cười vui vẻ nói, "Tẩu tử, còn nữa sao?"

"Đương nhiên là còn, Từ Thế Tích Ngõa Cương không phục, phục ở trong rừng đánh cướp, Nhị ca ngươi chỉ nói câu phóng hỏa, hắn liền như con thỏ nhảy ra mà chạy" Hồng Phất nữ cười ha hả, "Một đường đến Đông quận, trừ Ngõa Cương ra, thì cũng gặp đạo phỉ vô số, chỉ là đều bị Nhị ca ngươi dễ dàng đánh bại. Nhưng khi đuổi tới Tề quận, mới phát hiện Lô Minh Nguyệt đang dẫn mười vạn tặc binh cùng Trương tướng quân đối chiến. Trương tướng quân tuy võ công cái thế, nhưng trên tay lại chỉ có mấy vạn binh lính, quân lương hao hết. Lô Minh Nguyệt coi như là lão gian cự hoạt, ngay cả Trương tướng quân cũng khó mà ngăn cản được hắn. Nhị ca ngươi vừa đến, thừa dịp Trương tướng quân yếu thế lui bước, Lô Minh Nguyệt đuổi theo, cùng Tần Thúc Bảo Trình Giảo Kim dẫn hơn mười tinh kỵ đi thiêu doanh trại của Lô Minh Nguyệt, Lô Minh Nguyệt phải quay lại, Trương tướng quân thừa dịp đánh ngược lại, mười vạn quân của Lô Minh Nguyệt bị phá, cuối cùng chỉ có hơn trăm kỵ binh bỏ chạy, Nhị đệ, ngươi nói có thống khoái không?!"

Tiêu Bố Y nghe rất là vui vẻ, vỗ bàn nói: "Đương nhiên là thống khoái, chỉ tiếc ta không thể thấy được phong thái của Nhị ca, hiện nghe tâm thần cũng mê hoặc".

Hai người một vỗ một hòa, nói rất hưng khởi, Tiêu Bố Y nghe được Lý Tĩnh nhiều lần lấy ít thắng nhiều, không khỏi rất thán phục. Hắn hôm nay coi như là đã thấy những trường hợp nhiều người, nhưng so với

dẫn binh đánh giặc mà nói, thì còn kém rất nhiều, cho dù bắt sống Mạc Cổ Đức, bất quá cũng may mắn là nhiều, nhưng nghe được Lý Tĩnh dẫn binh rất có bản lĩnh đánh trận thực chiến, thầm tán thưởng Lý Tĩnh Đại đường Vệ quốc công chiến công hách hách, quả nhiên là danh bất hư truyền.

"Muội tử đứng ở đó làm gì, mau tới đây ngồi chơi với tẩu tử" Hồng Phất nữ liếc mắt nhìn thấy Uyển Nhi ở cửa hoa viên, liền đứng dây đi qua kéo lại ngồi.

Uyển Nhi cũng có chút lo lắng, sợ sệt nói: "Ta tới tìm tiểu đệ, chỉ sợ hắn quấy rầy các người, cũng không biết là mọi người quen nhau".

Hồng Phất nữ cười khổ nói: "Lần trước rơi xuống nước, thật sự là ta không đúng, đối với muôin cái gì cũng không làm, chỉ là do khi rơi xuống Lạc Thủy, đầu óc choáng váng, lại có tật giật mình nên sớm lén chạy đi, thực đối với muội tử như vậy là không đúng".

"Quá khứ là quá khứ" Uyển Nhi liếc nhìn Tiêu Bố Y, "Nếu không phải rơi xuống nước, ta cũng không thể quen được với Tiêu đại ca".

"Muội tử nói không sai, nếu không lật thuyền, chúng ta cũng không thể quen được hắn" Hồng Phất nữ đỏ mặt nói: "Từ khi nhìn thấy Tam đệ, ta đã bị phong thái của hắn cảm hóa, cái này cũng là đặc ý hướng tới muội mà bồi tội".

Tiêu Bố Y biết Hồng Phất nữ vô sự mà ân cần, không phải gian thì cũng là đạo, nàng ta trong mười câu, cũng phải có chút tính kế, vô luận là từ đâu thì động cơ của nàng cũng đáng quan tâm tới.

"Tẩu tử, ngươi ngoại trừ giải thích cho Uyển Nhi ra, quá nửa là còn có chuyện khác?"

"Tam đệ chính là thông minh" Hồng Phất nữ cười nói, đưa cho Uyển Nhi một khối ngọc, "Uyển Nhi, đây là mỹ ngọc gia truyền của Lý gia ta, có tác dụng trừ tà, ta tặng cho muội, muội nhất định phải thu lấy, bằng không ta coi như muội chưa có tha thứ cho ta".

Nhìn thấy Uyển Nhi đã thu lấy mỹ ngọc trừ tà xong, Hồng Phất lúc này mới nói: "Tam đệ, hôm nay Nhị ca ngươi nhìn thấy Binh bộ Thượng thư Vệ Văn Thăng, khuôn mặt hắn dài như mặt lừa vậy, chúng ta cũng không biết có đắc tội với hắn hay không, chỉ sợ hắn bởi vì điều này mà gạt bỏ đi công lao của Nhị ca ngươi, không báo cáo chi tiết cho Thánh Thượng. Nhưng lần này tẩu tử dám mạnh miệng, cho dù là Trương tướng quân đối với Lý Tĩnh cũng khen mãi không dứt".

Tiêu Bố Y đã hiểu được, thầm nghĩ Vệ Văn Thăng hiện tại tâm trí đang lộn xộn, thì sao mà mặt mày cho tốt được, khẽ cười nói: "Tẩu tử cứ yên tâm, cái gì của chúng ta thì sẽ là của chúng ta, không ai chiếm đi được, Bố Y nhất định sẽ làm hết sức, Nhị ca, người khong cần nói tẩu tử nhiều chuyện, có những lúc, nên tranh thủ thì phải tranh thủ".

Lý Tĩnh đối với việc Hồng Phất nữ yêu cầu thẳng thắn như vậy vốn có chút bất mãn, nghe được Tiêu Bố Y khuyên giải, bất đắc dĩ lắc lắc đầu nói: "Một khi đã như vậy, đa tạ Tam đệ!"

160. Chương 160: Tiện Nghi Làm Việc

Muốn nói trong triều đình hiện nay, nói đến vỗ mông ngựa phải nói tới Vương Thế Sung, nhưng muốn nói hiểu tâm ý Dương Quảng nhất, đương nhiên là Vũ Văn Thuật. Dương Quảng lúc còn là Tấn vương, trấn thủ Giang Đô, quan hệ cùng Vũ Văn Thuật rất chặt chẽ, Vũ Văn Thuật năm đó bán lực vì Dương Quảng mượn sức trọng thần Dương Tố trong triều..

Khi Tiêu Bố Y cầu kiến Dương Quảng, vừa lúc gặp phải Binh bộ Thượng thư Vệ Văn Thăng.

Vệ Văn Thăng khi đụng phải Tiêu Bố Y, đang nghĩ ngợi xử lý chuyện Lý Tĩnh như thế nào. Lý Tĩnh có tài, cũng có năng lực lãnh binh, ai cũng biết để nhàn rỗi ở kinh đô là lãng phí, hơn nữa hắn cùng Tiêu Bố Y giao tình thực không tệ, lần này áp vận lại vượt qua khó khăn rất lớn, thậm chí Trương Tu Đà cũng phải tấu chương khen ngợi, không thăng chức xét tình xét lý đều không thể nói được.

Bất quá trên đời này đều không phải có năng lực là có thể làm đại quan, Vệ Văn Thăng cảm thấy thất quý người nào năng lực cũng không bằng mình, mà vị trí đều ở trên mình, Tiêu Bố Y trông cũng không có bản lãnh gì, chỉ là quan vận thông thoáng, danh tiến còn muốn vượt cả mình. Ngươi muốn có vị trí, thứ nhất là phải leo lên, thứ hai là phải đạp xuống, cao thấp mượn lực như vậy mới có thể lên cao. Vệ Văn Thăng cảm thấy mình đã đạp lầm đại thụ, nên mười phần chán nản, nhưng Lý Tĩnh muốn nói xông pha quan trường thì kinh nghiệm so với hắn vẫn kém rất nhiều. Lý Tĩnh lại họ Lý, ngày nay triều đình đối với họ Lý bốn phía xuống tay, tuy Thánh Thượng nói không xét liên lụy, nhưng trừ Lý Uyên ra, ít có người có thể không bị liên lụy, không phải bị chém thì cũng bị lưu đày. Không biết Thánh Thượng tâm ý đối với Lý Tĩnh rốt cuộc là thế nào, mình thật ra trái phải đều khó xử, chỉ sợ chẳng may đoán lầm tâm ý của Hoàng Thượng.

Nhìn thấy Vệ Văn Thăng bày ra bộ mặt táo vương gia, đen đúa như từ trong bếp lò chui ra, Tiêu Bố Y đưa lên nụ cười chúc mừng phát tài: "Vệ đại nhân, trùng hợp vậy?"

Vệ Văn Thăng cũng ráng tươi cười, "Thiếu Khanh, đúng là có chút trùng hợp, ta được Thánh Thượng triệu kiến, ngươi cũng vậy phải không?"

Tiêu Bố Y gật đầu, đưa tay lấy từ trong lòng ra một khối mỹ ngọc, "Vệ đại nhân, đây là mỹ ngọc gia truyền của ta, có thể tăng vận trừ tà. Ta thấy đại nhân gần đây khí sắc không tốt, quá nửa nghỉ ngơi không được tốt, chỉ hy vọng ngọc này có thể mang đến cho đại nhân chút may mắn, hạ quan trong lòng đã cảm thấy mỹ mãn lắm rồi".

Vệ Văn Thăng nhịn không được sờ sờ mặt, "Ta cũng cảm thấy gần đây tinh thần rất kém, Thiếu Khánh phí tâm rồi", đưa tay tiếp nhận ngọc của Tiêu Bố Y, Vệ Văn Thăng thấy mỹ ngọc cũng không tính là trân quý, càng không biết Tiêu Bố Y nhận của Hồng Phất nữ, chỉ cảm thấy tiểu tử này không có năng lực gì, nhưng nhân tình thế thái rất là] lão luyện. Suy nghĩ lại, nhân tình thế thái thật ra cũng coi như là một loại năng lực, tiểu tử này gần đây thăng tiến rất nhanh, Thánh Thượng rất coi trọng, hắn đưa ra khối ngọc này, không phải ám chỉ chuyện Vệ Tuyển sao? Nghĩ đến đứa con không ra sao này, Vệ Văn Thăng cảm thấy rất đau đầu, trong lòng lo lắng. Hắn chỉ có đứa con trai này, còn phải trông cậy để dưỡng già, nhưng gần đây lại vì Lý Mị Nhi mà đòi sống đòi chết. Loại con như vậy, có vợ là quên cha, vì Lý Mị Nhi, hận không thể đưa cha nó đi chịu chết, thực bất hiếu. Nhưng có bất hiếu thì cũng là con hắn, Vệ Tuyển ám sát Tiêu Bố Y cho dù chưa thành công, cũng khó bảo toàn Tiêu Bố Y không ngầm ám hại, kể từ đó, mình lại càng không thể đắc tội hắn.

Hai người sóng vai nhập điện, Vệ Văn Thăng ngẩng đầu nhìn lên, thấy Vũ Văn Thuật cũng ở đó, trong lòng lo lắng, Thánh Thượng sắc mặt nhìn không ra âm tình, bên cạnh lại còn có một đạo sĩ.

Đạo sĩ tiên phong đạo cốt, Vệ Văn Thăng đương nhiên là biết. Trên thực tế hiện ở kinh thành người không biết đạo nhân này rất ít, đều nói đạo sĩ này xem tướng cực chuẩn, tên là Viên Thiên Cương, nhưng ngày gần đây thanh danh lên cao, nhưng chỉ mở quán trên đường xem tướng, giàu nghèo đều xem, rất được dân chúng ca ngợi. Chỉ là không nghĩ đến, hôm nay hắn lại xuất hiện bên cạnh Thánh Thượng, nhớ tới An Già Đà kia, Vệ Văn Thăng trong lòng lại lo lắng.

Rất hiển nhiên, đạo sĩ này chính là do Vũ Văn Thuật tìm đến, không biết lần này lại có tinh phong huyết vũ gì đây, Vệ Văn Thăng bi ai nghĩ.

Người khác có lẽ không rõ ràng, Vệ Văn Thăng lại đối với khúc mắc trong đó trong lòng biết rõ ràng, Lý Hồn có một tiểu thiếp là muội muội của Vũ Văn Thuật, người không biết đều nghĩ Lý Hồn là muội phu của Vũ Văn Thuật, hai người này còn không phải là cùng mặc một cái quần mà làm việc. Nhưng thật ra lại không phải vậy, Vũ Văn Thuật đã sớm muốn đạp Lý Hồn một cước, nguyên nhân cũng rất sâu xa. Năm đó Lý Hồn còn chưa phải là Thân Minh Công, cha chắn Lý Mục chết, lại cho cháu là Lý Quân thừa kế tước vị Thân Minh Công, Lý Hồn rất bất mãn, cho Lý Thiện Hành xử lý Lý Quân. Lý quân chết, Lý Hồn sợ tước vị Thân Minh Công lại rơi vào người khác, vì thế tìm Đại cữu tử Vũ Văn Thuật, nói ngươi nếu có thể giúp ta được tước vị Thân Minh Công, ta hàng năm sẽ cho ngươi một nửa tiền tài. Thất quý trong triều không ai là không tham tài, mà Vũ Văn Thuật là lợi hại nhất, người thì đã già, chức vị cũng tột đỉnh nhưng chưa bao giờ thỏa mãn. Vũ Văn Thuật hao hết khí lực thông qua Dương Quảng nói tốt trước mặt tiên đế, lúc này mới giúp cho Lý Hồn được tước vị Thân Minh Công. Chỉ là khẩu đầu mà hứa thì rất dễ dàng, nhưng móc tiền trong túi đưa cho người khác thì ai mà chẳng đau xót. Lý Hồn chỉ cấp cho Vũ Văn Thuật được hai năm thì không thấy nữa, đó là một giao dịch ngầm, rất ít có người biết được, lại càng không thể cho

Hình bộ Đại Lý tự xử lý, Vũ Văn Thuật do đó đã sớm bất mãn đối với Lý Hồn, Thánh Thượng muốn diệt trừ Lý phiệt, Vũ Văn Thuật là người đầu tiên báo danh. Lời đồn Lý thị đương vi thiên tử sau khi truyền ra, rất nhiều đại thần đều cảm thấy, chính là Vũ Văn Thuật cho An Già Đà nói, sau đó sợ tiết lộ bí mật nên lúc này mới giết An Già Đà để diệt khẩu.

Vũ Văn Thuật cú đêm vào nhà, vô sự không đến, lần này tìm Viên Thiên Cương tới, chẳng lẽ là tuyên cáo lại một vòng thanh tẩy nữa bắt đầu?

Vệ Văn Thăng trong lòng thấp thỏm, trước đem chuyện xét nhà nói ra, Dương Quảng có chút không yên lòng nghe, nghe xong thì phất tay nói: "Vệ Thượng thư, nghe nói Lý Tĩnh gần nhất biểu hiện không tệ?"

Vệ Văn Thăng liếc trộm Hoàng Thượng, nhìn không ra tâm ý của hắn, cũng không hiểu vì sao hắn lại nhắc tới Lý Tĩnh, đành phải nói: "Hồi Thánh Thượng, Lý Tĩnh áp vận quân lương đến Tề quận, hiệp trợ Trương tướng quân đánh lui Lô Minh Nguyệt, cái này cũng có tấu chương của Trương tướng quân".

Hắn không đề cập đến cái nhìn của bản thân, chỉ đem tấu chương của Trương Tu Đà đưa lên, thầm nghĩ quản Lý Tĩnh ngươi chết sống ra sao, cùng ta cũng không quan hệ. Đề bạt cũng là chuyện của Trương Tu Đà, muốn trách thì cũng là trách Trương Tu Đà. Hắn hiện tại đang đứng ở trên mũi nhọn, không cầu công chỉ cầu không sai lầm.

Dương Quảng tiếp nhận tấu chương lật qua, rồi để sang một bên nói: "Vệ Thượng thư, tấu chương này ngươi đưa lên có chút chậm, Vũ Văn ái khanh đã sớm nói về chuyện Lý Tĩnh, nói Lý Tĩnh là một nhân tài, nên trọng dụng mới được".

Vệ Văn Thăng tìm được hướng gió, cuống quít nói: "Lý Tĩnh đích thực là một nhân tài, lão thần cũng cho là như thế, chỉ là gần đây công việc tại Đại Lý tự bận rộn, nhất thời xem nhẹ Lý Tĩnh, mong Thánh Thượng trách phạt".

Dương Quảng nghe được Vệ Văn Thăng ám chỉ, lúc này mới nhớ tới Lý Tĩnh cũng họ Lý, trầm ngâm, "Vũ Văn ái khanh, ngươi cảm thấy nên phong thưởng Lý Tĩnh như thế nào cho tốt?"

Vũ Văn Thuật thi lễ nói: "Hồi Thánh Thượng, Lý Tĩnh người này không thiện giao tiếp, chỉ giỏi lĩnh quân, Hà Nam, Giang Đô hai tuyến đã có Trương Tu Đà, Vương Thế Sung chinh thảo đạo phỉ đã có thừa, ngày nay quan hệ Đại Tùy cùng Đột Quyết căng thẳng, chuyện quân Đột Quyết quấy nhiễu biên cương thường xuyên phát sinh, dân không sinh sống được. Lão thần cảm thấy, nếu phái Lý Tĩnh đi biên thùy trọng trấn Mã ấp hiệp trợ Vương Thái Thú, quá nửa là mới có thể sử dụng được tài năng".

Dương Quảng khẽ gật đầu, nhìn về phía Vệ Văn Thăng nói: "Vệ Thượng thư, ngươi cảm thấy thế nào?"

Vệ Văn Thăng cuống quít nói: "Lão thần thấy Vũ Văn tướng quân nói rất đúng".

Muốn nói trong triều đình hiện nay, nói đến vỗ mông ngựa phải nói tới Vương Thế Sung, nhưng muốn nói hiểu tâm ý Dương Quảng nhất, đương nhiên là Vũ Văn Thuật. Dương Quảng lúc còn là Tấn vương, trấn thủ Giang Đô, quan hệ cùng Vũ Văn Thuật rất chặt chẽ, Vũ Văn Thuật năm đó bán lực vì Dương Quảng mượn sức trọng thần Dương Tố trong triều. Phải có mấy người duy trì mới có thể lật đổ được Thái tử, Dương Quảng mới có thể lên làm Hoàng Thượng. Vũ Văn Thuật có thể nói là công đứng đầu. Vũ Văn Thuật hiệp trợ Dương Quảng lấy được ngôi vị Hoàng đế, cũng không cư công, rất giỏi lấy lòng, cho nên tuy đã bảy tám mươi tuổi vẫn còn được Dương Quảng trọng dụng. Chính vì như thế, lúc trước Vũ Văn Hóa Cập phạm tử tội, Vũ Văn Thuật cầu tình, Dương Quảng mới không đành lòng đã miễn cho Vũ Văn Hóa Cập. Vệ Văn Thăng biết Vũ Văn Thuật một khi đã đề nghị, quá nửa đã sớm cùng Thánh Thượng thương lượng, mình chẳng dại gì mà chọc gậy bánh xe.

"Tiêu Bố Y. Ngươi thấy sao?" Dương Quảng rốt cuộc nhìn về phía Tiêu Bố Y. Đối với Tiêu Bố Y, hắn không gọi quan danh, mà gọi trực tiếp tên ra, một mặt là cao cao tại thượng, một mặt là đối với Tiêu Bố Y đã khá thân thiết.

Tiêu Bố Y không nghĩ đến không đợi mình yêu cầu, Lý Tĩnh xem ra đã có thể một bước lên trời, chẳng lẽ mỹ ngọc gia truyền của Hồng Phất nữ rốt cuộc đã có hiệu quả? Trầm ngâm, Tiêu Bố Y thi lễ đáp: "Hồi Thánh Thượng, có Vệ Thượng thư cùng Vũ Văn tướng quân ở đây, Bố Y sao dám nhiều lời".

Viên Thiên Cương lấy ra ba cái cẩm nang, trịnh trọng giao cho Tiêu Bố Y nói: "Tiêu đại nhân, ngươi cứ làm theo những phân phó ở trong này, dựa theo lời trong cẩm nang mà làm là được. Nhưng phải nhớ, ba ngày trước mùng 5 tháng 5 phải tắm rửa trai giới dâng hương, đợi tới mùng 5 tháng 5, tự tay trồng bảy bảy bốn chín cành dương thụ, tám tám sáu tư cành liễu thụ, không thể nhờ người khác"...

Dương Quảng thật ra vừa lòng nhất chính là tiểu tử Tiêu Bố Y này rất biết chừng mực, hơn nữa trung tâm cảnh cảnh. Hắn đa phần là vui buồn không thể hiện, nhưng nhìn thấy Tiêu Bố Y hộc máu vì cứu mình, đã đối với người này rất tán thưởng. Hơn nữa Tiêu Bố Y có khi nói chuyện tuy ngỗ nghịch, nhưng có khi lại nói cực kỳ đúng với tâm ý của mình, cùng với Vương Thế Sung tứ vô kiêng kị mà vỗ mông ngựa có cùng hiệu quả. Hắn thấy, hiện nay Vũ Văn Thuật, Bùi Minh Thúy, Tiêu Bố Y cùng Vương Thế Sung bốn người đều là trung thần của hắn, hắn làm Hoàng Thượng đương nhiên là không hy vọng mấy người này xung đột. Hắn có chuyện muốn Tiêu Bố Y đi làm, nhưng lại sợ Tiêu Bố Y không thể tận tâm hết sức, lúc này mới tìm Vũ Văn Thuật thương lượng, Vũ Văn Thuật đang hận không thể một cước đem Tiêu Bố Y đá ra khỏi Đông Đô, lúc này mới dùng sách lược đường vòng, nói phải giải quyết sự lo lắng ở nhà của Tiêu Bố Y thì mới được. Cho nên bọn họ mới đề cập tới Lý Tĩnh. Ai cũng biết Lý Tĩnh cùng Tiêu Bố Y giao tình rất tốt, một khi đã như vậy, thưởng cho Lý Tĩnh một chức quan coi như là bước đầu tiên hóa giải ân oán cá nhân.

Tiêu Bố Y đương nhiên không biết khúc chiết trong đó, cũng cao hứng vì Lý Tĩnh, lại không quên hỏi một câu, "Chỉ không biết là hai vị đại nhân cảm thấy, Lý Tĩnh đến Mã ấp làm chức quan gì mới tốt?"

"Mã ấp Quận thừa hiện còn khuyết," Vũ Văn Thuật cười nói: "Vương Thái Thú tuổi cũng đã cao, cũng cần người như Lý Tĩnh trợ giúp, Thánh Thượng, người cảm thấy thế nào?"

Dương Quảng gật đầu, "Một khi đã như vậy, cứ án công mà thưởng, thăng Lý Tĩnh là Quận thừa Mã ấp, đợi ngày tốt mà nhận chức".

Tiêu Bố Y biết Quận thừa là ngũ phẩm, đối với Lý Tĩnh là quan lục phẩm thì cũng tính là một bước lên trời, quan trọng hơn là Viên Ngoại Lang chỉ là nuôi ngựa, còn Quận thừa là có thực quyền, huống chi đến biên thùy chống cự quân Đột Quyết đối với Lý Tĩnh mà nói, coi như là một sự tôi luyện, về sau trời cao hoàng đế xa, có tiêu diêu không ai quản thúc cũng là chuyện nhỏ.

Sau khi thảo luận xong chuyện Lý Tĩnh, Dương Quảng trầm ngâm, "Tiêu Bố Y, ngươi mấy ngày trước tại Doanh Châu điện, có nói muốn Nam hạ tuần tra mục trường?"

"Vi thần đích xác có ý này" Tiêu Bố Y có chút kinh ngạc, liếc nhìn Viên Thiên Cương, thấy hắn hướng tới mình mỉm cười, có chút khó hiểu.

"Nam hạ cũng là chuyện tốt" Dương Quảng đột nhiên nói: "Chẳng qua trẫm cũng muốn cho ngươi Nam hạ làm một chuyện, không biết ngươi có nguyện ý không?"

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, ta có thể nói không sao? Chỉ là thời gian trước còn không chuẩn, hôm nay sao lại gió đột nhiên chuyển hướng như vậy?

"Không biết Thánh Thượng có chuyện gì, cứ phân phó, vi thần nhất định đem hết khả năng, không phụ sự phó thác của Thánh Thượng".

Dương Quảng có vẻ hài lòng về thái độ của Tiêu Bố Y, "Trẫm đã nhiều ngày luôn có một giấc mộng, có chút thương cảm" Thoáng có chút do dự, Dương Quảng khoát tay nói: "Mộng của trẫm cụ thể như thế nào ngươi cũng không cần phải biết, ngươi chỉ cần biết làm gì là được".

"Vi thần cần phải làm việc gì?" Tiêu Bố Y hỏi.

Dương Quảng liếc nhìn Viên Thiên Cương, "Viên đạo trưởng, ngươi nói cho Tiêu Bố Y nghe đi".

Viên Thiên Cương lấy ra ba cái cẩm nang, trịnh trọng giao cho Tiêu Bố Y nói: "Tiêu đại nhân, ngươi cứ làm theo những phân phó ở trong này, dựa theo lời trong cẩm nang mà làm là được. Nhưng phải nhớ, ba ngày trước mùng 5 tháng 5 phải tắm rửa trai giới dâng hương, đợi tới mùng 5 tháng 5, tự tay trồng bảy bảy bốn chín cành dương thụ, tám tám sáu tư cành liễu thụ, không thể nhờ người khác".

Tiêu Bố Y có chút sững sờ, tiếp nhận cẩm nang muốn mở ra xem. Viên Thiên Cương lại đưa tay ngăn lại nói: "Tiêu đại nhân, để phòng thời cơ có biến chuyển, cẩm nang đầu tiên phải ra khỏi Đông Đô mới có thể

mở ra xem. Cẩm nang thứ hai vào ngày bốn tháng tư mới có thể xem, cẩm nang thứ ba thì phải ngày 2 tháng 5 ở tại Giang Đô mở ra là tốt nhất, đề phòng tiết lộ thiên cơ".

Tiêu Bố Y trong lòng buồn cười, không rõ chuyện gì, liếc nhìn Dương Quảng thấy hắn gật đầu, đành phải cung kính diễn trò: "Cẩn tuân đạo trưởng phân phó".

Vô luận như thế nào, hắn có thể không cần ở lại Đông Đô đấu đá, thì việc trồng dương liễu so với việc xem sắc mặt Dương Quảng mà làm việc thì tốt hơn nhiều.

"Thánh Thượng, Tiêu đại nhân là vì Thánh Thượng làm việc, bần đạo lại sợ Thánh Thượng phái hắn đi Giang Đô bị tiết lộ, sẽ có người âm thầm phá hoại, thì sự chuẩn bị của bần đạo quá nửa sẽ không linh" Viên Thiên Cương ngưng trọng nói.

"Vậy ý của đạo trưởng là gì?" Dương Quảng nhíu mày nói.

"Điều này bần đạo không dám nói bừa" Viên Thiên Cương liếc nhìn Vũ Văn Thuật.

Vũ Văn Thuật trầm ngâm một lát rồi nói: "Vậy không bằng như thế này, vì phòng ngừa có người phá hoại, thì Thánh Thượng hạ chỉ, cấp cho Tiêu Thiếu Khánh một chỉ ý, ghi rõ hắn tuần tra Đại Tùy mã trường, để tiện nghi làm việc quan viên địa phương yêu cầu phải hết sức hỗ trợ. Không biết Thánh Thượng thấy ý kiến này thế nào?"

Tiêu Bố Y khi nghe được bốn chữ tiện nghi làm việc, cũng đã lần đầu tiên cảm thấy Vũ Văn Thuật này có chút thuận mắt. Tuy đối với tiền nhân hậu quả còn không quá rõ ràng, nhưng hắn nhiều ít hiểu được thì ra là Dương Quảng nằm mộng, Vũ Văn Thuật tìm Viên Thiên Cương giải mộng cho Dương Quảng, kết quả là Dương Quảng khiến hắn rời Đông Đô làm việc. Vũ Văn Thuật tìm An Già Đà chính là vì cho Lý Hồn một đao, lần này tìm Viên Thiên Cương là để đá Tiêu Bố Y ra khỏi Đông Đô. Vũ Văn Thuật hắn để cho Tiêu Bố Y đi ra ngoài tiện nghi làm việc, cũng là để hắn ở tại Đông Đô tiện nghi làm việc. Nhưng Vũ Văn Thuật cho dù lão mưu thâm tính, lấy đầu óc cùng tâm tính của hắn cũng không thể tưởng được, Tiêu Bố Y vốn đang không muốn ở tại Đông Đô, bởi vì Vũ Văn Thuật cả đời chỉở tại bên cạnh Thánh Thượng, nên chỉ cảm thấy ở bên cạnh Thánh Thượng là thoải mái nhất.

"Vũ Văn ái khanh nói tốt lắm" Dương Quảng gật đầu, "Tiêu Bố Y, ta ban cho ngươi một đạo mật chiếu, để tiện nghi cho ngươi làm việc. Còn việc Nam hạ cụ thể khi nào đi, thì để Viên đạo trưởng tính ngày cho ngươi".

***

Tiêu Bố Y ra khỏi cung, trước tiên là đi tìm Viên Thiên Cương.

Chỗ Viên Thiên Cương ở xem ra đã khác nhiều, có rất nhiều đồ ăn, xem ra có thể ăn khong bao giờ hết.

Lý Thuần Phong đang ăn trứng gà luộc, hai mắt trợn lên có chút giống hai quả trứng gà, nhìn thấy là Tiêu Bố Y, cuống quít nhảy lên nói: "Tiêu đại nhân".

"Tìm sư phụ ngươi có việc" Tiêu Bố Y lập tức nói rõ ý đến.

Lý Thuần Phong tất cung tất kính pha trà cho Tiêu Bố Y xong, tự động đi ra ngoài cửa ăn tiếp, giống như là nhỏ lớn giờ chưa ăn trứng gà vậy. Viên Thiên Cương nhìn thấy Tiêu Bố Y cũng không có gì kinh ngạc, câu đầu tiên chính là, "Tiêu đại nhân, Vũ Văn Thuật không muốn ngươi ở lại kinh thành".

"Cái này ta cũng đoán được" Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Nhưng ta thật sự không rõ Thánh Thượng rốt cuộc muốn ta làm cái gì, đạo trưởng nói vậy cũng biết, mong nói cho ta để khỏi phải buồn phiền thắc mắc".

Viên Thiên Cương cười nói: "Tiêu đại nhân thật sự đại lượng, lại nhìn không ra chút buồn bực nào, hơn nữa hôm nay xem ra thần thanh khí sảng, khúc mắc đã qua".

Tiêu Bố Y không thể không bội phục Viên Thiên Cương xem tướng chính xác, "Viên đạo trưởng, đến tột cùng là chuyện gì?"

"Mấy ngày trước Thánh Thượng nằm mộng," Viên Thiên Cương giải thích: "Mộng cảnh là về Tuyên Hoa phu nhân, Thánh Thượng bởi vậy rất bất an, Vũ Văn tướng quân biết tâm tư của Thánh Thượng, liền tìm

tới ta. Đúng rồi, còn chưa cảm ơn Tiêu đại nhân lúc trước đã tận tâm trợ giúp, bằng không thầy trò ta tới bây giờ chỉ sợ vẫn còn phải ăn bắp cải qua ngày".

Tiêu Bố Y cười nói: "Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, đạo trưởng khách khí rồi".

"Chuyện nhỏ?" Viên Thiên Cương lẩm bẩm nói: "Làm người khó khăn nhất là ở chỗ này, Tiêu đại nhân lòng dạ thoáng đãng, làm việc không cầu hồi báo, bần đạo bội phục phát ra từ nội tâm. Bởi vì ta ở tại Đông Đô đã rất có danh tiếng, Vũ Văn tướng quân mới có thể tìm tới ta, Vũ Văn tướng quân tìm được ta, bần đạo mới có cơ hội cấp cho Tiêu đại nhân cơ hội Nam hạ, cái này có tính là nhân quả tuần hoàn không?"

Tiêu Bố Y ngẩn ra hồi lâu mới nói: "Ta chỉ tin công đạo tự tại lòng người, quản người khác nghĩ như thế nào, bản thân không thẹn với lòng là được".

Viên Thiên Cương chậm rãi gật đầu, "Tiêu đại nhân nói rất đúng, bần đạo rất tán thành. Vũ Văn Thuật sau khi tìm đến bần đạo. Liền cấp cho bần đạo châu báu, bảo bần đạo giải mộng để cho người ta khỏi kinh đô, bần đạo cũng biết Tiêu đại nhân ở tại kinh đô nhìn như phong cảnh, nhưng không thoải mái, không thể tự định chủ trương, lúc này mới giải mộng nói, Tuyên Hoa phu nhân chết sớm, lúc này mới thê lương, nên mới thác mộng ký gởi tương tư. Thánh Thượng hỏi bần đạo trên đời này thực có tiền sanh hậu kiếp không, nếu có hắn cũng muốn cùng Tuyên Hoa phu nhân tái tục tiền duyến. Bần đạo nói, Thánh Thượng nếu muốn kiếp sau cùng Tuyên Hoa phu nhân đoàn tụ, tái tục tiền duyến, nhất định phải hành thiện".

Tiêu Bố Y vỗ bàn nói: "Đạo trưởng giải rất hay, Bố Y bội phục".

"Chúng ta như nhau mà thôi" Viên Thiên Cương cười nói.

Tiêu Bố Y gấp giọng nói: "Thánh Thượng nói thế nào?" Hắn đối với Dương Quảng vui buồn vô thường cùng bạc tình quả ý sớm đã chán ghét, đã buông tha ý niệm khuyên bảo Dương Quảng trong đầu, không nghĩ đến Viên Thiên Cương lại mạo hiểm khuyên bảo Dương Quảng. Hắn cũng biết, đó là mạo hiểm có thể sẽ bị chém đầu. Nếu muốn có cơ hội khuyên bảo Dương Quảng, chỉ có thể bằng vào tinh yêu đối với Tuyên Hoa phu nhân mà khuyên bảo. Dương Quảng tính cách bạo lệ nếu có thể có chút sửa được, nói không chừng sự tình còn có cơ hội chuyển biến.

"Hắn đương nhiên mười phần tức giận, "Viên Thiên Cương cười khổ nói: "Nếu không phải ta tính về Tuyên Hoa phu nhân chính xác, nói không chừng đã bảo lôi ta ra chém rồi. Hắn nói hắn là người làm đại nghiệp, đại thiện là ở chỗ nhất lao vĩnh dật (cực một lần mà sướng vĩnh viễn). Chúng ta không hiểu".

Tiêu Bố Y nổi da gà, thầm nghĩ đúng là gừng càng già càng cay, Lý Tĩnh bách chiến bách thắng, dĩ nhiên là dụng binh như thần, tâm tư kín đáo, kinh nghiệm già dặn cũng là nhân tố quyết định. Hắn không có suy nghĩ xa xôi như thế, chỉ cảm thấy rời xa Đông Đô, rời xa Vũ Văn Thuật là ổn, làm sao nghĩ đến tiền đồ nguy cơ tứ phục…

Tiêu Bố Y im lặng hồi lâu mới nói: "Vậy sau đó?"

"Sau đó Thánh Thượng lại nhớ tới mộng cảnh, cũng đại lượng không trách phạt gì với bần đạo" Viên Thiên Cương khẽ cười nói: "Hắn hỏi ta làm thế nào hành thiện, bần đạo liền nói, đó là lấy tiết kiệm làm trọng, bớt phô trương là tốt nhất".

"Thánh Thượng nói thế nào?" Tiêu Bố Y hỏi.

"Hắn cái gì cũng không nói, chỉ hỏi ta còn phải làm gì nữa" Viên Thiên Cương nói: "Bần đạo cũng biết bản tícnh khó cải, đành phải cầu chút thành tựu, liền nói Tuyên Hoa phu nhân muốn cùng Thánh Thượng tái tục tiền duyến, thì Thánh Thượng phải tìm một người thân tri kỷ, tại mùng năm tháng năm đi tới chỗ chôn cất Tuyên Hoa phu nhân, trong phạm vi ba dặm chung quanh trồng dương liễu, dương liễu thông dương lưu, cũng chính là thông tới Thánh Thượng, như vậy mới có thể tái tục tiền duyến. Chỉ là người này mạng phải thuộc hỏa, tự tay trồng dương liễu mới có thể trừ tà đuổi quỷ, thủ vệ Tuyên Hoa phu nhân, Thánh Thượng suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra người nào, Tiêu Hoàng hậu lại đề cập tới ngươi, dưa ra ngày sinh bát tự của ngươi, bần đạo vừa thấy, liền bảo chính là ngươi".

Nói tới đây Viên Thiên Cương vuốt râu mỉm cười, Tiêu Bố Y cũng cảm thấy kính nể, "Đạo trưởng có thể nhìn ra ta ta thuộc hỏa sao?" Tiêu Hoàng hậu có ngày sinh bát tự của mình cũng không có gì lạ, quá nửa

là Viên Lam cấp cho, nhưng Viên Thiên Cương cái gì cũng không hỏi, làm sao nhìn ra mạng của mình, cái này cũng rất có môn đạo.

"Nhìn không ra cũng không phải là quan trọng nhất" Viên Thiên Cương cười nói: " Cho dù ngươi không thuộc hỏa, ta cũng có thể tìm lý do để cho ngươi đi".

Tiêu Bố Y cũng không thể rõ được nông sâu của Viên Thiên Cương, chắp tay cười nói: "Đa tạ đạo trưởng trượng nghĩa ra tay, cứu Bố Y rời Đông Đô, xem ra người tốt tất được báo tốt một chút cũng không giả".

Viên Thiên Cương mỉm cười không nói, ánh mắt tràn đầy vẻ tán thưởng.

"Đạo trưởng, Bố Y có một chuyện muốn hỏi".

"Ngươi cứ nói".

"Ngươi nói tiền thế kiếp nầy đến tột cùng là có hay không, Bố Y đối với chuyện này rất hoang mang" Tiêu Bố Y nghiêm túc nói.

Viên Thiên Cương nhìn Tiêu Bố Y, khẽ cười nói: "Kiếp trước tin thì có, không tin thì không, bần đạo vì thế nhân hóa giải, là để cho an tâm mà thôi. Chỉ là giống như Tiêu đại nhân, làm việc thoải mái, quang minh lỗi lạc, thì cần gì quan tâm đến kiếp trước kiếp sau?"

Tiêu Bố Y cũng có chút hổ thẹn, "Đạo trưởng quá khen, ngươi nói không sai, có một ngày thì cứ sống tốt một ngày là được. Đúng rồi, đạo trưởng, ngươi đưa ba cái cẩm nang là sao? Chẳng lẽ ta nhất định phải đến lúc đó mới được xem?"

"Làm việc, đương nhiên phải dựa vào sự thần bí," Viên Thiên Cương cười nói: "Nếu không thần bí, sẽ khó hơn nhiều, từ xưa đến nay để được việc, phần lớn là như thế. Chẳng qua Tiêu đại nhân một khi đã biết nguồn cội, cũng có thể biết cẩm nang của bần đạo tuy có ba cái, bất quá cũng chỉ là bốn chữ tiện nghi làm việc mà thôi. Chỉ là chuyện mà bần đạo nói trong cẩm nang, Tiêu đại nhân trước mặt quan địa phương thì nên làm cho đủ, về sau vạn nhất có sai sót gì, đều có thể đổ lên người bần đạo, cứ nói cẩm nang an bài, bần đạo bất tài, nhưng cũng có thể vì Tiêu đại nhân mà gánh vác".

Tiêu Bố Y rất cảm động, "Gặp được đạo trưởng quả thật là Bố Y tam sinh hữu hạnh, chỉ mong có duyên gặp lại!" Hắn nói xong liền cáo từ, Viên Thiên Cương tiễn Tiêu Bố Y ra khỏi cửa, nhìn bóng dáng của Tiêu Bố Y, lẩm bẩm: "Ngươi yên tâm, chúng ta còn có thể có ngày gặp mặt".

***

Tiêu Bố Y từ biệt Viên Thiên Cương, lập tức đi tìm Lý Tĩnh. Viên Thiên Cương tính hắn nội trong ba ngày rời Đông Đô là tốt nhất, Tiêu Bố Y trước tiên cùng bằng hữu nói một tiếng, hắn ở tại Đông Đô cẩn thận tính đi tính lại, phong cảnh thì phong cảnh, Lý Huyền Bá đã chết, cũng chỉ có Lý Tĩnh là bằng hữu thật tình mà thôi.

Đến Lý phủ, Lý Tĩnh Hồng Phất đều có nhà, Hồng Phất nữ nhìn thấy Tiêu Bố Y, nhiệt tình ra đón, "Tam đệ, có tin tức gì không?"

Tiêu Bố Y cũng quen với sự trực tiếp của Hồng Phất nữ, khẽ cười nói: "Quan vị cầu được cũng không biết Nhị ca có vừa lòng hay không".

Hồng Phất nữ đang muốn nói gì, Lý Tĩnh đã thở dài nói: "Tam đệ sao lại nói vậy, Nhị ca ngươi cho dù không được làm quan cũng không muốn để cho Tam đệ cầu người khác".

"Tam đệ không phải cầu người, chỉ là trở bàn tay mà thôi" Hồng Phất nữ lắc đầu nói: "Ngươi thấy Tam đệ ngồi tại vị trí Thái Phó Thiếu Khánh này đã từng cầu qua ai chưa?"

Lý Tĩnh không nói gì, Tiêu Bố Y cũng cười nói: "Tẩu tử quá khen rồi, ta cũng đem mỹ ngọc gia truyền của người tặng cho người ta mới có hiệu quả này. Thánh Thượng nói muốn đem Nhị ca phái đến Mã ấp làm Quận thừa, quan thăng nhưng chỉ sợ sẽ vất vả một ít".

Lý Tĩnh vỗ án đứng dậy, mừng rỡ nói: "Tam đệ nói là thật sao?"

Tiêu Bố Y nhìn thấy Lý Tĩnh mừng rỡ, biết hắn chỉ sầu không có việc gì làm, cũng vì hắn mà vui mừng, "Đương nhiên là thật, ta có bao giờ lừa Nhị ca đâu".

Lý Tĩnh cầm lấy tay của Tiêu Bố Y, cảm kích nói: "Tam đệ thực hiểu lòng ta, Lý Tĩnh vềsau không sầu không có nơi dụng võ. Lúc trước ở tại Đông quận đụng Cửu quân bát trận của Từ Thế Tích, ta cảm thấy tuy xảo diệu, nhưng vẫn còn quá khô khan rắc rối, Bát trận đồ đã có từ lâu, Gia Cát Vũ hầu đem trận pháp của Hoàng đế thượng cổ, Khương Thái Công, Quản trọng, Tôn Vũ cải tiến hoàn thiện đạt tới đỉnh điểm, thành ra Bát trận, chỉ là Cửu quân chỉ huy quá rắc rối. Nếu không có người đại trí tuệ thì khó có thể phát huy ra uy lực, nếu đụng phải tướng lĩnh bình thường, chỉ sợ sẽ phản tác dụng. Vi huynhở Tề quận thấy tuyết rơi mai nở, nghĩ ra Lục hoa trận, nếu sử dụng trên người của quân Đột Quyết, chẳng phải sướng khoái sao?"

Tiêu Bố Y lại cười nói: "Nhị ca chớ cảm tạ, nhếu nói cảm tạ, thì đó là Vũ Văn Thuật cho người đi Mã ấp".

Lý Tĩnh sửng sốt, đợi nghe được Tiêu Bố Y đem mọi chuyện nói ra một lần, trầm giọng nói: "Hồng Phất, nàng ra ngoài mua cho chúng ta chút rượu đi".

Lần này Hồng Phất nữ cũng không cằn nhằn, Lý Tĩnh đợi Hồng Phất nữ rời đi, liền nói: "Tam đệ, ta chỉ sợ Vũ Văn Thuật sẽ xuống tay với ngươi, ngươi phải cẩn thận".

Tiêu Bố Y ngạc nhiên, giây lát tỉnh ngộ, "Người nói hắn sẽ an bài nhân thủ đợi sau khi ta rời Đông Đô sẽ giết ta?"

"Cái này chẳng qua là phỏng đoán" Lý Tĩnh trầm ngâm nói: "Tam đệ, ngươi phải biết rằng Vũ Văn Thuật này có thù tất báo, lúc trước chuyện Lý Hồn đã qua mười mấy năm, hắn vẫn ghi tạc trong lòng, hôm nay tìm cơ hội hãm hại Lý Hồn nhập ngục. Ngươi đã làm cho hắn thiệt hại nhiều, với tính cách của hắn, làm sao mà không nghĩ trả thù? Hắn nếu giả ý cầu quan cho ta, đối với ngươi tốt, quá nửa là làm cho ngươi không đề phòng, tại Đông Đô xuống tay đối với ngươi cũng không ổn, vạn nhất sự tình bại lộ, chỉ sợ lộng xảo thành chuyên. Hắn nếu theo như lời Viên đạo trưởng, quá nửa biết lộ tuyến mà ngươi đi, đến lúc đó cho người phục kích giết ngươi rồi đem trách nhiệm đổ lên trên người quan viên địa phương, thần không biết quỷ không hay".

Tiêu Bố Y nổi da gà, thầm nghĩ đúng là gừng càng già càng cay, Lý Tĩnh bách chiến bách thắng, dĩ nhiên là dụng binh như thần, tâm tư kín đáo, kinh nghiệm già dặn cũng là nhân tố quyết định. Hắn không có suy nghĩ xa xôi như thế, chỉ cảm thấy rời xa Đông Đô, rời xa Vũ Văn Thuật là ổn, làm sao nghĩ đến tiền đồ nguy cơ tứ phục.

"Ta sẽ thay đổi lộ tuyến" Tiêu Bố Y có chút bất đắc dĩ nói.

"Thay đổi lộ tuyến đương nhiên cũng là một biện pháp, chỉ là cũng không phải là kế lâu dài" Lý Tĩnh lắc đầu nói: "Huynh đệ, ngươi theo ta đến đây".

Tiêu Bố Y đi theo Lý Tĩnh đến hậu viện, Lý Tĩnh từ trong nhà củi lấy ra một cái rương, cười khổ nói: "Ta cũng không biết đại ca có trách ta hay không nữa".

"Nhị ca sao lại nói như vậy?" Tiêu Bố Y nghi hoặc hỏi.

"Tam đệ được đại ca truyền thụ Dịch Cân kinh, đại ca lúc trước nói, chỉ cần đệ luyện mấy năm, thành tựu sẽ không tệ. Chỉ là ta cấp cho đệ mấy thứ này, ta nghĩ đối với đệ mà nói, nếu không đến lúc vạn bất đắc dĩ cũng không nên sử dụng" Lý Tĩnh mở rương ra, bên trong hàn quang lấp lánh.

"Tại sao?" Tiêu Bố Y nhìn thấy trong rương rất nhiều thứ kỳ quái, nhớ tới mấy cái rương mà Bối Bồi nhờ Lý Tĩnh làm, không khỏi lạnh lùng.

"Người tập võ, đương nhiên là cầu phát huy tiềm lực lớn nhất của bản thân" Lý Tĩnh khẽ cười nói: "Ngươi nếu chỉ vào bàng môn tả đạo mà thủ thắng, thì sẽ không nên trò trống gì. Ngươi võ học mà chưa đại thành, ta cho ngươi mấy cái này, chỉ sợ ngươi dưỡng thành tính cách ỷ lại, không còn ý cầu tiến, vậy thành tựu võ học chỉ sợ sẽ làm cho đại ca thất vọng".

Tiêu Bố Y cười nói: "Thì ra là như thế, chỉ là ta tuy võ học vẫn hướng tới đại thành, nhưng nếu đụng phải hạng như Lịch Sơn Phi, chỉ sợ cũng không đợi ta thành tựu mà xuống tay".

Lý Tĩnh cười to, đưa tay cầm lấy một cái ống đồng nho nhỏ, đeo vào nơi tay, nắm tay đột nhiên nắm chặt, ống đồng 'băng' một tiếng, đã bắn ra một mũi nỏ tiễn, nhanh như điện xẹt, cắm sâu vào trong thân cây đối diện, đã không thấy bóng dáng.

Tiêu Bố Y thầm hoảng sợ uy lực cùng thiết kế xảo diệu của loại nỏ tiễn này, chỉ dựa vào cơ tay để kích phát, quả thực là khó lòng phòng bị, Lý Tĩnh kiêu ngạo cười nói: "Đây là nỏ tiễn vi huynh nghiên cứu ra, một ống mười mũi, thắng ở tại tốc độcùng sắc bén, nếu đã bắn ra ngoài, không muốn nói là Lịch Sơn Phi, cho dù là thái sơn bay qua cũng không chiếm được chỗ tốt nào".

161. Chương 161: Loạn Điểm Uyên Ương

"Ngươi có công lớn, đáng thưởng" Tiêu Bố Y tâm tình rất tốt, cùng Hòe mập cười nói đi tới phòng khách. Mới đến phòng khách, chợt nghe thanh âm sang sảng của Tiêu Đại Bằng: "Bối tiên sinh, không nghĩ đến ta vừa đến Đông Đô lại gặp phải nhân vật hào sảng như vậy, nếu không có ngươi, ta quá nửa là vào không được Thái Phó phủ"…

Lý Tĩnh ở lâu tại kinh thành, tuy là vẫn bất đắc chí, mười năm mài kiếm, trừ binh pháp ra thì cũng tốn không ít công phu để chế ra những thứ cổ quái, Tiêu Bố Y nhìn nỏ tiễn này trong lòng khâm phục không thôi.

Lựa ra hai cái đưa cho Tiêu Bố Y, chỉ cho hắn phương pháp đeo nỏtiễn, Tiêu Bố Y cực kỳ thông minh, nhìn qua là biết. Lý Tĩnh nghẫm nghĩ, lại lấy từ trong rương ra một cái ống trúc đưa cho Tiêu Bố Y nói: "Tam đệ, thật ra vô luận dùng quân hay đối địch, đều nói đến không bám vào khuôn mẫu, ấy biến hóa mà đánh bại đối thủ. Ngươi nếu kỹ không bằng người, đương nhiên không thể mặc cho người ta mổ xẻ, lấy võ công cùng nỏ tiễn của ngươi, nếu vẫn không thể lui địch, vậy ống trúc này quá nửa sẽ có tác dụng".

Tiêu Bố Y tiếp nhận ống trúc kia, phân lượng cực nhẹ, không khỏi rất nghi hoặc.

Lý Tĩnh cười nói: "Đệ chớ xem thường ống trúc này, ống trúc này có bốn ngăn, có ba vách ngăn rất tốt, phóng ra mê dược rất mạnh, chỉ cần đệ bóp vỡ một chút, mê dược tự động phóng vào trong không trung, trong phạm vi mấy trượng con voi con kiến gì đều không thể may mắn thoát khỏi ngất đi, chỉ là trước khi dùng, nhớ bôi lên mũi mình cao dấu ở ngăn cuối cùng. Người trúng loại mê dược này hôn mê cực nhanh, bất quá không có sát thương, cho dù không có giải dược, một hai canh giờ cũng có thể tỉnh lại".

Tiêu Bố Y không biết Nhị ca này ngoại trừ là quân sự cùng phát minh ra, còn là một nhà hóa học, cũng không biết làm thế nào mà lại lam ra nhiều lợi khí sát thương khó có thể tưởng tượng như vậy.

Lý Tĩnh sau khi đem hai món này đưa cho Tiêu Bố Y, khép rương lại, trầm giọng nói: "Tam đệ, với võ công, kinh nghiệm cũng tâm tính của ngươi, khi dùng đến hai món này, quá nửa là bị tập kích phòng thân chạy trốn. Tuy ta thực không hy vọng ngươi dùng tới chúng, nhưng thế sự khó dò, ngươi hiện tại tuy phong cảnh vô hạn, ba chữ Tiêu Bố Y cũng là cái đích của mọi người, Lý phiệt tuy đổ, ngươi có công lớn, nhưng bách túc chi trùng tử nhi bất cương (rết chết rồi vẫn cứng – cũng giống như hổ chết vẫn còn uy), nói không chừng ngày nào đó cũng sẽ có người họ Lý hướng tới ngươi tầm cừu. Ngươi nhớ lấy một chút, dù cho võ công cũng tránh không được tâm cơ ám toán, phòng người chứ không thể phòng tâm. Chỉ cần ngươi cẩn thận như bình thường, không kiêu ngạo tự đại, với năng lực hiện tại của ngươi, thiên hạ to lớn đâu cũng có thể đi".

Lý Tĩnh rất ít khi nói nhiều như vậy, Tiêu Bố Y cũng rất cảm động, "Lời Nhị ca nói đệ ghi nhớ trong lòng, chỉ là Mã ấp không tính là thái bình. Nhị ca đi cũng phải cẩn thận mới được".

Lý Tĩnh đưa tay vỗ vỗ vai Tiêu Bố Y, lời nói sâu sắc: "Bố Y, đại ca đệ và ta ba người tuy không huynh đệ thân sinh, nhưng còn hơn thân sinh, có chuyện gì cũng đều bình thản mà chống đỡ. Ta nghĩ với sự thông minh của Tam đệ cũng có thể biết, hôm nay người trong thiên hạ tâm không ổn, rung chuyển tầng tầng. Ta đi Tề quận một chuyến rất có cảm xúc, dọc theo đường đi đạo phỉ hoành hành, nhưng đa phần đều là dân

chúng cùng khốn bất đắc dĩ, nếu Thánh Thượng không thay đổi, dân tâm đã tán, chỉ cần nói một câu chinh phạt Cao Lệ, ta chỉ sợ thiên hạ tất phản".

Tiêu Bố Y chậm rãi gật đầu nói: "Nhị ca nói cực kỳ đúng".

"Trong loạn thế, vô luận ngươi muốn an thân lập mệnh, hay là làm thiên hạ đệ nhất mã trường, hay là tranh đoạt thiên hạ, ngoại trừ thực lực bản thân ra, thế lực cũng rất quan trọng" Lý Tĩnh khẽ cười nói: "Ta nghe Tam đệ nói, mục trường của đệở cách Mã ấp không xa".

Tiêu Bố Y gật đầu, "Nhị ca có ý gì?"

"Nếu đệ cần, có thể cho bọn họ đến Mã ấp tìm ta" Lý Tĩnh trầm giọng nói.

"Nhị ca ý nói có thể giúp ta huấn luyện nhân thủ hộ vệ mục trường?" Tiêu Bố Y vui vẻ nhướng mày nói.

Lý Tĩnh lại cười nói: "Đương nhiên là có thể, bất quá ta gần đây lo lắng kỵ binh tác chiến, cần phải dùng trọng giáp, chỉ là trọng giáp đối với ngựa yêu cầu rất nghiêm khắc, không nói phản tặc tiền tài không đủ, trọng giáp đối với bọn họ mà nói đều là vật xa xỉ, cho dù là Trương tướng quân cũng không có, đơn giản là cho dù có trọng giáp, ngựa cũng chịu không nổi rất nhanh mệt mỏi. Tam đệ nuôi ngựa là số một, mong rằng có thể nuôi ra ngựa có sức chịu đựng siêu cường, hành quân tác chiến mới có thể lấy một địch mười, uy mãnh vô địch. Chỉ là vi huynh đến Mã ấp, mấy trang bị này cùng ngựa cũng cần huynh đệ ngươi lợi dụng chức vị giúp ta chuẩn bị mới được".

Tiêu Bố Y đã hiểu được tâm ý của Lý Tĩnh, cười lớn nói: "Một khi đã như vậy, nhọc cho Nhị ca rồi".

***

Khi Tiêu Bố Y về lại Thái Phó phủ, trong lòng phấn chấn, không còn lo lắng, chỉ cảm thấy biển rộng cá nhảy, trời cao chim bay. Được Lý Tĩnh tặng cho vật hộ thân chỉ làm cho hắn cảm kích sự quan tâm của Lý Tĩnh, nhưng cho đến khi hắn đã giải quyết được vấn đề hộ vệ, đương nhiên làm cho hắn phấn chấn không thôi.

Lý Tĩnh năng lực như thế, giúp hắn đào tạo nên một đội thiết giáp kỵ binh, làm hắn mừng còn không hết, trước mắt việc cấp bách chính là lợi dụng chức quyền để điều ngựa cùng khải giáp. Vấn đề trọng giáp cũng không lớn, hắn cùng đại tượng Liêu Hiên quan hệ không tệ, chỉ cần đề xuất yêu cầu, thiết kế cũng không phải là vấn đề, còn ngựa chịu tải cùng sức chịu đựng tốt, thì cũng là chuyện hắn cần phải khảo sát sau khi rời Đông Đô. Mục trường khác nhau, ngựa nuôi ra đương nhiên cũng khác nhau, ví dụ như nói Lư Lăng mã trường của Mã Hành Không, ngựa sản xuất ra đều rất đẹp, để cho vương công quý tộc sử dụng, để kéo xe thì thừa uy phong, nhưng để hành quân đánh giặc, thì lại chỉ là hào nhoáng bề ngoài.

Tiến vào Thái Phó phủ, Hòe mập đã sớm ra đón, trên mặt tràn đầy vui mừng, "Tiêu lão Đại, ngươi đoán là ai đến?"

Tiêu Bố Y trong lòng chợt động, áp thấp thanh âm, "Là người sơn trại?"

Hòe mập không thể không bội phục nói: "Thiếu đương gia làm sao biết được?"

"Ngươi ngoại trừ người sơn trại ra, tại Đông Đô còn quen được với người nào?" Tiêu Bố Y lắc đầu nói: "Mà người đến có thể làm cho ngươi vui vẻ lại càng ít".

"Thiếu đương gia đầu cấu tạo hình như khác mình" Đạo lý tuy đơn giản, Hòe mập lại cảm thấy lại học được một chiêu.

"Người sơn trại đến là ai?" Tiêu Bố Y hỏi.

"Trại chủ cùng Nhị đương gia" Hòe mập cười nói: "Còn có A Tú cùng Mẫu nhũ, bọn họ vốn sợ bị người nhận ra, ăn mặc chẳng khác gì nạn dân, khi tìm được Thái Phó phủ thiếu chút nữa bị vệ binh đuổi ra ngoài, may mà ta tuệ nhãn nhìn ra người lúc này mới dẫn bọn họ vào".

"Ngươi có công lớn, đáng thưởng" Tiêu Bố Y tâm tình rất tốt, cùng Hòe mập cười nói đi tới phòng khách. Mới đến phòng khách, chợt nghe thanh âm sang sảng của Tiêu Đại Bằng: "Bối tiên sinh, không nghĩ đến ta vừa đến Đông Đô lại gặp phải nhân vật hào sảng như vậy, nếu không có ngươi, ta quá nửa là vào không được Thái Phó phủ".

Tiêu Bố Y sửng sốt, quay đầu nhìn về phía Hòe mập, thấy Hòe mập vẻ mặt đỏ bừng, thấy Thiếu đương gia nhìn mình, Hòe mập giải thích: "Thiếu đương gia, lão trại chủ có chút già rồi hồ đồ".

"Ngươi cảm thấy ta sẽ tin ngươi, hay tin cha ta?" Tiêu Bố Y chỉ có thể hỏi.

"Ta tin tưởng rằng Thiếu đương gia tuệ nhãn vẫn như vậy" Hòe mập cười bồi nói.

"Bá phụ gọi ta Bối Bồi là được rồi, ta làm sao là tiên sinh gì" Bối Bồi đối với Tiêu Đại Bằng cũng rất khiêm tốn, thấy Tiêu Bố Y đi vào, đứng dậy nói: "Bá phụ, lệnh lang đến rồi".

Tất cả mọi người trong phòng khách đều quay đầu lại, sau khi nhìn thấy Tiêu Bố Y đều đứng lên, A Tú cùng Chu Mộ Nho đều bước nhanh tới đón, một trái một phải mỗi bên tặng cho Tiêu Bố Y một quyền, "Bố Y. Chúng ta nhớ ngươi chết được".

Tiêu Bố Y nhận lễ ngộ đặc thù của bọn họ, trong lòng tràn đầy ấm áp, ôm lấy hai người nói: "Con mẹ nó, ta cũng nhớ các ngươi, chỉ là ta đi không được".

Hắn ăn nói thô tục, phảng phất như trở lại lúc ở sơn trại, A Tú cười nói, "Ta nói Bố Y tuy làm quan tới, nhưng người cũng sẽ không thay đổi, Mộ Nho, ta cũng không nói sai".

Chu Mộ Nho chỉ cười, như mê hoặc ngại ngùng cùng ít nói.

"Cha, người làm sao đến được đây?" Tiêu Bố Y tiếp đón xong, khi nhìn thấy Tiêu Đại Bằng cùng Tiết Bố Nhân, trong ánh mắt tràn đầy ôn tình, Tiêu Đại Bằng vẫn râu cá tra, mặt đầy thịt không khó nhận ra.

"Có gì là khó. Hiện tại ngươi ở tại Đông Đô cũng tính là danh nhân, chỉ là khi tìm được Thái Phó phủ, thấy khí phách này cũng trù trừ không vào, Hòe mập này đi tới, la hét làm chúng ta phải chạy đi, tên này kiến thức không đi kèm với thịt, ngay cả chúng ta cũng nhận không ra".

Hòe mập vẻ mặt đỏ bừng, "Trại… lão nhân gia, các người ăn mặc dơ bẩn như thế, có quỷ mới nhận ra được các người".

"Ngươi không nhận ra chúng ta, Bối tiên sinh lại nhận được" Tiêu Đại Bằng bật cười nói: "Mộ Nho cùng Bối tiên sinh cũng đã từng đi thảo nguyên, hắn vừa lúc quay về, liếc mắt liền nhận ra Mộ Nho, lúc này mới dẫn chúng ta vào Thái Phó phủ. Ngươi nói ngươi ở cùng chúng ta chừng đó năm còn không bằng người ta ở cùng mấy tháng sao".

Tiêu Bố Y nhìn thấy Hòe mập xấu hổ, cười cười chuyển đề tài, "Vậy ta cũng phải cảm ơn Bối huynh".

Bối Bồi cười cười, "Ta còn có chuyện, cũng không tiếp bá phụ nữa, đi trước một bước" Hắn nói đi là đi, hiển nhiên là kinh nghiệm già dặn, biết đám người Tiêu Đại Bằng ngàn dặm xa xôi tìm đến Tiêu Bố Y, đương nhiên có rất nhiều chuyện muốn nói, mình lưu lại trong này cũng không tiện.

Tiêu Đại Bằng nhìn thấy bóng dáng của hắn đi xa, có chút đăm chiêu, Uyển Nhi cũng tiến lên châm trà, ngại ngùng nói: "Bá phụ, chúng ta ra ngoài trước, người có chuyện thì cứ gọi là được".

Nàng sau khi nói xong, liền cùng các nha hoàn rời khỏi phòng khách, đợi ở phòng ngoài để tiện cho cha con Tiêu Đại Bằng nói chuyện. Tiêu Đại Bằng mỉm cười nhìn con nói: "Ta cả đời đã từng được người kêu qua là tướng quân, kêu là trại chủ, kêu là Đại đương gia, còn kêu là lão già ăn mày…" Nói tới đây Tiêu Đại Bằng liếc nhìn Hòe mập, Hòe mập chỉ hận tìm không ra cái lỗ để chui vào, "Trại chủ, ta không phải ngu ngốc, trừ trại chủ ra cũng không nghĩ ra được nên gọi người là gì, người nói nữa, người nói nữa ta liền đâm đầu vào tường".

Tiêu Đại Bằng cười rộ lên, "Nhưng lại chưa từng có người kêu qua là bá phụ, hôm nay lại liên tiếp hai người gọi ta là bá phụ, thật sự là chuyện đời này chưa gặp".

Tiêu Bố Y nghe ra trong lời của Tiêu Đại Bằng có chuyện, biết người cha này nhìn như hào sảng, nhưng cũng trong thô có tinh, nói không chừng có thể nhìn ra Bối Bồi là nam hay nữ, "Cha, các người sao lại đến đây?"

"Còn không phải là vì nhớ ngươi" Tiết Bố Nhân rốt cuộc buông xuống món đồ cổ trong phòng khách, không xem nữa mà chắt lưỡi nói: "Bố Y, tiểu tử ngươi phát triển thật sự là vượt ra ngoài dự kiến của chúng ta, mới chừng đó tuổi đã là đại quan tứ phẩm, Vương Nhân Cung cũng bị ngươi đè lên đầu".

Tiêu Đại Bằng lắc đầu, "Bố Y, con cái gì cũng tốt, nhưng chỉ có về phương diện cảm tình sao lại ngu ngốc đến như thế? Nàng ta là một nữ nhân, nghe Đắc Chí nói, tại thảo nguyên vào sinh ra tử hộ vệ con, Lịch Sơn Phi giết đến thì cũng che ở trước người con, nàng ta sao lại không có cảm giác đối với con?...

"May mắn mà thôi" Tiêu Bố Y trong lòng chợt động, "Đương nhiên, cũng có công lao của Hoàng hậu nương nương".

Tiết Bố Nhân cùng Tiêu Đại Bằng khi nghe được hai chữ Hoàng hậu, thì liếc mắt nhìn nhau, thực không có phẫn nộ cùng khó nói như Tiêu Bố Y tưởng tượng, đều có chút cười khổ, Tiêu Đại Bằng ra hiệu cho mọi người ngồi xuống, mấy huynh đệ đều biết trại chủ có chuyện muốn nói, hiểu được nên hỏi thì mới hỏi, cho dù là Hòe mập cũng không nhiều lời.

"Bố Y, chúng ta đi tới kinh thành, đích thực là cũng có chút nhớ con," Tiêu Đại Bằng cười nói: "Chuyện của con ở tại kinh đô đã truyền tới Mã ấp, ngươi nói thần kỳ hay không? Nhưng chúng ta nằm mơ cũng không có nghĩ đến con lại có thể leo được tới vị trí này, Thái Phó Thiếu Khanh, chính là chưởng quản ngựa trong thiên hạ, ta cùng Bố Nhân khi nghe được ngươi làm Thái Phó Thiếu Khanh, cơ hồ tưởng đang nằm mơ".

Tiêu Bố Y vẫn bình tĩnh, "Cha, sơn trại vẫn tốt chứ?"

"Hoàn hảo hoàn hảo" Tiêu Đại Bằng gật đầu, "Ngươi cho Mạc Phong ở lại thảo nguyên xem như đúng đắn, hắn cùng Tiễn Đầu ngày thường tuy nhìn không ra cái gì, nhưng khi làm việc cũng có thanh có sắc, hắn nói Tuyết Nhi cung cấp rất nhiều phương tiện, hiện nay hắn đang ở Mông Trần tộc, cũng đã cùng mấy mục dân Đằng Đồ thương lượng, thu này nếu giá cả thích hợp, ít nhất có thể cung cấp cho chúng ta hai ngàn chiến mã tốt, Bố Y, Tuyết Nhi đối với con thực không tệ".

Nhìn thấy Tiêu Bố Y lộ ra bộ mặt như khổ qua, Tiêu Đại Bằng hỏi: "Bố Y, làm sao vậy?"

"Không có gì" Tiêu Bố Y lắc đầu nói: "Chuyện Mông Trần Tuyết bọn họ cũng đã nói với cha?"

Cái tên Mông Trần Tuyết này hình như đã bị Tiêu Bố Y quên đi, hắn không phải quên đi, chỉ là sợ khi nghĩ tới, lại cảm thấy phiền muộn. Hắn khi nghe được cái tên Mông Trần Tuyết, đột nhiên nhớ tới đêm đó Mông Trần Tuyết nói, Tiêu đại ca, ta vĩnh viễn sẽ không quên người! Trong lòng đột nhiên xúc động, mình muốn gặp nàng!

"Đương nhiên đã nói cùng ta," Tiêu Đại Bằng cười nói: "Bố Y, ta biết con bận rộn, nhưng cho dù có bận rộn thì nửa năm cũng phải đi thăm Tuyết Nhi. Mạc Phong nói, người ta vì sự phát triển mục trường của con, mà đã tận lực giúp đỡ. Con là quan, nhưng không thể bị quan vị này trói buộc, cha làm chủ, sau khi khai xuân, thì đi gặp người ta. Nếu có thể thì Tiêu gia chúng ta chính thức cưới về cho con, trước kia loại hình thức này, cũng có chút quá đơn giản".

Tất cả mọi người đều cười thiện ý, biết trước kia là hình thức đoạt người, Tiêu Bố Y cũng có chút bất đắc dĩ nói: "Cha, con cũng muốn gặp Tuyết Nhi, con trong vòng ba ngày nữa sẽ phải rời khỏi Đông Đô, nhưng không phải đi thảo nguyên, mà là Nam hạ".

Mọi người có chút kinh ngạc, đợi khi nghe Tiêu Bố Y đem mọi chuyện trải qua nói một lần, lại đều có chút phấn chấn, cảm thấy đó là một cơ hội tuyệt hảo.

"Thiếu đương gia luôn đi trước mọi người một bước," Chu Mộ Nho lại nói một câu, "Lần này ta cùng ngươi cùng đi có được không?"

Tất cả mọi người đều cười, Tiết Bố Nhân cũng trầm ngâm một lát, "Bố Y thân đơn thế cô, ít nhất cũng phải có hai người đi theo, bằng không liên lạc cũng rất không tiện".

Tiêu Bố Y thật ra tràn đầy sự đồng cảm, tin tức truyền đạt vào thời địa này cực kỳ bế tắc, nhanh nhất cũng phải mấy tháng, nghĩ tới bồ câu đưa thư của Bối Bồi, Tiêu Bố Y trong lòng chợt động.

"Hòe mập cũng hiểu chuyện tại Đông Đô, cần lưu lại" Tiết Bố Nhân đưa ra một bố trí đơn giản, như ở tại sơn trại, "Tiểu Chu cùng A Tú đi theo Bố Y nam hạ, vạn nhất có việc gì cũng có thể tiếp ứng. Ta cùng trại chủở tại Thái Phó phủ một thời gian, đợi Bố Y quay về rồi mới tính tiếp".

"Cha, mọi người về sau ở lại Đông Đô?" Tiêu Bố Y hỏi.

Tiêu Đại Bằng khóe miệng cười chua xót, "Ta thật ra đến Đông Đô, cũng muốn gặp Hoàng hậu".

***

Khi chỉ còn lại có Tiêu Đại Bằng, Tiết Bố Nhân cùng Tiêu Bố Y, Tiêu Bố Y rốt cuộc đem nghi hoặc hỏi ra, "Cha, Tiêu Hoàng hậu cùng cha rốt cuộc là sao, người luôn sợ cha không chịu gặp".

"Hoàng hậu sao lại nói với ngươi?" Tiêu Đại Bằng hỏi, đợi khi Tiêu Bố Y nói qua quá trình nhận thân với Hoàng hậu một lần, Tiêu Đại Bằng trầm ngâm một lát, lúc này mới nói: "Bố Y, thật ra đến hôm nay, cũng không có gì phải giấu diếm với con. Hoàng hậu nói đúng, vi phụ đích xác thuở nhỏ cùng Hoàng hậu ở cùng một chỗ, xem nàng ta như là muội muội vậy. Hoàng hậu sợ ta không chịu gặp nàng, cũng bởi vì phụ thân của nàng. Phụ thân của Hoàng hậu tên là Tiêu Vị, năm đó Lương triều đã tan, triều thần đều quy thuận Tiêu Vị tại Kinh Châu Tương Dương một cõi xưng vương, lại gọi là Hậu Lương, chỉ là sau khi Tùy Văn đế soán Chu, Tiêu Vị lập tức đến Trường An đem Hậu Lương dâng lên, điều này làm cho Lương thần đều bất mãn thất vọng. Gia gia con cũng tính là Lương thần, lúc này mới giận mà thoái ẩn, dạy vi phụ phải chớ quên phục Lương. Năm đó vi phụ cũng còn hùng tâm tráng chí, thường ở tại trước mặt Tiêu Hoàng hậu đề cập, hôm nay nàng ta thân là Hoàng hậu Đại Tùy, mẫu nghi thiên hạ, nói vậy cũng không quên chí hướng của vi phụ năm đó, chỉ sợ ta bất mãn với lựa chọn của nàng, lúc này mới không đi gặp nàng. Chỉ là nàng quá nửa không biết, vi phụ hơn mười năm qua vô tri vô giác, không thành chuyện gì, chỉ là xấu hổ mà không đi gặp nàng mà thôi. Ý niệm phục quốc trong đầu này, cũng đã không còn nữa".

Tiêu Đại Bằng nói tới đây thở dài một tiếng, không khỏi anh hùng khí đoản, Tiêu Bố Y lúc này mới hiểu được đầu đuôi, an ủi nói: "Cha, trên đời này Hoàng đế chỉ có một, không lo cũng không sao cả. Triều đại thay phiên, cá lớn nuốt cá bé, cho dù là làm Hoàng Thượng thì thế nào, con thấy Dương Quảng cả ngày cau mày nhăn mặt, so với chúng ta không phải vui vẻ hơn sao".

Tiêu Đại Bằng cười khổ nói: "Hắn làm Hoàng đế, cũng không phải là chuyện vui vẻ?"

Tiêu Bố Y môt tả sơ qua Dương Quảng một hồi, Tiêu Đại Bằng có chút ngạc nhiên, hồi lâu mới nói: "Không nghĩ đến hắn lại biến thành bộ dáng như hôm nay, năm đó Dương Quảng khi còn trẻ, cưới Tiêu hậu, trong lòng ta không phục, từng đi nhìn trộm hắn, phát hiện hắn cũng là người phi thường thông minh, sáng sủa lạc quan. Sau này, ài, không nói cũng thế".

"Con người đều có sự thay đổi," Tiết Bố Nhân ở một bên nói: "Đại ca, ngươi chớ uể oải, hôm nay Bố Y cuối cùng cũng đã làm cho Tiêu gia hãnh diện, cũng tính là thất chi đông ngung, thu chi tang du (mất cái này thì được cái kia). Bố Y hiện tại thân là Thái Phó Thiếu Khanh, khống chế mục trường trong thiên hạ, ai có được ưu ái trong kinh doanh như chúng ta? Ta vốn đang cảm thấy làm ăn tiền đồ xa vời, nhưng chỉ trong nửa năm tiền đồ đã rất quang cảnh, Bố Y làm gì cũng có thanh có sắc, chúng ta có lẽ không thể đoạt thiên hạ, nhưng không cần thiết không thể khoái hoạt".

Tiêu Đại Bằng rốt cuộc cười rộ lên, "Nếu đã có thể nghĩ như vậy, trên đời này nói vậy sẽ ít đi rất nhiều tranh chấp. Bố Y, vô luận như thế nào, Tuyết Nhi đối với con hết sức thâm tình, con chớ phụ người ta. Lần này nếu trở về thì nhất định phải đi thảo nguyên thăm đó".

Tiêu Bố Y không nghĩ cha lại đột nhiên kéo Mông Trần Tuyết lên người hắn, có chút xấu hổ, Tiêu Đại Bằng đột nhiên hỏi: "Bố Y, Bối Bồi là nữ nhân?"

Tiêu Bố Y kinh ngạc hỏi: "Cha cũng nhìn ra?"

"Vi phụ sống nhiều năm như vậy, nam nữ không lẽ là xem không ra," Tiêu Đại Bằng nở nụ cười, "Bố Nhân cũng đã sớm xem ra, nhưng một khi người ta đã thích giả trang, chúng ta cũng nên vạch trần chân tướng. Chỉ là ta không nghĩ đến, người sóng soi kháng địch cùng con trên thảo nguyên lại là một nữ nhân".

"Nàng là một người ngoài lạnh trong nóng, quả thực không sai" Tiêu Bố Y nói xong mới phát giác có chút vấn đề, Tiết Bố Nhân cũng tiếp lời, hướng tới Tiêu Đại Bằng chớp chớp mắt, "Ta lại không cảm thấy người ta lạnh lùng, nàng ta đối với ta cùng cha ngươi thực rất nhiệt tình".

Tiêu Đại Bằng ha hả cười lớn nói: "Cái này có thể chính là cái gọi là yêu ai yêu cả đường đi lối về".

Tiêu Bố Y đỏ mặt, "Cha à, loại nói chơi này nói với nhau là được, nhưng chớ có nói trước mặt Bối Bồi, chọc giận nàng ta cũng không phải là chuyện tốt".

Tiêu Đại Bằng lắc đầu, "Bố Y, con cái gì cũng tốt, nhưng chỉ có về phương diện cảm tình sao lại ngu ngốc đến như thế? Nàng ta là một nữ nhân, nghe Đắc Chí nói, tại thảo nguyên vào sinh ra tử hộ vệ con, Lịch Sơn Phi giết đến thì cũng che ở trước người con, nàng ta sao lại không có cảm giác đối với con? Con đến Đông Đô, nàng ta vẫn đều ở bên cạnh con, chẳng lẽ chỉ là để bảo hộ con? Con đến Thái Phó phủ, nghe Hòe mập nói, nàng ta cũng đến Thái Phó phủ, cái này mà con cũng nhìn không ra tâm ý của nàng sao?"

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, cha quá nửa không biết lúc trước muốn độc chết con cũng chính là nàng ta sao, "Cha, cha nghĩ cũng chưa chắc là đúng, chuyện này bên trong còn có rất nhiều sự tình cha không biết được".

"Chá không biết?" Tiêu Đại Bằng lắc đầu nói: "Bố Y, cha của con đi qua cầu so với con đi đường còn muốn nhiều hơn, đời này thành tựu đương nhiên không bằng con, nhưng muốn nói xem lòng của phụ nữ, đó là vừa xem là chuẩn. Con không có nhìn thấy khi nàng ta tiếp đãi cha của con, là dùng lễ vãn bối? Đắc Chí có nói qua, nàng ta khi ở tại thảo nguyên ngạo mạn phi thường, cái gì bảy nhà Nhữ Nam, Giang Nam Hoa tộc trong mắt hắn cũng tính không là cái gì, nhưng cha của con trong mắt của nàng ta thì hàng lễ rất cung kính, cái này thuyết minh điều gì, cái này thuyết minh người ta để ý con, bằng không vi phụ tính là cái rắm gì?"

Tiêu Bố Y dở khóc dở cười, "Cha quá nửa là nửa năm này nhàn quá phát hoảng, không có việc gì thì cứ cân nhắc mấy chuyện này?"

Tiết Bố Nhân ở một bên cười nói: "Cha ngươi hiện tại ngực không có chí lớn, chỉ là muốn ôm cháu muốn phát điên rồi, lúc nào cũng nói đời này đã không còn tiền đồ, chỉ sinh được một đứa con, nhưng đứa con này phải sinh cho hắn tám đứa mười đứa cháu mới được. Nếu không thì sao cứ bắt ngươi đi tìm Hàn Tuyết, giờ lại phân tính tâm lý phụ nữ cho ngươi, Bố Y, ngươi không thích Bối Bồi, có phải bởi vì nàng ta không được xinh đẹp?"

"Nhị đương gia, người sao cứ chọc ta như thế" Tiêu Bố Y chỉ có thể thở dài nói.

Tiêu Đại Bằng nghiêm mặt nói: "Bố Y, không phải ta đã nói với con, chọn con gái không chỉ là chọn gương mặt, con nếu muốn cùng người ta sống cả đời, thì phải xem nàng ta đối với con có thật tình hay không. Còn nếu đối với con hư tình giả ý, cho dù nàng ta xinh đẹp như tiên, có cưới về nhà thì cũng gà chó không yên, thì cưới có tác dụng gì?"

Tiêu Bố Y chỉ có thể nói: "Cha, cái này cần phải bàn bạc kỹ hơn, con thấy chúng ta nên thương lượng làm sao đi gặp Hoàng hậu cho tốt".

Tiêu Đại Bằng gật đầu nói: "Trâu không uosong nước, thì cũng không thểấn đầu, Bố Y, chuyện Bối Bồi ta hãy để sau…"

Tiêu Bố Y thở ra một hơi, Tiêu Đại Bằng lại nói: "Bố Y, con cảm thấy Uyển Nhi thế nào? Nàng ta xuất thân tuy thấp kém, nhưng chúng ta cũng không là sĩ tộc đại gia gì, nàng ta nếu thích con…"

Tiêu Bố Y cuống quít xua tay nói: "Cha à, con thừa nhận cha phân tích đối với Bối Bồi cũng có chút đạo lý, nhưng cha hôm nay mới đến Đông Đô, nói vậy chỉ mới nhìn thấy Uyển Nhi một lần, cha đừng có loạn điểm uyên ương như vậy, con chỉ sợ không ổn".

"Cái gì loạn điểm uyên ương," Tiêu Đại Bằng lắc lắc đầu nói, "Bố Y, cha đi qua cầu so với con đi đường còn muốn nhiều hơn, cái này nếu nhìn không ra, không bằng nuốt nước bọt mà chết đi cho rồi. Uyển Nhi vừa rồi khi đem trà cho chúng ta rất tự nhiên hào phóng, khi rót trà cho ta nghe nói ta là cha của con, mặt lập tức đỏ lên, ta hỏi con, nàng ta không phải coi trọng ta sao? Cho nên có thể kết luận một câu, nàng ta khi nhìn thấy ta thì nghĩ tới con nên lúc này mới đỏ mặt. Một nữ nhân vì cái gì khi nghĩ đến nam nhân lại đỏ mặt, không cần hỏi, đó là muốn gả cho con".

Tiêu Bố Y thiếu chút nữa ngất đi, Tiết Bố Nhân ở một bên tán thưởng nói: "Trại chủ ánh mắt như thế, ta bội phục sát đất".

Nàng ta không có nói gì nữa, hiển nhiên về chuyện của Bùi Minh Thúy không muốn nói nhiều, Tiêu Bố Y nghe nàng ta nói cùng mình biết không sai biệt lắm, biết nàng ta hiểu được cách dùng, nhưng huấn luyện cụ thể thì không biết. Bất quá Mộc gia tại Đan Dương, một trong ngũ đại mục trường của triều đình cũng có Mậu mục tại Đan Dương, đến lúc đó cũng có thể đi xem…

Khi Tiêu Bố Y từ phòng phụ thân đi ra, đầu phìng ra choáng váng.

Hắn từ thời hiện đại tới đây, nhưng không nghĩ đến Tiêu Đại Bằng so với hắn còn muốn hiện đại hơn.

Tiêu Đại Bằng đã quán chú cho hắn tư tưởng thà giết lầm còn hơn bỏ sót, nên ra tay thì lập tức ra tay, tam thê tứ thiếp hiện tại cũng là tầm thường, cha hắn muốn hắn càng nhiều vợ càng tốt. Mông Trần Tuyết, Bối Bồi, Uyển Nhi đều không tệ, cưới người nào Tiêu Đại Bằng đều cao hứng, đương nhiên là nếu cả ba, cha hắn càng cao hứng, đến lúc đó nếu hắn sinh cho cha hắn tám mười đứa con, hắn đương nhiên là cũng vì liệt tổ liệt tông Tiêu gia mà thôi.

Đợi khi tỉnh táo lại, Tiêu Bố Y mới phát hiện mình đã đến trước phòng Bối Bồi, bất chấp là tiềm thức hay là trùng hợp, Tiêu Bố Y đưa tay gõ cửa, là bởi vì có việc cần tìm.

"Vào đi, cửa không có khóa" Bối Bồi đáp.

Tiêu Bố Y đẩy cửa đi vào, phát hiện Bối Bồi đang ngồi ở trên giường, thi lễ nói: "Còn chưa cảm ơn Bối huynh đã chiêu đãi gia phụ".

"Chỉ là trở bàn tay mà thôi" Bối Bồi không lạnh không nóng nói: "Ngươi đặc ý tới đây, chẳng lẽ chính là vì muốn cảm ơn ta một tiếng?"

"Cái này cũng không phải," Tiêu Bố Y trầm ngâm một lát, "Không biết Bối huynh có biết ngày mốt ta phải rời khỏi Đông Đô nam hạ không?"

"Ồ?" Bối Bồi ánh mắt chợt lóe, hồi lâu mới nói: "Giang hồ hiểm ác, ngươi phải cẩn thận mới được".

"Bối huynh thương thế đã khỏi hẳn chưa?" Tiêu Bố Y quan tâm hỏi.

"Ta cả đời này, đều lăn lộn ở trong thương tích mà đi tới" Bối Bồi thản nhiên nói: "Hôm nay đã không có gì đáng ngại, đa tạ Tiêu huynh quan tâm".

"Tại hạ có một đề nghị" Tiêu Bố Y trong lòng lo lắng nói.

"Ngươi nói đi" Bối Bồi nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt lạnh lùng, "Ta có thể làm được, thì sẽ vì ngươi mà làm".

"Ta Nam hạ chỉ sợ lắm ma, bên cạnh thiếu trợ thủ, kinh nghiệm lại ít" Tiêu Bố Y thử hỏi: "Bối huynh nếu không có việc gì, không biết có thể cùng đi với ta không?"

Bối Bồi đột nhiên quay đầu, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, trong giây lát cúi đầu xuống, nhẹ giọng nói: "Ngươi thực đặc biệt yêu cầu ta đi cùng?"

"Đích xác là như thế" Tiêu Bố Y lại cười nói: "Có thể thêm cao thủ như Bối huynh tương trợ, ta cầu còn không được. Chỉ là sợ ngươi thương bệnh tại thân, lại sợ Bùi tiểu thư còn có phân phó khác..."

"Ta hiện cũng không còn làm việc dưới tay của Bùi tiểu thư nữa" Bối Bồi đột nhiên nói.

Tiêu Bố Y ngạc nhiên, "Ngươi nói cái gì?"

"Ngươi còn nhớ cái đêm ta tìm ngươi không?" Bối Bồi vẫn không ngẩng đầu, ôn nhu hỏi.

Tiêu Bố Y mặt cũng hồng lên, "Đương nhiên là nhớ rõ, Bối huynh lúc ấy nói muốn tìm ta nói gì đó, sau lại cũng không nói" Trong lòng chợt động, Tiêu Bố Y hỏi: "Chẳng lẽ ngươi chính là muốn nói, ngươi không còn làm việc dưới tay Bùi tiểu thư nữa?"

Bối Bồi hồi lâu mới nói: "Có thể là vậy".

Tiêu Bố Y cũng kiên nhẫn không kém, nghĩ tới cái gì, nghiêm giọng nói: "Ngươi có thể không làm việc dưới tay Bùi tiểu thư nữa, chính là bởi vì ngươi hành thích Lý Trụ Quốc?"

Vốn tưởng rằng Bối Bồi sẽ giữ bí mật, không nghĩ đến nàng ta lập tức gật đầu, "Ngươi đoán một chút cũng không sai".

"Ngươi lấy mạng đánh cuộc, là vì không muốn làm việc dưới tay Bùi tiểu thư nữa?" Tiêu Bố Y hỏi.

Bối Bồi ừm một tiếng, cũng không nói gì nữa.

"Nhưng làm vậy đáng giá sao chứ?" Tiêu Bố Y hỏi.

"Không ai muốn làm một sát thủ cả đời," Bối Bồi buồn buồn thở dài nói: "Ta lần này không chết, về sau cũng không cần phải liều mạng nữa, một khi đã như vậy, không bằng đánh cuộc một trận, cuối cùng cũng có một cơ hội. Mạng của chúng ta đều là do Bùi tiểu thư cấp cho!"

Tiêu Bố Y trầm mặc hồi lâu mới hỏi: "Ngươi vì sao lại nói với ta chuyện này?"

Bối Bồi ngẩng đầu lên, nhìn Tiêu Bố Y hồi lâu, lúc này mới nói: "Cái này đối với ta mà nói là một tin vui, nhưng ta cho tới bây giờ, chỉ có thể nói với ngươi".

Nàng nói bình tĩnh lãnh đạm, Tiêu Bố Y nghĩ đến nàng ta bị trọng thương còn nói cho mình những lời này, đột nhiên trong lòng có chút chua xót, hồi lâu gượng cười nói: "Bối huynh không có người nhà sao?"

Bối Bồi lắc lắc đầu, "Ta từ nhỏ đã là cô nhi, làm gì có người nhà. Ta về sau vốn chuẩn bị bốn biển là nhà, nhưng Tiêu huynh một khi đã tìm ta đi Giang Nam, ta cũng thật cao hứng".

Tiêu Bố Y lại cười nói: "Nếu Bối huynh thích, có thể xem người nhà của ta là người nhà, ta, gia phụ đều rất hoan nghênh ngươi, hoan nghênh ngươi đến làm khách".

Khi nghe được những lời trước, Bối Bồi nắm chặt hai tay, nưhgn khi nghe được câu cuối cùng, thở ra một hơi, trong giọng điệu có chút thất vọng, "Được rồi, ta về sau rảnh rỗi sẽ tới nhà Tiêu huynh làm khách".

"Đúng rồi, ta lần này đến trừ mời Bối huynh cùng đi Giang Nam ra, thật ra còn muốn hỏi Bối huynh một vấn đề" Tiêu Bố Y do dự nói.

"Ngươi cứ nói".

"Ta khổ vì ở đây tin tức truyền không tiện, thầm nghĩ muốn thỉnh giáo Bối huynh phương pháp huấn luyện bồ câu đưa thơ. Không biết Bối huynh có kiêng kị gì không, nếu có thì xem như là ta không hỏi" Tiêu Bố Y nói.

Bối Bồi ngẩng đầu lên, "Hiện tại tin tức truyền đích xác thực không thuận tiện, chỉ là ngươi thân là Thái Phó Thiếu Khanh, dịch trạm thông truyền cũng thuộc ngươi quản, ngươi thân là Thái Phó Thiếu Khanh, nếu có chuyện gì thì có thể giao cho dịch trạm xử lý. Chỉh là ngựa dù chạy có nhanh, cũng không kịp chim bay, nhưng huấn luyện ưng truyền thư rất khó khăn. Thương ưng rất có linh tính, trên trời cao nhận chủ không sai một chút, nhưng khó có thể thông dụng, bồ câu đưa thư rất nhiều thời điểm chỉ có trở về theo bản năng, nhưng lại có thể huấn luyện số lượng lớn. Mấy phương pháp truyền tin này có lợi có hại, thuần ưng trong cung đình cũng có, thuần ngựa là bản lĩnh của ngươi, không cần ta nói nhiều. Nhưng muốn nói huấn luyện bồ câu đưa thư, thì Mộc gia Đan Dương nổi danh nhất".

Nàng ta không có nói gì nữa, hiển nhiên về chuyện của Bùi Minh Thúy không muốn nói nhiều, Tiêu Bố Y nghe nàng ta nói cùng mình biết không sai biệt lắm, biết nàng ta hiểu được cách dùng, nhưng huấn luyện cụ thể thì không biết. Bất quá Mộc gia tại Đan Dương, một trong ngũ đại mục trường của triều đình cũng có Mậu mục tại Đan Dương, đến lúc đó cũng có thể đi xem.

***

Tiêu Bố Y ở ngoài thành Đông Đô, tiễn chân cũng không nhiều lắm, đi theo cũng không ít.

Cuộc Nam hạ này xem như là một chuyến du lịch, có chỉ ý của Thánh Thượng. Dọc đường còn có thể tiện nghi làm việc, trong mắt rất nhiều người xem như là một công tác tuyệt vời.

Tôn Thiếu Phương ghìm cương ngựa, xem ra đến miệng cũng có chút không thể khép lại, "Tiêu đại nhân, huynh đệ có thể cùng Tiêu đại nhân đồng hành, thật sự là vui đến mấy đêm không nhắm mắt".

"Lo lắng về vấn đề trên đường sao?" Tiêu Bố Y cười hỏi.

"Nào có, ta biết đi theo Tiêu đại nhân, ăn uống vui chơi đều không sầu" Tôn Thiếu Phương đưa tay chỉ vào mấy cấm vệ nói: "Mấy người bọn họ nghe nói đi theo Tiêu đại nhân tuần tra mã trường trong thiên hạ, cũng đã cầu ta rất lâu ta mới đồng ý".

Mấy người mà Tôn Thiếu Phương chỉ Tiêu Bố Y cũng quen, đều là người của vệ phủ, Chu Định Bang, Hồ Bưu, Trương Khánh cùng Tôn Tấn. Trừ bốn người này ra, còn có một ít vệ binh của vệ phủ, ánh mắt nhìn Tiêu Bố Y tràn đầy kính ngưỡng.

Tiêu Bố Y khi biết được do thân vệ vệ phủ phái đến hộ tống mình, cũng là ngoài dự kiến. Bất quá cũng có thể thấy được Dương Quảng đối với lần xuất hành này của hắn tôn trọng đến cỡ nào, không muốn có gì sơ sót.

Dựa theo Tiêu Bố Y tính toán, lần xuất hành này phải đi tác uy tác phúc, đương nhiên cần dẫn theo nhân thủ đắc lực. Chu Mộ Nho A Tú đương nhiên đi theo, Bối Bồi kinh nghiệm già dặn, có nàng ta ở bên người, cũng bù lại sự tiếc nuối không có Dương Đắc Chí ở đây. Từ sau khi mời Bối Bồi, sự lạnh lùng của Bối Bồi vô hình trung cũng giảm đi rất nhiều, nhìn thấy nàng ta có những lúc cũng cười cười, Tiêu Bố Y mỗi lần nghĩ đến nàng ta trọng thương nhịn đau đi cùng mình chia sẻ sự vui vẻ, tâm tình cũng kích động. Chỉ là nhìn thấy mấy chòm râu trên miệng của nàng ta, lại thôi không muốn nói gì nữa.

Trừ những người này ra, Tiêu Bố Y còn dẫn theo Thừa hoàng thừa Lưu Giang Nguyên, bốn Thự lệnh trong khi hắn không ở tại Đông Đô, tạm thời thế hắn việc ở Đông Đô, không tiện đi xa, Lưu Giang Nguyên thành thật trầm ổn, đối với mục trường trong thiên hạ cũng quen thuộc, đương nhiên phải dẫn theo bên người.

Hòe mập cùng cha hắn Tiêu Đại Bằng, Tiết Bố Nhân đều ở lại Đông Đô, Tiêu Bố Y ngày hôm sau đã dẫn Tiêu Đại Bằng đến gặp Tiêu Hoàng hậu, hai người tự nhiên là đều rơi lệ, Tiêu Bố Y nhìn thấy Tiêu Hoàng hậu đối với cha rất thân thiết, thật ra cũng buông lỏng tâm sự, biết có Tiêu Hoàng hậu chiếu cố, cha trầm ổn, Nhị đương gia lão luyện, bọn hợ tại Đông Đô cũng không có vấn đề quá lớn. Chỉ là Uyển Nhi sau khi biết hắn phải rời đi, ngày hôm sau hai mắt sưng đỏ tiễn hắn rời Thái Phó phủ, Hòe mập lạ cười không có gì ưu tư, thầm nghĩ mình rốt cuộc cũng đã có cơ hội. Hắn cao hứng vì hai điểm, thứ nhất, Uyển Nhi hình như thích Thiếu đương gia, hiện tại Thiếu đương gia đi rồi, nàng ta có thể thích người khác nữa hay không? Thứ hai chính là, ôn thần Bối Bồi rốt cuộc đã đi theo Thiếu đương gia, về sau hắn buổi tối đã có thể ngủ an giấc.

Tiêu Bố Y cũng nhìn Lý Tĩnh cùng Hồng Phất nữ, cảm thấy kỳ lạ, "Mấy tháng trước là ta tiễn Nhị ca, không nghĩ đến hôm nay lại là Nhị ca tiễn ta xuất hành, cũng làm cho người ta cảm khái".

Lý Tĩnh chỉ cười nhìn Tiêu Bố Y nói: "Phải cẩn thận" Hồng Phất nữ cũng lắc đầu nói: "Tam đệ lần này cũng phải cẩn thận, bất quá gần đây cũng không tính là thái bình, Tam đệ, tẩu tử có khối mỹ ngọc gia truyền…"

Tiêu Bố Y tiếp nhận mỹ ngọc, mỉm cười tạ ơn, mấy người Tiêu Đại Bằng cũng không lạ lùng mấy cảnh tượng này, phất tay cáo biệt. Tiêu Bố Y cũng không có bịn rịn nữa, thúc ngựa lên đường, đợi đi được vài dặm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thành Đông Đô vẫn cao lớn như trước, vừa quen thuộc lại vừa lạ lẫm.

Giang Nam, ta đến đây, Tiêu Bố Y thầm nghĩ.

162. Chương 162: Nước Lạnh, Người Nóng

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, đợi cho Vũ Văn lão nhân tìm người ám toán ta, ngươi liền biết có sướng hay không ngay. Hắn tuy biết chuyến đi này cũng không quá tốt đẹp, nhưng cũng không sợ, hắn thật sự là trải qua nhiều lần chinh chiến, đã sớm thành thói quen…

Tuy nói là nam hạ, nhưng mấy người Tiêu Bố Y lại từ Hỉ Trữ môn bắc thành Đông Đô mà đi. Hôm nay đã là đầu xuân, nước Hoàng Hà đã sớm giải đông, tuy mơ hồ còn có thể thấy mảnh băng trên sông, nhưng thông thuyền cũng đã không thành vấn đề.

Thừa Hoàng Thừa Lưu Giang Nguyên ra khỏi Đông Đô, lập tức tất cung tất kính nói: "Đại nhân, căn cứ theo phân phó của người, trạm thứ nhất chuyến nam hạ này là Thanh Giang mã trường Tống thành".

"Nhưng ta lại cảm thấy chúng ta hình như là đang đi về phía bắc" Tiêu Bố Y đến bây giờ xem như là không biết đường, rất nhiều nơi cũng không biết, gần nhất là ở tại thảo nguyên, Mã ấp, Đông Đô mà đi lại, sau khi ra khỏi thành Đông Đô thì rất là mờ mịt, cũng may còn phân được phương hướng.

Lưu Giang Nguyên đáp: "Hồi đại nhân, Tống thành tại phía nam Lương quận, vốn nếu cưỡi ngựa, chúng ta có thể một đường hướng Đông Nam mà đi. Bất quá Thái Phó Thiếu Khanh trước đây không thích bôn ba, đa phần đều là đi thuyền, thuộc hạ chỉ sợ đại nhân vất vả, lúc này mới chuẩn bị đi thuyền thuận Hoàng Hà mà xuống, sau đó chuyển Thông Tể Cừ thuận dòng xuống nam, vừa lúc đi qua Thanh Giang mã trường, như vậy đại nhân có thể đỡ rất nhiều bôn ba, không biết ý đại nhân thế nào?"

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, làm quan thật là thoải mái, dọc theo đường đi đều có người chuẩn bị thỏa đáng, làm sao giống như lúc đi thảo nguyên, đổ máu liều mạng cực kỳ gian khổ.

"Tất cả cứ theo nhe ngươi nói là được, có cái gì cần ta làm, cứ báo ta một tiếng".

Lưu Giang Nguyên lại cười nói: "Thuộc hạ không dám nói thông báo, phải nói là hỏi bẩm cần đại nhân tự mình xử lý mới đúng" Trước đây Vũ Văn Hóa Cập xuất tuần, Thái Phó phủ đều phải xuất mười mấy người, tiền hô hậu ủng, giống như Tiêu đại nhân chỉ dẫn theo hắn xuất hành thật ra là làn đầu nhìn thấy. Bất quá đại nhân trước mắt này có việc đều tự mình làm, có phúc mọi người cùng hưởng, thật ra làm hắn trong lòng khâm phục. Chỉ đơn giản nói lần trước Thừa Hoàng Lệnh Triệu Thành Bằng bị ngựa dọa công chúa sợ, nếu là trước kia, quá nửa đã sớm bị Vũ Văn Hóa Cập trách phạt, nhưng Tiêu đại nhân đã giải thích cho công chúa, sau khi trở về chỉ nói một câu sau này cẩn thận, cũng không nói gì khác, làm cho các thuộc hạ cảm động không thôi.

A Tú Chu Mộ Nho một trái một phải ở bên cạnh Tiêu Bố Y, cứ như môn thần giữ cửa, đều có vẻ hăng hái, nhưng cũng không quá rầm rộ. Bối Bồi vẫn bình tĩnh như trước, chỉ thiếu chút lạnh lùng. Tôn Thiếu Phương cũng cưỡi ngựa đi tới cười nói: "Tiêu đại nhân chẳng lẽ là lần đầu tới Giang Nam?"

Tiêu Bố Y gật đầu, "Tôn huynh chắc là ngựa que đường cũ rồi".

"Tiêu đại nhân gọi ta là Thiếu Phương là được rồi," Tôn Thiếu Phương mặt toát mồ hôi nói: "Gọi ta là Tôn huynh thật sự là muốn giết ta".

Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Tôn huynh đương nhiên lớn hơn so với ta, tiếng Tôn huynh cũng đâu có quá".

Tôn Thiếu Phương bất đắc dĩ lắc đầu, "Tiêu đại nhân làm quan khiêm tốn khó được trong triều. Trách không được mọi người đều phục đại nhân. Huynh đệ ta thật ra cũng đã vài lần đi Giang Nam, chẳng qua đều là đi theo Thánh Thượng, lần này may mắn đi theo Tiêu đại nhân thoải mái một lần, coi như là một công tác khó được".

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, đợi cho Vũ Văn lão nhân tìm người ám toán ta, ngươi liền biết có sướng hay không ngay. Hắn tuy biết chuyến đi này cũng không quá tốt đẹp, nhưng cũng không sợ, hắn thật sự là trải qua nhiều lần chinh chiến, đã sớm thành thói quen.

"Thật ra ngồi thuyền đích thực là thoải mái hơn so với cưỡi ngựa" Tôn Thiếu Phương quay đầu lại nhìn các cấm vệ, "Chúng ta cũng có hơn hai chục người, hơn hai mươi thớt ngựa. Như vậy phải chuẩn bị thuyền lớn mới được".

Mọi người đi nửa ngày là tới quan độ Hoàng Hà, các cấm vệ vốn đang sắc mặt nghiêm túc, cũng không rõ chi tiết của Tiêu đại nhân, nhưng nhìn thấy hắn dọc theo đường đi chuyện trò vui vẻ, không chút làm cao, thật ra cũng rất nhanh kết thành một khối, đều cảm thấy đi theo đại nhân này thật sự là không tệ.

Nhân viên quan độ trước kiểm tra văn thư của mọi người, bọn họ phụ trách điều vận thuyền nhiều năm, sớm đã nhìn ra sự khác biệt của Tiêu Bố Y, tuy nói Tiêu Bố Y xuất tuần, nhưng lại có cấm vệ Đông Đô đi theo, kẻ đầu không cửa kẹp qua cũng đều biết mà nịnh nọt. Tiêu Bố Y nhìn thấy quan thuyền, mới biết được loại thuyền nhỏ của Uyển Nhi so với chiếc thuyền này thì chỉ xem như là một miếng ván trên mặt nước mà thôi. Dựa theo hắn tính toán, thuyền lớn như thế có thể chứa cả một đại đội người ngựa đầy đủ, hắn cảm thấy đủ dùng là được, không cần lãng phí quá mức, cho dù hôm nay đã sớm không còn quẫn bách như khi ở sơn trạ, đã không còn lo lắng về chuyện tiền bạc, nhưng vẫn không có thói quen lãng phí. Bất quá Tôn Thiếu Phương nhất định không chịu, nói là quy củ trong triều không thể phá, Tôn Thiếu Phương hắn

là thân vệ, Tiêu đại nhân là Thái Phó Thiếu Khanh, nhiều người lắm ngựa, nhất định phải ba chiếc thuyền mới được. Tôn Thiếu Phương tại kinh đô là một thân vệ, quan thất phẩm, tại kinh đô giống như hắn ít nhất cũng phải bốn năm ngàn người, không đáng nhắc tới. Nhưng ra khỏi kinh đô, quan thất phẩm đã xem như là đại quan trong mắt dân chúng, loại quan tứ phẩm như Tiêu Bố Y, dân chúng cũng khó gặp.

Phải biết rằng Đại Tùy cho dù là Đông Đô, Tây Kinh, Hà Nam vân vân Huyện lệnh đứng đầu, chẳng qua cũng chỉ mới là quan ngũ phẩm, Tôn Thiếu Phương quan thất phẩm, đến địa phương cũng là hô phong hoán vũ, nhân viên quan độ nghe được Tôn Thiếu Phương phân phó, sớm đã chuẩn bị ba chiếc thuyền lớn, Tôn Thiếu Phương an bài A Tú, Chu Mộ Nho cùng Bối Bồi ba người cùng thuyền với Tiêu Bố Y, Thừa Hoàng Thừa đương nhiên cũng phải đi theo bên cạnh đại nhân, hắn cũng đi cùng Tiêu Bố Y, năm người cùng ngồi thuyền lớn, thật sự là có chút trống trải, rất có hương vị rộng rãi.

Các cấm vệ còn lại đều là an bài trên một chiếc thuyền lớn khác, ngựa cũng được đãi ngộ như các cấm vệ, an bài trên thuyền lớn thứ ba. Một chiếc thuyền lớn có thể chứa hơn hai trăm người, lúc này chỉ có hơn hai mươi người đã chiếm ba chiếc, có thể tưởng tượng được sự rộng rãi.

Tiêu Bố Y tuy không nghĩ có đặc quyền gì, lại đối với Nguyệt Quang cũng đối xử đặc biệt, con ngựa này đi một vòng, rốt cuộc vẫn trở về với chủ nhân, khi Nguyệt Quang lên thuyền thì hí dài, có vẻ đắc ý, Bối Bồi nhìn Nguyệt Quang, có chút đăm chiêu, Tôn Thiếu Phương cũng gặp qua không ít tuấn mã, nhưng đối với Nguyệt Quang cũng khen không tiếc lời, tự nhiên phân phó hạ nhân cẩn thận chăm sóc, chuẩn bị cỏ thượng hạng.

Trên thuyền có trang bị hạ nhân nha hoàn, đầu bếp cùng thuyền phu, mọi nhu cầu đều được cung ứng đầy đủ, Tiêu Bố Y lúc này mới hiểu được dẫn theo Thừa Hoàng Thừa thật sự là cử chỉ sáng suốt. Cưỡi ngựa so ra kém đi thuyền, thật sự vất vả hơn nhiều, ba chiếc thuyền này bọn họ đi cũng phải hơn mười ngày, đương nhiên phải chuẩn bị hoàn hảo.

Sau khi tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng, ba chiếc thuyền lớn đều là giương buồm xuôi dòng mà đi, đi thuyền xuôi dòng, lại thuận gió, thuyền lớn đi cũng khá nhanh.

Khi Tôn Thiếu Phương hỏi rõ hành trình cũng không tính toán lại, còn đặc ý bảo thuyền phu hạ buồm, giảm tốc độ của thuyền, xuôi dòng là được.

Dọc theo đường đi hai bờ sông đầu xuân phong cảnh vô hạn, dần dần hiện ra màu xanh, chim chóc hót vang, trời nước một màu, trời cao mây nhạt, thật sự là một sự thỏa mãn thoải mái mà Tiêu Bố Y khó gặp.

A Tú cùng Chu Mộ Nho đều là người phương Bắc. Nghe nói đến ngồi thuyền trong lòng vốn sợ hãi, nhưng khi nhìn thấy thuyền lớn đi so với cưỡi ngựa còn muốn thoải mái hơn nhiều, nên đi thuyền cũng cảm thấy vui vẻ thoải mái, thầm nghĩ trách không được Hòe mập chết sống cũng muốn đi theo Dương Đắc Chí đến Đông Đô, đi cùng Thiếu đương gia đúng là thoải mái, về sau nhất định phải đi cùng Thiếu đương gia, đánh chết cũng không rời.

Thuyền đi được một ngày, đến sáng ngày thứ hai đã đi được hơn trăm dặm. Tiêu Bố Y luyện tập dịch cân xong, ra khỏi khoang thuyền, đưa mắt trông về phía xa, nhìn thấy hai bờ sông non xanh nước biếc, đất đen đá nâu, trông rất vui mắt.

Nhìn thấy Bối Bồi nhân đang đứng trên boong tàu, dựa vào lan can. Tiêu Bố Y bước tới, cũng học nàng ta nhìn về nơi xa.

Bối Bồi cũng không có quay đầu lại, tựa hồ sớm đã biết là Tiêu Bố Y.

"Bối huynh dậy sớm vậy" Tiêu Bố Y thuận miệng hỏi.

"Ừm" Bối Bồi ứng tiếng, "Ngươi chẳng phải cũng vậy sao".

"Không biết Bối huynh suy nghĩ cái gì?" Tiêu Bố Y không đáp mà hỏi.

Bối Bồi rốt cuộc quay đầu lại, khóe miệng lộ ra nụ cười, "Ta thật ra cái gì cũng không nghĩ" Nhìn thấy Tiêu Bố Y ngạc nhiên, Bối Bồi giải thích: "Có đôi khi, cái gì cũng không cũng là một chuyện vui vẻ hạnh phúc. Tiêu huynh không cho là vậy sao?"

Tiêu Bố Y cảm thấy Bối Bồi cùng triết gia không sai biệt lắm, cũng cảm thấy thái độ của nàng ta gần đây đối với mình tốt hơn rất nhiều, "Bối huynh nói cũng không sai, chỉ là có đôi khi. Muốn cầu an vui cũng cầu không được, khoái hoạt cùng quyền thế, địa vị, giàu có đều không cùng một cấp, có lẽ rất nhiều người cảm thấy làm Hoàng Thượng là chuyện sung sướng nhất, đối với ta khi nhìn thấy Thánh Thượng, lại cảm thấy hắn so với bất luận kẻ nào đều phiền não hơn nhiều, hắn phải suy nghĩ rất nhiều chuyện, cho nên Bối huynh nói cái gì cũng không nghĩ là chuyện khoái hoạt, ta cũng thấy có lý".

Bối Bồi lẳng lặng nghe, đột nhiên nói: "Tiêu huynh vui vẻ sao? Ta cuối cùng cảm thấy ngươi so với Bùi tiểu thư hoàn toàn khác biệt, lại đều là người làm cho ta khâm phục".

"Ồ?" Tiêu Bố Y chân mày nhướng lên.

Bối Bồi quay đầu nhìn về phía núi xa, nhẹ giọng nói: "Bùi tiểu thư có đại trí tuệ, Tiêu huynh thật ra cũng thế. Một chuyến thảo nguyên, Tiêu huynh hóa giả nguy nan trong vô hình một cách nhẹ nhàng, chỉ là ngày thường cũng tùy theo hoa nở hoa tàn mà thôi. Bùi tiểu thư tuy cũng thông minh tuyệt luân, nhưng lại cả ngày đều phải lo lắng suy nghĩ, Tiêu huynh là người lạc quan, lại làm gì cũng đều thuận lợi, nếu luận quyền thế, ngươi không bằng nàng ta, nhưng luận khoái hoạt, nàng ta không bằng ngươi".

Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Biệt nhân tiếu ngã thái phong điên, ngã tiếu tha nhân khán bất xuyên, bất kiến ngũ lăng hào kiệt mộ, vô hoa vô tửu sử tác điền (*)! Cho dù là anh hùng hào kiệt, thiên hạ chí tôn thì thế nào, lưu chút kỷ niệm bất quá cũng bị người xem như là đống đất mà thôi, làm sao so với có hoa có rượu tiêu diêu tự tại? Nói tới đây, ta cũng thực muốn chúc mừng Bối huynh hiện tiêu diêu tự tại".

"Biệt nhân tiếu ngã thái phong điên, ngã tiếu tha nhân khán bất xuyên?" Bối Bồi lẩm bẩm: "Tiêu huynh đúng là đại tài, chỉ hai câu này, trí tuệ cùng sự khoáng đạt có thể thấy được".

Tiêu Bố Y thầm nhủ xấu hổ, nghĩ mình thích bốn câu thơ này của Đường Dần nên trực tiếp dẫn ra, không nghĩ đến lại là văn thơ hơn người, trí tuệ khoáng đạt.

Nhìn thấy Tiêu Bố Y muốn nói lại thôi, Bối Bồi che miệng cười nói: "Có phải là Tiêu huynh lại muốn nói, đây là cái gì Giáo Thư Lang dạo chơi tứ phương dạy cho ngươi?"

Bối Bồi che miệng cười, rất có tư thái của một cô gái nhỏ, thật sự cũng bởi vì làm sát thủ trói buộc lâu này, gần nhất không còn câu thúc, nhiều ít đã khôi phục lại chút nữ tính. Chỉ là mới che miệng, phát giác không ổn, rất nhanh buông tay xuống, trong mắt có vẻ xấu hổ.

"Bối huynh quả nhiên thông minh, vừa đoán là] trúng" Tiêu Bố Y đối với động tác của nàng ta làm như không thấy, chỉ cười.

"Bất kiến ngũ lăng hào kiệt mộ, vô hoa vô tửu sử tác điền?" Bối Bồi lại đọc hai câu sau, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, "Ngươi nói không sai chút nào, thiên cổ ký công thì thế nào, cuối cùng cũng chỉ là một đống đất mà thôi. Thân tại miếu đường ta thấy đã nhiều, nhưng giống như Tiêu huynh, đi về tự nhiên, tiêu sái như trước đúng là hiếm thấy. Nói vậy Bùi tiểu thư cũng nhìn ra tâm tính của Tiêu huynh, lúc này mới không cho Bùi phiệt cùng Tiêu huynh tiếp xúc".

(*) Đào hoa am ca - Đường Dần

Đào hoa ổ lý đào hoa am

Đào hoa am lý đào hoa tiên

Đào hoa tiên nhân chủng đào thụ

Hựu trích đào hoa hoán tửu tiền

Tửu tỉnh chỉ tại hoa tiền toạ

Tửu tuý hoàn lai hoa hạ miên

Bán tỉnh bán tuý nhật phục nhật

Hoa lạc hoa khai niên phục niên

Đãn nguyện lão tử hoa tửu gian

Bất nguyện cúc cung xa mã tiền

Xa trần mã túc quý giả thú

Tửu trản hoa chi bần giả duyên

Nhược tương phú quý tỉ bần giả

Nhất tại bình địa nhất tại thiên

Nhược tương bần tiện tỉ xa mã

Tha đắc khu trì ngã đắc nhàn

Biệt nhân tiếu ngã thái phong điên

Ngã tiếu tha nhân khán bất xuyên

Bất kiến Ngũ Lăng hào kiệt mộ

Vô hoa vô tửu sừ tác điền.

Lũng đào hoa - Người dịch: Hạt cát

Lũng Đào hoa, am hoa một mái,

Trong hoa am tự tại tiên hoa.

Tiên hoa trồng cội đào hoa,

Chiết cành ta lấy đổi ra rượu nồng.

Khi tỉnh rượu ung dung kề cận,

Uống say nằm ngủ khểnh dưới hoa.

Tỉnh say ngày lại ngày qua,

Hoa tươi hoa rụng la đà tháng năm.

Chốn ngựa xe chẳng cần luồn cúi,

Ước nguyền rằng chết với rượu hoa.

Bụi xe dấu ngựa cao xa,

Cành hoa chén rượu cùng ta duyên nghèo.

Đem phú quý so đo đạm bạc,

Một đất bằng một ngất trời xanh.

Ngựa xe đem sánh thanh bần,

Người toan bận rộn, ta phần thong dong.

Người cười ta cuồng ngông khờ khạo,

Ta cười người điên đảo ngược xuôi.

Ngũ lăng phần mộ san rồi,

Không hoa không rượu cũng thời ruộng sâu.

Nguồn: thivien.net

Nước gợn một đạo hướng tới chiếc thuyền ở giữa mau lẹ bơi đi, Tiêu Bố Y cau mày, cũng tung người nhảy xuống nước, bơi theo sát Bối Bồi. Hôm nay nước sông mới giải băng nên nước sông lạnh nói không nên lời. Bối Bồi nhảy xuống đi không thèm quay lại, Tiêu Bố Y cũng thế. Tôn Thiếu Phương nóng ruột dậm chân, cởi giày cũng nhảy xuống, hắn được Thánh Thượng khâm điểm đi bảo hộ Tiêu Bố Y, không muốn nói vì

Tiêu Bố Y mà nhảy xuống nước, cho dù là nhảy vào lửa hắn cũng phải đi theo! Tiêu Bố Y nếu có phiền toái gì, hắn cũng đừng mong trở lại kinh thành…

Tiêu Bố Y nhiều ít hiểu được vì cái gì mà Bùi Uẩn đối với mình vẫn không xa không gần, thì ra là Bùi Minh Thúy an bài.

"Đúng rồi, Tiêu huynh, ngươi nói tương lai hoan nghênh ta tới nhà huynh làm khách, không biết là thật tình hay giả ý?" Bối Bồi đột nhiên hỏi.

"Cái này có cái gì giả ý sao chứ?" Tiêu Bố Y chân thành nói: "Bối huynh chẳng lẽ còn không biết tâm ý của ta?"

Bối Bồi quay đầu đi, không dám nhìn thẳng vào mắt của Tiêu Bố Y, "Nhưng, đối với huynh, đối với huynh nếu không phải là Bối Bồi, huynh còn có thể hoan nghênh tôi không?"

"Ngươi không phải Bối Bồi thì là ai?" Tiêu Bố Y ngạc nhiên hỏi.

Bối Bồi dậm chân xoay người rời đi, trước khi đi bỏ lại một câu, "Ngu ngốc!"

Tiêu Bố Y dở khóc dở cười, không thể hiểu được tâm ý của Bối Bồi. Chính cô ta giả dạng thành nam nhân, chẳng lẽ hy vọng mình đối đãi như là nữ nhân? Quay đầu nhìn lại, phát hiện A Tú cùng Chu Mộ Nho thì thầm với nhau, nhịn không được đi qua, "Nói thầm cái gì đó?"

"Không có gì" A Tú đứng thẳng lưng, nghiêm mặt nói: "Tiêu lão Đại, chúng ta đang nghiên cứu hai nam nhân nếu thì thầm với nhau thì có ý nghĩa gì?"

Tiêu Bố Y nhìn hai người gật đầu nói: "Đúng vậy, hai người nam nhân các ngươi ở trong này thầm thầm thì thì. Ta cũng không biết có ý nghĩa gì".

Hắn sau khi nói xong liền quay lưng đi, lưu lại A Tú cùng Chu Mộ Nho nhìn nhau ngạc nhiên, dở khóc dở cười.

***

Thuyền đi tới đêm, đã đến chỗ giao nhau giữa Thông Tể Cừ cùng Hoàng Hà của Đại Tùy, thuyền chầm chậm đi vào Thông Tể Cừ, sau đó xuôi dòng nam hạ. Tiêu Bố Y lúc này mới phát hiện chỗ thuận lợi lưu thông vận chuyển của kênh đào. Vào thời đại của hắn, giao thông đã phát triển, đối với kênh đào cũng không thấy bức thiết. Nhưng ở thời đại này, kênh đào thủy lợi vận chuyển liên thông Nam Bắc. Trên kênh đào thuyền lui tới qua lại, đã có sự phồn vinh của đầu xuân. Tiêu Bố Y hắn cũng nương theo kênh đào thủy lợi, nhàn nhã nam hạ.

Thừa Hoàng Lệnh biết Tiêu Bố Y không rành lộ trình, vì mục tiêu an toàn nên cũng không đi đêm, chứ không có đi ban đêm.

Sau khi qua Thông Tể Cừ nam hạ, phía trước đi thêm nửa ngày nữa chính là Ung Khâu. Mọi người thấy Tiêu Bố Y cũng không có ý xuống thuyền, cũng đều đi theo, dù sao người ta cũng là thủ trưởng, bọn họ là hộ vệ, nhưng cũng đều ở trên thuyền đến phát chán.

Tôn Thiếu Phương biết tâm ý của mọi người, mỉm cười nói với Tiêu Bố Y: "[Tiêu đại nhân, không biết người mấy ngày này ở trên thuyền có sai lệch không? Qua hôm nay, ta nghĩ đại nhân sẽ xuống thuyền, không nghĩ đến đại nhân vẫn ở trên thuyền, như vậy cũng bỏ đi cơ hội đi dạo".

Tiêu Bố Y tính cách trầm ổn, trừ thưởng thức phong cảnh, cùng mấy người Bối Bồi, A Tú Chu Mộ Nho nói chuyện phiếm ra, cũng chỉ dốc lòng luyện khí, chỉ phòng có người ám toán. Hôm nay bọn họ trên thuyền, không cần phải nói, cơ hội người khác ám toán cũng ít đi rất nhiều, hắn chưa bao giờ lơi lỏng, cũng không muốn sinh sự đa đoan. Khi nghe thấy Tôn Thiếu Phương vừa hỏi, biết tâm ý của hắn, khẽ cười nói: "Luôn ở trên thuyền, đích xác có chút mệt mỏi, một đường này các huynh đệ đều đã vất vả, không bằng chúng ta đến hạ lưu Ung Khâu nghỉ hai ngày rồi mới đi Tống thành?"

Tôn Thiếu Phương cao hứng nói: "Tạ Tiêu đại nhân thông cảm, chúng ta cũng không dám nói là vất vả, chẳng qua mọi người ở trên thuyền đích thực là cũng có chút chán".

Hai người nhìn nhau cười, hướng ra mặt sông nhìn qua, đột nhiên thấy đối diện có hai chiếc thuyền nhỏ đang ngược dòng mà lên, Tôn Thiếu Phương nhìn một lát, mắt lộ vẻ nghi hoặc, còn chưa nói gì thì Bối Bồi đã đi tới, thấp giọng nói: "Thuyền kia có vấn đề".

Bối Bồi ngày thường ít nói, cùng Chu Mộ Nho và A Tú cũng coi như là có mấy câu, còn phần lớn thời gian là ở trên boong tàu nhìn mặt sông, giống như là lúc đi quan ngoại vậy, Tiêu Bố Y đã biết nàng ta kinh nghiệm phong phú, nhìn như tùy ý, nhưng đều lưu tâm tới những hành động bất thường chung quanh, dĩ nhiên là tật cũ của thích khách, nhưng đối với mình tuyệt đối là gia tăng hộ vệ, không khỏi trong lòng cảm động.

Tôn Thiếu Phương cũng gật đầu nói: "Bối huynh nói cực kỳ đúng, ta cũng có nghi hoặc, mặt sông tuy có thuyền lui tới, nhưng bình thường thuyền nhỏ nhìn thấy thuyền lớn như chúng ta, đều biết là thuyền của quan, nếu là dân chúng quá nửa là sớm né tránh, còn đón đầu mà đến…"

"Đón đầu mà đến quá nửa là có ý đồ" Bối Bồi lạnh lùng nói: "Ngày nay đạo phỉ hoành hành, khu vực sông này là trong phạm vi của Ngõa Cương, nên thường có Ngõa Cương tặc khấu xuất hiện, chúng ta không thể không phòng".

Tôn Thiếu Phương gật đầu, hô lên một tiếng, báo động cho thuyền lớn đi sau, các cấm vệ đều sẵn sàng đón địch.

Tiêu Bố Y dở khóc dở cười, "Tôn huynh, ngươi để cho chúng ta rộng rãi, đem cấm vệ đều để ở thuyền sau, vậy ai bảo hộ cho chúng ta?"

Tôn Thiếu Phương cười nói: "Trên thuyền này tuy chỉ có năm người, ta chỉ sợ đối phương phải có tuyệt đỉnh cao thủ đến mới có thể có thu hoạch".

Trong khi hai người nói chuyện với nhau, hai chiếc thuyền nhỏ đã đến gần thuyền lớn, thuyền phu cũng phát hiện không đúng, liên tục hô quát để thuyền nhỏ né tránh, thuyền nhỏ cũng linh động, như cá đã một trái một phải né qua đầu thuyền, áp vào hai bên thuyền lớn.

"A Tú Mộ Nho đi thủ bên trái" Tiêu Bố Y thấp giọng quát.

A Tú Chu Mộ Nho sớm đã vọt tới bên thân trái thuyền lớn, thấy trên thuyền nhỏ đã có một người cầm móc câu móc lên mạn thuyền, để cho thuyền nhỏ áp sát thuyền lớn, trên thuyền nhỏ lại nhảy ra ba người, cầm trong tay dây móc, lưng đeo cương đao, chỉ vung lên dây móc đã móc lên lan can, lập tức leo lên thuyền lớn.

A Tú lạnh lùng không nói, Chu Mộ Nho thấp giọng hỏi: "A Tú, chém dây thừng?"

"Chờ một chút" A Tú thấp giọng nói, đợi cho một người lên tới mạn thuyền, A Tú đột nhiên xuất đao, một đao chém về phía cổ tay người nọ. Người nọ cả kinh, cuống quít rút tay, A Tú chiêu này chỉ là hư thế, trường đao vừa chuyển, đã chém bay đầu người nọ.

Một người khác chấn động, không nghĩ đến đối thủ lại hung ác như thế, nhìn thấy đồng bạn không đầu rơi xuống nước, trong lòng lạnh lẽo, lại nghe được sau đầu có tiếng gió, 'phành' một tiếng vang lớn, choáng váng đầu óc hoa mắt mà chìm vào trong nước.

Chu Mộ Nho một côn đánh trúng gáy người nọ, đem người nọ đánh rơi xuống nước, thuận thế đánh qua người cuối cùng, người nọ gầm lên một tiếng, hai tay bắt lấy dây thừng, thấy không kịp né tránh, dưới chân dùng sức đẩy cả người búng ra xa. A Tú cũng hừ lạnh một tiếng, trường đao rời tay phóng ra, giữa không trung muốn đem người nọ đâm thủng một lỗ.

Người nọ cũng tính là thân thủ nhanh nhẹn, cuống quít buông dây thừng, 'ùm' một tiếng rơi vào trong nước, trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng.

Mạn phải thuyền đã sớm giải quyết chiến đấu, không cần Tiêu Bố Y Bối Bồi ra tay, Tôn Thiếu Phương đã sớm sạch sẽ gọn gàng giết hai người, đá một người xuống nước. Khi cho đao vào vỏ khẽ cười nói: "Cỡ này mà cũng đi đánh cướp, phân lượng hình như có chút không đủ".

Hai chiếc thuyền nhỏ thấy tình thế không ổn, đã sớm ngược dòng mà lên. Bối Bồi đột nhiên kêu lên: "Không ổn".

"Có cái gì không ổn?" Tôn Thiếu Phương khó hiểu hỏi.

"Bọn họ một khi đã trốn chạy, theo lý phải tản ra mới đúng, nhưng bọn chúng lại hướng lên, mục tiêu chính là hai chiếc thuyền còn lại" Bối Bồi sắc mặt khẽ biến nói.

Tôn Thiếu Phương khẽ cười nói: "Bối huynh quá lo rồi, trên thuyền kia không có Tiêu đại nhân, nhưng có hơn mười cấm vệ, bọn họ võ công tuy không tính là cao cường, nhưng dù sao cũng không phải là hạng túi cơm giá áo".

Hắn ý tứ rất đơn giản, những người này một khi đã không làm gì được chiếc thuyền này, đụng tới đám cấm vệ kia cũng không tốt lành gì, chỉ là hắn mới nói xong, ánh mắt chợt chăm chú, thất thanh nói: "Không ổn".

Hai chiếc thuyền nhỏ ngược dòng mà lên, trong giây lát đã đến bên cạnh chiếc thuyền thứ hai, trên thuyền lại nhảy ra hai người, tính cả thuyền công cũng nhảy xuống nước, các cấm vệ đều nghi hoặc khó hiểu, Tôn Thiếu Phương đã lên tiếng hô: "Cẩn thận bọn họ đục thuyền".

Hắn nói lời còn chưa dứt, bên người đã nghe 'ùm' một tiếng, Tôn Thiếu Phương quay đầu nhìn lại, thấy Tiêu Bố Y gấp giọng kêu lên: "Bối huynh trở về".

Nước gợn một đạo hướng tới chiếc thuyền ở giữa mau lẹ bơi đi, Tiêu Bố Y cau mày, cũng tung người nhảy xuống nước, bơi theo sát Bối Bồi. Hôm nay nước sông mới giải băng nên nước sông lạnh nói không nên lời. Bối Bồi nhảy xuống đi không thèm quay lại, Tiêu Bố Y cũng thế. Tôn Thiếu Phương nóng ruột dậm chân, cởi giày cũng nhảy xuống, hắn được Thánh Thượng khâm điểm đi bảo hộ Tiêu Bố Y, không muốn nói vì Tiêu Bố Y mà nhảy xuống nước, cho dù là nhảy vào lửa hắn cũng phải đi theo! Tiêu Bố Y nếu có phiền toái gì, hắn cũng đừng mong trở lại kinh thành.

A Tú cũng muốn nhảy xuống nước, lại bị Chu Mộ Nho kéo lại, "A Tú, ngươi biết bơi sao?"

"Ta không biết, ta cũng quên mất" A Tú rốt cuộc có chút sốt ruột la lên: "Mộ Nho, còn ngươi?"

Chu Mộ Nho cười khổ nói: "Ta cũng không".

Hai người chỉ còn cách sốt ruột, lại nhìn thấy Bối Bồi đã nổi lên mặt nước, đổi một hơi, sau đó lại lặn xuống nước. Tôn Thiếu Phương cũng như thế, chỉ có Tiêu Bố Y là không thấy động tĩnh, phẳng phất như đá chìm xuống, không có nổi lên. A Tú Chu Mộ Nho nhìn nhau, cũng không biết làm sao, A Tú đột nhiên nói: "Thiếu đương gia cũng là người phương Bắc, hình như cũng không biết bơi".

"Vậy làm sao bây giờ?" Chu Mộ Nho vội la lên: "A Tú, ngươi thông minh, mau nghĩ ra biện pháp".

A Tú đã tuyệt vọng, lại nhìn thấy trên mặt sông có một vệt máu lan tràn, ngay sau đó Tiêu Bố Y đã nổi lên, đổi hơi rồi lại lặn xuống.

A Tú nhìn thấy Tiêu Bố Y lên xuống trong nước, linh hoạt nhẹ nhàng, không khỏi rất kinh ngạc: "Thiếu đương gia biết bơi từ khi nào vậy, thực kỳ quái!"

Tiêu Bố Y trước kia đương nhiên sẽ không biết bơi, bất quá hiện tại thì thủy tính tinh thông. Hắn thấy Bối Bồi nhảy xuống nước, đã hiểu được tâm ý của nàng, chỉ sợ nàng đơn độc, không chút do dự nhảy xuống nước. Hắn thủy tính tinh thông, nội kình cao cường, người ở trong nước bế khí, chỉ dùng chưởng vỗ, phản lực đã khiến cho hắn vọt đi, giây lát đã đến dưới thuyền lớn, nhìn thấy một người đang ra sức đục thuyền, trong lòng giận dữ, lập tức bơi tới. Người nọ trong tay đang cầm đồ đục, nhìn thấy Tiêu Bố Y đột kích, cười thầm hắn không biết tự lượng sức, hắn thủy tính tinh thông, dưới nước bế khí lại lâu, đương nhiên không đem Tiêu Bố Y để trong mắt, dưới chân dùng sức, cây đục đã đâm về phía Tiêu Bố Y, Tiêu Bố Y đưa tay chụp qua đã vặn gãy cổ tay người nọ, thuận thế đoạt lấy cây đục, đâm ngay tim người nọ.

Người nọ trong mắt tràn đầy vẻ không tin cùng kinh ngạc, hiển nhiên không phục có người có thể ở trong nước mà giết hắn, chẳng qua không phục cũng không được, chỉ có thể chết không nhắm mắt.

Tiêu Bố Y cùng máu tươi nổi lên mặt nước, đúng là một màn mà A Tú mới vừa rồi nhìn thấy. Hắn nổi lên mặt nước nhìn quanh, phát hiện mặt nước có một chỗ dị thường, biết có người đánh nhau, lặn xuống nước xuống trợ giúp, phát hiện Bối Bồi cũng đã giải quyết một người. Bối Bồi sau khi giải quyết người nọ, chỉ cảm thấy phía sau có sóng nước gợn lên, không chút do dự hồi kiếm đâm tới, lại bị người bắt lấy cổ tay, Bối

Bồi kinh hãi, lại nhìn thấy người nọ buông tay lui về phía sau, nhận ra là Tiêu Bố Y. Tuy trong nước lạnh như băng, trong lòng lại sinh ra cảm giác ấm áp.

Nàng nhảy xuống nước cũng không vì cấm vệ trên thuyền, mà chỉ là vì Tiêu Bố Y, nhưng Tiêu Bố Y theo sát không rời, không hỏi cũng biết, hắn cũng không yên tâm. Không biết bắt đầu từ khi, hai người bọn họ đã trong yên lặng mà xảy ra chuyển biến, ở trong nước nàng bảo hộ Tiêu Bố Y lại biến thành Tiêu Bố Y bắt đầu bảo hộ nàng, hắn lúc trước ước hẹn, nói Bối huynh võ công cao cường, hắn cần trợ thủ, nhưng trước mắt xem ra, hắn cũng là nghĩ một đằng nói một nẻo.

Tiêu Bố Y ngẩn ra tại chỗ, cho tới bây giờ không nghĩ đến Bối Bồi lại thâm tình đối với hắn như thế, chẳng những muốn bảo vệ hắn, cho dù là ngựa của hắn cũng quan tâm như thế, đây làm sao là Bối Bồi lạnh như băng không nói đến tình ở thảo nguyên!...

Hai người nổi lên mặt nước, nhìn thấy đạo máu tươi thứ ba xuất hiện trên mặt nước, Tôn Thiếu Phương nổi lên, cười khổ nhìn Tiêu Bố Y, lớn tiếng nói: "Còn một tên".

Tiêu Bố Y lắc đầu nói: "Giặc cùng chớ đuổi".

Tôn Thiếu Phương đang chờ những lời này, vội vàng nói: "Một khi đã như vậy, Tiêu đại nhân cùng Bối huynh mau về thuyền" Hắn là thân vệ kinh đô, bình thường an nhàn sung sướng, làm sao từng gặp loại chịu tội này. Mới vừa rồi khi chém giết còn không biết là cái gì, nhưng hiện tại kẻ địch vừa đi, Tôn Thiếu Phương chỉ cảm thấy cả người như đang ở trong băng vậy, khổ không nói nên lời. Nhìn thấy Bối Bồi lại mặc một bộ đồ đi nước bó sát người, cũng bội phục hắn suy nghĩ chu đáo, chẳng lẽ Bối Bồi đã sớm biết có người đột kích, lúc này mới có chuẩn bị? Tôn Thiếu Phương lúc này đôi với Bối Bồi cũng có chút nghi hoặc, chỉ là nghĩ Tiêu Bố Y đối với người này rất tín nhiệm, nên cũng không dám hỏi nhiều.

Ba người lên thuyền lớn, các cấm vệ ùa tới, khen không ngớt lời: "Hai vị đại nhân võ công cao cường, vị huynh đài này cũng không kém, chúng ta thật sự bội phục sát đất".

Tôn Thiếu Phương mặt giận dữ, "Các ngươi con mẹ nó lúc này còn nói lời hay, mới vừa rồi sao không nhảy xuống giúp một tay? Rốt cuộc là các ngươi bảo hộ Tiêu đại nhân, hay là Tiêu đại nhân bảo hộ các ngươi?"

Các cấm vệ nhìn nhau, câm như hến. Bọn họ so với Tôn Thiếu Phương còn muốn sung sướng hơn, Tôn Thiếu Phương chức trách nơi thân, không thể không xuống nước, bọn họ lại cảm thấy đại cuộc đã định, nước sông lạnh như băng, thật sự không cần thiết phải xuống nước, lúc này mới nghĩ lại, mình mấy ngày nay đã quá an nhàn, đã quên là đến đây để bảo hộ Tiêu đại nhân, đều giật mình, thầm nghĩ nếu Tiêu đại nhân trách tội, chỉ sợ mọi người đều không tránh khỏi trách phạt.

"Sự tình đã qua rồi thì tính làm gì" Tiêu Bố Y vận công tại thân, chỉ cảm thấy cả người đã ấm hẳn lên, nhưng trên người ướt át khó chịu, nhìn thấy Tôn Thiếu Phương cùng Bối Bồi đều lạnh tới sắc mặt phát xanh, gấp giọng nói: "Tôn huynh Bối huynh mau vào trong nghỉ ngơi, chớ để bị nhiễm lạnh".

Các cấm vệ đã tìm được chuyện để làm, chia nhau đỡ ba người đi vào trong khoang thuyền, Bối Bồi đưa tay đẩy cấm vệ bên người ra, lạnh lùng nói: "Ta muốn về phòng của mình".

Các cấm vệ đều cảm thấy người này tính tình cổ quái, Tiêu Bố Y lại biết ngọn nguồn, chỉ cho thuyền cập bờ, Bối Bồi lên thuyền lớn đi vào trong phòng mình không thấy trở ra. Thuyền phu kiểm tra đáy thuyền, phát hiện cũng không có gì đáng ngại, có thể khai thuyền. Các cấm vệ lo lắng, cũng chia ra lên thuyền chứa ngựa, chứ không tập trung lên một thuyền bữa, đại bộ phận cấm vệ trong này đều không biết bơi, chỉ sợ thuyền chìm mà đem mạng tặng theo.

Thuyền đi nửa ngày, rốt cuộc đã đến Ung Khâu, mọi người dừng thuyền, nhớ tới trận phục kích cách đây không lâu, đều thầm nhủ kinh ngạc. Tôn Thiếu Phương phân phó mọi người im lặng không cần làm loạn, bản thân cùng Thừa Hoàng Thừa đi tìm Huyện lệnh Ung Khâu huyện trước, cái nhìn của Tôn Thiếu Phương chính là, hắn ủy khuất thì không sao cả, nhưng không thể để Tiêu đại nhân ủy khuất.

Tiêu Bố Y đến trước cửa phòng Bối Bồi, gõ gõ cửa phòng hỏi: "Bối huynh?"

"Vào đi" Bối Bồi thanh âm có vẻ trầm thấp.

Tiêu Bố Y đẩy cửa vào, phát hiện chỉ khép hờ, sau khi đi vào phát hiện Bối Bồi đang quấn mền, bên cạnh lò lửa, tựa hồ rất lạnh.

Tiêu Bố Y có chút đau lòng, "Bối huynh..."

Bối Bồi hắt xì một cái, cười khổ nói: "Tiêu huynh, ta thất lễ".

"Người lạnh?" Tiêu Bố Y lắp bắp kinh hãi, hắn nghe Cầu Nhiêm Khách nói qua, người tập võ bởi vì thể chất rất mạnh, dễ dàng không bị nhiễm phong hàn, chỉ là nếu nhiễm phong hàn, bình thường đều rất nghiêm trọng.

"Có chút, cũng không đáng ngại" Bối Bồi lắc lắc đầu, lại hắn xì mấy cái, răng nhịn không được run lên.

Tiêu Bố Y đưa tay sờ trán nàng ta, thất thanh nói: "Trán quá nóng".

Bối Bồi nhìn thấy Tiêu Bố Y đưa tay ra, theo bản năng hơi co lại, đợi khi tay Tiêu Bố Y áp lên trán của nàng, cũng không né tránh, trong lúc nhất thời quên rét lạnh. Đợi khi Tiêu Bố Y rút tay về, Bối Bồi còn cảm thấy cả người có chút nóng lên, chỉ là trong giây lát lại bị cái lạnh đánh tan, không khỏi kéo chặt mền lại.

"Bối huynh, ngươi chẳng lẽ không có thuốc gì trị phong hàn sao?" Tiêu Bố Y hỏi.

Bối Bồi cười khổ nói: "Ta thuốc trị đao thương giải độc gì cũng đều có, chỉ là không có thuốc trị phong hàn, ta cũng không nghĩ đến thể chất của mình lại biến thành như thế này".

"Trên thuyền này cũng không có Y sinh, một lát nữa ta sẽ cõng Bối huynh xuống thuyền đi tìm Y sinh" Tiêu Bố Y có chút khẩn trương, lại trách cứ: "Bối huynh, ngươi xuống nước để làm cái gì, thuyền thủng thì cứ để cho nó thủng, có cái gì quan trọng đâu, như vậy sẽ không bị thế này. Ngươi vốn không phải là người nhiệt tâm như vậy! Ngươi lần trước bệnh nặng lần này lại liều mạng nhảy xuống nước. Ngươi nghĩ ngươi là sắt thép sao? Ngươi không biết tự chăm sóc, cứ liều mạng như vậy chẳng lẽ không biết người khác sẽ lo lắng sao?"

Nhìn thấy con mắt đen lay láy của Bối Bồi nhìn mình, Tiêu Bố Y rốt cuộc im lặng, chột dạ nói: "Ta nói chẳng lẽ không đúng?"

"Ngươi lo lắng cho ta?" Bối Bồi hỏi.

Tiêu Bố Y rốt cuộc gật đầu, trầm giọng nói: "Không sai, ta lo lắng cho ngươi".

"Thuyền chìm thì không có gì, nhưng không giết những người này, sau thuyền đó còn có một thuyền nữa" Bối Bồi cúi đầu, cũng không nói nữa.

Tiêu Bố Y trong lòng chấn động, "Bối huynh, ngươi nói ngươi không muốn Nguyệt Quang rơi xuống nước?"

Bối Bồi không có ngẩng đầu, chỉ ho khan, Tiêu Bố Y cánh mũi cay cay, vỗ vỗ vai nàng ta nói: "Đồ ngốc, ngươi cần gì phải khổ vậy!"

"Nhưng ta thích" Bối Bồi nói ba chữ, sự ngang ngạnh trước đây đã không còn, giờ phút này nói ra, đã tràn đầy ôn tình.

Tiêu Bố Y ngẩn ra tại chỗ, cho tới bây giờ không nghĩ đến Bối Bồi lại thâm tình đối với hắn như thế, chẳng những muốn bảo vệ hắn, cho dù là ngựa của hắn cũng quan tâm như thế, đây làm sao là Bối Bồi lạnh như băng không nói đến tình ở thảo nguyên!

***

"Tiêu đại nhân, Tiêu đại nhân ở nơi nào?" Một thanh âm vang lên, tràn đầy lo lắng.

"Ngươi chờ chút, ta ra ngoài ứng phó" Tiêu Bố Y đẩy cửa đi ra ngoài, chỉ cảm giác Bối Bồi ngẩng đầu nhìn theo mình, tràn đầy nhu tình, trong lòng không khỏi kích động.

Tôn Thiếu Phương dẫn đầu, phía sau đi theo mấy người, đều lo lắng mặt đầy mồ hôi, nhìn thấy Tiêu Bố Y đi ra khỏi phòng, Tôn Thiếu Phương cao giọng nói: "Tào Huyện lệnh, đây là Thái Phó Thiếu Khanh Tiêu đại nhân".

Tào Huyện lệnh khuôn mặt mỡ màng đầy mồ hôi, nhìn thấy Tiêu Bố Y đại lễ tham bái nói: "Tiêu đại nhân đến đây, ti chức không đón từ xa, mong thứ tội".

Đi theo phía sau Huyện lệnh là Huyện chánh, Công tào, Chủ bạc mấy người, cũng đều có vẻ lo lắng. Tôn Thiếu Phương liên tục cười lạnh nói: "Một lời thứ tội là có thể? Tiêu đại nhân tuần tra mục trường thiên hạ, lại kiêm thị sát thành tích các nơi, nhưng chúng ta còn chưa tới Ung Khâu, đã đụng giặc tới cướp bóc, còn thiếu chút nữa đã đục thủng thuyền của chúng ta, ta hỏi ngươi, ngươi làm Huyện lệnh như thế nào, chỉ quản ăn uống thôi sao? Tiêu đại nhân nếu hướng lên Thánh Thượng nói về sự tình này, ta chỉ sợ Huyện lệnh này của ngươi cũng không cần làm nữa".

Tào Huyện lệnh đổ mồ hôi đầm đìa, không biết là Tôn Thiếu Phương dọa nạt, chỉ nghĩ đến Tiêu Bố Y thực có chỉ ý thị sát thành tích khắp nơi. Nguyên là Đại Tùy không theo định kỳ cũng đều phái quan viên đến địa phương thị sát, cũng có lúc cũng sẽ phái quan kiêm nhiệm, Tiêu Bố Y tại kinh đô không tính là quan lớn, chỉ nói là hồng nhân, nhưng đến Ung Khâu, quan vị cao chỉ có thể làm cho Tào Huyện lệnh sùng bái. Nhìn thấy Tiêu Bố Y tuổi không lớn, thuyền lại quy cách như thế, Tào Huyện lệnh nào dám hỏi nhiều, chỉ một mực nói, "Đại nhân thứ tội, ti chức thất chức, đại nhân thứ tội, ti chức thất chức…"

Tôn Thiếu Phương còn muốn nói cái gì, Tiêu Bố Y đã phất tay ngăn lại, "Tào Huyện lệnh cũng không cần tự trách, chẳng qua bằng hữu của ta xuống nước bị cảm phong hàn, vậy mong ngươi lập tức tìm một Y sinh tốt nhất đến đây".

Tôn Thiếu Phương thất thanh nói: "Bối huynh bệnh sao?" Nhìn thấy Tiêu Bố Y gật đầu, cũng không thể hiện quan uy nữa, cuống quít bảo Tào Huyện lệnh đi tìm lương y, Tào Huyện lệnh phân phó Chủ bạc đi tìm, lại nói với Tiêu Bố Y: "Tiêu đại nhân, ti chức đến đây thì đã cho người quét dọn hàn xá, hiện có phòng trống, nghe Tôn đại nhân nói đại nhân lưu lại chỗ này hai ba ngày, không bằng cùng quý hữu đến hàn xá nghỉ ngơi, không biết ý Tiêu đại nhân thế nào?"

Tiêu BốY gật đầu, "Như thế cũng được, chỉ là đã làm phiền Tào Huyện lệnh".

Tào Huyện lệnh nghe được Tiêu Bố Y đáp ứng, thở ra một hơi, "Không làm phiền không làm phiền, đại nhân giá lâm, là làm vẻ vang hàn xá của kẻ hèn".

Tiêu Bố Y vào phòng Bối Bồi, hỏi ý kiến Bối Bồi, Bối Bồi có chút suy yếu nói, "Nghỉ tạm cũng tốt, ta chỉ sợ làm chậm trễ hành trình của ngươi".

Tiêu Bố Y trong lòng cảm động, trên mặt chỉ cười nói: "Ta lần này đi là tiện nghi làm việc, ngươi chớ quên. Bối huynh thân thể quan trọng hơn, đừng có từ chối" Hắn tiến lên đem Bối Bồi đưa lên lưng, Bối Bồi cũng không phản đối, khép hờ hai mắt, có ý xấu hổ.

Lần trước nàng cũng được Tiêu Bố Y cõng qua, chỉ là khi đó nàng cũng tận lực áp chế tình cảm của mình, cố ý lạnh lùng đối với Tiêu Bố Y, cũng không biết là gì, chỉ là hôm nay không có ước thúc, đối với sự quan tâm của Tiêu Bố Y tự nhiên là tình khó kềm lòng. Nhìn Tiêu Bố Y, Bối Bồi trong lúc nhất thời ngàn vạn điều xuất hiện trong lòng, từng chút một cũng không thể quên!

Tiêu Bố Y cũng Bối Bồi đi ra, từ chối ý giúp đỡ của mọi người, chỉ sợ Bối Bồi tức giận. Khi xuống thuyền mới phát hiện Tào Huyện lệnh đã cho người đem kiệu tử tới, vốn là chuẩn bị cho Tiêu đại nhân ngồi, Tiêu Bố Y đương nhiên đem quyền lợi này tặng cho Bối Bồi. Tiêu đại nhân đã lên tiếng, người bên ngoài chỉ có thể nghe theo, vì thế Tiêu đại nhân cùng Tào Huyện lệnh hai bên hộ vệ, các cấm vệ đi theo, tiền hô hậu ủng tiến về hàn xá của Tào Huyện lệnh.

Dọc theo đường đi dân chúng nhìn thấy, đã sớm trốn tránh, ở xa mà nghị luận, Tào Huyện lệnh ở đây là Thiên vương lão tử, nhìn thấy hắn đối với người trẻ tuổi kia tất cung tất kính, chẳng lẽ người nọ là vương tôn quý tộc gì đây? Chỉ là người trẻ tuổi kia thân phận tôn sùng như thế, lại chỉ cưỡi ngựa đi bên cạnh, đại quan ở trong kiệu thật sự làm cho người ta khó có thể tưởng tượng!

Hàn xá đương nhiên là không hàn, ngược lại hết sức ấm áp, các nha hoàn hạ nhân đã sớm đi ra hầu hạ, thậm chí phu nhân của Tào Huyện lệnh cũng đi ra nghênh đón. Chẳng qua thấy nàng nàng ta cũng không gầy gì hơn Tào Huyện lệnh, Tiêu Bố Y thực hoài nghi hai vị này ở tại Ung Khâu, dân chúng địa phương có còn gì ăn nữa không đây.

Phòng của Tào Huyện lệnh đương nhiên so với phòng của sĩ tộc kinh đô thì kém hơn rất nhiều, nhưng tại địa phương cũng tính là thượng đẳng, Tào Huyện lệnh đã sớm chuẩn bị phòng tốt nhất, Tôn Thiếu Phương nhìn thấy Tào Huyện lệnh tất bật, chuẩn bị tiếp đón hết sức chu đáo, cũng không nói gì nữa.

Thần y sau đó đi tới, tiên phong đạo cốt, lập tức không cần giới thiệu khách khí, trước tiên bắt mạch xem bệnh cho Bối Bồi, chỉ là bắt mạch cả nửa ngày, mày càng lúc càng cau lại, Tiêu Bố Y trong lòng có sự lo lắng trước đó chưa từng có!

163. Chương 163: Nhu Tình Như Nước

"Ngõa Cương, Ngõa Cương?" Tiêu Bố Y thì thào tự nói, thầm nghĩ đây chính là mình không may mắn nên đụng phải đạo phỉ, hay là lão già chiết tiệt Vũ Văn Thuật mua chuộc tặc nhân ra tay hành thích mình, rồi đổ lên trên người Ngõa Cương?…

Thần y bắt mạch thật lâu sau, lúc này mới liếc nhìn Tào Huyện lệnh, "Vị này… người kia… nói…"

Hắn nói hàm hồ, Tào Huyện lệnh mồ hôi ròng ròng từ trên đầu chảy xuống, đưa mắt ra hiệu: "Bạch thần y, vô luận thế nào, ngươi phải nhanh một chút chữa khỏi bệnh cho vị tiên sinh này".

Bạch thần y nhìn thấy Tào Huyện lệnh khẩn trương, đã hiểu được lai lịch của người bệnh, lắc đầu nói: "Người bệnh này nhiều năm bị thương, bệnh đã trầm kha, hôm nay lại bị hàn khí xâm thể, mạch tăng cao làm đổ mồ hôi, dùng Ma hoàng thang giải chứng, uống vài thang thuốc là không có gì đáng ngại".

Tào Huyện lệnh mừng rỡ, cuống quít nói: "Vậy mong thần y cho phương thuốc, ta lập tức cho người đi nấu thuốc".

Tiêu Bố Y lại nghe ra chút môn đạo, trầm giọng hỏi: "Thần y chỉ nói giải chứng, chẳng lẽ còn có vấn đề gì khác?"

Bạch thần y nghe Tiêu Bố Y hỏi, lại liếc nhìn Tào Huyện lệnh. Tào Huyện lệnh lúc này mới có cơ hội giới thiệu, "Vị này là Tiêu đại nhân từ kinh đô đến, ngươi cứ tận tâm mà trả lời đi".

Bạch thần y gật đầu nói: "Tiêu đại nhân nói không sai, mới vừa rồi ta nói, người bệnh này đã bị thương nhiều năm, đã là trầm kha, hôm nay bị lạnh là bệnh, choáng váng đầu óc sốt cao, nếu không biết điều trị, chỉ sợ bị lạnh là đau, tật bệnh triền thân. Nếu về sau không biết cẩn thận, lại động võ, chỉ sợ sống không qua được mấy năm".

Bối Bồi chỉ nhìn nóc nhà, không nói một lời.

"Lớn mật" Tào Huyện lệnh cả giận nói: "Bạch thần y, ngươi sao lại nói với đại nhân như thế?" Tào Huyện lệnh hiện tại có chút hối hận đã mời vị thần y này đến, chỉ nhớ hắn y thuật cao minh, lại quên hắn thẳng thắn mau mồm, thầm nghĩ bị cảm phong hàn còn không phải thuốc đến bệnh trừ, làm sao nghĩ đến lại làm ra vấn đề lớn như vậy.

Tiêu Bố Y khoát tay nói: "Tào Huyện lệnh. Y giả như cha mẹ, hắn chẳng qua chỉ nói thật tình, có gì mà dám hay không dám".

Tào Huyện lệnh lau mồ hôi nói: "Tiêu đại nhân khiêm tốn như thế, hạ quan bội phục".

Tiêu Bố Y nghe Bạch thần y nói mấy câu liền biết, vị Bạch thần y này xem bệnh cũng có chút môn đạo. Bạch thần y khi bắt mạch quá nửa đã biết Bối Bồi là nữ nhân, cũng không tiện tiết lộ. Hắn cũng biết Bối Bồi nhiều năm làm sát thủ mà tích lũy thạnh bệnh, cái này cũng không đơn giản, "Vậy làm phiền thần y cho đơn thuốc trị chứng bệnh, lại phiền thần y cho đơn thuốc để điều trị, ta về sau sẽ khuyên hắn không có động võ nữa".

Bạch thần y gật gật đầu nói: "Tiêu đại nhân hiểu được là tốt rồi".

Hắn huy bút viết ra hai phương thuốc đưa cho Tiêu Bố Y, phân phó cách dùng, trước khi cầm hòm thuốc đi, chậm rãi lắc đầu, thở dài một hơi. Tiêu Bố Y trong lòng có chút không rõ, cũng không có hỏi nhiều. Tào Huyện lệnh sớm đã tiếp nhận phương thuốc, ra lệnh hạ nhân đi hốt thuốc, "Tiêu đại nhân, bệnh thì cũng không gấp được. Hạ quan đã sớm chuẩn bị tiệc tối, mong Tiêu đại nhân, Tôn đại nhân đến dự".

Tiêu Bố Y do dự, Bối Bồi lại nói: "Tiêu huynh, ta không chết được đâu, ngươi không cần lo lắng".

Tiêu Bố Y nhìn thấy nàng ta mím chặt đôi môi, vẻ mặt cô đơn, trong lòng cũng thương tiếc, "Một khi đã như vậy, mong Tào Huyện lệnh phái người theo dõi Bối huynh mới được".

"Đó là hiển nhiên rồi" Tào Huyện lệnh nhìn thấy vị đại nhân này không có làm cao, trong lòng cũng sinh hảo cảm. Tiêu đại nhân đến Ung Khâu, lại bị đạo phỉ đánh cướp, tuy nói không có tổn thương gì, nhưng dù sao hắn làm Huyện lệnh cũng có trách nhiệm, vỗ mông ngựa cả nửa ngày, cũng chỉ mong đại nhân cao hứng mà bỏ qua.

Tiêu Bố Y tuy đáp ứng dự tiệc, nhưng giờ có thịt rồng chỉ sợ cũng ăn không vô, chỉ là nhìn thấy Tào Huyện lệnh chuẩn bị như vậy cũng không tiện từ chối. Hắn là người thích mềm không thích cứng, chỉ cần đối phương không cùng hắn đối nghịch, quá nửa cũng sẽ cho thể diện.

Tào Huyện lệnh mời Tiêu Bố Y cùng Tôn Thiếu Phương ngồi ở vị trí khách quý trên cùng, bản thân ở dưới chiêu đãi, lại cho Huyện thừa, Công tào, Chủ bạc mấy người này tiếp đãi, lại còn tìm ca kỹ nhạc phường đàn ca hát xướng, tư sắc tuy chỉ hạng trung, nhưng cũng có hình có dạng, thực phí công phu.

Tiêu Bố Y động đũa vài cái, chỉ hỏi: "Tào Huyện lệnh, không biết phỉ tặc ở đây là người phương nào chiếm đa số?"

Mấy người Tào Huyện lệnh nhìn nhau, Huyện thừa họ Mã, chắp tay đáp: "Hồi đại nhân, dựa theo Tôn đại nhân miêu tả, chúng ta hoài nghi đây có thể là tặc phỉ Ngõa Cương".

"Lại là Ngõa Cương, Ngõa Cương" Tôn Thiếu Phương thở dài nói: "Ngõa Cương này tác loạn đã mấy năm, chẳng lẽ mọi người cũng không làm gì được chúng sao?"

Tôn Thiếu Phương nhiều ít cũng có chút ý trách cứ, Mã Huyện thừa cười bồi nói: "Tôn đại nhân, Ung Khâu tuy ở tại yếu đạo, nhưng cũng là một địa phương nhỏ, đại nhân từ kinh đô đến, cũng có thể biết lãnh binh đều là Thứ sử Thái Thú cùng Đô úy các quận, chúng ta chẳng qua chỉ là chức quan nhỏ, cho dù muốn tiễu phỉ cũng là hữu tâm vô lực. Tào đại nhân nhiều nhất cũng chỉ là tự bảo vệ, đang cùng các tộc liên hợp kháng cự quần phỉ quấy rối, muốn tiêu diệt bọn chúngcũng khó mà làm được. Lúc trước cho dù Trương tướng quân thống lĩnh Hà Nam, đánh cho Địch Nhượng chạy đông trốn tây thì dễ dàng, nhưng muốn diệt trừ bọn chúng, cũng làm không được. Chuyện mà Trương tướng quân còn làm không được, chúng ta đương nhiên là khó như lên trời".

"Ngõa Cương, Ngõa Cương?" Tiêu Bố Y thì thào tự nói, thầm nghĩ đây chính là mình không may mắn nên đụng phải đạo phỉ, hay là lão già chiết tiệt Vũ Văn Thuật mua chuộc tặc nhân ra tay hành thích mình, rồi đổ lên trên người Ngõa Cương?

Chỉ là làm quan cũng không tiện hành động, có liên quan rất nhiều, Tiêu Bố Y buồn bực uống vài ngụm rượu, nghĩ tới Bối Bồi nên cũng sớm rời khỏi tiệc.

Tào Huyện lệnh thấy Tiêu đại nhân cũng không có ý trách cứ gì, cũng thấy yên tâm.

***

Tiêu Bố Y về lại chỗ Bối Bồi nghỉ ngơi, trước tiên ngửi được mùi thuốc nồng đậm, nhẹ nhàng gõ cửa phòng, không nghe thấy có động tĩnh gì liền đẩy cửa phòng vọt vào, phát hiện Bối Bồi đang tựa vào giường nhìn mình.

Tiêu Bố Y có chút xấu hổ, "Bối huynh, thật có lỗi, ta vào có chút lỗ mãng".

Bối Bồi lắc lắc đầu, "Ta biết đến thăm ta sẽ chỉ là ngươi, cho nên không có đóng cửa phòng. Ta đời này, chưa từng có ai quan tâm như thế".

Tiêu Bố Y nghe giọng điệu của nàng có chút tịch mịch, hồi lâu mới hỏi: "Hạ nhân đâu?"

“Đi ra ngoài rồi” Bối Bồi nói: “Ta bảo bọn họ đi, ta không quen có bọn hợ bên cạnh”.

“Bối huynh sau khi uống thuốc có đỡ không?” Tiêu Bố Y lại hỏi.

Bối Bồi liếc nhìn chén thuốc: “Đa tạ ngươi đã mời thần y cho ta, uống thuốc này, tâm tình của ta đã đỡ rất nhiều”.

Tiêu Bố Y có chút dở khóc dở cười, “Tâm tình?”

Bối Bồi khẽ cười nói: “Ta nghe thần y nói ta chỉ có thể sống vài vài năm, tâm tình khó tránh buồn bực. Nếu là trước đây, nói không chừng không đợi hắn ra khỏi cửa, ta đã nghĩ biện pháp giết hắn, ai bảo hắn ăn nói bậy bạ”.

Bố Y cau mày, Bối Bồi sắc mặt không có biến lạnh, chỉ thản nhiên nói, “Con người ta, thích làm gì thì làm. Tiêu huynh chẳng lẽ còn không biết?”

Tiêu Bố Y hồi lâu mới nói: “Ta chỉ biết ngươi đối với người khác chân thành, vì bằng hữu không tiếc tính mạng của mình. Ngươi đối với ta như thế, ta bất quá chỉ tìm một Y sinh cho ngươi mà thôi”.

Bối Bồi ôm chặt cái mền, hồi lâu cũng không nói gì, Tiêu Bố Y cũng im lặng, trong phòng chỉ còn nến đỏ cao cao, đang rơi lệ nhìn nhân tình nóng lạnh thế gian.

“Ta không có giết thần y kia, chính là bởi vì đó là Tiêu huynh tìm cho ta” Bối Bồi nhìn nến đỏ, nhẹ giọng nói: “Ta có nói qua với Tiêu huynh, ta là một cô nhi. Nhớ rõ ta từng hỏi qua Tiêu huynh có khoái hoạt không chứ? Ta hâm mộ tâm tính của Tiêu huynh, nên nhớ thì ghi tạc trong lòng, còn không nên nhớ thì như cơn gió nhẹ mà quên đi, người như thế, ta thực là lần đầu tiên nhìn thấy, ta cảm thấy huynh thực khoái hoạt, nhưng ta lại lại làm không được như huynh. Ta sống cho đến bây giờ vẫn như vậy, trước giờ đều không biết cái gì tên là khoái hoạt”.

Tiêu Bố Y nhìn thấy nàng một hơi nói mấy lời này, có chút thở hổn hển, quan tâm nói: “Bối huynh hãy nghĩ ngơi là tốt nhất”.

“Ngươi không muốn nghe ta nói sao?” Bối Bồi hỏi.

Tiêu Bố Y khẽ cười nói: “Ngươi nếu muốn nói, ta nghe vài ngày vài đêm cũng được, nhưng ngươi hiện tại cần phải nghỉ ngơi”.

“Vậy nói một lát thôi được không?” Bối Bồi trong ánh mắt lộ ra vẻ khẩn cầu.

Tiêu Bố Y bất đắc dĩ gật đầu, “Vậy một lát thôi, ngươi mệt thì đừng nói nữa”.

Bối Bồi cười, tuy vẫn còn hai chòm râu, nhưng dưới ánh nến cũng đã có chút chân thật.

“Ta trước khi gặp được ngươi, vẫn là vì sinh tồn mà sống,” Bối Bồi thấp giọng nói: “Cho dù sau khi gặp được Bùi tiểu thư, thì cũng như thế. Ta làm thích khách, làm hộ vệ, cũng chỉ là vì an nguy của người khác, nhưng an nguy của bản thân thì chỉ có bản thân lo lắng. Bởi vì không ai nghĩ cho ta, cho nên ta làm việc đều không từ thủ đoạn, cho tới bây giờ chỉ lo lắng cho bản thân. Ta không biết cái này có cái gì không đúng, trên đời này người tốt người xấu có bao nhiêu chủng loại, nhưng đối với ta mà nói, phương pháp nhận biết rất đơn giản, tốt với ta thì là người tốt, không tốt với ta chính là người xấu”.

Nàng nói bình thản, Tiêu Bố Y lại cảm thấy lòng chua xót, Bối Bồi xem ra có vẻ cao cao tại thượng, cực kỳ cao ngạo, bất quá cũng vì bảo hộ mình không từ chủ đoạn mà thôi.

“Đối với ngươi sau khi quen biết ngươi, mới phát hiện người tốt còn có một loại khác, ví dụ như nói là Tiêu huynh, Tiêu huynh khi cùng ta quen biết, chưa bao giờ quá tốt với ta, nhưng đối với ngươi lại biết ngươi là người tốt” Bối Bồi chậm rãi quay đầu lại chăm chú nhìn Tiêu Bố Y nói: “Tiêu huynh, ta vẫn nói ngươi là người mềm lòng, không làm được đại sự gì, trên đời này nhiều người làm đại sự, lại rất thích cùng người không làm đại sự như người ở cùng một chỗ”.

Nàng thâm tình nói chuyện, Tiêu Bố Y ảm đạm lắng nghe. Nến đỏ rơi lệ, đêm tĩnh lặng không một tiếng động.

"Tiêu huynh chỉ nói là đi tìm Y sinh cho ta, nói vậy rất nhiều chuyện lại quên, ngươi không thích nhớ nhiều chuyện, lại không biết ta chẳng những nhớ kỹ người khác đối xử không tốt với ta, còn có thể nhớ kỹ người khác đối xử tốt với ta" Bối Bồi ôn nhu nói: "Chính là bởi vì người đối xử tốt với ta thật sự quá ít, ta nhớ rất khó mà quên được".

"Phải không," Tiêu Bố Y khẽ cười nói: "Vậy cùng với người như thế quen biết cũng là một chuyện làm cho người ta khoái trá".

"Ta chỉ nhớ rõ, ngươi khi ta bị tập kích đã liều mình cứu ta, thậm chí quên cả vách núi nguy hiểm; ta chỉ nhớ rõ, ngươi khi lăn xuống vách núi đã toàn lực bảo vệ ta mà bản thân thương tích đầy người; ta chỉ nhớ rõ, đối mặt với cường địch Lục An Hữu cùng Lịch Sơn Phi, ngươi vốn có thể một mình chạy trốn, nhưng vẫn lưu lại cùng ta sóng vai kháng địch, không để ý tới an nguy bản thân, ta càng nhớ rõ, ngươi tuy đối với ta muôn vàn hoài nghi, đối với những thủ đoạn của ta vẫn lựa chọn tin tưởng" Bối Bồi tiếp tục nói: "Ta còn nhớ rõ, ngươi không sợ đắc tội với Bùi tiểu thư, phẫn nộ mà đi tìm nàng lý luận, ta hiện tại lại nhớ rõ, một khắc khi ta nhảy xuống dòng sông băng giá, còn có một người khác đi theo sát ta, ngươi nói chỉ tìm Y sinh cho ta, rất nhiều chuyện đều đã quên, nhưng có biết ta nhớ rất nhiều không?"

Tiêu Bố Y im lặng nhìn Bối Bồi, cũng không biết dưới cái bề ngoài lạnh lùng của nàng ta còn có tâm tư tế nhị như thế.

"Ta thích cùng với ngươi ở cùng một chỗ," Bối Bồi tiếp tục nói: "Bởi vì ta lần đầu tiên cảm thấy, khi ở bên người một người lại cảm thấy an toàn như thế, bên cạnh một người gần trong gang tấc, lại còn có thể làm cho ta hết sức mong chờ, Tiêu huynh yêu cầu ta cùng đi Giang Nam, ta thực, thực rất vui mừng".

Nàng nói một hơi, rốt cuộc nghỉ ngơi, nhẹ nhàng ho khan, Tiêu Bố Y đi tới giúp nàng vuốt vuốt phía sau lưng. Bối Bồi khóe miệng mỉm cười, "Cho nên ta khi nghe được thần y nói ta chỉ sống được vài năm, ta tuy cảm thấy hắn nói có thể là thật, cũng rất tức giận, đối với ngươi cũng rất cao hứng, bởi vì ta cuối cùng cũng biết được một người quan tâm tới ta, mà ta cũng..." Bối Bồi nói tới đây, bị cơn ho kịch liệt cản lại, rốt cuộc nói không dứt câu.

"Đi ra ngoài rồi nói, tránh quấy rầy Bối huynh nghỉ ngơi" Tôn Thiếu Phương kéo Chu Định Bang ra ngoài, đóng cửa phòng lại. Hắn cùng những người này quen nhau đã lâu, nhìn thấy Chu Định Bang vẻ mặt gấp rút, tuyệt không phải là thiếu tiền, khóe mắt lại bầm tím, hình như là bị người đánh, chẳng lẽ là chọc phải chuyện gì? Nhưng hắn là cấm vệ, không chọc người khác đã là chuyện tốt, làm sao lại có người chọc đến hắn?...

Nàng lấy tay bịt chặt miệng lại, khi buông ra thì nắm chặt lấy khăn tay không cho Tiêu Bố Y nhìn thấy, Tiêu Bố Y cũng làm bộ như không có nhìn thấy, cũng không muốn nhắc nhở khóe miệng Bối Bồi còn một vệt máu chưa lau sạch.

Bệnh đến như núi đổ, Tiêu Bố Y tuy biết những lời này, nhưng không nghĩ đến Bối Bồi như một người thép cũng có lúc suy yếu như vậy.

"Nếu chỉ có có thể sống vài năm, Tiêu huynh, ngươi sẽ làm cái gì?" Bối Bồi đột nhiên hỏi.

Tiêu Bố Y nghiêm mặt nhìn Bối Bồi nói: "Bối huynh. Bạch thần y cho dù là thần y, hắn cũng không là thần tiên, không thể tiên đoán sinh tử của người khác. Ngươi hiện tại cần không phải là suy nghĩ nhiều, mà là tĩnh dưỡng, ngươi có hiểu không?"

Bối Bồi cười cười, thản nhiên nói: "Có khi, sống một ngày để được cả đời, ta đã thấy thỏa mãn rồi".

Tiêu Bố Y ngạc nhiên không nói gì, Bối Bồi cũng không nói gì, hai người yên lặng nhìn nhau, muốn nói gì đó, lại không biết nói như thế nào.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài phòng có tiếng bước chân truyền đến, cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, thanh âm của Tôn Thiếu Phương vang lên ở ngoài cửa, "Tiêu huynh có trong đó không?"

Tiêu Bố Y đứng dậy mở cửa phòng, Tôn Thiếu Phương nhìn thấy Tiêu Bố Y nhẹ giọng hỏi: "Bối huynh hiện tại thế nào?" Tiêu Bố Y đưa hắn vào trong, nhíu mày nói: "Hiện tại cũng không tốt lắm, không biết Tôn huynh có biết lương y gì không?"

Tôn Thiếu Phương có chút cười khổ, "Huynh đệ ta ở kinh thành có biết mấy người, Bối huynh nghiêm trọng sao, không bằng ta cho người hộ tống trở lại kinh thành cầu y?"

Bối Bồi lắc lắc đầu, "Đa tạ ý tốt của ngươi, ta còn cố gắng được".

Tôn Thiếu Phương có chút áy náy nói: "Thật ra đều là thủ hạ của ta vô dụng, lúc này mới để cho Bối huynh xuống nước chịu lạnh, Bối huynh bị như vậy cũng là do ta".

Bối Bồi lời cũng không nói nữa, trừ Tiêu Bố Y ra, nàng hiện tại không muốn cùng người khác nhiều lời, chỉ cảm thấy bị quấy rầy. Nàng làm sát thủ nhiều năm, đương nhiên so với người khác càng hiểu được sinh tử, trong lòng cũng mơ hồ cảm thấy, Bạch thần y nói có thể là thật. Khi nghĩ đến mình vừa thoát khỏi kiếp sống sát thủ, chỉ nghĩ trời cao chim bay, biển lớn cá nhảy, cho dù Tiêu Bố Y không thích mình, thì cũng hắn đi khắp thiên hạ cũng tốt. Không ngờ trời không chiều lòng người, chẳng lẽ thực chỉ có thể sống được vài năm? Nhưng bản thân trước đây cảm thấy sống một ngày hay một năm cũng không có gì khác nhau, sao lại đột nhiên cảm giác được sống vài năm giống như là không nỡ?

Tiêu Bố Y lại nghĩ, Bối Bồi bị thương thành tật, Cầu Nhiêm Khách có nói qua, người thường học võ nếu không tu luyện nội tại, thường thường là đả thương địch thủ một ngàn, thì tự tổn tám trăm. Bối Bồi trước mắt không tự tổn tám trăm, hơn nữa biểu hiện cũng đột xuất, bản thân mình quen biết với nàng ta trong khoảng thời gian này, thì đã thấy nàng bị trọng thương hai lần, vậy những năm gần đây không hỏi cũng biết, đã bị thương không thể tính. Mình biết Cầu Nhiêm Khách quen với Tôn Tư Mạc, như vậy Lý Tĩnh cũng có thể quen, lại bởi vì lâu nay không bị bệnh gì, nên cũng quên hỏi Tôn Tư Mạc ở nơi đâu, nếu quay lại kinh thành thì Lý Tĩnh lại đi Mã ấp, Cầu Nhiêm Khách lại đi khắp thiên hạ, hắn nói đi Cát Châu tự, Cát Châu tự lại xa tít ở Giang Tây, đi cũng không biết có gặp được không, tìm được hắn cũng chưa chắc là tìm được Tôn Tư Mạc, vậy phải làm thế nào cho phải?

Tôn Thiếu Phương lại nghĩ, Bối Bồi này cùng Tiêu Bố Y rốt cuộc có quan hệ gì, mình sao lại nhìn không ra, bản thân cũng hỏi Bạch thần y, nghe nói bệnh tình của Bối Bồi cũng không lạc quan, mình tìm đến Tiêu Bố Y chính là muốn nói tin tức này. Tôn Thiếu Phương làm người thoạt nhìn là dể gần, nhưng cũng cao ngạo từ trong xương tủy, bình thường rất ít phục ai. Lúc trước khi gặp Tiêu Bố Y, vì tiểu đệ Uyển Nhi giải quyết khó khăn chẳng qua chỉ muốn mượn sức Tiêu Bố Y, thường có câu thêm bằng hữu thì thêm con đường, thêm kẻ địch thì thêm bức tường, chỉ trở bàn tay mà kết giao thêm bằng hữu luôn không phải là chuyện xấu. Chỉ là quen biết với Tiêu Bố Y lâu ngày, vô hình trung bị hắn đánh động, lại cảm thấy người này rất có năng lực, bất động thanh sắc mà hóa giải phiền toái, nói vậy về sau nhất định là một nhân vật lợi hại, cho nên mới kiệt lực tạo quan hệ thân cận. Chỉ là báo tin không tốt bao giờ cũng làm cho người ta khó chịu, bản thân rốt cuộc có cần nói cho hắn bệnh tình của Bối Bồi hay không?

Ba người đều đăm chiêu, trong lúc nhất thời trầm mặc xuống, chỉ nghe tiếng nến đỏ cháy lụp bụp, Tôn Thiếu Phương có chút cảm khái, thầm nghĩ ngọn nến này cũng có lúc tắt, con người cũng thế, trước khi thành tro bụi lưu lại ánh sáng có ai nhớ tới không, con người có phải cũng như thế?

Ngoài phòng đột nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập, ba người đều đồng thời bừng tỉnh, quay đầu nhìn qua, có người gõ cửa thấp giọng nói: "Tôn đại ca có đó không?"

Tôn Thiếu Phương đứng dậy mở cửa, nhìn thấy là Chu Định Bang, khẽ nhíu mày, "Có chuyện gì?"

Chu Định Bang liếc mắt nhìn, ngạc nhiên nói: "Tiêu đại nhân thì ra cũng ở đây, thật là tốt quá".

Tiêu Bố Y nghe hắn đề cập tới mình, hướng tới Bối Bồi gật đầu ra hiệu, đi đến cửa phòng, "Tìm ta có việc gì?"

Tôn Thiếu Phương bất mãn nói: "Định Bang, ngươi càng ngày càng không hiểu được quy củ, Tiêu đại nhân bận rộn, có việc không thể tự mình giải quyết, nhất định phải phiền toái tới Tiêu đại nhân sao?"

Chu Định Bang tràn đầy xấu hổ nói: "Tôn đại ca…"

Tiêu Bố Y cười nói: "Không sao. Tất cả mọi người đều là huynh đệ, nếu có thể giúp đương nhiên sẽ giúp, chẳng lẽ là gần đây thiếu thốn, ta còn mang theo chút tiền…"

"Đi ra ngoài rồi nói, tránh quấy rầy Bối huynh nghỉ ngơi" Tôn Thiếu Phương kéo Chu Định Bang ra ngoài, đóng cửa phòng lại. Hắn cùng những người này quen nhau đã lâu, nhìn thấy Chu Định Bang vẻ mặt gấp

rút, tuyệt không phải là thiếu tiền, khóe mắt lại bầm tím, hình như là bị người đánh, chẳng lẽ là chọc phải chuyện gì? Nhưng hắn là cấm vệ, không chọc người khác đã là chuyện tốt, làm sao lại có người chọc đến hắn?

Tôn Thiếu Phương đi ra ngoài tiện tay đóng cửa phòng, dẫn Chu Định Bang đi ra ngoài, lúc này mới hỏi: "Chuyện gì?"

"Tôn đại ca. Chúng ta đã làm mất mặt người" Chu Định Bang hổ thẹn nói.

Tôn Thiếu Phương nhíu mày nói: "Các ngươi chẳng lẽ đi ra ngoài làm loạn? Ta đã nói với các ngươi, lần này là đi cùng với Tiêu đại nhân, ngươi làm mất mặt ta không quan trọng, ngươi mà làm mất mặt Tiêu đại nhân, ta sẽ không tha cho các ngươi".

"Trước tiên nói nghe chuyện gì đã, có trách cũng vô ích, chỉ có thể nghĩ biện pháp bù lại" Tiêu Bố Y nói.

Chu Định Bang có chút lo lắng, nhìn thoáng qua Tôn Thiếu Phương, Tôn Thiếu Phương thấp giọng mắng: "Tiêu đại nhân bảo ngươi nói, ngươi cứ nói, sao cứ chậm chạp không dứt khoát như vậy".

"Sự tình là như thế này" Chu Định Bang vẻ mặt đỏ bừng nói: "Đối với việc Bối tiên sinh hôm nay xuống nước, các huynh đệ đều cảm thấy không yên tâm, cảm thấy có lỗi với sự coi trọng của Tiêu đại nhân, lúc này mới ra ngoài uống rượu, thuận tiện đánh vài ván".

Tôn Thiếu Phương giận quá thành cười, "Con mẹ nó các ngươi, các ngươi muốn đánh bạc thì đánh bạc, cùng với tâm tình không tốt không yên tâm thì có quan hệ gì? Đừng tưởng kéo Tiêu đại nhân vào thì ta sẽ không trách mắng, nam nhân làm việc quan trọng nhất chính là dám làm dám chịu, làm việc còn nói lý do chỉ tổ làm ta xem thường".

Chu Định Bang lại xấu hổ, "Tôn đại ca, ta sai lầm rồi. Trương Khánh cùng ta uống hết rượu, nói cũng đã lâu chưa đi đánh bạc, ta cũng có tâm tư đó, lúc này mới tìm sòng bạc. Không nghĩ đến hai chúng ta không tốt số, đã thua sạch sẽ. Ta vốn mà nói trở về, Trương Khánh lại nổi tính, nói sòng bạc bày trò quỷ, đòi trả lại tiền. Không nghĩ đến sòng bạc lại có hai hảo thủ, lập tức chế trụ Trương Khánh, nói ta phải lấy tiền chuộc người, ta đánh thì đánh không lại, nên phải làm mặt dày đến cầu cứu Tôn đại ca".

"Ngươi về sau chớ gọi ta là Tôn đại ca, ta chính là con cháu của ngươi" Tôn Thiếu Phương thở dài nói: "Loại chuyện này mới tìm đến ta, chẳng lẽ ta chính là con cháu để ngươi sai bảo? Chỉ là Ung Khâu này rốt cuộc là chỗ nào, cho dù là một sòng bạc cũng dám chế trụ cấm vệ kinh đô, thật sự là lá gan bằng trời".

"Tôn đại ca, ta không dám nói chúng ta từ kinh đô đến, cũng không dám báo ra tên của mọi người, chỉ sợ làm cho mọi người mất mặt" Chu Định Bang cười khổ nói: "Ta nghĩ loại chuyện này nếu kinh động đến Tào Huyện lệnh, vậy mới thật là làm mất mặt Tiêu đại nhân, nếu không sao lại tìm đến người".

Tôn Thiếu Phương lần này thật ra gật đầu, liên tục cười lạnh nói: "Tốt lắm, ta cùng ngươi đi xem, cũng muốn kiến thức sòng bạc nào mà lại có quyền lợi lớn như vậy".

"Tôn đại ca, đối phương đỉnh đầu cũng rất cứng" Chu Định Bang lo lắng nói.

Tôn Thiếu Phương ngạc nhiên, "Ngươi nói ta cũng đánh không lại chúng?"

Chu Định Bang cầu cứu nhìn về phía Tiêu Bố Y nói: "Thật ra không thể nói như vậy, cho dù Phùng Lang tướng cũng đánh không lại Tiêu đại nhân, ta nghĩ Tiêu đại nhân nếy chịu giúp một tay, thì cũng không phải rắc rối lắm".

"Vậy ta sẽ cùng đi với các ngươi" Tiêu Bố Y cười nói: "Huynh đệ gặp nạn, ta cũng muốn đi".

Chu Định Bang mừng rỡ, Tôn Thiếu Phương cũng cau mày, "Định Bang, ngươi đi kêu các huynh đệ đi theo chúng ta" Chu Định Bang khó hiểu nói: "Kêu nhiều người như vậy làm gì, ta cảm thấy Tiêu đại nhân cùng Tôn đại ca hai người đi là được rồi. Tiêu đại nhân võ công cái thế, Tôn đại ca túc trí đa mưu, hai người nếu còn không đủ, thì thiên hạ này phỏng chừng cũng không có ai có thể làm được".

Tôn Thiếu Phương cười rộ lên, "Tiểu tử ngươi mà cũng có thể nói như vậy, ái ui, bụng ta có chút đau, hình như ăn trúng thứ gì, phải đi mao xí cái đã, ngươi cùng Tiêu đại nhân ở ngoài chờ ta, ta chốc lát sẽ ra" Hắn nói xong ôm bụng hướng tới mao xí mà chạy qua, Tiêu Bố Y cũng nói: "Định Bang, ngươi chờ một chút, ta

Vài tiếng quát lớn truyền đến, hai đầu Phong Lang khác cũng bị đám hộ vệ Linh sĩ cao cấp vây quanh, dưới sự phối hợp ăn ý, hai đầu Phong Lang kia căn bản không làm loạn được nhiều liền bị trảm dưới kiếm.

- Đây, cũng quá lợi hại đi?

Mấy mạo hiểm giả cùng đám hảo hán Trấn Cự Tháp lao tới lúc này đều dừng lại cước bộ, chết lặng đứng nhìn ba đầu Phong Lang bị đánh chết kia, tâm trạng khiếp sợ vô cùng.

Một người hộ vệ bổ đầu của ba đầu Phong Lang ra, ba khỏa hạch đào thanh sắc được lấy ra, đó chính là Linh tâm của ba đầu Phong Lang.

Đám hộ vệ kia không thèm liếc mắt, một tay lấy ba khỏa Linh tâm nhị giai giao cho đội trưởng hộ vệ Ốc Ân.

Ốc Ân đứng lên, không chờ hắn nói, Ba Đốn trực tiếp khoát tay áo, ba khỏa Linh hạch nhị giai mà thôi, Ba Đốn hắn còn chưa để vào trong mắt, nếu như Phong Lang là do bọn Ốc Ân đánh chết, tự nhiên giao cho bọn hắn xử lý là được rồi.

- Hắc, thi thể của ba đầu Phong Lang này các ngươi có muốn hay không? Muốn thì nhanh lấy đi, ngoại trừ nanh, mắt, da bán được chút tiền, ừ, còn thịt Phong Lang cũng không tệ.

Một hộ vệ chỉ vào thi thể của ba đầu Phong Lang. quay sang nói với đám hảo hán và mạo hiểm giả kia.

Bọn họ là hộ vệ gia tộc Áo Lợi Phất, không giống như mạo hiểm giả, cầm Linh hạch là đủ rồi, còn những chuyện này bọn họ cũng lười xử lý. Dù sao đi nữa cũng không giá trị bao nhiêu, hơn nữa Yên Cơ tiểu thư cũng sẽ không cho phép bọn họ làm như vậy.

- Tạ ơn, cảm tạ mấy vị đại nhân…

Lúc này đám mạo hiểm giả và hảo hán Trấn Cự Tháp mới hồi phục lại tinh thần.

Đám hảo hán Trấn Cự Tháp không hề động đậy, trong mắt tràn ngập cảm kích nhìn đám người Ốc Ân, theo cảm nhận của bọn họ, đám Ốc Ân đã ngăn trở một hồi tai nạn cho Trấn Cự Tháp, còn mấy mạo hiểm giả kia lại mừng rỡ như điên xông lên, cung kính nhìn đám người Ốc Ân, cẩn thận kéo ba thi thể Phong Lang về.

Mãi cho đến lúc này, cuộc chiến giữa đám mạo hiểm giả và Phong Lang mới kết thúc triệt để, lần trước có tổng cộng tám đầu Phong Lang trùng kích vào, năm đầu kia cũng đã bị đám mạo hiểm giả đánh chết, toàn bộ luyện võ trường chỉ còn mấy người thụ thương nghiêm trọng đang kêu thảm.

Lúc trước tiếng gầm của Ốc Ân cũng khiến không ít người mạo hiểm chú ý tới, thấy Ốc Ân chỉ dùng một kích đánh chết một đầu Phong Lang, còn hai đầu Phong Lang kia cũng bị đám hộ vệ giải quyết trong nửa khắc, tất cả mạo hiểm giả đều nhìn nhau, trên mặt hiện một tia kính nể.

Mà trên trán Thần Ân yên lặng toát ra mồ hôi lạnh, lúc trước niềm vui do dẫn người đánh chết một đầu Phong Lang đã hoàn toàn biến mất, cùng với lúc trước chính mình tùy tiện tiến lên, nghĩ lại mà cảm giác sợ hãi.

RRjX *?QÆM; Rje Y Rjd, GBM? Zmª *m²M; "¢QX

Là người có thực lực mạnh nhất trong đám mạo hiểm giả, Thần Ân liếc mắt có thể nhìn ra thực lực Ốc Ân trên mình, chỉ sợ hắn là một gã Linh sư cao cấp, mà đám hộ vệ kia thực lực đại thể cũng đều là cấp bậc Linh sĩ cao cấp.

- Rống!

Chính vào lúc này, một tiếng thú rống tràn ngập khí thế truyền từ phía núi non cách Trấn Cự Tháp xa xa, khiến tất cả mạo hiểm giả ở đây đều biến đổi sắc mặt.

- Bên trong Ô Thác sơn mạch này nhất định đã có chuyện xảy ra, bằng không những Phong Lang kia không có chuyện chạy từ trên núi xuống đả thương người.

Đây là một thanh niên khoảng chừng hai mươi tuổi, tên là Y Đức, nhìn qua dáng vẻ tương đối sắc bén, là một mạo hiểm giả đi một mình, thực lực cũng không kém, là cao cấp Linh sĩ.

Trong đám người truyền đến âm thanh nghị luận, phía bắc của Trấn Cự Tháp là sơn mạch Ô Thác, bên trong có không ít Linh thú, là địa phương bên trong vương quốc Áo Lan Đa có nhiều mạo hiểm giả đi vào nhất.

Chỉ là nói như vậy, nhưng Linh thú thông thường cũng không dễ dàng gặp được ở trong đó, cho dù mạo hiểm giả ở trấn Khoa Đa cũng rất ít khi gặp được Linh thú, càng không cần phải nói bên trong vương quốc Áo Lan Đa, một khi xuất hiện Linh thú, lập tức sẽ bị thành trì gần nhất phái người tiêu diệt.

Linh thú cũng cực kỳ thông minh, tự nhiên sẽ không đến thế giới nhân loại để chịu chết, ví dụ như loại Linh thú liên tiếp chạy từ trên núi xuống dưới tập kích dân cư trong trấn là chuyện tình từ trước đến giờ chưa từng xuất hiện.

- Ta kiến nghị mọi người cùng nhau lên núi thăm dò một chút, nhìn xem trong núi có điều gì cổ quái.

Y Đức kia tiếp tục nói lớn.

- Hừ, lên núi? Không phải đi chịu chết sao?

Trong đám mạo hiểm giả có người hừ lạnh một tiếng.

Lúc trước tiếng thú rống đã khiến đại đa số mạo hiểm giả sợ hãi, những mạo hiểm giả này bình thường nếu ở phạm vi bên ngoài đánh chết một ít Linh thú đê giai còn được. Nếu như thực sự tùy tiện tiến nhập vào trong rừng núi, gặp phải Linh thú lợi hại nào đó, sợ rằng ngay cả chết cũng không biết chết như thế nào?

Ngay cả dưới chân núi đã xuất hiện Phong Lang nhị giai, lấy thực lực của đám mạo hiểm giả này, chỉ cần lên núi gặp phải một đầu Linh thú tam giai lợi hại một chút, chỉ sợ sẽ bị toàn quân bị diệt, mạo hiểm giả đều là một đám tinh khôn, không một ai ngu ngốc cả.

Đám mạo hiểm giả nghị luận với nhau, không một ai hưởng ứng với đề nghị của Y Đức, mà các hảo hán của Trấn Cự Tháp đều lộ vẻ u sầu, trong lòng bọn họ đều mong muốn tìm được chân tướng tận cùng.

Hai ngày trước Linh thú xuất hiện trong Trấn Cự Tháp chỉ là một ít Linh thú nhất giai, hoặc là Linh thú nhị giai đơn độc, đến hiện giờ thoáng cái xuất hiện tám đầu Phong Lang nhị giai, sợ rằng nếu tiếp tục, Linh thú cao giai sẽ đến với số lượng nhiều hơn nữa.

Tuy rằng Trấn Cự Tháp đã phái người tới cầu cứu thành chủ thành Lam Ngõa thế nhưng triệu tập nhân thủ cũng mất nhiều thời gian, hơn nữa thành chủ Lam Ngõa thành cũng không có khả năng phái người tới Ô Thác sơn mạch tiêu diệt Linh thú, chỉ có thể an bài một ít mạo hiểm giả làm nhiệm vụ tại công hội Linh Sư.

Người nọ hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà, Bối Bồi cười cười, "A Tú, chặt một ngón tay của hắn".

A Tú không chút do dự xuất đao, người nọkêu lên một tiếng đau đớn, ngón út tay trái đã bị A Tú chém xuống.

Bối Bồi vẫn cười, chỉ là nụ cười lạnh lùng nói không nên lời, "Ta hỏi ngươi một lần mà ngươi không trả lời, ta chém một ngón tay của ngươi, ta hỏi ngươi hai lần không trả lời, thì chém tay của ngươi, đợi sau khi chém hai tay hai chân của ngươi xong, ngươi nếu còn có thể không trả lời, ta kính ngươi là hán tử, ta sẽ tha cho ngươi".

Chu Mộ Nho thầm lạnh người, thầm nghĩ sau khi chém hai tay hai chân thì còn sống làm gì nữa?

"Vì sao lại muốn hại chúng ta?" Bối Bồi lại hỏi.

Người nọ trong ánh mắt rốt cuộc đã lộ ra vẻ sợ hãi, "Là bọn họ bảo ta làm".

"Bọn họ là ai?" Bối Bồi hỏi tới.

"Lý Tử Thông" Người nọ rốt cuộc mở miệng.

Chu Mộ Nho cùng A Tú còn chưa có phản ứng, Bối Bồi sắc mặt đã khẽ biến, "Lý Tử Thông vì sao lại muốn đối phó chúng ta?"

"Ta không biết, ta thực không biết" Người nọ vội vàng giải thích, "Ta biết ta đều đã nói, hắn chỉ bảo chúng ta sau khi bắt cóc ngươi thì mang đến sòng bạc".

"Sòng bạc nào?" Bối Bồi hỏi.

"Sòng bạc Phú Quý ở thành tây" Người nọ cuống quít nói.

Bối Bồi nở nụ cười, "Đa tạ" Người nọ thở phào nhẹ nhõm một hơi nói: "Không cần tạ..." Hắn lời còn chưa dứt, đã thấy Bối Bồi đưa tay lên, yết hầu người nọ chợt lạnh, đã bị bắn trúng một nỏ, trong giây lát chết đi.

A Tú cùng Chu Mộ Nho tuy cũng là mã phỉ, cũng xưng là giết người không nháy mắt, nhưng nhìn thấy thủ đoạn của Bối Bồi đều lạnh người, chỉ nghĩ cũng may không đối đầu với người này.

Bối Bồi sau khi giết người nọ cũng cau mày nói: "Tiêu lão Đại của các ngươi gặp nguy hiểm".

"Cái gì?" A Tú cùng Chu Mộ Nho đều kinh hãi thất sắc.

Bối Bồi dùng sức đứng lên, tựa vào đầu giường, có chút thở hổn hển, thầm nghĩ bệnh của mình thật không nhẹ, lắc lắc đầu để cho mình thanh tỉnh một chút, "Mới vừa rồi ta ở trong phòng nghe nói Tiêu Bố Y cùng Tôn Thiếu Phương chính là đến sòng bạc, nói vậy chính là sòng bạc Phú Quý kia. Chúng ta cùng Lý Tử Thông không cừu không oán, bọn chúng lại muốn bắt chúng ta đi, hiển nhiên là muốn uy hiếp Tiêu Bố Y. Nếu đã như vậy, sòng bạc khẳng định sẽ có mai phục. Lý Tử Thông khi chúng ta mới vừa đến đã tính kế chuẩn như thế, dụ Tiêu huynh đi, sau đó phái người đến bắt chúng ta, chẳng lẽ đục thuyền cũng chính là bọn họ?"

"Lý Tử Thông là ai?" Hai người lại hỏi.

Bối Bồi nhíu mày nói: "Lý Tử Thông là người Đông Hải, năm trước từng tụ chúng tạo phản, lại bị Trương Tu Đà đánh nên đã biệt tăm biệt tích khá lâu, ta không biết Lý Tử Thông mà người này nói có phải là Lý Tử Thông mà ta biết không, nếu thực chính là Lý Tử Thông kia, thì không thể khinh thường được".

A Tú cùng Chu Mộ Nho đều là động thủ nhiều hơn là động não, chỉ nói: "Bối tiên sinh, một khi đã như vậy, chúng ta nên đến sòng bạc, chỉ sợ không thể chiếu cố cho ngươi" Bọn họ tuy nói như vậy, lại vẫn không nhúc nhích, Bối Bồi hỏi: "Các ngươi sao lại còn không đi"

Chu Mộ Nho cười khổ nói: "Tiêu lão Đại bảo chúng ta chiếu cố ngươi, nhất định phải chờ hắn trở về mới được, chúng ta không được sự chấp thuận của ngươi, làm sao đi được?"

Bối Bồi nhẹ nhàng thở dài một hơi nói: "Một khi đã như vậy, ta cùng đi với các ngươi, lúc đó chẳng phải chiếu cố cho ta sao?"

"Ngươi có thể đi sao chứ?" A Tú Chu Mộ Nho hai miệng đồng thanh hỏi.

Bối Bồi đứng thẳng lưng, thầm nhíu mày, nhẹ giọng nói: "Đương nhiên là có thể, ta hiện tại như vậy, đánh chết cả lão hổ cũng không thành vấn đề!"

***

Lúc này ba người Tiêu Bố Y đã nhanh chóng đến sòng bạc Phú Quý, Chu Định Bang đưa tay chỉ vào một góc phố hẻo lánh nói: "Sòng bạc Phú Quý ở chỗ đó".

Tôn Thiếu Phương cầm lấy trường đao, đột nhiên hỏi, "Định Bang, ta nhớ ngươi hình như chưa có tới Ung Khâu?"

Chu Định Bang sửng sốt nói: "Đúng rồi, Tôn đại ca, sao vậy?"

Tôn Thiếu Phương cười nói: "Chỗ này cũng là hẻo lánh, các ngươi nhân sinh không quen, còn có thể tìm tới nơi này, chỉ có thể nói nghiện đánh bạc thật sự đáng sợ".

Tiêu Bố Y chỉ cười, trong ánh mắt hàn mang chớp động, Chu Định Bang lúng túng nói: "Ta cũng không quá nghiện, nhưng Trương Khánh thật sự là nghiện không ít. Chúng ta uống xong rượu, Trương Khánh liền túm lấy một người địa phương hỏi sòng bạc, kết quả liền tìm được chỗ này, ai dà, ta hiểu rồi, quá nửa là người bản địa dụ chúng ta tới đây, chuyên hãm hại người ngoài đây mà".

"Thì ra là như thế" Tôn Thiếu Phương gật đầu nói: "Một khi đã như vậy, chúng ta còn chờ cái gì, giết bọn họ không còn manh giáp, để xem bọn chúng còn dám xem thường nữa không!"

Ba người đi vào ngõ nhỏ, đi không xa, nhìn thấy một gian miếu đổ nát trước có treo đèn lồng, có chút tối tăm, Tiêu Bố Y nhìn gian miếu đổ nát lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ đây là sòng bạc Phú Quý?"

"Thịt của bánh bao khôngở bên ngoài" Chu Định Bang cười bồi nói: "Tiêu đại nhân, ở bên trong mới thực xa hoa".

"Một khi đã như vậy, còn không dẫn đường?" Tôn Thiếu Phương cười lạnh nói: "Ta quản hắn là bánh gì, dám bắt người của vệ phủ chúng ta, ta đánh hắn thành bánh luôn".

Chu Định Bang ho khan một tiếng, có vẻ lo lắng, đã đi vào sòng bạc, Tôn Thiếu Phương cũng quay đầu lại nhìn Tiêu Bố Y, chậm rãi lắc đầu, Tiêu Bố Y lại gật đầu, Tôn Thiếu Phương cũng không nói gì, cùng Tiêu Bố Y sóng vai đi vào sòng bạc!

164. Chương 164: Sát Khí Thật Mạnh

Người nọ lời vừa dứt, liền nhìn thấy một bàn tay đi tới, lập tức biến lớn, người nọ một khi đã dám khiêu khích, đương nhiên cũng có một hai ngón nghề, nhưng cũng không nghĩ đến đối phương nói động thủ liền động thủ, cuống quít đưa tay lên đỡ, lại nghe 'bốp' một tiếng, sau đó cả người liền bay bổng lên…

Thịt nhân bánh bao không lộ ra trên mặt, người có sát tâm đương nhiên cũng không biểu hiện ở trên mặt.

Khi ba người Tiêu Bố Y đi vào trong sòng bạc, chỉ cảm thấy mỗi người trên mặt đều có vẻ hưng phấn khó tả, đương nhiên, mỗi người trong bọn họ sự chú ý đều không ở trên người bọn họ, mà là bị tiền, vàng bạc ở trên chiếu bạc hấp dẫn, hô ba hét bốn, đổ mồ hôi đầm đìa, không thiếu kiểu nào.

Miếu tuy xem ra khá xập xệ, nhưng nữ nhân ở bên trong mỗi người đều thực tươi mới. Mỗi người đều như hoa, quần áo hở hang, áo hồng áo lục, như bướm bay tới bay lui, gặp phải nam nhân tâm tình tốt đổ vận cũng tốt, tiện tay nhét một vào đồng vào giữa khe ngực, thuận tay rò mó một chút, tình chàng ý thiếp; nhưng đụng tới nam nhân đổ vận kém tâm tình cũng kém, phất tay lớn tiếng hô cút, lang tâm tự thiết; đương nhiên cũng có nam nhân thích thì kéo tới, thấp giọng thì thầm đôi câu, ỷ ôi đi ra khỏi sòng bạc, đi làm trò gian phu dâm phụ.

Chiếu bạc trong đổ phường dụng cụ bài trí cũng không tệ, tuy không thể nói là quy mô, nhưng nhìn từ chỗ nào cũng thấy, đây đều là một sòng bạc tiêu chuẩn, sòng bạc này hiển nhiên là nắm bắt lấy được tâm lý của đổ khách, biết chỉ cần vừa lên chiếu bạc, người chơi chân chính hiển nhiên sẽ được phục vụ tận tình, bất kể già trẻ, trước mắt nơi nơi đều là tay ngọc chân ngà, vú trơn mông láng. Nhìn thấy lại đi vào ba đổ khách mới, mấy nữ nhân chưa có khách đã sớm ra đón, thướt tha lay động, nhất thời mùi hương thổi tới, làm cho người ta mất hồn.

"Đại gia, có muốn tìm vui hay không?" Một nữ nhân hỏi thẳng.

"Vị đại ca này trông thật khỏe mạnh, đêm nay không bằng cùng thiếp thổi tiêu lộng ngọc đi" Một nữ nhân khác văn thơ hơn, nhưng lời còn chưa dứt, một tay đã rờ mó trước ngực Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y bất động, lưu tâm quan sát động tĩnh chung quanh, đề phòng cẩn thận.

Tôn Thiếu Phương dùng sức vỗ vai Chu Định Bang, "Lần sau đi đánh bạc, nhớ kêu ta".

Chu Định Bang liên tục gật đầu, "Nhất định nhất định".

Tôn Thiếu Phương vuốt bàn tay một cô gái, đưa tay nhéo lên bộ mông mập mạp của cô ta, thấp giọng nói: "Nàng cứ yên tâm, tối nay ta nếu không chết, nhất định sẽ tìm nàng vui vẻ một đêm".

Cô gái gượng cười nói: "Người đang khỏe như thế, làm sao mà chết?"

Tôn Thiếu Phương thản nhiên nói: "Giết người nếu giết không chết, thì chỉ có mình chết".

Hai cô gái nghe rõ ràng, liếc mắt nhìn nhau, lại liếc thấy đơn đao bên hông Tôn Thiếu Phương, đều chủ động lui xuống. Hai người này ở tại sòng bạc cũng được một thời gian, các nàng đương nhiên biết đâu là đổ quỷ, đâu là đến tìm hoa. Người trẻ tuổi trước mắt này thoạt nhìn khí vũ hiên ngang, trong đôi mắt hàn quang chớp động, không chút dấu hiệu tình dục.

Tiêu Bố Y thở dài một tiếng, "Ôn nhu như vậy mà không được hưởng, thật sự đáng tiếc".

Tôn Thiếu Phương cười nói: "Ta biết Tiêu đại nhân đối với người khác vẫn là ngươi kính ta một thước, ta kính ngươi một trượng, đối với loại nữ nhân thiên nhân kỵ (ngàn người cưỡi) này cũng không đành lòng trách mắng. Một khi đã như vậy, không bằng để ta giúp người đuổi đi".

Hắn tuy làm quan chỉở tại Đông Đô, nhưng kinh nghiệm thật lão luyện, Tiêu Bố Y thầm bội phục, cảm thấy Tôn Thiếu Phương này võ công có lẽ cũng không tính là gì, nhưng làm việc sạch sẽ gọn gàng, có thể sử dụng. Chu Định Bang nhiều ít có chút xấu hổ, "Tôn đại ca, bọn họởbên kia".

Chu Định Bang đưa tay chỉ, Tiêu Bố Y Tôn Thiếu Phương nhìn theo tay hắn, chỉ thấy được ở chiếu bạc cuối miếu, đang ngồi ba nam một nữ, lẳng lặng nhìn về phía này. Trương Khánh cả người đang nằm ở trên bàn, bị trói chặt tay chân, miệng bịt chặt, nhìn thấy Tôn Thiếu Phương Tiêu Bố Y đến trong mắt có vẻ xấu hổ nói không nên lời.

Các đổ quỷ đều cách xa bàn này, hiển nhiên biết không dễ chọc, nhưng lại không bỏ đi, hiển nhiên là cảm thấy không thể bỏ qua màn hấp dẫn này.

"Ông chủ sòng bạc là ai?" Tôn Thiếu Phương khi bước qua, thuận miệng hỏi.

"Chính là nữ nhân kia" Chu Định Bang cười khổ nói.

"Ồ" Tôn Thiếu Phương trong khi hỏi, đã cùng Tiêu Bố Y đến trước chiếu bạc, đưa mắt nhìn mọi nơi, một nam nhân trung niên thái độ trầm ổn, yên lặng nhìn ba người, khóe miệng mỉm cười, một nam nhân khác nửa bên mặt có vết bớt màu xanh, có vẻ cực kỳ xấu xí, nhưng bản thân hắn tựa hồ thực không biết, ngược lại còn ra vẻ bộ dáng phong lưu, nam nhân thứ ba mặt khỉ mỏ nhọn, con mắt loạn chuyển, vừa thấy đã biết không phải là hạng người lương thiện.

Nữ nhân duy nhất kia trên người mặc không nhiều lắm, trước ngực chỉ che một cái yếm đỏ lộ ra phần ngực mê người, cánh tay trắng nõn cùng cặp đùi thon dài đều lộ ra bên ngoài. Hiện đang đầu xuân, trong này cũng không tính là nóng, nhưng bộ dáng của nàng ta thật sự là bốc lửa, cái miệng anh đào khẽ mở ra, nhẹ nhàng thổi khí. Nàng ta có lẽ cũng không tính là tuyệt sắc, nhưng trước ngực có thể nhìn thấy được nửa vú, còn có khe rãnh thật sâu, làm cho nam nhân nhìn tới là bị hút hồn vào đó.

Chu Định Bang đến bên cạnh chiếu bạc, sự dũng cảm cũng đã tăng lên rất nhiều, cười lạnh nói: "Các vị, Tôn đại ca đã đến đây, ta khuyên các ngươi hãy thả người".

Người mặt khỉ miệng nhọn nhìn xung quanh nói: "Tôn đại ca, người nào là Tôn đại ca? Hôi tôn tử đại ca sao?"

Tôn Thiếu Phương nhíu mày, Tiêu Bố Y cũng cười tiến lên, "Vị huynh đài này rất là thú vị, không biết tôn tính đại danh là gì?"

"Tên của ta, đương nhiên so với hôi tôn tử kia phải thú vị hơn nhiều rồi" Người mặt khỉ miệng nhọn tứ vô kiêng kị nói: "Chu Định Bang, ngươi nói tìm người, chẳng lẽ tìm hai con rùa này tới?"

Nhìn thấy Tôn Thiếu Phương hai hàng lông mày dựng lên, người nọ lớn tiếng nói: "Ngươi không hài lòng ta cũng nói như vậy, ta nói chính là lời thật, ngươi không hài lòng, ngươi đánh ta sao?"

Người nọ lời vừa dứt, liền nhìn thấy một bàn tay đi tới, lập tức biến lớn, người nọ một khi đã dám khiêu khích, đương nhiên cũng có một hai ngón nghề, nhưng cũng không nghĩ đến đối phương nói động thủ liền động thủ, cuống quít đưa tay lên đỡ, lại nghe 'bốp' một tiếng, sau đó cả người liền bay bổng lên.

Khi nghe được người nọ khiêu khích, đã có rất nhiều người trong sòng bạc đều đã quay đầu lại, nhìn thấy người nọ lăng không bay lên, như thương ưng vậy, sau đó té cái ầm lên một cái bàn, người chưa xuống mà bàn đã tan. Đợi khi hắn đứng lên, vốn là đầu khỉ đã biến thành đầu heo, nửa bên mặt đã sưng tấy lên, lảo đảo phun ra một ngụm máu, mang theo năm sáu cái răng. Chỉ là thái độ đã không còn kiêu ngạo, mà tràn đầy sợ hãi nhìn người đánh hắn.

Tiêu Bố Y một cái tát đánh bay người nọ, chậm rãi thu hồi tay, xoa xoa bàn tay, quay đầu nói với Tôn Thiếu Phương: "Người này da mặt rất dày, đánh tay cũng đau. Chỉ là mọi người cũng nghe thấy, hắn yêu cầu chúng ta, loại yêu cầu này rất khó gặp, ta đành phải thỏa mãn hắn một lần".

Tôn Thiếu Phương cũng muốn cười, tinh thần chấn động, "Tiêu huynh nói một chút cũng không sai. Tiêu huynh giúp người là niềm vui thực làm cho ta bội phục" Mọi người kinh hãi, đều không thể tưởng được người trẻ tuổi lực tay lại lớn đến như vậy, như một cây búa vậy.

Tiêu Bố Y sau khi đánh người xong, làm như không có chuyện gì đi lên chup lấy Trương Khánh, người bị đánh kia giận mà không dám tiến lên, hai người còn lại đều là nhíu mày nhưng lại không dám ra tay.

"Chậm đã" Nữ nhân đột nhiên đứng lên, "Vị đại ca này khí lực thật tốt".

Tiêu Bố Y một tay đem Trương Khánh ở trên bàn xuống, gật gật đầu nói: "Ta cũng cho là như vậy" Hắn lời vừa dứt, đã đưa tay xé toạc dây thừng ở trên người Trương Khánh, như vải mục vậy. Người nam nhân vốn rất trầm ổn kia cũng có chút không còn trầm ổn, ai cũng nhìn ra Tiêu Bố Y này chỉ có thể xử dụng từ sâu không lường được để hình dung.

Người có lực tay như thế, bọn họ thực rất ít gặp qua.

"Tôn huynh, chúng ta có thể đi rồi" Tiêu Bố Y phủi phủi tay, xem bộ dáng thực nhẹ nhàng, cũng không để ý đến nữ nhân phong tao kia.

Nữ nhân cũng chuyển thân đến trước mặt Tiêu Bố Y, cách hắn không đến nửa cách tay, cười nói: "Vị đại ca này làm giá thật là cao".

Nàng ta nói tiếng đại ca cứ như là gọi tình lang vậy, ngẩng cao đầu lên, bộ ngực cơ hồ muốn đụng tới ngực Tiêu Bố Y, trong ánh mắt của nàng ta có thể nhìn thấy tràn đầy dục vọng, Tiêu Bố Y lại khẽ cười nói: "Giá của ta cũng không tính là cao, nghe được đồng bạn bị người bắt, chúng ta tới cứu thì có gì là cao! Muốn nói là cao, thì phải đợi đồng bạn bị đánh mà vẫn ngồi yên thì mới tính là cao được".

Hai người đang ngồi nghe trào phúng, mặt đều chuyển xanh, nữ nhân kia vội nói: "Đại ca thực hay nói đùa, tiểu muội bất tài, nhưng cũng là chủ nhân của sòng bạc".

"Ồ, thì sao?" Tiêu Bố Y cười hỏi.

Tôn Thiếu Phương ở một bên vừa sợ vừa bội phục, cảm giác thấy Tiêu Bố Y khi nên ra tay liền ra tay, thật sự là làm người ta thoải mái. Hắn tuy là thân vệ Đông Đô, nhưng dù sao chỉ muốn dùng quan uy đến bức

bách sòng bạc, cũng không muốn gây phiền toái cho Tiêu Bố Y, nhưng phải nói là không đi ra ngoài thì không thấy lộ mặt. Tên mặt khỉ miệng nhọn kia hắn còn do dự chưa biết xử lý như thế nào, có thể vô hình hóa giải đương nhiên là tốt nhất, hóa giải không được mới động tới nắm tay, nhưng Tiêu Bố Y một khi đã động nắm tay, hắn đương nhiên chỉ có thể làm theo, nhưng cũng không có gì sợ hãi. Chỉ là nhìn thấy một cái tát của Tiêu Bố Y đánh cho tên kia bay đi, công phu nhẹ nhàng mà cao minh, lại càng bội phục. Công phu của người này hơn mình nhiều, nhưng sau khi cùng Tiêu Bố Y kết giao tới giờ cũng chưa từng thấy hắn ỷ giỏi hiếp người, đó mới là thật là phong thái hiệp nghĩa.

"Làm chuyện gì cũng phải có quy củ," Nữ nhân dịu dàng nói: "Thiếp tên là Tang Nguyệt Kiều" Nàng ta đưa tay chỉ vào nam nhân trầm ổn bên cạnh nói: "Vị tiên sinh này tên là Trương Kim, vị kia tên là Ngụy Ngũ, người khách bị đại ca đánh tên là Hồ Lư".

"Ồ, thì sao?" Tiêu Bố Y lại hỏi.

"Mấy người này đều là khách của sòng bạc," Tang Nguyệt Kiều nói: "Một khi đã tới sòng bạc, cũng phải tuân theo quy củ của sòng bạc".

Tiêu Bố Y cuối cùng cũng rõ ràng, "Cho nên Hồ Lư này bị đánh, bà chủ chuẩn bị vì hắn xuất đầu?"

Tang Nguyệt cười duyên nói, "Đại ca thực hay nói đùa, Hồ Lư nói chuyện có chút thẳng thắn, ngươi đánh hắn là ân oán cá nhân, cùng thiếp có quan hệ gì? Nói đến đại ca có sức lực như vậy, ta sao dám xuất đầu, ta chỉ sợ bị người đè đầu thì có".

"Ồ?" Tiêu Bố Y nghe được nàng ta một lời hai ý, bất động thanh sắc, "Trong này là địa bàn của bà chủ, tục ngữ có câu cường long bất áp địa đầu xà, ta làm sao dám đè đầu cô?"

Tang Nguyệt Kiều lại cười, bộ dáng thực vui vẻ, "Đại ca thực cứ đùa với tiểu muội, đại ca mạnh như vậy, còn không phải muốn đè thế nào thì đè sao? Đại ca muốn đè tiểu muội, tiểu muội làm sao phản kháng, cũng phản kháng không được".

Tất cả mọi người đều không phải là tay mơ, nghe được Tang Nguyệt Kiều một đè hai đè, mặt mày đều tràn đầy xuân ý, hiển nhiên là có ý khác, trong lòng đều thầm mắng một câu, ** thỏa.

Tôn Thiếu Phương ho khan một tiếng, "Bà chủ nếu muốn cho vị huynh đài này đè, cơ hội còn rất nhiều. Bất quá làm chuyện gì cũng phải có quy củ, những lời này bà chủ nói rất đúng, ta xông pha nam bắc cũng nhiều năm, còn không biết sòng bạc nào có quy củ bắt người?"

Tang Nguyệt Kiều điềm nhiên nói:"Quy củ bắt người đích xác là không có, chẳng qua vị này, vô luận sòng bạc làm gì thì thiếu tiền chung quy vẫn phải trả đúng không?"

Tôn Thiếu Phương cười lạnh nói: "Trương Khánh. Ngươi thiếu bao nhiêu tiền, sao lại để cho người ta trói ngươi như con heo lên bàn mổ vậy. Ta chỉ biết quan phủ mới có quyền trói người, còn không biết sòng bạc cũng có quyền này".

Trương Khánh cũng xấu hổ nói: "Tôn đại ca, ta…"

Tiêu Bố Y đao nơi tay, bễ nghễ tứ phương, đột nhiên ánh đao chợt lóe, Trương Kim đột nhiên đứng lên, lui ra phía sau mấy bước, Ngụy Ngũ cũng nhịn không được thối lui, chỉ nghĩ đến Tiêu Bố Y giận quá thành giận xuống tay với mọi người, bỗng nhiên cảm thấy mũi lành lạnh, đưa tay sờ tới mới phát hiện tay đầy máu tươi, không khỏi kêu thảm một tiếng…

Tang Nguyệt cười duyên nói, "Hắn chính là thua cả bản thân, cho nên mới phải ở đây đợi bạn về lấy tiền chuộc thân. Bất quá thiếp nghĩ một khi cả người hắn đã là người của Trương gia, vị đại ca này ra tay liền đoạt lấy người của Trương gia, cái này chỉ sợ cũng không hợp quy củ".

Tiêu Bố Y nhíu mày. Tôn Thiếu Phương lúc này mới sửng sốt, không nghĩ tới trong này lại khúc chiết như vậy, lạnh giọng hỏi, "Trương Khánh, cô ta nói có thật không?" Trương Khánh ấp úng, Tôn Thiếu Phương vừa thấy, không cần hắn trả lời, đã biết Tang Nguyệt Kiều nói không sai, "Con mẹ nó, ngươi đem mình đặt bao nhiêu tiền?"

"Vị này cảm thấy giá trị của bản thân xa xỉ, đặt ước chừng mười lượng vàng" Tang Nguyệt Kiều cười nói: "Vị Trương Kim Trương gia này tiếp nhập đặt cược, trùng hợp thắng được vị này, cho nên hiện tại vị này

nên thuộc Trương Kim sở hữu, thiếp là bà chủ, không dám đè ai, nhưng là chủ sòng bạc, cho nên chỉ muốn nói vài lời công đạo thôi".

Tôn Thiếu Phương hừ lạnh một tiếng: "Mười lượng vàng. Trương Khánh, ngươi cũng có giá quá đấy chứ".

"Đại ca" Trương Khánh xấu hổ, "Ta… bọn họ chơi ta!"

Tôn Thiếu Phương thầm nghĩ, ngươi biết rõ bọn chúng chơi ngươi mà còn đánh bạc cùng bọn chúng, không phải là ngu xuẩn bình thường. Hắn đầu óc xoay chuyển, đang suy nghĩ nên ứng đối với trường hợp này như thế nào, mười lượng vàng tuyệt không phải là số lượng nhỏ, Tôn Thiếu Phương hắn nhất thời cũng không có, nhưng cho dù có thể bỏ ra, những người này xem ra đều xảo trá, giao ra cũng là chuyện làm người ta bực bội.

"Các ngươi đánh cuộc gì?" Tiêu Bố Y hỏi.

"Chơi súc sắc" Chu Định Bang ứng một câu.

Tiêu Bố Y mỉm cười nhìn Trương Kim nói: "Vị huynh đài này, ngươi một khi đã thắng cả người, không biết ta có thể đem hắn chuộc trở về không?"

Trương Kim hừ một tiếng, Tang Nguyệt Kiều cũng nũng nịu cười nói: "Vị đại ca này không biết trên người có nặng không, có mười lượng vàng hay không?" Trương Kim trước mắt sáng ngời, trầm giọng nói: "Không sai, ngươi xuất ra mười lượng vàng, ta có thể thả người".

Ai đều không tin Tiêu Bố Y sẽ xuất ra mười lượng vàng, bởi vì hắn thật sự không giống như kẻ có tiền, nói đến mười lượng vàng cho dù hơn mười hộ nông gia mười năm cũng không tích góp được, nhưng Tiêu Bố Y lại thản nhiên lấy từ trong lòng ra một khối vàng, nhẹ nhàng đặt ở trên bàn, điềm tĩnh nói: "Hiện tại ta có thể đem người đi rồi chứ?"

Tang Nguyệt Kiều rất kinh ngạc, thật sự nghĩ không ra người trước mắt này có môn đạo gì, có thể dễ dàng xuất ra mười lượng vàng! Nàng ta mở sòng bạc này, cũng là xem người mà làm việc, nhưng nhìn thấy Tiêu Bố Y đánh bay Hồ Lư nhẹ nhàng, Tôn Thiếu Phương hai hàng lông mày cau lại không giận tự uy, Tiêu Bố Y này lại còn dễ dàng xuất ra mười lượng vàng để chuộc người.

Nhẹ nhàng bỏ ra như vậy, có thể biết bọn họ tuyệt đối không đơn giản, trong lòng cũng có chút lo lắng, chỉ sợ những người này không tiện đắc tội, vậy nàng về sau sẽ không thể lăn lộn tại nơi này nữa.

Nhưng Trương Kim này cũng tuyệt đối không phải người mà nàng có thể đắc tội, lúc trước đáp ứng cũng là bất đắc dĩ, hiện tại bị vây vào bước tiến thoái lưỡng nan. Nhìn thấy Tiêu Bố Y bỏ vàng xuống, Tang Nguyệt Kiều giọng điệu cũng đã mềm ra, "Trương gia, một khi người ta đã đến chuộc, không bằng chúng ta thả người?"

"Ngươi nói thả là thả? Ngươi nghĩ mình là ai, ngươi chẳng qua chỉ là một con điếm!" Ngụy Ngũ vỗ bàn, đột nhiên đứng lên, "Trương đại ca, bàn này của ngươi ta cũng có một phần, ngươi nói cho chuộc người có từng hỏi qua ta chưa?"

Trương Kim đang khó xử, không biết tìm lời nói thế nào, nghe được Ngụy Ngũ đứng lên, khẽ cười nói: "Đích xác là như thế, vị công tử này, thực có lỗi, nếu muốn chuộc người, còn phải thông qua sự đồng ý của huynh đệ ta".

Tiêu Bố Y trong lòng sáng như tuyết, hắn khi bắt đầu chẳng qua chỉ là hoài nghi, hiện tại đã biết những người này làm khó không phải là Trương Khánh, mà quá nửa là nhằm vào mình. Mình xuất ra mười lượng vàng bọn họ đều không cần, vậy có thể muốn chính là tính mạng. Hắn dùng vàng chỉ là thử ý đồ của đối phương, trong lòng đã khởi sát khí, thầm nghĩ ở sông có người ngăn đón, nói vậy là vì đưa mấy người hắn ở lại Ung Khâu, rồi tận lực bắt đồng bạn của hắn, yêu cầu chuộc người, dẫn dụ mình đến. Mình đi vào trong này thật ra cũng không sợ, chỉ là không biết A Tú Chu Mộ Nho cùng Bối Bồi có ứng phó cục diện bên kia được hay không. Bối Bồi nếu không có bệnh, thì Tiêu Bố Y cũng không có gì lo lắng, nhưng nghĩ đến nàng ta đã không thể động võ, thật ra cũng có chút nóng ruột.

"Như thế phải qua sự đồng ý của ngươi?" Tiêu Bố Y trầm giọng hỏi.

“Ngươi nếu muốn mang người đi, phải cùng ta đánh một ván” Ngụy Ngũ đưa tay chỉ cái chén ở trên bàn, “Sòng bạc đương nhiên cũng có quy củ của sòng bạc”.

Tiêu Bố Y liếc nhìn, thấy Hồ Lư đã lui ra ngoài, quá nửa là đi tìm trợ thủ, trong lòng cười lạnh, “Đánh như thế nào?”

“Ngươi và ta cùng đổ một lần, so lớn nhỏ?” Ngụy Ngũ nhìn thấy Tiêu Bố Y mắc câu, trong lòng mừng rỡ.

“Ồ” Tiêu Bố Y cười cười, “Vậy cũng không tệ, ta thắng thì sao?”

Ngụy Ngũ đưa tay chậm rãi cầm lấy ba viên súc sắc, thầm nghĩ lão tử mà để cho ngươi thắng, đời này cũng không càn lăn lộn nữa. Hắn đổ thuật cực cao, Trương Khánh nói hắn chơi gian lận, nhưng loại gian lận này của hắn thật sự làm cho người ta tìm không ra điểm yếu, bởi vì hắn súc sắc của hắn không có giả, mà chỉ bằng vào khổ luyện, nhắm mắt cũng có thể đổ ra lớn nhỏ như ý. Trương Khánh không tin, cho nên mới thua đến phải đặt cả bản thân.

“Ngươi thắng tự nhiên có thể đem người trở về” Ngụy Ngũ cười nói.

“Ta nếu thua?” Tiêu Bố Y hỏi.

“Ngươi nếu thua, người đương nhiên không mang đi được, còn phải lưu lại một cánh tay” Ngụy Ngũ cười càn rỡ.

“Tay của ta đáng tiền như vậy, các ngươi không cần mười lượng vàng mà cần tay của ta?” Tiêu Bố Y lẩm bẩm nói.

Ngụy Ngũ ánh mắt chớp động, “Ta trước giờ chỉ đánh cuộc người, chứ chưa bao giờ chơi tiền bạc”.

“Thói quen tốt như thế” Tiêu Bố Y cười nói: “Ta cũng thực thích cách chơi này, không bằng chúng ta đặt lớn một chút được không?”

Ngụy Ngũ ngẩn ra, “Đặt lớn thế nào?”

“Ta nếu thua, không ngại lưu lại hai tay. Nhưng ngươi nếu thua, lưu lại cái mũi của ngươi? Ta cũng thích cái mũi của ngươi, cũng muốn xem một người mà không có mũi, còn có thể dánh cuộc tay chân với người khác hay không” Tiêu Bố Y cười nói.

Trong sòng bạc tĩnh lặng một mảng, các đổ quỷ rốt cuộc đã bắt đầu chú ý tới cuộc chơi này, kinh tâm động phách. Bọn họ hơi cả đời, cũng còn không biết tới cách chơi này, Ngụy Ngũ xem ra cũng là hạng chơi quên mạng, mà gã công tử kia xem ra cũng rất độc, đúng là hiếm thấy.

“Chẳng phải ngươi nói đời này chỉ đổ tay chân người khác thôi sao?” Tiêu Bố Y nhìn thấy Ngụy Ngũ không đáp, trào phúng hỏi.

Ngụy Ngũ sờ không ra chi tiết của Tiêu Bố Y, vốn còn do dự, nhìn thấy vẻ mặt đùa cợt của Tiêu Bố Y, đột nhiên bốc hỏa, vỗ bàn nói: “Được, vậy lão tử chơi với ngươi!”

“Không biết định thắng thua thế nào?” Tiêu Bố Y hỏi.

“Đương nhiên là người và cùng cùng đổ, điểm lớn tính thắng, không biết ý ngươi thế nào?” Ngụy Ngũ trầm ngâm hỏi.

“Nếu đều là mười tám điểm?” Tiêu Bố Y hỏi.

“Vậy đương nhiên là nhà cái thắng”.

“Ai là nhà cái?”

Ngụy Ngũ cười đưa tay chỉ vào mũi mình, “Huynh đài thông minh như thế, không nhìn ra nhà cái là ai sao?”

Tôn Thiếu Phương biết Ngụy Ngũ đã chiếm tiện nghi, mới vừa muốn tiến lên, lại bị Tiêu Bố Y phất tay ngăn lại, “Được rồi, ngươi đổ trước đi”.

Tôn Thiếu Phương khẩn trương, “Tiêu huynh, không thể như thế”.

Tiêu Bố Y cũng khẽ cười nói: "Không ngại chuyện, có người muốn chiếm tiện nghi, ta sẽ làm cho hắn mang lợi ích mà ói ra!"

Tôn Thiếu Phương nghi hoặc khó hiểu, thầm nghĩ Ngụy Ngũ một khi đã nói chơi súc sắc, tự nhiên là đã nắm chắc, ngươi cho hắn làm cái, lại cho hắn đổ đầu, nếu hắn đổ ra mười tám điểm, Tiêu Bố Y chẳng phải sẽ lâm vào cục diện không thể thắng hay sao! Nhưng quen với Tiêu Bố Y lâu như vậy, biết Tiêu Bố Y vẫn là đại trí giả ngu, cho tới bây giờ cũng không làm gì mà hắn không chắc chắn, nhưng bản thân có đánh vỡ đầu cũng nghĩ không ra Tiêu Bố Y rốt cuộc có ý định gì.

Ngụy Ngũ nghe được lời nói của Tiêu Bố Y có chứa hàn ý, trong lòng cũng thấp thỏm, đưa tay chụp lấy sức sắc, do dự một lát, cắn răng một cái ném xuống, lớn tiếng quát: "Báo tử! Thông sát!"

Báo tử đương nhiên chính là ba con sáu, chỉ cần hắn sau khi ném ra, Tiêu Bố Y muốn cản cũng không được, hắn nhìn chằm chằm vào súc sắc ở rong bát, Trương Kim hai nắm đấm đặt ở trên bàn cũng nắm chặt lại, chỉ sợ Tiêu Bố Y sẽ giở trò quỷ. Hắn dùng sức, toàn thân căng thẳng như một con báo, hiển nhiên cũng là một cao thủ, Tôn Thiếu Phương thấy cũng kinh ngạc, lại cũng bị nhưng hạt súc sắc xoay chuyển hấp dẫn.

Súc sắc đã dừng lại, Tiêu Bố Y động cũng không động, Tôn Thiếu Phương cùng Trương Khánh sắc mặt đều đại biến, Tang Nguyệt Kiều có vẻ tiếc hận, Tiêu Bố Y trong tích tắc này đã thấy rõ vẻ mặt của mọi người, khóe miệng mang theo vẻ cười lạnh. Trong bát rõ ràng là ba con sáu, cũng là báo tử lớn nhất trong súc sắc!

Ngụy Ngũ đổ ra báo tử, tuy là trong dự kiến, nhưng cũng thở phào một hơi, khẽ cười nói: "Hình như ngươi thua".

"Ồ?" Tiêu Bố Y cũng đang cười, "Ta còn chưa đổ, ngươi làm sao biết ta thua, chẳng lẽ ngươi là thần tiên?"

Ngụy Ngũ ngạc nhiên, trong giây lát ôm bụng cười lớn, mọi người trong sòng bài cũng nhịn không được cười, cảm thấy người này thật sự ngu xuẩn.

"Ta nhiều nhất chỉ có thể đổ ra mười tám điểm, chẳng lẽ ngươi còn có thể đổ ra điểm số nhiều hơn sao? Ngươi chớ quên, cho dù ngươi đổ ra điểm số bằng ta, ta là nhà cái, cũng tính là ngươi thua".

Tiêu Bố Y thản nhiên nói: "Ngươi một lần đổ nhiều nhất có thể ném ra mười tám điểm, ta cũng có thể ném ra hai mươi mốt điểm".

Ngụy Ngũ ngẩn ra, liền nhìn thấy Tiêu Bố Y một chưởng vỗ lên trên bàn, ba vien súc sắc như vật sống nhảy dựng lên, Tiêu Bố Y cất cao giọng nói: "Tôn huynh, mượn đao dùng một lát".

Hắn lời vừa nói xong, trường đao đã đến trên tay, Tôn Thiếu Phương tuy ngạc nhiên, nhưng cũng không bối rối, chỉ là nhìn thấy Tiêu Bố Y trở tay một cái đã lấy mất đao của hắn, không khỏi kinh ngạc trên đời còn có tốc độ như vậy sao.

Tiêu Bố Y đao nơi tay, bễ nghễ tứ phương, đột nhiên ánh đao chợt lóe, Trương Kim đột nhiên đứng lên, lui ra phía sau mấy bước, Ngụy Ngũ cũng nhịn không được thối lui, chỉ nghĩ đến Tiêu Bố Y giận quá thành giận xuống tay với mọi người, bỗng nhiên cảm thấy mũi lành lạnh, đưa tay sờ tới mới phát hiện tay đầy máu tươi, không khỏi kêu thảm một tiếng.

Hắn không phải là đau, mà là sợ hãi, thật sự khó có thể tưởng tượng Tiêu Bố Y một đao đã vạt bay mũi hắn, hắn ôm mũi thụt lùi, lại nhìn thấy súc sắc trên không trung giờ mới hạ xuống, vang lên những tiếng thanh thúy ở trong bát. Tiêu Bố Y thản nhiên nói: "Ngươi thua".

Trương Kim hai nắm đấm nắm chặt, giận dữ nói: "Tiêu Bố Y, ngươi thật sự khinh người quá đáng, ngươi muốn chơi kiểu gì đây?"

"Thì ra các ngươi biết ta gọi là Tiêu Bố Y, ta chỉ nghĩ các ngươi không biết" Tiêu Bố Y tuy mỉm cười, nhưng lại có sự lạnh lẽo nói không nên lời, "Ta dùng là đổ pháp chính tông, ta một khi đã thắng, chỉ sợ hắn hạ thủ không được, nên thuận tay giúp hắn lấy cái mũi mà thôi".

Trương Kim nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người, nhịn không được tiến lên một bước nhìn vào bát, chỉ thấy được trong bát lại có sáu viên súc sắc, rõ ràng chính là hai mươi mốt điểm.

Đang không hiểu đây là thế nào, đột nhiên phát hiện súc sắc đều là một nửa, Trương Kim giống như bị một chậu nước lạnh tạt vào, hắn đã hiểu được sao lại thế này.

Tiêu Bố Y một đao chẳng những vạt đi cái mũi của Ngụy Ngũ, còn đem ba viên súc sắc chém thành sáu nửa mới ra được điểm số như hiện tại, Tiêu Bố Y một đao đi xuống, vô luận là đánh xuống như thế nào, chỉ cần sáu nửa rơi xuống, đều là hai mươi mốt điểm!

Hiểu được khi Tiêu Bố Y tính kế, Trương Kim mới giật mình hiểu ra, chỉ là càng kinh sợ Tiêu Bố Y đao pháp như thần, một đao đi xuống tinh chuẩn như thế, chẳng những bổđôi súc sắc, còn thuận tay vạt đi mũi của Ngụy Ngũ, người như thế, mình làm sao giết được?

Tiêu Bố Y trường đao thu về lại phóng ra, đã tra đao vào vỏ, cũng là vỏ đao của Tôn Thiếu Phương, chiêu thức ấy cũng không thèm nhìn tới, rất là gọn gàng sạch sẽ, mọi người đều nhẹ nhàng lui ra phía sau, thầm nghĩ người nầy đem đao phóng vào trong vỏ đao dễ dàng như thế, muốn phóng trúng ngực ai đó cũng là chuyện dể như trở bàn tay! Trong này hiện tại sát khí rất nặng, chớ để bị liên lụy vào mới là tốt nhất.

"Ngươi muốn tay của ta, ta lần này muốn mũi của ngươi, lần sau muốn chính là đầu của ngươi" Tiêu Bố Y lạnh lùng nhìn Ngụy Ngũ, quay đầu lại nhìn về phía Trương Kim nói: "Lần này ta muốn đem người đi, không biết còn có người nào muốn ngăn cản?"

Ngụy Ngũ ôm mũi không nói tiếng nào, Trương Kim là người trầm ổn, cũng đã kinh ngạc lạnh người, Tang Nguyệt Kiều ho khan, muốn nói cái gì đó, lại phát hiện giọng đã khàn khàn, phát không ra tiếng.

Tiêu Bố Y vỗ vỗ hai tay, xoay người đi ra bên ngoài đỗ phường, ồ một tiếng, mọi người đã bất chấp đang làm gì, cũng đều như thủy triều lui sang hai bên, kính sợ nhìn đổ thần trước mắt, hâm mộ nhìn uy phong của người ta.

Mộc Uy hừ lạnh một tiếng, hoắc nhiên rút đao, từ đất bạt lên, quát lên một tiếng, giữa không trung ánh đao lóe ra, đã bức Trương Kim Xưng rơi xuống đất. Trương Kim Xưng người cũng giảo hoạt, cũng không đánh bừa mà lăn xuống dưới một cái bàn, dùng sức hất cái bàn bay 'vù' ra, mang theo các thứ các dạng ở trên đó, nhằm tới mọi người mà đánh đến…

Tiêu Bố Y còn chưa tới cửa đổ phường, Hồ Lư đã vọt vào, phía sau đi theo mười mấy đại hán, nhìn thấy Tiêu Bố Y đi tới, cũng không hiểu Trương Kim vì sao lại thả hắn ra, phất tay nói, "Chính là hắn, đánh chết hắn!"

Đám người nọ hô hào xông lên, Trương Kim sắc mặt đại biến, Ngụy Ngũ cũng hét lên: "Tiểu tử, ta muốn mạng của ngươi!"

Hắn bị cắt mũi, sợ hãi trong một lát, rồi lại cảm thấy bị sỉ nhục, nhìn thấy người bên mình người đông thế mạnh, cũng không nghĩ nhiều, rút trường đao ra, vọt tới trước.

Cây sống nhờ vỏ, người sống tranh hơi, hắn không có mũi, thở đương nhiên không thoải mái, hắn mới vọt tới trước mặt Tiêu Bố Y, liền nhìn thấy ba tên đại hán đã gục xuống, cũng không rõ gục xuống như thế nào. Tôn Thiếu Phương đã xuất đao bảo vệ Tiêu Bố Y, Trương Khánh cùng Chu Định Bang cũng kiệt lực ngăn cản không cho bọn chúng vây đánh.

Các đại hán trên tay đều là khảm đao thiết liên (đao xích sắt), còn có tên cầm cả bảo kiếm, chói lọi chói mắt mà đâm đến, Tiêu Bố Y động cũng không động, cánh tay vung ta đã chụp trúng cổ tay người nọ, vặn một cái đã đoạt lấy bảo kiếm của hắn, không chút do dự bảo kiếm lập tức rời tay bay ra, trong đổ phường chợt lóe lên một đạo cầu vồng. Trường đao Ngụy Ngũ mới đưa tới, đã cảm thấy ngực lạnh lẽo, ngẩn ra đứng tại chỗ, tư thế cầm trường đao rất buồn cười khó nói nên lời.

Chỉ là tinh lực toàn thân trong giây lát đã như thủy triều thối lui, nghe được phía sau truyền đến một tiếng 'phập' vang lên, bảo kiếm đã xuyên thấu qua ngực Ngụy Ngũ, rung rung cắm trên tường sau hắn mấy trượng, mang theo một vệt đỏ tươi. Ngụy Ngũ muốn quay đầu, nhưng không còn khí lực, gục đầu lắc lư lảo đảo rồi gục xuống đất.

Tiêu Bố Y lạnh giọng nói: "Ngươi muốn mạng của ta, ta cũng muốn của ngươi!"

Các đại hán đều sợ hãi khó có thểức chế từ nội tâm, bọn họ chỉ là hạng đánh nhau đầu đường xó chợ, đánh nhau đổ máu cũng là thường, nhưng chưa từng gặp qua thủ đoạn giết người như thế này, không hẹn mà cùng lui lại mấy bước, một tay chơi bạc đã kêu to, "Giết người".

Ngay sau tiếng hô chính là sự hỗn loạn khó có thể khống chế, tất cả mọi người ởđây đều như ruồi bọ mà chạy tán loạn ra, nhưng không ai dám đi đến bên cạnh Tiêu Bố Y, Tiêu Bố Y cũng đã đưa tay chụp lấy cổ của Hồ Lư, tặng cho hắn đến mười mấy cái tát.

Trong đổ phường ồn ào, nhưng vẫn nghe được tiếng tát thanh thúy rung động, mỗi một cái tát của Tiêu Bố Y, tiếng hét như heo chọc tiết của Hồ Lư lại lớn hơn một ít. Hai má của hắn vốn đã bị Tiêu Bố Y trước đó đã đánh cho sưng đỏ, lúc này bị đánh nữa nên chỉ chốc lát thì da mặt đã rách, máu tươi chảy xuôi xuống!

Tang Nguyệt Kiều nhìn thấy huyết tinh, đã sớm hôn mê bất tỉnh, cũng may nàng ta trốn ở trong ngõ ngách, cho nên cũng không bị người ta đạp.

"Đại hiệp tha mạng, đại nhân tha mạng" Hồ Lư đầu lưỡi cũng có chút lớn lên, nói ra từng chữ hàm hồ.

Tiêu Bố Y nắm vạt áo của hắn, trầm giọng hỏi: "Ai bảo ngươi đến giết ta?"

"Ta không muốn giết ngươi!" Nhìn thấy hàn quang trong mắt Tiêu Bố Y cùng bàn tay giơ lên cao, Hồ Lư cuống quít nói: "Tất cả đều là Trương Kim an bài".

Tiêu Bố Y hất tay quẳng Hồ Lư đi, nhìn về phía Trương Kim. Trương Kim tay nắm chặt đến có chút trắng bệch, cũng không nói được một lời.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng quát lớn, "Có chuyện gì, Phó Đô úy Mộc Uy ở đây, bắt hết cho ta!"

Tiếng gầm nhẹ có lực, nhưng người đánh bạc tuy bối rối, lại lập tức đều dừng lại, nhìn về phía cửa, thấy ngoài cửa có mấy người, cầm đầu là một người dáng người khôi ngô, uy phong lẫm liệt, thân quan phục, mang theo yêu đao, hộ vệ bên người đều là thiết thước cương đao, xích khóa bảo kiếm nơi tay, uy nghiêm nhìn mọi người trong đổ phường.

Hồ Lư bị Tiêu Bố Y ném đi, sớm đã lăn tới cửa, nhìn thấy Mộc Uy đến, vui mừng nói: "Mộc đại nhân, người nên vì thảo dân làm chủ".

Mộc Uy cau mày, "Hồ Lư, chuyện gì?"

Hồ Lư khóc lóc nhìn Mộc Uy nói: "Mộc đại nhân, người không biết, đổ phường hôm nay không biết vì cái gì có sát tinh đến đây, thua cuộc không trả tiền còn chưa nói, lại còn muốn đoạt tiền của người khác, người khác phản kháng, hắn liền muốn đánh muốn giết, tiểu nhân chính là bị hắn đánh thành ra như vậy, mong đại nhân làm chủ".

Mộc Uy hừ lạnh một tiếng, một cái cái tát đã vugn ra, Hồ Lư bật ra.

Đổ phường đột nhiên yên lặng xuống.

"Đại nhân, ngươi sao lại đánh ta?" Hồ Lư ôm mặt, khó có thể tin hỏi.

Mộc Uy ngửa mặt lên trời cười dài nói: "Buồn cười một tiểu nhân như ngươi mà dám điên đảo trắng đen, còn nghĩ có thể qua mắt được ta sao?"

Hồ Lư gấp giọng nói: "Đại nhân, tiểu nhân không dám lừa gạt".

Mộc Uy một cước đá ra, đem Hồ Lư đá lăn lông lốc, "Ngươi nghĩ lão tử là mù hay chột, đây là Thái Phó Thiếu Khanh Tiêu Bố Y Tiêu đại nhân từ Đông Đô đến đây, quan đến tứ phẩm, sẽ đi cướp chút tiền nhỏ của ngươi sao?"

Hồ Lư há to miệng, tràn đầy vẻ không tin, mọi người trong đỗ trường ồ lên, nhìn thấy ánh mắt của Mộc Uy đảo tới, đều cúi đầu xuống.

"Tiêu đại nhân, hạ quan không có đó từ xa, mong thứ tội" Mộc Uy chậm rãi đi tới, ôm quyền thi lễ nói: "Tào Huyện lệnh biết đại nhân giá lâm, liền cho khoái mã cho người đi tìm Mộc Uy đến bảo hộ, Mộc Uy

mới đuổi tới, Tào Huyện lệnh nói đại nhân đi tới sòng bạc, hạ quan chỉ sợ có sơ sót nên dẫn người đi tới, may mà đại nhân vô sự".

Tiêu Bố Y nhẹ nhàng thở ra một hơi, "Cũng may Phó Đô úy đến kịp thời, bằng không loại trường hợp này ta thực không thể thu thập!"

Mộc Uy ha hả cười to, ánh mắt quét qua đổ phường, đột nhiên ngưng lại ở trên một người, lạnh giọng nói: "Trương Kim Xưng, ngươi lại ở đây?!"

Trương Kim vẫn đang trầm mặc đứng thẳng lưng lên, lạnh lùng nói: "Mộc Uy, không thể tưởng được chúng ta hôm nay lại gặp, thật có thể nói là không phải oan gia thì không đụng đầu".

Mọi người ồ lên, khó có thể tin nam nhân trung niên trầm ổn trước mắt lại chính là tội phạm Trương Kim Xưng bị quan phủ truy nã mà không được! Trương Kim Xưng vốn khởi nghĩa tại Thanh Hà, thanh thế lúc ấy cũng uy chấn nhất thời, sau lại bị tướng lãnh Tùy quân Phùng Hiếu Từ đánh bại, bị quan phủ truy nã, sau đó lưu lạc đâu không rõ, ai cũng không nghĩ đến hắn lại xuất hiện tại một đổ phường không ra sao ở Ung Khâu.

Trương Kim Xưng nhìn Mộc Uy, trong mắt lộ ra vẻ cảnh giác, hai nắm đấm nắm chặt, Mộc Uy cũng tiến lên một bước, tay đưa lên chuôi đao, trầm giọng quát: "Người không liên quan cút hết ra ngoài, hôm nay quan phủ bắt phỉ đạo Trương Kim Xưng, không muốn đả thương vô tội. Tiêu đại nhân, người áp trận cho ta, xem ta bắt giặc".

Mọi người trong đổ phường ùa ra ngoài, mấy hộ vệ đều bị ép sang một bên, Trương Kim Xưng nhìn thấy cơ hội khó được, sao chịu buông tha, thét dài một tiếng, đột nhiên vọt tới muốn từ đỉnh đầu Mộc Uy mà lướt ra ngoài.

Mộc Uy hừ lạnh một tiếng, hoắc nhiên rút đao, từ đất bạt lên, quát lên một tiếng, giữa không trung ánh đao lóe ra, đã bức Trương Kim Xưng rơi xuống đất. Trương Kim Xưng người cũng giảo hoạt, cũng không đánh bừa mà lăn xuống dưới một cái bàn, dùng sức hất cái bàn bay 'vù' ra, mang theo các thứ các dạng ở trên đó, nhằm tới mọi người mà đánh đến.

Mộc Uy tức giận huy đao, một đao đã đem cái bàn chém thành hai nửa, Trương Kim Xưng tay cũng cầm đoản kiếm đâm tới. Mộc Uy tuy võ công cao cường, cũng không thể không tránh, chỉ khoảnh khắc đã bị Trương Kim Xưng nhảy đến phía sau, hướng ra cửa mà phóng đi.

Mộc Uy xoay người đuổi theo không kịp, giận dữ quát: "Ngăn hắn lại, đừng cho hắn chạy ra cửa" Hộ vệở cửa cùng kêu lên, còn chưa kịp tiến lên, Tiêu Bố Y đã đột nhiên xẹt ra, lập chưởng thành đao, chém xéo vào eoTrương Kim Xưng.

Trương Kim Xưng chỉ có thể dừng lại, đoản kiếm vẽ xuống, gấp rút chém vào tay Tiêu Bố Y, lại quát một tiếng, tung chân đá vào bụng Tiêu Bố Y, Tôn Thiếu Phương cũng bước lên, một đao chém mạnh vào cổ Trương Kim Xưng, Mộc Uy cũng vừa đuổi tới, sớm huy đao bổ vào sau lưng Trương Kim Xưng.

Trong phút chốc ba đại cao thủ vây công Trương Kim Xưng, người bên ngoài cũng biết người này mạng sống đã khó giữ!

Không nghĩ tới ngay lúc này, Tôn Thiếu Phương một đao chém mạnh tới, lại cảm thấy phía sau có gió, cũng không kịp giết Trương Kim Xưng, mà phải lắc mình bỏ qua, chỉ thấy một kiếm đâm sát qua eo mình, quay đầu nhìn lại, nghe được Trương Khánh thất thanh nói: "Định Bang, ngươi điên sao?"

Trương Khánh võ công không cao, còn không kịp tiến lên, chỉ thấy Chu Định Bang thấy Tôn Thiếu Phương tiến lên, một kiếm đã đâm ra, mục tiêu chính là hậu tâm của Tôn đại ca!

Tôn Thiếu Phương lại giống như có phòng bị, rốt cuộc đã né tránh, chỉ là Trương Kim Xưng không để ý tới Mộc Uy đột kích ở phía sau, toàn lực dánh về phía Tiêu Bố Y, thế như hổ điên. Tiêu Bố Y nhất thời luống cuống tay chân, lắc mình về phía Mộc Uy mà né qua. Mộc Uy trong mắt lệ mang chợt hiện, cổ tay trở mau, trường đao nhẹ như hồng mao rời khỏi trước ngực Trương Kim Xưng, nặng như thái sơn hướng tới đầu của Tiêu Bố Y chém tới.

Hai người lúc này đây biến hóa cực kỳ đột nhiên, trong giây lát Trương Kim Xưng từ hai mặt thụ địch đã biến thành Tiêu Bố Y bị trái phải giáp công!

Tiêu Bố Y hừ lạnh một tiếng, không lùi mà tiến tới, đỡ lấy một cước của Trương Kim Xưng, đã vọt tới trong lòng của Trương Kim Xưng, hắn tay nhanh mắt mau, một tay cũng đã kẹp lấy đoản kiếm của Trương Kim Xưng, dùng sức đã bẻ gãy đoản kiếm của Trương Kim Xưng, lại trở chưởng đánh cho Trương Kim Xưng lui về phía sau, ngón tay bắn ra, nửa thanh đoản kiếm đã bắn ra đánh úp về phía Mộc Uy.

Mộc Uy không nghĩ đến Tiêu Bố Y ứng biến đột ngột như thế, không muốn bỏ qua cơ hội ngàn năm một thuở giết Tiêu Bố Y, khẽ né tránh, huy đao chém tới, đột nhiên trước mắt kim quang lập lòe, Mộc Uy cảm thấy trên tay chợt nhẹ đi, biết không ổn, liền lùi lại, giữa không trung phát hiện trường đao đã bị chặt gãy, ngực hơi lạnh, chỉ thấy vạt áo đã bị xé ra, không khỏi kinh ngạc.

Tiêu Bố Y không biết từ khi nào đã có đoản kiếm nơi tay, tinh quang lập lòe, đã chém gãy trường đao Mộc Uy, còn thiếu chút nữa làm thủng ngực Mộc Uy. Tiêu Bố Y cầm đoản kiếm trong tay, đồng tử hơi co lại nói: "Ngươi không phải là Phó Đô úy gì, ngươi là người phương nào?"

Trương Kim Xưng cùng Mộc Uy một trái một phải thành thế gọng kềm vây lấy Tiêu Bố Y, chỉ là hai người sắc mặt đều ngưng trọng, Mộc Uy khóe miệng lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, lắc đầu nói: "Tiêu Bố Y, lần này giết không được ngươi, xem ra ta đã xem thường ngươi, ngươi sao lại thấy ra sơ hở của ta?"

Tiêu Bố Y thản nhiên nói: "Phó Đô úy kinh nghiệm già dặn, ngươi nếu phụng mệnh Huyện lệnh bảo hộ ta, sớm nên bảo ta đi trước, làm sao mà lưu ta ở đây? Cho dù ngươi có tâm bắt giặc, đối với Trương Kim Xưng sao lại ra tay lưu lại dư lực? Ngươi một khi đã lưu thủ không muốn bắt giặc, mắt lại chỉ nhìn ta, ta cho dù chỉ là hoài nghi, nhưng vì tính mạng bản thân, vẫn phải cẩn thận, không biết mấy lời giải thích này ngươi có vừa lòng không?"

Mộc Uy thở ra một hơi, trầm giọng nói: "Đều nói Tiêu Bố Y thông minh hơn người, Lý Tử Thông hôm nay vừa thấy, thật ra cũng bội phục, chỉ là ngươi cho dù ngàn tính vạn tính, chỉ sợ cũng tính không ra đồng bạn của ngươi đã sớm bị ta bắt, đang trên đường đi tới sòng bạc. Tiêu Bố Y, ngươi nếu là hán tử, vì bằng hữu, bì bó tay chịu trói cho ta, Lý Tử Thông ta đối với ngươi tuyệt không gây khó xử".

Tiêu Bố Y nắm chặt đoản kiếm trong tay, không nóng không vội nói: "Lý Tử Thông, ta nhớ rõ bộ dáng của ngươi, ta muốn nói với ngươi là, tính mạng của ai cũng không quan trọng bằng bản thân, ta sẽ không ngu xuẩn đến mức bó tay chịu trói! Đối với bằng hữu của ta nếu thiếu một cọng lông, ta quản ngươi là Lý Tử Thông Vương Tử Thông Trương Tử Thông, Tiêu Bố Y ta nếu không đem ngươi chém thành tám mười đoạn, thì thề không làm người!"

165. Chương 165: Tình Nghĩa Lương Nan

Trương Kim Xưng cùng Lý Tử Thông nhìn thấy Tiêu Bố Y giơ tay nhấc chân đều lợi hại dị thường, rất là đau đầu, cảm giác con mồi đã biến thành chính mình, Tiêu Bố Y lên tiếng cười dài nói: "Lý Tử Thông, người ám toán ta, chưa bao giờ có kết cục tốt!"...

Tiêu Bố Y đối mặt với sự uy hiếp của Lý Tử Thông thực không úy kỵ, không chút lo lắng, Lý Tử Thông nghe được sắc mặt khẽ biến, rất là đau đầu.

Lý Tử Thông tới Ung Khâu ám toán Tiêu Bố Y đương nhiên là đã tính kế cẩn mật, hắn là người tâm cơ rất sâu, hành tung cũng thần bí, chỉ vì thù lao giết Tiêu Bố Y rất hậu, lúc này mới làm hắn động tâm.

Trên đời này vốn là mạnh hiếp yếu, ngươi thức thời mới có thể sinh tồn, Lý Tử Thông xem ra, thêm một Tiêu Bố Y cũng không tính là nhiều, thiếu một Tiêu Bố Y cũng không tính là ít, Lý Tử Thông vẫn cảm thấy, chuyện có lợi đến cha hắn cũng có thể bán đứng, huống chi là giết một Tiêu Bố Y nho nhỏ.

Hắn nghe nói qua Tiêu Bố Y, tại kinh đô được dân chúng đồn thổi vô cùng thần kỳ, nhưng dù sao cũng là chuyện rất xa xôi, người không lâm chuyện bàng quang thì luôn cảm thấy thoải mái, hắn cảm thấy tính kế

như vậy đã là quá đủ. Hắn biết Tiêu Bố Y thuận Thông Tể Cừ nam hạ, đã sớm an bài thỏa đáng. Trước là cho mấy thủ hạ giả mạo quân Ngõa Cương, đến ám sát Tiêu Bố Y thăm dò động tĩnh, ở đây là phục cận phạm vi hoạt động của quân Ngõa Cương, nên tất cả đều giả mạo cờ hiệu của Ngõa Cương. Đương nhiên, có thể giết được Tiêu Bố Y là tốt nhất, giết không được thì cũng thăm dò thực lực của Tiêu Bố Y. Nhưng không có nghĩ đến, thực lực của Tiêu Bố Y còn chưa thăm dò ra, thủ hạ mà hắn phái đi đã chết hơn nửa, thậm chí thủ hạ hắn còn chưa lên được thuyền của Tiêu Bố Y, thậm chí Tiêu Bố Y còn chưa ra tay. Hắn một kế không thành thì dùng hai kế, cho thủ hạ đục thủng thuyền Tiêu Bố Y! Chỉ cần thuyền chìm, hắn cũng không có mong là chìm chết Tiêu Bố Y, nhưng Tiêu Bố Y sau khi thuyền chìm sẽở lại Ung Khâu, khi đó hắn có thể thực thi bước thứ ba của kế hoạch. Thuyền tuy không chìm, nhưng Tiêu Bố Y dù sao cũng bị giữ lại. Hắn sớm có có nội tuyến ở bên cạnh Tiêu Bố Y, đương nhiên chính là Chu Định Bang! Hắn cho Chu Định Bang dẫn Trương Khánh đi tới sòng bạc, giữ lấy Trương Khánh, sau đó dẫn Tôn Thiếu Phương cùng Tiêu Bố Y tới, Tôn Thiếu Phương sẽ do Chu Định Bang giải quyết, đương nhiên Tiêu Bố Y chính là do hắn cùng Trương Kim Xưng liên thủ giết chết.

Trương Kim Xưng cũng là tội phạm, đương nhiên cũng là loại bất đắc chí, đầu năm nay khởi nghĩa cũng đơn giản, chỉ cần có chút năng lực, có chút uy vọng, vung tay hô là có rất nhiều người dân không còn đường sống tụ tập lại, hơn nữa lấy Sơn Đông Hà Bắc hai nơi này rất rộng, chỉ là bởi vì hai nơi này gần Cao Lệ, mỗi lần chinh phạt Cao Lệ đều đánh thuế nặng nhất, chết cũng nhiều nhất, nên khởi nghĩa cũng rất dễ dàng. Nhưng làm cũng rất gian nân bởi vì Đại Tùy còn có danh tướng Trương Tu Đà! Khi Trương Kim Xưng tụ chúng được mấy vạn, đã bị Trương Tu Đà phát hiện tới tiêu diệt, mới tụ tập chưa thành quân, mấy vạn biến thành mấy trăm. Lý Tử Thông cũng vậy, Sơn Đông Hà Bắc Hà Nam chỉ còn có Trương Tu Đà, ai cũng không thể làm loạn, Lý Tử Thông tại Trường Bạch Sơn một dãi không thể phát triển, chỉ có thể dẫn theo thủ hạ tới Giang Hoài xem vận khí, lúc này mới có người liên hệ với hắn, nói giết Tiêu Bố Y, thù lao là năm trăm lượng vàng, thậm chí có thểứng trước 10%.

Năm trăm lượng vàng đối với Lý Tử Thông mà nói, thật sự là tài phú cực kỳ lớn, Lý Tử Thông sau khi nhận được mối này thì động tâm, có chừng này tiền, hắn đương nhiên có thể tập hợp được một đội ngũ có trang bị tốt, có người có tiền có lẽ còn có thể thành đại sự. Cho dù không làm chuyện gì, chừng này tiền cũng đủ cho hắn sống thoải mái cả đời. Hắn gặp phải Trương Kim Xưng, hai người vừa hợp, tại sòng bạc bày bẫy rập, Lý Tử Thông vi cầu ổn thỏa, thậm chí cho thủ hạ đi bắt cả Bối Bồi bị bệnh nặng, bản thân còn giả thành Phó Đô úy, cùng Trương Kim Xưng Hồ Lư diễn trò, khi bảo hộ Tiêu đại nhân thì mượn cơ hội xử lý hắn, nhiêu này trong mắt Lý Tử Thông đã là không một kẽ hở, nhưng hắn cũng không nghĩ đến, vẫn giết không được Tiêu Bố Y!

Khi rốt cuộc đã biết năm trăm lượng vàng này không phải dễ dàng tới tay như vậy, Lý Tử Thông chỉ còn trông cậy vào thủ hạ đem Bối Bồi tới để áp chế Tiêu Bố Y, nhưng nhìn thấy bộ dáng của Tiêu Bố Y như không có chuyện gì, lực lượng trong lời nói làm cho người ta lạnh người. Hắn cảm thấy cho dù mang Bối Bồi đến đây cũng không có được chuyện gì tốt, trong lòng hắn thậm chí có một tia hối hận, cảm thấy đắc tội với Tiêu Bố Y, nếu không giết hắn, về sau khẳng định là phiền toái cực lớn! Nhưng hắn hiện tại cũng đã không có đường quay đầu, chỉ có thể liều mạng một trận.

Trong khi do dự, mọi người trong đổ phường đều đã chạy ra ngoài, trong đổ phường phía Lý Tử Thông thì Ngụy Ngũ đã chết, các thủ hạ mới chiêu mộ đã sớm chạy trốn, Hồ Lư thì đã trốn ở đâu không rõ, có thể dựa vào chỉ còn lại có Trương Kim Xưng cùng mấy thủ hạ dẫn đến, đương nhiên còn có Chu Định Bang, chỉ là Chu Định Bang là phục binh, trông cậy vào thần kỳ chế thắng, võ công cũng không tính là cao, sau khi vận dụng một lần đã không có tác dụng bao nhiêu. Phe Tiêu Bố Y cũng chỉ có Tôn Thiếu Phương cùng hộ vệ kia, theo lý thuyết mà nói thì mình còn có cơ hội giết Tiêu Bố Y. Liếc mắt nhìn Tang Nguyệt Kiều không biết khi nào đã tỉnh lại, lén đi ra cửa đổ phường, chỉ là không ai bận tâm đến nàng ta. Lý Tử Thông trong lòng cười lạnh, biết gái điếm thì không có nghĩa, nàng ta vừa ngất đi cũng là diễn trò, nữ nhân này cũng có chút tài năng, nhưng ngươi trông cậy nàng ta cùng ngươi lên giường thì còn được, nếu trông cậy vào nàng ta cùng ngươi liều mạng thì còn khó hơn lên trời.

Nghĩ vậy, Lý Tử Thông đã định chủ ý, kế hoạch giết Tiêu Bố Y không thay đổi! Chắp tay hướng tới Trương Kim Xưng cười nói: "Trương huynh, hôm nay ngươi và ta liên thủ giết một người, thật sự là trước đó chưa từng có. Giết Tiêu Bố Y, về sau Lý Tử Thông sẽ hỗ trợ Trương huynh làm đầu, có phúc cùng hưởng!"

Trương Kim Xưng chậm rãi gật đầu, quẳng lưỡi kiếm gãy trên tay đi, nhặt trường đao lên. Mới vừa rồi hắn

bị một chưởng của Tiêu Bố Y vỗ ngay ngực, khí huyết sôi trào, thiếu chút nữa là hộc máu, lúc này rốt cuộc đã bình phục khí tức, cũng kinh hãi võ công của Tiêu Bố Y, khác với nghe nói. Hắn nghe Lý Tử Thông nói, người này chẳng qua là có tẩu quan hệ với Bùi phiệt, mới được lên làm Thái Phó Thiếu Khanh, hôm nay được người bảo hộ nam hạ mà tác uy tác phúc, vốn tưởng rằng giết hắn như giết gà vậy, nhưng xem ra vũ vệ của Vũ Hầu phủ chẳng ai so được với Tiêu Bố Y! Trương Kim Xưng phỏng chừng tình thế trước mắt biết ngoại trừ tử chiến ra, đã không còn cách nào khác. Chẳng qua hắn nhiều năm nay đã lăn lộn trong đống xác người, liều mạng cũng không sợ hãi.

Lý Tử Thông điểm mũi chân, khóa sắt nơi tay, hô lớn: "Các ngươi trước tiên giết hai tên chó kia rồi hãy nói".

Ý định của hắn cực tốt, cho thủ hạ giết Tôn Thiếu Phương cùng Trương Khánh, sau đó lại hợp kích Tiêu Bố Y, nhưng hắn xem nhẹ một chút, Tiêu Bố Y không phải thủ hạ của hắn, vẫn có quân bài che dấu chưa lộ ra, hắn mới phân phó xuống, Tiêu Bố Y cũng đã hành động. Một cước quét xuống, mọi thứ trên mặt đất 'vù vù' bay lên hướng tới Lý Tử Thông Trương Kim Xưng mà đánh tới, trong đó chẳng những có tiền đồng ngân đậu, đương nhiên còn có vụn gỗ đao gãy, Lý Tử Thông Trương Kim Xưng đều là thân kinh bách chiến, không dám sơ ý. Đều đánh bay đi rồi ngưng thần đợi thế công của Tiêu Bố Y sau đó!

Tiêu Bố Y cũng không đến, mà đảo thân thối lui, Lý Tử Thông tức giận, lạnh lùng nói: "Chớ để Tiêu Bố Y chạy thoát".

Hắn cùng Trương Kim Xưng đều chuyển thân đuổi theo, lại phát hiện Tiêu Bố Y một cước đã đá bay một tặc phỉ đến ngăn đón, đoản kiếm trong tay nhoáng lên đã chặt gãy trường đao trong tay một người khác, thuận thế đâm ngập vào trong ngực người nọ. Ba người khác đều hoảng sợ, không thể tưởng được người này công phu cao minh như thế, hai người quay đầu bỏ chạy, còn một người làm gan đến ngăn đón, lại bị Tiêu Bố Y một chỏ đánh ngay ngực, bay vèo ra ngoài, lăn dưới đất hai vòng, rốt cuộc đã không đứng dậy nổi.

Tiêu Bố Y trong khoảnh khắc giải quyết xong ba người, vận sức vọt tới, tránh được Lý Tử Thông cùng Trương Kim Xưng tập kích, khi xoay người lại, thủở tại cửa miếu, đoản kiếm hoành ngang, khẽ cười nói: "Không cần gấp, chúng ta cứ từ từ, ta chỉ sợ bọn họ quấy rầy nhã hứng của chúng ta!"

Trương Kim Xưng cùng Lý Tử Thông nhìn thấy Tiêu Bố Y giơ tay nhấc chân đều lợi hại dị thường, rất là đau đầu, cảm giác con mồi đã biến thành chính mình, Tiêu Bố Y lên tiếng cười dài nói: "Lý Tử Thông, người ám toán ta, chưa bao giờ có kết cục tốt!"

Giọng của hắn tràn đầy hào khí, Lý Tử Thông tay cầm khóa xích cũng có chút phát run. Đột nhiên nghe được Tiêu Bố Y quát lớn một tiếng, hồi chưởng vỗ tới ầm một tiến lớn, cửa miếu vỡ ra quá nửa, Tiêu Bố Y lảo đảo về phía trước vài bước, ngực rõ ràng có một mũi chủy thủ, máu tươi ròng ròng!

Biến hóa này trong khoảnh khắc, thật sự ra ngoài dự kiến mọi người, Tôn Thiếu Phương nhìn thấy Tiêu Bố Y vì bọn họ giải quyết vấn đề, lập uy giết ba người, trong lòng cảm kích, vốn muốn giết nội quỷ Chu Định Bang này trước, làm sao nghĩ đến Tiêu Bố Y lại trúng ám toán, không khỏi kinh hãi thất sắc, tiến lên đỡ lấy Tiêu Bố Y nói: "Tiêu đại nhân, ngươi làm sao vậy!"

Lý Tử Thông nhìn thấy Tiêu Bố Y đánh vỡ cửa miếu, một chưởng oai như thế, kinh hãi thất sắc, nhưng nhìn thấy hắn bị đâm trúng chỗ yếu hại, lại mừng rỡ, nhưng không biết là ai tương trợ, chỉ thấy Hồ Lư mặt sưng húp, vết máu còn chưa khô từ cửa chạy ra, hàm hồ cười lạnh nói: "Ngươi, ngươi đánh gãy răng ta, ta muốn mạng của ngươi".

Hồ Lư bị thương xem ra cũng không nhẹ, nói năng cũng không rõ, nhưng hắn hiển nhiên cũng là người độc ác, vẫn chờ đợi tại cửa, có thời cơ liền ám toán Tiêu Bố Y, một kích đắc thủ!

Tiêu Bố Y giận nói: "Hồ Lư tên tiểu nhân này, hôm nay không giết ngươi, ta..." Hắn nói tới đây, ho khan liên tục, lấy tay che miệng, như đã vô lực. Hậu tâm yếu hại của hắn đã trúng một chủy thủ, bây giờ còn còn có thể đứng thẳng đã xem như là kỳ tích. Trương Kim Xưng Lý Tử Thông mừng rỡ, cũng không chần chờ phi thân tới, ánh đao lóe ra, xích sắt tung hoành, đã hướng tới đầu của Tiêu Bố Y mà đánh tới. Tôn Thiếu Phương lớn tiếng quát: "Trương Khánh, đưa đại nhân đi trước".

Hắn sau khi quát lớn một tiếng, đột nhiên vọt tới, trường đao liên tục lóe lên, muốn ngăn hai người Lý Tử Thông lại, Lý Tử Thông Trương Kim Xưng làm thế nào mà đem một cấm vệ đặt ở trong mắt, Trương

Kim Xưng nóng ruột muốn giết Tiêu Bố Y, trong không trung thân mình vừa chuyển, đã tránh qua Tôn Thiếu Phương, Lý Tử Thông xích sắt bay ra, cuốn lấy đơn đao Tôn Thiếu Phương, chỉ rung lên, Tôn Thiếu Phương đã giữ không được mà đơn đao rời tay, Lý Tử Thông lại vung tay, xích sắt đột nhiên bay ra, đã đánh trúng vai của Tôn Thiếu Phương. Một kích này của hắn cực kỳ trầm trọng, thầm nghĩ Tôn Thiếu Phương cho dù xương vai không vỡ, thì cũng phải né sang một bên.

Không nghĩ đến Tôn Thiếu Phương tuy làm người linh hoạt, vào thời điểm mấu chốt lại không sợ chết, sau khi kêu lên một tiếng đau đớn, không lùi mà tiến, chụp lây hai chân của Lý Tử Thông, Lý Tử Thông ở không trung cướp pháp như điện, 'binh binh bàng bàng' trong khoảnh khắc đã xuất ra bốn cước, Tôn Thiếu Phương bị hắn đá hộc máu, lại một bước cũng không lùi, phấn khởi thần dũng bắt lấy mắt cá chân của Lý Tử Thông!

Lý Tử Thông kinh hãi, không nghĩ đến Tôn Thiếu Phương không trốn không tránh, không muốn sống chỉ vì quấn lấy hắn, hắn vốn không đem Tôn Thiếu Phương đặt ở trong mắt, thầm nghĩ đánh lui Tôn Thiếu Phương, toàn lực đi tới giết Tiêu Bố Y, cho nên cũng không có xuất toàn lực, nhưng không nghĩ đến đã sơ ý, bị Tôn Thiếu Phương quấn lấy. Tôn Thiếu Phương khóe miệng trào máu, bắt lấy mắt cá chân của Lý Tử Thông, kéo hắn xuống, lại trở tay ôm chặt lấy bắp chân của hắn!

Tiêu Bố Y quát lên một tiếng, Hồ Lư như một quả hồ lô bị hất văng sang lên, Tiêu Bố Y vốn đang vô lực, đột nhiên gia tốc, co đầu né qua một đao, ra quyền đánh trúng ngực Trương Kim Xưng. Trương Kim Xưng không đề phòng có trá, kêu lên một tiếng đau đớn, cả người lẫn đao đều bị đánh bay lên, tốc độ bay cũng làm cho người ta nghe thấy mà sợ hãi!…

Mặt kia Trương Kim Xưng đã đến bên cạnh Tiêu Bố Y, nhìn thấy Tiêu Bố Y lảo đảo chạy ra cửa, cười lạnh một tiếng, mũi đao đâm thẳng vào sau lưng hắn, Tiêu Bố Y rốt cuộc thân thủ vẫn cao cường, kịp thời đưa bảo kiếm trở lại gạt đi đơn đao đang đột kích, chỉ là Trương Kim Xưng đã sớm phòng bị bảo kiếm chém sắt như bùn của hắn, cổ tay nhanh chóng lật đi, cấp tốc biến chiêu, sống đao kích lên trên thân kiếm, Tiêu Bố Y đã không còn sức lực, bị hắn đánh bay bảo kiếm. Hồ Lư nhìn thấy Tiêu Bố Y chạy trốn, vốn đã sớm trốn sang một bên, thấy Tiêu Bố Y đã mất bảo kiếm, lá gan chợt lớn lên, phi thân tới, ôm lấy ngang lưng Tiêu Bố Y lớn tiếng hô: "Giết hắn!"

Trương Kim Xưng mừng rỡ, trường đao lại lóe lên, phạt về phía cần cổ của Tiêu Bố Y. Hồ Lư cùng Tiêu Bố Y ôm cùng một chỗ, một đao này của hắn đi xuống, Tiêu Bố Y có thể đầu rơi xuống đất, Hồ Lư quá nửa cũng không thể may mắn thoát khỏi. Nhưng hắn vốn vẫn lòng dạ độc ác, làm việc chỉ cầu thành công, làm sao quản được nhiều, Hồ Lư không quan trọng, chết cũng không sao cả. Chỉ là khi đao phạt tới, trong lòng nhiều ít cũng cảm thấy có chút không đúng. Trong mắt hắn, Hồ Lư vốn không phải là loại người liều mạng này!

Trường đao chém xuống, bên kia Lý Tử Thông rốt cuộc đã tránh thoát Tôn Thiếu Phương, chuyển thân bay lên đánh tới, hắn tuy cực kỳ hận Tôn Thiếu Phương, nhưng cũng biết nặng nhẹ, hiểu được chuyện cấp bách trước mắt chính là giết Tiêu Bố Y, tiếp theo là Trương Kim Xưng!

Không sai, trong lòng hắn, Trương Kim Xưng chính là người thứ hai mà tối nay hắn muốn giết. Người này là trợ thủ của hắn, nhưng người này nếu không trừ, Tiêu Bố Y hết, năm trăm lượng vàng khó tránh phải chia đôi, Lý Tử Thông đương nhiên sẽ không đi làm loại mua bán thiệt thòi này!

Người còn đang ở giữa không trung, mục tiêu là phía sau lưng Trương Kim Xưng, đột nhiên phát hiện hắn phải hoàn thành mục tiêu thứ nhất mới được. Tiêu Bố Y tạm thời vẫn chưa chết!

Tiêu Bố Y quát lên một tiếng, Hồ Lư như một quả hồ lô bị hất văng sang lên, Tiêu Bố Y vốn đang vô lực, đột nhiên gia tốc, co đầu né qua một đao, ra quyền đánh trúng ngực Trương Kim Xưng. Trương Kim Xưng không đề phòng có trá, kêu lên một tiếng đau đớn, cả người lẫn đao đều bị đánh bay lên, tốc độ bay cũng làm cho người ta nghe thấy mà sợ hãi!

Lý Tử Thông đã biết là không ổn, Tiêu Bố Y này uy phong lẫm lẫm, đằng đằng sát khí, bộ dáng nửa điểm thương tích cũng không có! Đột nhiên Hồ Lư ở bên cạnh đưa cánh tay lên, 'tạch' một tiếng, một bóng đen bắn về phía Lý Tử Thông, trên cổ hắn liền xuất hiện máu tươi. Lý Tử Thông không kịp đề phòng, làm sao lại nghĩ Hồ Lư lại đột nhiên xuống tay với mình, ngya khi trúng tiễn thì trong lòng đã hiểu rõ người này tuyệt đối không phải Hồ Lư! Tất cả đều là một cái bẫy, chỉ là người này là ai, chẳng lẽ biết mình muốn giết

Tiêu Bố Y, đã sớm bày ra cái bẫy này, Tiêu Bố Y sao lại cùng hắn phối hợp không một kẽ hở, nhưng điều này sao có thể?

Nhưng vô luận thế nào, sự đau đớn làm cho hắn phải tin rằng trước mắt là sự thật, Lý Tử Thông cổ trúng một tiễn, cũng không trúng chỗ nguy hiểm tới tính mạng, lập tức thụt lùi, Hồ Lư ngồi ở trên mặt đất, cũng không nhúc nhích, cánh tay] đưa lên lại 'tạch tạch tạch' mấy tiếng, máy đạo bóng đen đã chận đường lui của Lý Tử Thông. Lý Tử Thông dù sao cũng không phải là người thường, xích sắc trong tay quất ra tạo thành một vòng quanh người, rồi dùng sức, cả người đột nhiên phóng lên cao, phá vỡ nóc nhà, lại nhoáng lên thì đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Trương Kim Xưng bị đánh đến thất diên bát đảo, gân cốt muốn đứt đoạn, nhìn thấy Lý Tử Hùng chạy trốn, trong lòng thầm mắng, biết mình cũng chỉ có thể chạy trốn, nhìn thấy cửa không thông, cũng không chút do dự liền đánh lên tường, 'oành' một tiếng đã đánh cho tường đất thủng một lỗ, rồi lập tức chạy trối chết, trong giây lát đã biến vào trong bóng đêm.

Tiêu Bố Y không có đuổi theo, chỉ nắm chặt nắm tay, liếc nhìn Tang Nguyệt Kiều nói: "Ngươi muốn làm cái gì?"

Tang Nguyệt Kiều không biết từ khi nào đã đến bên cạnh Hồ Lư, trường đao kề sát cổ Hồ Lư, nhìn Tiêu Bố Y nói: "Tiêu đại nhân, ta cái gì cũng chưa làm, ta muốn xin đại nhân một chuyện".

Hồ Lư tựa hồ khí lực đứng lên cũng không có, chỉ ngồi ra đó, không nhìn cương đao có chứa hàn ý, chỉ nhìn Tiêu Bố Y đang tràn đầy lo lắng, hắn dù sao cũng đến kịp thời, cho nên hắn cảm thấy mình cho dù chết, cũng không có gì ăn năn.

Tôn Thiếu Phương bị thương không nhẹ, đầu vai đau không thể nhúc nhích được, ngực cũng thiếu chút nữa bị Lý Tử Thông đánh gãy, thật sự là không có khí lực ngăn cản Lý Tử Thông, vốn tưởng rằng mình cùng Tiêu Bố Y đều phải mất mạng tại ngôi miếu này, thầm buồn nản mình đã xem thường, chỉ cho người đi theo ở bên ngoài, mà không dẫn vào sòng bạc. Đột nhiên nhìn thấy Hồ Lư bắn bị thương Lý Tử Thông, Trương Kim Xưng bị Tiêu Bố Y đánh bay chạy trốn, Tiêu Bố Y bị đâm một chủy thủ, hiện chủy thủ vẫn cắm ở ngực, thế nhưng người giống như là không có việc gì, tràn đầy thần dũng, không khỏi cảm thấy thế giới này thật sự là quá điên cuồng.

Tiêu Bố Y cười lạnh nói: "Ngươi bắt người của các ngươi, sau đó áp chế ta, chẳng lẽ không biết là rất buồn cười sao?"

"Thiếp không biết là rất buồn cười, thiếp chỉ rất khâm phục" Tang Nguyệt Kiều nhẹ nhàng thở dài, "Tiêu đại nhân cần gì phải hỏi, người đương nhiên biết hắn không phải Hồ Lư, hắn chỉ thay đổi quần áo của Hồ Lư, sau đó đem mặt của mình làm cho máu tươi ròng ròng, buồn cười Lý Tử Thông Trương Kim Xưng thông minh một đời, lại bị Hồ Lư giả này lừa. Bất quá cục diện vừa rồi cực kỳ hỗn loạn, đổi lại là thiếp, quá nửa cũng sẽ trúng kế. Hồ Lư giả này làm bộ đâm lên lưng Tiêu đại nhân một mũi chủy thủ, làm cho bọn họ tin rằng ngươi thực bị ám toán, lúc này mới thả lỏng sự đề phòng, sau đó Hồ Lư giả này mới làm bộ như ôm lấy Tiêu đại nhân, làm cho bọn họ nghĩ đến Tiêu đại nhân không thể nhúc nhích, lúc này mới làm cho Tiêu đại nhân một kích đắc thủ, đánh lui Trương Kim Xưng, làm bị thương cao thủ Lý Tử Thông. Cao, kế sách này thật sự là cao, người có thể trong giây lát đã nghĩ ra loại kế sách này lại càng cao minh!"

Tiêu Bố Y nhìn Hồ Lư, trong lòng không biết là tư vị gì, hắn đương nhiên biết Hồ Lư này là giả, hắn càng biết Hồ Lư này chính là Bối Bối!

Hắn biết tâm ý của nàng, hắn cũng biết sự ngang ngạnh của nàng, nhưng hắn càng cảm động thâm tình của nàng.

Trong khi hắn còn đang lo lắng cho an nguy của Bối Bối, không nghĩ đến Bối Bối lại đã tới giúp hắn. Chuyện này ngay từ đầu, hắn đã mơ hồ cảm thấy không đúng. Chu Định Bang biểu hiện thật sự rất muốn cho hắn đi, nhưng hắn cùng Chu Định Bang cũng không quen thuộc. Tôn Thiếu Phương đương nhiên cũng nhìn ra Chu Định Bang không ổn, kịp thời hướng tới hắn ra ám chỉ, lấy cớ đi mao xí quá nửa chính là tìm hộ vệ đi theo. Nhưng nếu Chu Định Bang không ổn, vậy Tôn Thiếu Phương, rốt cuộc có ổn hay không? Tiêu Bố Y trong lòng thật sự không rõ.

Khi hắn ở tại sòng bạc, thủy chung đều quan sát Chu Định Bang cùng Tôn Thiếu Phương, hắn khi nói mượn đao dùng một lát, nhìn như bình thản, nhưng cũng lưu tâm sắc mặt của Tôn Thiếu Phương. Hắn phát hiện Tôn Thiếu Phương không giống như có vấn đề, ít nhất khi mình ra tay lấy yêu đao, hắn ngoại trừ kinh ngạc, cũng không có kinh hoàng. Nhưng phát triển sau đó cho dù Tiêu Bố Y cũng dự kiến không được. Bối Bồi lại kịp thời tới. Tiêu Bố Y không biết Bối Bồi làm thế nào mà có khí lực chạy mấy dặm đường, nhưng lại biết mấy dặm đường này đối với Bối Bồi có ý nghĩa gì. Khó khăn, tín niệm, lo lắng đối với hắn, đương nhiên còn có tình yêu đối với hắn!

Nàng đã không phải là sát thủ, nàng lại càng không là hộ vệ của Tiêu Bố Y, nhưng nàng lúc nào cũng quan tâm đến an nguy của Tiêu Bố Y.

Bối Bồi sớm đã nấp ở sau cửa miếu, khi Tiêu Bố Y trấn thủở tại cửa miếu, thấp giọng nói một câu, 'cùng ta diễn, ta là Hồ Lư'.

Hắn đương nhiên nghe ra thanh âm của Bối Bồi, tuy tạm thời không rõ diễn như thế nào, nhưng với ứng biến của hai người bọn họ, diễn quả thực có thể nói là không một kẽ hở. Hắn nhìn thấy Bối Bồi sau khi hóa trang đã hiểu được ý tưởng của hắn, rất nhiều khi, diễn trò không cần phải sắp xếp trước, trong đao quang kiếm ảnh sẽ không cho ngươi một cơ hội thứ hai. Hắn giả bị trọng thương phẫn nộ, giả mắng Hồ Lư, quả nhiên đã dẫn Lý Tử Thông cùng Trương Kim Xưng mắc mưu, lúc hắn nhìn thấy Tôn Thiếu Phương liều mạng, nội tâm lại cảm kích. Trương Kim Xưng bị đánh lui, Lý Tử Thông trọng thương, nhưng hắn hiện tại không thể đuổi theo, đơn giản là Tôn Thiếu Phương cũng trọng thương, tính mạng Bối Bồi lại bị đe dọa!

"Dân nữ đắc tội Tiêu đại nhân, thật sự là kinh sợ" Tang Nguyệt Kiều tay cầm đao cũng có chút phát run, nàng ta biết đây là cơ hội cuối cùng cho mạng sống của mình. Nàng ta không phải là không còn đường chạy, mà là khi chạy ra ngoài cửa, đã nhìn thấy ngoài cửa tràn đầy bóng đen mai phục, cái này đương nhiên không phải là thủ hạ của Lý Tử Thông, mà là phục binh của Tiêu đại nhân này. Nàng phát hiện mình đã chọc vào ổ vò vẽ, đây là đại quan trong triều, nàng đắc tội Tiêu Bố Y, không cần phải nói, chẳng những sòng bạc không cần mở nữa, hơn nữa thực có thể gặp tai ương lao ngục. Nàng đương nhiên không cam tâm, nàng không có bản lãnh như Lý Tử Thông cùng Trương Kim Xưng, thầm mắng bọn chúng chạy trốn thật không phải nam nhân, lại nên vì mình mà mưu đồ cuộc sống. Đương nhiên nàng biết mình hiện tại đang ôm một tổ vò vẽ, cho nên vẫn tìm cơ hội cho mình, và ông trời đã cấp cho nàng một cơ hội, nàng kinh ngạc phát hiện Hồ Lư giả này bộ dáng giống như cũng là người bị trọng thương, nhưng Hồ Lư giả này một khi đã cùng một phe với Tiêu Bố Y, đương nhiên có thể làm cho Tiêu Bố Y ném chuột sợ vỡ đồ, cho nên nắm bắt lấy một cơ hội này. Đương nhiên nếu nàng ta biết phát triển về sau như thế nào thì cũng không cần cơ hội này nữa.

"Ta cũng không thấy ngươi kinh sợ" Tiêu Bố Y bất động thanh sắc, chỉ nhìn chằm chằm vào đao trong tay Tang Nguyệt Kiều, Bối Bồi hiện tại xem ra đã rất suy yếu, sức phản kháng đã không còn, đó là một cự ly nguy hiểm, "Cô thả hắn ra, ta sẽ bỏ qua cho cô".

Tang Nguyệt Kiều trong lòng đã hơi vững, nàng nhìn nam nhân cả đời, đương nhiên nhìn ra sự quan tâm trong mắt Tiêu Bố Y, "Tiêu đại nhân nghĩ đến ta sẽ tin lời ngươi nói sao?"

Tiêu Bố Y cũng không vội vàng, ngược lại vào loại thời điểm này, hắn so với bất luận kẻ nào càng kiên nhẫn, Tôn Thiếu Phương giãy dụa ngồi dậy, lau vết máu trên khóe miệng, nhịn không được mắng: "Dâm phụ điếm đàng kia, ngươi chẳng lẽ không biết lời của Tiêu đại nhân vẫn là nhất ngôn cửu đỉnh, ta cảnh cáo ngươi, đây là cơ hội cuối cùng của ngươi, ngươi hãy nhanh chóng buông đao. Ngươi mà bỏ qua cơ hội này, ngươi sẽ hối hận, ngươi sẽ hối hận cơ hội này!"

Tang Nguyệt Kiều vỗ vỗ ngực nói: "Ai da, vị đại gia này, thiếp sợ qua, dân nữ chỉ có một cái mạng, chịu không được các người dọa dẫm như vậy đâu, chẳng qua vị này đương nhiên cũng chỉ có một cái mạng. Một mạng đổi một mạng, dân nữ cũng không thiệt, chỉ là vị này vào sinh ra tử, nói vậy tính mạng còn quý trọng hơn ta nhiều".

Nàng hiện tại nắm chuẩn Tiêu Bố Y sẽ không dùng Hồ Lư giả này đánh cuộc, đương nhiên nên vì bản thân kiếm được tiền vốn lớn nhất, sau đó có bỏ mạng cũng được!

"Ngươi nói sai rồi" Bối Bồi rốt cuộc nói chuyện.

"Ta nói sai cái gì?" Tang Nguyệt Kiều dùng đao chận trên cổ Bối Bồi, trên mặt lộ ra vẻ hung ác, vì bảo vệ mạng sống, cẩu gấp nhảy tường, thỏ gấp đạp ưng, nàng đương nhiên cũng sẽ không ngoại lệ.

"Mạng của ta thật ra cũng không đáng tiền" Bối Bồi nhẹ nhàng ho khan nói: "Ta..." Nàng lời còn chưa dứt, dẫn dụ Tang Nguyệt Kiều nghe sau đó dùng hết chút khí lực toàn thân cuối cùng mà lăn về phía trước!

Phụp' một tiếng, đơn đao trong tay Chu Định Bang đã đâm ngập vào bụng của mình, thẳng tới chuôi đao, nhưng vẫn nhìn chằm chằm vào Tôn Thiếu Phương nói: "Tôn đại ca, xin cho ta gọi người một tiếng Tôn đại ca"...

Nàng bệnh thật sự không nhẹ, hiện tại đã là chống đở bằng ý chí. Nàng khi ở trên giường, hận không được ngủ đi, cả người mềm nhũn không chút khí lực. Nhưng nàng tỉnh táo lại, khi biết Tiêu Bố Y gặp nguy hiểm, nàng không biết tại sao lại có khí lực, nàng đối với mình có thể tới được đây thực giật mình, nàng đối với mình có thể phấn khởi khí lực diễn kịch cũng giật mình, nàng đối với mình còn có thể tập kích được Lý Tử Thông cũng giật mình, khi nàng bắn mấy mũi nỏ tiễn về phía Lý Tử Thông, chỉ cảm giác được trên cánh tay như đeo đá vậy, sau khi Lý Tử Thông chạy trốn, nàng đã không còn khí lực, nàng thậm chí còn muốn nằm vật ra, trong một khắc lơi lỏng đó, Tang Nguyệt Kiều đã chế ngự được nàng, nàng cảm thấy bản thân hiện tại đã thực vô dụng!

Nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Tiêu Bố Y, Bối Bồi đã ra một quyết định. Nàng có thể chết, cũng sẽ không để cho người mình yêu chịu thiệt thòi! Nàng lựa chọn mạo hiểm một lần, nàng không muốn cho nữ nhân này ra điều kiện gì với Tiêu Bố Y, khi nàng lăn ra ngoài, chỉ cảm thấy trên cổ nóng bỏng như bốc lửa, biết mình đã trúng đao. Trong một khắc này nàng chỉ nghĩ, mình về sau, còn có thể còn được nhìn thấy Tiêu Bố Y hay không?

Nàng chỉ trợn mắt, không muốn khép lại, nàng không biết mình một khi nhắm mắt lại, còn có thể mở ra hay không. Nàng lăn hai vòng, đã rơi vào một vòng tay rắn chắc, Tiêu Bố Y kêu lên: "Bối Bồi!"

Bối Bồi nghe được phía sau 'thịch' một tiếng, nói vậy đó là thanh âm Tang Nguyệt Kiều đổ xuống, nàng cũng không muốn nhìn, bởi vì nàng không quan tâm, nàng cũng không muốn lãng phí thời gian quý giá để nhìn, nàng chỉ muốn nhìn nam nhân trước mắt, nhát mắt cũng không muốn.

Nàng muốn đưa tay sờ lên mặt của Tiêu Bố Y, nhưng đã không còn sức nhấc lên, khóe miệng nở nụ cười nói: "Tiêu, Tiêu đại ca, ta thật ra tên là, Bùi, Bội..."

Tiêu Bố Y chỉ gật đầu, rưng rưng nói: "Ta biết".

"Ngươi biết?" Bối Bồi lẩm bẩm nói, vẫn nhìn Tiêu Bố Y, thầm nghĩ đều nói địa ngục có Mạnh Bà Thang, Nại Hà kiều, Thập đại Diêm La điện, mình không sợ Nại Hà kiều, không sợ Diêm La điện, chỉ sợ Mạnh Bà Thang, chỉ sợ sau khi uống Mạnh Bà Thang sẽ vĩnh viễn quên đi nam nhân này!

"Ta biết, ta đã sớm biết," Tiêu Bố Y nghẹ ngào nói: "Bối Bồi, nàng phải cố chịu đựng, nàng không thể chết được, ta sẽ không để cho nàng chết".

Hắn hô đến đinh tai nhức óc, Tôn Thiếu Phương ngơ ngác nhìn, khóe mắt cũng có nước mắt. Hắnở trên mặt đất thấy rõ, Bối Bồi dùng sức lăn ra, cổ bị một đao của Tang Nguyệt Kiều, Tang Nguyệt Kiều còn muốn ra tay, Tiêu Bố Y đã khoát tay, Tang Nguyệt Kiều liền ôm ngực gục xuống, một đạo hàn quang xuyên thấu qua thân thể của Tang Nguyệt Kiều cắm ngập vào trên tường phía sau nàng ta, lực đạo cực kỳ bá đạo làm cho người ta kinh ngạc.

Tiêu Bố Y giống như phát điên hô hét, Bối Bồi môi mấp máy, "Tiêu, Tiêu đại ca, gọi, gọi ta, Bùi, Bùi Bội được không?"

Nàng sau khi nói xong những lời này, rốt cuộc đã chống đỡ không được, chỉ cảm thấy mí mắt như nặng ngàn cân, chậm rãi khép hai mắt lại, rơi vào trong bóng đêm khôn cùng. Chỉ là cho dù ở trong bóng đêm, nàng cũng nghe được tiếng hô văng vẳng, Bùi Bội!

Một khắc này nàng chỉ nghĩ, đây là Tiêu đại ca hô sao?

***

Tiêu Bố Y hai mắt đều đỏ, giống như điên cuồng, chỉ hét lên tên Bùi Bội, Tôn Thiếu Phương cũng giãy dụa đứng lên, lảo đảo đi đến bên cạnh Tiêu Bố Y, đưa tay sờ vào cổ tay của Bùi Bội, kêu lên: "Tiêu đại nhân".

"Làm cái gì?" Tiêu Bố Y đột nhiên quay đầu lại, bi phẫn đầy mặt.

Tôn Thiếu Phương hoảng sợ, "Bối huynh không có chết".

"Ngươi nói cái gì?" Tiêu Bố Y mừng rỡ khôn xiết, "Bùi Bội không có chết?"

Tôn Thiếu Phương gật đầu, không biết nên gọi Hồ Lư giả này là gì, càng không biết Bùi Bội Bối Bồi này rốt cuộc có môn đạo gì, "Hắn còn có mạch, một đao của Tang Nguyệt Kiều chẳng qua chỉ là vết thương nhẹ".

Nhìn thấy Tiêu Bố Y mừng rỡ, làm cho Tôn Thiếu Phương cảm khái ai cũng đều có lúc mất đi lý trí, trầm ổn bình tĩnh như Tiêu Bố Y, cũng có lúc mất đi khống chế như thế.

Tiêu Bố Y trấn tĩnh lại, đưa tay sờ vào mạch môn của Bùi Bội, đích xác cảm giác được vẫn còn đập nhẹ, lại thử hơi thở của nàng, phát hiện hơi thở tuy yếu ớt, nhưng chứng minh vẫn còn sống, xem vết đao trên cổ của nàng, phát hiện tuy không tính là nhẹ, nhưng cũng không thể xem như là trí mạng, nói như vậy Bùi Bội ngất đi, chính là do bệnh nặng mà kiệt sức? Có chút áy náy nhìn Tôn Thiếu Phương, "Tôn huynh, thật có lỗi".

Tôn Thiếu Phương cười khổ nói: "Tiêu huynh quan tâm đến người khác thì có gì mà xin lỗi, chỉ là người giận dữ như vậy ta mới biết được, thì ra Tiêu đại nhân cũng có lúc thương tâm".

Hắn muốn cười một chút, lại động đến vết thương, đau đến nhíu mày, "Tiêu đại nhân cứ đi trước đi, ta ở lại xử lý là được rồi".

"Thương thế của ngươi không quan trọng hơn sao?" Tiêu Bố Y tuy rất muốn lập tức đi tìm thần y, nhưng vẫn hỏi một câu.

"Không đáng ngại" Tôn Thiếu Phương lắc đầu, "Còn có Trương Khánh cùng các hộ vệở ngoài cửa".

Tiêu Bố Y liếc nhìn Chu Định Bang, chỉ thấy hắn sắc mặt tái nhợt đứng ở đó, thất hồn lạc phách, không để ý tới mà gật đầu rời đổ phường. A Tú Chu Mộ Nho sớm nghênh đón, nhìn thấy Tiêu Bố Y ôm Bùi Bội, giật mình hỏi: "Tiêu lão Đại, làm sao vậy?"

Bọn họ nghe theo Bùi Bội an bài, đều làm theo phân phó của Bùi Bội, cũng không có tiến vào sòng bạc, chỉở bên ngoài ngăn đón, không nghĩ đến Tiêu Bố Y đi ra trước tiên.

"Đi tìm thần y tốt nhất ở đây, Mộ Nho A Tú theo ta, các ngươi lưu lại đợi Tôn thân vệ phân phó" Tiêu Bố Y dù sao cũng lo lắng cho Tôn Thiếu Phương.

Các cấm vệ nhìn nhau, cũng đều nghe lệnh.

Tôn Thiếu Phương nhìn bóng dáng của Tiêu Bố Y đi xa không thấy nữa, lúc này mới xoay người lại, chậm rãi nhặt một thanh đơn đao lên, nhìn về phía Chu Định Bang nói: "Vì sao không dám nhìn ta?"

Chu Định Bang vốn đang thất hồn lạc phách, hiện tại mặt đã đầy mồ hôi, "Tôn đại ca…"

Tôn Thiếu Phương phất tay ngăn lại, "Ngươi đừng có kêu ta là đại ca, ta nghe hai chữ đó chỉ muốn buồn nôn!" Trong mắt hắn rốt cuộc lộ ra ý phẫn nộ, lớn tiếng hỏi, "Vì sao?"

Trương Khánh vẫn cảm thấy Tôn Thiếu Phương bình tĩnh tự nhiên, nhưng khi thấy hắn phẫn nộ lại nhìn ra sự thương tâm của hắn, Tôn Thiếu Phương là người trọng tình nghĩa, hắn mặc dù ở trước mặt Tiêu Bố Y không nói gì, nhưng hắn cũng không thể chịu được bị huynh đệ dưới tay bán đứng.

"Không vì sao, không vì cái gì…" Chu Định Bang sợ hãi nói: "Tôn đại… Tôn đại nhân, ta cầu người cho ta một cơ hội, ta là nhất thời bị quỷ đưa đường dẫn lối".

"Quỷ đưa đường dẫn lối?" Tôn Thiếu Phương cười nói: "Quỷ đưa đường dẫn lối là có thểlàm cho ngươi bán đứng huynh đệ, bán đứng người mà ngươi vẫn kêu là đại ca? Chu Định Bang, ta muốn hỏi ngươi một câu, Tôn Thiếu Phương ta có từng bạc đãi ngươi không?"

"Chưa từng" Chu Định Bang quỳ xuống, đổ mồ hôi đầm đìa.

"Ai bảo ngươi hãm hại ám sát Tiêu đại nhân?" Tôn Thiếu Phương hỏi.

Chu Định Bang không nói.

Tôn Thiếu Phương lạnh lùng nhìn hắn, 'leng keng' một tiếng vang lên, đã quẳng đơn đao lên trên mặt đất, "Ngươi không nói ta cũng biết là người nào! Được, ta hiện tại cho ngươi hai con đường, thứ nhất, nhặt đao lên đi đến giết ta, sau đó đi ra ngoài, thứ hai, tự xử đi!"

Chu Định Bang cả người run rẩy, run giọng nói: "Tôn đại ca, ta còn có một nhà già trẻ".

"Chỉ có ngươi có một nhà già trẻ, chẳng lẽ ta không có, chẳng lẽ Tiêu đại nhân không có, chẳng lẽ Trương Khánh không có, chẳng lẽ các huynh đệ Nam hạ không có già trẻ sao?" Tôn Thiếu Phương giận dữ hét lên: "Chúng ta phụng chỉ bảo hộ Tiêu đại nhân, Tiêu đại nhân chết, mấy người này có ai có thể còn sống? Chu Định Bang, ta nói cho ngươi, làm người sống phải có chữ nghĩa, cho dù ngươi bị quỷ đưa đường dẫn lối như thế nào, tính mạng của mấy huynh đệ này cũng không đáng để ngươi để vào trong mắt sao, ta còn có thể nói gì? Ngươi đối đãi với những người xem ngươi là huynh đệ như vậy sao? Hiện không cần nói lời vô nghĩa, ngươi và ta chỉ có thể sống một, ngươi quyết định đi".

Hắn sau khi nói xong những lời này, đột nhiên xoay người, đưa lưng về phía Chu Định Bang, trên mặt ngược lại rất trầm tĩnh.

Chu Định Bang chỉ nhìn thanh đao trên mặt đất, hàn quang thoáng hiện, cả người run rẩy kịch liệt, lại đưa tay ra cầm lấy đao, Trương Khánh cắn chặt hàm răng, đã nắm lấy chuôi đao.

Chu Định Bang rốt cuộc nắm lấy chuôi đao, đột nhiên đứng lên, huy đao đâm tới! Trương Khánh tiến lên một bước, lại lui ra phía sau, quay đầu đi.

'Phụp' một tiếng, đơn đao trong tay Chu Định Bang đã đâm ngập vào bụng của mình, thẳng tới chuôi đao, nhưng vẫn nhìn chằm chằm vào Tôn Thiếu Phương nói: "Tôn đại ca, xin cho ta gọi người một tiếng Tôn đại ca".

Tôn Thiếu Phương không có quay đầu lại, trong mắt cũng chảy nước mắt ra.

"Ta biết người đối với huynh đệ chúng ta rất tốt, ta thực xin lỗi người" Chu Định Bang bụng máu tươi chảy xuống, toàn thân vô lực, từ từ quỳ trên mặt đất, thở dốc nói: "Bọn họ bảo ta giết mọi người, bằng không sẽ giết mẹcùng con của ta".

Tôn Thiếu Phương đột nhiên xoay người, thất thanh nói: "Ngươi sao không nói sớm?"

Chu Định Bang cười thảm nói: "Ta làm sao có thể nói sớm, người không dám lấy tính mạng của Tiêu đại nhân đánh cuộc, ta cũng làm sao dám lấy tính mạng của mẹ và con ta ra đánh cuộc? Ta rời khỏi kinh đô, chính là đã nhất định phải chết, người nói ta cùng người chỉ có thể sống một, thật ra là ta cùng Tiêu đại nhân chỉ có thể sống một. Tôn, Tôn đại ca, một kiếm đâm người kia ta phải đâm, bằng không, bằng không mẹ và con ta phải thường mạng. Nhưng một kiếm này đâm ra, ta biết tội của ta không thể tha thứ, ta, ta chỉ mong, Tôn đại ca người có thể... tha... thứ... ta..."

Tôn Thiếu Phương nắm lấy cánh tay của Chu Định Bang, môi cắn tới chảy máu, "Ta, ta tha thứ cho ngươi".

Chu Định Bang hai mắt dần dần mất đi thần thái, nhẹ giọng nói: "Cảm ơn, cảm..."

Tôn Thiếu Phương hai tay trầm xuống, Chu Định Bang cũng đã sớm gục đầu xuống dưới, không còn nhúc nhích. Tôn Thiếu Phương vô lực ngồi ở trên đất, thất thần thật lâu sau mới khó nhọc đứng lên, "Trương Khánh, Định Bang là vì bảo hộ Tiêu đại nhân mà chết, chuyện hôm nay, không cần nói với các huynh đệ".

Trương Khánh đã sớm lệ rơi đầy mặt, gật đầu nói: "Tôn đại ca, ta biết, nhưng Tiêu đại nhân?"

"Tiêu đại nhân cái gì cũng sẽ không hỏi" Tôn Thiếu Phương thở dài một tiếng, "Hắn là một người tốt, ta là ác nhân" Hắn nói tới đây, rất nhanh lau đi nước mắt ở khóe mắt, thản nhiên nói: "Trương Khánh, tìm một nơi mai táng hắn cho tốt, lấy di vật đưa cho mẹ của Định Bang, nhớ rõ giúp mẹ con họ nhận bổng lộc chết vì chức trách. Ta nếu có chết, mong ngươi cũng giúp ta làm mấy cái này".

Trương Khánh kinh ngạc nói: "Tôn đại ca, người sao lại nói những lời ấy?"

Tôn Thiếu Phương đã đi ra bên ngoài đổ phường, cuối cùng nói lại một câu, "Mọi người đều sẽ chết! Định Bang như thế, ngươi và ta cũng như thế".

166. Chương 166: Quyền Mao Qua

Mọi người nhìn thấy Bạch Vạn Sơn hướng tới người trẻ tuổi thi lễ, đều giật mình, tỷ đệ Tử Kiến cũng tràn đầy kinh ngạc, lại có vẻ tò mò nhìn vị Thái Phó Thiếu Khanh Tiêu đại nhân tham tài háo sắc, ỷ hồng ôi thúy trong truyền thuyết này!...

Thanh Giang mã trường ở tại đông nam Tống thành, quần sơn thoai thoải xuống, một dòng nước vờn quanh. Nước là của Thông Tể Cừ nam hạ, ngọn nguồn là ở Chu sơn Lạc Khẩu.

Nước sông trong sạch, gió khẽ thổi, mặt nước gợn sóng tầng tầng, nhẹ nhàng như những cánh hoa lay động. Hai bờ sông phong cảnh như họa, cảnh tượng tú lệ, lá rụng theo gió lay động, làn mây trên bầu trời từ đỏ trở thành vàng, qua một lát, mặt trời đỏ rực lại xuất hiện, tỏa ra vạn đạo ánh sáng vàng xuống mặt nước lấp lánh, trông rất đẹp mắt.

Sắc trời còn sớm, chim chóc mới bắt đầu vui vẻ kêu lên, trong núi cũng đã đi ra hơn mười thớt ngựa, hoặc dũng mãnh, hoặc kiều diễm, nhưng trên mặt đều có chút bất đắc dĩ cùng ngưng trọng. Mọi người vượt qua Biện Thủy, vòng qua thành quách nhằm quan độ cách đó chừng mười dặm xuất phát.

Người nào vẻ mặt cũng đều ngưng trọng, ngựa phi mau, mười dặm đường không tính là quá xa, mọi người không đến nửa canh giờ đã tới nơi, đều nhất tề nhìn lên thượng du kênh đào, chỉ thấy mặt sông rộng lớn, thuyền tuy có lui tới, nhưng không thấy thuyền lớn nào cả.

"Đại ca, ta đã nói là đến sớm rồi mà" Một tráng hán trên ngựa nhìn một lão giả chừng hơn năm mươi nói.

Đại hán cao lớn có lực, mũi thẳng miệng rộng, vừa thấy đã biết là hạng thẳng dạ mau mồm.

Lão giả được gọi là đại ca mày rậm mũi thẳng, mặt có chút sáng láng, xem ra hồi trẻ cũng khá anh tuấn, chỉ là hiện năm tháng đã hằn sâu ở trên mi tâm của lão. Trên mi tâm những nếp nhăn như hằn sâu vào trong, cùng với mái tóc hoa râm thể hiện ra sự già nua.

"Đến sớm so với đến muộn vẫn tốt hơn" Lão giả thì thào tự nói, chỉ nhìn mặt sông, đột nhiên thở dài một tiếng, "Tất cả mọi người kiên nhẫn, chờ một chút".

"Cha, Thái Phó Thiếu Khanh này làm giá thật cao" Một người trẻ tuổi đang ngồi ngay ngắn trên ngựa bên cạnh lão giả, anh tư bừng bừng, thần thái bay bổng, đưa tay kềm cương ngựa, nhưng lại đá nhẹ vào bụng ngựa, ngựa không yên lặng, người cũng giống như có chút không kiên nhẫn.

"Tử Kiến, chớ có nói loạn, cẩn thận tai vách mạch rừng" Lão giả nhíu mày nói, đưa mắt nhìn mọi nơi, rất là cẩn thận.

"Đại ca, người cũng quá cẩn thận rồi" Tráng hán lắc đầu nói: "Trong này đến bóng quỷ cũng không có, đều là người của mã trường thì làm sao có người nào sẽ nói loạn? Ta cũng cảm thấy Tử Kiến nói không sai, Thái Phó Thiếu Khanh này thật sự là quá làm cao. Người nói chúng ta hiện tại đều đã đợi đến bốn ngày rồi? Nói hắn khi ở Ung Khâu, công văn dịch trạm đã tới Tống thành, chuyển tới Thanh Giang mã trường chúng ta. Theo lý thuyết ba ngày trước Thái Phó Thiếu Khanh này nên đến Tống thành rồi, chúng ta khua chiêng gióng trống đi nghênh đón, kết quả là đợi cả một ngày cũng không thấy. Đến bây giờ mỗi ngày đều xuất động mười mấy người ra đón, chẳng lẽ chúng ta trừ việc đón hắn thì không cần làm chuyện khác sao chứ? Hắn nếu có việc đột xuất tại triều đột nhiên phải quay về, cũng không thông báo, nếu một năm không đến, chúng ta chẳng lẽ cứ phải đợi một năm? Hiện tại đã là ngày thứ tư, cho dù rùa cũng phải đi đến Tống thành rồi, lại càng không muốn nói là ngồi thuyền xuôi dòng. Ta thấy, hôm nay cũng lại là công không".

Lão giả đối với con có thể mắng, đối với huynh đệ thái độ rõ ràng tốt hơn rất nhiều, "Vạn Thủy, lời không thể nói như vậy, nghĩ đến Tiêu đại nhân nói không chừng công vụ cũng bận rộn. Một đường này cũng không

thái bình, tới chậm một chút cũng là có thể lý giải. Các ngươi bất mãn, đối với ta nói tào lao sao cũng được, đến khi Tiêu đại nhân đến đây, mấy cái này vạn vạn lần không thể nhắc tới".

"Không thể nhắc tới không thể nhắc tới," Tử Kiến vung roi đánh vào không trung, tiếng vang thanh thúy, "Cha, chúng ta ở đây vất vả đợi, con chỉ sợ đại nhân này còn đang tiêu diêu khoái hoạt ỷ hồng ôi thúy".

"Tử Kiến, nãy giờ ngươi tào lao là nhiều nhất" Một nữ nhân bên cạnh thấp giọng khiển trách: "Người ta là đao, ta là thịt cá, phụ thân cũng là vì nghĩ cho đại cục mục trường mà thôi, ngươi nếu không thích thì đừng có đợi nữa, trở về mà ngủ đi".

"Tỷ tỷ, ta?" Tử Kiến nghẹn gọng không nói nữa, có vẻ bực tức, cũng không nhằm vào tỷ tỷ, mà là đối với Thái Phó Thiếu Khanh Tiêu đại nhân đang không biết ở nơi nào kia.

Người tỷ tỷ xinh đẹp như mặt nước sông, phong tư khác lạ, làn da thắng tuyết, mặt trái xoan, hai tròng mắt trong veo như nước, trông rất linh động.

"Nghe nói Thái Phó Thiếu Khanh này thích nhàn rỗi, khoái xa xỉ, bởi vì điểm này hợp với tính tình của Thánh Thượng, nên mới có thể trở thành hồng nhân bên người Thánh Thượng, cho nên mới có thể trẻ như vậy mà ngồi ở vị trí Thái Phó Thiếu Khanh này" Vị tỷ tỷ sau khi phê bình đệ đệ xong, bắt đầu tiến hành đánh giá đối với Thái Phó Thiếu Khanh chưa bao giờ gặp mặt này. Nữ nhân khẽ cau mày, hiển nhiên đối với người phải nghênh đón cũng không vui vẻ gì.

Tất cả mọi người đều lắng nghe, đối với nữ nhân này rất tôn trọng, cho dù Tử Kiến cũng đều im lặng.

Vị tỷ tỷ nói tiếp: "Thánh Thượng tuyển người chúng ta đều không tiện nói nhiều, nhưng có thể thay thế được Vũ Văn Hóa Cập, ta nghĩ là càng khó ứng đối. Cha, mấy người thúc thúc cùng Tử Kiến nói năng như vậy, đương nhiên là cũng nên lo lắng. Người ở kinh đô tới nói, Mã Hành Không của Lư Lăng mã trường đã cùng Thái Phó Thiếu Khanh này quen biết, đã uống rượu qua, không nghĩ đến khi dẫn ngựa đến Đông Đô, vẫn bị hắn làm khó đủ bề, sau lại nghe nói Mã Hành Không đi tạo quan hệ với cha vợ tương lai Viên Lam của Thái Phó Thiếu Khanh, lúc này mới có thể dễ thở, bằng không hắn sẽ tìm cớ không thu ngựa Lư Lăng mã trường, Mã Hành Không cũng không thể làm gì được".

"Tỷ tỷ, người sao lại rõ ràng như vậy?" Tử Kiến khó hiểu hỏi.

"Tỷ tỷ ngươi vì mục trường mà dốc hết tâm lực, làm sao giống như ngươi, cả ngày chỉ sử đao lộng bổng!" Lão giả liếc nhìn con nói: "Tử Kiến, ngươi nếu…"

"Con nếu có thể có một nửa cố gắng của tỷ tỷ, cha sẽ yên tâm mà đem mục trường giao cho con, dúng không?" Tử Kiến cười lắc đầu, "Cha, người nói không biết mệt, con nghe cũng đầy lỗ tai. Cũng may con không có một nửa cố gắng như tỷ tỷ, con cũng không muốn tiếp quản mục trường này. Cha, cả ngày ở cùng súc sinh thì có thể nên nổi gì, con muốn được công danh mà trở về quang tông diệu tổ".

Lão giả tức giận đến râu vểnh lên, "Nghịch tử ngươi, ăn nói hỗn láo, nuôi ngựa có cái gì không tốt, không cần đấu đá…"

"Tử Kiến" Tỷ tỷ thấp giọng mắng: "Ngươi luôn thích chống đối với cha, thật quá đáng".

Tử Kiến khuôn mặt nhăn nhở nói: "Tỷ, ta chẳng qua chỉ là đùa một chút với cha mà thôi, cha, tỷ, mọi người không cần tức giận, ta sai lầm rồi, ta sẽở lại mục trường cố gắng cho tốt được không? Nhưng tỷ tỷ, tỷ mới vừa nói nhiều như vậy, tỷ rốt cuộc muốn nói cái gì? Mã Hành Không còn có Viên Lam để tạo quan hệ, tỷ không phải muốn nói, tỷ cũng chuẩn bị vì sự phát triển của mục trường, mà hy sinh tấm thân, dùng sắc đẹp để lấy lòng Thái Phó Thiếu Khanh đấy chứ?"

Tỷ tỷ nghe được mấy câu trước của Tử Kiến thì mới thoải mái được một chút, khi nghe được mấy câu sau, mặt ngọc đã nổi giận, không nói hai lời, thúc ngựa đi tới giơ roi lên đánh, Tử Kiến kêu to cứu mạng, đã sớm chạy trốn. Tất cả mọi người đều cười lên, đã hơi chút hòa hoãn sự bực tức buồn bực.

Đợi khi mọi người im lặng xuống, tỷ tỷ mới nói: "Đương nhiên không thể hắn có nhu cầu gì, chúng ta liền cung cấp. Ta muốn nói chính là, theo tin tức từ kinh đô đến, còn có việc hắn chậm chạp không đến, đối với Lư Lăng mã trường làm khó đủ điều mà phân tích, có thể thấy được người này quá nửa là tham tài háo sắc, tham lam thành tính, không trọng kỷ cương. Tuy chúng ta không mừng người như thế đến đây, nhưng

người ta vẫn là Thái Phó Thiếu Khanh, chúng ta lần này phải tận lực đừng va chạm, chỉ cầu an bình mà tiễn hắn đi, về sau chúng ta đưa ngựa đến Đông Đô hắn không cố ý làm khó là được".

Mọi người nghe đến đó, đều gật đầu cười khổ, biết lời nói tuy khó nghe, nhưng mà hợp lý.

"Đại ca, người xem" Tráng hán chỉ tay ra mặt sông, "Hình như là bọn họ đến!"

Mọi người đều phấn chấn, quay đầu nhìn ra mặt sông, nhìn thấy trên mặt sông có mấy bóng đen, giây lát biến lớn, giương buồm mà tiến, theo gió tới như chớp. Tất cả mọi người đều nhìn nhau ngạc nhiên, Tử Kiến ở một bên lắc đầu nói: "Nhị thúc, ta nghĩ người sai lầm rồi, vị tham quan tham tài háo sắc này sao lại đem thuyền đi nhanh như vậy. Nếu hắn là loại tác phong như sét đánh này, ta nhắm chừng giờ phút này đã đến tận Hoài Thủy rồi".

Mọi người không tin, lại hy vọng là Thái Phó Thiếu Khanh giá lâm, đợi khi ba chiếc thuyền lớn dừng lại ở tại quan độ, đều nhìn nhau. Mấy ngày này bọn họ vẫn ở đây đợi, nhưng đến thời điểm này trong lòng đều lo lắng.

Tử Kiến tuy mới vừa rồi làm trò, nhưng đến lúc này đã an ổn lại, lão giả nhìn thấy một người xuống thuyền trước tiên, trước mắt sáng ngời, sớm đã tiến lên nói: "Triệu đại nhân, Bạch Vạn Sơn Thanh Giang mã trường đợi đại nhân cùng Thiếu Khanh đã lâu".

Lão giả đã từng đi Đông Đô, nhận ra được đây là Thừa Hoàng Thừa Lưu Giang Nguyên, một khi đã là Thừa Hoàng Thừa của Thái Phó tựở trên thuyền này, không hỏi cũng biết, Thái Phó Thiếu Khanh đương nhiên cũng ở trên thuyền. Nhìn trái nhìn phải, thấy trên thuyền xuống mấy người, một người âm trầm nghiêm mặt, trên mặt vết sẹo lỗ chỗ, nói là thợ rèn còn lọt tai, nói là Thiếu Khanh thì đánh chết Bạch Vạn Sơn cũng không tin. Một nam tử khác đôn hậu cường tráng, giống như là xuất thân làm nông, còn có một người trẻ tuổi trông cũng không kém, thậm chí có thể nói là anh tuấn phi thường, cách ăn mặc đơn giản, mày đang nhíu lại, giống như có việc gì bất mãn vậy.

Lão giả kinh nghiệm phong phú, lại cảm thấy ba người kia không phải là Thái Phó Thiếu Khanh, người trẻ tuổi cuối cùng kia thật ra khí độ thong dong, không giống người thường. Chỉ là tuổi còn quá trẻ, làm sao quan tới tứ phẩm! Không nghĩ tới Lưu Giang Nguyên lắc mình đến một bên, chắp tay hướng tới người ăn mặc đơn giản kia thi lễ nói: "Tiêu đại nhân, Bạch Vạn Sơn Thanh Giang mã trường cầu kiến".

Bạch Vạn Sơn ngạc nhiên, nằm mơ cũng không nghĩ tới người trẻ tuổi này lại chính là Thái Phó Thiếu Khanh! Hắn không nghĩ đến người này tuổi còn trẻ, cùng với con mình kém không bao nhiêu, đã là quan đến tứ phẩm, thân đường đường là Thái Phó Thiếu Khanh của Đại Tùy. Xem ra mình chừng này tuổi không phải là sống trên lưng ngựa mà là sống trên lưng chó rồi, trong lòng có chút tự giễu, nhưng vẫn tất cung tất kính tiến lên thi lễ nói: "Bạch Vạn Sơn tham kiến Thiếu Khanh đại nhân".

Mọi người nhìn thấy Bạch Vạn Sơn hướng tới người trẻ tuổi thi lễ, đều giật mình, tỷ đệ Tử Kiến cũng tràn đầy kinh ngạc, lại có vẻ tò mò nhìn vị Thái Phó Thiếu Khanh Tiêu đại nhân tham tài háo sắc, ỷ hồng ôi thúy trong truyền thuyết này!

***

Miệng lưỡi thiên hạ, ba người thành hổ, Tiêu Bố Y không nghĩ đến, dựa theo mọi người phỏng đoán, hắn đã biến thành một kẻ không chuyện ác nào mà không làm.

Người trẻ tuổi đương nhiên chính là Tiêu Bố Y, âm trầm nghiêm mặt chính là A Tú, làm ruộng chính là Chu Mộ Nho.

Tiêu Bố Y nhìn lão giả trước mắt, nhưng lại nghĩ đến bệnh tình của Bối Bồi.

Đêm đó Bùi Bội bệnh rất nặng hôn mê bất tỉnh, Tiêu Bố Y rất lo lắng, lập tức đi tìm Bạch thần y của Ung Khâu. Bạch thần y nhìn thấy Bùi Bội bị Tiêu Bố Y ôm tới, rất là tức giận, mắng người như thế lại không biết tự giữ thân, mình không thể cứu được. Tiêu Bố Y biết hắn cũng chỉ là có ý tốt, chỉ có thể cười bồi nói tình, Bạch thần y nhìn thấy một Thái Phó Thiếu Khanh lớn như vậy mà cũng khiêm tốn, chỉ có thể thở dài nói, bệnh tình của Bùi Bội hiện tại đã là bệnh nhập cao hoang, đều nói bệnh đến như núi đổ, bệnh là do nước lạnh kích phát, hôm nay bùng nổ ra, hắn đã không thể chữa trị. Tiêu Bố Y rất kinh ngạc, nghe được Bạch thần y còn nói, dựa theo kinh nghiệm nhiều năm cua hắn cho thấy, Bùi Bội thân thể chỉ có thể suy

yếu, thậm chí là chết, còn cái gì âm dương hư thật gì đó Tiêu Bố Y nghe không hiểu. Khi nghe được Bạch thần y kết luận thì trong đầu trống rỗng, chỉ có thể hỏi đi hỏi lại Bạch thần y làm thế nào để trị. Bạch thần y thương xót nhìn người trẻ tuổi trước mắt này, bảo hắn khuyên Bùi Bội đừng phát lực đổ máu, có lẽ có thể kéo dài cuộc sống hơn một ít, có thể tới mười năm, mà có thể chỉ năm ba năm, chứ còn nếu cứ liều mạng như hôm nay, có lẽ chỉ mấy tháng là chết. Hắn hiện tại chỉ có thể cho thuốc điều trị, hy vọng Bùi Bội tự lo thân cho tốt.

Bạch Vạn là một người cẩn thận, nhìn thấy Tiêu Bố Y sau khi xuống thuyền sắc mặt âm tình bất định, không biết đắc tội hắn chỗ nào, trực giác lại thấy Thái Phó Thiếu Khanh này không dễ hầu hạ. Trước khi Tiêu Bố Y đến, mọi người còn đùa cợt vui vẻ, nhưng nhìn thấy Tiêu Bố Y đứng ở đó, lời không nói một câu, đều cảm thấy áp lực gia tăng, Tử Kiến trong lòng nói thầm, Thái Phó Thiếu Khanh này xem ánh mắt cử chỉ giống như là người luyện võ, hắn cũng không thấy được tửu sắc ở chỗ nào, nhưng làm cao thật sự so với mình tưởng tượng còn muốn lớn hơn…

Tiêu Bố Y sau khi từ biệt Bạch thần y, trong đầu rất hỗn loạn, nhưng hắn rất nhanh biết nên làm gì, thứ nhất, đương nhiên chính là cấm Bùi Bội động võ, cái này đối với người khác mà nói có lẽ là việc khó, nhưng đối với Tiêu Bố Y mà nói, vẫn có thể làm được. Chuyện thứ hai hắn có thể làm cho Bùi Bội chính là tìm chung quanh danh y, hy vọng có thể có phương án nào giải quyết tốt hơn. Từ Ung Khâu đến Tống thành đi thuyền cũng không tính là xa, nhanh thì cũng chỉ chừng một ngày lộ trình, nhưng Tiêu Bố Y lại đi tới ba ngày, đi đến thành trấn nào, hắn cũng cho dừng thuyền, cho cấm vệ ra ngoài tìm danh y địa phương. Các cấm vệ thời gian này cũng phát hoảng, đã nhiều ngày mệt mỏi, cũng may tất cả mọi người đều cảm thấy Tiêu đại nhân là người nhân hậu, lại khâm phục Bùi Bội xả thân quên mình, đều tận lực tìm kiếm. Chỉ là trên đời này Y sinh để tìm, danh y lại khó tìm, Tiêu Bố Y ba ngày này tìm đến Y sinh so với cả đời hắn còn muốn nhiều hơn, gặp người có y thuật tinh thuần giống như Bạch thần y chẩn đoán, chỉ lắc đầu khuyên Bùi Bội nghỉ ngơi nhiều, còn mấy thứ lang băm, nhìn thấy Bùi Bội, biết Tiêu Bố Y là đại quan, chỉ khen tặng Bùi Bội sống lâu trăm tuổi cũng không thành vấn đề. Tiêu Bố Y không biết Bùi Bội có sống lâu trăm tuổi được hay không, nhưng trực giác lại biết thân thể Bùi Bội đang dần dần suy yếu, Bùi Bội cũng không nói gì, hắn cũng không nói gì, nhưng trong lòng hai người đều biết rõ ràng.

Bùi Bội không cự tuyệt ý tốt của Tiêu Bố Y, nhưng vẫn kiên trì mỗi lần xuất hành đều muốn cưỡi ngựa, Tiêu Bố Y không hiểu lắm những vẫn đi cùng nàng. Thời gian ba ngày này đối với những người chờđợi thì lâu, nhưng đối với hai người mà nói, lại cực kỳ ngắn ngủi.

Khi quay đầu nhìn lại, phát hiện Bùi Bội đứng ở cách đó không xa, đón gió mà đứng, cũng đang nhìn mình, Tiêu Bố Y lòng có chút chua xót.

Bùi Bội vẫn cải nam trang, Tiêu Bố Y không biết nàng vì sao vẫn giữ cách ăn mặc này, cũng tôn trọng quyết định của nàng. Ánh mắt hai người vừa chạm liền rời, nhưng khi quay đầu đi, lại biết Bùi Bội đang nhìn mình.

Tiêu Bố Y có tâm sự, cùng Bạch Vạn Sơn cũng không có quan hệ, nhưng Bạch Vạn Sơn đương nhiên không nghĩ như vậy.

Bạch Vạn là một người cẩn thận, nhìn thấy Tiêu Bố Y sau khi xuống thuyền sắc mặt âm tình bất định, không biết đắc tội hắn chỗ nào, trực giác lại thấy Thái Phó Thiếu Khanh này không dễ hầu hạ. Trước khi Tiêu Bố Y đến, mọi người còn đùa cợt vui vẻ, nhưng nhìn thấy Tiêu Bố Y đứng ở đó, lời không nói một câu, đều cảm thấy áp lực gia tăng, Tử Kiến trong lòng nói thầm, Thái Phó Thiếu Khanh này xem ánh mắt cử chỉ giống như là người luyện võ, hắn cũng không thấy được tửu sắc ở chỗ nào, nhưng làm cao thật sự so với mình tưởng tượng còn muốn lớn hơn.

“Tiêu đại nhân, Bạch Vạn Sơn Thanh Giang mã trường cầu kiến” Lưu Giang Nguyên nhìn thấy Bạch Vạn Sơn vẫn thi lễ bất động, phi thường xấu hổ, đành phải nhắc nhở một câu.

“Ồ” Tiêu Bố Y phục hồi tinh thần lại, thuận miệng hỏi một câu, “Ngươi chính là Bạch Vạn Sơn?”

Bạch Vạn Sơn dở khóc dở cười, chỉ có thể trả lời: “Lão hủ đích thật là Bạch Vạn Sơn”.

“Ồ” Tiêu Bố Y sau khi hỏi xong, lại suy nghĩ, hai bên bờ sông Thông Tể Cừ, Dương, Ung Khâu cùng Tống thành đều là những nơi lớn, cũng cần phải đi tìm thần y.

Hắn sau khi nói một câu thì để Bạch Vạn Sơn sang một bên, chỉ nghĩ chuyện của mình, Lưu Giang Nguyên Tôn Thiếu Phương đều biết đại nhân vì sao không yên lòng, người của mã trường lại đều thay đổi sắc mặt, lại cho là Thái Phó Thiếu Khanh cố ý làm khó. Tử Kiến áp thấp thanh âm nói: "Tỷ, ta thấy tình thế không ổn, Tiêu đại nhân này giống như đặc ý làm khó".

Tỷ tỷ Tử Kiến nhìn thấy vẻ mặt không để ý tới ai của Tiêu Bố Y cũng cau mày, lại không tiện tiến lên chen lời, Lưu Giang Nguyên ho khan nói, "Bạch trường chủ, Trần Mục giám vì sao không đến nghênh đón Tiêu đại nhân?"

Lưu Giang Nguyên hỏi chính là người đảm nhiệm chính, bởi vì Thanh Giang mục trường là mục trường nhà quan của Đại Tùy, nhưng vẫn cần người ngoài làm việc. Lương quận Tống thành cũng có mấy cái mục trường, lớn nhất dĩ nhiên chính là Thanh Giang này, đều thống nhất do Mục giám điều độ, Trần Mục giám cũng là đứng đầu địa phương, Bạch trường chủ nếu theo quan điểm hiện đại của Tiêu Bố Y, thì chỉ là người làm công mà thôi, hôm nay thủ trưởng đứng đầu đến thị sát, Mục giám địa phương không đến nghênh đón thật sự có chút không thể nói nổi.

Bạch Vạn Sơn tất cung tất kính nói: "Hồi đại nhân, Trần Mục giám tuổi già sức yếu, vốn đại nhân nói ba ngày trước tới. Ba ngày trước Trần Mục giám sớm đã cùng ta ra nghênh đón, nhưng đại nhân không tới. Trần Mục giám tuổi lớn, ngẫu nhiên bị cảm phong hàn, hôm nay nằm trên giường không dậy nổi, chỉ có thể cử tôi đến nghênh đón, cũng không phải là đối với đại nhân không cung kính".

"Trần Mục giám bị bệnh?" Tiêu Bố Y xen vào hỏi.

Bạch Vạn Sơn trong lòng thót lên, "Đích xác là như thế, Vạn Sơn không dám nhiều lời".

"Bệnh có nặng không?" Tiêu Bố Y hỏi.

Bạch Vạn Sơn vội ho một tiếng, trên mặt có vẻ khác thường, thầm nghĩ tiểu tử ngươi cũng khá ác độc. Chẳng lẽ thực thể hiện quan uy, người ta bệnh không nặng thì phải ra nghênh đón ngươi? Hắn nói cũng thật tình, Trần Mục giám cũng đã có tuổi, cùng hắn hợp tác nhiều năm, giao tình rất tốt. Lần này xem ra, bệnh không đến nghênh đón được ngược lại để cho Thiếu Khanh có cơ hội dựa vào mà phát huy.

"Cái này, cũng không tính là quá nặng, nhưng cũng mong đại nhân miễn cho..." Bạch Vạn Sơn kiệt lực giải thích.

"Ồ" Tiêu Bố Y thở dài một tiếng, rất là thất vọng, "Bệnh không nặng, vậy cũng không cần mời Y sinh".

Hắn gần đây vì Bùi Bội mà sốt ruột, cũng lấy Bùi Bội mà tham khảo, chỉ nghĩ Trần Mục giám bệnh tự nhiên phải mời Y sinh, mà mời Y sinh thì mình có thể trực tiếp đi bái phỏng, thuận tiện giúp Bùi Bội chuẩn đoán, cũng không có nghĩ gì khác. Còn việc đả kích mục trường thiên hạ, kế hoạch liên minh một nhà tạm thời gác lại, cũng không có động tâm tư gì đối với Bạch Vạn Sơn. Nhưng Bạch Vạn Sơn hết sức cẩn thận, chỉ cảm thấy Thái Phó Thiếu Khanh này tuy tuổi trẻ, nhưng mỗi một câu nói đều rất hiểm độc, rất có thâm ý. Nghĩ đến Mã Hành Không còn bị chỉnh như vậy, Tiêu Bố Y hỏi y cũng không có ý tốt gì. Bạch Vạn Sơn trong lòng phát khổ, cái gì nên đến thì cũng phải đến. Thái Phó Thiếu Khanh này phi thường âm hiểm, bóp ếch còn có thể nặn ra tiền, mình cũng khó tránh phải chi lớn rồi.

Người trong mã trường cũng đều suy nghĩ như thế, chính là mới vừa rồi thì còn nói lung tung, nhưng khi chân chính ứng đối thì vẫn phải nhìn vào Bạch Vạn Sơn. Tử Kiến múa may roi ngựa, phát tiết sự tức giận trong lòng, lại bị tỷ tỷ giữ lại, chậm rãi lắc đầu, thầm nghĩ ngươi không gây chuyện thì người ta đã tìm chuyện, ngươi nếu nói lời chống đối, vậy còn tới mức nào nữa?

"Đại nhân," Lưu Giang Nguyên ở một bên nói: "Một khi Trần Mục giám đã có bệnh không thể đón tiếp, vậy trước mắt chúng ta hãy cùng Bạch trường chủ đi Thanh Giang mục trường xem tình hình mục trường như thế nào?"

Tiêu Bố Y cũng biết thần y chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, Tôn Tư Mạc người như thế còn không phải ngàn năm cũng chỉ có một, mình quá nóng nảy ngược lại cũng không tốt, quay đầu lại nhìn Bùi Bội nói: "Bối huynh, ý ngươi thế nào?"

Bùi Bội một khi vẫn nam trang, hắn gọi Bối Bồi cũng cảm giác thấy không thoải mái.

Bối Bồi cười khẽ, "Tiêu đại nhân làm chủ là được".

Bạch Vạn Sơn lắc đầu, thầm nghĩ ngươi là Thiếu Khanh hay người ta là Thiếu Khanh, chẳng qua có thể làm cho Tiêu Thiếu Khanh kiêu ngạo này xưng hô một tiếng huynh, nói vậy cũng không thể động tới, mình mấy ngày hôm trước xem tướng, nói là sẽ gặp hung kiếp, chẳng lẽứng ở trên hai người này?

Các cấm vệ đã sớm xuống thuyền, tiền hô hậu ủng vây quanh Tiêu Bố Y, dưới sự dẫn đường của Bạch Vạn Sơn mà nhằm hướng Thanh Giang mục trường xuất phát. Người của mã trường thấy bộ dáng của hộ vệ, đã yếu đi một nửa, cảm giác được lai giả bất thiện, thiện giảbất lai. Bùi Bội nhìn phong cảnh như họa quanh người, thỉnh thoảng liếc nhìn Tiêu Bố Y, trong lòng không có thương cảm, mà chỉ cảm thấy hạnh phúc.

Nữ nhân khi rơi vào tình yêu chân chính thì vô luận là lão luyện hay sát thủ, biểu hiện cũng không khác gì một cô gái mới yêu, nếu không có cảm giác đó thì chỉ là chưa rơi vào mà thôi.

Nàng một đường cùng Tiêu Bố Y cầu y, trong lòng không có tức giận trời cao đãi nàng quá bạc, sau khi nàng mới thoát ly tổ chức Ảnh tử minh, đã khiến cho nàng mạng không còn lâu, nàng chỉ cảm tạ ông trời trong thời khắc cuối cùng của cuộc đời, đã cho nàng gặp được Tiêu Bố Y. Khi nàng cầu y chỉ yêu cầu cưỡi ngựa, không chịu ngồi kiệu, không phải bởi vì ngồi kiệu buồn bực, mà chính là bởi vì muốn nhìn Tiêu Bố Y, vô luận về sau như thếnào, nàng phải nhớ kỹ tất cả những gì phát sinh trước mắt. Đương nhiên nàng biết, đại ca ngốc quá nửa sẽ không hiểu được khổ tâm của mình, nhưng nàng càng thích hắn không rõ!

Mọi người qua Biện Thủy, Bùi Bội nhìn thấy nước sông sáng ngời, cười nói: "Tiêu đại ca, đây là Thanh Hà sao?"

Nàng cũng chưa bao giờ đi tới chỗ này, chỉ nghĩ đến một khi đã là Thanh Hà mã trường, tự nhiên phải có Thanh Hà. Như vậy cái này, quá nửa chính là Thanh Hà.

Bạch Vạn Sơn ở một bên nhanh chóng trả lời: "Vị tiên sinh này, đây là Biện Thủy".

Bùi Bội khó hiểu hỏi: "Vậy Thanh Hà của Thanh Hà mã trường các ngươi là ở nơi nào?"

Bạch Vạn Sơn ngẩn ra, không biết giải thích như thế nào, Tiêu Bố Y lại cười nói: "Có một lần ta ở tại Đông Đô đi ăn, có một quán trên đường có chiêu bài là Ngưu Tước Diện (thịt đầu trâu lóc ra), ta sau khi ăn một chén mới phát hiện một chút thịt trâu cũng không có, nhịn không được chất vấn hỏi thịt trâu ở nơi nào, người ta lại nói sư phụ lóc thịt tên là Ngưu, ta nghĩ Thanh Hà mã trường cũng là như thế".

Bùi Bội có chút giật mình nói: "Những người này cũng thực giảo hoạt, nếu ta đụng loại dối trá này, sẽ đem thịt hắn xẻo mà bù vào, để xem hắn còn dám gạt ta không!"

Hai người nói xong đều cười to, Bạch Vạn Sơn cũng đổ mồ hôi, thầm nghĩ hai người này đang chỉ dâu mắng hòe, hàm sa xạảnh, hiển nhiên là cảnh cáo mình.

Mọi người qua Biện Thủy, địa thế dần lên cao, chỉ là vẫn khá bằng phẳng, dọc theo đường đi dần dần thấy nhưng trạm gác cùng tòa thành, hô ứng cho nhau, đề phòng nghiêm ngặt.

Bạch Vạn Sơn nhìn thấy Tiêu BốY đối với trạm gác cùng tòa thành rất có hứng thú, liền giải thích: "Tiêu đại nhân, hiện nay thế đạo không tính là thái bình, thường xuyên có phỉ tặc xuất hiện. Ngõa Cương cách đây tuy xa, nhưng đối với nơi này cũng như hổ rình mồi. Cũng có các tặc phỉ khác cũng muốn chiếm chiến mã trong này, mấy cái tòa thành trạm gác này đều được gia cố, để phòng bị lúc cần".

Tiêu Bố Y gật đầu, nói một câu không tệ. Nơi này bố trí cùng với mục trường hoàng gia ở bên ngoài Đông Đô cũng giống nhau, hơn nữa là ở nơi hiểm yếu mà phòng hộ. Hiện tại còn thái bình, nếu có loạn thì bằng vào sự phòng thủ trong này, coi như là dể thủ khó công, làm cho người khác không thể dể dàng đắc thủ được.

Bạch Vạn Sơn nhìn không ra vẻ mặt của hắn, thầm nghĩ người này tâm cơ thâm trầm như thế, thực không khác gì Tích Thu nói, so với Vũ Văn Hóa Cập còn muốn khó đối phó hơn. Vũ Văn Hóa Cập tham lam, nhưng có yêu cầu gì đều sẽ nói thẳng. Còn vị này lúc nào cũng âm trầm, quá nửa là sẽ tìm kiếm chỗ sai của mình, sau đó mới có hành động. Hắn từ sau khi nhìn thấy Tiêu Bố Y xuống thuyền, thì rất ít khi nhìn thấy hắn cười, thật sự cân nhắc không ra tâm ý của hắn, không khỏi rất buồn rầu.

Tiêu Bố Y không biết lão nhân này suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ cảm thấy lão nhân này sau khi nhìn thấy mình thì vẫn cau mày, chẳng lẽ là mục trường xảy ra vấn đề gì?

Hai người tâm tư đều só suy nghĩ riêng, đều khó nghĩ. Trước mắt là một khe vực thật sâu, người ở mục trường đối diện buông cầu cho mọi người thông qua. Mọi người mới đi qua, thì một người bộ dáng giống quản gia ra đón, nhìn thấy Bạch Vạn Sơn nói: "Trường chủ. Tiệc rượu đã chuẩn bị thỏa đáng, có cần lập tức nhập tiệc không?"

Bạch Vạn Sơn liếc nhìn Tiêu Bố Y, cố gượng tươi cười nói: "Chúng tôi đã bày tiệc, chuẩn bị vì Tiêu đại nhân mà tẩy trần, không biết ý Tiêu đại nhân thế nào?"

Tiêu Bố Y liếc nhìn trời, thầm nghĩ chưa đến chính ngọ, ngươi này chuẩn bị cũng khá chu đáo, "Ta còn chưa đói, các người an bài phòng nghỉ ngơi trước, để mọi người nghỉ ngơi cái đã, ta trước hết đi xem tình hình nuôi dưỡng ngựa".

Tiêu Bố Y mới muốn bước đi, đột nhiên quay đầu lại, hai mắt như điện. Bạch Vạn Sơn rùng mình lui về phía sau một bước, cũng không hiểu Tiêu đại nhân này sao lại có ánh mắt sắc bén đến như thế...

Bùi Bội lắc đầu nói: "Một khi đã như vậy, ta cũng không mệt, Tiêu đại ca, ta đi cùng với ngươi".

Tiêu Bố Y lấy tay ấn lên vai của nàng, cười nói: "Ngày sau còn dài, ngươi phải nghỉ ngơi cho nhiều, nghe ta một lần có được không?"

Bùi Bội nghe được hắn nói ngày sau còn dài, mơ hồ có ám chỉ, không khỏi trên mặt nóng lên, chỉ là nghĩ, nếu thực cùng Tiêu Bố Y có ngày sau còn dài, vậy thì thần tiên cũng không muốn làm, chỉ là mình chỉ sợ đợi không kịp ngày sau đó. Nhìn thấy ánh mắt thành khẩn của Tiêu Bố Y, tuy không nỡ, nhưng vẫn gật đầu nói: "Một khi đã như vậy, ngươi cẩn thận".

Tiêu Bố Y cười nói, "Đến trong này còn có cái gì phải cẩn thận, ngươi cứ nghỉ ngơi cho tốt đi" Bùi Bội ứng tiếng, Bạch Vạn Sơn đã sớm cho hạ nhân đưa Bùi Bội đi nghỉ ngơi, cũng không hiểu hai người rốt cuộc có quan hệ gì.

Bạch Tử Kiến lộ ra vẻ khinh bỉ, thầm nghĩ hai nam nhân mà bịn bịn rịn rịn như vậy, Tiêu đại nhân này tuổi còn nhỏ, xem ra có vẻ như thích nam mà không thích nữ, trách không được đối với tỷ tỷ cũng không thèm liếc mắt. Quý nhân quyền thần kinh đô cuộc sống thối nát, Tiêu đại nhân này cũng không khá gì hơn.

Tiêu Bố Y lại an bài mấy người Tôn Thiếu Phương nghỉ ngơi. Tôn Thiếu Phương đi tới trong này, rốt cuộc đã thả lỏng một chút tâm sự, biết tạm thời sẽ không xuất hiện vấn đề gì. Đã nhiều ngày hắn vẫn cố chịu đựng, cũng khá mệt mỏi, biết Tiêu Bố Y có ý tốt, cũng không chối từ, lập tức đi nghỉ ngơi. Các cấm vệ cũng đã nhiều ngày tận lực tìm kiếm thần y, lần đầu thấy Tiêu đại nhân không có an bài gì, đều cảm thấy cơ hội khó được, cũng sớm tìm phòng nghỉ ngơi.

Người trong mã trường không rõ tình huống, đều có ý nghĩ, những người này có thể là trên đường đi đã ăn uống chơi bời đã rồi, cho nên ban ngày cũng đi ngủ. Tiêu Bố Y tinh thần vẫn đầy đủ, do Bạch Vạn Sơn dẫn di xem ngựa. Tuy Dương Quảng cấp cho hắn chỉ ý để tiện nghi làm việc, hắn lại biết lần này tuần tra quan trọng, đương nhiên muốn hiểu rõ đặc điểm của Thanh Giang mã trường rồi hãy nói.

Bạch Vạn Sơn bảo tất cả mọi người đi theo, trước tiên đi chuẩn bị tuấn mã, dọc theo đường đi tất cả mọi người đều nặng nề, ôm ý niệm không cầu có công, chỉ cầu không có chuyện gì trong đầu. Còn chưa tới địa điểm, hai bên lan can đã nhìn thấy hơn mười thớt ngựa, hoặc là thấp lùn, hoặc là khập khiễng, Tiêu Bố Y nhìn thoáng qua, khẽ cười nói: "Bạch trường chủ, đây là ngựa mà mã trường các người nuôi ra sao chứ? Quả nhiên danh bất hư truyền".

Khi Tiêu Bố Y hỏi, ánh mắt xẹt qua những thớt ngựa, rồi dừng lại ở trên người một đại hán ngồi bên cạnh lan can.

Đại hán dáng người khôi ngô, chỉ là có lẻ nhếch nhác, quần áo trên người loang lổ, dính không biết là phân ngựa hay là cái gì, trên đầu còn có mấy cây cỏ dại, thoạt nhìn có vẻ lôi thôi lếch thếch. Những người này đi tới, hắn chỉ ngậm cây cỏ khô, cũng không đứng lên, ánh mắt đảo qua trên người Tiêu Bố Y.

Bạch Vạn Sơn mồ hôi đã chảy xuống dưới, quay đầu lại liếc nhìn con gái, có ý trách cứ, "Tích Thu, đây là thế nào?" Biết Thái Phó Thiếu Khanh muốn tới tuần tra, Bạch Vạn Sơn đã chuẩn bị tất cả, chỉ muốn cấp cho Thái Phó Thiếu Khanh thấy những mặt tốt nhất, việc này đều do con gái tâm tư tinh tế chuẩn bị. Vốn nên vạn vô nhất thất, làm sao nghĩ đến lại xuất hiện hơn mười thớt ngựa thấp kém như vậy.

Bạch Vạn Sơn có một nam một nữ, con trai tên là Bạch Tử Kiến, con gái tên là Bạch Tích Thu, cũng chính là cô nương mặt trái xoan. Bạch Tích Thu một đường đi xuống, cũng giống như phụ thân, tâm tình thấp thỏm, cũng không hiểu Tiêu Bố Y rốt cuộc có tâm tư gì. Nam nhân này hoàn toàn phá vỡ những suy nghĩ ban đầu của nàng. Một phen phân tích ở tại quan độ vốn là phỏng đoán của nàng, nhưng khi lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Bố Y, bằng vào tâm tư mẫn cảm của nữ nhân, nàng biết Tiêu đại nhân này không phải là đồ đệ của tửu sắc nhưng hai hàng lông mày lúc nào cũng ưu tư. Cái này vốn hơi chút mâu thuẫn, nhưng xuất hiện trên người nam nhân này, có loại mị lực không tầm thường. Nhưng hắn tuổi còn nhỏ, đã ngồi tại vị trí Thái Phó Thiếu Khanh, không biết còn có chuyện gì ưu tâm?

Nhìn thấy ánh mắt trách cứ của phụ thân, Bạch Tích Thu nhìn về phía đại hán ở bên cạnh lan can, có chút cười khổ, thấp giọng nói: "Cha, lại là Thái thúc thúc muốn làm trò quỷ, vốn mấy con ngựa này đều phải đã được xử lý, không nên xuất hiện ở đây".

Bạch Vạn Sơn nhìn thấy đại hán kia, cũng bất đắc dĩ lắc đầu, ho khan nói: "Tiêu đại nhân nói vậy cũng biết, rất nhiều khi ngựa cũng tốt xấu không đồng nhất, mấy con ngựa tất này chúng tôi tuyệt đối sẽ không cung cấp cho quan phủ. Những con ngựa không đủ tố chất sau một thời gian đều được chọn lựa ra, thống nhất tiến hành xử lý. Đại nhân tới cũng vừa lúc gặp một lần. Bất quá ta có thể cam đoan, mấy con ngựa này tuyệt đối sẽ không hiến cho quan phủ".

Tiêu Bố Y cười cười, đại hán kia cũng lẩm bẩm: "Ngựa xấu sao chứ? Ài, ta chỉ sợ lại là minh châu trong bùn".

"Đại nhân, mời theo ta đến bên kia" Bạch Vạn Sơn nóng lòng sửa chữa sai lầm, đã muốn dẫn Tiêu Bố Y đi xem tuấn mã, đột nhiên có một tiếng hí dài vang lên, giống như rồng gầm.

Tiêu Bố Y mới muốn bước đi, đột nhiên quay đầu lại, hai mắt như điện. Bạch Vạn Sơn rùng mình lui về phía sau một bước, cũng không hiểu Tiêu đại nhân này sao lại có ánh mắt sắc bén đến như thế.

Bạch Tích Thu nũng nịu nói: "Thái thúc thúc, người lại muốn làm trò quỷ, cháu..." Nàng lời còn chưa dứt, Tiêu Bố Y đã chậm rãi đi đến, trong ánh mắt lộ ra thần sắc kỳ dị, nhìn những con ngựa buộc ở lan can.

Kỳ quái hơn là, Tiêu Bố Y tràn đầy kinh ngạc, đại hán cũng như thế, khẩn trương nhìn Tiêu Bố Y, nắm chặt nắm tay, trong mắt tràn đầy chờ mong. Bạch Vạn Sơn nhìn thấy Tiêu Bố Y như bị trúng tà đi tới, trông bộ dáng như muốn xông vào chuồng ngựa, muốn ngăn trở, lại bị Bạch Tích Thu kéo lại, chậm rãi lắc đầu, thấp giọng nói: "Cha, xem ra là Thái thúc thúc cố ý, cha cứ thỏa mãn nguyện vọng của người đi".

Bạch Vạn Sơn thở dài, áp thấp thanh âm nói: "Ta chỉ sợ kinh động đến Tiêu đại nhân, mục trường chúng ta từ nay về sau cũng không còn ngày yên ổn".

"Để con trông coi Tiêu đại nhân" Bạch Tích Thu bước nhanh tiến lên, đi theo sát sau Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y ánh mắt dừng ở trên người một con ngựa màu vàng, đột nhiên hỏi: "Ngươi nuôi sao?"

"Không phải" Đại hán lắc đầu, "Nhưng đây là ta tuyển chọn".

"Nhãn lực rất tốt" Tiêu Bố Y đưa ngón tay cái, thật tình tán thưởng nói: "Huynh đài họ gì?"

Hắn lấy đường đường thân phận Thái Phó Thiếu Khanh nói một tiếng huynh đài, thật sự là cấp cho đại hán mặt mũi rất lớn, cha con Bạch Vạn Sơn tràn đầy kinh ngạc, đây xem như là lần đầu tiên Tiêu Bố Y sau khi xuống thuyền khen ngợi, ai cũng không thể tưởng được hắn lại dành cho một đại hán lôi thôi lếch thếch.

Đại hán trên mặt không chút cảm động, thản nhiên nói: "Tiểu đệ họ Thái, chỉ là đại nhân cũng thấy ra là ngựa tốt chứ?" Hắn tuy kiệt lực giả bộ bình tĩnh, nhưng một tiếng đại nhân đã thể hiện ra sự tôn kính.

Tiêu Bố Y tiến đến, lập tức đi đến bên cạnh thớt ngựa màu vàng kia, sau hồi lâu dò xét trên dưới, đưa tay ấn xuống yên ngựa, thở dài nói: "Đây là ngựa tốt, đáng tiếc châu ngọc long đong, giống như huynh đài nói".

Hắn một lời nói ra, Bạch Tích Thu thiếu chút nữa phun cơm, thớt ngựa bên cạnh Tiêu Bố Y quả thật là xấu xí. Ngựa lông vàng miệng đen, một con ngựa lông màu vàng thật ra cũng không phải là xấu, nhưng thớt ngựa này lông xoăn cuộn tròn như vảy cá vậy, lâu nay nuôi ngựa đều cho rằng lông ngựa phải suôn mượt thì mới là ngựa tốt, có chút lông xoăn, như vậy nếu không phải là tạp chủng, thì cũng liệt vào hàng hèn kém. Tiêu Bố Y lấy ngựa xấu cho là ngựa tốt, cũng xem như là có mắt không tròng.

Bạch Vạn Sơn cũng thầm kêu khổ, thầm nghĩ Tiêu đại nhân này quá nửa là muốn dùng thớt ngựa xấu xí này làm cớ, nếu tuyển đi, đưa đến kinh thành thì chẳng khác nào đấm cho mình một quyền, như vậy cả mục trường sẽ phải gà chó cũng không yên.

Đại hán nhẹ nhàng thở dài nói, "Đại nhân có biết xuất xứ của ngựa này không?"

Hắn như là một giám khảo vậy, thật sự là muốn biết Tiêu Bố Y là thật hiểu biết, hay là giả bộ, hay là mèo mù vớ cá rán? Ngựa này hắn vất vả mang về, lại bị mọi người cười cợt trào phúng, không khỏi tâm tro ý lạnh, biết thế nhân không biết dụng tâm khổ sở của mình, lần này đem thớt ngựa này giấu ở trong đám ngựa xấu, đặt ở trên đường đi đến chuồng của tuấn mã, thật ra đã là vô vọng. Hắn biết người lên làm Thái Phó Thiếu Khanh không cần biết về ngựa, chỉ cần hiểu cách vô mông ngựa là được, nhưng cũng muốn thử một lần.

Tiêu Bố Y thoáng trầm ngâm, "Thớt ngựa này đến từ Đột Quyết?"

Đại hán hai mắt tỏa sáng, đột nhiên nắm lấy cánh tay của Tiêu Bố Y, "Ngươi làm sao mà biết?"

Bạch Tích Thu kinh hãi, trông thấy trên tay Thái thúc thúc quá nửa còn có phân ngựa, lại dám nắm lấy Tiêu đại nhân cao cao tại thượng, thực là thất lễ quá lớn, vốn định khuyên can, lại phát hiện Tiêu Bố Y cũng như không có gì, cũng không để ý, nên cũng không tiện làm gì.

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, ta đương nhiên biết, chẳng qua ta chỉ là ở trong sách vở ngàn năm sau đọc được, không nghĩ đến hôm nay lại được thấy chân thân, thật ra cũng ngoài ý muốn, "Loại ngựa này hình như tên là Quyền Mao Qua, đi lại mạnh khỏe, móng lớn đi nhanh, sức bền rất tốt, dùng trên chiến trận, quả thật là chiến mã hiếm có!" Tiêu Bố Y nói tới đây, trong lòng chợt động, đã nghĩ tới thiết giáp kỵ binh mà Lý Tĩnh nói, ngựa này không phải là cơ hội trời cho sao?

Đại hán nghe xong mặt chợt sáng bừng, thi lễ thật sâu, khâm phục không thể tự chủ nói: "Tệ nhân Thái Mục, chỉ nghĩ đến đại nhân thân tại cao vị, không nhận biết được ngựa, không nghĩ đến đại nhân học thức uyên bác, ánh mắt như thần, Thái Mục bội phục sát đất".

"Thái Mục?" Tiêu Bố Y nhớ kỹ cái tên này, cười nói: "Loại ngựa này do ngươi lựa chọn, ngàn dặm xa xôi mang về, thật sự là nhãn lực rất tốt, ta đối với huynh đài cũng rất bội phục, nhưng ngươi có biết ngựa này sinh sản như thế nào không?"

Đại hán mặt hiện lên vẻ nhăn nhó, "Hồi đại nhân, ta biết, chỉ là sợ đại nhân nghe xong sẽ không thích".

Tiêu Bố Y lên tiếng cười lớn nói: "Ngươi không nói ta mới là không thích, nhưng muốn nói xem ngựa, ta đời này sẽ không phiền, đến đây, đến đây," Nói tới đây, Tiêu Bố Y lại lôi kéo Thái Mục đặt mông ngồi xuống đất, "Ta cũng muốn nghe xem, ngựa này sinh sản như thế nào".

Hai người trong giây lát như là lão bằng hữu đã quen từ lâu, nhìn thấy Thái Phó Thiếu Khanh cao cao tại thượng ngồi ở trên đất, cha con Bạch Tích Thu không khỏi nhìn nhau, không nói được lời nào!

167. Chương 167: Âm Soa Dương Thác

Lời đại nghịch bất đạo như thế xuất phát từ người của mã trường, Bạch Vạn Sơn biết mình cũng không thể trốn tránh trách nhiệm, sắc mặt bị dọa có chút trắng bệch, Bạch Tích Thu cũng nhíu mày, thấp giọng nói: "Thái thúc, người uống nhiều rồi"...

Bạch Tích Thu nhìn thấy Tiêu Bố Y tùy ý ngồi dưới đất một cách rấn dân dã thì rất là kinh ngạc. Nàng nghĩ Tiêu Bố Y rất là cao ngạo, tham tài háo sắc, Tự cao tự đại hoặc xảo trá khác thường, nhưng không nghĩ đến, Tiêu Bố Y thật ra cũng rất hợp thuận, hơn nữa xem ra, thực đối với ngựa rất quen thuộc, cái này đối với Bạch Tích Thu mà nói, thật sự là chuyện khó có thể tưởng tượng.

"Tích Thu, lão Thái rất nghe lời con, con mau khuyên lão Thái. Hiện tại còn thể thống gì" Bạch Vạn Sơn không dám kéo Tiêu Bố Y lên, nói Thái Phó Thiếu Khanh ngươi chỉ có thể ngồi ở trên ghế, làm sao có thể ngồi dưới đất, cho nên chỉ có thể đối chủ ý sang Thái Mục.

"Cha, để bọn họ nói chuyện đi" Bạch Tích Thu khuyên phụ thân: "Con cảm thấy Tiêu đại nhân này không xảo quyệt như chúng ta tưởng tượng".

Bạch Vạn Sơn ngẩn ra: "Con gái, con không phải nói người này…"

"Con cũng nhìn lầm người" Bạch Tích Thu khẽ cười nói: "Hiện tại xem ra Thái thúc thúc thực đối với Tiêu đại nhân rất kính trọng. Một khi đã như vậy, chúng ta không bằng cứ ở ngoài, để cho bọn họ nói chuyện là được, nói không chừng còn thu được hiệu quả ngoài ý muốn".

Bạch Vạn Sơn vẻ mặt đau khổ: "Cha chỉ sợ lão Thái tính tình cổ quái, nếu đắc tội với Tiêu đại nhân, vậy thực là mất nhiều hơn được".

"Có chúng ta ở bên cạnh, chắc cũng không có việc gì" Bạch Tích Thu cũng kéo phụ thân ngồi xuống một bên, Bạch Vạn Sơn thoáng nhíu mày, cũng không nói gì nữa. Tiêu Bố Y đã sớm cùng Thái Mục nói chuyện rất hăng hái. Thái Mục có chút cảm khái nói: "Tiêu đại nhân, đều nói dĩ mạo thủ nhân, thất chi tử vũ, lại không biết ngựa ở trên đời cũng như thế".

Tiêu Bố Y không nghĩ đến Thái Mục xem có vẻ thô lỗ, thế nhưng lại dẫn chứng rất chính xác, gật đầu nói: "Thái huynh nói không sai, thật ra Quyền Mao Yên Vũ ngoại trừ trong mắt một số người trông khó coi ra. Thì muốn nói đi đường dài, hành quân đánh giặc, tuyệt đối không kém bất cứ loại ngựa nào khác. Nếu muốn sử dụng Quyền Mao Yên Vũ này rộng rãi, thì phải thay đổi quan niệm của thế nhân".

Thái Mục vỗ đùi nói: "Đúng rồi, chỉ là Quyền Mao Yên Vũ này tại Trung Nguyên cực kỳ hiếm thấy. Có lẽ cho đến bây giờ chỉ có một con này, không biết Tiêu đại nhân nhìn thấy ở nơi nào?"

Tiêu Bố Y thấy ba người đều nhìn mình, cười nói: "Ta thật ra cũng đã đi thảo nguyên chọn ngựa, lúc ấy đúng lúc nhìn thấy một con Quyền Mao Yên Vũ, nhìn thấy nó tướng mạo kỳ lạ, lúc này mới lưu ý hỏi một chút, nghe nói là cái gì ngựa của Quyền Vu Cần Quốc. Chỉ là lúc ấy bận rộn, cũng không tiện mang về".

"Đại nhân thật sự là kiến thức uyên bác, "Thái Mục thật tình chân ý nói: "Thật ra Quyền Mao Yên Vũ này vốn là giống ngựa tạp chủng".

"Ồ" Tiêu Bố Y gật gật đầu, "Thì ra là thế".

Hắn biểu hiện thật sự có chút bình tĩnh, Thái Mục cũng kinh ngạc hỏi: "Chẳng lẽTiêu đại nhân không khinh bỉ?"

"Khinh bỉ cái gì?" Tiêu Bố Y ngược lại có chút kỳ quái.

"Ta nói Quyền Mao Yên Vũ là ngựa tạp chủn, người khác đều khinh thường," Thái Mục lắc đầu nói.

Tiêu Bố Y cười nói, "Cái này có gì mà khinh bỉ, ngựa thuần chủng có chỗ tốt của ngựa thuần chủng. Ngựa tạp chủng có ưu điểm của ngựa tạp chủng".

Bạch Vạn Sơn lộ ra vẻ không cho là đúng, thầm nghĩ còn có kiểu nói ngựa tạp chủng tốt, thật sự là buồn cười. Bạch Tích Thu cũng có chút đỏ mặt cúi đầu, không thể thảo luận vấn đề này, lại càng không tiện xen vào.

Thái Mục lại vỗ đùi, tràn đầy hưng phấn, "Đại nhân chỉ bằng lời này, Thái Phó Thiếu Khanh này thực làm được, làm sao giống như lần trước. Ta cùng Vũ Văn Hóa Cập nói ra, đem ngựa này tiến cử cho hắn, kết quả bị hắn nhạo báng một hồi".

Tiêu Bố Y hỏi: "Thì ra Thái huynh cũng hướng tới Vũ Văn Hóa Cập để cập qua loại này Quyền Mao Yên Vũ này sao?" Thái Mục không để ý tới Bạch Vạn Sơn đang liên tục nháy mắt, lớn tiếng nói: "Đương nhiên,

ta vốn nên vì Đại Tùy nuôi ra ngựa có thể bình định bốn biển, không nghĩ đến minh châu trong bùn, luôn không thể tìm được chỗ thưởng thức. Vũ Văn Hóa Cập chó má không thông, nắm giữ mã trường của Đại Tùy, chỉ để cho hạng như Mã Hành Không làm chính, hắn chỉ cầu ngựa tuấn mỹ, không cầu thực dụng, cũng tìm được ưu đãi thật lớn. Loại phong thái xa hoa này làm cho các mục trường khác tranh nhau bắt chước, nuôi ngựa ngoại trừ để khoa khoang với kéo xe ra, thì không dùng làm gì cả. Ta chỉ sợ qua vài năm nữa, Đại Tùy sẽ không còn ngựa để chinh chiến, mất nước cũng không xa!"

"Lão Thái" Bạch Vạn Sơn lớn tiếng quát: "Ngươi…"

Lời đại nghịch bất đạo như thế xuất phát từ người của mã trường, Bạch Vạn Sơn biết mình cũng không thể trốn tránh trách nhiệm, sắc mặt bị dọa có chút trắng bệch, Bạch Tích Thu cũng nhíu mày, thấp giọng nói: "Thái thúc, người uống nhiều rồi".

Thái Mục chỉ nhìn Tiêu Bố Y, ánh mắt lấp lánh, không nói một lời.

Tiêu Bố Y ho khan một tiếng, vỗ vỗ vai Thái Mục nói: "Thái huynh trung tâm với Đại Tùy ta, quả thật là chuyện may mắn của Đại Tùy. Chẳng qua lời nói hơi chút cực đoan, chẳng trách không được trọng dụng".

Hắn nói uyển chuyển, Bạch Tích Thu rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra, Bạch Vạn Sơn trong lòng vẫn thấp thỏm bất an, Thái Mục lại cảm động cơ hồ muốn rơi lệ, "Đại nhân quả thật là tri kỷ bình sinh của Thái Mục".

Tiêu Bố Y cười nói: "Thật ra ta cũng xem Thái huynh như tri kỷ. Chỉ là về sau lời này không thể nói loạn, ta biết Thái huynh trung quân mới nói như vậy, nhưng nếu lọt vào tai nịnh thần, sẽ khó tránh khỏi mượn cớ làm khó. Lời thật thì khó nghe, thuốc đắng dã tật. Ta nhớ kỹ lời của Thái huynh. Trước mắt lại muốn hỏi Quyền Mao Yên Vũ này có thể sinh sản được bao nhiêu?"

"Cái này cũng có chút khó khăn," Thái Mục thở dài một hơi nói: "Đại nhân thân là Thái Phó Thiếu Khanh, đương nhiên biết ngày nay chỉ khoái phù hoa, cho nên chuyện bồi dưỡng sinh sản Quyền Mao Yên Vũ rất không được chú ý. Không nói tới nhân lực, tài lực cũng rất thiếu, nhớ tới năm đó Hán Vũ Đế vì chống lại Hung Nô, nên đã mạnh mẽ phát triển việc nuôi ngựa. Vì cải giống ngựa tốt, không tiếc phái sứ thần đi tới Tây Vực, dẫn ba ngàn ngựa Đại Uyển về phát triển giống ngựa, nhưng đến ngày nay, thế nhân chỉ thích phù hoa đẹp mắt, ngược lại bỏ qua phương pháp của người xưa, chỉ lấy một giống này, ngựa Đại Uyển tuy tốt ở nước rút, vóc dáng thần tuấn. Nhưng nếu đi đường trường, cũng không bằng Quyền Mao Yên Vũ này".

Tiêu Bố Y gật đầu, "Nếu cấp cho Thái huynh đủ tiền tài cùng thời gian. Không biết Thái huynh có thể nắm chắc đợ bao nhiêu phần cải tiến giống ngựa?"

Thái Mục đột nhiên đứng lên, "Thái Mục bất tài, nhưng cũng có tám phần, là bởi vì ta đã sớm nghiên cứu qua việc cải tiến giống ngựa một thời gian. Chỉ là, cho dù ta sản xuất ra số lượng lớn Quyền Mao Yên Vũ, chỉ sợ cũng không ai đồng ý".

Tiêu Bố Y lắc đầu thở dài nói: "Ngựa tốt như thế sao lại không ai đồng ý. Nếu Thái huynh có ý, ta sẽ hướng tới Thánh Thượng thỉnh tấu, về sau sẽ do triều đình chi xuống tiền tài, Thái huynh chuyên tâm nuôi dưỡng cho Đại Tùy ta loại Quyền Mao Yên Vũ này" Nói tới đây Tiêu Bố Y lắc lắc đầu nói: "Không đúng…"

"Có cái gì không đúng?" Thái Mục khẩn trương hỏi: "Đại nhân chẳng lẽ muốn xuất ngôn phản ngữ?"

Bạch Vạn Sơn mắng: "Lão Thái, ngươi sao lại ăn nói như vậy với Tiêu đại nhân?"

Tiêu Bố Y lơ đểnh, thầm nghĩ lão Thái này thật ra là người trực tính, cũng là nghiên cứu thành cuồng, mình đang cần người như thế, không ngại mượn sức thêm nhiều, "Ta nghĩ nuôi dưỡng cải tiến giống ngựa cũng không phải chỉ là một giống Quyền Mao Yên Vũ. Tạp giao cải tiến giống ngựa rất nhiều lúc có thể tổng hợp được ưu điểm. Ngựa này, có loại khả năng chịu nặng, có loại khả năng xung phong, lại có loại chỉ để cho người trong cung cưỡi cho vui là được. Cho dù là ngựa xung phong hãm trận, cũng khác với lại ngựa có sực chịu đựng trăm dặm ngàn dặm…"

Cái này không chỉ Thái Mục, mà Bạch Vạn Sơn cùng Bạch Tích Thu đều tán thưởng nhìn Tiêu Bố Y, thầm nghĩ Thái Phó Thiếu Khanh này hơn người trước rất nhiều. Quả thực xem như là người có nghê về phương diện này, người ta lần này xem ra đến thật sự là tuần tra mã trường trong thiên hạ, chứ không phải là cố ý đến để ngắm gió thu. Cứ như vậy, hắn nghiêm mặt cũng không phải là nhằm vào Thanh Giang mã trường, Thái Mục nói Mã Hành Không nuôi ra ngựa hòa hòe mà không thật. Tiêu đại nhân này cũng không có

phản đối, chẳng lẽ là lúc trước ở kinh thành, Tiêu đại nhân này chính là đã nhìn ra điều này, nên mới khai đao đối với Lư Lăng mã trường?

Đương nhiên bọn họ cũng nhiều ít hiểu được mấy cái mà Tiêu Bố Y nói. Dù sao bọn họ cũng không phải là tay mơ, chỉ là hiểu là một chuyện mà làm là chuyện khác. Hiện này bởi vì Thánh Thượng thích ngựa mà không hiểu ngựa, hắn lại không cần cưỡi ngựa ngày đi ngàn dặm, cả năm có thể cưỡi ngựa đi vài dặm đã là chuyện khó được. Một khi đã như vậy, Vũ Văn Hóa Cập đã yêu cầu ngựa thần tuấn cao lớn, lông ngựa xoăn một cọng cũng bị đào thải. Quyền Mao Yên Vũ này trông chẳng khác gì bờm sư tử, dĩ nhiên là Vũ Văn Hóa Cập sẽ không muốn, bọn họ là nuôi ngựa cho quan gia, cũng vì cuộc sống cá nhân. Nhà mua ngựa nhiều nhất chính là quan phủ, quan phủ nếu không cần, vậy bọn họ chỉ có thể uống gió Tây Bắc mà sống. Cho nên khi Thái Mục hướng tới Bạch Vạn Sơn nói muốn nuôi Quyền Mao Yên Vũ, Bạch Vạn Sơn cũng không phản đối, cũng không phải là không duy trì, nhưng chỉ để một mình hắn mà thôi. Đương nhiên nếu quan gia muốn lông xoăn, Bạch Vạn Sơn dừng nói tới ngựa, cho dù sư tử cũng có thể nuôi được.

"Ta nghĩ Thái huynh có thể tiến hành ngay, nhưng cải tiến nhiều giống ngựa, cũng khó tránh chậm trễ thời gian, Trương tướng quân hiện ngựa đang thiếu, biên cương cũng như thế. Có thể nuôi ra ngựa xung phong hãm trận đương nhiên là tốt, có thể nuôi ra ngựa có sức bền chịu nặng cũng tốt. Đương nhiên có cả hai thì càng tốt" Tiêu Bố Y mỉm cười đứng lên, "Ta vốn chuẩn bịở đây một hai ngày rồi đi. Nhưng gặp Thái huynh nên cũng phải xử lý thỏa đáng chuyện này. Ta trước tiên sẽ nói với Huyện lệnh Tống thành, cung ứng những gì cần thiết trong thời gian nhanh nhất, sau đó mới tấu lên Thánh Thượng, nói Thanh Giang mã trường này có tương lai, trọng điểm để phát triển…"

"Thái thúc thúc, người đừng khoe nữa, Tiêu đại nhân đối với phương diện này chính là chuyên gia" Bạch Tích Thu đột nhiên nói: "Đại nhân lần này Nam hạ cưỡi một bạch mã, cả người trắng như tuyết. Chất nữ cũng đã thấy nhiều ngựa hay, lại cảm thấy con ngựa này cực kỳ thần tuấn, có thể xưng là thần mã, cháu chỉ sợ cho dù Quyền Mao Yên Vũ của người cũng không thể so được"…

"Tạ ơn đại nhân" Lần này là Bạch Vạn Sơn và Bạch Tích Thu cùng kêu lên, sắc mặt vui mừng.

Hôm nay khi bọn họ nhìn thấy Tiêu đại nhân xuống thuyền, mang theo khuôn mặt như đòi nợ, đều không cầu có công, chỉ cầu qua trót lọt. Lại nghe đồn đại cũng khó tránh lo lắng, thầm nghĩ chỉ mong ôn thần này rời đi là tốt nhất. Làm sao nghĩ đến lại có loại chuyện tốt này, Tiêu đại nhân này đừng xem tuổi trẻ, làm việc cũng nhnh chóng, yêu cầu hiệu quả, thật sự là quan tốt khó gặp.

Thái Mục mấy máy miệng, muốn nói cái gì đó, lại bị sự vui mừng trong lòng làm cho nghẹ lại, chỉ sợ đây là một giấc mộng. Một lát sau mới hỏi, "Tiêu đại nhân, người nói là thật chứ?"

Tiêu Bố Y cười, lập tức triệu Lưu Giang Nguyên tới, cho hắn viết văn thư, đóng quan ấn Thái Phó Thiếu Khanh, sau đó cho hắn đi Tống thành xử lý tất cả. Đợi khi Lưu Giang Nguyên đi rồi, Thái Mục lúc này mới có chút tin tưởng rằng mình khổ sở rốt cuộc đã có ngày thấy được ánh rạng đông, còn muốn cùng Tiêu Bố Y nói chuyện. Bạch Vạn Sơn nhìn sắc trời thấy đã đến trưa, cuống quít ngăn lại nói: "Tiêu đại nhân đã vất vả một ngày, cũng phải nghỉ ngơi ăn cơm. Thái lão đệ, dù sao Tiêu đại nhân còn ở đây mấy ngày, ngươi cũng không nên nóng lòng nhất thời, hãy đi thay quần áo sạch sẽ rồi cùng với Tiêu đại nhân uống vài chén".

Thái Mục vốn vẫn tâm tro ý lạnh, bất cần đời, lần này cũng không phản đối hiếm thấy, lập tức rời đi, Bạch Vạn Sơn phân phó con gái đi chuẩn bị tiệc rượu trước, bản thân thì tiếp đón Tiêu Bố Y. Thừa dịp không ai để ý, kéo lấy con gái lại nói: "Tích Thu, con cảm thấy Tiêu đại nhân này thế nào?"

"Về chuyện gì?" Bạch Tích Thu khó hiểu hỏi, nhìn thấy ánh mắt ám muội của cha, trên mặt đỏửng, "Cha, người nói cái gì vậy. Con hôm nay mới gặp Tiêu đại nhân một lần!"

"Có lúc, nữ nhân xuất giá đến trượng phu là dạng gì cũng không biết" Bạch Vạn Sơn đầy thâm ý nói.

Bạch Tích Thu tránh thoát cánh tay của phụ thân, "Cha, người thực càng già càng hồ đồ, người chẳng lẽ chê con gái người không gả đi được, lúc này mới gấp rút phải tặng cho người ta sao?"

"Tiêu đại nhân có cái gì không tốt, đây là cơ hội ngàn năm một thuở" Bạch Vạn Sơn cẩn thận cả đời, nghe được Tiêu Bố Y có ý nâng đỡ Thanh Giang mã trường, rốt cuộc lớn mật một hồi, liếc nhìn mọi nơi, áp thấp thanh âm, "Con nghe vi phụ phân tích cho con, ưu đãi khi gả cho Tiêu đại nhân này. Thứ nhất, Tiêu đại nhân là Thái Phó Thiếu Khanh, Tích Thu con nếu gả cho hắn, không cần phải nói, Thanh Giang mã trường

chúng ta về sau cuộc sống sẽ không cần phải lo lắng. Vi phụ nếu có Thái Phó Thiếu Khanh làm con rể, về sau không cần phải lo lắng chuyện nuôi ngựa nữa. Thứ hai, chúng ta có hậu đài Tiêu đại nhân này, về sau mục trường nào nhìn thấy chúng ta mà dám không tất cung tất kính? Mã Hành Không gì đó trong mắt vi phụ còn không phải không đáng nhắc tới? Thứ ba, Thái Phó Thiếu Khanh này chính là quan tứ phẩm, hiện nay quan tứ phẩm trong triều cũng không nhiều lắm, mà quan tứ phẩm phỏng chừng cũng đều là lão nhân bảy tám mươi tuổi. Vi phụ phải đem con gả cho mấy lão nhân này, xưng hô cũng không biết xưng hô ra làm sao".

"Cha nói đến cũng đều là vi phụ vi phụ, cha khi nào thì nghĩ qua cảm thụ của con chưa?" Bạch Tích Thu dậm chân sẵng giọng.

Bạch Vạn Sơn kỳ quái nói: "Tích Thu, cha nói với con mấy cái này, đều là trưng cầu ý kiến của con mà thôi? Con ngày thường chỉ đọc sách, không có để ý tới ai. Tiêu đại nhân này còn trẻ, anh tuấn tiêu sái. Con không phải nói, hắn không xứng với con đấy chứ?"

Bạch Tích Thu xoay người đi, lại bị Bạch Vạn Sơn kéo lại, hết lời nói: "Tích Thu. Vi phụ không thể không nói. Nam nhân vĩ đại thật sự quá ít, hôm nay nhìn thấy một lần ngàn vạn lần không thể bỏ qua. Tiêu đại nhân tuần tra mã trường thiên hạ, phỏng chừng một năm cũng không được một lần, hắn nói sẽở lại mục trường vài ngày, cha nghĩ quá nửa chính là coi trọng con, cha nhìn thấy hắn thỉnh thoảng trộm nhìn con vài lần".

Bạch Tích Thu dừng bước, thấp giọng hỏi, "Hắn thực nhìn con, con sao lại không biết?"

Bạch Vạn Sơn cười nói: "Lúc nãy hắn cùng lão Thái thảo luận chuyện cải giống ngựa, con vẫn cúi đầu, làm sao biết hắn nhìn con? Vi phụ không hoa mắt, ở bên cạnh nhìn thấy rõ ràng. Tích Thu, bỏ qua cơ hội này, sẽ không còn đến nữa đâu. Tiêu đại nhân lưu lại đây mấy ngày khó được, con nếu bỏ qua, cha chỉ sợ con về sau nhớ tới sẽ phải hối hận. Nếu hắn thực thích con, vi phụ sẽ cùng mẹ con thương lượng, mấy ngày nay ở tại mã trường cử hành hôn sự cũng có thể".

"Con chỉ sợ là phụ thân sẽ hối hận" Bạch Tích Thu rốt cuộc chịu không được sự nhiệt tình của phụ thân, vung tay áo mà đi, Bạch Vạn Sơn một tay giở lên không trung, lắc đầu nói: "Ài, nha đầu này!"

Bạch Vạn Sơn tuy cảm thấy thái độ của con gái làm cho hắn có chút bất mãn, nhưng vẫn cảm thấy hôm nay dù sao cũng là công đức viên mãn rồi.

Ai ngờ Thái Mục lỗ mãng lại thành toàn cho Thanh Giang mã trường, mình về sau còn phải cùng hắn thân cận nhiều hơn mới được. Suy nghĩ lại, cái này coi như là Thái Mục bồi thường đối với Thanh Giang mã trường. Thái Mục nuôi ngựa không tệ, nhưng làm người quá mức cương trực. Lần trước khi Vũ Văn Hóa Cập đến, hắn tất cung tất kính đem Quyền Mao Yên Vũ này dâng lên. Không nghĩ đến bị Vũ Văn Hóa Cập cười nhạo một trận, mình phải phí lời khuyên can một hồi. lúc này mới bình tức được chuyện này. Nếu không phải hôm nay gặp được quan tốt như Tiêu đại nhân, nói vậy hôm nay mình lại phải đau đầu một hồi.

Chỉ là nha đầu Tích Thu kia, Bạch Vạn Sơn lắc lắc đầu, sao lại không hiểu nỗi khổ tâm của bậc làm cha làm mẹ.

Đợi khi bắt đầu buổi tiệc, Bạch Vạn Sơn lại cho hạ nhân đi tìm còn gái, chỉ sợ nàng ta không đến lại thất lễ, không nghĩ đến Bạch Tích Thu rất nhanh cũng đã đến, với con mắt lão luyện của Bạch Vạn, con gái hình như còn cẩn thận trang điểm, trong lòng cũng đã dịu xuống mà mời khách nhập tiệc.

Nói là khách, nhưng cũng chỉ có một mình Tiêu Bố Y, các cấm vệ không có việc gì thì vùi đầu vào ngủ. Tôn Thiếu Phương lại lại không muốn vì bữa cơm mà rời giường, từ chối lời mời, Bối Bồi cũng bởi vì Tiêu Bố Y bảo nghỉ ngơi, cho nên Bạch Vạn Sơn đã phân phó không quấy rầy, mà cho người đem đồ ăn đưa tới.

Cho nên tiệc tuy phong phú, một cái bàn lại chỉ có mấy người ngồi mà thôi.

Thái Mục đương nhiên là nhất định đến, Bạch Vạn Sơn chỉ sợ con trai không hiểu chuyện lại nói bậy, nên không cho tới, chỉ để con gái ngồi bên cạnh Tiêu Bố Y, mình ngồi chủ vị, mơ tưởng mỗi ngày đều như thế là tốt nhất. Đệ đệ Bạch Vạn Sơn là Bạch Vạn Thủy cũng đến, chẳng qua hắn không thích nói chuyện, chỉ lo uống rượu, cũng vô phương.

Trên buổi tiệc Bạch Vạn Sơn đương nhiên là cảm tạ liên tục, vỗ mông ngựa đến bản thân cũng có chút đỏ mặt. Sau khi cảm tạ chính là kính tửu, Bạch Vạn Sơn chỉ nghĩ làm thế nào để đề cập đến hôn sự, Thái Mục lại chỉ nói về ngựa làm cho người ta không chen vào được, thật vất vả đợi cho hắn nghỉ ngơi một hơi, Bạch Vạn Sơn lúc này mới nói: "Tiêu đại nhân, nghe nói người đến Đông Đô cũng không bao lâu?"

"Tiêu đại nhân là quan tốt, đương nhiên sẽ không mỗi ngày đều ở tại Đông Đô" Thái Mục nói đến cao hứng, cũng không quản Bạch Vạn Sơn nói cái gì, lại tự nói: "Tiêu đại nhân, ta đã thấy một giống ngựa cũng không tệ…"

"Thái thúc thúc, người cũng nên để Tiêu đại nhân ăn một chút" Bạch Tích Thu ở một bên nhỏ giọng nói.

Thái Mục đành phải gãi đầu, "Ngươi cũng biết tính ta, gặp được tri kỷ nói đến hừng đông cũng được" Hắn đời này nuôi ngựa, tuy quản lý mục trường rất tốt, lại luôn không thành công. Lúc này gặp được người thưởng thức, chỉ hận không thể móc trái tim ra mà nói được.

"Thái huynh say mê như thế, trách không được nuôi ra ngựa tốt" Tiêu Bố Y mỉm cười nâng chén rượu lên, "Nào, ta trước kính ngươi một ly, chỉ mong ngươi sớm ngày nuôi được ngựa tốt, lập công lớn cho Đại Tùy ta".

"Tiêu đại nhân, nuôi ngựa này có kỳ hạn không?" Bạch Tích Thu dù sao cũng cẩn thận, chỉ sợ lại làm không tốt.

Tiêu Bố Y cười nói: "Tích thu cô nương, cái này mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, ta tin tưởng rằng với tính cách của Thái huynh, nhất định sẽ tận tâm hết sức, chỉ cần cố gắng hết sức là được. Tiêu mỗ còn một ngày làm Thái Phó Thiếu Khanh ở tại Đại Tùy, đối với công việc của Thái huynh nhất định sẽ tận lực hỗ trợ, cái này cô cứ yên tâm".

Bạch Tích Thu nhìn thấy thái độ của hắn hòa nhã, làm việc quyết đoán, nhớ tới lời phụ thân nói thì mặt đỏ lên, "Vậy Tích Thu thực phải cảm ơn Tiêu đại nhân".

Bạch Vạn Sơn thầm nghĩ Tiêu đại nhân này rốt cuộc đối với Tích Thu đã để mắt tới, bằng không sao lại không nói người khác yên tâm, lại chỉ bảo con gái mình yên tâm?

"Đại nhân, nghe nói người…"

"Để Tiêu đại nhân ăn một miếng rồi nói sau" Thái Mục nói một câu thiếu chút nữa làm cho Bạch Vạn Sơn nghẹn chết.

Bạch Vạn Sơn thầm nghĩ cho ngươi nuôi ngựa thì ngươi làm cha, hiện tại cũng không đem trường chủ ra đặt ở trong mắt, thật vất vả mới đợi được Tiêu Bố Y buông đũa xuống, Bạch Vạn Sơn mới muốn nói chuyện, Thái Mục lại giành nói: "Tiêu đại nhân, ta ở tại Đột Quyết nhìn thấy một loại ngựa Tần Chuy, cũng không tệ…"

"Thái thúc thúc, người đừng khoe nữa, Tiêu đại nhân đối với phương diện này chính là chuyên gia" Bạch Tích Thu đột nhiên nói: "Đại nhân lần này Nam hạ cưỡi một bạch mã, cả người trắng như tuyết. Chất nữ cũng đã thấy nhiều ngựa hay, lại cảm thấy con ngựa này cực kỳ thần tuấn, có thể xưng là thần mã, cháu chỉ sợ cho dù Quyền Mao Yên Vũ của người cũng không thể so được".

Thái Mục có chút không tin, "Ngươi nói là thật chứ?"

"Đương nhiên là thật" Bạch Tích Thu nhẹ nhàng cười yếu ớt, khóe miệng lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ, rất động lòng người, "Đợi Tiêu đại nhân chấp thuận, cháu ngày mai sẽ dẫn người đi xem".

"Vì sao không phải hôm nay?" Thái Mục tuy không tin, nhưng nghĩ lại Tiêu Bố Y này thật ra kiến thức không thua gì mình, hơn nữa lại là Thái Phó Thiếu Khanh, chọn ngựa tốt đúng là như trở bàn tay, chỉ là người ta ngoại trừ nuôi ngựa ra, còn cùng người khác giao thiệp, không giống mình cả ngày ở tại mã trường, so với mình thì mạnh hơn nhiều.

"Hôm nay cũng phải để cho Tiêu đại nhân nghỉ ngơi chứ" Bạch Tích Thu yêu kiều đứng lên, nâng chén rượu nói: "Tiêu đại nhân là một quan tốt. Tiểu nữ trong lòng khâm phục, kính đại nhân một ly, chỉ mong đại nhân đừng chối từ".

Tiêu Bố Y cười nâng chén rượu lên nói: "Tích Thu cô nương khách khí rồi, ta chỉ làm theo bổn phận mà thôi"

Hắn nói hàm hàm hồ hồ, đem Viên Thiên Cương ra làm cứu binh, Bạch Vạn Sơn thầm dậm chân thầm nghĩ chậm một bước, đúng là thịt ngon thì đều bị chó dữ giật đi, "Vậy đại nhân có ý nạp thiếp hay không?"... Đợi khi hắn hạ chén rượu xuống, Bạch Vạn Sơn rốt cuộc bắt lấy khoảng khắc này, vội vã hỏi: "Tiêu đại nhân rời Đông Đô cũng lâu, nói vậy chắc hẳn cũng có chút nhớ người nhà". Tiêu Bố Y cười nói: "Thật ra đi cũng chưa bao lâu, chẳng qua vẫn ở bên ngoài bôn ba". "Tiêu đại nhân ngọc thụ lâm phong, văn võ song toàn, hơn nữa quan tới tứ phẩm. Không biết cô nương nhà nào đã có phúc khí gả cho Tiêu đại nhân?" Bạch Vạn Sơn quyết định đi thẳng vào vấn đề. Tiêu Bố Y cười nói: "Vậy thì chưa có". "Ta nghe nói Viên gia Nhữ Nam đã có ý đem con gái gả cho Tiêu đại nhân?" Bạch Vạn Sơn biết việc này phải ra sức, nghe được Tiêu Bố Y còn chưa lấy vợ thì trong lòng mừng rỡ.

Tiêu Bố Y cười khổ thầm nghĩ ai nói thời địa này tin tức bế tắc, thế nào mà loại tin tức này lại truyền bá nhanh như vậy, "Nhữ Nam cách nơi này thật ra cũng không xa," Tiêu Bố Y nhìn thấy Bạch Vạn Sơn ánh mắt lấp lánh, mơ hồ có chờ mong trong lòng chợt động nói: "Bạch trường chủ cũng quen biết với Viên huynh?" Bạch tràng chủ vừa nghe lại là huynh? Bất quá lần này không phải đại hung, đương nhiên là đại cát đại lợi, sao lại gọi cha vợ là huynh, cái này chẳng lẽ nói Tiêu Bố Y không thích cửa hôn nhân này? "Đương nhiên là có quen biết, Nhữ Nam đích xác cách nơi này không xa. Bất quá hình như cùng với lộ trình Tiêu đại nhân tuần tra mã trường cũng không thuận đường. Nhữ Nam bảy nhà mua ngựa đều là đến Thanh Giang mã trường, đương nhiên Viên gia cũng không ngoại lệ". "Ồ" Tiêu Bố Y gật gật đầu thầm nghĩ tất cả mọi người đều ở tại Hà Nam, bảo hộ địa phương chủ nghĩa nghiêm trọng, những người này quen biết nhau, kéo bè kết phái cũng là bình thường. "Tiêu đại nhân tuấn kiệt như thế, lại còn chưa lấy vợ, thật sự khó có thể tưởng tượng" Bạch Vạn Sơn ám chỉ nói:" Tiểu nữ tuổi còn trẻ, cũng chưa lập gia đình..." Tiêu Bố Y đang uống rượu suy nghĩ dụng ý của Bạch Vạn Sơn, nghe đến đó chợt phun rượu ra.

Bạch Vạn Sơn bị phun trúng, cũng không lo lau rượu mà vội vàng đi tới hỏi: "Tiêu đại nhân có gì không khỏe sao?"

Tiêu Bố Y cuống quít giúp Bạch Vạn Sơn lau rượu, Bạch Vạn Sơn lại cảm thấy Tiêu đại nhân này quá nửa là có ý đối với con gái mình, bằng không đường đường là Thái Phó Thiếu Khanh thì làm sao mà đi lau rượu cho mình, cái này đương nhiên chính là yêu ai yêu cả đường đi lối về. Hai người sau khi ngồi xuống, Tiêu Bố Y hồi lâu mới nói: "Thật ra Bạch trường chủ nói không sai. Viên huynh đích xác đem canh thiếp của con gái là Xảo Hề đưa cho ta, ta lại đưa cho phụ thân thỉnh đạo trưởng Viên Thiên Cương tại kinh đô tính bát tự. Khi rời kinh, cũng còn chưa có kết quả. Chẳng qua ta nghĩ, có lẽ cũng không có gì". Hắn nói hàm hàm hồ hồ, đem Viên Thiên Cương ra làm cứu binh, Bạch Vạn Sơn thầm dậm chân thầm nghĩ chậm một bước, đúng là thịt ngon thì đều bị chó dữ giật đi, "Vậy đại nhân có ý nạp thiếp hay không?" Tiêu Bố Y thiếu chút nữa là ngất đi, Bạch Tích Thu cũng đột nhiên đứng lên nói: "Cha, người uống nhiều rồi, con phải về nghỉ ngơi, mong Tiêu đại nhân thứ tội". Bạch Vạn Sơn nhìn thấy con gái tức giận, cũng cảm thấy có chút cấp bách, lại không hiểu vì sao mình uống nhiều mà con gái lại phải về nghỉ ngơi, đành phải ngượng ngùng nói: "Một khi đã như vậy, mong Tiêu đại nhân không lấy làm phiền". Tiêu Bố Y nhìn thấy Bạch Tích Thu đi xa, liefn đổi đề tài nói: "Bạch trường chủ, không biết nơi này có danh y gì không? Bằng hữu của ta đang bị bệnh nặng..." Bạch Vạn Sơn suy nghĩ hồi lâu, "Bản địa cũng không có thần y nào đặc biệt nổi danh, quá nửa đều là hạng bình thường". Tiêu Bố Y có chút thất vọng, chỉ uống rượu buồn. Bùi Bội thiu thiu ngủ, chỉ cảm thấy trong khoảng thời gian này cũng ít khi yên tĩnh, nhưng nội tâm nàng lại không muốn ngủ. Nàng rất ít khi được thoải mái như thời gian gần đây, nhưng nàng không thích, nàng lúc nào cũng muốn được nhìn thấy Tiêu Bố Y. Nàng hy vọng Tiêu Bố Y sống lâu trăm tuổi, nhưng mình nếu ra đi, vậy có phải cho dù đầu thai chuyển thế cũng rất khó cùng Tiêu Bố Y một chỗ hay không? Bất quá mình có thể ở tại Nại Hà kiều đợi, chờ hắn một trăm năm, nàng chỉ hy vọng Tiêu Bố Y cả đời được bình an. Cảm giác có người ngồi ở bên cạnh mình, nhẹ nhàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt của nàng. Bùi Bội chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn thấy Tiêu Bố Y mới vừa thấy ở trong mộng. Bùi Bội không nghĩ đến mình cũng sẽ rơi lệ, nàng bình thường ở trong mộng có đổ máu cũng không rơi lệ, chậm rãi ngồi dậy, trên mặt Bùi Bội đã nở một nụ cười sáng lạn nhất, phát ra từ trong nội tâm. "Tiêu đại ca, người đến lúc nào vậy?" Tiêu Bố Y trong tay bưng một chén canh nhân sâm, nhẹ giọng nói: "Nàng một ngày rồi không có ăn cái gì. Trời đã tối, ta vẫn chờ nàng tỉnh lại, dùng thứ này đối với thân thể mới có lợi, nàng uống một chút có được không?" Nhân sâm hiện tại rất hiếm, đối với dân chúng mà nói là thứ rất là xa xỉ.

Nhưng đối với Thái Phó Thiếu Khanh mà nói, quan viên quanh thân nịnh hót tặng lên không thiếu. Ba ngày này tìm kiếm danh y tuy không có, sưu tập bổ phẩm lại có thể chứa đầy cả nửa khoang thuyền. Bùi Bội cười tiếp lấy, Tiêu Bố Y nhìn thấy tay của nàng có chút run rẩy, đột nhiên nói: "Ta đút cho nàng nhé?" Bùi Bội cười cười lắc đầu, kiên trì tự mình uống bát canh, buông bát xuống, lúc này mới nhẹ nhàng nắm lấy tay Tiêu Bố Y nói: "Tiêu đại ca, ta tuy thực muốn người đút cho ta, nhưng lúc này ta muốn tự mình uống, ta không muốn bản thân vô dụng như vậy, uống thuốc cũng phải có người khác hỗ trợ". Nàng nhẹ nhàng tựa vào trước ngực Tiêu Bố Y nói: "Tiêu đại ca, thực xin lỗi". "Nàng có gì mà cần phải xin lỗi" Tiêu Bố Y cười khổ nói: "Bội nhi, nàng hãy nghỉ ngơi cho tốt đi". "Ở đây một lát nữa có được không?" Bùi Bội cũng không ngẩng đầu, nhỏ nhẹ nói. Tiêu Bố Y cố gắng nói: "Được rồi, chỉ một lát thôi. Chỉ một lần này, tuyệt không có lần sau". Bùi Bội cúi đầu, lại đang cười. Nàng thật sự rất hiểu Tiêu đại ca này, cho dù quan tâm đến người khác, cũng làm bộ như nhẫn tâm lắm vậy. "Ta nói không sai, là bởi vì ta mà chậm trễ việc của chàng, ta đi cùng chàng, vốn tưởng sẽ giúp được cho chàng" Bùi Bội thấp giọng nói: "Nhưng ta lại làm phiền chàng".

Tiêu Bố Y nhẹ nhàng ôm Bùi Bội, cánh mũi cay cay, vẫn cười nói: "Đồ ngốc, nếu cái này cũng tính là liên lụy, ta chỉ muốn nàng liên lụy ta cả đời!" "Đại ca" Bùi Bội thở nhẹ một tiếng, ôm chặt lấy Tiêu Bố Y, thật lâu sau không nói gì. Tiêu Bố Y cùng nàng nhẹ nhàng ôm nhau, tuy nóng ruột, nhưng cũng không thể làm gì được, thầm nghĩ loại tìm kiếm như mèo mù vớ cá rán này, cũng không phải là biện pháp. "Đại ca, người có biết vì sao ta không đổi nữ trang?" Bùi Bội đột nhiên hỏi. Tiêu Bố Y nhẹ giọng nói: "Nàng vô luận mặc trang phục gì, trong mắt ta, đều là Bội nhi xinh đẹp nhất, không cần nghĩ gì khác". Bùi Bội ngẩng đầu lên, khóe miệng cười yếu ớt, "Đại ca thông minh, thì ra người biết suy nghĩ của ta".

Tiêu Bố Y mỉm cười không nói, Bùi Bội cũng thở dài một hơi rồi nói: "Thật ra ta đêm trước khi hành thích Lý Mẫn, tìm đến chàng, chính là muốn cho chàng thấy gương mặt thật của ta. Nhưng đêm đó, cũng không có dũng khí. Ta chỉ sợ chàng sau khi nhìn thấy khuôn mặt thật của ta, ngược lại không quen, có lẽ sẽ xa cách ta, có lẽ sẽ trốn tránh ta. Ta là Bối Bồi, ta có thể mỗi ngày cùng với chàng ở một chỗ, đối với chàng nếu là Bùi Bội, ta chỉ sợ chàng sẽ cảm thấy không thuận tiện".

Tiêu Bố Y rất kỳ quái về suy nghĩ cổ quái của cô gái này. Suy nghĩ lại thì cũng rất cảm động. "Ta sau khi tự do, chỉ muốn mỗi ngày đều ở bên cạnh chàng, khi nghe được chàng mời ta đi Giang Nam, ta cảm thấy đời này cũng chưa từng hạnh phúc như thế" Bùi Bội thở dài nói: "Nhưng đã nhiều ngày ta bệnh nặng, cũng không muốn cho chàng nhìn thấy khuôn mặt của ta hiện tại. Ta hiện tại không thể xem, ta muốn, ta cho dù chết, cũng phải lưu lại cho chàng khuôn mặt đẹp nhất, chứ không phải là bộ dáng bệnh tật như hiện tại. Trong lòng ta vĩnh viễn nhớ kỹ hình dáng của Tiêu đại ca, đời này ta giết người vô số, cũng nên không thể chết tử tế. Nhưng nếu trời xanh có mắt, nhìn thấy những gì mà ta khẩn cầu mấy ngày nay, ta chỉ thỉnh cầu được thỏa mãn một nguyện vọng cuối cùng của ta". "Nguyện vọng gì?"

Tiêu Bố Y nhịn không được hỏi, chỉ nghĩ nếu Bùi Bội thực gặp chuyện bất hạnh, mình biết nguyện vọng của nàng, cho dù vượt lửa quá sông, lên trời xuống đất cũng phải giúp nàng làm cho được. "Ta chỉ hy vọng trong trí nhớ của Tiêu đại ca, Bùi Bội là một cô gái xinh đẹp!" Bùi Bội lẩm bẩm nói.

Tiêu Bố Y nghe được ước nguyện của nàng, rốt cuộc ức chế không được, khóe mắt nước mắt tuôn ra, ôm chặt lấy Bùi Bội vfo lòng mà nói: "Bội nhi, vô luận thế nào, nàng ở trong lòng ta, vĩnh viễn là một cô gái xinh đẹp thâm tình, chỉ là nàng chớnghĩ nhiều, nàng nhất định không có việc gì, nàng phải kiên trì. Vì bản thân, cũng vì Tiêu đại ca của nàng, có được không?" Thật lâu sau không nghe thấy Bùi Bội có động tĩnh gì, Tiêu Bố Y đỡ vai của nàng lên, khi nhìn thấy gương mặt của nàng, lại không biết từ khi nào, dưới ánh nến Bùi Bội nghẹn ngào không nói gì, đã sớm lệ rơi đầy mặt!

168. Chương 168: Mưu Đồ

Bạch Tích Thu dụi mắt, kiệt lực muốn nhắc nhở mình cái này chẳng qua chỉ là ảo giác, nhưng một cơn gió lạnh thổi qua nhắc nhở nàng, đó là sự thật. Nhưng cái này, làm sao có thể? Hai nam nhân ôm nhau có ý

nghĩa gì chứ? Trách không được Tiêu đại nhân đối với Bối Bồi rất quan tâm, thì ra những gì mà Tử Kiến lén nói với mình là thật…

Con người đều có nhiều mặt, trầm ổn như Tiêu Bố Y cũng có lúc mất đi lý trí, cũng có mặt yếu ớt, linh hoạt như Tôn Thiếu Phương cũng có lúc liều mạng không sợ chết, cho dù Bạch Vạn Sơn cẩn thận, cũng có lúc to gan lớn mật.

Có lẽ là quỷ mê tâm trí, có lẽ cảm thấy cơ hội không thể mất, Bạch Vạn Sơn giờ phút này đứng sau lưng con gái, hài lòng nhìn bóng dáng con gái. Làm người không thể luôn co tay rút chân, cơ hội rất nhiều khi chỉ có một lần, bỏ qua thì sẽ vĩnh viễn mấy đi, bắt lấy chính là thay đổi cả đời, Bạch Vạn Sơn kiên định với ý tưởng của mình.

Bạch Vạn Sơn cảm thấy cơ hội để mình đổi đời rốt cuộc đã đến, một số người không phải như biểu hiện trên mặt là muốn cả đời an nhàn bình thản, chỉ là bởi vì không có cơ hội mà thôi. Bạch Vạn Sơn hắn vẫn khuyên bảo con trai nuôi ngựa không có gì là không tốt, nhưng trong nội tâm của hắn tuyệt không phải muốn nuôi ngựa cả đời, chỉ là bởi vì nuôi ngựa thoải mái, lại là tích lũy cả đời, hắn trừ nuôi ngựa ra, cũng không biết làm cái gì tốt hơn mà thôi.

Lấy con mắt của hắn xem ra, Tiêu đại nhân này làm người cũng không tệ, cho dù con gái cùng hắn không thành, mục trường cũng không có tổn thất, con gái cũng không có tổn thất, Tiêu đại nhân đương nhiên lại càng không tổn thất gì. Nhưng nếu sự thành mà nói, ưu đãi là vô số. Một khi chuyện chỉ có lợi mà không có hại, vì sao lại không thử một lần. Bạch Vạn Sơn cho rằng, rất nhiều chuyện, ngươi làm chưa chắc đã thành công, nhưng ngươi nếu không làm, vậy khẳng định sẽ thất bại!

Nhìn con gái đi đến phòng của Bối Bồi rồi dừng lại, Bạch Vạn Sơn xa xa trông thấy thầm lo lắng, Tích Thu này, bình thường tinh minh ổn trọng, làm việc quyết đoán, sao lần này lại lề mề chậm chạp như vậy.

Bạch Tích Thu đang cầm một chén canh hạt sen, trong đầu cũng không biết mình đang nghĩ cái gì.

Nàng tới nơi này đương nhiên không phải gặp Bối Bồi, nàng đến tìm Tiêu Bố Y.

Tiệc còn chưa tàn, nàng đã tức giận rời khỏi tiệc, chính là khi rời khỏi, nàng nhiều ít cũng có chút hối hận. Nàng vốn không phải người dễ xúc động như vậy, nhưng nàng đã cảm thấy ở trước mặt Tiêu Bố Y thực không có mặt mũi. Phụ thân cũng không thèm hỏi nàng một tiếng, mà đã hỏi đến việc Tiêu Bố Y nạp thiếp, xem ra chỉ có thể đặt vào cửa này mà thôi. Phụ thân này hận không thể đem con gái bán tống bán tháo đi. Nhưng khi nhìn thấy phụ thân sau đó tìm đến mình, lại thấy một đầu tóc bạc của phụ thân, Bạch Tích Thu lại thỏa hiệp.

Phụ thân tuy chỉ mấy canh giờ, lo lắng so với cả đời còn muốn nhiều hơn, người nói đến mục trường, nói chung thân đại sự của con gái, nói đến Tử Kiến hiện tại chưa thành chuyện gì, nói không chừng đặt lên Tiêu Bố Y, có thể thượng kinh đô làm quan, người nói rất nhiều rất nhiều, xem ra đã không phải là xúc động, mà thậm chí suy nghĩ rất kỹ. Bạch Tích Thu lúc này mới phát hiện, cửa hôn sự này có rất nhiều ý nghĩa, duy chỉ có một thứ không có, đó chính là tình yêu!

Mình yêu Tiêu đại nhân sao, cái này thật ra là một chuyện buồn cười. Chỉ mới gặp được Tiêu đại nhân chẳng qua mới nửa ngày, Bạch Tích Thu cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến mình sẽ cùng hắn ở cùng một chỗ, nhưng nàng vẫn thỏa hiệp, quá nửa là bởi vì nàng đối với Tiêu Bố Y cũng không chán ghét.

Có khi, không chán ghét có lẽ chính là điều kiện tiên quyết để nam nữ tiến đến với nhau, Bạch Tích Thu suy nghĩ tự giễu. Vô luận như thế nào, mình đã rời tiệc giữa chừng, cũng phải xin lỗi Tiêu đại nhân một tiếng.

Nàng biết Tiêu Bố Y ở trong phòng Bối Bồi. Tiểu Hồ Tử này, xem ra có chút chán ghét, không rõ Tiêu đại nhân vì sao cùng người nọ có giao tình đặc biệt tốt. Khi Bạch Tích Thu xa xa nhìn thấy cửa sổ, liền dừng bước lại.

Hiện tại đã là đêm, xuyên qua tấm màn che cửa sổ có thể thấy được cảnh tượng trong phòng. Bạch Tích Thu nhìn thấy cảnh tượng mà nàng không dám tin, trong phòng, hai người đang ôm lấy nhau.

Bạch Tích Thu dụi mắt, kiệt lực muốn nhắc nhở mình cái này chẳng qua chỉ là ảo giác, nhưng một cơn gió lạnh thổi qua nhắc nhở nàng, đó là sự thật.

Nhưng cái này, làm sao có thể? Hai nam nhân ôm nhau có ý nghĩa gì chứ? Trách không được Tiêu đại nhân đối với Bối Bồi rất quan tâm, thì ra những gì mà Tử Kiến lén nói với mình là thật.

Bạch Tích Thu thân mình cứng ngắc, bước chân như đóng đinh trên mặt đất, không thể di động, nghe được tiếng hoa lá phía sau rung động, trong lòng chợt động, nhìn thấy bóng người ở cửa sổ đã tách ra, một người đứng lên, đi ra cửa. Bạch Tích Thu chỉ có thể lùi lại, nàng thật sựkhông biết ứng phó với loại trường hợp này như thế nào.

Cửa phòng 'kẹt' một tiếng, Bạch Tích Thu nhìn thấy Tiêu Bố Y đi ra, chỉ có thể đứng ở cạnh bụi hoa, có cảm giác như nụ cười của mình hết sức gượng gạo.

Tiêu Bố Y chậm rãi đi tới," Tích Thu cô nương có việc sao?"

"Không có việc gì, không có việc gì" Bạch Tích Thu có chút bối rối, thấy Tiêu Bố Y nhìn cái khay trên tay mình, nghĩ lại cái cớ để đi đến đây, "Tôi mới biết được Bối, Bối công tử thân nhiễm bệnh nặng, đáng tiếc phụ cận đây cũng tìm không được thần y nào, đây là canh hạt sen do gia mẫu nấu, có thể làm ấm tỳ vị, bổ ích trung khí, nếu không khó ăn thì có thể thử một chút".

"Ồ" Tiêu Bố Y đưa tay tiếp lấy cái khay.

"Hình như có chút lạnh" Bạch Tích Thu có chút áy náy nói.

"Không sao, ta có thể hâm nóng" Tiêu Bố Y cười nói: "Tích Thu cô nương, đa tạ cô".

Trước đây nghe câu Tích Thu cô nương này, Bạch Tích Thu nhiều ít cảm thấy Tiêu đại nhân tràn đầy sự thấu hiểu, nhưng lần này nghe, lại có cảm giác không được tự nhiên khó nói nên lời, đem cái khay nhét vào tay Tiêu Bố Y, rồi nói, "Vậy phiền Tiêu đại nhân hâm nóng" Bạch Tích Thu sau khi hoàn thành công việc, xoay người bước đi, không có ý định lưu lại.

Đối với một nam nhân thích nam nhân, nàng nghĩ tới cũng cảm thấy ghê người, còn có gì đáng lưu lại. Chỉ là một khắc khi xoay người đi, trong lòng ngược lại cảm thấy thoải mái, lần này vấn đề gì cũng không có, coi như là một khúc quanh trong cuộc sống mà thôi.

Tiêu Bố Y cầm cái khay, ánh mắt quét qua bụi hoa, hoa cũng không có xem, chỉ có lá cây, dưới lá cây, có người như mèo ở trong đó.

"Trong bụi hoa có rắn".

Người nọ như thỏ bị trúng tên nhảy vội ra, quay đầu nhìn lại, "Nơi nào, nơi nào?"

Thấy Tiêu Bố Y nhìn mình, người nọ rốt cuộc hiểu ra, xấu hổ cười nói: "Tiêu đại nhân, ta đánh mất đồ, nên mới ở trong bụi hoa tìm kiếm, ta tới đây, không phải là rình coi, thực không phải, Tiêu đại nhân, người phải tin tưởng ta".

Người nọ rõ ràng chính là Bạch Tử Kiến, hắn nghe trộm được phụ thân cùng tỷ tỷ nói chuyện, đặc ý đến xem tỷ tỷ cùng Tiêu đại nhân có phát triển gì không, cũng không nghĩ đến Tiêu đại nhân ôm Tiểu Hồ Tử. Bạch Tử Kiến trong lòng thở dài, thầm nghĩ ánh mắt mình thật tốt, đã sớm nhìn ra sự ái muội giữa hai người. Như thế xem ra, kinh đô đi không được rồi. Hắn lén tới, đương nhiên là không cho người ta biết, nhìn thấy tỷ tỷ mất mác, lại không muốn đi ra, nhưng không ngờ đã sớm bị phát hiện.

"Vậy ngươi cứ tiếp tục tìm, có cần ta hỗ trợ khong?" Tiêu Bố Y đã xoay người bưng chén canh hạt sen trở lại phòng Bùi Bội.

Hắn tuy tâm tình kích động, nhưng vẫn nhận thấy ngoài cửa có người, lúc này mới đi ra xem, nhìn thấy Bạch Tích Thu thất hồn lạc phách, Bạch Tử Kiến cười xấu hổ, như hiểu được cái gì, cũng không nghĩ nhiều, chỉ quay vào hâm nóng canh, Bùi Bội ở một bên mắt vẫn còn ngấn lệ nhìn…

Bạch Tử Kiến thấy Tiêu Bố Y trở về, cuống quít rời đi, đến một góc quanh đã bị một người giữ chặt lấy, bị dọa nhảy dựng, quay đầu nhìn lại, "Cha, sao lại là người?"

Bạch Vạn Sơn không có thong dong, có vẻ nóng ruột, "Tử Kiến, có chuyện gì xảy ra?"

"Có chuyện gì là sao?" Bạch Tử Kiến nhất thời không có phản ứng kịp.

"Cha nói là tỷ tỷ của con gặp chuyện gì, nó nói cái gì… cái gì…" Bạch Vạn Sơn ho khan một tiếng, "Nó nói con biết, nó không biết, cũng không có nói gì nữa với vi phụ. Mà ta thấy Tích Thu cùng Tiêu đại nhân đang nói chuyện rất tốt, sao lại đột nhiên như vậy?"

"Tiêu đại nhân thích nam nhân hơn" Bạch Tử Kiến áp thấp thanh âm nói.

"Cái gì?" Bạch Vạn Sơn sửng sốt.

"Cha, con nhìn thấy Tiêu đại nhân ôm một nam nhân, tỷ tỷ hiển nhiên cũng nhìn thấy, cha muốn biết tình hình cụ thể có thể hỏi tỷ tỷ…" Bạch Tử Kiến bắt đầu phát huy trí tưởng tượng vô cùng.

Bạch Vạn Sơn thiếu chút nữa nghẹn chết, sau hồi lâu mới nói: "Nhưng hắn có thích tỷ tỷ con không?"

Bạch Tử Kiến thiếu chút nữa té xỉu, "Cha, nam nhân như vậy cha còn muốn gả tỷ của con cho hắn sao? Con nói cho cha biết, con tuyệt đối sẽ không đồng ý. Nếu con là tỷ tỷ, nhìn thấy Tiêu đại nhân ôm một nam nhân, con có lẽ còn mắng chửi cho nữa là đằng khác".

Bạch Vạn Sơn cũng có chút muốn ngất đi, thầm nghĩ không thể tin được, trên đời này nữ tử nhiều như vậy, vì sao lại cố tình thích nam nhân?

Đột nhiên cảm giác được có gì không ổn, Bạch Vạn Sơn hỏi gấp: "Tiêu đại nhân có biết các con thấy không?"

Ngày hôm sau Bạch Vạn Sơn tràn đầy vẻ lo lắng, hắn cả đêm không ngủ, biết con gái đã không còn trông cậy được nữa. Hắn lại khôi phục trạng thái cẩn thận lâu nay, thậm chí đối với sự cuồng nhiệt của mình rất là buồn bực. Từ khi muốn làm thân, hắn như bị trúng tà không để ý tới chuyện gì khác, chỉ muốn đem con gái đẩy đi…

Bạch Tử Kiến thở dài nói: "Hắn nên biết, Tiêu đại nhân hào khí tận trời, làm việc này cũng tứ vô kiêng kị, chỉ là không ngờ chuyện này lại đến mã trường của chúng ta…"

Bạch Vạn Sơn lại khẩn trương, "Không xong, không xong, cái này làm sao cho phải đây?"

Bạch Tử Kiến ngược lại cũng không rõ, "Cha, cho dù bị phát hiện, khẩn trương chính là hắn, chứ sao lại là cha".

Bạch Vạn Sơn nóng ruột xoa xoa bàn tay nói: "Tiểu tử ngươi thì biết cái gì, mấy cái này đối với người trong cuộc mà nói, đều là chuyện cực kỳ bí ẩn, hôm nay chúng ta phát hiện bí mật của hắn, đừng nói là hỗ trợ Thanh Giang mã trường chúng ta, nói không chừng sẽ thẹn quá thành giận, lấy mã trường chúng ta mà khai đao, khi đó chúng ta có thể sẽ gặp đại họa trước mắt".

Bạch Tử Kiến ngạc nhiên, Bạch Vạn Sơn lại giống như con kiến ở trên chảo nóng là chạy loạn, đột nhiên vỗ tay ngừng lại, "Có rồi".

"Cha nói có cái gì?" Bạch Tử Kiến thấy ánh mắt phụ thân nhìn về phía mình, rất là chột dạ.

"Một khi tỷ tỷ ngươi đã không được, Tử Kiến, vi phụ phải ủy khuất ngươi một chút" Bạch Vạn Sơn đặt tay lên vai Bạch Tử Kiến, "Vì cả mục trường, Tử Kiến con sẽ…"

"Không được" Bạch Tử Kiến ôm mông, mặt đỏ tai hồng nói: "Cái gì có thể thỏa hiệp, nhưng chuyện này đánh chết con cũng không đồng ý!"

"Nghịch tử này" Bạch Vạn Sơn thốt nhiên nổi giận nói: "Chỉ là chịu một chút ủy khuất mà cũng không được?"

"Cái này mà một chút? Đây là ủy khuất bằng trời, cha, con nếu theo ý cha, con đời này cũng không cần làm người nữa" Bạch Tử Kiến cuống quít lui về phía sau, đáng thương trông mong nhìn phụ thân, "Cha, người không thể đẩy con vào lò lửa như vậy chứ?"

"Ta sẽ nhắm mắt đẩy con vào" Bạch Vạn Sơn giận dữ vuốt vuốt râu, dương tay muốn đánh, "Bảo ngươi hướng tới Tiêu đại nhân xin lỗi chẳng lẽ khó như vậy sao?"

"Từ từ," Bạch Tử Kiến đột nhiên xua tay, "Cha nói là con đi giải thích, chứ không phải đem con dâng cho hắn sao?"

"Đồ ngu xuẩn, dâng ngươi cho Tiêu đại nhân làm cái gì? Các ngươi phá vỡ bí mật của người ta, xin lỗi nói không biết là được" Bạch Vạn Sơn rốt cuộc nghĩ tới cái gì, liền mở miệng mắng, "Đầu ngươi chẳng lẽ cả ngày chỉ nghĩ mấy cái chuyện xấu xa này sao?"

Tuy bị mắng là ngu xuẩn, nhưng thể xác và tinh thần đều thoải mái, Bạch Tử Kiến thở ra một hơi nói: "Cha, người sao lại không nói sớm, xin lỗi thì có gì mà không được, nhưng là vì sao phải đi xin lỗi hắn, chẳng lẽ hắn làm được, chúng ta xem không được?"

Bạch Vạn Sơn liên tục ho khan không trả lời, ánh mắt bỗng nhiên hướng ra xa nói: "Tiêu đại nhân, người đã đến rồi?"

Tiêu Bố Y nhìn hai người, vẫn bảo trì nụ cười, "Ta muốn cảm ơn canh hạt sen của các người, Bối huynh rất thích ăn".

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi" Bạch Vạn Sơn tay chân luống cuống, "Tiêu đại nhân, lão phu sẽ làm thêm cho người".

"Cũng không ăn nhiều như vậy đâu, ngày mai cũng không muộn" Tiêu Bố Y đưa cái khay cho Bạch Vạn Sơn nói: "Bạch trường chủ, công là công, tư là tư, vô luận thế nào, lời hứa đối với Thái huynh cũng sẽ không thay đổi, ngươi không cần phải suy nghĩ nhiều".

Hắn sau khi nói xong liền xoay người rời đi, bạch Tử Kiến tiến lên hỏi, "Cha, con có phải xin lỗi không?"

Bạch Vạn Sơn gõ cho hắn một cái, lẩm bẩm: "Công là công, tư là tư là có ý gì?"

Ngày hôm sau Bạch Vạn Sơn tràn đầy vẻ lo lắng, hắn cả đêm không ngủ, biết con gái đã không còn trông cậy được nữa. Hắn lại khôi phục trạng thái cẩn thận lâu nay, thậm chí đối với sự cuồng nhiệt của mình rất là buồn bực. Từ khi muốn làm thân, hắn như bị trúng tà không để ý tới chuyện gì khác, chỉ muốn đem con gái đẩy đi. Nhưng khi bình tĩnh lại, cảm thấy bản thân ngược lại có chút hấp tấp, có đôi khi, cơ hội chính là bẩy rập. Bạch Vạn Sơn lắc đầu, cẩn thận lái được thuyền vạn năm vĩnh viễn không sai.

Tiêu Bố Y sớm đã đến, theo lệ thường xem qua tất cả về mục trường. Thừa Hoàng Thừa hôm qua cũng chưa quay về, đối mặt với đồng sổ sách thật dày, Tiêu Bố Y rất là đau đầu.

Bạch Vạn Sơn, Bạch Tích Thu đều ở một bên cẩn thận nhìn Tiêu Bố Y, thấy hắn nhíu mày, đều liếc mắt nhìn nhau, ngôn ngữ cùng làm việc hết sức cẩn thận.

Tiêu Bố Y tùy tay lật qua, rồi để sang một bên nói: "Các ngươi nói qua một lần là được".

Bạch Tích Thu tiến lên nói: "Hồi đại nhân, Thanh Giang mục trường chúng ta..."

Ở ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Bạch Vạn Thủy tiến vào, dẫn theo một người nói: "Đại ca, văn thư khẩn cấp từ Tống thành đến".

Người phía sau Bạch Vạn Thủy ăn mặc như Dịch sử, rút ra một phần văn thư giao cho Bạch Vạn Sơn.

Bạch trường chủ, đây là công văn nhanh của Binh bộ chuyển cho Cổ Huyện lệnh Tống thành, mời kiểm tra và thu lấy.

Bạch Vạn Sơn đối với loại văn thư này thật ra cũng không quen, chỉ là nhìn thấy trên văn thư có hỏa bài hồng ấn của Binh bộ, không khỏi thầm nhíu mày. Loại hỏa bài hồng ấn này đều là khẩn cấp của Binh bộ, hơn nữa làm trong thời gian nhanh nhất.

Nhìn thấy Tiêu Bố Y cũng nhìn phần văn thư kia, Bạch Vạn Sơn cũng không mở ra, mà đưa lên trên án của Tiêu Bố Y, "Tiêu đại nhân, mời người định đoạt".

Tiêu Bố Y khoát tay nói: "Ta sao tiện ngăn trở, một khi đã cấp cho Bạch trường chủ, ngươi cứ tự mình mà xử lý đi".

Dịch quan mi thanh mục tú, cũng có vẻ là nhân tài, nhìn Tiêu Bố Y đột nhiên nói: "Vi này hình như là Thái Phó Thiếu Khanh Tiêu đại nhân?"

Tiêu Bố Y liếc nhìn hắn, gật đầu nói: "Ngươi biết ta sao?"

Dịch quan thi lễ nói: "Đơn giản là Thừa Hoàng Thừa Lưu đại nhân đang ở Tống thành, thuộc hạ cùng Lưu đại nhân cũng có giao hảo, lúc này mới biết được".

Tiêu Bố Y cười hỏi: "Lưu đại nhân có khỏe không?"

"Đơn giản là Binh bộ đưa công văn điều động binh mã, Lưu đại nhân vừa lúc ở đó, Cổ Huyện lệnh liền mời Lưu đại nhân trợ giúp phân phối" Dịch quan cười đáp: "Tiêu đại nhân cũng biết, Lưu đại nhân rất là nhiệt tình, liền ở lại nơi đó".

"Ồ" Tiêu Bố Y gật gật đầu, "Lưu Giang Nguyên đích thực là rất nhiệt tình. Đúng rồi, còn chưa thỉnh giáo các hạ họ gì".

Dịch quan có chút sợ hãi nói: "Thuộc hạ họ Phương, Phương Thảo".

"Phương Thảo?" Tiêu Bố Y cười nói, "Tên rất hay" Hắn sau khi nói xong thì tiếp tục tra duyệt công văn, không để ý tới Phương Thảo, Phương Thảo chỉ đợi Bạch Vạn Sơn hồi đáp công văn cùng đóng dấu.

Bạch Vạn Sơn mở công văn ra xem, hít một ngụm khí lạnh, "Ngày mai cần dùng ba trăm thớt tuấn mã?"

"Bạch trường chủ có vấn đề sao?" Phương Thảo hỏi.

"Cái này có chút cấp bách, chẳng qua làm nhanh một chút, ngày mai có lẽ cũng kịp" Bạch Vạn Sơn có chút lo lắng: "Tích Thu, con chạy nhanh đi chuẩn bị".

Bạch Tích Thu tiếp nhận văn thư, xem vài lần, đột nhiên nói: "Cha, quan phủ quy định, điều động hơn trăm thớt quan mã (ngựa của quan), thì cần thủ dụ của Trần mục giám, sao văn thư này chỉ có hỏa bài hồng ấn của Binh bộ, con dấu của Thái Phó tự, nhưng lại không có thủ dụ của Trần giám mục? Cái này, chỉ sợ không hợp quy củ".

Tiêu Bố Y liếc mắt nhìn qua, cũng không đáp lại.

Bạch Vạn Sơn gần đây có chút đầu hoa mắt quáng, nghe con gái nhắc nhở mới nhìn ra đích xác là có chút vấn đề, nhưng nhìn thấy Tiêu Bố Y không cho ý kiến, thì lắc đầu nói: "Văn thư này tuy không có thủ dụ của Trần giám mục, nhưng lại có con dấu của Thái Phó tự, cũng chính là Thừa Hoàng Thừa Lưu đại nhân tán thành, có lẽ không có vấn đề".

"Bạch trường chủ quả nhiên hiểu được chuyện" Phương Thảo bội phục nói: "Đích thực là Trần giám mục nằm trên giường không dậy nổi, Cổ Huyện lệnh quan tâm bệnh tình của Trần giám mục, lúc này mới không muốn kinh động Trần giám mục, chỉ mời Lưu đại nhân hỗ trợ. Lưu đại nhân nói, Tiêu đại nhân thông tình đạt lý, thấy dấu ấn, tuy thiếu thủ dụ của Trần giám mục, tất nhiên sẽ không làm khó".

Tiêu Bố Y cười cười, Bạch Vạn Sơn trong lòng cũng thả lỏng, tuy nói không có vấn đề, vẫn đem văn thư giao cho Tiêu Bố Y nói: "Tiêu đại nhân, người xem con dấu của Lưu đại nhân trên văn thư có vấn đề gì không?"

Tiêu Bố Y chỉ nhìn thoáng qua liền nói: "Đích thực là con dấu của Lưu Giang Nguyên, pháp lý cũng không ngoài tình người. Lưu Giang Nguyên tại Tống thành hỗ trợ cũng là có lý do, cũng hy vọng Trần giám mục sớm ngày lành bệnh. Còn nữa, Phương Dịch quan, ngươi trở về nói cho Thừa Hoàng Thừa, bảo chúng ta nội trong ba ngày sẽ lên đường, bảo hắn nội trong ba ngày nhất định phải quay về, để tránh chậm trễ lộ trình".

Phương Thảo cười nói: "Sẽ không chậm trễ, Lưu đại nhân nói, chậm nhất là ngày mốt sẽ trở về, nói không chừng ngày mai đã có thể quay lại. Hắn nói trên đường cũng không tính là an toàn, còn muốn mời vệ binh Tống thành đến bảo hộ Tiêu đại nhân qua Tống thành đến Tề quận mới được. Cổ Huyện lệnh rất vui vẻ đáp ứng".

"Vậy cũng phải cảm ơn ý tốt của Cổ Huyện lệnh" Tiêu Bố Y nở nụ cười, "Bạch trường chủ, chuẩn bị ngựa đi".

Bạch Vạn Sơn đợi nãy giờ, chỉ chờ câu nói này của hắn, cuống quít phân phó con gái đi chuẩn bị. Bạch Tích Thu cũng còn băn khoăn, nhưng nghĩ đến có Thái Phó Thiếu Khanh ở đây, Tiêu đại nhân đã nói không có việc gì, mình cũng không cần lo thay việc người khác.

Đan Hùng Tín có chút đỏ mặt, đương nhiên đối với lần trước bị Lý Tĩnh đánh bại vẫn nhớ không quên, sờ sờ đơn đao, đợi cho khi mã đội đi qua bìa rừng, cũng không do dự, gầm lên một tiếng, đem thủ hạ như thủy triều từ hai cánh lao ra…

Tiêu Bố Y cũng ngáp dài một cái, phất tay nói: "Ta cũng mệt rồi, về trước nghỉ ngơi đây, mấy chuyện nhỏ này, các ngươi tự mình xử lý là được" Hắn sau khi nói xong, thì vặn vẹo người đi ra ngoài. Bạch Vạn Sơn theo tiễn, Phương Thảo khóe miệng lại lộ ra vẻ cười lạ thường.

Phương Thảo sau khi nhận công văn trả lời, dặn dò Bạch Vạn Sơn: "Bạch trường chủ, hiện tại đường đi cũng không thái bình, ba trăm thớt ngựa số lượng cũng không nhỏ, đến Tống thành tuy lộ trình chỉ mấy canh giờ, ngươi nhất định phải phái nhiều người để theo bảo vệ ngựa mới được".

Bạch Vạn Sơn gật đầu nói: "Điều đó hiển nhiên rồi, Thanh Giang mã trường về phương diện này vẫn luôn chuẩn bị thỏa đáng, Phương Dịch quan nói Cổ Huyện lệnh cứ yên tâm, Phương Dịch quan đi mạnh khỏe".

Phương Thảo rới mã trường, liếc nhìn mọi nơi, khi qua điếu kiều, lại nhìn trạm gác cùng tòa thành ở hai bên, lắc lắc đầu mà đi. Hắn sau khi rời khỏi núi, cũng không có lập tức đi Tống thành, mà giục ngựa đi theo một con đường nhỏ.

Đường gập ghềnh, Phương Thảo lại như là tâm tình rất tốt, miệng huýt sáo, vung roi ngựa, một chút cũng không giống bộ dáng sốt ruột chạy về Tống thành mới vừa rồi.

Đến một triền núi, chỉ thấy phía hướng về mặt trời có ngồi hai người, trước mặt bày một vò rượu, ba cái chén bể, hai người đang nang chén đối ẩm.

Một người mặt chữ quốc, tuổi còn trẻ, dưới cằm có chút râu, hai hàng lông mày xéo lên, thần sắc phóng túng, nhưng đối với người đối diện rất lễ phép, mỗi lần cụng bát đều để dưới. Người ở đối diện tuổi cũng không lớn, mặt vuông vức, hai mắt đen trắng rõ ràng, nhìn như miệt thị chúng sinh thiên hạ, nghe được tiếng vó ngựa, từ xa đã nâng chén cười nói: "Huyền Tảo, hôm nay trời đẹp, không bằng đến đây uống một chén?"

Phương Thảo nghe được người nọ gọi, sớm đã trở người xuống ngựa nói: "Bồ Sơn Công đã có lời mời, Huyền Tảo nào dám không nghe lời?"

Hai người ngồi uống rượu rõ ràng chính là Bồ Sơn Công Lý Mật đã đánh bại Vân Lang tướng cùng đệ tử Vương Bá Đương.

Lý Mật xem ra có vẻ rất khiêm tốn, ngừng uống nhìn Phương Thảo nói: "Huyền Tảo, chuyện thế nào rồi?"

Phương Thảo nhận lấy chén rượu của Vương Bá Đương đưa qua, ừng ực một hơi uống cạn, lau rượu ở khóe miệng, rồi mới cười nói: "Bồ Sơn Công…"

"Bồ Sơn Công này, đừng có gọi nữa" Lý Mật có chút mất hứng, "Ta cả ngày chạy trốn như chó nhà có tang, chỉ sợ nhục ba chữ Bồ Sơn Công này mà thôi".

"Bồ Sơn Công sao lại nói vậy, Bồ Sơn Công chỉ là thời vận chưa tới, cũng là văn võ toàn tài, Phòng Huyền Tảo ta đời này chỉ phục một mình Bồ Sơn Công mà thôi" Phương Thảo nghiêm mặt nói: "Năm đó Lý Trụ Quốc mà nghe hai kế sách trung thượng của Bồ Sơn Công, phát binh ngăn trở đường về của hôn quân, hay toàn quân xông thẳng tới Trường An, đều là kế sách tốt, đáng tiếc Lý Trụ Quốc không nghe lời Bồ Sơn Công, chỉ vọng tưởng phá được Lạc Dương, lúc này mới thất bại mà chết. Bồ Sơn Công, ngày nay Hà Nam mấy người Vương Đương Nhân, Chu Văn Cử, Lý Công Dật đều phục người, thật ra chỉ cần người vung tay lên hô, ta nghĩ thanh thế cũng không yếu hơn Ngõa Cương".

Lý Mật cười nói: "Không thua Ngõa Cương thì thế nào? Hiện tại Ngõa Cương chẳng phải bị quan phủ đánh cho không ngày nào yên?"

Phòng Huyền Tảo thở dài nói: "Nhưng Bồ Sơn Công vì sao muốn ta phối hợp với người cướp ngựa cho Ngõa Cương?"

Lý Mật mỉm cười không nói, "Ngươi hối hận sao? Ngươi phải biết rằng, vô luận việc thành hay bại, chứ Dịch quan này của ngươi cũng không thể làm nữa".

Phòng Huyền Tảo vỗ ngực nói: "Một câu của Bồ Sơn Công, đầu của ta cũng có thể đưa lên, huống chi là một chức Dịch quan nho nhỏ?"

Lý Mật vỗ vỗ vai hắn, nâng bát rượu lên chậm rãi đứng lên nói: "Hôm nay thời cơ chưa đến, không ngại tạm thời ẩn nhẫn. Đại Tùy lực mạnh, cho dù binh lực của đám người Lý Trụ Quốc kia, sau khi khởi sự, không quá tháng cũng sẽ tan rã như băng. Hôn quân Dương Quảng chí lớn tài kém, nhưng trước mắt binh lực hùng hậu, mấy lộ quân khởi nghĩa đều không thành cái gì. Địch Nhượng thì thế nào? Nhiều năm qua có Từ Thế Tích, chẳng qua cũng chỉ lo cho no bụng, hắn chí không tại thiên hạ, cũng không thành được gì. Đỗ Phục Uy dũng mãnh vô địch, nhưng cũng phải trốn Đông né Tây. Lô Minh Nguyệt, Vương Bạc, Đậu Kiến Đức hiện nay cũng coi như là một phương hào kiệt, nhưng có người nào thành được cái gì? Ta muốn khởi sự, thì phải một kích đắc thủ, bằng không giống như bọn họ, thì có tác dụng gì?"

"Tiên sinh đang chờ đợi" Vương Bá Đương đột nhiên nói: "Huyền Tảo, ý của tiên sinh muốn cho ngươi và ta trước đi Ngõa Cương mà chờ cơ hội, lúc này mới cho ngươi hiến sách lấy ngựa cho Ngõa Cương".

"Đợi cơ hội gì?" Phòng Huyền Tảo rất phấn chấn.

"Ta đang đợi thiên hạ chân chính loạn" Lý Mật cười vỗ vỗ vai Phòng Huyền Tảo nói: "Thái Phó Thiếu Khanh kia rốt cuộc thế nào, ngươi có nhìn thấy không?"

Phòng Huyền Tảo lắc lắc đầu, "Ta thấy hắn lười biếng, không để ý tới mọi chuyện. Ta nghĩ Bồ Sơn Công đã đề cao hắn rồi, người này không đáng để ý tới".

Lý Mật nhẹ nhàng thở dài, lẩm bẩm nói: "Thực đề cao hắn sao? Thử hỏi một nhân vật tại Phó Cốt giữa ngàn quân giết người trong nháy mắt. Tứ Phương đại chiến với sứ thần, làm sao có thể làm cho người khác xem thường?"

Phòng Huyền Tảo cười nói: "Ít nhất ta giả mạo công văn đưa cho hắn, hắn nửa phần hoài nghi cũng đều không có".

Lý Mật khóe miệng mỉm cười, "Có lẽ, bất quá vô luận như thế nào, còn lại chính là chuyện mà Từ Thế Tích cùng Địch Hoằng phải lo lắng. Huyền Tảo, ngươi không cần về Tống thành nữa, ngày mai tốt nhất đi theo Từ Thế Tích. Người này thông minh hơn người, có thể được việc".

Phòng Huyền Tảo gật đầu, trong lòng lại đối với sự cẩn thận của Lý Mật không cho là đúng. Lý Mật lơ đểnh, chỉ nhấm một ngụm rượu, lẩm bẩm tự nói: "Thiên hạ này, khi nào mới có thể loạn?"

Sáng sớm, trời xanh không mây.

Thanh Giang mã trường, tiếng 'hây hô' vang dậy, tòa thành đã buông điếu kiều xuống, Bạch Vạn Sơn, Bạch Vạn Thủy dẫn đầu đưa nhân mã rời mã trường, một đám hộ vệ mục trường cường tráng, ước chừng năm sáu mươi người, mỗi người đều cưỡi ngựa cao lớn, có cung cứng, phân ra hai đội, một trước một sau đưa ba trăm thớt ngựa tốt tới Tống thành.

Tống thành lộ trình cách nơi này chỉ chừng mấy canh giờ, cũng chỉ một lát, Bạch Vạn Sơn tự mình áp trận, đã mang tinh anh của mục trường đi, cũng đã xem như là cẩn thận, Bạch Tử Kiến ngáp dài nói: "Con nói với cha, mới sáng sớm đã dẫn con đi đưa ngựa, có cha cùng Nhị thúc tọa trấn, chẳng lẽ còn có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì sao?"

Bạch Vạn Sơn cầm roi ngựa vung hờ một cái, "Chính vì sẽ không xảy ra gì ngoài ý muốn, ta mới dẫn ngươi đi".

"Cái này con không rõ," Bạch Tử Kiến cười khổ nói: "Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, con đi thì có tác dụng gì?"

"Con cho rằng con có ích lợi gì sao? Tiêu đại nhân nơi đó cũng không muốn lưu tâm đến con" Bạch Vạn Sơn nhíu mày nói: "Cha mang con đi, chính là muốn cho con quen thuộc lộ tuyến, biết chút kinh nghiệm, con chớ có lắm miệng, đi theo là được".

Sau khi ý niệm nương tựa trong đầu đã tan biến, Bạch Vạn Sơn lại hết lời dạy dỗ con, "Tử Kiến, con nếu có một nửa của tỷ tỷ con…"

"Dừng lại!" Bạch Tử Kiến lắc đầu, "Cha, cha mấy ngày trước cũng không phải nói như vậy, cha nói với tỷ tỷ, chỉ cần tỷ tỷ có thể gả cho Tiêu đại nhân, con cũng có thể lên kinh thành làm quan, cũng không mỗi ngày chịu khổ cho ngựa ăn, cha sao lại..."

Bạch Vạn Sơn không nghĩ đều bị đứa con này nghe hết, cho dù là da mặt cũng không tệ, nhưng cũng có chút nóng lên, râu mép vểnh lên, tức giận nói, "Nghịch tử này, đừng nói nhảm nữa!"

Bạch Vạn Thủy chỉ nhìn đường, cũng không nhiều lời, các hộ vệ bên cạnh cũng cười trộm.

Mọi người đường quen ngựa nhanh, chỉ chốc lát đã đến Biện Thủy, qua Biện Thủy, nhằm hướng Tây Nam không xa chính là Tống thành.

Trong một khu rừng rậm ở giữa Tống thành và Biện Thủy, có rất nhiều người y phục rách rưới nằm sấp như kiến ở trong đó, đều không nói một lời, nhìn thấy mã đội đi qua Biện Thủy, một người mặt khỉ tai nhọn nói: "Đan đại ca, kế sách của Phòng Huyền Tảo này cũng rất tốt, chỉ ngụy tạo một phần công văn là được việc, chẳng qua cũng mất đi thân phận dịch quan của hắn, làm Bạch Vạn Sơn lão quỷ không nghi ngờ có trá. Ngươi xem, lão nhân này ngoan ngoãn dẫn theo ba trăm thớt ngựa đi ra, làm chúng ta đỡ phải đi đánh chiếm mã trường".

Đan Hùng Tín nhíu mày nhìn nhân mã của mã trường, "Bọn họ nhân thủ cũng không ít, Cổ Hùng, chúng ta cũng phải cẩn thận mới được".

"Cẩn thận cái gì," Cổ Hùng có chút khinh thường, "Bọn họ không đến trăm người, chúng ta có gần ngàn người, cứ ào lên mà giết sạch bọn họ, ngươi nghĩ ai cũng đều là Lý Tĩnh sao?"

Đan Hùng Tín có chút đỏ mặt, đương nhiên đối với lần trước bị Lý Tĩnh đánh bại vẫn nhớ không quên, sờ sờ đơn đao, đợi cho khi mã đội đi qua bìa rừng, cũng không do dự, gầm lên một tiếng, đem thủ hạ như thủy triều từ hai cánh lao ra, trong phút chốc đã tầng tầng vây quanh nhân mã của Bạch Vạn Sơn. Đan Hùng Tín tay cầm đơn đao, bước nhanh ra, lạnh lùng nói: "Bạch Vạn Sơn, Ngõa Cương Đan Hùng Tín ở đây, lưu lại ngựa thì tha cho các ngươi không chết, bằng không, sẽ đem các ngươi chém tận giết tuyệt! Chọn đường nào, nhanh chóng quyết định!"

Bạch Vạn Sơn mặt chợt đổi sắc!

169. Chương 169: Dục Cầm Cố Túng (lạt Mềm Buộc Chặt)

Từ Thế Tích thoáng nhíu mày, "Địch đương gia, chúng ta bây giờ chỉ lấy ngựa làm chủ, Ngõa Cương vẫn không thể làm lớn, chính là bởi vì thiếu ngựa. Nếu chiếm được ngựa của Thanh Giang mục trường, ta nghĩ đến lúc đó sẽ có thực lực công thủ Huỳnh Dương, không lo chuyện thiếu lương thực, còn sợ chi nghiệp lớn không thành?"...

Bạch Vạn Sơn ra khỏi Thanh Giang mã trường ước chừng một canh giờ, có một đội ăn mặc như quan binh từ từ hướng tới mã trường, dọc theo đường đi qua các tramh gác, người cầm đầu đều chào hỏi.

Người cầm đầu tươi cười, thái độ hòa nhã, những người canh gác của Thanh Giang mã trường đều biết, đó là sư phụ Cao Vĩnh Cố của Thanh Giang mã trường phụ trách mua hàng.

Cứ một thời gian, Cao sư phụ sẽ dẫn một số người của mục trường đi Tống thành mua hàng cùng một số vật phẩm thiết yếu cho mục trường, mấy ngày trước đây hắn đã xuất phát, lần này hiển nhiên là có thu hoạch lớn mà về.

Ước chừng ba xe hàng hóa trở về, những người canh ở trạm gác cũng không ngạc nhiên, chỉ kỳ quái là phía sau hắn lại đi theo gần trăm binh sĩ, theo cách ăn mặc thì nên là thủ vệ của Tống thành.

"Lão Cao, sao lại còn dẫn binh trở về, những người này là sao?" Một người canh gác hỏi.

Cao sư phụ cười nói: "Cổ Huyện lệnh biết Thái Phó Thiếu Khanh Tiêu đại nhân đến chỗ của chúng ta, hắn công việc bề bộn, không thể tới đây nên rất là bất an. Vừa lúc cho Thừa Hoàng Thừa Lưu đại nhân dẫn binh tới hộ vệ, lần trước tại Ung Khâu, Tiêu đại nhân đã gặp chuyện, Cổ Huyện lệnh không muốn dẫn chân vào vết xe đổ, nghe nói Tiêu đại nhân sáng mốt sẽ đi, liền cho vệ binh tới đưa đến Lương quận. Nên mới cho Lưu đại nhân dẫn binh trực tiếp đi vào mã trường. Thế nào, ngươi muốn xác minh thân phận sao?"

Người canh gác lắc đầu nói: "Lão Cao, ngươi thực hay nói đùa. Cổ Huyện lệnh cho Lưu đại nhân dẫn binh tới, làm sao tới phiên ta xác minh thân phận, chẳng qua phải cho người bày tiệc mới được".

Hắn khi nói chuyện đã đốt lên một ngọn lửa ở trạm gác, một luồng khói hồng hồng như máu nổi lên giữa không trung, thật lâu sau không tiêu tan.

Lưu Giang Nguyên cũng không nói lời nào, sắc mặt có chút phát xanh.

"Đây là khói hiệu dành cho khách quý," Cao sư phụ cười nhìn người canh gác, "Có chút long trọng quá không?"

"Không long trọng, không long trọng" Người canh gác cười nói: "Trong này cũng chính là Cổ Huyện lệnh lớn nhất, hắn tuy không tự mình đến, nhưng hắn phái người đến, chúng ta đương nhiên cũng phải tiếp đãi long trọng".

Cao sư phụ lại cùng người canh gác tán gẫu vài câu, rồi dẫn theo mọi người hướng điếu kiều của mục trường mà đi tới.

Đợi khi không còn thấy trạm gác nữa, một người hừ lạnh nói: "Ngươi cùng bọn họ nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì?"

Cao sư phụ cười khổ nói: "Địch đương gia, mấy cái này đều phải nói, chứ cứ cắm đầu mà đi chỉ sợ bọn họ sẽ sinh nghi".

Người ở ăn mặc như quan binh ở một bên hạnón xuống, lộ ra một đôi mắt to, chính là Từ Thế Tích, "Địch đương gia. Cao sư phụ nói đều là ta phân phó, nên không có vấn đề".

Địch Hoằng 'hừ' một tiếng, "Lần này Phòng Huyền Tảo hiến kế, lão Đan cùng Cổ Hùng đi vây Bạch Vạn Sơn, chúng ta thừa dịp tinh binh của bọn họ ra hết, chỉ cần gạt bọn họ buông điếu kiều xuống, trăm người nầy ào vào mã trường, thì còn gì phiền phức. Chỉ là lần này chỉ được thành công, không thể thất bại, quyết không để cho đám người lão Đan chiếm công đầu".

Từ Thế Tích cười nói: "Địch đương gia, sự tình đều đã tính toán hết rồi, đều là mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Chúng ta mưu tính đến hôm nay, đều không có vấn đề gì, theo lý thuyết không thể kém Đan tướng giáo, chỉ là tất cả mọi người đều vì sơn trại mà làm việc, cũng không nên nói đến công đầu gì".

Địch Hoằng âm trầm nghiêm mặt, "Từ Thế Tích, ngươi giúp ta hay giúp Đan Hùng Tín?"

Từ Thế Tích lắc đầu nói: "Ta chỉ vì Đại đương gia cùng sơn trại mà thôi, Địch đương gia nói quá lời".

"Bọn họ nếu không thả điếu kiều, ta trước hết giết Lưu Giang Nguyên" Địch Hoằng hung hăng nhìn Lưu Giang Nguyên: "Lưu Giang Nguyên, ngươi thành thật cho ta. Vừa rồi biểu hiện tốt lắm, không nói gì là được. Đến điếu kiều, mã trường nếu hỏi thì ngươi nói, nếu không thì ngươi cứ giả câm điếc cho ta. Chúng ta cướp ngựa không lấy mạng, chỉ cần qua hôm nay nhất định sẽ tha ngươi một con đường sống".

Lưu Giang Nguyên sắc mặt âm tình bất định, hồi lâu mới nói: "Ta không nói gì là được".

"Đó mới gọi là người thức thời" Địch Hoằng phân phó một thủ hạ: "Lát nữa điếu kiều buông xuống, mọi người cứ tràn lên, giết cho chúng nó không ứng phó kịp".

Từ Thế Tích có chút nhíu mày nói: "Địch đương gia, thật ra không cần gấp, chúng ta cứ vào mã trường rồi mới động thủ cũng không muộn".

"Ngươi là đương gia hay ta là đương gia, bọn họ nghe ta hay nghe ngươi?" Địch Hoằng đột nhiên quay đầu lại hỏi.

Từ Thế Tích hít sâu một hơi, hồi lâu mới nói: "Địch đương gia, ta nói rồi, ta lấy sơn trại làm trọng. Đại ca người là trại chủ, trại chủ đối với Thế Tích có ân, Thế Tích muốn hồi báo, một khi đã như vậy, đương nhiên là Thế Tích nghe theo người".

Địch Hoằng cười lạnh nói: "Một khi đã nghe theo ta, vậy lát nữa nghe hiệu lệnh của ta. Bạch Vạn Sơn đã ra ngoài cả canh giờ rồi, nói vậy chắc đã gặp đám người lão Đan. Nếu khai chiến, khó tránh không chạy về một hai người, nếu cho bọn họ trở về mã trường báo động cho mã trường có chuẩn bị, chúng ta chẳng phải là công cốc sao".

"Vậy tất cả nghe theo Địch đương gia phân phó" Từ Thế Tích có chút bất đắc dĩ, liếc nhìn Lưu Giang Nguyên, "Lưu đại nhân, ngươi trước sau biểu hiện cũng không tệ, chúng ta nhất định sẽ không hại tính mệnh của ngươi, chỉ mong ngươi chớ có làm hỏng chuyện của chúng ta. Bằng không ngọc thạch câu phần, cũng không có chỗ nào tốt".

Lưu Giang Nguyên chỉ 'ừm' một tiếng, không nói gì thêm nữa.

Mọi người sau khi thương nghị thỏa đáng, lại tiếp tục đi, đợi khi đến trước điếu kiều, trông thấy hào ở dưới điếu kiều sâu hoắm, bên trong cắm chông lởm chởm, ánh mặt trời phản chiếu lấp lánh hàn quang, nhìn thấy đều có chút choáng váng đầu óc, thầm nghĩ nếu rơi xuống chỉ sợ sẽ trở thành như tổ ong.

Nhìn thấy điếu kiều vẫn ở trên cao, Địch Hoằng hỏi Cao sư phụ: "Ngươi nói chính là phương thức nghênh đón khách quý đây sao?"

Cao sư phụ cười bồi nói: "Nói vậy bọn họ vẫn chưa truyền đạt tới người phụ trách nơi đây, để ta gọi" Hắn đến điếu kiều cao giọng hô: "Huynh đệ bên kia, ta đã trở về, mau hạ điếu kiều xuống đón ta vào".

Bên trong có người cao giọng hô: "Là Cao sư phụ sao? Ngươi sao lại dẫn theo nhiều người như vậy tới đây?"

Cao Vĩnh Cố đành phải lại hô: "Là Thừa Hoàng Thừa Lưu đại nhân, còn có binh do Cổ Huyện lệnh phái đến bảo hộ Tiêu đại nhân, Tiêu đại nhân còn ở đây không?"

"Chúng ta nhìn thấy khói hiệu, đã phái người đi thông báo cho Tiêu đại nhân cùng Đại tiểu thư rồi" Thủ vệ bên trong nói: "Tiêu đại nhân có thể còn đang an nghỉ".

Địch Hoằng thấp giọng hỏi: "Sao mục trường các ngươi còn chưa hạ điếu kiều, còn phải thông báo cho đại nhân chó má gì đó, đây là quy củ gì. Đại tiểu thư nhà ngươi cùng đại nhân chó má kia ngủ cùng một chỗ sao, còn phải cùng đi tới xem?"

Cao Vĩnh Cố cười khổ, "Ta làm sao biết được, có thể là bởi vì Lưu đại nhân, theo lý thuyết thì không có về nhanh như vậy. Khi ta rời đi, Thái Phó Thiếu Khanh còn chưa tới mà".

Địch Hoằng liếm liếm đầu lưỡi, tràn đầy hâm mộ nói: "Con mẹ nó, đại nhân chó má này Nam hạ, trường chủ các ngươi phỏng chừng đã sớm nịnh hót, nói không chừng đã đem con gái dâng lên tới tận cửa".

"Tuyệt không thể" Cao Vĩnh Cố lắc đầu nói: "Bạch tràng chủ đối với con gái quý như bảo bối, sao lại dâng lên cho hắn?"

Địch Hoằng không biết mình trong lúc vô tình đã trở thành tri kỷ của Bạch Vạn Sơn, chỉ cười lạnh nói: "Ta xem ra chẳng những muốn cướp ngựa, đêm nay còn muốn làm tân lang".

Mấy thủ hạ chung quanh đều cười, Địch Hoằng nhìn thấy Từ Thế Tích không cười, nhịn không được hỏi: "Thế nào, ngươi không đồng ý?"

Từ Thế Tích thoáng nhíu mày, "Địch đương gia, chúng ta bây giờ chỉ lấy ngựa làm chủ, Ngõa Cương vẫn không thể làm lớn, chính là bởi vì thiếu ngựa. Nếu chiếm được ngựa của Thanh Giang mục trường, ta nghĩ đến lúc đó sẽ có thực lực công thủ Huỳnh Dương, không lo chuyện thiếu lương thực, còn sợ chi nghiệp lớn không thành?"

Địch Hoằng gật đầu: "Không sai, đến lúc đó chúng ta ngày nào cũng là tân lang mới thích, nghe nói Dương Quảng hậu cung ba ngàn mỹ nữ, ta nếu có mười tám mỹ nhân ngủ mỗi đêm, đời này cũng không tính là uổng phí".

Từ Thế Tích thầm nghĩ, ngươi cũng chỉ có chừng đó tiền đồ, ngươi mỗi đêm mười tám nữ nhân, ta chỉ sợ ngươi đời này cũng sống không được mấy ngày. Chỉ là đi cùng với người như thế, cũng là một chuyện buồn bực, còn chưa nói gì, đã nghe được phía điếu kiều đã có động tĩnh. Từ Thế Tích nhìn qua, thấp giọng nói: "Đã đến, mọi người cẩn thận".

Tiêu Bố Y y quan không chỉnh tề, biếng nhác đi ra, bên người đi theo Bạch Tích Thu như một đóa bạch liên.

Cho dù cách xa, mọi người cũng có thể nhìn ra Bạch Tích Thu thanh tú tuyệt luân, động lòng người. Địch Hoằng nhìn thấy hai người cùng đi ra, lại thấy Tiêu Bố Y mặc rất là ái muội, thầm thấp giọng mắng: "Đúng là nữ nhân tốt đều bị heo gặm mất".

Từ Thế Tích thầm nghĩ, chỉ cần không bị ngươi gặm là may mắn cho nữ nhân rồi, chỉ là hắn tuy trí mưu hơn người, cũng dựa vào Ngõa Cương. Huống chi Địch Hoằng đối với hắn có ân, Địch Hoằng là Trại chủ Ngõa Cương lại là anh ruột của Địch Nhượng. Từ Thế Tích lúc này mới nhẫn nhịn đối với Địch Hoằng, nghe được hắn mắng, cũng thấp giọng nói: "Địch đương gia, nói cẩn thận, tất cả đều đợi sau khi lừa bọn họ buông điếu kiều rồi hãy nói".

"Ngươi nghĩ rằng ta ngu ngốc sao?" Địch Hoằng ngầm đẩy Lưu Giang Nguyên, "Ngươi thành thật một chút. Hiện tại đều dựa vào ngươi. Ngươi nếu chơi ta, ta sẽ đem thịt của ngươi cắt ra từng miếng mà nướng lên ăn".

Tiêu Bố Y bên phía điếu kiều đã kinh ngạc nói: "Thừa Hoàng Thừa, Phương Dịch quan không phải nói ngươi ngày mai mới đến, hôm nay sao lại về sớm như vậy?"

Lưu Giang Nguyên ho khan nói: "Hồi đại nhân, Cổ Huyện lệnh chỉ sợ chậm trễ chuyện của đại nhân, lúc này mới sớm cho thuộc hạ trở về".

"Ngươi sao lại dẫn theo nhiều binh mã như vậy?" Tiêu Bố Y hỏi.

"Mấy cái này là do Tào Huyện lệnh phân phó thuộc hạ dẫn đến, chỉ vì bảo hộ đại nhân từ Tống thành đến Lương quận an toàn".

"Thì ra là như vậy," Tiêu Bố Y đột nhiên hỏi: "Đúng rồi, Thừa Hoàng Thừa, ta cho ngươi tại Tống thành truyền lệnh đến Đan Dương mã trường, để sớm chuẩn bị mọi chuyện thế nào rồi?"

Lưu Giang Nguyên do dự nói: "Đại nhân, đều đã chuẩn bị thỏa đáng, xin người cứ yên tâm".

Tiêu Bố Y gật gật đầu, Địch Hoằng cũng áp thấp thanh âm nói: "Ngu xuẩn, bảo hắn buông điếu kiều xuống, để chúng ta đi qua".

Điếu kiều từ từ nhấc lên, Địch Hoằng dẫn theo mười mấy người nương theo thế trên cao lao xuống, mới vừa muốn chém cẩu quan, đột nhiên phát hiện không biết từ khi nào, trong tòa thành đã chạy ra hơn mười hán tử lực lưỡng, mỗi người đều cầm cương đao trong tay, trong khoảnh khắc vây quanh mười mấy người bọn họ…

Không nghĩ tới không đợi Lưu Giang Nguyên nói, Tiêu Bố Y đã nói: "Ta nói Tích Thu cô nương, ta cùng Thừa Hoàng Thừa nói lâu như vậy, cô sao còn chưa đem điếu kiều hạ xuống?"

Bạch Tích Thu ở một bên nói: "Tiêu đại nhân, những người này…"

"Những người này đều là đến bảo hộ ta," Tiêu Bố Y trừng hai mắt, bất mãn nói: "Thế nào, cô không cho bọn họ vào sao?"

"Không phải là như thế," Bạch Tích Thu tỏ vẻ khó xử: "Tiêu đại nhân, tôi cảm thấy…"

"Cô cảm thấy cái gì, cô cảm thấy ta không cần được bảo hộ sao?" Tiêu Bố Y đột nhiên giận dữ: "Bạch Tích Thu, đây tuy là Thanh Giang mục trường, nhưng chẳng lẽ ta đường đường là một Thái Phó Thiếu Khanh lời nói cũng không tính là gì sao?"

"Tính, đương nhiên là tính" Bạch Tích Thu cuống quít nói: "Nhưng bỗng nhiên đến nhiều người như vậy, mã trường cũng không chiêu đãi được, không bằng tạm thời ở ngoài điếu kiều nghỉ ngơi, đợi sau khi phụ thân tôi trở về mới quyết định có được không?"

"Cô nói cái gì, cô bảo người bảo hộ cho ta ở ngoài kia nghỉ ngơi?" Tiêu Bố Y cơ hồ nhảy dựng lên nói: "Vậy bọn họ làm sao mà bảo hộ ta?"

Địch Hoằng vốn cảm thấy mình tính tình cũng không tính là tốt, hiện tại mới phát hiện, so với Tiêu Bố Y, thật sự chỉ có thể xem như là một cô vợ nhỏ nổi giận, hắn vốn đang lo lắng làm thế nào lừa Bạch Tích Thu buông điếu kiều xuống. Nhưng hiện tại thì chỉ cần Tiêu đại nhân này lên tiếng là được.

Mọi người ở Ngõa Cương đối với Tiêu Bố Y cũng không biết gì, cho dù Từ Thế Tích vẫn cau mày, cũng không hiểu hư thực của Tiêu Bố Y.

"Không phải là qua đêm, chỉ là muốn từ từ thôi" Bạch Tích Thu khẽ cua mày, nhìn về phía bên kia, "Tiêu đại nhân, thật ra người ở tại mục trường rất an toàn, không có việc gì".

"Nếu có việc, cố phụ trách sao?" Tiêu Bố Y lớn tiếng nói.

"Đương nhiên cũng không là do tôi phụ trách" Bạch Tích Thu đã như kiệt lực.

"Cô chẳng lẽ phụ trách luôn các vệ binh ở bên kia điếu kiều?" Tiêu Bố Y liên tục cười lạnh.

Bạch Tích Thu xem ra đã có chút mơ hồ, "Cái này, cái này…"

Tiêu Bố Y đưa tay chỉ về phía Cao Vĩnh Cố, "Hắn là đầu bếp của mã trường các ngươi, hắn có thể vào hay không?"

Bạch Tích Thu gật đầu, "Hắn đương nhiên có thể, nhưng hắn không phải là đầu bếp, hắn là…"

"Ta mặc kệ hắn là cái gì!" Tiêu Bố Y phất tay cắt ngang lời Bạch Tích Thu, từng từ một nói ra: "Bạch Tích Thu. Ta nói với cô một câu cuối cùng, nếu không cho bọn họ đi vào, thì ta đi. Cô tự mình lựa chọn đi".

Bạch Tích Thu cắn môi, rốt cuộc bất đắc dĩ nói với thủ vệ trên thành: "Tiêu đại nhân không nên gấp, các ngươi buông điếu kiều cho bọn họ vào đi!"

Tiếng 'kèn kẹt', 'kèn kẹt' vang lên, điếu kiều thong thả buông xuống, phảng phất như đè vào trong lòng người của Ngõa Cương, Địch Hoằng cố nén xúc động, không nóng nảy tiến lên. Sự chú ý của mọi người đều đặt ở trên điếu kiều, cho dù Từ Thế Tích cũng không ngoại lệ, chỉ là hắn đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, quay đầu nhìn về phía Lưu Giang Nguyên, phát hiện hắn không biết từ khi nào đã rời cách mọi người mấy bước, không khỏi đưa tay nắm lấy chuôi đao, thầm mắng hai binh sĩ canh hắn không dùng được.

Vì để đánh vào mã trường không cho đối phương nhìn ra sơ hở. Từ Thế Tích lần này thật ra đã chuẩn bị rất kỹ, hắn trên đường đi Tống thành đã bắt được Lưu Giang Nguyên. Ban đầu cũng không suy nghĩ nhiều, đợi khi biết Lưu Giang Nguyên là Thừa Hoàng Thừa Thái Phó tự, Từ Thế Tích đầu tiên liền nghĩ đến ngựa. Ngõa Cương thiếu nhất chính là ngựa. Bởi vì thiếu ngựa, thiếu kỵ binh, Từ Thế Tích cho rằng hiện tại bọn họ chẳng qua chỉ là một đám ô hợp mà thôi. Mặc dù trong mắt người ngoài, Ngõa Cương đã có danh tiếng, tuy tránh đông né tây như chuột, nhưng ăn uống không lo. Nhưng Từ Thế Tích hiển nhiên cũng không thỏa mãn mấy cái này. Phòng Huyền Tảo, Vương Bá Đương tới hiến kế làm cho Từ Thế Tích rất động tâm, lúc này mới tỉ mỉ bố trí, Phòng Huyền Tảo là Dịch quan, nhiều ít cũng biết chuyện điều ngựa, hỏa bài hồng ấn của Binh bộ cũng không khó xử lý. Phòng Huyền Tảo đối với mấy cái này đều là ngựa quen đường cũ, làm ra phần công văn này, chỉ cần khắc thêm cái ấn giả là xong. Nhưng thủ dụcủa Trần giám mục thì không làm được, cũng may đã có Lưu Giang Nguyên. Dưới sự uy hiếp của hắn, Lưu Giang Nguyên rốt cuộc đã chịu đem con dấu ra đóng. Phòng Huyền Tảo chủ động đi đưa văn thư của binh bộ, sau khi trở về nói bọn họ thực không bị nhìn ra sơ hở, tuyệt không có vấn đề. Từ Thế Tích mừng rỡ, lập tức cho Đan Hùng Tín cùng Cổ hùng Đa dẫn người đi ngăn đón Bạch Vạn Sơn, nhưng cái này cũng chưa phải cái mà hắn quan tâm. Dã tâm của hắn chính là Thanh Giang mã trường.

Thanh Giang mã trường gần sát Tống thành, là quan phương mã trường, lâu nay vẫn được triều đình chiếu cố, phát triển đến nay, địa thế hiểm trở cực kỳ khó công, Thanh Giang mã trường bằng vào địa thế của thành, trạm gác hào ngăn tạo thành những lá chắn, hơn nữa thủ vệ của mã trường cũng tinh tráng, mỗi người lấy một địch mười. Cho nên tuy là một khối thịt béo, nhưng vẫn không ai có thể ăn được vào miệng. Hôm nay Từ Thế Tích hắn phải lấy được Thanh Giang mã trường, làm một chuyện oành động Đại Tùy. Để cho Đan Hùng Tín ngăn đó Bạch Vạn Sơn áp vận ba trăm thớt ngựa cũng không phải là mục đích. Mục

đích chân chính của Từ Thế Tích là muốn thừa dịp Thanh Giang mã trường xuất động thủ vệ, bên trong đã trống không, lừa bọn họ hạ điếu kiều, sau đó xông vào, chiếm trọn Thanh Giang mã trường.

Bởi vì như vậy, cho nên hắn mới liều một ván, uy hiếp Lưu Giang Nguyên lừa gạt. Lưu Giang Nguyên khi bị bắt, biểu hiện vẫn nhát gan như chuột. Từ Thế Tích cũng không nghĩ đến hắn lúc này lại có ý niệm phản kháng trong đầu.

Biết lúc này là lúc mấu chốt nhất, Từ Thế Tích hai mắt trừng lớn, thấp giọng quát: "Ngươi nếu hô một tiếng. Ta bảo đảm đầu người sẽ rơi xuống đất".

Lưu Giang Nguyên có chút do dự, nghe được bên kia 'ầm' một tiếng, điếu kiều đã ha xuống thì trong lòng lo lắng, không để ý tới tất cả hô lên: "Tiêu đại nhân, bọn họ là Ngõa…"

Còn chưa hết câu, Từ Thế Tích đã xông tới, xoay ngược chuôi đao đánh xỉu Lưu Giang Nguyên. Hắn thầm kêu khổ, trước mắt mọi người, không nghĩ vậy đến người nhát gan cũng có lúc không sợ chết!

Địch Hoằng dẫn người xông tới điếu kiều. Tiêu Bố Y nhìn thấy Từ Thế Tích đánh gục Lưu Giang Nguyên, rốt cuộc đã biết không đúng, luống cuống tay chân kêu lên, "Mau kéo điếu kiều lên. Bạch Tích Thu, mau kéo điếu kiều lên, xem tình hình không đúng! Bọn họ không phải đến bảo hộ cho ta, hình như là đến giết ta".

Bạch Tích Thu trừng mắt liếc nhìn hắn, không chờ hắn nói xong, đã lớn tiếng hô: "Kéo điếu kiều lên!"

Điếu kiều buông xuống thì dễ, kéo lên cũng có chút khó khăn, Địch Hoằng nhìn thấy thời cơ gấp rút, lập tức xông lên điếu kiều, cao giọng quát: "Các huynh đệ, xông lên".

Hắn vừa xông lên, đã có hơn mười người bám theo. Từ Thế Tích đứng cách xa, hô to một tiếng: "Địch đương gia, trước tiên chặt đứt dây kéo điếu kiều!"

Địch Hoằng không để ý tới Từ Thế Tích, cảm thấy xích sắt kéo điếu kiều làm sao mà chặt đứt được, Từ Thế Tích không phải nghĩ mình là thần tiên sao? Trước mắt bên mình nhiều người, đương nhiên phải giết chết đại nhân chó má kia trước, rồi chiếm lấy tiểu kiều nương. Còn việc cướp ngựa, đã đưa xuống vị trí thứ ba. Hiện tại dịch ít ta nhiều, hắn am hiểu nhất chính là ỷ nhiều hiếp ít, tuyệt đối không chịu buông tha. Nghĩ như vậy Địch Hoằng hô lên, "Các huynh đệ, trước tiên giết cẩu quan rồi hãy nói".

Tiêu Bố Y lui ra phía sau, A Tú đã sớm vọt tới, thân thủ ném ra: "Tiêu lão Đại. Cung!"

Tiêu Bố Y cầm cung nơi tay, Chu Mộ Nho cũng mang một túi tên tới, sau đó một trái một phải đứng ở bên cạnh Tiêu Bố Y.

Ngõa Cương đến nhiều ít bọn họ thực không quan tâm, cùng Tiêu Bố Y sóng vai ngăn địch mới là chuyện quan trọng nhất.

Từ Thế Tích khẩn trương, rốt cuộc cảm giác được có chút không ổn, đã vội vã chạy tới điếu kiều, nhún một cái đã vọt lên trên điếu kiều đang từ từ nhấc lên cao. Mấy chục người còn lại cũng nhìn nhau, đều không có bản lãnh như Từ Thế Tích, biết nhảy không tốt liền lọt xuống hào, dưới hào khắp nơi đều là chông, ngã xuống làm sao còn được mạng sống?

Từ Thế Tích lên điếu kiều, trường đao cổ mạnh xuống xích sắt, chỉ thấy ánh lửa văng khắp nơi, cổ tay cũng có chút run lên, không khỏi hít sâu một hơi thầm nghĩ vốn tưởng rằng hổ nhập bày dê, giờ lại làm cho người ta kéo điếu kiều lên, chỉ có hơn mười người đi qua, còn không phải biết thành ba ba vào rọ?

Nghĩ lại rồi huy đao hướng lên trên điếu kiều mà chém xuống. Xích sắc trên điếu kiều do thép bằng cổ tay con nít tạo thành, nhưng chỗ móc vào điếu kiều lại là gỗ, cũng có thể chặt đứt. Hắn mới chém xuống một đao, chợt nghe 'xẹt' một tiếng vang lớn, một tiễn đã bắn trúng điếu kiều ngay bên cạnh hắn, cách chân hắn không quá một tấc. Từ Thế Tích hoảng sợ, một tay bắt lấy dây kéo, cầm trường đao trong tay quay đầu lại nhìn, chỉ thấy được Tiêu đại nhân uể oải lười biếng kia đang gương cung lắp tên đứng ở đó, lạnh lùng giương mắt nhìn hành động của hắn, ánh mắt như mũi tên!

Từ Thế Tích trong lòng chấn động, mới phát hiện cẩu quan này rất có thể là một cao thủ hiếm thấy, hắn mới vừa rồi bắn một phát tên tới bên cạnh mình, là tiễn thuật không tinh, hay là tiễn thuật quá tinh?

Điếu kiều từ từ nhấc lên, Địch Hoằng dẫn theo mười mấy người nương theo thế trên cao lao xuống, mới vừa muốn chém cẩu quan, đột nhiên phát hiện không biết từ khi nào, trong tòa thành đã chạy ra hơn mười hán tử lực lưỡng, mỗi người đều cầm cương đao trong tay, trong khoảnh khắc vây quanh mười mấy người bọn họ.

Địch Hoằng trong lòng sợ hãi thầm nghĩ Phòng Huyền Tảo này tin tức chó má, hắn nói mã trường hôm nay nhân thủ không nhiều lắm, bởi vì đã ra ngoài đi đưa ngựa rồi, lần này Bạch Vạn Sơn tự mình đi, theo lý thuyết thì phải dẫn theo tinh anh của mã trường mới đúng, nhưng hơn mười hán tử trước mắt này ở đâu mà ra đây?

Tiêu Bố Y đã giương cung lắp tên, lại bắn một phát!

Từ Thế Tích nhìn thấy Tiêu Bố Y nhẹ buông tay, mũi tên nhọn đã đến trước mắt, không khỏi hoảng hốt, quát lên một tiếng, huy đao chém tới, 'cảng' một tiếng, cánh tay Từ Thế Tích đã run lên, thấy lạnh cả người.

Tiêu Bố Y cũng không buông lỏng, tay kéo trường cung, tên bắn ra không ngừng, liên tục bắn về phía Từ Thế Tích. Giờ phút này điếu kiều đã nhấc lên quá nửa, Từ Thế Tích đứng lơ lửng ở giữa không trung, biết không thể chống cự, đột nhiên thét lên một tiếng, đã nhảy vềphía đầu cầu đối diện, hắn đang ở trên cao, hơn nữa lực nhảy cũng mạnh, nhưng vẫn còn kém hai bước nữa mới đến được bên kia hào, mắt thấy sắp bị rơi xuống hào mà mất mạng. Từ Thế Tích chợt vung nhanh trường đao, đâm vào trên vách hào, người vận lực búng lên, một tay bám vào vách hào, vận lực mà leo lên trên mặt đất.

Bạch Tích Thu ngẩn ra tại chỗ, nằm mơ cũng không nghĩ đến trường cung còn có cách dùng như vậy. Địch Hoằng hự một tiếng, đã bị trúng đòn lảo đảo lui về phía sau hai bước, Tiêu Bố Y đưa tay tiếp lấy cương đao từ không trung rơi xuống, nhẹ nhàng gác lên trên cổ của Địch Hoằng…

Từ Thế Tích lên tới mặt đất, người toát ra mồ hôi lạnh, biết với tiễn thuật của Tiêu Bố Y, vừa rồi chỉ cần tùy ý bắn một phát, nhất định có thể lấy mạng hắn. Nhưng hắn ta lại không bắn tên giết mình, là vì sao? Chẳng lẽ là hắn không có tên dài, Từ Thế Tích cầm trong tay cương đao chậm rãi trở lại, phát hiện trong túi tên của Tiêu Bố Y còn có tên dài, trong lúc nhất thời tràn đầy mờ mịt.

Thủ hạ của Địch Hoằng cũng đã cùng hơn mười đại hán chiến đấu, hơn mười đại hán có hộ vệ mã trường, nhưng đương nhiên đại đa số là cấm vệ dưới tay Tiêu Bố Y. Bạch Tích Thu đã sớm đem Liễu Diệp Đao vọt tới, nàng cũng không tệ, trong giây lát chém bay hai phỉ đạo, chỉ là khi huy đao đánh, lại nhớ tới tiễn pháp của Tiêu Bố Y như thần, Bạch Tích Thu lại cắn răng thở dài, Tiêu đại nhân này cả người tràn đầy khí tức dương cương, sao lại có sở thích quái dị như vậy?

Địch Hoằng thấy tình thế không ổn, mới vừa rồi còn muốn lấy nhiều đánh ít, nghĩ thế nào lại biến thành lấy ít địch nhiều, đã phải liều mạng. Người bên mình càng lúc càng ít đi, muốn chạy trốn thì đường lui đã tuyệt, phe mình người tuy không tích là thiếu, nhưng đều ở bên kia điếu kiều. Nghĩ mãi mà không ra biện pháp nào, nhìn thấy Tiêu Bố Y đang thảnh thơi cầm trường cung trong tay đứng ở đó, Địch Hoằng đột nhiên nghĩ tới đạo lý cầm tặc tiên cầm vương.

Mình bây giờ mới nghĩ tới cũng có chút cảm giác bất mãn, bất chấp rốt cuộc ai mới là tặc, Địch Hoằng hét lớn một tiếng, huy đao vung mạnh ra, trong khoảnh khắc mở đường máu hướng Tiêu Bố Y mà vọt tới.

Các cấm vệ nhìn thấy hắn phóng về phía Tiêu Bố Y, cũng không ngăn cản, đều lộ ra vẻ mặt cổ quái, vẫn chỉ vây quanh các phỉ tặc còn lại mà chém giết. Bạch Tích Thu cũng rất lo lắng, nghĩ đến người trong triều cho dù văn võ song toàn, bất quá cũng chỉ nói tới cưỡi ngựa bắn tên, còn công phu chân chính thì vẫn kém xa người thảo mãng, cũng không hiểu vì cái gì mà các cấm vệ không ngăn cản Địch Hoằng. Bạch Tích Thu đã đánh lùi địch thủ, trong giây lát hướng về phía Địch Hoằng mà vọt tới, chỉ là mới chạy được hai bước, đột nhiên dừng lại, chỉ thấy Địch Hoằng đến bên cạnh Tiêu Bố Y, liền huy đao chém! Tiêu Bố Y cũng không nóng vội, trường cung hất lên, cương đao của Địch Hoằng đã bay lên trời, Tiêu Bố Y vận kình lên tay, trường cung còn lại bắn ra, đã đập thật mạnh lên ngực Địch Hoằng!

Bạch Tích Thu ngẩn ra tại chỗ, nằm mơ cũng không nghĩ đến trường cung còn có cách dùng như vậy. Địch Hoằng hự một tiếng, đã bị trúng đòn lảo đảo lui về phía sau hai bước, Tiêu Bố Y đưa tay tiếp lấy cương đao từ không trung rơi xuống, nhẹ nhàng gác lên trên cổ của Địch Hoằng.

Địch Hoằng đổ mồ hôi đầm đìa, không dám cử động, chỉ là vẻ mặt như gặp quỷ vậy. Một đao như tiện tay của Tiêu Bố Y, hắn ngay cả ý định tránh né trong đầu cũng không kịp, đây là công phu gì? Không những hắn hoảng sợ công phu hồn nhiên liền lạc của Tiêu Bố Y, cho dù là Từ Thế Tích Bạch Tích Thu cũng cổ nổi da gà, thầm nghĩ chiêu này của Tiêu Bố Y nếu đối phó mình, không biết mình có né được hay không?

Bọn họ ai cũng không thể tưởng được cẩu quan uể oải lười biếng này lại có võ công kinh thế hãi tục như thế, trong lòng trăm ngàn tư vị, giống như là đổ một bình ngũ vị vào vậy. Một phỉ đạo nhìn thấy Địch đương gia bị bắt, liên tục rống lên, như dã thú vọt tới, Tiêu Bố Y đưa tay giương cung lắp tên, một mũi tên đã xuyên thủng lồng ngực người nọ!

Tên dài gào thét xuyên thấu thân thể người nọ, Tiêu Bố Y lại nắm trường đao nơi tay. Đợi khi Địch Hoằng tỉnh ngộ lại thì càng kinh sợ, Tiêu Bố Y bắn ra một tiễn, mà đao vẫn không rời tay, hắn làm thế nào mà có thủ pháp nhanh như vậy?

Người nọ kêu lên một tiếng thảm thiết, lao tới hai bước, giơ cương đao lên cao chạy vội tới phía trước cách Tiêu Bố Y mấy bước, thì ngã 'thịch' xuống đất. Tiêu Bố Y cũng trầm giọng quát: "Dừng tay".

Các cấm vệ đều lắc mình lùi xuống, cũng không chút thương tích nào. Mười mấy người Địch Hoằng mang theo công phu cũng tốt, nhưng mấy cấm vệ này dù sao cũng không phải là tay mơ, hơn nữa bên cấm vệ nhiều người, nên lúc này đám thủhạ của Địch Hoằng có thể đứng thẳng được cũng không còn mấy.

Tiêu Bố Y đơn đao nơi tay, nhìn Từ Thế Tích nói: "Các hạ là Từ Thế Tích Ngõa Cương sao?"

Từ Thế Tích ngạc nhiên, cao giọng nói: "Ngươi sao lại biết tên của ta?"

Tiêu Bố Y cười nói: "Theo ta biết, Ngõa Cương hiện có mấy người nhe Địch Nhượng, Địch Hoằng, Đan Hùng Tín. Từ Thế Tích. Cổ Hùng, Vương Nho Tín. Có thể chạy trốn tại điếu kiều, lại có thân thủứng biến như thế, gan lớn từ trong chết cầu sống không thể nghi ngờ chỉ có một Từ Thế Tích".

Từ Thế Tích im lặng hồi lâu, cũng không biết nói gì để chống đỡ, Tiêu Bố Y khen võ công thân thủ của hắn, quả thật so với cho hắn một cái tát còn muốn khó chịu hơn. Từ Thế Tích vẫn tự xưng là văn võ toàn tà, binh pháp công phu ít người bằng, nhưng thời gian trước mới thua dưới tay Lý Tĩnh, hôm nay lại chịu thiệt thòi đối với Tiêu Bố Y. Bảo sao hắn có thể chịu đựng được sự đả kích? Chỉ là hắn chưa bao giờ gặp qua Tiêu Bố Y, người này sao lại đối với Ngõa Cương rõ như lòng bàn tay? Hắn đương nhiên không biết, Hồng Phất nữ đã đem bộ dáng của hắn mô tả cho Tiêu Bố Y, Lý Tĩnh cũng nói chuyện riêng kể lại cùng phân tích các nhân vật Ngõa Cương. Cho nên Tiêu Bố Y nhìn thấy tướng mạo của Từ Thế Tích, thì đã đoán trúng.

Đương nhiên Tiêu Bố Y đoán trúng là một chuyện, mà có thể nói ra là chuyện khác. Cái này cùng Viên Thiên Cương xem tướng cũng giống nhau. Ngươi tính chuẩn là một chuyện, làm người bên ngoài tin phục ngươi lại là chuyện khác.

Tiêu Bố Y nhìn thấy Từ Thế Tích không nói, thì lớn giọng nói: "Nói vậy hảo hán dưới đao của ta chính là Ngõa Cương Địch Hoằng Địch đương gia?"

Địch Hoằng tuy cũng muốn làm ra bộ dáng hảo hán, nhưng hai chân run lên không nghe theo sự điều khiển. Chính mắt nhìn thấy Tiêu Bố Y bắn chết thủ hạ của mình như cỏ rác, Địch Hoằng biết người này cũng thuộc dạng độc ác tàn nhẫn, giết mình cũng rất có thể, chó không sủa là chó cắn người, nhưng cẩu quan trước mắt này cười rộ lên, lại nhe răng giống như chó không sủa vậy, lại càng tàn nhẫn.

"Ngươi làm sao biết được?" Từ Thế Tích rất kinh ngạc, thầm nghĩ người này quả thực chẳng khác nào thần tiên.

Tiêu Bố Y thản nhiên nói: "Cái này cũng không có gì khó, mới vừa rồi các ngươi hiệu lệnh không chỉnh tề. Mà người trong Ngõa Cương không nghe hiệu lệnh của Từ Thế Tích có thể đếm được trên đầu ngón tay, Địch đương gia đương nhiên chính là một trong số có thể đếm được đó".

Địch Hoằng đỏ mặt tía tai, trong lòng muốn nói ngươi giết ta đi, lời ra đến miệng lại biến thành, "Ngươi muốn thế nào?"

Từ Thế Tích rất ảo não thầm nghĩ không sợ đối thủ giống như hổ, chỉ sợtrợ thủ giống như heo, Địch Hoằng này làm việc thành thì ít bại thì nhiều, nhưng lại cố tình mỗi lần làm việc đều muốn tự thân xuất mã, ngược lại phá hỏng đại sự của mình. Nhưng chán nản là một chuyện, hắn vẫn phải dốc hết toàn lực cứu Địch Hoằng, bằng không làm sao ăn nói với Địch Nhượng?

Tiêu Bố Y cười nói: "Ta muốn thế nào, Từ Thế Tích nên rõ ràng nhất".

Từ Thế Tích xoay chuyển ánh mắt, đã dừng ở trên người Lưu Giang Nguyên, lên tiếng cười dài nói: "Ta nói Tiêu đại nhân sao lại không giết Địch Hoằng, chắc là muốn đổi lấy thủ hạ Thừa Hoàng Thừa này?"

Tiêu Bố Y mỉm cười không nói, Từ Thế Tích cũng cho người cứu tỉnh Lưu Giang Nguyên, lớn tiếng nói: "Tiêu đại nhân, Từ Thế Tích có một chuyện không rõ, mong được chỉ giáo".

"Ồ?" Tiêu Bố Y thản nhiên nói: "Các hạ có chuyện cần hỏi, ta cũng không dám nói là chỉ giáo gì".

Từ Thế Tích cao giọng nói: "Đại nhân xem ra đã sớm bày mưu tính kế, nói vậy biết Thừa Hoàng Thừa đã bị vây vào trong nguy hiểm, chỉ sợ không thể cứu được Thừa Hoàng Thừa, lúc này mới cố ý cho Địch Hoằng qua điếu kiều, hiệu lệnh của ta không rõ, chỉ qua được mười mấy người, Tiêu đại nhân lại cho người kéo điếu kiều lên, bắt… toàn bộ vào rọ phải không?" Hắn muốn nói bắt ba ba trong rọ, chỉ sợ Địch Hoằng ghi hận trong lòng, nhưng cái này không nói ra thì ai cũng hiểu ý tứ của hắn, không khỏi buồn cười, Từ Thế Tích lại nghiêm mặt nói: "Đại nhân thả Địch đương gia qua cầu, chính là muốn đổi lấy Thừa Hoàng Thừa, nhưng không hiểu đã lộ ra sơ hở chỗ nào đã làm cho đại nhân cảnh giác?"

Tiêu Bố Y cười nói: "Ngươi có nhớ ta mới vừa rồi từng hỏi qua Thừa Hoàng Thừa chuyện Đan Dương làm thế nào rồi không?"

Từ Thế Tích ngạc nhiên, "Thì sao?"

Tiêu Bố Y thản nhiên nói: "Ta căn bản không có phân phó hắn chuyện gì ở Đan Dương cả. Hắn nói đã làm ổn thỏa, hiển nhiên là nghĩ một đằng nói một nẻo. Hắn một khi đã nghĩ một đằng nói một nẻo, đương nhiên chính là bởi vì bị người hiếp bách, thân bất do kỷ. Đạo lý này có đơn giản không?"

Bạch Tích Thu ngẩn ra nhìn Tiêu Bố Y, làm sao nghĩ đến mỗi câu nói của Tiêu Bố Y đều có môn đạo, Từ Thế Tích rất thán phục nói: "Thì ra là như thế, Tiêu đại nhân giả heo ăn thịt hổ cũng rất giỏi. Chỉ là Tiêu đại nhân không tiếc mạo hiểm thả cho Địch đương gia quá cầu, chắc là đối với thủ hạ này cực kỳ xem trọng, cho nên Thế Tích mong Tiêu đại nhân thả Địch đương gia, chúng ta sau khi rời khỏi nơi này, sẽ thả Thừa Hoàng Thừa!"

Từ Thế Tích lúc này đã biến thành nắm chắc nơi tay, Tiêu Bố Y cũng cười nói, "Ngươi nói cái gì?"

"Ta mong Tiêu đại nhân thả Địch đương gia ra" Từ Thế Tích chậm rãi rút đao đặt ở trên cổ Lưu Giang Nguyên, "Bằng không mọi người đều ngọc thạch câu phần".

Tiêu Bố Y cười ha hả, huy đao chém tới, giữa không trung tóc đen bay múa, Địch Hoằng lên tiếng kêu to. Từ Thế Tích cầm đao nơi tay căng thẳng, chăm chú nhìn qua, chỉ thấy Địch Hoằng một nửa đầu đã không còn tóc. Tiêu Bố Y một đao qua lại, đao pháp tinh diệu, gọc tóc mà không chút đả thương tới người.

Tiêu Bố Y một đao chém ra, rồi đặt rở lại trên cổ Địch Hoằng, Địch Hoằng thấy hắn ra tay như điện, hắn đến ý niệm né tránh cũng không kịp xuất hiện trong đầu, hai chân run rẩy, cơ hồ bị dọa muốn tè ra quần.

"Trong mắt Từ Thế Tích ngươi, Lưu Giang Nguyên đương nhiên quan trọng. Nhưng trong mắt của ta, bộ không cho rằng Địch đương gia trong mắt ngươi cũng quan trọng? Thừa Hoàng Thừa mất người này có thể bổ sung người khác. Địch đương gia thì không, Địch Nhượng cũng không có cơ hội để cha mẹ sinh một huynh đệ khác!" Tiêu Bố Y không chậm rãi nói, "Hôm nay ta là đao, ngươi là cá thịt, Từ Thế Tích ngươi giờ phút này chẳng lẽ còn có tư cách cùng ta cò kè mặc cả?"

Từ Thế Tích tay cầm đao gân xanh nổi lên, trầm giọng nói: "Tiêu đại nhân, ngươi không khỏi quá tự tin cùng tự phụ đó".

Tiêu Bố Y lên tiếng cười dài, âm thanh vang động khắp nơi, chim chóc tựa hồ cũng bị tiếng cười của hắn làm cho khiếp sợ, bay lên kêu inh ỏi. Mọi người ánh mắt phức tạp dừng ở trên người Tiêu Bố Y, thật sự không hiểu hắn rốt cuộc là dạng người gì!

Tiêu Bố Y tiếng cười dừng lại, chậm rãi nói: "Một khi đã như vậy, ta sẽ cùng ngươi đánh cuộc một ván, ta đếm tới ba, ngươi nếu còn không thả Thừa Hoàng Thừa, ngươi có tin hay không, ta sẽ một đao chém bay đầu Địch Hoằng?"

"Một..." Tiêu Bố Y không chần chờ.

Từ Thế Tích không đợi hắn đếm tiếp, đã triệt hạ trường đao trên cổ Lưu Giang Nguyên xuống, thởdài nói: "Ta thua!"

170. Chương 170: Nội Chiến

Tiêu Bố Y lấy đao quét nhẹ lên da đầu của Địch Hoằng, 'ong ong' rung động. Phỉ tặc ở một bên nghe được trên người cũng nổi da gà. Địch Hoằng sợ muốn chết, nhìn thấy Tiêu đại nhân hiện tại không giết mình, chỉ cảm thấy còn có đường sống, cũng biết Từ Thế Tích đang tìm đường cho mình, không dám nhiều lời...

Từ Thế Tích cảm giác đã xem nhẹ Tiêu Bố Y, trên thực tế hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng ước lượng qua Tiêu Bố Y này.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Hắn tuy xảo kế liên hoàn, nhưng đối với địch thủ Tiêu Bố Y một chút cũng không biết.

Ba chữ Tiêu Bố Y này đối với hắn mà nói, rất là lạ lẫm. Hắn chỉ từ miệng Lưu Giang Nguyên biết Thái Phó Thiếu Khanh của Đại Tùy hiện nay không phải là Vũ Văn Hóa Cập, mà là Tiêu Bố Y. Tiêu Bố Y này nửa năm nay thăng tiến cực nhanh, từ một thảo dân đã thăng lên quan tứ phẩm, là chuyện từ khi khai sáng Đại Tùy tới giờ chưa từng có. Nhưng vô luận hắn là mấy phẩm, trong mắt Từ Thế Tích, mã quan cũng chỉ là mã quan, còn có thể làm được gì? Nhưng Từ Thế Tích đến bây giờ mới phát hiện, mã quan này ngoại trừ thuật cỡi ngựa còn chưa biết thế nào ra, cơ hồ không có gì là không thể.

Bất quá vô luận hắn trước kia có biết Tiêu Bố Y hay không, thì hắn biết bản thân từ nay về sau, đời này sẽ không quên được Tiêu Bố Y này.

Trước kia hắn luôn tin tưởng rằng không có gì mà mình làm không được, nhưng hiện tại hắn tin tưởng rằng, Tiêu Bố Y tuyệt đối nói được làm được. Hai người hiện tại đấu chính là lòng tin, nhưng Từ Thế Tích khi nhìn thấy Tiêu Bố Y một phát tên bắn chết một lâu la Ngõa Cương, một đao gọt tóc Địch Hoằng, đột nhiên cảm thấy Lưu Giang Nguyên trên tay mình không có chút lợi thế gì. Một khi đã như vậy, hắn chẳng thà hào phóng nhận thua!

Tiêu Bố Y nhìn thấy Từ Thế Tích buông trường đao xuống, cười nói: "Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, các hạ buông trường đao, cũng tính là tuấn kiệt".

Từ Thế Tích chỉ cảm thấy chung quy vẫn bị Tiêu Bố Y đè đầu, khó tránh có chút không phục, lãnh đạm nói: "Tiêu đại nhân, ta có tuấn kiệt hay không hình như cũng không cần đại nhân bình xét, đối với ngươi chỉ sợ đại nhân chuyện nhỏ thì tinh minh, chuyện lớn lại hồ đồ".

"Ồ?" Tiêu Bố Y lại cười nói: "Ta cũng thực hy vọng các hạ chỉ ra chỗ sai lầm của ta".

Từ Thế Tích thở dài một tiếng, "Bạch Vạn Sơn dẫn theo ba trăm thớt ngựa rời mã trường, lại không biết trên đường có cả ngàn người đang đợi. Hắn hình như không bằng Tiêu đại nhân, không có điếu kiều bảo mệnh. Tiêu đại nhân cho dù liệu sự như thần, giờ khắc này chỉ sợ cũng không biết Bạch Vạn Sơn quá nửa thân đã hãm trùng vây, khó giữ được mạng. Tiêu đại nhân cho dù võ công cái thế, lúc này nói vậy roi cũng đã không đủ dài?"

Bạch Tích Thu trong lòng chấn động, đôi mắt trợn lên, lớn tiếng quát: "Ngươi nói là thật chứ?"

Từ Thế Tích thản nhiên nói: "Ta lừa cô làm gì, Ngõa Cương người đông thế mạnh, lần này đến đánh Thanh Giang mục trường, chẳng qua chỉ mới vận dụng không đến trăm người. Số người còn lại rốt cuộc ở nơi nào,

ta nghĩ Bạch Đại tiểu thư cũng không ngu xuẩn, có lẽ có thể nghĩ ra. Ba trăm thớt ngựa cũng không xem như là số lượng nhỏ, Ngõa Cương một khi đã biết, làm sao có thể buông tha?"

Nhìn thấy bộ dáng khẩn trương của Bạch Tích Thu, Từ Thế Tích thở dài một hơi, liếc nhìn Tiêu Bố Y rồi nói, "Ta ở tại Ngõa Cương coi như là có chút uy tín, nếu Bạch trường chủ gặp nguy hiểm, bằng vào một câu của Từ Thế Tích ta, nhất định sẽ không hại tính mạng của hắn, Bạch Đại tiểu thư không tin sao?"

Hắn không hỏi Tiêu Bố Y, chỉ hỏi Bạch Tích Thu, hiển nhiên biết nếu Tiêu Bố Y trả lời, quá nửa sẽ nói, Thừa Hoàng Thừa còn có thể bổ nhiệm, mã trường chủ này không lẽ không thể tìm người thay thế hay sao.

Bạch Tích Thu cắn môi không nói, cũng nhìn về phía Tiêu Bố Y. Đối với đạo phỉ đến đây, nàng đương nhiên hận không được thể giết sạch, nhưng nếu muốn dùng tính mạng của cha để đổi lấy Địch Hoằng. nàng đương nhiên hy vọng cha có thể bình yên vô sự. Nhưng hôm nay bắt lấy Địch Hoằng chính là Tiêu Bố Y. Tiêu Bố Y thân là đại quan trong triều, đương nhiên là lấy tiễu phỉ làm công lao, một trường chủ mã trường đối với bọn họ mà nói, thật sự không đáng nhắc tới. Khi khói hiệu truyền tới, Tiêu Bố Y đã bảo nàng chuẩn bị nhân thủ, chỉ sợ có việc. Nàng vẫn ngây thơ không biết đến tột cùng là chuyện gì. Đến khi tới tòa thành, Tiêu Bố Y lại bảo nàng phối hợp diễn trò, một người ngăn cản, một người nhất định cho phép. Bạch Tích Thu cũng không rõ tại sao. Nhưng phụ thân khi đi đã nói, vạn vạn lần không thể đắc tội Tiêu đại nhân này, hắn nói cái gì thì làm cái đó. Bạch Tích Thu đành phải phối hợp với Tiêu Bố Y, mắt thấy mười mấy người Địch Hoằng xông qua, trong lòng nàng cấp bách, khi cho người rút điếu kiều lên thì liếc nhìn Tiêu Bố Y, thầm nghĩ loại hôn quan như ngươi không biết đạo phỉ giảo hoạt cùng lợi hại. Nàng tuy nhìn không ra hư thực của đối phương, nhưng vẫn cảm thấy đối phương có vấn đề. Nhưng nàng vạn vạn lần không nghĩ đến chính là, Tiêu đại nhân này bày mưu tính kế, võ công cực cao, bắt lấy người cực kỳ dễ dàng, hắn bảo mình để cho người vào chỉ là để bắt người mà thôi. Nhưng trước mắt, cha nàng nếu đúng như lời Từ Thế Tích, thân hãm khốn cảnh. Tiêu đại nhân này xem ra vẫn không chút động tâm như sắt đá, lúc này nên làm thế nào cho phải?

Tiêu Bố Y nghe được Từ Thế Tích hù dọa, gật đầu nói: "Mã trường chủ thật ra cũng không việc gì".

"Tiêu đại nhân không phải là Thái Phó Thiếu Khanh, mà ngược lại nên là thần tiên" Từ Thế Tích cười nói: "Cái này có thể cũng là sự sống chết của Bạch trường chủ đối với Tiêu đại nhân mà nói, thật sự không đủ nặng nhẹ. Nhưng đối với Bạch Đại tiểu thư mà nói, thật ra rất quan trọng. Tiêu đại nhân mọi việc đều hiểu rõ, cũng không có thương hương tiếc ngọc, thật sự là đáng tiếc".

Tiêu Bố Y lấy đao quét nhẹ lên da đầu của Địch Hoằng, 'ong ong' rung động. Phỉ tặc ở một bên nghe được trên người cũng nổi da gà. Địch Hoằng sợ muốn chết, nhìn thấy Tiêu đại nhân hiện tại không giết mình, chỉ cảm thấy còn có đường sống, cũng biết Từ Thế Tích đang tìm đường cho mình, không dám nhiều lời. Nếu thực là hán tử thì vào lúc này quá nửa sẽ nói một tiếng muốn giết thì cứ giết, cần gì dông dài. Nhưng Địch Hoằng trời sinh không có loại ngạnh khí này, chỉ nghĩ tới cuộc sống hưởng thụ, không thể dễ dàng chết như vậy được.

"Ta nói Mã trường chủ không có việc gì các hạ không tin, vậy chúng ta cũng không ngại đánh cuộc một ván" Tiêu Bố Y nói.

"Đánh cuộc như thế nào?" Từ ThếTích ánh mắt chợt ngưng trọng.

"Ta thắng thì ta sẽ thả Địch Hoằng, ta thua thì ta sẽ chém đầu Địch Hoằng. Không biết Từ đương gia ý như thế nào?"

Từ Thế Tích ngẩn ra, còn tưởng rằng hắn nhất thời sẽ nói ngược lại hoặc là nói sai rồi, đợi sau khi hiểu được thì ngược lại trù trừ hẳn lên. Vốn hắn cảm thấy phía Đan Hùng Tín tuyệt đối không có thể nào thất thủ. Nhưng nhìn thấy Tiêu Bố Y tràn đầy tự tin, ngược lại lòng tin cũng dao động, Bạch Tích Thu thầm nghĩ ngươi đây là đánh cuộc cái kiểu gì, ta đời này cũng chưa từng nhìn thấy loại đánh cuộc như vậy. Cha ta không có việc gì ngươi thả Địch Hoằng làm gì, cha ta nếu có cái gì bất trắc, ngươi cho dù có chém Địch Hoằng chôn cùng thì có ích lợi gì?

"Tiêu đại nhân chẳng lẽ cho tới bây giờ đều tự tin như vậy?" Từ Thế Tích tâm tư xoay chuyển, một hồi cũng cảm thấy thúc thủ vô sách. Hắn đến giờ vẫn không thể hiểu được Tiêu Bố Y, người này xem ra cái gì cũng không để ở trong lòng, chẳng lẽ thực không hề có sơ hở

"Ta chỉ biết là ta rất ít khi thua" Tiêu Bố Y thở dài nói: "Các hạ không phải kẻ ngu ngốc, trên điếu kiều có thể chạy trốn. Chẳng lẽ cái này cũng không dám đánh cuộc?"

Từ Thế Tích trong lòng chợt động, đã nghĩ tới cái gì, lớn tiếng nói: "Được rồi, ta cùng ngươi đánh cuộc".

"Ta đã biết con mẹ ngươi luôn muốn ta chết!" Bên kia Địch Hoằng rốt cuộc không thể nhẫn nại, mở miệng mắng lớn: "Từ Thế Tích, ngươi phải đưa ta trở về, bằng không ta thành quỷ cũng không buông tha cho ngươi".

Hắn nói lời không mạch lạc, làm người thành quỷ cũng không rõ, Từ Thế Tích cũng vung tay lên nói: "Chúng ta đi".

Địch Hoằng sửng sốt, nhìn bóng dáng Từ Thế Tích đi xa, gào lên khóc lớn nói: "Từ Thế Tích, ngươi sẽ không chết tử tế được, Từ Thế Tích, ta biết ngươi vẫn hận ta. Lần này muốn mượn tay Tiêu đại nhân trừ đi ta!"

Từ Thế Tích vốn đang có chút do dự, nghe nói như thế liền đi nhanh hơn.

Địch Hoằng cuống quít nói: "Từ Thế Tích, ta mới vừa rồi nói đều là đánh rắm, ngươi, ngươi con mẹ nó thật muốn ta chết có phải sao? Các ngươi không cần đi theo Từ Thế Tích, hắn đến lúc sợ hãi sự tình tiết lộ, khẳng định sẽ đem các ngươi giết để diệt khẩu!"

Từ Thế Tích cùng các thủ hạ cũng không dừng lại, đã chuyển qua sơn đạo, biến mất không thấy, Địch Hoằng há hốc mồm, cảm giác đỉnh đầu tê dại, mới phát hiện mình đã biến thành đầu trọc, nhìn mấy thi thể trên mặt đất, gió lạnh thổi qua, sự sợ hãi đột nhiên sinh ra.

"Tiêu, Tiêu, Tiêu…"

"…phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn, tráng sĩ nhất khứ hề bất phục hoàn" Tiêu Bố Y thở dài nói.

Địch Hoằng nhìn bốn phía, biết hiện tại có thể cứu mạng mình chỉ có chính mình liền nghiêm mặt nói: "Tiêu đại nhân văn thơ thật tốt".

"Cha ta thì sao?" Bạch Tích Thu cướp lời hỏi.

"Lệnh tôn nói vậy cát nhân thiên tương, tất nhiên sẽ không có việc gì" Tuy không tin Tiêu Bố Y sẽ thắng, nhưng Địch Hoằng biết lúc này báo tang cho Bạch Vạn Sơn thì cũng chính là báo tang cho bản thân.

Bạch Tích Thu cắn môi, sớm đã cho người ta buông điếu kiều xuống để Lưu Giang Nguyên đi vào. Lưu Giang Nguyên sao khi đi vào 'thịch' một cái quỳ rạp xuống đất, dập đầu không ngẩng lên nói: "Đại nhân, Lưu Giang Nguyên tội nên chết vạn lần".

"Ngươi thực tội nên chết vạn lần" Bạch Tích Thu vừa tức lại vừa gấp, "Lưu Giang Nguyên, nếu không phải ngươi đóng dấu lên trên công văn, chúng ta nhất định sẽ dựa theo quy củ mà làm. Như vậy cha ta làm sao mà lấy thân mạo hiểm. Không được, ta phải đi tìm cha ta! Tiêu đại nhân, phiền người giúp ta trông coi mục trường".

Nàng đã yên tâm, nói xong liền muốn chạy đi, lập tức hô lên triệu tập lực lượng của mã trường. Bất quá cũng chỉ còn chừng hai mươi người, nhưng nhìn thấy Lưu Giang Nguyên, Địch Hoằng cùng Tiêu Bố Y đều ở tại mục trường, thì lại do dự. Nếu vì tìm phụ thân mà dốc toàn lực ra ngoài. Vậy mục trường lại có chút nguy hiểm.

Không biết vì sao, trong lòng nàng vẫn cho rằng Tiêu Bố Y bình tĩnh tự nhiên, cũng cảm thấy Tiêu BốY nói hình như sẽ không sai. Nhưng Bạch Vạn Sơn dù sao cũng không phải là cha của Tiêu Bố Y, Bạch Tích Thu cũng không dám khẳng định.

Tiêu Bố Y cũng không đáp ứng, nhìn Lưu Giang Nguyên nói: "Thừa Hoàng Thừa, ngươi đích thực từng có sai phạm, chỉ là ngươi cuối cùng vào thời điểm sinh mệnh nguy hiểm mà mạo hiểm nhắc nhở chúng ta, cho nên cũng có thể châm chước. Người thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, ngươi là văn quan, lọt vào trong tay giặc, đương nhiên là tự bảo vệ là trên hết. Huống chi ngươi lúc trước cũng ở tại công văn nhắc nhở ta, không cần quá tự trách, nhiều nhất sau khi trở về Đông Đô, phạt ngươi nửa năm bổng lộc là được, đứng lên đi".

Hắn một câu cuối cùng là mỉm cười nói ra, Lưu Giang Nguyên cảm kích rơi nước mắt, chậm rãi đứng lên nói: "Tạ ơn đại nhân".

"Từ từ" Bạch Tích Thu nghĩ tới cái gì, "Tiêu đại nhân, người nói Thừa Hoàng Thừa ở trên công văn có ám chỉ, ta sao lại không có nhìn ra?"

Tiêu Bố Y cười nói: "Phương Thảo lúc trước khi tới đưa công văn, nói Lưu Giang Nguyên có nói qua, ta nhận ra được con dấu của Lưu Giang Nguyên, lại không biết đại nhân như ta không quá để ý tới mọi việc, đối với con dấu của hắn tự nhiên không biết. Phương Thảo nếu dựa theo lời Lưu Giang Nguyên nói, đương nhiên là Lưu Giang Nguyên muốn ám chỉ ta cái gì đó. Ta nếu vạch trần tại chỗ, chỉ sợ bọn họ thẹn quá thành giận mà giết Lưu Giang Nguyên, cho nên tương kế tựu kế nói công văn không vấn đề gì".

"Người thật ra tương kế tựu kế cứu trở về thuộc hạ của người. Nhưng người có nghĩ đến, người đánh cuộc như vậy, cha ta làm sao bây giờ?" Bạch Tích Thu vội la lên.

Tiêu Bố Y không nói, Địch Hoằng cũng uể oải thầm nghĩ thì ra kế hoạch có sơ hở, đối phương sớm đã chuẩn bị để ngươi mắc câu. Suy nghĩ lại, cứ như vậy Tiêu Bố Y nói không chừng sẽ có an bài. Bạch Vạn Sơn cũng chưa chắc đã chết, Bạch Vạn Sơn khong chết, mình đương nhiên cũng có thể còn mạng. Suy nghĩ như thế, ngược lại cũng cao hứng hẳn lên, "Tiêu đại nhân ánh mắt tinh tế, thì ra đã sớm phát hiện cạm bẫy của chúng ta," Địch Hoằng nịnh hót nói: "Ta chỉ là ánh sáng như hạt gạo, không dám so với đại nhân, Bạch Đại tiểu thư, Tiêu đại nhân bày mưu lập kế, nói vậy sớm đã có dự định, lệnh tôn nhất định sẽ bình yên không việc gì. Bạch trường chủ nếu vô sự, tiểu nhân trong mắt đại nhân cũng không tính là gì, đại nhân là trăng thanh gió mát, chỉ xem ta như là lá rụng bụi mù, không bằng coi như ta là cái rắm, liền đem ta thả ra".

Tiêu Bố Y cười thu đao, "Địch đương gia, ta muốn hỏi ngươi một việc".

"Đại nhân xin cứ nói" Địch Hoằng nhìn thấy Tiêu Bố Y thu đao thầm nghĩ đã có cửa, người này cũng thích vỗ mông ngựa, mình cũng nên tăng cường nịnh nọt.

"Phương Thảo thực kêu là Phương Thảo sao?" Tiêu Bố Y hỏi.

Địch Hoằng lúc này vì mạng sống ngay cả tổ tông cũng có thể bán đứng, đương nhiên bất chấp Phương Thảo gì gì đó, "Hắn thật ra vốn tên là Phòng Huyền Tảo, là người Tề quận, lúc trước khi Dương Huyền Cảm phản loạn, hắn chính là đi theo Dương Huyền Cảm. Sau đó khi Dương Huyền Cảm chết, hắn liền trốn đi Lương quận, sau lại chuyển tới Tống thành, đổi tên thành Phương Thảo làm một dịch quan, lần này chúng ta đến tấn công Thanh Giang mã trường, đều là chủ ý ngu ngốc của hắn".

Tiêu Bố Y kiên nhẫn giải thích: "Mộ Nho, hôm nay nếu chỉ là một Từ Thế Tích, thì thắng thua thực khó mà nói. Nhưng nhờ có Địch Hoằng này, chúng ta mới dễ dàng cứu được Lưu Giang Nguyên. Vi diệu trong đó rất khó mà nói rõ, chỉ là ta nghĩ," Tiêu Bố Y cười nói tiếp, "Địch Hoằng sau khi trở về, Ngõa Cương quá nửa là gà bay chó nhảy"...

Địch Nhượng như đậu dốc tương trúc ra đem tất cả mọi chuyện nói ra một lần, nhưng hắn xem ra cũng không có cái gì là bí ẩn, sau khi nói xong cũng không quên vào một câu, "Cho dù là Phòng Huyền Tảo cùng Từ Thế Tích đều tự xưng là đại tài, nhưng nhìn thấy đại nhân lại như băng tuyết gặp ánh mặt trời, trong giây lát liền tan rã, thật buồn cười".

Nói xong chữ buồn cười, Địch Hoằng cũng gượng cười theo vài tiếng, chỉ là quá mức khẩn trương, cười rộ lên lại giống như là tiếng mõ đêm khuya, nhiều ít cũng có chút thê thảm.

Bạch Tích Thu cũng nóng nảy bất an, muốn tìm phụ thân lại không yên lòng mục trường, đưa mắt hướng về đường ra khỏi núi nhìn qua, đột nhiên có chút kinh ngạc. Khi nhìn kỹ lại, kêu to một tiếng: "Cha".

Eo núi phương xa hiện ra một đội ngũ, không nóng không vội đang đi về phía này, người đi đầu rõ ràng chính là Bạch Vạn Sơn.

Bạch Tích Thu chạy nhanh qua nghênh đón, Địch Hoằng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, lại nịnh hót: "Đại nhân quả nhiên thần cơ diệu toán, lại kiêm võ công cao cường. Có thể nói là đứng đầu hào kiệt trong thiên hạ, nghĩ đến hào kiệt trong thiên hạ đều nhất ngôn cửu đỉnh, lời hứa ngàn vàng. Tiêu đại nhân nói vậy cũng sẽ không ngoại lệ".

Hắn ám chỉ lời hứa của Tiêu Bố Y, Tiêu Bố Y lại ra vẻ không biết, sớm đã ra đón: "Bạch trường chủ bên đó có chuyện gì không?"

Bạch Vạn Sơn ha hả cười to, "Tiêu đại nhân liệu sự như thần, biết bọn họ tất sẽ đến cướp ngựa, đã sớm an bài quan binh Tống thành tới tiếp ứng. Quan binh đông đảo trang bị lại đầy đủ, cái gì Đan Hùng Tín Cổ Hùng Ngõa Cương, thấy tình thế không ổn, bỏ lại mấy chục mạng mà chạy trối chết, lần này bọn họ đúng thật là muốn trộm gà lại mất thêm nắm thóc".

Bạch Tích Thu ngạc nhiên, "Tiêu đại nhân khi nào thì điều động binh mã Tống thành?"

Bạch Vạn Sơn lắc đầu nói: "Con gái không biết, Tiêu đại nhân sớm đã nhìn ra Phương Thảo có sơ hở, cũng không dám xác định, người chỉ sợ lầm chuyện của triều đình, cho nên ngày hôm qua nói là mệt đi nghỉ ngơi, thực ra là rời mã trường đi Tống thành, biết Thừa Hoàng Thừa không tới Tống thành, cho nên biết không ổn. Nên đã mời Cổ Huyện lệnh xuất binh tiêu diệt giặc, còn chuyện sau đó, con cũng đã biết, cũng không cần ta nói nhiều".

Bạch Tích Thu thở phào một hơi, tràn đầy khâm phục nhìn Tiêu Bố Y nói: "Tích Thu không biết đại nhân đã sớm bố trí thỏa đáng, nên đã có chỗ đắc tội, mong thứ tội".

Lưu Giang Nguyên trong lòng lại càng cảm kích, thầm nghĩ Tiêu Bố Y thân là quan cao của triều đình, vì tính mạng một Thừa Hoàng Thừa nho nhỏ như hắn mà không kể vất vả, phí công như vậy, cuối cùng chỉ nói với mình một tiếng không cần quá tự trách, mình kiếp nầy thật không biết làm sao báo đáp.

Mọi người đều vui mừng, Địch Hoằng cười bồi, thầm nghĩ mọi người đều quên mất mình, không nghĩ đến Bạch Vạn Sơn đã sớm nhìn thấy hắn, "Tiêu đại nhân, đây là ai?"

"Bạch trường chủ đã trở lại, ta tự nhiên thắng" Tiêu Bố Y mỉm cười khoát tay nói: "Không biết Địch đương gia còn lưu lại trong này làm gì, muốn ăn cơm rồi mới đi sao?"

Địch Hoằng đang nghĩ đến mạng sống của mình, đột nhiên nghe được Tiêu Bố Y thả mình đi, cũng có chút không dám tin tưởng.

"Ngươi thực sẽ thả ta đi?" Địch Hoằng rụt rè hỏi lại.

"Đương nhiên, ta thắng tâm tình thoải mái, tự nhiên muốn thả ngươi đi" Tiêu Bố Y cười nói.

Địch Hoằng lui ra phía sau hai bước, vái chào sát đất, "Tiêu đại nhân chính là cha mẹ tái sinh của Địch Hoằng ta, xin nhận tiểu nhân một lạy".

Hắn công phu đã làm đủ, rồi nghiêng nghiêng mà đi ra, chính là sợ hãi có người phía sau hắn bắn tên, đợi sau khi đi qua điếu kiều, nhìn thấy đã cách xa mấy người Tiêu Bố Y, đã chắc không bị hại, lúc này mới co chân bỏ chạy, trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Tất cả mọi người đều khó hiểu ý của Tiêu Bố Y, Bạch Vạn Sơn đương nhiên sẽ không nói cái gì, cảm thấy người ta là đại nhân, làm thế nào tự nhiên là có đạo lý của hắn. A Tú lại thừa dịp khi không ai chú ý hỏi: "Tiêu lão Đại, ngươi sao lại thả Địch Hoằng, chẳng lẽ ngươi không sợ có người sẽ lấy hành động này mà bày trò?"

Tiêu Bố Y cười nói: "Thả hắn so với giết hắn có tác dụng hơn, bày trò thì không sợ, ta đều có cách ứng đối".

"Sao lại thả hắn so với giết hắn lại có tác dụng lớn hơn?" Chu Mộ Nho khó hiểu hỏi.

Tiêu Bố Y kiên nhẫn giải thích: "Mộ Nho, hôm nay nếu chỉ là một Từ Thế Tích, thì thắng thua thực khó mà nói. Nhưng nhờ có Địch Hoằng này, chúng ta mới dễ dàng cứu được Lưu Giang Nguyên. Vi diệu trong đó rất khó mà nói rõ, chỉ là ta nghĩ," Tiêu Bố Y cười nói tiếp, "Địch Hoằng sau khi trở về, Ngõa Cương quá nửa là gà bay chó nhảy".

Địch Hoằng một mạch chạy khỏi mục trường, nhìn thấy phía sau bóng quỷ cũng không có một cái, không khỏi thở phào một hơi.

Hắn hiện tại không muốn bay, không muốn nhảy, chỉ thầm nghĩ sau khi tìm được Từ Thế Tích sẽ đem hắn chặt thành tám khối. Hắn một chút cũng không hận Tiêu Bố Y, ngược lại, hắn thật ra có chút cảm tạ Tiêu Bố Y nói là làm. Nhưng Từ Thế Tích không để ý tới nghĩa khí mà bỏ đi làm cho hắn rất là tức giận. Khi

hắn nghĩ đến Từ Thế Tích trốn ở nơi nào, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Từ Thế Tích đang ngồi ở trên triền núi.

Địch Hoằng chợt rùng mình, đột nhiên nghĩ đến một khả năng đáng sợ, đó là Từ Thế Tích lưu lại ở chỗ này chính là xem hắn chết hay không, nếu không chết, Từ ThếTích có thể bổ thêm một đao!

Hắn nhìn Từ Thế Tích, Từ Thế Tích cũng đang nhìn hắn. Cả hai người đều không nói gì, Địch Hoằng lại biết luận về công phu, mình vẫn kém Từ Thế Tích, nghĩ đến đạo lý hảo hán không chịu thiệt trước mắt, không khỏi tươi cười nói: "Thế Tích, ngươi đã thắng, Bạch Vạn Sơn trở về, ta hiện tại mới biết được thần cơ diệu toán của ngươi quả nhiên danh bất hư truyền".

Từ Thế Tích chậm rãi đứng lên, thở dài một tiếng nói: "Không nghĩ tới Đại Tùy lại có nhân vật như Tiêu Bố Y. Từ Thế Tích ta hôm nay thua dưới tay hắn, cũng là tâm phục khẩu phục. Đám người lão Đan đều chờở phía trước, chúng ta đi thôi".

Hắn đi tới trước, Địch Hoằng cách ắn vài bước, không dám tới gần.

Từ Thế Tích cũng không quay đầu lại, đi được vài dặm, chỉ tay về phía trước nói: "Địch đương gia, bọn họ đều ở đó".

Địch Hoằng đang đề phòng Từ Thế Tích, nhìn thấy ở cánh rừng phương xa, đám người Ngõa Cương quăng mũ cởi giáp, chật vật không chịu nổi ngồi ở đó, không khỏi trong lòng mừng rỡ. Đan Hùng Tín, Cổ Hùng nhìn thấy Địch Hoằng đi tới, đều vui vẻ nói: "Địch đương gia, người quả thực không có việc gì".

Địch Hoằng đột nhiên xoay người, đưa tay chỉ nói: "Ta hiện tại không có việc gì, nhưng Từ Thế Tích ngươi lại có việc!"

Từ Thế Tích chậm rãi dừng bước, sắc mặt không thay đổi, cũng không nói chuyện.

Cổ Hùng ngạc nhiên nói: "Địch đương gia. Thế Tích có chuyện gì? Hắn nói người nhất định sẽ không có việc gì mà quay về, nhưng hắn dù sao cũng không yên lòng, vẫn đi ra đó đợi người".

Địch Hoằng chỉ cười lạnh, "Hắn chờ ta? Ta chỉ sợ hắn muốn giết ta thì có?"

Đan Hùng Tín cũng đi lên trước nói: "Địch đương gia, Thế tích giết người làm cái gì? Ta biết, lần này thất thủ, mọi người đều khó chịu, đều một bụng tức giận. Có thể là chúng ta năm nay bất lợi, ai ngờđụng phải chỗ cứng như vậy! Người hãy bớt giận, có chuyện gì quay trở về sơn trại hãy nói có được không?"

"Việc này không thể trở về sơn trại mới nói. Nếu về lại sơn trại, ta chỉ sợ hắn hại cả trại chủ" Địch Hoằng đột nhiên trước mắt sáng ngời, quay qua chỉ một tên lâu la nói, "Ngưu Đại Lực, ngươi đem chuyện vừa qua kể lại đi".

Ngưu Đại Lực lại có chút yếu đuối, nhưng cũng đem chuyện vừa xảy ra kể chi tiết ra một lần, Địch Hoằng cũng nhẫn nại chờ hắn nói xong, lúc này mới nói: "Các ngươi đều nghe cả chưa, cái này cũng không phải là ta bày ra. Khi tánh mạng của ta như chỉ mành treo chuông, Từ Thế Tích lại lấy tính mạng của ta mà đùa giỡn, tùy ý đánh cuộc. Hắn sau đó lại sợ chết mà bỏ đi, cái này nếu không phải là hại ta, thì cái gì mới là hại ta?"

Cổ Hùng hi hi ha ha đi tới, kiệt lực hòa tan không khí khẩn trương, "Thế Tích không phải thua cuộc sao? Một khi đã như vậy, Địch đương gia cũng không nên quá xem là thật..."

"Thế Tích là có ý tốt, không phải đánh cuộc, hắn xem tính mạng của người còn quan trọng hơn ai hết" Đan Hùng Tín cắt ngang lời Cổ Hùng, cảm thấy Cổ Hùng nhìn như làm người tốt, nói chuyện lại không có điểm dừng, ngược lại còn có chút như đổ dầu vào lửa, "Địch đương gia, Thế Tích vẫn luôn đại lượng, đối với Ngõa Cương trung tâm cảnh cảnh, tại sao lại hại người? Dựa theo tình hình mà nói, ta nếu là ở đó..."

"Ngươi nói hắn đại lượng, vậy ta đây chính là bụng dạ hẹp hòi?" Địch Hoằng giận không thể át, đẩy Đan Hùng Tín ra.

Đan Hùng Tín có lòng như khó nói ra, đành phải gượng cười nói: "Tất cả mọi người đều là huynh đệ. Địch đương gia, không bằng mọi người trở về uống rượu. Ta làm chủ được không?"

Địch Hoằng cười lạnh nói: "Đan Hùng Tín, nếu có người muốn hại ngươi, ngươi có tâm tình gì đi uống rượu không? Hôm nay có ta thì không có Từ Thế Tích, có Từ Thế Tích thì không có ta" Nói rồi đưa tay chỉ ra bốn phía, "Các ngươi nghe theo ta hay là muốn đi theo Từ Thế Tích?"

Tất cả mọi người đều nhìn nhau, nhiều ít đều có chút cảm thấy Địch Hoằng bé xé ra to, Địch Hoằng lại không cho rằng như vậy, không ai so với hắn hiểu được sự khủng bố dưới lưỡi đao tử vong. Hắn cảm thấy mạng mình là từ dưới ngọn đao mà kiếm về, một khắc khi Từ Thế Tích không để ý mà rời đi, hắn đời này cũng không thể quên. Nhìn thấy ánh mắt mọi người nhìn mình, đỉnh đầu lại tê dại, cảm giác được cực kỳ sỉ nhục, loại này sỉ nhục này đương nhiên không thể đòi lại từ Tiêu Bố Y, duy chỉ có thể đem lửa giận phát tác lên trên người Từ Thế Tích.

Trong rừng nhất thời không một tiếng động, Địch Hoằng nhìn thấy mọi người không nói, vừa tức lại vừa thẹn nói: "Muốn đi cùng Từ Thế Tích thì qua bên đó đi…"

Hắn còn muốn động tâm cơ nữa, Từ Thế Tích rốt cuộc đã mở miệng nói: "Địch đương gia, người không cần phải nói, một khi người đã không cần ta, ta đi là được, Thế Tích ở lại Ngõa Cương, chính là muốn báo đáp ân tình của Địch Đại đương gia năm đó. Một khi đã không thể ở lại Ngõa Cương, Từ Thế Tích chỉ có thể đi".

Hắn thật ra nói đi là đi, Đan Hùng Tín kêu lớn: "Thế Tích, có chuyện gì thì cứ từ từ thương lượng…"

Địch Hoằng cũng đoạt lấy đơn đao trong tay thủ hạ, tiến lên hai bước nói: "Từ Thế Tích, ngươi hại ta một mạng, chẳng lẽ muốn nói đi là đi sao, ngươi xem việc này có phải quá nhẹ không?"

Từ Thế Tích chậm rãi xoay người, hai hàng lông mày cau lại, "Vậy ngươi muốn thế nào?"

"Lưu lại một cánh tay" Địch Hoằng quay đầu lại nhìn, thấy các lâu la đều không tiến lên, cũng có chút lo lắng không đủ khí thế.

Từ Thế Tích đưa tay cầm lấy chuôi đao, đột nhiên cười lạnh nói: "Địch đương gia, Từ Thế Tích làm việc không thẹn với lương tâm. Ngươi một khi đã không vừa lòng với ta, ta cũng không nói gì để nói, cũng không muốn giải thích, chỉ là thanh giả tự thanh. Từ Thế Tích tự hỏi những năm gần đây cũng không làm Địch Đại đương gia thất vọng, ngươi đuổi ta đi thì có thể, muốn lấy tay ta, thì tự mình đi tới lấy đi".

Địch Hoằng nhìn thấy hắn cầm lấy chuôi đao, thì lửa giận chợt tắt ngúm, không có tiến lên mà ngược lại lui về sau một bước, quay đầu lại phẫn nộ quát: "Các ngươi đứng thất thần đó làm gì. Từ Thế Tích có sai chẳng lẽ không thể trách phạt? Các ngươi hôm nay ai chém được TừThế Tích, sau khi về sơn trại ta sẽ báo cho Đại đương gia trọng thưởng".

Dưới trọng thưởng, lại không có dũng phu. Thật sự là bởi vì gần đây Từ Thế Tích trong lòng mọi người tại Ngõa Cương rất có uy vọng. Đồng thời Từ Thế Tích võ công cao cường, ai cũng không muốn tiến đến để chịu chết.

Từ Thế Tích tay cầm chuôi đao, không nhìn mọi người, chỉ nhìn chằm chằm vào Địch Hoằng, thật lâu sau mới thở dài một tiếng, "Thế giới này không thể dự đoán, thế giới này không thể cầu sự hoàn hảo, đáng tiếc Từ Thế Tích ta cũng có ngày hôm nay!"

Hắn sau khi nói xong, xoay người nhanh chóng rời đi, cũng không quay đầu lại. Dưới ánh trời chiều, kéo sau hắn một cái bóng thật dài, dần dần đi xa, tràn đầy sự cô độc!

171. Chương 171: Ta Cưới Nàng

Nước sông chảy xiết, cuồn cuộn không tiêu tan như sự lo âu trong lòng Tiêu Bố Y. Chỉ là hắn kiệt lực để cho Bùi Bội thấy hắn bình tĩnh, tựa như không có chuyện gì xảy ra. Đến Lương quận, Thái Thú Lương quận Dương Uông dẫn theo trợ thủ, cái gì Thông thủ tán vụ, tự mình nghênh đón, quy cách chi long trọng, cũng là hiếm thấy…

Thông Tể Cừ từ Tống thành nhằm hướng Đông Nam mà xuống, không bao lâu đã vào tới địa phận Lương quận. Lương quận hướng đông hơn mười dặm có Thái Bình thôn, vốn bởi vì là nơi hẻo lánh, dựa vào núi lại bên sông, ít có phỉ đạo, người dân thuần phác.

Một ngày này đầu thôn có mấy đứa trẻ đang chơi đắp bùn, cuối đường lại hiện ra mấy bóng người, đều cưỡi ngựa cao lớn, xem ra rất có thân phận.

Mấy đứa nhỏ không biết không sợ, tò mò nhìn người cầm đầu cưỡi bạch mã. Mấy đứa nhỏ đều bị người này hấp dẫn, nói chính xác là chúng bị thớt ngựa kia hấp dẫn.

Bọn chúng cho tới bây giờ chưa từng gặp qua ngựa thần tuấn như thế, cả người trắng như tuyết, xem ra không nhiễm một hạt bụi. Chu đại hộ gia trong thôn cũng có vài con ngựa cao lớn, ngày thường khi không có việc gì, tiểu tử Chu gia luôn cưỡi đi khoe khoang, nhưng so với thớt ngựa này, mấy đứa trẻ này tuy không có hiểu biết gì, nhưng cũng biết thớt ngựa trước mắt này rất tốt.

Một đứa nhỏ tỉnh tỉnh mê mê, đứng lên tới gần muốn sờ bạch mã, một người mặc đồ võ sĩ cưỡi ngựa đi bên cạnh mắng: "Đứng nhỏ, cẩn thận ngựa đá giờ".

Đứa nhỏ hoảng sợ, lui về sau hai bước, đặt mông ngồi ở trong nước bùn, làm bẩn cả quần áo, không khỏi oa oa khóc lớn lên.

Người mắng nọ cũng bị dọa giật mình, người cưỡi bạch mã lắc đầu nói: "Thiếu Phương, ngươi cần gì dọa nó?"

Người mặc đồ võ sĩ đương nhiên chính là thân vệ vệ phủ Tôn Thiếu Phương, người cưỡi bạch mã chính là Tiêu Bố Y, bên canh hắn chính là Bùi Bội. Bùi Bội ở trên ngựa, eo lưng thẳng tắp, nhưng người cẩn thận có thể thấy ra, nàng đã rất là mỏi mệt.

Chỉ là vô luận thế nào, Bùi Bội cũng không muốn khom lưng, nàng hy vọng trong lòng người ta nhìn thấy mình không việc gì, nhìn thấy mình cười. Nàng cho tới bây giờ cũng không phải là loại người hy vọng được chiếu cố đặc biệt.

Người còn lại còn có A Tú Chu Mộ Nho. Lưu Giang Nguyên cùng Trương Khánh, bọn họ tới đâu không phải là vì mã trường, chỉ là vì cầu y.

Tiêu Bố Y tại Thanh Giang mã trường cũng không có ở đó mấy ngày, sau khi xử lý chuyện của Thái Mục xong, hắn đã cảm thấy không cần phải ở lại. Tuy thời gian còn sớm, tới Giang Đô cũng không mất bao nhiêu thời gian, nhưng hắn cũng đã không chuẩn bị đi dò xét mục tràng khác. Hiện tại hắn thấy, chuyện mục trường cũng có thể tiện nghi làm việc, nhưng bệnh tình của Bùi Bội lại càng ngày càng không ổn. Tuy Bùi Bội nói hắn cứ việc đi làm chuyện của hắn, hết thảy tùy duyên là được, nhưng Tiêu Bố Y làm sao mà còn tâm tình đi xử lý việc khác?

Khi chia tay, Bạch trường chủ mông ngựa đương nhiên cũng vỗ không ít, Tiêu Bố Y vì mã trường bọn họ tạo nên nhiều sự tiện lợi, thật sự là chuyện mấy năm gần đây đều không có. Điều này tất cả chẳng qua là bởi vì Thái Mục, điều này làm cho Bạch Vạn Sơn cảm thấy, ông trời vô thường, nói không chừng đám mây nào cũng có thể mưa. Khi chia tay, Bạch Vạn Sơn nói cái gì nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của Tiêu đại nhân, về sau nhất định sẽ vì Đại Tùy bồi dưỡng ra chiến mã vĩ đại, còn mời Thái Phó Thiếu Khanh không có việc gì thì thường tới chơi, hắn nói nhiều ít cũng có chút nói một đằng nghĩ một nẻo. Thái Mục cũng rất không nỡ rời Tiêu Bố Y, nhiều năm như vậy, người có thể thưởng thức như Tiêu Bố Y thật sự là khó gặp, nếu không vì trách nhiệm nuôi ngựa, hắn cơ hồ muốn cùng đi theo Tiêu Bố Y Nam hạ. Thái Mục đối với Tiêu Bố Y còn muốn cung kính hơn Bạch Vạn Sơn nhiều, điều này làm cho Bạch Vạn Sơn nhiều ít cũng có chút không thích. Nhưng Bạch Vạn Sơn biểu hiện vẫn là vỗ vai Thái Mục nói, Tiêu đại nhân đối với lão Thái ngươi mười phần coi trọng, về sau mã trường toàn bộ dựa vào ngươi. Người kết giao với nhau đều là hư hư thực thực, Tiêu Bố Y biết có những người có thể giao tâm, có những người ứng phó qua loa là được. Thời đại này thật sự là liên lạc không tiện, về sau trời cao thủy xa, có gặp lại được hay không cũng rất khó nói.

Người đưa tiễn tâm tình phức tạp nhất dĩ nhiên chính là Bạch Tích Thu, vài lần muốn nói cái gì đó, chỉ là nhìn thấy Bối Bồi ở bên cạnh Tiêu Bố Y, rốt cuộc chỉ nói Tiêu đại nhân một đường thuận buồm xuôi gió. Tuy chỉ mới quen với Tiêu Bố Y ngắn ngủi có vài ngày, nhưng Tiêu Bố Y trong mắt Bạch Tích Thu, thật sự

là một nam nhân ấn tượng cực kỳ khắc sâu. Khi nghe nói Tiêu Bố Y vì Bối Bồi cầu y, nàng chính là muốn nói, Tiêu đại nhân, người trước tiên trị cho mình cái đã rồi hãy nói. Bối Bồi có thể là trên người có bệnh, nhưng Tiêu đại nhân người tuyệt đối là tâm lý có vấn đề! Trên đời này cô gái tốt còn rất nhiều, người vì cái gì lại cố tình thích một nam nhân? Nhưng nàng hiển nhiên sẽ không nói ra mấy cái này, chỉ là Tiêu Bố Y sau khi cất bước thì về lại phòng, ôm mền khó rống lên một hồi, khi rời giường cảm thấy bản thân thương tâm một cách khó hiểu. Nhưng thương tâm thì thương tâm, rất nhiều khi nguyên do nói không nên lời. Có lẽ ngươi nhìn thấy một chiếc lá rụng, có lẽ ngươi nhìn ánh nắng chiều, có lẽ ngươi chỉ cô đơn ngồi ở đó cũng có thể sinh ra thương tâm u sầu. Nhân sinh có nhiều cơ hội bị bỏ qua, lúc ấy khẳng khái phẫn nộ không phải là mình, nhưng nhiều năm sau mới phát hiện, phần lớn là nhìn lại đều cảm thấy thản nhiên, hơi u sầu một chút mà thôi.

Tiêu Bố Y thực không biết Bạch Tích Thu đã đem hắn xem thành có bệnh thần kinh, hắn đã xuôi dòng thẳng đến Lương quận.

Nước sông chảy xiết, cuồn cuộn không tiêu tan như sự lo âu trong lòng Tiêu Bố Y. Chỉ là hắn kiệt lực để cho Bùi Bội thấy hắn bình tĩnh, tựa như không có chuyện gì xảy ra. Đến Lương quận, Thái Thú Lương quận Dương Uông dẫn theo trợ thủ, cái gì Thông thủ tán vụ, tự mình nghênh đón, quy cách chi long trọng, cũng là hiếm thấy.

Tiêu Bố Y ứng phó với loại trường hợp này thật ra cũng đã quen, khi ởtrên tiệc hỏi ở phụ cận có thần y gì hay không, Dương uông rất kinh ngạc, khi hiểu được nguyên do, lập tức lệnh cho thủ hạ đi tìm lương y trong quận. Chẳng qua lương y dù sao cũng không phải là thần y, đi tới hội chẩn cũng đều lắc đầu, nói bệnh của Bùi Bội không trị được. Y theo tính cách của Bùi Bội, thực không quen bị mỗi thần y đến quan sát nghiên cứu. Nhưng nhìn thấy Tiêu Bố Y gần đây thần sắc khẩn trương rất là vất vả, không khỏi yêu thương, cũng mặc kệ tùy vào bọn họ.

Dương Uông thật ra cũng có lòng mượn sức Tiêu Bố Y, đơn giản là biết Tiêu Bố Y hiện tại là hồng nhân trong mắt Thánh Thượng, thấy tìm mười mấy thần y cũng không có hiệu quả, tức giận mắng là lăng băm, sau đó phát động toàn lực tìm kiếm. Có một chủ nhà trọ kiến thức cũng rộng rãi, nói cách Lương quận không xa có một Thái Bình thôn, bên trong có một thần y họ Nhạc, chuyên môn trị nan y tạp chứng, rất có danh tiếng, nhưng tính tình hơi quái dị. Hắn xem bệnh không rời khỏi thôn, tất cả người bệnh đều nhất định phải đích thân đến gặp y mới được. Dương Uông nghe xong thầm nghĩ thử một lần, thầm nghĩ mình là Thái Thú, Tiêu Bố Y là Thiếu Khanh, hai tấm bài này còn không áp chế được lão thần y họ Nhạc ngoan ngoãn đến tận cửa sao. Tiêu Bố Y cũng có chút mừng rỡ, biết có bản lĩnh mới làm cao. Thần y này nói không chừng có chút tài năng. Hắn từ chối ý tốt của Thái Thú Dương Uông phái binh đi mời, tự mình cùng Bùi Bội đến Thái Bình thôn, lúc này mới xảy ra một màn vừa rồi.

Tôn Thiếu Phương nhìn thấy đứa nhỏ ngồi ở trong bùn khóc lớn, nhiều ít cũng có chút không yên tâm, trở người xuống ngựa, ngồi xuống bên cạnh đứa nhỏ nói: “Nam tử hán đại trượng phu đổ máu không rơi lệ. Ngươi…”

“Ta không phải đại trượng phu, ta không phải đại trượng phu. Ngươi làm bẩn quần áo của ta, mẹ ta nhất định sẽ mắng ta” Đứa nhỏ hai chân đạp loạn, bắn tung tóe làm cho Tôn Thiếu Phương một thân nước bùn.

Tôn Thiếu Phương không có né tránh, cũng dở khóc dở cười, “Vậy làm sao bây giờ, ta bồi thường cho ngươi được không?” Hắn đưa tay lấy ra mấy văn tiền, cười nói: “Mấy đồng tiền này có thể mua quần áo cũng là có thừa. Ngươi lấy trở về cho mẹ ngươi xem, người nhất định sẽ [ói ngươi thông minh, sẽ không mắng ngươi đâu”.

Đứa nhỏ bán tín bán nghi tiếp nhận đồng tiền, “Ngươi nói là thật chứ?” Nó đương nhiên biết tác dụng của tiền, cha mẹ vất vả cả đời chính là vì cái này.

“Đương nhiên là thật” Tôn Thiếu Phương cười lại lấy ra mấy văn tiền nói: “Ngươi nếu nói cho ta biết Nhạc thần y ở chỗ nào của Thái Bình thôn, ta có thể cho ngươi thêm gấp đôi”.

Đứa nhỏ đưa tay nhận lấy rồi chỉ về hướng đông của thôn, “Ở cây đại thụ đầu kia của thôn, là chỗ trước cửa có một chó vàng” Đứa nhỏ sau khi nói xong, đã từ trong nước bùn đứng lên, nhảy nhót chạy vào trong thôn, tràn đầy vui vẻ. Tôn Thiếu Phương quay đầu lại cười đắc ý: “Tiêu lão Đại, không có vấn đề”.

Hắn cùng Tiêu Bố Y trải qua sóng vai chiến đấu sinh tử, đã sớm sớm thân quen rất nhiều, cũng thích xưng hô giống như đám người Chu Mộ Nho. Tiêu Bố Y cũng đưa ngón cái nói: "Thiếu Phương, thực sự giỏi dụ con nít".

Tôn Thiếu Phương đối với nước bùn trên người cũng không để ý tới, nhảy lên ngựa khi trước dẫn đường, dọc theo đường đi khói bay phất phơ, gà gáy chó sủa, tràn đầy ấm áp. Người trong thôn nhìn thấy khí phách của đám người Tiêu Bố Y, nhiều ít cũng có chút tò mò, cũng không vây lại xem. Bùi Bội nhìn thấy bọn họ vui vẻ tự nhiên, đột nhiên thấp giọng nói: "Tiêu đại ca, ta rất hâm mộ bọn họ".

"Nàng trong khi hâm mộ bọn họ, thì bọn họ cũng đang hâm mộ nàng" Tiêu Bố Y cười nói: "Nếu nàng thích, đợi khi nàng khỏi bệnh, đến mục trường của chúng ta, mỗi ngày đều có thể có cuộc sống không cùng thế gian tranh chấp này".

"Thật vậy chăng?" Bùi Bội lộ ra vẻ vui mừng, giây lát lại có chút ảm đạm, chỉ là ảm đạm cũng chỉ một lát. Khóe miệng của nàng lại nở nụ cười, nghiêng đầu nhìn Tiêu Bố Y nói: "Vậy cũng không tốt".

"Có cái gì không tốt?" Tiêu Bố Y kinh ngạc nói.

Con ngươi đen trắng rõ ràng của Bùi Bội lộ ra vẻ không nỡ, "Chàng làm Thái Phó Thiếu Khanh rất là bận rộn, làm sao có thể đến mục trường? Chỗ nào có chàng, đều là chỗ tốt, không có chàng ở đó, cho dù là tiên cảnh thì sao?"

Nàng nói bình thản, nhưng phát ra từ trong con tim, rất là tự nhiên. Tiêu Bố Y cảm thấy cảm động, nhẹ giọng nói: "Thiếu Khanh này của ta cũng làm không bao lâu. Ta hiện tại chính là thừa dịp đang làm Thiếu Khanh, tích cực vì sơn trại, vì mục trường, vì bản thân chuẩn bị vài thứ mà thôi".

"Vì sao làm không bao lâu?" Bùi Bội rất là kỳ quái, "Tiêu đại ca, chànghiện tại như mặt trời giữa trưa. Với sứng đối của chàng, cho dù Vũ Văn lão tặc cũng không làm gì được chàng".

Kẻ địch của Tiêu Bố Y đương nhiên chính là kẻ địch của Bùi Bội, Vũ Văn tướng quân cũng biến thành Vũ Văn lão tặc.

Tiêu Bố Y cười nói: "Kẻ địch lớn nhất của ta không phải là hắn".

"Đó là ai?" Bùi Bội cau mày, Tiêu Bố Y cuống quít nói: "Nàng chớ có lo lắng, tất cả giao cho ta xử lý là được".

Đều nói bệnh lâu tự nhiên biết y, hắn đã gặp nhiều thần y, tuy không rõ bệnh lý, nhưng cũng biết hiện tại Bùi Bội nên càng ít động tâm tư càng tốt.

Dựa theo quy củ, chỉ cần khi Tiêu Bố Y cùng Bùi Bội nói chuyện, tất cả mọi người đều hiểu biết mà né sang mọt bên. Bùi Bội dịch dung tuy xảo diệu, nhưng xem thần y cũng nhiều, dù sao chỉ cần bắt mạch là biết Bùi Bội khác thường, các thần y ngoài miệng tuy không nói, nhưng cũng khó tránh thầm thì vài câu...

Bùi Bội thản nhiên cười, "Ta vẫn tật xấu này, sửa không được. Được rồi. Ta không nghĩ là được. Tiêu đại ca, khi ở tại mục trường, chàng xử lý tốt lắm, ta thấy Bạch Đại tiểu thư đối với chàng bội phục sát đất, hận không thể lấy thân báo đáp"

Tiêu Bố Y cười nói: "Làm gì có chuyện lấy thân báo đáp, nàng không thấy ánh mắt của nàng ta nhìn ta rất là cổ quái, nhưng tuyệt đối không phải là ái mộ!"

"Ta biết, đó là..." Bùi Bội phì cười, "Đó là hiểu lầm, đệ đệ Bạch Tử Kiến của nàng ta vẫn dò xét quan hệ của chàng với ta, ta còn không rõ tâm tư của hắn, bọn họ đều nghĩ là chàng thích nam nhân hơn".

Nói tới đây Bùi Bội cơ hồ là nằm ở trên lưng ngựa cười khẽ, Tiêu Bố Y bất đắc dĩ nói: "Một khi nàng đã biết ta tổn thất một Bạch Đại tiểu thư, không bằng đem Bùi nhị tiểu thư nàng ta bồi thường cho ta đi".

Bùi Bội vẫn nằm ở trên lưng ngựa, Tiêu Bố Y có chút khẩn trương nói: "Nàng làm sao vậy, không muốn thì thôi, đừng có tức giận".

Hắn tuy nhiên đối với các huynh đệ vẫn thường đùa giỡn, nhưng từ khi đến đây đùa giỡn với một cô gái như thế này cũng là lần đầu. Có lẽ cái này không tính là cười đùa gì, đây là hắn thiệt tình chân ý.

Bùi Bội thật lâu sau mới ngồi thẳng lên, nhìn trước nhìn sau một hồi mới nói: "Tiêu đại ca, thật ra lúc trước khi đối kháng với Lục An Hữu, ta đã thích chàng rồi. Ta cả đời này, cho tới bây giờ cũng chưa người nào làm cho ta không tiếc tính mạng, ta giết Lục An Hữu chính là biết chàng sẽ nương tay, thả cọp về rừng chứ không có ý tứ gì khác. Khi chàng hiểu lầm ta, ta đã phẫn nộ trước đó chưa từng có, nhưng sựphẫn nộ kia lại có cảm giác mất mác. Ta nghĩ người trong thiên hạ hiểu lầm ta cũng không sao cả, nhưng chàng hiểu lầm tâm ý của ta đối với chàng, điều này làm cho ta cảm thấy thương tâm".

Tiêu Bố Y lẳng lặng nghe.

"Ta đã sớm yêu thầm nhớ trộm đối với chàng" Bùi Bội tuy lớn mật, nhưng vẫn không dám quay đầu lại nhìn Tiêu Bố Y, lại trầm mặc một lát mới nói: "Ta cảm ơn chàng, cảm ơn những lời của chàng hôm nay".

Tiêu Bố Y nhìn thấy sự thương cảm của nàng, cười nói: "Những lời ta nói hôm qua nàng không cần cảm ơn sao?"

Bùi Bội rốt cuộc đã nở nụ cười, "Chàng bởi vì ta, tổn thất một cô vợ như hoa như ngọc, ta bồi thường cho chàng cũng không quan trọng, nhưng ta chỉ sợ Bối Bồi mà bồi thường cho chàng, chàng thực ra là bồi thường lại. Ta hiện tại bộ dáng thế này, ta làm sao mà liên lụy đến chàng được, chàng đi theo ta một đoạn đường này, ta đã…"

"Thật ra nàng nói hoàn toàn không đúng" Tiêu Bố Y đột nhiên cắt ngang lời Bùi Bội.

Bùi Bội có chút khó hiểu quay đầu qua, "Tiêu đại ca, ta sai chỗ nào?"

"Ta biết ý nghĩ của nàng," Tiêu Bố Y chậm rãi nói: "Nàng đơn giản là cảm thấy mình bệnh, không làm được chuyện gì, nàng cảm thấy mình hiện tại rất vô dụng, không thể giúp được ta cái gì. Nhưng ta thích nàng, thực không phải bởi vì võ công của nàng, cũng không bởi vì ám khí của ngươi, lại càng không phải bởi vì nàng mỗi ngày có thể giết người. Ta thích nàng, chính là bởi vì thích bản thân nàng, chứ không phải bất cứ điều gì khác!"

Bùi Bội khóe mắt có chút ướt ướt, khẽ cắn nhẹ môi, thật lâu sau không nói gì.

"Nàng làm chuyện gì đó cho ta, hay ta làm chuyện gì đó cho nàng thì có gì phân biệt. Hai người một khi đã thật tình yêu nhau, vậy thì nên phải chia ngọt sẽ bùi" Tiêu Bố Y tiếp tục nói: "Ta nếu bởi vì nàng bệnh mà rời đi, vậy không phải là yêu. Nàng nếu bởi vì bị bệnh mà rời ta, đó cũng không phải là yêu. Đó nhiều nhất cũng chỉ có thể xem như là một điều vĩ đại…"

Bùi Bội cúi đầu, nước mắt đã rơi ở trên lưng ngựa, từng giọt lách tách.

Tiêu Bố Y nhìn thấy Bùi Bội nức nở, nhẹ giọng nói: "Ngốc nè, về sau đừng có ý nghĩ vô dụng trong đầu nữa. Nàng nếu cảm thấy rời ta đi thì thật vĩ đại, ta sẽ hận nàng cả đời, đối với nàng nếu lúc này mà không bắt được nàng, ta chỉ biết hận mình cả đời!"

"Tiêu đại ca…" Bùi Bội đột nhiên ngẩng đầu, "Ta…"

"Đừng nói cảm ơn" Tiêu Bố Y nói: "Nàng với ta, đã không cần dùng từ này. Nàng cam tâm tình nguyện, ta cũng như thế. Có lẽ người khác có sự giải thích khác, nhưng bốn chữ cam tâm tình nguyện đối với ta mà nói, cũng đã đủ rồi".

Bùi Bội lau nước mắt ở khóe mắt, nức nở nói: "Nhưng lần này nếu Nhạc thần y không trị dược bệnh của ta thì sao?"

"Ta cảm thấy Nhạc thần y nhất định có thể trị được bệnh của nàng" Tiêu Bố Y từng chữ một nói ra.

Bùi Bội nhìn thấy Tiêu Bố Y nghiêm túc, ngược lại lau nước mắt cười nói: "Chàng cũng lần đầu đi gặp Nhạc thần y, làm sao khẳng định như thế?"

"Ta gần đay theo Viên đạo trưởng học chút bãn lĩnh thần cơ diệu toán," Tiêu Bố Y cười nói: "Nàng nếu không tin ta, không ngại cùng ta đánh cuộc một ván?"

Bùi Bội tuy không tin, nhưng lại hy vọng Tiêu Bố Y thực đoán trúng, mấy ngày qua xem bệnh đối với nàng mà nói quả thực là một loại tra tấn, mỗi lần đều là hy vọng rồi lại thất vọng mà về. Nếu không phải bởi vì Tiêu Bố Y, nàng đã sớm đem cái gọi là thần y một cước đá đi rồi.

"Đánh cuộc như thế nào?"

"Ta cá là Nhạc thần y nhất định có thể chữa được bệnh của nàng, nếu là ta thắng," Tiêu Bố Y thu liễm nụ cười, trịnh trọng nói: "Bội Nhi, ta sẽ cưới nàng, nàng không thể cự tuyệt".

Bùi Bội cảm giác được trong đầu mê muội, bị một loại hạnh phúc tràn ngập quanh thân. Chẳng qua khi nàng tỉnh táo lại, có chút lo lắng hỏi, "Nếu chàng thua thì sao?"

Tiêu Bố Y cười giảo hoạt, "Một khi ta thắng đánh cuộc là nàng, thì ta thua đương nhiên là ta. Ta thua, nàng cưới ta là được. Ta một khi thua tuyệt không trốn tránh, dù sao cũng đã bị nhiều người hiểu lầm, ai cưới ai cũng không có gì khác biệt".

Bùi Bội nghe được hắn trêu chọc, khẽ cười tràn đầy nhu tình nói: "Tiêu đại ca thật giảo hoạt, nói như vậy ta chẳng phải là buôn bán có lời sao? Một khi đã như vậy, ta cùng chàng đánh cuộc!"

"Nàng cảm thấy mình buôn bán lời, ta cũng như thế" Tiêu Bố Y cười nói, "Được rồi, đừng có suy nghĩ nhiều nữa, nhớ lời ta nói, đến lúc đó không được trốn đâu đó".

Bùi Bội lẩm bẩm: "Ta đời này sẽ không quên".

Nhà của Nhạc thần y cũng không khó tìm, đơn giản là đầu đông của thôn cây tuy không ít, nhưng chó vàng cũng chỉ có một.

Tiêu Bố Y khi cùng Bùi Bội đi tới, đám người Tôn Thiếu Phương đã đều ở tại trước cửa nhà thần y.

Dựa theo quy củ, chỉ cần khi Tiêu Bố Y cùng Bùi Bội nói chuyện, tất cả mọi người đều hiểu biết mà né sang mọt bên. Bùi Bội dịch dung tuy xảo diệu, nhưng xem thần y cũng nhiều, dù sao chỉ cần bắt mạch là biết Bùi Bội khác thường, các thần y ngoài miệng tuy không nói, nhưng cũng khó tránh thầm thì vài câu. Tôn Thiếu Phương thật ra sớm đã biết Tiểu Hồ Tử là một nữ nhân, Chu Mộ Nho A Tú cũng đoán được, không khỏi vì lão Đại thở phào một hơi, vì bản thân cảm thấy may mắn.

Tôn Thiếu Phương dẫn người sớm đã tìm đến chỗ thần y ở, nhìn thấy Tiêu Bố Y cùng Bối Bồi đuổi tới, thì lại giương mắt nhìn con chó vàng ở trước cửa kia.

Con chó vàng rất lớn, như con nghé con vậy, bất chợt nhìn qua thật như một con sư tử, rất là uy mãnh, nhìn thấy mọi người đến, chỉ nhe răng nhìn mọi người, thỉnh thoảng gầm nhẹ hai tiếng.

"Làm sao vậy?" Tiêu Bố Y có chút buồn cười.

"Đều nói mắt chó nhìn người thấp, ta cảm thấy nó không hoan nghênh chúng ta tới, làm cho chúng ta chỉ có thể đứng đây nhìn" Tôn Thiếu Phương thở dài nói.

Tiêu Bố Y cười nói: "Thiếu Phương ngươi chết còn không sợ, chẳng lẽ lại sợ một con chó?"

Tôn Thiếu Phương cũng cười nói: "Ta không sợ nó, ta thịt nó cũng không thành vấn đề. Nhưng đánh chó phải xem chủ nhân, ta sợ chọc giận con chó này, thần y giận dữ đem chúng ta ngăn ở ngoài cửa. Vậy chẳng phải tới đây lại công không sao?"

Tiêu Bố Y nhìn thấy cánh cửa đóng chặt, con chó vàng đang nhìn mọi người, cũng có chút buồn cười, xuống ngựa chậm rãi tiến lên, ngồi xuống hỏi: "Đại hoàng, Nhạc thần y có nhà không?"

Tất cả mọi người đều muốn cười, không nghĩ đến Đại hoàng ngẩng đầu nhìn Tiêu Bố Y, lại lười biếng đứng lên, vẫy vẫy đuôi rồi xoay người dùng chân trước đẩy cửa, sau đó đi vào đứng sang một bên.

Là ai cũng hiểu được ý tứ của nó, cửa đã mở cho ngươi, ngươi tự mình đi vào gặp Nhạc thần y đi, nó sẽ không đưa vào đâu.

Tôn Thiếu Phương cầm thiếu chút nữa đập vào chân, "Đây là chó sao chứ? Nó cùng Tiêu lão Đại người thật đúng là tri kỷ".

"Ngươi cùng ta cũng là tri kỷ" Tiêu Bố Y nói một câu làm Tôn Thiếu Phương rất là buồn bực, "Ta đi vào trước bái phỏng Nhạc thần y, các ngươi chờ ta một chút".

Tiêu Bố Y quay đầu lại nhìn về phía Bùi Bội, mỉm cười gật đầu, chậm rãi đi vào đình viện. Bùi Bội nhìn thấy bóng dáng của hắn biến mất không thấy, trong lòng chợt thấy trống vắng, chỉ là bên tai vẫn vang lên lời của Tiêu Bố Y. Nếu ta thắng. Bội Nhi, ta sẽ cưới nàng!

Tiêu Bố Y tiến vào đình viện, phát hiện trong đình viện thuốc rất nhiều, một lão giả đầu bạc phơ đang ngồi trong đình viện chọn thuốc, ở giữa đình viện cũng đang phơi một ít thuốc, cũng đã khô một nửa.

Tiêu Bố Y chậm rãi đi đến phía sau lão giả, mới vừa muốn chắp tay thi lễ, lão giả cũng không quay đầu lại đã nói: "Mới đến?"

"Mới đến" Tiêu Bố Y không rõ cho lắm nên đành phải đáp.

"Từ đâu tới đây?" Lão giả hỏi.

"Từ phương Bắc" Tiêu Bố Y cung kính hồi đáp.

Lão giả thở dài một hơi, "Nghe ngươi nói chuyện, trung khí mười phần, khí tức thông sướng, không có tật xấu gì" Lão nói tới đây thì xoay người lại, khẽ cười hỏi: "Ngươi chẳng lẽ cầu y cho người thân?"

Tiêu Bố Y thầm giật mình nghĩ thần y đều phải nhìn nghe hỏi đủ thứ, nhưng thần y này chỉ thuận miệng hỏi hai câu đã có thể nghe ra mình không bệnh, vậy cũng thật hiếm thấy.

"Lão tiên sinh có phải là Nhạc thần y?" Tiêu Bố Y cung kính hỏi: "Lão tiên sinh đoán không sai. Tại hạ đích thật là cầu y cho người thân mà đến".

Lão giả nhìn Tiêu Bố Y, trên mặt đột nhiên hiện ra một loại vẻ mặt cổ quái. Tiêu Bố Y nhìn thấy trong lòng cũng lo lắng, cũng không tiện né tránh, nhìn thấy lão giả nhìn mình giống như nhìn quái vật vậy, rốt cuộc cười nói: "Tại hạ đã nhiều ngày không chỉnh lại mặt mày, cũng làm cho lão tiên sinh chê cười".

"Tiểu tử ngươi đi lên vài bước" Lão giả phất tay nói.

Tiêu Bố Y y lời tiến lên vài bước, rất khó hiểu. Lão giả lại cao thấp nhìn hắn thật lâu sau mới nói: "Ngươi từ đâu tới đây?"

"Từ phương Bắc tới" Tiêu Bố Y cười khổ nói: "Bất quá vấn đề này lão nhân gia mới vừa rồi đã hỏi qua rồi mà".

Hắn không nói kinh đô, không nói thân phận vì biết loại thần y này luôn luôn đạm bạc danh lợi, nói cũng không có ích lợi gì, cứ đơn giản khiêm tốn là tốt nhất.

Lão giả trên mặt lại lộ ra vẻ cổ quái, lẩm bẩm nói: "Hỏi qua rồi? Ta già hồ đồ, ngươi không cần để ý".

Bùi Bội lại từng từ một nói ra: "Ta hiện tại mới biết được ngươi y thuật vì sao lại cao minh như thế. Bởi vì ngươi là Mễ Vu, môn nhân của Ngũ Đấu Mễ giáo. Nếu muốn dùng tính mạng của ta để đổi lấy sự trói buộc với Tiêu đại ca, ta chỉ có thể nói với ngươi một câu. Ta có thể chết, cũng nhất định không chịu!"…

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, ta sao dám để ý, "Lão nhân gia chính là Nhạc thần y?" Hắn cảm thấy lão giả này có chút môn đạo, nhưng lại cảm thấy không giống Nhạc thần y, thần y hắn thấy đã nhiều, quá nửa đều là tiền hô hậu ủng, cũng phải có một hai người hầu hạ. Lão giả này tự thân ở tại đình viện mà lựa thuốc, làm sao mà giống thần y?

"Lão hủ Nhạc Hác Thạch" Lão giả đáp: "Chẳng qua chỉ là người chữa bệnh tầm thường, hai chữ thần y làm sao dám nhận".

"Nhạc thần y…" Tiêu Bố Y muốn nói lại thôi.

Lão giả nhìn thấy hắn cố chấp gọi mình là thần y, cũng không phản đối, hòa nhã nói: "Tiểu tử, để ta xem mạch cho ngươi?"

Tiêu Bố Y một đầu mờ mịt thầm nghĩ lão nói ta không bệnh, lại còn đòi xem mạch, thật sự có chút buồn cười. Mà nói đến chỉ có người bệnh cầu Y sanh chẩn mạch, làm gì có thần y chủ động yêu cầu xem mạch cho người ta? Bất quá hiện tại là đang cầu người, không tiện cự tuyệt, nên đành phải đưa cổ tay ra.

Nhạc thần y đưa tay ra, thoạt nhìn thật sự có chút già nua, cánh tay run lên nhè nhẹ, cánh tay khô gầy, có thể thấy được gân xanh tung hoành, cơ hồ có thể thấy được xương cốt dưới da. Tiêu Bố Y thầm nghĩ, thần y này không biết đã bao nhiêu tuổi?

Nhạc thần y hai tay đặt lên mạch của Tiêu Bố Y, giống như là không có chút sức nặng nào. Tiêu Bố Y tâm bình khí hòa, chỉ nhìn Nhạc thần y. Hắn một khắc này cảm giác được trên mặt Nhạc thần y giống như hiện lên bảy tám loại sắc mặt kỳ quái, giống như là chờ mong, lại giống như là kích động, còn có vài phần khó tin cùng kinh ngạc.

Tôn Thiếu Phương ở ngoài cửa đã bất an, hắn cảm thấy Tiêu Bố Y vào trong đã lâu, chỉ sợ có cái gì bất trắc, thầm nghĩ Tiêu Bố Y không phải xem bệnh, chẳng qua là đi tìm thần y, sao lại lâu như vậy?

Muốn đi vào xem tình hình, lại sợ phá hỏng chuyện của Tiêu Bố Y. Căn cứ theo kiến thức của Tôn Thiếu Phương, thần y bình thường đều có chút cao ngạo, hơn nữa tính tình khó chịu, một khi không thuận tâm thì chết cũng không làm. Tiêu Bố Y thật vất vả bắt đầu, mình mạo muội đi vào cũng không hay. Trong khi đang do dự, Bùi Bội cũng đã có chút không kiên nhẫn, từ từ xuống ngựa nói, "Ta vào trong xem sao".

Tất cả mọi người không tiện ngăn trở, Tôn Thiếu Phương nếu không biết nàng là nữ nhân thì không sao cả, nhưng biết cũng không tiện đưa tay ra đỡ, "Bối huynh, ta cùng nhau đi vào".

Bùi Bội gật gật đầu, chậm rãi hướng đại viện mà đi tới, Tôn Thiếu Phương theo sát sau. Còn chưa tới cửa con chó Đại hoàng đã vọt tới 'gâu gâu' hướng tới Tôn Thiếu Phương sủa vang, Bùi Bội nhíu mày, cánh tay mới muốn nâng lên lại chậm rãi hạ xuống, nhẹ giọng nói: "Đại hoàng nè, ngươi là bằng hữu của Tiêu đại ca, ta cũng vậy, ta muốn vào gặp Tiêu đại ca, phiền ngươi nhường đường được không?"

Đại hoàng vẫy vẫy đuôi, chỉ giương mắt nhìn Tôn Thiếu Phương, Tôn Thiếu Phương nhìn ra chút môn đạo, lui ra phía sau vài bước, Đại hoàng liền vọt sang một bên. Tôn Thiếu Phương tuy lo lắng, thấy thế chợt cười không nổi nói: "Thì ra nó không chào đón ta, con chó này cũng tinh khôn quá chứ?"

Bùi Bội thản nhiên cười, "Ta đi vào là được. Tiêu đại ca ở trong, ta vào gặp cũng không có chuyện gì" Nàng chậm rãi đi vào đình viện, đến bên cạnh Tiêu Bố Y, nghe được lão giả hỏi: "Ngươi từ nơi nào đến?"

Tiêu Bố Y biết Bùi Bội đi vào, quay đầu nhìn nàng gật đầu ý bảo không sao, nghe được lão giả hỏi lần thứ ba, không khỏi cười không nổi, "Nhạc thần y, ta từ đâu tới đây, thực quan trọng vậy sao?"

Nhạc thần y chậm rãi rút tay về, liếc mắt nhìn Bùi Bội, cau mày, "Ngươi sắp chết ngươi có biết không?"

"Ta biết" Bùi Bội cũng không có tức giận, cười nói: "Con người ai mà không chết?"

Nhạc thần y rất kinh ngạc, lão đã gặp qua rất nhiều người nghe được mình phải chết, phản ứng hoặc là ngẩn ra như gà gỗ, hoặc là oán độc ghi hận, hoặc là nổi giận, hoặc là chuẩn bị hậu sự, lập di chúc. Nhưng người bình tĩnh như Bùi Bội thật ra rất ít gặp.

"Ngồi đi" Nhạc thần y chỉ cái ghế nhỏở bên cạnh, không nhìn Bùi Bội, chỉ nhìn chằm chằm vào Tiêu Bố Y nói: "Tiểu huynh đệ cao tính đại danh là gì?"

Tiêu Bố Y cảm giác như là lão đang cầu mình cho lão trị bệnh, bằng không sao lại khách khí như thế, "Tại hạ Tiêu Bố Y".

"Tiêu Bố Y?" Nhạc thần y lẩm bẩm đọc vài lần, xem giống như là muốn đem cái tên này ghi tạc vào trong xương cốt vậy, "Ngươi giúp ta làm chút việc có được không?"

Tiêu Bố Y không hỏi vì sao, chỉ trả lời, "Làm cái gì?"

"Ngươi nhận ra mấy loại thảo dược này không?" Nhạc thần y chỉ dược liệu ở trên mặt đất.

Tiêu Bố Y nhìn thấy dược liệu ở trên mặt đất không ít, nhưng chỉ có một loại. Dược liệu giống như là một khúc rễ, giống như là nhân sâm, mặt trên tràn đầy lông cứng màu nâu, ở giữa lại có những cái lá nhỏ hình tròn. Hắn nhận ngựa thì còn có thể, tuy không thể nói là ngũ cốc cũng không phân biệt được, nhưng đối với loại dược liệu này một chút cũng không biết.

"Không biết".

"Đây là Cát Căn, vốn mọc trong các bụi cỏ dở triền núi hoặc các góc ẩm thấp trong rừng" Nhạc thần y giải thích: "Nó có thể giải cảm giảm sốt, trị tiêu chảy, nếu bị cảm phong hàn, đau đầu nóng sốt đều có thể dùng để chữa bệnh. Tuy xem có vẻ tầm thường, nhưng là thuốc tốt dân chúng khó được".

Tiêu Bố Y khi nghe được bị cảm phong hàn trong lòng chợt động, "Lão tiên sinh muốn ta làm gì?"

"Ngươi đem Cát Căn này đi rửa sạch, cắt thành từng khối vuông nhỏ, chừng một lóng tay. Độ dày chừng đốt ngón tay là tốt nhất".

Tiêu Bố Y gật gật đầu, mới muốn đứng dậy, Bùi Bội đã đứng lên, "Tiêu đại ca, ta không xem bệnh..." Tiêu Bố Y đưa tay đè lên vai của nàng, trầm giọng nói: "Làm việc cũng không chết người, nàng chờ ta một lát có được không?"

Bùi Bội miễn cưỡng ngồi xuống nhìn Tiêu Bố Y bận rộn. Nàng thì không sao cả, nhưng nhìn thấy Tiêu Bố Y vì mình mà bị lão nhân sai tới sai lui, cũng khó tránh không vui, không muốn xem bệnh cũng là không muốn Tiêu Bố Y nghe lão nhân sai sử.

Tiêu Bố Y vẫn điềm tĩnh tự nhiên, cẩn thận đem Cát Căn tước đi cành lá, rửa sạch cắt thành từng khối. Hắn tước cành lá rồi để sang một bên, lão giả cũng không nhàn rỗi, chăm chú chọn lựa các lá nhỏ, khô vàng thì bỏ đi, xanh tươi thì lưu lại để sang một bên. Làm cái này tuy không khó, chỉ tốn thời gian. Tiêu Bố Y làm ước chừng nửa canh giờ, lúc này mới hoàn thành, "Nhạc thần y, còn chuyện gì khác không?"

Nhạc thần y nhìn thấy hắn cắt những khối nhỏ rất chỉnh tề, cho dù lấy thước ra đo cũng không kém là mấy, cười nói: "Ngươi làm cũng rất cẩn thận. Hiện tại một khi đã làm xong việc, cũng nên xem bệnh. Thật ra bệnh của vị cô nương này có thể trị được".

"Nhạc thần y, người nói cái gì?" Tiêu Bố Y nghe nhiều không thể, nay nghe Nhạc thần y nói có thể trị được, có chút khó có thể tin.

Bùi Bội vốn không có hy vọng gì, nghe được chợt ngẩng đầu, tràn đầy ngạc nhiên. Nàng tuy xem nhẹ sinh tử, nhưng cũng là bất đắc dĩ, nhưng nghe được có một đường sinh cơ, có thể nào mà không phấn chấn?

"Nhưng ta cần chút thù lao" Nhạc thần y ánh mắt lóe lên, "Còn có mấy điều kiện".

"Thù lao gì?" Tiêu Bố Y vội hỏi, biết mình đã phát ngôn quá cấp bách, cũng biết sau khi thần y trị xong mới mà thời cơ tốt nhất, nhưng Tiêu Bố Y đã không suy nghĩ nhiều.

Cũng nghĩ Nhạc thần y sẽ đòi giá cao, không nghĩ đến thần y thản nhiên nói: "Ta muốn năm đấu gạo!"

Tiêu Bố Y lại kinh ngạc, khó có thể tin vào tai của mình, "Nhạc thần y muốn năm đấu gạo?"

Nhạc thần y gật đầu, không nghĩ đến Bùi Bội chợt bật dậy, lớn tiếng bói: "Không được!"

Tiêu Bố Y không nghĩ đến Bùi Bội lại phản ứng quá kích động đến như thế, đang nghi hoặc khó hiểu tại sao Bùi Bội lại kiên quyết phản đối như thế, năm đấu gạo thật sự không tính là quý trọng, thậm chí có thể nói là thù lao có chút quá ít, nhưng Bùi Bội vì cái gì nhất định không chịu?

Nhạc thần y chậm rãi quay đầu lại nhìn Bùi Bội, "Ngươi cũng biết bệnh của ngươi đã bệnh nhập cao hoang, nếu như không trị, nhiều nhất là ba tháng hẳn phải chết?"

Bùi Bội răng cắn lên môi, chỉ nhìn chằm chằm vào Nhạc thần y, "Ta không biết, nhưng ta nghĩ ngươi nói không sai".

"Ngươi cũng biết bệnh của ngươi mười phần hiếm thấy, thiên hạ này người có thể trị cho ngươi cũng không có nhiều?" Nhạc thần y lại nói: "Ta chính là một trong số không nhiều lắm này?"

Bùi Bội thở dài một hơi nói: "Ta hiện tại cũng đã tin rằng ngươi có loại bản lĩnh này, không nắm chắc ngươi làm sao có loại tự tin này?"

Nhạc thần y không chút đắc ý, nói tiếp: "Ngươi có biết, ngươi bỏ qua cơ hội được ta trị, cơ hồ không có cơ hội còn sống?"

"Ta biết" Bùi Bội nghiêm nghị nói.

"Vậy ngươi hiện tại sao còn không cho hắn giao ra năm đấu gạo chứ?" Nhạc thần y thở dài một hơi, có chút tiếc hận nhưng không có bức người.

Bùi Bội cũng cười nói, "Không cho" Nhạc thần y vẻ mặt có chút cứng nhắc. Bùi Bội lại từng từ một nói ra: "Ta hiện tại mới biết được ngươi y thuật vì sao lại cao minh như thế. Bởi vì ngươi là Mễ Vu, môn nhân của Ngũ Đấu Mễ giáo. Nếu muốn dùng tính mạng của ta để đổi lấy sự trói buộc với Tiêu đại ca, ta chỉ có thể nói với ngươi một câu. Ta có thể chết, cũng nhất định không chịu!"

172. Chương 172: Thất Thương

Nàng đương nhiên là khoa trương, đơn giản là quan tâm, không muốn Tiêu Bố Y bị Ngũ đấu mễ giáo mê hoặc mà thôi. Trong lòng nàng, Ngũ đấu mễ giáo là thập ác bất xá, bởi vì Bùi Minh Thúy đối với Ngũ đấu mễ giáo này cũng cực kỳ căm ghét...

Nếu nói về nhìn đại thế hướng đi của thiên hạ. Bùi Bội còn xa mới bằng Tiêu Bố Y, bởi vì Tiêu Bố Y dù sao cũng là từ tương lai tới nơi này. Nhưng nếu nói về những bí ẩn bàng môn tả đạo của thời đại này, Tiêu Bố Y cũng không bằng Bùi Bội, Bùi Bội thân là sát thủ, cơ biến cấp trí đều không thể thiếu, nếu muốn sinh tồn, võ công của nàng có lẽ không cao siêu hơn người khác, nhưng ứng biến, suy nghĩ cùng kiến thức của nàng nhất định phải cao hơn người khác một bậc, lúc này mới có thể sống sót trong kiếp sống sát thủ, đạo lý người có thể thích ứng thì sinh tồn xưa nay đều có.

Tiêu Bố Y khi nghe được Ngũ đấu mễ giáo, hình như có chút ấn tượng, nhưng lại mông mông lung lung. Bất quá hắn đã quen với loại tình huống này, rất nhiều khi hắn đã học được cách dùng suy nghĩ của mình để phân tích những chuyện mà nghe thấy được, nhưng hắn vẫn không rõ Bùi Bội vì sao lại phản ứng một cách cực đoan như thế.

Nhạc thần y nhẹ nhàng thở dài một hơi nói: "Ngũ đấu mễ giáo có gì không tốt, cô nương vì sao lại phản cảm như thế. Thà rằng tính mạng cũng không cần mà vẫn bài xích?"

"Có tên là Mễ Vu là hay sao?" Bùi Bội cười lạnh nói: "Ngũ đấu mễ giáo các ngươi người nhập đạo chính là quỷ tốt, các ngươi có tội còn gọi là quỷ sử trừng phạt, các ngươi lấy phù sách chú thuật chữa bệnh cho người, lừa gạt dân chúng. Lúc trước bên cạnh Thánh Thượng còn có một yêu đạo tên là Phan Đản, cũng tự xưng là người trong Ngũ đấu mễ giáo các ngươi, nói cái gì chính mình ba trăm tuổi, vì Thánh Thượng luyện kim đan cầu trường sinh bất tử, Thánh Thượng bị hắn làm cho mê muội, vì hắn kiến tạo Tung Dương quan, cấp cho hắn đồng nam đồng nữ hơn một trăm người. Phan Đản này thường xuyên sai dịch cả ngàn người, tiêu phí ngàn vạn, hắn nói cái gì luyện kim đan phải dùng thạch đảm, thạch tủy, khiến cho thạch công đục núi, dùng cả thời gian sáu năm lại chẳng thành kim đan gì, chỉ mệt dân tổn tài, làm cho người ta ghét cay ghét đắng".

Nhạc thần y thực không có tức giận, ngược lại cười nói, "Cô nương mời cứ nói tiếp".

Bùi Bội có chút kinh ngạc, chỉ nghĩ vạch trần chi tiết của Nhạc thần y, lão sẽ thẹn quá hóa giận, tiếp tục lấy xem bệnh để uy hiếp, nhưng không nghĩ đến lão lại bảo mình nói tiếp.

"Còn nói cái gì nữa, mấy cái này còn chưa đủ sao?" Bùi Bội tuy thái độ có chút lãnh đạm, nhưng cũng đã không còn đả kích như trước, "Phan Đản luyện kim đan không thành, tìm không thấy cái gì gọi là thạch đảm cùng thạch tủy, lại hướng tới Thánh Thượng mê hoặc, nói cái gì không có thạch đảm cùng thạch tủy, chỉ cần tìm được tim tủy của đồng nam đồng nữ đủ ba hộc sáu đấu, cũng có thể luyện thành kim đan. Cũng may Thánh Thượng lần này không có nghe hắn mê hoặc, giận dữ đem hắn xử trảm, nếu không trên đời này không biết sẽ có bao nhiêu đồng nam đồng nữ bị một câu của hắn mà mất mạng!"

"Còn có nữa không?" Nhạc thần y tiếp tục lựa chọn cành lá Cát Căn.

"Mấy cái này còn chưa đủ sao?" Bùi Bội hỏi.

"Mấy cái này là đủ sao?" Nhạc thần y rốt cuộc ngẩng đầu lên, "Ta cảm thấy còn xa mới đủ".

Bùi Bội cả giận nói: "Nói như vậy ngươi đến chết cũng biết hối cải. Việc này đều là tội ác ngập trời, chẳng lẽ ngươi còn cảm thấy chưa đủ ác. Cũng có thể thấy sự âm độc của Ngũ đấu mễ giáo các ngươi!"

"Hai vị mời ngồi nghe nói chuyện" Nhạc thần y phất tay, cười nhìn về phía Tiêu Bố Y nói: "Ta nghĩ tiểu huynh đệ nhất định sẽ cho ta một cơ hội giải thích".

"Tại hạ không dám" Tiêu Bố Y cười nói: "Bội Nhi, thật ra cấp cho người khác một cơ hội, cũng là cấp cho mình một cơ hội, ngồi xuống nói chuyện được không?"

Bùi Bội liếc nhìn Tiêu Bố Y, rốt cuộc ngồi xuống, Nhạc thần y nhìn Tiêu Bố Y nói: "Ta tuy mới gặp tiểu huynh đệ, lại biết tiểu huynh đệ là người khiêm tốn hòa nhã, hiểu được sự đời".

Bùi Bội biết hắn ám chỉ mình không hiểu chuyện, chỉ cười lạnh nói: "Vậy ngươi không phải là thần y, mà là thần tiên. Ngươi mới gặp Tiêu đại ca một lần, so với ta hiểu cả đời còn muốn nhiều hơn".

Nàng đương nhiên là khoa trương, đơn giản là quan tâm, không muốn Tiêu Bố Y bị Ngũ đấu mễ giáo mê hoặc mà thôi. Trong lòng nàng, Ngũ đấu mễ giáo là thập ác bất xá, bởi vì Bùi Minh Thúy đối với Ngũ đấu mễ giáo này cũng cực kỳ căm ghét.

Nhạc thần y tính tình rất tốt, chỉ cười nói: "Thật ra đạo lý này cũng rất đơn giản. Tiểu huynh đệ, ta kêu ngươi một tiếng tiểu huynh đệ, mong ngươi đừng phiền lòng".

"Thần y lớn tuổi, ta thấy người so với cha ta tuổi còn muốn lớn hơn, người gọi ta một tiếng tiểu huynh đệ, thật ra là nâng ta lên mới đúng" Tiêu Bố Y lại cười nói.

Nhạc thần y mỉm cười: "Lão hủ bất tài, năm nay chín mươi hai, chắc so với lệnh tôn lớn hơn một ít".

Bùi Bội sửng sốt, nàng nhìn thấy Nhạc thần y tuy tóc bạc phơ, nhưng tinh thần quắc thước, làm việc tinh lực thừa lực, chỉ nghĩ đến nhiều nhất chỉ chừng sáu mươi, làm sao nghĩ đến đã chín mươi hai tuổi? Nghĩ đến người ta đã chín mươi hai, mình không biết có thể sống tới hai mươi chín hay không, không khỏi có chút ảm đạm, lại vì sự châm chọc mới vừa rồi có chút hối hận.

"Thần y đã hơn chín mươi, còn có thể vì thế nhân bài ưu giải nạn, thật sự làm cho người ta khâm phục" Tiêu Bố Y nói là phát ra từ nội tâm. Hắn không phải không tín nhiệm Bùi Bội, nhưng vô luận Bùi Bội nói như thế nào, hắn vẫn có phán đoán của mình.

Nhạc thần y đưa tay chỉ vào Cát Căn trên mặt đất: "Lão hủ canh năm xuất phát lên núi hái thuốc, tốn hai ba canh giờ, đào hơn mười cân Cát Căn trở về. Tuy tuổi già, việc này cũng không tính là cố sức. Cát Căn này khắp núi đều có, dùng không hết, nhưng công hiệu thì thấp. Lão hủ đem về chế thuốc, đợi khi thôn dân có người bị đau bệnh thì phát cho. Bọn họ lòng có cảm kích, khi thì cho trứng gà, khi thì cho ít rau dưa, cho gạo đương nhiên cũng có. Chẳng qua năm đấu gạo cũng không tính là ít, có khi một đấu cũng đã là số lượng lớn".

"Ngươi rốt cuộc muốn nói gì?" Bùi Bội khó hiểu hỏi.

"Ta muốn nói chính là, lão hủ không phủ nhận mình là môn nhân Ngũ đấu mễ giáo, nhưng lão hủ không có xương tủy đồng nam đồng nữ cũng có thể sống đn hơn chín mươi tuổi, vẫn rất có tinh thần" Nhạc thần y thản nhiên nói.

Tiêu Bố Y lại cười nói: "Bội Nhi, Nhạc thần y muốn nói chính là, người trong thiên hạ có tốt có xấu, không thể lấy quơ đũa cả nắm được. Ngũ đấu mễ giáo này cũng có loại người tốt như Nhạc thần y".

"Có cũng chỉ là có hạn thì sao?" Bùi Bội bán tín absn nghi, cái này cũng chính là Tiêu Bố Y nói, bằng không nàng đã sớm phản bác.

Nhạc thần y lắc đầu thở dài nói: "Xem ra cô nương đích xác đối với Ngũ đấu mễ giáo hiểu lầm rất sâu. Một cái lá che mắt, không thấy cả rừng rậm. Cô nương cũng biết Vương Hữu Quân chứ?"

"Vương Hữu Quân là ai?" Bùi Bội lắc đầu, "Võ công rất lợi hại sao?"

Tiêu Bố Y cười nói: "Nhạc thần y nói chính là Vương Hi Chi thời Đông Tấn phải không?"

Nhạc thần y gật đầu, "Tiểu huynh đệ kiến thức không tệ".

Bùi Bội mới muốn nổi giận, giây lát lại cười nói: "Tiêu đại ca kiến thức vốn đã tốt, được rồi, ngươi nói tới Vương Hi Chi gì đó, hắn hình như thư pháp không tệ".

"Thế nhân biết Vương Hữu Quân thư pháp thông thần, nhập mộc ba phân. Lại không biết hắn cũng là môn nhân Ngũ đấu mễ giáo mà cô nương căm ghét," Nhạc thần y thản nhiên nói: "Vương Hữu Quân tể thế độ nhân, rất có danh tiếng, không cần đánh đánh giết giết, chỉ bằng một tay viết chữ đã cứu người sống vô số, cô nương cũng không phải cảm thấy không tốt chứ?"

"Ai biết thật giả?" Bùi Bội than thở một câu, lại cảm giác Nhạc thần y không phải nói bậy.

"Ngũ đấu mễ giáo vốn là Trương Lăng Trương Thiên sư sáng lập, sau đó con cháu kế thừa phát dương quang đại. Ngũ đấu mễ giáo tại Đông Tấn, xuất hiện thế gia đạo giáo, như Lang Tà Vương thị, Trần quận Tạ thị, Đan Dương Hứa thị, Đông hải Bảo thị vân vân… Bọn họ vào lúc ấy người nào mà không phải oanh động một thời, triều dã đều biết, cũng làm ra không ít chuyện làm cho người ta nhắc tới" Nhạc thần y lâm vào trong trầm tư, "Chẳng qua khi đó có thể gọi là Thiên sư đạo".

"Thiên sư đạo?" Bùi Bội nhiều ít cũng bị hấp dẫn, tò mò hỏi: "Ngũ đấu mễ giáo cùng Thiên sư đạo có gì khác nhau?"

Nhạc thần y trên mặt có chút khổ sở, "Có thể nói là không có khác nhau, cũng có thể nói là khác nhau rất lớn".

"Đây là ý gì?" Bùi Bội khó hiểu hỏi: "Ngươi là môn đồ của Ngũ đấu mễ, chẳng lẽ cũng không biết về chuyện này?"

Đám người Tôn Thiếu Phương ở ngoài cửa cũng đã đợi thật lâu, cũng không hiểu rốt cuộc là thế nào. Chẳng qua cũng may cửa đình viện mở rộng, mọi người có thể nhìn thấy Tiêu Bố Y cùng Bùi Bội đang cùng Nhạc thần y nói chuyện. Bọn họ nghe không rõ cái gì, chỉ nghĩ hai người đang hội chẩn, thần y này lại có giải thích độc đáo, trong lòng đều mừng rỡ vì Tiêu Bố Y mà cao hứng, làm sao nghĩ đến ba người đang nói về Ngũ đấu mễ giáo.

Nhạc thần y nhìn thấy bộ dáng của Bùi Bội có chút khó hiểu, mỉm cười gật đầu, thầm nghĩ người này cũng thật đơn thuần, tính tình tuy nóng nảy nhưng rất dễ khai đạo, chỉ là người như Tiêu Bố Y, mình nhìn thấy làm sao có thể dễ dàng buông tha?

"Thật ra vô luận Ngũ đấu mễ giáo cùng Thiên sư đạo đều lấy Trương thiên sư vlà tổ sư gia, cái này có lẽ không thay đổi, chẳng qua tên cũng như là ý nghĩa. Ngũ đấu mễ là là vì dân lấy cái ăn làm đầu, đạo thái bình, dân chúng không có dã tâm gì, không quan tâm ai làm hoàng đế, chỉ muốn an cư lạc nghiệp, còn Thiên sư đạo," Nhạc thần y nhẹ nhàng thở dài một tiếng, "Thiên sư đạo đương nhiên chính là lấy trời làm trọng, Hoàng đế là chỉ chỉ ý của trời, cho nên đã thành lấy triều đình làm trọng".

Bùi Bội ngây thơ không biết, Tiêu Bố Y cũng đã hiểu được, "Nhạc thần y chính là muốn nói, Ngũ đấu mễ giáo vốn lấy dân chúng làm trọng, nhưng sau khi phát dương quang đại, đã thay đổi phương hướng?"

Hắn nói đơn giản, Nhạc thần y cũng không có gì bất ngờ, có chút thâm ý liếc nhìn Tiêu Bố Y, "Ta biết tiểu huynh đệ nhất định hiểu được".

"Tiêu đại ca hiểu được, nhưng ta lại không rõ" Bùi Bội nói có chút tự ti, nàng vẫn cảm thấy Tiêu đại ca cùng Nhạc thần y giống như đã sớm quen biết nhau, nhưng cũng biết việc này tuyệt không thể. Nhưng nếu không như vậy, vì sao Nhạc thần y nói cái gì Tiêu đại ca cũng đều hiểu được, còn mình lại như hiểu như không?

Nhạc thần y không chút mất kiên nhẫn nào, "Trương thiên sư sáng lập Ngũ đấu mễ giáo, đều nói giáo đồ nhập giáo cần phải có năm đấu gạo, chỉ vì để thế nhân hiểu được đạo lý dân lấy cái ăn làm đầu. Trương thiên sư lấy chữa bệnh để bắt đầu truyền giáo, bịảnh hưởng của phong tục Ba Thục, mới bắt đầu thêm nhiều sắc thái thần bí, cho nên bịhậu nhân hiểu lầm, trở thành Mễ Vu, lại bởi vì về sau khởi nghĩa cũng lấy tên Ngũ đấu mễ giáo, nên bị người ta gọi là Mễ tặc. Cứ như vậy đời đời truyền lưu xuống, đến cô nương, quá nửa là biến thành nguồn gốc của tà ác. Hậu nhân đổi thành Thiên sư đạo, bỏđi năm đấu gạo, cũng có chút khinh thường cái tên quá mức thấp kém, lại không biết tên đạo một khi thay đổi, đã hoàn toàn vứt bỏ một phen khổ tâm của Trương thiên sư".

Bùi Bội 'ồ' một tiếng, "Vậy ngươi vì sao tự xưng là Ngũ đấu mễ giáo?"

Nhạc thần y cười nói: "Chính là bởi vì lão hủ cảm thấy vì dân chúng chữa bệnh là tốt nhất. Cô nương có thấy Đại hoàng ở ngoài cửa không?"

"Đương nhiên là nhìn thấy".

"Thật ra lão hủ nuôi Đại hoàng dụng ý cũng đơn giản. Đại hoàng theo ta nhiều năm, cũng không phải mắt chó thấy người thấp, mà là vì lão hủ cản đi nhiều phiền toái. Đại hoàng chỉ cho hai loại người đi vào, một loại là người bệnh, loại kia chính là người như tiểu huynh đệ. Nếu như là người ngạo mạn vô lý, không thật tình cầu y, Đại hoàng sẽ chận hắn ở ngoài cửa. Lão hủ cho tiểu huynh đệ đi cắt Cát Căn, thật ra cũng muốn xem tâm tính của tiểu huynh đệ. Người thường vì thân nhân cầu y, chịu lão hủ sai sử, nhưng làm việc cũng chỉ là qua loa. Tiểu huynh đệ một chút cũng không cẩu thả, nghiêm khắc thực hiện theo yêu cầu của lão phu, cũng không phải lì cô nương, mà chính là vì dân chúng mà làm thuốc, quả thật là người khiêm tốn có thiện tâm. Ta nghĩ cho dù Trương thiên sư còn ở trên đời, nhìn thấy tiểu huynh đệ, cũng sẽ bảo ngươi giao ra năm đấu gạo, huống chi là lão phu".

Bùi Bội sắc mặt khẽ biến, Nhạc thần y lại nói: "Cô nương cho dù có kim sang thánh dược trị thương, nhưng bị thương thì vẫn là bị thương, tựa như cái bát này vậy" Lão đưa tay cầm lấy một cái bát, tùy tiện dùng cái chày gỗ nhỏ gõ một cái, "Ngươi xem ta gõ cái bát này, trên mặt không thấy có gì lạ, nhưng nếu cẩn thận nhìn, thì sẽ thấy những vết nứt rất nhỏ"...

Bùi Bội liếc nhìn Tiêu Bố Y, thấp giọng nói: "Người tốt sẽ được báo tốt, Tiêu đại ca xưa nay vẫn thế, chỉ có loại ác nhân như ta mới có ác báo".

Nhạc thần y lại cười nói: "Cô nương có thể nghĩ được như vậy, bản tính luôn không tệ. Thật ra ta nghĩ cô nương đối với Ngũ đấu mễ giáo chúng tôi có nhiều hiểu lầm. Quỷ tốt tế tửu chẳng qua chỉ là để gia tăng thần bí uy nghiêm mà thôi, ngươi phải biết rằng thành quỷ so với làm người còn muốn gian nan hơn nhiều, cho nên cô nương nói quỷ sử trừng phạt gì đó, cũng là để cho. Ngũ đấu mễ giáo thiết kế tĩnh thất, để cho môn đồ tĩnh tâm, quỷ sử đều không phải là núi đao chảo dầu trong truyền thuyết, cũng chỉ là để giúp giáo đồ bài ưu giải nạn, giải quyết vấn đề trong lòng mà thôi".

Bùi Bội còn chưa nói gì, Tiêu Bố Y đã giật mình thiếu chút nữa là nhảy dựng lên.

Nhạc thần y nhìn về phía Tiêu Bố Y nói: "Tiểu huynh đệ, không biết ngươi có kiến giải gì?"

Tiêu Bố Y lắc đầu nói: "Không có, ta chỉ cảm thấy phương pháp này cũng mới mẻ" Thật ra Tiêu Bố Y nghe Nhạc Hác Thạch nói đến tĩnh thất quỷ sử, lại nhớ đến phòng sám hối ở phương Tâu, hắn thiếu chút nữa muốn nói Trương Lăng này nếu không phải cũng là người giống mình, xuyên việt tới niên đại đó, hơn nữa đem phòng sám hối của phương Tây bày ra, chuyên môn giải quyết vấn đề tâm lý của môn đồ. Nếu không là như thế, thì Trương Lăng này cũng là một thiên tài, ngàn năm trước chẳng những muốn giải quyết nỗi khổ của dân chúng, mà còn chú ý tới giải quyết vấn đề tâm lý của dân chúng.

Nhạc thần y cười cười, tiếp tục nói: "Cho nên cô nương nói quỷ sử trừng phạt, lão phu cho tới bây giờ chưa từng gặp qua, Trương thiên sư khi ở tại Ba Thục, mặc dù lúc Hán mạt thiên hạ đại loạn, nhưng Ba Thục người dân vẫn yên vui, cho dù Trương thiên sư hàng Ngụy Vũ đế, Ngũ đấu mễ giáo cũng không có tiêu vong, ngược lại đại thịnh tại phương bắc, có thể thấy được Ngũ đấu mễ giáo đã xâm nhập vào lòng người".

Bùi Bội kỳ quái nói: "Ngươi đem Ngũ đấu mễ giáo của các ngươi thổi đến vô cùng kỳ diệu. Nhưng vì sao ta hiện nghe đều là ác danh?"

Nhạc thần y đưa tay nhặt một nhánh Cát Căn trên mặt đất lên nói: "Vị cô nương này, cô xem trên đây có cái gì?"

Bùi Bội nhìn qua nói, "Có một con trùng nho nhỏ đen đen, đây là con trùng gì?"

Nhìn thấy Tiêu Bố Y cùng Nhạc thần y đều đang cười, Bùi Bội khó hiểu hỏi: "Ta nói sai cái gì, đây có một con trùng mà?"

Nhạc thần y thở dài một hơi nói: "Tiểu huynh đệ, ngươi thấy cái gì?"

"Ngoại trừ con trùng ra, càng này mọc cũng khá sum xuê" Tiêu Bố Y trả lời.

Nhạc thần y trên mặt sự kích động chợt lóe qua, khi thu hồi cành cây về thì đã khôi phục lại sự bình tĩnh, "Đây là sự khác nhau giữa tiểu huynh đệ cùng cô nương. Cô nương thấy chỉ là con trùng ở trên cây, tựa như dân chúng nhìn thấy quả táo như trên cây táo vậy. Chỉ có đại trí tuệ như tiểu huynh đệ, mới có thể thấy một mặt khác. Mà Trương thiên sư khai sáng Ngũ đấu mễ giáo, tuyên dương thái bình đạo, thì càng là một đại trí tuệ hiếm thấy".

Bùi Bội cũng không tức giận, khẽ cười nói: "Thì ra là như thế. Tiêu đại ca vốn thông minh hơn ta mà, ta nữ nhân, tầm nhìn cũng hạn hẹp".

"Người thông minh thì hiểu được nhưng lại giả bộ ngu" Tiêu Bố Y tuy cười nhưng trong lòng lại suy nghĩ, Nhạc thần y này xem ra cũng không phải là người nhiều lời, vì cái gì mà đối với mình không thấy phiền mà giải thích về Ngũ đấu mễ giáo. Hắn chủ động yêu cầu xem mạch cho mình, lại hỏi mình từ đâu mà đến, rốt cuộc là có thâm ý gì? Đột nhiên nghĩ đến An Già Đà cũng từng xem mạch nói mình là một người chết, Tiêu Bố Y trong lòng ngạc nhiên, thầm nghĩ chẳng lẽ một só người thực có biện pháp gì đó phán đoán tình huống xuất quỷ trên thân. Nhạc thần y mới vừa rồi khi xem mạch, chẳng lẽ đã phát hiện thân thể mình có dị trạng? Lúc trước An Già Đà hô lên bọn họ sẽ tìm được mình, bọn họ chẳng lẽ chính là Ngũ đấu mễ giáo, nhưng bọn họ tìm mình để làm cái gì, bởi vì thiên cơ sao? Tiêu Bố Y trong đầu cảm thấy mê muội.

Nhạc thần y buông nhánh cây xuống, buồn bả nói: "Đáng tiếc trên đời này người giống như tiểu huynh đệ thật sự ít lại càng ít, vô số người bị chút lợi như đầu ruồi trước mắt mê hoặc, mất đi chủ trương hoặc chủ kiến, chỉ biết nói sao nghe vậy" Lão nói tới đây giống như nhớ tới cái gì, trên mặt có chút buồn bả, "Sau Trương thiên sư, Ngũ đấu mễ giáo tuy phát triển cường thịnh, đáng tiếc đại đạo thất truyền, ít có người biết. Hơn nữa Ngũ đấu mễ giáo thật sự xâm nhập lòng người, lúc này mới mỗi mỗi cuộc khởi nghĩa đều mượn tên Ngũ đấu mễ giáo. Triều đình các đời đối với cái tên này càng ghét cay ghét đắng, hơn nữa truyền giáo rất rộng, cũng khó tránh có hạng người gian dối, cũng chính là làm mất đi danh dự của Ngũ đấu mễ giáo. Các ngươi cũng có thể biết, chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm, qua nhiều năm, cũng biến thành kẻ ác như trong mắt cô nương này. Mấy năm đầu Nam bắc triều, thế gia đại tộc xuất thân Bắc phái Khấu Khiêm Chi, nam phái Lục Tu Tĩnh chỉnh đốn nam bắc Thiên sư đạo, cơ bản đã xa rời tôn chỉ ban đầu của Ngũ đấu mễ giáo, không dùng tên Ngũ đấu mễ giáo mà tôn sùng Thiên sư đạo, cực lực tạo quan hệ cùng triều đình, cấm phạm thượng tác loạn, lúc này mới đem nam bắc Thiên sư đạo thống nhất. Chỉ là ta thấy, Thiên sư đạo là Thiên sư đạo, đã hoàn toàn khác với Ngũ đấu mễ giáo".

Lão nói tới đây, nhẹ nhàng thở dài một hơi, "Lão phu ở đây hành y nhiều năm, có một quy củ. Phàm là người cầu y, tất phải đích thân tới tận cửa. Điều này xem ra là lão hủ cuồng vọng, nhưng thật ra cũng có nỗi khổ. Nếu ta có thể rời đi, lấy y thuật của lão hủ, không phải thổi phồng, Tề quận Tống thành một vùng cũng có bạc danh. Chỉ là có thanh danh này, các cao quan đại viên chỉ có đau đầu xổ mũi cũng đến tìm ta, thù lao cũng không ít nhưng phải tốn thời gian. Kể từ đó cũng chậm trễ với những người xem bệnh chân chính. Đại hoàng cản lối cũng là ý này, đừng xem nó chỉ là súc sinh, nó đều biết ai là người chân chính cầu y mà đến. Lão hủ đã già, không thể ngao du tứ phương tế thế, chỉ có thể đem hết chút tâm lực của mình làm chút chuyện ở nơi này là được rồi".

Bùi Bội nghe đến đó chậm rãi đứng lên, yêu kiều thi lễ nói: "Tiểu nữ mới vừa rồi nghe nói liền đối với Nhạc thần y có sự đả kích, xin tha thứ tiểu nữ chỗ vô lễ. Chỉ là Ngũ đấu mễ giáo tuy tốt, nhưng ta cũng không muốn Tiêu đại ca gia nhập. Tiêu đại ca vốn không muốn bị bất cứ câu thúc gì".

"Tiểu huynh đệ ý như thế nào?" Nhạc thần y rất chờ mong nhìn hắn, "Ngươi nếu gia nhập Ngũ đấu mễ giáo, với tài năng của ngươi, nhất định có thể đại hưng giáo này".

Tiêu Bố Y do dự, "Ta nếu không gia nhập Ngũ đấu mễ giáo, người sẽ không trị cho nàng?"

Nhạc thần y than nhẹ một hơi, "Ta biết cho dù ép ngươi gia nhập, cũng khó tránh trong lòng có trở ngại. Ta mới vừa rồi chỉ là nóng ruột. lúc này mới dùng lời hiếp bách. Hiện tại ngẫm lại thì rất là xấu hổ. Lương y như từ mẫu, ta lại là môn đồ Ngũ đấu mễ giáo, lại lấy y thuật hiếp bách người nhập giáo, thật sự là chuyện trước đó chưa từng có. Tiểu huynh đệ ngươi không ngại ở lại đây một đoạn thời gian, vô luận ngươi có gia nhập hay không, lão hủ cũng sẽ chữa bệnh cho vị cô nương này".

Tiêu Bố Y đứng dậy, cung kính nói: "Nhạc thần y lời nói như vậy, ta khâm phục sát đất, đa tạ Nhạc thần y đã không để ý tới sự chống đối của Bội Nhi. Tiêu Bố Y xin ở đây tạ ơn".

Nhạc thần y nghe được hắn chỉ cảm tạ, không nói nhập giáo trong lòng thở dài, không nói nhiều nữa, ánh mắt chuyển sang Bùi Bội hỏi: "Vị cô nương này họ gì?"

"Bùi Bội".

Nhạc thần y có chút nhíu mày nói: "Bọn họ có phải đều nói bệnh của cô nương không có thuốc trị hay không?"

Bùi Bội gật đầu, nhiều ít có chút khẩn trương nói: "Nhạc thần y có thần dược có thể trị?"

Nhạc thần y lắc đầu, Bùi Bội sắc mặt chợt biến, mới định nói cái gì, nhìn thấy Tiêu Bố Y đặt tay lên vai mình, thì uể oải muốn khóc. Nhạc thần y nghiêm mặt nói: "Bệnh của cô nương không có thuốc trị, nhưng ta có thể trị, chỉ là phiền toái dị thường. Một khi tiểu huynh đệ đã không giao năm đấu gạo, ta có thể đề ra mấy điều kiện không?"

"Đương nhiên có thể," Tiêu Bố Y cười nói: "Thần y cứ phân phó, ta đều nghe theo".

Nhạc thần y lắc đầu nói: "Không phải ngươi nghe theo, mà là cô ta phải nghe theo ta. Lão hủ mắt còn chưa quáng, biết cô nương không có động nắm tay với ta chính là bởi vì tiểu huynh đệ này".

Bùi Bội phì cười, "Lão nhân gia người thực hay nói giỡn, ta hung hãn như vậy sao?"

"Cô nương, ta giúp cô xem mạch" Nhạc thần y cũng cười nói.

Bùi Bội lần này cũng nghe lời đưa bàn tay tới, Nhạc thần y xem mạch thật lâu, sau đó trầm ngâm không nói. Hai người Tiêu Bố Y đều thấp thỏm, chỉ sợ lão nói cái gì không thể chữa trị.

"Ta xem khí sắc của cô nương không tệ, thật ra sinh cơ mười phần có hạn. Theo tính tình của cô nương, chắc là đã đánh giết khá nhiều, trên người ít nhất đã bị thương nặng không dưới mười lần" Nhạc thần y thật lâu sau mới nói: "Vừa rồi nhìn thấy tiểu huynh đệ bận rộn, cô rất là bất mãn, chỉ là không có phát tác mà thôi. Bởi vậy có thể thấy được tính tình của cô nương cũng không tính là tốt".

Bùi Bội sắc mặt khẽ biến, Nhạc thần y lại nói: "Cô nương cho dù có kim sang thánh dược trị thương, nhưng bị thương thì vẫn là bị thương, tựa như cái bát này vậy" Lão đưa tay cầm lấy một cái bát, tùy tiện dùng cái chày gỗ nhỏ gõ một cái, "Ngươi xem ta gõ cái bát này, trên mặt không thấy có gì lạ, nhưng nếu cẩn thận nhìn, thì sẽ thấy những vết nứt rất nhỏ".

Tiêu Bố Y khẽ cau mày, lẳng lặng lắng nghe, Bùi Bội lại hỏi: "Như vậy thì sao?"

"Ngươi không ngừng gõ, cũng không tu bổ, những vết nứt này sẽ càng ngày càng nhiều. Sẽ có một ngày, ngươi không cần gõ, có lẽ chỉ cần búng một cái, cái bát này sẽ vỡ thành từng mảnh" Nhạc thần y trầm giọng nói: "Cái này cũng giống như vết thương của cô vậy. Cô hiện tại xem ra tuy hoàn hảo, nhưng nội tại đã bị trăm ngàn tổn thương, bọn họ nói cô là tuyệt chứng, chính là bởi vì trên đời này cũng không có dược vật gì có thể tu bổ được sinh cơ của cô mà thôi".

Bùi Bội hồi lâu mới nói: "Vậy người nói sẽ trị như thế nào?"

"Ta biết tiểu huynh đệ nhất định tu luyện một loại công pháp thần kỳ," Nhạc thần y nói: "Đáng tiếc công pháp cũng chỉ thích hợp với bản thân hắn mà thôi. Bằng không chỉ cần bảo hắn truyền thụ công pháp này, thì không cần trị mà sẽ tự lành".

Tiêu Bố Y ở một bên hỏi: "Vậy thần y nói sẽ dùng phương pháp gì?"

Nhạc thần y chậm rãi nói: "Lão hủ cũng không có mười phần nắm chắc, nhưng ta nghĩ cô nương về sau tốt nhất là thanh tịnh tâm tư. Theo mạch tương cũng biết, cô nương vốn vẫn chán nản, khi phát tác cũng nóng như lửa. Chỉ là hôm nay lại ưu thương tích lũy, cô nương vốn không phải là loại người u buồn, chắc là bởi vì nhiều người nói không thể trị, lúc này mới làm cho ưu thương quá độ".

Bùi Bội tràn đầy khó hiểu, "Nhạc thần y, người cũng thật thần kỳ, người chỉ xem mạch là có thể cho ra nhiều kết luận như vậy sao?" Nàng nhiều ít cũng có chút không tin. Nhạc thần y lại cười nói: "Phán đoán mấy cái này thì có gì khó! Giận thương can, bi ưu thương phế. Can khí phế khí của cô bị vặn loạn, ngoại thương vì bị thương nặng, nội tại cũng bởi vì thất tình làm bị thương. Ngoại thương của cô tuy nặng, nội tại khí lo buồn tích lũy lâu ngày, không bệnh mới là lạ".

Tiêu Bố Y nghe Nhạc thần y nói rõ ràng hợp lý trong lòng mừng rỡ, đang muốn nghe sẽ trị như thế nào, thì bên ngoài đình viện đột nhiên có tiếng vó ngựa cấp bách, tràn đầy ồn ào.

Trong tiếng đại hoàng sủa loạn, một người cao giọng quát: "Nhạc thần y có trong đó không? Đồ chó chết, tránh ra".

"Ngươi nếu còn không cút đi, ta chỉ sợ chó chết sẽ nhiều hơn một con" Thanh âm của Tôn Thiếu Phương truyền tới.

Tiêu Bố Y lắc mình ra khỏi cửa, nhìn thấy ngoài cửa có thêm ba người, đang cùng đám người Tôn Thiếu Phương trợn mắt nhìn nhau. Ba người kia mỗi người đều hung tợn, xem ra cũng khong phải là loại người lương thiện.

Tiêu Bố Y nhíu mày nói: "Ba vị bằng hữu, thần y đang chẩn mạch, mong mọi người đừng nói vội".

Hắn nói khách khí, ba người kia lại không biết chết sống nói: "Ngươi là cái quái gì, còn dám giáo huấn đại gia ngươi?"

Tiêu Bố Y còn chưa kịp nói, Chu Mộ Nho cùng A Tú đã một trái một phải xông tới, quát lớn: "Ta là tổ tông của ngươi".

Hai người đánh nhau là hạng nhất, mắng người cũng không kém. Chu Mộ Nho trường đao đâm về phía ngựa của người nọ, ngựa bị dọa lồng lên, người nọ từ trên lưng ngựa lăn xuống dưới. A Tú cũng không nghĩ nhiều, huy đao lập tức chém tới. Tôn Thiếu Phương cũng hoảng sợ, thầm nghĩ hai thủ hạ này của Tiêu đại nhân, xem ra cũng rất có kinh nghiệm giết người.

Người nọ miệng tuy thối, nhưng cũng có vài miếng, cũng đã né được hai đao của A Tú mà lăn ra ngoài, khi đứng lên, đã cùng hai người còn lại sóng vai rút đao đối địch: "Bằng hữu, là người phương nào?"

173. Chương 173: Có Qua Thì Phải Có Lại

Đại ca cũng cười lạnh nói: "Ta chỉ làm cho tiểu tử kia tưởng rằng chúng ta đã đi xa mà thôi. Tối hôm nay chúng ta liền làm một nhát hồi mã thương, đem ngũ hổ ngũ thử gì đó chém tận giết tuyệt"...

Ba người cầu y rút đao đứng, trông hung hãn như nhau, Tiêu Bố Y nhìn thấy bọn họ sóng vai mà đứng, rất có khí thế, chỉ sợ A Tú khó có thểứng đối, nên cười nói: "A Tú. Tất cả mọi người đều cùng đường, người ta một khi cũng đã đến cầu y, tính tình cũng khó tránh có chút kém, tất cả mọi người cùng lùi một bước có được không?"

"Ngươi nói lùi là lùi, ta đây không phải không còn mặt mũi sao?" Một người mặt sẹo quát.

Người cầm đầu cũng cười lạnh nói: "Nếu ngươi cho ta chém hai đao, chúng ta cũng có thể lùi một bước mà nói chuyện".

Tiêu Bố Y nhíu mày thầm nghĩ mình muốn tránh chuyện, nhưng trên đời này lại có rất nhiều người không biết tiến thối, một lời không hợp liền tâm trạng không tốt mà đánh nhau. Đương nhiên cũng luyện không thành võ công cao thâm gì, chỉ là dạng người đánh nhau theo kiểu đầu đường xó chợ như thế rất nhiều, coi như là sự bi ai của người tập võ.

"Mới vừa rồi ba người các ngươi mở miệng là nói đả thương người" Tôn Thiếu Phương chậm rãi đi tới, "Chúng ta chém ngươi, chẳng qua muốn cho các ngươi biết trên đời này làm người phải biết chừng mực một chút, lời không thể nói loạn. Thật ra các ngươi nên cảm tạ chúng ta mới đúng".

Tôn Thiếu Phương nhìn về phía Tiêu Bố Y, trong mắt lộ ra vẻ tàn nhẫn, đương nhiên là hỏi Tiêu Bố Y có đem ba người này trực tiếp xử lý hay không.

Hắn tuy là thân vệ Đông Đô, nhưng rất có khí tức giang hồ, luôn nhìn xa, biết người như thế có thù tất báo, hôm nay một khi đã cùng bọn họ đối đầu, nếu không có đường giải hòa, không giết nói không chừng

về sau lại sẽ gặp phiền toái. Hắn đương nhiên không sợ phiền toái, bởi vì bọn họ sớm sẽ rời đi, nhưng bởi vì bọn họ mà ảnh hưởng tới sự thanh bình của thần y cùng thôn dân thì cũng không tốt.

Tiêu Bố Y trước là gật đầu, sau là lắc đầu, Tôn Thiếu Phương khó hiểu nhưng cũng không hỏi nhiều.

Ba người nghe được Tôn Thiếu Phương trào phúng, mặt đều hiện lên sát khí, người cầm đầu trầm giọng nói: "Muốn giáo huấn cũng phải xem có đủ phân lượng hay không, chúng ta là Tề quận tam kiệt xin hỏi đại danh của các vị?"

Tiêu Bố Y lại cười nói: "Thì ra là Tề quận tam kiệt, đã nghe đại danh từ lâu. Chúng tôi là Duyên Tân ngũ hổ, đơn giản là muội muội bệnh nặng, Y sinh tầm thường khó có thể trị được, nghe nói Nhạc thần y nơi đây chuyên trị nghi nan tạp chứng, lúc này mới từ xa đến cầu y. Chúng tôi quan tâm tới muội muội nên khó tránh tính tình nóng nảy, mong tam kiệt bỏ qua".

Chu Mộ Nho A Tú cả hai nghe được Thiếu đương gia bịa chuyện thiếu chút nữa là phun cơm ra, không nghĩ nhiều cũng hiểu Thiếu đương gia có ý, lời nói chỉ có ba phần mà thôi. Duyên Tân ngũ hổ là ở đâu, cái gì Tề quận tam kiệt này cũng không thấy được đường lối gì, cũng chỉ là báo danh cho có mà thôi. Thiếu đương gia một khi đã không báo tên ra, hiển nhiên đang thăm dò đối phương, chắc là đã khởi sát ý. Bọn họ đều mặc trang phục bình thường, cho dù Tôn Thiếu Phương mặc trang phục võ sĩ, nhưng trên đường hào kiệt qua lại cũng nhiều, cũng không tiết lộ thân phận.

Người cầm đầu nghe được Tiêu Bố Y báo danh hiệu ngược lại có chút do dự. Hắn đương nhiên biết Duyên Tân ở nơi nào, Duyên Tân cũng ở ven bờ Thông Tể Cừ không xa, vốn là gần Ngõa Cương cùng Huỳnh Dương. Hiện tại đầu năm nay, tự xưng cái gì kiệt, cái gì hổ cũng nhiều như lông trâu, đa số chỉ là để hù dọa người khác. Chỉ là ngũ hổ dù sao so với hóm ba kiệt cũng nhiều hơn hai người. Hai người vưa ra tay kia cũng không kém, nếu thực đánh nhau, cũng khó mà thắng được. Nhưng mối cừu hai đao này đương nhiên là phải báo, bằng không trở về cũng ngủ không ngon giấc. Hắn chỉ nghĩ đến người khác cấp cho hắn hai đao, lại không nghĩ tới mình cũng không muốn cho người khác con đường sống.

"Ta thấy tam kiệt trung khí mười phần, không giống như có bệnh, không biết là cầu y cho ai?" Tiêu Bố Y nhiệt tình nói: "Tam kiệt ở lâu tại Tề quận, chẳng lẽ không biết Nhạc thần y không có ra ngoài chẩn bệnh, chỉ có thể là người bệnh tự mình tới cửa mới được?"

Tề quận tam kiệt liếc mắt nhìn nhau, tên cầm đầu nói: "Thật ra chúng ta đều là huynh đệ của Lý đại ca. Lý đại ca bị cảm phong hàn, cho nên mới cho chúng ta đến cầu y".

"Lý đại ca?" Tiêu Bố Y nhíu mày, "Không biết có thể được tam kiệt xưng hô một tiếng đại ca, tất phải là nhân vật đỉnh thiên lập địa? Ta nghe nói gần nhất Đông Hải Lý Tử Thông một đường khởi nghĩa Nam hạ, chẳng lẽ các người nói chính là hắn?"

Hắn nói cung kính, tên cầm đầu ánh mắt chớp động, thẳng lưng ngạo nghễ nói: "Ngươi nói không sai, có thể để chúng ta xưng hô một tiếng Lý đại ca ngoại trừ Lý Tử Thông ra, thì còn ai vào đây?"

Tiêu Bố Y trong lòng nghĩ hắn nói chuyện cũng có vài phần chân thật, cũng giả bộ ra bộ dáng mừng rỡ, "Thì ra tam kiệt là cầu y cho Lý đại ca, vậy thất kính rồi. Duyên Tân ngũ hổ chúng ta tại Duyên Tân nghe nói tới uy danh của Lý đại ca cùng Trương đại ca, sớm đã muốn bái phỏng, chỉ là vô duyên gặp mặt, lần này tuyệt đối không thể bỏ qua".

Tên cầm đầu sắc mặt khẽ biến, "Trương đại ca là người nào?"

"Đương nhiên là Trương Kim Xưng đại ca" Tiêu Bố Y kỳ quái nói: "Nghe nói Trương đại ca cùng Lý đại ca luôn có giao hảo, chúng ta đưa muội muội cầu y, đồng thời cũng muốn gặp hai vị đại ca".

"Ồ, thì ra ngươi nói chính là Trương Kim Xưng đại ca" Tên cầm đầu cười nói: "Nghe nói hắn đã không ở tại tề quận, chẳng qua ngươi muốn gặp Lý đại ca, đợi khi Lý đại ca đỡ bệnh, ta cũng có thể giúp ngươi gặp mặt một chút".

"Lý đại ca có bệnh, ta đương nhiên muốn đích thân tới cửa bái phỏng thăm hỏi" Tiêu Bố Y rất chân thành nói: "Không bằng hôm nay…"

"Lý đại ca đang có bệnh, không thích bị quấy rầy," Tên cầm đầu quả quyết cự tuyệt, "Không biết các ngươi ngày mai còn ở đây hay không, ta mới vừa biết được Nhạc thần y có quy củ này. Một khi đã như vậy, chúng ta trở về cùng Lý đại ca thương lượng rồi mới quyết định".

"Mấy ngày tới vẫn còn ở đây" Tiêu Bố Y lại cười nói.

"Vậy tốt rồi" Tên cầm đầu chắp tay nói: "Nước lớn trôi miếu Long vương, thì ra chẳng qua chỉ là một hồi hiểu lầm. Mọi người sơn thủy còn gặp lại, vậy hẹn ngày mai đi".

Tiêu Bố Y cười nói: "Tệ nhân thầm muốn sớm ngày được gặp Lý đại ca, mong thay mặt báo lại một tiếng".

"Nhất định nhất định" Tên cầm đầu trở người lên ngựa, hướng tới mọi người chắp tay cười nói: "Chúng ta cũng tính là không đánh nhau thì không quen biết, mới vừa rồi đắc tội, mong không cần để ý".

Hắn sau khi nói xong dẫn theo hai huynh đệ chạy ra ngoài thôn, chừng một nén nhang thì quay đầu lại, thấy không có bóng người nào, lúc này mới hạ tốc độ ngựa chậm lại.

"Đại ca, chẳng lẽ cứ như vậy sao?" Một người phẫn nộ bất bình nói: "Hắn chém ngươi hai đao, chúng ta muốn chém bọn chúng ra mười đoạn tám khúc mới hả".

Đại ca âm trầm nghiêm mặt, "Bọn họ người đông thế mạnh, hảo hán không chịu thiệt trước mắt. Duyên Tân ngũ hổ, các ngươi có từng nghe nói qua?"

Hai huynh đệ đều lắc đầu, "Cho tới bây giờ cũng không, ta nghĩ quá nửa là tên giả, chúng ta lúc đó chẳng phải cũng đưa ra tên giả sao?"

Đại ca ghìm ngựa, lại quay trở về phía tây thôn, xuống ngựa đi vào thôn.

"Đại ca, người cũng quá cẩn thận rồi" Một huynh đệ cười nói: "Chúng ta vốn ở nơi này, nhưng người vì sao lại làm ra bộ dáng đi ra khỏi thôn?"

"Cẩn thận vạn năm thuyền không đắm" Một huynh đệ khác nói tiếp.

Đại ca cũng cười lạnh nói: "Ta chỉ làm cho tiểu tử kia tưởng rằng chúng ta đã đi xa mà thôi. Tối hôm nay chúng ta liền làm một nhát hồi mã thương, đem ngũ hổ ngũ thử gì đó chém tận giết tuyệt".

"Đại ca cao minh" Một người khâm phục nói, một người khác lại có chút do dự nói: "Đại ca, bọn họ nói cũng là kính ngưỡng Lý Tử Thông cùng Trương đại ca, ta cảm thấy nên cùng Trương đại ca thương lượng một chút là tốt nhất".

Đại ca do dự, "Như thế cũng tốt".

Ba người xuống ngựa, đến trước một đình viện khá hẻo lánh, đình viện có chút sập xệ, đầy vẻ tiêu điều, bộ dáng đã lâu không ai ở. Đại ca gõ cửa phòng ba cái, lúc này mới đẩy cửa vào. Vào bên trong phòng, chỉ thấy trên giường có một người đang ngồi, sắc mặt tái nhợt bộ dáng bệnh nặng chưa lành. Người nọ tuổi chừng trung tuần, cử chỉ trầm ổn, đúng là Trương Kim Xưng! Đại ca hiển nhiên đối với Tiêu Bố Y cũng là nói dối, trách không được cố ý không muốn cho Tiêu Bố Y gặpLý Tử Thông.

"Nhạc thần y đâu?" Trương Kim Xưng mở to mắt hỏi.

"Trương đại ca, vốn chúng ta muốn mời Nhạc thần y đến, nhưng có một tiểu tử lại phá hỏng chuyện" Một tên nhanh miệng nói.

"Lão Đại, rốt cuộc là thế nào?" Trương Kim Xưng nghi hoặc hỏi.

Lão Đại đem tất cả phát sinh kể lại một lần, lão Nhị lão Tam ở một bên cũng góp lời, cực lực kể tội Tiêu Bố Y. Khi nói đến Lý Tử Thông, Trương Kim Xưng ánh mắt lộ ra hận ý, nắm chặt nắm tay nói: "Lý Tử Thông, con mẹ tám đời tổ tông nhà hắn, ta nghĩ hắn là trang hán tử, không nghĩ đến hắn lại là súc sinh do tạp chủng dưỡng ra".

Trương Kim Xưng bị một quyền của Tiêu Bố Y đánh ngay ngực, xương cốt thiếu chút nữa gãy đoạn, nếu không phải thân thể tráng kiện, lúc ấy nói không chừng đã bị một quyền Tiêu Bố Y đánh chết. Sau nghĩ lại, còn cảm thấy Tiêu Bố Y vẫn còn dư lực, không khỏi rất sợ hãi. Nhưng làm cho hắn thống hận thì lại là Lý Tử Thông. Người này để cho mình che chắn, rồi không để ý tới nghĩa khí mà một mình chạy trốn. Trên

thực tế hắn cũng biết, người như Lý Tử Thông cũng không nói đến nghĩa khí gì, chỉ là tửu sắc làm người ta cuồng, tiền tài động lòng người, hắn cũng không cưỡng lại được sự hấp dẫn của vàng.

Hắn mắng có chút ác độc, lão Đại thầm nghĩ, Trương đại ca nói cũng có vấn đề, nếu Lý Tử Thông là tạp chủng nuôi ra, Trương đại ca ân cần thăm hỏi tổ tông nhà hắn cũng rất không ổn.

"Ngươi nói Duyên Tân ngũ hổ rốt cuộc có hình dạng gì?" Trương Kim Xưng mắng xong Lý Tử Thông trong lòng cũng có chút không ổn, đợi khi hắn nghe xong lão Đại miêu tả về diện mạo Duyên Tân ngũ hổ, sắc mặt khẽ biến, "Ngươi nói có một người trẻ tuổi người tầm thước, rất là anh tuấn?"

Lão Đại gật đầu nói: "Người nọ vốn không có ra tay, thái độ rất là thong dong, làm cho người ta nhìn không thấu sâu cạn. Chỉ là hắn vẫn luôn tươi cười, xem ra cũng dể nói chuyện".

Trương Kim Xưng sắc mặt đã tái nhợt. Khi hắn giết ba huynh đệ đã có chút thở hổn hển, hiện tại lại bị trọng thương, hắn so với ai khác đều hiểu rõ, hắn tuyệt đối không phải là đối thủ của Tiêu Bố Y!…

Trương Kim Xưng gật gật đầu xuống giường, có chút lảo đảo, lão Nhị lão Tam đều đi tới đỡ lấy nói: "Trương đại ca, thân thể của ngươi chưa khỏe, chớ có cử động…" Hai người đang nói còn chưa dứt, đột nhiên quát lên một tiếng, lảo đảo lui về phía sau, ngực bắn ra một đạo máu tươi, ngửa mặt lên trời mà ngã vật ra.

Biến động đột nhiên xảy ra, lão Đại còn chưa kịp phản ứng, đã nhìn thấy Trương đại ca mà mình luôn luôn kính trọng địa cầm mũi chủy thủ ròng ròng máu tươi hướng về phía mình mà đâm tới. Lão Đại kinh hãi khó hiểu, liên tục né tránh, nhưng võ công của Trương Kim Xưng so với hắn cao hơn một bậc, huống chi đã có chủ mưu ra tay, chỉ né tránh được hai bước đã bị Trương Kim Xưng đâm trúng ngực.

Lão Đại lảo đảo lui về phía sau, ôm ngực, nhất thời chưa gục xuống, không né tránh, lộ vẻ sầu thảm cười nói: "Trương Kim Xưng, chúng ta kính ngươi là đại ca, một lòng vì ngươi cầu y, không biết đã làm sai chuyện gì mà ngươi hạ độc thủ như vậy?"

Trương Kim Xưng sắc mặt không thay đổi, nhìn thấy lão Đại tuy ôm ngực, nhưng máu tươi vẫn ròng ròng chảy xuôi xuống không ngừng, không sợ hắn chạy trốn, chỉ nhẹ nhàng thở dài một tiếng, "Thật ra ta cũng không muốn giết các ngươi, chỉ là nếu không giết các ngươi, Tiêu Bố Y từ chỗ các ngươi mà tìm ra được chỗ này, ta cũng sống không được".

Lão Đại thất thanh nói: "Tiêu Bố Y là ai?"

"Tiêu Bố Y chính là người trẻ tuổi mà ngươi nói" Trương Kim Xưng mới rồi đột nhiên phát lực, đã có chút thở hổn hển, "Người này cực kỳ thông minh, nếu phát hiện dấu chân ngựa để lại, sớm muộn cũng sẽ hoài nghi ngươi cùng ta có quan hệ. Lão Đại, ta cảm ơn ngươi đã cầu y cho ta, chỉ là trên đời này…"

"Ngươi chỉcần nói, nói một tiếng," Lão Đại chẳng những ngực chảy máu, khóe miệng máu tươi cũng chảy ra, vẻ mặt thê lương, "Ba huynh đệ chúng ta vì ngươi bán mạng đều không tiếc. Nhưng ngươi lại, lại… ngươi…"

"Ta cũng là không thể không làm, ta thật sự chính là sợ các ngươi bán mạng," Trương Kim Xưng thản nhiên nói: "Huynh đệ của ngươi tính cách táo bạo, vạn nhất đi tìm Tiêu Bố Y tính sổ, thì sẽ liên lụy đến ta. Như vạy sẽ rất không ổn. Ngươi yên tâm, huynh đệ các ngươi chết, ta sẽ đem các ngươi an táng đàng hoàng".

Lão Đại lảo đảo ngã lăn ra đất, khóe miệng đã lộ ra nụ cười trào phúng, cảm thấy mình đúng là chết không đáng, ngửa mặt lên trời nhìn nóc nhà cỏ nói: "Huynh đệ?"

Hắn yếu ớt ngã ra trên mặt đất, đầu ngửa ra, đã chết. Chỉ trong chốc lát, ba người mạng thật như cây cỏ. Trương Kim Xưng cũng không có áy náy gì, lời hứa an táng đã sớm vứt sang một bên. Hắn đương nhiên không tin mình cùng ba huynh đệ này có thể thu thập Tiêu Bố Y. Lúc trước hắn, Hồ Lư, Ngụy Ngũ cùng Lý Tử Thông cùng bày mưu tính kế giết Tiêu Bố Y, mà cũng giết không được. Chuyện hắn cần làm hiện tại chính là chạy trốn, hắn thật sự rất là buồn bực, nơi này cách Tề quận cũng xa, lại hẻo lánh, hắn thật vất vả tìm được nơi dưỡng thương, nghĩ không ra lại có thể gặp Tiêu Bố Y. Hắn ra không phải đã sớm nên đến Hoài Thủy rồi sao, hắn lại vì ai mà cầu y?

Cũng không kịp suy nghĩ nhiều, Trương Kim Xưng đơn giản thu thập hành lý, ra khỏi đình viện liền đi tới chỗ buộc mấy con ngựa, xem ra là muốn đi xa. Chỉ là còn chưa đến được chỗ buộc ngựa, Trương Kim Xưng

dừng bước, chột dạ quay đầu lại, trông thấy người trẻ tuổi mặt mày tươi cười theo như lời lão Đại nói đứng cách đó không xa.

Người trẻ tuổi đương nhiên chính là Tiêu Bố Y.

"Ngươi hình như quên an táng bọn họ" Tiêu Bố Y thản nhiên nói.

Trương Kim Xưng mí mắt không tự chủ giật giật, hắn nằm mơ cũng không nghĩ đến Tiêu Bố Y lại đến nhanh như vậy. Hắn thầm nghĩ sau khi giết ba huynh đệ này xong là lập tức đi ngay, làm sao nghĩ đến Tiêu Bố Y đã theo dõi, sớm biết như vậy, hắn không nên giết ba huynh đệ kia. Nhưng trên đời này thường thường thì đã làm mới biết hối hận, nhưng cũng đã không thể thay đổi được.

"Ngươi làm sao đến được đây?"

"Ngươi thông minh như vậy, đương nhiên nên biết, vô luận đám người lão Đại nói là Lý Tử Thông cũng tốt, là ngươi cũng thế, ta một khi đã biết, đương nhiên là sẽ cùng đến xem" Tiêu Bố Y nhẹ giọng nói: "Thật ra lão Đại cũng đã che chở cho ngươi, hắn nói lão Đại của hắn là Lý Tử Thông, nhưng không nghĩ đến kết quả đều giống nhau. Chỉ là hắn càng không nghĩ đến, lão Đại mà hắn một mực che chở lại tự tay lấy mạng bọn hắn".

Trương Kim Xưng thầm hận, liếc mắt nhìn ba thi thể trong phòng, run giọng nói: "Ta biết bọn chúng đắc tội với Tiêu đại nhân, lúc này mới giết bọn chúng, chỉ mong Tiêu đại nhân có thể tha thứ chuyện ta đã làm sai".

Tiêu Bố Y thở dài một hơi, chậm rãi rút đao ra, lưỡi đao phát sáng như nước, "Thật ra vô luận thế nào, ta cũng phải cảm tạ ba người bọn họ, dù sao không có bọn họ, ta cũng tìm không ra ngươi".

Cái bao trong tay Trương Kim Xưng rơi xuống đất, hai chân bắt đầu dao động, xem ra không giống như là tội phạm đạo tặc, mà chỉ là một người già chịu khổ mà thôi.

Tiêu Bố Y một chút cũng không có thả lỏng, hắn nhìn như nhàn nhã, nhưng nửa điểm cũng không dám sơ ý. Hắn có thể sống cho đến bây giờ, đa phần là bởi vì hắn hắn suy nghĩ, cùng cẩn thận so với người thường nhiều hơn một ít. Võ công cao không đại biểu được tất cả, võ công có cao đến mấy cũng có khi không hơn được người tính kế.

Trương Kim Xưng xem ra đã buông bỏ sự chống cự, nhưng ai có thể biết hắn khi nào thì bất chợt xuất ra một đao trí mạng.

"Tiêu đại nhân," Trương Kim Xưng nuốt nước bọt, "Thật ra ta cùng người thực không thâm cừu đại hận gì".

"Ồ?" Tiêu Bố Y cười trào phúng, "Ta cùng ngươi cừu hận đích xác không tính là sâu, ta giết ngươi thì xóa bỏ có được không?"

Trương Kim Xưng sắc mặt đã tái nhợt. Khi hắn giết ba huynh đệ đã có chút thở hổn hển, hiện tại lại bị trọng thương, hắn so với ai khác đều hiểu rõ, hắn tuyệt đối không phải là đối thủ của Tiêu Bố Y!

"Muốn giết người thật ra là Lý Tử Thông," Trương Kim Xưng run giọng nói: "Ta chẳng qua chỉ là một thanh đao trên tay hắn mà thôi. Người giết người thì có tội, đao thì không có tội".

Tiêu Bố Y cũng không nghĩ đến Trương Kim Xưng còn có loại bản lãnh giải thích này, trào phúng nói: "Hiện tại muốn giết ngươi thật ra là đao trong tay ta. Ngươi cứ đưa ra yêu cầu với nó, ta cũng khống chế không được".

Hắn chậm rãi tiến lên, mỉm cười ấm áp như gió xuân vậy, nhưng đã ngưng tụ kình lực lên cánh tay, chuẩn bị một đao giết địch. Hắn suy nghĩ vạn loại biến hóa của Trương Kim Xưng, nhưng nằm mơ cũng không có nghĩ đến Trương Kim Xưng lại làm một hành động khó có thể tưởng tượng. Hắn vứt chủy thủ quỳ xuống, không ngừng khấu đầu nói: "Cầu Tiêu đại nhân tha cho ta một mạng".

Tiêu Bố Y sửng sốt, sau hồi lâu mới nói: "Ngươi có thể cho ta lý do không giết ngươi hay không?"

"Ta, ta…" Trương Kim Xưng con ngươi xoay loạn, đầu gấp đến đổ mồ hôi đầm đìa, tập trung nghĩ ra lý do. Hắn cũng nhìn ra Tiêu Bố Y thực muốn xuống tay, quả quyết không chừa đường sống, nhìn thấy Tiêu Bố Y hít vào một hơi, Trương Kim Xưng kêu to một tiếng: "Tiêu đại nhân, từ từ…"

Tiêu Bố Y điềm tĩnh hỏi: "Chờ cái gì?"

"Thật ra muốn giết ngươi không phải là ta, Lý Tử Thông cũng là vì tiền tài mà thôi" Trương Kim Xưng gấp giọng nói: "Ta là do nhất thời quỷ mê tâm hồn, đáp ứng Lý Tử Thông. Hiện tại đã sớm không ngừng hối hận. Nhưng ta nghĩ, Tiêu đại nhân đối với người ở phía sau màn muốn giết người cũng có hứng thú?"

Tiêu Bố Y trong lòng chợt động, "Là ai muốn các ngươi giết ta?"

Hắn vốn cảm thấy nhất định không thể nghi ngờ là Vũ Văn Hóa Cập giở trò quỷ, cũng không nghĩ đến còn có người khác. Nhưng suy nghĩ lại, Lý Tĩnh tuy nói Vũ Văn Hóa Cập sẽ không buông tha hắn, nhưng hắn hiện tại là cây lớn hứng gió, người muốn cho hắn chết cũng sẽ không thiếu.

"Lý Tử Thông khi tìm tới ta, vì muốn có sự tín nhiệm của ta, làm cho ta tin tưởng, thật ra cũng đã nói cho ta người chủ sự phía sau màn là ai" Trương Kim Xưng đáng thương chờ mong nói: "Tiêu đại nhân, người cũng biết, ta chẳng qua chỉ là một đạo phỉ. Ta không đi đánh cướp thì biết làm gì sinh sống?"

Tiêu Bố Y thản nhiên nói: "Ngươi là giặc, ta là quan. Ta không thể giết ngươi, thì ta sống thế nào?"

Trương Kim Xưng không nghĩ đến Tiêu Bố Y quay tới quy lui vẫn là muốn giết mình, dập đầu nói tiếp: "Tiêu đại nhân, người nói rất đúng. Ta làm như vậy là sai, rất là sai, là không nên tìm tới Tiêu đại nhân. Trương Kim Xưng đời này không có làm chuyện gì mà hối hận, chỉ cùng với tên chó đẻ như Lý Tử Thông hợp tác rất là hối hận. Tiêu đại nhân nếu tha cho ta một cái mạng chó, về sau ta gọi người là tổ tông, vì người mà bán mạng".

"Là ai muốn giết ta?" Tiêu Bố Y hỏi.

Trương Kim Xưng chỉ do dự một chút, biết tốt nhất là không cò kè mặc cả, lập tức nói ra: "Là Lương Tử Huyền".

Tiêu Bố Y thật ra cũng sửng sốt, giây lát lại cảm thấy rất có thể. Hắn cơ hồ đã quên nhân vật Lương Tử Huyền này. Nhưng rất hiển nhiên, Lương Tử Huyền sẽ không quên hắn. Hắn đã ngồi ở vị trí hôm nay, dù sao cũng đã đạp lên nhiều người, Vũ Văn Hóa Cập đương nhiên là một trong số đó, Lương Tử Huyền cũng là một trong số bị hắn vô tình đạp trúng. Tiêu Bố Y hắn vốn cùng Lương Tử Huyền không qua lại gì, nhưng từ khi hắn gia nhập Bùi Gia thương đội, Lương Tử Huyền cũng vì hắn mà chịu thiệt thòi. Trước là thương đội không thể lên đường, sau đó bởi vì Lũng Tây mã trường, lại bị Vũ Văn Hóa Cập bán đứng, đến bây giờ không biết tung tích. Dương Quảng tuy đối với Vũ Văn Thuật cực tốt, miễn tội cho Vũ Văn Hóa Cập, nhưng cũng không nói gì đối với việc xử lý Lương Tử Huyền như thế nào. Nhưng vô luận xử lý như thế nào, Lương Tử Huyền này cũng đã không tiện công khai lộ diện. Hắn không dám ló mặt ra dưới ánh mặt trời, vẫn không có động tĩnh gì, thì ra lại là âm thầm làm trò quỷ!

Khi Tiêu Bố Y trầm ngâm, trường đao đã hạ xuống, Trương Kim Xưng đưa mắt nhìn khoảng cách của mình cùng Tiêu Bố Y tính kế, cảm thấy nếu ra tay, hiện tại nên là thời cơ tốt nhất, nhưng cân nhắc hồi lâu, Trương Kim Xưng đã buông tha ý niệm này trong đầu. Hắn không dám liều mạng! Đương nhiên còn có một nguyên nhân quan trọng hơn, Tiêu Bố Y trong mắt hắn thật sự là cao thâm khó lường. Với loại người tâm tư tinh tế như Tiêu Bố Y, làm vậy còn không phải là dụ hắn ra tay, sau đó danh chính ngôn thuận mà giết hắn sao?

"Lương Tử Huyền hiện tại ở nơi nào?" Tiêu Bố Y hỏi.

Trương Kim Xưng lắc đầu, nhìn thấy trường đao vừa lật, hàn quang chớp chớp, vội cuống quít nói: "Tiêu đại nhân, ta chẳng qua chỉ là một đạo phỉ, cũng có rất nhiều thứ không biết. Từ lần trước ám toán Tiêu đại nhân không thành, vẫn một mực chạy trốn. Chẳng qua ta nghĩ Lương Tử Huyền một khi đã xuất năm trăm lượng vàng mua tính mạng của người, chắc hẳn là tình thế bắt buộc, mong Tiêu đại nhân cẩn thận một chút, Lương Tử Huyền nếu biết Lý Tử Thông làm không được, chỉ sợ sẽ mời cao thủ khác đến hại người".

"Lý Tử Thông hiện tại ở nơi nào?" Tiêu Bố Y lại hỏi.

Trương Kim Xưng cười khổ lắc đầu, "Tiêu đại nhân, ta cũng muốn tìm hắn, nhưng vẫn do thương tích tại thân nên chưa đi được. Người nếu muốn, chuyện đi giết Lý Tử Thông cứ giao cho ta là được" Hắn đương nhiên đã có tính toán, hắn có thể giết được Lý Tử Thông hay không thì chưa nói tới. Nhưng Tiêu Bố Y cho hắn đi, ít nhất thì tính mạng của hắn cũng đã được bảo vệ.

Trương Kim Xưng lần này thực đã biến thành cá thịt, thở dài lên ngựa cáo biệt, Tiêu Bố Y mỉm cười tra đao vào vỏ, ngẩng đầu hướng tới nóc phòng lợp rơm nói, "Các hạ nghe đã đủ chưa, nghe đủ thì có thể xuống được rồi"...

Tiêu Bố Y lại gật đầu, "Như thế cũng tốt".

Trương Kim Xưng mừng rỡ, lại kiệt lực ngăn chặn sự vui mừng, "Ta đã biết Tiêu đại nhân hiểu chuyện, tuyệt đối không chấp nhặt loại tiểu nhân như ta".

"Nếu để ta chọn một người để giết, ta đương nhiên là muốn giết Lý Tử Thông trước. Dù sao hắn là chủ phạm, ngươi chẳng qua chỉ là tòng phạm mà thôi" Tiêu Bố Y do dự nói: "Đối với ngươi nếu cứ như vậy mà thả ngươi đi, ngươi một khi đi rồi ta lại không có biện pháp bắt lại ngươi".

Trương Kim Xưng cũng rất đau đầu, "Tiêu đại nhân, ta có thể dùng nhân cách để bảo đảm".

"Ngươi cũng biết đùa đấy chứ?" Tiêu Bố Y rất kinh ngạc hỏi.

Trương Kim Xưng mặt cũng có chút nóng lên, "Thật ra ta cũng có một chút".

"Một chút đương nhiên không đủ" Tiêu Bố Y thở dài một tiếng, suy nghĩ hồi lâu mới cười nói, "Có biện pháp".

"Biện pháp gì?" Trương Kim Xưng hồi hộp hỏi.

Tiêu Bố Y đưa tay ra, trên tay đã có một viên thuốc đen đen tròn tròn, không có mùi vị, "Trương Kim Xưng, loại thuốc kịch độc này ngươi đã thấy qua chưa?"

Trương Kim Xưng thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, "Chưa".

Tiêu Bố Y cười nói: "Chưa thấy cũng không sao, ta hôm nay nói cho ngươi biết, loại độc dược này thật ra tên là Cầu tử hoàn".

"Sao lại có loại tên thuốc cổ quái như vậy?" Trương Kim Xưng cười bồi hỏi.

Tiêu Bố Y giải thích: "Càu tử này ý là, sau khi uống loại độc dược này, đợi khi độc tính phát tác, rất là khó chịu, chỉ muốn chết đi cho xong, tuyệt đối không có ý nghĩ muốn sống trong đầu".

Hắn nói bình thản,. Trương Kim Xưng mồ hôi đã chảy xuôi xuống, "Đại nhân lấy thuốc này ra để làm cái gì?"

"Đương nhiên là cho ngươi uống" Tiêu Bố Y cười nói.

"Nhưng tiểu nhân không muốn chết" Trương Kim Xưng thiếu chút nữa khóc ra tiếng, không nghĩ đến chuyển đi một vòng, lại quay về xuất phát điểm.

"Ngươi không cần khẩn trương như vậy, uống thuốc này vào sẽ không lập tức chết đâu" Tiêu Bố Y an ủi nói: "Có thể thỉnh thoảng sẽ có đau bụng nhẹ, rất nhẹ thôi, thậm chí sẽ không bị người phát hiện. Chẳng qua bởi vì như vậy, loại thuốc này giết người rất bí ẩn. Ta mới mang theo vài viên ở trên người, không nghĩ đến hôm nay lại có dịp dùng tới. Ngươi sau khi uống thuốc này, sẽ không có ảnh hưởng gì quá lớn, nhưng ta tính..." Tiêu Bố Y bấm ngón tay tính toán, "Thuốc này nên vào ngày ba tháng năm mới phát tác, đương nhiên có thể sẽ sai biệt một hai ngày".

"Thuốc này phát tác làm sao có thể xác định được thời gian?" Trương Kim Xưng trước giờ chưa từng nghe thấy, nhiều ít có chút không tin.

Tiêu Bố Y cười nói: "Ngươi quá nửa là nghĩ ta đang lừa ngươi?"

Trương Kim Xưng đích xác có chút ý này, nhìn thấy Tiêu Bố Y mỉm cười, chỉ có thể nói: "Tiêu đại nhân cần gì gạt ta?"

Tiêu Bố Y cười nói: "Thật ra viên thuốc này vốn là vật do Ba Tư tiến cống, cũng không phải là độc dược, chỉ có thể nói là độc vật" Nhìn thấy Trương Kim Xưng vẻ mặt tràn đầy khó hiểu, Tiêu Bố Y lại kể chuyện: "Phía Ba Tư biết Thánh Thượng thích mấy thứ lạ lùng mới mẻ, cho nên tiến cống một loại Hồng Diễm Tri Thù (nhện đỏ), lớn chừng nắm tay, kịch độc không dưới độc xà, người thường chỉ cần bị nó cắn một nhát, tất sẽ bị mất mạng tại chỗ. Chỉ là loại nhện này cực kỳ quý hiếm, từ Ba Tư ngàn dặm đưa đến. Khi mang tới, rất có khả năng sẽ chết đi. Người Ba Tư cũng thông minh, liền đem trứng của nó dùng một loại dược vật bao lại. Bọn họ chỉ mang theo trứng tới đây, sau đó mới ấp nở, cho nên mới có thể cam đoan có nhện còn sống cho Thánh Thượng xem".

Trương Kim Xưng cười hỏi, "Tiêu đại nhân nói bên trong viên thuốc này chính là trứng của loài nhện đó?"

Tiêu Bố Y vỗ tay cười nói: "Ngươi thực thông minh. Loại thuốc viên này sau khi vào trong bụng sẽ tan lớp ngoài đi, trứng nhện bên trong sẽ xem bụng người là nhà, hơn nữa rất khó bài tiết ra. Căn cứ theo điều kiện cơ thể cùng kinh nghiệm mà nói, trứng này ước chừng vào đầu tháng năm sẽ nở thành nhện con. Nếu không được khống chế, nó cho dù không cắn ngươi, trong cơ thể ngươi đi đi lại lại quả thực cũng khá kích thích" Nhìn thấy Trương Kim Xưng cả người bắt đầu phát run, Tiêu Bố Y đem viên thuốc đưa cho Trương Kim Xưng, thản nhiên nói: "Hiện tại ta đã giải thích xong rồi, ngươi có thể uống vào đi".

Trương Kim Xưng sắc mặt không phải trắng bệch nữa mà là tái xanh, "Tiêu đại nhân nói là ngày ba tháng năm phát tác, không biết có thể có phương pháp giải cứu không?"

"Đương nhiên là sẽ có" Tiêu Bố Y thở dài nói: "Ngươi nếu tận tâm làm việc cho ta, ta làm sao mà để cho ngươi dễ dàng chết được? Trứng nhện này phát tác tuy độc, nhưng cũng có dược vật đặc thù có thể giết chết. Ngươi chỉ cần trước ngày ba tháng năm giúp ta giải quyết Lý Tử Thông, thì đến chỗ Giang Đô Quận thừa Vương Thế Sung tìm ta, ta sẽ cho ngươi giải dược".

"Không uống có được không?" Trương Kim Xưng vẻ mặt đau khổ hỏi.

"Đương nhiên là có thể" Tiêu Bố Y đơn đao vung ra, "Ta cũng không thích hiếp bách người khác. Ngươi không uống thuốc, thì cứ ăn của ta ta một đao là được".

"Vậy ta uống thuốc là được" Trương Kim Xưng nhìn thấy Tiêu Bố Y ánh mắt lạnh lẻo, biết không thể làm bộ nữa, cứ thế mà nhận thuốc uống xuống, "Tiêu đại nhân, ta nghĩ ngươi trước ngày ba tháng năm nhất định sẽ đến Giang Đô chứ?"

"Cái này cũng nói không chừng," Tiêu Bố Y bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Ngươi cũng biết, Lương Tử Huyền muốn lấy tính mạng của ta, ai có thể cam đoan mình bất tử? Cho nên ta nghĩ, ngươi chỉ có thể phù hộ ta bình bình an an đến Giang Đô là tốt nhất".

Trương Kim Xưng hỏi: "Nếu đại nhân gặp cái gì không may thì sao?"

Hắn nói hàm hồ, Tiêu Bố Y cũng hiểu được, "Ai cũng quản không được chuyện sau này. Ta nếu chết, ngươi cũng chỉ có thể tự trách mình mạng khổ, đối với ngươi nếu không chết, bò cũng sẽ bò được đến Giang Đô".

Trương Kim Xưng lần này thực đã biến thành cá thịt, thở dài lên ngựa cáo biệt, Tiêu Bố Y mỉm cười tra đao vào vỏ, ngẩng đầu hướng tới nóc phòng lợp rơm nói, "Các hạ nghe đã đủ chưa, nghe đủ thì có thể xuống được rồi".

Một người thở dài, chậm rãi đi xuống, "Chẳng lẽ trên đời này thực không có cái gì có thể dấu diếm được ánh mắt của Tiêu đại nhân?"

Người đi ra lại chính là Từ Thế Tích, Tiêu Bố Y nhiều ít cũng có chút ngoài ý muốn, "Từ đương gia không ở tại Ngõa Cương đánh cướp, sao lại có nhã hứng đến chỗ này nghe lén người khác nói chuyện riêng?"

Từ Thế Tích tinh thần vẫn tỉnh táo, cũng không có suy sút như khi bị trục xuất khỏi Ngõa Cương, "Tiêu đại nhân mưu kế thật hay, lúc trước tại Thanh Giang mã trường lại làm cho Địch Hoằng ngược lại hận ta, châm ngòi Ngõa Cương nội loạn. Từ Thế Tích nếu liều mạng, Ngõa Cương chỉ sợ sẽ đại loạn. Mà cho tới bây giờ đại nhân vẫn là mượn đao giết người, muốn mượn tay Trương Kim Xưng trừ đi Lý Tử Thông, nếu Trương Kim Xưng đắc thủ, đại nhân vẫn không động một binh một tốt trừ đi một tâm phúc đại họa của Đại Tùy, tâm cơ thật tàn nhẫn, cho dù Từ Thế Tích cũng tự thẹn không bằng. Nghĩ đến Trương Tu Đà tướng quân giết đông phạt tây, trong giây lát đã muốn vì đại nhân mà mũi nhọn bị che khuất, Đại Tùy có

người tài giỏi như Tiêu đại nhân, cùng Trương tướng quân một văn một võ, Hoàng Thượng nếu có thể trọng dụng, thiên hạ này cũng loạn không nổi".

"Phải không, cái này cũng coi như là tâm cơ tàn nhẫn sao?" Tiêu Bố Y thở dài nói: "Chẳng lẽ cứ cho phép các ngươi đến giết ta, ta tự bảo vệ thì bị nói thành tâm cơ tàn nhẫn? Có qua thì phải có lại. Ngươi tính kế người khác, đương nhiên cũng phải cho phép người khác tính kế ngươi mới đúng".

Từ Thế Tích ngạc nhiên, giây lát cười nói: "Trương Kim Xưng là người trong cuộc thì mê muội, ta lại cảm thấy viên thuốc của Tiêu đại nhân chỉ sợ có chút vấn đề".

"Ồ? Có vấn đề gì?" Tiêu Bố Y thần sắc không thay đổi.

"Ta chỉ sợ viên thuốc của Tiêu đại nhân không có hiệu quả thần kỳ như vậy, nói không chừng chỉ là dạng thuốc trị đau nhức gì đó. Đại nhân nói lời lừa gạt, cũng chỉ là để lừa Trương Kim Xưng đi giết Lý Tử Thông" Từ Thế Tích hai mắt nhìn chằm chằm vào mặt của Tiêu Bố Y, muốn phát hiện chút dấu vết để lại.

Tiêu Bố Y trên mặt chỉ có cười, "Nói như vậy là ngươi không tin?"

Từ Thế Tích cười nói: "Đại nhân cảm thấy ta sẽ tin sao?"

Tiêu Bố Y đưa tay vào lòng, lại lấy ra một viên thuốc, đảo vòng vòng trên tay, "Ngươi nếu không tin, thì có thể cùng ta đánh cuộc một ván".

"Đánh cuộc như thế nào?" Từ Thế Tích sắc mặt khẽ biến.

"Ngươi đem Cầu tử hoàn này uống vào, hai tháng khong chết, ta thua ngươi ba trăm lượng vàng, năm trăm chiến mã" Tiêu Bố Y thản nhiên nói: "Ta biết Ngõa Cương ngươi thiếu tiền thiếu ngựa, cuộc đánh cuộc này cũng đủ cho Ngõa Cương ngươi khua chiêng gióng trống, uy chấn Hà Nam, không biết ngươi có vì Ngõa Cương mà đánh cuộc một phen không?"

Từ Thế Tích chỉ nhìn viên thuốc kia, hồi lâu mới ngẩng đầu lên, "Ta không phải là người của Ngõa Cương, nói đến, ta cũng không dám lấy tính mạng ra đánh cuộc".

Tiêu Bố Y cười cười, thu hồi viên thuốc, xoay người đi ra cửa, thực không để ý tới Từ Thế Tích, Từ Thế Tích cũng ngạc nhiên kêu lớn: "Tiêu đại nhân!"

"Chuyện gì?" Tiêu Bố Y cũng không quay đầu lại.

"Ngươi là quan, ta là giặc, ngươi nhìn thấy ta sao lại không có phản ứng gì?" Từ Thế Tích ở phía sau hắn hỏi: "Đại nhân cũng biết đầu của hạng người như Từ Thế Tích cũng có giá trị chứ?"

Tiêu Bố Y cũng không quai lại, vẫn nhìn ra cửa nói: "Đầu của Từ Thế Tích ngươi trong mắt ra một văn tiền cũng không đáng giá".

Từ Thế Tích lên tiếng cười nói: "Không nghĩ tới Từ Thế Tích ra tự xưng là đại tài bày mưu tính kế, không ngờ trong mắt Tiêu đại nhân lại không đáng giá một văn tiền".

"Giá trị của ngươi chỉ là do suy nghĩ của ngươi, chứ không phải là cái đầu của ngươi" Tiêu Bố Y chậm rãi nói: "Thiên hạ này có loạn hay không cũng không do hạng như Trương Kim Xưng Lý Tử Thông làm chủ. Đương nhiên, Từ Thế Tích ngươi cũng không".

"Chẳng lẽ thiên hạ loạn là nằm trong tay đại nhân?" Từ Thế Tích trầm giọng nói.

Tiêu Bố Y trầm mặc thật lâu sau mới nói: "Nắm trong tay thì thế nào? Giang sơn cũng sẽ có người tài xuất hiện. Từ Thế Tích ngươi cũng tốt, Tiêu Bố Y ta cũng thế. Chẳng qua chỉ như là đồng nóng chảy trong lò lửa mà thôi, đến tột cùng là ra hình dạng gì, thì cũng phải xem tạo hóa mà thôi".

Hắn sau khi nói xong những lời này thì đã rời đi, Từ Thế Tích cũng ngẩn ra đứng ở tại chỗ, lẩm bẩm nói: "Phu thiên địa vi lô hề. Tạo hóa vi công; âm dương vi thán hề. Vạn vật vi đồng (Đem trời đất làm lò, tạo hóa ra công, âm dương là than, vạn vật là đồng). Tiêu Bố Y, ngươi rốt cuộc là dạng người gì, muốn làm cái gì?"

174. Chương 174: Hai Phần Trăng Sáng

Tiêu Bố Y lưu lại Thái Bình thôn chỉ một đoạn thời gian, dù sao hắn cũng tùy ý làm việc, ai cũng không rõ hắn rốt cuộc muốn làm cái gì. Chuyện mà Dương Quảng muốn hoàn thành, dù sao cũng ít có người biết, đa phần đều nghĩ hắn chẳng qua Nam hạ chỉ để đón gió thu mà thôi…

"Cát Căn đem nấu nhừ, gạo đem ngâm trong nước sạch một đêm, sau đó đem gạo cùng Cát Căn đã nhừ trộn đều với nhau. Loại này sau khi nấu cháo, chẳng những mềm nhuyễn vừa ăn, còn có mùi thơm ngát, điều trị thân thể…" Bùi Bội nói tới đây thì 'phì' cười, lắc đầu nói: "Ta cũng nhớ không được nhiều".

Tiêu Bố Y trước mặt chính là một chén cháo Cát Căn, hương thơm xông lên mũi. Hắn có chút không dám tin rằng bát cháo này là do Bùi Bội nấu ra.

Bùi Bội thật sự không phải là dạng nữ nhân biết nấu nướng, nhưng mấy ngày qua, nàng thật sự biến hóa rất nhiều. Nàng biến hóa đến độ làm cho Tiêu Bố Y cơ hồ nhận không ra.

Nàng vẫn không bỏ đi hóa trang, nhưng cũng đã trở thành bình thường, tuy vẫn là nam nhân, nhưng dù sao cũng không làm cho người ta chán ghét. Tuy nàng biết Tiêu Bố Y không phải là loại nam nhân chú trọng bề ngoài, nhưng nàng không muốn cho Tiêu Bố Y nhìn thấy bộ dáng tiền tụy của nàng.

"Chàng sao lại không ăn?" Bùi Bội lo lắng bất an hỏi: "Có phải là cảm thấy ta nấu không được ngon?"

"Ta, ta đang ngửi mùi" Tiêu Bố Y cầm lấy muỗng, húp một ngụm cháo rồi cười nói: "Ta đời này cũng chưa từng được ăn cháo ngon như vậy".

Bùi Bội cười như hoa nở, "Tiêu đại ca, ta trước giờ không biết, nấu cháo còn có nhiều môn đạo như vậy, ta cũng không nghĩ đến, nấu cháo cũng rất vui vẻ".

Tiêu Bố Y chậm rãi ăn xong bát cháo, mỉm cười gật đầu nói: "Ta cũng không biết một chén cháo này mà nàng phải chuẩn bị từ ngày hôm qua, ta cũng không nghĩ đến ăn cháo cũng rất vui vẻ".

Bùi Bội nhìn thấy Tiêu Bố Y ăn hết cháo, lại múc cho hắn một chén nữa, Tiêu Bố Y cũng không cự tuyệt, lại một hơi ăn hết. Bùi Bội nhưng không có múc bát thứ ba, nhìn Tiêu Bố Y nói: "Ăn cơm nhiều nhất no tám phần là tốt nhất, ăn quá no đối với thân thể cũng không tốt, chàng về sau phải nhớ kỹ".

"Thực nhìn không ra, nàng về sau không làm sát thủ, cũng có thể đi làm đầu bếp" Tiêu BốY vỗ vỗ bụng cười.

"Thời tiết tuy đã ấm, nhưng buổi tối vẫn có chút lạnh, chàng nên cẩn thận, đối với bản thân cũng đừng nên chủ quan," Bùi Bội lại nói: "Điểm ấy chàng phải chú ý mới được".

Tiêu Bố Y cười đã có chút miễn cưỡng. Bùi Bội không nhìn nụ cười của hắn, lại suy nghĩ một lúc, cười khổ nói: "Ta không biết còn cần phải dặn dò chàng cái gì. Ta cho tới bây giờ chưa từng quan tâm đến người khác. Ta lát nữa sẽ phải đi lấy thuốc cùng Nhạc thần y. Tuy vẫn chưa trừ được bệnh căn, nhưng ta gần nhất cảm giác đã tốt hơn, có thể làm chút chuyện đơn giản, Nhạc thần y đối với ta rất quan tâm, vẫn dạy ta đạo dưỡng sinh, cứ tuần tự mà tiến. Ta bây giờ còn chưa thể lên núi, nhưng lộ trình đi cũng đã càng ngày càng xa, không mềm nhũn không có khí lực nữa. Người bảo ta đi theo hái thuốc, cũng là rèn luyện tăng cường thể chất của ta, ta lần này đi hái thuốc phải đến trưa mới có thể trở về".

"Ta chờ nàng" Tiêu Bố Y rốt cuộc nói.

Bùi Bội trong mắt có lệ quang, khóe miệng lại mỉm cười nói: "Chàng không cần chờ ta, chàng nên xuất phát đi".

Tiêu Bố Y im lặng, Bùi Bội đi tới giúp Tiêu Bố Y sửa sang lại y phục, xem trái xem phải hồi lâu, "Chàng đi với ta đã lâu rồi, hiện tại đã qua tháng tư. Chàng đầu tháng năm nhất định phải đến Giang Đô, chàng không thể trì hoãn nữa".

"Có lẽ có thể đợi vài ngày nữa" Tiêu Bố Y cười nói: "Ta không nỡ rời xa nàng".

Bùi Bội ngẩng đầu lên, buồn buồn thở dài một tiếng, rồi lại cúi đầu xuống ức chế nước mắt.

"Ta cũng không nỡ rời xa chàng, ta sau khi biết bản thân mắc tuyệt chứng, ta thầm nghĩ lúc nào cũng muốn cùng chàng ở cùng một chỗ" Bùi Bội nhẹ giọng nói: "Ta biết là ta rất ích kỷ, bởi vì chàng có rất nhiều chuyện phải làm, nhưng lại không nỡ rời xa chàng. Ta đã nghĩ đây là một lần ích kỷ cuối cùng của ta".

Tiêu Bố Y nắm tay Bùi Bội, "Không có ai mà không ích kỷ, ta cũng thế, chẳng qua chuyện thì ngày nào cũng có, nếu phải làm, vĩnh viễn đều làm không xong".

Bùi Bội cũng nắm chặt tay Tiêu Bố Y: "Nhưng hiện tại đã khác, ta hiện tại mỗi ngày tuy ăn uống đạm bạc, cả ngày là việc vặt, nhưng lại cảm giác được thân thể mỗi ngày một tốt. Ta tin tưởng rằng bản thân sẽ khỏe lên, cho nên ta sẽ không làm bộ như không biết chuyện gì mà giữ chàng bên cạnh. Ta đã nói cho bản thân, Bùi Bội hôm nay sẽ không khóc. Tiêu đại ca, bát cháo này là ta đêm qua chuẩn bị, để hôm nay tiễn chàng lên đường. Có một số việc, ta biết chỉ có chàng mới có thể làm được, ta chúc chàng một đường thuận buồm xuôi gió".

Nàng nói tới đây vẫn nhìn Tiêu Bố Y, trong đôi mắt tuy không nỡ, mà đã có sự quyết tâm. Nàng không thích sự lằng nhằng.

Tiêu Bố Y chậm rãi đứng lên, "Vậy nàng bảo trọng, nhớ rõ, ta đã thắng cuộc, ta nói phải cưới nàng, nàng không thể hối hận đâu".

Bùi Bội thả người bổ nhào vào trong lòng Tiêu Bố Y, ôm chặt lấy, thấp giọng nói: "Tuyệt không hối hận".

Tiêu Bố Y ôm lấy thân thể Bùi Bội trong lòng cảm khái. Hắn đã ở tại Thái Bình thôn này hơn nửa tháng, không thể không đi. Nhưng hắn không nghĩ tới là Bùi Bội đề xuất hắn đi. Bùi Bội nói nàng không quan tâm đến người khác, nhưng hắn lại biết nàng so với bất luận người nào cũng muốn quan tâm hơn.

Không biết qua bao lâu, Bùi Bội nhẹ nhàng từ trong lòng Tiêu Bố Y rời đi, nhẹ giọng nói: "Tiêu đại ca, ta nên đi rồi".

Nàng không nói Tiêu Bố Y đi, mà đeo cái gùi đựng thuốc lên, xoay người đa ra khỏi cửa, nhưng một khắc khi rời đi, vẫn nhịn không được quay đầu lại nhìn, thấy Tiêu Bố Y vẫn đang nhìn mình. Bùi Bội thản nhiên cười nói: "Tiêu đại ca, khi chàng và ta gặp lại, chính là lúc chàng phải cưới ta đấy".

Tiêu Bố Y đến khi không còn nhìn thấy Bùi Bội nữa, lúc này mới chậm rãi đi ra ngoài. Mới vừa quay trở lại, đã phát hiện đám người Tôn Thiếu Phương đều đã thu thập chuẩn bị thỏa đáng, bộ dáng chuẩn bị lên đường.

"Làm cái gì vậy?" Tiêu Bố Y kỳ quái hỏi.

"Bối huynh hôm qua nói chúng ta hôm nay sẽ lên đường" Tôn Thiếu Phương cũng có chút buồn bã nói: "Tiêu đại nhân, chúng ta đích xác cũng nên lên đường".

"Tiêu lão Đại, tất cả đều đã chuẩn bị xong" A Tú ở một bên nói.

Tiêu Bố Y đã hiểu được, Bùi Bội không phải tâm huyết đến nói lời ly biệt, mà đã sớm có chuẩn bị, "Đi thôi, cũng đã đến lúc nên đi rồi".

"Tiêu lão Đại không cần quá lo lắng" Tôn Thiếu Phương an ủi nói: "Ta tuy không biết xem bệnh, nhưng hơn nửa tháng qua, Bối huynh một ngày một khỏe ra, hắn hiện tại an tâm dưỡng bệnh là tốt nhất, đợi khi chúng ta từ Giang Đô trởlại, khi đó bảo đảm Bối huynh đã hoàn toàn khỏe mạnh".

Tiêu Bố Y khẽ thở nhẹ một hơi: "Cảm ơn ngươi an ủi. Thiếu Phương, chúng ta đi thôi".

Chu Mộ Nho cùng A Tú đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, mọi người cưỡi ngựa rời khỏi Thái Bình thôn, Tiêu Bố Y trên đường đi, theo bản năng quay đầu lại nhìn về phía ngọn núi nhỏ cách đó không xa, đó là nơi mà Bùi Bội cùng Nhạc thần y thường xuyên hái thuốc. Hắn nhãn lực sắc bén, có thể nhìn thấy trên sườn núi có một người đang đứng, đang nhìn về phía xa.

Tiêu Bố Y cho ngựa xoay lại phất tay áo, rồi lại tiếp tục giục ngựa đi. Đám người Tôn Thiếu Phương đều khó hiểu, nhưng Tiêu Bố Y biết, hiện lên đối với Bùi Bội đang ở trên sườn núi có ý nghĩa gì!

Bùi Bội ở trên sườn núi nhìn về phía mọi người rời thôn ở nơi xa, rốt cuộc biến mất không thấy, lúc này mới ngồi xuống. Tuy trán có mồ hôi, nhưng vẻ mặt lại vui sướng cùng thoải mái.

"Ngươi hôm nay thật ra không nên đi cao như vậy, khôi phục cũng không thể gấp được" Nhạc thần y ở một bên mỉm cười nhìn Bùi Bội.

Bùi Bội cũng không quay đầu lại, chỉ hỏi: "Nhạc thần y, người có thể xem như là gia gia của ta, nhưng người đã thử qua yêu một người không thể át chế chưa?"

Nhạc thần y cười rộ lên, nhẹ nhàng đem cái chày nhỏ đánh vào bùn đất ở dưới gốc cây dược liệu, lẩm bẩm nói: "Ai cũng đều có thời tuổi trẻ, ta đương nhiên cũng thế. Cho nên ta đối với ngươi chẳng qua chỉ là khuyên bảo, chứ không phải là khuyên can".

Tiêu Bố Y lưu lại Thái Bình thôn chỉ một đoạn thời gian, dù sao hắn cũng tùy ý làm việc, ai cũng không rõ hắn rốt cuộc muốn làm cái gì. Chuyện mà Dương Quảng muốn hoàn thành, dù sao cũng ít có người biết, đa phần đều nghĩ hắn chẳng qua Nam hạ chỉ để đón gió thu mà thôi.

Sau khi về lại Lương quận, Tiêu Bố Y cũng không trì hoãn, tiếp tục đi thuyền về hướng Đông Nam.

Tiêu Bố Y không thấy Dương Quảng thường xuyên theo kênh đào nam tuần, nhưng biết nhờ kênh đào mà hắn rất thuận tiện khi nam hạ.

Kênh đào khai thông là lợi dụng đường sông cũ của thiên nhiên, tựa như trường thành của Tần Thủy Hoàng, nhiều ít cũng kế thừa căn bản của trước kia. Kênh đào lấy Lạc Dương làm trung tâm, hướng Đông Bắc thông đến Trác quận, hướng Tây Nam phát triển đến Dư Hàng.

Thông Tể Cừ bắt đầu từ Lạc Dương Tây Uyển. Dẫn Hộc, Lạc hai dòng đến Hoàng Hà, sau đó thông qua đường kênh đào cũ tới Hoài Hà, thẳng đến Huỳnh Dương, Ung Khâu cùng Lương quận. Tiêu Bố Y một đường theo Thông Tể Cừ trực tiếp thuận theo Hoài Thủy chuyển nhập vào Hàn Câu, Hàn Câu là một trong bốn đoạn kênh đào, vốn là Ngô Vương Phù Sai thời xuân thu mở ra, Dương Quảng tiến hành liên thông cùng phát triển, lập tức đem Hoài Thủy cùng Trường Giang nối thông. Tiêu Bố Y theo Hàn Câu nam hạ điểm cuối chính là Giang Đô. Bất quá kênh đào đến Giang Đô cũng chưa kết thúc, mà tiếp tục theo kênh đào dẫn nước Trường Giang trực tiếp tới Dư Hàng, nhập vào sông Tiền Đường mới tính là kết thúc.

Tiêu Bố Y nhìn thành Dương Châu ở nơi xa đang dần dần lớn lên, một đường hành trình cảm giác cũng khá cảm khái.

Lạc Dương đến Giang Đô kênh đào thi công cũng phải hơn hai ngàn dặm. Vĩnh Tể Cừ dài ngắn cũng không kém, hơn nữa Hàn Câu cùng Giang Nam Hà, kênh đào có thể nói là kỳ tích từ xưa chưa từng có. Kênh đào bốn đoạn liên tiếp nối Hải Hà, Hoàng hà, Hoài Hà, Trường Giang cùng Tiền Đường năm con sông lớn. Thông qua Hà Bắc, Sơn Đông, Hà Nam, An Vi, Giang Tô, Chiết Giang sáu địa khu lớn. Phía sau nó, thật sự là một động mạch lớn nối liền giao thông nam bắc.

Tiêu Bố Y một đường về phía nam, chính là dọc theo động mạch này đến thành Dương Châu thuộc quận Giang Đô.

thành Dương Châu đứng ở cạnh sống lớn, ngoài thành rộn rã, trong thành phồn hoa. Thành Dương Châu thuộc quận Giang Đô, quả thật là ngoại trừ Lạc Dương, Trường An của Đại Tùy thì là đô thị phồn hoa nhất.

Từ Dương Châu thuận Trường Giang xuôi xuống, có thể đi hải ngoại các nước như Okinawa, Nhật Bản, cùng Nam Dương… Mang về Trung Nguyên các kỳ trân dị bảo khó gặp, ví dụ các loại như tê giác, trân châu, ngà voi, bột lợi (thủy tinh)…, lợi nhuận rất lớn, mà thương nhân dùng để trao đổi một số đồ vật của Đại Tùy. Cho nên nơi này cùng Trương Dịch, đều là nơi thương nhân tụ tập như mây.

Dương Quảng vẫn tôn trọng mậu dịch với hải ngoại, sau khi đại nghiệp mới thành liền thường xuyên phái sứ giả đến các nước Nam Dương, lấy tơ lụa để tiến hành giao dịch với các nước hải ngoại, cổ vũ các nước qua lại giao dịch. Dương Châu thủy lợi thuận tiện, là một trong những điểm buôn bán quan trọng nhất của Đại Tùy đối với hải ngoại.

Khi Tiêu Bố Y đến quan độ ngoài thành Dương Châu, trên bến tàu ở bờ sông đã sớm đầy những tàu thuyền lướn nhỏ, có quan có tư, phồn hoa bận rộn làm cho người ta không cảm giác một chút dấu hiệu chiến loạn nào.

Ba chiếc thuyền lớn sau khi dừng lại, đã sớm có quan viên bến tàu tiến lên hỏi. Quan viên tuy ngạo mạn, đối với tàu thuyền lui tới trên sông tra hỏi rất nghiêm. Nhưng nhìn thấy quy mô thuyền lớn đã biết người đến không phải tầm thường, đã sớm thay bằng gương mặt cung kính.

Khi biết được là Thái Phó Thiếu Khanh từ kinh đô đến, quan viên tiếp đãi chỉ thiếu điều chưa liếm ngón chân của Tiêu Bố Y. Tiêu Bố Y không muốn kinh động nhiều người, thầm nghĩ mình coi như là mặc thường phục đi làm việc. Cải phong thủy của mộ cũng không muốn nhiều người biết, chừng mực một chút là tốt nhất. Hắn từ khi nghe nói Trần Tuyên Hoa là người tiết kiệm, cũng khuyên qua Dương Quảng tiết kiệm, đối với nàng cũng có sự tôn kính.

Vào thời đại nam tôn nữ ti này, rất nhiều nữ nhân chẳng qua chỉ là hàng hóa lễ phẩm. Cho dù là con gái của sĩ tộc phiệt môn cũng không ngoại lệ. Bằng không Lý Thải Ngọc, Lý Mị Nhi còn có Loly Viên Xảo Hề sắp thành vợ mình cũng sẽ không trở thành lợi thếđể mượn sức. Trần Tuyên Hoa tuy bản thân bất hạnh, nhưng cũng vì người trong thiên hạ làm một chuyện tốt, cho dù bản thân có bị thế nào, thì không thể không nói là một nữ nhân hiếm thấy.

Tiêu Bố Y cảm thấy cứ dựa theo quy củ mà làm việc là tốt nhất. Trần Tuyên Hoa không muốn phô trương, hắn cũng như thế, lập tức cùng quan viên tiếp đãi khách khí vài câu, sớm cùng đám người Tôn Thiếu Phương, A Tú lặng yên tiến vào thành Dương Châu.

Hộ vệ đi theo hắn thật sự không ít, toàn bộ do Tôn Thiếu Phương ước thúc, đi tới hành quán của quan viên thành Dương Châu dàn xếp, Tiêu Bố Y cũng sớm cho bọn hắn chút tiền tiêu vặt, để cho bọn họ chớ có kinh động đến dân chúng, bằng không sẽ phá hỏng chuyện của mình. Thánh Thượng tức giận, hắn cũng không thể làm gì.

Tiêu Bố Y lo lắng chu đáo, các cấm vệầm ầm vâng dạ, đều nói ai mà dám ảnh hưởng đến việc của Tiêu đại nhân, không cần Tiêu đại nhân hỏi qua. Bọn họ sẽ ném hắn xuống Trường Giang mà mò ốc. Tiêu Bố Y biết các cấm vệ cũng rất tàn nhẫn, bảo Tôn Thiếu Phương dẫn các cấm vệ đi ra ngoài vui chơi, còn mình lại dẫn theo Chu Mộ Nho cùng A Tú đi du lịch đô thành thiên cổ này.

Người bán hàng rong nghe được A Tú nói cả ngày giết người, sắc mặt lập tức biến thành tái nhợt, câm như hến không dám nhiều lời, cẩn thận dò xét A Tú, nhìn thấy những vết lốm đốm trên mặt hắn, giống như máu tươi sau khi giết người còn sót ngưng kết đọng lại, lại hối hận bản thân đã thổi phồng…

'Thập lý trường nhai thị tỉnh liên. Nguyệt minh kiều thượng khán thần tiên', 'Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ, ngọc nhân hà xử giáo xuy tiêu?' Nghĩ đến mấy câu danh ngôn thiên cổ truyền tụng này, Tiêu Bố Y đối với hai phần cổ thi về trăng này tràn đầy chờ mong.

Hai phần trăng sáng là cổ nhân ca ngợi đối với Dương Châu, Từ Ngưng Đại Đường đại vẫn luôn nghĩ về Dương Châu, Từ Ngưng khen ngợi đêm trăng ở Dương Châu, lúc này mới nói, 'Thiên hạ có ba phần đêm trăng, thì hai phần đã không ngoài Dương Châu' Hậu nhân đối với Dương Châu bởi vậy luôn hướng tới như mộng như ảo, đều lấy hai phần trăng sáng để thay thế cho Dương Châu.

Đến trong thành, Tiêu Bố Y mới phát hiện cổ nhân quá nửa là thích cuộc sống về đêm, cho nên đối với trăng sáng luôn tôn sùng, bản thân ban ngày, chỉ thấy ngựa xe như nước, mặt trời ở trên cao, trên cầu cũng không có thần tiên, chỉ tràn đầy những tục nhân muốn nhìn thấy thần tiên như mình, trăng sáng cũng không có, người ngọc không biết đang thổi tiêu cho ai, cũng không thấy tăm hơi.

Chẳng qua Dương Châu cùng Đông Đô Tiêu Bố Y cũng thấy có chỗ tương thông, chính là trong thành đường sống ngang dọc, đường thủy rất phát đạt.

Hai mươi bốn cây cầu chẳng qua chỉ là nói đại mà thôi, trong này cầu cũng phải tới cả trăm, nhà tựa vào nước, hai bờ sông đầy hoa quỳnh. Tiêu Bố Y ở đây, người tuy tục nhân, nhưng hoa cũng là tiên hoa.

Hắn tới cũng vừa lúc mùa hoa quỳnh lãng mạn của Dương Châu.

Hoa quỳnh là thiên cổ danh hoa, không lấy nhan sắc mê người, không cần mùi hương say lòng người, chỉ cần nở rộ hai bên bờ sông, thanh nhã độc đáo không gì có thể so bì.

Gió nhẹ thổi qua, không khí trong sạch đập vào mặt. Cành hoa lay động, như một có gái thanh thuần có phong tư có thừ, thanh tú đơn giản.

Hoa quỳnh trắng tinh khiết như ngọc, quả thực là 'trong trắng như hoa nhài, tươi như hoa hồng, bề ngoài u nhã như thủy tiên, sáng láng như giang mai,'.

Tiêu Bố Y nhìn hoa quỳnh lay động ở hai bên bờ sông, bướm lượn bay múa, trong lúc nhất thời cũng say mê, khó có thể kềm chế.

Tuyết Đông Đô hắn đã thấy qua, nhưng không nghĩ đến Nam hạ đến Dương Châu lại thấy được một màn tuyết khác.

Trên cây đầy những hoa trắng như bạch ngọc, nhìn qua như tuyết phủ đầy trời, so với tuyết càng thêm phần trong sáng.

Tiêu Bố Y hít hít mũi, không do dự hít vào một hơi, chìm đắm trong cảnh đẹp, tạm thời quên đi tất cả. A Tú cùng Chu Mộ Nho cũng say mê trong rừng hoa vờn quanh như sóng nước, thật lâu không có tiếng động.

Chẳng qua cho dù là tiên cảnh, trong mắt một số người, nhìn lâu cũng không khác gì nhà cỏ.

Ba người đều nhìn hoa quỳnh hai bên bờ sông, đến khi tỉnh lại thì còn những tiếng động ồn ào, nhìn hàng hóa trong tay ta, tiền trên tay ngươi, đối với cảnh đẹp bên người đã sớm không có gì là lạ, quá nửa hận hoa quỳnh này không hóa thành phấn trang điểm thì càng tốt hơn.

Đột nhiên trong thành có vài tiếng đồng la, rồi đột nhiên từ đầu đường cho đến cuối hẻm đều vang lên một tiếng hô rất lớn, mọi người đều có một sức hấp dẫn vô hình đều ùa về phía đông.

Ba người Tiêu Bố Y tạm thời thoát ly khỏi tiên cảnh, hướng tới thế tục mà nhìn qua, không rõ chuyện gì.

"Tiêu lão Đại, chuyện gì vậy?" A Tú thấp giọng hỏi, "Chẳng lẽ là dân chúng bạo động?"

Tiêu BốY lắc đầu, "Ngươi nghĩ ta là thần tiên sao, cái gì cũng biết?" Hắn đi tới mấy bước, ghé vào một quán hàng rong bên đường hỏi: "Dám hỏi mọi người đi đâu vậy?"

"Mua thứ gì sao?" Người bán hàng rong có chút chờ mong.

Tiêu Bố Y thầm nghĩ hoa quỳnh ở hai bên bờ sông này, cùng nước sông vô tận xem ra cũng tẩy không được không khí buôn bán của người này. Sau khi lấy vài văn tiền mua vài món đồ thủ công, thì lại cười hỏi, "Hiện tại đã có thể nói cho ta chưa?"

Người bán hàng rong rốt cuộc đã tươi cười, "Là xem giết người".

Tiêu Bố Y nhíu mày, "Giết người có gì hay đâu mà xem?"

"Giết người sao lại không thích xem" Người bán hàng rong hai mắt tỏa ánh sáng, "Khách quan, nếu ta không phải coi quán thì ta cũng muốn đi xem. Ngươi không biết, đao của đao phủ so với đao của đồ phu còn muốn lợi hại hơn, sống đao so với bàn tay còn muốn dày hơn, một thanh đao ít nhất cũng nặng mấy chục cân. Một đao chặt xuống, đầu người rơi xuống đất, máu tươi lập tức phun ra, có khi phun tới mấy trượng..."

"Giết người có gì hay đâu mà xem, chúng ta cả ngày đều giết người" A Tú ở một bên nói: "Tiêu lão Đại, không bằng đi ăn cơm thôi".

Người bán hàng rong nghe được A Tú nói cả ngày giết người, sắc mặt lập tức biến thành tái nhợt, câm như hến không dám nhiều lời, cẩn thận dò xét A Tú, nhìn thấy những vết lốm đốm trên mặt hắn, giống như máu tươi sau khi giết người còn sót ngưng kết đọng lại, lại hối hận bản thân đã thổi phồng.

Rất nhiều người cuộc sống quá mức bình thản, đương nhiên là muốn khoe ra những biểu hiện không giống bình thường. Người bán hàng rong chỉ là nhìn thấy ba người xem ra từ nơi khác đến, vốn muốn dùng chuyện giết người đem ra thổi phồng, không nghĩ đến lại đụng phải chuyên gia giết người.

Tiêu Bố Y cười nói, "Tuy chúng ta cả ngày giết người. Nhưng giết người mà đông người xem như vậy cũng là lần đầu gặp phải, không biết là ai bị giết vậy?"

Người bán hàng rong nhìn thấy Tiêu Bố Y mỉm cười nhìn mình, giống như muốn tìm chỗ để hạ đao vậy, lắm bắp nói: "Bị giết, bị giết chính là Tổng quản Giang Đô, hiện tại là Cung Giám Trương Nhai Trương đại nhân".

Tiêu Bố Y kinh ngạc, lẩm bẩm nói: "Thì ra là hắn".

Người bán hàng rong nhìn không ra tâm ý của Tiêu Bố Y, không dám lên tiếng, A Tú lại hỏi: "Lão Đại, người quan với cái gì Tổng quản Trương Nhai Giang Đô này sao?"

Tiêu Bố Y lắc đầu nói: "Không quen".

Nhìn thấy người bán hàng rong bị dọa không nhẹ, Tiêu Bố Y dẫn theo hai huynh đệ đi ra xa, lúc này mới nói: "Ta tuy không biết Trương Nhai này, nhưng lại biết hắn đắc tội Thánh Thượng, lại bị Vương Thế Sung vu cáo. Không nghĩ tới hắn còn có thể sống đến bây giờ".

Tiêu Bố Y đương nhiên biết Cung Giám Trương Nhai Giang Đô, lúc trước Vương Thế Sung vào kinh, cũng đã đâm Trương Nhai một đao, nói cái gì hắn làm việc trộm công giảm thuế, lấy đồ của Dương Quảng đi thu mua lòng người. Dương Quảng lúc đó giận dữ Tiêu Bố Y cũng đã thấy qua. Hắn vốn nghĩ với tâm tính của Dương Quảng, sẽ làm người lập tức đem Trương Nhai xử tử, nhưng không ngờ cho tới bây giờ đã qua tháng tư, Trương Nhai mới bị xử trảm.

Hắn đã không còn tỉnh tỉnh mê mê như lúc trước khi mới tới Đông Đô, biết Trương Nhai này thật ra cũng rất có lai lịch. Khi Dương Quảng còn làm Tổng quản, cùng mấy người giao hảo, Dương Tố, Vũ Văn Thuật, còn có Trương Nhai này là đã tận tâm hết sức để hắn có được thiên hạ. Dương Quảng có thể lên ngôi Hoàng Thượng, Trương Nhai này công cũng không nhỏ, vốn Trương Nhai cũng đã làm tới Ngự Sử Đại Phu, rất được Dương Quảng tín nhiệm, nhưng chỉ một lòng vì Hoàng Thượng, quên vô mông ngựa. Cho nên đã nói nhiều năm lao dịch rất nhiều, dân chúng mỏi mệt, hy vọng Thánh Thượng chú ý mà giảm bớt một chút lao dịch. Dương Quảng nghe xong mất hứng, nói với quần thần, Trương Nhai này ỷ vào lao khổ công cao, vẫn cảm thấy nhờ vào kế sách của hắn nên ta mới có được thiên hạ. Dương Quảng sau khi nói xong những lời này, liền đem Trương Nhai phái đi Du Lâm làm Thái Thú. Nơi đây phải phòng Đột Quyết, khí hậu khắc nghiệt, rõ ràng là muốn chỉnh lại hắn. Sau đó mới đưa hắn đến trông coi kiến tạo cung điện tại Giang Đô, không nghĩ đến bị chuyên gia vỗ mông ngựa như Vương Thế Sung đâm cho một nhát, nói Trương Nhai thu mua lòng người, muốn đem Trương Nhai dồn vào chỗ chết.

Tiêu Bố Y nghĩ như vậy, không khỏi cảm khái làm bạn với vua như làm bạn với hổ, làm như thế nào mới không để xảy ra vấn đề?

Người khác gặp uy nghiêm của Thánh Thượng, là bởi vì không thấy được bàn chân của Thánh Thượng. Nhưng Trương Nhai ngươi ngay cả cái quần của Dương Quảng cũng không thấy được, không cần phải nói, Dương Quảng đã sớm nhìn ngươi không vừa mắt. Trên đời này nơi cùng gặp nạn thì hắn đã thấy nhiều, nhưng có phúc cùng hưởng Tiêu Bố Y hắn cũng chưa từng thấy. Dương Tố lao khổ công cao có bệnh không được trị, đã sớm chết. Vũ Văn Thuật lâu nay lời cũng không nói nhiều hơn một câu, Dương Quảng nói cái gì, hắn liền ứng cái đó nên lúc này mới sống được đến hơn bảy mươi tuổi. Trương Nhai này cũng chỉ sợ mạng dài, lúc này mới ở bên cạnh Dương Quảng không ngừng can gián.

Có chút hứng thú rã rời, Tiêu Bố Y nhìn thấy bờ đối diện có một tửu lâu, có chút rộng rãi, xem thời gian cũng đã đến buổi trưa, không muốn đi xem chém đầu, chỉ nói: "Đi ăn cơm đi. Ăn là trên hết".

A Tú cùng Chu Mộ Nho đều vui vẻ đồng ý. Chu Mộ Nho đôn hậu, cũng ít nói, lần này cũng nhịn không được nói: "Lão Đại, ta nghe nói Dương Châu nổi danh nhất chính là mỹ thực cùng hoa quỳnh. Hoa quỳnh ta đã thấy, quả nhiên là cực kỳ đẹp, lão Đại cũng nên hào phóng mời chúng ta ăn ngon một bữa có được không?"

Tiêu Bố Y vỗ nhẹ lên vai hắn, "Mộ Nho, yêu cầu của ngươi thật ra rất đơn giản".

A Tú ở một bên cười nói: "Hắn cũng chỉ có chút tiền đồ này thôi".

Chu Mộ Nho đỏ mặt nói: "Vậy ngươi có tiền đồ gì, nói ra nghe xem?"

A Tú suy nghĩ hồi lâu mới nói: "Ta chỉ muốn đi theo lão Đại, kiến thức thiên hạ, về sau cũng không hy vọng tam thê tứ thiếp gì, chỉ cần tìm một cô vợ sinh khỏe là được. Đến lúc đó sinh cho ta mấy đứa, ngày sau ta làm cha có thể khoe khoang về kiến thức là tốt nhất".

Tiêu Bố Y mỉm cười lại vỗ vỗ vai hắn, "Yêu cầu của A Tú hình như cũng không khó thực hiện".

"Vậy yêu cầu của lão Đại?" Chu Mộ Nho cùng A Tú đều hỏi.

Tiêu Bố Y suy nghĩ hồi lâu, "Ta cũng không có chí lớn gì, chỉ hy vọng đếm tiền tới co rút gân tay là được".

Hai huynh đệ đều cười, biết Tiêu Bố Y lại nói đùa, cùng hắn đi qua bờ bên kia. Tuy đã đến giờ ăn trưa, nhưng đại đa số thực khách đều đi xem chém đầu, cho nên cũng còn không ít chỗ ngồi.

Ba người kiếm một chỗ gần sông, nhìn thấy hoa quỳnh gần trong gang tấc, ngửi thấy mùi thơm thầm truyền tới, không khỏi tâm tình khoan khoái.

A Tú cùng Chu Mộ Nho đều ít được đi đến nơi phồn hoa như thế này, tiến vào loại tửu lâu này, chỉ cảm thấy khắp nơi đều chói lọi làm cho người ta thấy ngợp. Tiêu Bố Y dù sao cũng là Thái Phó Thiếu Khanh, nơi rộng gấp trăm lần nơi này cũng đã thấy qua, đương nhiên không xem là gì, lấy ra một đĩnh vàng quăng ra trên bàn nói: "Tiểu nhị, đi tới báo tên đồ ăn xem sao".

Tiểu nhị nhìn thấy Tiêu Bố Y lấy đỉnh vàng đặt ở trên mặt, hai mắt đều có chút đăm đăm. Hiện giờ tiền lưu hành rất nhiều, vàng bạc cũng không thông dụng. Nhưng những nơi như thế này cũng không lo không đổi được. Tiền tuy thông dụng, nhưng cũng không có thuận tiện, nhưng nhà giàu đi đâu, đương nhiên cũng không có khả năng mang theo cả chục cân tiền, lúc này đều sử dụng vàng bạc để thay thế.

Tiểu nhị nhìn thấy ba người ăn mặc bình thường, lại biết trước mắt quan diêm (muối của quan) mua bán tại Dương Châu đều dùng vàng để tiến hành giao dịch. Buôn bán muối lậu cũng như thế. Buôn bán muối lậu lợi rất lớn, nhưng cũng là tội chém đầu, bình thường đều là các bang phái cùng hung cực ác mới dám làm, thầm nghĩ ba người này chẳng lẽ chính là người buôn muối lậu?

Chỉ là có tiền làm cha, tiểu nhị đâu thèm để ý Tiêu Bố Y làm cái gì, cắm đầu chạy tới, nịnh nọt hỏi, "Khách quan, muốn ăn cái gì?"

Tiêu Bố Y còn chưa kịp trả lời, ở cầu thang đã ồn ào một mảng, giây lát sau rầm rập đi lên năm sáu vệ binh. Người cầm đầu hai mắt sáng ngời, hoành đao lạnh lẽo nhìn Tiêu Bố Y nói: "Nhãi con ngươi lá gan thật lớn, giết người còn dám như không có chuyện gì đi ăn cơm, thực không xem vương pháp ra gì sao?"

Ba người Tiêu Bố Y nhìn nhau, không biết nói gì.

175. Chương 175: Ta Chính Là Rất Kiêu Ngạo

Đều tưởng rằng Tiêu Bố Y tuy kiêu ngạo, nhưng là loại sự tình này đều phải phủ nhận, thật không ngờ hắn gật gật đầu nói: "Không sai, ta đã giết không ít người, mấy ngày hôm trước còn giết vài tên"…

Khi Tiêu Bố Y nhìn thấy vệ binh xông lên, còn tưởng rằng bọn họ nhận lầm người, nhưng khi nhìn ra cửa thang lầu thấy người bán hàng rong vừa gặp lúc nãy, cũng đã hiểu rõ sự tình.

Bọn họ vẫn nói với người khác lời không thể nói loạn. A Tú nhất thời không nhịn được nói một câu ngày ngày giết người, thật là làm cho người bán rong này có chút hiểu lầm.

Vấn đề là gần đây ở các vùng phụ cận Dương Châu đạo tặc ngày càng nhiều. Tố giác đạo tặc cũng có ban thưởng, bằng không người bán rong này cũng không đến mức náo nhiệt không xem, lại đặc biệt tìm đến bọn họ gây phiền toái.

"Ta vừa mới tới Dương Châu, chuyện giết người này từ đâu mà nói?" Tiêu Bố Y phất tay ý bảo hai huynh đệ chớ nên kích động.

"Ngươi lại đây" Tên cầm đầu vung tay lên, người bán hàng rong khúm núm đi tới, "Đội trưởng, có chuyện gì?"

Tiêu Bố Y biết "đội trưởng" chỉ có thể xem như tiểu đội trưởng trong vệ binh các thành, cũng quản lý năm mươi người dưới quyền, nhìn thấy hắn có vẻ chính nghĩa lẫm liệt, thật ra cũng không hiểu bản tính là như vậy, hay là lấy việc công làm việc tư. Chỉ có điều đội này trong mắt hắn cũng không coi là gì.

"Ngươi nói những kẻ này ngày ngày giết người?" Đội trưởng hỏi.

Người bán rong thấy A Tú hung tợn nhìn chằm chằm chính mình, nhịn không được có chút khiếp đảm. Nhưng lại thấy bốn phía đều là vệ binh, người đông thế mạnh, cố lấy dũng khí nói: "Không sai, mới vừa nãy bọn họ nói với ta, bọn họ ngày ngày giết người".

Đội trưởng nhìn Tiêu Bố Y cười lạnh nói: "Ngươi nghe rõ chưa?"

"Ta nghe rõ cái gì?" Tiêu Bố Y giả bộ hồ đồ.

"Ngươi là người điếc sao?" Đội trưởng thấy Tiêu Bố Y coi thường quyền uy của mình thì tức giận.

Hiện giờ xã hội cũng không được coi là thái bình, quận Giang Đô đương nhiên cũng không ngoại lệ. Hà Bắc Sơn Đông nhiều đạo phỉ nhất, chính là bị Trương Tu Đà đánh cho phải trốn đông né tây, rất nhiều kẻ cũng đi xuống phía nam như Tiêu Bố Y. Hạng như Lý Tử Thông, Trương Kim Xưng lẩn trốn không được, bắt đầu xuống phía nam phát triển. Bên trong thành Dương Châu thật sự vẫn đề phòng nghiêm ngặt, chỉ có điều ngoài thành thì không được như thế. Đội trưởng đương nhiên không có lá gan đi ra bên ngoài diệt phỉ, hơn nữa đó cũng không phải việc hắn quản, chính là muốn lĩnh công thì phải bắt trộm, nghe được người bán hàng rong nói có kẻ ngày ngày giết người, thầm nghĩ chuyện này rất ngon ăn, nhìn thấy Tiêu Bố Y sạch sẽ trắng trẻo, trong tay lại cầm một cái còi cho trẻ con chơi, thầm nghĩ người có thể còn kéo theo nhà mấy miệng ăn, mua còi cho con nhỏ, nếu không chính là cái loại vừa ngu vừa ngơ ngơ. Cũng nghĩ rằng cho dù không bắt được hắn về, cũng phải làm khó hắn một chút mới được.

"Ta không phải người điếc" Tiêu Bố Y nghịch nghịch cái còi trong tay nói: "Giết người là rất hay sao, mà phải gióng trống khua chiêng tới hỏi?"

Đội trưởng nhìn thấy hắn trấn tĩnh như thường, đột nhiên lùi lại một bước, vung tay một cái, vài tên vệ binh khác vây lên: "Tiểu tử ngươi giỏi, ngươi còn rất kiêu ngạo".

Tiêu Bố Y nở nụ cười: "Ta chính là rất kiêu ngạo. Ngươi có thể làm gì được ta?"

Đội trưởng thiếu chút nữa nghẹn chết, ưỡn cổ hỏi: "Nói như vậy ngươi đối với việc giết người nhất quyết không nhận?"

Đều tưởng rằng Tiêu Bố Y tuy kiêu ngạo, nhưng là loại sự tình này đều phải phủ nhận, thật không ngờ hắn gật gật đầu nói: "Không sai, ta đã giết không ít người, mấy ngày hôm trước còn giết vài tên".

Khi thực khách trên tửu lâu nhìn thấy đội trưởng hùng hổ dẫn người đi lên, đều là ép thân mình trốn vào góc, nghe thấy Tiêu Bố Y lại còn nói giết người như chuyện thường, "ầm" một tiếng vang lên, đều là chạy xuống dưới lầu. Chuyện quan phủ bắt giữ tội phạm, không hỏi cũng biết, khẳng định rất hấp dẫn, chính là hấp dẫn thì hấp dẫn thật, nhưng ở một bên xem lại có thể nguy hiểm đến tính mạng, có mấy người chân cẳng không linh hoạt, nhốn nháo cũng đã từ trên lầu mà lăn xuống, trong lúc nhất thời kêu cha gọi mẹ loạn thành một mảng.

Đội trưởng còn chưa đe dọa được Tiêu Bố Y, ngược lại còn bị Tiêu Bố Y dọa cho hoảng sợ, không để ý tới thực khách hoảng loạn, vẫn để cho thủ hạ trấn giữ cửa chính, cao giọng quát: "Quan gia bắt trộm, những kẻ không liên quan tránh sang một bên".

Tiêu Bố Y thật không ngờ lại tạo ra một trận lớn như vậy, thở dài một tiếng: "Ta nói đội trưởng này, giết người cũng chưa chắc đã là kẻ trộm".

Đội trưởng sửng sốt: "Ngươi nói cái gì?"

A Tú cũng đã đập bàn đứng lên, lạnh lùng nói: "Đội trưởng không có mắt, ngươi có biết người trước mắt là ai, lại dám đối đãi như vậy?"

Hắn trước kia nhìn thấy quan binh đều tránh né, cái việc xuất ra quan uy, thật sự là cảm giác khoan khoái trước nay chưa từng có.

Đội trưởng kinh ngạc nói: "Hắn là ai vậy?"

Chu Mộ Nho nhìn thấy Thiếu Đương Gia phô trương, A Tú phát uy, tự nhiên không muốn buông tha cơ hội để kiêu ngạo, một chưởng đập xuống, đồ đạc trên bàn nảy loạn, dọa cho A Tú phải sợ hãi, "Vị đại nhân này chính là Thiếu Phó Thái Khanh đại nhân của triều đình, còn không tới đây dập đầu nhận tội?"

Chu Mộ Nho miệng lúng búng, kích động quá mà nói ngược, đội trưởng nghĩ cả buổi, nhịn không được hỏi, " Thiếu Phó Thái Khanh là làm cái gì?"

A Tú cố nín cười nói: "Ngươi xem ra lỗ tai không tốt cho lắm, chúng ta vừa rồi rõ ràng nói là Thái Phó Thiếu Khanh. Vị này chính là triều đình đại quan Thái Phó Thiếu Khanh Tiêu đại nhân, quan tới tứ phẩm, ngươi chỉ là một đội trưởng nho nhỏ, đến cả Tướng quân Đô úy Giáo úy nhìn thấy Tiêu đại nhân đều phải khách khách khí khí, ngươi chẳng lẽ không biết làm quan có cửu thập phẩm, lại còn dám tới đây bắt Tiêu đại nhân?"

Đội trưởng trên mặt trong lúc nhất thời có chút cổ quái, Chu Mộ Nho bị A Tú sửa lại, biết chính mình nói sai rồi, nhìn thấy đội trưởng đang kinh ngạc, đỏ mặt nói: "Thế nào, sợ rồi sao?" Chu Mộ Nho dù sao vẫn là tương đối thành thật, mặc dù là nói sự thật, nhưng cái chuyện khi dễ người khác dù sao cũng không trôi chảy bằng Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y nghĩ thầm rằng hai vị huynh đệ đem chính lời thoại cùng kiêu ngạo của mình đoạt mất, nhưng cũng không biểu hiện nóng nảy, vốn tưởng rằng đội trưởng sẽ khóc rớt nước mắt lại đây dập đầu nhận tội, thật không ngờ đội trưởng lại ngửa mặt lên trời cười to vài tiếng, ba người đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ thật là tà môn.

Đội trưởng cười rất là vui vẻ, đến khi thu lại vẻ mặt tươi cười mới nói: "Buồn cười buồn cười, thực sự buồn cười".

Tiêu Bố Y nhìn thấy hai huynh đệ không còn kiêu ngạo, chỉ có thể chính mình tiếp lời hỏi: "Có gì buồn cười?"

"Buồn cười các ngươi có tật giật mình" Đội trưởng lắc đầu thở dài nói: "Các ngươi cho rằng bịa ra cái Thái Phó Thiếu Khanh gì đó là ta sẽ bỏ qua ư, mẹ nó, nằm mơ!"

Tiêu Bố Y cũng theo đó thở dài: "Khoan đã, một câu vừa rồi của ngươi ít nhất nói sai hai chỗ".

"Ta nói sai cái gì?" Đội trưởng ngạc nhiên. A Tú cùng Chu Mộ Nho hai mặt nhìn nhau thầm nghĩ chính mình tuy rằng đập bàn phẫn nộ, nhưng cũng không bằng Thiếu đương gia trầm thanh tĩnh khí làm cho người ta cảm giác được áp lực, mấu chốt không phải ở cao giọng, chính mình muốn phô trương, xem ra còn phải học tập nhiều.

Tiêu Bố Y mỉm cười nói: "Hiện tại không phải là ngươi không muốn buông tha chúng ta, mà là ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi. Thái Phó Thiếu Khanh của ta không phải là bịa ra, mà là Thánh Thượng bổ nhiệm, ngươi nếu dám nghi ngờ lời này, ta chỉ sợ hôm nay ta lại muốn giết người".

Hắn sau khi nói xong uống một ngụm nước trà thầm nghĩ, ta đối phó với Từ Thế Tích cũng không phiền toái giống như ngươi. Tiểu tử ngươi nếu còn không nhận sai, ta liền một cước đem ngươi đá xuống dưới lầu, làm sao nghĩ tới đội trưởng thở dài một hơi, "Tiểu tử ngươi vẫn bình tĩnh như vậy, nếu là hù dọa người khác mà nói, quá nửa đã sớm bị ngươi dọa thật, chỉ là ngươi cho dù ngàn tính vạn tính chắc cũng không biết, ta hai ngày trước vừa mới gặp qua Thái Phó Thiếu Khanh đại nhân. Vương Quận thừa mời Thái Phó Thiếu Khanh uống rượu ta cũng cũng có may mắn nhìn thấy. Ngươi giả mạo mệnh quan triều đình, lại có tội danh giết người, ta chỉ sợ đây là ngụm trà cuối cùng ngươi được uống".

Tiêu Bố Y lần này thực sự giật mình, khó tin nói: "Ngươi hai ngày trước gặp được Thái Phó Thiếu Khanh?"

Đội trưởng vung trường đao ra, cười lạnh nói: "Lần này ngươi không còn gì để nói chứ?"

Tiêu Bố Y không thèm nói tiếp, cổ tay khẽ lật, nước trà trong chén bắn về phía đội trưởng. Thân thủ của đội trưởng thật ra cũng nhanh nhẹn, vội vã né tránh, cũng không quên tiến lên bổ đao về phía Tiêu Bố.

Tiêu Bố Y người không đứng dậy, ngón tay bắn ra, trong không trung đột nhiên phát ra một tiếng rít bén nhọn, ngay sau đó "cảng" một tiếng vang lớn, đội trưởng xoay cổ tay giương đao, hoảng sợ cảm thấy được một cỗ đại lực đánh vào đơn đao, cánh tay giống như bị một cái chùy lớn đánh trúng, tê dại. Đơn đao cũng cầm không nổi, "leng keng" rơi xuống mặt đất.

Cùng với đơn đao rơi xuống lại đúng là cái còi trẻ con mà Tiêu Bố Y mới vừa rồi nghịch trong tay!

Đội trưởng cảm thấy hoảng sợ, liên tục lùi lại, run giọng nói: "Ngươi dám chống lại lệnh bắt sao?"

Tiêu Bố Y thở dài nói: "Nhãn lực của ngươi không được, thân thủ không được, chẳng lẽ đầu cũng hỏng rồi sao? Nếu ta muốn giết ngươi mà nói, cái còi lẽ ra đã ở trên cổ họng của ngươi rồi".

Trong lúc nói chuyện hắn cầm lấy chiếc đũa, ra vẻ giống như muốn phóng ra. Đội trưởng la lên một tiếng, cắm đầu lăn xuống thang lầu. Mấy tên vệ binh chưa bao giờ gặp qua loại thân thủ này, nhìn thấy người cầm đầu đã chạy trối chết, làm sao không trốn. Đám người này xuống lầu cũng nhanh chóng như khi lên lầu vậy. Tiêu Bố Y lắc lắc đầu, nhíu mày nói: "Hắn không giống như nói dối, cái Thái Phó Thiếu Khanh hắn thấy là kẻ nào?"

"Chẳng lẽ là Vũ Văn Hóa Cập?" A Tú đột nhiên nói: "Có lẽ ở Giang Đô này binh sĩ tin tức không nhanh nhạy, cũng không biết lão Đại đã lên làm Thái Phó Thiếu Khanh, mà Vũ Văn Hóa Cập lại ở vị trí này nhiều năm, tuy rằng đã cách chức, nhưng nếu tới Giang Đô, nói không rõ ràng sẽ làm cho bọn họ hiểu lầm".

"Vũ Văn Hóa Cập cũng đến đây?" Tiêu Bố Y nhíu mày, "Hắn tới nơi này làm gì, khó tránh khỏi cùng Lương Tử Huyền một chỗ tính kế với ta?"

"Tiêu lão Đại, chúng ta mau chạy trốn thôi" Chu Mộ Nho gấp gáp nói: "Mấy tên vệ binh kia bỏ chạy, không cần phải nói, khẳng định là sẽ đi gọi người, chúng ta không địch lại chúng đâu".

Tiêu Bố Y lắc đầu. "Không cần, Dương Châu này dù sao vẫn là do Vương Thế Sung quản lý. Người này cực kỳ khéo léo, cho dù dùng con dao con đâm lén ngươi, cũng sẽ không mặt đối mặt cho ngươi có cơ hội nói câu nào. Chúng ta chính là phụng chỉ tới Dương Châu, tùy cơ ứng biến, nếu ở chỗ này xảy ra vấn đề, hắn gánh không nổi. Hắn nếu biết chúng ta ở đây, chỉ sợ sẽ lại tới nịnh bợ".

"Ngươi cũng sợ nịnh bợ?" A Tú cười nói.

Tiêu Bố Y trầm ngâm nói: "A Tú, Mộ Nho, các ngươi phải biết rằng, chúng ta đều là huynh đệ tình thâm, đương nhiên có thể nói chuyện xuất phát từ nội tâm, nhưng Vương Thế Sung lại là một kẻ hai mặt, mặt trước thì nhanh nhẩu vâng vâng dạ dạ, mặt sau lại chửi tổ tông của ngươi, các ngươi chớ nên tin hắn. Chúng ta mà không đến Dương Châu, hắn sẽ liên hệ với Vũ Văn Hóa Cập. Chúng ta muốn phòng ngừa bọn họ sử dụng ám chiêu, nhưng không tin là một chuyện, cùng hắn làm quen giao hảo chính là một chuyện khác. Các ngươi phải nhớ kĩ lời ta nói hôm nay, bằng không bị hắn đặt điều còn phải cho thêm hắn tiền".

"Cũng chỉ có lão Đại ngươi mới có mưu lược như vậy" Chu Mộ Nho cười khổ nói: "Về sau ta không nói lời nào là được rồi".

"Không nói lời nào cũng không được, thế sẽ làm cho hắn nhìn ra chúng ta có đề phòng với hắn" Tiêu Bố Y mỉm cười nói: "Các ngươi cùng hắn nói chuyện như bình thường là được rồi".

Ba người thấp giọng nghị luận vài câu, Tiêu Bố Y liếc mắt nhìn bốn phía, phát hiện thấy tiểu nhị đang rụt rè trốn ở một bên, khoát tay nói: "Tiểu nhị, sao còn không mang đồ ăn lên?"

Tiểu nhị cuống quýt bước lên phía trước, "Khách quan, ngài còn chưa gọi món".

"Ngươi còn chưa báo mà" Tiêu Bố Y cười nói.

Tiểu nhị thật sự bội phục người này to gan lớn mật, đem một đám vệ binh đánh cho hoa rơi nước chảy, không những không chạy trốn thoát thân, còn muốn ăn cơm, chẳng lẽ là quỷ đói đầu thai?

"Khách quan, đành phải mời các ngài đi nơi khác ăn cơm" Ông chủ túm tiểu nhị ném ra, vẻ mặt đau khổ nói: "Tiểu điếm của chúng ta không chịu nổi loại sức ép này, các ngài còn ở chỗ này ăn cơm, khách quan khác còn không dám tới cửa, hơn nữa ta chỉ sợ lát nữa lại náo loạn lên, tất cả mọi người đều không tốt".

Tiêu Bố Y thản nhiên nói: "Ngươi thật sự chó cắn Lã Động Tân, không nhận ra người tốt, ta ở lại chính là tốt cho ngươi" Tiêu Bố Y lời vừa dứt khỏi miệng không khỏi cảm thấy có chút vấn đề, hình như Lã Động Tân lúc này còn chưa có sinh ra. Ông chủ lại không quan tâm hỏi Lã Động Tân là người nào, chính là đang nức nở nói: "Đại gia, ngài ở chỗ này ta làm sao có cái gì tốt?"

Tiêu Bố Y thở dài nói: "Bọn họ xem ta là kẻ trộm, trong chốc lát khẳng định lại tới đây bắt người, nếu chúng ta bỏ đi, bọn họ lại không đem tửu lâu của ngươi đập phá sao?"

Ông chủ giậm chân nói: "Vậy biết làm sao bây giờ?"

"Cứ để cho chúng ta an tâm ăn xong bữa cơm này, sau đó ngươi sẽ không có việc gì" Tiêu Bố Y an ủi nói.

Vệ binh ở phía trước khua chiêng mở đường, người đi trên đường sớm đã tránh ra. Tiêu Bố Y âm thầm suy nghĩ, nhìn trước mắt xem ra, ở thành Dương Châu lúc này Vương Thế Sung là lớn nhất, nghiễm nhiên như là hoàng đế ở tại nơi này…

Ông chủ nghĩ Tiêu Bố Y nói cũng có đạo lý, ngược lại còn sợ hắn bỏ chạy mất, phân phó tiểu nhị chạy nhanh chuẩn bị rượu và thức ăn tốt nhất, người cũng không dám rời đi, lo lắng đề phòng hồi lâu, rượu và thức ăn mang lên, mười phần phong phú. Cảm giác như ông chủ muốn dùng thức ăn ngon để hấp dẫn Tiêu Bố Y lưu lại.

Trên bàn nào là thịt chó béo ngậy, sườn thú nướng, cá chép đều là mười phần mỹ vị, đám người Tiêu Bố Y ăn khen ngon không dứt miệng. Tiêu Bố Y nâng chén rượu lên nói: "Ông chủ, ta đến kính ngươi một ly".

Lão bản không dám đắc tội tên tội phạm trước mặt, nhíu mày nâng chén rượu lên, còn chưa kịp nói gì, ở dưới lầu có một thanh âm vang dội nói: "Ngươi nói kẻ giả mạo Thái Phó Thiếu Khanh ở chỗ nào?"

"Vương đại nhân, bọn hắn mới vừa rồi còn ở trên lầu" Đội trưởng thanh âm can đảm truyền tới.

"Vậy bọn hắn còn ở đây không?" Vương đại nhân lạnh lùng nói.

"Hẳn là vẫn còn" Đội trưởng cuống quýt đáp: "Thuộc hạ phái người giám thị, không thấy bọn họ rời đi".

Ông chủ tay mềm nhũn, chén rượu cũng đã rơi xuống mặt bàn, rượu chảy hết vào người cũng vẫn không biết, "Vương đại nhân tới rồi".

"Bình bình bình" tiếng bước chân dồn dập từ cửa thang lầu truyền lên, một người xuất hiện tại cửa thang lầu, tóc vàng mắt xanh, dáng người khôi ngô, rõ ràng chính là Vương Thế Sung. Phía sau hắn có mấy người đi theo, một tên trong đó chính là đội trưởng vừa rồi, nhìn thấy Tiêu Bố Y vẫn còn ngồi uống rượu, lớn tiếng nói: "Vương đại nhân, chính là bọn họ, bảo hộ đại nhân".

Đội trưởng vừa nói bảo hộ, thân mình cũng đã đứng trước người Vương Thế Sung, không nghĩ tới sau đầu lại trúng một cái tát, lảo đảo vọt tới trước, thiếu chút nữa đập vào phía trước bàn Tiêu Bố Y.

Đội trưởng nhìn thấy Tiêu Bố Y khuôn mặt tựnhiên to ra, chỉ cảm thấy cổ họng đau rát, cuống quýt ưỡn lưng đứng vững, trong lòng kinh hoảng vọt sang một bên. Âm thầm xem xét lại chính mình vừa rồi mười phần là vỗ mông ngựa, tại làm sao lại đắc tội Vương Thế Sung đại nhân? Nghĩ lại một chút, bừng tỉnh đại ngộ, Vương đại nhân cũng là người có võ công, chính mình tưởng vỗ mông ngựa hóa ra lại che lấp đi quang mang của Vương đại nhân, thật sự là nên đánh.

Vương Thế Sung một tát đánh bay đội trưởng, tiến lên vài bước, hộ vệ phía sau cũng bám sát theo. Vương Thế Sung dừng bước quay đầu nhìn lại, trầm giọng quát: "Lui ra".

Các hộ vệ lập tức lui về phía sau, Vương Thế Sung lúc này mới đi đến trước bàn của Tiêu Bố Y, liếc mắt nhìn chưởng quầy, "Rượu và thức ăn này là do ngươi chuẩn bị?"

Chưởng quầy thầm kêu không ổn, chính là nghĩ đến tội danh cùng đạo phỉ cấu kết lần này chạy không thoát, run run kêu lên: "Vương đại nhân, việc này, việc này…"

"Đây là ta bảo hắn chuẩn bị" Tiêu Bố Y rốt cuộc mở miệng, cầm lấy bầu rượu rót đầy chén rượu cho Vương Thế Sung, mỉm cười nâng chén nói: "Vương đại nhân, đã lâu không gặp".

Tròng mắt đội trưởng thiếu chút nữa lồi ra, chưa từng gặp qua người nào dám ở trước mặt Vương đại nhân như thế, lại thật không ngờ Vương Thế Sung cầm lấy chén rượu, uống một hơi cạn sạch, sau đó cười khổ lắc đầu nói: "Tiêu đại nhân, tiểu tử ngươi thật sự là không có hậu".

Đội trưởng trong lòng trầm xuống, cũng đã cảm thấy không ổn, có thể làm cho Vương Thế Sung lên tiếng gọi "đại nhân" cũng không nhiều lắm, Tiêu Bố Y trước mắt này có năng lực gì, lại có thể làm cho Vương Thế Sung cung kính như thế?

"Vương đại nhân lời ấy phải hiểu thế nào?" Tiêu Bố Y mỉm cười hỏi lại.

Vương Thế Sung thở dài nói: "Tiêu đại nhân, ta lúc ở kinh thành chợt nghe nói đại nhân phụng chỉ Nam hạ tuần tra mục trường. Chính là nghĩ đến dựa vào giao tình của chúng ta, chắc chắn sẽ tới Giang Đô, ta vì thế vội vội vàng vàng quay về Giang Đô, ở thành Dương Châu ngóng sao ngóng trăng chờ Tiêu đại nhân tới, thật không ngờ Tiêu đại nhân chờ bên trái không tới, chờ bên phải không tới, lại tới đây trước tiên cho ta một cái hạ mã uy (ra oai phủ đầu). Ta thân là Quận thừa, mang theo loại thủ hạ như thế này đúng là không được, loại không biết gì này thật là nực cười, một đôi mắt thực ra cũng không nhỏ, thế mà lại không phân biệt nổi đại nhân với đạo phỉ, còn giữ lại có tác dụng gì?"

Đội trưởng càng nghe càng nguội lạnh trong lòng, nghe được câu cuối cùng thì "rầm" một cái, đã ngã ngồi xuống mặt đất, thoáng cái đi tới quỳ trước mặt Vương Thế Sung: "Vương đại nhân tha mạng, thuộc hạ thật sự không biết, thuộc hạ..."

"Đến đây, đem tròng mắt của hắn móc ra" Vương Thế Sung thờ ơ nói.

Mấy tên hộ vệ đột nhiên tiến lên, cũng đã đè tên đội trưởng kia xuống, Tiêu Bố Y lúc này mới thở dài nói: "Vương đại nhân, ngươi nói ta hạ mã uy ngươi, ta thấy ngươi chính là chuẩn bị giết gà dọa khỉ mới đúng".

Vương Thế Sung cười ha hả, "Các ngươi một lũ ngu xuẩn, Tiêu đại nhân đã lên tiếng, còn không buông tên đần độn này ra!"

Các hộ vệ cũng nghe theo, buông tên đội trưởng ra, đội trưởng hiểu được, cuống quýt quỳ lết đến trước mặt Tiêu Bố Y, đau thương nói: "Tiêu đại nhân, tiểu nhân có mắt không tròng, ngài đại nhân đại lượng, mong ngài tha thứ cho tiểu nhân".

Tiêu Bố Y mỉm cười nói: "Người là thủ hạ của Vương đại nhân, ta sao dám trách phạt, chính là về sau phải cẩn thận một chút mới được".

Đội trưởng dập đầu như giã tỏi, Vương Thế Sung một cước đá tới, đem đội trưởng đá sang một bên, "Tiêu đại nhân tha cho ngươi, còn không mau cút đi?"

Đội trưởng vừa lăn vừa bò xuống dưới lầu, Vương Thế Sung cũng quay sang nhìn tiệc rượu, "Tiêu đại nhân, ngươi tới Dương Châu, lại tới tửu lâu ăn cơ, chuyện này mà nói ra ngoài, Vương Thế Sung ta còn mặt mũi gì nữa?"

Tiêu Bố Y nhìn thấy Vương Thế Sung vui cười tức giận đều nói văn vẻ, đành phải nói: "Vậy không bằng đem tất cả người ở đây chém tận giết tuyệt, tự nhiên sẽ không có ai nói ra ngoài, ngươi có chịu không?"

Vương Thế Sung sửng sốt, thoáng cái cười lớn nói: "Thiếu Khanh đại nhân thật là hay nói đùa, ta ý nói Tiêu đại nhân dù sao cũng nên tới hàn xá nghỉ ngơi, ta nghe được tên đần độn kia nói cái gì mà có người giả mạo Thái Phó Thiếu Khanh, sớm đoán ra được Tiêu đại nhân đã tới, phân phó hạ nhân cũng đã chuẩn bị tiệc rượu, ngươi ngàn vạn lần chớ nên từ chối".

Tiêu Bố Y mỉm cười đứng lên, "Vậy cung kính không bằng tuân mệnh".

Vương Thế Sung mừng rỡ, cũng không khách sáo, kéo tay Tiêu Bố Y sóng vai xuống lầu, nhìn thấy Tiêu Bố Y không cưỡi ngựa, lại bảo thủ hạ đem con ngựa của chính mình dắt tới nói: "Đã nghe nói đại nhân hiểu biết về ngựa có một không hai, đây là hàn câu của ta, chỉ mong đại nhân dùng tạm là tốt rồi".

Tiêu Bố Y mới nghe được "hàn xá", lại nghe đến "hàn câu", thật sự là bội phục Vương Thế Sung người này công phu thể diện làm cực kì chu đáo.

Vương Thế Sung lên tửu lâu chỉ mang theo vài tên hộ vệ, mà dưới lầu có tới mấy trăm vệ binh đứng chờ, so với Tiêu Bố Y khí phách khác xa rất nhiều.

Cùng Tiêu Bố Y ngang nhau đi phía trước, Vương Thế Sung dọc đường đi chỉ chỉ trỏ trỏ, tràn đầy nhiệt tình, dân chúng thành Dương Châu nhìn thấy, đều không hiểu có thể cùng Vương Thế Sung đi ngang nhau là ai vậy, cũng chỉ lén chỉ chỉ trỏ trỏ.

Vệ binh ở phía trước khua chiêng mở đường, người đi trên đường sớm đã tránh ra. Tiêu Bố Y âm thầm suy nghĩ, nhìn trước mắt xem ra, ở thành Dương Châu lúc này Vương Thế Sung là lớn nhất, nghiễm nhiên như là hoàng đế tại nơi này. Hắn ngang hàng với Trương Nhai, hiển nhiên cảm thấy được Trương Nhai ngăn cản việc của hắn. Hiện giờ Trương Nhai đã bị hắn diệt trừ, Dương Quảng lại một lòng chỉ nghĩ tới chinh phạt Cao Lệ, nên Vương Thế Sung tại quận Giang Đô chậm rãi phát triển một cách chắc chắn, tiến công lùi thủ, giống như đánh cờ. Chiếu theo như vậy, Trương Nhai bị chém chẳng qua đúng là một bước trong kế hoạch chu đáo chặt chẽ của Vương Thế Sung mà thôi.

"Tiêu đại nhân đang suy nghĩ gì vậy?" Vương Thế Sung cả đoạn đường hi hi ha ha, vẫn luôn để ý sắc mặt của Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y mỉm cười nói: "Ta đang nghĩ Vương đại nhân sẽ chuẩn bị đồ ăn ngon miệng nào cho ta. Một đường từ lúc xuống thuyền đến giờ, mới chỉ cho vào miệng được mấy thứ nhạt nhẽo".

"Ta là người thô lỗ, chính là thích cùng Tiêu đại nhân nói lời thô tục" Vương Thế Sung đi theo cười to, tràn đầy hào khí.

Mọi người cuồn cuộn đi vào Vương phủ, Tiêu Bố Y nhìn thấy Vương phủ xa hoa thật sự không kém vương tôn quý tộc ở kinh đô, không khỏi tán thưởng nói: "Vương đại nhân hàn xá thật sự so với chỗ ở của ta ở Thái Phó phủ tốt hơn nhiều lắm, ta chỉ sợ tính cả trọng thần ở Đông Đô cũng đều không bằng Vương đại nhân".

Vương Thế Sung sắc mặt khẽ biến, ngửa mặt lên trời cười ha hả nói: "Tiêu đại nhân thật là thích nói đùa với ta, đại nhân cảm thấy chỗ này của ta có cái gì tốt, ta sẽ cho hạ nhân dỡ xuống đưa đến Thái Phó phủở kinh đô ngay, quyết không nuốt lời".

Hai người nhìn nhau cười to, rất là hòa hợp. Vào tới Vương phủ, Vương Thế Sung trước tiên mời Tiêu Bố Y vào phòng khách, nha hoàn dâng trà thơm. Vương Thế Sung để cho nha hoàn lui ra sau, lúc này mới thở dài một hơi nói: "Tiêu đại nhân, ngài chỉ thấy cảnh tượng bên ngoài, thật ra ta làm Quận thừa cũng không tốt cho lắm".

"Ồ?" Tiêu Bố Y lại cười nói: "Vương đại nhân sao lại nói lời ấy?"

Vương Thế Sung có điểm bội phục tiểu tử trước mắt này, ít nhất là suốt dọc đường đi, hắn căn bản không biết Tiêu Bố Y đang suy nghĩ cái gì, điều này làm cho hắn nhiều ít có chút đề phòng. Hắn đương nhiên biết Tiêu Bố Y chính là phụng chỉ Nam hạ, mặt ngoài đúng là tuần tra mục trường, nhưng ai mà biết được, Dương Nghiễm có ngầm cho hắn thị sát quan viên các quận hay không. Vương Thế Sung hắn khổ tâm chuẩn bị kỹ bao nhiêu năm mới ngồi tới được vị trí hôm nay, tâm cơ sâu không cần nói cũng biết, cảm giác được Tiêu Bố Y này vui giận không hiện ra trên mặt, cũng là một nhân vật lợi hại. Tiểu tử này mỗi lần hỏi thăm tán thưởng giống như đều là lơ đãng, nhưng lại giống như thâm ý sâu sắc.

"Tiêu đại nhân, Vương Thế Sung ta chỉ đối với người mà ta kính nể mới nói những lời này, chỉ mong Tiêu đại nhân không nên lấy làm lạ" Vương Thế Sung chăm chú nhìn Tiêu Bố Y nói.

Tiêu Bố Y lại cười nói: "Không biết Vương đại nhân muốn nói gì?"

Vương Thế Sung nhấp một ngụm trà, như là đang sắp xếp lại suy nghĩ, mở miệng nói: "Vũ Văn Hóa Cập đã tìm ta".

Tiêu Bố Y sắc mặt không đổi, "Thì ra hắn cũng đã tới Giang Đô, không biết hiện đang ở nơi nào?"

"Hắn hẳn là còn ở Giang Đô. Hắn tại Giang Đô cũng có phủ đệ, bất qua không mấy khi qua đêm ở đó" Vương Thế Sung nghiêm túc nói: "Tiêu đại nhân, ngài cũng biết Vũ Văn Hóa Cập tìm ta có chuyện gì?"

"Chuyện này ta làm sao biết?" Tiêu Bố Y lắc đầu nói.

"Hắn nói Tiêu đại nhân chỉ sợ sẽ gây bất lợi đối với Vương mỗ ta" Vương Thế Sung từng chữ một nói ra.

Tiêu Bố Y tay cầm chén trà cũng không rung chút nào, chỉ "ừm" một tiếng, chậm rãi uống trà.

Vương Thế Sung thoáng cái cười ha ha, "Tiêu đại nhân quả nhiên đúng là quân tử, đáng tiếc đụng phải kẻ tiểu nhân. Bất quá cũng may ta biết tiểu tử Vũ Văn Hóa Cập kia cũng không có cái gì tốt, hắn ghen ghét oán hận ngươi đoạt vị trí của hắn, nên mới châm ngòi quan hệ giữa ta và ngươi, lại không biết rằng ta và ngài vốn chính là cùng chung chí hướng, tình cảm sâu đậm, sao lại để cho tiểu tử kia ly gián được?"

Tiêu Bố Y ung dung cười, "Vương đại nhân hiểu được lí lẽ là tốt rồi. Có một số việc, không cần giải thích, có một số việc, giải thích cũng vô dụng, ta lần này Nam hạ chỉ là vì Thánh Thượng, Vương đại nhân nếu một lòng vì Thánh Thượng, mặc kệ ai nói gì, ta cũng là người thứ nhất nói Vương đại nhân trung thành tận tâm".

Vương Thế Sung ánh mắt chớp động, sau một lúc lâu mới nói: "Tiêu đại nhân lần này tới Dương Châu, không biết khi nào thì rời đi?"

Tiêu Bố Y suy nghĩ một chút, "Khoảng sau tháng năm, không biết Vương đại nhân có ý kiến gì không?"

Vương Thế Sung cười gượng nói: "Thật ra là không có, bất quá ta thật sự hy vọng Tiêu đại nhân sớm quay lại bên Thánh Thượng, bằng không ta chỉ sợ nếu thực sự có gian thần tại trước mặt Thánh Thượng nói xấu ta và ngươi, chúng ta có trăm miệng cũng không chối cãi được".

Tiêu Bố Y nhíu mày nói: "Vương đại nhân lời ấy là ý gì?"

Vương Thế Sung do dự một lúc mới nói: "Tiêu đại nhân hẳn là không biết, Thánh Thượng cũng đã dẫn theo Vũ Văn tướng quân đi Thái Nguyên?"

Tiêu Bố Y kinh ngạc: "Thánh Thượng đi Thái Nguyên làm gì?"

Vương Thế Sung khóe miệng hé ra một tia cười dị thường cổ quái: "Thánh Thượng muốn đi nơi nào, ai cũng không dám hỏi vì cái gì. Người đi tuần một lần, ai cũng không biết khi nào sẽ quay lại Đông Đô. Bất quá ta thật ra biết, lần này Thánh Thượng đi tuần, ngoại trừ một nhóm đại thần, còn dẫn theo Lý Uyên bên người, nghe nói Lý Uyên đã được Thánh Thượng bổ nhiệm làm Sơn Tây, Hà Đông phủ úy đại sử, thật là sự tình nằm ngoài dự tính của mọi người".

Tiêu Bố Y lại uống ngụm trà, mày đã nhíu lại, trầm ngâm không nói.

176. Chương 176: Nhân Chí Tiện Tắc Vô Địch

Tiêu Bố Y cảm thấy mình là một con người, Vương Thế Sung vì quyền vị thế lực mà đã nhập ma, trong khi Lý Trụ Quốc mưu nghịch, Vương Thế Sung tàn nhẫn thiêu chết hơn ngàn binh sĩ như là ngắm đèn, làm cho Dương Quảng mặt rồng vui vẻ. Tiêu Bố Y liền biết, hắn cùng Vương Thế Sung sẽ không cùng một đường, cho dù tạm thời là một đường, nhưng cũng nhất định phải tách ra…

Tiêu Bố Y cùng Vương Thế Sung chẳng qua chỉ mới gặp mặt không đến canh giờ, bình thản nói chuyện với nhau, cũng chỉ vài lần qua lại. Tiêu Bố Y biết Vương Thế Sung một mực quan sát mình, hơn nữa không ngừng dùng các loại phương pháp thử hắn.

Vương Thế Sung đương nhiên là một người siểm nịnh vô sỉ, lúc trước chuyện hôn chân cũng có thể làm ra, điều này làm cho Tiêu Bố Y thực hoài nghi hắn có chuyện gì mà không thể làm, nhưng Vương Thế Sung lại là một người cực kỳ thông minh, hắn luôn thích để cho người ta nhìn thấy mặt vô sỉ của hắn, đem mặt tinh minh che dấu lại.

Tiêu Bố Y nghĩ đến một câu nói vào thời đại mình, 'Thủy chí thanh tắc vô ngư, nhân chí tiện tắc vô địch' (nước quá trong tất không cá, người quá hèn mọn tất vô địch).

Hắn vẫn là thờ ơ bàng quan, cũng không thể đặt thân ở bên ngoài vũng nước đục đó, nhưng Vương Thế Sung lại đã đem cái sự hèn mọn phát huy đến cảnh giới vô địch. Khi Vương Thế Sung cho người móc mắt của tên đội trưởng, Tiêu Bố Y liền biết Vương Thế Sung đang thử hắn. Vương Thế Sung đang thử tâm tính của Tiêu Bố Y hắn, phỏng chừng cũng nghĩ Tiêu Bố Y hắn không đủ độc ác, Tiêu Bố Y cảm thấy bản thân cũng có thể tàn nhẫn, nhưng tuyệt đối không làm cái loại tàn nhẫn như Vương Thế Sung, Vương Thế Sung có thể dễ dàng thiêu cháy cả ngàn binh sĩ Vũ vệ phủ đã đầu hàng, hắn cũng không thể. Tiêu BốY hắn thậm chí cũng không thể trơ mắt nhìn tên đội trưởng kia bị móc mất mắt. Vương Thế Sung có thể vì quan vị cùng thế lực mà vu cáo hãm hại người khác, Tiêu Bố Y cũng làm không được điểm ấy. Vương Thế Sung có thể cùng Vũ Văn Hóa Cập mới vừa uống rượu cười nói vui vẻ, giây lát lại mắng chửi Vũ Văn Hóa Cập, Tiêu Bố Y hắn cũng không thể làm được.

Có một số việc có những người cả đời cũng làm không được. Không phải là hắn không thể, mà là bởi vì hắn là một con người mà thôi.

Tiêu Bố Y cảm thấy mình là một con người, Vương Thế Sung vì quyền vị thế lực mà đã nhập ma, trong khi Lý Trụ Quốc mưu nghịch, Vương Thế Sung tàn nhẫn thiêu chết hơn ngàn binh sĩ như là ngắm đèn, làm cho Dương Quảng mặt rồng vui vẻ. Tiêu Bố Y liền biết, hắn cùng Vương Thế Sung sẽ không cùng một đường, cho dù tạm thời là một đường, nhưng cũng nhất định phải tách ra.

Nhưng mấy cái này cũng không trở ngại Tiêu Bố Y cùng Vương Thế Sung tiệc tùng vui vẻ với nhau, khi cùng Vương Thế Sung nói chuyện, Tiêu Bố Y vẫn kiêng kỵ là trên hết. Trong quá trình hắn nói chuyện luôn muốn cho Vương Thế Sung cảm giác được, Tiêu Bố Y hắn đi tới Giang Đô là có ý của Thánh Thượng, hơn nữa là muốn xem ai đối với Thánh Thượng trung tâm. Loại ám chỉ này của hắn làm cho Vương Thế Sung lâu nay vẫn làm giỏi xem sắc mặt rất nhanh lựa chọn mượn sức hắn. Vũ Văn Hóa Cập đương nhiên chính là lợi thế để Vương Thế Sung bán đứng. Vương Thế Sung một khi đã có thể đứng về phía hắn bán đứng Vũ Văn Hóa Cập. Tiêu Bố Y cũng phải lo lắng hắn cũng sẽ bán đứng mình cho Vũ Văn Hóa Cập.

Bất quá Tiêu Bố Y không nghĩ đến từ chỗ Vương Thế Sung lại có được tin tức của Lý Uyên, cho nên cũng bàn tán vài câu.

Tiêu Bố Y cảm thấy bản thân có thể nhẫn nại, nhưng so với Lý Uyên này mà nói, thì vẫn không bì kịp. Lý Uyên hiện tại nhẫn nại cũng không khác gì rùa thần vậy.

Lý Uyên vốn cũng không tính là đắc chí, hắn tuy là có thân thích với Dương Quảng, nhưng trong mắt Dương Quảng, hắn cùng một gái điếm cũng không có gì khác nhau, khi cao hứng thì đùa giỡn vài câu, khi mất hứng thì mắng hai câu. Căn cứ theo tin tức Tiêu Bố Y có được, Lý Uyên sau khi Dương Quảng lên đài, coi như là lên xuống vô chừng. Hắn nguyên đã làm tới Thứ Sử, đợi sau khi Dương Quảng thượng đài, phỏng chừng cũng muốn nâng đỡ thân tín, cho hắn làm Thái Thú Huỳnh Dương, nơi này thật ra cũng không tệ, Huỳnh Dương khí hậu không tệ, lương thực sung túc, vị trí chiến lược cũng quan trọng. Đáng tiếc Lý Uyên làm không bao lâu đã bị phái đi Lâu Phiền Sơn Tây làm Thái Thú. Nơi đây so với Huỳnh Dương thì kém hơn nhiều, khí hậu khắc nghiệt. Dương Quảng đem hắn phái đến nơi đây, chính là bởi vì Lý Uyên không vỗ mông ngựa, cũng không cảm ân báo đáp. Nhưng nguyên nhân trực tiếp nhất chính là Lý Uyên lưu lại mấy thớt ngựa quý cho bản thân dùng, cũng không có đưa cho Dương Quảng, điều này làm cho Dương Quảng cực kỳ không thích.

Lý Uyên tại Lâu Phiền làm Thái Thú mấy năm, Dương Quảng lại nghĩ tới biểu đệ giống như gái điếm này, đem hắn điều về bên cạnh làm một Chưởng kỳ Vệ úy Thiếu Khanh. Quan thì tăng nhưng thực quyền lại không có. Dương Quảng đem Lý Uyên điều về bên cạnh một mặt là để dạy dỗ tâm tính, mặt khác cũng bởi vì Lý Huyền Bá cùng Lý Thế Dân.

Cho dù Tiêu Bố Y là người ngoài cũng xem ra, Dương Quảng cùng Tiêu Hoàng hậu đối với Lý Huyền Bá cùng Lý Thế Dân đều phi thường sủng ái chẳng khác gì con của mình. Dương Quảng đối với con mình có khi còn không quan tâm đến như vậy. Lúc trước Nguyên Đức Thái tử chết, Dương Quảng chẳng qua chỉ nhỏ vài giọt nước mắt, sau lại chỉ lo đại nghiệp. Nhưng hiện tại Lý Huyền Bá chết, nói mình muốn chôn tại Thái Nguyên, Dương Quảng biểu hiện trên mặt thì không có gì, nhưng không bao lâu liền xuất tuần Thái Nguyên. Đại nghiệp của Dương Quảng bị trở ngại, quá nửa cũng là mệt mỏi. Ý nghĩ về đại nghiệp trong đầu trầm xuống, tình cảm rốt cuộc cũng đã nổi lên, đối với cái chết của Lý Huyền Bá mà mình rất sủng ái

này, hắn rốt cuộc có thương tâm hay không thì không ai biết. Nhưng biểu hiện của Dương Quảng thậm chí làm cho đến cả Vương Thế Sung cũng cảm thấy rất là kỳ quái, nghĩ Thánh Thượng đã đổi tính.

Lý Uyên cuối cùng cũng nhờ vào Lý Huyền Bá, thăng chức Sơn Tây, Hà Đông Phủ úy Đại sử. Cái này đương nhiên so với ở tại Đông Đô cầm cờ thì mạnh hơn rất nhiều.

Có những người tuy chết, nhưng sức ảnh hưởng vẫn rất sâu rộng. Trần Tuyên Hoa như thế, Lý Huyền Bá cũng giống vậy.

Lý Uyên có thể có vị trí như hôm nay, cũng có quan hệ rất lớn đến sự nhẫn nại của Lý Uyên, bằng không cũng sẽ như Lý phiệt ở Đông Đô người chết kẻ lưu đày, còn đồ đệ tửu sắc như hắn lại vẫn bình yên không việc gì. Nhưng Lý Uyên có thể thăng thiên, Lý Huyền Bá thật sự công không nhỏ.

Nghĩ đến sự biến chuyển ở phía sau của lịch sử nhìn như không quan trọng, nhưng cũng ảnh hưởng rất sâu xa, Tiêu Bố Y nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Vương Thế Sung nhìn thấy Tiêu Bố Y thở dài, chỉ nghĩ hắn đang ưu tư chuyện Vũ Văn Hóa Cập tính kế, ở một bên nói: "Thiếu Khanh, vô luận thế nào, ta cũng sẽở bên ngươi. Thánh Thượng anh minh, đối với Thiếu Khanh cũng rất coi trọng, ta nghĩ Thiếu Khanh ngươi cũng đừng quá lo lắng".

"Đa tạ Vương đại nhân quan tâm" Tiêu Bố Y phục hồi tinh thần lại, bắt đầu tính toán mình sẽứng đối chuyện trước mắt như thế nào.

"Tiêu đại nhân thật sự quá khách khí rồi" Vương Thế Sung vỗ ngực nói: "Thật ra ta thấy, Thánh Thượng đối với Tiêu đại nhân cũng không tệ, Tiêu đại nhân lại đối với Thánh Thượng trung tâm cảnh cảnh, hai người chúng ta đều có trung tâm, có đôi khi bị tiểu nhân ghen tị cũng là bình thường. Nhưng lúc này, càng cần ngươi và ta cùng đối địch mới đúng".

Tiêu Bố Y cũng cảm thấy Vương Thế Sung giống như có chút hương vị châm ngòi mình cùng Vũ Văn Hóa Cập đối địch trong lòng khẽ động, thầm nghĩ không phải là Vũ Văn Hóa Cập đắc tội với Vương Thế Sung, Vương Thế Sung lấy mình để xử lý đấy chứ?

Hai người gặp mặt cũng không nhiều lắm, nhưng lúc này xem lại như là bạn thân cùng mặc chung đồ, lại chuyện trò vài câu, Vương Thế Sung nhìn thấy Tiêu Bố Y cũng mông mông lung lung, biết nếu muốn cùng hắn thân cận thêm bước nữa thì còn phải bỏ công mới được, liền đứng lên mời Tiêu Bố Y ra phòng khách, lập tức đi tới phòn tiệc. Sơn trân hải vị sớm đã bày đầy bàn, A Tú cùng Chu Mộ Nho đều ở đó. Tuy mới vừa rồi có ăn một chút, nhưng nhìn thấy cả một bàn đồ ăn đều là thức chưa từng nghe thấy, đều không khỏi ngón trỏ đại động.

Vương Thế Sung chẳng những đối với Dương Quảng vỗ mông ngựa mười phần, nếu muốn mượn sức một người nào đó, thủ đoạn cũng đều dùng tới cùng cực. Hắn sớm đã nhìn ra A Tú cùng Chu Mộ Nho đều là thân tín của Tiêu Bố Y, cho nên đối với hai người cũng không lãnh đạm. Nơi đây chỉ có Quận thừa hắn đến dự, thứ nhất có ý nghĩa đây là tiệc riêng, thứ hai cũng cấp cho ba người mặt mũi.

Đương nhiên tiệc tùng ca múa cũng không thể thiếu, mấy người uống đến sương sương, không đợi Vương Thế Sung phân phó, đã sớm có ca cơ biểu diễn trợ hứng. A Tú cùng Chu Mộ Nho làm sao thấy qua loại xa xỉ, ăn uống ở một bên còn có người châm rượu gắp đồ ăn, trong lúc nhất thời cũng có chút mê mang, tựa hồ cảm thấy đây mới là cuộc sống chân chính.

Tiêu Bố Y thầm cảnh giác, nhưng vẫn bất động thanh sắc, Vương Thế Sung thấy vậy thầm nghĩ Tiêu Bố Y ngươi thật giống như một khối thiết bản vậy, không có kẽ hở. Nhưng không phải thủ hạ của ngươi cũng như thế, nghĩ như vậy trên mặt cũng nở nụ cười.

Tiếng nhạc chợt vút cao, một nữ nhân đã múa đi ra. Nữ nhân kia trông thế nào còn chưa rõ ràng lắm, chỉ thấy được như một ngọn lửa vũ động ở trước bàn.

Hai huynh đệ nhìn thấy nữ nhân kỹ thuật múa cực kỳ cao, đều không khỏi lớn tiếng hò hét, Tiêu Bố Y cũng có chút đề phòng, nhớ tới lúc trước Bùi Bội cũng lấy nhảy múa để ám sát Lý Hồn.

Nếu chỉ luận về kỹ thuật mua, nữ nhân này múa cực tốt, nhưng nàng giơ tay nhấc chân đều không phải là mềm mại, mà là cương kình. Điều này làm cho Tiêu Bố Y cảm thấy nàng ta quá nửa có chút công phu.

Một ca cơ thân mang võ công cũng là chuyện làm cho người ta kinh ngạc.

Hắn trong lòng cẩn thận, lại nhìn thấy Vương Thế Sung từ phía sau nữ nhân kia đi ra, nhìn cũng rất có mùi có vị, thỉnh thoảng lại lộ ra nụ cười, trong lòng khó tránh cân nhắc, Vương Thế Sung xem ra đối với vũ nữ có quen biết, hơn nữa còn rất quen thuộc.

Tiếng nhạc chuyển nhanh, vũ nữ đột nhiên chuyển đến, hai tay áo huy động như rồng bay như rắn cuộn, rất phiêu dật. Đợi khi tiếng nhạc chấm dứt, vũ nữ đột nhiên nhảy bắn lên, lăng không hướng về phía Vương Thế Sung đánh tới, A Tú Chu Mộ Nho đều giật mình đứng lên, thủ tại bên cạnh Tiêu Bố Y. Tiêu Bố Y lại một chút cử động cũng không có, chính là bởi vì nhìn thấy Vương Thế Sung đưa hai tay ra đón, đã đem nàng kia ôm ở trong lòng, rất là thân thiết.

Vương Thế Sung ôm vũ nữ, nhìn thấy A Tú cùng Chu Mộ Nho đều động, nghĩ đến Tiêu Bố Y võ công sâu không lường được, hai thủ hạ này vẫn hộ vệ bên canh hắn, cũng có thể thấy được huynh đệ tình thâm. Tiêu Bố Y này cũng rất biết mượn sức người.

Nhìn thấy ánh mắt dò hỏi của Tiêu Bố Y, Vương Thế Sung đứng dậy, kéo tay vũ nữ ha hả cười lớn nói: "Cơ Nhi, đến đây, đến đây. Con không phải đã kính uy danh Thái Phó Thiếu Khanh Tiêu đại nhân từ lâu, cả ngày quấn quít lấy ta muốn nghe chuyện của Tiêu đại nhân sao. Lúc này chánh chủ đã đến, cũng phải gặp mặt mới được".

Nữ tử ăn mặc như ngọn lửa, xem ra cũng nhiệt tình còn hơn lửa, nghe được Vương Thế Sung nói chuyện, đôi mắt linh động đã nhìn chăm chú lên trên người Tiêu Bố Y, tràn đầy tò mò cùng kinh ngạc.

Vương Thế Sung lại nắm tay con gái nói với Tiêu Bố Y: "Tiêu đại nhân, đây là tiểu nữ Vương Cơ Nhi, trời sanh tính như thế, không chịu quản giáo. Chỉ là nghe nói qua thần uy của Tiêu đại nhân, rất là kính ngưỡng, vẫn luôn quấn quít lấy ta hỏi về chuyện của Tiêu đại nhân, nhưng sao ta biết được? Thật ra ta mới nói là trông sao mong trăng, thật ra cũng bị đứa con gái này bức bách, ta sau khi trở lại Giang Đô vẫn cho người lưu ý Tiêu đại nhân có giá lâm hay không. Hôm nay đến giám sát chém Trương Nhai, nghe nói có người giả mạo Thái Phó Thiếu Khanh, lúc này mới bất chấp chuyện chém Trương Nhai mà đuổi tới xem. Nói trái nói phải là cũng vì bản thân ba phần, vì vì đứa con gái bảo bối này thật ra có tới bảy phần".

Hắn nói thông suốt, Tiêu Bố Y cũng không biết câu nào là thật, câu nào là giả. Nhưng mỗi câu nghe đến đều rất thoải mái, không khỏi thầm cảm khái nói chuyện cũng là một môn học vấn, còn hơn Bạch Vạn Sơn nói nhiều. Vương Thế Sung này bản lãnh đưa đẩy con gái vượt hơn không chỉ một hai bậc. Chỉ là hiện tại hắn giống như có chút mệt mỏi ứng phó, mỗi người mà có con gái đều muốn gả cho hắn, cũng là chuyện làm cho hắn rất đau đầu.

Cái này cũng không phải là hắn tự tác đa tình, mà là lo Vương Thế Sung này không phải thương nhân, mà còn hơn thương nhân, có lợi là làm. Không cần nói là con gái, ngay cả cha hắn cũng có thể bán. Lần này Vương Cơ Nhi xuất hiện, quá nửa cũng có chủ ý của Vương Thế Sung.

Vương Cơ Nhi nghe phụ thân nói, che mặt e thẹn nói: "Phụ thân, người lại nói loạn rồi, người ta không đến đây nữa đâu".

Nàng ta nói không đến, hai chân lại như đóng đinh trên mặt đất, không chút ý tứ di động.

Tiêu Bố Y thấy thế đành phải nói: "Vẫn là hổ phụ vô khuyển nữ, hôm nay được nhìn thấy Cơ Nhi cô nương, cũng là tam sinh hữu hạnh".

Hắn một lời hai nghĩa, nói Vương Thế Sung là diễn trò, Vương Cơ Nhi này cũng không chút nào kém, Vương Cơ Nhi bất chấp thẹn thùng, hai tay mở ra, hai mắt tràn đầy vẻ khâm phục, lấp lánh như ánh nắng, "Cha, người nghe Tiêu đại nhân nói chưa. Hổ phụ vô khuyển nữ, hắn là khen người cũng là khen con. Tiêu đại nhân nói rất hay, còn hơn mấy lời văn nhã của cha nhiều".

Vương Thế Sung cười lớn nói: "Con gái hướng ngoại một chút cũng không sai, đây mới là mới gặp mặt đã muốn đẩy cha đây ra rồi, nếu gặp mặt tám mười lần thì còn thế nào nữa?"

Chu Mộ Nho ở một bên thấp giọng nói: "A Tú, lão Đại nói thực có thể làm nữ nhân động tâm vậy sao. Chúng ta cũng cần phải học hỏi cho tốt, về sau tìm vợ cũng không sầu".

A Tú thở dài nói: "Ta lại cảm thấy hơi bị ướt át".

Tiêu Bố Y cơ hồ muốn hòa tan vào trong nhiệt tình của Vương Cơ Nhi, lúc này mới có cơ hội nhìn ngắm Vương Cơ Nhi này.

Vương Cơ Nhi một thân trang phục đỏ rực như lửa, cũng làm tôn lên làn da hơi ngăm đen của nàng. Cô gái này mắt hạnh má đào, cái mũi cao ngất, cũng có nhìn ra được dung mạo của Vương Thế Sung. Đối với nữ tử Trung Nguyên mà nói thì thực có chút dịvực phong tình.

Khi nhớ tới dị vực phong tình này, Tiêu Bố Y không biết tại sao lại nhớ tới Mông Trần Tuyết, cũng là một cô gái thảo nguyên, nhìn cũng không sai biệt lắm. Chỉ là hiện tại như vậy, chuyện tại Giang Đô xử lý xong, mình cũng có thể lại đi thảo nguyên một chuyến.

Mọi người quay đầu nhìn ra phương xa, chỉ thấy được ở phương xa chậm rãi chạy tới một con ngựa, trên lưng nằm sấp một người, thấy không rõ khuôn mặt…

Thảo nguyên tháng tư, trời một màu lam, cỏ non vẫn hoàn toàn chưa hiển lộ ra tư thếxinh đẹp, nhưng chỉ cần gió xuân thổi qua, cả mặt đất phảng phất như trong một khắc được nhuộm màu xanh lục, như hướng vào trong trái tim con người vậy.

Phương xa núi non trùng điệp, dung nhập trời xanh, trời cao mây nhạt, có một loại phong tình.

'Ba' một tiếng kêu lên, một đám dê trắng đã như đám mây từ xa bay tới, đuổi dê là một cô nương mi cong vút, khóe miệng cười nhẹ nhàng. Tư thế vung roi của nàng có chút thoải mái, nhưng nhìn kỹ lại mới phát hiện đôi mi thanh tú đang nhíu lại, như khóa sự ưu sầu.

Mông Trần Tuyết vẫn trầm tĩnh như trước, nàng không biết ở ngoài ngàn dặm Tiêu Bố Y thời khắc này cũng đang nhớ tới nàng. Nàng chỉ biết là mình mà cứ có chút rảnh rỗi, sẽ lại nghĩ đến nam nhân đã chiếm cứ thân tâm của nàng.

Nàng rốt cuộc đã có chút hối hận, nàng không phải hối hận chuyện đêm đó phát sinh, nàng hối hận chính là không có đi theo Tiêu Bố Y. Thu đi xuân đến, hôm nay đã trải qua nửa năm, nhưng nam nhân trong mộng cũng không có xuất hiện.

Nhưng trên đời này có khi cho dù biết rõ là sẽ hối hận cũng phải đi làm một chuyện, tựa như nàng vậy.

Khi về lại tộc nàng thực làm cho tộc dân Mông Trần tộc vui sướng cùng hưng phấn. Nàng dù sao cũng là con gái của tộc trưởng, càng huống chi uy vọng của phụ thân vẫn không tệ. Tuy người trong tộc mất hứng vì nàng trở về đương nhiên cũng có, nhưng khi Khả Đôn tự mình đến Mông Trần tộc, tự mình chỉ định Mông Trần Tuyết xử lý sự vụ Mông Trần tộc, thì không ai dám nhiều lời nữa.

Nữ nhân tại thảo nguyên thực không có quyền thế gì, vẫn như là hàng hóa, nhưng Khả Đôn là một ngoại lệ. Mông Trần Tuyết hôm nay là người ngoại lệ thứ hai.

Mông Trần tộc ở tại Phó Cốt vẫn cùng Xích Tháp du mục, tuy nói là dân tộc du mục thì không có nơi ở cố định, ở đâu có cỏ cây gió nước là tới đó. Nhưng dù sao cả thảo nguyên cũng có phạm vi thế lực của mình. Mông Trần tộc lại không có, nhìn tộc nhân bần khốn cùng bất đắc dĩ, Mông Trần Tuyết trong lòng cũng có chút phẫn nộ, nhưng nàng rất nhiều khi phải dùng thủ đoạn mềm dẻo. Nàng tại nửa năm này chậm rãi phát triển thế lực của mình, bởi vì nàng có Khả Đôn làm hậu thuẫn, lại tích cực vì tộc nhân tranh thủ quyền lợi, trừ một số thúc phụ trong tộc, người trẻ tuổi đối với nàng rất có hảo cảm, thậm chí có thể nói là tôn kính.

Nhưng Mông Trần Tuyết biết, nguy cơ trong tộc còn tồn tại. Thúc phụ trong tộc vẫn nghĩ đến lật đổ mình, cho dù trong tộc vô sự, thì tranh đấu bên ngoài tộc cũng làm cho người ta lo lắng.

Có khi, nàng cũng chỉ muốn đem mọi chuyện giao cho nam nhân đi làm. Bản thân không thích, cũng không thích ứng với loại cuộc sống này, nhưng nhìn núi xanh mây trắng ở phương xa, nàng lại không biết mình có thể đi nơi nào?

Trời đất to lớn, nhưng không có chỗ cho nàng đặt chân, nữ nhân, đúng là vẫn còn hy vọng tìm được một chỗ dựa, chỗ dựa cả đời, nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng quên Tiêu Bố Y. Nhưng Tiêu Bố Y đã quên nàng sao? Mông Trần Tuyết khi nghĩ vậy, lòng có chút chua xót, nhẹ nhàng thở dài.

“Thiếu phu nhân, tự mình thả dê sao” Bên cạnh không biết từ khi nào truyền đến một tiếng kêu to, phá tan sự ưu tư của Mông Trần Tuyết.

Mông Trần Tuyết không cần quay đầu lại cũng biết là ai, cả thảo nguyên gọi nàng là Thiếu phu nhân chỉ có hai người, một trong đó chính là Mạc Phong nghịch ngợm hay gây sự!

Mạc Phong vẻ mặt cười vẫn xấu xa như trước, chỉ là vô luận từ quần áo cho đến cái mũ chụp trên đầu, hắn đều rất có khí tức của người thảo nguyên.

Mạc Phong rất thông minh, nửa năm nay, tiếng Đột Quyết cũng đã học được bảy tám phần. Trước mặt cô nương âu yếm cũng đã có thể thao thao bất tuyệt như nước Khắc Lỗ Luân Hà. Mỗi lần nhìn thấy Mạc Phong, Mông Trần Tuyết đều rất vui vẻ, bởi vì nàng nhớ tới những ngày ở tại sơn trại.

Nàng hiện tại tin tưởng rằng Tiêu Bố Y sẽ đến, bởi vì thảo nguyên có Mạc Phong!

“Ta không thả dê thì ngươi đến thả sao?” Mông Trần Tuyết mỉm cười nhìn Mạc Phong.

Mạc Phong bĩu bĩu môi,“Thiếu phu nhân, thật ra có rất nhiều chuyện bảo người trong tộc làm là được rồi, người quá tốt, nhưng bởi vì quá tốt, cho nên thiếu uy nghiêm, không phải là người quản lý tộc nhân tốt”.

Mông Trần Tuyết thực không tức giận, nhẹ giọng nói: “Ta cũng không muốn quản lý ai. Hiện tại còn không phải tốt hơn trước kia rất nhiều sao”.

“Chẳng qua chỉ tốt một ít mà thôi” Mạc Phong nhìn sắc mặt Mông Trần Tuyết, đột nhiên nói: “Thiếu phu nhân, Thiếu đương gia sắp đến đây”.

Mông Trần Tuyết tim đập kịch liệt, rất kỳ quái như thể là tiếng vang của người khác không có nghe được, máu tràn lên như thủy triều rồi lại lui xuống, hồi lâu mới nói: “Ồ”.

“Cô mất hứng?” Mạc Phong kỳ quái hỏi.

Mông Trần Tuyết không đáp, chỉ hỏi, “Hắn khi nào thì sẽ đến?”

“Ta không biết” Mạc Phong cười nói.

Mông Trần Tuyết khó nén vẻ mặt thất vọng, quay đầu nhìn về núi xa, hồi lâu mới nói: “Ồ”.

Mạc Phong thở dài nói: “Thiếu phu nhân, Thiếu đương gia không phải quên người đâu, mà là bởi vì quá bận rộn. Tin tức phía sơn trại mấy ngày hôm trước đến, nói hắn hiện tại đã Nam hạ”.

Mông Trần Tuyết tạm thời quên Tiêu Bố Y khi nào sẽ đến, quan tâm hỏi: “Hắn Nam hạ làm cái gì, rất nguy hiểm sao?”

“Ai mà biết, cô còn quan tâm đến hắn như vậy làm gì” Mạc Phong bĩu môi nói: “Ta chỉ sợ hắn đã quên mất chúng ta rồi”.

“Hắn có lẽ quên ta, nhưng sẽ không quên ngươi” Mông Trần Tuyết an ủi nói.

Mạc Phong cực kỳ xấu hổ, cũng cảm thấy mình cũng không nên trên chọc, “Thiếu phu nhân, ta chỉ là trêu chọc người mà thôi, hắn ai cũng sẽ không quên, chỉ là quá bận rộn, hắn hiện đang là Thái Phó Thiếu Khanh, bị Hoàng Thượng phái đến phương Nam, ai biết làm cái gì. Trại chủ đã đi Đông Đô, bảo hắn mau đi tới thảo nguyên, chỉ là hiện tại tin tức bế tắc, nói không chừng hắn cũng đã đang trên đường tới đây rồi”.

Mông Trần Tuyết dùng nụ cười che dấu nội tâm thất vọng, “Hắn là người làm đại sự, xong việc thì hãy tính”.

“Cái gì làm đại sự” Mạc Phong bĩu bĩu môi, “Hắn cả ngày nói buôn bán ngựa, hôm nay lại làm một mã quan, cũng là việc đàng hoàng. Đợi khi hắn đến đây, ta sẽ nói với hắn, không thể chạy đông chạy tây như vậy được nữa. Thảo nguyên thật ra cũng không tệ, không bằng tất cả mọi người đến đây an gia là tốt nhất”.

Mông Trần Tuyết nhịn không được cười, “Ngươi cùng Đóa Lan chẳng lẽ bắt đầu nói chuyện hôn nhân rồi sao?”

Mạc Phong ra vẻ không cần: "Ta, ta, ta chưa muốn kết hôn, lấy vợ như vậy là sự trói buộc" Nhìn thấy Mông Trần Tuyết ảm đạm, Mạc Phong ý thức được mình đã quá thổi phồng, cuống quít sữa chữa: "Đương nhiên, tìm nữ nhân như Thiếu phu nhân là may mắn tu được từ kiếp trước".

Mông Trần Tuyết trong mắt đột nhiên hiện lên một tia giảo hoạt cười nói, "Ngươi nói không muốn cưới Đóa Lan, bởi vì sao?"

"Nàng ta tính tình nóng nảy, không có ôn nhu như Thiếu phu nhân," Mạc Phong vòng tay trước ngực nói: "Nếu không nể mặt Đằng Đồ lão gia tử, ta đã sớm..."

Bỗng nhiên lỗ tai đau nhói, một thanh âm vang lên bên tai Mạc Phong: "Nếu không thì thế nào?"

Mạc Phong 'ái u' một tiếng, ôm lỗ tai không dám giãy dụa, cuống quít nói: "Nếu không phải lão gia tử còn phản đối, ta đã sớm cưới nàng".

Cô gái nắm lỗ tai của Mạc Phong khuôn mặt giống như quả táo, mắt to, mái tóc dài đen bóng, cả người đều tràn ngập khí tức thanh xuân.

"Ngươi mới nói ai tính tình nóng nảy, không có ôn nhu như Tuyết Nhi Tháp Cách?"

"Ta không phải nói nàng" Mạc Phong cuống quít biện giải, chủ nghĩa nam nhân mới vừa rồi đã sớm không thấy.

"Tốt lắm, thì ra ngươi lại có nữ nhân khác" Đóa Lan tức giận hỏi: "Là ai?"

Mạc Phong đầu muốn phình to lên, "Đóa Lan, trong lòng ta chỉ có mình nàng, làm sao còn có nữ nhân khác được?"

Hắn chỉ nói một câu này, Đóa Lan trên mặt đã hiện ra nụ cười hạnh phúc, Mạc Phong có chút xấu hổ, "Đóa Lan, ta mới vừa rồi nói là nữ nhân của Tiễn Đầu..."

"Nữ nhân của ta thế nào?" Một cái thứ cứng cứng nhọn nhọn đã kề phía sau Mạc Phong.

Mạc Phong hoảng sợ, "Nữ nhân của ngươi là nữ nhân ôn nhu nhất trên đời này".

"Còn ta?" Đóa Lan trừng mắt.

Mạc Phong đã vọt sang một bên, cười khổ nói: "Nàng đương nhiên cũng là nữ nhân ôn nhu nhất".

Đóa Lan phì cười, "Miệng lưỡi trơn tru, nếu không có chính sự, ta hôm nay sẽ không buông tha cho chàng".

"Chuyện gì?" Mạc Phong hỏi Tiễn Đầu.

Tiễn Đầu cau mày, "Thiếu phu nhân, Cổ Luân Đặc đến rồi phụ cận Xích Tháp chăn thả vẫn chưa trả lại, có phải là xảy ra chuyện gì không?"

Mông Trần Tuyết nghe xong cũng nhíu mày, "Cổ Luân Đặc là người luôn luôn ổn trọng, gần nhất quan hệ của chúng ta cùng Phó Cốt Bạt Dã Cổ đều đã làm dịu đi. Theo lý thuyết thì cũng nên không có chuyện gì".

Nàng tuy là nói như vậy, nhưng cũng hướng tới Đóa Lan hỏi: "Đóa Lan, A Lạp Mục Thản cùng Ba Nhĩ Đồ có tin tức gì không?"

Cổ Luân Đặc, A Lạp Mục Thản cùng Ba Nhĩ Đồ đều là mục dân của Mông Trần tộc, chuyên chăn thả ngựa cho ngựa của sơn trại, Mông Trần Tuyết trong lòng cũng không rõ lắm.

"Hai người bọn họ thật ra đã trở lại" Đóa Lan nói, "Nhưng ổn trọng nhất ngược lại lại không có tin tức, rất là kỳ quái".

Mông Trần Tuyết còn chưa nói gì, Mạc Phong đột nhiên đưa tay chỉ ra phương xa nói: "Mọi người nhìn kìa".

Mọi người quay đầu nhìn ra phương xa, chỉ thấy được ở phương xa chậm rãi chạy tới một con ngựa, trên lưng nằm sấp một người, thấy không rõ khuôn mặt.

Mạc Phong đột nhiên kêu to một tiếng: "Là Cổ Luân Đặc".

Mọi người chạy tới, đều kinh hãi không hiểu. Trên lưng ngựa quả nhiên chính là Cổ Luân Đặc, chỉ là hai mắt hắn nhắm chặt, cả người vết máu loang lỗ, cũng không biết dã bị bao nhiêu vết thương. Ngựa vốn là thanh mã, nhưng trên người cũng bị máu tươi nhiễm cơ hồ thành màu tím.

Mông Trần Tuyết tuy lo lắng, nhưng không có rối loạn phân tấc, cho Mạc Phong cùng Tiễn Đầu đem Cổ Luân Đặc đang hôn mê đỡ xuống ngựa, bản thân thì đi lấy ông nước trong. Mạc Phong ấn ấn vào nhân trung của Cổ Luân Đặc. Một lúc lâu sau, Cổ Luân Đặc mở hai mắt thất thần ra.

"Cổ Luân Đặc, sao lại thế này?" Mạc Phong hỏi trước tiên.

Cổ Luân Đặc quay đầu, nhìn về phía Mông Trần Tuyết, bi thảm nói: "Tháp, Tháp Cách. Ngựa bị cướp rồi".

Mông Trần Tuyết sớm đã có đoán trước, trầm giọng hỏi: "Là ai?"

"Nhất trận phong" Cổ Luân Đặc trong mắt tràn đầy bi phẫn, "Bọn chúng nhiều người, chúng ta liều chết chống cự, cuối cùng chỉ còn lại mình ta chạy về báo tin".

Mông Trần Tuyết thay đổi sắc mặt, Nhất trận phong không phải nói đến gió, mà là nói một nhóm người, mã phỉ trên thảo nguyên. Bọn chúng vẫn là đến và đi như gió, giết người cướp của, không chuyện ác nào không làm. Có những khi thậm chí còn huyết tẩy một số bộ tộc nhỏ. Người thảo nguyên đều cực kỳ căm ghét bọn chúng, cho dù Thủy Tất Khả Hãn cũng đều treo thưởng cho ai bắt được chúng, nhưng bọn chúng vẫn hoạt động tại khu vực phụ cận Kim Sơn, ai cũng không ngờ bọn chúng băng qua cả nửa thảo nguyên để cướp ngựa.

177. Chương 177: Tung Hoành

Hắn vừa hô lên, người của Nhất Trận Phong truy kích đã quay trở lại, hiển nhiên là bởi vì đại đầu lĩnh nói là làm, cũng không dám cãi. Chỉ là bọn chúng còn chưa chạy tới ngựa mình, chợt nghe bốn phương tám hướng truyền đến thanh âm xé rách cả màn đêm…

Một trận gió thổi qua, đống lửa bốc bừng bừng, tàn lửa văng khắp nơi, phảng phất như ma quỷ giữa bầu trời đêm múa loạn, phun máu tanh từ đầu lưỡi, muốn cắn nuốt vạn vật thế gian.

Vây quanh đống lửa đều là nam nhân dữ tợn, đều mặc áo choàng đỏ, xem ra cùng màu đỏ của ma quỷ cũng không khác gì nhau, đều đang uống rượu ăn thịt.

Nơi này cách thảo nguyên Xích Tháp không xa, quần sơn vờn quanh, rất là hoang vu cũng chỉ có quỷ mới tới đây. Mấy hán tử này tụở đây cũng không sợ bị người bên ngoài nghe thấy. Trên thực tế, bọn họ cũng không sợ bị người bên ngoài nghe thấy, người bên ngoài nếu biết bọn hợở nơi này đều sợ hãi mà tránh né.

Bởi vì bọn chúng chính là Nhất Trận Phong so với đống lửa còn mãnh liệt hơn, so với ma quỷ còn hung tàn hơn. Gió xuân thổi đến có thể làm xanh mặt đất, bọn chúng thổi lại có thể làm nhiễm hồng thảo nguyên. Bọn họ xảo trá ngoan độc, giết người như ma, rất ít khi ở lại một chỗ quá ba ngày, cho dù Thủy Tất Khả Hãn cũng không thể làm gì được chúng. Thủy Tất Khả Hãn có thể thống trị cả thảo nguyên, nhưng lại bắt không được lũ sói đói của thảo nguyên.

Ngọn núi trừ Nhất Trận Phong bọn chúng ra, còn có mấy trăm thớt ngựa, mỗi thớt ngựa đều rất thần tuấn, nhưng không có tên mã phỉ nào thèm liếc mắt.

Ngựa của bọn chúng vốn cũng không kém, liên tục nhiều năm chém giết, giết người cùng bị giết, ngựa của mỗi người trong bọn chúng đều thuộc loại cước trình nhất lưu. Mục tiêu của bọn chúng hiển nhiên không vì ngựa. Tại thảo nguyên, không đáng giá tiền nhất thật ra chính là ngựa, đối với bọn họ mà nói, cần hơn là vàng bạc châu báo, còn có nữ nhân nữa!

Nhưng bọn chúng làm lần này cũng không có gì oán hận, bởi vì đại đầu lĩnh bọn chúng bảo đi cướp ngựa, bọn chúng sẽ đi cướp ngựa, đại đầu lĩnh bảo bọn chúng đi giết người, bọn chúng sẽ đi giết người. Lần này chính là đại đầu lĩnh bảo bọn chúng đi cướp ngựa, cho nên bọn chúng liền đi cướp ngựa, thuận tiện giết luôn mục dân hộ vệ ngựa. Bọn chúng không có áy náy, bọn chúng đã quen với loại huyết tinh này, cái này cũng

như là quan hệ giữa sói và dê vậy. Dê nhất định bị sói ăn, soi không ăn dê thì làm sao sống? Đại đầu lĩnh cả ngày bịt mặt, chỉ lộ ra hai mắt nwh chim ưng, làm cho người ta thấy mà lạnh người.

Mọi người tuy uống rượu ăn thịt, nhưng lại trầm mặc. Mỗi người đều biết bọn chúng làm việc, đều là động tay động đao, động miệng ở nơi này sẽ không có cơm ăn.

Bất quá người chịu không nổi cũng có, tiền tài động lòng người, tửu sắc làm người cuồng, uống nhiều mượn rượu nổi điên vĩnh viễn đều có.

"Chịu không nổi, ta chịu không nổi..." Một hán tử to lớn đột nhiên đứng lên, cầm túi da đựng rượu, đổ lên đầu, lớn tiếng nói: "Đại đầu lĩnh, loại cuộc sống quỷ quái này còn bao lâu nữa? Chúng ta ở tại Vu Đô Kim Sơn tiêu diêu khoái hoạt, muốn nữ nhân có nữ nhân, muốn dê mập có dê mập, ngàn dặm chạy đến đây cướp bóc mấy trăm thớt ngựa để làm cái gì?"

Đại đầu lĩnh chỉ nhìn đống lửa, mặt như một bóng ma.

"Đại đầu lĩnh, ngươi hãy nói cho mọi người một lời thống khoái đi" Hán tử đầy mùi rượu nói tiếp: "Chúng ta còn phải ở lại đây mấy ngày nữa?"

Đại đầu lĩnh vẫn không nói chuyện, khóe miệng lại lộ ra vẻ cười âm lãnh, có mấy người đã nhìn ra không ổn, tiến đến khuyên hán tử: "Cổ Lỗ, ngươi uống nhiều rồi, đi ngủ đi".

"Ta không ngủ, ta không ngủ, ta ngủ không được, ta không có nữ nhân ngủ không được" Cổ Lỗ lớn tiếng đẩy đồng bọn ra, lập tức vọt tới trước mặt đại đầu lĩnh, "Đại đầu lĩnh, người dẫn theo các huynh đệ phát tài, mọi người đều phục người. Nhưng người dẫn theo huynh đệ chịu tội, cũng không thèm nói một câu, không biết là rất quá phận sao? Ai cũng không muốn cứ hồ đồ mà đi theo như vậy. Các huynh đệ, có phải không?"

Hắn khi nói đến có phải không, mọi người cũng không có hồi đáp, chỉ im lặng. Đại đầu lĩnh phất tay nói: "Ngươi tới đây, ta nói cho ngươi mục đích của ta".

Cổ Lỗ lảo đảo đi đến bên cạnh đại đầu lĩnh, đưa tay đặt lên vai hắn, say mèm nói: "Cái này là đúng rồi..." Hắn lời còn chưa dứt, đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết như sói đói. lảo đảo lui về phía sau, lắc lư vài cái rồi ngã xuống đất.

Đại đầu lĩnh chậm rãi thu hồi chủy thủ đầy máu, quay đầu đi nhìn đống lửa nói: "Đây là mục đích của ta".

Cổ Lỗ trên hai bắp đùi đều trúng một đao, máu tươi chảy ra như suối. Nhưng sự đau đớn ở trên đùi lại dấu không được sự sợ hãi trong lòng. Rượu đã sớm theo mồ hôi lạnh cùng máu nóng mà chảy đi, gió lạnh thổi qua, Cổ Lỗ đã tỉnh rượu quá nửa, không khỏi vội kêu lên: "Đại đầu lĩnh, tha mạng, tha mạng..."

Đại đầu lĩnh cũng không quay đầu lại, chỉ nói: "Cắt gân tay gân chân hắn đi, sau đó đem hắn vứt xuống núi cho sói. Hắn một khi đã không có nữ nhân thì ngủ không được, về sau cũng không cần ngủ nữa".

Cổ Lỗ liên tục cầu khẩn, đại đầu lĩnh cũng không chút động lòng, sớm có hai thủ hạ chạy ra, trong tay hàn quang lóe ra, trong giây lát Cổ Lỗ lại liên tục kêu thảm thiết, cổ tay cổ chân máu tươi ròng ròng. Hai người kéo Cổ Lỗ ra vực núi, dọc theo đường đi chỉ có tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tục, thê lương lạnh người nói không nên lời.

Tất cả mọi người vẫn im lặng, đại đầu lĩnh trầm giọng hỏi: "Còn ai ngủ không được không?"

Không ai trả lời, mọi người yên lặng một cách chết chóc, trong đêm chỉ nghe được tiếng củi khô cháy vang lên lách tách.

"Còn không rõ mục đích của ta chứ?" Đại đầu lĩnh lại hỏi.

Vẫn không ai nói chuyện, đại đầu lĩnh rốt cuộc nói: "Một khi đã như vậy..."

"Ta không rõ mục đích của ngươi!" Trong bóng đêm một thanh âm cất lên, rất là trầm thấp.

Mọi người kinh ngạc, quay đầu nhìn qua, chỉ thấy được trong bóng đêm chậm rãi đi ra một người, tựa như một bộ phân của bóng đêm vậy.

Người nọ cả người đều là màu đen, trên mặt cũng đeo mặt nạ, làm cho người ta không thấy được khuôn mặt. Chỉ là đôi mắt rất sáng, lấp lánh nhìn đại đầu lĩnh.

Mọi người kinh ngạc qua đi, đột nhiên đứng lên, người này cũng không phải là người của Nhất Trận Phong. Hắn tới nơi này làm gì?

Đại đầu lĩnh cũng không nhìn vào đống lửa nữa. mà nhìn chằm chằm vào hai mắt của người nọ, "Ngươi là ai?"

"Ta là ai không quan trọng, ta chỉ muốn hỏi đại đầu lĩnh một câu, cũng chính là câu Cổ Lỗ mới vừa rồi nói, các ngươi sao không ở tại Vu Đô Kim Sơn tiêu diêu khoái hoạt, muốn nữ nhân có nữ nhân, muốn dê béo có dê báo, lần này ngàn dặm chạy đến nơi đây cướp bóc mấy trăm thớt ngựa để làm cái gì?" Người nọ cười, lộ ra hàm răng trắng bóc.

"Hiện tại ngươi là ai đã không hề quan trọng" Đại đầu lĩnh trầm giọng nói.

Người nọ cười nói: "Vì sao?"

"Bởi vì người chết rất nhanh sẽ bị người bên ngoài quên đi" Đại đầu lĩnh thấp giọng quát: "Giết hắn". Hắn vừa quát ra, thủ hạ đã xông lên, không nói hai lời, huy đao chém tới.

Người nọ cười dài một tiếng, lui về phía sau hai bước, đưa tay đỡ lấy đơn đao của hai người, sau khi nghe 'cảng' một tiếng, hoa lửa trong trời đêm văng khắp nơi. Tất cả mọi người đều cả kinh, không nghĩ vậy cánh tay con người lại có thể cứng như sắt thép, đỡ được cương đao. Điều này là lực lượng của con người tạo nên sao?

Đại đầu lĩnh cũng đột nhiên đứng lên nói: "Hắc Ám Thiên Sứ?"

Người nọ chỉ chốc lát đã đánh ngã hai người, lao ra một con đường, lắc mình lẫn vào trong bóng đêm, đại đầu lĩnh lớn tiếng quát: "Chớ có đuổi theo, lên ngựa!"

Hắn vừa hô lên, người của Nhất Trận Phong truy kích đã quay trở lại, hiển nhiên là bởi vì đại đầu lĩnh nói là làm, cũng không dám cãi. Chỉ là bọn chúng còn chưa chạy tới ngựa mình, chợt nghe bốn phương tám hướng truyền đến thanh âm xé rách cả màn đêm.

Giờkhắc này không biết là có bao nhiêu mũi tên bắn tới. Nhất Trận Phong tuy hung hãn, nhưng làm sao nghĩ đến lại có nhiều người như vậy vô thanh vô tức tới bao vây. Bọn họ hành tung quỷ bí bất định, cũng vừa mới đến chỗ này, làm sao có người theo dõi được?

Mưa tên đột nhiên bắn tới làm cho Nhất Trận Phong cũng bị xé rách, vô số người kêu rên kêu thảm thiết. Trong một khắc dưới ánh lửa có thể thấy rất nhiều bóng đen qua lại, như u linh địa ngục vậy. Đại đầu lĩnh người đã đến trước ngựa, đã biết không ổn, đột nhiên hét lên như sấm động, người quay cuồng, tay dùng sức đẩy vào bụng ngựa. Ngựa đột nhiên bay lên, rơi thật mạnh vào trong đống lửa.

'Phành' một tiếng vang lên, tiếng ngựa hí vang động, đống lửa nổ tung, bay loạn trong không trung, nhuộm đỏ cả bầu trời đêm. Dưới ánh lửa chiếu rọi, đại đầu lĩnh thầm nhủ kinh ngạc, chung quanh không biết từ khi nào, ít nhất có tới mấy trăm người áo đen, mỗi người đều ăn mặc như Hắc Ám Thiên Sứ, cầm trong tay cung cứng nỏ mạnh, dưới ánh lửa hàn quang lóe lên. Đám người Nhất Trận Phong đều là mã tặc, kinh nghiệm phong phú, có khi áp tai xuống đất có thể nghe được thanh âm ngựa phi tới từ rất xa, tuy nhiên do cướp bóc thành công, nhiều ít cũng có chút say mê mà sơ ý. Nhưng đối phương có thể vô thanh vô tức tới mấy trăm người, những người này không phải là thiên sứ, mà chẳng khác gì u linh vậy. Đại đầu lĩnh dưới sự kinh ngạc, cũng nghĩ không ra, những người này là từ nơi nào mà xông ra. Chỉ là người nọ mới vừa rồi xuất hiện, không thể nghi ngờ hiển nhiên là muốn hấp dẫn sự chú ý của mọi người, lúc này mới thi triển ám toán.

Bọn họ là Hắc Ám Thiên Sứ? Đại đầu lĩnh khi trong đầu hiện lên bốn chữ này, trong lòng cũng lo lắng. Cũng giống như Nhất Trận Phong, Hắc Ám Thiên Sứ cũng là một danh hiệu. Chỉ là trong mắt mục dân, Nhất Trận Phong là tượng trưng cho tà ác, mà Hắc Ám Thiên Sứ tự nhiên là tượng trưng cho chính nghĩa. Ai cũng không biết Hắc Ám Thiên Sứ là do người nào tạo thành. Nhưng ai cũng có thể biết mỗi một thành viên trong Hắc Ám Thiên Sứ người nào cũng đều võ công cao cường. Bọn họ tự xưng là sứ giả của trời xanh,

nhưng lâu nay cùng Nhất Trận Phong thực không xung đột gì. Đại đầu lĩnh cũng không rõ, vì sao hôm nay lại gặp phải bọn họ.

Đại đầu lĩnh nghĩ không rra, nhưng cũng không ngừng nghỉ, cũng tuyệt đối không cam tâm bó tay chịu chết. Hấn lực đạo mạnh mẽ, thân hình nhanh nhẹn, mấy lầm lên xuống, đã có cơ số tuấn mã đều bay lên, tuần tự đánh về phía đống lửa. Tiếng ngựa hí hỗn loạn cùng tiếng xé gió của tên nhọn, trong đêm đen phi thường quỷ dị. Chỉ là sau một lúc lâu, đột nhiên trời đất tối sầm lại, mùi thịt ngựa bị thiêu cháy hôi khét tràn ngập trong không khí, có mấy thớt ngựa bị cháy, phát cuồng chạy vọt ra ngoài, ánh lửa dần dần rời xa hòa vào trong bóng đêm, quỷ dị nói không nên lời.

Trong một khắc trời đất tối sầm kia, mọi người cũng đã tĩnh lặng lại. Đại đầu lĩnh kinh nghiệm phong phú, trước tiên dập lửa để khỏi trở thành bia ngắm. Mã phỉ Nhất Trận Phong dù sao cũng không phải chỉ có hư danh, nhìn thấy ngọn lửa đã tắt liền phục xuống mặt đất, bằng vào ánh sáng trăng sao hướng ra phía ngoài nhìn ra, tĩnh lặng chờ đại đầu lĩnh phân phó.

Nhưng đến chỗ Nhất Trận Phong cướp bóc, ai cũng vì sự tàn nhẫn của Nhất Trận Phong mà phẫn nộ. Không một ai còn sống, Nhất Trận Phong thổi qua chỗ nào, cỏ còn có thể có, chứ người sống thì một người cũng không lưu lại…

Hắc Ám Thiên Sứ cũng dừng bắn tên, trong bóng đêm vô thanh vô tức, đại đầu lĩnh phán đoán địch thế, thầm kinh ngạc, trong giây lát lại có vài tiếng hô to, thanh âm cổ quái, người ngoài khó có thể hiểu. Người của Nhất Trận Phong phục trên mặt đất nghe được mệnh lệnh của đại đầu lĩnh, đột nhiên xông lên, tập trung về hướng Đông Nam. Đại đầu lĩnh như một mũi tên giết tới, Hắc Ám Thiên Sứ vây công tứ phía, tuy người đông thế mạnh, nhưng nhân sốở một hướng hiển nhiên không bằng Nhất Trận Phong, chỉ mới bắn ra một đợt tên thì đã lâm vào đánh xáp lá cà.

Hai bên đều là nhân vật tàn ác, không phát ra một thanh âm nào, trường đao chém vào da thịt, đao và xương chạm nhau kèn kẹt làm người ta rợn người, chỉ trong chốc lát hai bên ít nhất đã có mười mấy người gục xuống.

Chỉ là Hắc Ám Thiên Sứ đã ngăn không được đối phương tấn công, bị Nhất Trận Phong mở đường máu. Đại đầu lĩnh lại lớn tiếng hét lên, Nhất Trận Phong đột nhiên biến chuyển, đã đánh ngược trở lại.

Hắc Ám Thiên Sứ tuy mưu tính hợp vây, lại vẫn xem nhẹ sự hung hãn cùng giảo hoạt của Nhất Trận Phong, nhìn thấy phía Đông Nam ngăn không được, sớm đã có người qua trợ giúp. Không nghĩ đến Nhất Trận Phong xuất ra một hồi mã thương, rồi lại đột nhiên nhằm hướng Tây Bắc mà xông ra ngoài. Đại đầu lĩnh mới vừa lao ra khỏi trùng vây, chợt nghe phía sau tiếng gió bén nhọn nổi lên, cũng không quay đầu lại, đột nhiên chém ngược ra sau.

'Cảng cảng' mấy tiếng vang lên, không trung hoa lửa tung tóe, đại đầu lĩnh đã nhận ra người đột kích đúng là người lúc đầu lộ diện.

Người nọ một kiếm bị đại đầu lĩnh chặn lại, cánh tay tê dại, cũng kinh ngạc, trường kiếm liên tục vung lên, trong phút chốc đã đâm ra vô số kiếm. Đại đầu lĩnh chỉ huy đao đỡ, nương theo thế lùi về phía sau, sau khi liên tục lùi lại mấy bước thì thét dài một tiếng, đã tung người nhảy lên lưng một con ngựa. Người nọ thấy đại đầu lĩnh muốn trốn, bước nhanh đuổi theo, lăng không nhảy tới, không ngờ đại đầu lĩnh đột nhiên gầm lên một tiếng, người từ trên lưng ngựa nhảy cao lên, một đao thếnhư sét đánh bổ tới.

Người nọ kinh hãi thất sắc, không nghĩ đến đại đầu lĩnh khó đối phó vượt xa hấn tưởng tượng, khí thế bị áp đảo, chỉ có thể huy kiếm hoành ngang để đỡ, 'cảng' một tiếng vang lên, trường kiếm của người nọ đã bị chém thành hai đoạn, trong không trung lộn một vòng ra ngoài, khi rơi xuống đất thì vạt áo đã bung ra, phía sau vũ tiễn bắn ra từ không trung dày dặc nhằm vào đại đầu lĩnh, đại đầu lĩnh đột nhiên hạ xuống, quay cuồng mấy cái đã đi xa không thấy, mọi người muốn đuổi theo thì người cầm đầu đã xua tay nói: "Giặc cùng chớ đuổi".

Mọi người dừng lại, hiển nhiên đều nghe theo lời người nọ.

"Thiếu chủ, mấy kẻ này đều là hạng người cùng hung cực ác. Ngươi mới vừa rồi cần gì lấy thân phạm hiểm?" Một người phía sau người nọ nói.

Người được gọi là Thiếu chủ cau mày, tiếc hận nói: "Chúng ta đã xem nhẹ Nhất Trận Phong, vốn tưởng rằng có thể một mẻ lưới tóm hết được bọn chúng".

Người phía sau người nọ thanh âm già nua, thở dài nói: "Thiếu chủ, Nhất Trận Phong tung hoành thảo nguyên, chẳng lẽ không có nguyên nhân, ta vốn không đồng ý cùng bọn họ đối địch, chúng ta vì một Mông Trần tộc, tạo nên đại địch như vậy, rốt cuộc có đáng giá hay không?"

"Chúng ta không phải vì Mông Trần tộc, mà là vì bản thân" Thiếu chủ trầm giọng nói: "Nhất Trận Phong tại thảo nguyên ác danh lan xa, Hắc Ám Thiên Sứ chúng ta nếu đã đem bọn họ chém tận giết tuyệt, nhất định có thể được người thảo nguyên ủng hộ, đối với đại nghiệp của chúng ta về sau sẽ có sựảnh hưởng rất lớn".

"Nhưng hiện tại ta chỉ sợ sẽ có người oán giận" Người phía sau nhắc nhở.

Thiếu chủ lắc đầu nói: "Ngươi cứ yên tâm, một khi đã là chủ ý của ta, mọi hậu quả ta đều có thể đam đương".

Người phía sau người nọ nhẹ nhàng thở dài một hơi, "Vậy hiện tại làm sao bây giờ?"

Thiếu chủ trầm ngâm hồi lâu mới nói: "Cứ dựa theo quy đinh cũ mà xử lý, chẳng qua ngựa cứ lưu lại đây".

Mông Trần Tuyết sau khi nghe nói Nhất Trận Phong ddaotj ngựa của Mông Trần tộc thì rất là nóng ruột, nàng không nghĩ đến Mông Trần tộc vốn gió êm sóng lặng lại khởi sóng. Tộc nhân có tiếc hận, có thở dài, cũng có nghi ngờ.

Số ngựa này vốn là một bộ phận sẽ đưa tới mã trường của Tiêu Bố Y vào cuối thu, nghĩ vậy Mông Trần Tuyết trong ngày liền đi gặp Khắc Lệ Ti Tháp Cách.

Khắc Lệ Ti Tháp Cách cùng nàng cũng rất có nghĩa khí, lập tức dẫn theo mấy trăm nữ binh dưới tay mình, cùng dũng sĩ Mông Trần tộc một đoàn mấy trăm người đi đuổi bắt Nhất Trận Phong.

Đương nhiên ai cũng biết, Nhất Trận Phong không có khả năng ở lại chỗ đó đợi bọn họ đến, Mông Trần Tuyết làm như thế, cũng không phải là muốn tìm ngựa, mà là nhìn xem có cứu được tộc nhân nào hay không.

Nhưng đến chỗ Nhất Trận Phong cướp bóc, ai cũng vì sự tàn nhẫn của Nhất Trận Phong mà phẫn nộ. Không một ai còn sống, Nhất Trận Phong thổi qua chỗ nào, cỏ còn có thể có, chứ người sống thì một người cũng không lưu lại.

Mông Trần Tuyết mai táng tộc nhân, xúc động lần đầu tiên muốn giết người, mọi người ngày hôm sau liền được tin tức của mục dân, nói quần sơn tây nam Xích Tháp có xác ngựa chết cháy, Mông Trần Tuyết động tâm, cùng Khắc Lệ Ti dẫn theo mọi người đuổi tới đó, theo phương hướng mà ngựa chết chạy đi mà tìm, lại gặp một cảnh tượng khiếp sợ khó có thể tưởng tượng.

Nơi này rõ ràng trải qua một hồi chém giết thảm thiết, chết lại đều là người của Nhất Trận Phong.

Bọn họ đương nhiên không biết, Hắc Ám Thiên Sứ cho dù chết, cũng không lưu lại chỗ này bất cứ dấu vết gì, tất cả mọi người vì có người có thể giết người của Nhất Trận Phong mà phấn chấn không thôi.

Bọn họ nhận ra được người của Nhất Trận Phong chính là bởi vì người của Nhất Trận Phong đều mang áp choàng màu đỏ, rất dể nhận ra. Hiện trường ngoại trừ người chết ra, thì lại còn có mấy trăm thớt ngựa đã bị cướp kia.

Mọi người đều có nghi hoặc, Mông Trần Tuyết cũng nhíu mày, không rõ có ai liều chết chỉ đến giết Nhất Trận Phong, lại không thèm động đến số ngựa này.

Mạc Phong vẫn đi theo, nhìn mọi nơi đột nhiên kêu lên: "Ta biết là ai làm".

"Là ai?" Mọi người đều đồng thanh hỏi.

Mạc Phong đưa tay chỉ lên vách núi nói: "Mọi người nhìn thấy chữ 'Thiên' ở trên vách núi không?"

Mọi người nhìn theo hướng hắn chỉ, lúc này mới trông thấy, Đóa Lan cũng cao giọng kêu lên: "Ta biết là ai, là Hắc Ám Thiên Sứ!" Tất cả mọi người đều hoan hô lên nói: "Không sai, chúng ta sớm nên đoán được

là Hắc Ám Thiên Sứ. Trừ Hắc Ám Thiên Sứ ra, còn có ai có thể đánh bại Nhất Trận Phong, mà một con ngựa cũng không lấy đi?"

Mọi người hưng phấn không thôi, Mông Trần Tuyết nhíu mày nhìn chữ 'Thiên' kia, lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ là hắn?"

Quản Sầm sơn một dãi, rừng rậm rậm rạp, hoàn cảnh thanh nhã, khí hậu trong lành, vẫn là địa điểm lý tưởng để Hoàng đế Đại Tùy săn bắn.

Trên núi có hồ, ngoài hồ có cung, được gọi là Phâdn Dương cung, đem thiên trì của Quản Sầm sơn vào trong cung, dựa theo nước mà xây dựng cung thất lâu đài, đều kim bích huy hoàng, nguy nga tráng lệ.

Nhìn xuống chân núi, một quan đạo thẳng tắp nối thẳng đến chân núi, cuối đường chính là Thiên Môn sơn tây bắc Thái Nguyên. Dương Quảng để cho tiện mấy năm trước đã cho xây dựng quan đạo này.

Hắn cả đời này, những thứ xây dựng thật sự là rất nhiều.

Dương Quảng đứng nhìn, hơi cau mày hỏi: "Thế Dân, ngươi xem trẫm thế nào?"

Phần Dương cung ngoại trừ thị vệ cùng Tiêu Hoàng hậu ra, bên cạnh Dương Quảng lại chỉ có Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân tất cung tất kính nhìn bóng lưng Dương Quảng, ánh mắt phức tạp, nghe được Dương Quảng hỏi, cung kính đáp: "Thế Dân không dám nói".

"Không dám nói?" Dương Quảng chậm rãi xoay người lại, thần sắc có chút cô đơn, "Chẳng lẽ toàn thiên hạ này, chỉ có một mình Tiêu Bố Y là có thể cùng trẫm tán gẫu nói chuyện phiếm sao?"

Lý Thế Dân khi nghe được ba chữ Tiêu Bố Y, nhướng mày, "Tiêu đại nhân là kỳ tài ngút trời, đối với Đại Tùy công lao rất lớn, làm sao Thế Dân có thể sao được?"

"Kỳ tài ngút trời, công lao rất lớn" Dương Quảng lẩm bẩm vài câu, "Ngươi vẫn oán hận trẫm vẫn để ngươi lưu ở tại bên người?"

Lý Thế Dân cuống quít nói: "Thế Dân không dám, Thế Dân không phải là người làm đại sự, nhưng tự hỏi đối với Thánh Thượng vẫn là trung tâm cảnh cảnh, Tiêu đại nhân cũng như thế. Căn cứ Thế Dân quan sát, Tiêu đại nhân không cầu danh lợi, chỉ trung tâm vì Thánh Thượng làm việc, thật sự là lương thần khó được".

Dương Quảng khóe miệng khẽ mỉm cười, "Vậy phụ thân ngươi, ngươi thấy thế nào?"

Lý Thế Dân cười khổ nói: "Hồi Thánh Thượng, làm con làm sao có thể đánh giá phụ thân?"

Dương Quảng 'hừ' một tiếng, cũng không nói gì nữa, Lý Thế Dân trong lòng lo lắng. Tiêu Hoàng hậu lại ở một bên nói: "Thánh Thượng, Thế Dân nói cũng có đạo lý, người cũng có chút ép buộc rồi".

Dương Quảng chỉ nhìn xuống chân núi, thật lâu sau mới nói: "Chỗ của Huyền Bá đã sắp xếp ổn chưa?"

Lý Thế Dân mắt có chút đỏ lên, nghẹ ngào nói: "Tạ Thánh Thượng quan tâm, hậu sự của Huyền Bá đã xử lý thỏa đáng, hắn rốt cuộc đã có thể được chôn tại Thái Nguyên, đúng theo tâm nguyện, Thế Dân thay hắn ở trên trời có linh thiêng tạ ơn Thánh Thượng".

Dương Quảng nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nghe được Tiêu Hoàng hậu nghẹ ngào, xoay người nhíu mày nói: "Nàng lại khóc cái gì?"

Hắn không nói thì không sao, vừa nói Tiêu Hoàng hậu lại khóc thương tâm, "Thánh Thượng, chúng ta vẫn thấy Thế Dân cùng Huyền Bá lớn lên, chưa từng rời xa. Hai đứa nhỏ này cũng rất nhu thuận, không ngờ lại mất đi một?"

Dương Quảng không tiện trách cứ, quay người đi, thản nhiên nói: "Ai có thể dự kiến được sự tình chưa đến, cũng không phải là ta muốn. Con người ai mà không chết, Huyền Bá một khi đã ra đi, chúng ta giúp hắn hoàn thành tâm nguyện cũng là được rồi. Thế Dân, Huyền Bá còn có tâm nguyện gì khác không?"

Dương Quảng mừng rỡ, "Bùi Ngự Sử quảnhiên là kế tốt. Một khi đã như vậy, trước hết hạ một đạo chỉ ý, bảo Tiêu Bố Y sao khi hoàn thành chuyện tại Giang Đô, lập tức đi Thái Nguyên. Đến lúc đó trẫm lại cho hắn mang chỉ ý cấp cho Lý Tĩnh, để hắn tiện nghi làm việc, có kẻ mưu nghịch, giết sạch không tha"...

Hắn là vì an ủi thê tử cho nên hỏi, chỉ hy vọng Lý Thế Dân thông minh, tùy tiện nói cái gì đó, mình giúp hắn làm coi như là biến thành an ủi thê tử.

Lý Thế Dân lại lắc đầu nói: "Thánh Thượng, Thế Dân không dám nói bừa, lúc trước Huyền Bá khi qua đời, thương thế thật sự quá nặng, chỉ nói mấy câu. Thần đến bây giờ ngẫm lại vẫn thương tâm".

Nói tới đây, Lý Thế Dân thanh âm cũng có chút nghẹn ngào, Tiêu Hoàng hậu lại thương tâm. Nếu là trước đây, Dương Quảng quá nửa là sẽ giận dữ, chỉ là gần đây cũng đa sầu thiện cảm đi nhiều, chỉ nhẹ giọng thở dài nói: "Thế Dân. Lý gia các ngươi đối với trẫm thực trung tâm".

Lý Thế Dân nức nở nói: "Trung tâm đối với Thánh Thượng vốn là bổn phận của hạ thần, chỉ là Huyền Bá chết sớm, Thế Dân mỗi lần nhớ tới khó tránh thất thố, mongThánh Thượng tha thứ".

"Không sao" Dương Quảng xua xua tay, phảng phất như muốn xua đi ưu sầu, "Trẫm bổ nhiệm phụ thân ngươi làm Phủ úy Đại sử Sơn Tây, Hà Đông, không biết hắn có vừa lòng không?"

Lý Thế Dân trả lời: "Hồi Thánh Thượng, gia phụ chỉ biết vì Thánh Thượng trung tâm mà làm việc, biết Thánh Thượng phong thưởng, chỉ cảm kích hoàng ân bao la, lại chỉ sợ già cả chậm chạp, không hoàn thành được trọng trách mà Thánh Thượng giao cho".

Dương Quảng lại 'hừ' một tiếng, làm cho người ta không biết có ý gì, Lý Thế Dân trong lòng lo lắng, không dám nhiều lời.

Một Truyền thần (người đưa tin) bước nhanh từ xa tới nói: "Thánh Thượng, Hứa Cung Công Vũ Văn Thuật, Ngự Sử Đại Phu Bùi Uẩn cầu kiến".

"Truyền" Dương Quảng phất tay nói: "Thế Dân, lui ra đi".

Lý Thế Dân khom người lui ra, Tiêu Hoàng hậu cũng hiểu chuyện cáo lui. Vũ Văn Thuật Bùi Uẩn sau đó đi tới, Dương Quảng không chờ bọn họ thi lễ thì đã hỏi: "Lý Uyên đã xuất phát chưa?"

"Hồi Thánh Thượng, Lý Uyên đã đến Long Môn, đánh bại Tặc soái Vô Đoan Nhi xâm phạm Long Môn. Đây là công văn của Binh bộ" Vũ Văn Thuật trình lên nói.

Dương Quảng lật xem, lẩm bẩm nói: "Nói như vậy Lý Uyên cũng có chút bản lãnh".

"Thánh Thượng tuệ nhãn như thế, trước là phá cách đề bạt Trương Tu Đà, lại tuyển ra Vương Thế Sung. Hôm nay lại bổ nhiệm Lý Uyên làm Phủ úy Đại sử Sơn Tây, Hà Đông, quả thật là chuyện thiên cổ minh quân mới có thể làm được" Bùi Uẩn ở một bên nói.

"Lý Uyên lãnh binh vốn cũng không kém, chỉ là vẫn không có cơ hội biểu hiện mà thôi" Vũ Văn Thuật ở một bên nói: "Chỉ là Thánh Thượng gọi chúng thần đến chắc hẳn cũng có chuyện phải làm?"

Hắn tuổi đã lớn, lại là nguyên lão hai triều, cùng Dương Quảng xưng hô cũng thân thiết. Dương Quảng không có nói ngay, trầm ngâm một lát mới nói: "Các ngươi cảm thấy Lý Uyên này có thể tin không?"

Bùi Uẩn Vũ Văn Thuật nhìn nhau, không dám nhiều lời. Dương Quảng tự hỏi tự đáp, "Chỉ tiếc trẫm trừ các ngươi ra, cũng ít có người nào có thể tin tưởng được. Lý Uyên làm người có chút ngu dốt, nhưng rốt cuộc cũng có chút bản lãnh, trẫm dùng hắn đến đối phó quý tộc Lũng Tây, chỉ hy vọng hắn có thể không phụ trọng trách trẫm giao".

Vũ Văn Thuật nói: "Thánh Thượng, sau khi Dương Huyền Cảm phản loạn, đệ tử cựu phiệt đi theo rất nhiều, Thánh Thượng sợ kích khởi thiên hạ đại biến, lúc này mới từ từ trả đi. Hôm nay Đông Đô tâm phúc đại họa Lý phiệt đã trừ, các phiệt môn còn lại chính là lấy Lũng Tây một dãi là lớn nhất. Thánh Thượng cảm thấy Lý Uyên trung tâm cảnh cảnh, muốn dùng hắn đến khắc chế Lũng Tây phiệt môn, dần dần diệt trừ các nhà ở Lũng Tây, đây mới là cách làm ổn thỏa, nhưng hạ thần có một câu, không biết có nên nói hay không".

"Cứ nói đừng ngại" Dương Quảng nhíu mày nói.

"Thần chỉ sợ Lũng Tây phiệt môn không trừ được, lại còn dưỡng hổ vi hoạn" Vũ Văn Thuật chậm rãi nói.

Dương Quảng cau mày, biết hắn nói Lý Uyên. Đều nói dùng người thì không nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người. Hắn lại chỉ dùng mà vẫn hoài nghi, đã hoài nghi thì không nên dùng, "Ngươi nói cũng có đạo lý, chẳng qua cũng phải có người đi thế trẫm diệt trừLũng Tây chư phiệt, hai người các ngươi là người trâm tín nhiệm, nhưng nếu do các ngươi tùy tiện làm việc, chỉ sợ bọn họ sẽ biết mà thành biến loạn không dể thu thập. Tiêu Bố Y này rất không tệ, ít cầu danh lợi, cũng trung tâm vì trẫm như các ngươi. Trẫm vốn muốn phái Tiêu Bố Y đi, nhưng hắn lại thật sự có chút trẻ tuổi, chỉ sợ kẻ dưới khó phục tùng".

"Lão thần cũng có một phương pháp ổn thỏa" Bùi Uẩn ở một bên nói.

"Nói đi".

"Thánh Thượng lo lắng Lý Uyên như thế, thì nên tìm người đến kiềm chế hắn" Bùi Uẩn trầm giọng nói: "Lý Uyên Lý Tĩnh vốn vẫn bất hòa, triều đình đều biết. Thánh Thượng lúc trước bổ nhiệm Lý Tĩnh làm Quận thừa Mã ấp, cũng có ý để hắn kiềm chế Lũng Tây chư phiệt, nhưng dù sao cũng không có nói rõ. Thánh Thượng thật ra có thể cấp Lý Tĩnh chỉ ý dẫn binh để tiện nghi làm việc. Lý Tĩnh có tài, dụng binh lão luyện, cho dù Trương tướng quân cũng khen không tiếc lời. Có hắn lãnh binh, vừa có thể cùng Lý Uyên liên thủ diệt trừ Lũng Tây chư phiệt, lại có thể kiềm chế lẫn nhau. Lý Tĩnh cùng Tiêu Bố Y quan hệ rất tốt, kết nghĩa huynh đệ, Tiêu Bố Y lại trung tâm cảnh cảnh, không cầu danh lợi, chỉ vì Đại Tùy. Thánh Thượng có thể sau khi Tiêu Bố Y làm xong chuyện tại Giang Đô, lấy cớ hôm nay ngựa ở Trung Nguyên cung ứng không đủ, phái hắn đi Đột Quyết mua ngựa, thuận đường cùng Lý Tĩnh liên thủ tọa trấn biên cương. Có tài của Lý Uyên Lý Tĩnh lãnh binh, lại có sự thông minh của Tiêu Bố Y. Như vậy sẽ không sợ Lý Uyên làm loạn, Lũng Tây chư phiệt lại có thể trừ, không phải là kế sách lưỡng toàn kỳ mỹ sao?"

Dương Quảng mừng rỡ, "Bùi Ngự Sử quả nhiên là kế tốt. Một khi đã như vậy, trước hết hạ một đạo chỉ ý, bảo Tiêu Bố Y sao khi hoàn thành chuyện tại Giang Đô, lập tức đi Thái Nguyên. Đến lúc đó trẫm lại cho hắn mang chỉ ý cấp cho Lý Tĩnh, để hắn tiện nghi làm việc, có kẻ mưu nghịch, giết sạch không tha".

Dương Quảng nói quyết đoán, Bùi Uẩn Vũ Văn Thuật liếc mắt nhìn nhau, cùng kêu lên: "Thánh Thượng anh minh".

"Chuyện Đột Quyết hòa thân chuẩn bị thế nào rồi?" Dương Quảng đột nhiên hỏi.

"Hồi Thánh Thượng, mọi sựđã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ là Vô Ưu công chúa tựa hồ có chút bất mãn" Bùi Uẩn nói.

Dương Quảng hừ lạnh một tiếng, "Nơi này còn chưa đến phiên nó làm chủ, nó thân là con gái hoàng thất, nếu có một nửa như Khả Đôn, thì đã khiến cho trẫm cảm thấy mãn nguyện rồi".

Bùi Uẩn Vũ Văn Thuật không dám nhiều lời, dù sao đề cập đến chuyện tông thất cũng không tiện xen vào. Hai người đều biết chuyện Vô Ưu công chúa là do Lý Mẫn đề nghị, hiện nay Lý Mẫn tuy đã chết nhưng Thánh Thượng đối với chuyện hòa thân hứng thú ngược lại còn nhiều hơn, không để ý đến Vô Ưu, kiên quyết muốn đem nàng đưa qua Đột Quyết. Nhưng điểm mấu chốt chính là, Thánh Thượng một lòng muốn tấn công Cao Lệ. nhưng Đột Quyết lại ngày càng cường thịnh, trở thành đại họa. Thánh Thượng chỉ sợ khi tấn công Triều Tiên, Đột Quyết thừa cơ Nam hạ, vậy sẽ đầu đuôi khó có thể chiếu cố, cho nên muốn lấy phương pháp lúc trước của Trường Tôn Thịnh phân liệt Đột Quyết, đem đông Đột Quyết lại chia làm nam bắc hai phần, cho nam bắc kiềm chế lẫn nhau. Lúc này mới có thể yên tâm đi chinh phạt Cao Lệ.

"Đúng rồi, phía Tiêu Bố Y thế nào rồi?" Dương Quảng khi nhắc tới Tiêu Bố Y, nhiều ít cũng có chút tươi cười.

Bùi Uẩn lại dâng tấu chương, "Hồi Thánh Thượng, Tiêu Bố Y tất cả đều thuận lợi, ứng là phúc tướng của Thánh Thượng, xuất mã không việc gì không thành. Chỉ là ai cũng không biết, thì ra hắn cũng có tài lãnh binh".

"Ồ?" Dương Quảng đến đây hứng thú, "Như thế nào, hắn lãnh binh khi nào?"

"Hồi Thánh Thượng, Tiêu Bố Y khi đến Tống thành, đã cản được đạo phỉ Ngõa Cương xâm phạm Tống thành cùng Thanh Giang mã trường, Cổ Huyện lệnh Tống thành cùng Tiêu Bố Y liên thủ phá đạo phỉ Ngõa

Cương, giết cho Ngõa Cương không còn manh giáp. Đây là tấu chương của Cổ Huyện lệnh Tống thành, mời Thánh Thượng xem qua".

Tiêu Bố Y đương nhiên không có đi phá quân Ngõa Cương, chỉ là tự bảo vệ mà thôi. Nhưng Cổ Huyện lệnh thấu hiểu đạo làm quan, đương nhiên biết loại chuyện này phải tính cho thủ trưởng một phần, trong tấu chương đương nhiên đem Tiêu Bố Y thổi phồng len một phen. Đương nhiên, nếu có gì sai phạm thì cũng là Tiêu đại nhân gánh.

Dương Quảng tiếp nhận tấu chương, khi xem cũng rất vui vẻ cao hứng, khi buông tấu chương xuống, trầm giọng nói: "Tiêu Bố Y quả nhiên không phụ trọng trách trẫm giao. Bùi Ngự Sử, ngươi sau khi Tiêu Bố Y hoàn thành việc ở Giang Đô xong, bảo hắn lập tức đi Thái Nguyên. Chỉ là việc này nhất định phải làm sau ngày năm tháng năm, bằng không chỉ sợ hắn không thể tạn tâm là việc ở Giang Đô".

"Thần tuân chỉ" Bùi Uẩn rất là phấn chấn, nhưng không chú ý tới Vũ Văn Thuật cúi đầu, khóe miệng mang theo một tia cười lạnh

178. Chương 178: Trộm Đồ

Đợi khi nghe xong Quý Thu đem hành tung của Tiêu Bố Y kể ra một lần, Vương Thế Sung tuy trấn định nhưng cũng rất là kinh ngạc, "Hắn mấy ngày nay chỉ làm mấy việc lặt vặt này thôi sao?"...

"Gần đây Tiêu Bố Y làm cái gì?"

"Hắn hình như cái gì cũng không làm".

"Điều này sao có thể" Người hỏi nhíu mày nói.

"Vậy ngươi chuẩn bị để cho hắn làm cái gì? Chúng ta làm sao có thể bắt hắn phạm sai lầm sao?" Người trả lời cười nói.

Người trả lời tóc vàng mắt xanh, dáng người khôi ngô, nhìn như lỗ mãng, trong mắt thỉnh thoảng lại hiện lên vẻ xảo trá.

Người hỏi mũi cao mi dày, hai mắt sáng ngời, chỉ là cái trán rộng đầy nếp nhăn, Vũ Văn Hóa Cập trong khoảng thời gian này đã già nua đi rất nhiều, xem ra so với Vương Thế Sung ở đối diện còn muốn già hơn.

Ưu tâm làm cho người ta già, Vũ Văn Hóa Cập gần đây chính là tâm sự rất nhiều, phiền não rất nhiều. Trước đây hắn trông lúc nào cũng phong độ có thừa, khí độ quý phái, hiện nay đa phần là mặt mày sầu muộn, xem ra chẳng khác gì một ông lão bất đắc chí.

Nghe được Vương Thế Sung trả lời, Vũ Văn Hóa Cập trong lòng nhiều ít có chút bất mãn, chẳng qua hiện tại hắn cũng không có tư cách gì cùng Vương Thế Sung làm giá, bởi vì hắn hiện tại chẳng qua chỉ là một áo vải mà thôi. Áo vải có thể biến thành Thiếu Khanh, Thiếu Khanh đương nhiên cũng có thể trở thành áo vải.

Mỗi lần nghĩ như vậy, Vũ Văn Hóa Cập trong lòng đều đau đớn chịu không nổi, nhưng hắn đối với Vương Thế Sung vẫn phải cười, hắn muốn cho Vương Thế Sung biết, Vũ Văn Hóa Cập hắn vẫn còn bài tẩy nơi tay, Vũ Văn Hóa Cập hắn thua trận không thua cả người.

Lần này Vũ Văn Hóa Cập Nam hạ biểu hiện ngoài mặt là đi chơi, nhưng nội tâm hắn đương nhiên là vì Tiêu Bố Y, hắn phát hiện Tiêu Bố Y này là khắc tinh của hắn.

Kẻ địch có khi so với bằng hữu còn muốn quan tâm ngươi hơn, Vũ Văn Hóa Cập hiện tại chính là rất quan tâm đến Tiêu Bố Y.

Có những người thích oán trời trách người, Vũ Văn Hóa Cập không thể nghi ngờ là một trong số đó. Hắn cho tới bây giờ vẫn không nghĩ tới bởi tính toán quá nhiều, ngược lại ảnh hưởng đến tiền đồ, hắn chỉ cảm thấy từ khi Tiêu Bố Y xuất hiện, hắn liền không có một ngày yên ổn. Hắn hiện tại một thân áo vải, hoàn

toàn là do Tiêu Bố Y ban tặng, hắn cũng không phải là người bị giáo huấn lâu, hắn cảm thấy bản thân có chút cấp bách. Sau mỗi lần thất bại Vũ Văn Hóa Cập đều suy nghĩ, thật ra Tiêu Bố Y cùng Bùi Minh Thúy hình như chỉ là tính nhiều hơn một bước mà thôi, nếu chuyện có thể lập lại một lần nữa, mình thật ra cũng có thể nghĩ đến.

Bất quá trên đời này người cũng phân ra làm nhiều loại, có loại trước khi chuyện đến đã biết, có loại sau khi chuyện đến mới biết, đương nhiên còn có một loại chuyện đến hay đi cũng không biết.

Vũ Văn Hóa Cập đương nhiên cũng không phải là loại xong chuyện vẫn còn không biết, hắn cũng không cho rằng mình xong chuyện mới biết, hắn chỉ cảm thấy bản thân chẳng qua xui xẻo một chút, Tiêu Bố Y so với hắn thì may mắn hơn một chút mà thôi. Nhưng may mắn rồi cũng sẽ có lúc kết thúc. Vũ Văn Hóa Cập nghĩ như thế, cho nên hắn chờ đợi lúc Tiêu Bố Y hết may mắn.

Hiện tại Vũ Văn Hóa Cập nhiều ít cũng thông minh một chút, lần này hắn không chuẩn bị trực tiếp đối chọi với Tiêu Bố Y, như vậy thật sự có chút nguy hiểm, rất có thể đem mạng thế vào, cho nên hắn chuẩn bị làm cho Vương Thế Sung cùng Tiêu Bố Y đánh với, mình ở phía sau màn lập mưu là tốt nhất. Đương nhiên Vũ Văn Hóa Cập cũng biết, Vương Thế Sung cũng không phải là kẻ ngốc, muốn cho Vương Thế Sung cùng một chiến tuyến với hắn, phải cho hắn chút ưu đãi, rồi lại cho hắn chút áp lực. Cho nên Vũ Văn Hóa Cập nhẹ nhàng đưa đẩy nói Tiêu Bố Y tới Giang Đô là có mật chỉ, thực có thể gây bất lợi đối với Vương Thế Sung.

Điểm duy nhất làm cho Vũ Văn Hóa Cập có chút an ủi chính là, Vương Thế Sung hình như đối với điều này rất tin không chút nghi ngờ, vỗ ngực nói, Vương Thế Sung hắn vĩnh viễn đứng về phía Vũ Văn Hóa Cập.

Vũ Văn Hóa Cập cũng biết Vương Thế Sung hứa cũng như là đánh rắm vậy, nói bao nhiêu lần cũng thế. Nhưng hắn không có nhiều lựa chọn, cho nên chỉ có thể lựa chọn làm ra bộ dáng tin tưởng Vương Thế Sung.

" Tiểu tử Tiêu Bố Y này nhìn như chất phác, nhưng cũng phi thường giảo hoạt" Vũ Văn Hóa Cập nhíu mày nói: "Thánh Thượng cho hắn chỉ ý tuần tra mã trường thiên hạ, nhưng hắn lại cấp bách đến Giang Đô, hơn nữa còn ở lại, ta chỉ sợ hắn không có việc gì làm, lại ở trong tối tìm kiếm những sai lầm của đại nhân ngươi, đến lúc đó về lại kinh đô đấm ngươi một quyền, ngươi nếu không phòng bị, đến lúc đó có hối thì cũng đã muộn".

Vương Thế Sung cũng nhíu mày, thất sắc nói: "Thiếu Khanh đại nhân, vậy phải thế nào cho phải?"

Tuy đã bị tước chức thành dân, nhưng nghe được Vương Thế Sung vẫn chưa đưa trà lạnh, xưng mình là đại nhân, Vũ Văn Hóa Cập tràn đầy thoải mái, "Ta nghĩ Vương đại nhân nhất định phải sớm có tính toán".

"Ta quả thật là kẻ thô lỗ, xuất thân tạp chủng," Vương Thế Sung tự khiêm tốn đếm cùng cực, không chút xấu hổ, "Lại càng không hiểu được cái gì câu tâm đấu giác, âm mưu tính kế, còn phải nhờ Thiếu Khanh đại nhân dạy ta".

Vương Thế Sung khiêm tốn không đỏ mặt, Vũ Văn Hóa Cập lại hế hắn đỏ mặt, sau hồi lâu mới nói: "Tục ngữ nói rất đúng, tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương, ta nghĩ mọi chuyện đều là đạo lý này".

Vương Thế Sung kinh ngạc nói: "Thiếu Khanh đại nhân chẳng lẽ nói, bảo ta xuống tay giết chết Tiêu đại nhân sao?"

Vũ Văn Hóa Cập sợ nhảy dựng, cuống quít xua tay nói: "Ta cho tới bây giờ cũng chưa từng nói như vậy".

"Vậy Thiếu Khanh đại nhân ý tứ là gì?" Vương Thế Sung nhíu mày nói: "Thứ cho ta ngu ngốc, không hiểu thâm ý của Thiếu Khanh đại nhân".

"Ta cảm thấy ngươi có thể lưu tâm đến nhất cử nhất động của Tiêu Bố Y" Vũ Văn Hóa Cập thầm mắng lão hồ ly này, nhưng vẫn thành khẩn nói: "Nếu Vương đại nhân năng tiên hạ thủ thu thập chút sai lầm của Tiêu Bố Y, đợi khi hắn vu cáo Vương đại nhân, ngươi ít nhất cũng có sự chuẩn bị".

Vương Thế Sung đứng lên thi lễ nói: "Thiếu Khanh đại nhân nói cực kỳ đúng, ta sẽ an bài thêm nhiều nhân thủ giám thị Tiêu đại nhân".

Vũ Văn Hóa Cập nhíu mày nói: "Vương đại nhân, Tiêu Bố Y này gian xảo như quỷ, hơn nữa cảnh giác cực cao, khi giám thị không nên đả thảo kinh xà mới là tốt nhất".

Vương Thế Sung trái phải khó xử, lại xoa xoa tay nói: "Vậy ý của Thiếu Khanh đại nhân là gì?"

Vũ Văn Hóa Cập thở dài một hơi, "Thật ra Vương đại nhân thông minh hơn Hóa Cập nhiều, Hóa Cập chỉ là có ý tốt một phen, cũng chỉ có thể nói tận lời, một khi Vương đại nhân cùng ta đều không phải là thật tình hợp tác, vậy Hóa Cập phải cáo từ thôi".

Vương Thế Sung kéo tay Vũ Văn Hóa Cập lại nói: "Thiếu Khanh đại nhân cần gì nói những lời ấy, chỉ là nếu Tiêu Bố Y là điều tra sai lầm của của ta, ta trong lúc nhất thời cũng vô kế khả thi mà thôi, tại sao lại nói là không thật tình hợp tác?"

Vũ Văn Hóa Cập nhẹ nhàng đẩy tay ra Vương Thế Sung, thản nhiên nói: "Vương đại nhân, có khi, thật tình không phải là nói ra từ miệng, mà phải từ hành động mà ra. Ta còn có chuyện phải cáo từ".

Vũ Văn Hóa Cập sau khi đi ra Vương phủ, trên mặt có vẻ giận dữ. Hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng cảm giác bị khuất nghẹn như thế, xem ra hắn hiện tại không phải Thái Phó Thiếu Khanh, cho dù là loại tiểu nhân như Vương Thế Sung hắn cũng ứng phó không được.

Một chiếc xe ngựa chạy nhanh tới, dừng ở bên cạnh hắn, Vũ Văn Hóa Cập lên xe, trên đó đã có hai thủ hạ đã từng theo hắn hồi ở Mã ấp, một mặt đen, một mặt trắng.

"Đi tìm Lương Tử Huyền" Vũ Văn Hóa Cập phân phó, xe ngựa đi trong nội thành Dương Châu không nhanh không chậm, Vũ Văn Hóa Cập chỉ suy nghĩ, không có để ý tới một con ngựa đi theo sau, cũng không nhanh không chậm.

***

Vũ Văn Hóa Cập mới đi, nụ cười của Vương Thế Sung đã không còn, đi đến một gian phòng khác, sớm đã có một thủ hạ đợi ở đó. Người thủ hạ vóc người nhỏ gầy, nhìn thấy Vương Thế Sung đến, tất cung tất kính.

"Quý Thu, Tiêu Bố Y gần đây đang làm cái gì?"

Người tên Quý Thu cung kính nói: "Hồi đại nhân, gần đây ta vẫn phái người âm thầm giám thị Tiêu Bố Y, phát hiện hắn thực không có làm chuyện gì nghiêm chỉnh cả".

"Hắn có phát hiện các ngươi theo dõi không?" Vương Thế Sung trầm giọng hỏi.

Quý Thu vỗ ngực, "Về điểm này đại nhân xin cứ yên tâm, thuật theo dõi của ta cùng những người phái đi tuyệt đối là số một số hai, Tiêu Bố Y sẽ không phát hiện có người theo dõi".

"Vậy ngươi đem mọi chuyện hắn làm trong mấy ngày nay kể lại chi tiết cho ta, không được bỏ sót" Vương Thế Sung chậm rãi ngồi xuống, rất có kiên nhẫn.

Đợi khi nghe xong Quý Thu đem hành tung của Tiêu Bố Y kể ra một lần, Vương Thế Sung tuy trấn định nhưng cũng rất là kinh ngạc, "Hắn mấy ngày nay chỉ làm mấy việc lặt vặt này thôi sao?"

Theo Quý Thu nói thì chuyện lặt vặt là cón phóng đại, chứ trên thực tế mấy ngày nay Tiêu Bố Y ngoại trừ ăn ra thì không làm bất cứ chuyện gì khác.

Quý Thu cười khổ nói: "Đích xác là như thế, bất quá hắn mỗi ngày về lại hành quán thời gian đều rất chuẩn. Mỗi đêm đều ở dưới đèn xem cái gì đó rất lâu, thuộc hạ nghe nói Tiêu Bố Y võ công cực cao, nên cũng không dám sơ xuất tiếp cận quá gần, chỉở trên cây xa xa thông qua cái bóng ở trên màn cửa sổ mà quan sát, cho nên không biết hắn xem cái gì?"

Vương Thế Sung nhíu mày nói: "Có thể làm Tiêu Bố Y xem thật lâu, tuyệt không phải là vật đơn giản, chẳng lẽ là..."

"Chẳng lẽ là cái gì?" Quý Thu nhịn không được hỏi.

Vương Thế Sung trong mắt hiện lên vẻ xảo trá, "Chẳng lẽ là Thánh chỉ?"

Quý Thu không nhìn ra Vương Thế Sung nói cho có, nhíu mày nói: "Không giống như là Thánh chỉ" Hắn lấy tay làm ra bộ dáng như nâng cái gì vậy, "Ta thấy Tiêu Bố Y có đôi khi đem thứ đó cầm nơi tay soi lên đèn để quan sát, ta cảm thấy hình như là một miếng vải, hơn nữa trên đó còn vẽ cái gì đó".

Vương Thế Sung trong mắt hiện lên vẻ kích động, giây lát lại biến mất, cau mày lẩm bẩm nói: "Một miếng vải, mặt trên có hình vẽ, vậy là cái gì?"

"Đại nhân nếu muốn biết, không bằng thuộc hạ tối nay mạo hiểm xem thử?" Quý Thu nóng lòng muốn thử.

Vương Thế Sung xua tay nói: "Không được, ngươi ngàn vạn lần không thể xúc động làm việc, để tránh đả thảo kinh xà. Chỉ là xem thử miếng vải kia có để ở trong hành quán của hắn hay không?"

Quý Thu lắc đầu nói: "Hắn mang theo bên người, cũng không rời khỏi người".

"Ồ?" Vương Thế Sung cảm thấy lòng bàn tay cũng có chút nóng lên, "Ta chỉ hoài nghi đó là mật chỉ của Thánh Thượng cho hắn, một khi đã như vậy, ngươi thử nghĩ biện pháp ổn thỏa để lấy ra thử xem".

Quý Thu cười nói: "Thật ra nếu muốn lấy vật gì ở trên người Tiêu Bố Y cũng không phải là khó. Đại nhân, ta cũng có một diệu pháp" Hắn nói tới đây, tiến đến bên tai Vương Thế Sung nói vài câu, Vương Thế Sung trên mặt nghi hoặc bất định, "Có thể được không?"

"Hẳn là được" Quý Thu trù trừ rồi nói: "Đại nhân, chuyện này có giao cho ta là được, đến lúc đó phái ra một số người giả trang là được, tuyệt đối sẽ làm cho Tiêu Bố Y nhìn không ra là chúng ta hạ thủ".

"Trộm đồ là được, chớ có động võ" Vương Thế Sung ngưng trọng nói: "Người này võ công cực kỳ quái dị, ta cũng nhìn không ra môn đạo, tốt nhất phái ra mấy người không có võ đến, nói không chừng càng dễ đắc thủ".

Quý Thu gật đầu, Vương Thế Sung lại hỏi, "Tiêu Bố Y hiện tại đi nơi nào?"

"Đại Minh tự".

Vương Thế Sung lần này thực sự ngạc nhiên, "Hắn đi Đại Minh tự làm cái gì?"

"Có quỷ mới biết được" Quý Thu than thở một câu.

***

Đại Minh tự vốn ở ngoại ô tây bắc thành Dương Châu, được xây dựng từ Tống Hiếu Vũ Đế Nam triều, được gọi là Đại Minh tự. Văn Đế khi tại vị, từng chiếu lệnh ba mươi châu toàn quốc xây dựng ba mươi tháp, lấy cung phụng xá lợi phật cốt, trong đó một tòa ở trong Đại Minh tự, từ đó Đại Minh tự còn có tên là Tê Linh tự. Mà do Đại Minh tự nằm ở phía tây hành cung của Dương Quảng tại Giang Đô, nên cũng được nhiều người gọi là Tây tự.

Tiêu Bố Y hiện tại chính là đứng ở trước Tê Linh tháp, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy tháp cao chín tầng, trên là mây bay quanh là cây cối xanh tốt, làm cho Tê Linh tháp có vẻ rất bắt mắt.

Cánh tháp có vệ binh bảo hộ, hiển nhiên là xá lợi phật cốt không thể để cho người ta dễ dàng kinh động. Tiêu Bố Y không đến quan phủ, không để lộ thân phận, chỉ ở trong phạm vi hoạt động mà quan phủ cho phép. Trong tháp cũng không phải là ai cũng có thể tiếp cận, ít nhất cũng phải có phê văn của Quận thừa mới được.

Tiêu Bố Y đi tới Đại Minh tự cũng không có mục đích gì, chỉ nhất thời tâm huyết trào dâng, hắn biết Đại Minh tự là bởi vì biết trong này có một danh tăng được người đời kính ngưỡng, là cao tăng Giám Chân đời Đường.

Giám Chân vốn là tăng nhân đời Đường, lúc tuổi già nhận được lời mời Đông độ truyền luật, trải qua rất nhiều gian truận đến hai mắt bị mù mới tới nơi. Hắn đối với văn hóa Hoa Hạ cùng truyền bá Phật giáo, đều có cống hiến kiệt xuất. Vô luận Tiêu Bố Y tin phật hay không, hắn đối với người như thế đều vạn phần kính nể.

Tiêu Bố Y suy nghĩ, "So với ta lợi hại gấp trăm lần, ít nhất người ta lưu lại một bảo tàng, ta có thể để lại cho hậu nhân nói không chừng chỉ là một cái quần rách"…

A Tú cùng Chu Mộ Nho vẫn đi theo phía sau Tiêu Bố Y, Chu Mộ Nho nói nhỏ: "A Tú, lão Đại đang suy nghĩ cái gì vậy?"

"Có quỷ mới biết được" A Tú than thở giống Quý Thu như đúc. Đây cũng là cái nhìn phổ biến của rất nhiều người đối với Tiêu Bố Y.

Chu Mộ Nho cũng gật đầu, ngẩng đầu nhìn Tê Linh tháp, đột nhiên nói: "A Tú, nghe nói tháp này có xá lợi của cao tăng, nếu trộm đêm đi bán thì rất có giá".

A Tú cau mày, "Ngươi muốn nói cái gì?"

"Ta muốn nói chính là," Chu Mộ Nho liếc nhìn xung quanh, "Lão Đại có phải là xem trúng xá lợi trong này, muốn trộm bán, lúc này mới đi tới để xò xét trước??"

"A di đà phật, tội quá tội quá" Tiêu Bố Y rốt cuộc xoay người lại, "Mộ Nho, ngươi nói trước Tê Linh tháp mấy lời như vậy, thật sự là cực kỳ bất kính".

"Vậy lão Đại ngươi suy nghĩ cái gì, ngươi cũng phải nói với chúng ta, ngươi tới nơi này để cầu nguyện sao?" Chu Mộ Nho kỳ quái hỏi.

Tiêu Bố Y cau mày: "Ta mới vừa rồi chỉ nghĩ, hiện tại Đắc Chí đang ở nơi nào?"

Hai người lúc này đều trịnh trọng, "Lão Đại, người không phải nói hắn trước khi năm mới cũng đã Nam hạ, hôm nay đã đến tháng tư, hắn sao lại vẫn không chút tin tức, chẳng lẽ là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn".

Tiêu Bố Y cũng có vẻ lo lắng, "Ta cũng sợ hắn có gì ngoài ý muốn, hắn đã bốn tháng không có chút tin tức, thật sự không giống tác phong của hắn".

"Đắc Chí vốn vẫn trầm ổn, không ham tranh chấp, cũng là người làm đại sự" A Tú an ủi: "Hắn đi trước ngươi một bước Nam hạ liên hệ mã trường, nói không chừng giờ phút này đã về lại Đông Đô, vừa lúc ngươi Nam hạ, cho nên vẫn không có gặp".

"Hy vọng là như thế" Tiêu Bố Y nhẹ nhàng thở dài một tiếng, lẩm bẩm nói: "Nơi này liên hệcũng rất không tiện".

Hắn rốt cuộc phát hiện chỗ hạnh phúc của thời đại mình, đó là chỉ cần ngươi không chạy khỏi địa cầu, cơ bản chỉ cần một cái điện thoại cũng có thể giải quyết mọi chuyện. Nhưng đến thời đại này, cũng chỉ có thể ôm cây đợi thỏ.

"Lão Đại, mấy ngày nay không biết thế nào, ta vẫn cảm giác có người đi theo chúng ta" Chu Mộ Nho đột nhiên nói: "Nhưng cẩn thận quan sát, vẫn không thấy người theo dõi".

"Ngươi có quá khẩn trương không?" A Tú lắc đầu nói: "Ta lại không có cảm giác được cái gì, MộNho, muốn nói ngươi dự báo trời nắng hay mưa ta còn tin ngươi, nhưng cái này..."

Tiêu Bố Y lộ ra nụ cười, "Thật ra cảm giác của Mộ Nho cũng không sai, ta cũng phát hiện có người giám thị chúng ta".

"Là ai?" A Tú có chút khẩn trương.

"Có lẽ là người của Vương Thế Sung, có lẽ là Vũ Văn Hóa Cập, cũng có thể là thủ hạ của Lương Tử Huyền" Tiêu Bố Y nhíu mày nói: "Chúng ta hiện tại rất có danh tiếng, cũng làm cho rất nhiều người ghi hận. Hai người các ngươi cẩn thận là tốt, chỉ là ta có chuyện muốn làm, bị bọn họ giám thị cũng không tiện".

"Thiếu đương gia muốn làm chuyện gì?" Hai người cùng kêu lên hỏi.

Tiêu Bố Y lần này cũng áp thấp thanh âm, "Ta một mực tìm một chỗ, ta hoài nghi có một bảo tàng chôn giấu ở cách đây không xa, chỉ cần đào được, chúng ta cả đời cũng không lo chuyện ăn uống".

Hai người đều nhìn Tiêu Bố Y như nhìn quái vật, đột nhiên cười nghiêng ngả, A Tú cười chỉ vào Tiêu Bố Y nói: "Lão Đại, ngươi thật hay chọc cười".

Chu Mộ Nho cười qua rồi lại nghiêm túc nói: "A Tú, lão Đại thật ra một mực vì phát triển của sơn trại mà tận lực, hắn tuy không ở tại sơn trại, nhưng sơn trại phát triển cũng lấy lão Đại làm căn cơ, hắn hiện suy nghĩ đếm tài bảo đến mê mẩn, cho nên mơ mộng ra bảo tàng, cũng là có căn nguyên".

Tiêu Bố Y lại nhìn hai người như nhìn quái vật, "Các ngươi không tin?"

Cả hai đều nói, "Ngươi cảm thấy chúng ta sẽ tin sao?"

Tiêu Bố Y thở dài một hơi, lôi kéo hai người ngồi xuống dưới một tàng cây cạnh tường, nghiêm mặt nói: "Ta đã khi nào lừa các ngươi chưa?"

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều nhịn không được kinh ngạc, giây lát lại mừng rỡ nói: "Thiếu đương gia chẳng lẽ nói là thực, vậy chẳng phải là chuyện quá tốt sao?"

Tiêu Bố Y lẩm bẩm nói: "Chuyện tốt hay chuyện xấu cũng nói chắc được. Ngươi muốn bảo tàng, nói không chừng sẽ có bẫy rập. Nhưng không có lý nào mà chúng ta biết có bảo tàng lại không đi đào?"

"Đương nhiên, đương nhiên," Hai người đều gật đầu, A Tú vẫn có chút không tin nói: "Lão Đại, rốt cuộc là thế nào?"

"Việc này chỉ có ba người chúng ta biết thôi" Tiêu Bố Y nghiêm mặt nói: "Các ngươi không được nói với người khác".

Chu Mộ Nho bất an nói: "Lão Đại, vậy ngươi hay là đừng nói với ta, ta ngủ mớ lắm".

Tiêu Bố Y cười, vỗ vỗ vai Chu Mộ Nho nói: "Thật ra cụ thể ra sao ta cũng đang nghiên cứu, có hay không cũng chưa biết, cũng không cần quá lo lắng. Nói đến chúng ta tìm không ra bảo tàng cũng không sao, cho nên chỉ xem như là một trò chơi là được rồi" Tiêu Bố Y nhìn thấy vẻ mặt mê man của hai huynh đệ, biết có một số việc cũng khó nói rõ ra được với họ, có những điểm cũng khó cùng bàn luận.

"Bảo tàng này nói đơn giản một chút, chính là giặc Khăn Vàng năm đó lưu lại. Thái Bình đạo Tông sư Trương Giác là kỳ tài ngút trời, lĩnh quân đánh giặc, y thuật bói toán đều không gì là không tinh".

"Có người lợi hai hơn lão Đại sao?" Chu Mộ Nho hỏi.

Tiêu Bố Y suy nghĩ, "So với ta lợi hại gấp trăm lần, ít nhất người ta lưu lại một bảo tàng, ta có thể để lại cho hậu nhân nói không chừng chỉ là một cái quần rách".

Hai huynh đệ đều cười, không khí thoải mái hơn rất nhiều.

"Trương Giác này một khi đã là Tông sư của Thái Bình đạo, đương nhiên là có chỗ hơn người," Tiêu Bố Y tiếp tục nói: "Lúc ấy thiên hạ đại loạn, hắn đã sớm chủ mưu tạo phản, thu tín đồ vô số, tiền tài binh giáp đều chuẩn bị sung túc để dùng khi khởi sự. Đa phần tiền tài cùng binh giáp đều từ các phân đà tích trữ, chỉ là không nghĩ đến, Trương Giác tính kế gì đều được, chỉ không tính được sinh lão bệnh tử. Hắn tuy cũng là thần y, cũng không thể chữa được bệnh của bản thân, kết quả sớm bệnh chết. Giặc Khăn Vàng sau khi hắn chết thì sụp đổ, nhưng bảo tàng thì không, vẫn truyền lưu về sau".

Tiêu Bố Y nói rất nhiều chỗ A Tú Chu Mộ Nho nghe không hiểu, chỉ đơn giản hỏi: "Lão Đại, bảo tàng ở chỗ nào, ngươi nói một tiếng là được".

Tiêu Bố Y nhìn bọn họ hồi lâu, lắc đầu nói: "Không biết, bất quá vị trí của bảo tàng nên ở phụ cận thành Dương Châu, ta đã nhiều ngày nghiên cứu địa hình, cũng tính được một chút. Chỉ là thủy chung vẫn có người theo dõi chúng ta, cũng không thể rảnh chân rảnh tay mà đi tìm".

"Vậy không bằng giết bọn chúng?" A Tú mắt lộ hung quang.

Tiêu Bố Y xua tay nói: "Không vội, đánh đánh giết giết là khi đến cuối cùng thôi. Mọi chuyện tất cả ta đều có an bài, các ngươi nghe theo ta phân phó là được".

Hai huynh đệ đều gật đầu, ba người đứng dậy đi ra ngoài chùa. Khi đến cửa chùa, thấy có tiếng ồn ào ùa tới, không khỏi lắc đầu.

Trong Đại Minh tự thật ra cũng khá ồn ào, vô số thiện nam tín nữ thắp hương cầu phật, nối liền không dứt, thành kính thì nhiều, ồn ào cũng ít, nhưng khi ra đến bên ngoài, quán nhỏ hàng rong cũng kéo dài không dứt, ồn ào tới tận trời, trong chùa ngoài chùa là hai cảnh giới hoàn toàn khác nhau.

Tiêu Bố Y đi xuống bậc thang, lập tức dung nhập vào trong thế tục, người bán hàng rong bên tay trái kêu lên: "Thí chủ, đến cầu bùa bình an sao, đây chính là do tự tay cao tăng Đại Minh tự làm ra, đặt ở trong nhà có thể bình an, đem theo người cũng có thể phát tài".

Hòa thượng ở bên phải cũng không thua kém, cao giọng nói: "A di đà phật, ta thấy thí chủ có chứa điềm hung, cả đời sẽ có hai cơn sóng gió, không bằng để bần tăng đoán một quẻ cho thí chủ…"

Tiêu Bố Y thầm nghĩ nếu Hồng Phất nữở chỗ này, mấy cái này cũng sẽ không để cho người khác. Về sau nếu thiên hạ thái bình, có thể nói nàng ta tới nơi này phát tài.

Ba người tách mọi người đi về phía trước, không nghĩ đến muốn sớm tìm một nơi thanh tịnh, đi một hai canh giờ, mà vẫn ồn ào nhốn nháo như vậy. Tiêu Bố Y thầm nghĩ một Đại Minh tự mang theo sự phát triển kinh tế quanh người, coi như là công đức vô lượng. Ba người thật vất vả mới tìm được một chỗ hơi ít người, phía trước đột nhiên lại khởi tranh chấp, ba người Tiêu Bố Y liếc mắt nhìn nhau, cũng không đi tới mà chỉ đứng nhìn qua, phát hiện có bốn người cổ quái đang tranh chấp cùng một người bán hàng rong.

Nói bốn người kia cổ quái, cũng không phải là bọn họ trông cổ quái, mà là ăn mặc khác với người Trung Nguyên, nhưng cũng không giống trang phục Đột Quyết, Tiêu Bố Y cho tới bây giờ cũng chưa gặp qua loại trang phục này, A Tú đột nhiên nói: "Mấy người này là từ Đại Hòa Quốc đến".

"Đại Hòa Quốc?" Tiêu Bố Y đột nhiên nghĩ tới cái gì đó.

"Đại Hòa Quốc hiện tại cũng được gọi là Uy Quốc" A Tú giải thích: "Thời gian trước ta ở tại Đông Đô có gặp qua, hình như là từ hải ngoại tới".

A Tú không rõ ràng lắm vị trí cụ thể của Đại Hòa Quốc, Tiêu Bố Y thông qua hắn nhắc nhở, trong giây lát nghĩ tới có thể là người Nhật Bản.

Đại Tùy chẳng những ở Trương Dịch có các nước Tây Vực triều bái, hải ngoại mậu dịch cũng cực kỳ phát đạt, Dương Châu thuận Trường Giang mà ra biển, có thể đi hải ngoại các nước như Lưu Cầu (quần đảo Ryukyu), Uy Quốc, cùng với các nước Nam Dương, Uy Quốc tại lúc ban đầu đại nghiệp của Dương Quảng, đã phái sứ giả tới thăm, hai bên quan hệ cho tới bây giờ coi như không tệ. Chẳng qua Hoa Hạ phát triển dù sao cũng sâu rộng, Uy Quốc nói là đặt quan hệ qua lại, nhưng đa phần đều là đến học tập Đại Tùy.

Bốn Uy nhân (người Uy Quốc) đều đội nón trúc, dáng người hơi lùn, đang hướng tới người bán hàng rong giải thích cái gì đó.

Người bán hàng rong bán trà, tranh chấp hình như là vấn đề về giá tiền, người bán hàng rong rất kiêu ngạo, ỷ vào quốc oai, hoàn toàn không xen bốn Uy nhân đặt vào trong mắt, hô quát liên tục: "Nước trà này là ba văn tiền một chén, các ngươi uống bảy bát, chính là hai mươi mốt văn".

"Ngươi nói rõ ràng là hai văn tiền một chén" Một Uy nhân mặt đỏ tận tai nói, hắn nói chuyện có chút đơn giản, nói nghe cũng dể hiểu.

Bốn Uy nhân tuy người đông thế mạnh, lại đều nói lý, ngược lại người bán hàng rong rất kiêu ngạo, "Ta theo lệ thường đều là ba văn tiền một chén trà, không tin các ngươi đi hỏi người khác đi".

"Ngươi nói dối" Một Uy nhân khác thanh âm thanh thúy, rõ ràng là một nữ tử, khuôn mặt cũng dể coi, "Ngươi mới vừa rồi rõ ràng nói hai văn tiền một chén, vài văn tiền cũng không thành vấn đề, nhưng vấn đề là chúng ta vì sao phải để ngươi lừa gạt?"

Người bán hàng rong cũng không chút nhượng bộ, một tay bắt lấy tay áo của nữ tử, cười lạnh nói: "Ta nói ba văn là ba văn, mấy người các ngươi còn muốn trốn sao? Các ngươi còn không chịu trả tiền, ta sẽ báo quan".

Nữ tử tay run lên, đỏ mặt nói: "Ngươi báo quan chúng ta cũng không sợ, chúng ta đi vào Đại Tùy, là ngưỡng mộ lễ nghi của Đại Tùy, sao lại đụng phải hạng người vô lại này…"

"Bỏ đi, bỏ đi" Một người bên cạnh thấp giọng nói: "Kỷ Tử, không cần nhiều chuyện" Hắn lấy túi tiền ra, đếm đủ bảy văn tiền đặt ở lên trên bàn, kéo mấy đồng bạn đi.

Nữ tử cả giận nói: "Cái gì mà nhiều chuyện, rõ ràng là hắn không có đạo lý".

Mấy người tranh cãi cũng cách Tiêu Bố Y không xa, Tiêu Bố Y đang chuẩn bị nhường đường, bên đường đột nhiên có một hòa thượng đi ra kêu lên: "Xin nhường đường".

Hắn đang gánh nước, thế đến quá nhanh, mấy Uy nhân tránh không kịp đụng phải, một tiếng thét vang lên, hai thùng nước đầu bay lên, nước tung tóe đầy trời, người ỏ một bên hô to gọi nhỏ, nhiều ít cũng bị tạt trúng, Tiêu Bố Y cũng không may mắn thoát khỏi, vạt áo bị dính ướt một mảng. Hòa thượng 'ai da' một tiếng, vội vàng đi tới lau quần áo cho Tiêu Bố Y, ngoài miệng liên tục nói, "A di đà phật, tội quá, tội quá".

179. Chương 179: Đạo Tín

Bọn họ nói tới trộm đồ thì không bằng giả hòa thượng, nhưng nói tới giết người, giả hòa thượng còn xa mời bì kịp bọn họ. Giả hòa thượng vốn định phát tài, làm sao nghĩ đến tại họa bất ngờ rơi vào đầu, mềm nhũn mà ngã xuống đất, một đôi mắt cá chết vẫn giương mắt nhìn chằm chằm vào Quý Thu, tựa hồ muốn hỏi vì sao...

Biến hóa chỉ trong một tích tắc, cho dù Tiêu Bố Y quá nửa cũng không nghĩ đến gì sâu xa, bên kia người bán hàng rong vẫn đang tranh cãi, diễn biến cho tới khi cao tăng giải thích bất quá cũng chỉ trong tích tắc.

Cao tăng rất là áy náy, tay chân luống cuống giúp Tiêu Bố Y lau nước dính trên áo, Tiêu Bố Y ngược lại có chút ngượng ngùng, "Đại sư không cần bối rối, không sao đâu".

Đại sư không để ý, dứt khoát giúp Tiêu Bố Y lau nước dính trên áo, quay đầu nhìn về phía mọi người, chắp tay thi lễ nói: "Mới vừa rồi là tiểu tăng không cẩn thận, mong các thí chủ đừng trách tội".

Đây là Đại Minh tự, cao tăng lại rất lễ phép, mọi người đương nhiên sẽ không trách gì, cũng nhất trí đem mũi nhọn hướng sang bốn Uy nhân, nói bọn họ đi đường không có mắt, đụng phải đại sư, đương nhiên cũng đụng phải bọn họ.

Bốn Uy nhân đều đỏ mặt tía tai, liên tục giải thích mình vô tâm, người bán nước trà lại nhảy ra chứng minh mình mới vừa rồi là chính xác, dân chúng cũng chỉ chỉ trỏ trỏ, tràn đầy bất mãn.

Đại sư lại gánh hai cái thùng gỗ nhẹ nhàng bỏ đi, không để ý đến việc trần tục, bốn Uy nhân thân hãm trong biển người, thiếu chút nữa chết ngộp trong nước miếng.

Tiêu Bố Y đột nhiên sờ lên ngực, trên mặt biến sắc nói: "Không xong".

Thanh âm của hắn rất lớn, tất cả mọi người bị hắn dọa không nhẹ, quên trách cứ Uy nhân, đều nhìn Tiêu Bố Y, không biết hắn có chuyện gì.

A Tú cùng Chu Mộ Nho đồng thanh hỏi, "Lão Đại, làm sao vậy?"

"Túi đồ trong ngực ta không thấy nữa, còn có chút tiền" Tiêu Bố Y nhíu mày nói.

"A?!" Hai người đều kinh hãi, trước tiên nghĩ đến tàng bảo đồ đã bị mất, "Khi nào thì không thấy nữa?"

"Chỉ mới vừa rồi hỗn loạn kia thôi, khi ra khỏi chùa vẫn còn mà" Tiêu Bố Y nhướng mày, lớn tiếng nói: "Nhất định là hòa thượng kia trộm tiền của ta!"

Dân chúng ồ lên, gió liền đổi chiều.

"Ngươi nói cái gì, ngươi có tin ta đánh ngươi hay không" Có người lập tức không nói lý lẽ.

"Tiểu tử ngươi chớ có nói loạn, xúc phạm thần linh thánh tăng" Có người lại nói theo cảm tính.

"Đại Minh tự đều là cao tăng, không tức là tà, tài tức là không, sao lại trộm tiền tài của ngươi?" Có người miệng phun hoa sen, cảm thấy nói ra diệu ngữ cũng dương dương tự đắc, nhìn ra chung quanh, thầm muốn nghe người bên ngoài khen một tiếng cao kiến, đâu thèm quan tâm Tiêu Bố Y đánh mất cái gì.

Trong lúc nhất thời chỉ trích cùng nước miếng bay tứ tung, mọi người trông bộ dáng như muốn đem Tiêu Bố Y bắt lại thành trộm. Bốn Uy nhân đã có thể chạy thoát, đầu tiên là đi ra ngoài, nhưng cũng không rời xa, chỉ ở cách đó không xa quan sát.

Tiêu Bố Y nhíu mày nói: "Dám hỏi các vị, mới vừa rồi chính là vị cao tăng nào của Đại Minh tự?"

Tất cả mọi người đều sửng sốt nhìn nhau, một người nói: "Nơi này một khi đã là Đại Minh tự, người nọ đương nhiên là cao tăng Đại Minh tự".

Tiêu Bố Y có chút ngạc nhiên nói: "Mới vừa rồi hỗn loạn ồn ào, ta không cẩn thận bị mất chút đồ quan trọng, có thể ta trong tình thế cấp bách đã đổ oan cho tăng nhân. Bất quá hắn ở tại đây, có lẽ có thể chỉ điểm cho ta chút ít, mong vị nhân huynh này dẫn ta đi tìm cao tăng. Này, nhân huynh…"

Nhân huynh không đợi Tiêu Bố Y tiến tới, đã lập tức lui ra phía sau, trong nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa. Tiêu Bố Y ánh mắt đảo qua, "Vị này…"

Sau khi 'rào rào' một lát, dân chúng như thủy triều mà tản đi, Tiêu Bố Y có chút bất đắc dĩ nhún nhún vai.

"Vị công tử này, hòa thượng kia đã đi về phía đông" Dân chúng lui bước, một Uy nhân mới dám tiến lên nói.

Tiêu Bố Y cũng không nóng lòng đuổi theo, cười cười hỏi: "Xin hỏi nhân huynh họ gì".

Uy nhân do dự, "Bần tăng TuệẨn".

Tiêu Bố Y có chút ngoài ý muốn, "Còn không biết đại sư cũng là một tăng nhân".

Người nọ bỏ nón đi, lộ ra cái đầu trọc, lại cười nói: "Bần tăng cùng các tăng nhân trong nước, kính văn hóa Đại Tùy đã lâu, lúc này mới cùng sư đệ đến đây, lại được Bạch Tây Hoàng đế triệu kiến, cảm thấy văn hóa quý quốc tinh thâm, kính ngưỡng phong tục nhân tình quý quốc, nên cũng ở lại mấy năm".

Tiêu Bố Y ngẩn ra, "Bạch Tây Hoàng đế?"

TuệẨn thấy Tiêu Bố Y khó hiểu, giải thích: "Bạch Tây Hoàng đế chính là tôn xưng của tệ quốc đối với Hoàng đế quý quốc".

Tiêu Bố Y cũng không hỏi nhiều, "Vậy đa tạ cao tăng chỉ điểm mê đồ".

TuệẨn nhìn thấy Tiêu Bố Y ngôn ngữ thản nhiên, chỉ nghĩ hắn trào phúng, có chút hổ thẹn, "Chỉ sợ hòa thượng kia sớm đã chạy xa, bởi vì ta chần chờ, đã làm cho công tử mất tài vật, bần tăng thật sự cảm thấy bất an".

Tiêu Bố Y thầm nghĩ tăng nhân này cũng rất có lương tâm, nhưng ngươi cũng không cho ta lại tiền, bất an thì có ích lợi gì. Chẳng qua tăng nhân này xem ra cũng không phải là dạng thông minh, chỉ có vâng vâng dạ da, cũng là hiếm thấy.

TuệẨn nhìn thấy Tiêu Bố Y cũng không nhiều lời, nghĩ hắn mất tiền nên không vui, đành phải lui xuống. Bốn Uy nhân tụ lại cùng một chỗ, thấp giọng nghị luận, quay đầu nhìn về phía Tê Linh tháp lộ ra vẻngưỡng mộ, lại trù trừ không tới, hiển nhiên chuyện mới vừa rồi cũng làm cho bọn họ khó xử, muốn vào chùa lại sợ gặp phải tranh chấp.

A Tú cũng áp thấp thanh âm hỏi, "Lão Đại, tàng bảo đồ đã đánh mất, ngươi sao lại một chút cũng không vội?"

Hai người bọn họ đều lấy Tiêu Bố Y làm đầu, nhìn thấy Tiêu Bố Y bộ dáng không hoảng không vội, tuy nghi hoặc khó hiểu, nhưng cũng không xúc động.

Tiêu Bố Y cười nói: "Đồ là đồ, nhưng không phải là tàng bảo đồ".

"Nhưng lão Đại ngươi còn mất tiền" Chu Mộ Nho có chút đau lòng nói.

"Không mất chính là mất, mất mới là không mất" Tiêu Bố Y lại cười nói: "Hôm nay ta mất tiền, nói không chừng tới tối sẽ được trả lại gấp mười".

Hai huynh đệ nhìn nhau, cũng không hiểu lão Đại này rốt cuộc nghĩ cái gì.

Tiêu Bố Y tuy nói đã bị mất đồ, lại không nóng lòng tìm kiếm, chỉ lững thững đi về phía trước, đang nghĩ giả hòa thượng kia khi đem đồ về không biết sẽ có vẻ mặt gì, chợt nghe được bên tai có một người lẩm bẩm: "Vô vọng tưởng thì, nhất tâm thị nhất phật quốc. Hữu vọng tưởng thì, nhất tâm thị nhất địa ngục…"

Tiêu Bố Y trong lòng chợt động, dừng bước nhìn về phía tiếng nói, chỉ thấy cách đó không xa dưới tàng cây có hai tăng nhân đang ngồi!

Tăng nhân trẻ làn da ngăm ngăm tỏa sáng, đôi mắt đen trắng rõ ràng, rất là linh động. Tăng nhân lớn tuổi tăng y cũ rách, một bát một y, ngồi dưới tàng cây, dáng người gầy yếu. Tiêu Bố Y đưa mắt nhìn qua, chỉ cảm thấy được ánh mắt của hắn hòa nhã, đã có ý nhìn thấu thế thái khổ tình, thân hình gầy yếu lại có lực lượng khó có thể diễn tả, không khỏi đứng ngẩn ra đó.

***

Tàng bảo đồ có phân thật giả, hòa thượng cũng thế.

Giả hòa thượng nương theo việc giúp Tiêu Bố Y lau nước, đã khéo léo lấy được đồở trong lòng Tiêu Bố Y, không khỏi dương dương đắc ý.

Thủ pháp của hắn cực nhanh, dùng phép che mắt mà trộm đồ trên tay người khác là chuyện rất nhẹ nhàng. Nhớ tới Tiêu Bố Y, giả hòa thượng chỉ muốn cười, đầu năm nay, người tốt khó nổi tiếng, ăn trộm lại sống tốt.

Hắn là vua ăn trộm của thành Dương Châu, tuy không biết vật trong lòng Tiêu Bố Y là gì, nhưng lại biết lấy được vật trong lòng Tiêu Bố Y, thì thù lao chỉ có thể dùng hai chữ hậu hĩnh để hình dung. Hắn cũng không nhìn xem bên trong túi tiền rốt cuộc có vật gì, chỉ miết miết, ước lơngj nặng nhẹ là biết tiền tuyệt đối không ít. Nhưng tiền tuy không ít, hắn cũng không muốn mở ra, chính là bởi vì làm gì cũng có luật lệ. Hắn một khi đã đáp ứng trộm đồ cho người khác, đương nhiên là phải để nguyên không động đến mới đúng.

Giả hòa thượng cước bộ nhanh nhẹn, vòng quanh Đại Minh tự đến chỗ tường phía sau. Nơi đây khá yên tĩnh, người rất thưa thớt. Bất quá có con sông nhỏ chảy qua, phong cảnh không tệ, có một người đang đứng gần sông, bên người có hai thủ hạ, quan uy mười phần. Giả hòa thượng bước nhanh tiến lên nói: "Quý đại nhân, vật đã vào tay".

Quý Thu khi xoay người lại, nụ cười đầy mặt, "Dương Châu đệ nhất thần thâu quả nhiên danh bất hư truyền" Hắn đưa tay tiếp nhận túi tiền từ tay giả hòa thượng đưa đến, sắc mặt vui mừng. Tuy cũng không mở ra xem, nhưng cảm giác được bên trong đích xác có miếng vải.

"Còn không mau đưa cho thần thâu thù lao" Quý Thu phân phó thủ hạở hai bên.

Giả hòa thượng mừng rỡ chắp tay nói: "Tạ đại nhân".

Hai thủ hạ tiến lên một trái một phải chụp lấy tay hắn. Giả hòa thượng ngạc nhiên, thất thanh nói: "Đại nhân" Hắn lời còn chưa dứt, liền cảm thấy eo chợt lạnh, cúi đầu nhìn xuống thì thấy hai thanh chủy thủ đã cắp ngập, không khỏi muốn lên tiếng hô lớn, một thủ hạ đã sớm bịt lấy miệng của hắn, rút chủy thủ ra hướng tới cổ của hắn mà vạch tới, một người khác cũng ôm chặt lấy giả hòa thượng, làm cho hắn giãy dụa không được.

Bọn họ nói tới trộm đồ thì không bằng giả hòa thượng, nhưng nói tới giết người, giả hòa thượng còn xa mời bì kịp bọn họ. Giả hòa thượng vốn định phát tài, làm sao nghĩ đến tại họa bất ngờ rơi vào đầu, mềm nhũn mà ngã xuống đất, một đôi mắt cá chết vẫn giương mắt nhìn chằm chằm vào Quý Thu, tựa hồ muốn hỏi vì sao.

Quý Thu thở dài nói, "Ta cũng không muốn giết ngươi, chỉ là lần này không thể không giết ngươi. Các ngươi đem đi xử lý đi, không được lưu lại dấu vết gì, người này về sau sẽ không tái hiện tại Dương Châu nữa".

Hai thủ hạ đều ứng tiếng, Quý Thu cũng lên một chiếc thuyền nhỏ đang đợi sang bờ bên kia, đi không xa đã nhìn thấy một người đang đứng dưới núi, tóc vàng khôi ngô, cung kính nói: "Vương đại nhân, Quý Thu may mắn không làm nhục mệnh".

"Khả năng thứ hai có thể chính là các ngươi theo dõi đã sớm bị hắn phát hiện, hắn biết các ngươi muốn trộm đồ, cho nên đặc ý để bức Xuân cung đồ này ở trong túi tiền" Vương Thế Sung thở dài một hơi nói: "Hắn muốn cho chúng ta biết, hắn đang chơi chúng ta"...

Người nọ xoay người lại, đúng là Vương Thế Sung, nhìn thấy cái túi trên tay Quý Thu, tuy gian xảo nhưng cũng có ý hưng phấn khó có thểức chế, khi tiếp nhận cái túi vẫn hỏi một câu, "Ngươi có xem thứ bên trong túi không?"

Quý Thu lạnh người, lắc đầu nói: "Hồi đại nhân, không có đại nhân phân phó, thuộc hạ không dám tự tiện xem".

"Tốt lắm, ngươi làm rất tốt" Vương Thế Sung gật đầu, có vẻ hài lòng, rồi đổ số tiền ngân đậu bên trong ra mặt đất, xem cũng không thèm liếc mắt, lấy miếng vải ra, cấp bách mở ra xem.

Quý Thu cố nén sự xúc động muốn xem, chỉ nhìn sắc mặt của Vương Thế Sung, hắn nghĩ Vương đại nhân sau khi xem nhiều ít cũng sẽ mừng đến phát cuồng, không nghĩ đến Vương Thế Sung sau khi nhìn thoáng qua, trên mặt rất kinh ngạc, kinh ngạc biến thành nghi hoặc, nghi hoặc biến thành âm trầm, âm trầm lại biến thành giận dữ, đưa tay quẳng mảnh vải lên trên mặt đất, giận dữ quát: "Quý Thu, ngươi dám chơi ta!"

Quý Thu hoảng sợ thất sắc, 'thịch' cái quỳ xuống, run giọng đạo: "Quý Thu luôn luôn đối với đại nhân trung tâm cảnh cảnh, đại nhân sao lại nói như vậy?" Trong khi hắn nói, nhịn không được nhìn lên mảnh vải trên mặt đất, theo gió thổi qua, mặt hình đã lật lên trên, Quý Thu nhìn thoáng qua cũng thay đổi sắc mặt.

Hình vẽ trên mảnh vải bút pháp nhẵn nhụi sinh động, Quý Thu liếc mắt qua liền biết tuyệt không phải là Thánh chỉ gì, đơn giản chỉ vẽ một nam một nữở cùng một chỗ rất sống động, đó là một bức Xuân cung đồ rất sinh động.

"Sao lại như vậy?" Quý Thu thất thanh nói.

Vương Thế Sung âm trầm nghiêm mặt, hai mắt nhìn chằm chằm vào sự biến hóa trên mặt của Quý Thu, "Ngươi nói Tiêu Bố Y mỗi đêm đều xem cái này đến mấy canh giờ?"

Quý Thu mồ hôi chảy ròng ròng, "Thuộc hạ không dám nói bừa".

"Ngươi cảm thấy ta sẽ tin sao?" Vương Thế Sung vẻ giận dữ đã không còn, ngược lại càng làm cho người ta lạnh lùng.

Quý Thu giây lát hiểu được Vương Thế Sung hoài nghi cái gì, khấu đầu như giã gạo nói: "Vương đại nhân, vô luận là bên trong túi có cái gì, Quý Thu không có đại nhân phân phó, tuyệt không dám tự tiện mở ra xem. Thuộc hạ đi theo đại nhân nhiều năm, lấy đại nhân làm trọng, trên đời này còn có cái gì quan trọng hơn là sự tín nhiệm của Vương đại nhân?"

Vương Thế Sung trong mắt hiện lên vẻ hồ nghi, mặt lại dịu đi, "Ngươi đem sự tình đã xảy ra kể chi tiết cho ta nghe một lần".

Quý Thu cuống quít đem chuyện mình phái ra giả hòa thượng gánh nước, va chạm với Tiêu Bố Y để đánh cắp túi tiền nói qua một lần, Vương Thế Sung hai mắt nửa mở nữa khép, thật lâu sau mới nói: "Việc này có hai khả năng".

"Hai khả năng gì?" Quý Thu lo sợ hỏi.

"Một có thể chính là Tiêu Bố Y này có sở thích quái dị, mỗi đêm đều xem Xuân cung đồ" Vương Thế Sung thản nhiên nói.

Quý Thu lau mồ hôi, không dám nhiều lời.

Vương Thế Sung liếc mắt nhìn hắn, "Chẳng qua loại khả năng này ta không tin, không biết ngươi có tin hay không?"

Quý Thu chỉ có thể lắc đầu nói: "Ta cũng không tín".

"Nói như vậy chỉ còn lại có khả năng thứ hai" Vương Thế Sung lẩm bẩm nói.

"Ý của đại nhân là gì?" Quý Thu khó hiểu hỏi.

"Khả năng thứ hai có thể chính là các ngươi theo dõi đã sớm bị hắn phát hiện, hắn biết các ngươi muốn trộm đồ, cho nên đặc ý để bức Xuân cung đồ này ở trong túi tiền" Vương Thế Sung thở dài một hơi nói: "Hắn muốn cho chúng ta biết, hắn đang chơi chúng ta".

***

Tiêu Bố Y không có một chút ý đùa giỡn nào, thậm chí có thể nói vẻ mặt hắn có chút nghiêm túc.

"Chúng sanh tạo tác vọng tưởng, dĩ tâm sanh tâm, cố thường tại địa ngục. Bồ tát quan sát vọng tưởng. Bất dĩ tâm sanh tâm, thường tại phật quốc".

Tăng nhân nhìn thấy Tiêu BốY nhìn qua, thần sắc không thay đổi, chỉ tiếp tục lẩm bẩm.

Chậm rãi đi đến trước mặt tăng nhân, Tiêu Bố Y học tăng nhân xếp bằng ngồi xuống, mới phát hiện tăng nhân tuy già nua, nhưng cũng quắc thước, hoặc có thể nói, lực lượng của hắn nằm ở tinh thần của hắn.

"Vô vọng tưởng thì, nhất tâm thị nhất phật quốc. Hữu vọng tưởng thì, nhất tâm thị nhất địa ngục. Chúng sanh tạo tác vọng tưởng, dĩ tâm sanh tâm. Cố thường tại địa ngục. Bồ tát quan sát vọng tưởng, bất dĩ tâm sanh tâm, thường tại phật quốc..." Tiêu Bố Y cũng lẩm bẩm niệm một lần, nhịn không được hỏi: "Không biết đại sư ở nơi nào?"

"Ta tại địa ngục" Tăng nhân thấp giọng nói.

Hắn nói chuyện cũng không cao giọng, càng không có cảm tình, chỉ bình thản tự nhiên, làm cho người ta cảm thấy một lực lượng làm cho tĩnh tâm.

"Đại sư là chúng sinh?" Tiêu Bố Y lại hỏi.

Tăng nhân gật đầu, "Ngươi ta đều là chúng sinh".

Tiêu Bố Y trong lòng có chút hoảng hốt, "Vậy ai là Bồ Tát?"

"Ngươi, ta" Tăng nhân nhẹ giọng nói.

"Chúng ta giống như đang ở tại địa ngục" Tiêu Bố Y nhíu mày nói.

"Ta ở tại phật quốc" Tăng nhân trả lời.

Tiêu Bố Y nhẹ nhàng thở dài một tiếng, "Đại sư phật pháp cao thâm, Bố Y không rõ".

Tăng nhân mỉm cười nhìn Tiêu Bố Y nói: "Phật tính là thường, tâm là vô thường".

Tiêu Bố Y có chút ngộ ra nói: "Vô thường cùng thường có gì khác biệt?"

Tăng nhân chăm chú nhìn Tiêu Bố Y nói: "Lạnh thì nước thành băng, ấm thì băng thành nước, mê thì kết tính thành tâm, ngộ thì dung tâm thành tính. Phật tính là thường, tâm là vô thường, phật quốc hay địa ngục, đều chỉ là trong một ý niệm".

Tiêu Bố Y trầm mặc thật lâu sau, yên lặng ngẫm nghĩ mấy câu nói của tăng nhân, trong lúc nhất thời lại ngây ngốc ra.

Phật quốc địa ngục, đơn giản chỉ là trong ý niệm của con người, nhưng hắn hiện tại là ở phật quốc hay địa ngục?

A Tú Chu Mộ Nho khi Tiêu Bố Y đi tới, đều như cái bóng đi theo phía sau Tiêu Bố Y, nghe được hai người đối đáp, đều nhìn nhau không rõ chuyện gì.

"Chúng sinh có phân biệt, chúng sinh vô thường, tâm tức là phật, phật ở trong lòng" Tiêu Bố Y có chút ngộ đạo: "Đa tạ đại sư chỉ điểm".

"Ngươi tự ngộ được, tại sao chỉ điểm" Tăng nhân trong mắt rốt cuộc lộ ra một tia ấm áp, khoanh chân nhắm mắt, không hề nói tiếng nào nữa.

Tiêu Bố Y lại trầm ngâm thật lâu sau mới nói: "Hôm nay may mắn được gặp đại sư tức là có duyên, Bố Y cả gan hỏi thêm một câu".

Tăng nhân vuốt cằm.

Tiêu Bố Y mắt lộ vẻ mê hoặc, "Xin hỏi đại sư có biết hồn phách ở chỗ nào?"

Tăng nhân chậm rãi nói: "Thể xác mạnh mẽ mà hồn phách thì biến đổi".

Tiêu Bố Y có chút khó hiểu, rồi lại có chút giật mình, ngẫm rồi lại hỏi, "Xin hỏi đại sư, trên đời này có thể có kiếp trước kiếp sau không?"

Tăng nhân thấp giọng nói: "Người nếu biết tiền thế, kiếp này chính là nhận; nếu biết kiếp sau, kiếp này chính là làm".

A Tú không thể nhẫn nại nữa nói: "Tiêu lão Đại, ta…"

Tiêu Bố Y khoát tay ngăn lại, trầm giọng nói: "A Tú, được gặp mặt cao tăng, kiếp trước cũng tốt, kiếp này cũng thế, đều là duyên phận, ngươi chớ có…"

"Tùy duyên bất biến, bất biến tùy duyên" Tăng nhân liếc nhìn A Tú nói: "Người thường ngộ duyên không được, người đắc đạo giả tùy duyên bất biến, thí chủ không cần trách cứ".

Tiêu Bố Y lại nhẹ nhàng thở dài, nhớ tới mình là người hai thế giới, đối với lời của tăng nhân rất có cảm xúc, "Vậy xin hỏi đại sư một câu, người ta sau khi chết thì đi đâu?"

Tăng nhân lắc đầu nói: "Không biết".

Tiêu Bố Y không nghĩ tới lại có đáp án này, than một tiếng, "Đại sư cũng không biết sao?"

"Bởi vì ta còn chưa chết" Tăng nhân vốn hai mắt khép hờ, nghe được Tiêu Bố Y thở dài thì đột nhiên mở ra, trong ánh mắt thần quang chợt lóe, phảng phất như xuyên thấu Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y trong lòng rung động, rốt cuộc hiểu được ý của tăng nhân, chậm rãi đứng dậy thi lễ nói, "Đa tạ đại sư, dám hỏi pháp danh của đại sư?"

"Bần tăng Đạo Tín" Tăng nhân khép hai mắt lại, phảng phất như đã ngủ.

Tiêu Bố Y khi nghe được hai chữ Đạo Tín, thân hình đang thi lễ có chút cứng ngắc, thiếu chút nữa là quỳ rạp xuống đất, hắn cho tới bây giờ cũng không nghĩ đến mình lại gặp Đạo Tín!

Đây là Đạo Tín cho dù là Cầu Nhiêm Khách cũng đều tôn sùng muốn gặp. Đạo Tín tứ tổ của Thiện tông, là người ngàn năm sau được người người chiêm ngưỡng truyền tụng!

Trên trái đất này, truyền giáo cứu mê tình, một hoa nở năm lá, kết quả tự nhiên thành. Đây vốn là một người giữ các lời kệ của Đạt Ma tổ sư, hôm nay cho dù có hiểu được hay không, nhưng Tiêu Bố Y lại biết lời kệ của Đạt Ma dự đoán chính xác và sâu xa.

Đạt ma Đông độ kiến lập Thiện tông, đưa thẳng vào nhân tâm, pháp nghĩa kiến tính thành phật, không lập văn tự. Truyền giáo ra ngoài, đều do Tuệ Khả, Tăng Sán, cho đến Đạo Tín đã là bốn đời, nói cách khác Đạo Tín trước mắt chính là Thiện tông tứ tổ. Thiện tông kinh do Đạo Tín, sau do Hoằng Nhẫn phát dương. Cuối cùng ở tại Trung thổ khai hoa kết trái, trở thành tông môn Phật giáo lớn nhất Trung Quốc. Tiêu Bố Y cũng không nghĩ tới, Đạo Tín lại như thế này, nhưng sau khi nghĩ lại, lại cảm thấy Đạo Tín vốn nên chính là người như vậy!

Nghĩ đến tăng nhân trước mắt chính là Đạo Tín, Tiêu Bố Y không khỏi nhìn tiểu hòa thượng bên cạnh hắn.

Tiểu hòa thượng cũng nhìn Tiêu Bố Y, hai mắt thần thái thoáng hiện, cùng với thể hình gầy gò của hắn khác biệt rất nhiều, "Ngươi là Tiêu Bố Y?"

Tiêu Bố Y ngạc nhiên, thấy hắn còn nhỏ, nhưng cũng không thất lễ, "Xin hỏi pháp danh của sư phụ?"

"Ta gọi là Hoằng Nhẫn" Tiểu hòa thượng cũng học sư phụ ngồi xếp bằng, lẩm bẩm nói: "Ngươi quả nhiên là Tiêu Bố Y".

Tiêu Bố Y trong lòng chợt động, thầm nghĩ thì ra tiểu hòa thượng này quả nhiên chính là ngũ tổ Hoằng Nhẫn của Thiện tông về sau. Hắn tuổi tuy nhỏ, nhưng đã lão thành không thua Đạo Tín. Bọn họ biết mình, chẳng lẽ đã gặp Cầu Nhiêm Khách?

Người nọ hoảng sợ, người ăn bồ câu cũng thiếu chút nữa ăn luôn đầu lưỡi, Đạo Tín đã huy đao cắt vào trong bắp chân, máu tươi liền chảy ra, Đạo Tín như không đau đớn, chỉ là hai mắt lại như nhìn thấu khổ tình, cổ tay nhẹ trở đã cắt lấy một miếng thịt…

Đang trầm ngâm không biết có nên hỏi chuyện Cầu Nhiêm Khách, thì phía Đại Minh tự đột nhiên truyền đến tiếng ồn ào, Tiêu Bố Y không có trầm ổn như Đạo Tín Hoằng Nhẫn, quay đầu nhìn qua, thấy hình như đang có người đang tới nơi đây, đưa mắt nhìn qua, mới phát hiện bốn Uy nhân kia thực không có đi, chỉ nhìn về phía này, muốn đi tới.

Nhìn thấy ánh mắt bọn họ, chỉ cảm thấy là một loại áp lực kính ngưỡng làm cho bọn họ khó có thể đi tới, Tiêu Bố Y trong lòng khẻ nhích động, thầm nghĩ chẳng lẽ bọn họ cũng biết Đạo Tín? Đại Hòa Quốc vẫn kính ngưỡng văn hóa Trung Nguyên, Phật học đương nhiên cũng là đối tượng mà bọn họ muốn học tập, nói như vậy bọn họ muốn được Đạo Tín chỉ điểm?

Hắn có nhiều kinh nghiệm, thấy vậy cũng không vọng động, chỉ quay đầu nhìn thì thấy Đạo Tín vẫn không động tĩnh, tĩnh như mặt nước, không khỏi trong lòng cảm thấy mơ hồ.

Tiếng ồn ào càng lúc càng lớn, cái này vốn là việc bình thường, mỗi ngày đều phát sinh. Đột nhiên trong Đại Minh tự truyền đến một tiếng chuông, như thanh âm trên trời, giây lát tiếng ầm ỹ dần dần yên tĩnh lại, ngay sau đó lại là một trận xao động, sau đó là sự yên tĩnh khó có thể tin được.

Tiêu Bố Y không biết ai có bản lãnh lớn như vậy, đưa mắt nhìn qua, phát hiện Đại Minh tự đi ra mấy tăng nhân, bước nhanh hướng tới chỗ này. Dân chúng tầm thường đều biết đây là cao tăng Đại Minh tự, đều cuống quít quỳ xuống như bái thần tiên vậy.

Mấy tăng nhân đi thẳng tới trước mặt Đạo Tín, tăng nhân cầm đầu mặt rộng tai dài, chắp tay nói: "Ngồi dưới tàng cây chính là Đạo Tín cao tăng?"

Đạo Tín không nói, tăng nhân cũng không tức giận, chỉ nói: "Bần tăng là Chủ trì Đại Minh tự, pháp danh Khổ Thiện, hôm nay được gặp cao tăng, không biết cao tăng có thể có đi vào trong miếu để nói chuyện hay không?"

"Sư phụ đang cùng người nói chuyện" Hoằng Nhẫn ở một bên nói.

Khổ Thiện liếc mắt nhìn sang bên cạnh, lắc đầu nói: "Cao tăng vất vả, việc chuyện trò cùng hắn cứ giao cho tăng khác đi".

"Người khác không phải ta" Đạo Tín rốt cuộc nói, Khổ Thiện ngẩn ra, hồi lâu mới nói: "Cao tăng nếu muốn cùng người này nói chuyện, hiện mặt trời đã lên cao, ở bên ngoài cũng không tiện, cũng mời cao tăng vào trong chùa".

Đạo Tín nhẹ giọng nói: "Phật ở trong lòng, sao phải phân trong ngoài chùa?"

Khổ Thiện chỉ có thể cười khổ nói: "Nói như thế, thật ra cũng bần tăng ngu dốt".

Khổ Thiện cũng lòng dạ rộng rãi, tăng nhân ở một bên lại không được như hắn, một người tiến lên nói: "Nghe nói Đạo Tín cao tăng miệng lưỡi hoa sen, bần tăng Không Trí, có phật lý nông cạn xin thỉnh giáo. Tâm, phật, chúng sinh ba giả vi không, vạn vật vi giả, là lấy thế gian vô thiện vô ác, vô thi vô thụ, tất cả giai không, không biết đúng hay không đúng? Ái ui, ngươi sao lại đánh ta?"

Không Trí nhảy dựng lên, ôm đầu, một viên đá nhỏ rơi xuống mặt đất, Đạo Tín không đáp, Hoằng Nhẫn lại cười nói: "Một khi đã tất cả đều không, vậy tại sao thống khổ?"

Không Trí nghẹn giọng không thể nói, chỉ có thể lui ra, Đạo Tín cũng nhẹ giọng nói: "Cùng chư huyền biện, nhược nhất hào trí vu thái hư. Kiệt thế xu ky, tự nhất tích đầu vu cự hác" (Tột cùng của biện luận thâm huyền, như sợi lông đặt giữa hư không; mọi thứ thiết yếu trong đời, giống giọt nước gieo nơi vực lớn).

Khổ Thiện có chút ngộ ra, chắp tay hành lễ nói: "A di đà phật, thiện tai thiện tai".

"Tiêu lão Đại, bọn họ rốt cuộc là đang nói cái gì?" Chu Mộ Nho có vẻ buồn bực, rốt cuộc nhịn không được hỏi.

Tiêu Bố Y giải thích: "Đại sư nói, thiện môn không nói gì, nếu chỉ bằng võ mồm giỏi, thì cũng không đủ".

Chu Mộ Nho lắc đầu khó hiểu nói: "Cái này giống như nói không đúng, không nói người khác sao biết ngươi nghĩ cái gì, sơn trại đều nói ta là một cái hồ lô, ta thật ra rất hâm mộ võ mồm lợi hại của Tiêu lão Đại người".

"Có đôi khi, ngươi nói, người khác cũng không biết ngươi đang nghĩ cái gì" Tiêu Bố Y cười nói.

Khổ Thiện kinh ngạc nhìn Tiêu Bố Y, lúc này mới phát hiện người có thể nói chuyện cùng Đạo Tín quả nhiên không giống người thường.

Bên cạnh Khổ Thiện còn có một hòa thượng cao lớn, mặc đạo phục màu vàng, không khỏi có chút không cùng loại, chắp tay nói: "Bần đạo Pháp Lâm có một chuyện thỉnh giáo đại sư" Nhìn thấy Đạo Tín không nói, biết hòa thượng mỗi chữ như vàng, Pháp Lâm chỉ vào cây đại thụở phía sau Đạo Tín nói: "Đây là gió thổi cây động, không biết là gió động hay là cây động?"

Đạo Tín nhìn Pháp Lâm nói: "Chỉ sợ là đạo hữu lòng đang động?"

Pháp lâm ngạc nhiên, hồi lâu thi lễ nói: "Tạ ơn đại sư".

Ba tăng lĩnh ngộ khác nhau, Không Trí không phục nói: "Đại sư, ta thường nghe người ta nói, lý không nói không rõ, mới vừa rồi ở nơi đây có người đánh nhau, đại sư không biết có thẻ dùng phương pháp nào để khuyên giải?"

Tăng nhân sớm đã dẫn theo hai người đến, hai người kia đều là mặt mày bầm tím, đều trợn mắt nhìn nhau, hiển nhiên tuy được cao tăng Đại Minh tự ngăn lại, nhưng trong lòng vẫn đang oán hận nhau.

Không Trí dương dương đắc ý, thầm muốn nhìn thấy Đạo Tín lộ ra chỗ xấu, Khổ Thiện thấp giọng quát: "Không Trí, người xuất gia lại có ý cậy mạnh, chính là hỏng sự tu hành, người như thế..."

Đạo Tín nhìn một người trong đó nói: "Ngươi vì sao tức giận?"

"Hắn ăn mất con chim bồ câu mà ta nuôi" Người nọ nói: "Ta đòi hắn thì hắn lại đánh ta".

"Chỉ ăn của ngươi một con bồ câu thì có là gì, không bằng nhiều năm hành xóm của chúng ta sao," Người kia không phục nói: "Bồ câu của ngươi ta không ăn, thì cũng có người khác ăn".

"Ngươi không phục hắn ăn bồ câu của ngươi, hắn cũng oán khí khó bình" Đạo Tín nhẹ giọng nói: "Đấu võ mồm, cần chi phải thế, không bằng quên đi có được không?"

"Ngươi nói quên đi là quên sao?" Người mất bồ câu làm sao quản cao tăng gì, kêu lớn: "Ngươi có biết thịt bồ câu rất có giá không, hắn không bồi thường cho ta, ngươi bồi thường cho ta đi".

Không Trí cười thầm, Đạo Tín cũng thở dài nói: "Huyết nhục đầm đìa thì trân quý, bình thường khổ đau oán hận triền thân, thiết nghĩ hai bên ai có thể rút dao tự cắt thân? Các người đều là oán khí triền thân, nhưng chúng sinh ngang hàng, chỉ vì ham muốn bản thân, bồ câu bị người ăn thì có thể tìm ai tố khổ?"

Hai người ngẩn ra, Đạo Tín cũng chậm rãi kéo y phục lên trên chân, nhìn về phía Tiêu Bố Y nói: "Tiêu thí chủ, xin mượn đao dùng một chút".

Tiêu Bố Y khó hiểu, cũng lấy bội đao đưa lên, Đạo Tín ngồi ngay ngắn dưới tàng cây, nhìn người mất bồ câu nói: "Ngươi bảo ta bồi thường, bần tăng thân không có vật gì, duy chỉ có một y một bát mà thôi, một khi đã như vậy, không bằng bồi thường cho ngươi một khối thịt bằng với bồ câu có được không?"

Người nọ hoảng sợ, người ăn bồ câu cũng thiếu chút nữa ăn luôn đầu lưỡi, Đạo Tín đã huy đao cắt vào trong bắp chân, máu tươi liền chảy ra, Đạo Tín như không đau đớn, chỉ là hai mắt lại như nhìn thấu khổ tình, cổ tay nhẹ trở đã cắt lấy một miếng thịt.

Mọi người kinh hãi không thể nói gì, Không Trí trên mặt cũng thất sắc, không thể nói gì. Đạo Tín nâng miếng thịt máu tươi đầm đìa nhìn người đã mất bồ câu nói: "Chừng này đã đủ hay chưa?"

Người mất bồ câu răng run lên, đã không thể nói gì, Đạo Tín khẽ thở dài: "Thì ra còn chưa đủ" Hắn lời vừa nói xong, lại huy đao cắt vào thịt, một người đã xông lên, nắm chặt lấy cổ tay của Đạo Tín, thống khổ hô: "Đủ rồi, đủ rồi, đại sư chớ cắt nữa, ta sai lầm rồi, ta sai lầm rồi".

Người bắt lấy cổ tay Đạo Tín cũng là người ăn bồ câu, hắn bắt lấy cổ tay Đạo Tín, hai mắt đỏ hồng, quay đầu lại nhìn về phía người mất bồ câu, "Ta sai lầm rồi, ta bồi thường cho ngươi, ta bồi thường cho ngươi" Hắn như nổi điên lấy ra toàn bộ những thứ trên người, đem tiền bạc những vật quý trọng vứt ra trên mặt đất, lớn tiếng hỏi: "Chừng này đã đủ chưa?"

Hắn ném tiền tài xuống đất cũng đủ mua mấy chục con bồ câu, nhưng nhìn khối thịt máu ròng ròng kia, không ai có thể nói gì.

Người mất bồ câu thịch một cái quỳ rạp xuống đất, khóc rống lên nói: "Đại sư, ta sai rồi, ta sai rồi, ở đây chỉ toàn là tiểu nhân. Đại sư lấy thân giáo hóa chúng ta, chính là tội nghiệt của chúng ta sâu nặng, không thể tha thứ".

Đạo Tín trên mặt rốt cuộc đã có nụ cười, "Con người không ai mà không có lỗi, có lỗi mà có thể sửa đổi, đó là đại thiện".

Hai người quỳ xuống khóc nói: "Nhưng đại sư, chúng ta khó có thể tha thứ cho bản thân".

Đạo Tín nhìn mọi người ở một bên, nhẹ giọng nói: "Ta vốn cầu tâm, tâm tự giữ, cầu tâm không không cần tâm biết. Phật tính không từ bên ngoài tâm, tâm sinh đó là tội sinh, buông tâm ma, ngươi chính là phật!"

Hai người đang quỳ khóc trong lòng rung động trước đó chưa từng có, khấu đầu nói: "Tạ ơn đại sư chỉ điểm".

"Tạ ơn đại sư chỉ điểm bến mê" Khổ Thiện hai tay chập lại, đều quỳ xuống, tràn đầy cung kính.

"Tạ ơn đại sư chỉ điểm bến mê" Quỳ theo chính là Pháp Lâm, Không Trí, sau đó là dân chúng đang vây xem, bốn Uy nhân cũng đã sớm khấu đầu sát đất, không có ngẩng lên!

180. Chương 180: Minh Tu Sạn Đạo

Phác công tử có chút khiếp đảm nhìn Trương má má nhãn, Trương má má nhìn thấy Tiêu Bố Y người đông thế mạnh, khí độ bất phàm, thủ hạ mỗi người đều không dễ chọc, thật ra cũng không dám đắc tội...

"Lương Tử Huyền ở chỗ nào?"

"Tại thành bắc, nơi đó khá yên tĩnh, ít có người đến. Vũ Văn Hóa Cập cùng hắn thương lượng mấy canh giờ, sau đó đi tới nhạc phường, tiểu tử này trong khoảng thời gian này cũng toàn đi tới nhạc phường, cũng ít khi đi ra ngoài".

"Trộm đồ ta là do ai phái tới?"

"Người do Vương Thế Sung phái tới".

"Giả hòa thượng có phải đã chết không?"

"Tiêu lão Đại người làm sao biết?"

Tôn Thiếu Phương hỏi nhiều ít cũng có chút kỳ quái, Tiêu Bố Y khóe miệng có chút bất đắc dĩ, "Người như Vương Thế Sung làm việc, khi đã không có giá trị thì chỉ có một kết quả, đó là chết".

Tôn Thiếu Phương lắc đầu nói: "Con mẹ nó, tên này đúng là hoàng đế một cõi, trời cao hoàng đế xa đúng thật là tứ vô kiêng kị. Trương Hành sau khi bị hắn đạp, hiện tại thành Dương Châu hắn là lớn nhất, thật ra không nói tới Dương Châu, cả quận Giang Đô Thông Thủ cùng Thái Thú đều sợ hắn, chính là bởi vì lão tiểu tử này lòng dạ độc ác, có thể vỗ mông ngựa không biết xấu hổ, lại được dẫn binh đánh giặc, rất được Thánh Thượng coi trọng. Tặc khấu bị Trương tướng quân đánh chạy xuống miền nam, lọt vào tay Vương Thế Sung cũng không ít, Tiêu lão Đại cũng phải nên đề phòng hắn".

Tiêu Bố Y nhíu mày nói: "Vương Thế Sung vì sao phải phái người giám thị ta, lại vì sao muốn trộm túi tiền của ta?"

Tôn Thiếu Phương cười khổ nói: "Ta nghĩ vấn đề này nếu không hỏi Vương Thế Sung, vậy chỉ có Tiêu đại nhân người tự mình mới có thể trả lời".

Tiêu Bố Y không có trả lời, chỉ cười cười, "Lương Tử Huyền gần đây có động tĩnh gì?"

"Tiêu đại nhân người cho chúng ta bề ngoài thì nhàn rỗi ăn chơi, ngầm thì giám thị Vương Thế Sung," Tôn Thiếu Phương đột nhiên cười nói, "Cái này chỉ sợ cùng một mục đích với Vương Thế Sung. Chẳng qua, Tiêu đại nhân đích xác anh minh, bởi vì chúng ta chẳng những phát hiện Vương Thế Sung quả nhiên có liên hệ với Vũ Văn Hóa Cập, mà còn thuận lợi tìm được Lương Tử Huyền. Chẳng qua chúng ta phái mấy huynh đệ giám thị Lương Tử Huyền, phát hiện hắn chỉở nhà không ra ngoài, cũng không hiểu hắn đang làm cái gì".

Tiêu Bố Y nhắm mắt trầm tư thật lâu sau mới nói: "Chó không sủa là chó cắn người, hắn chủ mưu càng lâu, ra chiêu có thể càng nắm chắc".

"Vậy không bằng chúng ta tiên hạ thủ vi cường?" Tôn Thiếu Phương làm động tác cắt ngang yết hầu.

Tiêu Bố Y suy nghĩ hồi lâu, "Không ổn, chúng ta dù sao cũng là phụng chỉ Nam hạ, hiện tại mọi hành động đều bị giám sát, giết Lương Tử Huyền cũng không có tác dụng gì, ngược lại còn để cho người khác bới móc, có thể nói là hạ sách".

"Vậy chẳng lẽ cứ ngồi chờ bọn hắn ám toán chúng ta?" Tôn Thiếu Phương nhíu mày nói.

Tiêu Bố Y cười nói: "Đương nhiên sẽ không ngồi chờ, chúng ta có thể cho bọn hắn cơ hội để giết chúng ta".

"Dẫn rắn rời hang?" Tôn Thiếu Phương ánh mắt sáng ngời.

"Có lẽ là thế" Tiêu Bố Y khóe miệng lộ ra nụ cười khó có thể nắm bắt, "Đúng rồi, Vũ Văn Hóa Cập gần đây ở tại nhạc phường nào?"

"Hồng Đậu nhạc phường" Tôn Thiếu Phương trả lời.

"Có phải là ở tại ngõ Quỳnh Hoa Lưu Tô hà trong thành Dương Châu?" Tiêu Bố Y hỏi.

Tôn Thiếu Phương có chút kinh ngạc, "Không nghĩ đến Tiêu đại nhân đối với nơi này lại rất quen thuộc".

Tiêu Bố Y lại cười nói: "Nam nhân thôi, đối với loại địa phương này đương nhiên đều quen thuộc một ít, thành Dương Châu buổi tối có cấm đi lại không?"

Tôn Thiếu Phương lắc đầu, "Dương Châu là thành lớn mậu dịch, đường sông đường thủy đều ngày đêm không ngừng, hơn nữa thành Dương Châu vẫn rất thái bình, cho nên cũng không có cấm, Tiêu đại nhân chẳng lẽ muốn ra khỏi thành sao?"

"Ừm" Tiêu Bố Y cười nói: "Không cấm thì tốt rồi, đêm nay trừ các huynh đệ lưu lại giám thị Lương Tử Huyền, còn lại đều cùng ta đi Lưu Tô hà".

Tôn Thiếu Phương thiếu chút nữa té xỉu, "Đại nhân, đi Lưu Tô hà làm cái gì?"

"Ngươi nói xem?" Tiêu Bố Y hỏi.

"Lão Đại làm việc quỷ thần khó lường, ta thật sự khó có thể đoán" Tôn Thiếu Phương bất đắc dĩ nói.

***

Lưu Tô hà phong cảnh tú lệ, hai bờ sông đầy hoa quỳnh, gió thổi hoa tâm động lại càng động, không biết hấp dẫn bao nhiêu du khách.

Chỉ là hấp dẫn du khách chẳng những có hoa có nước, còn có nữ nhân nơi này. Ngõ Quỳnh Hoa Lưu tô hà nhạc phường nữ nhân cũng nổi danh không thua kém gì hoa quỳnh.

Đám người Tiêu Bố Y khi tới Lưu Tô hà thì màn đêm đã buông xuống, bọn họ đến cũng là vừa vặn.

Hai bờ sông đèn chiếu mông lung mờảo, hai bờ sông Lưu Tô hà quán rượu như rừng, nhạc phường trải rộng, uống rượu ca hát, người giàu như mây.

Vô số thuyền hoa lui tới các thương thuyền, rất nhiều ca cơ cũng gởi thân trong đó, trong đó có bán nghệ không bán thân, đương nhiên cũng có bán thân không bán nghệ. Chẳng qua nữ nhân có được thuyền hoa, vô luận thế nào thì giá cả qua đêm cũng cao hơn một ít.

Thành Dương Châu mậu dịch phồn thịnh, nhạc phường cũng phát triển, không ít văn nhân tài tử lưu lại trong đó, đương nhiên cũng có rất phú hào ở trong đó.

Các chị em yêu vàng cũng như yêu cái đẹp, đương nhiên người có vàng lại còn tuấn tú sẽ được hoan nghênh nhất, Tiêu Bố Y khi đi vào Nguyệt Ảnh nhạc phường, xem ra tuổi trẻ tuấn tú, lại có vẻ giàu có, cũng thu hút rất nhiều ánh mắt.

Chẳng qua làm cho người ta để ý nhất chính là hắn một hơi dẫn theo mười mấy thủ hạ đi vào, mỗi người đều mạnh mẽ cao lớn, làm cho người ta tâm sinh sợ hãi.

Bà chủ nhạc phường khi ra đón, vẻ mặt tươi cười, cùng mùi phấn son nồng đậm đập vào mặt, "Vị công tử này, từ nơi nào đến, đã nhắm trúng cô nương nào chưa?"

Không có tiền chính là con cháu, có tiền đương nhiên là đại gia, bà chủ nhìn thấy Tiêu Bố Y lạ mặt, thủ hạ lại mang theo không ít, cảm thấy e dè phải cẩn thận hầu hạ.

Tiêu Bố Y còn chưa trả lời, một người đã thịch một cái quỳ gối trước mặt bà chủ.

Bà chủ hoảng sợ, thầm nghĩ đối phương đâu cần lễ phép như vậy, định thần nhìn lại, trên mặt có chút bực mình. Tiêu Bố Y cũng buồn bực, nhìn về phía người mới quỳ xuống, chỉ thấy hắn ăn mặc như văn nhân, cũng coi như là phong lưu tuấn tú, chỉ là ban đêm lạnh lẽo, hắn ăn mặc lại mỏng manh, nhìn thấy hắn quỳ rạp xuống đất lôi kéo ống tay áo của bà chủ, cũng không hiểu hắn đại lễ tham bái là vì cái gì.

"Trương má má, người cho ta gặp Vũ Hà một lần được không?" Người nọ ánh mắt tràn đầy vẻ cầu xin, đôi mắt tràn đầy nước mắt, giống như hai mắt của một con bò sắp vào lò mổ vậy.

Trương má má ho khan, thấy chung quanh đều nhìn, lại nhìn thấy Tiêu Bố Y bộ dáng có vẻ hứng thú, không tiện đem người nọ vứt ra ngoài, chỉ sợảnh hưởng không hay, thầm mắng thủ hạ trông coi nhạc phường không dùng được, sao lại cho tên quỷ nghèo khó này vào.

"Phác công tử à, mau đứng lên, mau đứng lên, ngươi đang làm cái gì vậy, ngươi muốn giết ta sao. Vũ Hà, Vũ Hà cô nương hôm nay không được khỏe".

"Nhưng trước đây, Vũ Hà cô nương cho dù mang bệnh cũng sẽ gặp ta, ta, ta có..." Phác công tử nước mắt lưng tròng lấy từ trong túi ra một gói đồ.

"Có cái gì?" Trương má má mắt chợt sáng ngời.

"Ở đây có một gói thuốc, biết Vũ Hà cô nương than thể không khỏe, đây là ta đem áo dài đổi thấy thuốc bổ cho Vũ Hà cô nương".

Trương má má lãnh đạm nói, " Thì ra là thuốc" Bà ta vốn nghĩ Phác công tử lại xuất tiền ra, nụ cười như mây đen còn chưa kịp ngưng tụ, liền như thủy triều lùi xuống.

"Đúng rồi, đúng rồi" Phác công tử liên tục gật đầu, "Trương má má, người cho ta đem thuốc đưa qua, ta cam đoan, ta gặp Vũ Hà một lần, nói hai câu là đi ngay".

"Ai da," Trương má má có làm ra khuôn mặt tươi cười, "Phác công tử quá khách khí rồi, chút việc nhỏấy, ta cho hạ nhân làm là được, cần gì làm phiền tới người. Tiểu Man, tới đây, đem thuốc này đưa cho Vũ Hà cô nương".

Tiêu Bố Y cùng các cấm vệ đều ngồi ở dưới lầu, nghe được hai người đối thoại, nhiều ít cũng hiểu được chút nguyên do. Phác công tử này thích một cô nương tên là Vũ Hà, xem bộ dáng si tình của Phác công tử thì quá nửa đã ở trên người Vũ Hà tốn không ít tiền. Bất quá trước mắt xem ra đã sạch túi, nhưng cho dù là vậy, cũng đem quần áo mà mua thuốc cho Vũ Hà cô nương. Nhưng nhạc phường quản ngươi là thánh gì, là tình gì, tiền là quan trọng nhất. Trương má má cũng chỉ làm trách nhiệm của một má má tại nhạc phường trước xưa đến nay mà thôi.

"Không được, thuốc này ta nhất định phải tự thân đưa" Phác công tử nhìn thấy nha hoàn đi tới, ôm chặt bao thuốc vào trong ngực, giống như ôm lấy một hy vọng cuối cùng vậy.

"Ồ?" Trương má má cau mày, "Phác công tử, thật ra Vũ Hà cô nương đã sớm được danh y xem mạch, hiện đã sớm đi ngủ, thuốc này của ngươi nếu không muốn đưa thì thôi vậy".

"Ta biết Vũ Hà không có bệnh" Phác công tử dã vứt bỏ đi sự nhã nhặn, lớn tiếng kêu lên: "Vũ Hà, ta là A Phác đây, ta biết nàng đang ở đây, ta là A Phác đây".

Các khách nhân đều cười trộm, ở một bên chỉ chỉ trỏ trỏ xem náo nhiệt.

"Không bệnh ngươi còn đưa thuốc, ta thấy là ngươi có bệnh?" Trương má má nhìn thấy Phác công tử đã làm mặt dày, cũng không giả bộ nữa, "Phác công tử, ta nghĩ ngươi quá nửa là đến làm loạn, mọi người nói như thế nào thì cũng đã có một hồi kết giao, vậy mời ngươi đi cho".

Bà ta khi nói đến những lời này, hai người làm rốt cuộc đã đi tới, một trái một phải, trong giọng điệu có ý uy hiếp, "Trương má má đã mời ngươi đi, Phác công tử xin mời".

Phác công tử nhìn thấy hai người như thiết tháp đứng trước mặt mình thì sợ hãi, lại muốn quỳ xuống, thì hai người nọ đã một trái một phải nhấc Phác công tử lên, muốn kéo ra ngoài cửa, Tiêu Bố Y lại xua tay nói: "Chờ một chút".

Trương má má trong giây lát đã đổi thành khuôn mặt tươi cười, "Vị công tử này, có chuyện gì? Thực ngại quá, lại để cho người như thế quấy rầy nhã hứng của người, không biết người thích dạng cô nương gì, để ta cho người đi làm".

Tiêu Bố Y không để ý tới Trương má má, chỉ đưa tay chỉ vào Phác công tử nói: "Ngươi tới đây".

Hai người kia còn có chút do dự, bốn cấm vệ đã đột nhiên đứng lên, đi đến bên cạnh hai người, "Bảo các ngươi buông tay có nghe rõ không?"

Trương má má thấy tình thế không ổn, cuống quít nói: "Vị công tử này bảo các ngươi buông tay, các ngươi còn không nhanh buông tay?"

Phác công tử thoát khỏi trói buộc, lại ngẩng đầu nhìn lên trên lầu, tuy thái độ đối với Tiêu Bố Y nhiều ít có chút không thích, nhưng người ta cũng đã cứu hắn một lần, mới lưu lại được ở trong này, nói không chừng còn có cơ hội được gặp Vũ Hà cô nương, nghĩ như vậy liền chắp tay hỏi: "Không biết huynh đài có chuyện gì?"

Tiêu Bố Y cười cười, chỉ chỉ ghế nói: "Ngồi đi".

Phác công tử có chút khiếp đảm nhìn Trương má má nhãn, Trương má má nhìn thấy Tiêu Bố Y người đông thế mạnh, khí độ bất phàm, thủ hạ mỗi người đều không dễ chọc, thật ra cũng không dám đắc tội.

Trương má má làm ăn đã lâu, đương nhiên biết người như Phác công tử, cho dù lấy roi đuổi đi, chỉ cần Vũ Hà còn ở đây, có tiền lại sẽ trở về, nhưng người như Tiêu Bố Y, thì tuyệt đối không nên chọc giận.

"Vị công tử này cho ngươi ngồi, Phác công tửcứ ngồi đi".

Phác công tử lấy lại can đảm, tiêu sái chỉnh lại y phục rồi ngồi xuống, "Huynh đài..."

"Dám làm càn..." Tôn Thiếu Phương đột nhiên vỗ bàn, Phác công tử thiếu chút nữa ngồi luôn xuống đất, Tiêu Bố Y cũng xua xua tay, "Tên là gì?"

Phác công tử không còn tiêu sái nữa, lom khom ngồi trên ghế, cười bồi nói: "Tại hạ Phác Chánh Hoan".

Tôn Thiếu Phương đột nhiên cười nói, "Phiêu chánh hoan (đang vui vẻ) lại bị người đuổi đi, đích xác trong lòng khó chịu".

Phác Chánh Hoan mặt chẳng khác gì mảnh vải đỏ trải bàn, đành phải chắp tay nói: "Chê cười chê cười, chỉ là tại hạ không dám đồng ý với cách nói của vị nhân huynh này. Tại hạ đối với Vũ Hà cô nương chính là một mực tình thâm. Chữ phiêu này, không khỏi có chút thô tục cùng không ổn".

Quý Thu sắc mặt cổ quái, lại đem tất cả những hành động của Tiêu Bố Y kể lại một lần, hắn hiển nhiên cũng đã ở tại nhạc phường khá lâu, lúc này mới rành mạch tất cả những gì đã phát sinh...

"Gia gia ngươi là trứng ngốc chắc," Tôn Thiếu Phương lắc đầu cười nói: "Đi vào chỗ này mà nói tới tình thâm, đầu ngươi bị lừa đá chắc?"

Phác Chánh Hoan đột nhiên đứng lên, bất mãn nói: "Ngươi có thể khinh thị tại hạ, nhưng không thể coi khinh thâm tình của Vũ Hà cô nương đối với tại hạ".

Tiêu Bố Y xua xua tay, "Ngươi thích Vũ Hà?"

"Đúng vậy" Phác Chánh Hoan trả lời không chút do dự.

"Vũ Hà cũng yêu ngươi?" Tiêu Bố Y lại hỏi.

"Không sai" Phác Chánh Hoan có chút do dự.

Tiêu Bố Y thở dài, lấy ra một thỏi bạc để trên bàn, đưa tay chỉ Trương má má nói: "Ngươi đi đưa Vũ Hà gì đó ra đây, bạc này chính là của ngươi".

Trương má má hai mắt tỏa sáng, run giọng nói: "Công tử nói là thật chứ".

"Đương nhiên" Tiêu Bố Y cười nói.

Trương má má không chút do dự, đưa tay kéo một nha hoàn qua, cấp bách nói: "Mau, nhanh đi tìm Vũ Hà đến đây".

Chỉ chốc lát, Vũ Hà đã thướt tha từ trên lầu đi rồi, nhìn thấy Phác công tử một bên, khẽ ho khan hai tiếng nói: "Ta tối nay không được khỏe, sau khi uống thuốc đã sớm đi ngủ, còn không biết Phác công tử cũng ở đây".

Phác Chánh Hoan nhìn thấy Vũ Hà, hai mắt đăm đăm, đau lòng nói: "Một khi đã bệnh, thì phải nghỉ ngơi nhiều mới được".

Trương má má đưa tay cầm lấy bạc ở trên bàn, nhìn thấy Tiêu Bố Y không có phản đối, liền kéo Vũ Hà qua, "Vũ Hà, mau đến tiếp đón vị công tử này. Ngươi có biết, vị công tử này vì để gặp mặt ngươi, đã chờ lâu rồi. Vị công tử này, ngươi muốn đưa Vũ Hà vào trong phòng để chuyện trò tâm tình, uống chén rượu không?"

Vũ Hà dáng người gầy yếu, cũng dể coi, khóe miệng có nốt ruồi mỹ nhân, thật ra cũng rất có phong tình, nghe được Trương má má nói xong, như oán như không nhìn Phác Chánh Hoan nói: "Phác công tử, ta..."

Phác Chánh Hoan nắm chặt nắm tay, thống khổ không chịu nổi, cắn môi cơ hồ chảy máu.

"Nghe nói Vũ Hà cô nương có bệnh?" Tiêu Bố Y hỏi.

Vũ Hà có chút xấu hổ, "Có một chút, chẳng qua cũng không đáng ngại".

"Làm cái gì cũng không ngại sao?" Tiêu Bố Y cười hỏi.

Vũ Hà mặt cũng có chút hồng, chỉ có thể lại liếc nhìn Phác Chánh Hoan, "Tiếp công tử uống chén rượu cũng không đáng ngại".

"Thật ra ta tìm ngươi cũng không phải bảo ngươi tiếp uống rượu, mà chẳng qua chỉ muốn nói với ngươi một câu" Tiêu Bố Y lại lấy ra một khối vàng để trên bàn.

Trương má má mắt có chút trợn lên, mới phát hiện cái gì là tài đại khí thô, đây là thành Dương Châu, thương buôn như mây, người có tiền rất nhiều, nhưng là tiêu tiền để mua một câu của người khác thì thực cũng chưa từng thấy qua.

Vũ Hà nhìn thấy khối vàng, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, cũng không hiểu người này rốt cuộc đến đây để làm gì, sao lại ra tay hào phóng như thế? Nàng ở tại Nguyệt Ảnh nhạc phường giá thật ra cũng không cao, một khối vàng này nàng cho dù là không ăn không uống một năm cũng không đủ, điều này làm cho nàng làm sao mà không động tâm?

"Công tử muốn ta nói cái gì?"

"Ta chỉ muốn ngươi nói một câu, ngươi cho tới bây giờ đã từng thích qua vị Phác Chánh Hoan công tử này chưa?" Tiêu Bố Y chậm rãi nói: "Ngươi nói xong, đĩnh vàng này chính là của ngươi, chẳng qua ngươi không nói, ta cũng sẽ không làm khó dễ ngươi, nhưng đỉnh vàng này..." Tiêu Bố Y đem đỉnh vào thu lại, dụng ý không cần nói cũng biết.

Vô luận là khách nhân hay cô nương của nhạc phường, đều nhìn như gặp quái nhân, Phác Chánh Hoan cũng sửng sốt, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Vũ Hà.

Vũ Hà có chút run rẩy, hồi lâu mới nói: "Công tử chẳng phải muốn đùa giỡn với Vũ Hà chứ?"

"Vị công tử này không có nói đùa" Trương má má hận không thể thay thế Vũ Hà nói một câu. Tiêu Bố Y nghiêm mặt gật đầu, "Tuyệt không có nói đùa".

Vũ Hà hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Ta nói cho vị công tử này, ta thích Phác Chánh Hoan, vẫn thực thích hắn, nhưng ta còn muốn nói cho Phác công tử, trên đời này, có thích thì cũng vô ích".

Nàng nói tới đây, đột nhiên bổ nhào lên trên bàn, lên tiếng khóc rống lên, lúc này đến phiên Tiêu Bố Y sửng sốt, Tôn Thiếu Phương cũng rất là kinh ngạc. Hắn đương nhiên biết ý tứ của Tiêu Bố Y. Tiêu Bố Y không phải là xem thường đùa giỡn với Phác Chánh Hoan, cũng biết nhạc phường vốn vẫn là động sâu không đáy, Tiêu Bố Y vốn muốn cho Phác Chánh Hoan tỉnh ra hiểu được điểm ấy. Nhưng cho dù là Tôn Thiếu Phương kinh nghiệm lão luyện, cũng không có nghĩ đến lại có loại kết quả này.

"Ngươi, ngươi..." Trương má má trong lúc nhất thời không biết nên mắng như thế nào, Phác Chánh Hoan cũng vui mừng nhảy tới ôm lấy Vũ Hà nói: "Vũ Hà, ta biết nàng thích ta, ta, ta, ta cảm ơn nàng!"

Vũ Hà lại nhẹ nhàng đẩy Phác Chánh Hoan ra nói: "Chàng không cần cảm ơn ta, ta lần này đi ra chính là muốn nói cho chàng, ta về sau không muốn nhìn thấy chàng nữa".

Phác Chánh Hoan như bị một gáo nước lạnh dội vào đầu, lúng túng nói: "Vũ Hà, nàng, nàng gạt ta, nàng thật ra là muốn nhìn thấy ta, có phải không?"

Vũ Hà chỉ cắn môi, liếc nhìn Tiêu Bố Y nói: "Vị công tử này, Vũ Hà không được khỏe, xin phép đi trước".

Tiêu Bố Y lại vỗ bàn, trầm giọng nói: "Không cho phép đi" Dưới một chưởng của hắn, thỏi vàng kia đã lún vào mặt bàn.

Vũ Hà giật mình ngẩn ra, Trương má má sợ hãi sắc mặt trắng bệch, cuống quít kéo Vũ Hà lại nói: "Vũ Hà, mau hướng tới công tử nói xin lỗi đi".

Vũ Hà xoay người thi lễ, đờ đẫn nói: "Công tử, thực xin lỗi, người không cho Vũ Hà đi, vậy muốn Vũ Hà cùng người lên giường sao?"

Nàng nói chua cay. Phác Chánh Hoan đã cắn môi đến chảy máu, Tiêu Bố Y cũng than nhẹ một tiếng, "Một khi ngươi đã thích hắn, mới vừa rồi vì sao không chịu gặp? Vô luận hắn cầu xin thế nào ngươi cũng không chịu ra, ngươi cũng biết hắn vì ngươi, không tiếc vất đi thể diện? Mà đối với nam nhân mà nói, thể diện thậm chí so với vàng còn muốn quý trọng hơn".

Vũ Hà không đáp.

Tiêu Bố Y liếc nhìn Phác Chánh Hoan, thở dài nói: "Thì ra ngươi rốt cuộc là bị chân tình của Phác Chánh Hoan lay động, lúc này mới không muốn hắn hãm sâu vào bùn lầy. Ngươi không muốn gặp hắn, chính là muốn cho hắn cảm thấy ngươi tuyệt tình quả nghĩa, rời khỏi nơi này mới là sinh lộ?"

Phác Chánh Hoan ngạc nhiên, Vũ Hà trong mắt lộ ra lệ quang, chỉ bình thản nói: "Cảm ơn công tử".

"Ngươi muốn gả cho hắn sao?" Tiêu Bố Y cười hỏi.

Vũ Hà hai mắt rớm lệ, hồi lâu mới nói: "Có thể sao?"

"Cô ta xuất thân nhạc phường, ngươi có muốn cưới cô ta không?" Tiêu Bố Y quay đầu lại nhìn về phía Phác Chánh Hoan nói.

Phác Chánh Hoan gật mạnh đầu, "Muốn, ta yêu nàng, mặc kệ nàng trước kia là dạng người gì, ta chỉ biết nàng đối với ta rất tốt".

Tiêu Bố Y cười vỗ bàn, thỏi vàng liền bắn lên, hắn chụp lấy, đưa cho Trương má má nói: "Ta đem cái này chuộc thân cho Vũ Hà cô nương, không biết chừng này có đủ không?"

Trương má má nhìn thấy trên thỏi vàng rõ ràng có một dấu tay, hoảng sợ gật đầu nói: "Đủ rồi, hẳn là đủ rồi".

"Vậy còn không đem giấy bán thân đưa ra cho đại nhân?" Tôn Thiếu Phương trầm giọng nói.

Trương má má nhìn thấy Tiêu Bố Y lời nói cử chỉ khí độ bất phàm, những người này đều một hai kêu là đại nhân, thật sự cũng không hiểu người nào là đại nhân, nhưng đĩnh vàng này chuộc thân cho Vũ Hà đích thực là đã đủ, mụ ta cũng không muốn sinh ra nhiều chuyện, cuống quít tự mình đi lấy giấy bán thân của Vũ Hà.

Tiêu Bố Y tiếp nhận giấy bán thân, xem qua rồi đưa cho Tôn Thiếu Phương hỏi: "Có đúng không?"

Tôn Thiếu Phương thật ra cũng quen thuộc, gật đầu nói: "Đại nhân, đích xác không sai".

Tiêu Bố Y đứng lên đi tới ngọn nến, châm lửa đốt giấy bán thân, Trương má má giật mình nhưng cũng không dám nói gì. Tiêu Bố Y nhìn giấy bán thân cho tới khi nó hóa thành tro bụi, lúc này mới vỗ vỗ tay cười nói: "Được rồi, hiện tại Vũ Hà ngươi đã không thuộc về nơi này, không có ai có thể hạn chế được tự do của ngươi".

Vũ Hà vui quá thành khóc, yêu kiều thi lễ nói: "Công tử đại nghĩa, xin thứ cho Vũ Hà mới vừa rồi vô lễ".

Tiêu Bố Y lại cười nói: "Ngươi nếu không vô lễ, ta làm sao nhìn ra sự chân tình của ngươi? Phác Chánh Hoan, ngươi phải biết rằng, người lương thiện thì không sợ trời phạt, người ác nhân sợ trời không phát, hãy nhớ rõ si tình của ngươi hôm nay, nhớ kỹ lựa chọn của Vũ Hà hôm nay, trong mắt nàng ta, tình cảm của ngươi thật sự so với vàng còn muốn quý trọng hơn, ta chúc các ngươi trăm năm hạnh phúc".

Phác Chánh Hoan thi lễ, cảm kích nói: "Tạ ơn ân công, Phác Chánh Hoan ghi nhớ đại nghĩa này của công tử, xin công tử nói cho ta cao tính đại danh, Phác Chánh Hoan không dám nói báo đáp, chỉ muốn làm một cái trường sinh bài vị để nhắc nhở cho đời sau".

"Ta tên là Tiêu Bố Y" Tiêu Bố Y khoát khoát tay: "Thôi đi đi".

Đợi sau khi Phác Chánh Hoan cùng Vũ Hà ngàn ân vạn tạ rời đi, Trương má má lúc này mới phục hồi lại tinh thần, "Tiêu đại nhân thì ra là có tâm địa Bồ Tát, không biết thích dạng cô nương gì, ta sẽ tìm đến cho đại nhân".

Mụ ta nói xong lời này cảm giác được cũng có chút tự mâu thuẫn, thầm nghĩ Bồ Tát cũng sẽ tìm nữ nhân sao?

Tiêu Bố Y mỉm cười nhìn Trương má má nói: "Ta cảm thấy ngươi cũng không tệ".

Trương má má mặt đỏ lên, "Tiêu công tử thực cứ đùa với ta".

Tiêu Bố Y nụ cười chợt tắt, "Ta từ khi đến đây đã từng đùa với ai chưa?"

Trương má má sợ đến phấn trên mặt thiếu chút nữa cũng rơi xuống, "Tiêu đại nhân…"

"Ta chỉ muốn ngươi cùng ta uống chút rượu mà thôi" Tiêu Bố Y lại cười nói: "Chẳng lẽ cái này cũng không được sao?"

"A?" Trương má má trợn mắt há hốc mồm.

***

Từ Nguyệt Ảnh phường nhìn ra ngoài, chỉ thấy trên Lưu Tô hà ánh sáng huy hoàng, thuyền hoa qua lại thương thuyền không ngừng, khinh ca mạn vũ, tơ trúc thanh thanh, dưới ánh trăng như là tiên cảnh vậy.

Trên một chiếc thuyền lớn đậu ở gần bờ tuy có ca múa, Vương Thế Sung vẫn chỉ nhìn chằm chằm vào Nguyệt Ảnh phường ở đối diện, ánh mắt như chim ưng lại hồ nghi bất định.

Một chiếc thuyền nhỏ từ đối diện chèo qua, một người nhẹ nhàng nhảy lên thuyền lớn, thân thủ nhanh nhẹn, thấp giọng nói: "Vương đại nhân" Tiếng nhạc của ca cơ hơi chút ngừng lại, Vương Thế Sung cũng trầm giọng nói: "Hát lên đi".

Hắn tuy bảo ca cơ hát lên, bản thân lại đi vào trong khoang thuyền, người nọ đi theo Vương Thế Sung vào trong khoang thuyền, Vương Thế Sung đã không thể chờ đợi hỏi, "Quý Thu, Tiêu Bố Y tại nhạc phường làm cái gì?"

Quý Thu sắc mặt cổ quái, lại đem tất cả những hành động của Tiêu Bố Y kể lại một lần, hắn hiển nhiên cũng đã ở tại nhạc phường khá lâu, lúc này mới rành mạch tất cả những gì đã phát sinh.

Vương Thế Sung cau mày nói: "Ngươi nói hắn cuối cùng chỉ cùng với bà chủ nhạc phường uống rượu ở trong phòng, cũng không có động tĩnh gì khác?"

Quý Thu gật đầu nói: "Quả thật là như thế, Vương đại nhân, Tiêu Bố Y làm việc thật cổ quái, trước là mỗi đêm xem xuân cung đồ, sau lại đi uống rượu với bà chủ nhạc phường, ta chỉ sợ hắn thực có chút vấn đề".

"Vấn đề gì?" Vương Thế Sung hỏi.

"Ta chỉ sợ hắn thực thích gái già" Quý Thu lầm bầm nói: "Vương đại nhân cũng biết, có những người..." nhưng nhìn thấy Vương Thế Sung mặt đang cười lạnh, Quý Thu rốt cuộc không dám nói nữa, "Vương đại nhân, ta cũng chỉ là đoán thôi, không dám nói là thực".

Vương Thế Sung rốt cuộc nói: "Ngươi một khi đã biết không phải là thực, vậy tiếp tục theo dõi đi, liên tục báo cáo cho ta hành tung của hắn. Hôm nay hắn hẳn là đang diễn cho người khác xem, chỉ là hắn càng diễn, ngược lại càng chứng tỏ hắn phải làm một ít chuyện không muốn cho người khác biết. Đợi cho đến khi người ta mệt mỏi, mới chính là lúc hắn hành động".

Quý Thu do dự, đang muốn nói gì, rốt cuộc vẫn nhịn xuống, "Tất cả nghe theo phân phó của đại nhân" Lại nghe thấy có mấy tiếng ếch kêy, Quý Thu nhảy lên trên thuyền, sau một lát lại quay trở lại nói: "Vương đại nhân, Tiêu Bố Y quả nhiên đã có động tĩnh, hắn dẫn cấm vệ đến Nguyệt Ảnh nhạc phường kêu cô nương, cũng không qua đêm, hiện đã phân ra từng nhóm rời khỏi Nguyệt Ảnh phường, hiện tại đang đi về phía thành Tây".

181. Chương 181: Phản Khách Thành Chủ

Vương Thế Sung thản nhiên nói: "Ngươi mới vừa rồi cũng nói, bảo tàng kinh thiên cùng phương pháp luyện vũ khí có người tìm được, nếu có người hưởng ứng, lo chi đại sự không thành, khối Thiên thư cuối cùng này chính là con người!"...

Hồ ly giảo hoạt cũng đấu không qua được thợ săn giỏi, nghe được tình báo của thủ hạ, Quý Thu Vương Thế Sung lão mưu thâm tính, kiên trì luôn sẽ có thu hoạch, hôm nay xem ra, đã đến lúc bọn họ thu hoạch.

Chỉ là lần trước ăn cắp tấm xuân cung đồ, lần này, Tiêu Bố Y là nhẫn nại không được, hay là lại muốn chơi bọn họ một vố nữa.

Vương Thế Sung nghe nói cấm vệ thủ hạ của Tiêu Bố Y đi thành tây, ngược lại vẫn trấn tĩnh, "Còn Tiêu Bố Y?"

"Tiêu Bố Y vẫn ở tại Nguyệt Ảnh phường" Quý Thu nói.

Vương ThếSung trầm tư thật lâu sau, "Phân phó vệ binh canh giữ thành tây không cần gây khó dễ, cho bọn họ ra khỏi thành, phái mấy người theo dõi bọn họ, xem bọn họ đi làm cái gì là được. Tiêu Bố Y ở trong đó tuyệt đối không thể buông lỏng giám thị, hắn phi thường giảo hoạt, cấm vệ ra khỏi thành thực có thể chỉ là ngụy trang mà thôi".

Quý Thu đầu tê dại, "Hiện tại mọi hành động của Tiêu Bố Y đều nhằm trong sự giám thị của chúng ta, xem ra hắn cũng không thể xuất ra trò gì".

Vương Thế Sung đột nhiên hỏi, "Tiêu Bố Y còn có hai thủ hạ, vậy có đi cùng hắn tới Nguyệt Ảnh phường không?"

Quý Thu rùng mình, lắc đầu nói: "Không có, bọn hợ lại hành quán".

"Có người giám thị chứ?" Vương Thế Sung trầm giọng hỏi.

"Có" Quý Thu gật đầu nói: "Tất cả thủ hạ của Tiêu Bố Y ta đều có tính toán rõ ràng, mỗi một người ít nhất có ba người tiến hành giám thị".

Vương Thế Sung thở ra một hơi nói: "Quý Thu, ngươi làm không tệ, đợi sau chuyện này, ta phải thưởng cho ngươi xứng đáng mới được".

"Thuộc hạ được đại nhân có ân tri ngộ, chỉ có tận tâm báo đáp" Quý Thu khúm núm nói: "Chỉ là thuộc hạ có một chuyện không rõ, không biết có nên hỏi hay không".

"Nói đi!"

"Đại nhân vẫn nói Tiêu Bố Y có thể phụng mật chỉ đối với người bất lợi, nhưng trước mắt xem ra," Quý Thu do dự một lúc mới nói: "Hắn đối với đại nhân hình như không có làm cái gì".

Vương Thế Sung than nhẹ một tiếng nói: "Quý Thu, ngươi xem ra đã bị sự giảo hoạt của Tiêu Bố Y làm cho mê hoặc, người này nếu không bất động, thì chính là một kích đắc thủ, tuyệt đối sẽ không lưu cho ngươi bất cứcơ hội hoàn thủ gì, ta nếu đợi cho hắn ám toán thì quá nửa đã chậm rồi. Một khi đã như vậy, ta phải sớm có chuẩn bị mới là tốt nhất".

"Thuộc hạ hiểu rồi" Quý Thu lui ra, Vương Thế Sung nhìn chiếc thuyền nhỏ đi xa, cho ca cơ tiếp tục ca múa trên thuyền, bản thân thì về lại khoang thuyền, mở một cánh cửa ngầm nói: "Xuất hiện đi".

Một người từ trong ngăn ngầm đi ra, dáng người trầm ổn, ôm quyền nói: "Nghĩa phụ, người tìm con có việc gì?"

"Tiêu Bố Y phái người đi thành tây, không biết là làm cái gì?" Vương ThếSung nhíu mày nói, hắn rất ít khi cùng người khác thương lượng, nhưng đối với người trước mắt là ngoại lệ.

Người nọ tuổi còn trẻ, nhưng bộ dáng đối với Vương Thế Sung rất tôn kính, "Nghĩa phụ, người hoài nghi hắn đi tìm tàng bảo?"

"Biện nhi, hiện tại ta như là một miếng băng mỏng, nơm nớp lo sợ" Vương Thế Sung nhẹ nhàng thở dài một hơi, "Lần này ta đi Đông Đô, phát hiện Thánh Thượng ý niệm chinh phạt Cao Lệ trong đầu chưa bao giờ mất đi, ta chỉ sợ hắn còn có thể tấn công Cao Lệ".

Người nọ cũng cau mày, "Vậy nghĩa phụ có ý gì?"

Vương Thế Sung chậm rãi ngồi xuống, không đáp mà hỏi ngược lại: "Biện nhi, vi phụ đối với ngươi thế nào?"

"Biện nhi thuở nhỏ mất đi song thân, được nghĩa phụ thu dưỡng, lấy theo họ của nghĩa phụ, nếu không có nghĩa phụ, sẽ không có Vương Biện hôm nay" Vương Biện chân thành nói: "Đại ân đại đức của nghĩa phụ đối với con, con vĩnh viễn không quên".

Vương Thế Sung khóe miệng lộ ra nụ cười, "Ta biết đứa nhỏ ngươi không tệ, ta thu dưỡng ngươi, cũng bởi vì thân thế của ngươi giống như ta, ta biết trên đời này nếu còn có một người ta có thể tín nhiệm, không thể nghi ngờ chính là ngươi, bằng không ta cũng sẽ không chuyện tìm Thiên thư giao cho ngươi".

"Đáng tiếc con vô dụng, tìm mấy năm, cho đến bây giờ một mảnh mai rùa cũng không tới tay" Vương Biện có chút hổ thẹn nói.

"Có khi, loại chuyện này không phải dựa vào năng lực, mà còn cần có vận khí" Vương Thế Sung an ủi nói: "Biện nhi, ngươi không phải năng lực không đủ, mà là kém một chút vận khí, bằng không mảnh mai rùa kia cũng sẽ không rơi vào tay Tiêu Bố Y".

"Tiêu Bố Y cho tới giờ, quá nửa cũng không biết ý đồ của chúng ta?" Vương Biện hỏi.

Vương Thế Sung chậm rãi gật đầu, "Ta nghĩ hắn quá nửa là không biết, trên đời này thường thường chỉ một chi tiết cũng quyết định thành bại, người nọ bị trọng thương đào thoát khỏi thụ hạ ngươi, ai nghĩ đến hắn trọng thương không trị, mảnh mia rùa trên người lại rơi vào một tay trộm vặt, mà tên này lại muốn trộm đồ của Tiêu Bố Y, lại bị Tiêu Bố Y lột luôn cả mảnh mai rùa trên người hắn, đây cũng đều là chuyện mà người ta không thể nào dự kiến được".

Tiêu Bố Y nếu ở tại đây, quá nửa cũng sẽ cảm khái thế giới này thật sự rất lớn, nhưng lại có chút trùng hợp, lúc trước hắn mới đến Mã ấp, đã lột lấy đồ trên người một tên trộm vặt, làm sao nghĩ đến đã va chạm với Vương Thế Sung.

"Chúng ta vất vả khó nhọc, lại bị hắn thuận tay dắt dê, thật sự là không cam tâm" Vương Biện nắm chặt nắm tay, "Tiểu tử này vận khí thật sự quá tốt, tên trộm vặt kia sớm đã bị ta giết chết, nhưng cũng khó giải mối hận trong lòng ta".

"Cũng không thể nói nói như vậy," Vương Thế Sung nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Vương Biện, "Biện nhi, Tái ông mất ngựa, không biết là họa hay phúc. Cho dù ngươi cố chấp không nỡ, nhưng làm sao tra ra mảnh mai rùa rơi vào tay Tiêu Bố Y? Đừng nói là ngươi, ta cũng không biết tiểu tử này tâm cơ lại sâu như thế, nói không chừng còn thiếu sự đề phòng với hắn. Khi ở tại Đông Đô, ta vẫn một mực lưu ý tiểu tử này, ta phát hiện hắn cùng Lý Huyền Bá liên hệ khá chặt chẽ, Bùi Minh Thúy lại rất thâm tình với Lý Huyền Bá, nàng ta tại Trương Dịch vất vả tìm được một mảnh mai rùa, nói không chừng là rơi vào tay Lý Huyền Bá, Lý Huyền Bá một khi chết, thì mảnh mau rùa này rất có thể sẽ rơi vào tay Tiêu Bố Y".

"Nói như vậy mảnh Thiên thư hắn có ít nhất là hai khối?" Vương Biện nhíu mày nói.

Vương Thế Sung lắc đầu, "Mấy cái này chẳng qua cũng chỉ là phỏng đoán, cũng có thể hắn chỉ có một khối, cũng nói không chừng hắn có được toàn bộ Thiên thư. Chỉ là người biết bí mật Thiên thư không nhiều lắm, nhưng cũng tuyệt đối là không ít, mảnh mai rùa không cần tập trung toàn bộ, chỉ cần đập vỡ một khối có thể tìm được bí mật trong đó".

Vương Biện nhíu mày nói: "Thì ra là như thế, con vẫn nghĩ phải tập trung cả bốn khối mới được, lại không biết bốn khối đều có bí mật riêng?"

Vương Thế Sung cười nói: "Vi phụ trước kia không nói với ngươi, chỉ sợ ngươi không giữ được kiên nhẫn, nhưng đến hôm nay, vi phụ cũng phải nói cho ngươi biết".

"Đa tạ nghĩa phụ coi trọng" Vương Biện tuy trầm ổn, nhiều ít đã có ý tò mò.

"Thiên thư từ đâu đến nói vậy ngươi hẳn là đã biết" Vương Thế Sung chậm rãi nói: "Mỗi một đời đại biến, Thiên thư tất xuất hiện đưa ra lời tiên đoán. Thế nhân đều nói, người được Thiên thư thì Thiên thư sẽ nói cho biết làm thế nào để có được thiên hạ, điều này tạo nên sức hấp dẫn không gì bằng đối với người trong thiên hạ, lúc này mới có vô số người tuy không rõ, nhưng vẫn tranh đấu muốn đoạt Thiên thư. Thiên thư mỗi lần xuất hiện chỉ có bốn khối mai rùa, hợp thành Thiên thư chân chính, một khối trong đó là lời tiên đoán kinh thiên. Năm cuối đời Đông Hán thiên thư sấm ngữ là 'Đại hán giả, đương đồ cao', Bắc Tề thiên thư viết 'a na côi chung phá nhĩ quốc', hai lời tiên đoán này đều chuẩn xác. Chính là mấy tháng trước Đông Đô truyền lưu Lý thị đương vi thiên tử, cũng không biết là Thiên thư truyền lại, hay là Thánh Thượng muốn tìm cớ tru sát Lý phiệt".

"Vậy ba khối còn lại thì chứa cái gì?" Vương Biện hỏi.

"Một khối tàng bảo, một khối tàng giáp" Vương Thế Sung nghiêm mặt nói: "Được tàng bảo tỏng mai rùa là giàu nhất thiên hạ. Được tàng giáp nên là khải giáp cùng binh khí hoàn mỹ nhất trên đời này".

Vương Biện có chút nghi hoặc, "Nghĩa phụ, con có một chuyện không rõ".

"Là cái gì?"

"Căn cứ theo con biết, Thiên thư này vốn là Trương Giác truyền lại. Trương Giác đã chết cả trăm năm, hắn lưu lại tàng bảo có lẽ là còn, nhưng tàng giáp binh khí của hắn quá nửa đã sớm rỉ sét hư hỏng. Thần binh gì đó con cũng không tin. Nói đến cho dù có thần binh gì đó, nhưng số lượng cũng có hạn, có thể làm được chuyện gì?"

Vương Thế Sung gật đầu, "Biện nhi có thể nghĩ được như vậy, thật sự không uổng công ta cùng ngươi nói mấy cái này. Vi phụ lúc trước cũng có nghi vấn như thế, nhưng ngươi phải biết rằng, Trương Giác tuy chết, nhưng Thái Bình đạo không chết".

"Nghĩa phụ là có ý gì?" Vương Biện đột nhiên giật mình, "Người nói Thái Bình đạo tuy không hưng thịnh, nhưng vẫn có rất nhiều người âm thầm thao túng?"

Vương Thế Sung gật đầu, " Thế lực của Thái Bình đạo vương triều các đời đều không dám bỏ qua, cũng như Ngũ đấu mễ giáo vậy, đều là đối tượng mà triều đình vừa tức giận lại vừa muốn đồng hóa. Không biết Biện nhi có biết Vô Hoài Văn không?"

"Con đương nhiên biết, đây là luyện khí đại sư nổi danh hiển hách của tiền triều, chỉ là hành tung vẫn mơ hồ, có chút quỷ bí".

"Đều biết Vô Hoài Văn là luyện khí đại sư nổi danh tiền triều, nhưng lại rất ít có người biết hắn cũng là người của Thái Bình đạo," Vương Thế Sung thở dài một tiếng, "Hắn gia thế đời đời luyện khí, từ Tần triều đã có danh tiếng, đến đời Vô Hoài Văn đã đạt tới mức thần kỳ. Trăm phép luyện Tần triều, kỹ thuật luyện thép Đông Hán đều phát dương quang đại trên tay hắn. Người bên ngoài chỉ cần luyện được một hai thanh thần binh đã là danh chấn thiên hạ, hắn lại có thể luyện ra nhiều nhất thiên hạ. Hắn là người của Thái Bình, vô luận tìm được hậu nhân của hắn, hay là tìm được phương pháp của hắn, ngươi cứ ngẫm lại đi, sẽ biết tàng giáp có giá trị hay không".

Vương Biện hít vào một hơi khí lạnh, hồi lâu mới nói: "Thì ra là như thế, chỉ cần tìm được bảo tàng kinh thiên cùng phương pháp rèn vũ khí, chỉ cần có người hưởng ứng, lo chi đại sự không thành, trách không được thế nhân đều nói được Thiên thư là được thiên hạ, nhưng một khối Thiên thư cuối cùng nội dung là gì?"

Vương Thế Sung thản nhiên nói: "Ngươi mới vừa rồi cũng nói, bảo tàng kinh thiên cùng phương pháp luyện vũ khí có người tìm được, nếu có người hưởng ứng, lo chi đại sự không thành, khối Thiên thư cuối cùng này chính là con người!"

"Con người?" Vương Biện rất là nghi hoặc, "Trong khối mai rùa này có quan hệ gì với con người?"

"Khối mai rùa thứ tư chỉ có một khối lệnh bài mà thôi" Vương Thế Sung nhẹ giọng nói.

"Lệnh bài, lệnh bài gì?" Vương Biện có chút mờ mịt.

Vương Thế Sung trên mặt đột nhiên cũng dâng lên sự kích động, hồi lâu mới nói: "Khối lệnh bài này chính là Thái Bình lệnh lúc trước Trương Giác hiệu lệnh thiên hạ!"

"Thái Bình lệnh?" Vương Biện đột nhiên đứng lên, "Nghĩa phụ chính là nói, nếu có thể tìm được Thái Bình lệnh này, có thể điều động người của Thái Bình đạo trong dân gian?"

Vương Thế Sung gật đầu, "Nên là như thế, Thái Bình đạo tuy thế lực suy bại, không bằng Ngũ đấu mê giáo, nhưng nếu tụ tập lại, tuyệt đối là một cỗ lực lượng khổng lồ. Thiên thư vừa ra, binh giáp tàng câu toàn, ngươi nói được người được Thiên thư, có thể có được thiên hạ hay không?"

Vương Thế Sung gật đầu, "Nên là như thế, Thái Bình đạo tuy thế lực suy bại, không bằng Ngũ đấu mễ giáo, nhưng nếu tụ tập lại, tuyệt đối là một cỗ lực lượng khổng lồ. Thiên thư vừa ra, binh giáp tàng câu toàn, ngươi nói được người được Thiên thư, có thể có được thiên hạ hay không?"...

Vương Biện trầm mặc thật lâu sau mới nói: "Tội con đáng chết vạn lần".

Vương Thế Sung cười vỗ vỗ vai hắn, "Biện nhi, rất nhiều chuyện không phải muốn là được, cũng không cần quá tự trách. Chỉlà Thánh Thượng hiện tại tuy không nói rõ, nhưng ta cảm thấy hắn đã chuẩn bị để chinh phạt Cao Lệ. Lúc trước lần thứ hai hắn chinh phạt Cao Lệ, Dương Huyền Cảm phản loạn làm cho hắn bị một kích trầm trọng, các thế lực cựu phiệt này vẫn là đại họa trong lòng hắn, nên hắn trước trừ Lý phiệt, gần nhất đi Thái Nguyên, ta chỉ sợ hắn sẽ xuống tay với Lũng Tây cựu phiệt, nếu cùng Đột Quyết hòa thân ổn thỏa, diệt trừ Lũng Tây cựu phiệt, hắn sẽ không còn gì ưu tư, nhất định sẽ lại chinh phạt Cao Lệ. Chỉ là dân chúng hiện tại đã không chịu nổi lao dịch, đã đến đến bước hỏng mất, Thánh Thượng nếu lại chinh phạt, cho dù cựu phiệt không nổi dậy, thì thiên hạ này cũng sẽ đại loạn".

"Nghĩa phụ nghĩ là?" Vương Biện do dự hỏi.

"Làm người nhất thiết không thể cố chấp," Vương Thế Sung thản nhiên nói: "Hôm nay chúng ta dưới sự chú ý của người khác, hành động nho nhỏ còn được, nhưng nếu có động tác gì lớn, khó tránh không bị Thánh Thượng nghi kỵ. Vi phụ diệt trừ Trương Hành, chỉ là vì tiện nghi làm việc, nhưng thiên hạ thiên thượng gì gì đó thật sự quá mệt mỏi, chúng ta không chiếm được thiên hạ, có thể tự bảo thân là tốt lắm rồi. Quận

thừa này đã tốt rồi, ta khác với bọn Vũ Văn Hóa Cập Lương Tử Huyền, bọn họ chính là làm cho hả giận, thật sự là hành vi của kẻ ngu xuẩn. Chúng ta chỉ cần có lợi là được, quản chi hắn cùng ai hợp tác, chỉ là bảo tàng này nếu ở tại phụ cận thành Dương Châu, Tiêu Bố Y muốn một mình chiếm lấy, trước tiên phải qua ải của ta mới được".

"Vậy nghĩa phụ quyết định làm sao bây giờ?" Vương Biện nhiều ít có chút hưng phấn.

"Ôm cây đợi thỏ" Vương Thế Sung nói đơn giản rõ ràng, "Tiêu Bố Y tuy giảo hoạt, nhưng dù sao tiền tài động lòng người, hắn có khoát đạt đến đâu nhưng biết có bảo tàng vô cùng như vậy cũng sẽ không lạnh nhạt, hắn tìm được Thiên thư nhìn như vận khí tốt, nhưng chúng ta chỉ cần chặt chẽ giám sát hắn, đợi khi hắn đào ra bảo tàng mới xuất hiện. Ta nghĩ hắn bận rộn một hồi, chẳng qua chỉ là để che mắt người khác mà thôi!"

***

Vương Thế Sung tuy lão mưu thâm tính, nhưng cũng không có nghĩ đến, Tiêu BốY chẳng những tìm được tàng bảo đồ trong Thiên thư, hơn nữa còn sưu tập đủ Thiên thư.

Giờ phút này hắn vuốt khối Thái Bình lệnh lạnh như băng trong lòng, cân nhắc trước sau. Khối Thái Bình lệnh này đương nhiên chính là di vật của Lý Huyền Bá mà Lý Thế Dân đưa cho hắn.

Hiện tại với thân thủ của hắn, làm sao có thể có ai lấy được gì của hắn. Giả hòa thượng tuy là vua ăn trộm, nhưng cho dù thân thủ đến thế nào, cũng làm sao được với cao thủ võ công, không thể đột phá giới hạn. Tiêu Bố Y hiện tại cảm quan đã đạt tới mức linh mẫn trước đó chưa từng có, lông trên mặt vua ăn trộm cũng thấy rõ từng cọng, làm sao nhìn không ra tóc hắn mới cạo, cử chỉ động tác khác biệt. Hắn ngay từ lần đầu tiên thấy hòa thượng kia đã cho rằng hòa thượng là giả. Vua ăn trộm đến trộm, hắn đã sớm có sự chuẩn bị, vừa lúc cho Tôn Thiếu Phương âm thầm đi theo giám sát.

Vùng ngoại ô hoang dã, đến bóng gủy cũng không có, nhưng mười mấy cấm vệ đều ở cùng một chỗ, âm thanh đinh đinh đang đang vang lên rất náo nhiệt.

Khi ánh mặt trời đã lên, Tôn Thiếu Phương rốt cuộc đi tới nói: "Tiêu lão Đại, trong này cái gì cũng không có, đá núi thực cứng".

Tiêu Bố Y không có mất mác gì, chỉ gật gật đầu nói: "Các huynh đệ vất vả rồi, thu công trở về nghỉ ngơi thôi".

Tôn Thiếu Phương có chút cười khổ, cũng không hiểu Tiêu Bố Y vì sao lại bảo các huynh đệ đêm hôm khuya khoắc ra khỏi thành, đến một ngọn núi hoang thành tây đào bới. Chẳng qua đại nhân vẫn là đại nhân, chuyện đại nhân bảo làm, cho dù tạm thời không thể lĩnh hội, bọn họ cũng phải làm không được sai lầm, dù sao Tiêu Bố Y đối với bọn họ cũng không tệ.

Khi nghe Tiêu Bố Y nói thu công, các cấm vệ mệt đến cơ hồ khí lực hoan hô cũng không có. Tiêu Bố Y nhưng thật ra cũng hiểu ý mọi người, bảo mọi người không cần về lại hành quán nghỉ ngơi, nếu thích thì có thể đi Nguyệt Ảnh phường, bởi vì buổi tối còn phải làm việc. Các cấm vệ khi nghe được câu trước, còn tràn đầy cảm kích, nhưng khi nghe được câu sau, khi đến Nguyệt Ảnh phường chỉ đâm đầu đi ngủ, làm cho các cô nương Nguyệt Ảnh phường rất là kỳ quái, chỉ cảm thấy đám người này hành vi cổ quái, người ta đến Nguyệt Ảnh phường là vì cô nương, bọn họ đi Nguyệt Ảnh phường chỉ để đi ngủ.

Tiêu Bố Y sau khi trở lại Nguyệt Ảnh phường, mấy nha hoàn thấy đều thì thầm chỉ chỉ trỏ trỏ, hiển nhiên đối với Tiêu Bố Y tràn ngập tò mò, Tiêu Bố Y không để ý tới, lập tức về phòng.

Trương má má mới vừa dậy, nhìn thấy Tiêu Bố Y vào phòng liền khóc kể, "Tiêu đại nhân, nguờii đừng trêu chọc cái thân già này nữa, các khớp xương của ta cũng không chịu nổi đâu".

Nha hoàn ở bên ngoài phòng nghe được, đều nhìn nhau, trên mặt lộ ra nụ cười cổ quái.

Tiêu Bố Y tìm một cái ghế dựa ngồi xuống, thấy trong phòng hơi rượu xộc tới trời, một vò rượu còn nằm ở dưới đất, khẽ cười nói: "Ngươi ngày hôm qua uống đến bát thứ bảy mới say, không biết ta nói có sai không?"

"Hình như là bát thứ tám?" Trương má má có chút khiếp đảm nói.

Tiêu Bố Y lấy ra khối bạc đặt ở trên bàn, "Chừng này đã đủ chưa?"

Trương má má mỉm cười tiếp nhận, khi đi tới cửa, đột nhiên hỏi: "Tiêu đại nhân, đêm nay còn muốn ta đến không?"

"Ngươi thích thì đương nhiên có thể" Tiêu Bố Y trả lời.

Trương má má tuy ra dấu xin tha, nhưng lấy bạc cũng cao hứng phấn chấn rời đi, nha hoàn ở ngoài cửa vẻ mặt cổ quái, một nha hoàn cổ khởi dũng khí đi vào phòng nói: "Tiêu công tử..."

"Chuyện gì?"

"Thật ra chuyện mà Trương má má có thể làm, ta cũng có thể làm" Nha hoàn đỏ mặt, vô luận như thế nào, nhìn thấy loại bộ dáng cao hứng của Trương má má, nha hoàn cảm thấy cũng đáng giá thử một lần.

"Ngươi gọi là Tiểu Man?" Tiêu Bố Y hỏi.

Tiểu Man tràn đầy hưng phấn, "Công tử trí nhớ thật tốt, ta gọi là Tiểu Man".

"Ngươi buổi tối nếu thích, cũng có thể đến, chỉ cần ngươi không sợ đau đầu" Tiêu Bố Y trả lời.

Tiểu Man mặt đỏ bừng, cũng quả quyết nói: "Tiểu Man sẽ không đau đầu" Tiểu Man khi nói tràn đầy vẻ kiên định, Tiêu Bố Y cũng lẩm bẩm: "Chỉ hy vọng ngươi thực sẽ không đau đầu".

Khi cửa phòng đóng lại, Tiêu Bố Y quay lưng về cửa phòng, hít sâu một hơi, nhìn về phía giường nói: "Bằng hữu dưới giường xuất hiện đi".

Trong phòng này trừ Trương má má cùng hắn ra, cũng không có người khác, nhưng Tiêu Bố Y lại nhìn dưới gầm giường, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi. Hắn từ khi luyện Dịch Cân kinh cho đến bây giờ, một cơn gió, một con ruồi bọ cũng không thể thoát, vì đề phòng ám toán, khi tiến vào phòng đã sớm ngầm tra động tĩnh trong phòng, cái này vốn đối với hắn mà nói thì chỉ là theo lệ mà làm thôi. Nhưng khi hắn ngưng thần, lại phát hiện dưới giường có ẩn một cao thủ, người nọ lại không có hô hấp, nhưng Tiêu Bố Y cảm thấy người này võ công sâu không lường được, không khỏi thầm kinh sợ.

Dưới giường không có động tĩnh, hô hấp cũng không có. Tiêu Bố Y chậm rãi nhắm mắt lại, im lặng một lát, chậm rãi rút đao ra, ngưng kình lên tay, trầm giọng nói: "Các hạ thật sự là cao thủ Tiêu mỗ bình sinh thấy được, có thể cùng ta đường đường chính chính chiến một trận. Cao thủ như thế, lại đi đánh lén thì thật đáng tiếc một thân võ công".

Hắn toàn thân đã chuẩn bị không để ý tất cả mà bổ ra một đao, hắn tin tưởng vào cảm giác của mình, cũng sẽ không chút lưu tình khi bị uy hiếp. Quản hắn cao thủ hay thấp thủ, hôm nay chỉ có thể giết chết rồi mới nói sau! Hắn đột nhiên cảm thấy, hắn chi dù ra tay trước thì thật sự cũng không có nắm chắc tất thắng đối phương. Đây là sát thủ của Lương Tử Huyền hay Vũ Văn Hóa Cập phái đi?

"Ngươi đã bổ ta hai đao" Một thanh âm từ dưới giường truyền ra, rất là trầm thấp.

Tiêu Bố Y thần sắc chợt động, thất thanh nói: "Là đại ca sao!"

Một người từ dưới giường đi ra, dáng người nhỏ gầy, xem ra so với đứa trẻ cũng không cao hơn bao nhiêu, chỉ là dáng người của hắn tuy giống đứa trẻ, nhưng khuôn mặt cũng rất thành thục, đầy những râu, xem ra chính là phát dục không đều.

Chỉ là hắn sau khi ra khỏi giường, cả người đột nhiên nghe từng tràng lắc rắc, dáng người như đứa trẻ trong giây lát biến thành đại hán cao lớn, khôi ngô tráng kiện, làm cho người ta cơ hồ nghĩ đến gặp quỷ.

Người nọ nhìn Tiêu Bố Y, trên mặt đột nhiên lộ ra nụ cười ấm áp, "Huynh đệ, cái gì cũng không giấu được ngươi, ta vốn nghĩ ngươi lần này sẽ không phát hiện ra ta!"

Tiêu Bố Y quẳng đao xuống đất, đi tới nắm lấy tay người nọ, ngạc nhiên nói: "Đại ca, người sao lại đến đây?"

Tiêu Bố Y nằm mơ cũng không nghĩ đến, tuyệt đỉnh cao thủở dưới giường lại là Cầu Nhiêm Khách! Mỗi lần Cầu Nhiêm Khách xuất hiện đều làm cho hắn không dự kiến được. Nhưng mỗi lần nhìn thấy Cầu Nhiêm Khách, trong lòng hắn luôn cảm thấy vui sướng khó có thể diễn tả.

Cầu Nhiêm Khách cuống quít tránh thoát cái ôm của Tiêu Bố Y, xua thủ lắc đầu nói: "Đừng đến đây đừng đến đây, ngươi gần đây ôm nữ nhân rất nhiều, nhìn thấy đại ca cũng không tự kìm hãm được sao?"

"Nữ nhân chỉ ôm một người, còn không tự kìm hãm được thì cũng đúng" Tiêu Bố Y tràn đầy mừng rỡ, nói chuyện cũng có chút không e dè, lại hỏi một câu, "Đại ca, người sao lại đến đây?"

Cầu Nhiêm Khách cười nói: "Ta tới nơi này nói ra thì dài, nhưng đơn giản mà nói chính là đến Cát Châu tự tìm Đạo Tín. Nhưng lão lừa trọc kia lại không ở đó, nói là đã đi về phía đông truyền đạo, ta cùng hắn cũng vô duyên vô phận".

Tiêu Bố Y nghe được Cầu Nhiêm Khách kêu Đạo Tín là lừa trọc, không khỏi buồn cười, "Đại ca người nói hắn như vậy, chẳng lẽ không sợ hắn cùng người liều mạng sao?"

"Đạo Tín tức là lừa trọc, lừa trọc chính là Đạo Tín" Cầu Nhiêm Khách cười nói: "Ta nói với hắn như vậy, hắn quá nửa sẽ trả lời ta như vậy. Ta tuy không có gặp qua Đạo Tín, nhưng cũng biết muốn cho người như Đạo Tín tức giận cũng không phải là chuyện dễ dàng".

"Đệ thật ra đã gặp qua Đạo Tín" Tiêu Bố Y nói, vốn tưởng rằng Cầu Nhiêm Khách sẽ truy hỏi, không ngờ hắn lại thở dài nói: "Gặp ở Đại Minh tự phải không?"

Tiêu Bố Y gật đầu, Cầu Nhiêm Khách cũng cười khổ nói: "Ta một đường đuổi theo hắn nhưng đuổi không nổi, thẳng đến Dương Châu này. Mấy ngày trước đây nghe nói Đạo Tín ở dưới tàng cây luận thiện, vui vẻ đi tới, không nghĩ đến lại đi mất, tìm chủ trì phương trượng hỏi thì biết hôm nay hắn cùng Pháp Lâm đã Bắc thượng (đi miền Bắc)".

Tiêu Bố Y trợn mắt: "Bắc thượng, bắc thượng cũng truyền đạo sao?"

"Ai mà biết, có lẽ đi khuyên Dương Quảng cũng không chừng, năm đó sư phụ hắn gặp Chu Vũ Đế diệt phật hủy pháp, nên vẫn ẩn cư không xuất hiện, đợi cho Văn Đế tại vị, cùng Văn Đế sướng đàm phật kinh mấy ngày, lúc này mới làm cho Phật giáo đại hưng. Hôm nay Dương Quảng hoành hành độc đoán, Đạo Tín chỉ sợ sẽ có hành động giống như sư phụ hắn năm đó, đi khuyên Dương Quảng buông đồ đao?" Cầu Nhiêm Khách phán đoán nói: "Chỉ là ta đuổi tới đuổi lui, rốt cuộc hiểu được trên đời này có nhưng thứ thật sự cưỡng cầu không được. Vốn muốn rời thành Dương Châu, chuẩn bị về lại Đông Đô đi tìm ngươi, không có nghĩ đến trên đường đi lại nghe một đôi vợ chồng nhắc tới tên ngươi, ta mới biết ngươi thì ra cũng ở tại Dương Châu".

Tiêu Bố Y có chút buồn cười, lại có chút cảm khái nói: "Chính là Phác Chánh Hoan sao?"

Hắn không có nghĩ đến mình lơ đãng tác hợp một đoạn nhân duyên, lại làm cho hắn cùng Cầu Nhiêm Khách gặp nhau.

Cầu Nhiêm Khách gật đầu, "Nam đích xác tên là Phác Chánh Hoan, chẳng qua, hình như hắn không phải người Trung Nguyên. Ta lúc trước nghe ngươi đến hạc phường đại nháo, tràn đầy khó hiểu, thầm nghĩ đây không phải hành vi của ngươi, nhưng nghe vợ chồng lại đối với ngươi cảm ân đái đức, thì cảm thấy chỉ có ngươi mới có thể làm ra loại chuyện này. Ta lập tức đi tìm ngươi, nhưng ngươi đã không còn ở đây, chỉ còn mụ già kia ở trong phòng uống rượu, mơ mơ màng màng. Ta cũng nghĩ đến tiểu tử ngươi có sở thích quái dị, nhưng hiện tại ngẫm lại, tiểu tử ngươi võ công ngày càng tinh thuần, ta cũng phải cố sức mới tiếp được một đao của ngươi, ngươi công phu một khi đã không có thụt lùi, đương nhiên không có trầm mê vào các cô nương ở nhạc phường. Nhưng hành vi của ngươi hiện tại rất khác so với trước kia, ngươi đang che dấu cái gì sao?"

Tiêu Bố Y nhìn thấy Cầu Nhiêm Khách chỉ thẳng ra được chỗ mấu chốt, không khỏi khâm phục, "Cũng may đại ca không phải là Vương Thế Sung, bằng không ta lại đau đầu".

"Vương Thế Sung làm sao, ngươi đến Dương Châu làm cái gì?" Cầu Nhiêm Khách tò mò hỏi.

Tiêu Bố Y trước đem chuyện đến Dương Châu nói ra một lần, Cầu Nhiêm Khách hồi lâu mới nói: "Còn không biết, thì ra Dương Quảng cũng là kẻ si tình. Hắn cho ngươi Nam hạ Dương Châu, chắc là để cầu an tâm".

Tiêu Bố Y gật đầu, "Loại chuyện này tin cũng được, mà không tin cũng không sao, suy nghĩ của hắn không có nơi dựa vào, nên cũng muốn làm chút chuyện cho Trần Tuyên Hoa".

"Vậy sao lại có dính líu đến Vương Thế Sung?" Cầu Nhiêm Khách hỏi.

"Ta muốn tầm bảo, hắn lại nhìn chằm chằm vào ta không buông," Tiêu Bố Y nói: "Ta cảm giác rất kỳ quái, hắn tựa hồ biết ta muốn làm cái gì, nhưng hắn làm thế nào mà biết được?"

"Tầm bảo?" Cầu Nhiêm Khách nhíu mày nói: "Bảo tàng gì?" Nhìn thấy Tiêu Bố Y cởi bỏ áo ngoài, Cầu Nhiêm Khách cười lớn nói: "Ngươi muốn làm cái gì?"

"Ta muốn tầm bảo, hắn lại nhìn chằm chằm vào ta không buông," Tiêu Bố Y nói: "Ta cảm giác rất kỳ quái, hắn tựa hồ biết ta muốn làm cái gì, nhưng hắn làm thế nào mà biết được?"

"Tầm bảo?" Cầu Nhiêm Khách nhíu mày nói: "Bảo tàng gì?" Nhìn thấy Tiêu Bố Y cởi bỏ áo ngoài, Cầu Nhiêm Khách cười lớn nói: "Ngươi muốn làm cái gì?"...

Tiêu Bố Y lại đem áo ngoài lật ra đặt ở trên bàn, lộ ra hình thêu bên trong, "Đại ca, đây là tàng bảo đồ trong trong mai rùa".

Vương Thế Sung nếu nhìn thấy, quá nửa sẽ tức chết, hắn nằm mơ cũng không nghĩ đến, Tiêu Bố Y đem xuân cung đồ đặt ở trong lòng, lại đem tàng bảo đồ thêu ở trong y phục, vua trộm phỏng chừng chết cũng không nhắm mắt, không nghĩ đến còn có chiêu này.

Cầu Nhiêm Khách hai mắt tập trung nhìn vào tàng bảo đồ, "Ngươi làm sao tìm được? Bức thêu này thủ công cũng tinh tế, huynh đệ ngươi cũng tìm được một nữ nhân đáng tin cậy" Cầu Nhiêm Khách tuy độc lai độc vãng, nhưng kiến thức nhiều, biết Thiên thư cực kỳ bí ẩn, Tiêu Bố Y cũng là người cẩn thận, hắn một khi đã đem việc này giao cho một nữ nhân làm, đương nhiên là tín nhiệm.

Đợi khi Tiêu Bố Y đem chuyện Thiên thư nói qua một lần, Cầu Nhiêm Khách lúc này mới giật mình hiểu ra, "Thì ra là như thế, ta chỉ nghĩ đến phải tập trung đủ bốn khối lại một chỗ mới có Thiên thư, làm sao nghĩ đến Thiên thư lại giấu ở trong mai rùa" Ngẫm nghĩ lại Cầu Nhiêm Khách lại nói: "Nhân vật chế tạo Thiên thư này cũng là người tinh thông tâm lý con người, người có được mai rùa nhất định sẽ cẩn thận bảo hộ, không để chút tổn hại, ví dụ như ta, không biết huyền cơ bên trong, đương nhiên xem như alf bảo bối, nhưng Lý Huyền Bá làm sao biết trong mai rùa có huyền cơ khác?"

Tiêu Bố Y lắc đầu, "Ta đoán không ra".

"Lý Huyền Bá vì sao đem Thiên thư giao cho ngươi, lại cho ngươi khối thứ ba trong mai rùa?" Cầu Nhiêm Khách nhíu mày hỏi.

Tiêu Bố Y lại lắc đầu, "Không biết".

"Thật ra ngươi cũng nghĩ tới, chỉ là ngươi không chịu nghĩ sâu vào bên trong có phải không?" Cầu Nhiêm Khách trầm ngâm nói: "Lý Huyền Bá được xưng Đông Đô đệ nhất cao thủ, nhưng hắn cao minh nhất cũng không phải là võ công, mà là tâm cơ. Hắn đã sớm nhìn ra ngươi không phải là vật trong ao, lấy thiên cơ tặng cho ngươi, Lý thị đương vi thiên tử, nhà hắn cũng họ Lý, hắn có lẽ nghĩ lấy thông minh của ngươi, bằng vào một câu tiên đoán này, về sau nhất định sẽ cùng Lý gia giao hảo. Thiên thư cấp cho ngươi, như vậy vô luận Lý gia có thành thiên tử hay không, thì ngươi luôn sẽ thiếu Lý gia một phần nhân tình, về sau vô luận sự thể phát triển như thế nào, lấy con người của ngươi, vẫn sẽ trả lại phần nhân tình này. Hắn đợi cho sau khi chết mới đem Thái Bình lệnh giao cho ngươi, đương nhiên cũng có dã tâm, muốn bản thân thành tựu một phen bá nghiệp, trên mai rùa nói vậy còn có ký hiệu ngầm, hắn vừa thấy liền biết chứa cái gì, hắn một khi chết đi, vì cầu yên ổn, nên đã đem Thái Bình lệnh đưa cho ngươi. Hắn cho đi Thái Bình lệnh, Lý gia có lẽ sẽ có được sự trợ giúp của ngươi, vụ mua bán này hắn không lỗ chút nào".

Tiêu Bố Y cười khổ nói: "Đại ca phân tích như thế, sự tình giống như thay đổi hương vị".

Cầu Nhiêm Khách cười cười, "Thay đổi hương vị so với không có hương vị vẫn tốt hơn, nhưng trước mắt xem ra Vương Thế Sung cũng biết bí mật của Thiên thư, cho nên không để ý tới mặt mũi của ngươi, còn phái người theo dõi hành động của ngươi," Hắn vừa nói, vừa quan sát tàng bảo đồ, đột nhiên cau mày, "Vẽ trên bản đồ này nên là Dương Châu!"

Tiêu Bố Y thán phục nói: "Đại ca quả nhiên tuệ nhãn như đuốc, tiểu đệ suy nghĩ rất lâu, khi đến Dương Châu, nương theo sự tiện nghi làm việc, đi dạo khắp nơi nhiều ngày, cẩn thận đem địa hình trong trí nhớ so sánh mới phát hiện bí mật này".

Cầu Nhiêm Khách đối chiếu so sánh vị trí khoảng cách trên tàng bảo đồ, một lát sau, trên mặt đột nhiên lộ ra nụ cười rất cổ quái, "Ta rốt cuộc hiểu được ngươi vì sao phải bãi quan uy, làm hồng nương, phải lôi kéo mụ già kia uống rượu".

Tiêu Bố Y trên mặt cũng cười giảo hoạt, "Cho nên ta nói cũng may đại ca không phải Vương Thế Sung, bằng không ta sao dám mạo hiểm đánh một ván?"

Hai người nhìn nhau cười, trong lòng ăn ý, "Mạo hiểm thì mạo hiểm, chẳng qua nếu không mạo hiểm thì làm sao có thể lừa được lão hồ ly Vương Thế Sung kia".

Cầu Nhiêm Khách vỗ vỗ vai Tiêu Bố Y, "Nói kế hoạch của ngươi đi, ta có thể trợ giúp ngươi chỗ nào?"

"Hiện tại đối thủ của ta có ba nhóm" Tiêu Bố Y đối với Cầu Nhiêm Khách vô cùng tín nhiệm, thẳng thắn nói: "Một nhóm là Vũ Văn Hóa Cập, một nhóm là ẩn trong tối Lương Tử Huyền. Ta cùng bọn chúng xem như ân oán cá nhân, nhưng bọn họ cũng dây dưa không rõ ràng, bọn chúng đến Dương Châu, không cần nói cũng biết, chính là tìm thời cơ tìm chỗ sai của ta hoặc lấy mạng ta. Đương nhiên chướng ngại lớn nhất để lấy bảo vật cũng là Vương Thế Sung. Thành Dương Châu này hắn là lớn nhất, nhất cử nhất động của ta hiện tại hắn đều nắm trong tay. Mọi hành động chính là làm cho hắn hồ nghi bất định, ta đến ngoài thành Dương Châu đào bới, khiến cho hắn nửa tin nửa ngờ".

"Cái này ta nếu không đến, nói vậy ngươi cũng sớm đã có kế sách" Cầu Nhiêm Khách cười nói: "Ngươi một khi đã ở dưới sự giám thị của Vương Thế Sung, lại còn có thể điềm tĩnh tự nhiên cùng con mụ kia uống rượu, nói vậy nhất định còn có một đạo nhân mã hoạt động ở trong tối".

Tiêu Bố Y gật đầu, "Đại ca đoán là trúng, cũng may người không phải là địch thủ của ta".

"Vương Thế Sung, Vũ Văn Hóa Cập, Lương Tử Huyền" Cầu Nhiêm Khách lẩm bẩm tự nói một lúc, đột nhiên nói: "Bố Y, chiêu Minh Tu Sạn Đạo này của ngươi rất nguy hiểm, một chiêu không cẩn thận, rất có thể thất bại trong gang tấc. Một khi đã như vậy, để cầu ổn thỏa, chúng ta sao không làm một chiêu phản khách thành chủ?"

"Phản khách thành chủ?" Tiêu Bố Y trước mắt sáng ngời nói: "Ý của đại ca là?"

"Ngươi cứ tiếp tục diễn trò của ngươi" Cầu Nhiêm Khách trong mắt hiện lên vẻ đắc ý, "Bọn họ một khi đã quá nhàn nhã, không ngừng tìm đến ngươi gây phiền toái, sử âm chiêu. Bố Y ngươi không tiện giáo huấn bọn chúng, để ta giúp ngươi cho bọn hắn chút chuyện để làm".

***

Tiểu Man là một nha hoàn có chút to gan, theo việc nàng ta chủ động yêu cầu thay thế Trương má má có thể thấy được.

Tại nhạc phường vô luận là cô nương hay nha hoàn đều hiểu được một đạo lý, nữ nhân trong này còn không bằng hàng hóa.

Cô nương nào thì cũng bất quá chỉ có một hai năm quang cảnh, có thể lợi dụng một hai năm quang cảnh này tìm được một nam nhân thích hợp mà gả ra ngoài, cơ hồ đều là ý tưởng trong lòng mỗi một cô nương, nếu như không thể gả ra ngoài được, thì chỉ có thể theo mấy thương nhân già mà thôi. Cô nương như thế, nha hoàn đương nhiên cũng vậy, nha hoàn may mắn thì có thể theo tiểu thư xuất giá, không may thì chỉ có thể tự mình tranh thủ cơ hội.

Chuyện Vũ Hà cùng Phác Chánh Hoan yêu nhau cuối cùng biến thành viên mãn, thật sự là làm cho rất nhiều người kinh ngạc, nhưng mấu chốt vẫn là ở chỗ Tiêu Bố Y. Tiểu Man cổ khởi dũng khí, chỉ hy vọng Tiêu Bố Y xem trúng mình, đem mình thoát khỏi bể khổ, nhưng nàng không có nghĩ đến xem trúng nàng còn có Vương Quận thừa.

Tiểu Man nhìn Vương Thế Sung tóc vàng mắt xanh, không giận tự uy, hai chân có chút phát run, nhất nhất đem hết chuyện phát sinh trong đêm đó nói ra một lần.

Nàng cùng Trương má má đều đến phòng Tiêu đại nhân, sau đó Tiêu đại nhân bảo các nàng uống rượu, một bát rượu một lượng bạc, một bát rượu này được thưởng còn hơn một tháng nàng kiếm được, cho nên nàng tự nhiên uống nhiều một chút, uống nhiều thì phải say, mà say thì phải ngủ.

Nhìn thấy ánh mắt của Vương đại nhân giống như rượu bốc cháy vậy, Tiểu Man có chút khiếp đảm, cuối cùng bổ sung: "Vương đại nhân, ta ngủ, cái gì cũng không biết".

Vương Thế Sung rất bội phục bản than còn có thể xem như không có chuyện gì lạ, hắn hiện tại chỉ muốn chạy tới Nguyệt Ảnh phường, nắm cổ Tiêu Bố Y hỏi một câu, "Ngươi rốt cuộc đang làm cái gì?"

Tiêu Bố Y cái gì cũng làm, chỉ không làm chính sự, từ khi hắn đến Dương Châu đến giờ, hắn cũng không có làm chuyện gì, nhưng Vương Thế Sung vẫn cảm thấy mình đã bị hắn dắt mũi đi, nhưng hắn vẫn không thể không đi, chuyện này thật sự làm cho hắn muốn phát điên.

"Chuyện hôm nay ta tìm ngươi, không cho phép nói với bất luận kẻ nào" Vương Thế Sung trầm giọng nói: "Nếu ta biết ngươi nói, ngươi tự mình cũng biết kết quả".

Tiểu Man liên tục gật đầu, rất cẩn thận lui ra, Vương Thế Sung cũng nhìn về phía Vương Biện nói: "Tiêu Bố Y thực rất biết nhịn".

Vương Biện cũng cười khổ, "Nhưng nghĩa phụ, ta cảm thấy gấp nên là hắn mới đúng".

Vương Thế Sung hít sâu một hơi, khóe miệng lộ ra nụ cười tán thưởng, "Biện nhi, ngươi nói thực sự rất đúng. Tiêu Bố Y hiện tại chính là muốn cho chúng ta gấp, nhưng đã đợi nhiều năm như vậy, chúng ta cũng không gấp đợi thêm vài ngày nữa".

Khi hai người nụ cười còn chưa thu liễm, Quý Thu đã vội vàng đi vào, "Đại nhân, có phát hiện mới".

Vương Thế Sung trong lòng chấn động, "Phát hiện gì, bọn họ đào được cái gì?"

"Bọn họ trừtảng đá, hình như cái gì cũng không đào được" Quý Thu lắc đầu nói: "Chỗ mà bọn họ đào móc thủy chung ở phụ cận Thục Cương, cách Đại Minh tự không xa, xem ra Tiêu Bố Y lúc trước đi Đại Minh tự tuyệt không phải ngẫu nhiên, hắn lúc trước có lẽ là đi Đại Minh tự để quan sát địa hình. Theo thuộc hạ chứng kiến, bọn họ nên đang đào mới cái gì đó, có thể là bảo tàng gì đó hay không?"

Vương Thế Sung áp chế sự nôn nóng, "Trên đời này làm gì có bảo tàng nhiều như vậy! Nhưng hắn rốt cuộc là muốn lấy cái gì?" Vương ThếSung có chút hoán chuyển vị trí, lại đem Quý Thu lâm vào sự khó xử, đành phải nói sang chuyện khác: "Đại nhân, ta muốn nói không phải là cái này, ta muốn nói chính là, người bảo ta ngoại trừ theo dõi Tiêu Bố Y cùng các cấm vệ ra, còn phải theo dõi hai thủhạ của Tiêu Bố Y nữa".

Vương Thế Sung sắc mặt khẽ biến, "Bọn họ làm sao?"

"Bọn họ cố ý cắt đuôi chúng ta, giả trang đi tới chỗ bán ngựa thành nam" Quý Thu giải thích: "Bọn họ đặt hai mươi cái xe ngựa, nói sẽ sử dụng trong vòng mười ngày, gọi bất cứ lúc nào, hơn nữa sau khi vận chuyển hàng hóa, sẽ trả chi phí vận chuyển".

Vương Thế Sung bấm ngón tay tính, "Tám ngày sau là ngày năm tháng năm, sử dụng trong vòng mười ngày?"

Quý Thu hào hứng nói: "Ta cảm thấy bọn họ muốn vận chuyển cái gì đó, chẳng qua bọn họ hành tung bí ẩn, nếu không phải thuật theo dõi của ta không tệ, cơ hồ đã bị bọn họ trốn thoát".

"Tốt lắm, ta biết, Quý Thu, ngươi không tệ, tiếp tục giám thị, một khi có vấn đề lập tức hối báo lại cho ta" Vương Thế Sung cổ vũ Quý Thu một câu, thì lại có một người đi tới, "Đại nhân, đại sự không ổn rồi".

Vương Thế Sung trong lòng không vui, "Chuyện gì mà kinh hoảng?"

"Sứ quán của Đại Hòa Quốc đột nhiên phát hỏa, bị mất kim phật mà Thánh Thượng ngự ban cho. Bọn họ hôm nay cầu kiến đại nhân, xin đại nhân tầm nã kẻ trộm, cho bọn hắn một công đạo!"

"Con mẹ nó lũ Uy nhân này, cố tình lúc này cho ta thêm phiền toái" Vương Thế Sung hai nắm đấm nắm chặt, giây lát thả lỏng ra, trầm giọng nói: "Dẫn bọn chúng vào đi".

182. Chương 182: Phản Kích (thượng)

Một là mấy Uy nhân này Vương Thế Sung thật ra cũng quen biết, hai chính là huynh muội của Thánh Đức thái tử Đại Hòa Quốc tới, nam tên là Chân Do Tín Hùng, nữ tên là Chân Do Kỷ Tử.

Chân Do Kỷ Tử cũng không tệ, chẳng qua Vương Thế Sung tuy không phải hòa thượng, nhưng vốn đã tâm niệm không tức thị sắc, sắc tức thị không, trong lòng hắn quyền cùng tiền đã chiếm hết tất cả vị trí, nữ nhân hoàn toàn không đáng giá. Ánh mắt xẹt qua trên người huynh muội, khi Vương Thế Sung nhìn về phía hai hòa thượng, vẻ âm linh trên mặt tán đi, thay thế bằng nụ cười.

Hai hòa thượng một tên là TuệẨn, người kia tên là Quảng Tề, đi vào Trung Nguyên chủ yếu là học tập văn hóa phật giáo Đại Tùy, Vương Thế Sung thấy hắn thà làm ma cũng không muốn làm phật, làm phật có gì tốt, rượu không thể uống, thịt không có thể ăn, nhưng Thánh Thượng không cho là vậy. Từ Tiên đế cho tới nay, đối với phật giáo vẫn mạnh mẽ nâng đỡ, phật đạo rất được coi trọng, Thánh Thượng cho dù xuất tuần hai ở kinh đô, bên người đều không thể thiếu tăng, ni, đạo sĩ, nữ quan.

Hòa thượng bản địa Thánh Thượng tôn trọng có thừa, hòa thượng nước ngoài tới đương nhiên càng chào đón. Đông Đô có Tứ Phương quán chuyên môn tiếp đãi sứ thần nước ngoài, thành Dương Châu cũng có sứ quán, chuyên môn chiêu đãi sứ thần các nước, hòa thượng nước ngoài tự nhiên so với sứ giả địa vị cao hơn một ít, sứ quán tự nhiên bốc lửa, tuy không phải Vương Thế Sung đốt, nhưng hắn là Quận thừa, dù sao cũng có chút trách nhiệm. Mấy Uy nhân này nếu đến Đông Đô tấu thỉnh Thánh Thượng, Vương Thế Sung hắn cũng rất khó ứng đối.

"Có ai bị thương không?" Vương Thế Sung quan tâm hỏi.

TuệẨn lắc đầu nói: "May mà không ai thương thích, trong sứ quán cũng không ai bị thương. Chính là Vương đại nhân, chúng ta ở tại Đông Đô hướng tới Bạch Tây Hoàng đế bái thỉnh hoàng kim thánh phật cũng không cánh mà bay, mong Vương đại nhân mau chóng tìm lại, bằng không chúng ta không thể về nước trả lời cho Thánh Đức Thái tử".

Vương Thế Sung thầm nghĩ, các ngươi có trả lời được hay không thì liên quan gì tới ta, "Cái này, nghĩ tới chúng ta là nước lớn, vốn là thành tâm, đều là người tri thư đạt lý, làm sao lại có hành động trộm cắp. Kim phật của các ngươi, có thật là mất không?"

TuệẨn có chút thành thật, còn đang suy nghĩ về ý tứ của Vương Thế Sung, Chân Do Tín Hùng đã rất bất mãn, "Vương đại nhân nói như vậy là có ý gì, chẳng lẽ nói chúng ta tự mình đốt sứ quán, sau đó giấu đi kim phật sao?"

"A di đà phật, thiện tai thiện tai" Quảng Tề cao giọng xướng phật hiệu nói: "Người xuất gia không có nói dối, Vương đại nhân, chúng ta đều một lòng hướng phật, làm sao mà làm ra loại chuyện này?"

"Đây chính là ngươi nói, ta chưa từng nói" Vương Thế Sung cười giả tạo, "Án này phát sinh rất cổ quái, cũng phải từ từ điều tra mới được".

"Nhưng chúng ta chuẩn bị vài ngày nữa là phải về nước rồi" Chân Do Kỷ Tử cũng có chút lo lắng nói.

Vương Thế Sung cười nói: "Các ngươi phải về nước thì cứ trở về, đợi khi ta tìm được kim phật, nhất định sẽ bảo quản cho các ngươi, đợi khi các ngươi lần sau đến sẽ giao trả lại cho các ngươi là được".

Bốn Uy nhân nhìn nhau, "Vương đại nhân, cái này sao được…"

"Sao lại không được?" Vương Thế Sung sắc mặt nghiêm lại, "Sứ quán phát hỏa án so với kim phật bị mất còn muốn quan trọng hơn, chư vị tuy là sứ nước ngoài. Nhưng nếu ở tại thành Dương Châu phóng hỏa, cũng không tránh khỏi pháp lý, cho dù không phải các ngươi phóng hỏa, người trong sứ quán cũng trong vòng hiềm nghi. Ta Quận thừa, không phải thần tiên, án này cũng phải từng bước điều tra, cũng phải cố sức, các ngươi nghĩ đơn giản như con nít chơi trò chơi sao?"

Bốn Uy nhân đều không phục, nhưng lại không thể làm gì được, TuệẨn có chút nén giận liếc nhìn đồng bạn, thi lễ nói: "Ta biết đại nhân nhất định sẽ tận tâm điều tra, chỉ là tệ quốc cùng quý quốc luôn luôn giao hảo cho nên cũng phải nhanh chóng tra ra án này mới được, bằng không lần sau Bạch Tây Hoàng đế hỏi tới, chúng ta cũng không có cách nào trả lời".

Vương Thế Sung cười nói: "Cao tăng nói như thế, mới là thiện giải nhân ý, ta dùng lương tâm đảm bảo, nhất định sẽ dốc hết toàn lực điều tra án này".

Đợi khi bốn Uy nhân lui ra, Vương Thế Sung nhíu mày nói: "Đi gọi Lập Tín Úy Chu Phụng Tổ đến đây".

Chu Phụng Tổ còn chưa đi tới, thủ hạ lại vội vàng chạy vào: "Vương đại nhân, Bách Tể Vương tử cầu kiến".

Vương Thế Sung nhíu mày nói: "Hắn tìm ta làm cái gì, chẳng lẽ hắn cũng có kim phật bị trộm?"

Bách Tể vương tử không có bị trộm kim phật, khi nhìn thấy Vương Thế Sung thì hai mắt sưng húp lên như gấu mèo, rít gào không thôi, "Vương đại nhân, ta yêu cầu ngươi giải thích cho ta".

Vương Thế Sung trước tiên ở trong lòng lễ phép ân cần thăm hỏi cha mẹ hắn, sau đó mới hỏi: "Giải thích cái gì?"

"Ta cùng thủ hạ đi dạo trong thành Dương Châu, không hiểu ở đâu xông ra một người, nhằm mặt ta mà đánh một quyền, sau đó xoay người bước đi, ngươi xem," Bách Tể Vương tử chỉ vào cặp mắt như gấu mèo của hắn nói: "Đại Tùy các ngươi không có vương pháp sao?"

Vương Thế Sung rất kinh ngạc, hỏi vài câu lúc này mới nhiều ít hiểu được một chút, thì ra Bách Tể Vương tử đang nhìn gái, thì bị bên đường xông ra một người đánh một quyền, nữ tử cũng không biết đi đâu. Bách Tể Vương tử giận nhưng không có chỗ phát tác, lúc này mới tìm tới Vương Thế Sung. Vương Thế Sung đương nhiên biết Bách Tể vương tử này quá nửa cũng là đi chọc gái bị người ta đánh, nói không chừng là đang diễn trò, chỉ là hắn có thân phận Vương tử, chỉ cần không làm quá, Vương Thế Sung cũng không cần phải để ý tới mấy việc nhàn rỗi này.

Vương Thế Sung lại dùng lương tâm cam đoan sẽ nhanh chóng tầm nã hung đồ, thật vất vả mới khuyên được Bách Tể Vương tử đi, Lập Tín Úy Chu Phụng Tổ lúc này mới chạy tới. Vương Thế Sung mặt trầm như nước, lạnh lùng hỏi, "Chu Phụng Tổ, ngươi sao lại bây giờ mới tới?"

Chu Phụng Tổ đầu đầy mồ hôi, "Hồi đại nhân, thuộc hạ từ sáng sớm đã có việc cho đến bây giờ, được đại nhân triệu kiến, ngựa cũng không ngừng vó mà tới đây".

"Ồ, ngươi đang có việc, việc gì?" Vương Thế Sung tức giận hỏi: "Ngươi chẳng lẽ không biết hôm nay sứ quán nước ngoài gà chó không yên sao?"

Chu Phụng Tổ sửng sốt, "Hồi đại nhân, thuộc hạ thật ra không biết, chỉ là thuộc hạ có chuyện cần bẩm cáo đại nhân".

"Ngươi lại có chuyện gì?" Vương Thế Sung hít sâu một hơi, kiệt lực làm cho bản thân bình tĩnh lại.

"Mười hai thương gia Dương Châu tối hôm qua bị trộm, hiện tại đang ở bên ngoài liênn tục cầu kiến Vương đại nhân," Chu Phụng Tổ vuột mồ hôi lạnh, nơp nớp lo sợ nói, lúc này đến phiên Vương Thế Sung sửng sốt.

***

Khi Tiêu Bố Y bước chậm rãi trong thành Dương Châu, tâm tình thoải mái, trực giác của hắn cho biết những người giám thịở phía sau cũng thiếu đi nhiều.

Nghe dân chúng ven đường thì thào bàn tán, hoặc lo sợ, hoặc khoan khoái trong lòng, Tiêu Bố Y không cần đoán cũng biết bọn họ đang nghị luận cái gì.

Người một đêm có thể liên tục trộm mười hai thương gia cũng không có nhiều, Cầu Nhiêm Khách lại làm như trở bàn tay. Tiêu Bố Y sau khi đến Dương Châu nhìn như thoải mái, nhưng vẫn như miếng băng mỏng, đến khi đột nhiên gặp được Cầu Nhiêm Khách, lòng tin của hắn mới tăng lên rất nhiều.

Nhìn thấy cách đó không xa trong quán có bốn người nhìn có chút quen mắt, Tiêu Bố Y chậm rãi đi quá, cao giọng nói với ông chủ: "Ông chủ, cho bát mì".

Ông chủ quán ứng tiếng, người bàn bên nhìn qua, lại nhìn nhau, thấp giọng thương lượng vài câu, một người do dự đứng lên đi tới chắp tay nói: "Thí chủ, có còn nhớ rõ bần tăng không?"

Tiêu Bố Y phân biệt hồi lâu mới nói: "Vị này chính là TuệẨn cao tăng Đại Hòa Quốc phải không?"

Hắn ra vẻ phân biệt, trong lòng buồn cười, thầm nghĩ ta chính là để cho các ngươi đến, làm sao không nhận ra các ngươi?

TuệẨn có chút mừng rỡ, "Thí chủ quả nhiên cso trí nhớ tốt, trách không được có thể cùng Đạo Tín thần tăng chuyện trò mấy câu".

Hắn được Tiêu Bố Y xưng hô là cao tăng, tự nhiên không dám ngồi ngang hàng với Đạo Tín, chỉ có thể xưng hô Đạo Tín là thần tăng. Trên thực tế, trong lòng hắn, Đạo Tín đích thật là như thần.

Tiêu Bố Y khiêm tốn nói: "Thật ra cái này cũng không có gì".

"Có thể cùng Đạo Tín thần tăng nói chuyện còn không có gì?" Quảng Tề nhìn thấy Tiêu Bố Y rất là hòa ái, cũng đứng dậy đi tới ngồi xuống, thiện ý nhìn Tiêu Bố Y nói: "Thí chủ mất đi tiền tài có tìm được không?"

"Tiền tài là vật ngoài thân, cần gì phải phiền muộn vì nó" Tiêu Bố Y nói câu đầu tiên làm hai cao tăng cảm thấy kính nể, đề tài lại chuyển nói: "Ta tuy không cần, nhưng lại không thể cứ vậy mà lọt vào tay người khác, cho nên cũng muốn đi tìm về".

TuệẨn Quảng Tề trầm tư thật lâu sau, Quảng Tề mới nói: "Cái này có thể chính là Phật tổ nói, ta không nhập địa ngục, thì ai nhập địa ngục?"

"Cũng có thể" Tiêu Bố Y trong lòng buồn cười, thầm nghĩ cái này đúng là súng bái mù quáng, hai hòa thượng này một lòng hướng phật là tốt, nhưng tùy ý một câu cũng nghiên cứu thiện cơ, vậy cũng là chuyện đau đầu.

Mì rất nhanh được đưa lên, TuệẨn Quảng Tề cũng không có ý tránh ra, Tiêu Bố Y khó hiểu hỏi: "Còn không biết cao tăng còn có chuyện gì sao? Nếu không có thì tệ nhân sau khi ăn xong bát mì này, sẽ phải đi gặp Vương Quận thừa để bàn chuyện tìm lại tiền tài".

Hai tăng nghe vậy mừng rỡ, "Thí chủ quen với Vương Thế Sung đại nhân sao?"

Tiêu Bố Y lại rất khiêm tốn nói: "Thật ra cái này cũng không có gì".

Hai tăng liếc mắt nhìn nhau, đều biết ý định trong đầu nhau, thì ra bọn họ tìm đến Tiêu Bố Y vốn chỉ là có ý thử thời vận, bọn họ đến Đại Tùy là để học tập văn hóa phật pháp, mấy năm đến đây cũng ghi chép được không ít kinh thư phật điển, thật ra tăng nhân của Đại Hòa Quốc đến đây học tập cũng không chỉ có hai người bọn họ, hàng năm đều có hơn mười người tới lui, muốn học tập không chỉ là phật học cùng nho học, đối với chính trị kinh tế, kỹ thuật y học của Đại Tùy về phương diện nào cũng rất hâm mộ, ôm tâm tư thành kính cầu giáo. Cho dù là pháp chế luật lệnh của ba tỉnh sáu bộ Đại Tùy cũng là đối tượng bọn họ học tập, nhưng hai vị cao tăng chỉ học tập phật pháp, nhưng lại quên kết giao nhân tình, kim phật sau khi bị trộm mất trong lòng lo âu, cũng vô kế khả thi, nhìn thấy Vương Thế Sung thái độ không lạnh không nóng, liền biết kim phật này rất có thể là tìm không được về. Kim phật này đối với Vương Thế Sung có thể không là gì, đối với hai tăng mà nói, so với tính mạng còn muốn quan trọng hơn. Sau khi về nước, vô luận là Thánh Đức Thái tử hay là các trọng thần đều tin phật, đối với kim phật đều đã dặn dò rất kỹ, bọn họ hai tay trắng trở về chỉ cảm thấy đã phụ trọng trách Thái tử đã giao, cơ hồ không dám về nước. Bọn họ nhìn thấy Tiêu Bố Y có thể cùng Đạo Tín cao tăng nói chuyện, đều nghĩ rằng người này có thể là người rất có lai lịch ở Trung Nguyên, bệnh gấp thì cầu loạn, chỉ muốn mời cao nhân Tiêu Bố Y này chỉ điểm một chút, không có nghĩ đến lại mèo mù vớ cá rán, Tiêu Bố Y lại quen với Vương Thế Sung.

"Còn chưa thỉnh giáo cao tính đại danh của thí chủ?" TuệẨn thanh âm kích động đến phát run, trong lúc nhất thời sớm đem cái gì 'niệm phật tâm là phật, quên niệm là phàm phu' quẳng ra khỏi đầu.

"Tiêu Bố Y".

"Kính đại danh đã lâu" Quảng Tề cũng đem mấy lời này quẳng sang một bên, "Tiêu thí chủ một khi đã quen với Vương đại nhân, không biết Vương đại nhân có quen với Tiêu thí chủ hay không?"

Tiêu Bố Y nghe vậy thầm nghĩ hai vị này vui mừng thành hồ đồ, "Không biết hai vị cao tăng có việc gì không, nếu không có việc gì…"

Hắn muốn nói lại thôi, lại cầm đũa lên, TuệẨn đã bất chấp rụt rè, sớm đem chuyện kim phật đã đánh cắp như trút đậu khỏi ống nói ra một lần, không đợi mở miệng nhờ vả, Tiêu Bố Y cũng đã buông đũa xuống, "Cao tăng chính là muốn ta hướng tới Vương đại nhân nói một tiếng, dùng thời gian nhanh nhất để đuổi bắt kẻ trộm kim phật cho các người?"

"A di đà phật, Tiêu thí chủ trạch tâm nhân hậu, vừa đoán là trúng" TuệẨn thở dài nói: "Chỉ là không biết…"

"Tại hạ vẫn có lòng hướng phật, ăn mì cũng ăn mì chay" Tiêu Bố Y nghiêm mặt nói: "Đụng tới chuyện người thần cùng phẫn nộ như thế, làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn. Đại sư cứ yên tâm, ta sau khi tìm lại được tiền, nhất định sẽ hướng tới Vương đại nhân đề cập việc này, chỉ là chuyện thành hay không, ta cũng không nắm chắc được".

"Chỉ cần Tiêu thí chủ có tâm, bần tăng chỉ cảm ân đức mà thôi" TuệẨn Quảng Tề nhất tề hô phật hiệu, lòng tràn đầy cảm kích, Chân Do Tín Hùng cùng Chân Do Kỷ Tử đều đi tới cảm tạ. Tiêu Bố Y đã chiếm tiện nghi, hùng dũng đi tìm Vương Thế Sung, bốn Uy nhân vẫn không yên lòng, mà cũng không có chuyện gì mà nên bám sát đi theo.

Đợi khi nhìn thấy Tiêu Bố Y từ chỗ Vương Thế Sung đi ra, trên tay cầm túi tiền, nặng nền đi ra làm cho người ta động tâm, bốn người đều hỏi, "Vương đại nhân nói thế nào?"

Tiêu Bố Y giơ túi tiền lên cười nói: "Vương đại nhân làm việc thần tốc, đã vì ta mà tìm được túi tiền, tiền bên trong một văn cũng không thiếu. Hắn đã đáp ứng tại hạ, chỉ cần có tin tức, nhất định sẽ báo cho các vị trước tiên, mong đừng nôn nóng".

Tiêu Bố Y sau khi an ủi mọi người, vươn vai mà đi, Chân Do Tín Hùng có chút hoài nghi nói: "Hai vị đại sư, người này nói là thật chứ?"

"Tác phong của cao nhân làm việc khó lường" TuệẨn thở dài nói: "Ta nghĩ Tiêu thí chủ sẽ không gạt chúng ta đâu".

Chân Do Kỷ Tử cũng thở dài, "Đại ca, chúng ta hiện tại ngoại trừ tin tưởng Tiêu công tử ra, hình như cũng không có phương pháp gì khác".

***

Tiêu Bố Y sau khi rời khỏi bốn Uy nhân, trong lòng cười thầm, hắn khi mất đi túi tiền, trước tiên là hướng tới Vương Thế Sung nghi ngờ về vấn đề thủ vệ thành Dương Châu. Vương Thế Sung đương nhiên sẽ không thừa nhận là hắn trộm, chỉ cam đoan sẽ vì hắn mà bắt được kẻ trộm. Tiền ở trên tay Vương Thế Sung có giữ cũng vô dụng, nên khi Tiêu Bố Y lại tìm đến thì sảng khoái trả lại cho Tiêu Bố Y, nói đạo tặc đã giao cho quan phủ xử lý, tiền tài xin trả lại, đương nhiên còn có mảnh xuân cung đồ kia. Tiêu Bố Y nhìn thấy bộ dáng tươi cười đầy mặt của hắn, cũng bội phục công phu diễn kịch của hắn cũng thuộc hàng nhất lưu.

Kim phật đương nhiên cũng là Cầu Nhiêm Khách trộm, Tiêu Bố Y cũng biết còn chưa phải lúc trả lại cho Uy nhân, nhưng loại thu lấy nhân tình này làm không bao giờ thừa cả.

Khi còn cách Nguyệt Ảnh phường một đoạn, đột nhiên bên cạnh Tiêu Bố Y có người gọi, "Tiêu đại nhân…"

Tiêu Bố Y quay đầu nhìn lại, thấy một người đầu đội nón tre, che khuất nửa khuôn mặt. Tiêu Bố Y chậm rãi đi tới, đã nhận ra đối phương là Trương Kim Xưng!

Tiêu Bố Y cảm thấy đề phòng, nhưng vẫn tươi cười nói: "Thì ra là ngươi, không biết có mang đến đầu của Lý Tử Thông hay không?"

Trương Kim Xưng thần sắc có chút tiều tụy, còn gầy hơn tháng trước rất nhiều, nói vậy cũng là ngoại thương nội lo, nghe được Tiêu Bố Y hỏi, cười khổ nói: "Tiêu đại nhân, ta cũng không nói nhất định có thể lấy được đầu của Lý Tử Thông".

"Ta cũng không nói nhất định phải cho ngươi giải dược" Tiêu Bố Y xoay người bước đi.

Trương Kim Xưng lại gấp giọng nói: "Tiêu đại nhân, chờ một chút".

"Chuyện gì?" Tiêu Bố Y cau mày.

"Chuyện là thế này," Trương Kim Xưng mặt ủ mày chau nói: "Tại hạ sau khi cáo biệt Tiêu đại nhân, vẫn một mực truy đuổi Lý Tử Thông, nhưng hắn phi thường giảo hoạt, hơn nữa ta bị thương cũng không nhẹ" Nhìn thấy ánh mắt của Tiêu Bố Y nhìn mình, Trương Kim Xưng cười khổ nói: "Phải nói ta cho dù không bị thương, muốn mặt đối mặt giết hắn cũng không dễ dàng".

"Ồ?" Tiêu Bố Y bất động thanh sắc nói: "Ngươi một khi đã không có giết được Lý Tử Thông, vậy tìm đến ta làm cái gì?"

"Bốn ngày sau chính là ngày ba tháng năm" Trương Kim Xưng cầu xin: "Tiêu đại nhân nói trứng nhện này cũng không chắc là ngày ba tháng năm sẽ phát tác, có lẽ có thể sẽ sớm hơn một hai ngày, tại hạ hiện tại đã có chút đau bụng, chỉ sợ trứng nhện đã bắt đầu sắp nở?"

Hắn ôm bụng, vẻ mặt thống khổ, "Tiêu đại nhân, tại hạ chỉ cầu người cho ta giải dược trước, ta nhất định sẽ tận tâm hết sức làm việc cho Tiêu đại nhân".

"Cho ngươi thời gian hơn một tháng, cũng không có nhìn thấy hiệu quả gì," Tiêu Bố Y nhíu mày nói: "Một khi đã như vậy, ta làm sao mà cho ngươi giải dược?"

"Ta chỉ sợ độc dược này đã muốn phát tác" Trương Kim Xưng mồ hôi trên trán chảy ròng ròng, "Tiêu đại nhân, tại hạ tuy không có giết Lý Tử Thông, nhưng lại biết, mỗi khi mùng năm tháng năm, hắn nhất định sẽ tới Dương Châu Hồng Đậu phường tìm một ca kỹ tên là Tình Ti, có lẽ sẽ lưu lại một hai ngày. Tiêu đại nhân võ công cao cường, đến lúc đó chỉ cần giăng ra mai phục, không lo hắn không chết".

"Ngày năm tháng năm, Hồng Đậu phường?" Tiêu Bố Y trầm ngâm một lát mới nói: "Ngươi khẳng định Lý Tử Thông sẽ đến vào lúc đó chứ?"

Trương Kim Xưng liên tục gật đầu, "Tại hạ không dám lấy tính mạng để đùa giỡn, mong đại nhân ban cho giải dược trước, Trương Kim Xưng ngày đó nguyện hiến công khuyển mã, tiên phong giết hắn".

Tiêu Bố Y từ trong lòng lấy ra một viên thuốc đưa cho Trương Kim Xưng, Trương Kim Xưng ngược lại sửng sốt, không nghĩ đến giải dược tới tay thuận lợi như thế, chần chờ hỏi: "Đại nhân, đây là giải dược?"

"Cái này không phải giải dược, đây chỉ là thuốc làm chậm đi độc dược phát tác" Tiêu Bố Y giải thích: "Ngươi sau khi uống viên thuốc này vào, trứng nhện ít nhất phải nửa tháng sau mới nở, như vậy chúng ta có thể đợi sau khi giết chết Lý Tử Thông mới cho ngươi giải dược, như vậy không phải lưỡng toàn kỳ mỹ sao?"

Nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Trương Kim Xưng, Tiêu Bố Y hỏi, "Ngươi không cần?" Nhìn thấy Tiêu Bố Y đem viên thuốc thu hồi về, Trương Kim Xưng vội chụp lấy nuốt vào, liên tục gật đầu, "Vậy nghe theo phân phó của đại nhân".

Tiêu Bố Y nhìn thấy hắn nuốt viên thuốc vào, khóe miệng vẫn có nụ cười không đổi, "Một khi đã như vậy, ngày năm tháng năm ngươi tìm đến ta. Lý Tử Thông có ở đó, giết được hắn thì cho ngươi giải dược, nếu hắn không ở đó, vậy ngươi và ta sẽ trực tiếp vỗ tay giải tán".

Trương Kim Xưng sắc mặt khẽ biến, bất đắc dĩ gật đầu nói: "Tất cả dựa theo phân phó của Tiêu đại nhân".

***

Trời đã hoàng hôn, hai mươi chiếc xe lớn đã hướng tới ngọn núi xuất phát, xa phu cùng kiệu phu đều theo xe đi.

Lần này lên núi, toàn bộ đoàn xe không có bất luận kẻ nào biết rốt cuộc có mục đích gì, bất quá bọn họ đều đã nhận đủ tiền, bọn họ cũng không hỏi nhiều, chỉ biết chiếu theo mà làm là được.

Đội xe do A Tú cùng Chu Mộ Nho dẫn đường, đi thẳng đến chỗ sâu nhất trong cốc mới dừng lại, kiệu phu đem rương lớn ở trên xe đi vào trong cốc đều bị cấm vệ giữ lại ở ngoài cửa cốc, qua hơn một canh giờ mới được gọi vào bên trong cốc. Đi vào là rương không, đợi khi kiệu phu đi ra, mỗi một thùng đều được khóa, nặng nề đến mức hai người khiêng một rương còn muốn không nổi.

Kiệu phu đều kỳ quái, cũng không hiểu bên trong rương rốt cuộc chứa cái gì mà thần bí như thế.

Tiêu Bố Y sắc mặt ngưng trọng, phân phó các cấm vệ một người trông coi một rương, theo kiệu phu di chuyển lên trên xe, một đường trở về thành Dương Châu.

Bọn họ sau khi vào hành quán, các rương đều tập trung vào một chỗ, các cấm vệ luân phiên canh gác, không có ra khỏi cửa, lại càng không có đi Nguyệt Ảnh phường.

Vương Thế Sung sau khi nghe được thủ hạ hồi báo thì cau chặt mày, đánh vỡ đầu cũng đoán ra được bên trong rương rốt cuộc chứa cái gì.

Khi nghe Quý Thu nói A Tú cùng Chu Mộ Nho dẫn theo đội xe đi ra ngoài thành, Vương Thế Sung lập tức điều động mấy trăm thân vệ bên người chuẩn bị ngăn đón, nhưng khi nghe nói xe ngựa lại lộn trở về thành Dương Châu, hắn lập tức bỏ đi ý niệm ngăn đón trong đầu.

Nếu bên trong rương là tiền tài châu báu, Tiêu Bố Y sao lại chở về lại thành Dương Châu?

Nhưng bên trong rương nếu không phải là tiền tài châu báu, Tiêu Bố Y lại vất vả là vì cái gì?

"Vương đại nhân, thuộc hạ đi tra xét trong cốc mà Tiêu Bố Y rời đi," Quý Thu lo sợ nói, "Nơi đó có một sơn động, khá bí ẩn, thuộc hạ tiến vào xem, bên trong bùn đất tung tóe, sâu ở bên trong có một cái hố sâu ước chừng hơn trượng" Hắn đưa tay lấy ra một hạt châu màu trắng, "Đây là vật mà thuộc hạ nhặt được từ trong cái hố đó".

Quý Thu cả người như con khỉ lấm bùn, nhưng hạt châu trên tay lại trơn bóng, dưới ánh mặt trời chiếu, ánh sáng lưu động. Vương Thế Sung coi như đã gặp qua rất nhiều thứ, nhưng khi nhìn thấy hạt châu này, cũng nhịn không được ánh mắt chợt lóe, đưa tay cầm lấy hạt châu. Vương Thế Sung dò xét hồi lâu, bàn tay khẽ run, hắn hiện tại cũng không dám khẳng định bên trong rương kia rốt cuộc có dấu châu báu hay không, bởi vì chỉ một viên châu này, giá trị cũng đã xa xỉ!

"Bên trong rương là cái gì?" Vương Thế Sung lợi hại là ở lão mưu thâm tính, nhưng nói một cách khác chính là hồ nghi bất định. Hắn vốn nghĩ bảo tàng tuyệt không phải ở chỗ Tiêu Bố Y đào, nhưng trước mắt xem ra, phán đoán của hắn hình như cũng không ổn thỏa.

"Nghĩa phụ," Vương Biện ở một bên nói: "Quản hắn là cái gì, chúng ta hiện tại là lấy bất biến ứng vạn biến, rương ở tại thành Dương Châu, chúng ta cũng không sợ hắn bay lên trời. Nhưng chúng ta cũng phải phòng bị Tiêu Bố Y hư hư thực thực, chỉ chờ chúng ta buông lỏng, mới đi lấy bảo tàng chân chính!"

Quý Thu khi nghe được Vương Biện nói ra hai chữ bảo tàng, trong lòng nói thầm, Vương Thế Sung vẫn kín miệng, không đề cập tới hai chữ bảo tàng, nhưng một khi miệng đã nói ra, thì hẳn là chính xác.

Vương Thế Sung chậm rãi gật đầu, liếc mắt nhìn Quý Thu, cười nói: "Quý Thu, ngươi làm tốt lắm, nhưng vẫn không thể thả lỏng..."

"Đại nhân" Không đợi Vương Thế Sung nói xong, Chu Phụng Tổ đã vọt vào, "Có phát hiện".

Vương Thế Sung tinh thần rung lên, gần đây hắn cũng tâm lực tiều tụy, một mặt là sợ Tiêu Bố Y chiếm được bảo tàng trong Thiên thư đem đi, mặt khác lại bị đạo tặc thình lình đột nhập thành Dương Châu làm cho ăn không ngon ngủ không yên. Mấy ngày nay, thành Dương Châu ít nhất có hơn hai mươi hộ thương gia hướng tới hắn báo án, sứ quán nước ngoài mấy ngày nay cũng gà chó không yên. Hắn chỉ giương mắt nhìn Tiêu Bố Y, cho thủ hạ Chu Phụng Tổ phụ trách việc này đã qua ba ngày, cũng không có nghĩ đến hắn sẽ có phát hiện gì.

Chu Phụng Tổ thì thầm bên tai Vương Thế Sung vài câu, Vương Thế Sung sắc mặt khẽ biến nói: "Ngươi nói là thật chứ?"

"Cực kỳ chính xác" Chu Phụng Tổ gật đầu nói.

Vương Thế Sung sắc mặt âm tình bất định, sau hồi lâu mới nói: "Quý Thu, ngươi tiếp tục giám thị Tiêu Bố Y, Biện nhi, Chu Phụng Tổ, các ngươi cùng ta đi thành bắc" Vương Thế Sung dẫn theo một toán thủ hạ đi thẳng đến thành bắc, đi vào một căn nhà u tĩnh, Chu Phụng Tổ muốn phá cửa mà vào, Vương Thế

Sung lại xua tay bảo Vương Biện gõ cửa. Vương Biện gõ mấy cái, cửa 'kèn kẹt…' mở ra, một lão bộc thì đầu ra hỏi: "Xin hỏi, các ngươi tìm ai?"

"Ta là Quận thừa Vương Thế Sung, ngươi bảo Lương Tử Huyền ra đây" Vương Thế Sung thản nhiên nói.

Lão bộc nhìn Vương Thế Sung hồi lâu mới chậm rãi quay vào, không lâu sau, Lương Tử Huyền bước nhanh ra, tinh thần của hắn cũng có chút tiều tụy, hiển nhiên tư vị người ám toán cũng không mấy dể chịu, nhìn thấy Vương Thế Sung dẫn theo vệ binh đến, Lương Tử Huyền ngạc nhiên hỏi: "Vương đại nhân, ngươi đến đây làm cái gì?"

"Không hoan nghênh sao?" Vương Thế Sung nhìn chằm chằm vào mặt hắn.

"Sao có thể" Lương Tử Huyền gượng cười nói: "Vương đại nhân mời vào trong phòng ngồi".

"Không cần" Vương Thế Sung thở nhẹ một hơi nói: "Lương Tử Huyền, ngươi đến thành Dương Châu, chúng ta vẫn là nước sông không phạm nước giếng, nhưng ngươi vì đối phó Tiêu Bố Y, đã không khỏi làm quá một chút".

Lương Tử Huyền nhíu mày, "Vương đại nhân sao lại nói như vậy?"

Vương Thế Sung đưa tay chỉ vào mũi hắn nói: "Lương Tử Huyền, người rõ ràng không nói lời giả dối. Thành Dương Châu mấy ngày này bị trộm châu báu có phải ngươi cho người làm hay không?"

Lương Tử Huyền trước là ngẩn ra, giây lát cười to lên nói, "Vương đại nhân, ngươi bị kẻ trộm châu báu làm cho hồ đồ, chẳng lẽ muốn bắt ta cho xong việc?"

Vương Thế Sung phất tay nói: "Lục xoát".

Các vệ binh tiến lên, Lương Tử Huyền giang hai tay ngăn đón, giận dữ nói: "Vương Thế Sung, ngươi muốn làm cái gì, đây là chỗ ta ở, ngươi nói lục soát là lục soát sao?"

Vương Thế Sung cười lạnh nói: "Ngươi nếu không có gì, vì sao không dám để ta lục soát một chút? Vương Biện, kẻ nào ngăn trở điều tra, giết không tha".

'Xoảng' một tiếng, Vương Biện đã rút đao nơi tay, Lương Tử Huyền sắc mặt âm tình bất định, hạ cánh tay xuống, nhìn Vương Thế Sung cùng thủ hạ, trầm giọng nói: "Vương Thế Sung, ngươi nhớ cho kỹ ngày hôm nay".

Vương Thế Sung không nói, chỉ vung tay lên, các binh sĩ đã sớm xông vào nhà, Chu Phụng Tổ cũng chạy thẳng vào hậu hoa viên, Lương Tử Huyền nhíu mày nói: "Vương đại nhân, ta cùng kẻ trộm châu báu thực không có qua lại, chỗ này dù sao cũng là địa bàn của ngươi, ta sao lại dám qua mặt ngươi?"

Vương Thế Sung chỉ im lặng, nhíu mày nghĩ cái gì đó, Chu Phụng Tổ rất nhanh quay lại, ôm hai cái bao lớn đi tới, cao giọng nói: "Đại nhân, trong hậu hoa viên phát hiện hai bao châu báo, hình như là tài vật mà các thương nhân bị đi!"

Lương Tử Huyền đã thay đổi sắc mặt, "Ngươi nói bậy!"

Vương Thế Sung dùng đao đẩy bao ra, lộ ra châu quang bảo khí bên trong, không khỏi hừ lạnh nói: "Lương Tử Huyền, một khi ngươi đã không phải kẻ trộm châu báu, mấy thứ này ngươi giải thích thế nào?"

Lương Tử Huyền sắc mặt tái nhợt, "Vương đại nhân, ngươi muốn hãm hại ta?"

Vương Thế Sung quan sát vẻ mặt Lương Tử Huyền, phát hiện hắn tuyệt không phải giả bộ, trong lòng chợt động, đã nghĩ tới cái gì, "Ngươi nói ngươi đối với mấy cái này không biết gì?"

Lương Tử Huyền trấn tĩnh lại, "Vương đại nhân, Tử Huyền nếu trộm lấy châu báu, sao lại giấu ở hậu hoa viên một cách thô thiển như thế. Rất hiển nhiên, đây là có người châm ngòi quan hệ giữa ngươi và ta".

Vương Thế Sung hít sâu một hơi, còn chưa kịp nói gì, Lương Tử Huyền thần sắc chợt động, cười nói: "Vương đại nhân, người thông minh như thế, đương nhiên biết có người muốn hãm hại ta, châm ngòi quan hệ giữa chúng ta. Chỉ là số châu báu này cũng là thật, không bằng đại nhân cứ nhận đi, làm cho bọn họ trộm gà không được còn mất thêm nắm thóc…"

Hắn lời còn chưa dứt, bên ngoài nhà đã có tiếng ồn ào, Vương Thế Sung đột nhiên quay đầu lại hỏi: "Chuyện gì ồn ào vậy?"

Một vệ binh nhanh chân chạy tới, "Đại nhân, thương nhân hơn mười nhà tại Dương Châu đã đến trước cửa".

Vương Thế Sung sắc mặt khẽ biến, lại nhìn thấy bốn Uy nhân chạy vào trước, ngoài tường chợt nghe 'vù' một cái, Chu Phụng Tổ cổ tay tê dại, cái bao trên tay đã rơi xuống trên mặt đất, mở tung ra, trong phút chốc kim khí tỏa sáng, ngọc khí sinh quang, Chân Do Tín Hùng lớn tiếng nói: "Kim phật, kim phật ở trong này".

Châu báu lăn ra đất, một cái kim phật từ trong bao cũng lăn ra, vừa lúc lăn đến dưới chân Chân Do Tín Hùng!

Ngay sau đó các thương nhân ùa vào, ồn ào một mảng, chỉ là đều không ngoại lệ nhìn thấy châu báu trên mặt đất, đều reo lên: "Vương đại nhân, đây là châu báu mà chúng ta bị mất!"

Tiêu Bố Y cũng ở trong đám đông, cười nói: "Xem ra Vương đại nhân đã bắt được đạo tặc châu báu của Dương Châu, đáng mừng đáng mừng. Vương đại nhân, ngươi sao còn không bắt lấy đạo tặc, dưới con mắt bao nhiêu người, còn thương lượng gì với hắn nữa?"

Vương Thế Sung nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của các thương nhân, biết chuyện trước mắt đã không thể giải thích, mà có giải thích, thực rất có thể đem mình dính líu vào, lập tức quát: "Các ngươi thất thần ra đó làm cái gì, còn không bắt lấy Lương Tử Huyền!"

Lương Tử Huyền không kịp phản ứng, đã có một cơ số trường đao đã đặt lên trên cổ hắn, vệ binh lấy ra khóa sắt trói Lương Tử Huyền lại, lúc này mới thở phào một hơi. Các thương nhân lại ùa lên, đi tìm châu báu của mình, Lương Tử Huyền khi đi ngang qua người Tiêu Bố Y, nhìn chằm chằm vào Tiêu Bố Y, "Tiêu Bố Y, ngươi vô lại, ngươi hãm hại ta!"

Tiêu Bố Y cười, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói: "Lương Tử Huyền, ta chính là muốn nói cho ngươi, Tiêu Bố Y ta không còn là Tiêu Bố Y trước đây nữa. Từ hôm nay trở đi, người nào muốn đối nghịch với ta, tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt!"

183. Chương 183: Phản Kích (trung)

Thanh âm Tiêu Bố Y nói không lớn, Vương Thế Sung vừa vặn cũng có thể nghe được, hắn không phải nói chỉ cho Lương Tử Huyền nghe, mà là cảnh cáo Vương Thế Sung hắn, hắn đã hiểu được, hắn đã bị Tiêu Bố Y lợi dụng một lần.

Chu Phụng Tổ vẫn là bộ dáng lập được công trang, dương dương đắc ý, còn không biết chuyện. Hắn cảm thấy bản thân rốt cuộc đã dãnh diện được một phen, nếu không có hắn, cũng không có khả năng phá đại án trộm châu báu tại Dương Châu nhanh như vậy. Hắn sau khi được Vương Thế Sung phân phó, tuần tra đêm rốt cuộc tỏng một cơ hội rất ngẫu nhiên, nhìn thấy một bóng đen đang ôm một bao đồ nhảy qua tường. Chu Phụng Tổ đương nhiên sẽ không buông tha, nhưng thấy võ công người nọ hình như so với hắn cao minh hơn một chút, cho nên chỉ đi theo sau lưng người nọ. Cũng may người nọ tuy băng tường, nhưng không có bỏ xa hắn, dẫn theo hắn đi vào hậu hoa viên nhà Lương Tử Huyền, đem bao đồ kia chôn xuống đất. Chu Phụng Tổ lập tức đi tố cáo với Vương Thế Sung, dành công đầu. Hắn đương nhiên không biết, nếu không phải Cầu Nhiêm Khách cố ý dụ hắn, thì với ánh mắt của hắn, chỉ sợ ngay cả cái bóng của Cầu Nhiêm Khách cũng không nhìn thấy.

Chu Phụng Tổ dẫn Vương Thế Sung tới, Tiêu Bố Y liền dẫn đám người TuệẨn đi tới, đương nhiên dọc theo đường đi lại rất 'ngẫu nhiên' đụng phải mấy thương nhân, chuyện trò vài câu, nói Vương đại nhân dẫn binh đi bắt đạo tặc Dương Châu, các thương nhân cũng muốn hỏi về đồ của mình, rất nhanh đã tụ tập hơn mười người đi theo. Tiêu Bố Y kết giao đám người TuệẨn cũng là vô tình, hôm nay lại phát huy công dụng, mười

mấy người thấy châu báu ở đây, đều lo thu lấy, Lương Tử Huyền muốn chạy án cũng không phải là chuyện đơn giản nữa.

Vương Thế Sung mới đầu khi nghe nói châu báu là do Lương Tử Huyền trộm, rất là nghi hoặc, nhưng hắn biết Lương Tử Huyền Vũ Văn Hóa Cập đều là người không từ thủ đoạn, chuyện làm náo loạn Dương Châu cũng không phải là không làm được. Bọn họ muốn giết Tiêu Bố Y, đương nhiên có thể dùng phương pháp đục nước béo cò, nhưng khi hắn nhìn thấy Lương Tử Huyền phẫn nộ, hắn cũng đã hiểu được Lương Tử Huyền đích xác không có quan hệ đến việc này, nhưng chuyện đã tới nước này, cục diện cũng không phải hắn có thể khống chế, hắn quyết định thật nhanh phải bất lấy Lương Tử Huyền, chỉ nghĩ trước tiên đem bản thân đặt ra ngoài chuyện này mới là tốt nhất, bằng không Tiêu Bố Y kéo cả hắn vào, thì sẽ thành chuyện hết sức khó gỡ.

"Tiêu Bố Y, ngươi nghĩ có thể hãm hại ta như vậy sao?" Lương Tử Huyền cười lạnh nói: "Vậy ngươi không khỏi quá ngây thơ rồi, ngươi cảm thấy Vương đại nhân sẽ bị ngươi che mắt sao?"

Tiêu Bố Y nở nụ cười, lớn tiếng nói: "Vương đại nhân chỉ dùng vài ngày đã bắt đạo tặc Dương Châu, thật sự là công lao rất lớn. Ta đã chuẩn bị hướng tới Thánh Thượng tấu thỉnh công lao của Vương đại nhân, cũng mong các vị hương thân phụ lão đề tên tiến cử".

Các thương nhân đang phân châu báu, nghe Tiêu Bố Y đề nghị, đều gật đầu xưng đúng, liên tục nói nên là vậy.

TuệẨn sớm đã tiến lên, hướng tới Vương Thế Sung chắp tay thi lễ nói: "Vương đại nhân, chúng ta không biết Vương đại nhân đã có chỗ nắm chắc, nên đã có chỗ đắc tội, mong thứ lỗi".

Vương Thế Sung cố nở ra nụ cười, "Đại sư quá khen".

"Tiêu Bố Y, ngươi thủ đoạn cao minh. Nhưng ngươi tốt nhất hãy giết ta tại chỗ" Lương Tử Huyền oán hận nói: "Ta không phải tử tội. Hươu chết vào tay ai còn chưa biết".

"Ngươi thật sự không phải tử tội" Tiêu Bố Y cười nói: "Nhưng án này là do Vương đại nhân phụ trách, Vương đại nhân có lẽ sẽ không trị tội ngươi, nhưng ít nhất phải đem ngươi đưa đến Đông Đô, bằng không nhiều hương thân phụ lão như vậy ở đây cũng không chịu".

Vương Thế Sung sắc mặt khẽ biến, biết Tiêu Bố Y đang cảnh cáo hắn, việc này đã không đến phiên hắn làm chủ. Tiêu Bố Y lại nói: "Nhưng đường từ Giang Đô đến Đông Đô cũng không tính là thái bình, đạo phỉ hoành hành, cho nên ngươi phải gia tăng cẩn thận, vạn nhất dọc theo đường đi lại xuất hiện một Lịch Sơn Phi hại tính mạng của ngươi, vậy cũng không trách được người khác".

Lương TửHuyền sắc mặt khẽ biến, "Tiêu Bố Y, ngươi uy hiếp ta?" Tiêu Bố Y ý tứ xem ra không muốn hắn đi đến được Đông Đô!

"Ta chỉ nói cho ngươi một sự thật" Tiêu Bố Y nở nụ cười.

Lương Tử Huyền đột nhiên cũng nở nụ cười, "Tiêu Bố Y, ngươi hiện tại rất đắc ý, chỉ là ngươi cũng chớ có đắc ý quá sớm, ta chưa chắc đã chết sớm hơn ngươi".

"Ồ?" Tiêu Bố Y có chút hứng thú, "Lời ấy là sao?"

Lương Tử Huyền hai mắt oán độc, "Ta có lẽ sống không tới được Đông Đô, nhưng ngươi cũng chưa chắc đã quay trở về được Đông Đô" Hắn muốn nói lại thôi, chỉ cười lạnh, cũng không nhiều lời, Tiêu Bố Y cũng không hỏi nữa, nhún nhún vai mỉm cười rời đi.

Đi cách chỗ của Lương Tử Huyền không xa, phía sau đã truyền đến một tiếng hô, "Tiêu công tử xin dừng bước".

Tiêu Bố Y xoay người, nhìn thấy mấy người TuệẨn đang bước nhanh đuổi tới.

"Có việc gì?"

"Tiêu thí chủ trạch tâm nhân hậu, nói là phật tâm cũng không đủ, trách không được có thể cùng Đạo Tín thần tăng luận thiện" TuệẨn lần này nói là thành tâm thành ý, "Mới vừa rồi chúng ta tạ ơn Vương đại

nhân, tuy biết Trung Nguyên có câu, gọi là đại ân không cần nói cảm ơn, nhưng bần tăng ngoại trừ cảm ơn ra, thực không nghĩ ra cách nào khác để báo đáp".

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, cũng là hòa thượng, nhưng ngươi cùng Đạo Tín thực kém quá xa, Đạo Tín đại triệt đại ngộ, phổ tế thế nhân, hòa thượng ngươi chẳng qua chỉ có thêm một thân tăng y mà thôi.

"Chỉ là giở tay nhấc nhân mà thôi, có đáng chi đâu".

"Tiêu công tử" Chân Do Kỷ Tử vẫn rất ít nói chuyện, đột nhiên nói: "Ngươi gần đây có rảnh không?"

"Ồ?" Tiêu Bố Y hai hàng lông mày giãn ra, "Kỷ Tử, ta cũng hy vọng bản thân có thể rảnh rỗi".

Chân Do Kỷ Tử có chút thất vọng nói: "Tiêu công tử anh hùng hào kiệt, nhân nghĩa vô song, tìm lại kim phật cho chúng ta, chúng ta thực mười phần cảm tạ".

Tiêu Bố Y có chút xấu hổ, không biết bọn họ nếu biết trộm kim phật cũng chính là mình bày ra, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

" Thánh Đức Thái tử tệ quốc thật ra rất yêu người tài, mười phần kính ngưỡng nhân vật như Tiêu công tử" Chân Do Kỷ Tử ôn nhu nói: "Tiêu công tử nếu có thời gian rảnh đi Đại Hòa Quốc, chúng ta sẽ lấy phương thức tôn quý nhất mà hoan nghênh người".

Tiêu Bố Y cười cười, "Trước mắt ta có rất nhiều việc, xem ra thực phải chờ tới khi rảnh rỗi mới được. Bất quá cũng đa tạ ý tốt của Kỷ Tử tiểu thư, ta xem cáo lui trước, chỉ hy vọng các ngươi bình an về nước".

Tiêu Bố Y xoay người rời đi, Chân Do Tín Hùng ôm chặt lấy kim phật, nhìn bóng dáng của Tiêu Bố Y, tràn đầy khâm phục, "Đại sư, Đại Tùy địa linh nhân kiệt, đầm rồng hang hổ, vượt xa Đại Hòa Quốc chúng ta. Thánh Đức Thái tử nếu có nhân vật bực này trợ giúp, ta nghĩ có đủ thực lực đối kháng với..."

Chân Do Kỷ Tử ho khan nói, "Đại ca!"

Chân Do Tín Hùng im miệng, trên mặt tràn đầy vẻ oán hận, TuệẨn cùng Quảng Tề cũng chắp tay, thấp giọng thì thầm: "A di đà phật, thiện tai thiện tai".

***

Ngày năm tháng năm, từ thời Tiên Tần đã có tới nay, đã xem tháng năm là độc nguyệt, ngày năm là ác nhật, ngày năm tháng năm đương nhiên chính là ngày bất tường. Tiên Tần tới nay, vẫn có tập tục là vào ngày này thì trồng cỏ bồ, ngải cứu để khu quỷ, hun thương thuật, bạch chỉ cùng uống rượu hùng hoàng để xua đuổi bệnh dịch, Viên Thiên Cương cho Tiêu Bố Y ngày năm tháng năm đốt hương tắm rửa, trai giới ba ngày cũng là y theo cổ pháp mà nói.

Tiêu Bố Y trai giới ba ngày, sáng sớm ngày năm tháng năm mawcn áo trắng đi ra hành quán, tay áo tung bay, áo trắng như tuyết, cưỡi bạch mã, đi dọc theo phố hoa quỳnh tung bay, trong lúc nhất thời không biết đã làm cho không ít người trong lòng hâm mộ.

Chuyện hắn làm hôm nay rất nhiều, nhưng chủ yếu nhất vẫn là trồng cây, nơi hắn đi cũng chính là Tuyên Hoa Viên thành nam.

Trần Tuyên Hoa tuy chết, nhưng ảnh hưởng cũng không nhỏ, nàng khi chết tuy yêu cầu giản đơn, nhưng nàng dù sao cũng phải có một chỗ để đi về.

Tuyên Hoa Viên cũng không xa hoa, khắp nơi trang nhã yên tĩnh, sạch sẽ vô cùng, hiển nhiên cho dù Dương Quảng không tới Giang Nam nhưng nơi này cũng phải được lau dọn hàng ngày không nhiễm một hạt bụi.

Tiêu Bố Y khi đến Tuyên Hoa Viên, Vương Thế Sung đã sớm chờ đợi. Hắn cũng mặc đồ trắng, khi nhìn thấy Tiêu Bố Y chắp tay nói: "Tiêu đại nhân, ngươi phải trồng bốn mươi chín cây dương thụ, sáu mươi tư cây liễu thụ ta đã chuẩn bịổn thỏa, mời Tiêu đại nhân kiểm tra".

Tiêu Bố Y gật gật đầu, sắc mặt nghiêm túc nói: "Vương đại nhân làm việc, trước nay vẫn ổn thỏa" Ánh mắt của hắn nhìn lên trên các thân cây dương liễu, chỉ thấy trên mỗi thân cây, một vết sẹo cũng hiếm thấy, không khỏi bội phục Vương Thế Sung này chuẩn bị cực tốt.

Vương Thế Sung tuy không bằng TuệẨn, lại vẫn cảm thấy Tiêu Bố Y nói chuyện thâm ý sâu sắc, đổi đề tài hỏi: "Thánh Thượng bảo ta toàn lực phối hợp hành động với Tiêu đại nhân, không biết tiếp theo sẽ xử lý như thế nào?"

Tiêu Bố Y xem sắc trời nói: "Còn phải đợi chừng một nén nhang nữa".

Vương Thế Sung cũng không hỏi nhiều, chỉ cùng Tiêu Bố Y lẳng lặng chờ đợi, trong Tuyên Hoa Viên này, chỉ có sự trầm tĩnh, cho dù là Vương Thế Sung cũng không dám lớn tiếng ồn ào, chỉ sợ bị người bắt lấy nhược điểm.

Hai người như triển lãm sự bi thống, qua một nén nhang, ở phương xa có tiếng oành oành ầm ầm truyền tới. Vương Thế Sung còn chưa nghĩ đến cái gì, Quý Thu đã vội vàng đuổi tới, nhìn thấy Tiêu Bố Y cũng ở đó, đi tới muốn nói nhỏ gì đó. Vương Thế Sung đột nhiên không vui nói: "Chúng ta làm gì cũng đều có thể nói với người khác, Tiêu đại nhân ở đây, cứ nói đừng ngại".

"Có đội xe đang tiến về phía này, là thủ hạ của Tiêu đại nhân," Quý Thu đầu óc chuyển động cũng nhanh, dò hỏi: "Vương đại nhân, ti chức chỉ sợồn ào, xin hỏi có cho đội xe thông qua hay không?"

Vương Thế Sung khi nghe được đội xe, sắc mặt khẽ biến, quay đầu nhìn về phía Tiêu Bố Y nói: "Tiêu đại nhân, đây là?"

"Cho bọn họ đi tới đi" Tiêu Bố Y nhẹ nhàng thở ra, "Đây là an bài của Viên đạo trưởng".

Vương Thế Sung đã nghĩ đến hai mươi cái rương kia của Tiêu Bố Y tại hành quán, hồ nghi bất định, cũng không hiểu Tiêu Bố Y rốt cuộc muốn làm cái gì, vung tay lên nói: "Để bọn họ vào đi".

Một lát sau, A Tú cùng Chu Mộ Nho đã dẫn theo đội xe đi vào Tuyên Hoa Viên, Tiêu Bố Y phân phó kiệu phu sau khi đem các rương xuống thì lui ra, rồi cho các cấm vệ đem các rương đi vào, các cấm vệ đều nhanh chân nhanh tay, thở cũng không dám thở mạnh, sắc mặt nghiêm túc.

Đợi khi Tiêu Bố Y dẫn theo các cấm vệ tiến vào trong, Vương Thế Sung khó hiểu hỏi: "Quý Thu, sao lại thếnày?"

"Đại nhân nói vậy là sao?" Quý Thu không hiểu hỏi lại.

"Ta nói mấy cái rương này là sao?" Vương Thế Sung thấp giọng nói.

Quý Thu lắc đầu nói: "Đại nhân, ta không biết, nhưng Tiêu đại nhân cho thủ hạ đưa mấy cái rương này tới, ta sao dám ngăn trở?"

Vương Thế Sung khóe miệng cười lạnh lùng, khoát tay nói: "Cùng đi xem thử là cái gì".

Vương Thế Sung Quý Thu dẫn theo mấy hộ vệ đi vào trong, lại phát hiện Tiêu Bố Y đã sớm bày hương án, dâng hương cầu nguyện, trong miệng đang lẩm bẩm cái gì đó, Vương Thế Sung lại chỉ nhìn mấy cái rương, nghi hoặc bất định.

Tiêu Bố Y đợi khi cầu nguyện xong, lúc này mới quay lại thấp giọng nói: "Mở rương".

Vương Thế Sung chỉ sợ Tiêu Bố Y đem rương đến chôn trong Tuyên Hoa Viên, hắn muốn lấy cũng không có lá gan này, khi nghe được Tiêu Bố Y nói mở rương, trái tim cơ hồ nhảy lên trên mắt.

Quý Thu theo dõi chuyện này đã lâu, đã sớm nhận định Tiêu Bố Y là đào bảo vật, Vương đại nhân cũng muốn phân một chén canh, viên minh châu kia đã sớm đem tâm tư của hắn tới nơi vô cùng vô tận, khi nghe được mấy cái rương 'kèn kẹt…' mở ra, Quý Thu thiếu chút nữa hộc máu.

Rương mở ra, không có châu quang bảo khí bắn ra như trong tưởng tượng, Quý Thu sau khi nhìn thoáng qua, lấy tay dụi mắt, xác nhận mình không có nhìn lầm, thì thực sự muốn hộc máu.

Bên trong rương chỉ có bùn đất màu nâu, thiên chân vạn xác.

Quý Thu nhìn về phía Vương Thế Sung, thầm nghĩ hai vị đại nhân này, quá nửa là có bệnh. Một vị thì mỗi ngày buổi tối tới nhạc phường rồi xuất phát đến thành tây đào đất, một vị thì ngày đêm không ngừng giám thị, không dám buông lỏng, chẳng lẽ chính là vì mấy cái bùn đất nâu này?

Vương Thế Sung cho dù trầm ổn, khi nhìn thấy bùn đất trong rương này cũng nhịn không được hỏi: "Tiêu đại nhân, đây là ý gì?"

Tiêu Bố Y đưa tay lấy trong lòng ra một cái cẩm nang, đưa tới ngọn nến đốt, đợi đến khi đốt cháy hết mới trả lời: "Chuyện cho tới bây giờ, ta cũng không có gì giấu diếm với đại nhân nữa. Trên thực tế, Thánh Thượng bảo ta nam hạ chủ yếu là vì sửa chữa phần mộ của Tuyên Hoa phu nhân".

Vương Thế Sung gật đầu, "Cái này, ta thật ra cũng đã đoán được một phần".

"Thánh Thượng đối với ta coi trọng, ta tất phải đem hết toàn lực vì Thánh Thượng mà làm tốt mỗi một chuyện" Tiêu Bố Y lại nói: "Viên Thiên Cương đạo trưởng Đông đô trước khi ta xuất hành cấp cho ba cái cẩm nang. Mà cái thứ hai, chính là dựa theo địa điểm hắn tuyển chọn đào bới đất đá, căn cứ theo Viên đạo trưởng giải thích, đất đá này bởi vì ở gần Đại Minh tự, ngày đêm được nghe cao tăng Đại Minh tự tụng thiện, lại có Tê Linh tháp gần đó, sớm đã nhiễm linh khí".

Nhìn thấy bộ dáng trợn mắt há hốc mồm của Vương Thế Sung, Tiêu Bố Y hỏi: "Vương đại nhân không tin sao?"

Vương Thế Sung cuống quít lắc đầu, "Ta không phải không tin, mà là chưa bao giờ nghe nói tới đất đá cũng có linh tính, xem ra phật gia thiện lý cao thâm, tuyệt không phải người như ta có thể lĩnh ngộ được".

Tiêu Bố Y gật đầu nói: "Vương đại nhân quá tự khiêm tốn rồi, chẳng qua loại chuyện này một khi Thánh Thượng đã phân phó, chúng ta nhất định phải nhất nhất chiếu theo. Viên đạo trưởng lại tính nhất định mỗi đêm ta phải từ giờ tý đi lấy đất đá. Tại nhạc phường tuy là hoang đường, nhưng cũng bởi vì đạo trưởng tính chuẩn ngõ Quỳnh Hoa Lưu Tô Hà lâu ngày nhiễm mùi hương hoa quỳnh, chỉ là cụ thể thế nào ta cùng Vương đại nhân đều khó hiểu. Chỉlà Thánh Thượng một khi đã phân phó Viên đạo trưởng, Viên đạo trưởng lại giao cho ta cẩm nang, ta cứ theo đó mà làm là được. Chỉ đáng tiếc là cẩm nang đã đốt rồi, bằng không cấp cho Vương đại nhân xem, nói không chừng có thể hiểu thấu huyền cơ trong đó".

Vương Thế Sung gượng cười nói: "Tiêu đại nhân cứ nói đùa, chuyện mà Tiêu đại nhân đã không rõ, người thô lỗ như ta làm sao mà hiểu được?" Tiêu Bố Y nói mập mờ như vậy, Vương Thế Sung nghe cũng bán tín bán nghi, cơ hồ nghĩ đến mình đã lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, nhưng nhìn thấy hắn đốt cẩm nang lại nói cùng mình mấy cái này, lại cảm thấy Tiêu Bố Y này thực không đúng.

Tiêu Bố Y sau khi giải thích xong, tiếp theo lại lấy ra một cẩm nang, mở ra xem, bấm ngón tay tính phương vị. Khi Tiêu Bố Y mở cẩm nang ra, Vương Thế Sung thật ra cũng thấy, trên tờ giấy trắng ghi chi chít rất nhiều thứ, như là cửu cung bát quái, lại như là mây đầy trời.

Tiêu Bố Y vẫn tỉnh táo tiếp nhận cái xẻng A Tú đưa qua, trước mộ Tuyên Hoa phu nhân một khoảng cách khá xa, lúc này mới mới khởi công.

Hắn lực lớn vô cùng, tùy ý xuất xẻng ra, bùn đất cứ như là giấy vậy, Vương Thế Sung thầm kinh sợ, thầm nghĩ tiểu tử này võ nghệ đã tới bước đại xảo bất công, tùy ý ra tay cũng dư lực liên miên bất tuyệt, nếu mình cùng hắn giao thủ, cũng không nắm chắc được phần thắng.

Chỉ là trên đời này rất nhiều khi chỉ có võ công hiển nhiên cũng không đủ. Vương Thế Sung tuy biết võ, nhưng cũng rất ít khi ra tay, hắn vẫn cảm thấy sử dụng đầu óc vẫn là hơn. Nhìn thấy Tiêu Bố Y sau khi xúc đất lên, lại lấy đất đá trong rương đổ vào, nhìn như tự nhiên, lại vẫn cảm thấy có chút không đúng.

"Tiêu đại nhân vất vả, không bằng để ta làm giúp vài cây để thể hiện tâm ý?" Vương Thế Sung ở một bên mong chờ muốn thử.

Tiêu Bố Y lại xua tay nói: "Vương đại nhân, Viên đạo trưởng đã tự mình phân phó, dương liễu thụ này phải tự tay ta trồng mới được, không thể nhờ người khác, đa tạ Vương đại nhân đã có ý tốt một phen, chỉ là thánh mệnh nên không dám sơ suất".

Vương Thế Sung nghe thấy hắn luôn miệng thánh mệnh với Hoàng Thượng, trong lòng buồn bực, đành phải gượn cười nói: "Như thế thật ra vất vả Tiêu đại nhân rồi".

Tiêu Bố Y trồng cây cũng không chút lơi lỏng, hắn tuy lực mạnh, nhưng dù sao cũng phải trồng đến cả trăm cây, mỗi cây đều phải tự tay trồng, quả thực phí công phu. Đất đá mà hắn xúc lên, cũng không tùy ý

vứt đi, mà đem bỏ lại vào trong rương. Vương Thế Sung thầm cười lạnh, chỉ là xem thì rất là chán nản, đợi khi Tiêu Bố Y dựa theo phương vị trong cẩm nang trồng dương liễu xong, thì cũng đã tới trưa, Tiêu Bố Y vỗ vỗ tay, thở nhẹ một hơi nói: "Xong rồi".

Sau khi phân phó thủ hạ thu thập sạch sẽ, khiêng các rương đi ra ngoài, Tiêu Bố Y lúc này mới chắp tay hướng về Vương Thế Sung nói: "Vương đại nhân, một chuyến Giang Đô này, may mắn được đại nhân quan tâm chiếu cố nhiều, ta mọi chuyện đã xong, ngày mai sẽ phải trở về phục mệnh".

"Nhanh như vậy sao?" Vương Thế Sung sửng sốt, Tiêu Bố Y cũng gật đầu nói: "Ta đến Giang Đô cũng đã nhiều ngày, cũng phải về hồi báo thánh mệnh mới phải".

Vương Thế Sung cười nói: "Như thế cũng tốt".

Tiêu Bố Y xoay người rời đi, Quý Thu nghi hoặc khó hiểu hỏi: "Đại nhân, kết thúc như vậy sao?"

Vương Thế Sung thản nhiên nói: "Vậy ngươi cảm thấy còn nên làm cái gì nữa?"

Quý Thu tâm tư xoay chuyển, "Ta cảm thấy Tiêu Bố Y có thể sẽ dùng chiêu Thâu lương hoán trụ (Trộm rường thay cột – kế hoán đổi trong 36 kế).

"Ồ?" Vương Thế Sung trong lòng khẽ động, "Cái gì Thâu lương hoán trụ?"

"Hắn đem rương giả bộ chứa đầy bùn đất, nếu nói đạo trưởng gì đó phân phó, muốn đem ra khỏi thành Dương Châu, ta nghĩ đại nhân cũng không tiện ngăn trở" Quý Thu nhíu mày nói.

"Hắn đem bùn đất mang đi làm cái gì?" Vương Thế Sung hỏi.

Quý Thu chậm rãi nói: "Hắn trước cho chúng ta thấy là bùn đất, sau đó đem châu báu giấu ở bên trong, lại nương theo cẩm nang, chẳng phải là thần không biết quỷ không hay liền đem bảo tàng ra khỏi Dương Châu?"

Vương Thế Sung cau mày, gật đầu nói: "Quý Thu, ngươi nói ta cũng không có nghĩ đến, vậy y theo đề nghị của ngươi, hắn nếu nói hoàng mệnh tại thân, không cho chúng ta xét, chúng ta nên ứng đối thế nào".

Quý Thu áp thấp thanh âm, "Đại nhân, ngoài thành Dương Châu này cũng không thái bình, nghe nói gần nhất Vô Thượng Vương Lô Minh Nguyệt cũng xuất hiện ở phụ cận, không bằng chúng ta phái một đội tinh binh, giả dạng làm thủ hạ Lô Minh Nguyệt chém giết đoạt rương thì sao?"

Vương Thế khẽ khép hai mắt, vỗ vỗ vai Quý Thu nói: "Mưu kế hay".

***

Trên sông Trường Giang sóng cuộn như khói, thuyền tới thuyền lui tấp nập.

Từ Dương Châu đến cửa Trường Giang, có thể xuôi dòng ra biển, đương nhiên cũng có thể ngược dòng đi vào nội địa. Thương thuyền ra biển quá nửa là mang theo tơ lụa để trao đổi với hải ngoại. Trong thương thuyền ngược dòng đi vào trong nội địa, muối biển thật ra chiếm phần lớn.

Chỉ là giống như giao dịch tại Mã ấp Trương Dịch, muối biển cũng phải được quan phủ cho phép mới có thể tiến hành. Lén mua bán muối biển, một thạch cũng bị xử tử. Cửa Trường Giang có thể buôn bán muối nhà quan phần lớn đều là sĩ tộc nhà giàu rất có bối cảnh, Viên gia Nhữ Nam cũng tính là một trong số đó.

Viên Lam đứng ở trên boong tàu, đưa mắt nhìn về phương xa. Bọn họ mới từ Dương Châu ra, ngược dòng mà lên, theo Đan Dương cùng Lịch Dương hướng tới Giang Lăng, tại Dương Châu muối biển tầm thường nhưng đến nơi đây, lợi nhuận gấp mười mấy lần, thậm chí gấp mấy chục lần, thật sự xem như là mua bán cực kỳ có lời.

Đương nhiên cho dù là sĩ tộc đại gia, cứ một đoạn thời gian cũng phải lại quả cho quan phủ, quan thương cấu kết, từ xưa đều có.

Ba chiếc thuyền lớn của Viên Lam tràn đầy muối biển, do hắn tự mình áp vận, có thể thấy hắn coi trọng đối với lần mua bán này. Chỉ là thuyền lớn mới ra khỏi Dương Châu, còn chưa giương buồm phía trước đã sớm có thuyền lớn quan phủ ngăn đón. Viên Lam cau mày, cho thủy thủ dừng thuyền, bên kia có một người đứng ở đầu thuyền, giáp trụ tại thân, cao giọng nói: "Đối diện là diêm thuyền (thuyền chở muối) Viên gia?"

Viên Lam ở trên thuyền thi lễ nói: "Đối diện là Hổ Bí Lang Vương Biện Vương đại nhân sao?"

Vương Biện cho quan thuyền áp vào, không đợi áp vào đã nhảy lên, ánh mắt sáng quắc nhìn Viên Lam nói: "Viên tiên sinh, đúng là Vương Biện".

Viên Lam nghi hoặc nói: "Không biết Hổ Bí Lang có chuyện gì mà ngăn đón? Thuyền này đã sớm được Vương Quận thừa phê chuẩn cho phép đi, một đường thủ tục đầy đủ, Hổ Bí Lang ngăn cản, tựa hồ không hợp lý".

Vương Biện lại cười nói: "Viên tiên sinh, tại hạ thực cũng không muốn ngăn đón thuyền của tiên sinh, mà là muốn tra bắt tội phạm mà thôi".

Hai thuyền đã sớm áp sát, các binh sĩ cầm thương lấy đao đi tới, Viên Lam nhíu mày nói: "Cái gì mà tra bắt tội phạm, chẳng lẽ Hổ Bí Lang muốn đổ cho Viên Lam ta cấu kết với tội phạm?"

"Tuyệt không có ý này" Vương Biện ôm quyền nói: "Gần đây quận Giang Đô thường có đạo phỉ xuất hiện, mấy ngày trước lại phát sinh chuyện trộm châu báu tại Dương Châu, Vương đại nhân tuy đã bắt được chủ phạm, nhưng căn cứ theo lời cung, còn lui tới với một số người liên quan nữa. Vương quận thừa bảo ta gia tăng tuần tra trên sông, điều tra thuyền lui tới, chẳng qua là chuyện công theo lệ mà thôi, Viên tiên sinh hiểu được chuyện, quyết sẽ không làm chúng ta khó xử".

Viên Lam nhíu mày nói: "Mọi sự đều phải nói có quy củ, cho dù điều tra, cũng không thể nói lục soát là lục soát, phải có thủ dụ của Vương Quận thừa mới được".

Vương Biện tay phải giương lên, một khối lệnh bài rõ ràng ở nơi tay, Vương Biện trầm giọng nói: "Ở đây có thủ lệnh của Vương đại nhân, thấy lệnh cũng như là thấy Vương đại nhân".

Viên Lam xem lệnh bài hồi lâu, rồi nhăn nhó nói: "Hàng hóa của ta đều đã bố trí thỏa đáng, đều là muối biển, các ngươi chớ làm hư hao, ta không tiện sửa sang lại".

Vương Biện không đáp, cũng đã dẫn theo vệ binh điều tra trên thuyền, muối biển từng túi từng túi chất như núi, Vương Biện phất tay nói: "Mở ra xem".

Viên Lam lắc mình tiến lên, có chút tức giận nói: "Hổ Bí Lang, ngươi muốn làm cái gì?"

Vương Biện chỉ nhìn chằm chằm vào mặt của Viên Lam, trầm giọng nói: "Ta chỉ sợ đạo tặc ẩn thân trong muối biển này, nên cho binh sĩ tra xét, mong Viên tiên sinh đừng làm ta khó xử".

"Ta cảm thấy ngươi mới làm ta khó xử" Viên Lam cả giận nói: "Hàng hóa này đều sắp xếp chỉnh tề, trong thành Dương Châu đã tra xét nhiều lần, giờ lại mở ra, ngươi có biết phải tốn bao nhiêu công sức mới có thể sắp trở lại không?

"Nếu không có giấu người, sao lại không cho ta tra xét?" Vương Biện cười nói.

"Còn hàng hóa này?" Viên Lam mới muốn nói cái gì, Vương Biện đã xua tay nói: "Ta một khi đã cho người mở ra, tự nhiên sẽ cho người sửa sang trở lại như cũ, Viên tiên sinh nhiều lần ngăn trở, chẳng lẽ trong lòng có quỷ?"

Viên Lam nhướng mày, "Vương Biện, ngươi nhớ kỹ mọi chuyện hôm nay, ta sẽ báo lại với Vương Quận thừa".

Vương Biện trong lòng buồn cười, thầm nghĩ đây là nghĩa phụ an bài, ta sợ ngươi sao. Hắn dẫn theo người không ít, rất nhanh muối biển như núi mở ra, lại phát hiện muối vẫn là muối, không có biến thành châu báu, không khỏi thất vọng.

"Đi lục soát khoang thuyền" Vương Biện lại hạ lệnh, Viên Lam chỉ cười lạnh, không ngăn trở nữa, khoang thuyền so với hàng hóa càng dễ dàng lục soát hơn, Vương Biện mày càng cau chặt, đợi khi các lộ thủ hạ đều quay lại lắc đầu, Vương Biện ngược lại giãn hai hàng lông mày ra, cười nói: "Đa tạ Viên tiên sinh hợp tác, xem ra phỉ đồ thực không có trốn ở chỗ này, vậy vương mỗ đã quấy rầy rồi".

Hắn thật ra nói đi là đi, quan thuyền tách ra, cho phép thương thuyền Viên Lam đi, Viên Lam trên thuyền dậm chân mắng cha chửi mẹ, hô bảo Vương Biện thu thập hàng hóa, Vương Biện sớm đã rời đi, đi tra xét

các thuyền khác. Viên Lam đành phải cho các thủy thủ thu thập hàng hóa, một cô gái yêu kiều đi đến bên cạnh Viên Lam, nhẹ giọng nói: "Cha, người chớ tức giận, bọn họ so với thổ phỉ còn muốn hung hơn".

Cô gái đôi mắt trong sáng, làn da trắng nõn, khi nói chuyện luôn mang theo chút ý xấu hổ, cũng chính là Viên Xảo Hề con gái Viên Lam.

Viên Lam thở dài một hơi: "Làm ăn càng ngày càng khó khăn, Xảo Hề này, con…"

Viên Xảo Hề mặt đỏửng, cúi đầu nói: "Cha, chúng ta một khi đã đến Dương Châu, nghe nói Tiêu công tử cũng ở tại Dương Châu, cha sao không đi tìm hắn?"

Viên Lam cười như lão hồ ly, "Con muốn gặp hắn?" Nhìn thấy con gái thẹn thùng không đáp, biết đứa con gái này trời sinh như thế, Viên Lam lại cười nói: "Không vội, hắn có đỏở tại chỗ của ta, không cần chúng ta tìm hắn, ta chỉ sợ hắn rất nhanh sẽ tìm đến chỗ chúng ta".

184. Chương 184: Phản Kích (hạ)

Ngõ Quỳnh hoa cạnh Lưu Tô hà là nơi phồn hoa nhất Dương Châu, có chút giống như Đông Đô.

Ngõ Quỳnh hoa nhạc phường đông đúc, Nguyệt Ảnh phường cùng Hồng Đậu phường đều là nhạc phường nổi danh ở ngõ Quỳnh hoa, cũng là nơi ôn nhu nam nhân rất lưu luyến. Bất quá Nguyệt Ảnh phường gần nhất làm ăn cũng không tính là tốt, chính là bởi vì có hơn mười đại hán to cao ngang tàng đi tới thủ vệ, chẳng những không ai dám đến làm loạn, cho dù người đến mua vui cũng không nghĩ đến.

Đến nhạc phường tiêu tiền đều là đến tìm vui, cả ngày nhìn thấy đám cấm vệ mặt mày hầm hầm, ai mà thoải mái cho được.

Bà chủ ngoài mặt thì cười, nhưng trong bung lại sầu, cũng may đầu tháng năm, lại có chuyện tốt phi thường cổ quái, Tiêu đại nhân chuyên tìm người uống rượu lại không thấy nữa. Nhưng khi bà ta nghĩ đến Tiêu đại nhân đã biến mất, Tiêu đại nhân lại cười bạch mã đến trước Nguyệt Ảnh phường.

Bà chủở trên lầu lộ ra bộ mặt như quả khổ qua, phát hiện lần này Tiêu đại nhân không có mang theo hộ vệ đến, thoáng có chút kỳ quái. Không đợi bà ta tránh né, Tiêu Bố Y đã ngẩng đầu cười nói: "Trương má má, ta ngày mai đã phải rời khỏi Dương Châu, đa tạ ngươi mấy ngày nay đã chiêu đãi".

Bà chủ không thể không tiếc hận nói: "Nhanh vậy sao?"

"Không nhanh" Tiêu Bố Y trả lại một câu rồi giục cương mà đi, bà chủ nhìn thấy Tiêu Bố Y đi thẳng đến Hồng Đậu phường, rất nhanh tiến vào trong Hồng Đậu phường, không khỏi trong lòng thầm hận, cân nhắc Tiêu đại nhân này không lẽ chính là Hồng Đậu phường mời đến phá rối? Cũng may tổn thất cũng không tính là quá lớn, chẳng qua chỉ là làm ăn thanh đạm vài ngày mà thôi, lòng của bà ta, thật sự kỳ vọng Tiêu Bố Y có thể đại náo Hồng Đậu phường.

Tiêu Bố Y khi đi vào Hồng Đậu phường, thoạt nhìn người như ngọc, ngựa như rồng, tuổi trẻ nhiều vàng, đúng là đối tượng mà các cô nương tranh nhau mượn sức, trong phút chốc hương phong tràn ngập, vài cô nương đã chủ động tiến lên đón.

Một nàng nũng nịu cười nói, "Vị công tử này từ nơi nào đến, sao lại đẹp trai như thế?"

"Vị công tử này trông rất giống người quen của thiếp" Một cô nương khác làm ra vẻ xấu hổ kéo vạt áo Tiêu Bố Y, giây lát lại làm như buồn bả nói: "Thật sự là giống mà".

"Tiên sinh xem ra rất thân thiện, chắc là người có nhã hứng. Tiểu nữ tử không bằng đàn cho tiên sinh nghe một khúc?" Một nữ tử khác nói.

Tiêu Bố Y nhìn thấy các nữ tử nhạc phường xuất đủ các chiêu thức, vẫn không chút lay chuyển, chậm rãi ngồi xuống, trầm giọng nói: "Tìm nà chủ đến đây".

Bà chủ khi đi ra đón, đã nhíu mày, mụ cùng bà chủ Nguyệt Ảnh phường xem như là đồng đạo, cũng là đối thủ, đương nhiên là có việc hay không cũng đều phải nghe ngóng. Mụ đương nhiên biết Tiêu Bố Y không dễ chọc, hơn nữa xem ra còn rất là phiền toái.

"Là Tiêu đại nhân sao?" Bà chủ vung khăn tay, tươi cười nghênh đón, "Cơn gió nào đã thổi người tới đây?"

"Ngươi biết ta là ai sao?" Tiêu Bố Y cười lấy ra một đỉnh vàng đặt ở trên bàn.

Bà chủ không thể không cảm khái tiền là thứ tốt nhất, "Tiêu đại nhân đương nhiên là tài thần, không biết Tiêu đại nhân thích dạng gì, Nguyệt Ảnh phường có, chúng ta cũng có".

"Ta chỉ cần hai cô nương đi tây cùng ta uống rượu" Tiêu Bố Y cúi đầu nhìn đỉnh vàng kia, ai cũng nhìn không thấy ánh mắt của hắn.

"Không biết là hai vị cô nương nào có vinh hạnh này?" Bà chủ hiếu kỳ hỏi.

"Tình Ti cùng Vọng Thu" Tiêu Bố Y không nhanh không chậm nói.

Bà chủ sắc mặt khẽ biến, gượng cười nói: "Tiêu đại nhân, thực trùng hợp. Hai vị cô nương này tối nay đều đã có khách".

"Ồ?" Tiêu Bố Y ngẩng đầu hỏi: "Ngươi có biết ta là ai không?"

Bà chủ khi trông thấy ánh mắt của Tiêu Bố Y, trong lòng giật thót, mụ đã nhìn người vô số, nhưng từ trong mắt của Tiêu Bố Y cũng nhìn không ra bất cứ điều gì.

"Người không phải Tiêu đại nhân sao chứ?" Bà chủ nụ cười rất miễn cưỡng.

Tiêu Bố Y đưa tay rút ra một thanh đoản kiếm tinh quang lập lòe, cầm lấy cái chén trà, nhẹ nhàng xắn xuống. Bà chủ nhìn thấy bảo kiếm chớp động, chén trà giống như đậu hũ bị xắn thành vài miếng, con mắt thiếu chút nữa rớt ra ngoài.

"Ngươi nếu không muốn biến thành chén trà, thì đi gọi Tình Ti cùng Vọng Thu ra đây" Tiêu Bố Y buông bảo kiếm xuống, "Chén trà cùng vàng, ngươi chọn cái nào là tùy ngươi".

Bà chủ xoay người bước đi, rất nhanh không thấy bóng dáng, Tiêu Bố Y vẫn vững vàng ngồi ở trong đại đường, cũng không có cô nương nào dám tiến lên.

Bảo kiếm chói lọi đặt ở trên bàn, hào quang lập lòe làm cho người ta lạnh người, Tiêu Bố Y trai giới ba ngày, cả người sau khi đi ra, đã thay đổi rất nhiều.

Bà chủ khi quay trở về, bên người không có cô nương, chỉ đi theo một người sắc mặt tái xanh.

Vũ Văn Hóa Cập xem ra rất là phẫn nộ, tuy nhìn thấy bảo kiếm trên bàn, cũng hoàn toàn không sợ, "Tiêu Bố Y, ngươi muốn làm cái gì?"

"Ngươi muốn làm cái gì, ta muốn làm cái đó" Tiêu Bố Y ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng rực.

Vũ Văn Hóa Cập khi nhìn thấy ánh mắt của Tiêu Bố Y, trong lòng không biết vì sao, lại cảm thấy lạnh lẽo. Hắn rốt cuộc phát hiện Tiêu Bố Y này đã khác xa với Tiêu Bố Y hồi ở Mã ấp, Hiển Nhân cung, khi đó Tiêu Bố Y tuy thông minh, cũng có thể tự bảo vệ bản thân, nhưng hôm nay gặp, lại cảm thấy hắn như là từ trên cao nhìn xuống?

"Ta muốn làm cái gì?" Vũ Văn Hóa Cập bất giác hỏi một câu, đột nhiên cảm giác hỏi như vậy đã rơi vào hạ phong.

Tiêu Bố Y nở nụ cười, quay đầu về nhìn phía bà chủ nói: "Vọng Thu còn chưa đến sao?"

Bà chủ có chút sợ hãi liếc mắt nhìn Vũ Văn Hóa Cập, "Vũ Văn công tử nói không được".

"Hắn nói không tính" Tiêu Bố Y thản nhiên nói: "Nơi này ta nói mới tính".

Vũ Văn Hóa Cập tuy muốn nhẫn nhịn, nhưng lập tức bị chọc giận, đột nhiên bùng nổ nói: "Tiêu Bố Y, ngươi không khỏi quá kiêu ngạo đó chứ, ngươi nghĩ ngươi là cái gì vậy?"

Tiêu Bố Y đưa tay cầm kiếm, nhẹ nhàng quét qua một đường, Vũ Văn Hóa Cập chỉ cảm thấy trước mắt tinh quang thoáng hiện, dưới hàm chợt lạnh, hoảng sợ lộn một vòng ra sau. Hắn tuy cũng có chút thân thủ, cũng có một hai miếng, nhưng dù sao so với Tiêu Bố Y còn kém quá xa, lộn một vòng đứng không vững ngã ngồi dưới đất, đưa tay sờ soạn dưới hàm, phát hiện râu ria đã bị một kiếm của Tiêu Bố Y gọt sạch.

"Ta là người, lại không biết ngươi là cái gì vậy?" Tiêu Bố Y thu hồi đoản kiếm, nhẹ nhàng đặt ở trên bàn.

Hắn tựa hồ không có đứng dậy, nhưng ra tay một kiếm đã khiến cho Vũ Văn Hóa Cập không thể ngăn cản, Vũ Văn Hóa Cập đã thay đổi sắc mặt.

Vũ Văn Hóa Cập chống tay, chậm rãi đứng lên, "Tiêu Bố Y, cái nhục một kiếm này ta sẽ nhớ kỹ".

Tiêu Bố Y cười cười, "Ngươi nhớ kỹ đâu chỉ là cái nhục một kiếm này, cái gọi là chịu nhục của ngươi hôm nay, chính là bởi vì ngươi nhớ kỹ quá nhiều. Bất quá thực đáng tiếc, ngươi không có cơ hội báo thù, ngươi kém quá xa. Ngươi hiện tại chẳng qua chỉ là một tên áo vải, ta thân là Thái Phó Thiếu Khanh, trên quan chức ngươi không đè được ta, võ công lại không bằng ta, ngươi lấy cái gì đấu cùng ta, ngươi có tư cách gì đấu cùng ta?"

Vũ Văn Hóa Cập nắm chặt nắm tay, sắc mặt tái xanh, nhưng ngậm miệng không nói gì.

"Ta trai giới ba ngày, thanh tâm quả dục, rốt cuộc phát hiện vì sao có nhiều người như vậy tìm ta gây phiền toái" Tiêu Bố Y giương mắt hỏi Vũ Văn Hóa Cập, "Ngươi có muốn nghe nguyên nhân?"

Vũ Văn Hóa Cập cắn răng nói: "Vậy còn không phải bởi vì ngươi làm chuyện xấu quá nhiều? Bằng không làm sao mà mọi người lại nhìn ngươi không vừa mắt?"

Tiêu Bố Y lắc đầu nói: "Ngươi nói hoàn toàn trái ngược, nhiều người như vậy tìm ta gây phiền toái, không phải bởi vì ta làm chuyện xấu nhiều, mà là bởi vì ta quá nhân từ nương tay".

Bà chủ thầm nghĩ, người như thế nếu còn gọi là nhân từ nương tay, vậy trên đời sẽ không còn ác nhân.

Vũ Văn Hóa Cập cũng nhíu mày không nói. Hắn cũng thấy ngày hôm nay, Tiêu Bố Y thay đổi quả thực khó có thể tưởng tượng.

"Ta bởi vì nhân từ nương tay, cho nên người khác luôn cảm thấy dễ dàng khi dễ mà không ảnh hưởng gì" Tiêu Bố Y nghiêm túc nói: "Vũ Văn Hóa Cập, động lòng với người lương thiện thì trời không khinh, ông trời cấp cho ta một cơ hội làm người lương thiện, dùng để trừng phạt những người làm ác trước kia. Hôm nay ta muốn ngươi cút, chiếm nữ nhân của ngươi, chẳng qua chỉ là một cảnh cáo cho ngươi, bắt đầu từ hôm nay, đến phiên các ngươi đề phòng ta mới đúng".

Vũ Văn Hóa Cập hít sâu một hơi, sắc mặt có chút tái nhợt, Tiêu Bố Y lại cười nói: "Ngươi còn chưa cút đi?"

Không khí trong đại đường có chút ngưng kết, các cô nương trong nhạc phường đã sớm nép sang một bên, nam nhân đã bắt đầu chuồn ra ngoài, bà chủ kêu khổ không ngừng, hiểu được Tiêu Bố Y này là tìm đến gây phiền toái, đối phó với người tìm tới gây phiền toái mụ không phải không có biện pháp, nhưng đối với quan gia tìm đến gây phiền toái thì là chuyện làm cho mụ rất đau đầu, Tiêu đại nhân này cho dù là Vương Quận thừa cũng đều tất cung tất kính tiếp đãi, còn một bà chủ nhạc phường như mụ hiện tại điều duy nhất có thể làm chính là tránh sang một bên.

Nhưng mụ chân mới di chuyển được một bước, Tiêu Bố Y đã gọi lại, "Một khi chánh chủ đã không có ý phản đối, ngươi đã có thể kêu Vọng Thu cô nương đến đây. Vũ Văn Hóa Cập, ngươi còn không đi, chẳng lẽ chuẩn bị xem kịch?"

Vũ Văn Hóa Cập phẫn nộ dậm chân, xoay người rời đi, bà chủ cũng thở phào một hơi, cười bồi nói: "Tiêu đại nhân, ta đi tìm Vọng Thu cô nương cho người".

Vọng Thu lần này đến rất nhanh, có chút lo sợ đi đến bên cạnh Tiêu Bố Y, nhẹ nhàng thi lễ, thấp giọng nói: "Tiêu đại nhân".

Tiêu Bố Y liếc mắt nhìn Vọng Thu, cười nói: "Vọng Thu cô nương quả nhiên danh bất hư truyền, đến đây ngồi đi".

Vọng Thu bộ dáng cũng tính không tầm thường, chỉ là trang điểm cực nhạt, ngũ quan cũng tinh xảo, eo thon như dương liễu, trông rất yêu kiều, nghe được Tiêu Bố Y nói ngồi xuống, nhẹ nhàng ngồi ở một bên, Tiêu Bố Y cũng đem nàng ta kéo về phía mình cười nói: "Vọng Thu cô nương không cần câu nệ, Vũ Văn Hóa Cập có thể cho nàng bao nhiêu tiền, ta cũng như vậy".

Vọng Thu cúi đầu, thoáng giãy dụa, trên mặt cũng có chút đỏ lên, "Tiêu đại nhân, chúng ta không bằng không bằng trước tiên uống chén rượu?"

"Vậy uống chén rượu giao bôi nhé?" Tiêu Bố Y hỏi.

Vọng Thu có chút xấu hổ, sau khi uống cạn chén rượu, hai tay kính đưa lên cho Tiêu Bố Y: "Tiêu đại nhân, thiếp trước kính người một ly, còn về rượu giao bôi, Vọng Thu thẹn không bằng trở về phòng sẽ cùng đại nhân uống có được không" Nàng ta nói tới đây, áp thấp thanh âm nói: "Thật ra rượu giao bôi cũng không có gì, đại nhân thích, thiếp mời đại nhân uống băng hỏa nhị trùng thiên cũng được".

"Băng hỏa nhị trùng thiên? Không biết là cái gì vậy?"

"Đại nhân cứ uống hết chén rượu này trước đã, trở về phòng thiếp sẽ nói cho người" Vọng Thu khẽ cười nói.

"Được rồi, ta sẽ uống hết ly này" Tiêu Bố Y nâng chén rượu một hơi uống cạn, giây lát lại ôm bụng cười nghiêng ngả, đợi khi ngẩng đầu lên, giống như nhớ tới cái gì, "Băng hỏa nhị trùng thiên, chính là cái đó..."

Hắn còn chưa nói rõ, Vọng Thu lại tràn đầy vẻ xấu hổ nói: "Đại nhân nói cực kỳđúng".

Tiêu Bố Y xem ra có vẻ đắc ý nói: "Còn không biết Vọng Thu cô nương có loại kỹ nghệ này, như thế là tốt nhất, chỉ là Tình Ti sao còn chưa đến?"

"Tiêu đại nhân có một Vọng Thu còn chưa đủ sao?" Bà chủ chỉ nhíu mày.

"Chỉ có một đương nhiên là không đủ, nữ nhân mà, chính là càng nhiều càng tốt," Tiêu Bố Y cười nhìn bà chủ nói: "Bà chủ mở nhạc phường làm ăn, có đạo lý nào mà đẩy khách ra khỏi cửa?"

Bà chủ sắc mặt có chút trắng bệch, vẫn không chịu dời chân, xem ra mười phần khó xử, Tiêu Bố Y có chút bất mãn nói: "Bà chủ, làm sao vậy? Tình Ti chẳng lẽ so với Vọng Thu giá còn muốn cao hơn sao, ngươi không đi tìm, chẳng lẽ ta không tự mình đi được chắc?"

Bà chủ còn chưa kịp nói chuyện, phía sau một thanh âm trầm thấp nói: "Tiêu Bố Y, làm khó một nữ nhân thì tính là anh hùng hảo hán gì?"

Sau khi thanh âm kia vang lên, trong nhạc phường chợt tĩnh lặng, một đại hán dáng người khôi ngô đứng ở đó, phía sau đi theo hai thủ hạ, tay đều đặt lên chuôi đao, đang trợn mắt nhìn Tiêu Bố Y.

Hai thủ hạ đều tuổi không lớn, xem ra giống nghé mới sinh vậy.

Tiêu Bố Y khép nhẹ hai tròng mắt, cẩn thận nhìn đại hán hồi lâu, lúc này mới cười nói: "Cho dù hôm nay là tiết đoan ngọ, Lý Tử Thông ngươi cũng không nên đem bản thân mình dâng tặng như vậy chứ?"

Bà chủở một bên chợt chạy đi, Lý Tử Thông lẫm liệt đứng ở trước mặt Tiêu Bố Y.

Hắn trên cổ quấn băng thật dày, mơ hồ như có máu tươi chảy ra, tuy dáng người vãn khôi ngô, nhưng trên mặt lại tràn đầy vẻ tiều tụy.

"Tiêu Bố Y, ta nghĩ ngươi là trang hảo hán, không nghĩ đến biểu hiện hôm nay lại làm cho ta thất vọng" Lý Tử Thông hai mắt sáng ngời.

"Lý Tử Thông ngươi mà dám cùng ta nói hảo hán?" Tiêu Bố Y cười lớn, "Ngươi đương nhiên hy vọng ta là hảo hán, như vậy các ngươi có thể tiến hành ám toán đối với ta như ở phú Quý đổ phường có đúng không?"

Lý Tử Thông sắc mặt ửng đỏ, trầm giọng nói: "Tiêu Bố Y, hôm nay cũng không phải là ta đến tìm ngươi, mà là ngươi đến gây khó xử cho ta".

"Ta tìm đến ngươi, hay ngươi tìm đến ta đều như nhau mà thôi" Tiêu Bố Y ánh mắt xẹt qua hai người phía sau Lý Tử Thông, đưa tay cầm lấy bảo kiếm trên bàn nói: "Lý Tử Thông, từ một khắc khi ngươi muốn giết ta thì cũng nên biết, ta cũng sẽ giết ngươi. Trên đời này, không có đạo lý chỉ có ngươi ám toán ta. Chẳng

qua ngươi có thể tự mình đi ra, chứ cũng không để nữ nhân ra mặt, nói như thế cũng tính là có chút cốt khí".

Hai người phía sau Lý Tử Thông rút đao nửa đoạn, đột nhiên đi tới trước, Vọng Thu sợ tới mức mặt mày thất sắc, không ngừng run rẩy, muốn chạy lại không dám, mà lưu lại chỉ sợ gặp họa sát thân, Lý Tử Thông lại khoát tay ngăn hai thủ hạ lại, "Tiêu Bố Y, ai nói cho ngươi ta ở nơi này?"

Tiêu Bố Y đoản kiếm trong tay nhẹ nhàng hoạt động trên mặt bàn, "Ngươi đoán không được sao?"

"Có phải là Trương Kim Xưng?" Lý Tử Thông nghiến răng nói.

"Thì sao?" Tiêu Bố Y hỏi.

Lý Tử Thông căm hận nói: "Nếu là hắn, ta hận không thể chém hắn ra làm hai đoạn".

"Ngươi chỉ sợ không có cơ hội này" Tiêu Bố Y cổ tay vừa lật, trầm giọng nói: "Hôm nay quan phủ bắt giặc, không liên quan thì tránh sang một bên, ai ngăn cản, giết không tha".

Hắn trầm giọng quát lên một tiếng, bốn vách nhạc phường đều ông ông rung động, cả nhạc phường mọi người đầu tiên là không một tiếng động, giây lát sau ồ lên một tiếng, rồi tranh nhau ùa ra ngoài cửa, bà chủ liên tục dậm chân, cũng đi theo xông ra ngoài, còn có mấy người tránh né không kịp bị đạp ra trên mặt đất, xương cốt cũng không biết có gãy đoạn nào không, khóc cha gọi mẹ, nhưng cũng giãy dụa hướng ra cửa mà lết đi. Mấy cô nương không biết bị dọa ngây người ra hay sao mà run run ngồi ở dưới đất, đến khí lực để nhúc nhích cũng không có.

Không ai chú ý tới cô nương, Tiêu Bố Y chỉ nhìn chằm chằm vào Lý Tử Thông, Lý Tử Thông cũng rút chủy thủ từ trong tay áo ra, lạnh giọng nói: "Tiêu Bố Y, hôm nay không phải ngươi chết, thì chính là ta mất mạng, chỉ là ngươi và ta thanh toán ân oán ở đây, không cần để vạ lây đến người vô tội, các ngươi đều đi ra ngoài đi".

Hai thủ hạ đều lắc đầu, cùng kêu lên: "Mọi người đồng sanh cộng tử, không bằng liều mạng cùng hắn" Hai người rút đao nơi tay, cùng quát lên một tiếng, đã vọt tới. Hai người dưới chân nặng nề, xem ra giống như là lưu manh đánh nhau ở đầu đường xó chợ mà thôi, không biết Lý Tử Thông đã quá sa cơ hay không mà thủ hạ thu vào cũng kém đi rất nhiều.

Tiêu Bố Y đứng dậy xuất kiếm, trong giây lát đã đâm ra hai nhát, hai thủ hạ vốn muốn tiên phát chế nhân, nhưng không nghĩ đến Tiêu Bố Y phát sau mà đến trước, bảo kiếm tuy ngắn, Tiêu Bố Y cánh tay vươn ra, đoản kiếm đã đến trước mặt hai người.

Hai người trong lòng hoảng hốt, hồi đao ngăn cản, chỉ nghe 'xẹt xẹt' hai tiếng, trường đao đã bị Tiêu Bố Y chém thành hai đoạn! Lý Tử Thông cũng đột nhiên vọt lên không, lăng không đâm tới.

Lý Tử Thông vừa động, hai thủ hạ đả quẳng đoạn đao gãy vào Tiêu Bố Y, một người trở tay ra bên hông tìm kiếm, rút ra nhuyễn kiếm, lăng không vung ra thẳng tắp, lại đâm về phía Tiêu Bố Y, một người khác cánh tay coi lại, cùi chỏ lộ ra hai mũi nhọn, lăn xuống đất, nhằm phía than dưới của Tiêu Bố Y mà công tới.

Hai thủ hạ này đột nhiên phát lực, võ công lại cực kỳ cao, hơn nữa người thi triển nhuyễn kiếm, cổ tay nhẹ rung, hàn quang lóe lên nhiều điểm, làm cho người ta phân không được hư thực.

Binh khí đều nói ngắn một tấc là một tấc hiểm, dài một tấc mà một tấc mạnh, Lý Tử Thông dưới sự liều mạng, hoàn toàn không để ý đến an nguy bản thân, cho dù là Tiêu Bố Y cũng không thể tranh phong, hơn nữa ba người phối hợp cực tốt, trong giây lát hắn thượng trung hạ ba lộ đều bị chiêu thức của đối phương ảnh hưởng. Tiêu Bố Y người lui về phía sau, dưới chân liên tục đá ra, mấy cái ghế cũng liên tục bay ra, đánh thẳng vào Lý Tử Thông ở trên không trung, cổ tay vừa lật, cái bàn mới vừa rồi bị bảo kiếm của hắn xẹt qua lại đột nhiên phân thành nhiều mảnh, bay thẳng về phía đối diện mà đánh tới.

Tiêu Bố Y nương theo địa thế mà ngăn địch, ngươi lại lăng không nhảy lên, không tiến mà lùi, sau khi quát lên một tiếng, bảo kiếm lóe lên, trong không trung máu me tung tóe, một bàn tay đã bay ra giữa không trung, tinh tế giống như bàn tay của nữ.

Mấy cái ghế bị chân của Tiêu Bố Y đá lên, tiếng gió vù vù, thế trầm lực lớn, Lý Tử Thông ở không trung tránh không kịp, chủy thủ rời tay bay ra, hai nắm đấm vung lên, đã đem mấy cái ghế đánh nát.

Người sử nhuyễn kiếm cổ tay lật ra, nhuyễn kiếm đã đánh thành vòng tròn, gạt bay cái bàn, ánh mắt ngưng trụ cũng không tiến lên nữa.

Người quay cuồng dưới đất mất đi hành tung của Tiêu Bố Y, biết không ổn, hai cùi chỏ hộ thân, người lại lăn trở về, Lý Tử Thông rơi xuống, thần sắc cũng hồ nghi bất định.

Tiêu Bố Y lúc này lại còn cao minh hơn cả lúc tháng trước tại sòng bạc, nhưng làm cho người ta kinh ngạc không phải là võ công của hắn tiến triển thần tốc, mà là cảnh giác cực kỳ cao. Hắn làm sao mà biết được mình bố trí giết hắn?

Tiêu Bố Y chỉ nhìn Vọng Thu, trên đoản kiếm không nhiễm một hạt bụi. Vọng Thu lại đang ôm cổ tay, máu tươi ròng ròng không ngừng chảy xuống. Nàng ta sắc mặt trắng bệch, trên mặt đất ngoài một cánh tay rơi ra, còn có một thanh nhuyễn kiếm mỏng bén nhọn phát ra hào quang lấp lánh.

"Ngươi là ai?" Tiêu Bố Y hỏi.

Vọng Thu cắn chặt răng nói không ra tiếng, máu tươi từng giọt tí tách chảy xuống, dưới chân nhiễm hồng một mảng.

"Ngươi đương nhiên không phải là cô nương nhạc phường" Tiêu Bố Y nhìn cánh tay ở trên mặt đất, nhớ tới lúc trước khi chém đứt tay của Lý Tử Hùng, thời gian chẳng qua chỉ chừng một năm, nhưng lúc trước hắn xuống tay là tự vệ, hôm nay hắn cũng coi như là tự vệ, chỉ là hiện tại hắn càng độc càng ổn hơn. Kẻ muốn mạng hắn, hắn sẽ không lưu tình mà phản kích. Chỉ là Vọng Thu hiển nhiên võ công cũng không kém, lại né được một kiếm trí mạng của hắn, hắn vốn muốn giết chết nàng ta!

"Tiêu Bố Y, ta không tin ngươi mỗi lần đều tính kế tốt như vậy," Lý Tử Thông nhìn mọi nơi, "Có phải là Trương Kim Xưng bán đứng chúng ta, Trương Kim Xưng, ngươi lăn ra đây cho ta".

Tiêu Bố Y cũng nhíu mày, "Trương Kim Xưng không có cùng một chỗ với các ngươi?"

Lý Tử Thông sắc mặt khẽ biến, đột nhiên lên tiếng cười lớn nói: "Tiêu Bố Y, ngươi xem ra cũng thông minh, nhưng không nghĩ đến Trương Kim Xưng lừa chúng ta, cũng lừa cả ngươi. Hắn chỉ muốn ta và ngươi giết lẫn nhau mà thôi".

"Không phải tự giết lẫn nhau," Tiêu Bố Y mỉm cười cải chính: "Ta tới nơi này, chính là muốn giết ngươi" Hắn liếc nhìn Vọng Thu nói: "Cô muốn giết ta, ta chặt tay của cô, mọi người không thiếu gì lẫn nhau, cô đi đi".

Vọng Thu đau đến mặt mày run rẩy, nhìn thấy Tiêu Bố Y bộ dáng vẫn bình thản, cắn răng nói: "Ngươi nói thì thoải mái rồi, ngươi chặt một tay của ta, ta há có thể không tính sao?"

"Vậy ngươi muốn thế nào?" Tiêu Bố Y ánh mắt chợt lạnh, "Còn muốn đem đầu lưu lại nơi này sao?"

"Ngươi có biết ta vì sao nói chuyện cùng với ngươi?" Vọng Thu thấp giọng nói.

"Chắc là cảm thấy nói chuyện cùng ta rất khoái trá?" Tiêu Bố Y không vội không gấp nói.

Hai người nói chuyện với nhau, chẳng những Lý Tử Thông cũng không có mất kiên nhẫn, cho dù là hai thủ hạ kia cũng chờ đợi, Vọng Thu cười lạnh nói: "Ta chỉ chờ độc tính trong cơ thể ngươi phát tác!"

"Ồ?" Tiêu Bố Y nhướng nhướng mày, "Ngươi nói là chén rượu kia sao?"

"Ngươi hiện tại phát hiện thì đã chậm rồi" Vọng Thu cười độc ác, "Hiện tại độc đã đến ngũ tạng lục phủ của ngươi rồi, không có thuốc nào có thể cứu được".

Nàng vốn nhìn không tệ, chỉ là cố cười dưới sự thống khổ, có sự dữ tợn nói không nên lời, Tiêu Bố Y cũng cười, "Ngươi có biết ta vì sao nói chuyện cùng với ngươi không?"

Vọng Thu nhíu mày nhìn Tiêu Bố Y, nàng đối với công phu hạ độc của mình cũng rất tự tin, nhưng theo lý thuyết thì hiện tại độc tính cũng nên phát tác, Tiêu Bố Y sao lại giống như không có việc gì?

"Ta cùng ngươi nói chuyện với nhau, chính là muốn cho ngươi biết, ngươi muốn giết ta, ta đương nhiên cũng muốn giết ngươi. Chỉ là ta nghĩ ngươi còn có thuốc cứu, không nghĩ đến ngươi vẫn chấp mê bất ngộ. Ta hiện tại đương nhiên không có trúng độc, bởi vì ta cho tới bây giờ cũng chưa từng uống chén rượu kia".

"Ngươi nói dối, ta chính mắt nhìn thấy ngươi uống" Vọng Thu the thé la lên.

Tiêu Bố Y thản nhiên nói: "Ngươi nhìn thấy ta uống, nhưng lúc ta ôm bụng cười, cũng đã ói ra hết rồi" Vọng Thu sửng sốt, khó có thể tin. Tiêu Bố Y thở dài nói: "Lần đầu tiên ta nhìn thấy ngươi đã biết ngươi không phải là ca kỹ, ca kỹ mà có loại bộ dáng như ngươi chẳng khác nào là sát thủ giả trang ra? Khi ta cười nói cùng ngươi, ngươi đã vài lần đo mặt, nhưng ca kỹ cùng với loại người như Vũ Văn Hóa Cập ở chung một chỗ, còn có thể ngượng ngùng như thế sao? Điểm quan trọng nhất chính là, khi ta kéo ngươi ngồi xuống, đã lấy tay thăm dò qua trên người ngươi một lần, đã cảm thấy trên eo của ngươi có giấu nhuyễn kiếm, hiển nhiên trong lòng có quỷ, một khi đã như vậy, ta làm sao mà uống chén rượu cua ngươi?"

Vọng Thu sắc mặt như tro tàn, Tiêu Bố Y không để ý tới nàng ta nữa, quay đầu nhìn về phía hai thủ hạ kia nói: "Một khi ta đã không có trúng độc, xem ra chúng ta bay giờ phải bằng vào bản lãnh thật sự mà phân sinh tử. Chỉ là các ngươi đương nhiên không phải thủ hạ của Lý Tử Thông, phải chết, cũng phải làm một con quỷ rõ ràng?"

Người sử nhuyễn kiếm trên mặt lộ ra vẻ khâm phục, "Nghe nói gần đây triều đình xuất hiện một Tiêu Bố Y, một đường nam hạ, Từ Thế Tích, Đan Hùng Tín, Địch Nhượng, Trương Kim Xưng, Lý Tử Thông đều không phải là địch thủ, đều bị đánh cho chạy về, Đỗ Phục Uy bất tài, cũng muốn gặp Tiêu đại nhân".

Tiêu Bố Y đồng tử hơi co lại, "Ngươi chính là Đỗ Phục Uy?"

Người trẻ tuổi cười nói: "Thì ra Tiêu đại nhân đã nghe qua tiện danh".

Tiêu Bố Y trong lòng thật ra cũng khiếp sợ, Đỗ Phục Uy khởi nghĩa cực sớm, khi hắn mới đến thời đại này, đã nghe nói qua đại danh của Đỗ Phục Uy, Địch Nhượng, Vương Bạc. Ba người này tại Giang Hoài, Hà Nam, Sơn Đông đều xem như là bá chủ. Tiêu Bố Y thật ra cũng không nghĩ tới Đỗ Phục Uy lại trẻ như thế.

"Cái tên Đỗ Phục Uy ta thật ra như sấm động bên tai" Tiêu Bố Y trấn tĩnh lại, trầm giọng nói: "Chỉ là gặp mặt, mới biết không bằng danh tiếng".

Đỗ Phục Uy nhướng mày, "Tiêu đại nhân lời ấy là sao?"

"Lấy tên nhân nghĩa, lại đi làm chuyện ám toán, thực làm ta thất vọng" Tiêu Bố Y tay cầm kiếm chậm rãi nói: "Ngươi vốn là đạo tặc triều đình truy nã, hôm nay lại dám nhập thành Dương Châu, không sợ quan binh đến bắt sao?"

"Người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, được làm vua thua làm giặc, quản chi thủ đoạn" Đỗ Phục Uy cười nói: "Thì ra đại nhân cũng cố ý kéo dài thời gian chờ đợi cứu binh, chỉ là tính kế của ngươi chỉ sợ thất bại, Vương Thế Sung hiện tại cũng chỉ tự lo cho bản thân mà thôi".

Tiêu Bố Y thầm nghĩ Vương Thế Sung phỏng chừng cũng sẽ không muốn đến, quay đầu nhìn về phía một người khác nói: "Còn không biết vị anh hùng này, cao tính đại danh là gì?"

"Tây Môn Quân Nghi" Người nọ lạnh như băng nói: "Đỗ đại ca, cùng hắn dông dài làm gì, hắn chỉ đợi cứu binh mà thôi, chúng ta có ba người, chẳng lẽ còn giết không được hắn?"

Đỗ Phục Uy xua tay nói: "Đại nhân, Đỗ Phục Uy mười sáu tuổi khởi nghĩa, ba năm qua tụ hội hào kiệt thiên hạ vô số, nhưng người trầm ổn dũng cảm như Tiêu đại nhân cũng là hiếm thấy. Lý huynh cùng ta đều là cùng dưới ngọn cờ nghĩa, tới cầu ta trợ giúp, vì một chữ nghĩa, sẽ phải ra tay. Tiêu đại nhân thông minh như thế, làm sao mà nhìn không ra Đại Tùy hôm nay đã mưa gió phiêu diêu, lấy thân thủ tâm cơ như Tiêu đại nhân, gia nhập với chúng ta, làm đại sự. Chỉ cần Tiêu đại nhân gia nhập với chúng ta, chuyện vừa rồi xem như xóa bỏ có được không?"

Lý Tử Thông sắc mặt âm tình bất định, Vọng Thu lành lạnh nói: "Đỗ Phục Uy, ngươi bỏ qua còn ta thì không".

Đỗ Phục Uy khẽ nhíu mày, Tiêu Bố Y cũng cười lạnh nói: "Đỗ Phục Uy, ngươi nói cũng thoải mái lắm, mới vừa rồi ta nếu không tránh được, thì lúc này đã sớm nằm xuống rồi. Ngươi nói xóa bỏ cũng được, trước

tiên để ta chém đầu của ngươi, sau đó sẽ cùng ngươi bàn điều kiện có được không?"

Đỗ Phục Uy nhướng mày, Tây Môn Quân Nghi cũng giận dữ nói: "Tiêu Bố Y, ngươi chớ có rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt. Đỗ đại ca cho ngươi mặt mũi ngươi lại không cần, chết cũng đừng oán hận người khác".

Tiêu Bố Y lên tiếng cười dài nói: "Hay cho một câu rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, ta một đường nam hạ, có người vì tài, có người vì lợi, đều muốn lấy mạng của ta. Hôm nay ngươi Đỗ Phục Uy cũng tốt, hôm nay ngươi đến giết ta, chính là vì nghĩa, chính là các ngươi tài nghĩa đều có, lại xem tính mạng của người khác là thứ bỏ đi? Tiêu mỗ không vì tài không vì nghĩa, lại muốn vì mình là tìm một công đạo!"

Đỗ Phục Uy thở dài một hơi, "Công đạo?"

"Không sai, chính là công đạo" Tiêu Bố Y cười lạnh nói: "Giết người thì cũng bị người giết, Lý Tử Thông hai lần hại ta, hôm nay ta có thể nào tha cho hắn? Đỗ Phục Uy ngươi cũng tốt, Tây Môn Quân Nghi cũng thế, đều cút ngay đi, Tiêu Bố Y tha cho các ngươi lần này, các ngươi nếu không đi, hôm nay Đỗ Phục Uy ngươi chính là kẻ địch của Tiêu Bố Y ta! Cứ đi theo con đường mà các ngươi lựa chọn".

Tây Môn Quân Nghi giận dữ nói: "Tiêu Bố Y, ngươi không khỏi quá cuồng vọng".

Đỗ Phục Uy cũng cau mày, thầm nghĩ Tiêu Bố Y này không ngu ngốc, những lời này là hư trương thanh thế, hay là đã có chuẩn bị?

Lý Tử Thông nhìn thấy Đỗ Phục Uy nghi hoặc, lớn tiếng nói: "Đỗ huynh, một khi đã như vậy, ngươi cứ tránh ra, Lý Tử Thông một mình cùng hắn giao đấu, sống hay chết, đều theo mệnh trời".

Đỗ Phục Uy hít sâu một hơi nói: "Lý huynh cần gì nói như vậy, Đỗ mỗ một khi đã ra tay, đương nhiên sẽ cùng Lý huynh sóng vai kháng địch, Tiêu đại nhân, đắc tội".

Hắn lời vừa nói ra, Tiêu Bố Y không hề do dự, thân hình phóng tới, đoản kiếm đâm vào ngực Đỗ Phục Uy, thế như sấm sét. Hắn đã nhìn ra võ công cao minh nhất trong này chính là Đỗ Phục Uy, bản thân ngang tay giao đấu, cũng chưa chắc thắng được hắn, hôm nay một đánh ba, thực có chút dữ nhiều lành ít. Đỗ Phục Uy quát lên một tiếng, nhuyễn kiếm cấp tốc huy lên, quấn lấy đoản kiếm của Tiêu Bố Y, cổ tay xoay chuyển, nhuyễn kiếm đã cuốn lấy bảo kiếm của Tiêu Bố Y.

Hai người giằng co, Tiêu Bố Y cổ tay dùng sức, lại cắt không được nhuyễn kiếm của Đỗ Phục Uy, biết nhuyễn kiếm trong tay của Đỗ Phục Uy cũng là lợi khí, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên. Lý Tử Thông Tây Môn Quân Nghi nhìn thấy Tiêu Bố Y thúc thủ, làm sao bỏ qua cơ hội ngàn năm một thuở này, một trái một phải, nhằm thẳng vào chỗ yếu hại của Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y biết Đỗ Phục Uy tuy tuổi còn trẻ, nhưng cũng lão mưu thâm tính, vừa ra tay liền khóa lấy bảo kiếm của hắn, quả thật đã có tính toán. Hắn kinh nghiệm thực chiến phong phú, lập tức quăng kiếm lui về phía sau như điện xẹt.

Hắn lui ra sau cũng vừa đến trước mặt Vọng Thu, Vọng Thu vốn lảo đảo muốn ngã, nhưng cũng cắn răng tiến lên, trong tay trái không biết từ khi nào đã có một ngọn chủy thủ, đâm thẳng vào lưng của Tiêu Bố Y.

Nàng ta ra tay tuy mau, Tiêu Bố Y lại như sau lưng có mắt, đưa tay chụp lấy cổ tay của nàng, đột nhiên vận kình, đem cả thân hình của nàng ta quẳng ra ngoài.

Hai người Lý Tử Thông một kích thất bại, mới muốn xông lên, không nghĩ đến có một người bay ngang tới, Đỗ Phục Uy cau mày, nghiêng người né tránh, Lý Tử Thông trong lòng thầm mắng, biết Tiêu Bố Y cầm cái gì cũng đều là ám khí, ứng biến cực nhanh, đúng là hiếm thấy.

Vọng Thu cũng tính là đồng lõa của bọn họ, Lý Tử Thông mới do dự có đỡ hay không, bên tai đã nghe mấy tiếng 'tặc tặc' vang len không dứt, dưới thân Vọng Thu đột nhiên bắn ra hai phát nỏ tiễn, đâm thẳng vào vai hắn, đau tận xương cốt.

Lý Tử Thông kêu to một tiếng, bất chấp đuổi giết Tiêu Bố Y, người đã liên tục thối lui, nhìn thấy Tiêu Bố Y hai tay đều vung ra thì hiểu được, Tiêu Bố Y lấy Vọng Thu che mắt để bắn ra ám khí, chiêu này cực kỳ khó thấy, cho dù là hắn cũng né tránh không kịp.

Tiêu Bố Y hai nỏ bắn trúng Lý Tử Thông, hai tay lại vung ra, tại 'tặc tặc' vang lên, bóng đen chợt lóe, Tây Môn Quân Nghi xoay người ngã quỵ, bụng đùi đã cắm hai mũi nỏ tiễn.

Đỗ Phục Uy kinh hãi thất sắc, chỉ thấy trước mắt bóng đen cực mạnh, vội lăn ra đất, chụp lấy Tây Môn Quân Nghi, ra sức quẳng ra ngoài Hồng Đậu phường. Hắn tuy võ công cao cường, nhưng huynh đệ đã bị thương, Lý Tử Thông cũng bại mà chạy, ám khí trên tay Tiêu Bố Y nhanh và mạnh thật sự chưa bao giờ gặp qua, trong lòng cũng có chút khiếp đảm, chỉ có thể đem huynh đệ bỏ chạy.

Lý Tử Thông dũng mãnh không phải đệ nhất, nhưng chạy trốn lại là hạng nhất, cơ hồ cùng Đỗ Phục Uy đồng thời vọt ra cửa, Tiêu Bố Y không buông tha, mũi chân vận sức, đã vọt đến phía sau hai người, cánh tay giương lên, một mũi nỏ tiễn đã bắn thẳng đến hậu tâm Lý Tử Thông.

Đỗ Phục Uy cũng kêu to một tiếng, cả người bổ nhào vào sau lưng Lý Tử Thông, dùng sức đẩy hắn đi, lại ném Tây Môn Quân Nghi đi, lớn tiếng nói: "Lý huynh dẫn người đi trước".

'Xẹt' một tiếng vang lên, nỏ tiễn đã bắn vào lưng của Đỗ Phục Uy, Đỗ Phục Uy lảo đảo nhưng vẫn xoay người thủ trước cửa, ngưng thần đối địch. Tiêu Bố Y đứng cách đó không xa, chỉ nhìn Đỗ Phục Uy, ánh mắt phức tạp.

Nỏ tiễn xuyên thấu ngực Đỗ Phục Uy, lộ ra trước ngực phải hắn, mang theo máu chảy ra. Đỗ Phục Uy nắm nhuyễn kiếm, ho ra máu nói: "Ám khí của Tiêu đại nhân thật độc".

"Ám khí có độc cũng không độc hơn lòng người" Tiêu Bố Y lạnh lùng nói: "Ám khí chỉ có thể giết một hai người, lòng người lại có thể giết cả ngàn vạn người".

Đỗ Phục Uy lấy tay om ngực phải, quay đầu lại nhìn ra sau, thấy Lý Tử Thông dẫn theo Tây Môn Quân Nghi lẫn vào trong bóng đêm, không tức giận mà còn vui mừng, "Đỗ Phục Uy nghĩ tới ngàn vạn lần cách chết, nhưng không nghĩ đến sẽ chết ở trên tay Tiêu đại nhân".

Tiêu Bố Y than nhẹ một tiếng, cũng xoay người thu bảo kiếm trở về, quay đầu lại nhìn Đỗ Phục Uy vẫn thủ tại cửa, lắc đầu nói: "Ngươi còn không đi?"

Đỗ Phục Uy ánh mắt phức tạp, thật lâu sau mới nói: "Ta thiếu ngươi một mạng, ngày sau nhất định sẽ trả cho ngươi".

Hắn thu nhuyễn kiếm, thân hình nhoáng lên, đã lẫn vào trong bóng đêm, Tiêu Bố Y cũng thở dài một hơi nói: "Huynh vẫn không chịu ra tay, không sợ ta chết ở trên tay bọn họ sao?"

Một người ở trong bóng đêm đi ra, râu lởm chởm, vỗ vỗ vai Tiêu Bố Y nói: "Ngươi làm rất tốt, chỉ đáng tiếc, Đỗ Phục Uy hôm nay trọng thương, không chết ở trên tay ngươi, quá nửa cũng sẽ chết ở trên tay Lý Tử Thông, chuyện này, ai có thể nói cho rõ ràng?"

Người nọ dáng người khôi ngô, khuôn mặt xấu xí, trong mắt có sự cảm khái, đúng là đại ca kết bái của Tiêu Bố Y - Cầu Nhiêm Khách!

185. Chương 185: Nam Chinh Bắc Chiến (thượng)

"Đỗ Phục Uy này thật ra cũng trượng nghĩa, vì cứu Lý Tử Thông cùng Tây Môn Quân Nghi mà không tiếc bản thân, ta vốn cảm thấy có thể xuống tay giết hắn, nhưng một khắc cuối cùng, vẫn không có xuống tay" Tiêu Bố Y cùng Cầu Nhiêm Khách bí mật cưỡi ngựa rời khỏi thành Dương Châu.

Đi theo phía sau hai người là một đoàn xe do các cấm vệ thủ vệ. Chỉ là các cấm vệ tuy thủ vệ, nhiều ít đều có chút nghi hoặc cùng khó hiểu. Tôn Thiếu Phương đã phân phó qua, Tiêu đại nhân cho các ngươi đi tìm chết, các ngươi cũng phải đi. Tiêu Bố Y đương nhiên sẽ không cho bọn họ đi tìm chết, chỉ cho bọn họ cả ngày lấy bùn đất, chứa vào trong rương, bọn họ không biết rương bùn đất này có gì quan trọng, lại càng không nghĩ sẽ có người đến cướp, cho nên tuy là thủ vệ, cũng không có tập trung tinh thần.

Cầu Nhiêm Khách cười cười, "Ngươi không giết Đỗ Phục Uy là trong dự kiến của ta, Lý Tử Thông là người giảo hoạt, làm việc không từ thủ đoạn, Đỗ Phục Uy tin hắn, thật sự chẳng khác gì dưỡng hổ vi hoạn".

Lý Tử Thông chạy trốn, Cầu Nhiêm Khách ở tại đó nhìn thấy, nhưng hắn cũng không có ngăn trở, Tiêu Bố Y không hỏi tại sao, bởi vì hắn tôn trọng quyết định của Cầu Nhiêm Khách.

"Đại ca nói Lý Tử Thông sẽ tính kế Đỗ Phục Uy?" Tiêu Bố Y hỏi.

"Lý Tử Thông không tính kế Đỗ Phục Uy, thì hắn sẽ không là Lý Tử Thông. Chỉ là có được hay không, thì là chuyện không ai biết trước được" Cầu Nhiêm Khách nhìn ra phương xa nói: "Đỗ Phục Uy người tuy còn trẻ, nhưng cũng khởi sự cực sớm, là người dũng cảm thiện chiến, khi dẫn binh đối địch đều là xông pha xả thân không tiếc, rất được thủ hạ yêu quý. Hắn cùng Phụ Công một võ một văn, hỗ trợ lẫn nhau, tại Giang Hoài rất có uy vọng, Trung Nguyên khởi nghĩa hiện nay, quá nửa chính là kẻ đầu tiên về sau có chút phát triển. Ngõa Cương tuy có Từ Thế Tích, nhưng Địch Nhượng thật sự không có chí lớn, khó thành đại sự".

"Từ Thế Tích đã thoát ly Ngõa Cương" Tiêu Bố Y cười nói.

"Ồ?" Cầu Nhiêm Khách có chút kinh ngạc, "Ngươi làm sao biết?"

Đợi sau khi nghe xong Tiêu Bố Y đem việc Nam hạ kể lại, Cầu Nhiêm Khách trầm ngâm hồi lâu mới nói: "Từ Thế Tích vốn là đại hộ đệ tử, gia cảnh giàu có, ngươi có biết hắn vì sao đầu khảo Ngõa Cương không?"

Tiêu Bố Y lắc đầu, "Không biết, có lẽ hắn trời sinh thích tạo phản?"

Nói tới đây Tiêu Bố Y nhịn không được bật cười, Cầu Nhiêm Khách cũng cười rộ lên, "Trời sinh thích tạo phản dù sao cũng là số ít, từ xưa tới nay, lão bá tánh Trung Nguyên chỉ cầu thái bình, ấm no. Dân chúng mặc kệ Hoàng đế là ai, vì dù sao cũng cách bọn họ quá xa xôi, ai làm Hoàng đế cũng thế, bọn họ có thể yên ổn mà sống qua ngày là được rồi".

Tiêu Bố Y gật đầu, "Đại ca nói rất đúng. Nhưng trước mắt xem ra, dân chúng muốn yên ổn cũng khó".

Cầu Nhiêm Khách sờ cằm nói: "Đích xác là như thế, Dương Quảng hiếu chiến độc đoán, hiện nay dân chúng Trung Nguyên cầu yên ổn cũng không thể, tự nhiên muốn tạo phản. Bất quá Từ Thế Tích gia cảnh giàu có, phụ thân hắn vốn là người thích làm thơ làm việc thiện. Địch Nhượng lúc trước khởi sự, khi đánh đến Từ gia bởi vì kính ngưỡng đại danh Từ Thế Tích, cũng chừa lại Từ gia không phạm tới. Từ Thế Tích sau khi quay về cảm kích ân đức của Địch Nhượng đối với Từ gia, lúc này mới gia nhập Ngõa Cương. Chỉ là cha của Từ Thế Tích hắn thật tình hành thiện, Từ Thế Tích lại quỷ kế đa đoan, hắn khuyên Địch Nhượng phụ cận Từ gia đều là dân làng, đánh cướp cũng không tiện xuống tay, Lương quận Ung Khâu Đông quận gần sát kênh đào, thương buôn cũng nhiều, Địch Nhượng nghe hắn đề nghị, lúc này mới chuyển sang đánh thuyền buôn, làm cũng thuận buồm xuôi gió. Ta nói Từ Thế Tích quỷ kế đa đoan, chính là bởi vì hắn xuất phát từ một điểm nhỏ, từ đó gây họa Giang Đông, Từ gia thì an ổn, nhưng dân chúng phụ cận kênh đào lại gặp tai ương".

Tiêu Bố Y cười nói, "Hắn quá nửa cũng là kế bất đắc dĩ, trong loạn thế, có thể tự bảo vệ đã tính là không tệ rồi, hắn có thể nghĩ tới bảo hộ hương thân phụ lão cũng tính là hành động khó được rồi, còn các việc khác, cũng quản không được nhiều".

Cầu Nhiêm Khách cười nói: "Ngươi nói cũng có đạo lý, bất quá Lạc Dương lương thảo sung túc, cách Ngõa Cương không xa, Từ Thế Tích nếu thông minh, thì nên khuyên Địch Nhượng phá Lạc Dương, chiếm cứ được nơi đây thì lương thương mới đủ. Đánh cướp thuyền buôn tuy đủ sống, nhưng hiện nay dân chúng không có cày cấy, binh mã có nhiều mà không có lương thực dự trữ thì cũng không chịu nổi một kích. Hàng năm ra ngoài đánh cướp, nếu đại địch trước mắt, lâu dài sẽ cung cấp không đủ, lúc đó ai sẽ cho ngươi?"

Tiêu Bố Y trầm ngâm nói: "Đại ca, người nói cũng có đạo lý, nhưng Lạc Dương quả thật là nơi quân sự trọng yếu, ta một đường nam hạ, phát hiện Lạc Dương ở tại sườn tây Thông Tể Cừ, gần Hổ Lao, Yển Sư không xa, qua Hổ Lao Yển Sư là có thể nhằm thẳng Đông Đô. Lạc Dương là trọng địa của Đại Tùy, người cho dù phá được Lạc Dương, Dương Quảng làm sao mà cho người thủở đó? Đại Tùy hiện nay lân cận Hà Nam có Trương Tu Đà, Bùi Nhân Cơ, Dương Nghĩa Thần đều trấn thủ nơi trọng yếu của Đại Tùy, người công phá người, chỉ cần ba đạo nhân mã này tiến phát, chỉ sợ Từ Thế Tích có muốn kháng cự cũng không đủ lực. Đại Tùy hiện naymười hai vệ phủ tinh binh lương tương đều phân bốở kinh thành cùng các khu

vực trọng yếu, cho dù mười mấy vạn tinh binh của Dương Huyền Cảm cũng đều đại bại, chỉ là một Từ Thế Tích thì có thểlàm được gì?"

Cầu Nhiêm Khách suy nghĩ hồi lâu, "Ngươi nói rất đúng, Bố Y, ta phát hiện ngươi rất có đầu óc, so với đại ca ta thông minh hơn nhiều".

Tiêu Bố Y có chút toát mồ hôi nói: "Bố Y sao dám so sánh với đại ca?"

"Đại ca chẳng qua so với ngươi chỉ sống lâu hon mấy chục năm mà thôi, chỉ hơn ngươi hai chữ kinh nghiệm. Nhưng ngươi lưu ý mọi việc, lại biết phân tích, không bao lâu, ta cũng không còn gì có thể dạy ngươi. Bất quá ngươi về sau nếu muốn dẫn binh đánh giặc, cũng có thể cùng Nhị ca ngươi học tập nhiều hơn. Tiểu tử kia phi thường trầm ổn, chuyên hành quân dụng binh, ta nghĩ nếu được trọng dụng, cũng không thua gì Trương Tu Đà. Đáng tiếc hắn vãn không có cơ hội".

"Hiện tại Nhị ca đang làm Quận thừa tại Mã ấp" Tiêu Bố Y cười nói: "Huynh ấy hiện tại quá nửa là có đất dụng võ".

Cầu Nhiêm Khách ngạc nhiên nói: "Hắn không làm cái gì Viên Ngoại Lang nữa sao?"

Tiêu Bố Y đem chuyện ở kinh đô nói ra một lần, Cầu Nhiêm Khách vừa đến Dương Châu, liền giúp hắn quấy rối chung quanh, thuận tiện đem chi tiết của địch thủ làm rõ, cũng ít khi chuyện trò cũng hắn.

Cầu Nhiêm Khách sau khi nghe xong lúc này mới cảm khái nói: "Tiểu tử ngươi sống thật ra cũng có màu có sắc, chẳng những bản thân sống dể chịu, còn nhân tiện giúp Nhị ca ngươi một tay, không biết khi nào thì cũng cho ta một chức quan?"

"Đại ca thực muốn sao?" Tiêu Bố Y cười nói: "Ta chỉ sợ người xem không lọt mắt".

"Ta chẳng qua chỉ đùa chút thôi," Cầu Nhiêm Khách lắc đầu nói: "Làm quan có gì tốt, cho dù cho ta làm hoàng đế, ta cũng không muốn".

"Làm hoàng đế sao lại không muốn?" Tiêu Bố Y cũng cười không nổi, "Đó là chủ nhân cao cao tại thượng đó".

"Làm hoàng đế có gì tốt?" Cầu Nhiêm Khách thản nhiên nói: "Nghe lời nịnh thần làm cho dân chúng tức giận thì lương tâm bất an, nghe lời trung thần thì lại làm cho bản thân chịu tội. Ai nói cũng không nghe thì sẽ giống như Dương Quảng hôm nay vậy, gió mây tứ khởi. Ta hiện tại tiêu diêu khoái hoạt chính là tốt nhất, nếu cả ngày nghe vô số người lảm nhảm bên tai, vậy còn không phải phiền chết sao?"

Nhìn thấy Tiêu Bố Y trợn mắt há hốc mồm nhìn mình, Cầu Nhiêm Khách hỏi: "Thế nào, ngươi không đồng ý với cái nhìn của ta?"

"Không phải không đồng ý, mà là cảm thấy rất mới mẻ" Tiêu Bố Y cười nói, "Đại ca cũng biết hôm nay thiên hạ có bao nhiêu người muốn làm hoàng đế không?"

"Bọn họ muốn là chuyện của bọn họ, ta làm lại là chuyện của ta" Cầu Nhiêm Khách ánh mắt chớp động, đột nhiên hỏi: "Bố Y, ngươi chuẩn bị cả đời làm Thái Phó Thiếu Khanh này sao?"

"Làm vài năm thôi" Tiêu Bố Y lắc đầu nói: "Nhưng vô luận như thế nào, làm một ngày thì cũng nên vì bản thân mưu cầu phúc lợi một ngày chứ?"

Cầu Nhiêm Khách cười mắng: "Tiểu tử ngươi thật ra so với bất cứ ai đều ranh ma hơn, nhưng lại làm cho người ta thoạt nhìn lại có cảm giác chân thật?"

"Đại ca chuẩn bị đi đâu?" Tiêu Bố Y hỏi.

"Tìm không thấy Đạo Tín, vốn chuẩn bị đi thăm lão Nhị cùng ngươi, chẳng qua lão Nhị một khi đã đến Mã ấp, ta trước cùng ngươi về lại Đông Đô, rồi mới đi Mã ấp xem thử" Cầu Nhiêm Khách nói.

Tiêu Bố Y có chút cao hứng, "Như thế chúng ta vừa lúc thuận đường".

Cầu Nhiêm Khách trong nụ cười mang theo sựấm áp, "Ta cũng cảm thấy thuận đường. Đúng rồi, ngươi còn mang theo mấy cái rương kia làm cái gì?"

Tiêu Bố Y quay đầu nhìn lại, "Đại ca không nói ta cũng quên mất. Thiếu Phương, đem rương đến đây đi".

"Ở nơi này?" Tôn Thiếu Phương nghi hoặc hỏi.

Tiêu Bố Y gật đầu, Tôn Thiếu Phương không hỏi nhiều, cho kiệu phu đem rương trên xe ngựa xuống, sau đó cho bọn họ trở về. Phu xe cũng không hiểu, chỉ cảm thấy những người này có tiền không chỗ nào tiêu, chỉ là người ta tiền thuê đã sớm trả, bọn họ chỉ phải làm việc, nghi hoặc chỉ có thể để lên mốc trong bụng mà thôi.

Đợi khi kiệu phu đi rồi, Tiêu Bố Y cho cấm vệ đem các rương tập trung lại một chỗ, rồi đốt hết đi, Tôn Thiếu Phương cũng nhịn không được hỏi, "Tiêu lão Đại, ngươi có bệnh?"

"Ngươi có thuốc sao?" Tiêu Bố Y hỏi ngược lại.

Tôn Thiếu Phương dở khóc dở cười nói: "Ta nói là đầu ngươi có vấn đề gì không?"

"Ngươi có thể trị?" Tiêu Bố Y cười đáp.

Tôn Thiếu Phương không có cách nào, vung tay lên nói: "Các huynh đệ, phóng hỏa".

Các cấm vệ chỉ sợ đốt không hoàn toàn, thu thập cành lá khô chất đống quanh rương, rồi mới đốt lửa lên.

A Tú cùng Chu Mộ Nho cũng nhìn nhau, đi tới thấp giọng hỏi: "Lão Đại, rốt cuộc là sao?"

"Đốt rương sẽ đỡ đi rất nhiều phiền toái" Tiêu Bố Y giải thích.

A Tú cùng Chu Mộ Nho nhìn nhau, hai miệng đồng thanh nói: "Lão Đại anh minh".

Tất cả mọi người đều không hiểu, chỉ có Cầu Nhiêm Khách trong mắt có sự cơ trí cười nói, "Ngươi sợ phiền toái? Bọn chúng đến cướp, đánh một trận không phải thống khoái sao".

Tiêu Bố Y cười khổ nói: "Ta vẫn là làm trò, hấp dẫn sự chú ý của Vương Thế Sung, các rương này bên trong tuy là đất, nhưng theo tính cách hồ nghi của hắn, khó tránh sẽ nghĩ biện pháp mở ra xem. Tất cả mọi người đã mệt mỏi lâu như vậy, không bằng hỏa thiêu đi, cắt đứt ý niệm trong đầu bọn chúng không phải tốt hơn sao?"

Cầu Nhiêm Khách áp thấp thanh âm, "Hắn quá nửa nằm mơ cũng không thể tưởng được..." Hắn lời còn chưa dứt, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về nơi xa, chỉ thấy phía thành Dương Châu bụi đất bay lên, mấy chục kỵ binh đang hướng về phía này chạy vội đến. Cầu Nhiêm Khách ánh mắt sắc bén, sớm nhìn thấy người cầm đầu chính là Vương Thế Sung, không khỏi rất kinh ngạc nói: "Hắn chẳng lẽ đến cướp rương?"

Tiêu Bố Y cũng khó hiểu, chỉ có thể nói: "Tĩnh xem kỳ biến là tốt nhất".

Vương Thế Sung xa xa đã ha hả cười lớn nói: "Tiêu đại nhân, người đi cũng không nói với ta một tiếng, hại Thông sự xá nhân đến đây, ta không thể trả lời" Hắn tuy cười lớn, ánh mắt lại nhìn qua những cái rương bị đốt ở một bên, khóe miệng lơ đãng run rẩy.

Mọi người xuống ngựa, một Thông sự xá nhân đã mở Thánh chỉ, "Tiêu Bố Y tiếp chỉ. Nghe thấy Tiêu Bố Y chuyện ở Giang Nam đã thỏa đáng, lệnh cấp tốc đến Thái Nguyên một chuyến, khâm thử".

Thông sự xá nhân tuyên Thánh chỉ xong, giao đến tay Tiêu Bố Y, mỉm cười thi lễ nói: "Tiêu đại nhân đã mệt nhọc, mới rời khỏi Dương Châu, lại phải đi Thái Nguyên, chỉ là ta chẳng qua chỉ phụng chỉ tuyên triệu, Ngự Sử đại nhân tự mình phân phó, không dám chậm trễ".

Tiêu Bố Y cười nói: "Theo bổn phận làm việc thôi, lại không biết Thánh Thượng muốn ta khi nào thì đi Thái Nguyên?"

Thông sự xá nhân trước là lắc đầu, sa lại giải thích: "Trong Thánh chỉ một khi đã có chữ cấp tốc, vậy ý tứ quá nửa chính là bảo Tiêu đại nhân buông hết tất cả mà đi Thái Nguyên trước".

Tiêu Bố Y gật đầu, "Một khi đã như vậy, Vương đại nhân, sau này còn gặp lại".

Hắn thật ra nói đi là đi, Vương Thế Sung sắc mặt trầm ngâm, cũng hỏi Thông sự xá nhân: "Triệu xá nhân, ngươi không đi theo Tiêu đại nhân sao?"

Triệu xá nhân lắc đầu, "Cái này thật ra cũng không có phân phó, ta sẽ lập tức về lại Đông Đô phục chỉ".

"Không biết Thánh Thượng muốn Tiêu đại nhân đi Thái Nguyên làm cái gì?" Vương Thế Sung thấp giọng tự nói, cũng nhìn sắc mặt Triệu xá nhân, mấy cái này đương nhiên là chuyện có thể đáp được thì đáp, hắn đương nhiên trong đầu suy nghĩ chính là Dương Quảng muốn xuống tay đối với sĩ tộc Lũng Tây. Lần trước hắn có công đến kinh diện thánh là giả, mà cũng có người mang mật chỉ, để bắt Lý phiệt mưu nghịch. Đương nhiên loại chuyện này Trương Tu Đà, Dương Nghĩa Thần đều có thể làm được, nhưng Thánh Thượng chỉ sợ đả thảo kinh xà, lúc này mới cho Vương Thế Sung hắn lĩnh quân, đối với hắn cũng tín nhiệm đến cực điểm. Tiêu Bố Y cũng không phải là vô dụng, cứu giá thật ra chỉ là thứ yếu, hấp dẫn sự chú ý của Lý phiệt mới là mục đích. Vậy lần này, ai đến bình loạn, ai đến để ngụy trang?

"Thiên uy khó dò, ý của Thánh Thượng một Thông sự xá nhân như ta làm sao biết được" Triệu xá nhân chỉ tất cung tất kính đáp.

Vương Thế Sung chỉ nhìn những cái rương bị thiêu đốt kia, trong lòng giống như cũng có lửa đang thiêu đốt vậy.

Khi Quý Thu đầy bụi quay trở về, chỉ nghĩ Vương Thế Sung sẽ trách, không nghĩ đến Vương Thế Sung chỉ vỗ vỗ vai hắn nói: "Lần này mọi người đều đã vất vả. Ta không cầu có công chỉ cầu không có chuyện gì mà qua, cũng may Tiêu đại nhân không có tìm được chỗ sai của ta".

Quý Thu vẻ mặt đau khổ, "Vương đại nhân, chúng ta đều đã chuẩn bị thỏa đáng, đã nghĩ đoạt được mấy cái rương kia, không nghĩ đến Tiêu Bố Y lại đốt rương, nếu không Vương đại nhân thông cho ta, ta cũng không biết khi nào mới có thể quay về".

Vương Thế Sung ngồi ở trên ghế suy nghĩ, lẩm bẩm: "Quý Thu, Tiêu Bố Y nói đất trong rương là đất có linh tính, cho nên mới dùng để trồng dương liễu, không biết ngươi có tin không?"

Quý Thu hồi lâu mới nói: "Thuộc hạ không biết".

Vương Thế Sung trăm điều không lý giải được, trong lòng lại vẫn cảm thấy bản thân có điểm mấu chốt chưa nghĩ đến, Tiêu Bố Y đánh bại Đỗ Phục Uy cùng Lý Tử Thông liên thủ, thật ra cũng làm hắn kinh ngạc, chẳng qua hắn cũng không có ở thành Dương Châu vây bắt hai người. Một mặt là bởi vì hai người này thuộc loại khó nhai, muốn bắt cũng không phải là chuyện dễ dàng gì, nhưng quan trọng nhất là cho dù giết Đỗ Phục Uy, thì còn có một Phụ Công, giết Lý Tử Thông, còn có thể có Vương Tử Thông, Tôn Tử Thông gì gì đó. Tiễu phỉ trong mắt hắn xem ra là không trị tận gốc, Dương Quảng tâm tư nếu không thay đổi, trừ khi giết tận dân chúng trong thiên hạ, những động loạn này luôn bình tức không được. Lưu lại Đỗ Phục Uy cùng Lý Tử Thông, những băng nhóm nhỏ khác ở Giang Hoài tự nhiên không thể làm lớn, hắn đối phó cũng dễ dàng một ít. Nhưng Tiêu Bố Y đánh lui Đỗ Phục Uy cùng Lý Tử Thông chẳng qua cũng chỉ là tiện tay, hắn làm ra vẻ thần bí, cuối cùng tuy có giải thích, nhưng Vương Thế Sung vẫn không tin. Toàn bộ hành động của Tiêu Bố Y đều nằm dưới sự giám thị của hắn, cho dù Viên Lam đi vào Dương Châu, cũng bị hắn giám thị chặt chẽ, cho nghĩa tử ngăn đón trên sông, nhưng cũng không thu hoạch được gì, Tiêu Bố Y này…

Vương Thế Sung đang trầm ngâm, Vương Biện vội vàng đi tới, thấp giọng thì thầm bên tai Vương Thế Sung vài câu, Vương Thế Sung đột nhiên đứng lên, gấp giọng nói: "Ngươi nói là thật chứ?"

Vương Biện sắc mặt rất khó coi, cũng gật đầu nói: "Nghĩa phụ, con đã tra qua, cực kỳ chính xác".

Vương Thế Sung vô lực ngồi xuống, thở dài một hơi, "Tiêu Bố Y này quả nhiên có chút môn đạo, lại có thể chiếm lấy bảo tàng ngay dưới mắt của ta".

"Nghĩa phụ, có nên hướng tới Thánh Thượng cho hắn một quyền hay không?" Vương Biện đề nghị.

Vương ThếSung xua tay nói: "Làm cái gì? Chúng ta không có bằng chứng, hắn làm việc một giọt nước cũng không lọt, hôm nay đã rời khỏi thành Dương Châu, chúng ta đã không còn biện pháp giữ được hắn".

"Vậy quả bồ hòn này chúng ta phải ngậm sao?" Vương Biện phẫn nộ nói.

Vương Thế Sung chợt chuyển đề tài, "Biện nhi, vi phụ còn cho con lưu ý đến động tĩnh của Đỗ Phục Uy cùng Lý Tử Thông kia, hiện có tin tức gì không?"

Vương Biện trầm giọng nói: "Lý Tử Thông cùng Đỗ Phục Uy bại sau khi chạy khỏi thành Dương Châu, một đường nhằm hướng bắc mà đi, hôm nay tụ tập tại Cự Lộc trạch".

Vương Thế Sung khóe miệng lộ ra nụ cười giảo hoạt, "Ngươi dẫn tinh binh chờ đợi ở phụ cận, chú ý ẩn nấp, chớ để cho bọn chúng phát hiện. Mấy tặc phỉ này nếu có ngoại địch, đương nhiên sẽ nhất trí đối địch, nhưng nếu không có quan binh tiễu trừ, sớm muộn cũng sẽ nội loạn. Bọn chúng nếu không có nội loạn, ngươi cứ án binh bất động, nếu có một phe bại thì tất sẽ có một phe nguyên khí đại thương, lúc này con mới xuất binh, nhất định có thể làm cho phỉ đạo Giang Hoài nguyên khí đại thương, một hai năm cũng không thể khởi sự gây loạn".

"Nghĩa phụ tính chuẩn bọn chúng nhất định sẽ nội loạn?" Vương Biện có chút khâm phục hỏi.

Vương Thế Sung cười nói: "Đỗ Phục Uy hôm nay trọng thương, hắn ở tại Giang Hoài rất có thế lực uy vọng, Lý Tử Thông như chó nhà có tang, nếu có cơ hội gầm thâu như thế mà không ra tay, thì cũng sẽ không là Lý Tử Thông!"

***

Tiêu Bố Y cùng mọi người một đường cưỡi ngựa bắc thượng, rất nhanh đến Hoài Thủy. Tiêu Bố Y lại không nóng nảy tìm thuyền, theo Thông Tế Cừ bắc thượng đi tới Tây Kinh, mà cưỡi ngựa ngược Hoài Thủy mà lên, khi đến Sơn Dương, chỉ thấy trên mặt sông đã sớm có mấy chiếc thuyền lớn đợi, mọi người còn khó hiểu thì Tiêu Bố Y đã ra hiệu cho mọi người lên thuyền.

Tôn Thiếu Phương nhìn thấy trên thuyền có ký hiệu của Viên gia, đã hiểu được cái gì, lập tức bảo thủ hạ lên thuyền.

Thuyền này tuy không phải là thuyền quan, nhưng so với thuyền quan còn muốn thoải mái hơn nhiều, Tôn Thiếu Phương cùng các cấm vệ sớm có hạ nhân hầu hạ, Tiêu Bố Y cùng Cầu Nhiêm Khách dẫn theo A Tú Chu Mộ Nho lên một chiếc thuyền lớn khác.

Viên Lam sớm đã lên boong tàu đợi, nhìn thấy Tiêu Bố Y đã đến, cười nói: "Bố Y, một đường vất vả rồi".

Tiêu Bố Y khi vào trong này cuối cùng cũng thả lỏng một chút, ít nhất hắn biết hiện tại Viên gia cũng tính là chỗ dựa của hắn, đối với Nhược Hề, hắn thực không có cảm giác gì, chỉ là khi nghĩ đến Xảo Hề, trong lòng cũng dâng lên cảm giác ấm áp.

Bọn họ hiển nhiên đã thương lượng thời điểm gặp mặt, A Tú khó hiểu nói: "Lão Đại, ngươi liên hệ với Viên tiên sinh từ khi nào vậy, chúng ta sao lại không biết?"

"Cũng may ngươi không biết" Tiêu Bố Y cười nói: "Nếu ngươi cũng biết, ta chỉ sợ lừa không qua được lão quỷ Vương Thế Sung kia".

Mọi người vào trong khoang thuyền, Xảo Hề đang ngồi trong đó, nhìn thấy mọi người đi vào, lập tức đứng lên, ánh mắt dừng ở trên người Tiêu Bố Y, vốn muốn nói cái gì đó, nhìn thấy bên cạnh có một đại hán xấu xí đang nhìn mình, thì sợ hãi giật mình.

Cầu Nhiêm Khách cũng hướng tới nàng mỉm cười, áp thấp thanh âm nói với Tiêu Bố Y: "Bố Y, bức thuê trong áo của ngươi là thủ nghệ của nàng ta?"

Tiêu Bố Y có chút đỏ mặt, "Không phải".

"Ồ, thì ra còn một nữa" Cầu Nhiêm Khách cười cười, không nói gì nữa, Viên Lam đã sớm lưu ý đến Cầu Nhiêm Khách. Cầu Nhiêm Khách tuy xấu xí, nhưng khí thế bức người, tùy tiện đứng ở đó, thái độ không kiêu không nịnh, bất luận kẻ nào cũng không dám xem thường.

"Bố Y, còn không biết vị này là ai?" Viên Lam dò xét hỏi.

"Đây là đại ca kết nghĩa của ta Trương Trọng Kiên, lúc trước tại thảo nguyên thật ra Viên huynh đã từng gặp qua" Tiêu Bố Y bỗng nhiên nhớ đến Cầu Nhiêm Khách lúc trước tại thảo nguyên đa phần là giả trang, xuất quỷ nhập thần, Viên Lam này cũng chưa từng gặp qua, không nghĩ đến Viên Lam đột nhiên kính cẩn nói: "Các hạ chẳng lẽ chính là nghĩa huynh Cầu Nhiêm Khách của Viên Ngoại Lang Lý Tĩnh?"

Tiêu Bố Y cũng có chút kỳ quái, "Viên huynh đã gặp qua nghĩa huynh của ta?"

Viên Lam lắc đầu nói: "Gặp thì thật ra chưa từng, chẳng qua năm đó chuyện náo động Tây Kinh lan rất xa, ta cũng nghe nói qua một ít, không nghĩ đến hôm nay được gặp các hạ, quả thật là tam sinh hữu hạnh".

Tiêu Bố Y nhớ lúc trước Bùi Bội cũng từng nói qua chuyện của Cầu Nhiêm Khách, Lý Tĩnh Hồng Phất nữ, Lý Tĩnh lỡ tay đả thương người, lại được Cầu Nhiêm Khách nhận lấy, từ đó về sau rất ít xuất hiện tại Đông Đô, không nghĩ đến chuyện này ngay cả Viên Lam cũng biết. Nghĩ tới Bùi Bội, không biết gần tháng này thương thế đã dưỡng ra sao rồi, Tiêu Bố Y thật ra hận không thể lập tức bay đến Thái Bình thôn, chỉ là nhìn thấy thuyền lớn đã khởi hành, biết Viên Lam làm việc rất tinh chuẩn, không cần hắn phân phó, cũng đã hướng về phía bắc.

Cầu Nhiêm Khách nhìn Viên Lam nói: "Ta là người bị triều đình truy nã, Viên gia ngươi là đại hộ Nhữ Nam, cùng ta kết giao, chẳng lẽ không sợ bị liên lụy?"

Viên Lam nở nụ cười, lắc đầu nói: "Huynh đài lời ấy sai rồi, năm đó nghe đến chuyện của huynh đài, Viên Lam năm đó hận không thể chính mắt thấy thần thái của huynh đài năm đó, chỉ hận bản thân là người văn nhược, biết không làm được việc hiệp nghĩa. Bố Y một khi đã cùng huynh đài kết bái, ta chỉ cảm thấy vinh dự, làm sao lại sợ liên quan?"

Cầu Nhiêm Khách gật gật đầu, khóe miệng nhếch lên, "Bố Y nhận người cũng chuẩn, ngươi thực không tệ".

Viên Lam nghe được Cầu Nhiêm Khách khen, trong phút chốc thần thái bay bổng, có thể thấy được Cầu Nhiêm Khách trong lòng hắn rất có sức nặng, nghĩ đến Tiêu Bố Y nói đã gặp qua ở thảo nguyên, Viên Lam liền nghĩ đến hán tử lúc trước cùng Tiêu Bố Y bắt Mạc Cổ Đức, thầm nghĩ người nọ quá nửa chính là Cầu Nhiêm Khách, chỉ là vì sao thân hình khác nhau nhiều như thế, quá nửa chính là võ công cái thế có thể biến đổi thân hình, nghĩ vậy, trong lòng càng sinh kính ngưỡng.

Một nha hoàn bưng trà đi vào khoang thuyền, nhẹ giọng nói: "Các vịtiên sinh, mời uống trà".

A Tú có chút khát nước, đưa tay nhận lấy chén trà, mới vừa bưng lên trên tay, thiếu chút nữa để rơi xuống, thất thanh nói: "Sao lại là cô?"

Nha hoàn nhìn A Tú nói: "Thì ra A Tú công tử còn nhận ra ta".

Chu Mộ Nho cũng có chút kinh ngạc, "Cô không phải là Tiểu Man ở Nguyệt Ảnh phường sao?"

Nha hoàn hé miệng cười, "Chu công tử thì ra cũng nhận ra ta".

Viên Lam ho nhẹ một tiếng, "Tiểu Man lui ra đi".

Tiểu Man rất nhu thuận, lặng lẽ rời khỏi khoang thuyền, nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của hai huynh đệ, Tiêu Bố Y cười nói, "Lần này lấy được bảo vật, Tiểu Man thật ra công không nhỏ. Thật ra ta một đường Nam hạ, viên huynh sớm đã có an bài, sau khi đến thành Dương Châu, hắn cho Tiểu Man liên hệ với ta trước. Viên gia là sĩ tộc đại gia, một nha hoàn Nguyệt Ảnh phường đương nhiên có thể dễ dàng an bài, Vương Thế Sung chỉ nghĩ ta mới tới thành Dương Châu, nhân sinh không quen, nhưng không nghĩ đến ta đã sớm thông qua Tiểu Man liên hệ cùng Viên huynh. Hắn phái người giám thị chúng ta cả ngày đêm, ta thấy vậy cũng khiến cho mọi người cũng làm bộ như tìm bảo vật, lại không biết Viên huynh đã cho người thần không biết quỷ không hay lấy bảo tàng".

"Ngươi một khi đã nói thẳng là có bảo tàng, nhưng bảo tàng ở nơi nào?" A Tú khó hiểu hỏi.

Tiêu Bố Y dùng mũi chân điểm điểm lên sàn thuyền, khẽ cười nói: "Hiện tại bảo tàng ở dưới chân ta, bảo tàng lúc trước cũng ở dưới chân ta".

Chu Mộ Nho đột nhiên nghĩ tới cái gì, "Tiêu lão Đại, ngươi chẳng lẽ nói, bảo tàng ở Nguyệt Ảnh phường?"

Tiêu Bố Y lắc đầu, "Tuy không trúng, cũng không sai mấy, thật ra bảo tàng không ở tại Nguyệt Ảnh phường, nhưng lại ở dưới Nguyệt Ảnh phường".

Cầu Nhiêm Khách cười nói, "Ta phỏng chừng Vương Thế Sung ngẫm lại, cũng sẽ biết chỗ của bảo tàng, Bố Y binh hành hiểm chiêu, phát hiện chỗ của bảo tàng, lập tức ở tại Nguyệt Ảnh phường cùng Trương má má uống rượu, cho cấm vệ đuổi khách đi, thông qua Tiểu Man liên hệ, cho Tôn Thiếu Phương đi phụ cận Đại Minh tự thành tây hấp dẫn sự chú ý của Vương Thế Sung, cho các ngươi đi thuê xe ngựa, lại cho Viên

huynh âm thầm lấy bảo tàng, vận chuyển theo đường thủy rời đi, sự tình chính là như thế, đơn giản đến không thể đơn giản hơn?"

A Tú cùng Chu Mộ Nho sửng sốt, hồi lâu mới nói: "Quả nhiên đơn giản".

Cầu Nhiêm Khách cười nói: "Chẳng qua rất nhiều chuyện chính là như thế, nói trắng ra thì không đáng giá một văn tiền, nhưng nếu không nói ra, ngươi đánh vỡ đầu đều không thể tưởng được".

Viên Lam, Cầu Nhiêm Khách, Tiêu Bố Y nhìn nhau cười, ăn ý không cần nói.

186. Chương 186: Tình Nồng

Viên Lam nghe được Cầu Nhiêm Khách phân tích rất có lý, trong lòng nhiều ít có chút tự hào, tự hào là vì người có thể liên thủ cùng Tiêu Bố Y, Cầu Nhiêm Khách cũng không nhiều, hắn may mắn trở thành một trong số đó có thể nào không tự hào cho được. Mà quan trọng nhất là, hắn biết mình rốt cuộc đã trở thành một phần tử mà Tiêu Bố Y tín nhiệm.

Chuyện lấy bảo tàng cũng không tính là thoải mái, Tiêu Bố Y chỉ có thể tìm người tín nhiệm nhất đi làm, Viên Lam hắn cũng không có phụ sự tín nhiệm của Tiêu Bố Y. Hắn từ lúc quen với Tiêu Bố Y tới giờ, thầm nghĩ đem hắn mượn sức thành con rể của mình, nhưng đến hôm nay, hắn phát hiện có đôi khi không cần tầng quan hệ này, Tiêu Bố Y cùng hắn ở chung cũng không tệ. Đương nhiên đây chỉ là suy nghĩ trong lòng hắn, càng thêm thân thì càng tốt mà thôi, hắn mang theo con gái tới Dương Châu, lại ở tại Sơn Dương đợi Tiêu Bố Y, vẫn luôn có suy nghĩ này trong đầu.

Mủi chân nhẹ điểm, tấm ván gỗ bên cạnh Viên Lam kèn kẹt một tiếng mở ra, bên dưới khoang thuyền thì ra còn có một tầng nữa, phía dưới có sắp chỉnh tề mười mấy cái rương lớn, Viên Lam đi xuống khoang thuyền trước, đưa tay mở các rương này ra.

Không có mùi đồng tỏa ra, rương mở ra, chỉ có hào quang hoặc chói mắt hoặc hòa nhã, nhiều màu lấp lánh, phảng phất như mở cửa tiên cảnh vậy. A Tú cùng Chu Mộ Nho nhìn thấy liền ngẩn ra tại chỗ, thật lâu sau vẫn không thể nhúc nhích.

Bên trong rương không có tiền, có chính là bạch ngọc phỉ thúy, trân châu mã não, tùy tiện xuất ra một món đều là giá trị liên thành. Trừ châu báu ra, còn có mấy rương tràn đầy vàng khối, ánh vàng lấp lóa làm cho người ta rúng động.

Tiêu Bố Y nhìn qua, đột nhiên hỏi, "Vương Thế Sung không có ngăn đón ở đường thủy?"

"Đương nhiên là có ngăn cản" Viên Lam khẽ cười nói: "Hắn thấy tiền như mạng, biết ngươi muốn chiếm bảo tàng, làm sao mà chịu cho ngươi ở dưới mắt hắn mà lấy đi như vậy?"

"Vậy ngươi chuyển đi như thế nào?" Tiêu Bố Y tò mò hỏi, hắn dùng người thì không nghi ngờ, một khi đã lựa chọn tin tưởng Viên Lam, mọi chuyển đều giao cho Viên Lam xử lý. Viên Lam này mười phần có chừng mực, nhưng làm việc rất ổn thỏa, Tiêu Bố Y rất tin tưởng vào năng lực cùng ánh mắt của hắn.

"Thuyền chúng ta vận chuyển hàng hóa luôn có ngăn ngầm, mười phần bí ẩn" Viên Lam giải thích: "Loại hàng hóa trên thuyền chỉ là chưng ra cho có, trên thực tế phía dưới còn có một tầng nữa, nhưng nhìn từ bên ngoài, thực không có dị trạng gì. Vương biện tới điều tra tuy cẩn thận, nhưng không có phát hiện ngăn ngầm" Nói tới đây Viên Lam đi đến ngõ ngách, đưa tay sờ soạng, khoang thuyền lại đột nhiên hiện ra ngăn ngầm, không gian khá lớn. Hắn đem bí mật của thuyền nói cho đám người Tiêu Bố Y, hiển nhiên đối với bọn họ là cực kỳ tín nhiệm.

"Vương Biện kia điều tra cũng quá sơ ý" Chu Mộ Nho buông một câu.

Viên Lam cười cười, đưa tay xoay chuyển hai cái, khép lại ngăn ngầm, "Mộ Nho có thể thử điều tra".

Chu Mộ Nho chạy đến chỗ Viên Lam mới vừa đứng, lại chỉ thấy tấm ván gỗ trơn nhẵn, không thấy cái gì khác, không khỏi có chút quẫn bách. Viên Lam cười nói: "Cơ quan trong này là do thợ khéo tay ở kinh đô chế ra, không biết phương pháp mở ra mà mạnh mẽ mở ra thì chỉ tổ làm cho cơ quan phát tác".

Chu Mộ Nho hoảng sợ, cuống quít nhảy sang một bên, Viên Lam tiếp tục nói: "Cơ quan có khói mê, nỏ tiễn cùng nhiều loại khác, đối phó người khác nhau thì sẽ có phương pháp khác nhau. Ta chỉ sợ Vương Biện thực phát hiện, lúc ấy đã chuẩn bị vô nước, cũng may hắn không có đục thuyền, cũng là chuyện may mắn cho nhau".

"Vô nước là làm cái gì?" A Tú hỏi.

"Đây là trên sông, thuyền một khi cho nước vào, ta nghĩ chính là Khương Thái Công cũng ngồi không được" Viên Lam cười nói: "Chẳng qua chiêu này chỉ để ngăn trở địch, đến bước vận dụng cụ thể còn phải xem phản ứng của đối thủ, chúng ta cũng không muốn ngọc thạch câu phần".

"Đối phó đạo tặc cùng quan phủ phải dùng phương pháp khác nhau," Tiêu Bố Y giải thích: "Nếu là giặc đến cướp, giết sạch cũng không sao, nhưng nếu quan phủ mà nói, thì phải lo lắng rất nhiều, Vương Biện khi điều tra, nếu thuyền chìm xuống nước, làm sao còn có thể lo lắng vấn đề có châu báu hay không?"

A Tú cùng Chu Mộ Nho đều đã hiểu được, thầm nghĩ thực độc, loại cơ quan này của Viên Lam thật ra đã xét đến rất nhiều tình huống, nhưng hiển nhiên đều không phải là vì lần vận chuyển châu báu này, mà là bình thường còn có lén vận chuyển hàng hóa riêng.

"Hôm nay ta cuối cùng cũng tính là không có nhục sứ mệnh" Viên Lam cười nói: "Chuyện còn lại, chính là chuyện của Bố Y ngươi".

Tiêu Bố Y nhìn về phía Cầu Nhiêm Khách nói: "Đại ca trong chuyện này đã xuất lực rất lớn, nếu không phải đại ca đem chi tiết của đối thủ điều tra rõ ràng, ta nói không chừng đã không thể đứng ở trong này, cho nên bảo tàng này, mời đại ca chọn trước".

Cầu Nhiêm Khách đi tới nhìn, tùy tay cầm lấy một con ngựa ngọc lên nhìn, con ngựa ngọc này trắng nõn không tì vết, thợ khéo léo cẩn thận, hào quang tỏa ra rất có hồn, cho dù A Tú cùng Chu Mộ Nho nhìn, cũng biết có giá trị liên thành, bên trong rương tùy tiện mấy một viên châu cũng có thể xem như là cả một gia tài của một người dân thường, mười mấy cái rương này ngẫm lại cũng làm cho người ta sợ hãi.

"Con ngựa ngọc này cũng không tệ" Cầu Nhiêm Khách nhìn thấy con ngựa ngọc, lại đặt vào trong rương, xem qua xem lại rồi lắc lắc đầu nói: "Chỉ tiếc trong này không có thứ ta muốn".

Viên Lam rất kinh ngạc, "Trương huynh muốn cái gì, ta xem thử có giúp được người hay không" Viên Lam là sĩ tộc đại hộ Nhữ Nam, trải qua bao nhiêu sóng to gió lớn, nhưng nhìn thấy mấy châu báu này nơi tay, cũng có một khắc hồi hộp, Cầu Nhiêm Khách thành danh rất sớm, nói là trưởng bối của Tiêu Bố Y cũng không quá, cho nên Viên Lam tôn xưng một tiếng Trương huynh.

"Ta thật ra muốn xem nhất chính là Thiên thư, nhưng trong này hiển nhiên không có" Cầu Nhiêm Khách sau khi nói xong, liền cất bước đi, "Mấy thứ này ta muốn là có, mang ở trên người chi cho mệt".

Hắn đi rất thoải mái, phất ống tay áo không có nửa phần vướng bận, Viên Lam nhìn hắn mà lòng tràn đầy khâm phục, Tiêu Bố Y nhún nhún vai, cười giảo hoạt, "Ta đã biết huynh sẽ không muốn, vậy sẽ do ta phân phối".

Cầu Nhiêm Khách đã ngồi xuống, uống miếng nước trà, khóe miệng hơi mỉm cười, thấp giọng lẩm bẩm: "Ta đã biết tiểu tử ngươi gian xảo rồi mà".

***

Tiêu Bố Y người ở trên thuyền, vận khí ngồi xuống, suy nghĩ cũng đã đến Thái Bình thôn, Viên Lam tuy phân phó thuyền đi ngày đêm, nhưng cũng phải tới sáng mới tới được Lương quận, Bùi Bội hiện tại không biết thân thể đã thế nào rồi? Hắn cùng Cầu Nhiêm Khách một đường, dĩ nhiên là huynh đệ tình thâm, nhưng cũng hy vọng đến lúc đó Cầu Nhiêm Khách xem mạch cho Bùi Bội, sớm giúp Bùi Bội vượt qua ải này, muốn nói đạo dưỡng sinh, Nhạc thần y dĩ nhiên cao minh, nhưng Cầu Nhiêm Khách Tôn Tư Mạc người nào thật ra cũng đều là đại gia về thuật dưỡng sinh, Bùi Bội được ba người này trị, nhất định sẽ không việc gì.

Cửa phòng vang lên hai tiếng 'cốc cốc' nhự, sau đó là yên lặng.

Tiêu Bố Y tuy suy tư, lại nghe được trước cửa có người, đây là trên thuyền, là ai đến tìm mình? Nếu là Cầu Nhiêm Khách, quá nửa sẽ lập tức đẩy cửa vào, nếu là huynh đệ, thì đã sớm hô hào lên rồi, Tiêu Bố Y nghĩ vậy, trong lòng chợt động, chạy tới trước cửa nhẹ nhàng mở ra, liền nhìn thấy khuôn mặt ửng hồng như hoa của Viên Xảo Hề.

"Xảo Hề, là cô?"

"Là, là, là ta..."

"Có việc sao?" Tiêu Bố Y ánh mắt đã dừng ở cái khay trên tay nàng, ở trên có đặt một cái ấm trà cùng hai chén trà.

"Không có việc gì" Viên Xảo Hề lời vừa ra lại cảm thấy có chút không đúng, "Tiêu, Tiêu đại ca, huynh muốn uống trà không?"

Tiêu Bố Y nhìn thấy Viên Xảo Hề khẩn trương, cũng có chút xấu hổ, "Mấy cái này cho hạ nhân làm là được, cần gì nàng vất vả, bất quá một khi đã đến đây, vào ngồi một chút nhé?"

Viên Xảo Hề đỏ mặt gật đầu, "Được" Nàng vừa nói xong thì quay đầu lại nhìn, rồi lại rất nhanh quay đầu đi, rồi bước vào trong phòng, đặt khay trà xuống châm trà.

Tiêu Bố Y nhìn thấy Viên Xảo Hề làm ra vẻ hồn nhiên không biết mà rót trà, thì biết nàng đang thẹn thùng, liền ôn nhu nói: "Xảo Hề..."

Viên Xảo Hề phục hồi tinh thần lại, lúc này mới nhìn thấy nước trà đã tràn ra ngoài, nhẹ 'a' một tiếng, luống cuống tay chân đi tìm đồ lau, Tiêu Bố Y cầm lấy tay của nàng, nhẹ giọng nói: "Không sao đâu".

Viên Xảo Hề đã không thể nhúc nhích, nàng cũng không có giãy dụa phản kháng. Hôm nay nàng đến đưa trà, vốn là do phụ thân phân phó, nàng cũng muốn tìm hiểu bản thân vì sao lại khẩn trương như thế. Nàng thật ra đã xem như là cùng Tiêu Bố Y ngủ cùng giường, đương nhiên chỉ là ngủ cùng giường trong thời gian khác nhau, nhưng gối cùng một cái gối cũng xem như là ngủ cùng rồi!

"Ngồi đi, Xảo Hề, nàng hình như rất sợ ta?" Tiêu Bố Y khẽ cười hỏi.

Viên Xảo Hề rốt cuộc cố khởi dũng khí ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt tràn đầy thiện ý của Tiêu Bố Y, chậm rãi lắc lắc đầu.

"Chúng ta đều là bằng hữu" Tiêu Bố Y nghiêm mặt nói: "Ta cùng với lệnh tôn đã xem như là bằng hữu thân thiết, ta cùng với nàng cũng vậy, một khi đã là bằng hữu, thì cùng với nhau phải là vui vẻ chứ không phải là sợ hãi mới phải".

"Không phải sợ hãi" Viên Xảo Hề rốt cuộc nói chuyện, "Tiêu đại ca, ta, ta vốn là như thế, ta cũng biết bản thân như vậy là không tốt, nhưng cũng bởi vì rất ít cùng nam nhân nói chuyện, ngoại trừ người nhà, một mình đi vào phòng nghỉ của nam nhân cũng là lần thứ hai".

"Lần đầu tiên là nơi nào?" Tiêu Bố Y buồn cười hỏi.

"Cũng là ở trong phòng của chàng, chính là lần chàng uống rượu đó" Viên Xảo Hề cũng nhịn không được cười, nàng cuối cùng đã thả lỏng.

Tiêu Bố Y nhẹ nhàng thở ra, cùng tiểu nha đầu này ở cùng một chỗ, nàng khẩn trương, cũng làm cho mình cảm thấy áy náy giống như bọn buôn người vậy. Buông tay của nàng ra, tùy ý ngồi xuống giường, vỗ vỗ mép giường nói: "Nàng nếu không chuẩn bị lập tức đi, không bằng ngồi xuống nói chuyện một chút".

Viên Xảo Hề gật gật đầu, cũng không cự tuyệt, nhu thuận ngồi xuống, thật lâu sau, Viên Xảo Hề hỏi: "Tiêu đại ca muốn chuyện trò về cái gì?"

Tiêu Bố Y dở khóc dở cười, suy nghĩ hồi lâu, "Xảo Hề, lệnh tôn chỉ có một mình nàng là con gái?"

"Con gái chỉ có một, chẳng qua ta có ba ca ca" Viên Xảo Hề trả lời chi tiết.

"Bọn họ cũng buôn bán giống như lệnh tôn chứ?" Tiêu Bố Y tận lực tìm đề tài mà Viên Xảo Hề quen thuộc.

Viên Xảo Hề gật gật đầu nói: "Đúng vậy, nhà của thiếp nhiều thế hệ buôn bán, gia phụ cũng muốn làm cho bọn họ kế thừa tổ nghiệp, cho nên khi bọn họ từ rất nhỏ, phụ thân đã dạy bọn họ bản lĩnh buôn bán".

Tiêu Bố Y cử chỉ thân thiện, hỏi là những chuyện bình thường, Viên Xảo Hề bất tri bất giác đã thả lỏng toàn thân.

"Vậy bọn họ vì sao không làm quan?" Tiêu Bố Y lại hỏi.

Viên Xảo Hề lần này do dự, "Tiêu đại ca, có chút chuyện phụ thân không cho thiếp nói với người ngoài".

"Vậy thì ta không hỏi nữa" Tiêu Bố Y cuống quít nói.

Viên Xảo Hề cũng hé miệng cười nói: "Nhưng chàng không phải người ngoài" Nàng ta nói tới đây, trên mặt lại là hiện lên màu hồng, cũng ngẩng đầu lên, liếc nhanh nhìn Tiêu Bố Y.

Từ sau khi vào phòng, nàng cũng chưa dám nhìn thẳng vào Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y mới biết thẹn thùng cũng là bệnh dể lây, không biết Viên Xảo Hề vô tình đề cập, hay là cố ý, mà trên mặt cũng có chút nóng lên. Hai người đều không có đề cập đến quan hệ lẫn nhau, nhưng lại biết đã không thể chia cắt. Tiêu Bố Y lựa chọn tín nhiệm Viên Lam, hắn cũng đích xác cần một trợ thủ như vậy, lại biết Viên Lam là người làm ăn, chuyện gì cũng đều cẩu ổn thỏa, Xảo Hề này đương nhiên chính là lợi thế để gia tăng ổn thỏa.

"Cha thiếp nói, hiện nay triều đình nịnh thần đầy đường, Thánh Thượng lại thích thành công vĩ đại," Viên Xảo Hề nói tới đây, có chút sợ hãi nói: "Tiêu đại ca, mấy lời này chàng sẽ không nói ra chứ?"

"Nàng nói sao?" Tiêu Bố Y trêu chọc hỏi.

Viên Xảo Hề nghẫm nghĩ, "Cha thiếp nói trên đời này nếu còn có hai người có thể bảo hộ thiếp. Một chính là người, người kia chính là chàng, Tiêu đại ca, thiếp tin lời cha nói".

Nàng tuy tuổi còn nhỏ, nhưng nụ cười trên mặt đầy vẻ không chút nghi ngờ, rất hiển nhiên là trong mắt nàng, phụ thân có sức nặng so với Tiêu Bố Y hơn một ít, chỉ là Tiêu Bố Y lại cảm thấy, hắn có thể bài danh vị trí thứ hai này, đã thật sự là rất vinh hạnh rồi.

"Làm quan trong triều đình đương nhiên có thể, nhưng cha thiếp nói, mấy ca ca của thiếp đều không phải là người làm quan, tính cách rất dễ đắc tội với người khác. Miếu đường bùn đất rất sâu, đấu đá lẫn nhau, với năng lực của bọn họ, một khi không lưu tâm sẽ bị người hãm hại, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp họa sát thân" Viên Xảo Hề còn giải thích: "Tiêu đại ca, thật ra cha thiếp mới đầu cũng không đồng ý để chàng ở tại miếu đường làm quan, sau lại nói chàng là dị số của Đại Tùy, rốt cuộc sẽ như thế nào người cũng nghĩ không ra. Nhưng dị số dù sao cũng rất ít, mấy ca ca của thiếp đã bị phụ thân nghiêm lệnh cấm vào triều làm quan, bởi vì Thánh Thượng thật sự hỉ nộ vô thường, cha chỉ sợ các ca ca vô ý chọc giận Thánh Thượng, sẽ làm cho cả gia tộc gặp phải phiền toái".

Tiêu Bố Y biết Viên Lam vốn cầu an ổn, gật đầu nói: "Con người sống ở trên đời này, dù sao cũng có rất nhiều lựa chọn, lệnh tôn nói cũng rất có đạo lý, chẳng qua ta cũng chỉ là thân bất do kỷ mà thôi".

"Thật ra, thật ra..." Viên Xảo Hề lại đỏ mặt, rụt rè nói: "Tiêu đại ca, thiếp muốn nói cái này, thiếp nếu nói ra, chàng đừng có trách thiếp nha".

"Ta tại sao lại trách nàng?" Tiêu Bố Y cười không nổi nói: "Trên đời này nếu thực có người không có tâm cơ, không muốn đi hại người khác, ta nghĩ một người là Đạo Tín, người khác nữa thì chính là nàng".

Viên Xảo Hề ngẩn ra, "Đạo Tín cao tăng? Thiếp thật ra kính đã lâu, thiếp làm sao dám so cùng người này?" Nhìn thấy nụ cười của Tiêu Bố Y, Viên Xảo Hề hiểu được, cúi đầu thấp giọng nói: "Tiêu đại ca, chàng lại giễu cợt thiếp".

Tiêu Bố Y nhìn thấy vẻ xấu hổ của nàng, trong lòng ấm áp, "Xảo Hề, ta nói là thật tình. Ta tuy cùng nàng chỉ mới gặp nhau vài lần, đối với nàng lại biết nàng rất là tốt. Nàng như là một trang giấy trắng, rất nhiều chuyện không biết, nhưng người như thế, làm sao ai lại nhẫn tâm giễu cợt?"

Viên Xảo Hề ngẩng đầu lên, đôi mắt linh động nhìn Tiêu Bố Y, "Tiêu đại ca, cảm ơn chàng".

"Cảm ơn cái gì?" Tiêu Bố Y khó hiểu hỏi.

Viên Xảo Hề buồn bả nói: "Cảm ơn chàng đã cùng thiếp nói chuyện, trừ phụ thân ra, thiếp đây là lần đầu cùng người khác nói nhiều như vậy".

Tiêu Bố Y cười cười, "Lệnh tôn không khỏi quản giáo nàng quá nghiêm khắc".

"Không phải như thế" Viên Xảo Hề lắc đầu nói: "Cùng thiếp nói chuyện, không phải khen thiếp nhu thuận, thì cũng nói thiếp xinh đẹp, không phải nói ta không hiểu chí hướng của bọn họ, thì cũng nói căn bản không cho thiếp đi hiểu chí hướng của bọn họ. Trừ phụ thân ra, cho dù là các ca ca cho tới bây giờ cũng không quan tâm thiếp nói cái gì, chỉ có Tiêu đại ca là chân chính nghe thiếp nói chuyện. Chàng trong lòng thiếp tuy không có uy nghiêm như cha, nhưng thiếp, thiếp thích, thích cùng Tiêu đại ca nói chuyện".

Tiêu Bố Y tuy đang cười, lại nhiều ít có chút cảm khái, nếu nói Bùi Bội chỉ dùng bề ngoài lạnh lùng để bảo hộ bản thân, thì Viên Xảo Hề lại chỉ có thể là cam chịu, cùng hắn chẳng qua chỉ là chuyện trò nói chuyện phiếm, thế nhưng cũng đã làm nàng thực khoái hoạt, yêu cầu của nàng thật sự không tính là cao.

"Tiêu đại ca, thiếp nói sai rồi sao?" Viên Xảo Hề nhìn thấy Tiêu Bố Y trầm ngâm, trong lòng lo sợ.

"Nàng cũng không nói gì sai," Tiêu Bố Y nghiêm mặt nói: "Xảo Hề, nàng nói rất đúng, nàng có quyền lợi tranh thủ sự tự do của bản thân".

"Có quyền lợi tranh thủ sự tự do của bản thân?" Viên Xảo Hề trên mặt lộ ra vẻ mê man, "Thiếp có quyền lợi gì?"

Tiêu Bố Y biết giải thích chuyện giải phóng nữ quyền có mà tới trời sáng cũng chưa xong.

Vào thời đại này, phụ nữ căn bản không có địa vị gì, người giống như Bùi Minh Thúy là cực kỳ ít, Bùi Bội giết người, khi làm việc cũng chỉ có thể nữ cải nam trang, cho dù người như Lý Uyên Vương Thế Sung, cũng đem con gái làm lợi thế như là hàng hóa. Viên Xảo Hề thuở nhỏ đã tiếp thu loại tư tưởng này, đối với nàng mà nói chúng sinh ngang hàng có lẽ có thể lý giải được, nhưng đối với nàng mà nói nam nữ ngang hàng, vậy quá nửa chính là suy nghĩ không thể tưởng tượng nổi.

Triều Tùy là như thế, trong trí nhớ của Tiêu Bố Y, hình như các vương triều phong kiến đều như thế, cũng chỉ đến niên đại của hắn, phụ nữ mới chân chính được xem như là nửa bầu trời. Đối với Viên Xảo Hề mà nói, nàng đích xác không dám muốn bất cứ quyền lợi gì.

"Xảo Hề, nàng cũng biết, lệnh tôn đã đem canh thiếp của nàng cho ta" Tiêu Bố Y ho khan nói.

Viên Xảo Hề có ý xấu hổ, thấp giọng nói: "Thiếp biết, cha nói ngày sinh bát tự của chúng ta rất hợp nhau".

Tiêu Bố Y nhẹ nhàng thở dài, đưa tay khẽ vuốt nhẹ lên bờ vai mềm mại của Viên Xảo Hề, "Xảo Hề, tuy từ xưa có câu, nói cái gì cha mẹ đặt đâu con ngồi đó, nhưng nàng không cần có trói buộc gì, ta sẽ tôn trọng sự lựa chọn của nàng…"

Hắn còn chưa nói xong, Viên Xảo Hề đã nhẹ nhàng rúc vào lòng Tiêu Bố Y, thấp giọng nói: "Tiêu đại ca, chàng đối với thiếp thật tốt".

Tiêu Bố Y sửng sốt, không nghĩ đến sẽ có loại kết quả này. Mấy tháng trước, Xảo Hề này hay thẹn thùng cũng không lấy gì làm lạ, chẳng lẽ qua mấy tháng sau, lại đối với mình rất sinh hảo cảm. Tiêu Bố Y trầm mặc hồi lâu mới nói: "Xảo Hề, nàng mới vừa rồi muốn nói gì?"

Viên Xảo Hề nhẹ nhàng rúc vào lòng Tiêu Bố Y, thấp giọng nói: "Thiếp muốn nói, làm bạn với vua như làm bạn với hổ. Tiêu đại ca đều nói, con người sống ở trên đời này, có thể có bao nhiêu sự lựa chọn. Tiêu đại ca thông minh như thế, không làm quan cũng có thể sống thật tốt, vì sao chấp nhất với quan vị này không buông?"

Thật lâu sau không có nghe thấy Tiêu Bố Y trả lời, Viên Xảo Hề ngẩng đầu lên, bất an nói: "Tiêu đại ca, thiếp chẳng qua chỉ là một tiểu nữ tử, kiến thức thô thiển, nói ra chỉ cái nhìn của bản thân, chàng đã đáp ứng qua sẽ không trách thiếp đó".

Tiêu Bố Y lắc đầu nói: "Xảo Hề, ta không có trách nàng, ta chỉ đang nghĩ, ta giải thích như thế nào với nàng thôi".

"Ồ?" Viên Xảo Hề lắc đầu nói: "Thật ra, thật ra chàng cũng không cần giải thích với thiếp, thiếp nếu thực gả cho chàng, chàng có làm quan hay không thiếp cũng đều sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh chàng".

Nàng khi nói ra vĩnh viễn ở bên cạnh chàng, rất là tự nhiên, hiển nhiên trong lòng đã hạ chủ ý. Tiêu Bố Y do dự nói: "Thật ra ta khi bắt đầu cũng có ý nghĩ trong đầu giống như nàng vậy, ta cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến sẽ làm quan gì, ta cũng không muốn quan. Con người sống trên đời, như cây cỏ sống một thu, không lo lắng vô tư mà vui vẻ thật sự so với cái gì cũng đều hạn phúc hơn…"

Viên Xảo Hề đôi mắt nhìn Tiêu Bố Y, chăm chú nghe, có chút say mê, nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng như thế, trong lòng nàng một khắc này chỉ nghĩ, nếu cả đời đều ở bên cạnh nam nhân này, nghe hắn nói chuyện, vậy so với bất cứ cái gì cũng đều vui vẻ hơn.

"Nhưng ta nghĩ là một chuyện, mà làm lại là một chuyện khác" Tiêu Bố Y trầm giọng nói, thần sắc như đang nhớ lại. Hắn tới nơi này chỉ mới một năm, nhưng tất cả những chuyện phát sinh trong một năm này, cả đời hắn cũng chưa từn nghĩ qua.

Đao quang kiếm ảnh, huyết vũ tinh phong, đấu đá lẫn nhau, còn có chân tình khó quên trong hoạn nan kia nữa.

Hắn cũng là người, cũng có cảm tình, cũng có lúc sa sút. Chỉ là có khi, hắn cũng có chút áp lực về tâm lý khó có thể thừa nhận nổi, hắn thậm chí cũng không biết bản thân có thể còn sống để nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai hay không nữa.

Quyền như Lý Hồn thì thế nào, có được Miễn tử thiết khoán thì thế nào, phải chết thì vẫn phải chết. Hắn thiện lương nhân hậu thì sao, người muốn mạng hắn đối với hắn cũng không quen biết, không phải vì cừu hận, có lẽ chẳng qua chỉ là năm trăm lượng vàng mà thôi.

"Khi sói ăn dê, dê có biện pháp gì?" Tiêu Bố Y đột nhiên hỏi, "Cầu sói không ăn nó sao?"

Viên Xảo Hề chớp chớp mắt, "Vậy sói sẽ đồng ý sao?"

Tiêu Bố Y khóe miệng lộ ra nụ cười chua sót, "Soi ăn dê nguyên nhân rất đơn giản, là bởi vì đói khát. Người ăn thịt người nguyên nhân cũng rất đơn giản, là bởi vì biến chất. Dê nếu không muốn bị ăn, cũng không thể đi cầu ai, mà là phải đoàn kết lại, lợi dụng chính cặp sừng của bản thân, trừ cái đó ra, không còn phương pháp nào khác. Vô luận ngươi có muốn ăn sói hay không, thì bản thân ngươi cũng phải mạnh mẽ lên, không biết nàng hiểu được ý của ta không?"

Viên Xảo Hề suy nghĩ hồi lâu mới nói: "Thiếp không hiểu lắm, nhưng Tiêu đại ca, chàng về sau có thể kiên nhẫn giúp thiếp hiểu không?"

Tiêu Bố Y im lặng hồi lâu, đột nhiên nói: "Ta lần này muốn xuống thuyền tại Lương quận".

"Ồ?" Viên Xảo Hề kinh ngạc nói: "Chàng không phải là muốn theo Thông Tể Cừ nhắm hướng bắc tới Thái Nguyên sao? Chàng xuống thuyền tại Lương quận để làm cái gì?"

"Đi gặp một người" Tiêu Bố Y chậm rãi nói.

Viên Xảo Hề do dự nói: "Là một nữ nhân?"

Tiêu Bố Y không thể không nói Viên Xảo Hề tuy giống như một trang giấy trắng, nhưng trực giác của nữ nhân vẫn rất chuẩn, nhìn thấy Tiêu Bố Y gật đầu, Viên Xảo Hề thấp thỏm hỏi: "Nàng ta đẹp lắm sao?"

"Ta cho tới bây giờ còn chưa thấy qua bộ dáng của nàng ta" Tiêu Bố Y lắc đầu nói.

Viên Xảo Hề rất là kinh ngạc, "Vậy gia thế của nàng ta tốt lắm sao?"

"Nàng ta cô khổ một mình, vẫn là độc lai độc vãng" Tiêu Bố Y khi nói tới đây, có chút buồn bã, bởi vì hắn xem ra, Bùi Bội hiển nhiên so với Viên Xảo Hề kiên cường hơn rất nhiều, nhưng hắn hiện tại mới hiểu được, cái giá của sự kiên cường này không khỏi rất cao. Trong mắt Viên Xảo Hề, hiển nhiên nhìn không ra giá trị của bản thân nàng, chỉ là từ dung mạo cùng gia thế so sánh với người khác, không thể không nói nhận thức của nàng có chút giới hạn.

"Vậy Tiêu đại ca tìm nàng…" Viên Xảo Hề muốn nói lại thôi.

Tiêu Bố Y nhẹ giọng nói: "Không bằng ta kể cho nàng chuyện xưa trước có được không?"

Viên Xảo Hề gật đầu, khẽ cười nói: "Thiếp trước đây, thích nhất là nghe má má kể chuyện xưa cho thiếp nghe" Tiêu Bố Y không giải thích, đã bắt đầu từ khi đi quan ngoại, "Ta cùng nàng ta chân chính quen nhau trong một đêm mưa đẫm máu…"

Tiêu Bố Y nhẹ nhàng kể lại chuyện kết giao cùng Bùi Bội, từng chi tiết như rõ ràng xuất hiện trong đầu, quan ngoại đêm mưa ngăn địch, thảo nguyên hoàng hôn chuyện trò, sóng vai đối kháng Lục An Hữu cùng Lịch Sơn Phi, sơn động đàm tiếu, những lời trong đêm tại Đông Đô, ám sát tại Tứ Phương quán, hiểu lầm tiêu tan, cho đến khi nàng vì Nguyệt Quang mà nhảy xuống nước, bệnh nặng ở thân mà vẫn tiến đến cùng hắn liên thủ đánh lui Lý Tử Thông.

Tất cả mọi chuyện nàng làm, từ khi làm cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến Tiêu Bố Y sẽ hồi báo cái gì, nàng yêu, cho nên nàng làm, chưa từng hối hận!

Tiêu Bố Y khi bất giác nói lên tất cả những điều này, mới phát hiện nhưng gì trải qua đã khắc sâu vào trong đầu, xua đi không được.

Không nói tới dễ dàng nói lời yêu, ưng thuận hứa hẹn cũng đã là một món nợ rồi! Tiêu Bố Y bỗng nhiên phát hiện, hắn cho dù không ưng thuận hứa hẹn, thì tất cả những điều này hắn cũng phải dùng kiếp sau để bù đắp lại.

Tiêu Bố Y sau khi nói xong khóe mắt đã có chút trong suốt, Viên Xảo Hề hai má cũng đã nước mắt chảy xuôi, nàng có thể làm chính là nhẹ nhàng nắm lấy tay của người nam nhân này, cũng hy vọng mình có một ngày cũng như Bùi Bội ở bên cạnh Tiêu Bố Y, không rời xa, sinh tử có nhau.

Nàng vẫn cảm thấy mình quen với Tiêu Bố Y là số mệnh, nhưng nàng bỗng nhiên phát hiện đây là một loại hạnh phúc, nàng rất may mắn mình gặp được một nam nhân hiểu được người khác, cho nên nàng dùng thanh âm thấp đến không thể thấp hơn nói: "Tiêu đại ca, thiếp cũng muốn đi gặp tỷ tỷ này, có được không?"

187. Chương 187: Kinh Biến

Sáng sớm, Thái Bình thôn.

Hơn mười thớt ngựa mang theo ánh mặt trời đi tới, kéo theo cái bóng thật dài, nhìn trông như những con rắn thật dài đang vặn vẹo.

Người đi trước bạch mã áo xanh, hai hàng lông mày như đao, đúng là Tiêu Bố Y, bên cạnh hắn chính là Cầu Nhiêm Khách râu ria lởm chởm, còn có hai huynh đệ A Tú Chu Mộ Nho. Tôn Thiếu Phương vẫn dẫn cấm vệ đi theo, tuy dọc theo đường đi ai bảo vệ ai cũng nói không rõ được, nhưng đây dù sao cũng là chức trách của bọn họ, Thừa Hoàng Thừa Lưu Giang Nguyên đương nhiên cũng ở trong đó. Viên Lam cùng con gái cưỡi ngựa ở phía sau, thuật cỡi ngựa cũng không kém, Viên Xảo Hề ngày thường rất ít khi cưỡi ngựa, bôn ba cũng có chút vất vả, nhưng vẫn nhìn bóng lưng cao lớn ở phía trước.

Viên Lam liếc nhìn ánh mắt của con gái, khóe miệng vẫn là nụ cười không chút thay đổi.

Con đường này Tiêu Bố Y đã đi qua, nên lúc này cũng rất quen thuộc, nhưng khi cách Thái Bình thôn không xa, lại hãm tốc độ ngựa lại, Cầu Nhiêm Khách cũng đã sớm cau mày.

"Lão Đại, làm sao vậy? Cận hương tình khiếp (gần nhà thì tình cảm làm cho sợ hãi) sao?" A Tú cười xuất ra một câu nhã văn, "Bùi Bội không có việc gì đâu" hắn lời mới vừa dứt, nụ cười đã cứng ngắc trên mặt.

Thôn làng ở phương xa đã không phải là thôn, xem ra giống như một đống đổ nát, nơi nơi đều là tường đổ vách xiêu, hoang lương dàn trải, xem ra dường như là bị hỏa thiêu.

Tiêu Bố Y ghìm ngựa tại chỗ chỉ chốc lát, rồi lại thúa ngựa hướng thôn đông chạy như điên, lấy thuật cỡi ngựa của Cầu Nhiêm Khách cũng truy cản không nổi, mọi người liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều có sự lo lắng. Thái Bình thôn thái bình nhiều năm, hôm nay chỉ sợ gặp phải tai ương diệt vong.

Mọi người đều thúc ngựa hướng về phía thôn đông, chỉ phát hiện dọc theo đường đi tràn đầy hoang lương, trên đường không một bóng người. Cả Thái Bình thôn đã biến thành một cái thôn chết.

Đợi khi mọi người chạy tới đông thôn, phát hiện hai thớt ngựa đang hí dài ở ngoài sân, hai người Chu Mộ Nho biết đây là chỗ ở của Nhạc thần y, liền nhảy xuống ngựa.

Tường rào đã sập qáu nửa, cửa cũng đã sớm cháy trụi, chỉ để lại một cái lỗ đen ngòm như một miệng quái thú vậy.

Tất cả mọi người trong lòng lo lắng, biết Thái Bình thôn này quá nửa đã gặp tai ương, nhà của Nhạc thần y cũng không thể may mắn thoát khỏi. Bên trong nhà đã truyền đến tiếng hô của Tiêu Bố Y, có chứa sự lo lắng, "Bùi Bội".

"Cha, đây là sao vậy?" Viên Xảo Hề khiếp sợ hỏi.

Viên Lam cau mày, "Chẳng lẽ là tặc đạo cướp thôn?"

Viên Xảo Hề tuy run sợ, nhưng cũng đi theo Viên Lam vào đình viện, nói là đình viện, nhưng đã biến thành một mảng đất đá, trước một căn phòng bị sụp đổ, Tiêu Bố Y ngồi xổm xuống, gầm một tiếng hai tay vận kình xốc lên, dưới căn phòng sụp đổ không có ai.

"Tiêu đại ca, người không cần gấp. Bùi Bội tỷ cát nhân thiên tướng, nói không chừng sẽ không sao" Viên Xảo Hề chỉ có thể an ủi như thế, nhìn thấy Tiêu Bố Y hai tay đầy bụi đất, không khỏi có chút đau lòng.

"Cô sao biết không sao?" Tiêu Bố Y đột nhiên đứng lên, quay đầu lại lớn tiếng quát.

Viên Xảo Hề bị dạo giật mình, chỉ thấy Tiêu Bố Y hai mắt đỏ hồng, khóe miệng run rẩy, không tự chủ được lùi một bước, sắc mặt tái nhợt, không biết nói cái gì.

Một cánh tay đặt ở trên vai Tiêu Bố Y, Tiêu Bố Y quay đầu nhìn lại thấy ánh mắt trách cứ của Cầu Nhiêm Khách, hít sâu một hơi nói: "Xảo Hề, thực xin lỗi".

Hắn lời vừa nói ra liền biết không đúng, đơn giản là quan tâm thì lòng sẽ loạn, Viên Xảo Hề chẳng qua chỉ là an ủi hắn, mà lại bị hắn quở trách, vậy thật sự là chuyện trước đó chưa từng có.

Nghe được Tiêu Bố Y lập tức xin lỗi, Viên Xảo Hề cắn môi, chỉ lắc đầu nói: "Tiêu đại ca, không cần nói gì, chúng ta đi tìm tỷ tỷ quan trọng hơn".

"Ta vừa rồi đi tra xét phụ cận đình viện, phát hiện trong thôn một người chết cũng không có" Cầu Nhiêm Khách trong mắt lộ ra vẻ vui mừng, thầm nghĩ Tiêu Bố Y tuy tình thế cấp bách, lại còn có thể lập tức khống chế cảm xúc, chỉ bằng vào điểm này, đã có thể làm đại sự.

Phải biết rằng Cầu Nhiêm Khách kinh nghiệm già dặn, biết vào loại thời điểm này, lo lắng chẳng những nửa điểm tác dụng cũng không có, nhiều khi còn có tác dụng ngược. Khi Tiêu Bố Y còn đang hô gọi, hắn đã sớm ra ngoài tìm kiếm dấu vết để lại.

"Đại ca có ý gì?" Tiêu Bố Y trong đầu chỉ là một mảng trống không.

"Cái này chứng tỏ khi đạo phỉ đến đánh giết, người trong thôn đã sớm có chuẩn bị" Cầu Nhiêm Khách trầm ngâm nói: "Bọn họ có lẽ đã biết đạo phỉ sẽ đến đánh thôn, đã sớm trốn tránh cũng không chừng, bằng không sao lại đạo phỉ đốt phá thôn xóm, trong thôn lại không có ai bị giết, đạo phỉ có thể là do không thấy người trong thôn, lúc này mới giận dữ đốt thôn".

Tiêu Bố Y tỉnh táo lại, nghĩ lại một đường tới đây, đích xác là không thấy một ai, biết Cầu Nhiêm Khách không bao giờ nói lời thừa, không khỏi hy vọng tăng nhiều, "Vậy bọn họ trốn ở nơi nào?"

Tiêu Bố Y sau khi hỏi xong có chút xấu hổ, Cầu Nhiêm Khách vỗ vỗ vai Tiêu Bố Y, an ủi nói: "Bố Y, vô luận thế nào, lo âu không giải quyết được vấn đề gì, chỉ có thể càng làm cho ngươi khó giải quyết vấn đề. Ngươi trước kia ở phương diện này vẫn rất là bình tĩnh, hôm nay Bùi Bội tuy ở đâu không rõ, ta biết

ngươi rất nóng ruột, nhưng lúc này ngươi càng cần phải bình tĩnh hơn nữa mới đúng. Người khác quan tâm, không thể trở thành lý do để ngươi quở trách".

Tiêu Bố Y hiểu ý của Cầu Nhiêm Khách, không khỏi có chút xấu hổ, Cầu Nhiêm Khách nói không sai, nhân thương tổn thường thường chính là người quan tâm mình, nếu không quan tâm thì sao lại thương tổn?

Có chút áy náy nhìn Viên Xảo Hề, thấy nàng sợ hãi nhìn mình, Tiêu Bố Y cười khổ nói: "Mới vừa rồi..."

"Mọi người trong thôn sẽ trốn ở nơi nào?" Viên Xảo Hề đổi đề tài.

Tiêu Bố Y bắt buộc bản thân bình tĩnh lại, quay đầu nhìn về xa xa, thần sắc khẽ động, "Nếu muốn tránh né, bọn họ có thể lên núi hay không?"

Cầu Nhiêm Khách gật đầu, "Ta cũng đoán như vậy. Bố Y, chúng ta chia làm bốn đội, Tôn Thiếu Phương dẫn một đội, A Tú Chu Mộ Nho dẫn một đội, ngươi, ta công phu không kém, phạm vi tìm tòi nhanh hơn một ít, phân biệt tỏa ra bốn hướng tìm kiếm, một khi có manh mối cùng tin tức, lập tức về lại chỗ này đốt lửa báo. Viên huynh cùng Xảo Hề lưu lại trong này chờ đợi, đề phòng Bùi Bội cùng Nhạc thần y quay trở về".

Tất cả mọi người cùng đồng ý, lập tức hành động, Viên Lam cũng cảm tạ Cầu Nhiêm Khách cấp cho mình mặt mũi. Hắn có lúc dĩ nhiên rất có năng lực, chẳng qua là có căn cơ cùng nhiều người, nhưng nếu là đi tìm người thì hắn đích xác có chút khó khăn, Cầu Nhiêm Khách an bài nhiệm vụ cho hắn, cũng rất là biết lượng sức, không làm hắn mất mặt, thật sự là một người cẩn thận.

Đợi khi đám người Cầu Nhiêm Khách tản ra bốn hướng đi tìm, Viên Lam mới nói: "Xảo Hề, biểu hiện của con tốt lắm, Bố Y mới vừa rồi đối với con phát hỏa đích xác là không nên, nhưng nam nhân luôn phải có chút tính tình mới tốt".

"Cha, chuyện vừa rồi không cần nhắc lại," Viên Xảo Hề lắc đầu nói: "Tiêu đại ca thích tỷ tỷ mới có thể khẩn trương như thế. Thật ra con mới vừa rồi chỉ nghĩ, một nam nhân vì một nữ nhân mà gấp như vậy, thì đó cũng là chuyện mà nữ nhân hạnh phúc".

Nàng dọc theo đình viện đi xung quanh, chỉ thấy đình viện nơi nơi đều cháy đen thui, có chút khó hiểu nói: "Cha, con cảm thấy Bùi tỷ tỷ nếu biết Tiêu đại ca sẽ đến, mà tỷ phải ra ngoài tị nạn, thì sẽ lưu lại chút manh mối mới đúng, nếu có manh mối, manh mối thì nên phải ở trong đình viện này".

Viên Lam tinh thần rung lên, gật đầu nói: "Không sai, đó là một cô gái tinh tế, có thể sẽ làm như vậy. Bố Y quên điều tra manh mối, chúng ta cũng không có việc gì, vô luận có manh mối hay không, chúng ta cũng phải tìm kiếm một chuyến".

***

Tiêu Bố Y không biết Cầu Nhiêm Khách nói có chính xác hay không, chỉ hy vọng hắn lần này phân tích chuẩn.

Khi hắn cưỡi Nguyệt Quang chạy vội ra khỏi thôn, vẫn theo trong trí nhớ mà chạy tới ngọn núi mà Bùi Bội hái thuốc. Khi đến dưới chân núi chỉ thấy cây cối xanh tươi, còn có chút xanh hơn lúc rời đi, chỉ là vật đó người đâu, giai nhân không thấy, không khỏi buồn bả mất mác.

Cũng may hắn cũng đã kinh qua nhiều thương đau, tùy ý để Nguyệt Quang gặm cỏ, bản thân thì chạy lên trên núi.

Khi hắn chưa có tập Dịch Cân kinh, thì sức chịu đựng đã rất tốt, sau khi tập Dịch Cân kinh khí tức lại càng lâu dài, rất ít khi cảm thấy mệt mỏi, hắn một đường chạy lên trên núi, hai mắt như điện không ngừng quan sát, chỉ sợ bỏ sót điều gì.

Đột nhiên ánh mắt ngưng trụ, Tiêu Bố Y chạy vội tới một tảng đá lớn ở giữa sườn núi, tảng đá cao hơn nửa người, mặt trên khá bóng loáng, hắn đưa tay sờ soạng, phát hiện không có bụi đất gì, giống như thường xuyên có người ngồi trên đó, Tiêu Bố Y trong lòng vừa động, đưa mắt nhìn mọi nơi, chỉ thấy núi vẫn xanh như trước, người vẫn không thấy đâu, không khỏi trong lòng lo lắng, lên tiếng gọi lớn: "Bùi Bội, Bùi Bội..."

Hắn vận khí hô lớn, thanh âm đẩy ra, sơn cốc xa xa vẫn dư âm không dứt, phảng phất như tương tư triền miên khó có thể dứt bỏ, chỉ là đợi khi thanh âm lắng xuống, bốn phía vẫn không có gì thay đổi.

Tiêu Bố Y không dừng lại mà nhanh chóng đi lên trên núi, khi đến đỉnh núi thì đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy bên tay trái chính là Thái Bình thôn, một mảng đen đúa, tràn đầy thê lương, bên tay phải là núi non liên miên bất tuyệt, nhìn thấy được ở phương xa trời xanh mây trắng, vô cùng vô tận.

Tiêu Bố Y thoáng trầm ngâm một lát, rồi chạy về hướng xa xa, dọc theo đường đi vẫn hô lớn tên Bùi Bội, cẩn thận tìm kiếm. Không biết là chạy bao xa, Tiêu Bố Y tuy thể lực cường kiện, nhưng cũng đã cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, lúc này mới dừng bước tìm một dòng suối nhỏ, múc nước uống một ngụm, trông thấy bản thân trong nước sông, hai hàng lông mày khóa chặt, trên mặt nước ròng ròng, giống như nội tâm đang lo lắng.

Không biết tại sao, trong đầu hắn đột nhiên nhớ lại mình khi đó có nghe một câu nói, khi nước mắt chảy xuống thì mới biết được, xa nhau cũng là một sự hiểu nhau!

Hắn vẫn nghĩ đến đây là thiếu niên không nhìn được tư vị của nỗi buồn, dùng những từ ngữ mới mẻ để diễn tả nỗi buồn, nhưng khi mơ hồ cảm thấy cuộc đời này sẽ không được gặp lại Bùi Bội, lúc này mới hiểu được, thì ra trong lòng hắn, tình yêu của Bùi Bội đối với hắn lại nặng như thế.

Khi chậm rãi đứng lên, Tiêu Bố Y thẳng sống lưng, phía trước cây cối rậm rạp, vô cùng vô tận, nhưng hắn vẫn vĩnh viễn không ngừng tìm kiếm.

Hoàng hôn buông xuống, ánh nắng chiều lan tỏa, Tiêu Bố Y tuy không muốn buông tha sự tìm kiếm, nhưng cũng chỉ có thể quay lại. Dù sao người đi tìm kiếm cũng không chỉ một mình hắn, vô luận có tìm được hay không, đều phải trở về xem động tĩnh của những người khác. Mang theo ý niệm này trong đầu, Tiêu BốY lại chạy vội tới đỉnh núi, đưa mắt nhìn xuống dưới chân núi, trong lòng chấn động.

Phía Thái Bình thôn có ánh lửa chớp động, đúng là phía đông thôn, chính là chỗ của Nhạc thần y, chẳng lẽ nói bọn họ đã tìm được Bùi Bội?

Tiêu Bố Y trong khi suy nghĩ, đã không do dự, phóng chân chạy như điên xuống dưới chân núi, đợi khi chạy vội tới giữa sườn núi, theo bản năng hướng tới tảng đá kia nhìn qua, rồi quay đầu lại chạy tới mấy trượng, đột nhiên lại ngừng bước.

Trong ấn tượng, tảng đá không có cao như vậy, trong thường thức, tảng đá cũng sẽ không cử động. Nhưng mới vừa rồi khi hắn quay đầu lại nhìn, tảng đá cao hơn một chút, lại nhúc nhích.

Tiêu Bố Y một khắc kia thân mình có chút cứng ngắc, không phải sợ hãi, mà là mừng như điên khó có thể tin được. Hắn chậm rãi xoay người sang chỗ khác, giây lát lại quay người qua, có chút chần chờ hỏi: “Bùi Bội?”

Tảng đá lớn không có biến cao, chẳng qua không biết từ khi nào thì trên tảng đá đã ngồi một người.

Người nọ khóe mắt có nước mắt, khóe môi lại nở nụ cười, nhẹ giọng nói, “Tiêu đại ca…” Nàng xem ra vẫn còn rất yếu, nhưng tinh thần dù sao cũng đã tốt hơn nhiều.

Tiêu Bố Y khi nhảy tới, nhìn thấy đối phương mặc đồ vải bố nhưng lại là nữ trang, sắc mặt tái nhợt, mũi thẳng, không khỏi có chút chần chờ, khi nghe được đối phương nói một câu Tiêu đại ca, liền vui mừng giang hai tay ôm lấy Bùi Bội nói: “Bùi Bội, quả nhiên là nàng”.

Bùi Bội cũng mở rộng vòng tay chào đón, ôm lấy Tiêu Bố Y, lại nhẹ giọng kêu một tiếng, “Tiêu đại ca” Nàng kêu hai tiếng Tiêu đại ca, như là kêu cả một đời. đơn giản là nàng những ngày này, trong mộng cũng gọi như vậy.

“Nàng không sao là tốt rồi” Tiêu Bố Y thở phào một hơi, trong lòng ấm áp, cũng không quên hỏi một câu, “Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

“Thật ra lúc trưa chàng gọi thiếp, thiếp đã nghe rồi, thiếp lúc ấy nghe được còn tưởng rằng mình đang nằm mơ, đợi khi xác định là không phải nằm mơ, lúc này mới đi tìm chàng” Bùi Bội nhìn Tiêu Bố Y, trong mắt tràn đầy nhu tình, “Chẳng qua khi thiếp đuổi tới chỗ này thì chàng đã sớm đi xa rồi”.

Tiêu Bố Y có chút thẫm mắng mình hồ đồ, không nghĩ đến vấn đề này, "Nàng nói nàng ở phụ cận đây?"

Bùi Bội cười gật đầu, "Đúng vậy, đại ca ngốc. Chàng chẳng lẽ không có nhìn thấy lời nhắn lại của thiếp?"

Tiêu Bố Y ngẩn ra, "Nàng nhắn lại ở nơi nào?" Bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, "Nàng từ trưa đến giờ vẫn ở đây đợi ta sao?"

Bùi Bội nhẹ nhàng rúc vào trong lòng Tiêu Bố Y, "Chàng không phải cũng đi tìm thiếp sao? Tiêu đại ca, cảm ơn chàng".

Tiêu Bố Y nghe nàng đã chờ đợi thật lâu, không khỏi có chút đau lòng, "Bội nhi, vậy ai đã đốt thôn? Nàng ở tại phụ cận? Ta sao lại không có phát hiện?"

Hắn liên tiếp hỏi mấy vấn đề, lại nhìn ngọn lửa ở thôn đông, trong lòng cảnh giác, Bùi Bội nếu ở nơi này, vậy phóng hỏa là ai? Vì sao đốt lửa?

"Là Vô thượng vương Lô Minh Nguyệt đã hạ thủ" Bùi Bội bặm môi, tràn đầy thống hận, khi nhìn sang Tiêu Bố Y lại chuyển sang nhu tình, "Thái Bình thôn tuy là thế ngoại đào nguyên, nhưng tin tức cũng rất linh thông. Nghe nói Lô Minh Nguyệt bị trương Tu Đà tại Tề quận sau khi bị đánh bại, một đường nam hạ, rất nhanh lại tụ tập mấy vạn người. Trương Tu Đà đuổi giết không tha, lại ở tại Đông Bình quận đánh Lô Minh Nguyệt. Lô Minh Nguyệt bất đắc dĩ lại dẫn tàn binh nam hạ, dọc theo đường đi đốt nhà giết người cướp của, không chuyện ác nào không làm. Trong thôn chỉ sợ bị tai ương, nên cho thôn dân vào trong núi tránh né, thôn dân không ở trong này, đang ẩn nấp ở núi đối diện. Thiếp tính chàng nếu ở Dương Châu thuận lợi, thì quá nửa những ngày này sẽ quay lại, cho nên ở trong sơn động gần đây chờ chàng, Nhạc thần y thật ra cũng đồng ý, nói thiếp gần đây có sự tiến bộ, hiện tại chỉ cần không đề khí ra tay, thì không có gì đáng ngại, phụ cận này lại không dã thú gì, thiếp ở cũng không có gì nguy hiểm, sơn động cũng khá bí ẩn, đương nhiên sẽkhông tùy tiện để cho người ta phát hiện. Thiếp sau khi đi ra nghe được tiếng hô của chàng đã đến đỉnh núi, thiếp không có khí lực đuổi theo chàng, nên đành ở đây chờ, chỉ sợ lại bỏ qua mất. May mà cuối cùng cũng lại được nhìn thấy Tiêu đại ca".

Nàng nói tới đây, trong mắt tràn đầy ý cười, nhưng hai gò má đã tràn đầy nước mắt, giống như hoa lê sau cơn mưa. Bùi Bội sau khi bỏ đi nam trang đã hoàn toàn không còn lưu lại nửa phần đặc điểm của Tiểu Hồ Tử. Sắc mặt của nàng có lẽ tái nhợt một chút, môi của nàng có lẽ nhợt nhạt một chút, nhưng hai hàng lông mày của nàng như trăng non ở chân trời, cong cong xinh đẹp, hai mắt của nàng sáng ngời đen láy, rất có thần, ánh trăng màu bạc phủ lên trên người Bùi Bội, làm nàng như một nụ hoa tú lệ thoát tục.

"Khóc cái gì, không sao rồi" Tiêu Bố Y dùng ống tay áo lau đi nước mắt của Bùi Bội, hết sức tự nhiên. Trong mắt hắn, Bùi Bội vô luận dung mạo như thế nào cũng không bằng thâm tình của nàng.

"Có khi, cao hứng cũng sẽ khóc" Bùi Bội cười nói: "Tiêu đại ca, thiếp là cao hứng mà khóc, thiếp ngồi ở trên tảng đá chưa từng sợ hãi như vậy, thiếp chỉ sợ chúng ta lần này không gặp, có gặp lại cũng muôn vàn khó khăn. Thiếp nhìn thấy dưới chân núi có lửa, cũng không biết là sao, vốn định đi tìm chàng, lại sợ bỏ qua, do do dự dự vẫn cứở lại đây".

Tiêu Bố Y thần sắc khẽ biến, "Bùi Bội, theo ta xuống núi xem một chút" Hắn không để Bùi Bội suy nghĩ nhiều, giản lược đem chuyện ánh lửa nói ra, rồi chậm rãi ngồi xổm xuống, trầm giọng nói: "Nàng không cần suy nghĩ nhiều, tất cả cứ để ta giải quyết, Bội nhi, ta cõng nàng xuống núi".

Bùi Bội nhẹ nhàng nằm ở trên lưng Tiêu Bố Y, bỗng nhiên hôn lên cổ hắn một cái, rồi cười ngọt ngào, nàng đột nhiên phát hiện, có khi, cái gì cũng không nghĩ chỉ cần âu yếm người trong lòng đã là một sự hạnh phúc rồi.

Tiêu Bố Y cõng Bùi Bội lao xuống sườn núi, huýt lên một tiếng, Nguyệt Quang trong bóng đêm đã như điện xẹt vọt ra, Tiêu Bố Y lưng cõng Bùi Bội, phi thân lên ngựa, thế nhưng vẫn thoải mái có thừa.

Hắn ngồi trên lưng ngựa, trong lòng rất bình tĩnh, thầm nghĩ cho dù phía trước có thiên quân vạn mã mai phục, có Nguyệt Quang cũng sẽ không việc gì. Hắn phóng ngựa hướng về phía thôn đông, chỉ thấy ánh lửa đã đến gần, đúng là phía đình viện của Nhạc thần y.

Tiêu Bố Y giảm tốc độ, có chút đề phòng nhìn về phía đó, trước đình viện của Nhạc thần y có một đống lửa lớn, đang hừng hực thiêu đốt, nghe được có tiếng vó ngựa vang lên, một thân hình nhỏ nhắn từ cạnh

đống lửa đứng lên, vui vẻ kêu lên: "Tiêu đại ca, thiếp biết Bùi tỷ tỷở nơi nào, tỷấy hình như, hình như..."

Nhìn thấy Tiêu Bố Y trở người xuống ngựa, trên lưng ngựa còn ngồi một nữ nhân, ánh mắt như nước đang nhìn mình, gương mặt đầy tro bụi của Viên Xảo Hề có chút kinh ngạc, cười hỏi: "Tỷ chính là Bùi tỷ tỷ phải không?"

***

Tấn Dương cung. Dương Quảng đại ghiệp ba năm thì kiến tạo. Người kiến tạo lúc ấy là Ngự Sử đại phu Trương Hành, năm đó Trương Hành vì Dương Quảng ngồi lên trên ngôi vị hoàng đế đã xuất mưu hiến sách, công có thể sánh bằng Dương Tố Vũ Văn Thuật, Dương Quảng năm đó khi tới Thái Hành Sơn, liền sai người từ Thái Hành Sơn mở ra chín mươi dặm đền ban cho Trương Hành, đối với Trương Hành sủng ái có thể thấy được.

Chỉ là Trương Hành đã không còn, Tấn Dương cung vẫn nguy nga ở đó, mặc cho thế gian nóng lạnh.

Cũng mặc cho Tấn Dương cung còn có một người mang theo hồ lô rượu.

Người nọ xem chừng hơn bốn mươi, hai mắt lim dim, chốc lát lại nhìn sang tường thành xa xa, chốc lát lại nhìn sang Tấn Dương cung, nhẹ nhàng thở một hơi nói: "Bần tiện đến bước như thế, cũng sống uổng phí một đời".

Người nọ tự oán tựhận lại thở dài một hơi, hiển nhiên thuộc loại không thấy đủ, bởi vì vô luận nhìn thế nào, từ quần áo, từ cử chỉ, từ hồ lô rượu trên tay, còn có rượu ngon ở trong hồ lô, hắn đều không tính là là người bần tiện.

Người bần tiện chân chính tuyệt đối sẽ không thể có rượu ngon để uống.

Hắn lại uống vài ngụm, lảo đảo đứng lên lẩm bẩm: "Sắc trời còn sớm, còn có thể trở về đánh vài ván" Người này còn chưa đi xa, một người đã tới đón đầu cười nói: "Bùi Công có chuyện gì mà chán nản thế?"

Người đi tới sắc mặt gầy gò, râu ba chòm, xem ra rất giống một giáo thư tiên sinh, đối với Bùi Công có vẻ khá thân thiết.

Bùi Công lảo đảo chụp lấy người nọ, thở dài nói: "Văn Tĩnh, ngươi đến đâylàm cái gì?"

Văn Tĩnh như có ma thuật lấy ra một cái hồ lô, lại cười nói: "Ta chỉ muốn tới xem, rượu của Bùi huynh có đủ hay không?"

Bùi Công một tay chụp lấy hồ lô rượu, ha hả cười lớn nói: "Sinh ta là cha mẹ, người hiểu ta là Văn Tĩnh huynh" Chụp lấy rượu Văn Tĩnh đưa tới, Bùi Công lại tu một hơi, rượu đầm đìa tràn ra vạt áo.

Văn Tĩnh cười, ngồi xuống đất khó hiểu nói: "Bùi Công mới được thăng Phó giám Tấn Dương cung, Thánh Thượng lại ở trong này, Bùi Công đúng ra phải bận rộn, sao lại ở đây mà uống say?"

"Ta không có say, ta không có say" Bùi Công ngửa mặt lên trời thở dài, "Phó giám thì thế nào, còn không phải chạy tới chạy lui cho người ta sao? Nghĩ tới Bùi Tịch ta cả đời chẳng làm được việc gì, chẳng qua chỉ là một Thừa Vụ Lang nuôi ngựa. Hôm nay Lý đại nhân hướng tới Thánh Thượng nói tốt cho ta, nhưng không nghĩ đến lại bị tức giận, một khi đã như vậy, không bằng cứ để ta làm Thừa Vụ Lang không phải tốt hơn sao. Lưu Văn Tĩnh, ngươi trông cũng bình thường, sao lại lên được tới Tấn Dương lệnh, nghe nói là Khả Đôn tiến cử?"

Bùi Công đúng là Giá bộ Thừa Vụ Lang Bùi Tịch lúc trước Tiêu Bố Y gặp tại Đông Đô, Văn Tĩnh cũng chính là Lưu Văn Tĩnh Lưu tiên sinh mà Tiêu Bố Y tại thảo nguyên nhìn thấy dưới trướng Khả Đôn.

Lưu Văn Tĩnh cười cười, "Ta ở tại thảo nguyên khá lâu, cũng có chút nhàm chán muốn quay về, lúc này mới hướng tới Khả Đôn tấu thỉnh về lại Trung Nguyên. Được Vương Uy đại nhân để mắt cấp cho các chức vụ nhàn rỗi này, thật ra nếu bàn về bổng lộc địa vị, thì còn xa mới bằng Bùi Công của ngươi".

Bùi Tịch mắt lộ vẻ say sưa, "Muốn nói chúng ta cũng đều là kẻ bất đắc chí như nhau, cũng may ta ở tại Tấn Dương có ngươi giải sầu, bằng không cũng buồn chết được. Chỉ là ngươi và ta đều biết thế đạo này xem ra cũng không an ổn, được ngày nào hay ngày đó thôi".

Bùi Tịch đã say tám phần, nói lời đại nghịch bất đạo, đương nhiên cũng bởi vì đối với Lưu Văn Tĩnh cực kỳ tín nhiệm. Lưu Văn Tĩnh cũng uống một ngụm rượu, lơ đãng nói: "Bùi Công, ngươi cảm thấy Lý Thế Dân này thế nào?"

Bùi Tịch cau mày, "Ngươi nói nhị công tử của Lý đại nhân?"

Lưu Văn Tĩnh chỉ có thể gật đầu nói: "Không phải hắn, thì còn người nào là Lý Thế Dân?"

Bùi Tịch lắc đầu nói: "Không được không được, nếu luận năng lực tài cán, hắn so với Kiến Thành kém quá xa. Văn Tĩnh, ta đã nhìn thấy bọn họ lớn lên, nhà của Lý đại nhân nếu bàn về tài năng, thì chính là Đại công tử".

"Ồ" Lưu Văn Tĩnh cười cười, "Thì ra là như thế, chẳng qua ta cùng Thế Dân cũng hay nói chuyện, còn về Đại công tử thì hắn quá trung hậu".

Bùi Tịch chẳng muốn nghe nhiều, "Trung hậu không tốt sao? Mà đó là con của người ta, ngươi quan tâm như vậy làm cái gì? Chẳng lẽ ngươi có con gái, chuẩn bị gả cho Lý Thế Dân sao chứ? Bất quá qua đó chỉ sợ cũng chỉ có thể làm tiểu thiếp, Cao Sĩ Liêm sớm đã đem cháu gái gả cho Lý Thế Dân rồi".

Lưu Văn Tĩnh lắc lắc đầu, đổi đề tài nói: "Bùi Công, ngươi uống rượu, ta mấy ngày trước đây còn thấy ngươi vui vẻ, hôm nay sao lại thay đổi như thế?"

Bùi Tịch đem hồ lô rượu đập thật mạnh xuống một cái, lớn tiếng nói: "Còn không phải bởi vì tên thái giám chết tiệt kia".

"Bùi Công nói là Khuông Suất sao?" Lưu Văn Tĩnh hỏi.

"Không phải tên thái giám chết tiệt đó thì là người nào?" Bùi Tịch giận không thể át nói: "Tên này quả thực chính là một kẻ biến thái, nam không ra nam nữ không ra nữ, trên người cả ngày mùi thơm nồng nặc, ta ngửi thấy liền cảm thấy ghê tởm. Vậy mà hắn vẫn cứ tưởng bản thân rất tuấn tú, không có năng lực kia, trong nhà lại nuôi bảy tám tiểu thiếp, đến trứng cũng không có nghĩ cũng buồn cười".

"Hắn là Tấn Dương Cung giám, Bùi Công là phó của hắn, tất cả đều phải dĩ hòa vi quý" Lưu Văn Tĩnh khuyên nhủ: "Chẳng qua hắn ngoại trừ biến thái một chút, nhưng hình như cũng không có xung đột gì với Bùi Công?"

"Sao lại không có xung đột?" Bùi Tịch thở dài một tiếng, "Thánh Thượng mấy tháng này không biết vì sao, giống nhau chuyển tính. Vào trước kia, mọi chuyện đều yêu cầu long trọng hoa mỹ, một chút khuyết điểm cũng không được, nhưng hắn đi tuần tới Thái Nguyên, lại lần đầu tiên yêu cầu mọi chuyện tiết kiệm. Hắn một khi tiết kiệm, tên thái giám chết tiệt Khuông Suất kia suốt ngày giương mắt nhìn ta, mấy ngày trước ta từ trong cung lấy mấy xấp vải đổi rượu uống, lại bị hắn tra được, nói phải tấu thỉnh lên Thánh Thượng, hại lão tử phải bỏ tiền ra mới êm chuyện".

Bùi Tịch sau khi tố khổ mắng to, lại nói tiếp: "Lão tử thật sự chịu không được tên biến thái này, thật sự chịu không được, chẳng thà quay về Đông Đô làm Thừa Vụ Lang, nuôi ngựa chẳng phải nhàn nhã thoải mái hơn sao?"

Lưu Văn Tĩnh đột nhiên thấp giọng nói: "Bùi Công nói cẩn thận, có người đến đây".

Bùi Tịch cũng còn vài phần tỉnh táo, mở mắt nhìn qua, thấy một Cung nhân thông vội vàng đi tới, thi lễ nói: "Bùi đại nhân, dịch trạm truyền thư, Thánh Thượng tuyên triệu Thái Phó Thiếu Khanh Tiêu đại nhân đã đến Tấn Dương, Cung giám Khuông đại nhân báo Bùi đại nhân chuẩn bị tiếp đãi, mời nhanh chóng, không được trì hoãn!"

188. Chương 188: Tứ Hôn Sứ

Hoạn quan trong lịch sử các triều, đều âm hiểm lãnh khốc, vượt qua người thường rất nhiều lần.

Đương nhiên hoạn quan tốt cũng có, chẳng qua cũng hiếm như trong bầy gà lại có một cái trứng vịt vậy.

Tiêu Bố Y đối với Khuông Suất, da đầu cũng có chút tê dại, khi hắn đối mặt với hai đại cao thủ Vương Tu Bạt cùng Ngụy Đao Nhi, cũng chưa từng khó chịu như vậy.

Khuông Suất nói mình tuổi không tính là lớn, bất quá chỉ chừng bốn mươi tuổi mà thôi, nhưng hắn vào cung cũng không ngắn, ít nhất cũng hơn hai mươi năm, khi tiên đế tại vị thì hắn chính là một thái giám, đương nhiên đến thời của Dương Quảng cũng vẫn là một thái giám, thái giám chính là thái giám, không có khả năng biến thành một nam nhân chân chính, chỉ có thể biến thành một lão thái giám.

Khuông Cung giám không có râu, mặt rất trắng, nhưng nếp nhăn rất nhiều, một khuôn mặt so với Lý Uyên còn muốn trông già hơn một ít. Hắn xem ra có chút phát phì, cơ thể cũng đã lỏng lẻo không chịu nổi, nếu không có cái đai lưng đỡ cái bụng lên, Tiêu Bố Y thực hoài nghi bụng của hắn sẽ đập xuống chân.

Đương nhiên một người mập một chút cũng không có gì, già một chút cũng không có gì, phật vẫn nói, mấy cái này chẳng qua chỉ là một túi da mà thôi, nhưng túi da này lại cố tình cảm thấy bản thân thực không tệ, lại luôn làm ra một loại thần sắc tiêu sái, thì đó mới là chuyện làm cho Tiêu Bố Y chịu không nổi.

Hắn đi vào Tấn Dương Thái Nguyên quận chỉ mới nửa ngày, nhưng đối mặt với Khuông Cung giám cả người phát ra mùi hương muốn ói này, cảm giác như đã trải qua một năm.

Hắn tìm được Bùi Bội, đã yên tâm, rốt cuộc đã có thể nhanh chóng xuất phát từ Lương quận, qua Hoàng Hà, lập tức đi tới Thái Nguyên.

Viên Xảo Hề tuy tuổi còn nhỏ, cũng rất cẩn thận, nàng ở tại phụ cận miệng giếng rốt cuộc tìm được lời nhắn của Bùi Bội, Tiêu Bố Y nếu sớm thấy lời nhắn này, cũng sẽ không vất vả tìm cả ngày. Bùi Bội cũng rất cẩn thận, biết cho dù phóng hỏa, nhà của Nhạc thần y cũng có chỗ không thể cháy hết được, một cái bếp, hai đương nhiên chính là giếng nước. Nàng ở tại cạnh giếng nhắn lại cũng là lo lắng sâu xa, nhưng nàng không có dự tính được chính là, Tiêu Bố Y có khi cũng chẳng khác gì người thường, Tiêu Bố Y thực không có phát hiện lời nhắn lại, Cầu Nhiêm Khách cũng như vậy. Bọn họ tuy đều là người thông minh, nhưng có một số việc vẫn không bằng nữ nhân hiểu lòng của nữ nhân.

Cũng may tất cả đều đã là quá khứ, vô luận lời nhắn lại có thấy hay không, Tiêu Bố Y cũng đã tìm được Bùi Bội, nhưng cái này không phải là một chấm dứt, hoàn toàn ngược lại, đây là một bắt đầu. Tiêu Bố Y từ trong xương cốt là một người hiện đại, hắn đưa Bùi Bội trở về, căn bản là không có lo lắng đến chuyện Viên Xảo Hề. Chỉ là một khắc khi nhìn thấy Viên Xảo Hề hắn mới biết được, có một số việc vẫn cần phải lo lắng. Viên Xảo Hề không có thân thế thê lương như Bùi Bội, nàng tuy hôn nhân không tự chủ được, nhưng dù sao cũng là lớn lên trong nhung lụa, mười ngón tay không dính giọt nước sôi, cho nên đốt một đống lửa lớn đối với nàng mà nói, cũng không phải là chuyện dễ dàng. Khuôn mặt trắng nõn của nàng đã bị lem luốc như Táo Vương gia, bàn tay như ngọc của nàng cũng đã nổi những vết bầm, nhưng nàng không oán hận gì, vì người mà mình âu yếm làm bất cứ chuyện gì, có khi có lẽ chỉ một câu cổ vũ cũng có thể hòa tan đi mọi vất vả. Nhưng nàng không có nghe thấy Tiêu Bố Y cổ vũ, Tiêu Bố Y giống như biến thành câm điếc!

Tiêu Bố Y lấy quan niệm của người hiện đại, vẫn cảm thấy hai nữ nhân có thể cùng tốt với một nam nhân có chút giống như thần thoại Ảrập, hoặc phải nói, vẫn là thần thoại mà nam nhân luôn với tới. Hắn đương nhiên rất yêu Bùi Bội, loại cảm tình là tích lũy từ trong đồng sinh cộng tử mà ra, hắn không thể làm bộ như không biết, nhưng hắn hôm nay đối với Viên Xảo Hề cũng rất có hảo cảm, hắn quả thật muốn tìm một phương pháp lưỡng toàn kỳ mỹ, nhưng bản thân hắn cảm thấy tìm không ra. Bất quá Viên Xảo Hề thực không có xem cái này như là một vấn đề gì khó khăn, nàng trời sinh bản tính nhu thuận, khi nhìn thấy Bùi Bội, nàng hoàn toàn không có địch ý, ngược lại còn rất cao hứng đi tới hỏi han.

Có lẽ là sự nhiệt tình của Viên Xảo Hề cuốn hút Bùi Bội, Bùi Bội rất nhanh đã cùng Viên Xảo Hề thân thiết, ngược lại đem Tiêu Bố Y bỏ mặc. Tiêu Bố Y không nghĩ tới kết cuộc như vậy, không khỏi cười khổ.

Hai nữ xem ra thực không có khúc mắc gì, hòa thuận chung sống, chuyện còn lại thật ra cũng là thuận lý thành chương mà giải quyết. Viên Xảo Hề quyết định lưu lại chiếu cố Bùi Bội, Bùi Bội cũng không có phản đối. Cầu Nhiêm Khách sau khi xem mạch cho Bùi Bội, cũng có phán đoán giống như Nhạc thần y, loại bệnh của Bùi Bội không có thuốc trị, chỉ có thể dựa vào tiềm lực cùng nghị lực của bản thân mà thôi. Cầu Nhiêm Khách cũng không tính là thần y gì, nhưng hắn quen với Tôn Tư Mạc, bản thân cũng là nội gia cao thủ, có

đôi khi giải thích so với Y sinh bình thường còn muốn cao minh hơn nhiều. Dịch Cân kinh là căn bản của hắn, nhưng phương pháp điều trị hít thở hắn cũng quen thuộc, lập tức quyết định dạy cho Bùi Bội luyện pháp môn tăng cường thể chất. Nhạc thần y vốn không đồng ý, nhưng nghe được Cầu Nhiêm Khách nói rõ ràng hợp tình hợp lý, cũng không khỏi cảm thấy thích thú, quyết định cho Cầu Nhiêm Khách thử. Nhưng dù sao cũng là chuyện liên quan đến tính mạng, Cầu Nhiêm Khách cũng cân nhắc chỉ dạy, khó tránh lãng phí thời gian, Bùi Bội nghe nói Tiêu Bố Y phải đi Thái Nguyên có việc, lập tức không muốn chậm trễ thời gian của hắn. Tiêu Bố Y biết tính tình của nàng, lập tức cầu xin Cầu Nhiêm Khách ở lại vài ngày xem tình hình, bản thân thì cùng thuộc hạ đi Thái Nguyên trước.

Đường đi cũng không phải là một ngày, đường xá so với hắn lúc trước đi Đông Đô cũng không kém bao nhiêu, chỉ là lúc trước hắn từ Mã ấp thuận Phần Thủy nam hạ, bên người chẳng qua chỉ có Hoàng xá nhân cùng hai hộ vệ. Lần này thì tiền hô hậu ủng, bên người có hơn mười người có thể sử dụng, hơn nữa một đường đi đều có quan lại tiếp đãi, thật sự là chuyện mà hắn lúc trước khi đi Đông Đô cũng chưa từng nghĩ đến.

Hắn thuận Phần Thủy bắc thượng, phát hiện sông núi ven đường không thay đổi, thay đổi chính là dân chạy nạn càng nhiều, mỗi người sắc mặt vàng vọt, đứng thẳng còn không nổi, lại có thể lấy dao dấu trong giày ra cướp bóc.

Mấy kẻ đánh cướp này đương nhiên không làm gì được Tiêu Bố Y, lại làm cho nội tâm của hắn khó chịu, bởi vì bọn họ đích thật là không đánh cướp thì sống không nổi, nhưng cho dù đánh cướp, bọn họ có thể sống sót cũng không nhiều lắm. Đi qua Tước Thử Cốc thì rất nhanh đến Tấn Dương, sau đó hắn lại nhìn thấy Khuông Cung giám so với hài cốt còn làm cho người ta ghê tởm hơn.

Khuông Cung giám thực không có chú ý tới cảm giác của Tiêu Bố Y, có lẽ hắn tự yêu mình đến mức hoàn toàn không để ý đến cảm giác của người khác, sau khi tự tay đưa cho Tiêu Bố Y một chén trà thơm, Khuông Cung giám lại cơ hồ kề sát bên người Tiêu Bố Y, "Tiêu đại nhân, một đường thuận lợi chứ?"

Thấy Khuông Cung giám thậm chí có chút ý tứẩn tình, Tiêu Bố Y thiếu chút nữa là ói hết những gì trong bụng ra ngoài, "Tất cả cũng thuận lợi, đúng rồi, Khuông Cung giám, Thánh Thượng khi nào thì gặp ta?"

Khuông Cung giám suy nghĩ hồi lâu, "Ước chừng là ngày mai, có lẽ là ngày mốt, có lẽ là ngày kia. Chỉ là Tiêu đại nhân không cần quá nóng vội, nếu Thánh Thượng muốn gặp người, ta tuyệt đối sẽ thông báo cho người ngay, người cứ yên tâm!"

"Tiêu đại nhân, Thánh Thượng triệu kiến" Bùi Tịch không biết từ khi nào đã đi đến, chiếm trên tay Cung giám.

Khuông Cung giám mặt trắng có chút phát xanh, "Bùi Tịch, ngươi uống nhiều quá có phải không? Thánh Thượng nói, khoảng thời gian này không được vui, ai cũng không muốn gặp".

Bùi Tịch lắc lắc đầu, có sự vui vẻ nói không nên lời, "Hồi công công, ta hiện tại cực kỳ tỉnh táo. Ta khi đem vật phẩm cần thiết vào nội cung, vừa khéo gặp Thánh Thượng. Thánh Thượng thuận miệng hỏi, Tiêu Bố Y sao lại còn chưa tới Tấn Dương, ta liền nói hôm qua thật ra đã đến rồi. Thánh Thượng nghe xong chỉ mắng có người không làm được việc, nghe nói hiện tại đang rất giận, bảo hạ quan tức khắc triệu Tiêu đại nhân tiến cung".

Bùi Tịch không xưng đại nhân mà chỉ xưng hô công công, hiển nhiên là có ý trào phúng, nhưng hắn xưng hô như vậy, lại ám chỉ cái gì đó. Khuông Cung giám sắc mặt có chút xám ngắt, gượng cười nói: "Là như thế sao, ta thật ra không biết, để ta lập tức dẫn Tiêu đại nhân tiến cung gặp Thánh thượng".

"Thánh Thượng nói không cần" Bùi Tịch nhẹ nhàng thở dài một tiếng, "Thánh Thượng nói công công già rồi, đã có thể cáo lão hồi hương".

Khuông Cung giám 'thịch một tiếng ngã ngồi xuống đất, miệng sùi bọt mép. Bùi Tịch cũng không để ý tới, chỉ đưa tay làm tư thế mời, "Tiêu đại nhân, mời".

Tiêu Bố Y trước kia vẫn cảm thấy Bùi Tịch làm không được đại sự, nhưng hôm nay xem ra, hắn cuối cùng cũng làm được một chuyện tốt.

Khuông Cung giám thì ra không phải nhiệt tình, chẳng qua là muốn từ trên người hắn kiếm chút sắc mà thôi, đương nhiên cũng có thể ôm ý niệm tài sắc đều thu trong đầu, không nghĩ đến nghĩ sai một chút cũng đã mất đi quan vị. Bùi Tịch nhìn như tửu quỷ, nhưng có thể đạp liền đạp, cũng có chút không thua gì Vương Thế Sung.

"Tiêu đại nhân một đường vất vả rồi" Bùi Tịch ở trước mặt Tiêu Bố Y thật ra rất quy củ.

"Làm bổn phận của thần tử mà thôi" Tiêu Bố Y ứng một câu, hai người không nói chuyện, đợi sau khi đưa Tiêu Bố Y tiến vào trong cung, Bùi Tịch đi ra liền thấy một người đang mỉm cười nhìn mình, trên mặt vui vẻ nói: "Văn Tĩnh, chủ ý của ngươi thực rất cao, chỉ cần khi ta gặp Thánh Thượng, thuận miệng một câu, liền thu thập tên thái giám chết tiệt kia, về sau ta sẽ không phải xem sắc mặt của hắn mà làm việc".

Lưu Văn Tĩnh lại cười nói: "Chúc mừng Bùi đại nhân, mới vinh thăng Tấn Dương Phó Cung giám, xem ra vị trí Tấn Dương Cung giám này cũng là trong tầm tay mà thôi".

Bùi Tịch trên mặt cười như nở hoa, nhưng không có lưu ý đến vẻ quỷ dị hiện lên trong mắt Lưu Văn Tĩnh.

***

Tiêu Bố Y lúc này đã đến bên cạnh Dương Quảng, so với khi ở Đông Đô, hai hàng lông mày của Dương Quảng xem ra lại càng cau chặt hơn một chút, đi theo bên cạnh hắn chính là Vũ Văn Thuật, Bùi Uẩn cùng Ngu Thế Cơ. Dương Quảng đi tuần lệ thường đều là các đại thần thân tín đi theo, điều này dĩ nhiên là tín nhiệm, nhiều ít cũng là bởi vì không tín nhiệm. Nhớ tới Vương Thế Sung lúc trướcở tại Giang Đô nói, Tiêu Bố Y chỉ có thể thật cẩn thận, thời gian dài ở bên ngoài có lợi mà cũng có hại, ưu đãi chính là trời cao hoàng đế xa, muốn làm cái gì thì làm cái đó. Có hại đương nhiên chính là, có nịnh thần sàm ngôn cả ngày đồn thổi, gặp phải Dương Quảng hỉ nộ vô thường này, không biết khi nào thì gặp họa sát thân.

"Bố Y, ngồi đi" Dương Quảng nhìn thấy Tiêu Bố Y, chân mày nhiều ít cũng có chút giãn ra, ở trong lòng hắn, Tiêu Bố Y này là do Tiêu Hoàng hậu Bùi Minh Thúy tiến cứ, cũng tính là thân thuộc với hắn, làm người lại chừng mực, không tranh công đoạt lợi, đáng để tín nhiệm.

Hiện tại người có thể hiểu hắn không nhiều lắm, người đáng để hắn tín nhiệm lại càng ít hơn nữa, Bùi Minh Thúy nếu không phải đi U châu tầm nã Vương Tu Bạt cùng Ngụy Đao Nhi, thì cũng có thể trợ giúp hắn một tay.

Chỉ là ý niệm lướt qua giây lát trong đầu, Dương Quảng lắc lắc đầu, trong lòng thở dài một hơi. Tiêu Bố Y thấy hắn lắc đầu, lại không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, không đợi Dương Quảng hỏi, trước tiên đem chuyện ở Dương Châu nói ra một lần. Hắn nói cực kỳ cẩn thận, cho dù đi nhạc phường cũng nói thẳng ra không e ngại, đương nhiên mấy cái này đều tính lên đầu Viên Thiên Cương, chỉ nói thiên cơ khó hiểu, hắn chẳng qua chỉ y theo trên cẩm nang làm việc mà thôi.

Tiêu Bố Y biết loại chuyện này vạn vạn lần không thể nói dối, bởi vì hắn làm việc dưới con mắt của rất nhiều người, chỉ cần một chỗ sai là bị nắm lấy ngay, thực có thể làm cho vất vả một chuyến nam hạ đều đổ sông đổ biển. Vũ Văn Thuật nụ cười trên mặt có chút cứng ngắc, Bùi Uẩn lại gật đầu có ý tán thành, Ngu Thế Cơ tiến lên nói trước: "Thánh Thượng, Tiêu Thiếu Khanh trung tâm cảnh cảnh, quả nhiên không có phụ sựủy thác của Thánh Thượng".

Dương Quảng gật đầu, trầm giọng nói: "Viên đạo trưởng thiên cơ thần toán, cho dù trẫm cũng không hiểu, Bố Y chiếu theo lời hắn nói mà làm là được. Đúng rồi, hoa quỳnh ở chỗ Tuyên Hoa có nở không?"

Tiêu Bố Y gật đầu nói: "Hồi Thánh Thượng, nở rất tươi tốt".

Dương Quảng rốt cục thở dài một tiếng, "Trẫm đã lâu không có thăm Tuyên Hoa, nàng quá nửa là sẽ trách trẫm".

Các đại thần không nói, Tiêu Bố Y lại nhẹ giọng an ủi: "Thánh Thượng, Tuyên Hoa phu nhân vẫn lấy Thánh Thượng làm trọng, biết Thánh Thượng đại nghiệp bận rộn, nói vậy cũng sẽ thông cảm với sự khó xử của Thánh Thượng".

Dương Quảng nhìn ra ngoài cung, lộ ra vẻ tưởng nhớ, Ngu Thế Cơ lại nói: "Thánh Thượng, sau chuyện lần này, Thánh Thượng cũng có thể đi Giang Nam một chuyến" Dương Quảng cũng nhíu mày, cũng không nói

gì về chuyện đi Giang Nam, chỉ hỏi Tiêu Bố Y chút sự tình.

Cũng may Tiêu Bố Y cẩn thận, cũng biết mấy cái này không tránh né được, cũng đem chi tiết về Tuyên Hoa viên miêu tả ra, mọi người như lạc vào cảnh giới kỳ lạ. Dương Quảng nghe cũng rất thích thú, sau khi nghe xong thì nói: "Bố Y đã vất vả rồi".

Khích lệ như thế đối với Dương Quảng mà nói, thật sự là hiếm thấy, coi như đã là đặc ân cao nhất. Tiêu Bố Y chỉ có thể khiêm tốn đôi câu. Dương Quảng ngồi ở trên long ỷ nhìn ra ngoài cung, hồi lâu mới nói: "Nói vậy Viên đạo trưởng thần cơ diệu toán đã có tác dụng, mấy đêm trước khi trẫm mơ thấy Tuyên Hoa, nàng còn cảm tạ trẫm giúp nàng sửa sang lại nơi ở, mời dương liễu thụ thần hộ vệ. Xem ra nàng ở nơi đó, cũng không tính là cô đơn".

Đám người Ngu Thế Cơ đều liên tục nói phải, nói cái gì Thánh Thượng thành tâm cảm động thiên địa, Viên đạo trưởng quả nhiên danh bất hư truyền. Tiêu Bố Y lại thầm nghĩ, cái này quá nửa là cả ngày suy nghĩ, đêm sẽ mơ thấy. Dương Quảng vì Trần Tuyên Hoa làm chút chuyện, cuối cùng cũng đã an tâm. Chỉ là một nam nhân vì một nữ nhân nhớ nhung lâu đến như vậy, cũng không biết nữ nhân kia rốt cuộc là làm thế nào mà điên đảo chúng sinh.

Dương Quảng không nói, mọi người cũng yên lặng, không biết qua bao lâu, Dương Quảng lúc này mới nói: "Bố Y, lần này trẫm gọi ngươi đến, còn muốn để cho ngươi làm một chuyện".

"Thánh Thượng xin phân phó" Tiêu Bố Y cung kính nói.

Dương Quảng nhẹ nhàng ho khan, liếc nhìn Bùi Uẩn, "Bùi ái khanh, ngươi nói với Bố Y một chút đi".

Bùi Uẩn tiến lên một bước, trầm giọng nói: "Tiêu Thiếu Khanh, lần này Thánh Thượng tuần tra Thái Nguyên, thật ra còn muốn bắc thượng".

Tiêu Bố Y ngạc nhiên, "Bắc thượng nữa chỉ sợ sẽ đến Mã ấp".

"Còn muốn đi về hướng bắc nữa" Bùi Uẩn chậm rãi nói.

Tiêu Bố Y đành phải nói: "Hạ thần ngu ngốc, nghĩ không ra thánh ý, mong Bùi Ngự Sử nói rõ cho".

Bùi Uẩn cười nói: "Tiêu Thiếu Khanh trầm ổn có thừa, xem ra là chọn đúng người rồi".

Dương Quảng nói: "Bùi Ngự Sử, đem chi tiết nói rõ ra đi".

Bùi Uẩn gật đầu, chậm rãi nói: "Từ khi Khải Dân Khả Hãn qua đời, Thủy Tất Khả Hãn ngày càng mãnh liệt, hiện nay đã không chịu vào triều, đã làm cho Thánh Thượng thực không hài lòng. Quan hệ giữa Đột Quyết cùng Đại Tùy càng ngày càng khẩn trương, đệ đệ Thủy Tất Khả Hãn là Sất Cát Thiết trung hậu thành thật, Thánh Thượng chuẩn bị cho sứ đi Đột Quyết, tuyên Thủy Tất Khả Hãn cùng Sất Cát Thiết đến gặp, thuận đường đem Vô Ưu công chúa gả cho Sất Cát Thiết, trước mắt là có thể làm dịu đi quan hệ của Đại Tùy cùng Đột Quyết, thứ hai lại có thể trấn an dân chúng Đột Quyết, có thể nói là kế lưỡng toàn kỳ mỹ".

Tiêu Bố Y nhớ tới lúc trước Đổng Trung tướng nói, biết Dương Quảng nói cái gì là làm cái đó. Dương Quảng không ngu ngốc, có khi so với hầu nhi còn muốn gian hơn, chỉ bằng hắn bất động thanh sắc bức Lý Mẫn làm phản, diệt trừ Lý phiệt Đông Đô thì có thể thấy được.

"Cái này quảnhiên là một diệu sách lưỡng toàn kỳ mỹ, chỉ là không biết ta cần làm cái gì?"

Bùi Uẩn trầm giọng nói: "Sất Cát Thiết tuy trung hậu thành thật, nhưng lại nhát gan sợ chuyện, Thánh Thượng muốn sắc phong hắn danh hiệu Nam Diện Khả Hãn, nhưng lại sợ hắn không dám nhận. Thánh Thượng ý tứ là, cho ngươi đi thảo nguyên, thuận đường bái phỏng Sất Cát Thiết, Thiếu Khánh ngươi thông minh giỏi đàm phán, cố gắng thuyết phục hắn cần phải nhận danh hiệu này mới được. Ngươi nếu khuyên bảo thành công, đã là vì Đại Tùy mà lập công lao hiển hách".

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, lão tử bức người đánh cuộc thì đã thấy qua, nhưng bức người nhận sắc phong thật ra cũng là lần đầu nhìn thấy.

"Chỉ khuyên bảo hắn nhận danh hiệu này thôi sao?" Tiêu Bố Y hỏi.

Bùi Uẩn gật đầu, "Đúng là như thế, Thiếu Khánh nói như thế nào cũng đã từng đi Đột Quyết, cùng Khả Đôn từng có kết giao, hơn nữa tại[thảo nguyên rất được mục dân ủng hộ, thật sự là việc này không có người thứ hai để lựa chọn".

"Ta khi nào thì có thể đi?" Tiêu Bố Y hỏi.

"Thiếu Khánh từ Giang Đô đến Thái Nguyên, một đường bôn ba, rất là vất vả" Bùi Uẩn nhẹ giọng nói: "Nếu Thiếu Khánh muốn nghỉ ngơi vài ngày thì cũng có thể".

Tiêu Bố Y thấy tất cả mọi người đều nhìn mình, giống như nhìn một con lừa kéo cày vậy, tràn đầy mong đợi, đành phải dứt khoát nói: "Quốc gia đại sự, thất phu hữu trách, Bố Y thân là Thái Phó Thiếu Khánh, được Thánh Thượng hậu ái, chỉ hận không thể đem hết khả năng, nếu Thánh Thượng đã quyết, vi thần xin phép ngày mai khởi hành".

Dương Quảng mặt rồng vui vẻ nói: "Tiêu khanh gia quả nhiên là trung tâm cảnh cảnh, một khi đã như vậy, trẫm chuẩn ngươi ngày mai khởi hành".

Mọi người xem ra đều thở phào một hơi, nhìn Tiêu Bố Y như dê đưa vào tay đồ tể vậy, Tiêu Bố Y lại có chút lo lắng hỏi, "Thần đi một mình sao?"

Việc này cũng không phải là dể làm, hiển nhiên có chứa tính chất phân hóa người Đột Quyết trong đó, Thủy Tất Khả Hãn nếu biết, kết cuộc có thể tưởng tượng được. Quản ngươi là mã thần ngưu thần, ngưu quỷ xà thần gì, Thủy Tất Khả Hãn cho ngươi còn sống trở về thì cũng là tổ tiên phù hộ.

"Đương nhiên không phải ngươi một mình mà đi" Bùi Uẩn cười nói: "Việc này Thiếu Khánh ngoài mặt chính là Tứ hôn sứ, cũng tính đi để tuyên bố đem Vô Ưu công chúa gả cho Sất Cát Thiết. Bên trong là cùng Sất Cát Thiết nói chuyện sắc phong. Đợi cho hắn đồng ý, Thiếu Khánh sẽ nhanh chóng hồi báo, đến lúc đó Thánh Thượng xuất tuần, thì một bước là thành công. Chẳng qua một khi đã là Tứ hôn sứ, đương nhiên dẫn theo mấy trăm người cũng là hợp tình hợp lý. Mấy trăm người này Thiếu Khanh muốn tuyển tinh binh cường tướng gì, triều đình nhất định có thể thỏa mãn".

Ngu Thế Cơ ở một bên đột nhiên nói: "Nghe nói Thiếu Khánh cùng Lý Tĩnh quan hệ không tệ, Lý Tĩnh am hiểu dụng binh, hôm nay thân là Quận thừa Mã ấp, nếu Thiếu Khánh thích, cũng có thể cùng Lý Tĩnh cùng đi Đột Quyết, như vậy có thể bảo đảm vạn vô nhất thất".

Dương Quảng gật đầu, "Ngu Thị Lang nói có lý, một khi đã như vậy, để cho Tiêu Bố Y làm Tứ hôn sứ, Lý Tĩnh làm phó sứ, chức trách kiêm bảo hộ Tiêu Bố Y đi gặp Sất Cát Thiết, các khanh gia ý thế nào?"

Ba người Bùi Uẩn đều khom người thi lễ nói: "Thánh Thượng thánh minh".

Vũ Văn Thuật vẫn bảo trì trầm mặc, lúc này đi tới vỗ vỗ vai Tiêu Bố Y, ha hả cười lớn nói: "Thiếu Khánh hiện tại làm việc không gì không thành, lần này nhất định có thể thành công, lão phu trước hết cầu chúc ngươi mã đáo thành công".

Tiêu Bố Y lại cười nói: "Đa tạ đã nói lời may mắn".

***

Tiêu Bố Y khi còn chưa ra khỏi Tấn Dương cung, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng hô, "Tiêu Thiếu Khánh xin dừng bước!"

Thanh âm mềm mại ướt át, chỉ là có chứa sự mệt mỏi thật sâu. Tiêu Bố Y sau khi sửng sốt, hồi lâu mới quay người qua, khom người thi lễ nói: "Vi thần ra mắt Vô Ưu công chúa".

Vô Ưu công chúa mi cau chặt, làm sao còn có bộ dáng vô ưu. Mấy tháng không gặp, ngoại trừ có chút ốm đi, nàng thực không có gì thay đổi nhiều.

"Tiêu Thiếu Khánh, nghe nói ngươi mới từ Giang Đô tới?" Vô Ưu chậm rãi đi tới, ngẩng đầu đôi mắt ngóng nhìn Tiêu Bố Y, không chớp một cái.

Tiêu Bố Y quay đầu đi, trầm giọng nói: "Công chúa nói không sai".

"Giang Đô cũng đẹp chứ?" Vô Ưu công chúa nhẹ giọng hỏi.

Tiêu Bố Y cười khổ nói: "Vi thần đi Giang Đô là làm chuyện công, thực không có du ngoạn gì. Công chúa nếu không có chuyện gì, vi thần xin cáo lui trước…"

"Ta, ta có việc" Vô Ưu công chúa gấp giọng nói.

Tiêu Bố Y dừng bước, "Không biết công chúa có chuyện gì phân phó?"

"Ta nghe nói Giang Đô rất đẹp, không biết Thiếu Khánh có thể có hứng thú đưa ta đi Giang Đô du ngoạn?" Vô Ưu công chúa khẩn cầu.

Tiêu Bố Y lắc đầu nói: "Công chúa, rất là trùng hợp, vi thần hoàng mệnh tại thân, không thể đưa công chúa nam hạ".

"Hoàng mệnh gì?" Vô Ưu công chúa thần sắc dần dần lạnh xuống.

"Vi thần không tiện nói" Tiêu Bố Y rất là đau đầu, từ nội tâm mà nói, hắn nhiều ít có chút đồng tình với Vô Ưu công chúa, nhưng hắn đối với chuyện này thật sự là bất lực.

"Có phải đi làm Tứ hôn sử không?" Vô Ưu công chúa lạnh lùng hỏi.

Tiêu Bố Y trầm mặc không nói gì, Vô Ưu công chúa khóe mắt đột nhiên xuất hiện nước mắt, "Vì sao lại là ngươi? Ngươi không biết việc này đối với ta mà nói, rất là tàn nhẫn không?"

"Tứ hôn sứ cho dù không phải vi thần, thì cũng có người khác" Tiêu Bố Y nói: "Vi thần chỉ phụng chỉ làm việc, công chúa nếu không thích, có thể nói Thánh Thượng đổi người khác là được".

"Tiêu Bố Y, ta chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi thực chưa bao giờ thích ta?" Vô Ưu công chúa tiến lên một bước, ngẩng đầu ngóng nhìn Tiêu Bố Y, ánh mắt lấp lánh.

Tiêu Bố Y không hề nghĩ ngợi, quả quyết lắc đầu nói: "Chưa từng có".

Vô Ưu công chúa lui ra phía sau vài bước, trên mặt tràn đầy phẫn nộ, giận dữ nói: "Ngươi nói dối! Ta biết ngươi đang nói dối".

Tiêu Bố Y trầm giọng nói: "Công chúa, vi thần còn có chuyện, xin cáo từ trước" Hắn xoay người bước đi, không có dừng lại, Vô Ưu công chúa ở phía sau hắn hét lớn: "Tiêu Bố Y, ngươi nhớ rõ, ta sẽ hận ngươi cả đời!"

***

Tiêu Bố Y khi lại bước vào thành Mã ấp, có cảm giác thế giới đã thay đổi.

Lần đầu tiên khi hắn tiến vào thành Mã ấp, xem ra chẳng qua chỉ là hạng không biết gì, đối với nhân vật như Thái Thú chỉ có thể ngẩng đầu lên mà nhìn. Nhưng khi hắn lần này đi vào thành Mã ấp, đến phiên Vương Nhân Cung đối với hắn mà ngửa đầu lên nhìn.

Vương Nhân Cung lúc trước khi nhìn thấy Tiêu Bố Y, tuy biết tiểu tử này tuyệt không phải vật trong ao, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới không đến một năm, tiểu tử này lại bò so với mình còn muốn cao hơn. Hắn chiến công hách hách, vào sinh ra tử bất quá chỉ ngồi đến vị trí Thái Thú. Tiểu tử Tiêu Bố Y này không thấy hắn làm chuyện gì, chỉ nhàn nhã thảnh thơi mà ngồi lên cao vị. Nghĩ như vậy Vương Nhân Cung nhiều ít cũng có chút không thoải mái, nhưng khi nhìn thấy Tiêu Bố Y đối với mình vẫn cung kính như trước, trong lòng nhiều ít cũng có chút thư thái.

Tiêu Bố Y còn chưa đến Mã ấp, dịch trạm đã sớm thông báo, Tiêu Bố Y còn chưa bước vào Mã ấp, Vương Nhân Cung đã sớm dẫn người đứng đợi ở ngoài thành.

Tiêu Bố Y phụng chỉ tứ hôn, đó là một hư hàm, nhưng lại là sự tình quan trọng, quan viên địa phương đều không dám tiếp đãi chậm trễ. Vương Nhân Cung dẫn theo Tiêu Bố Y tiến vào thành Mã ấp, bên người có Lưu Vũ Chu cùng Lý Tĩnh đi theo, trong lúc nhất thời dân chúng trong thành chỉ chỉ trỏ trỏ, phong cảnh vô hạn.

"Ta đã vì Thiếu Khánh mà chuẩn bị chút rượu bạc, mong rằng Thiếu Khánh dến dự" Vương Nhân Cung nhìn thấy Tiêu Bố Y tuy phong cảnh, nhưng sau khi vào thành vẫn để hắn làm chủ, rất là thoải mái.

Tiêu Bố Y vốn tính lắc đầu, nghĩ lại áy náy nói: "Đa tạ ý tốt của Vương đại nhân, chỉ có điều ta có chuyện quan trọng tại thân, không tiện uống rượu".

"Không uống rượu, ăn cơm thì vẫn có thể" Vương Nhân Cung cười nói.

Tiêu Bố Y gật đầu đáp ứng, giây lát lại áp thấp thanh âm nói: "Vương đại nhân, Thánh Thượng cho Lý Quận thừa đảm đương Tứ hôn phó sứ, không được trì hoãn, đêm nay ta tìm Vương đại nhân uống một phen không say không về, nhưng lúc này cùng với Lý Quận thừa có một số việc phải thương lượng".

Vương Nhân Cung nghe thấy hắn lôi Dương Quảng ra, trên mặt có chút khác thường, nhưng lại nghe được hắn nói cái gì không say không về, không khỏi ngửa mặt lên trời cười ha hả, rất là cao hứng, "Một khi đã như vậy, đêm nay ta xin đợi Thiếu Khánh đại giá".

Hắn dẫn theo Lưu Vũ Chu rời đi, Lý Tĩnh cũng nhìn Tiêu Bố Y nói: "Tam đệ, không nghĩ đến chúng ta lại nhanh gặp nhau như vậy".

Tiêu Bố Y cười hắc hắc nói: "Nhị ca, cũng không nhanh, huynh chẳng lẽ chuẩn bị mấy năm mới gặp sao? Chẳng qua lần này tìm huynh làm phó sứ cũng không phải là chủ ý của ta, huynh chớ nên trách ta".

Lý Tĩnh cười lắc đầu, "Ta thực cũng muốn đi Đột Quyết một chuyến, tại sao phải trách ngươi?"

Tiêu Bố Y có chút khó hiểu nói: "Nhị ca vì sao muốn đi Đột Quyết?"

Lý Tĩnh liếc nhìn mọi nơi, khẽ cười nói: "Ta đến Mã ấp cũng đã nhiều ngày, chỉ thấy Đột Quyết vẫn ngang ngược không ai bì, liên tiếp quấy nhiễu dân chúng, nếu như có cơ hội, ngươi và ta sóng vai cùng bình Đột Quyết được không?"

Tiêu Bố Y cười lớn nói: "Nhị ca có chí này, tiểu đệ sao dám không theo" Hắn nói tới đây áp thấp thanh âm nói: "Thì ra nhị ca muốn thừa cơ hội này, đi Đột Quyết trước để xem xét địa hình sao?"

Lý Tĩnh mỉm cười gật đầu không nói, hai người đều thúc ngựa giơ roi phóng nhanh, trong lúc nhất thời ý khí hăng hái, tràn đầy hào tình!

189. Chương 189: Chờ Thời

Từ Mã ấp bắc thượng, dọc theo đường đi cây cỏ xanh xanh, trời cao mây nhạt, những người dân thường thường gặp đều sầu khổ đầy mặt.

Nơi này phong cảnh tuy đẹp, nhưng cũng là chỗ Đột Quyết cùng Đại Tùy giao hội, những năm gần đây Đại Tùy Đột Quyết quan hệ ngày càng ác liệt, thỉnh thoảng có quân Đột Quyết nam hạ cướp đoạt, xem như là chỗ có dê béo, quân Đại Tùy phòng thủ biên thùy cũng nhiều lần phản kích, hai bên đều có tổn thương, khổ cũng là dân chúng nơi này.

Chỉ là nơi này tuy khổ, dân chúng vẫn ở lại nơi này, bởi vì bọn họ không thể tìm được nơi nào khác có thể sống. Binh dịch đối với bọn họ mà nói, thật sự so với hai bên giao chiến cướp đoạt còn làm cho bọn họ sợ hãi hơn.

Một đội binh ước chừng ba trăm người, mỗi người khôi giáp lấp lóa, tuấn mã lương cung, không nhanh không chậm nhằm hướng bắc mà tiến, khoảng giữa trưa đã đến Tử Hà.

Nước sông Tử Hà vẫn sáng ngời trong suốt, lẳng lặng chảy xuôi như trước. Ở phương xa núi xanh nguy nga, liên miên bất tuyệt, long xà nối dài. Một tướng quân khẽ vung Hỗn thiết thương, trầm giọng nói: "Xuống ngựa nghỉ tạm một canh giờ".

Ba trăm kỵ binh nhất tề xuống ngựa, động tác đồng loạt, lấy nồi nhóm lửa, nấu cơm lấy nước, có mấy người phụ trách dắt ngựa đi ăn, dỡ những vật nặng xuống, có hai người phóng ngựa chạy vội về phía trước, thay thế binh sĩ canh gác, mỗi cá nhân đều im lặng làm việc, hết sức có bài bản. Chẳng qua cũng còn có hơn mười người không có xuống ngựa, không nhìn tướng quân, chỉ nhìn về một người cưỡi bạch mã ở phía khác.

Tiêu Bố Y cười mắng: "Trong này quan chức ta tuy lớn, nhưng chỉ huy cũng là Lý Quận thừa lớn nhất, về sau các ngươi nghe theo Lý Quận thừa chỉ huy là được".

Hơn mười hán tửầm ầm ứng tiếng, lục tục xuống ngựa, khoanh chân ngồi xuống, Tôn Thiếu Phương lắc đầu nói: "Các ngươi ăn uống hưởng thụ đã quen, bộ chờ ăn cơm sao?" Rồi làm bộ một cước đá qua, "Còn không trợ giúp thu thập củi khô nhóm lửa?"

Các hán tử đương nhiên là cấm vệ đi theo Tiêu Bố Y nam hạ, HồBưu, Tôn Tấn đều ở trong đó. Trên thực tế cấm vệ nam hạ lần này thật ra đại đa số đều đi theo Tiêu Bố Y. A Tú cùng Chu Mộ Nho cũng ở lại với Cầu Nhiêm Khách, có gì không ổn thì báo cáo.

Các cấm vệ mặc dù lăn lội đã lâu, nhưng đa số cũng chỉ là đủ ăn bản thân. Loại giống như Chu Định Bang đương nhiên cũng có, nhưng cũng không nhiều lắm. Tiêu Bố Y từ khi xuất phát ở Lương quận, thật ra cho phép mấy cấm vệ này lập tức về lại Đông Đô. Tôn Thiếu Phương cũng không muốn thanh nhàn, nghĩ ở tại Đông Đô cũng không chuyện gì làm, thỉnh cầu đi theo Tiêu Bố Y, hắn vừa thỉnh cầu, các cấm vệ còn lại đều ầm ầm làm theo, biết hiện nay Thái Phó Thiếu Khanh rất nổi, đi theo hắn có chuyện để làm, về lại Đông Đô ăn bổng lộc nghèo khó chết được, đi theo Tiêu đại nhân nơi nơi đón gió thu rất là thống khoái. Đại nhân này tuy không đòi hỏi tiền tài, nhưng có chút quan viên địa phương tặng cũng không chối từ, cứ như vậy một đường đi tới, mọi người thật ra người nào cũng thu nhập rủng rỉnh.

Trương Khánh lại muốn đi Đông Đô, một mặt là đem công văn của binh bộ trở về, mặt khác cũng bởi vì Chu Định Bang. Tôn Thiếu Phương là người linh hoạt, cũng không quên lời hứa. Chu Định Bang tuy biến chất, nhưng cũng có nguyên do, một nhà già trẻ đều dựa vào y, Tôn Thiếu Phương cho Trương Khánh về lại Đông Đô chính là có ý chiếu cố người nhà của Chu Định Bang.

Tiêu Bố Y bảo tàng tới tay, sớm đã có an bài, trừ Viên Lam cùng số ít người biết ra, cho dù Tôn Thiếu Phương cũng không biết. Quan viên địa phương hiếu kính cũng đều phân cho thủ hạ, làm cho các cấm vệ một mực muốn đi theo.

Bọn họ từ Lương quận đến Tấn Dương cung Thái Nguyên quận, chỉ trải qua nửa ngày nghỉ ngơi đã chạy tới Mã ấp, Mã ấp cũng chỉở một đêm, ngày hôm sau đã lên đường đi Đột Quyết. Chỉ là khi đến chỉ có hơn mười người, khi đi lại có thêm Lý Tĩnh cùng ba trăm binh sĩ.

Lý Tĩnh vẫn trầm mặc ít nói, các cấm vệ tại Đông Đô quen hay không, đều biết hắn vốn là một Viên Ngoại Lang, gần đây mới lên làm Quận thừa, vốn đều có tâm khinh thường, nhưng nhìn thấy Tiêu Bố Y đối với Lý Tĩnh rất thân thiết cùng cung kính, thì cũng không dám xem thường Lý Tĩnh. Lý Tĩnh có bản lãnh gì các cấm vệ không rõ ràng lắm, nhưng bản lãnh của Tiêu đại nhân thì ai cũng đều biết, Tiêu đại nhân có họa thì đón trước, có chuyện tốt thì mọi người cùng hưởng, một đường nam hạ này sớm đã làm cho các cấm vệ tâm phục khẩu phục, nhân vật mà Tiêu đại nhân kính trọng, bọn họ đương nhiên cũng phải kính trọng. chẳng qua bọn họ vẫn nhàn nhã, binh sĩ thủ hạ của Lý Tĩnh đối với Lý Tĩnh đều là ngôn xuất pháp tùy (nói là làm ngay), không dám chậm trễ, còn bọn họ thì vẫn chậm chạp uể oải, không phục hiệu lệnh của Lý Tĩnh.

"Nhị ca, lại muốn nghỉ ngơi sao?" Tiêu Bố Y cười nói.

"Ngươi thực gấp đi làm Tứ hôn sứ này sao chứ?" Lý Tĩnh xuống ngựa hỏi, thuận tiện tháo gỡ yên cương, Tiêu Bố Y cũng như thế.

Tiêu Bố Y biết Lý Tĩnh muốn giữ mã lực, rất nhiều chỗ đều là tự thân làm, đơn giản là kỵ binh giao chiến, tích trữ mã lực là quan trọng nhất, Lý Tĩnh mỗi lần nghỉ ngơi đều phải tháo yên cương, nhìn như phiền toái, lại là vì ngựa để chinh chiến xa.

"Gấp hay không..." Tiêu Bố Y khoanh chân ngồi xuống, nhìn về phương xa, "thì Tứ hôn sứ này cũng không có gì tốt".

"Ngươi biết là được rồi" Lý Tĩnh cũng ngồi xuống, đưa mắt nhìn các cấm vệ đang ngồi tản mạn, khẽ cau mày.

"Khi nào nhị ca rảnh, đem mấy thủ hạ này của ta huấn luyện thành binh sĩ như của huynh là tốt nhất" Tiêu Bố Y cười khổ nói: "Bọn họ nhàn rỗi quá, cũng giống như ta, nhị ca xin đừng trách".

Lý Tĩnh lắc đầu, " Trạc thì không trách, chỉ là mấy thủ hạ này của ngươi đơn đả độc đấu thì có thể, nhưng muốn nói hành quân tác chiến, chẳng qua chỉ là một lũ ô hợp mà thôi, không chịu nổi một kích".

Tiêu Bố Y gật đầu, "Nhị ca nói rất đúng".

Lý Tĩnh nhìn về phương xa, "Tam đệ, ta biết ngươi võ công hiện tại đã rất là không tệ, nhưng nếu trong thiên quân vạn mã, tự bảo vệ thì có thừa, nhưng tác chiến lại không đủ. Lĩnh quân đều ở tại kỷ luật nghiêm minh, bằng không Gia Cát Vũ Hầu cũng sẽ không nói hữu chế chi binh, vô năng chi tương, bất khả bại dã; vô chế chi binh, hữu năng chi tương, bất khả thắng dã (có thể không chế binh, tướng yếu cũng có thể thắng, không khống chế được binh, tướng giỏi cũng không thể thắng)".

"Nhị ca nói điểm này ta có thể hiểu được" Tiêu Bố Y cười khổ nói.

Lý Tĩnh giải thích: "Lời của Vũ Hầu nói ý tứ là, quân đội huấn luyện tốt, kỷ luật nghiêm minh, cho dù là một tướng chỉ huy bình thường, cũng sẽ không bị đánh bại. Nhưng nếu quân đội của mình không chiến tự loạn, thì cho dù là dũng tướng, cũng khó tránh phát sinh nguy hiểm".

Tiêu Bố Y nghe rất có ý nghĩa, gật đầu nói: "Thì ra là như thế, Gia Cát Vũ Hầu nói rất có đạo lý. Xem ra loại người bình thường như ta nếu có thể dẫn dắt một đội quân huấn luyện tốt, thì cũng có cơ hội thủ thắng".

Lý Tĩnh cười cười, "Ngươi nói cũng có đạo lý, cho nên ta suy nghĩ biện pháp giúp ngươi huấn luyện một đội thiết quân, đến lúc có chuyện, tam đệ không cầu giết địch, tự bảo cũng không có vấn đề. Tôn Tử binh pháp có câu, giáo đạo bất minh, lại tốt vô thường, trần binh túng hoành, viết loạn" Nhìn thấy Tiêu Bố Y trợn mắt nhìn, Lý Tĩnh mỉm cười giải thích: "Những lời này nếu muốn nói rõ, thì chính là, nếu phương pháp huấn luyện thích đáng, binh sĩ sẽ vui vẻ mà nghe theo mệnh lệnh của tướng quân, nhưng dạy không đúng phép, cho dù ngươi sớm tối đốc thúc, cũng không làm nên chuyện gì. Tướng không có uy thì không được, quân không có kỷ luật thì không thể thắng. Từ xưa tới nay, quân tự loạn mà rước lấy thất bại có ví dụ vô số. Năm đó Tần Vương Kiên hơn mười vạn binh nhìn như cường đại, lại thất bại chỉ trong một trận thủy chiến, kết luận lại chẳng qua bởi một chữ loạn. Có binh sĩ nghe hiệu lệnh nghiêm minh, ba ngàn phá ba vạn cũng không phải là nói quá. Trương tướng quân thống lĩnh Hà Nam mười hai quận, thường thường có thể lấy ít thắng nhiều, tặc khấu tuy động cái là mười mấy vạn quân, nhưng thường thường lại không thể chịu nổi một kích, nói trắng ra chính là dạy dỗ không tốt thì nhận ác quả. Đầu năm ta đến Tề quận, xem phương pháp dụng binh của Trương tướng quân cũng xem như là rất có quy củ, cũng không ngoài bốn chữ huấn luyện nghiêm minh, cũng giúp cho hắn bách chiến bách thắng".

Bố Y khẽ thở dài: "Nhị ca nói rất có đạo lý, chỉ là đạo lý thì người biết cũng không ít, nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều có thể huấn luyện ra binh sĩ giống như nhị ca".

Lý Tĩnh chậm rãi gật đầu, "Tam đệ, thật ra ngươi cũng thông minh, nhưng hiện tại cũng không thể là tướng lãnh Thống soái toàn quân, bởi vì ngươi quá mức hòa nhã, cùng người như ngươi kết giao bằng hữu đương nhiên có thể, bởi vì ngươi làm người rất thật tình, cùng ngươi kết giao rất thoải mái, tâm tình thả lỏng. Nhưng làm thủ hạ của ngươi thì không được, bởi vì bọn họ sẽ không biết theo ai, người ở trên đời này có thể phân ra làm nhiều loại, nhưng binh sĩ không nghe lệnh thì không được. Năm đó Thượng Thư Lệnh Dương Công thật ra không giỏi dùng mưu lược, lại có thể bách chiến bách thắng, ngươi có biết vì nguyên nhân gì hay không?"

Tiêu Bố Y trầm ngâm thật lâu sau mới lắc đầu nói: "Không biết".

Hắn trầm ngâm không phải tự suy nghĩ lại phương pháp dụng binh của Dương Tố, mà là suy tư sự phê bình của Lý Tĩnh đối với hắn, hắn không thể không nói, Lý Tĩnh nói chính là nhất châm kiến huyết (một châm thấy máu – ý nói rất là trực tiếp), cực kỳ chuẩn xác.

"Dương Công có thể bách chiến bách thắng, chỉở chỗ trị quân nghiêm khắc, thưởng phạt rõ ràng mà thôi" Lý Tĩnh chậm rãi nói: "Dương Công mỗi lần xuất quân, yêu cầu nghiêm chỉnh, mỗi khi hành quân đánh giặc, trước tiên tìm binh sĩ có khuyết điểm mà trảm, khi nhiều thì cả trăm người, khi ít thì cũng phải mười mấy người".

Tiêu Bố Y nghe xong có chút trợn mắt há hốc mồm, hồi lâu mới nói: "Hắn là sát tốt lập uy sao chứ? Chỉ là thủ đoạn này không khỏi có chút quá tàn nhẫn".

Lý Tĩnh gật đầu, "Cho nên ta mới nói muốn luận võ công ngươi không kém, nhưng muốn nói lĩnh quân đánh giặc thì còn kém rất nhiều. Dương Công mỗi lần xuất quân nhất định phải giết binh lập uy, đổ máu trước doanh trại, vẫn cười nói như không. Khi đối địch, lệnh ra mấy trăm người xung phong, sẵn sàng công hãm, nếu không công hãm mà còn sống, vô luận nhiều ít đều chém. Kể từ đó, thủ hạ tướng sĩ của hắn mỗi khi xuất chiến đều có tâm phải chết, lúc này mới đánh đâu thắng đó, mới có thể trở thành danh tướng Đại Tùy. Chỉ là hắn tuy pháp lệnh lạnh lùng, nhưng tướng sĩ theo hắn, có công tất thưởng, cái này còn hơn một số tướng lãnh dẫn quân tấn công địch, công lao của tướng sĩ lại bị báo cáo cướp đi rất nhiều, cho nên các tướng sĩ càng nguyện đi theo Dương Công".

Tiêu Bố Y nhẹ nhàng thở dài nói: "Ta mới phát hiện, có một số việc, có những người vĩnh viễn làm không được".

Lý Tĩnh nhẹ nhàng vỗ vỗ vai hắn, an ủi nói: "Cũng may những chuyện ngươi làm, có những người cũng vĩnh viễn làm không được".

***

Lý Tĩnh Tiêu Bố Y nói chuyện binh pháp với nhau thật lâu sau, dùng cơm trưa xong, nhổ trại xuất phát. Lý Tĩnh làm việc có quy củ không lộn xộn, không nhanh không vội, mọi người tuy đi nhanh, nhưng cũng không cảm thấy mệt mỏi, không khỏi đều thầm bội phục phép điều độ của Lý Tĩnh. Tôn Thiếu Phương cũng lén giơ ngón cái với Tiêu Bố Y, nói cái gì Tiêu đại nhân quả nhiên rất biết cách nhìn người, chỉ một Quận thừa Mã ấp cũng không đơn giản, lúc trước khi ở tại Đông Đô, có nghe nói qua Lý Tĩnh không kém, hôm nay chứng kiến mới cảm thấy đúng là danh bất hư truyền.

Tiêu Bố Y thầm buồn cười, thầm nghĩ mình biết Lý Tĩnh rồi kết giao với Lý Tĩnh nhiều ít cũng là bởi vì biết Lý Tĩnh thực rất trâu, cái đó cùng với biết cách nhìn người nửa điểm cũng không có liên quan với nhau.

Lý Tĩnh cho dù mọi người đánh giá, vui giận cũng không thể hiện ra, mọi người qua Tử Hà, dưới sự dẫn dắt của Lý Tĩnh, lập tức nhằm hướng bắc mà thẳng tiến. Lý Tĩnh tuy ở lâu tại Đông Đô, nhưng xem như không ra khỏi cửa vẫn biết được chuyện thiên hạ, nhưng hắn đối với địa thế của Đột Quyết cũng không quen, mọi điều biết được chẳng qua chỉ là trên sách ghi lại mà thôi, cho nên khi ở tại Mã ấp đã sớm tìm Bì Già dẫn đường.

Bì Già vẫn rất là già, chỉ là hiển nhiên không phải Bì Già lúc trước dẫn các thương nhân đi, Lý Tĩnh không có tùy ý đi trước, khi rảnh cũng thấp giọng hỏi Bì Già vài câu, phần lớn thời gian đều là trầm ngâm suy tư, tựa hồ muốn đem từng một cái cây cọng cỏ nơi này ghi tạc vào trong đầu.

Nơi này đã thuộc phạm vi của Đột Quyết, chỉ là khá hoang lương, chỉ thấy mục dân chăn dê, nhìn thấy mọi người khải giáp lấp lánh đều có chút bất an, khi nhìn thấy lá cờ phía trước có hai chữ Tứ Hôn, thì đều có chút thư thái.

Nơi này bởi vì giao giới với Đại Tùy, rất nhiều người biết nói tiếng Đột Quyết, cũng không ít người Đột Quyết biết văn tự của Đại Tùy, những người này tuy trang bị đầy đủ, nhưng dù sao người không tính là nhiều, nên sẽ không tạo nên tranh chấp gì. TứHôn đối với mục dân Đột Quyết mà nói, cũng không phải là chuyện lạ lẫm gì. Năm đó Khả Đôn khi đến Đột Quyết, có tới mấy ngàn ngươi đi theo, lần này chỉ có mấy trăm người, nói vậy cũng chỉ là một công chúa bất đắc chí đi tới mà thôi.

Lý Tĩnh đem đại kỳ cho binh sĩ giơ lên, tuyên cáo thiện ý, thật ra cũng bớt đi rất nhiều rắc rối, dọc theo đường đi cũng ít có người hỏi tới.

Tiêu Bố Y nhớ rõ khi bản thân lúc trước tới đây, qua Tử Hà nhằm hướng đông bắc mà tiến, nơi đây là Phó Cốt cùng Bạt Dã Cổ, lần này là vềhướng bắc, tuy cách Mông Trần tộc cũng không phải là quá xa. nhưng thủy chung cũng không gần, không khỏi có chút mất mác. Hắn đi tới thảo nguyên, vốn định gặp Mông Trần Tuyết một lần, hôm nay xem ra cùng Mông Trần tộc của Mông Trần Tuyết càng đi càng xa.

Thảo nguyên to lớn như thế, sắc trời xanh xanh, khắp nơi mờ mịt, hành trình giống như là vô cùng vô tận.

Tiêu Bố Y nhìn thấy Lý Tĩnh hỏi Bì Già, phóng ngựa qua hỏi: "Nhị ca, ngươi chẳng lẽ cũng biết tiếng Đột Quyết?"

Lý Tĩnh gật đầu, "Cũng biết một chút".

Tiêu Bố Y xấu hổ, "Nhị ca có cái gì là không thể làm?"

Lý Tĩnh suy nghĩ hồi lâu mới nói: "Sinh con là không thể".

Tiêu Bố Y cùng Lý Tĩnh không hẹn mà cùng cười, Tiêu Bố Y không nghĩ tới Lý Tĩnh còn có thể cùng cười đùa, khó hiểu hỏi, "Ta thấy Nhị ca đối với địa thế Đột Quyết cũng không quen thuộc, lại biết tiếng Đột Quyết, không khỏi có chút kỳ quái mà thôi".

Lý Tĩnh nhìn về núi non liên miên ở phương xa, đột nhiên hỏi: "Tam đệ có biết vi huynh hiện tại đã bao nhiêu tuổi không?"

Tiêu Bố Y nhìn khuôn mặt trầmổn ít có biến đổi của Lý Tĩnh, hồi lâu mới nói: "Hơn ba mươi, chưa tới bốn mươi?"

Lý Tĩnh cười cười, đưa tay phải ra nói: "Không biết huynh đệ thực không biết, hay là muốn cho ta vui lòng? Thật ra huynh qua năm năm nữa là đến tri mệnh chi niên rồi".

Tiêu Bố Y sửng sốt, hắn đương nhiên biết tri mệnh chi niên là bao lớn, tri mệnh chi niên là cách nói một nửa của một trăm, cũng chính là năm mươi, hắn còn chưa nghĩ qua Lý Tĩnh lại lớn tuổi như vậy. Như vậy xem ra, Cầu Nhiêm Khách là lão Đại trong ba người, chắc chắn cũng phải hơn năm mươi tuổi, nhưng theo khuôn mặt của hắn thật ra nhìn không ra, hai vị lão đại ca này đáng tuổi cha hắn, cùng hắn kết bái anh em, cũng thực là chuyện cho hắn mặt mũi.

"Tử viết: Ngô thập hữu ngũ nhi chí vu học, tam thập nhi lập, tứ thập nhi bất hoặc, ngũ thập nhi tri thiên mệnh…" Lý Tĩnh buồn bã nói: "Vi huynh mắt thấy tri mệnh chi niên, nhưng cuối cùng cũng chưa có chuyện gì thành, chỉ nghĩ đến sẽ là tay trắng, nhưng không ngờ không đến nửa năm đã có hai lần lĩnh quân" Quay đầu lại nhìn ba trăm binh sĩ, Lý Tĩnh cười nói: "Tuy số người chỉ có ba trăm, nhưng cũng là chuyện làm ta khoái trá nhất trong cuộc đời".

Tiêu Bố Y an ủi nói: "Nhị ca không cần chán nản, nghĩ đến Khương Thái Công hình như cũng hơn tám mươi mới có người trọng dụng".

"Tám mươi?" Lý Tĩnh cười, "Ta còn không biết mình có sống được đến lúc đó hay không. Vi huynh khi chưa tới mười sáu, đã làm Công Tào Trường An, vốn nghĩ rằng Đại Tùy mới định, ngoại hoạn tầng tầng, có thể học theo Hoắc Phiếu Kỵ tuổi trẻ thành danh, đông chinh tây thảo, vì Đại Tùy lập nên thành tựu".

Tiêu Bố Y chỉ có thể cười khổ, Hoắc Phiếu Kỵ đương nhiên chính là nói Hoắc Khứ Bệnh tuổi trẻ thành danh, chiến thần Hoắc Khứ Bệnh kia! Ngay cả người Hung Nô vô cùng hung ác kia cũng phải kêu rên, vong ngã kỳ liên sơn, sử ngã lục súc bất phiền tức; thất ngã yến chi sơn, sử ngã phụ nữ vô nhan sắc địa Hoắc Khứ Bệnh (đoạt Kỳ Liên Sơn, làm cho lục súc không yên, mất Yến Chi Sơn, làm phụ nữ của ta không còn nhan sắc chính là Hoắc Khứ Bệnh).

Đáng tiếc Hoắc Khứ Bệnh thành danh sớm, chết lại càng sớm, tuy bách chiến bách thắng, sáu lần phạt Hung Nô, lại mới hơn hai mươi tuổi đã bệnh chết, cuộc đời như vậy như là ánh sao băng lóe lên huy hoàng, sáng lạn vừa hiện lại không thể giữ lại.

"Vi huynh không có nghĩ Công Tào làm một cái đã bảy tám năm" Lý Tĩnh thản nhiên tính từng chút thăng trầm, " Rồi lại làm Trực Trường trong điện, nhoáng cái đã mười năm chờ đợi. Sau đó lại làm cấp Huyện lệnh, An Dương Huyện lệnh, Tam Nguyên Huyện lệnh, bổng lộc hàng năm gia tăng một thạch, nhưng càng ngày càng cách chí hướng ban đầu của vi huynh càng xa".

Tiêu Bố Y nhìn Lý Tĩnh ánh mắt phức tạp, cũng trầm mặc. Hắn biết lúc này hắn chỉ cần nghe là được. Đoạn đường đời của Lý Tĩnh, nhìn như thong thả thăng thiên, lại thuộc loại bất đắc chí. Mấy cái quan chức này đối với người bên ngoài mà nói có lẽ không kém, nhưng đối với Lý Tĩnh mà nói, chỉ có ba chữ, không thích hợp!

"Hoắc Phiếu Kỵ truyền lại tám chữ, hung nô bất diệt, hà dĩ gia vi (Hung nô không diệt, nhà làm sao an)" Lý Tĩnh nhẹ nhàng thở dài, "Vi huynh lúc ấy cũng rất hướng về, nhưng quanh quẩn mười mấy năm, sau đó lại gặp đại ca cùng Hồng Phất…"

Hắn trên mặt lộ ra chút tưởng nhớ, như là thương cảm, lại như là hoài niệm, "Khi đó Hồng Phất tuổi còn trẻ, dung nhan như hoa, ta khi đó tâm tro ý lạnh, nàng lại an ủi ta nói ta sinh không gặp thời, chứ không phải là ta tệ. Ta biết huynh đệ thực không hài lòng về tẩu tử, chỉ là ngươi nể mặt nhị ca này mà thôi, chẳng những cấp cho nàng thể diện, lần này lại còn tặng ngọc…"

Hắn muốn nói gì đó, lại không có nói tiếp, Tiêu Bố Y cười nói: "Chỉ như trở bàn tay mà thôi, nhị ca cần gì nhắc lại".

Lý Tĩnh trầm mặc thật lâu sau mới nói: "Tẩu tử ngươi hiện tại đích xác có chút hám lợi, chẳng qua rất nhiều khi cũng là chuyện không thể tránh được. Vợ chồng trăm chuyện khó khăn, khi vinh hoa phú quý lại nhìn không ra cái gì, là ai cũng đều thấy phong cảnh của ngươi. Ta nghe nói rất nhiều sĩ tộc đều cố ý đem con gái gả cho ngươi, cho dù là lão quỷ Lý Uyên kia tuy thăng quan làm một An Phủ Sứ, lại hình như vẫn để con gái ở lại Đông Đô giữ nhà, ta đoán hắn có thể muốn dùng Lý Thải Ngọc để mượn sức của ngươi".

Tiêu Bố Y đổ mồ hôi, cười khổ nói: "Nhị ca nghĩ quá rồi, ta hiện cùng Lý Thải Ngọc bất quá chỉ mới gặp qua một lần, thì nói cái gì mà mượn sức?"

Lý Tĩnh cười nói: "Vi huynh cái nhìn đã mấy chục năm, rất ít khi nhìn lầm. Chỉ là Bố Y, đệ phải nhớ kỹ, phong cảnh vô hạn mà tốt đối với ngươi thì cũng chưa chắc đã thiệt tình. Hoạn nạn mà vẫn không rời thì mới là bạn đời của ngươi. Tẩu tử ngươi vốn là thị nữ của Thượng thư lệnh Dương Công, sau lại coi trọng nhị ca nghèo túng này, dứt khoát quyết định bỏ trốn theo ta, làm vi huynh cả đời cảm kích. Cũng may lúc đó Thượng Thư Lệnh Dương Công cũng rộng rãi, không muốn làm khó, cũng không truy cứu, bằng không vi huynh chỉ sợ năm đó đã bỏ mạng rồi".

Tiêu Bố Y cười, "Dương Công lĩnh quân ác liệt, không nghĩ đến cũng còn có thể thành toàn cho hai người".

Lý Tĩnh trên mặt lộ ra vẻ cảm kích, hồi lâu lại nói: "Lúc trước vi huynh khi gặp đại ca, ta cũng đã thấy, đại ca cũng thích Hồng Phất, chỉ đáng tiếc là vi huynh lúc đó đối với Hồng Phất đã không thể tách rời, thật ra có chút thẹn với đại ca".

Tiêu Bố Y lắc đầu nói: "Nhị ca lời ấy sai rồi, cái gì của ta thì vĩnh viễn vẫn là của ta, cái gì không phải thì thếnào cũng không phải. Nhân sinh chính là như thế, huynh yêu một người không đồng nhất sẽ có được người đó, người huynh yêu chưa chắc gì đã yêu huynh. Nhưng nếu nàng cũng yêu huynh, huynh cũng yêu nàng, chia cách thế nào cũng đều là tàn nhẫn, nếu ra vẻ vĩ đại đem nàng đẩy cho người khác, thì đó là chuyện huynh đệ cũng không thể chấp nhận được".

Lý Tĩnh trầm mặc thật lâu sau mới nói: "Tam đệ, cám ơn ngươi".

"Đúng rồi, ta nghe nói năm đó đại ca cùng huynh còn có tẩu tử nữa, hình như làm náo động cả kinh thành, không biết là thế nào?" Tiêu Bố Y tò mò hỏi.

Lý Tĩnh cười cười, "Lúc trước Hồng Phất đẹp như hoa, tự nhiên thu hút tới vô số ong bướm. Lý phiệt có một người muốn đoạt lấy Hồng Phất, vi huynh trong cơn tức giận lỡ tay giết chết người nọ. Lý phiệt khi đó chính là quyền lợi ngập trời, lập tức muốn định tội danh cho vi huynh. Đại ca lúc đó động thân, đêm đến Lý gia, ở trên vách tường viết mấy chữ người giết người là Trương Trọng Kiên, rồi ở trên đầu giường cắm một thanh chủy thủ, vô thanh vô tức".

Tiêu Bố Y thầm nghĩ có thể làm Lý Tĩnh tức giận, người nọ cũng có chút bản lãnh, chẳng qua năm đó Lý Tĩnh nói không chừng cũng là tuổi trẻ bồng bột, còn xa mới trầm ổn như hiện tại, cũng không muốn tìm hiểu quá kỹ, cười nói: "Đại ca võ công cao tuyệt, làm loại chuyện này đích thực là rất dể dàng".

Lý Tĩnh trên mặt lại cảm động, "Dụng ý của đại ca rất rõ ràng, chính là cảnh cáo người này nếu làm khó ta. Nhà kia tuy quyền lớn, cũng sợ hãi võ công tuyệt thế của đại ca, cho nên cũng bỏ qua chuyện này. Chỉ là từ đó về sau, đại ca liền bắt đầu bị quan phủ truy nã, với võ công của hắn, đương nhiên tất cả chỉ là chuyện đi qua đi lại, cũng chẳng có ai chịu cố hết sức đi làm chuyện này. Đại ca bởi vì chuyện này nên rất ít khi công nhiên lộ diện ở kinh thành, ta cũng bởi vì chuyện này mà bị phái đi làm một Viên Ngoại Lang, quan cấp không thay đổi, chỉ là thường ngày chỉ làm việc với súc sinh mà thôi".

Tiêu Bố Y lúc này mới hiểu được mọi tiền nhân hậu quả, thầm nghĩ Lý Tĩnh đại tài như thế, lại không được Đại Tùy sử dụng, vốn tưởng Dương Quảng không tinh mắt, nhưng không có nghĩ đến tất cả thì ra là do Lý

phiệt âm thầm giở trò quỷ, đối phó với Lý Tĩnh như vậy, cho hắn đi làm Bật Mã Ôn, thật sự là chẳng khác gì giết hắn.

Nghĩ lại cũng có chút động tâm, Tiêu Bố Y đột nhiên nghĩ đến Lý Tĩnh có thể từ Viên Ngoại Lang mà làm Quận thừa Mã ấp, dĩ nhiên cũng có chút quan hệ với mình, nhưng nói không chừng cũng là bởi vì Lý phiệt rơi đài.

"Vi huynh hơn mười năm vẫn là bất đắc chí, khi không có chuyện gì ngoại trừ nghiên cứu binh pháp ra, chính là nghiên cứu phong tục địa lý các nước như Tây Vực, Thổ Cốc Hồn cùng cao Lệ, thuận tiện học tập ngôn ngữ của các nơi này" Lý Tĩnh cười nói: "Thật ra không chỉ ngôn ngữ của mấy nơi này, cho dù tiếng Ba Tư vi huynh cũng nói được một chút, vốn nghĩ đến mấy cái này cũng vô dụng, không ngờ sau khi gặp hiền đệ, vi huynh xem như là khổ tẫn cam lại, lúc này mới có thể cùng Bì Già nói vài câu".

Tiêu Bố Y khi nhớ tới câu cơ hội luôn cấp cho người có chuẩn bị, rất là cảm khái, Lý Tĩnh đã gần năm mươi, cũng không tự oán tự hận, chỉ có trường kỳ tích lũy thì mới có thể thành tựu một đời, xem ra cũng không phải là do may mắn.

Hai người đi trước, vừa đi vừa chuyện trò, thật ra cũng khá thống khoái.

"Hiện nay chúng ta đã đi mấy ngày, phía trước không xa chính là Thiết Sơn, qua Thiết Sơn đi thêm một ngày, phỏng chừng có thể đến lãnh địa của Sất Cát Thiết" Lý Tĩnh phất tay chỉ về núi non liên miên phía trước, quần sơn trải dài một màu xanh mướt.

"Thiết Sơn? Núi này có thiết (sắt) sao?" Tiêu Bố Y cười hỏi: "Bằng không sao lại có cách xưng hô này?"

"Tam đệ nói không sai, Đột Quyết thiết tự nhiên rất nhiều, Thiết Sơn này thật ra là tài nguyên để chế tạo binh khí" Lý Tĩnh nhìn về dãy núi ở xa, "Nghĩ đến Hoắc Phiếu Kỵ đạp phá Kỳ Liên Sơn, sau khi chết lăng mộ cũng xây tại Kỳ Liên Sơn, vi huynh sau khi chết, chỉ mong có thể lấy Thiết Sơn làm lăng, cuộc đời này đã không có gì nuối tiếc".

Tiêu Bố Y ở một bên nói: "Kẻ có chí chuyện tất thành, lấy bản lãnh của nhị ca, tương lai nhất định có thể không thua gì Hoắc Phiếu Kỵ".

Lý Tĩnh cười cười, không có trả lời, ánh mắt ngưng lại, mặt biến sắc nghiêm trọng hẳn lên. Tiêu Bố Y cũng nhìn thấy một điểm đen ở phương xa, dần dần biến lớn, một kỵ sĩ chạy vội đến, đúng là Du dịch sứ mà Lý Tĩnh phái đi canh gác.

Lý Tĩnh lĩnh quân, rất chú trọng canh gác tìm hiểu, để luôn biết người biết ta, mỗi lần đều cho hai Du dịch sứ luân phiên đi thăm dò tin tức ở phía trước, người nọ chạy về nhanh như vậy, hiển nhiên là có chuyện gấp.

Người nọ không đợi xuống ngựa, đã lớn tiếng hô gấp: "Lý đại nhân, phía trước xuất hiện mã tặc Nhất Trận Phong! Đang nhằm thẳng hướng này xông tới, mong đại nhân nhanh định đoạt".

190. Chương 190: Trảm Phong

Tiếng hô của Du dịch sứ thật lớn, mọi người đều nghe rõ ràng, Tôn Thiếu Phương biến sắc, hiển nhiên cũng đã nghe nói qua thanh danh của Nhất Trận Phong.

Lý Tĩnh cũng không bối rối, trầm giọng hỏi: "Nhất Trận Phong có bao nhiêu người?" Lý Tĩnh lần này lên đường tuy là Tứ hôn phó sứ, nhưng đối với thảo nguyên hiểu biết so với Tiêu Bố Y còn muốn nhiều hơn nhiều. Hắn đương nhiên hiểu đạo lý biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Trên thực tế khi hắn ở tại Đông Đô, đối với Đột Quyết đã sớm có nghiên cứu, mấy tháng ở tại Mã ấp, lại biết càng thêm nhiều, đối với Nhất Trận Phong đương nhiên rõ ràng.

Nhất Trận Phong trong mắt Lý Tĩnh, là một đám mã phỉ ngoại trừ chuyện tốt ra thì không chuyện gì không làm, nghe nói cho dù Thủy Tất Khả Hãn cũng không làm gì được bọn chúng. Bọn chúng tung hoành thảo

nguyên, giết người cướp của, không chuyện ác nào không làm, chẳng những thương buôn thống hận, cho dù là người thảo nguyên cũng ghét cay ghét đắng.

"Đến ước chừng trăm người" Du dịch sứ gấp giọng nói.

Tôn Thiếu Phương nở nụ cười, "Hơn một trăm người, nhiêu này mấy cấm vệ chúng ta cũng có thể thu thập được".

"Tất cả nghe theo Lý Quận thừa phân phó" Tiêu Bố Y quay đầu nói: "Thiếu Phương, Nhất Trận Phong chúng chết nhiều ít không sao cả, nhưng chúng ta không cần phải liều mạng".

Lý Tĩnh vung Hỗn thiết thương lên, trầm giọng quát: "Liệt trận, tam tài".

Ba trăm binh sĩ đột nhiên biến hóa, ngay ngắn thứtự, một đội cầm cung ra trước, hai đội phóng ngựa lui về phía sau, phân tầng rõ ràng, cách nhau ước chừng mười trượng.

Lý Tĩnh liếc mắt nhìn Tiêu Bố Y, "Tam đệ dẫn cấm vệ lui đến cuối cùng đi".

Tiêu Bố Y gật đầu, vung tay lên nói: "Đi theo ta".

Hai người đều phát hiệu lệnh, cũng gọn gàng ngăn nắp. Tôn Thiếu Phương đi theo trước tiên, các cấm vệ nhìn nhau đi theo sát sau, Tôn Tấn than thở một câu, "Không phải chỉ là có trăm tên mã phỉ đến thôi sao, có cần bày trận lớn như vậy không?"

Tôn Tấn giục ngựa đi theo mọi người, đang nói lời còn chưa dứt, đã cảm giác được mặt đất khẽ rung động không thôi, không khỏi quay đầu lại nhìn, chỉ thấy ở đồng bằng xa xa xuất hiện một đám mây đen, bên trong loáng thoáng có màu đỏ, phẳng phất như mây đen quỷ dị trước cơn mưa, trong phút chốc bành trướng, lại qua chốc lát, đám mây đen đã giương nanh múa vuốt tràn tới với tốc độ cực nhanh. Mây đen chẳng qua chỉ là điềm báo trước, giây lát đã nghe tiếng sấm ầm ầm vang dội, như tiếng trống gấp rút dội vào trong tim của mỗi người, áp bức không thể hô hấp.

Các cấm vệ rốt cuộc trên mặt đã biến sắc, khi bọn họ đánh giặc đa số đều là đơn đả độc đấu, đánh với số lượng đông đương nhiên cũng từng có, chẳng qua cũng chỉ là tán loạn không có chương pháp. Cùng Tiêu Bố Y một đường nam hạ, trên thuyền lớn tại Ung Khâu loại đánh nhau này cũng xem như là hình thức bọn họ thường thấy nhất, rất nhiều người đều chưa từng thấy qua lại trận chiến xung phong như thế này.

Đến tuy chỉ có chừng trăm mã phỉ, nhưng toàn lực xông lên, vô hình chung tạo cảm giác như một đám mây lửa từ trên trời áp xuống. Cuồng phong ùa đến, ngựa còn chưa tới, thanh thế đã muốn phá hủy mọi người!

Mã phỉ một màu hắc mã, y phục tuyền màu đen, khoác phi phong màu đỏ, nhìn thấy đội ngũ tứ hôn, càng hưng phấn, gào thét hô hét, thanh âm động trời. Dưới ánh dương nhô cao, dừng ở trên thanh mã đao sáng ngời bọn chúng cầm trong tay, giữa không trung nổi lên từng trận hàn quang, một mảng chết chóc. Nhất Trận Phong danh bất hư truyền, nhanh chóng tràn tới, như cuồng phong ào ạt đập vào mặt, không ai bì được.

Các cấm vệ mới vừa rồi còn ra vẻ lười biếng không chịu lui, khi nhìn thấy mã phỉ xông tới, chỉ sợ lui không được nhanh, trong giây lát đã đến vị trí sau cùng của ba trăm kỵ binh, nhìn nhau. Đối phương tuy chỉ hơn trăm người, bên mình có tới hơn ba trăm người, nhưng dưới uy thế xung phong của Nhất Trận Phong, không ngờ lại cảm thấy nhỏ bé, cảm thấy không chịu nổi một kích.

Người đi trước hết trong đội ngũ đầu đội mũ da, khăn đen che mặt, thân hình to lớn, ngồi ngay ngắn phi thường trầm ổn, một đôi mắt sắc bén như chim ưng.

Tiêu Bố Y tuy không có lo sợ, những cũng cảm khái. Lúc trước bảy người sơn trại bọn họ bị hơn mười quân Đột Quyết vây công đuổi theo, đã cảm thấy quân Đột Quyết hung hãn dũng mãnh, nhưng so với Nhất Trận Phong trước mắt này, thì vẫn còn kém một bậc. Trách không được Nhất Trận Phong có thể tung hoành tại thảo nguyên nhiều năm như vậy, chính với loại uy thế xung phong này, tuyệt không phải là dạng một bộ lạc là có thể chống cự được.

Lý Tĩnh hoành thương đứng ở phía trước, gió mạnh đập vào mặt, vạt áo lật phật bay, người vẫn không chút nhích động, ngựa như khối thép. trông thấy Phong phỉ đạo Nhất Trận mỗi người cầm trong tay mã đao,

gào thét mà đến, khóe miệng lộ ra vẻ cười chế giễu. Các cấm vệ chưa bao giờ thấy Lý Tĩnh ra tay, nhưng nhìn thấy Lý Tĩnh như núi đứng ở đó, không chút khiếp sợ, thật ra đã sinh ra ý kính nể.

Tật phong tri kính thảo, tuế hàn kiến hậu điêu (gió mạnh biết cỏ cứng, đông lạnh cây héo úa), chỉ bằng Lý Tĩnh cầm thương sừng sững trước gió, không sợ thế xung phong của Nhất Trận Phong, các cấm vệ đã không ai có thể làm được.

Lý Tĩnh chỉ chăm chú nhìn động tĩnh của Nhất Trận Phong, cũng không hạ lệnh. Nhất Trận Phong thế đến không giảm, chỉ thấy gió cuốn hàn quang, đột nhiên Lý Tĩnh không chút do dự huy thương quát lớn, "Bắn".

Hắn vừa nói ra chữ bắn, trăm binh sĩ cầm cung ở phía sau đều bắn ra, tên nhọn trong không trung tề tụ, giống như một thanh đao nhọn đâm tới vào giữa đội ngũ của Nhất Trận Phong, tên nhọn cùng bắn đồng loạt, như một nhát búa tạ đánh vào sóng nước, liêm đao gặt ngang thân. Tiếng rống lên như cuồng phong, chiến mã hí dài 'thình thịch' ngã lăn ra trên mặt đất, chiến mã té ngã, mười mấy tên không ngăn được quán tính, bị cuồng phong cuốn bay lên cao, giương nanh múa vuốt quát lớn, chỉ là vì sự sợ hãi chứ không còn sự hưng phấn như vừa rồi.

Nhọn đen đội hình dày đặc của Nhất Trận Phong xé ra một kẽ hở, đội hình của Nhất Trận Phong trong khoảnh khắc bị rối loạn, đại đầu lĩnh đôi mắt như ưng cũng có sự kinh ngạc cùng giận dữ. Hắn chỉ nghĩ đến đối phương tuy là Tùy binh, có chút năng lực chiến đấu, nhưng binh sĩ đảm đương hộ tống Tứ hôn sứ thì có năng lực gì? Chỉ là khi tên nhọn gào thét bay qua người hắn, đã làm cho cả người hắn run rẩy, lực chiến đấu của đội nhân mã này sao lại mạnh như thế, thật sự là hắn ở trên thảo nguyên cũng hiếm thấy.

Nhất Trận Phong quét ngang thảo nguyên cũng đơn giản, quân Đột Quyết trên thảo nguyên tuy nhiều, nhưng trình độ tổ chức rất thấp, các bộ lạc dành giật quyền lợi rất lớn, ngược lại làm phân tán thực lực. Kỵ binh thảo nguyên nếu thực tụ tập lại, thì tuyệt đối là một cỗ lực lượng mênh mông, nhưng trên sự thật là, Nhất Trận Phong đụng quân Đột Quyết rất nhiều lần nhưng cũng không bằng nhân số của bọn họ. Bọn họ lâu nay, chỉ bằng thanh thế uy danh cũng có thể dọa các bộ tộc trốn chạy, ngẫu nhiên xuất hiện dũng sĩ cũng sẽ bị bọn họ trảm thành tương thịt, đối với bọn họ không hình thành được sức phòng ngự hữu hiệu.

Bọn chúng thình lình đến, đột nhiên đi, thường thường khi đối tượng đánh cướp còn chưa có hình thức phòng ngự hữu hiệu, đã bị bọn chúng xung phong đánh cho thất điên bát đảo, cho nên bọn chúng không cần cung tên gì, chỉ bằng ngựa tốt dưới thân, mã đao trong tay là đã có thể muốn gì được đó.

Lần này đến đánh cướp Tứ hôn sứ cũng không ngoại lệ, trong mắt đại đầu lĩnh xem ra, Tùy binh so với dũng sĩ thảo nguyên càng không chịu nổi một kích, nhưng hắn nằm mơ cũng không nghĩ đến, Tùy binh mà mình đối mặt lại được huấn luyện tốt như thế, đối mặt với uy thế xung phong của Nhất Trận Phong vẫn không chút sợ hãi.

Mã phỉ đội hình hơi tản, lực trùng kích đã chậm lại một chút, các mã phỉ đã biết đội quan binh này không dễ đối phó, nhưng bọn chúng dù sao kinh nghiệm tác chiến cũng phong phú, né qua những mũi tên nhọn mang theo những tiếng kêu thảm, đã sớm ghìm ngựa công kích vu hồi đám quan binh trước mắt này. Cung tên chỉ hữu dụng khi công kích xa, bọn chúng tuy chết không ít, nhưng dù sao cũng đã gần với đám quan binh, chỉ cần bọn chúng xông tới được một đoạn nữa, bọn chúng tuyệt đối tự tin sẽ đem những tên cung thủ này trảm rụng xuống ngựa. Bọn chúng tung hoành thảo nguyên, thân thủ của bọn chúng cũng không phải là mạnh mẽ bình thường, dùng binh khí ngắn giao đấu, bọn chúng không tin có bất luận kẻ nào có thể ngăn trở được mã đao của bọn chúng!

Nhưng bọn chúng không nghĩ đến còn chưa kịp rút ngắn cự ly với quan binh, Lý Tĩnh sau một đợt tên bắn xong, không chút do dự quát: "Tản!"

Trăm quan binh đột nhiên tản ra, ghìm ngựa từ hai cánh lui ra phía sau, làm cho mã tặc mất đi mục tiêu, các mã tặc còn đang ngạc nhiên, chuẩn bị truy kích, quan binh tản ra như thủy triều lui xuống, thủy triều vừa tiêu, ở mặt sau một đội quan binh như sóng dữ đã ùa tới, tiếng dây cung chấn động làm cho hàm răng người ta phát ê.

Tên dài lại bắn ra, ánh đao dưới ánh mặt trời còn có hàn quang của đầu tên đan vào cùng một chỗ, trời đất đầu tiên là tĩnh lặng, chỉ còn những tiếng xẹt xẹt phá không đập vào tai.

Không nghĩ tới đối phương lại hoán đổi như thế, đối phương có lẽ công phu không bằng, thuật cỡi ngựa không bằng, đơn đả độc đấu mười người cũng không bằng một người trong bọn chúng, nhưng chỉ bằng động tác nhất tề, ưu thế đánh xa của cung tên, đã hoàn toàn át chế uy thế xung phong của bọn chúng.

Mã tặc có võ công cao cường còn có thể dùng đao đánh bay tên đi, nhưng những tên võ công kém chút thì cả người lẫn ngựa đều bị bắn như nhím, đại đầu lĩnh đỡ tên nhọn cũng không bối rối, nhưng chiến mã rốt cuộc cũng không thể tiến lên nửa bước. Mã phỉ hoảng loạn một đoàn, chỉ là ác mộng dường như vẫn chưa chấm dứt, thanh âm trầm thấp kia lại phát ra mệnh lệnh, chỉ một từ đơn giản mà như kinh thiên động địa, làm cho người ta sợ hãi run rẩy!

Mâu!

Ngay sau khi mệnh lệnh xuất ra chính là trường mâu rợp trời rợp đất phóng tới, thế mạnh lực trầm, tuy không có nhanh như tên nhọn, nhưng lực phóng tới làm cho người ta khó có thể ngăn cản, hai đội binh sĩ lấy tên ngăn cản trận thế của địch, sau khi bắn một vòng cũng không lắp tên, mà lập tức tản ra hai cánh, đội binh sĩ thứ ba cũng phóng ngựa xông đến, quát lớn một tiếng, thuận thế phóng trường mâu trong tay ra! Trường mâu rời tay, không trung quang ảnh tung hoành, binh sĩ sau khi phóng ra trường mâu thì 'xoảng' một tiếng rút trường đao bên hông ra, đợi mệnh lệnh tiếp theo của tướng quân, thần sắc lẫm liệt.

Tiếng binh giáp loảng xoảng, tiếng người ngựa không dứt bên tai, giữa không trung quang ảnh tung hoành, sát khí tràn ngập, hồng vụ thê lương, chiếu lên khuôn mặt của người trong trận tái nhợt mê man, quang ảnh phảng phất như canh tay của tử thần, dữ tợn cười điên cuồng, đoạt đi tính mạng của nửa số mã tặc.

Mã tặc thế công như cuồng phong đã bị quan binh dùng ba đợt phản công đã tan rả thành vô hình, tuy không khóc cha gọi mẹ, nhưng cũng đã có người không có mệnh lệnh của đại đầu lĩnh mà đã nhịn không được ghìm ngựa uay đầu chạy trốn.

Lý Tĩnh lại quát một tiếng, phát ra đạo mệnh lệnh thứ tư, "Trùng!"

Mệnh lệnh của hắn đơn giản có lực, hiển nhiên cũng do ngày thường huấn luyện tốt, hắn đứng ở tại chỗ, lẫm liệt như chiến thần, mỗi một mệnh lệnh đều được tất cả binh sĩ chấp hành vô điều kiện. Chủ tướng tuy bất động, lại như Định Hải Thần Châm làm cho binh sĩ trong lòng trấn định.

Ngay sau khi mệnh lệnh xung phong phát ra, kỵ binh mới vừa rồi tản ra đã nhanh chóng hội tụ, hai đội trước thuận thế hai cánh trái phải mà tấn công, đội binh sĩ thứ ba biến thành đội xung phong chính diện, trong tiếng hô quát, trường mâu lập lòe, yêu đao lạnh lùng phân ba ngã hướng tới mã phỉ mà đánh qua.

Các cấm vệ xem tới trợn mắt há hốc mồm, lúc này mới hiểu được thảo mãng đánh nhau cùng với huấn luyện chân chính tác chiến tại chiến trường khác nhau rất lớn, đánh nhau ai võ công cao cường là lão Đại, nhưng tại chiến trường là ai lực lượng kết lại thành một khối được thì là lão Đại! Tiêu Bố Y nhìn thấy Lý Tĩnh tọa trấn phía trước, chỉ bằng mấy mệnh lệnh cùng Hỗn thiết thương trong tay chỉ huy đã khiến cho trận hình biến hóa khó lường, gọn gàng ngăn nắp, như là võ lâm cao thủ ra chiêu phiêu dật cùng tiết tấu rõ ràng, lại như một bức sơn thủy hào phóng đến cùng cực, trong khoảnh khắc đã có chút hiểu được bốn chữ huấn luyện nghiêm minh mà mấy ngày trước đây còn tỉnh tỉnh mê mê.

Nếu nói mấy ngày trước Lý Tĩnh chỉ mới dạy cho hắn lý luận lĩnh quân đánh giặc cơ bản, thì lần này nương theo trận chiến với Nhất Trận Phong đã đem toàn bộ chiến pháp tinh túy triển lãm ra trước mặt Tiêu Bố Y.

Hắn cũng có thể trấn định như Lý Tĩnh, nhưng hắn không thể làm cho thủ hạ xung phong hãm trận như binh sĩ của Lý Tĩnh, chỉ vì hắn làm không được bốn chữ quân lệnh như núi.

Mấy trăm binh sĩ tán tụ có trật tự, theo sự bày trận mới vừa rồi, bảo trì khoảng cách, cung tên trì trệ hành động của địch, rồi đến bất ngờ phản kích, trường mâu chia nhỏ trận hình của đối thủ, đến khi chủ lực hoàn thành công kích, tất cả những điều này, đều đã xem như phát huy đến đỉnh điểm uy lực của cung tên trường mâu của ba trăm kỵ binh. Nhất Trận Phong tuy xem ra thế đến không thể đỡ, nhưng dưới sự phân cắt của Lý Tĩnh đã trở nên như mềm nhũn như giấy. Dưới loại tiến công giao thoa nhau như thế này, tất cả các binh sĩ đều tác chiến, hình thành một lực lượng liên tiếp không một kẽ hở, như sóng triều nện ở nơi yếu ớt của Nhất Trận Phong. Nhất Trận Phong đã không còn là một cơn lốc nữa, trong giây lát đã biến thành một làn khói nhẹ, bắt đầu trôi ra bốn phía.

Nhất Trận Phong rốt cuộc đã đợi được đến khi quan binh tiến hành giao tranh binh khí ngắn với bọn chúng, nhưng mã phỉ lúc này đã không còn lòng dạ nào tiếp chiến, đại đầu lĩnh lần đầu tiên át chế không được thủ hạ lui bước, bất đắc dĩ phải ghìm ngựa quay đầu chạy như điên. Hắn bại thật sự không cam tâm, hắn thậm chí còn chưa kịp ra chiêu, Lý Tĩnh căn bản không cho hắn cơ hội ra chiêu!

Trên chiến trường người ngựa tung hoành, binh giáp thác loạn, Lý Tĩnh vẫn cầm trong tay Hỗn thiết thương, rất ít có động tác, tùy ý trường mâu tên nhọn gào thét mà qua, ngưng lập trong trận, chỉ bằng phần trấn tĩnh này, đã khiến cho các cấm vệ bội phục sát đất.

Chỉ là đại đầu lĩnh xoay người chạy trốn, Lý Tĩnh rốt cuộc đã có hành động, thúc ngựa lên trước, phát ra đạo mệnh lệnh thứ năm. Đuổi!

Hắn từ khi giao phong đến khi truy kích tổng cộng chỉ nói năm chữ, đã đánh cho Nhất Trận Phong thất điên bát đảo, ba trăm binh sĩ vẫn không một tổn thương, mà Nhất Trận Phong đã thiệt hại quá nửa số nhân thủ!

Lý Tĩnh vừa nói ra chữ đuổi, cả người lẫn ngựa đã đến trước nhất của đội ngũ, hắn xung trận đi trước, các binh sĩ bám sát theo sau, lại không một ai vượt quá đầu ngựa của Lý Tĩnh, Lý Tĩnh phóng ngựa không tính là quá nhanh, chỉ bám sát theo sau Nhất Trận Phong không xa, giây lát đã chạy quá vài dặm.

Tiêu Bố Y từ đầu đến giờ không có ra tay, hắn biết mình đã không cần ra tay, loại giao binh này tuy chỉ mấy trăm người, cho dù so với hắn lúc trước trong ngàn quân còn muốn thảm thiết làm cho người ta lo lắng hơn. Chỉ là khi Lý Tĩnh dẫn quân đuổi theo, Tiêu Bố Y lúc này mới tỉnh ngộ ra, dẫn dắt các cấm vệ theo sát, chỉ sợ có biến.

Đại đầu lĩnh giận không thể át, hắn tung hoành thảo nguyên nhiều năm, cho tới bây giờ cũng chưa từng chật vật như thế, lần trước cho dù thua Hắc ám thiên sứ, cũng là bởi vì địch thủ thi triển ám toán, nhưng cho dù như vậy, đối thủ cũng không có bởi vậy mà được như ý, cũng chết không ít, lần này tiến đánh Tứ hôn sứ, vốn tưởng rằng đã là chuyện đến tay, không có nghĩ đến Tứ hôn sứ là người nào hắn còn chưa thấy qua, đã bị đối thủ đánh đến cong đuôi mà chạy.

Nghe được phía sau tiếng vó ngựa rầm rập, đối phương cũng không bỏ qua, đại đầu lĩnh ngẩng đầu nhìn về phía sau, cơn giận bốc lên tới đầu, đột nhiên hét lớn một tiếng, "Quay lại, giết!"

Vốn hắn lệnh vừa ra, các mã phỉ nên ghìm ngựa quay lại, tặng cho đối phương một nhát hồi mã thương. Chiêu này hắn trước kia cũng thường xuyên sử dụng, thường thường thu được hiệu quả không thể tưởng được, có thể trước là trá bại, lần này lại là chạy trốn thật, các mã phỉ khó tránh có sự chần chờ, ghìm ngựa lại nhìn thấy đại đầu lĩnh đã quay ngựa lại xông lên, một số người vẫn còn trù trừ không theo, một số thủ hạ khác do sợ hãi thủ đoạn của đại đầu lĩnh, đành phải đi theo.

Đại đầu lĩnh vốn không phải là người xúc động như vậy, hắn đã sớm vượt qua tuổi xúc động, nhưng Lý Tĩnh không nhanh không chậm đuổi giết không tha lại chọc cho hắn cơn tức đầy mình, hắn giờ phút này đã không để ý đến tất cả chỉ có một ý niệm trong đầu, giết không được Tứ hôn sứ, thì cũng phải giết cẩu quan làm cho hắn thảm bại này!

Hắn ghìm ngựa quay lại, chỉ trong khoảng khắc hai đội đã đối mặt nhau, đến lỗ chân lông trên mặt của nhau cũng có thể nhìn thấy, đại đầu lĩnh dẫn đội tính toán khoảng cách, trên mặt khăn đen che khuất nhưng trong mắt toát ra sự lạnh lẽo thấu xương. Lý Tĩnh nhìn thấy mã phỉ quay lại, thiết thương vung lên, trầm giọng nói: "Dừng".

Ba trăm kỵ binh có lệnh là làm, lập tức dừng lại, Lý Tĩnh ghìm ngựa dừng lại, ba trăm kỵ binh cũng không hẹn mà cùng ghìm ngựa, động tác chỉnh tề làm cho người ta lạnh người, mắt thấy các mã phỉ xông tới, Lý Tĩnh thần sắc không thay đổi, lại huy thiết thương, chỉ đơn giản nói một chữ, "Bắn!"

Hắn chỉ huy binh lính cũng giống như hắn đối địch, chỉ dùng khí lực ít nhất mà đạt tới kết quả tốt nhất, khoảng cách này trong mắt hắn xem ra, không bắn tên giết địch thật sự là lãng phí.

Các binh sĩ đã sớm giương cung lắp tên, tên đã như bầy ong bắn ra, phía trước lại liên tục kêu thảm thiết, người ngựa ngã xuống đất, đao giáp loảng xoảng, trong khoảnh khắc máu tươi đã nhiễm hồng đất đen cỏ xanh, đại đầu lĩnh hai mắt đỏ hồng, quát lớn một tiếng, người từ trên lưng ngựa nhảy xuống, lăn trên đất

mấy vòng né qua được tên nhọn, đã đến trước ngựa Lý Tĩnh, hét lớn một tiếng, bật người dậy vung đao bổ về phía Lý Tĩnh.

Xạ nhân tiên xạ mã, cầm tặc tiên cầm vương (bắn người trước bắn ngựa, bắt giặc trước bắt vua), đại đầu lĩnh tuy là giặc, nhưng biết giết được Lý Tĩnh, thì sẽ có thể xoay chuyển tình thế, người này chính là thần của kỵ binh, chỉ là vô luận quỷ hay thần, hắn đều muốn giết, lực lượng hắn dùng lúc này cơ hồ đã đến bước không gì cản nổi.

Hắn cảm thấy một đao này của mình bổ xuống, trong tướng lãnh Đại Tùy, chỉ cần không phải Trương Tu Đà ở đối diện, hắn nhất định có thể một đạo chém rụng. Hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua Lý Tĩnh, người này trong ấn tượng của hắn cũng không ăn khớp với tướng lãnh nào, như vậy có nghĩa là một tướng lãnh vô danh, hắn không có lý do gì mà giết không được!

Đại đầu lĩnh tung người vọt lên, như là thương ưng cao cao tại thượng, trường đao bổ tới, mau lẹ mãnh liệt như tia chớp giữa bầu trời!

Lý Tĩnh khép nhẹ hai mắt, khóe miệng cười nhạt, quát khẽ một tiếng, xuất thương đâm thẳng tới. Hắn xuất thương chiêu thức bình thường, xem ra cũng không hoa lệ nhanh nhẹn gì, chỉ là đơn đao của đại đầu lĩnh còn cách đỉnh đầu của Lý Tĩnh chừng một cánh tay, thì trường thương của hắn đã đâm đến trước ngực đại đầu lĩnh!

Máu trong ngực của đại đầu lĩnh một khắc này thiếu chút nữađông cứng lại, hắn cho tới bây giờ không nghĩ đến thương pháp của người này lại cao minh như thế. Trọng kiếm vô phong, đại xảo bất công, Lý Tĩnh chỉ huy thương đâm thẳng đến, không có chiêu thức biến hóa gì, hắn lại không thể tránh né!

Tiếng xé gió ở bên tai, thương đã đến trước ngực, đây là công phu gì, đây là dạng người gì?

Đại đầu lĩnh suy nghĩ như điện xẹt, cũng huy đao chém mạnh vào thân thương, 'cảng' một tiếng vang lên, đao thương giao nhau, hoa lửa văng khắp nơi. Hỗn thiết thương thân thương cũng bằng thép, trường đao của hắn tuy lợi hại, nhưng dưới toàn lực cũng không làm gì được trường thương. Lý Tĩnh vẫn vững như thái sơn, thế tới của trường thương không thay đổi, đâm thật mạnh vào trước ngực đại đầu lĩnh.

Lý Tĩnh tính không bỏ sót, sau khi thoải mái đánh chạy mã phỉ, vốn muốn dụ giết đầu lĩnh của mã phỉ, thấy hắn phi thân đánh tới, thật ra rất hợp với ý của hắn. Hắn đơn giản một thương đâm tới, nhìn như không chút màu mè, nhưng đã nhằm ngay lúc đại đầu lĩnh lực tận chiêu hết mới xuất thương, vốn tính một kích tất sát, nhưng trogn tích tắc khi trường thương đâm trúng ngực mới cảm thấy có chút kinh ngạc, lai nghe 'cảng' một tiếng, ngực của đại đầu lĩnh nghe 'rắc' một tiếng, đột nhiên lõm xuống, phảng phất như xương ngực bị gãy, một ngụm máu tươi phun ra, một thương đầy uy lực của hắn lại không đâm xuyên qua ngực của đại đầu lĩnh, đại đầu lĩnh lại nương theo lực đạo một thương này cả người bay ra xa, nhảy lên một chiến mã, vội vã bỏ chạy.

Lý Tĩnh người tuy ít nói, nhưng cũng không chút ngu ngốc, trong giây lát đã hiểu được, không khỏi thầm kêu đáng tiếc, hắn súc lực đâm thẳng đến chỗ yếu hại của đại đầu lĩnh, nhưng không có tính đến với loại võ công cao minh như đại đầu lĩnh, thế nhưng trước ngực cũng có đeo Hộ tâm kính. Hắn mới vừa rồi tùy ý một thương đã có thể làm cho đại đầu lĩnh trọng thương, nhưng một kích trí mạng này không có giết được đại đầu lĩnh, cũng có chút ngoài ý muốn.

Chỉ là đại đầu lĩnh tuy chạy, Lý Tĩnh cũng không chịu buông tha hắn, trường thương vung lên, đi trước đuổi theo. Các binh sĩ nhìn thấy tướng quân một thương phá địch một cách nhẹ nhàng, đều tinh thần phấn chấn, bám sát theo sau.

Lý Tĩnh dẫn binh đuổi theo vài dặm, chỉ thấy phía trước đột nhiên xuất hiện một con dốc đứng, thì cau mày. Phỉ đạo Nhất Trận Phong bị liên tục bắn chết, hiện trăm người tới đã chết quá nửa, những tên còn lại tản ra bốn phía chạy trối chết, Lý Tĩnh chỉ truy sát đầu lĩnh mã phỉ, mới vừa rồi lại bắn giết một cơ số mã phỉ, tuy còn có một ít đi theo đại đầu lĩnh, xem đã rất là thê lương, đại đầu lĩnh đến dốc đứng, quay đầu nhìn lại, khóe miệng cùng mũi đầy máu tươi, hắn mặc dù ở dưới tay Lý Tĩnh trốn được tính mạng, xem ra đến khí lực đứng thẳng cũng đã không còn, cắn răng một cái, đã xuống ngựa mà lăn xuống dưới dốc đứng.

Các thủ hạ nhìn nhau, cũng liên tục lăn xuống theo, Lý Tĩnh phóng ngựa đến đầu dốc, rốt cuộc cho binh sĩ dừng lại, lắc lắc đầu, nhìn thấy đám người Tiêu Bố Y đuổi tới, tiếc nuối nói: "Đáng tiếc đã để cho đầu lĩnh

Nhất Trận Phong chạy mất, đi thôi, tiếp tục hành trình của chúng ta".

Các cấm vệ nhìn Lý Tĩnh giống như nhìn thiên thần, liên tục gật đầu, cùng kêu lên: "Tốt!"

***

"Nhị ca, huynh mới vừa rồi nói Tam tài là có ý gì?" Tiêu Bố Y rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, nghĩ đến Lý Tĩnh uy phong lẫm lẫm đại sát bốn phương, không khỏi tràn đầy khâm phục. Hắn tuy có thể đơn độc xông pha ngàn quân, nhưng cũng không thể so sánh được với lực phá ngàn quân. Hắn cũng không nghĩ đến Lý Tĩnh ngoại trừ dụng binh như thần, võ công cũng sâu không lường được. Suy nghĩ lại, đều nói Lý Tĩnh thời trẻ chính là văn võ song toàn, bản thân mình được Cầu Nhiêm Khách chỉ điểm mới có được thành tựu như hôm nay, Lý Tĩnh mấy chục năm như một ngày, đương nhiên chỉ có thể là rất cao. Chỉ là hắn võ công cao minh, bị La chưởng quầy khi dễ mà cũng không dùng võ phục nhân, thật sự là chuyện khó có ai làm được.

"Tam tài tức là nói thiên địa nhân," Lý Tĩnh giải thích: " Bát trận đồ của Gia Cát Vũ Hầu tuy biến hóa đa đoan, uy lực vô cùng, nhưng qua sức rắc rối, người không có đại trí tuệ thì không thể vận dụng, vi huynh vì cầu đơn giản, lúc này mới cố gắng đơn giản hóa, tại Đông quận gặp được Từ Thế Tích bày trận, lại thấy hoa mai trên tuyết, lúc này mới theo tam tài lục hợp, đơn giản hóa Bát trận đồ thành Lục hoa trận, Tam tài này chẳng qua chỉ là một loại biến hóa trong đó mà thôi".

"Vậy thiên địa nhân là có ý gì?" Tiêu Bố Y cau mày, thầm nghĩ cổ nhân xưng hô thật là khó hiểu, chẳng lẽ còn có cái gì thiên nhân hợp nhất sao?

Lý Tĩnh nở nụ cười, trong mắt hiện lên vẻ giảo hoạt, "Thiên địa nhân hoặc là Tam tài chẳng qua chỉ là một cách xưng hô mà thôi, chỉ sử dụng làm hiệu lệnh. Thật ra Bát trận đồ là chín phương trận (trận hình chữ nhật) nhỏ, trận trung ương là binh còn thà do tướng chỉ huy cầm đầu, dùng cờ chỉ huy quân di chuyển, tức là binh lực cơ động, do chủ tướng phân phối ứng biến. Tám trận còn lại xưng Thiên, Địa, Phong, Vân, Long, Hổ, Điểu, Xà, nhưng nếu là ta phân, thì chỉ cần dùng cờthay đổi là được. Xưa kia bởi vì bảo thủ bí mật trận pháp, cố ý đặt những cái tên thần bí, đánh lạc hướng công dụng của trận pháp, lại không biết đạo trận pháp đều phụ thuộc vào tướng chỉ huy. Chỉ là bày ra Bát trận là thủ thắng, tuyên truyền ra trong mắt kẻ địch sẽ tạo thành một loại rung động, có công hiệu không công mà tự phá".

Tiêu Bố Y cười nói, "Thì ra là như thế, cái tên trận pháp này cũng là nhằm đánh vào tâm lý của kẻ địch".

"Bát trận đồ biến hóa vô cùng, lấy phương trận làm chủ," Lý Tĩnh giải thích: "Nhưng thích hợp với binh đoàn tác chiến, Trương tướng quân đa phần là dùng phép này, nhưng nếu chỉ huy không ổn, thì sẽ làm cho đình trệ. Ta lúc này mới chuyển sang cái gọi là Tam tài Lục hoa trận, ba đội chủ yếu là ngăn địch, tập kích, che dấu cùng công kích lần lượt thay đổi mà thôi. Còn cái gì gọi là thiên địa nhân, cũng giống như đặt tên trong Bát trận thiên địa long hổ mà thôi, là che đậy tai mắt của người khác".

Hai người đều cười to, Tiêu Bố Y lắc đầu nói: "Nhìn không ra nhị ca thành thật như thế, mà cũng làm trò này" Hắn sau khi cười thì trầm mặc thật lâu sau, lúc này mới nói: "Nhưng trận pháp này cho dù đơn giản, cũng phải tùy cơ ứng biến phí một phen khổ công mới có thể tập tốt được, ta lại không biết tới ngày nào mới có thể tập được phép bố trận của nhị ca".

Lý Tĩnh cười nói, "Ngươi nếu muốn học, ta mỗi ngày đều có thể cùng ngươi thương thảo, chỉ sợ ngươi cả ngày lắm việc, không thể nghiên cứu".

Tiêu Bố Y biết thật tình đích xác là như thế, đột nhiên nói: "Nhị ca, vì sao huynh muốn đem Nhất Trận Phong chém tận giết tuyệt?"

Mới vừa rồi tình hình xem ra, Lý Tĩnh chỉ cần đánh bại Nhất Trận Phong là được, Tiêu Bố Y thật ra lần đầu nhìn thấy Lý Tĩnh truy đuổi không tha, xem ra là muốn lấy tính mạng của đầu lĩnh Nhất Trận Phong.

Lý Tĩnh nhìn về núi xanh cỏ biếc ở nơi xa, nhẹ nhàng thở dài một tiếng: "Tam đệ, ngươi không hiểu sao?"

Tiêu Bố Y cau mày, "Hiểu được cái gì?"

Lý Tĩnh Hỗn thiết thương nơi tay, sắc mặt ngưng trọng nói: "Nhất Trận Phong chẳng qua chỉ là đạo trở ngại thứ nhất trên hành trình chúng ta, Thánh Thượng không ngu, nhưng người ta cũng không ngốc, Thủy Tất Khả Hãn hùng tâm bừng bừng, làm sao mà nhìn không ra ý đồ phân hóa của Thánh Thượng? Hắn dù

chưa ra mặt, đương nhiên cũng sẽ nghĩ phương pháp ngăn cản tứ hôn, ngươi thân là Tứ hôn sứ, một khắc khi nhập thảo nguyên, thật ra đã là nguy cơ trùng trùng. Vi huynh muốn giết Nhất Trận Phong, chính là muốn nói cho Thủy Tất Khả Hãn, muốn lấy tính mạng của huynh đệ ta, tất phải trả giá đắt!"

Tiêu Bố Y thất thanh nói: "Nhị ca nói như vậy, chẳng lẽlà nói Nhất Trận Phong này chính là do Thủy Tất Khả Hãn phái đến?"

191. Chương 191: Biến Ảo Khó Lường

Tiêu Bố Y tuy ý nghĩ rất nhanh, nghĩ cũng khá sâu, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới Thủy Tất Khả Hãn với Nhất Trận Phong có quan hệ gì.

Nhất Trận Phong là tội phạm thảo nguyên, không chuyện ác nào không làm, cũng không nể mặt Thủy Tất Khả Hãn, cướp bóc hãm hiếp, không gì không làm, nghe nói cho dù Thủy Tất Khả Hãn cũng rất đau đầu, vài lần phái binh tiễu trừ, nhưng cũng không thể làm gì được. Thủy Tất Khả Hãn là ai? Hoàng đế thảo nguyên, các bộ tộc Thiết Lặc, Khế Cốt, Bạt Dã Cổ, Phó Cốt đều thanh thế to lớn, lại đều quy thuận dưới tay hắn, nghe hiệu lệnh của hắn. Nhất Trận Phong xem ra không xem hắn ra gì, bọn họ sao có thể liên thủ?

Lý Tĩnh trầm mặc hồi lâu mới nói: "Ngươi nói vậy ta cũng không nghĩ tới".

Tiêu Bố Y thiếu chút nữa phì cười, "Nhị ca huynh nói cái gì?"

Lý Tĩnh cười nói: "Thật ra ta khi đánh Nhất Trận Phong chỉ suy nghĩ, Nhất Trận Phong ngang ngược hung hãn, thảo nguyên không ai không biết, hôm nay thua chạy để lại rất nhiều thi thể, Thủy Tất Khả Hãn cùng Sất Cát Thiết qua vài ngày nữa nhất định sẽ biết. Nhất Trận Phong chết thảm trọng, Khả Hãn muốn đối phó chúng ta, cũng phải nghĩ đến việc trả giá, cho nên Nhất Trận Phong có phải Thủy Tất Khả Hãn phái đến hay không, ai cũng không thể rõ. Thánh Thượng lần này tuy tứ hôn, nhưng tứ hôn cấp cho huynh đệ Sất Cát Thiết của Thủy Tất Khả Hãn ngôi vị. Tứ hôn sứ này của ngươi cũng không dể làm, Khả Hãn nói không chừng đã sớm nhìn ngươi không vừa mắt, ngươi hiện tại đã nhập Đột Quyết, hắn lúc nào cũng có thể tìm cớ để giết ngươi".

Tiêu Bố Y trợn mắt nói: "Hai quân giao chiến, không trảm sứ giả, ta nói thế nào cũng là một Tứ hôn sứ, Khả Hãn có thể nào nói chém là chém sao?"

Lý Tĩnh lắc đầu nói: "Ở nơi này, sinh mệnh như cỏ cây, tính mạng của ta và ngươi ngoại trừ thấy quý trọng lẫn nhau ra, ai cũng sẽ không quan tâm tới. Đột Quyết hiện tại cùng Đại Tùy ngày càng căng thẳng, cũng sớm có nguyên do của nó, vốn thời của Trưởng Tôn, mềm dẻo đều đủ, cùng với thảo nguyên từng có thời điểm hòa bình chung sống. Nhưng tới thời của Bùi Củ, lại hay dùng tâm cơ tính kế, lại muốn thuận theo tâm tư của Thánh Thượng, năm đó Khả Hãn có một thủ hạ tên là Sử Thục Hồ, rất giỏi dùng mưu lược, Khả Hãn đối với hắn phi thường tin dùng, nhưng khi lên triều gặp Thánh Thượng, Sử Thục Hồ xuất ngôn không chừng mực, chọc Thánh Thượng không vui. Thất quý trong triều mỗi người đều lấy tâm tư của Thánh Thượng làm trọng, Bùi Củ đương nhiên cũng không ngoại lệ, hắn liền nương theo việc chưởng quản việc làm ăn ở Mã ấp, Trương Dịch, dùng lợi dụ lừa Sử Thục Hồ đi tới làm ăn, sau đó giết hắn, lại hướng tới Thủy Tất Khả Hãn tuyên triệu nói cái gì Sử Thục Hồ dẫn người phản bội Khả Hãn đến đầu hàng, ta đã giúp ngươi xử tử hắn. Thánh Thượng bởi vậy mặt rồng vui vẻ, đối với Bùi Củ rất là coi trọng, nhưng Thủy Tất Khả Hãn tuyệt đối không phải kẻ ngốc, từ đó không vào triều nữa, quan hệở biên cảnh cũng ngày càng căng thẳng".

Tiêu Bố Y nhíu mày nói: "Bùi Minh Thúy là người không kém, tuy có tâm cơ, nhưng làm việc cũng rất sáng suốt, sao lại cha của nàng ta lại xuất ra hạ sách như vậy?"

Lý Tĩnh hồi lâu mới nói: " Quan viên trong triều đa số là vì danh lợi, Bùi Củ cũng không ngoại lệ. Lúc trước Khải Dân Khả Hãn tại vị, đối với Đại Tùy rất là cung thuận, thành ra làm cho triều thần đối với Đột Quyết xem thường đã thành thói quen. Trưởng Tôn tích thiện nhiều năm, cũng bị hủy trong một lúc, chính là nhân quả đã sớm định, cho tới bây giờ mới bị kích lên mà thôi. Ngươi là Tứ hôn sứ, nhưng đối với Khả

Hãn mà nói, cũng là một ác sử, Bùi Củ một khi đã có thể tìm cớ giết Sử Thục Hồ, Khả Hãn đương nhiên cũng có thể tìm cớ giết ngươi. Ngươi chết hay không, thực không ảnh hưởng đến đại cuộc giữa Đột Quyết và Đại Tùy".

Tiêu Bố Y trầm mặc thật lâu sau, "Nói như vậy nhị ca không xem trọng lần tứ hôn này?"

Lý Tĩnh cười cười, "Ngươi nói đi?"

"Nhị ca có đề nghị gì tốt không?" Tiêu Bố Y hỏi.

Lý Tĩnh trầm ngâm hồi lâu, "Có đề nghị gì?"

"Trở về khuyên Thánh Thượng không chinh phạt Triều Tiên, nghỉ ngơi dưỡng sức vài năm, hòa thân làm cái gì, trước đánh Đột Quyết làm cho bọn chúng thần phục không còn có tâm gì khác, do ta lĩnh quân" Lý Tĩnh cười nói: "Bất quá cái này có thể sao?"

***

Đội ngũ sau khi đánh lui Nhất Trận Phong, tiếp tục đi về phía trước, uốn lượn vòng qua Thiết Sơn, qua Độc Lạc Hà, rốt cuộc đã đến lãnh địa của Sất Cát Thiết.

Sất Cát Thiết là đệ đệ của Thủy Tất Khả Hãn, tại thảo nguyên cũng tính là có chút uy vọng, nhưng nếu nói về thế lực, đương nhiên là còn xa mới bằng Thủy Tất Khả Hãn.

Chẳng qua Dương Quảng coi trọng thế lực cùng lãnh địa của Sất Cát Thiết. Năm đó Khải Dân Khả Hãn quy thuận Đại Tùy, bất quá cũng là vì không nhà để về mà thôi. Vô luận là dân chúng hay mục dân, thiên tính thực cũng không phải là cướp đoạt chém giết, chỉ hướng tới yên ổn, làm một con người thuộc về thảo nguyên. Làm thần với Đại Tùy để thống lĩnh thảo nguyên, không thể nghi ngờ so với chinh phục cả thảo nguyên thì dễ dàng hơn nhiều.

Dương Quảng đối với Đột Quyết vẫn ôm ý niệm hòa thân trong đầu, vẫn đem việc chinh phạt Cao Lệ đặt ở vị trí thứ nhất, không ai có thể khuyên bảo Dương Quảng không đánh Cao Lệ, chinh phạt Đột Quyết trước, Lý Tĩnh đương nhiên không được, Tiêu Bố Y cũng vậy.

Tiêu Bố Y biết đề nghị của Lý Tĩnh tuy tốt, nhưng lại không thể thực hiện được. Trên đời này thường thường chính là như thế, đều không phải ngươi muốn làm cái gì thì làm cái đó, cho nên hắn vẫn chuẩn bị gặp Sất Cát Thiết trước.

Tiêu Bố Y khi nhìn thấy Sất Cát Thiết, không nghĩ đến hắn xem ra rất hòa thiện. Sất Cát Thiết ở tại thảo nguyên phía bắc Thiết Sơn, cách nha trướng Đông Đột Quyết cũng khá xa.

'Ô… Ô…'

Khi tiếng kèn nghênh đón thổi lên, nghe thê lương hoang vu, rộng lớn vô ngần, không có chút cảm giác bình an vui vẻ nào.

Tiêu Bố Y nụ cười đầy mặt, nội tâm lại cân nhắc nhìn người trẻ tuổi ở đối diện kia, người trẻ tuổi này sắc mặt tái nhợt, mặt mũi thanh tú, dáng người cũng không khôi ngô, nếu đặt ở Đông Đô, ai cũng không thể nhận ra hắn là một người Đột Quyết.

Tiêu Bố Y thông qua miệng Lý Tĩnh, nhiều ít cũng biết chút tình huống, người trẻ tuổi này đích xác chính là Sất Cát Thiết, chẳng qua khi Khải Dân Khả Hãn thần phục, hắn đa phần đều ở tại Tây Kinh Trường An, điều này làm cho hắn thuở nhỏ tiếp nhận đều là văn hóa Trung Nguyên, cho nên xem ra rất là văn nhã lịch sự.

Chỉ là sau khi Khải Dân Khả Hãn chết, rất nhiều người Đột Quyết tại Tây Kinh đều về lại thảo nguyên, dù sao đối với một số người mà nói, nơi đây mới là nhà của bọn họ.

"Tiêu đại nhân một đường vất vả rồi" Sất Cát Thiết biết Tiêu Bố Y đến tứ hôn, tự mình nghênh đón hơn mười dặm, dẫn theo một đám thủ hạ, tất cung tất kính nghênh đón Tiêu Bố Y đến tận đại trướng của mình. Hắn cũng không cho phép ai lui tới, chỉ lưu lại mấy thân tín, đợi khi tỳ nữ dâng trà lên xong, thì cũng cho tỳ nữ lui ra, hắn xem ra rất là nhiệt tình, nhiều ít cũng có chút thần bí cùng khẩn trương.

Sất Cát Thiết nói chính là tiếng Trung Nguyên, Tiêu Bố Y không nghĩ đến hắn nói thuần thục như vậy, cũng có chút xấu hổ.

"Thật ra phải nói Khả Hãn vất vả mới đúng, ta chẳng qua chỉ là một Tứ hôn sứ, thế nhưng làm phiền Khả Hãn tự mình tới đón, thật sự là lấy làm kinh sợ".

Tiêu Bố Y tuy nói khiêm tốn, nhưng trong đại trướng mọi người đều đã thay đổi sắc mặt.

Lý Tĩnh từ khi vào trong đại trướng, thì vẫn đi theo bên cạnh Tiêu Bố Y, Tiêu Bố Y đứng hắn đứng, Tiêu Bố Y ngồi hắn cũng ngồi, như cái bóng vậy, đợi khi Tiêu Bố Y rốt cuộc đã cùng Sất Cát Thiết nói tới chính đề, hắn mới bưng trà lên uống một ngụm, chậm rãi nhắm mắt lại, xem ra thật giống như một con rối gỗ vậy.

Tiêu Bố Y khi nói ra hai chữ Khả Hãn, trong đại trướng đều tĩnh lặng, hô hấp cũng có thể nghe được. Sất Cát Thiết hồi lâu mới cười khổ nói: "Tiêu đại nhân chớ có xưng hô như thế. Sất Cát Thiết cũng không phải là Khả Hãn".

"Ồ?" Tiêu Bố Y nhíu mày khó hiểu nói: "Ta nghe nói thảo nguyên này trừ Thủy Tất Khả Hãn ra, còn có không ít Tiểu KhảHãn được sắc phong, với khả năng của các hạ, chẳng lẽ..."

Hắn muốn nói lại thôi, làm ra vẻ tiếc hận, các thủ hạ Đột Quyết đứng thẳng ở hai bên trên mặt đều hơi có vẻ phẫn nộ, cũng rất hiểu điệu bộ cùng lời nói của Tiêu Bố Y.

Sất Cát Thiết lắc đầu nói: "Thật ra ta năng lực có hạn, chỉ có thể làm cánh tay phải của đại ca. Có được lãnh địa tại phụ cận Thiết Sơn, bờ Độc Lạc Hà này, đã cảm thấy quá đủ rồi. Cho nên chức vị Khả Hãn gì đó kia, đó là nghĩ cũng không dám nghĩ. Tiêu đại nhân cứ gọi ta là Sĩ Cân là được rồi".

Tiêu Bố Y đương nhiên biết hắn không phải là Khả Hãn, cũng biết ý nghĩa của Sĩ Cân. Phụ cận Thiết Sơn Độc Lạc Hà xem như là lãnh địa thượng đẳng của thảo nguyên. Độc Lạc Hà bắc có các bộ tộc như Phó Cốt, Đồng La, Vi Thống cùng Bạt Dã Cổ, thủ lĩnh nơi đây bình thường đều được gọi là Sĩ Cân, so với danh hiệu Khả Hãn ít nhất phải thấp hơn hai cấp. Đông Đột Quyết đại Khả Hãn đương nhiên chỉ có một, nhưng Tiểu Khả Hãn lại có mấy người, đa phần là Khả Hãn phong thưởng, chẳng qua có thể được phong Tiểu Khả Hãn bình thường đều là người có uy vọng cùng công lao lớn. Sất Cát Thiết thực không có công lao gì lớn, có thể làm một Sĩ Cân đã xem như là không tệ rồi.

"Hôm nay Sĩ Cân, nhưng nếu cưới công chúa Đại Tùy, nói vậy khoảng cách tới vị trí Khả Hãn cũng không xa" Tiêu Bố Y nhìn như rất chân thành nói.

Sất Cát Thiết lại trầm mặc thật lâu sau mới nói: "Tiêu đại nhân cứ nói đùa, Tiêu đại nhân từ Trung Nguyên đến, cũng đã mệt mỏi, không bằng nghỉ ngơi vài ngày có được không?"

Tiêu Bố Y chậm rãi đứng lên, "Tệ nhân một đường vất vả, chỉ vì Đột Quyết Đại Tùy hào hảo, mệt nhọc cũng không tính là gì. Một khi Sĩ Cân đa không nóng lòng nghênh đón công chúa, vậy không bằng ta về trước bẩm cáo với Thánh Thượng, chọn ngày tốt khác lại đến".

Hắn nói xong liền bước đi, Sất Cát Thiết vội kéo tay áo Tiêu Bố Y lại nói: "Tiêu đại nhân, ta không phải không vội, mà là cảm thấy công chúa đến Đột Quyết là một đại sự, cũng phải chuẩn bị cho tốt một phen mới được. Tiêu đại nhân cũng không nên trở về, mấy ngày này giúp ta chuẩn bị lễ nghi nghênh đón, ta cũng không biết công chúa có vui vẻ hay không, chỉ sợ nàng đến đây cũng không được vui, mong Tiêu đại nhân vạn lần chớ có từ chối".

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, ta cũng không biết công chúa rốt cuộc có vui hay không, lại biết ngươi có chuẩn bị cái gì nàng ta đều sẽ không cao hứng, duy nhất ta biết đó là áo lót của nàng ta màu gì, nhưng lại không thể nói cho ngươi. Hắn chẳng qua chỉ là hơi chút gây áp lực, hy vọng nhanh chóng hoàn thành để còn bỏ chạy cho sớm. Nhìn thấy Sất Cát Thiết cho một bậc thang để đi xuống, đương nhiên cũng thuận thế nói: "Một khi đã như vậy, ta cung kính không bằng tòng mệnh".

***

Tiêu Bố Y không nghĩ đến hắn một lần cung kính này chính là hơn mười ngày, Sất Cát Thiết ngày hôm sau đã không thấy bóng dáng. Hắn mỗi lần đi tìm, đều có một thủ hạ gọi là Sát Hãn tất cung tất kính nói Sất

Cát Thiết không ở đây, Tiêu Bố Y hỏi Sất Cát Thiết đang ở đâu thì Sát Hãn cũng lắc đầu, nói Sĩ Cân đi tập thị mua các thứ cần thiết để kết hôn, chỉ chờ mang về để Tiêu đại nhân xem xét, nhìn thấy bộ dáng không vui của Tiêu Bố Y, Sát Hãn làm ra bộ dáng sợ hãi, chỉ hỏi Tiêu Bố Y có phân phó gì hay không.

Tiêu Bố Y không nghĩ đến lại biến thành loại kết cục này, không khỏi nhíu mày cùng Lý Tĩnh thương lượng, phỏng đoán ra nhiều khả năng.

Thứ nhất đương nhiên có thể Sất Cát Thiết đích thực là đi mua đồ dành cho hôn sự, nơi này dù sao cũng là thảo nguyên, rất nhiều sự cung ứng không được đầy đủ, Sất Cát Thiết đi mua đồ dùng cần phải có một thời gian cũng là rất có thể. Nếu là loại tình huống này, Tiêu Bố Y quyết định cho dù Sất Cát Thiết mang về phân trâu, hắn cũng phải vỗ tay khen tốt, mọi người đều vui mừng, Tiêu Bố Y có thể thuận tiện nói chuyện sắc phong hắn làm Nam Diện Khả Hãn, chỉ cần Sất Cát Thiết đồng ý, vậy Đông Đột Quyết có thể thuận lý thành chương chia làm Nam Bắc Đột Quyết, lấy Thiết Sơn Độc Lạc Hà làm biên giới, ít nhất Dương Quảng có thể tạm thời không còn gì lo lắng.

Chẳng qua với phán đoán của Tiêu Bố Y, Sất Cát Thiết này bộ dáng thực có chút không chịu nổi sức ép, vâng vâng dạ dạ, khả năng thứ nhất có thể thực hiện được tỷ lệ cũng rất là nhỏ, cho dù hắn cũng không quá tin tưởng có thể thực hiện. Thủy Tất Khả Hãn thống lĩnh cả thảo nguyên rộng lớn, tuyệt không phải dạng chỉ biết ăn cơm trơ mắt nhìn Dương Quảng gây sức ép. Đương nhiên còn có một khả năng có thể, đó là Sất Cát Thiết không dám đắc tội Đại Tùy, cũng không dám đắc tội đại ca hắn, lúc này mới dùng phương pháp trì hoãn, né tránh không gặp. Chẳng qua còn có một khả năng cũng có thể xảy ra, Sất Cát Thiết này không phải đi mua đồ cho hôn sự, mà là đi xin ý kiến của Thủy Tất Khả Hãn, nếu là loại khả năng này xảy ra, thì cực kỳ không ổn.

Thủy Tất Khả Hãn nếu tâm tình tốt, có thể sẽ bảo Sất Cát Thiết đuổi hắn xuất cảnh, Thủy Tất Khả Hãn nếu tâm tình không tốt, chỉ cần dẫn mấy ngàn nhân mã tới, là có thể đem mấy trăm người bọn hắn giết sạch sẽ, cùng Sử Thục Hồ cũng có thê xem như là huynh đệ cùng cảnh ngộ.

"Nhị ca, hôm nay không thấy Sất Cát Thiết, ta sẽ chuẩn bị quay về" Tiêu Bố Y đợi hơn mười ngày, rốt cuộc cảm thấy không thể nhịn được nữa, cũng không cần nhịn, đem chiêu thức lấy lùi làm tiến sử dụng lại một lần, cũng không biết có còn linh hay không.

Lý Tĩnh mấy ngày nay đa phần là cũng trầm mặc, nghe được Tiêu Bố Y đề nghị, gật đầu nói: "Kế này cũng tốt, bất quá Sất Cát Thiết nếu trùng hợp trở về, lại muốn giữ lại, ta đề nghị hãy ra ngoài săn thú đi dạo".

"Săn thú?" Tiêu Bố Y khẽ cau mày, hồi lâu gật gật đầu nói: "Được".

Hai người khóe miệng tuy có chút ý cười, cũng nhìn ra suy nghĩ trong mắt của nhau. Lý Tĩnh biết huynh đệ này đầu óc cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ nhàn rỗi, rất nhiều chuyện không cần nói nhiều, gật gật đầu đi theo hắn rời khỏi lều.

Lý Tĩnh sớm đã phân phó lên đường, ba trăm binh sĩ bắt đầu cuốn lều, bộ dáng chuẩn bị thu trại, Tiêu Bố Y chuẩn bị đã xong, lúc này mới nghênh ngang đi đến trước doanh trướng Sất Cát Thiết.

Khi đến trước doanh trướng Sất Cát Thiết, Tiêu Bố Y thấp giọng hỏi: "Nhị ca, huynh nói Sất Cát Thiết nghe nói chúng ta đòi đi, có lập tức trở về không?"

Lý Tĩnh cũng thấp giọng nói: "Ta nếu là hắn, quá nửa sẽ tùy ý để ngươi đi trước, sau đó đuổi theo giữ ngươi lại, biểu hiện chân thành, sẽ tìm một cớ".

Hai người nhìn nhau cười, quay đầu nhìn về phía Sát Hãn thủ hạ của Sất Cát Thiết. Sát Hãn chẳng biết từ khi nào đã đứng ở trước trướng Sất Cát Thiết, hoặc có thể nói cho tới bây giờ cũng chưa từng rời khỏi chỗ này, nhìn thấy Tiêu Bố Y đi tới, khuôn mặt tươi cười nói: "Tiêu đại nhân có chuyện gì, phân phó hạ nhân là được rồi, cần gì phải phiền tự mình đến đây?"

Tiêu Bố Y thở dài một hơi nói: "Sát Hãn, ta phải đi rồi".

Sát Hãn sửng sốt, khó hiểu hỏi, "Tiêu đại nhân, người phải đi, đi chỗ nào?"

"Đương nhiên là về Trung Nguyên" Tiêu Bố Y thở dài một hơi, "Chỉ ý Thánh Thượng muốn ta tứ hôn đã truyền, ý của Sĩ Cân xem ra cũng rất rõ ràng. Công chúa dù sao cũng chưa gả đi, Sĩ Cân nếu không thích,

ta chỉ có thể về bẩm lại Thánh Thượng, để Thánh Thượng tuyển một Sĩ Cân khác là được".

"Tiêu đại nhân, người không thể đi, người nếu đi rồi, ta thật sự không biết ăn nói sao" Sát Hãn vẻ mặt đau khổ nói.

"Phải không?" Tiêu BốY vỗ vỗ vai hắn, lại cười nói: "Ngươi yên tâm, xe đến núi tất có đường, ngươi chung quy cũng tất có cách trả lời".

Hắn sau khi nói xong, trong lòng đột nhiên toát ra sự nghi hoặc, xua đi không được, quay đầu nhìn vào mắt Lý Tĩnh, nhìn thấy hắn hướng tới mình gật đầu, Tiêu Bố Y không hề do dự, cùng Lý Tĩnh bước về chỗ binh sĩ nghỉ ngơi, nhìn thấy lều trại đã hủy đi không ít. Thủ hạ của Lý Tĩnh võ công không phải là cao, nhưng hiệu suất làm việc tuyệt đối là hạng nhất. Hôm nay đã là mùa hè trên thảo nguyên, thời tiết ấm áp, lều trại cũng đơn giản nhẹ nhàng, chi qua một lúc là đã thu xếp gọn gàng.

Sát Hãn ở một bên không ngừng khuyên bảo, chỉ thiếu điều quỳ xuống, Tiêu Bố Y vẫn bất động, đợi sau khi sắp xếp tất cả thỏa đáng, nhìn thấy Sát Hãn còn ngăn đón mình, trầm giọng nói: "Sát Hãn, đem lời của ta hôm nay nói cho Sĩ Cân là được, hắn nếu thông minh, thì sẽ không làm khó dễ ngươi".

"Xuất phát" Lý Tĩnh ở bên kia đã sớm trở người lên ngựa, phát ra mệnh lệnh đơn giản.

Ba trăm binh sĩ nhất tề lên ngựa, chỉnh lại cung tên, khiên chắn đầy đủ, trường mâu yêu đao lập lòe, cả đội thành đội hình phương trận, chậm rãi hướng về phí Thiết Sơn mà tiến phát. Sát Hãn còn muốn ngăn đón, chỉ là nhìn thấy khí thế của binh sĩ, trong lòng đột nhiên xuất hiện cảm giác sợ hãi, thối lui sang một bên.

Tuy hắn vẫn không có cùng Tiêu Bố Y nói chuyện nhiều, nhưng chuyện Nhất Trận Phong gần như toàn quân bị diệt đã sớm lặng yên lan truyền trên thảo nguyên. Mà làm cho Nhất Trận Phong toàn quân bị diệt lại chính là Tứ hôn sứ cùng ba trăm quan binh hắn dẫn theo trước mắt, Thủy Tất Khả Hãn mấy năm cũng không thể làm được chuyện này, Tiêu Bố Y lại làm dễ dàng, làm sao mà hắn không thầm kinh ngạc cho được.

Đương nhiên Sát Hãn chỉ là suy đoán, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến Tiêu Bố Y tuy võ công cao cường, nhưng diệt Nhất Trận Phong lại là Lý Tĩnh.

Tiêu Bố Y ra khỏi doanh trại của Sất Cát Thiết, nhìn thấy Lý Tĩnh vẫn trầm mặc dẫn binh, tốc độ bình thường, liền phóng ngựa đi tới thấp giọng nói: "Nhị ca, bọn họ nếu không đuổi theo, chúng ta làm sao bây giờ?"

Lý Tĩnh quay đầu nhìn Tiêu Bố Y, đột nhiên thở dài một hơi, "Bố Y, ngươi nghĩ ngươi là thần sao?"

Tiêu Bố Y đột nhiên cảm thấy như bị tạt một gáo nước lạnh, hồi lâu vẫn lên tiếng không được.

Lý Tĩnh nhìn thấy vẻ mặt của Tiêu Bố Y, nhẹ giọng nói: "Bố Y, ai cũng đều không phải là thần, ngươi và ta lại càng không phải, có một số việc, phải làm rồi mới biết. Ta biết ngươi nổi danh Phó Cốt, Tứ Phương quán đại chiến miện lưỡi với quần thần, cho dù Lý phiệt quyền thế ngập trời, Lý Mẫn cũng xem như là thất bại trên tay ngươi. Đông Đô đồn đãi, Giáo Thư Lang làm việc, đều là thành công. Ngươi bằng vào sự thông minh cùng võ công của mình đích xác là thuận buồm xuối gió, nhưng ngươi vẫn hướng về phía trước, chưa từng nghĩ lại một lần. Lần này Tứ hôn sứ vốn là một nhiệm vụ đơn giản, vì sao người bên ngoài không đi, mà phải chờ ngươi đi, chẳng lẽ là vì ngươi đã từng đến Đột Quyết, hoặc là bởi vì ngươi rất có năng lực?"

Tiêu Bố Y trầm mặc, cảm thấy Lý Tĩnh nói như ánh sáng giữa đên đen.

"Bọn họ không chịu đi, chính là biết nhiệm vụ phi thường gian truân, rất có thể bỏ mạng" Lý Tĩnh quay đầu nhìn về phía phương xa, chậm rãi nói: "Ngươi cho đến hiện tại, vẫn là rất thành công, nhưng ngươi thua một ván, tất cả sẽ trở thành mây khói qua mắt. Sất Cát Thiết không tìm đến chúng ta, chúng ta vẫn có thể phục chỉ, nhiều nhất là Thánh Thượng không được vui, ngươi cũng không bị tội danh quá lớn. Đi sứ có thành công cũng có thất bại, nếu thất bại là phải hỏi tội, vậy về sau ai còn dám đi sứ? Nhưng ngươi nghĩ đến thành công, có nghĩ tới sóng gió bên trong hay không, Nhất Trận Phong là ai phái đến, Thủy Tất Khả Hãn có thể ngồi yên không đẻ ý đến, Khả Đôn đối với chuyện này sẽ có thái độ gì? Cho dù ngươi có thể thành công, ngươi có thể được cái gì? Được thất quý đố kỵ sàm ngôn, hay là được Thánh Thượng tuyệt đối tín nhiệm?"

Tiêu Bố Y thật lâu sau mới thở dài một hơi, nhẹ giọng nói: "Cảm ơn nhị ca đã nhắc nhở".

Lý Tĩnh cười cười, "Ta biết ngươi sẽ hiểu mà".

Tiêu Bố Y đột nhiên cười giảo hoạt, "Bất quá nhị ca cũng biết chúng ta đi không được, bằng không cũng sẽ không bảo ta đi săn thú".

Lý Tĩnh quay đầu nhìn lại, đã thấy Sất Cát Thiết dẫn theo mấy thủ hạ, mồ hôi đầm đìa ở xa xa cưỡi ngựa đuổi theo.

Sất Cát Thiết khi trở người xuống ngựa, thở hổn hển từng hơi, hồi lâu mới nói: "Tiêu đại nhân, may mà người chưa có đi xa" Không đợi Tiêu Bố Y nói cái gì, Sất Cát Thiết đã giành nói: "Ta biết Tiêu đại nhân khẳng định nghĩ ta cố ý tránh né, nhưng đó là oan uổng bằng trời".

Nhìn thấy Tiêu Bố Y không nói, Sất Cát Thiết vội nói tiếp: "Tiêu đại nhân không tin lời ta nói?"

Tiêu Bố Y khóe miệng nở nụ cười, lời đầy tham ý nói: "Ta sao dám không tin, Sĩ Cân vừa đi thì đã hơn mười ngày, ta chỉ sợ hôm nay không trở về, thì cũng không thấy được Sĩ Cân".

Sất Cát Thiết chỉ lắc đầu, "Ta đã biết Tiêu đại nhân khẳng định là hiểu lầm, ta lúc ấy đi vội vàng, chỉ nói với thủ hạ là đi tập thị, bọn họ cũng hiểu lầm ý của ta, thật sự là nên đánh. Thật ra ý của ta là cũng muốn tìm Khả Đôn làm chủ hôn, không nghĩ đến dọc theo đường đi lại có chút trì hoãn, nên giờ mới về tới nơi".

Tiêu Bố Y rốt cuộc có chút đổi sắc, "Ngươi đi tìm Khả Đôn?"

Sất Cát Thiết vuốt mồ hôi, cười khổ gật đầu, "Thiên tử Đại Tùy một phen ý tốt, ta làm sao mà tìm cách từ chối được, chỉ là chuyện này cũng không phải đơn giản như tưởng tượng, ta nghĩ một đêm, lúc này mới nhớ tới nếu Khả Đôn tán thành mà nói, thì mới có thể tiến hành được" Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Tiêu Bố Y, Sất Cát Thiết cười rộ lên, "Tiêu đại nhân nếu không tin, thì cùng ta về lại doanh trại, ở đó có một bằng hữu cũ thật ra cũng rất muốn gặp lại Tiêu đại nhân".

***

Tiêu Bố Y tại thảo nguyên đích xác có mấy bằng hữu, nhưng hắn cho tới bây giờ vẫn không cho rằng Dương Thổ Truân là bằng hữu của hắn, chẳng qua khi nhìn thấy Dương Thổ Truân, Tiêu Bố Y vẫn nắm chặt tay Dương Thổ Truân, tràn đầy thâm tình nói, "Dương đại nhân, ta nhớ ngươi muốn chết được".

Dương Thổ Truân vẫn ục ịch như vậy, bụng phảng phất lại còn lớn hơn một vòng, nhìn thấy Tiêu Bố Y nhiệt tình, hai mắt khẽ khép lại như sơn dương, "Tiêu đại nhân, ngươi và ta cách xa đã gần một năm, ta đối với ngươi cũng rất là nhớ".

Hai người nói cứ như là thật, đợi khi phân chia chủ khách ngồi xuống, Tiêu Bố Y lúc này mới hỏi một câu, "Dương đại nhân, ngươi tới đây để làm cái gì vậy?"

Dương Thổ Truân nở nụ cười, không nhanh không chậm hỏi: "Sĩ Cân chẳng lẽ không có nói cho ngươi sao chứ? Nghe nói Thánh Thượng tứ hôn, Sĩ Cân chỉ sợ Khả Hãn không vui, lúc này mới đi tìm Khả Đôn cầu tình, hy vọng Khả Đôn làm chủ hôn. Tiêu đại nhân cũng biết, tại thảo nguyên, Khả Đôn vẫn có tiếng nói" Nhìn thấy Tiêu Bố Y gật đầu, Dương Thổ Truân lại nói: "Khả Đôn vẫn luôn thích giúp người làm niềm vui, nghe nói Vô Ưu công chúa tới, lập tức cho phép, hiện đã tự mình đi tìm Khả Hãn chuẩn bị hôn sự, lại cho ta tới nơi này trước cùng Tiêu đại nhân chuẩn bị, chỉ chờ Khả Đôn nói phục Khả Hãn, sẽ có tin tức truyền tới, mong Tiêu đại nhân phái người trở về phục chỉ, đợi khi Vô Ưu công chúa đến, Khả Hãn cùng Khả Đôn sẽ vì Sĩ Cân mà tự thân làm chủ hôn. Đúng rồi, ta còn có tin tức tốt muốn nói cho Tiêu đại nhân".

"Là tin tức tốt gì?" Tiêu Bố Y cũng có vẻ muốn nghe.

"Tiêu đại nhân ngươi chẳng lẽ đã quên một người?" Dương Thổ Truân đột nhiên cười ha hả.

"Quên ai, chẳng lẽ là Đáp Ma Chi?" Tiêu Bố Y có chút kỳ quái hỏi.

Dương Thổ Truân lắc đầu nói, "Tiêu đại nhân à, lúc trước ngươi đưa Tuyết Nhi cách cách Mông Trần tộc về, người bên ngoài còn không biết cái gì. Nhưng Tiêu đại nhân đi rồi, Khả Đôn muốn đem Tuyết Nhi cách cách gả cho Vương tử Bạt Dã Cổ, lại bị Tuyết Nhi cách cách quả quyết cự tuyệt. Khả Đôn khó hiểu, lúc ấy

cũng giận dữ, Tuyết Nhi cách cách vẫn cố chấp không chịu, sau đó mới bất đắc dĩ nói ra chân tướng. Khi đó mọi người mới biết được, thì ra con tim của Tuyết Nhi cách cách đã sớm đặt ở trên người Tiêu đại nhân!"

Tiêu Bố Y có chút miệng khô tim nóng, Dương Thổ Truân khẽ cười nói: "Tiêu đại nhân dấu diếm làm chúng ta thật khổ, đây cũng chỉ là chuyện nam nữ bình thường mà thôi, ngươi lúc ấy nếu nói ra, Khả Đôn nói không chừng sẽ làm chủ cho hôn sự của hai người tại chỗ. Khả Đôn biết ngươi là Tứ hôn sứ, lúc này mới nhớ tới chuyện Tuyết Nhi cách cách, dẫn theo Tuyết Nhi cách cách đi gặp Khả Hãn, vì ngươi và Sĩ Cân cùng cử hành hôn sự này. Chuyện này ngươi cũng không thể không đồng ý, chỉ là không biết Sĩ Cân có thể đồng ý hay không. Bất quá Tứ hôn sứ biến thành chú rể, chỉ sợ là chuyện tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả".

Nói tới đây Dương Thổ Truân lại cười to, cười đến mặt thịt rung rinh, bộ dáng rất là vui vẻ.

Sất Cát Thiết mừng rỡ nói: "Tiêu đại nhân, ngươi cưới cách cách thảo nguyên chúng ta, ta đón công chúa Đại Tùy, đó cũng là chuyện chưa từng xảy ra trên thảo nguyên! Thì ra Khả Đôn còn có tâm này, thật sự là ý tưởng tuyệt diệu, ta làm sao có thể không đồng ý!"

192. Chương 192: Sách Phản

Mọi người khi nghe được là Khả Đôn chủ hôn, đều vui vẻ, cảm thấy việc này quả quyết sẽ thành.

Đợi khi nghe nói Mông Trần Tuyết cũng đến, Tiêu Bố Y có chút trợn mắt há hốc mồm, thế nhưng cũng không biết làm sao cho phải.

"Sĩ Cân cưới công chúa Đại Tùy, Bố Y cưới cách cách thảo nguyên" Dương Thổ Truân cũng rất là đắc ý, "Chủ ý này cũng chỉ có Khả Đôn mới có thể nghĩ ra được, ta cùng Sĩ Cân cấp tốc chạy về, Sĩ Cân là vì hôn sự của mình, ta lại là vì báo tin mừng cho Tiêu đại nhân" Nói tới đây Dương Thổ Truân lại kéo một người ở phía sau, có chút bất mãn nói: "Mã Cách Ba Tư, ngươi làm sao vậy, chẳng lẽ ngươi không cao hứng vì Tiêu đại nhân? Nghe nói Khả Đôn muốn dẫn Tuyết Nhi cách cách tới, ngươi chẳng phải xung phong đi trước báo tin vui sao".

Tiêu Bố Y nhìn người phía sau Dương Thổ Truân, có chút kinh ngạc nói: "Mụ Cá Ba Tử, sao lại là ngươi?"

Người ở phía sau Dương Thổ Truân rõ ràng chính là Mã Cách Ba Tư cùng Tiêu Bố Y từng có vài lần duyên nợ!

Mã Cách Ba Tư cùng Tiêu Bố Y cũng xem như là sinh tử chi giao, hắn lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Bố Y, chính là lấy bảo kiếm tiếp đón, Tiêu Bố Y đối với hắn tha không giết, hắn lại thay mận đổi đào thế Tiêu Bố Y uống nước trà do Bùi Bội hạ độc, nếu không có thuốc giải của Cầu Nhiêm Khách, hắn giờ phút này không là đứng, mà quá nửa là nằm ở trong phần mộ. Tiêu Bố Y cũng không nghĩ đến Mã Cách Ba Tư lại đến chúc mừng hắn, bởi vì hắn sau khi nghe được Mã Cách Ba Tư đã chuyển tốt, thật ra cũng không có gặp lại hắn.

Mã Cách Ba Tư xem ra có chút xấu hổ, chậm rãi đi lên, liếc nhìn Tiêu Bố Y, cúi đầu nói, "Tiêu đại nhân, nghe nói Khả Đôn chẳng những vì Sĩ Cân chủ hôn, nhân tiện còn muốn đem Tuyết Nhi cách cách gả cho ngươi. Ta đặc ý tới đây để chúc mừng ngươi".

Dương Thổ Truân lại đẩy Mã Cách Ba Tư ra, cười mắng: "Tiểu tử ngươi không giống như chúc mừng, mà lại như là ghen tị. Bố Y, ngươi cũng biết, hắn vốn vẫn thích Khắc Lệ Ti tháp cách, từ khi Khắc Lệ Ti tháp cách xuất giá, hắn cả ngày cứ như là người mất hồn vậy".

Tiêu Bố Y nhẹ nhàng thở dài, cũng đi tới vỗ vỗ vai Mã Cách Ba Tư, "Mã Cách Ba Tư, không cần quá khổ sở, nhất định phải có mất mác, có duyên phận cũng chưa chắc là sẽ có kết quả, quý trọng trước mắt mới là chuyện mà chúng ta nên làm".

Mã Cách Ba Tư chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Tiêu Bố Y thấp giọng nói: "Đa tạ Tiêu đại nhân an ủi".

"Bố Y, hiện tại ngươi là Tứ hôn sứ, lại là chú rể, nhất định là không thể trở về báo tin mừng. Chuẩn bị thế nào mới là việc ngươi nên lo lắng, không bằng cho phó của ngươi trở về gặp Thánh Thượng, sớm ngày để cho Thánh Thượng đưa Vô Ưu công chúa tới có được không?" Dương Thổ Truân đã sớm thay đổi cách xưng hô để càng thêm thân nật, phảng phất như Tiêu Bố Y cưới Tuyết Nhi tháp cách, hắn cũng cùng Tiêu Bố Y trở thành thân gia, ở một bên cười ha hả.

Tiêu Bố Y do dự nói: "Vậy chỉ sợ không ổn".

"Có cái gì mà khôngổn, pháp lý không ngoài tình người. Thánh Thượng thông tình đạt lý, biết tâm ý của Khả Đôn, tuyệt đối sẽ không trách cứ ngươi".

"Nhưng ta dù sao cũng là Tứ hôn sứ, hôm nay cũng có chút hương vị nhân việc công làm chuyện tư".

Dương Thổ Truân cùng Sất Cát Thiết nhìn nhau, đều gật đầu nói: "Tiêu đại nhân làm việc công chính, nói cũng có đạo lý".

Tiêu Bố Y cười nói: "Một khi các ngươi cũng đã cảm thấy ta làm việc công chính, hiện tại mọi chuyện đã sẵn sàng, chỉ còn thiếu đưa công chúa đến thôi, không bằng ta lập tức quay về Trung Nguyên, bẩm cáo Thánh Thượng tất cả đều thuận lợi, xin Thánh Thượng định đoạt có được không?"

Dương Thổ Truân do dự nói, "Bố Y, ta cũng biết ngươi muốn mọi chuyện toàn vẹn, bất quá về phía Khả Đôn kia dù sao cũng chưa có tin tức, không bằng đợi vài ngày nữa có được không?"

"Còn phải đợi vài ngày nữa?"

"Ta nghĩ nhanh thì năm sáu ngày, chậm thì mười ngày" Dương Thổ Truân giải thích: "Từ đây đến Đột Quyết nha trướng cũng có chút xa xôi, Khả Đôn lúc này chỉ sợ mới đến nha trướng, nhưng ta nghĩ vô luận thế nào, Tuyết Nhi cách cách cũng nội trong mười ngày sẽ đến đây, ta biết nàng đối với ngươi rất là nhớ nhung".

Nói tới đây Dương Thổ Truân lại cười đầy thiện ý, rất là ôn nhu, cũng có chút chờ mong.

"Vậy ta sẽ đợi mười ngày nữa" Tiêu Bố Y không chút do dự nói.

Dương Thổ Truân cùng Sất Cát Thiết liếc mắt nhìn nhau, đồng loạt gật đầu nói: "Như thế thì quá tốt".

***

Trước trướng Sất Cát Thiết, Sát Hãn đứng như đầu gỗ, dẫn theo hơn mười binh sĩ bảo vệ trước trướng, đề phòng nghiêm ngặt.

Trong đại trướng, Sất Cát Thiết cùng Dương Thổ Truân ngồi đối diện, trên mặt đều có một loại vẻ mặt rất kỳ quái.

"Mấy ngày nay Tiêu Bố Y làm cái gì?" Dương Thổ Truân trên mặt đã không còn nụ cười, mà thay bằng một vẻ mặt âm trầm như dê chết vậy.

"Hắn cùng Lý Tĩnh vẫn đều là săn bắn mua vui, sau đó lại ở trước binh doanh của bọn họ thịt nướng ăn".

"Bọn họ có hành động gì khác thường không?"

"Không có, ta xem ra Tiêu Bố Y đã bị lời hứa hôn của Khả Đôn làm cho mê muội".

Dương Thổ Truân nhấp ngụm nước trà, lắc lắc đầu nói: "Sĩ Cân, ngàn vạn lần không được xem thường bất kỳ địch thủ nào của ngươi, như vậy ngươi sẽ thất bại rất thảm. Tiêu Bố Y nổi danh Phó Cốt, nhẹ nhàng hóa giải nguy cơ, không phải là một nhân vật đơn giản, hiển nhiên bọn họ tuy đã vào bẫy, nhưng chúng ta vạn vạn lần cũng không thể xem nhẹ".

"Bọn chúng bây giờ còn có thể có lực phản kích sao? Dương Quảng hôn quân kia vọng tưởng lấy tứ hôn để ly gián tình cảm huynh đệ của ta cùng Khả Hãn, đáng tiếc hắn đã có suy nghĩ sai lầm, hắn nên vì sự tính kế của mình mà trả giá đắt" Sất Cát Thiết khẽ cười nói: "Khả Đôn thực không có hứa hôn, Khả Đôn thậm chí còn không biết lần hành động này của chúng ta, Tuyết Nhi cách cách còn cách xa cả ngàn dặm, không muốn nói mười ngày, cho dù mười năm cũng sẽ không đi tới chỗ này. Chúng ta chỉ cần đem bọn chúng kéo dài thời gian, đợi khi thời cơ vừa đến, bọn chúng cho dù không chết, cũng không có tác dụng".

"Bọn chúng nhất định phải chết" Dương Thổ Truân trầm giọng nói: "Mọi chuyện ngươi đã chuẩn bị tốt hết chưa?"

Sất Cát Thiết cười nói: "Đương nhiên đã chuẩn bịổn thỏa, Nhất Trận Phong khinh địch nên thảm bại, chúng ta chủ mưu đã lâu, không muốn nói cái gì dụng binh như thần, ta cho tới bây giờ cũng không tin, bọn chúng chỉ có mấy trăm người, có thể đối kháng với mấy ngàn quân của chúng ta sao?"

"Vậy là tốt rồi" Dương Thổ Truân nhẹ nhàng thở ra một hơi nói: "Để cho bọn họ tùy thời chuẩn bị đợi mệnh, ta cảm thấy Tiêu Bố Y quá nửa là đã có nghi ngờ rồi, khi đó chó cùng bứt dậu, mọi chuyện đều phải dựa vào thực lực mà nói chuyện".

***

"Băng" một thanh âm vang lên, một mũi tên sắc bén bắn ra, trúng ngay một con chim trĩ mới bay lên.

Tiêu Bố Y dương dương đắc ý thu hồi trường cung, nhìn về phía Lý Tĩnh nói: "Nhị ca, tiễn pháp của ta thế nào?"

"Không tệ".

"Đáng tiếc phụ cận này không có con mồi nào lớn" Tiêu Bố Y ghìm ngựa nhìn mọi nơi nói, "Chỉ có chút chim trĩ, gà, thỏ, hươu sói đều đã nhìn không ra, đại ca, chúng ta đến nơi xa hơn xem thử?"

Hắn thúc ngựa đi trước vài bước, nhìn thấy Lý Tĩnh vẫn ghìm ngựa đứng bất động tại chỗ, quay đầu lại hỏi: "Nhị ca, sao vậy?"

Lý Tĩnh nhìn mọi nơi, ba trăm binh sĩ vẫn luyện tập ở xa xa, hơn mười cấm vệ vẫn đứng ở bốn phía, chỉ nhìn về phía này.

Bọn họ đã đến phạm vi săn bắn, nhưng con mồi hiển nhiên không nhiều như tưởng tượng.

"Bố Y, ngươi nghĩ cái gì?" Lý Tĩnh nhíu mày hỏi.

"Nghĩ tới săn thú, nghĩ con mồi vì sao ít như vậy, nghĩ rốt cuộc ai là con mồi…"

"Ta cảm thấy chúng ta đã biến thành con mồi!" Lý Tĩnh trầm giọng nói: "Ta trước tiên đem phát hiện của ta nói ra một chút, điểm đầu tiên là, Dương Thổ Truân không thể tin được. Hắn cùng Mã Cách Ba Tư thật sự có chút quá trùng hợp, có lẽ chính là muốn kéo dài thời gian chúng ta quay về".

Tiêu Bố Y cười cười, "Có đạo lý".

"Tiếp theo là, Khả Đôn chưa chắc đã biết ngươi ở nơi này, cái gọi là hứa hôn nói không chừng chỉ là lâu đài trong không trung, có những người trầm mê trong hưng phấn cùng tình dục, có lẽ không phát hiện ra điểm ấy".

"Nhị ca đang nói ta?"

Lý Tĩnh không đáp, tiếp tục nói: "Đã nhiều ngày san thú cũng là giả, ta cũng đã cho binh sĩ mở rộng phạm vi trinh sát. Ta phát hiện một hiện tượng rất kỳ quái, đó là nơi này là lãnh địa của Sất Cát Thiết, nhưng kỵ binh thủ vệ cũng cực kỳ thiếu, hơn nữa chúng ta một đường đi tới, du kỵ binh (kỵ binh nhẹ) của Đột Quyết cũng rất ít khi gặp, quân Đột Quyết trong khoảng thời gian này hình như đều đi làm nông hết rồi".

Tiêu Bố Y lập tức nợ nụ cười, "Du kỵ binh đi làm nông, nhị ca cũng khéo nói đùa, chẳng lẽ Đột Quyết gần đây cũng dùng Phủ binh chế của Đại Tùy hay sao?"

Lý Tĩnh không có cười, hắn chỉ nghiêm túc nhìn Tiêu Bố Y, "Còn có một điểm kỳ quái nhất, đó là ngươi vốn không phải là người sơ suất xem thường như thế, lại càng không phải là người bị hôn sự làm cho mụ mị đầu óc, nhưng ngươi lại có vẻ rất vội vàng, mọi nghi ngờ đều mặc kệ, chỉở chỗ này săn thú, tựa hồ ngồi chờ Mông Trần Tuyết từ trên trời giáng xuống, lại giống như căn bản không có nhận ra nguy cơ trước mắt, điều này không giống phong cách của ngươi. Tam đệ, chuyện mà vi huynh có thể làm được thì đã làm, hiện tại muốn nghe xem lời giải thích của ngươi".

Lý Tĩnh nói xong, ánh mắt lấp lánh im lặng chờ đợi Tiêu Bố Y trả lời, trên đời này hắn nếu còn có mấy người đáng giá để hắn tin tưởng, thì một trong đó đương nhiên chính là Tiêu Bố Y. Hắn xem Tiêu Bố Y là

huynh đệ, hắn biết Tiêu BốY cho dù có khi làm việc không thể nói lý, nhưng cuối cùng cũng sẽ cho hắn một giải thích!

Tiêu Bố Y rốt cuộc thu liễm nụ cười, nhìn về phương xa nói: "Nhị ca, thật ra ta một khắc tiếp chỉ tại Tấn Dương cung kia, ta đã biết lần này tứ hôn không có khả năng thành công. Vô Ưu đi tìm ta, thống hận ta làm Tứ hôn sứ này, ta chỉ nói cho nàng, Tứ hôn sứ nếu không phải ta làm, thì cũng có người khác làm, huynh có biết vì sao không?"

Lý Tĩnh ngược lại nở nụ cười, hắn đang đợi giải thích, nhưng Tiêu Bố Y chỉ nói hai câu này, hắn cũng đã biết, mình hiển nhiên không cần lo lắng, Tiêu Bố Y vẫn hết sức tỉnh táo.

"Nhị ca còn nhớ ta có hỏi huynh đối với tứ hôn có đề nghị gì không?" Nhìn thấy Lý Tĩnh gật đầu, Tiêu Bố Y trên mặt xuất hiện nụ cười ấm áp, "Ta nhớ rõ nhị ca đề nghị là, trở về khuyên Thánh Thượng không cần chinh phạt Triều Tiên, nghỉ ngơi dưỡng sức vài năm, không cần hòa thân, trước tiên làm cho Đột Quyết thần phục là tốt nhất".

"Trí nhớ của ngươi tốt lắm".

"Ta còn nhớ rõ một câu mấu chốt nhất, nhị ca nói muốn dẫn quân chinh phạt Đột Quyết?" Tiêu Bố Y quay đầu lại, trầm giọng hỏi.

Lý Tĩnh tuy là phi thường trầm ổn cũng không khỏi sắc mặt khẽ biến, "Vậy ý của ngươi là gì?"

"Đây là một lần đi sứ nhất định thất bại, nhưng ta nghĩ, có thể theo sự thất bại mà tìm được chút gì đó, mới là chuyện ta nên làm" Tiêu Bố Y cười xa xăm, đột nhiên đổi đề tài, "Nhị ca, nếu cho người chọn chinh phạt Đột Quyết cùng Liêu Đông thì người sẽ chọn đánh nơi nào?"

Lý Tĩnh nhẹ nhàng vuốt ve Hỗn thiết thương, cũng không chút do dự nói: "Đương nhiên là Đột Quyết. Liêu Đông hiện tại đã là dân tộc lấy nông canh làm chủ, không phải là loại dân tộc du mục như Đột Quyết. Quân Đột Quyết không tự sản xuất, rất nhiều khi lấy chiếm đoạt để sống, hết tài nguyên, không công tự loạn. người Liêu Đông nông canh du mục hỗn tạp, dựa vào núi mà sống, làm ruộng săn bắn, tiến có thể công xa, lùi có thể thủ thành. Đánh Liêu Đông phải có kiên nhẫn, còn đánh Đột Quyết, cho ta kỵ binh tinh duệ là có thể dễ dàng chiến thắng".

"Liêu Đông không cần đánh sao?"

"Đương nhiên là cần, Liêu Đông hiện tại đối với Đại Tùy đã tạo thành uy hiếp rất lớn. Bách Tể, Hồi Hột, Mạt Hạt phụ cận nơi này đều có sự kết minh, nhưng muốn nói tính uy hiếp bách thiết lại không có, Đại Tùy chinh phạt Liêu Đông gian truân, Liêu Đông trước mắt muốn xâm lấn Trung Nguyên lại càng là si tâm mộng tưởng" Lý Tĩnh hơi cau hai hàng lông mày, "Đột Quyết tuy lớn, nếu chuẩn bị sung túc, từ góc độ chiến sự mà suy xét, an tâm tích trữ nghỉ ngơi, nội trong ba năm có thể diệt Đột Quyết, nhưng nếu muốn đánh Liêu Đông, Đại Tùy chúng ta ít nhất phải chuẩn bị mười năm".

Tiêu Bố Y gật đầu, "Nhị ca có thể nói ra mấy cái này, ta đã biết mình tuyệt không có nhìn lầm người. Huynh nói rất đúng, chúng ta không phải là thần, quân Đột Quyết đương nhiên cũng sẽ không rảnh rỗi mà đi làm ruộng, quân Đột Quyết này nói không chừng đã tề tụ nơi biên cảnh chờ đợi Thánh Thượng đến".

Nhìn thấy Lý Tĩnh sắc mặt khẽ biến, Tiêu Bố Y thản nhiên nói: "Ta không phải là thần, ta cũng không thích Vô Ưu, nhưng Vô Ưu xuất giá Đột Quyết cũng không phải là ý của ta, không có Tiêu Bố Y ta làm Tứ hôn sứ, thì cũng có người khác. Ta làm chưa chắc đã tốt hơn người khác, nhưng cũng không thua kém gì ai. Ta không phải thần, càng ngăn cản không được quân Đột Quyết nam hạ, thậm chí còn gia tốc để bọn chúng nam hạ. Sất Cát Thiết cũng tốt, Dương Thổ Truân cũng thế, hơn nữa Mã Cách Ba Tư kia chẳng qua chỉ là kéo dài thời gian mà thôi, ta sao lại không biết? Quân Đột Quyết tề tụ biên cảnh, nơi này tự nhiên là thiếu đi. Nếu đã đánh nhau, chuyện hòa thân tự nhiên không cần nhắc tới, Thánh Thượng cũng có thể thức tỉnh mà nhìn nhận tình hình trước mắt, Đột Quyết mới là vấn đề, hắn cũng sẽ không nghĩ chinh phạt Triều Tiên, chỉ cần nhị ca có thểở thảo nguyên xuất một phần lực, thì nguyện vọng có thể thành".

Lý Tĩnh thất thanh nói: "Thì ra ngươi đã dự tính tất cả, chẳng qua chỉ vì một đề nghị của ta?"

Tiêu Bố Y nói một câu làm Lý Tĩnh rất kỳ quái, "Không phải vì đề nghị của huynh, ta chỉ là nghĩ cho Đại Tùy, ta có lẽ thực ngu xuẩn, bất quá mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, ta cũng thật không hiểu hậu quả

sẽ như thế nào!"

"Ta lúc trước nói như vậy, cũng rất nặng lời, tam đệ, ta trách lầm ngươi, nhưng ngươi vì sao không giải thích?" Lý Tĩnh than nhẹ một tiếng, ý tứ đã hiểu lầm Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y chân thành nhìn Lý Tĩnh, "Vô luận nhị ca nói nặng tới cỡ nào, thì cũng biết huynh chỉ nghĩ tốt cho ta, cái này là đủ rồi!"

***

Cảnh đêm thảo nguyên rất đẹp, gió nhẹ lất phất, cỏ xanh phập phồng như biển, trên bầu trời đầy sao, ánh trăng chiến trên chiên trướng an tĩnh, hòa nhã và điềm tĩnh.

Một bóng đen đứng ở trên thảo nguyên thật lâu, cho đến khi phía sau hắn hơi động, lúc này mới trầm giọng nói: "Mã Cách Ba Tư, hiện tại ngươi nên ra tay rồi".

Mã Cách Ba Tư một thân áo xanh, đầu đội mũ da, sắc mặt dưới ánh trăng chiếu rọi lộ vẻ tái xanh, "Dương đại nhân, đã chuẩn bị tốt chưa?"

Dương Thổ Truân gật đầu nói: "Ngươi hôm nay có thể chính tay đâm cừu nhân của ngươi, chỉ cần ngươi ám toán Tiêu Bố Y, hơn mười đao phủ thủ mai phục bên ngoài nhất định có thể đem hắn trảm thành tương thịt".

"Cái này Khả Đôn có biết không?" Mã Cách Ba Tư do dự hỏi.

"Khả Đôn đương nhiên không biết," Dương Thổ Truân nhíu mày nói: "Mã Cách Ba Tư, ngươi phải biết rằng, nếu không có Tiêu Bố Y, ngươi cũng không trúng độc, nếu không có Tiêu Bố Y, Khắc Lệ Ti tháp cách ngươi thầm mến nói không chừng cũng không xuất giá! Chỉ bằng hai điểm này, cũng đủ để ta đem cơ hội hôm nay cho ngươi. Ngươi muốn quy thuận Khả Hãn, thì nhất định phải tỏ rõ sự trung tâm, hôm nay là cơ hội tốt nhất của ngươi".

Mã Cách Ba Tư gật gật đầu, "Phía Lý Tĩnh kia thì sao?"

Dương Thổ Truân cười cười, "Cái đó không cần ngươi quan tâm, ngươi nếu có thể giải quyết Tiêu Bố Y, ngươi sẽ lập công đầu".

Mã Cách Ba Tư trỉnh trang lại y phục, sờ sờ chủy thủở thăt lưng, chậm rãi đi về phía lều của Tiêu Bố Y ở.

Chiên trướng Tiêu Bố Y bên trong đèn vẫn sáng, Mã Cách Ba Tư đi đến trước doanh trướng, có chút chần chờ, giây lát thấp giọng kêu lên: "Tiêu đại nhân có đó không?"

"Mời vào" Trong chiên trướng truyền đến thanh âm của Tiêu Bố Y.

Mã Cách Ba Tư vén màn che lên đi vào, trong chiên trướng yên lặng, bên ngoài chiên trướng hơn mười bóng đen vây quanh chiên trướng mà đi tới, Dương Thổ Truân đứng ở cuối cùng, nghiễm nhiên như là Đại tướng quân, ai nói chỉ có Đáp Ma Chi là có thể lĩnh quân đánh giặc, Dương Thổ Truân hắn cũng có thể. Tiêu Bố Y võ công cao minh thì thế nào, có thể ngăn được lòng người ám toán.

Đao phủ thủ cách chiên trướng không xa đều ngừng lại, toàn thân đề phòng, chỉ chờ động tĩnh trong chiên trướng.

Chừng một chén trà nhỏ, trong chiên trướng đột nhiên truyền ra một tiếng quát thảm, Dương Thổ Truân trong lòng mừng rỡ, bởi vì hắn nghe ra đó là tiếng kêu của Tiêu Bố Y.

Chiên trướng đèn đột nhiên phụt tắt, một bóng người từ trong chiên trướng vọt ra, áo xanh mũ da, dưới ánh trăng che mất nửa mặt. Người nọ tay đầy máu tươi, khi vọt ra chỉ tay lại, thanh âm khẩn trương có chút lạc đi, thất thanh hô: "Mau ngăn Tiêu Bố Y lại!"

Dương Thổ Truân không nhìn người nọ, Mã Cách Ba Tư có chết hắn cũng không để ở trong lòng, chỉ giương mắt nhìn về chiên trướng, Dương Thổ Truân gấp giọng hỏi: "Tiêu Bố Y thương thế ra sao rồi?"

Đao phủ thủ đột nhiên đứng lên, đao đã ở nơi tay, ánh sáng lấp lóa, ánh mắt sáng ngời nhìn chiên trướng, trong chiên trướng cũng không một tiếng động.

Dương Thổ Truân giương mắt nhìn chiên trướng, không biết vì sao, trong lòng đột nhiên cảm thấy lạnh cả người, chậm rãi quay đầu nhìn lại, thấy một cánh tay đầy máu đặt ở trên vai hắn.

Loại hành động này của Mã Cách Ba Tư hiển nhiên rất không lễ phép, cũng không có quy củ, Dương Thổ Truân khi cảm giác được cánh tay đầy máu kia đặt lên cổ hắn, thì hắn đã 'ặc ặc' nói không nên lời.

"Dương đại nhân, ngươi ở chỗ này làm cái gì?" Mã Cách Ba Tư xốc mũ lên, ánh mắt sáng ngời, tràn đầy vẻ chế nhạo nhìn Dương Thổ Truân. Hắn đương nhiên không phải Mã Cách Ba Tư, hắn là Tiêu Bố Y!

Đao phủ thủ đột nhiên xoay người, nhìn thấy một thanh đoản kiếm tinh quang lập lòe đặt ở trên cổ Dương đại nhân, đều nhìn nhau, bọn họ chỉ nghĩ Tiêu Bố Y đã bị thương, người thoát ra trước mặt là Mã Cách Ba Tư, toàn bộ tâm thần đều đặt ở trong chiên trướng, không nghĩ đến thoát ra lại là Tiêu Bố Y!

Dương Thổ Truân đã muốn hôn mê bất tỉnh, "Tiêu, Tiêu đại nhân, Mã Cách Ba Tư là phản đồ, hắn muốn giết người…"

"Cho nên ngươi liền dẫn theo những người này chuẩn bị giết hắn cứu ta?"

Dương Thổ Truân mừng rỡ nói: "Không sai, đúng là như thế" Nhưng lại nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Tiêu Bố Y. Dương Thổ Truân đã hiểu được giải thích đã là dư thừa, rốt cuộc thở dài nói: "Thì ra Mã Cách Ba Tư thực đúng là phản đồ, chỉ là hắn phản bội lại chính là ta".

Màn cửa giở lên, Mã Cách Ba Tư chậm rãi đi ra, mặt không chút biểu tình, "Dương đại nhân, ta tuy không phải người tốt, nhưng vẫn còn biết là ai tốt với ta".

"Các ngươi từ khi nào thì bắt đầu liên hệ" Dương Thổ Truân con mắt loạn chuyển.

"Thật ra khi ta nhìn thấy Mã Cách Ba Tư, ta đã biết có vấn đề" Tiêu Bố Y cười nói: "Dương đại nhân, ngươi thật sự lộng xảo thành chuyên. Ngươi phản bội Khả Đôn, Sất Cát Thiết cho ngươi tới kéo dài thời gian để ta không quay về, ngươi chỉ sợ một mình không đủ phân lượng, nên lúc này mới tìm Mã Cách Ba Tư, nhưng không nghĩ đến hắn biết mưu kế của ngươi, đã thầm báo tin cho ta. Hắn không cần cùng ta liên hệ, ta chỉ cần từ ánh mắt áy náy của hắn là có thể nhìn ra, hắn có chuyện muốn nói".

"Tiêu Bố Y, xem ra ta đã xem thường ngươi" Dương Thổ Truân đột nhiên lên tiếng cười to, "Nhưng ngươi không dám giết ta".

"Ồ, phải không?"

Tiêu Bố Y đoản kiếm khua nhẹ, Dương Thổ Truân sắc mặt đột nhiên tái nhợt, 'thịch' một tiếng, một ngón tay út đã rơi xuống đất, Dương Thổ Truân trên tay máu tươi đầm đìa, tuy bị Tiêu Bố Y huy kiếm chém ngón tay, nhưng vẫn lạnh giọng nói: "Ngươi giết ta, Lý Tĩnh cùng hủ hạ của hắn, còn có các cấm vệ hắn phải chết, chỉ là sau đó, ta chỉ sợ ngươi có bản lĩnh thông thiên, cũng chống cự không được ba ngàn đại quân của Sất Cát Thiết!"

***

Ngựa bịt mõm, người ngậm cỏ, ba ngàn đại quân đã súc thế chờ phân phó.

Sất Cát Thiết xem ra là người văn nhã lịch sự, cùng Dương ThổTruân nói chuyện tuy cuồng vọng, nhưng hắn cũng là một người cẩn thận, khi hắn dẫn theo ba ngàn nhân mã vô thanh vô tức đi tới trước quân doanh của Lý Tĩnh, cũng có chút đắc ý.

Trước quân doanh ngoại trừ binh sĩ canh gác ra, thì đều yên lặng, hiển nhiên các binh lính còn lại đều đang ở trong mộng đẹp.

Mọi việc đều đúng theo dự kiến, không có gì sai sót, Sất Cát Thiết tuy là một người Đột Quyết, lại cảm thấy bản thân rất am hiểu đạo lý bác đại tinh thâm của Trung Nguyên. Chuyện này hắn đã chuẩn bị mười phần đầy đủ, cho nên hắn cảm thấy nhất định sẽ thành công.

Cách quân doanh Lý Tĩnh đã không xa, thậm chí binh lính canh gác ở trước doanh trại hắn cũng đã có thể trông thấy, hắn biết đây là cơ hội thật tốt để xung phong, xuất kỳ bất ý đánh vào lúc không phòng bị, chẳng phải đúng là tinh yếu của Tôn Tử binh pháp sao?

"Xuất kích, không chừa một ai".

Ba ngàn đại quân thoát khỏi trói buộc, giống như mãnh hổ xuống núi, thế không thể ngăn cản đánh tới doanh trại của Lý Tĩnh. Trên thực tế bọn họ đích xác cũng không có bị bất cứ cái gì ngăn cản, binh sĩ canh gác nhìn thấy kỵ binh đen đặc xông tới, sợ đến ngẩn ra tại chỗ, không thể cử động. Binh sĩ tiên phong trường mâu vung lên, đã đâm xuyên qua thân thể một binh sĩ canh gác, trường mâu vung lên, lại đem binh sĩ kia hất tung lên không trung.

Đó chẳng qua chỉ là một người cỏ mặc phục trang binh sĩ!

Sất Cát Thiết trong lòng đột nhiên xuất hiện một loại cảm giác bất an, hắn cảm giác được có gì đó không đúng, nhưng lúc này đợt xung phong đã không thể làm cho tư tưởng của hắn yên tĩnh được một lát. Mấy trăm binh sĩ tiên phong đã xông bào bên trong quân doanh, đột nhiên tiếng ngựa hí vang lừng, như ma thuật lúc xuống dưới.

Rất nhiều binh sĩ kềm không được thế xông tới, cơ hồ đã giẫm lên đầu binh sĩ phía trước mà vọt vào trong quân doanh, lập tức vang lên tiếng doanh trướng bị trường mâu của binh sĩ đâm xuyên xé rách.

Ngựa hí dài bất an, binh sĩ mờ mịt không rõ chuyện gì, doanh trại không biết từ khi nào đã xuất hiện một đường rãnh vừa rộng vừa sâu, binh sĩ phía trước không để ý nên đa số đều lọt vào trong rãnh, đa số binh sĩ là cưỡi ngựa giẫm lên những người này mà vọt qua.

Trừ các binh sĩ xung phong ra, bên trong doanh trại tĩnh lặng chết chóc, Sất Cát Thiết rốt cuộc đã hiểu không ổn, binh sĩ phía trước đã cao giọng hô: "Đại nhân, chúng ta trúng kế, đây là doanh trống".

Theo tiếng hô của binh sĩ, giữa không trung đột nhiên hiện ra hoa lửa sáng lạn, sáng rực át cả ánh trăng.

Vô số tên dài mang theo lửa bắn tới, cắm ởtrên mặt đất, trên chiên trướng, trên thân người, ánh lửa đùng đùng sáng ngời, đại doanh trong một lát đã biến thành biển lửa.

Ngựa hí lên sợ hãi, binh sĩ kêu thảm thiết, Sất Cát Thiết đã rối loạn phân tấc, Tôn Tử binh pháp mà hắn học đã sớm không biết quên ở nơi nào, hắn cũng không rõ vì sao mình chuẩn bị đầy đủ, xem ra đã muốn thất bại. Lão tổ tông Trung Nguyên nói chẳng lẽ có sai sót? Hắn muốn khống chế binh sĩ, vội kêu lên: "Chớ có bối rối".

Chỉ là lửa lớn đốt tới trên người, trừ Nê Bồ Tát ra, không ai còn có thể trấn định bất động. Doanh trại cũng không phải là không có gì, ít nhất đã chuẩn bị rất nhiều vật dẫn hỏa, hỏa tiễn vừa phóng tới, cả doanh trại giây lát đã biến thành biển lửa, mọi binh sĩ bất chấp đạp lên người bị thương, đều tỏa ra bốn phía mà bỏ chạy.

Ngoài doanh trại tuy có hàng rào sừng hươu trải rộng, nhưng đối với bọn họ mà nói cũng không coi là cái gì, chỉ mong thoát khỏi biển lửa, không nghĩ đến binh sĩ không đi đường chính mà chạy lại liên tục kêu thảm thiết, ngã xuống ngựa, bị chông sắt mai phục đâm thủng khắp cả người, cực kỳ thảm thiết.

Sất Cát Thiết thầm kêu may mắn, kiệt lực khống chế hậu quân, trở lui theo đường cũ, khi rời khỏi doanh trại bị hỏa thiêu, khi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bên trong đã biến thành A Tì địa ngục, vô số binh sĩ không thể chạy trốn cả người là lửa, bốc cháy như ngọn đèn lồng liên tục kêu thảm thiết.

Lửa lớn hừng hực, đem bầu trời chiếu sáng như ban ngày, đỏ hồng cả bầu trời đêm, khói đen đặc, biểu thị trận tàn sát này chỉ mới là bắt đầu. Sất Cát Thiết còn chưa kịp kiểm lại số binh sĩ đã chết, thì chợt nghe phía sau truyền đến thanh âm oành oành ầm ầm, như sấm động ngày hè làm cho người ta hãi hùng khiếp vía.

Mặt đất một khắc này cũng vì đó mà run rẩy, ngay cả bầu trời đêm cũng run rẩy theo.

Ngay sau tiếng sấm động là ba trăm thiết giáp kỵ binh xông tới, an ổn phóng nhanh, nhanh như điện xẹt, mạnh như sóng thần.

Viên tướng quân cầm đầu, mặt trầm thương sắt, người vững như núi, khống chế chặt chẽ tiết tấu của sóng sóng thần, không đợi đám người Sất Cát Thiết gương cung lắp tên, đã trầm giọng quát: "Xé".

Trên chiến trường biến hóa chỉ tích tắc, quân lệnh cầu đơn giản rõ ràng, bằng không chờ ngươi phát quân lệnh xong, thời cơ đã sớm qua. Lý Tĩnh tuy nói chẳng qua chỉ một từ, lại hơn cả vạn ngôn ngàn ngữ.

Hắn lời vừa nói ra, Sất Cát Thiết đã nhìn thấy địch quân tấn công đập thẳng vào mặt, uy thế vượt quá ba ngàn binh sĩ phóng tên. Binh sĩ phía trước tuy không nhiều lắm, nhưng ngưng kết lại như núi, binh sĩ không ngừng bắn tên ra, hỗn loạn trong cung tên còn có trường mâu của hậu đội phóng tới.

Tên cùng trường mâu thế như bài sơn đảo hải không thể đỡ, Sất Cát Thiết còn chưa kịp phản ứng, mấy trăm quân mã hậu quân biến tiền quân đã bị cơn hồng thủy đánh trúng, giây lát đã có gần cả trăm người gục xuống.

Mọi người trong một khắc này máu cơ hồ ngưng kết, Lý Tĩnh vẫn bình tĩnh như nước, Hỗn thiết thương lại vung lên, "Đâm".

Hắn vừa nói ra, cả đội ngũ liền như một mũi nhọn đâm thẳng vào trong trận địa địch, các binh sĩ phía trước thế tới hung mãnh, sớm đã đưa khiên lên, trường mâu cầm trong tay vọt tới trước, đâm thẳng vào trận địa địch. Binh sĩ phía sau cũng nhanh chóng tản ra, giương cung tấn công từ xa, mấy trăm binh sĩ tuy lúc tụ lúc tản, trận hình lại biến hóa không loạn, giây lát đã thành một thanh trường thương, một nhát đã đâm thật sâu vào trong quân trận của Sất Cát Thiết, đem binh sĩ quân địch chia cắt ra.

Sất Cát Thiết nhìn thấy lĩnh quân của đối phương chính là Lý Tĩnh, trong khoảnh khắc đã hiểu được Nhất Trận Phong vì sao lại không chịu nổi một kích, ba ngàn binh sĩ của hắn dưới một nhát trùng kích của Lý Tĩnh đều đã biến thành như giấy mỏng, Nhất Trận Phong chỉ có hơn trăm người thì ăn thua gì?

Ba ngàn binh sĩ của Sất Cát Thiết lớp bị giết, lớp bị chết cháy, lớp lại bị chông sắt đâm bị thương, hiện lại bị Lý Tĩnh chia cắt, đâm chết một mớ nữa, nhưng ít nhất vẫn còn chừng hai ngàn, nếu tụ tập lại, cùng ba trăm kỵ binh của Lý Tĩnh cũng có thể chiến một trận. Nhưng hắn phát hiện đội ngũ đã bị Lý Tĩnh chi cắt, đã biến thành ruồi bọ không đầu hỗn loạn, căn bản không có chút ý thức chiến đấu, lập tức đưa ra một quyết định, trốn!

Hắn quay đầu ngựa lại, nhằm hướng ngược lại mà chạy vội đi, binh bại như núi, tướng soái bỏ trốn, còn có ai sẽ liều mạng?

Quân Đột Quyết binh đều tản mát đi, đa phần là bám sát theo Sất Cát Thiết. Sất Cát Thiết phóng ngựa chạy như điên, lại nghe được phía sau cách đó không xa tiếng vó ngựa oành oành ầm ầm như sấm, áp bức hắn cơ hồ không thể hô hấp.

Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy được một đám đen bán sát đội ngũ hỗn loạn của hắn, chính là thiết giáp kỵ binh làm cho người ta lạnh người.

Lý Tĩnh cầm đầu không nói một lời, chỉ nhìn chằm chằm vào Sất Cát Thiết, thiết giáp kỵ binh theo sát sau như bóng với hình.

Sất Cát Thiết run sợ kinh ngạc, tự xưng là quen thuộc văn hóa Trung Nguyên đều đã quên sạch, mọi binh pháp đều trở thành cái rắm, trong đầu chỉ nghĩ một chữ trốn, trong lòng chỉ mong không bị Lý Tĩnh bắt được.

Thiết giáp kỵ binh như hồng thủy tràn tới, không có dấu hiệu suy kiệt, áp bức làm cho người ta cơ hồ phát cuồng, rốt cuộc có binh lính chạy trốn không chống cự được loại áp lực này, từ từ tụt lại, chỉ là binh sĩ tụt lại này trong giây lát đã bị cơn hồng thủy thiết giáp bao phủ, không thấy bóng dáng, không ảnh hưởng thì đến thế trùng kích của cơn hồng thủy.

Càng ngày càng nhiều binh sĩ bị giẫm nát, không biết là ai đột nhiên hô to, rất nhiều binh sĩ bắt đầu hướng sang hai bên chạy trốn, cơn hồng thủy cũng không để ý tới các binh sĩ chạy trốn này, chỉ đuổi sát Sất Cát Thiết không tha.

Càng nhiều binh lính rốt cuộc phát hiện đi theo Sất Cát Thiết không phải chạy trốn, mà là mất mạng, không khỏi có chút do dự, chỉ là khi quay đầu nhìn lại, thấy binh lính tụt lại bị cơn hồng thủy giẫm nát, trong nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa, không khỏi hạ quyết tâm, bỏ mặc Sất Cát Thiết một mình chạy trốn. Một người mở đầu, càng nhiều người đi theo, binh sĩ bên cạnh Sất Cát Thiết dần dần giảm bớt, dần dần chỉ còn lại có hơn mười người.

Lý Tĩnh cũng không buông tha, tiếp tục giục ngựa đuổi theo, binh sĩ phía sau cũng theo sát sau chủ tướng, bám sát thân ảnh phía trước đang chạy trốn kia.

Sất Cát Thiết một đường chạy như điên, thủy chung vẫn không thoát khỏi diêm vương đòi mạng ở phía sau, ý thức cũng đã có chút trống rỗng, đột nhiên phía trước có ánh sáng phản xạ, Sất Cát Thiết trong lòng ngạc nhiên, thầm nghĩ chẳng lẽ trời đã sáng?

Đợi khi nghe được tiếng nước chảy xiết, Sất Cát Thiết mới ý thức được đã chạy trốn đến bờ Độc Lạc Hà, ánh sáng chẳng qua chỉ là ánh trăng phản xạ lên nước sông, hắn chạy trốn một hơi cũng đã chạy cả trăm dặm, vẫn là đêm dài thăm thẳm!

Nước sông phía trước cuồn cuộn, mặt sông rộng lớn chắn ngang đường hạy trốn của Sất Cát Thiết, Sất Cát Thiết vòng ngựa hướng lên thượng du Độc Lạc Hà mà phóng đi, hắn đối với địa hình nơi này cũng quen thuộc, biết ở phía trước có cầu đi qua, qua được Độc Lạc Hà là có cứu binh.

Khi nhìn mọi nơi, Sất Cát Thiết đột nhiên trong lòng lạnh lẽo, hắn chạy như điên cả nửa đêm, bên người có hai ngàn người đi theo giờ đã còn không đến mười người, hắn muốn khóc cũng không nổi, lại phát hiện muốn khóc còn là ở sau, đợi khi hắn chạy vội tới bên cầu, mới phát hiện có hơn mười hán tử đang đứng thủ cầu, trường đao ra khỏi vỏ, lạnh lùng nhìn hắn.

Sất Cát Thiết rốt cuộc đã nghìm chiến mã lại, trù trừ không tiến lên, mấy hán tử này hắn đương nhiên biết, đây là thủ hạ của Tiêu Bố Y, cấm vệ Đông Đô, mỗi người đều võ công cao cường, hắn dẫn theo mấy người thế này làm sao xông qua được sự phong tỏa của bọn họ? Mà làm cho hắn sợ hãi chính là, Lý Tĩnh ngay cả đường lui của hắn cũng đã tính chuẩn xác, mấy cấm vệ này ở đây, có phải thuyết minh là phía Dương Thổ Truân cũng đã có việc ngoài ý muốn?

Tiếng sấm oành oành rốt cuộc đã ngừng lại, Sất Cát Thiết quay chiến mã lại, nhìn Lý Tĩnh ở trước mặt, còn có mấy trăm binh sĩ ở phía sau hắn, không có hoảng loạn, đột nhiên cười lên khá thoải mái, "Lý Tĩnh, ngươi là người tài, ta bại trong tay ngươi cũng là kiếp số. Chỉ là hôm nay ngươi nhân số đông, bất quá cũng là lấy nhiều thắng ít, ngươi nếu là hán tử, cùng ta đơn đả độc đấu, ta thua lúc này mới tâm phục khẩu phục".

Lý Tĩnh cười cười, "Ta cần chi ngươi phục hay không?"

Hỗn thiết thương của hắn giơ lên, binh sĩ phía sau đột nhiên gương cung, đầu tên dày đặc hào quang lập lòe băng hàn, Sất Cát Thiết chỉ cảm thấy một sự hoảng sợ lạnh lẽo truyền tới, rốt cuộc đã chịu không được áp lực, trở người xuống ngựa, quỳ rạp xuống đất, run giọng nói: "Mong tướng quân tha cho ta một mạng!"

193. Chương 193: Binh Phân Hai Đường

Dương Thổ Truân nhìn thấy ánh lửa ở phương xa, còn cảm thấy Tiêu Bố Y thích chơi trò tâm cơ, hắn đương nhiên không tin Lý Tĩnh có thể lấy ba trăm người phá ba ngàn đại quân Sất Cát Thiết.

Nhưng khi hắn nhìn thấy quân Đột Quyết dọc theo đường đi chết không đếm xuể, Sất Cát Thiết như chó chết bị trói nằm đó, hắn chỉ có thể trong lòng mắng một câu, đồ chó chết này thật vô dụng.

Hắn cảm thấy cho dù là heo dẫn đội cũng sẽ không thua thảm như vậy, hắn cũng cảm thấy nhiệm vụ của bọn họ phải đổi lại mới đúng, nên là Sất Cát Thiết đi giết Tiêu Bố Y, mình dẫn binh đi giết Lý Tĩnh.

Nếu như được làm lại một lần nữa...

Dương Thổ Truân nghĩ vậy chỉ có thể thở dài, vĩnh viễn không có khả năng làm lại, hiện tại cần làm chính là làm sao bảo toàn được tính mạng, Tiêu Bố Y một khi lúc ấy đã không có giết hắn, điều này thuyết minh hắn còn có một đường sinh cơ.

Nhưng khi nghe được Lý Tĩnh nói một câu, Dương Thổ Truân sắc mặt liền biến thành tái nhợt như người chết.

“Sất Cát Thiết nói hết rồi, tam đệ, đầu dê này có nói gì không?”

“Đầu dê này nói là có ân oán cá nhân với ta, hy vọng ta đại nhân đại lượng tha cho hắn”.

Lý Tĩnh nụ cười như là bóng đêm ở chân trời, vừa lạnh lẽo vừa khó dò, “Đầu dê này nói dối, đem hắn quẳng xuống Độc Lạc Hà nuôi cá”.

“Đại nhân tha mạng” Dương Thổ Truân ‘thịch’ một tiếng quỳ rạp xuống đất,” Tiểu nhân đích xác có rất nhiều điều chưa nói thạt, chỉ mong đại nhân cho ta một cơ hội, thật ra Khả Hãn cho chúng ta kềm chế Tứ hôn sứ, cũng đã cho Sất Cát Thiết phái sứ giả đi Thái Nguyên, nói nguyện ý nhận sắc phong của Đại Tùy, thầm nghĩ Thiên tử Đại Tùy đang bắc tuần, sẽ tiếp nhận lễ bái của người Đột Quyết. Hiện Khả Hãn cũng đã suất ra bốn mươi vạn đại quân nam hạ, muốn bắt sống Thiên tử Đại Tùy để báo mối thù ngày xưa”.

Lý Tĩnh sắc mặt không thay đổi, Tiêu Bố Y lại thất thanh hô lên: “Bốn mươi vạn đại quân?”

“Đúng vậy” Dương Thổ Truân một khi đã có mở đầu, phần còn lại cũng thuận lợi nói ra cứ như đổ đậu từ trong ống ra ra vậy, “Thật ra Khả Hãn đã sớm có tâm nam hạ, lần này liên hợp nhân mã các bộ lạc Khế Cốt Thiết Lặc, ước định các lộ đại quân tụ hợp phía nam Tử Hà trăm dặm, nhất tề nam hạ, phỏng chừng không tới vài ngày, trận chiến giữa Đột Quyết cùng Đại Tùy cũng không tránh được. Nhưng mấy cái này thực không có chuyện của ta, ta chính là làm theo lệnh, thân bất do kỷ, mong hai vị đại nhân tha cho ta một mạng”.

Tiêu Bố Y ung dung nói: “Đúng rồi, ngươi nghe theo lệnh, thân bất do kỷ, vậy ngươi có nhớ ngươi là thủ hạ của Khả Đôn, không biết chuyện này Khả Đôn có biết hay không?”

Dương Thổ Truân mặt đầy xấu hổ, cũng lắc đầu. Lý Tĩnh phất tay cho binh sĩ[đem Dương Thổ Truân trói lại, sau đó đem Sất Cát Thiết dẫn tới, lấy ra miếng vải bịt miệng hắn ra, “Dương Thổ Truân cái gì cũng đều đã nói, hiện tại cũng nên nghe ngươi nói”.

Sất Cát Thiết căm tức nhìn Dương Thổ Truân, mở mồm mắng lớn: “Dương Thổ Truân, ngươi là một kẻ hèn nhát”.

Hắn mắng rất hợp tình hợp lý, giống như mới vừa rồi quỳ xuống cầu xin là người khác vậy. Dương Thổ Truân trong lòng chửi cha mắng mẹ, thầm nghĩ tiểu tử ngươi dẫn theo ba ngàn người còn không thể thu thập, bây giờ còn mặt mũi mắng ta sao?

“Hình như Sĩ Cân hồi nãy nói là chưa thật tình?”

Sất Cát Thiết giận dữ nói: “Lão tử ta cái gì cũng không nói”.

Dương Thổ Truân đột nhiên tỉnh ngộ, “Lý đại nhân, ngươi gạt ta”.

“Ta lừa ngươi thì thế nào?”

“Đại nhân kế sách cao minh, tiểu nhân bội phục sát đất” Dương Thổ Truân chỉ có thể nói như vậy.

Lý Tĩnh cho người đưa Dương Thổ Truân sang một bên, áp sát lỗ tai, trầm giọng hỏi: “Sất Cát Thiết, ngươi có gì muốn nói không?”

“Không có” Sất Cát Thiết lắc đầu, “Dương Thổ Truân đều đã nói hết rồi”.

Lý Tĩnh gật gật đầu, “Một khi ngươi đã không có gì muốn nói, trữ ngươi lại cũng không có ích lợi gì, đem hắn ném xuống sông”.

Sất Cát Thiết mồ hôi lòng ròng chảy ra, run giọng nói: “Lý đại nhân, ta thực không có chuyện gì có thể nói, chứ không phải muốn lừa người. Hiện nay Khả Hãn đã dẫn theo bốn mươi vạn đại quân nam hạ, tuyệt không phải ta có thể ngăn trở. Ta cũng chỉ là phụng mệnh làm việc, Trung Nguyên các ngươi không phải có câu, đúng rồi, nói là các vi kỳ chủ. Lý đại nhân nếu là ta, nói vậy cũng sẽ làm như vậy”.

Lý Tĩnh lại đem Dương Thổ Truân cùng Sất Cát Thiết hỏi lại vài lần, cẩn thận tìm kiếm điểm nghi vấn trong lời của hai người, đợi khi hai người cơ hồ muốn tới bước đem quần lót của đối phương có màu gì cũng đều nói ra, lúc này mới cho binh sĩ đem hai người trói lại, nhíu mày nói: “Tam đệ, sự tình hình như có chút lớn”.

Tiêu Bố Y cười khổ nói: "Hình như không phải có chút lớn, bốn mươi vạn đại quân, Khả Hãn này cũng rất độc đấy chứ?"

"Chúng ta đã xem nhẹ Thủy Tất Khả Hãn, trước mắt xem ra, Thủy Tất Khả Hãn muốn nam hạ tuyệt không là chuyện một sớm một chiều, bốn mươi vạn đại quân hội tụ cũng phải chủ mưu đủ lâu, nhưng có năng lực dấu được Khả Đôn, vậy lại càng không thể nghờ được." Lý Tĩnh nói.

"Nghe Mã Cách Ba Tư cùng này hai người nói, Khả Đôn đích xác đối với việc này cũng không biết rõ" Tiêu Bố Y trầm ngâm nói: "Theo ta được biết, lãnh địa của Khả Đôn phụ cận Bạt Dã Cổ cùng Phó Cốt, mà Thủy Tất Khả Hãn lần này điều động quân đều là của bộ tộc Thiết Lặc cùng Khế Cốt, trong lúc nhất thời có thể qua mắt Khả Đôn cũng là hợp lý. Bất quá hiện tại đại quân nam hạ, KhảĐôn nói vậy cũng đã biết, ta chỉ nghĩ đến Đột Quyết sẽ động binh, nhưng không có nghĩ vậy hấn lại dốc cả quốc lực như thế, chỉ sợ khó tránh một hồi ác chiến".

Tiêu Bố Y cho tới bây giờ cũng chưa từng vì Dương Quảng mà lo lắng, dù sao trong trí nhớ Dương Quảng cũng không phải bị Thủy Tất Khả Hãn giết, chỉ là nghĩ đến biên cảnh càng thêm khổ, không khỏi lắc đầu.

Lý Tĩnh trầm giọng nói: "Đột Quyết sở trường chẳng qua chỉ là cưỡi ngựa bắn tên mà thôi. Bọn chúng bình thường đều là thấy lợi đi trước, thấy khó đi sau. Các bộ lạc như Thiết Lặc cùng Khế Cốt tuy thần phục Đột Quyết, nhưng Thủy Tất Khả Hãn cũng không thể không dùng lợi hấp dẫn, nói là bốn mươi vạn đại quân, ta thấy, Thủy Tất Khả Hãn có thể huy động mười vạn đã là miễn cưỡng rồi. Biên cảnh Đại Tùy chỉ cần cố thủ chờ đợi, Đột Quyết cũng không thể vây lâu được".

Nói tới đây Lý Tĩnh ngồi xổm xuống, đưa tay vẽ lên trên mặt đất, "Qua Tử Hà nam hạ, vừa đến Mã ấp quận, một đường khác cũng có thể là Nhạn Môn quận, hai quận thế sừng trâu, quan sát lẫn nhau, là cánh cửa Đại Tùy chống cự Đột Quyết, chỉ là mười mấy năm không có chinh chiến lớn, phòng bị cũng có nhiều chỗ trễ nãi. Ta khi ở tại Mã ấp, phát hiện Mã ấp tuy có Vương Nhân Cung trấn thủ, cũng đã già nua rồi, chỉ sợ bị Đột Quyết người đông thế mạnh, công là bị phá. Nếu Mã ấp Nhạn Môn hai nơi thất thủ, quân Đột Quyết sẽ một đường đánh tới Lâu Phiền, Tấn Dương, xa nhất là đánh tới Tước Thử Cốc, nơi đây để thủ khó công, lúc này chiến tuyến kéo dài, quân Đột Quyết lấy cướp đoạt làm chủ, tất sinh chán ghét mà muốn trở về, tuyệt đối không thể làm được gì lớn. Cho nên Tam đệ cũng không cần lo lắng quá, chúng ta chỉ cần trở về khuyên Thánh Thượng cố thủ, phòng thủ phản kích nhất định có thể thủ thắng".

Tiêu Bố Y suy nghĩ hồi lâu, "Nhị ca, ta cảm thấy không phải chúng ta trở về, mà là ta. Hiện nay Sất Cát Thiết cùng Dương Thổ Truân tuy bị bắt, đối với chuyện thất bại sẽ truyền ra ngoài, sẽ có quan Đột Quyết ngăn đón ven đường, chúng ta hiện là mục tiêu quá lớn, không bằng để ta đi báo tin, Nhị ca ở tại thảo nguyên đi đường vòng đưa quân về là được".

Lý Tĩnh đột nhiên hỏi: "Nếu Khả Đôn biết Thủy Tất nam hạ, nàng ta sẽ xử lý như thế nào?"

"Khả Đôn cùng Đại Tùy rất gắn bó, tuy nói Khả Đôn thế lớn là kết quả của nhiều năm khổ tâm mà có, nhưng cũng là bởi vì có Đại Tùy làm hậu đài chống đỡ" Tiêu Bố Y trầm tư nói: "Ta cảm thấy Khả Đôn biết hai bên khởi xung đột, nhất định sẽ nghĩ biện pháp điều hòa".

"Vậy chúng ta binh phân hai đường, tam đệ ngươi đi báo tin cho Thánh Thượng, ta đi gặp Khả Đôn" Lý Tĩnh đột nhiên đứng lên.

Tiêu Bố Y vui vẻ nói: "Như thế là tốt nhất, chỉ là nhị ca cùng Khả Đôn vốn không quen biết, ta chỉ sợ..."

Lý Tĩnh đưa tay chỉ Dương Thổ Truân cùng Sất Cát Thiết bị trói ở xa xa, khẽ cười nói: "Hai người này không phai chính là lễ gặp mặt tốt sao? Nói đến chúng ta là vì nước phân ưu, nàng ta cũng nên vì bản thân mà lo lắng, nàng ta nếu là một nữ nhân thông minh, nhất định sẽ nghĩ biện pháp làm chút chuyện".

***

Bờ Độc Lạc Hà, phía chân trời đã có ánh sáng, Tiêu Bố Y bạch mã áo trắng đứng ở ven sông, "Nhị ca, hôm nay từ biệt, không biết khi nào mới có thể tái kiến".

"Ngươi nếu cảm thấy không thể còn sống mà trở về, ta sẽ đi báo tin cho" Lý Tĩnh trầm giọng nói.

Tiêu Bố Y lắc lắc đầu: "Ta cũng không thể lĩnh thiết giáp hùng binh của huynh, dưới sự chủ huy của huynh, bọn họ có thể biến thành một bầy mãnh hổ, dưới sự chỉ huy của ta, ta chỉ sợ bọn họ sẽ biến thành một bầy trùng, đạp cái là chết".

"Ngươi hình như cho tới bây giờ chưa từng lo lắng cho an nguy của ta?"

"Ta hiện tại chỉ nghĩ tới cái mạng nhỏ của mình, làm sao có thể quan tâm được nhiều" Tiêu Bố Y vẫn đùa giỡn.

Trên thực tế hắn thực chưa bao giờ lo lắng qua an nguy của Lý Tĩnh, Lý Tĩnh trong ấn tượng của hắn, thọ rất cao. Còn Tiêu Bố Y hắn không có ghi lại trong tư liệu, đó là có ý nghĩa hắn không đoản mệnh?

"Mấy tiểu tử các ngươi phải nghe lời Lý Quận thừa" Tiêu Bố Y quay đầu lại nhìn về phía mấy người Tôn Thiếu Phương.

Tôn Thiếu Phương có chút chần chờ nói: "Tiêu đại nhân, có cần chúng ta bảo hộ người không?"

Tiêu Bố Y ngẫm nghĩ, "Ta cảm thấy ta đi một mình thì an toàn hơn".

Tôn Thiếu Phương dở khóc dở cười, Tiêu Bố Y cũng giải thích một câu, "Thiếu Phương, ngựa của ta khá nhanh, trên đời này có thể ngăn ta được có lẽ có, nhưng đuổi theo được ta, Lý Quận thừa cũng không thể".

Tất cả mọi người đều cười, cũng cảm thấy thoải mái một chút, bọn họ biết Tiêu Bố Y tuyệt không phải thổi phồng, ngựa của Tiêu Bố Y rất thần tuấn, có thể đuổi theo được Nguyệt Quang phỏng chừng chỉ có dương quang mới được, nhưng Tiêu Bố Y phải qua được bốn mươi vạn quân Đột Quyết ngăn trở, hắn có thể thông qua hay không?

"Các ngươi đi cùng ta, ngược lại không bằng cùng Lý Quận thừa ở một chỗ thì an toàn hơn" Tiêu Bố Y thành khẩn nhìn Tôn Thiếu Phương, "Thiếu Phương, nghe theo phân phó của Quận thừa, các ngươi tuyệt đối có thể bình yên trở về".

Đám người Tôn Thiếu Phương đều gật đầu, tràn đầy tin tưởng. Nếu nói lúc trước khi Lý Tĩnh đánh bại Nhất Trận Phong, bọn họ chỉ mới cảm thấy Lý Tĩnh như là thần, thì đợi đến khi Lý Tĩnh dùng ba trăm người đánh bại đại quân của Sất Cát Thiết, bọn họ đã cảm thấy Lý Tĩnh chính là thần.

Chiến thần!

Bọn họ cho tới bây giờ cũng chưa từng phục một người đến như vậy, cũng hướng tới có thể có một ngày đi theo Lý Tĩnh đông chinh tây thảo, uy phong lẫm lẫm.

Tiêu Bố Y nói vài câu, rồi hướng tới Lý Tĩnh chắp tay, rồi quay ngựa đi, chỉ là mới đi được vài bước, đột nhiên ghìm chiến mã lại, "Nhị ca, ta nhờ người hỗ trợ làm một chuyện".

"Nói đi".

Tiêu Bố Y do dự, "Huynh lần này đi gặp Khả Đôn, cũng có thể nhìn thấy Mông Trần Tuyết…"

Hắn đang cân nhắc mởmiệng như thế nào, Lý Tĩnh đã hỏi: "Ngươi muốn nói với nàng ta cái gì?"

Tiêu Bố Y ghìm ngựa nhìn mọi người, rốt cuộc lớn tiếng nói: "Phiền huynh nói với nàng một câu, là ta vẫn nhớ tới nàng!"

Hắn nói câu này thật lớn, cũng làm cho đám người Tôn Thiếu Phương hoảng sợ, Lý Tĩnh gật đầu, "Được".

Tiêu Bố Y nói ra lời trong lòng, lòng dạ đã thống khoái nói không nên lời, vỗ vỗ cổ của bạch mã, lớn tiếng nói: "Nguyệt Quang, đi thôi, đi xem thử bốn mươi vạn đại quân rốt cuộc là như thế nào!"

Nguyệt Quang hí dài một tiếng, có chút khoan khoái, vó ngựa khẽ nhún, như đạp ánh sáng mà phóng đi, dần dần biến mất ở phía chân trời.

Tôn Thiếu Phương nhìn về bóng dáng của Tiêu Bố Y ở nơi xa, lưu luyến chia tay, nếu nói Lý Tĩnh là một tướng quân, thì Tiêu Bố Y trong lòng hắn cũng không khác gì huynh đệ. Hôm nay huynh đệ gặp chuyện, hắn chỉ hận bản thân bản lãnh thấp kém, không có năng lực trợ giúp.

Quay đầu lại thấy Lý Tĩnh lạnh lùng nhìn mình, Tôn Thiếu Phương cuống quít nói: "Lý đại nhân, có chuyện gì?"

Lý Tĩnh cao thấp đánh giá Tôn Thiếu Phương, nhìn đến hắn trong lòng sợ hãi.

"Ngươi thật ra có thể giả trang một người".

"Ai?"

"Ngươi mặc áo trắng vào, cưỡi lên bạch mã, cũng có chút giống Bố Y".

Tôn Thiếu Phương hai tay xua xua, "Lý đại nhân, người tha cho ta đi, cưỡi bạch mã không nhất thiết là Tiêu đại nhân, ta..."

"Ngươi không muốn nghe quân lệnh?" Lý Tĩnh mặt trầm như nước.

Tôn Thiếu Phương chỉ có thể nhanh chóng tìm một thớt bạch mã, nhưng trong lúc nhất thời tìm không ra áo trắng, bước nhanh tới trước mặt Lý Tĩnh, "Lý đại nhân, áo trắng có thể từ từ tìm, nhưng mà ta chỉ sợ lừa không được Mông Trần Tuyết gì đó".

Lý Tĩnh ngược lại sửng sốt, "Lừa Mông Trần Tuyết để làm gì?"

Tôn Thiếu Phương gãi gãi đầu, "Không lừa Mông Trần Tuyết, ta giả Tiêu đại nhân để làm cái gì?"

Lý Tĩnh cười không nổi, "Có loại chuyện tốt này, cũng không đến phiên của ngươi đâu. Ta chẳng qua chỉ muốn cho ngươi lừa Khả Hãn mà thôi".

Tôn Thiếu Phương rốt cuộc cũng hiểu được, lại cảm thấy Lý Tĩnh đối với hắn lại rất là tín nhiệm, không khỏi cảm động.

"Lý đại nhân ý nói, ta giả dạng Tiêu đại nhân, chúng ta đi làm chút náo loạn, Thủy Tất Khả Hãn sẽ nghĩ đến Tiêu đại nhân còn ở tại thảo nguyên, có lẽ sẽ không ngăn đón Tiêu đại nhân, như vậy Tiêu đại nhân trở về sẽ có thể thuận lợi hơn?"

Lý Tĩnh gật gật đầu, "Ngươi chỉ nói sai một chút, chúng ta không phải làm chút chuyện náo loạn. Chúng ta lần này là muốn đem thảo nguyên quậy đến long trời lở đất mới đúng!"

Tiêu Bố Y nói đi xem bốn mươi vạn đại quân, nhưng hắn đương nhiên sẽ không thực đi qua Tử Hà, hắn chỉ cân nhắc làm thế nào nhanh chóng, vô thanh vô tức quay về Trung Nguyên là tốt nhất.

Về Trung Nguyên đương nhiên không chỉ một đường, nếu vòng xa theo Sóc Phương trở về, cũng sẽ không đụng quân Đột Quyết nhiều lắm, chẳng qua đó là thiên hạ của Lương Sư Đô, trước không nói hắn có thể xuất binh viện trợ Mã ấp cùng Nhạn Môn hay không, chỉ nói Tiêu Bố Y hắn giá họa Lương Tử Huyền, lại làm cho Vương Thế Sung đem Lương Tử Huyền giải lên Đông Đô, Lương Sư Đô để cho hắn còn sống rời khỏi Sóc Phương, vậy chính là có tâm địa Bồ Tát.

Trừ Sóc Phương, còn có Du Lâm cũng có thể rở về, tuy nhiên cũng có chút xa xôi.

Khi Tiêu Bố Y cân nhắc lộ tuyến, thì đã chạy ra ngoài trăm dặm, Nguyệt Quang trở lại thảo nguyên, càng hưng phấn, dọc theo đường đi cũng không dừng vó, cũng không biết mệt mỏi.

Tiêu Bố Y cũng thích giữ mã lực, tuy hận không thể chắp cánh bay trở về Mã ấp, lại vẫn giảm tốc độ của Nguyệt Quang, chỉ để chạy đều đặn.

Khi chung quanh đã mờ mịt, Tiêu Bố Y có chút cười khổ, mới phát hiện ý tưởng của mình có chút chỉ là trên sách vở. Thảo nguyên đối với hắn mà nói, là một nơi hoàn toàn lạ lẫm.

Không có Bì Già, cũng không có Lý Tĩnh, Tiêu Bố Y đối với đường xá thực có chút mờ mịt, không muốn nói Sóc Phương, Du Lâm gì đó, cho dù hắn muốn tìm Tử Hà ở nơi nào thì cũng có chút khó khăn. Cũng may hắn ban ngày nhận chuẩn mặt trời, buổi tối còn có trăng sao để có thể phân biệt, chỉ nhằm thẳng hướng nam hơi lệch đông mà chạy, thì cũng có lúc về tới Trung Nguyên.

Mục dân thảo nguyên cũng có, nhưng kỵ binh cũng hiếm thấy, nói vậy đều sớm đã đi Tử Hà, Tiêu Bố Y cũng không biết khi nào mới đuổi tới nơi, mà có tới được hay không, thì cũng chỉ có thể làm hết sức mà thôi.

Chẳng qua thế sự không theo ý mười phần đã hết tám chín, Tiêu Bố Y còn đang cảm giác thấy mình nhận đường cũng không tệ, ngày hôm sau trên thảo nguyên lại khởi cuồng phong, cuồng phong chẳng những thổi bay cát đất đá, còn đem cả mặt trời thổi bay đi đâu mất không biết. Tiêu Bố Y nhìn bầu trời âm u có chút dở khóc dở cười, khắp nơi hoang lương, người cũng không thấy, hắn biết mình đã bị lạc phương hướng.

Kiệt lực nghĩ tới các kỹ năng phân biệt phương hướng dã ngoại, trừ mặt trời trăng sao ra còn có cách gì hay không, nam châm tuy sớm đã có, nhưng hắn hiển nhiên không mang theo thứ phiền toái này làm gì, đột nhiên nghĩ đến mình hình như đã học qua một thường thức, đó là nếu tìm được một gốc cây đại thụ độc lập, bình thường đều là phía nam cành lá rậm rạp, vỏ cây bóng loáng, phía bắc cành lá rất thưa thớt, vỏ cây thô ráp.

Cũng không biết phương pháp này có dùng được hay không, Tiêu Bố Y cứ đi tìm cây trước, nhưng còn chưa tìm được cây cối, ở phương xa đột nhiên truyền đến thanh âm hô quát la hét.

Tiêu Bố Y đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy có hơn mười quân Đột Quyết đang dẫn mấy người hướng về phía này đi tới, xem ra bị dẫn đi cũng là người Đột Quyết, Tiêu Bố Y rất là kỳ quái, không biết người Đột Quyết sao lại đột nhiên nội loạn như thế.

Quân Đột Quyết nhìn thấy Tiêu Bố Y bạch mã áo trắng, trong gió có chút bắt mắt, đột nhiên hô hét lên, mấy người ở lại áp giải người Đột Quyết, binh sĩ còn lại cũng lớn tiếng hô quát xông về phía Tiêu Bố Y, trường mâu trên tay vung lên, ý đồ bất thiện.

Tiêu Bố Y cũng không động, cũng không nóng vội tháo trường mâu trên yên xuống, thầm nghĩ không cần tìm đường thì đã có người đưa tới trước cửa.

Quân Đột Quyết còn chưa tới nơi, nhìn thấy Tiêu Bố Y bộ dáng vẫn khách khí, cũng không chút khách khí gương cung bắn, tên vù vù bay thẳng đến Tiêu Bố Y.

Tiêu Bố Y không có tránh né, đột nhiên thúc ngựa, Nguyệt Quang càng hiểm càng dũng, đã không chút do dự như điện xẹt xông về phía trước, các mũi tên cơ hồ sát qua bên người hắn, hắn phán đoán tinh chuẩn, biết tên bắn không trúng hắn cùng Nguyệt Quang, nên trường mâu cũng không thèm động, giây lát đã rút gần một nửa khoảng cách.

Quân Đột Quyết rốt cuộc đã có chút bối rối, bọn chúng tuy lớn lên trên lưng ngựa, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua ngựa nhanh như vậy, người dũng mãnh như vậy!

Một tên quân Đột Quyết nhanh tay, lại giương cung, tên nhọn nhằm ngực của Tiêu Bố Y bắn tới, khoảng cách gần như vậy, hắn cảm thấy là người thì đều không thể tránh né, giờ phút này hắn thậm chí còn có thể nhìn thấy hai hàng lông mày như đao của Tiêu Bố Y, trong đôi mắt chớp động lạnh như sắt thép.

Tiêu Bố Y ra tay, một mâu hất bay mũi tên bắn tới, tên vừa rơi xuống, Tiêu Bố Y người nương theo mã thế, một mâu đâm xuyên người tên quân Đột Quyết, hét lớn một tiếng, đem thi thể của tên quân Đột Quyết hất bay ra ngoài.

Thi thể mang theo máu bay ra đụng trúng một người, Tiêu Bố Y đã sát nhập trận địch, trường mâu liên tục đâm, lập lòe hàn quang. Đợi khi hắn thu hồi trường mâu, lập tức các binh sĩ Đột Quyết đều ôm cổ họng, xoay người rơi xuống ngựa, không kêu nổi một tiếng.

Ngựa hí dài, không biết chủ nhân vì sao lại cứng ngắc bất động, Tiêu Bố Y chỉ một mình một mâu liên tục giết mấy người, lại chỉ cảm thấy động tác của bọn họ thật sự là quá chậm.

Hắn hiện tại rốt cuộc đã hiểu được Cầu Nhiêm Khách vì sao lúc trước một mình đánh với hơn mười quân Đột Quyết, cũng không chút úy kỵ. Hắn hôm nay tập luyện Dịch Cân kinh cũng đã lâu, chỉ cảm thấy ánh mắt sắc bén, mọi cử động của đối phương đều bị hắn thu hết vào trong mắt, mọi động tác của quân Đột Quyết phảng phất như phim quay chậm vậy, trường mâu của hắn đâm vào yết hầu của quân Đột Quyết, cánh tay của đối phương còn chưa kịp nhấc lên.

Đương nhiên hắn cũng hướng tới Cầu Nhiêm Khách hỏi mình luyện Dịch Cân kinh như thế nào, Cầu Nhiêm Khách sau khi bắt mạch hắn, lại chỉ bảo hắn cứ luyện tiếp, Tiêu Bố Y trong lòng thấp thỏm, cũng không biết mình là luyện chậm, hay là tiến triển nhanh.

Bất quá trường mâu của hắn liên tục giết mấy người, chuẩn xác mà nói, không phải quân Đột Quyết chậm, mà là cảm giác, xúc giác, lực lượng cùng tốc độ của hắn đều đã đến cảnh giới đỉnh cao trước đó chưa từng có.

Tiêu Bố Y trường mâu đầu máu, thúc ngựa chậm rãi đi về phía trước, mấy tên quân Đột Quyết còn lại mắt đều lộ ra vẻ hoảng sợ, dùng mâu đẩy trên người con tin, lớn tiếng hô quát, chỉ là bọn chúng nói tiếng Đột Quyết, Tiêu Bố Y cũng không hiểu được.

Nhìn thấy bọn họ dùng người của bọn họ uy hiếp mình, Tiêu Bố Y bật cười, hắn vừa mới cười, quân Đột Quyết đột nhiên la lên một tiếng, đều trốn chạy ra bốn phía, đơn giản là mới vừa rồi Tiêu Bố Y đơn độc giết gần mười ngươi, ở trong mắt bọn họ đã không thể chiến thắng.

Thảo nguyên chỉ còn lại mấy người Đột Quyết bị bắt, có già có trẻ, cũng kinh hoàng nhìn Tiêu Bố Y, cả người run rẩy.

Tiêu Bố Y ánh mắt dừng ở trên người một trung niên người Đột Quyết, thấy hắn thân hình gầy yếu, bị trói ngược tay, không ngừng ho khan, bảo vệ trước mặt một lão nhân và một đứa nhỏ, không biết vì sao đột nhiên lại nhớ tới Lý Huyền Bá.

Người trung niên tuy tự thân khó bảo toàn, nhưng theo bản năng động tác vẫn hết sức bảo hộ người mà hắn không thể bảo hộ, đó là một loại bi ai, cũng làm cho Tiêu Bố Y đối với hắn sinh hảo cảm.

"Ngươi là ai?"

Khi Tiêu Bố Y hỏi cũng không nghĩ đến có thể được trả lời, nhưng người trung niên lại dùng tiếng Trung Nguyên đáp: "Ta gọi là A Sử Na, xin thỉnh giáo cao tính đại danh của dũng sĩ".

Tiêu Bố Y không có trả lời, chỉ nhớ kỹ A Sử Na, hắn biết đây là một họ lớn trên thảo nguyên, "Bọn họ vì sao bắt các ngươi?"

A Sử Na vẻ mặt do dự, hồi lâu mới nói: "Dũng sĩ, bọn họ luôn ngang ngược không nói đạo lý như vậy".

Tiêu Bố Y gật gật đầu, cổ tay vừa lật, đã rút bảo kiếm nhảy xuống ngựa. A Sử Na lắp bắp kinh hãi, lão nhân đứa nhỏ đều lui về phía sau, hắn lại tiến lên một bước, ho nhẹ nói: "Dũng sĩ, người muốn giết, xin hãy giết ta là được, bọn họ chẳng qua chỉ là người già và trẻ con vô tội".

"A Tháp, phải chết thì cùng chết" Một đứa nhỏ vọt tới, thủ vệ bên cạnh phụ thân, nhìn chằm chằm vào Tiêu Bố Y.

Đứa nhỏ còn nhỏ, cũng không bị trói, nhìn thấy quân Đột Quyết chạy sạch, thì vận hết can đảm luống cuống tay chân giúp phụ thân cởi dây thừng, chẳng qua nó quá gầy yếu, cho nên cũng không thể cởi ra được.

"Là con ngươi?" Tiêu Bố Y cười hỏi, trong tiếng Đột Quyết, A Tháp chính là phụ thân.

A Sử Na nhìn thấy Tiêu Bố Y cười hòa thiện, nghi hoặc nói: "Dũng sĩ, thỉnh tha thứ nó vô lễ, nó chỉ là một đứa nhỏ".

Hắn lời còn chưa dứt, bảo kiếm của Tiêu Bố Y đã hướng về phía A Sử Na vugn tới, đứa nhỏ kêu to một tiếng, ôm lấy phụ thân, muốn lấy thân ngăn trở bảo kiếm, đợi thật lâu sau, không thấy đau đớn, đứa nhỏ quay đầu lại, ngạc nhiên phát hiện dây thừng trên người phụ thân đã đứt hết!

"Áo Xạ Thiết, dũng sĩ là người tốt" A Sử Na trên người dây thừng đã đứt, trong lòng đã bình tĩnh, thầm kêu Chân chủ phù hộ. Hắn vốn là người rất có thân phận, lần này cũng bởi vì chuyện ngoài ý muốn mà bị bắt, vốn nghĩ hẳn là phải chết, cho tới bây giờ cũng không nghĩ đến trong tuyệt cảnh lại có đường sống.

Tiêu Bố Y đi một vòng, đoản kiếm trong tay liên tục vung lên, đã cắt đứt dây thừng trên người mọi người, phất tay nói: "Các ngươi đi đi".

A Sử Na ngược lại sửng sốt hỏi: "Dũng sĩ không cần chúng ta trao tiền chuộc?"

Tiêu Bố Y nhìn thấy bọn họ tuy quần áo lam lũ, nhưng chất liệu rất là không kém, nói vậy cũng là xuất thân quý tộc Đột Quyết.

Bất quá lúc này binh hoang mã loạn, quý tộc thì thế nào, có đôi khi còn không bằng một tên ăn xin, bọn họ giàu có nếu không có thực lực tự bảo hộ, thì chẳng qua chỉ là kính hoa thủy nguyệt, rước họa vào thân mà thôi.

"Ta cần gì tiền chuộc, chỉ là qua đường mà thôi" Tiêu Bố Y lên ngựa, vốn muốn chạy đi, đột nhiên nhớ tới mục đích chính, quay lại nói: "Từ từ, các ngươi có biết Mã ấp Đại Tùy ở hướng nào không?"

A Sử Na vốn tưởng rằng hắn muốn đổi ý, không khỏi lo lắng, khi nghe được hắn chỉ hỏi đường, trấn định lại, "Dũng sĩ, Mã ấp đã đi không được, ta trên đường đi tới đây, phát hiện dũng sĩ thảo nguyên đều hướng tới đó, chỉ sợ sẽ khởi xung đột, dũng sĩ hãy chuyển hướng khác là tốt nhất".

Hắn nói có chút ám chỉ, là muốn mời Tiêu Bố Y bảo hộ, nhưng cũng không dám nói ra, Tiêu Bố Y nhíu mày, "Ta biết bọn họ đi đâu, ngươi chỉ cần nói cho ta phương hướng là được".

A Sử Na đưa ngón tay chỉ hướng, "Dũng sĩ thực muốn đi, thì theo hướng này đi thẳng tới là được" Nhìn thấy Tiêu Bố Y sắp đi, A Sử Na đột nhiên gọi Tiêu Bố Y lại, "Dũng sĩ xin dừng bước, ta có một lão bộc, đối với địa hình rất quen thuộc, không sợ bị lạc đường, dũng sĩ nếu không chê, thì có thể bảo hắn dẫn đường, khi đến Mã ấp hắn sẽ trở về, sẽ không chậm trễ hành trình của dũng sĩ".

Một lão bộc không chút do dự đứng ra, Tiêu Bố Y vốn định cự tuyệt, nhưng nghĩ lại cũng nếu bị lạc đường, ngược lại dục tốc bất đạt, gật đầu nói: "Được rồi, đa tạ các ngươi".

A Sử Na liên tục nói không cần cảm ơn, đợi khi lão bộc cùng Tiêu Bố Y đi rồi, lúc này mới thở dài một hơi, vẻ lo lắng đầy mặt.

"A Tháp, cha sao lại thở dài?" Đứa nhỏ khờ dại hỏi.

A Sử Na chậm rãi đứng lên, nhìn một nhà già trẻ, thương cảm nói: "Chúng ta tuy tạm thời được cứu, nhưng nếu thực muốn giữ được mạng sống, nhất định phải tìm đến Khả Đôn mới được, Áo Xạ Thiết, con phải nhớ kỹ hình dáng của dũng sĩ này, nếu có một ngày có cơ hội, nhất định phải báo đáp!"

Áo Xạ Thiết gật mạnh đầu, trên khuôn mặt non trẻ thế nhưng tràn đầy kiên nghị.

194. Chương 194: Lo Lắng

Tiêu Bố Y lúc này mới phát hiện đúng là ngựa già thuộc nhiều đường, so với lão bộc thì A Sử Na vẫn còn khá trẻ.

Hắn dẫn theo lão bộc trởvề, thật sự là một quyết định không thể sáng suốt hơn được.

Lão bộc tuy già, có thể tốc độ cưỡi ngựa không kịp hắn, nhưng do lão dẫn đường, Tiêu Bố Y có cảm giác lộ trình ít nhất thu ngắn được một nửa. Lão bộc nói chuyện rất ít, đối với Tiêu Bố Y tôn kính cũng phát ra từ nội tâm, bởi vì Tiêu Bố Y cứu A Sử Na, lão bộc đối với hắn cảm kích phát ra từ đáy lòng, theo đó mà hành động.

Một đường về hướng nam, quân Đột Quyết trên đường dần dần đông lên, từng đám năm ba người cũng có, cả chục người hô quát lại càng nhiều. Những quân Đột Quyết này như là những dòng chảy hội tụ lại một chỗ, tràn đầy hưng phấn.

Tiêu Bố Y rốt cuộc hiểu được Thủy Tất Khả Hãn vì sao phải hiệu lệnh quân Đột Quyết tập hợp phía nam cách Tử Hà trăm dặm, hắn có thể làm cho quân Đột Quyết tán loạn này tập trung về Tử Hà đã xem như là thành tựu rồi.

Thảo nguyên thật sự có chút lớn, kỵ binh Đột Quyết cũng không có gì câu thúc, tình thế trước mắt xem ra càng giống vậy, Thủy Tất Khả Hãn phát một khẩu hiệu, mọi người đi cướp đoạt, nhiều người lực lượng lớn,

ta có thể chờ các ngươi một lúc, đến lúc đó nếu không đến, chúng ta thu hoạch lớn về các ngươi cũng đừng ôm oán hận!

Tiêu Bố Y khi nhìn thấy quan Đột Quyết tụm năm tụm ba, nhớ tới mấy câu nói của Lý Tĩnh trước khi tiễn hắn, không khỏi cảm thấy đúng đắn. Quân Đột Quyết không đi theo đội, doanh trại không cô định, lấy cây cỏ làm nhà, lấy ngựa dê làm quân lương, thắng chỉ cầu tài, bại không xấu hổ!

Vô tổ chức, vô kỷ luật, đây là bình luận cuối cùng mà Tiêu Bố Y dành cho bọn chúng.

Nhưng quân Đột Quyết càng ngày càng nhiều, trên đường đi không cướp được cái gì, nhìn thấy bạch mã của Tiêu Bố Y cũng rất động tâm, lại nhìn thấy Tiêu Bố Y không phải là người Đột Quyết, đã sớm xông tới. Tiêu Bố Y nhìn thấy bọn chúng cũng không nhận ra lẫn nhau, linh cơ chợt động, lại tiện tay giết đám quân Đột Quyết này.

Hắn hiện tại võ công cao cường, giết quân Đột Quyết như là cỏ cây vậy, lão bộc thấy vậy trong mắt chỉ càng thêm sợ hãi. Lão bộc tên là Bá Đô, sống đã mấy chục năm nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng nhìn thấy quan loại giết người như ma này. Quân Đột Quyết hung hãn trước trường mâu của Tiêu Bố Y, giống như là người cỏ không chút lực hoàn thủ.

Tiêu Bố Y giết quân Đột Quyết, lấy cung tên của chúng, thuận tiện lấy luôn đồ mặc lên người, đội mũ da, liền biến thành một người Đột Quyết tiêu chuẩn.

Tiêu Bố Y đương nhiên cũng không bỏ qua Nguyệt Quang, lại cảm thấy Nguyệt Quang trông cũng quá nổi bật, cho nên lấy bùn đất bên hồ quét lên trên người của Nguyệt Quang.

Nguyệt Quang rất là bất mãn, cảm thấy chủ nhân ngược đãi nó, Tiêu Bố Y an ủi mãi, lại hứa khi về lại Trung Nguyên sẽ thưởng cho nó hai mươi cân rượu ngon, Nguyệt Quang lúc này mới miễn cưỡng đồng ý, từ bạch mã biến thành một thân bùn đất.

Hai người một ngựa sau khi thay đổi cách ăn mặc, liền biến thành kỵ binh Đột Quyết, phiền toái cũng giảm đi rất nhiều.

Lại đi một ngày nữa, quân Đột Quyết từ dòng chảy đã biến thành dòng suối nhỏ, hơn nữa đã có xu thế phát triển thành sông lớn, Tiêu Bố Y thầm kinh ngạc, chỉ cảm thấy kỵ binh thảo nguyên từ bốn phương tám hướng bắt đầu hướng tới biên cảnh hội tụ, nhưng biên cảnh hiện tại như thế nào làm sao biết được?

Giao thông toàn bộ đã đoạn tuyệt, trên đường mơ hồ có thể thấy được thi thể của thương nhân, đây là những thương nhân Trung Nguyên vô tội đi Đột Quyết làm ăn.

Tiêu Bố Y nghe được quân Đột Quyết nghị luận, trải qua Bá Đô phiên dịch, đã biế] Thủy Tất Khả Hãn ra lệnh, phía trước Tử Hà không lưu một người Trung Nguyên nào!

Không biết mệnh lệnh có nhằm vào mình hay không, hoặc chỉ là sợ lộ tin tức ra mà thôi, Tiêu Bố Y lại càng cảm nhận được sự lãnh khốc vô tình của chiến trận. Hắn vẫn đối với sự cầm binh của Lý Tĩnh bội phục sát đất, nhưng nếu mình quả có một ngày, nhìn thấy binh sĩ ở phía trước từng loạt ngã xuống, có thể cảm thấy không đành lòng như vậy hay không.

Tiêu Bố Y cùng Bá Đô giả trang, bắt đầu tránh né quân Đột Quyết, biến thành người Đột Quyết. Quân Đột Quyết phần lớn đều không quen biết lẫn nhau, chỉ vì một mục đích chung mà tụ tập lại, nhìn thấy hai tên lính nghèo túng này, nhiều ít còn có chút xem thường.

Chẳng qua cũng có một số quân Đột Quyết nhìn thấy Bá Đô hơn năm mươi tuổi còn cầm trường thương đến đánh cướp, nhiều ít có chút đồng tình, chừng này tuổi rồi sao không ở nhà đi, ra đây làm chi?

Đương nhiên nhìn thấy Tiêu Bố Y còn khá trẻ, có một số quân Đột Quyết cũng đi tới chào hỏi, Bá Đô biết Tiêu Bố Y không biết tiếng Đột Quyết, chỉ nói đó là một người câm điếc, nhà lại nghèo khó, tìm không được vợ, lần này đi đánh cướp chẳng qua chỉ muốn đoạt nữ nhân trở về. Mọi người ồn ào một trận, đợi khi muốn an ủi Tiêu Bố Y vài câu, thì đã phát hiện một lão một câm điếc này đã không còn thấy bóng dáng.

Bọn họ thực khôngvội, Tiêu Bố Y lại chờ không được, cùng lão bộc ngày đêm rong ruổi, rốt cuộc khi sáng sớm đã đuổi tới phía nam Tử Hà.

Các dòng sông nhỏ rốt cuộc đã tụ tập thành hồng thủy, Tiêu Bố Y khi nhìn thấy binh sĩ lẻ tẻ, còn cảm thấy quân Đột Quyết chẳng qua chỉ là như thế, nhưng đợi khi trông thấy quân Đột Quyết ở phương xa trường thương như rừng, chiến mã chỉnh tề, cho dù đã thấy qua những trận chiến lớn, cũng không khỏi phải hít một hơi khí lạnh.

Mặt trời hồng hồng còn ẩn trong những đám mây ở phương xa, bầu trời xanh ngắt một màu đã có thể trông thấy rõ ràng.

Nhìn về nơi xa kỵ binh đen đặc như mây đen ngưng tụ lại, trải kín khắp nơi, ở xa xa cũng thấy doanh trướng dày đặc, vạn ngựa hí vang.

Đầu mâu dưới ánh nắng sớm phát ra hàn quang lạnh lẽo, doanh trướng tập trung cùng một chỗ, trên một vùng đất cao được lập một tòa đại trước bằng da trâu. Trên đỉnh đại trướng phát ra hào quang hòa nhã, là lấy hoàng kim tạo thành.

Da trâu tạo nên đại trướng tuyền một màu đen, Tiêu Bố Y thấy còn chưa nói cái gì, Bá Đô đã áp thấp thanh âm nói: "Đó chinh là đại trướng của Khả Hãn".

Tiêu Bố Y quay đầu liếc mắt nhìn lão, nghe được trong giọng điệu của lão lại có ý chán ghét oán hận Khả Hãn, cảm thấy kinh ngạc, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, ánh mắt từ đại trướng nhìn qua Tử Hà, chỉ thấy phía trước đã thấy có đại quân dỡ trại, từng đội từng đội một rất là quy củ, chỉ là vẫn có những kẻ chậm trễ đi sai lạc, thỉnh thoảng lại có tướng lãnh hô quát ước thúc, những người chậm trễ này lại chạy nhanh về phía trước!

Có một đội ước chừng ba ngàn người đi tới, có chút đông đảo, xông tới rất có lực. Mỗi người vẻ mặt đều chứa một loại cuồng nhiệt cùng hưng phấn chiếm đoạt, Tiêu Bố Y thầm nắm chặt nắm tay.

"Bá Đô, ngươi trở về đi".

Lão bộc do dự, còn chưa trả lời, ở phương xa đã đến một quan quân, dáng người khôi ngô, vẻ mặt ngang ngược, lớn tiếng hướng tới hai người hô quát cái gì đó.

Bá Đô ậm ừng đối, rồi lôi kéo Tiêu Bố Y tiến vào trong một đội kỵ binh, nhìn thấy không ai chú ý, thấp giọng nói: "Ân công, đây là nơi của kỵ binh các bộ lạc nhỏ, ta nói chúng ta là từ bộ lạc Đồng La đến, người không cần lo lắng, cho dù là kỵ binh Đồng La đến, cũng chưa chắc đã nhận ra nhau. Chỗ này là nơi binh lính tẻ tẻ tụ hội, mỗi khi tụ tập được ước chừng một ngàn người thì sẽ dỡ trại xuất phát".

Tiêu Bố Y cũng không hiểu Bá Đô này là người Đột Quyết vì sao lại trợ giúp mình, lại nghĩ tới cái gì đó, "Chúng ta phải đi nơi nào?"

Bá Đô hỏi binh sĩ bên cạnh vài câu, được trả lời rất khẳng định, "Là đi Mã ấp".

Tiêu Bố Y nhìn thấy vô số kỵ binh tinh nhuệ đã nhằm hướng chính nam tiến phát, đội ngũ chỗ mình đã dỡ trại đi hướng tây nam, tán loạn không chỉnh tề, trong lòng cũng phân vân. Lý Tĩnh đã nói qua với hắn, từ Tử Hà nam hạ có hai đường có thể tiến công Trung Nguyên. Một đường là Mã ấp trọng trấn, một đường khác là tiến vào Nhạn Môn quận.

Cũng chính là phương thức lĩnh quân của quân Đột Quyết, không quen biết, vì lợi mới ngưng kết lại, cho nên hắn mới lẫn vào được trong đội ngũ quân Đột Quyết.

Bản thân lẫn vào lộ kỵ binh này xem như cũng may mắn, có thể đi Mã ấp cũng là chuyện may mắn. Thủy Tất Khả Hãn một khi đã cho mấy tán binh này đi công kích Mã ấp, không cần nói cũng biết, binh tinh duệ từ đánh tới Nhạn Môn quận mà vào, mình đi cùng cách quân này thì làm sao mà tiến vào Nhạn Môn quận trước?

Hắn tay cầm trường mâu, lần đầu do dự không quyết, chỉ là bởi vì binh sĩ phía trước đã chauarn bị xuất phát, đen đặc làm cho người ta lạnh người, hắn một ngựa mà xông qua giữa đội ngũ hàng vạn quân này, chỉ sợ cho dù Cầu Nhiêm Khách lúc này cũng phải cân nhắn một chút.

Tiêu Bố Y suy nghĩ một lúc, cũng không tự chủ giục ngựa đi cùng đội ngũ xuất phát hướng tây nam, quay đầu nhìn lại, chỉthấy kỵ binh thảo nguyên cũng không suy giảm, vẫn không ngừng có binh sĩ dũng mãnh đi tới, từng đội từng đội binh sĩ không ngừng xuất phát, chiến mã hí vang lừng.

"Bá Đô, ngươi biết đường tắt từ Mã ấp đến Nhạn Môn không?"

Bá Đô có chút ngạc nhiên, lắc đầu nói: "Ân công, thảo nguyên ta rất quen thuộc, nhưng Trung Nguyên là chỗ của người mà".

Tiêu Bố Y lắc đầu cười khổ, cảm thấy thật là có chút làm khó người khác, đường xá ở Trung Nguyên hắn còn không quen thuộc, chẳng lẽ còn muốn trông cậy vào người ngoài sao?

"Ta không biết khi nào thì sẽ rời đi, ngươi hãy tự mình bảo trọng".

Bá Đô lộ ra vẻ mặt cảm kích, "Cảm ơn ân công chiếu cố, chẳng qua người cứ yên tâm, trong đội ngũ ngàn người này, phần lớn đều không quen biết lẫn nhau, người nếu đi, ta tự nhiên tìm một chỗẩn nấp, từ từ sẽ về lại thảo nguyên. Chỉ là ân công, người ngàn vạn lần phải cẩn thận".

Tiêu Bố Y gật gật đầu, cùng Bá Đô không nói chuyện nữa, hơi chút tách ra chút khoảng cách, chỉ thúc ngựa chạy không đến một canh giờ, đã đến bờ Tử Hà.

Lúc này vầng thái dương đỏ rực mới rời khỏi mây, tỏa ra hào quang rực rỡ.

Nước sông sáng ngời ánh vàng lấp lánh, chim chóc ca hót, đúng là cảnh sắc rất đẹp. Tiêu Bố Y lại không lòng dạ nào thưởng thức, cho dù là phi thường nhanh trí, trong lúc nhất thời cũng không thể nghĩ ra được phương pháp gì tốt.

Quân Đột Quyết tuy tán loạn, nhưng hiện nay xuất quân mỗi đội cũng có mấy tên quan quân áp trận, trong đội ngũ của Tiêu Bố Y, người cầm đầu đúng là tên quan quân Đột Quyết tràn đầy kiêu ngạo mới vừa rồi kia, thỉnh thoảng quay đầu lại hô quát, tuy cuồng ngạo, nhưng có thể thấy, quân Đột Quyết phần lớn cũng phục hắn, không có vượt quá quy củ.

Phía trước lúc này đột nhiên truyền ra tiếng kèn trầm trầm vang động khắp nơi, có chút thê lương. Tiêu Bố Y trong lòng chấn động, nhìn ra xa xa, chỉ thấy được quân Đột Quyết qua đến bờ bên kia đã thổi kèn, trong lúc nhất thời mâu lóe hàn quang, trường đao chớp động, trong tiếng loảng xoảng, hỗn loạn có tiếng hú như sói tru của quân Đột Quyết.

Quân Đột Quyết chính thức bắt đầu tiến công!

Trong bụi đất bay lên, thiết kỵ xông pha, quân Đột Quyết không có trói buộc đã như bầy sói đói phóng về phía Mã ấp, dọc theo đường đi, đương nhiên là các xóm làng từ Tử Hà đến Mã ấp sẽ gặp tai ương trước hết.

Quân Đột Quyết bên này bờ sông cũng đã xao động, trong đôi mắt toát ra vẻ tham lam, đều ồạt xông qua bên kia sông.

Kèn vang lên, xung phong đã khởi, quân Đột Quyết bên này dù sao cũng là do nhiều bộ tộc tụ tập, trận hình đã sớm như dòng nước không ra hình dạng gì, quan quân tuy lớn tiếng hô quát, nhưng cũng có chút ước thúc không được.

"Xông lên dùng tiếng Đột Quyết nói như thế nào?" Tiêu Bố Y thấp giọng hỏi.

"Đề khuê" Bá Đô khó hiểu, nhưng vẫn mau lẹ trả lời.

Tiêu Bố Y gật đầu, thấp giọng nói: "Bá Đô, ngươi hãy tự mình bảo trọng".

Hắn lời vừa nói xong, đã thúc dục Nguyệt Quang, phóng nhanh qua sông. Nguyệt Quang xuống nước, có vẻ khoan khoái, đạp chân đi trước, trong lúc nhất thời bọt nước văng khắp nơi. Đoạn sông này khá nông, hành quân cũng không thành vấn đề, Tiêu Bố Y vốn ở vị trí sau cùng của đội ngũ, đợi khi qua sông đã cơ hồ đi ngang với quan quân kia.

Quan quân nhìn thấy ngựa của Tiêu Bố Y mau lẹ, trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, hắn tuy không biết Tiêu Bố Y, nhưng cảm thấy con ngựa này rất thần tuấn, người này nên nhập vào đội tinh binh, sao lại hỗn tạp ở trong này.

Nhìn thấy Tiêu Bố Y giây lát đã đến đầu, thoát ly đội ngũ, quan quân đột nhiên giận dữ, giương cung lắp tên, quát lớn một tiếng, một tên đã bắn tới trước ngựa Tiêu Bố Y.

Dụng ý của hắn chỉ là dọa nạt, muốn cho Tiêu Bố Y quay về đội. Tiêu Bố Y cũng lấy cung, quay lưng bắn trả một mũi tên.

'Vù' một tiếng, mũi tên đã cắm giữa cổ họng quan quân, quan quân khó có thể tin ôm cổ họng, xoay người rơi xuống đất.

Cả trời đất như tĩnh lại một lát, vô luận có thấy hay không đều bị tình huống trước mắt làm rung động, không biết rốt cuộc sao lại như vậy, tên quân Đột Quyết này lớn mật, lại dám bắn chết Thiên Phu Trưởng lĩnh quân!

Tiêu Bố Y cũng giả giọng trầm trầm, múa may cây cung trên tay, quát lớn: "Đề khuê!"

Lời vừa nói xong, hắn đã phóng ngựa chạy vội đi, dọc đường điên cuồng hét lên, giống như nổi điên. Quân Đột Quyết biết đây là ý xông về phía trước, đã số người ở đây là ngàn dặm tới đây chỉ để đánh cướp tiền tài, bị câu thúc nên đã sớm bất mãn. Khi còn ở gần Khả Hãn, cũng không dám làm loạn, giờ đã có người dẫn đầu, làm sao nhẫn nại được nữa.

Một người hô theo, đề khuê! Mười mấy người cũng hô tiếp theo, thanh thế rất nhanh như bệnh dịch, mấy trăm rồi cả ngàn người hô lên, rồi ùa lên phía trước, đạp lên thi thể Thiên Phu Trưởng trúng tên mà phóng đi, trưởng quan muốn ước thúc đội ngũ cũng đã không thể.

Bá Đô nhìn thấy Tiêu Bố Y đã đi xa, rốt cuộc ghìm ngựa hướng sang một bên trốn đi, tuy là vẫn đi theo như trước, nhưng lại chuẩn bị thời cơ thoát đi, hắn là người Đột Quyết, nhưng cũng không ngu dại gì đi bỏ mạng.

Tiêu Bố Y quay đầu lại nhìn lại, chỉ thấy quân Đột Quyết ở phía sau như lang sói, lúc nhúc, cũng kinh ngạc.

Chỉ là lúc này cũng đã lo không được nhiều, chiến tranh sớm muộn cũng phải bùng nổ, hắn lấy lực bản thân muốn ngăn cản thì chẳng khác nào là châu chấu đá xe, chỉ có thể trước làm cho bọn chúng loạn lên, sau là thông báo cho Dương Quảng chống trả cũng là biện pháp duy nhất.

Hắn một ngựa đi trước, rất nhanh đuổi tới tiền đội, tiền đội vốn đang có chút quy củ, nhưng nghe được phía sau xao động, cũng hỗn loạn hẳn lên. Một Thiên Phu Trưởng lớn tiếng quát phóng ngựa rời khỏi đội, muốn cản Tiêu Bố Y lại, không nghĩ đến Tiêu Bố Y cũng không dùng cung, mà ra sức đem trường mâu cầm trong tay phóng ra.

Một mâu này của hắn, thế đi như cầu vồng, Thiên Phu Trưởng làm sao đỡ được, không trung chỉ thấy được quang ảnh chợt lóe, máu tươi phun ra. Thiên Phu Trưởng thân hình đã mềm nhũn đổ xuống ngựa, Tiêu Bố Y giục ngựa đi qua, thuận tay lấy trường mâu của hắn.

Quân Đột Quyết nhìn thấy máu tươi, giống như sói đói nhìn thấy máu tanh, đã phát ra thì không thể vãn hồi, có mấy người rốt cuộc cảm thấy không đúng, muốn ngăn trở, Tiêu Bố Y đã sớm vọt qua chạy mất.

Quân Đột Quyết tuy người đông thế mạnh, nhưng chuyện đột nhiên xảy ra, hiệu lệnh không được, bị Tiêu Bố Y thuận thế vọt lên trước. Tiêu Bố Y thấy ngăn đón liền giết, quân Đột Quyết hỗn loạn một đoàn, không rõ chuyện gì.

Đợi khi Tiêu Bố Y vọt tới hàng quân đầu tiên, đã có mấy tên quan quân lớn tiếng quát đuổi tới, Tiêu Bố Y thầm kêu một tiếng may mắn, mặc kệ bọn họ hô quát cái gì, chỉ phóng ngựa chạy như điên.

Vô số quân Đột Quyết bị hắn bỏ lại phía sau, vô số quân Đột Quyết kinh hãi nhìn người ngựa thế phóng như rồng.

Đột nhiên có quân Đột Quyết lớn tiếng hô: "Ngả khắc thản thụy, Ngả khắc thản thụy!"

Càng nhiều người cũng hô theo: "Ngả khắc thản thụy".

Đội ngũ hỗn loạn hẳn lên, vô số binh sĩ bám theo sau Tiêu Bố Y, lớn tiếng hô quát, biểu hiện sự hưng phấn. Mấy quan quân đuổi bắt sớm đã không biết đi về đâu, Tiêu Bố Y một ngựa chạy trước, đột nhiên nghĩ đến Ngả khắc thản thụy có nghĩa là Mã thần, chẳng lẽ trong mấy binh sĩ này có người lúc trước ở tại thảo nguyên đã gặp qua mình?

Tiếng hét Ngả khắc thản thụy như thủy triều ùa đến, Tiêu Bố Y thầm nghĩ, mã thần ta hiện tại không phải phù hộ cho các ngươi, mà là muốn phù hộ cho con dân của Đại Tùy chúng ta thoát khỏi tàn sát.

Khi nghĩ đến con dân Đại Tùy, Tiêu Bố Y lúc này mới ý thức được, hắn đã dung nhập vào thời đại này, rốt cuộc không thể chia cắt.

Quân Đột Quyết tuy điên cuồng xông lên, nhưng nếu bàn về tốc độ, thì còn xa mới bì kịp Nguyệt Quang. Tiêu Bố Y dùng hết toàn lực điều khiển ngựa, giây lát đã cách xa quân Đột Quyết, qua chừng một chén trà nhỏ, thì đã vô ảnh vô tung.

Vô số quân Đột Quyết trợn mắt há hốc mồm, bọn họ chỉ nghĩ đến lần này chinh chiến là mã thần đến thống lĩnh, không có nghĩ đến mã thần trong nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa, chỉ có thể thì thào nhớ kỹ bốn chữ Ngả khắc thản thụy. Mã thần không biết tung tích, bọn họ cũng đột nhiên mất đi phương hướng, có chút mờ mịt.

Các quan quân rốt cuộc xông lên được, lớn tiếng hô quát, hiệu lệnh đội ngũ đi về phía trước, trong lúc nhất thời bụi bay tứ phía, binh giáp cùng ánh đao tràn ngập, bầu trời ban ngày cũng bị mây đen bao phủ, sát khí trùng trùng.

Tiêu Bố Y bỏ rơi được quân Đột Quyết, trong lòng mừng rỡ, lộ trình cũng đã nhận biết, một đường hướng tới Mã ấp mà đi vội, ngựa của hắn tuy mau lẹ, nhưng cũng phải đến tối mới có thể tới được Mã ấp thành. Nhớ tới lúc trước bọn họ từ Mã ấp đến Tử Hà cũng phải mất hơn hai ngày lộ trình, hiện tại hắn không đến nửa ngày đã tới nơi, không khỏi có chút yêu thương vuốt ve bờm của Nguyệt Quang.

Nguyệt Quang cũng hí dài một tiếng, có vẻ không mệt mỏi, xem ra vẫn thoải mái có thừa.

Tiêu Bố Y thầm nghĩ lúc trước Cầu Nhiêm Khách vì truy đuổi Nguyệt Quang, qua lại ngàn dặm, cước lực của Nguyệt Quang có thể thấy được.

Trước thành Mã ấp vẫn là rộn ràng nhốn nháo, ngựa xe như nước. Nơi này tuy là biên thùy trọng trấn, nhưng vẫn thái bình nhiều năm, cho dù quan Đột Quyết đánh cướp, cũng ít khi đến phụ cận thành trì. Mọi người trên mặt đã bình thường, không biết chút nào nguy cơ bị tàn sát đã đến trước mắt.

Tiêu Bố Y đã đến trước cửa thành Mã ấp, hai binh sĩ nhìn thấy hắn chạy tới, câm thương lần lượt giao nhau, lớn tiếng nói: "Người Đột Quyết, muốn làm cái gì, xuống ngựa".

Tiêu Bố Y lúc này mới nhớ mình giả trang cũng chưa thay đổi, cũng không giải thích, trường mâu đâm tới, đánh bay binh khí trong tay hai người, một thương đểở tại cổ họng của binh sĩ, lạnh lùng nói: "Nhanh dẫn ta đi gặp Vương Thái Thú".

Hắn trong lòng vội vàng, không muốn nói nhiều, không nghĩ đến lại ùa ra một đám binh nói: "Muốn tạo phản sao?"

Tiêu Bố Y hai hàng lông mày căng thẳng, "Các ngươi không biết ta là ai sao?"

Một binh sĩ cười nhạo nói: "Nhìn ngươi mặt mày đầu bụi đất, còn hy vọng mọi người nhận ra ngươi sao?"

Tiêu Bố Y hai hàng lông mày cau lại, trở ngược cán thương đánh tới, người nọ cách hắn cũng xan, không biết vì sao đã bị hắn đánh bay lên không, khi rơi xuống mặt đất thì đã không thể bò dậy được nữa.

Các binh sĩ đều kinh hãi, đều xôn xao lên, giương thương rút đao lui về phía sau một bước, đột nhiên một binh sĩ hét lớn: "Ngươi là Tiêu đại nhân sao?"

Tiêu Bố Y thở ra một hơi, "Ta là Thái Phó Thiếu Khanh Tiêu Bố Y trong triều, nhanh dẫn ta đi gặp Vương Thái Thú, có quân tình khẩn cấp càn báo".

Binh sĩ biết Tiêu Bố Y kinh ngạc hỏi: "Đại nhân, có chuyện quan trọng gì vậy?"

Tiêu Bố Y vốn muốn gây ra hỗn loạn, chỉ muốn cấp tốc như cứu hỏa mà thôi, trầm giọng quát: "Cho dân chúng mau mau vào thành, đóng cửa thành lại, bốn mươi vạn quân Đột Quyết đang nam hạ, phân ra tiến công Mã ấp, Nhạn Môn hai quận. Nếu muốn giữ mạng sống, nhanh chóng thông báo cho Vương Thái Thú thủ thành chờ viện binh".

Tiêu Bố Y vốn tưởng rằng sẽ khiến cho xao động một mảng, không nghĩ đến các binh sĩ nhìn nhau, đột nhiên cười rộ lên, đều nói: "Tiêu đại nhân, điều nầy sao có thể, phía trước đều có trạm canh, bọn họ sao lại không có thông báo? Nói bốn mươi vạn quân Đột Quyết, người tưởng trâu dê sao?"

Tiêu Bố Y đã muốn nổi giận, không nghĩ đến mình ngàn dặm xa xôi tới đây báo tin, ngăn trở không phải là Đột Quyết, mà lại là người của mình.

Không muốn cùng bọn họ nói lời vô nghĩa, Tiêu Bố Y chỉ hỏi tên binh sĩ biết mình kia: "Đưa ta đi gặp Vương Nhân Cung, sẽ ghi cho ngươi một công".

Binh sĩ nơm nớp lo sợ nói: "Tiêu đại nhân, Vương Thái Thú không ở tại Mã ấp, Thánh Thượng xuất tuần trường thành, Vương Thái Thú đã đi theo Thánh Thượng đến Nhạn Môn quận rồi!"

Tiêu Bố Y ngẩn ra, thầm nghĩ Dương Quảng quả nhiên là ở Nhạn Môn quận, giây lát lại hỏi: "Hiện tại thành Mã ấp ai là lớn nhất?"

"Vốn có Lý Quận thừa, nhưng hình như đã cùng đại nhân đi thảo nguyên, hiện thành Mã ấp này lớn nhất chính là Lưu Giáo úy".

Tiêu Bố Y thở dài một hơi, "Nhanh chóng tìm Lưu Vũ Chu".

Hắn vốn nghĩ sau khi tìm được Lưu Vũ Chu thì sẽ để hắn thủ thành, vào thành mới được nửa đường thì nhìn thấy dịch trạm mã quan, lập tức cho binh sĩ đi tìm Lưu Vũ Chu, bản thân cũng phân phối người của dịch trạm trong thành, cho bọn họ cấp tốc đến Lâu Phiền, Nhạn Môn, Thái Nguyên ba quận bẩm cáo quân tình. Vốn bẩm cáo quân tình không phải do hắn quản, dịch trạm bất quá chỉ có tác dụng nhắn dùm, phải có văn thư của binh bộ mới được. Chỉ là Tiêu Bố Y lại cứ cho đi cái đã, thầm nghĩ đợi đến khi thương lượng thỏa đáng, Nhạn Môn quận kia không biết sẽ ra bộ dáng gì nữa.

Dịch quan nhìn thấy Tiêu Bố Y bảo đảm, thủ trưởng đã lên tiếng, cũng không nói lời vô nghĩa, lập tức phi ngựa ra khỏi thành chuyển văn thư, Tiêu Bố Y tuy cấp bách, nhưng vẫn ăn một bữa cơm, nhìn thấy binh sĩ mình phái đi ra ngoài trở về, phía sau dẫn theo một quan quân, lại không phải Lưu Vũ Chu, không khỏi nhíu mày nói: "Lưu Giáo úy đâu?"

"Ta chạy cả nửa Mã ấp thành, cũng không tìm được Lưu Giáo úy" Binh sĩ vẻ mặt đau khổ nói, "Tiêu đại nhân, tiểu nhân đã làm hết sức".

"Thuộc hạ Phụng Thừa Úy Tề Lạc, trước mắt dưới quyền của Lý Quận thừa, biết Tiêu đại nhân tới đây đặc biệt đến tham kiến, lại không biết Tiêu đại nhân tìm Lưu đại nhân có chuyện gì?" Người ở phía sau binh sĩ tuổi không lớn, thân hình cao to, hai mắt sáng ngời.

Tiêu Bố Y giương mắt nhìn hắn một lát, đơn giản đem mọi phát sinh nói qua một lần, trầm giọng nói: "Tề Lạc, ta hiện tại lệnh ngươi tạm thời thủ thành, chờ ta sau khi ra khỏi thành, đóng chặt cửa thành cố thủ không ra, nếu có vấn đề, ta sẽ chụ trách nhiệm".

Tề Lạc có chút khó xử, Tiêu Bố Y cũng đã bước ra khỏi dịch quán, trở người lên ngựa nói: "Tề Lạc, hôm nay tính mạng an nguy của toàn thành đều ở trong tay ngươi, ngươi cứ tự lo thân đi. Ngươi," Tiêu Bố Y đưa tay chỉ vào tên binh sĩ kia nói: "Theo ta đến Nhạn Môn quận gặp Thánh Thượng".

Binh sĩ hoảng sợ, Tề Lạc cũng chà cha hai tay, không biết làm sao. Tiêu Bố Y quay đầu lại nhìn hắn, thở dài một tiếng, ngựa ở trên phố, cao giọng quát: "Thái Phó Thiếu Khanh Tiêu Bố Y có lệnh, Đột Quyết xâm lấn, quân tình khẩn cấp. Hiện lệnh Phụng Thành Úy tạm thời giữ chức thủ thành, chống cự quân Đột Quyết vào thành, ai không nghe, theo quân pháp xử trí. Tiêu Bố Y lấy trời mà thề, sẽ chịu mọi trách nhiệm".

Hắn vận khí hét ra, âm thanh chấn động giữa không trung, phụ cận tĩnh lặng một mảng, đều giương mắt nhìn người mặc trang phục Đột Quyết kia, có người đã nhận ra đây là Tiêu đại nhân đã cùng đi với Vương Thái Thú, có người thì vẫn mờ mịt, giây lát có chút bối rối.

Tề Lạc trên mặt kích động, hướng về phía Tiêu Bố Y thi lễ.

Tiêu Bố Y trên đường phóng ngựa ra khỏi thành, lại hô hai lần nữa, đợi ra khỏi thành Mã ấp, biết mình chỉ có thể làm tới như vậy cho tòa thành này thôi, còn có rất nhiều người đang chờ đợi hắn tới cứu mạng cùng

thông báo.

"Ngươi tên gì?" Tiêu Bố Y hướng tới binh sĩ kia hỏi.

"Phương Vô Hối" Binh sĩ nơm nớp lo sợ nói.

"Tên rất hay, nam nhân làm việc nên là không oán không hối hận" Tiêu Bố Y cười dài nói: "Dẫn ta đi Nhạn Môn quận tìm Thánh Thượng, ta quản đảm ngươi sẽ gia quan tiến tước, tìm đường gần nhất mà đi".

Phương Vô Hối lại nói: "Tiêu đại nhân ngàn dặm cấp bách, cứu nước nguy nan, thuộc hạ trong lòng khâm phục, chỉ cầu trợ giúp, làm sao nghĩ tới gia quan tiến tước gì. Chỉ là Nhạn Môn quận có bốn mươi mốt tòa thành, nghe nói Thánh Thượng bắc tuần, hôm nay cũng không biết đã tới nơi nào, chúng ta chẳng lẽ đi tìm từng thành trì một?"

Tiêu Bố Y nhíu mày, trong lúc nhất thời cũng không biết như làm thế nào cho phải!

195. Chương 195: Trở Ngại

Nhạn Môn quận có bốn mươi mốt tòa thành trì, Dương Quảng hiện tại nên ở nơi nào?

Tiêu Bố Y tâm tư xoay chuyển, giây lát hỏi: "Nhạn Môn quận thành trì lớn nhất có mấy tòa?"

"Huyền và Nhạn Môn".

"Trước đi Huyền" Tiêu Bố Y biết thời gian cấp bách, hắn không có quá nhiều lựa chọn. Hắn từ Tử Hà chạy đến đây, biết trên đường từ Tử Hà nam hạ, quân Đột Quyết như bầy kiến liên miên không dứt, hiện nay biên thùy thái bình quá lâu, Dương Quảng lại một lòng tấn công Cao Lệ, biên thùy cũng không coi trọng, chỉ sợ dưới sự tấn công hung mãnh của quân Đột Quyết, một đòn là thủng.

Phương Vô Hối gật đầu, không hề nhiều lời, giục ngựa nhằm hướng đông phi tới. Tiêu Bố Y khi đến Mã ấp, đã gần đến đêm, phân phó thủ thành lại dùng chút thời gian, ra khỏi thành thì sắc trời đã tối.

Phía sau đèn đuốc huy hoàng, càng lúc càng xa, rốt cuộc hoàn toàn chỉ còn là bóng đêm hắc ám.

Đi tới vài dặm thì tới một cánh rừng, Phương Vô Hối chỉ nói: "Đại nhân, qua cánh rừng này, có một con đường núi nhỏ có thể đến Huyền, chỉ là đường gập ghềnh, không tính là dể đi".

"Cứ việc đi đừng ngại" Tiêu Bố Y không chút do dự nói.

Phương Vô Hối không hề chần chờ, thúc ngựa đi trước dẫn đường, Tiêu Bố Y theo sát sau đó, hai người đi ở trong rừng, Phương Vô Hối phía trước đột nhiên kêu sợ hãi một tiếng, cả người lẫn ngựa đổ sụp xuống đất. Tiêu Bố Y giật mình, Nguyệt Quang cũng hí dài một tiếng, lăng không nhảy lên, lập tức nhảy về phía trước.

Tiêu Bố Y người trên lưng ngựa, đã phát hiện giữa hai cây có giăng một sợi dây thừng, mắt thường khó thấy. Phương Vô Hối không có để ý, cả người lẫn ngựa bị vướng dây nga xuống đất, Nguyệt Quang cũng phi thường linh tính, lập tức nhảy lên không, đã lướt qua bẫy, khi rơi xuống đất lại nghe răng rắc một tiếng, phía sau hiện ra một cái hố to.

Tiêu Bố Y giây lát hiểu được, có người ở đây lập bẫy ngựa, lại sợ ngựa nhảy lên, ở phía trước lại đào một cái hố to, tâm cơ rất sâu có thể thấy được. Chỉ là người tính kế ngàn tính vạn tính, nhưng không có tính được Nguyệt Quang phi thường thần tuấn, sức nhảy so với ngựa bình thường hơn rất nhiều.

Hai bên cánh rừng bóng người như quỷ mị, trường thương đâm xuyên tới, đích là ngựa của Tiêu Bố Y, trường mâu trong tay Tiêu Bố Y liên tục vung ra, đã gạt trường mâu ra, cả người lẫn ngựa xuyên qua rừng cây, tiếng vó ngựa cấp tốc đi xa, đảo mắt đã không biết đi về phía nào.

Hai người mai phục cầm trong tay trường mâu, đều giẫm chân, giọng căm hận nói: "Để hắn đi rồi".

Phương Vô Hối ngã không nhẹ, mặt sưng húp, nhìn thấy hai người cầm mâu đi tới, một tiếng hét lớn, rút đao chém tới. Hai người kia hừ lạnh một tiếng, trường mâu đâm ra, một mâu ngăn chận đơn đao của Phương Vô Hối, một mâu chỉ vào ngực hắn.

"Các ngươi muốn đi nơi nào?"

Phương Vô Hối bị chận ngang ngực, cắn răng nói: "Không biết".

Người nọ mũi thương tống tới, đâm vào ngực Phương Vô Hối nửa phân, máu tươi chảy xuống, "Ngươi không nói chính là chết".

Phương Vô Hối đột nhiên cười to lên, phun thật mạnh một cái, lớn tiếng quát: "Các ngươi còn là người sao? Lão tử là một tiểu binh, còn biết quân Đột Quyết đến đây mà đi báo tin cứu quốc, các ngươi là thứ tạp chủng…"

Người bên cạnh ra quyền đánh thật mạnh vào bụng Phương Vô Hối, cười lạnh nói: "Ta cho ngươi mạnh miệng, ta hỏi ngươi một lần nữa…"

"Không cần hỏi," Một thanh âm từ phía sau hai người truyền tới, "Hỏi ta là được rồi".

Trong khi Tiêu Bố Y nói tám chữ, hai người ít nhất đã công về phía sau ba chiêu. Tiêu Bố Y chỉ một tay đã đập vào gáy một người, người nọ sau khi đánh ra một chiêu thì lảo đảo rồi ngất đi lăn ra đất, người còn lại trong lòng lạnh lùng, hai chiêu thất bại, lại bị Tiêu Bố Y nắm cổ áo, tặng cho mấy cái tát, "Phương Vô Hối nói không sai, các ngươi chính là tạp chủng!"

Tiêu Bố Y xuống tay cực nặng, mấy cái tát xuống, khuôn mặt người nọ đã sưng húp lên giống như đầu heo vậy.

Phương Vô Hối nhìn thấy Tiêu Bố Y quay lại, vừa ra tay đã bắt hai người, tinh thần đại chấn, mới muốn giãy dụa đứng lên, đột nhiên lớn tiếng kêu lên: "Cẩn thận".

Phương Vô Hối lời còn chưa dứt, Tiêu Bố Y đã vọt tới, một tay chụp lấy Phương Vô Hối, toàn lực phóng về phía trước, phía sau hàn quang thoáng hiện, đều dừng ở trên người hai thích khách, chỉ nghe sau khi hét thảm một tiếng, trong rừng xào xạc rung động, thanh âm rời xa.

Tiêu Bố Y chậm rãi đi trở về, nhìn về hai người ở trên mặt đất, thấy bọn họ mỗi người đều trúng mấy ngọn phi đao, đã sớm mất mạng. Bọ ngựa bắt ve sầu, hoàng tước ở phía sau, Tiêu Bố Y cả người lẫn ngựa chạy ra khỏi cánh rừng, cho Nguyệt Quang chạy đi xa, còn mình thì vô thanh vô tức quay trở về bắt hai thích khách, nhưng không nghĩ đến đối phương suy nghĩ kín đáo, còn có cao thủẩn nấp.

Mục tiêu của cao thủ là giết người diệt khẩu, sau khi giết thích khách thì điềm nhiên mà đi, tựa hồ cũng biết không thể ngăn trở Tiêu Bố Y.

"Tiêu đại nhân, đều là ta gặp chuyện, bằng không người" Phương Vô Hối xấu hổ vô cùng.

Tiêu Bố Y xua xua tay, "Hắn có giết người diệt khẩu hay không cũng không quan trọng, nhìn xem ngựa của ngươi còn có thể chạy không?"

Phương Vô Hối khó hiểu thâm ý trong lời nói của Tiêu Bố Y, lại chạy nhanh đi xem ngựa của mình, ngạc nhiên nói: "Đại nhân, may mà ngựa không có bị thương".

Tiêu Bố Y gật đầu ra khỏi rừng, đưa tay lên miệng huýt lên một tiếng rõ to, Nguyệt Quang trong bóng đêm chạy ra, cũng làm cho Phương Vô Hối hâm mộ không thôi.

Phương Vô Hối tiếp tục đi trước dẫn đường, chỉ là càng thêm cẩn thận. Tiêu Bố Y đi theo sau hắn cũng rất nghi hoặc. Phương Vô Hối có lẽ không biết sát thủ rốt cuộc là người nào, nhưng Tiêu Bố Y lại không thể không đem mục tiêu tập trung trên người một người. Hắn dọc theo đường đi từ Tử Hà đến Mã ấp, lập mưu ngăn đón hắn không thể là quân Đột Quyết, duy nhất có thể có cơ hội ngăn đón hắn chính là người trong thành Mã ấp.

Hắn lặng yên quay lại chỉ là vì muốn xem Phương Vô Hối có tham dự vào trong đó hay không, nhưng kết quả chứng minh Phương Vô Hối cũng là một trang hán tử, nhưng kết quả cũng chứng minh hắn đoán không

sai, có người cũng không muốn hắn đi báo tin, phù hợp với các điều kiện này trong mắt Tiêu Bố Y ngoại trừ Lưu Vũ Chu ra, thì không còn người nào khác.

Điều này cũng có thể thuyết minh vì sao hắn tại thành Mã ấp tìm không thấy Lưu Vũ Chu, có lẽ là bởi vì Lưu Vũ Chu căn bản là không muốn gặp hắn! Cáo thủ mới vừa rồi võ công không kém, có phải chính là Lưu Vũ Chu hay không?

Tiêu Bố Y người ở trên ngựa, sau khi hóa giải bí ẩn cũng không có thoải mái, ngược lại càng thêm nặng nề, nếu Lưu Vũ Chu trở ngại mình thông báo cho Dương Quảng, vậy dịch quan hắn phái ra có thể cũng bị chặn giết hay không, Lưu Vũ Chu chủ mưu ngăn đón hắn đi báo tin, nhìn gần mà nói, đó là muốn cho Dương Quảng đi tìm chết, nhưng nhìn xa mà nghĩ, vậy có thể là hắn đã sớm cùng Đột Quyết có sự cấu kết!

Sáng sớm ngày thứ hai, Tiêu Bố Y cùng Phương Vô Hối đã đến Huyền.

Huyền thành cao lớn nguy nga, gió êm sóng lặng, không thấy bóng dáng quân Đột Quyết, cũng làm Tiêu Bố Y có chút buông lỏng tâm sự, Phương Vô Hối đột nhiên cả kinh kêu lên: "Tiêu đại nhân, người xem!"

Tiêu Bố Y nghe được thanh âm sợ hãi của hắn, thì quay về phương bắc hắn chỉ mà nhìn, giờ phút này còn sớm, mặt trời cũng chưa ló dạng, bầu trời vốn trong xanh, một góc cũng đã nhuốm ánh bình minh ửng hồng. Phía trên màu đỏ, lại là tro bụi màu đen không ngừng bốc lên ngưng tụ không tiêu tán, như ác ma giương nanh múa vuốt.

Quân Đột Quyết phóng hỏa thiêu thành sao chứ? Tiêu Bố Y trong lòng khẽ run, không biết có tư vị gì. Nhạn Môn quận hôm nay đã ở dưới thiết kỵ Đột Quyết. Quân Đột Quyết không phục quản thúc nhiều, khó tránh chém giết cướp đoạt, dân chúng thì thảm rồi, nhưng một khi phóng hỏa, Dương Quảng bên người cũng có người thân kinh bách chiến, nên có sự cảnh giác chứ?

Hắn một ngựa nam hạ, đương nhiên so với quân Đột Quyết còn lo cướp đoạt thì nhanh hơn rất nhiều, nhưng quân Đột Quyết tác chiến nhanh chóng, lúc này tuyệt đối cũng không cách nơi này quá xa.

Thúc ngựa đến cửa Huyền thành, Tiêu Bố Y cao giọng quát: "Thủ binh cửa thành nghe đây, có Thái Phó Tiêu Bố Y ở đây, xin hỏi thánh giá có ở đây không?"

Cửa thành đóng chặt, binh lính thủ thành từ trên nhìn xuống, cao giọng quát: "Tên quân Đột Quyết kia, ngươi muốn gạt chúng ta sao?"

Tiêu Bố Y cau mày, thầm nghĩ trang phục này của mình cũng quên bỏ đi, thật ra đã đem lại nhiều phiền toái ngoài dự kiến.

Bỏđi trang phục Đột Quyết, Tiêu Bố Y lộ ra bộ đồ bó sát người, lạnh lùng nói: "Quân tình khẩn cấp, ta chỉ có thể tùng quyền, nếu thánh giá ở đây, các ngươi hãy nhanh đi thông báo, nói Thái Phó Thiếu Khanh Tiêu Bố Y cầu kiến. Nếu chậm trễ quân tình, ta chỉ sợ ngươi có mười cái đầu cũng không đủ chém".

Nhìn thấy cửa thành nơi này đóng chặt, đề phòng so với thành trì khác nghiêm ngặt hơn nhiều, Tiêu Bố Y cũng cảm thấy Dương Quảng thực có thểở đây. Hắn nói nhẹ không được, chỉ có thể sử dụng ngôn ngữ để bức.

Binh lính thủ thành có chút do dự, một người đã xuống đầu thành, một người khác cũng cao giọng hô: "Ngươi từ từ, có người đi thông báo cho Tề vương".

Tiêu Bố Y cau mày, Tề vương? Đó là con thứ hai của Dương Quảng, lần trước tại Phúc Thuận điện gặp qua một lần, kiêu ngạo vô cùng, hắn sao lại ở nơi này?

"Xin hỏi thánh giá có ở đây hay không?"

"Điều này ta làm sao có thể nói cho ngươi!" Binh lính thủ thành nói.

Tiêu Bố Y trầm ngâm một lát, đột nhiên quay đầu lại nói: "Phương Vô Hối, một đường đi tới đây, ta biết ngươi là một trang hán tử".

Phương Vô Hối nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống, "Được Tiêu đại nhân nói lời này, Vô Hối chết cũng không tiếc".

“Trước mắt có một nhiệm vụ thực có thể mất mạng, không biết ngươi có thể làm không?”

“Tiêu đại nhân phân phó, Vô Hối chết vạn lần cũng không chối từ” Phương Vô Hối tuy cùng Tiêu Bố Y chẳng qua chỉ biết mới có nửa ngày, nhưng dọc theo đường đi thấy Tiêu Bố Y làm việc đại nghĩa, bôn ba khổ nhọc vì nước, đã sớm cảm thấy bội phục, chỉ nghĩ mình chỉ là một binh sĩ tầm thường, cả đời cũng sẽ không có cơ hội gì, nhưng không nghĩ đến rốt cuộc cũng có một ngày có thể oanh oanh liệt liệt.

“Ta cảm thấy thánh giá không ở tại Huyền, nhưng lại chỉ có thể chờ đợi” Tiêu Bố Y nhẹ nhàng thở dài một hơi, “Thành Nhạn Môn cách nơi này không xa, ta cũng không biết các trạm canh có báo tin về hay không, nhưng vì ổn thỏa hiện tại ta muốn ngươi nhanh chóng đi Nhạn Môn báo tin. Chỉ là, ngươi thực có thể bị hiểu lầm, sẽ có họa sát thân”.

Hắn cũng không nói vì sao sẽ có họa sát thân, Phương Vô Hối cũng không hỏi, lập tức ngồi thẳng trên yên, trên mặt lộ ra nụ cười, “Tiêu đại nhân, người trước sau cũng sẽ chết, Vô Hối không sợ”.

Tiêu Bố Y gật gật đầu, “Vô Hối, ta cũng không nói sai, ngươi quả thật là một trang hán tử, ta hy vọng chúng ta có thể gặp lại tại Nhạn Môn”.

Phương Vô Hối giục ngựa hướng Nhạn Môn chạy đi vài bước, đột nhiên quay đầu lại hỏi, “Tiêu đại nhân, ta có thể có một yêu cầu hay không?”

“Ngươi cứ nói”.

“Vô hối nếu không chết, về sau không cầu gia quan tiến tước, chỉ cầu có thể đi theo Tiêu đại nhân” Phương Vô Hối chờ mong hỏi.

Tiêu Bố Y cười gật đầu, “Ta nếu không chết, tuyệt đối không có vấn đề”.

Phương Vô Hối trong phút chốc ý khí hăng hái, thúc ngựa nhằm hướng Nhạn Môn chạy đi, Tiêu Bố Y mắt nhìn theo, nhẹ giọng nói: “Một hán tử tốt”.

Phương Vô Hối đi xa, cửa thành vẫn không có động tĩnh, Tiêu Bố Y đang muốn thúc giục, trên cửa thành đột nhiên truyền đến tiếng cười, “Thì ra thực chính là Thái Phó Thiếu Khanh đến, ta còn tưởng rằng thành binh gạt ta, mới trách mắng một trận”.

Tiêu Bố Y ngẩng đầu nhìn lên, thấy Dương Giản đứng ở phía trên cửa thành, thân hoa phục, cao ngạo tiêu sái. Hắn cùng Dương Giản thực chỉ mới có duyên gặp mặt một lần, cũng không quá thân, nhưng không nghĩ đến Dương Giản còn có thể nhận ra hắn.

“Xin hỏi Tề vương, thánh giá có ở đây không?” Tiêu Bố Y lớn tiếng nói: “Bốn mươi vạn quân Đột Quyết tấn công biên giới, trước mắt đã đến Tử Hà, hiện tại chỉ sợ đã sớm tiến vào Nhạn Môn quận, mong Thánh Thượng sớm có chuẩn bị”.

“Bốn mươi vạn đại binh Đột Quyết?” Dương Giản ra vẻkinh ngạc nói: “Tiêu Thiếu Khanh lấy đâu ra con số này?”

Tiêu Bố Y ngạc nhiên, binh sĩ bên người Dương Giản đều cười, Dương Giản lúc này mới lớn tiếng nói: “Tiêu đại nhân hình như đêm qua say rượu còn chưa tỉnh, cho nên đầu óc chưa tỉnh tao sao? Đại Tùy ta cùng Đột Quyết luôn luôn giao hảo, lần này Thánh Thượng lại tự mình xuất tuần, tứ hôn Sất Cát Thiết, Đột Quyết nên cảm ân đái đức mới đúng, sao lại phát binh nam hạ, quả thực là nói xằng nói bậy”.

Tiêu Bố Y nhíu mày, đưa tay chỉ về phía bắc nói: “Tề vương, phương bắc chiến hỏa đã hiện, chẳng lẽ ngươi cũng không thấy sao?”

Hiện tại, chân trời lại càng đỏ, trên bầu trời khói đặc càng nặng, thậm chí mơ hồ có thể cảm thấy được tiếng vó ngựa chấn động. Tề vương cũng không lo sợ nói: “Cái này chắc là thôn xóm ở phương bắc ngẫu nhiên bốc lửa, ta nghĩ Tiêu Thiếu Khanh quả thật quá kinh hãi rồi. Tiêu Thiếu Khanh không phải đi Đột Quyết làm Tứ hôn sứ, sao lại đột nhiên phát hiện Đột Quyết nam hạ, bốn mươi vạn đại quân nam hạ, lại có thể làm cho Tiêu Thiếu Khanh một mình một ngựa quay về, chẳng lẽ lại tái diễn một màn đơn kỵ cứu chủ lúc trước?”

Hắn nói thoải mái, hoàn toàn không có đem chiến sự đặt ở trong mắt, Tiêu Bố Y trái tim trầm xuống, chậm rãi nói: "Tề vương, Tiêu Bố Y đối với Đại Tùy trung tâm cảnh cảnh, ngàn dặm chạy về báo tin, không có nghĩ đến Tề vương lại hoài nghi. Tề vương hoài nghi cũng không sao, nhưng quân tình khẩn cấp. Đột Quyết nam hạ, nhuệ khí dâng cao..."

"Chẳng lẽ Tiêu Thiếu Khanh cho rằng, thiên hạ này chỉ có một mình ngươi có thể đối kháng quân Đột Quyết sao chứ?" Dương Giản trào phúng cười nói: "Quân Đột Quyết không đến thì thôi, nếu đến đây, ta cũng có thể đánh cho bọn bỏ chạy mà về".

"Vậy xin hỏi Thánh Thượng ở đâu?" Tiêu Bố Y cố gắng ngăn chận sự tức giận, hận không thể một mâu đâm chết Tề vương này, đột nhiên trong lòng rùng mình, Tề vương này xem như thế nào, cũng không giống hạng ngu ngốc, hắn cho dù ghen tị với công lao của mình, nhưng quân Đột Quyết nam hạ, hắn sao lại lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn?

"Tiêu Thiếu Khanh ngàn dặm bôn ba, hôm nay nói vậy cũng mệt rồi" Dương Giản phất tay nói: "Mở cửa thành, mời Tiêu Thiếu Khanh vào thành".

Cửa thành mở ra, Tiêu Bố Y cũng nắm chặt trường mâu, trong thành xuất ra hai đội kỵ binh, mỗi người khải giáp sáng chói, cầm mâu mang thuẫn, đối với hắn đề phòng chặt chẽ, giống như xem hắn là kẻ địch vậy.

Tiêu Bố Y biết không ổn, nhưng vẫn nén giận, một gã quan quân cầm đầu nói: "Tiêu đại nhân, mời buông mâu xuống ngựa".

Tiêu Bố Y vẫn bất động, "Để làm gì?"

"Trong thành có Tề vương, chúng ta chỉ sợcó gian tế lẫn vào, ngộ thương Tề vương" Quan quân nghiêm mặt nói.

Tiêu Bố Y giận quá thành cười, "Các ngươi chẳng lẽ nghĩ ta là gian tế?"

Quan quân sắc mặt không thay đổi, "Đây chẳng qua chỉ là theo lệ hành sự mà thôi, mong Tiêu đại nhân không nên làm khó thuộc hạ".

Dương Giản ở trên đầu thành cao giọng nói: "Tiêu Bố Y, ngươi nếu không thẹn với lòng, sao lại không chịu buông mâu xuống ngựa nhận kiểm tra? Ngươi nếu không xuống ngựa buông binh khí, chẳng lẽ trong lòng có quỷ?"

Quan quân dẫn theo binh sĩ chậm rãi tiến lên, Tiêu Bố Y đột nhiên vung trường mâu, mọi người nhịn không được ghìm ngựa thối lui, có thể thấy được đối với Tiêu Bố Y sợ hãi mười phần.

Tiêu Bố Y lên tiếng cười nói: "Hay cho một câu trong lòng có quỷ, Tiêu Bố Y tự thấy không thẹn với lòng, sánh cùng nhật nguyệt, nghe quân Đột Quyết nam hạ, ngàn dặm cấp tốc báo tin, không nghĩ đến lại nhận được một câu bình phẩm trong lòng có quỷ. Ngươi tin cũng tốt, không tin cũng thế, thế lửa lần này thấu cả nửa bầu trời, gió mây tứ khởi không phải là giả. Tề vương thấy mà xem như không, lại muốn bắt ta, ta chỉ sợ trong lòng có quỷ không phải là Tiêu Bố Y, mà là Tề vương điện hạ?"

Hắn lên tiếng nói ra, các binh sĩ đều thay đổi sắc mặt, Tề vương ở trên đầu thành sắc mặt tái xanh, trầm giọng nói: "Tiêu Bố Y đại nghịch bất đạo, phạm thượng tác loạn, là gian tế do người Đột Quyết phái đến, các ngươi còn không bắt lại, chờ phát lạc?!"

Hắn hiệu lệnh vừa ra, các binh sĩ đều tiến lên, đã đem Tiêu Bố Y đoàn đoàn bao vây, Tiêu Bố Y cười lạnh nói: "Tề vương mới vừa rồi còn nói Đại Tùy cùng Đột Quyết giao hảo, một lát sau ta lại biến thành gian tế, không cảm thấy tự mình mâu thuẫn sao chứ? Tề vương đối với quân Đột Quyết nam hạ nói vậy có khi cấu kết với Đột Quyết không phải Tiêu Bố Y, mà là Tề vương điện hạ?"

Dương Giản giận dữ nói: "Các ngươi thất thần ra đó làm cái gì, Tiêu Bố Y mưu phản, còn không bắt, chống cự giết không tha".

Các binh sĩ không do dự, nhất tề hô lên một tiếng, mấy người đã đâm trường thương đến, Tiêu Bố Y trường thương run lên, một cơ số thanh trường mâu đã bay lên không trung. Mọi người đều biết Tiêu Bố Y thần

võ, cũng nghe nói hắn đơn kỵ bắt sống Mạc Cổ Đức Vương tử, đã sớm trong lòng sợ hãi, nhìn thấy hắn một thương đã đánh bay trường mâu của mấy người, không khỏi đều lùi lại.

Tiêu Bố Y thừa dịp này, phóng ngựa nhảy ra khỏi vòng vây của binh sĩ, chỉ nhẹ nhàng vọt mấy cái, người đã ở ngoài mấy trượng, quan quân kinh hãi thất sắc, không nghĩ đến Tiêu Bố Y lại phản ứng nhanh như vậy, kêu lớn: "Bắn tên!"

Binh sĩ đều giương cung, tên vù vù bắn ra, có mũi rất chuẩn, cũng có mũi cong cong vẹo vẹo, hiển nhiên cũng không muốn bắn trúng Tiêu Bố Y. Tiêu Bố Y nói một phen, các binh sĩ cũng không phải kẻ ngốc, cũng đã sớm có nghi hoặc, phương xa gió mây đã khởi, tuyệt đối là dấu hiệu có một lượng binh mã lớn tới đây, Tề vương lại xem như không biết, là đạo lý gì?

Tiêu Bố Y ngựa nhanh, thậm chí so với tốc độ của tên còn muốn nhanh hơn một ít, không đợi binh sĩ giương cung bắt đợt tên thứ hai, đã vọt ra xa, qua một lát đã không thấy bóng dáng.

Dương Giản ở trên thành nhìn thấy Tiêu Bố Y đã không thấy bóng dáng, không khỏi dậm chân mắng lớn: "Lũ vô dụng, mấy trăm người mà bắt không được một Tiêu Bố Y sao?"

Một quan quân bên người thấp giọng nói: "Tề vương, ta chỉ sợ Tiêu Bố Y đi Nhạn Môn thành".

Dương Giản trong khoảnh khắc bình tĩnh lại, "Lưu Phiên, chúng ta nên làm sao bây giờ?"

Lưu Phiên cắn răng nói: "Tề vương, một đã không làm, hai là làm cho trót. Chúng ta không bằng như vầy..." Hắn ở bên tai Dương Giản nói vài câu, Dương Giản nhíu mày nói: "Kế này có thể sao, bằng không chúng ta đuổi đến thành Nhạn Môn, nói với phụ vương quân Đột Quyết đánh tới".

"Chỉ sợ không còn kịp rồi" Lưu Phiên lắc đầu nói: "Tề vương, Thủy Tất Khả Hãn lần này đem bốn mươi vạn đại binh đến, Tiêu Bố Y nhất định phải chết, bằng không chịu tai ương có thể chính là chúng ta".

Dương Giản rốt cuộc hạ quyết tâm, "Được rồi, tất cả cứ theo chủ ý của ngươi mà làm, Lưu Phiên, nhiệm vụ trừ đi Tiêu Bố Y ta giao cho ngươi, ngươi chớ có phụ trọng trách ta giao".

***

Tiêu Bố Y lập tức nóng đi, lòng nóng như lửa đốt.

Từ Huyền đến thành Nhạn Môn bất quá chỉ hơn mười dặm, hắn nhận chuẩn phương hướng phóng nhanh đi, khi đến gần thành Nhạn Môn, chỉ thấy phía trước thành Nhạn Môn người đông đúc, trường thương như rừng, đao phong lành lạnh, các loại cờ xý tung bay, rất có uy thế. Đội ngũ tề chỉnh tụ tập trước thành, chừng mấy vạn người, hắn ánh mắt sắc bén, phát hiện trên cửa thành có treo cái gì, chạy lại gần một chút, lúc này mới phát hiện hình như là một người!

Tiêu Bố Y trong lòng buồn bã, biết rất có thể chính là Phương Vô Hối, cũng không biết đã chết hay không. Ngựa phóng như bay, giây lát đã đến gần đội ngũ binh sĩ.

Không chờ hắn tiếp tục đến gần, trong trận quân đột nhiên tiếng trống vang lên, liệt trận phương đội như cuộn sóng tách ra hai cánh, một tướng giục ngựa hoành thương đi ra trước, bên người đao phủ thủ, cung tiễn thủ, thuẫn bài binh phân bố, tên nhọn giương lên, thuẫn bài như rừng. Xem ra Tiêu Bố Y tiến lên trước vài bước nữa, thì không cần hỏi người tới là ai cũng giết chết không tha.

Tiêu Bố Y ghìm ngựa không được, vận khí cao gọng quát: "Thái Phó Thiếu Khanh Tiêu Bố Y có quân tình khẩn cấp cần báo".

Hắn một tiếng quát lên, ba quân chấn động, đều nghe rành mạch, nếu Dương Quảng ở đây, không lý nào là không có nghe được. Hắn chạy tới gần, chỉ thấy được phía trước binh sĩ đông đúc, cũng không thấy Dương Quảng có ở bên trong hay không.

Tướng kia có chút sững sờ, nâng thương giục ngựa tiến lên, cẩn thận dò xét Tiêu Bố Y, kinh ngạc nói: "Tiêu Thiếu Khanh, quả nhiên là người?"

"Người là ai?" Tướng này trông lạ mặt, hình như chưa bao giờ gặp qua.

"Hữu vệ Đại tướng quân Lai Hộ Nhi!"

Tiêu Bố Y giật mình, hắn khi ở tại Đông Đô, thường xuyên nghe nói đến sự tích của Lại Hộ Nhi, người này trọng thần hai triều, vẫn luôn được Thánh Thượng tin tưởng, mỗi lần tấn công Cao Lệ đều tính đến hắn một phần, nghe nói người này không tham tài không háo sắc, Tiêu Bố Y khi ở tại Đông Đô đã muốn kết giao, bất quá lúc ấy bị Dương Quảng phái ra ngoài tiễu phỉ, cho đến tận khi hắn đ cũng chưa thấy trở về, cũng không nghĩ đến hôm nay lại nhìn thấy hắn.

Lai Hộ Nhi khẩu khí khác thường, cái gì quả nhiên là người, rất là kỳ quái, Tiêu Bố Y nhìn thấy trận thế, lại nhìn thấy Hữu vệ Đại tướng quân ở đây, khẳng định Dương Quảng nhất định còn ở tại Nhạn Môn, không khỏi thở phào một hơi.

Đột nhiên trong lòng có chút cười khổ, mình một đường tiến đến, xem ra là vì an nguy của dân chúng, lại cũng nhiều ít lo lắng đến sinh tử của Dương Quảng, cái này trước đây xem ra, thật sự là có chút không thể ngờ được. Dương Quảng tính cách phản phục vô thường, mình lo lắng cho tính mạng của hắn, chẳng lẽ là bởi vì có Tiêu Hoàng hậu ở bên cạnh?

Trường mâu cài xuống yên, Tiêu Bố Y nhảy xuống ngựa, thi lễ nói: "Lai tướng quân, bốn mươi vạn đại quân Đột Quyết nam hạ, hiện đã nhập Nhạn Môn".

Hắn lời còn chưa dứt, Lai Hộ Nhi thất thanh hô lên: "Phương Vô Hối kia nói là ngươi phái đến, chẳng lẽ hắn nói là thật sao?"

Tiêu Bố Y quay đầu nhìn về hướng bắc, chỉ thấy được sắc đỏ cùng bụi đen nặng nề hỗn loạn, biết quân Đột Quyết đã rất gần, gấp giọng đem sự tình nói qua. Lai Hộ Nhi dù sao cũng là kinh nghiệm già dặn, cũng không giống quân ở thành Mã ấp hoặc là như Dương Giản châm chọc khiêu khích, cũng nhìn theo Tiêu Bố Y về hướng bắc, sắc mặt khẽ biến.

"Bụi mù này ta cũng cảm thấy khác thường, sứ giả nói quá nửa là người của thôn xóm nào phát hỏa, Vũ Văn tướng quân cũng nghĩ như vậy. Ta vì cẩu ổn thỏa, thầm nghĩ để tìm hiểu tin tức rồi hãy nói sau, Thánh Thượng bị sứ thần hôi thúc, kiên trì muốn bắc thượng, Phương Vô Hối tới báo tin, lại bị Vũ Văn tướng quân nói là yêu ngôn hoặc chúng, treo ở cửa thành chờ trước khi hành quân sẽ xử tử. Ta lại do dự không quyết, nhưng thám tử lại không có quay về, thật sự cũng là việc lạ, nếu đúng như Thiếu Khanh nói, chúng ta đã trúng quỷ kế của sứ giả rồi".

Hắn nói tới đây, nhíu mày nói: "Tiêu Thiếu Khanh, cùng ta đi gặp Thánh Thượng".

Tiêu Bố Y cũng gấp giọng nói: "Lai tướng quân, địch quân bất cứ lúc nào cũng có thể đến, để tránh hỗn loạn, xin hãy hồi binh vào thành, chuẩn bị cố thủ".

Lai Hộ Nhi gật đầu, đã truyền xuống quân lệnh, liệt đội trở về thành. Binh sĩ cũng không rõ chuyện gì, cứ nghe theo tướng quân phân phó trở về thành, Tiêu Bố Y lúc này mới cùng Lai Hộ Nhi đi vào bên trong hậu quân, đã có cơ hội gặp mặt Dương Quảng. Khi nhìn thấy chỗ của Dương Quảng, Tiêu Bố Y kinh ngạc không thôi, chỉ cảm thấy nơi mà Dương Quảng ngồi giống như một cái xe, lại như là một tòa thành quy mô nhỏ.

Dương Quảng cùng Tiêu Hoàng hậu sóng vai ngồi, chung quanh hắn đều là thương như rừng hướng ra ngoài, bên trong bố trí chông sắt, trên xe còn trang bị hệ thống nỏ tiễn và cương chùy, cả chiếc xe bố trí như một con nhím vậy.

Chỉ là còn không kịp kinh ngạc Dương Quảng đề phòng nghiêm ngặt, Lai Hộ Nhi kéo Tiêu Bố Y đại lễ tham bái, Dương Quảng trên xe giận dữ nói: "Lai Hộ Nhi, ngươi muốn làm cái gì? Không được mệnh lệnh của ta, sao lại có thể tự tiện trở về. Ồ, Tiêu Bố Y, ngươi sao lại trở lại đây?"

196. Chương 196: Đối Mặt

Tiêu Bố Y khi nghe được Dương Quảng hỏi hắn vì sao lại trở về, hận không thể bóp chết hắn.

Dương Quảng không ngu ngốc, từ sự bất động thanh sắc có thể diệt trừ Lý phiệt có thể thấy được, nhưng hắn làm người quá cố chấp, cố chấp đến mức thậm chí cảm thấy chuyện hắn muốn làm không cần xử lý trước, cũng thành công.

Hắn chỉ nghĩ xuất tuần, chỉ nghĩ nghĩ hòa thân, chỉ nghĩ sau khi chuyện Đột Quyết xong lập tức đi chinh phạt Cao Lệ, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến nguy cơ đã đến ngang mày, hắn có thể còn chưa kịp đi chinh phạt Cao Lệ, thì đã trở thành tù binh của quân Đột Quyết.

Bất quá hoàng đế bị ngoại tộc bắt đi trong lịch sử cũng không thiếu, Dương Quảng không phải là người đầu tiên, cũng sẽ không là người cuối cùng, có lẽ, hắn có thể trốn qua được trận nguy cơ này, nhưng trước mắt hóa giải nguy cơ đã càng ngày càng khó khăn.

Tiêu Bố Y có nhanh cũng vô ích, hắn kịp thời chạy đến cũng vô ích, bởi vì mọi sự trở ngại về thời gian không phải là lộ trình chậm trễ, mà là trì hoãn bởi sự nghi ngờ, không ngừng tra hỏi, đợi sau khi nghe Tiêu Bố Y đem hết tất cả đơn giản nói ra, Dương Quảng còn hỏi lại một câu, "Tiêu Bố Y, ngươi nói là thật chứ?"

Tiêu Bố Y tức cười, hồi lâu mới nói: "Thánh Thượng cảm thấy sao?" Hắn hỏi lại có chút đại nghịch bất đạo, thật sự không phải bởi vì phẫn nộ, mà là vì bi ai cho sự ngu ngốc. Dương Quảng cau mày, cũng không chú ý đến sự bất mãn của Tiêu Bố Y, chỉ nói với Vũ Văn Thuật: "Vũ Văn ái khanh, ý của ngươi thế nào?"

Vũ Văn Thuật ngẩng đầu nhìn về hướng bắc, thật lâu sau mới nói: "Tiêu Thiếu Khanh nói có thể là thật, tuy các trạm canh vẫn không có báo tin trở về, nhưng lão thần trong khoảng thời gian này nhìn bầu trời, phát hiện ánh lửa càng lúc càng tới gần, nói như vậy…"

Hắn lời còn chưa dứt, Dương Quảng đột nhiên lấy tay sờ vào chỗ ngồi, nơi đó ngân quang phản xạ, cau mày nói: "Các ngươi có nghe thấy không?"

Vũ Văn Thuật cùng Lai Hộ Nhi đều chăm chú lắng nghe, sau một lúc lâu, Lai Hộ Nhi đột nhiên thay đổi sắc mặt, vội áp xuống đất nghe động tĩnh, một lát sau đột nhiên đứng dậy, thất thanh nói: "Thánh Thượng, lão thần nghe ra có đại quân đang di chuyển thẳng về phía này, xin Thánh Thượng mau chóng vào thành!"

Tiêu Bố Y không chút động lòng, trong lòng cười lạnh, hắn đã biết đại quân Đột Quyết cách nơi này tuyệt đối không xa, hơn nữa là rất nhanh sẽ áp sát, nhưng hắn đã không muốn nhắc nhở. Có khi, có những người giống như lừa vậy, không có roi vọt thì không biết nguy cơ, hắn cảm giác sắc bén, không cần áp tai xuống đất nghe cũng có thể cảm giác được rung động nhẹ trên mặt đất. Cái đó và chấn động do binh sĩ vào thành sinh ra có chút khác nhau, đây là một loại rung động từ nền đất, chỉ có người có cảm giác cực kỳ sắc bén mới có thể cảm nhận được. Nhưng làm hắn kỳ quái chính là, Dương Quảng không có võ công, hình như cũng cảm giác được dấu hiệu của đại quân tiến đến từ phương xa. Thứmà Dương Quảng sờ cảm giác thấy là làm bằng bạc, chẳng lẽ có công năng truyền cảm?

Hắn một đường nam hạ, trước có Lưu Vũ Chu âm thầm ngăn trở, sau là Tề vương Dương Giản. Hiện tại lại đến phiên Vũ Văn Thuật cùng sứ giả ngăn trở nhiều mặt, cực lực thuyết phục Dương Quảng bắc thượng Đột Quyết.

Tiêu Bố Y đã hiểu được một chút, đó là không phải ai cũng nghĩ vì dân chúng, vì Đại Tùy như hắn, thuận tiện lo lắng cho Dương Quảng một chút. Hiện tại các thế lực bên cạnh Dương Quảng đã phân rã, trọng thần trấn thủ biên cương có lẽ thầm muốn dẫn quân Đột Quyết nam hạ, để cho Dương Quảng bị bắt đi, sai đó trở lại phân chia thế lực, cho nên không ngừng ngăn trở người báo tin phá hỏng chuyện; con ruột của Dương Quảng cũng không vừa mắt cha hắn, quan hệ giữa hai người đã đến bước không thể điều hòa, người cha này không chết, Tề vương coi như không được làm hoàng đế, Dương Quảng thân cường thể tráng, xem ra làm hoàng đế mười mấy năm cũng không thành vấn đề, Tề vương một khi đã không thể dùng cách bình thường được, chỉ còn có có thể ký gởi hy vọng vào Đột Quyết, thậm chí đã âm thầm cấu kết, bằng không nếu như biết không có đề phòng gì, hắn lại đi đóng chặt cửa thành, nghiêm ngặt phòng bị để làm cái gì? Cho dù là Vũ Văn Thuật bên cạnh Dương Quảng, cũng chưa chắc đã trung tâm cảnh cảnh, hắn cùng sứ thần đều thuyết phục Dương Quảng bắc thượng, ở giữa đó có những điều gì thì ai mà biết được?

Điều này làm cho Tiêu Bố Y có sự nghi ngờ, dịch quan hắn phái ra cho dù đến được các quận, thì có binh tới tăng viện hay không? Đại thần có thể trung tâm vì Dương Quảng trước mắt còn có bao nhiêu, Lý Uyên, hắn có đến xung phong hãm trận hay không?

Dương Quảng rốt cuộc đã có sự bối rối, buông bỏ ý niệm lập tức đi Đột Quyết, hạ lệnh trở về thành rồi hãy nói.

Cũng may Lai Hộ Nhi đã sớm hạ lệnh quay về thành Nhạn Môn, lúc này chỉ còn mấy ngàn cấm vệ quân ở ngoài thành, bằng không hơn vạn binh sĩ mà quay về, thì đã sớm hỗn loạn lên rồi.

Khi xe lớn của Dương Quảng đến cửa thành, rung động ở phương xa đã không cần áp xuống đất nghe, đứng trên mặt đất cũng có thể cảm giác được.

Mấy ngàn cấm vệ quân còn lưu lại đã có bối rối, Vũ Văn Thuật theo sát thánh giá, Lai Hộ Nhi cũng áp trận cuối cùng, thật ra lâm nguy cũng không sợ hãi.

Chỉ là đợi cho Dương Quảng sau khi vào trong thành Nhạn Môn, các binh sĩ đều như bầy ong hướng tới cửa thành mà ùa tới, Lai Hộ Nhi cũng ước thúc không được, đơn giản là binh sĩ đều đã nghe được thanh âm oành oành ầm ầm ở phương bắc truyền đến, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ở bầu trời phương xa bụi đất bay lên, che lấp cả bầu trời!

Các binh sĩ cho dù ngốc cũng biết phương bắc có thiên quân vạn mã đang đánh tới, ở ngoài thành chính là chờ chết, làm sao mà không liều mạng chạy trốn vào trong thành!

Tiêu Bố Y ở ngoài thành vẫn bất động, chỉ nhìn thấy Lai Hộ Nhi đầu đầy mồ hôi ra lệnh, trong lòng cũng thấp thỏm. Trận hỗn loạn này vốn có thể tránh được, nhưng lại lãnh phí thời gian vì sự nghi ngờ. Lai Hộ Nhi tuy danh tướng Đại Tùy, nhưng hiệu lệnh không được, huấn lyện không rõ, so với Lý Tĩnh mà nói thì vẫn kém một ít.

Cửa thành vốn rộng, lại bị mọi người chen chúc, ngược lại bị tắc nghẽn, một số người bị té xuống ngựa, bị giẫm đạp kêu thảm thiết, hỗn loạn không chịu nổi.

"Tuần tự vào thành, ai tranh đoạt, trảm lập quyết" Tiêu Bố Y đột nhiên lớn tiếng quát một câu, đưa tay lấy cung, một mũi tên bắn ra, cắm ở trên cửa thành, 'băng' một tiếng lớn, đuôi tên khẽ rung động.

Các cấm vệ sửng sốt một lát, Lai Hộ Nhi rốt cuộc cũng tỉnh ngộ lại, làm như Tiêu Bố Y đưa tay lấy cung tên, cũng một tên chết một binh sĩ đang tranh đoạt, giận dữ quát: "Giám doanh quan ở chỗ nào? Kẻ nào tranh đoạt vào thành, giết không tha".

Lai Hộ Nhi uy nghiêm tại đó, các binh sĩ đã tĩnh lặng lại, hậu đội dưới sự giân dữ của Lai Hộ Nhi, chỉ sợ chưa kịp vào thành thì đã bỏ mạng trước, cũng không ùa về phía trước nữa, phía trước rất nhanh khai thông, các binh sĩ tuần tự vào thành, ngược lại nhanh chóng hơn rất nhiều.

Tiếng vang ầm ầm lại càng cấp bách, Lai Hộ Nhi liếc mắt nhìn Tiêu Bố Y, thấy hắn vẫn trấn tĩnh như thường, không khỏi thầm gật đầu, thầm nghĩ Tiêu Bố Y tuy tuổi còn trẻ, trước trăm vạn quân đi tới báo tin, thật sự là người can đảm.

Quân Đột Quyết chưa tới, đã có một người ngựa nhanh chóng chạy tới, Lai Hộ Nhi nhìn thấy người nọ quát lớn: "Lưu Phiên, ngươi tới đây làm gì, Tề vương đâu?"

Lưu Phiên cũng thở hổn hển, chỉ nói: "Lai đại nhân, may mà các người đã vào thành, Tề vương dò xét biết quân Đột Quyết tiến đến, nên cho thuộc hạ liều chết đến báo, xin hãy vào thành rồi hãy nói".

Hắn vội vàng nói, không liếc nhìn Tiêu Bố Y, Lai Hộ Nhi hỏi: "Phía Tề vương hiện tại thế nào?"

"Tề vương vốn muốn liều chết đến hội hợp cùng Thánh Thượng, bị thuộc hạ liều chết giữ chặt" Lưu Phiên chữ chết không rời miệng, có vẻ trung tâm cảnh cảnh, "Sau lại lo lắng sau khi hai quân hội hợp, thành Nhạn Môn lương thảo không đủ, ngược lại không bằng thành thế hai sừng kiềm chế đối với quân Đột Quyết thì tốt hơn, cứ như vậy, thuộc hạ mới khuyên can được Tề vương bảo vệ Huyền thành".

Lai Hộ Nhi thở nhẹ một hơi nói: "Như thế cũng tốt".

Ba người cuối cùng tiến vào thành Nhạn Môn, cửa thành khi khép lại, thậm chí đã có thể nhìn thấy ở phương xa mũi nhọn trường mâu của quân Quyết binh hàn quang trùng trùng, sáng ngời một mảng.

Qua thời gian chừng một chén trà nhỏ nữa, tiếng vó ngựa nghe đất rung núi chuyển, vô số kỵ binh từ phía bắc, phía tây cùng phía đông tràn tới.

Trường mâu như rừng, hướng lên không trung, làm cho người ta nhìn thấy mà ghê người.

Lai Hộ Nhi dẫn theo Tiêu Bố Y, Lưu Phiên vào thành, lại cho binh sĩ đem Phương Vô Hối bị treo trên cửa thành cởi trói xuống, Tiêu Bố Y thầm cảm kích, cảm thấy Lai Hộ Nhi này tuy già, nhưng vẫn chưa tới bước hồ đồ.

Lai Hộ Nhi nhìn thấy Dương Quảng lên trên cửa thành, không khỏi kinh hãi, bước nhanh lên trên cửa thành, gấp giọng nói: "Thánh Thượng, quân Đột Quyết dã man, lần này nhân số lại đông, mong Thánh Thượng lấy long thể làm trọng, về lại phía sau".

Dương Quảng đứng ở trên cửa thành, chỉ nhìn về phương xa người ngựa liên miên, tiếng kèn ầm ĩ, ba lộ kỵ binh hội tụ đen đặc một mảng, binh giáp lập lòe, hàn quang lành lạnh, quân Đột Quyết tung hoành rong ruổi trong bụi mù, vó ngựa giẫm đạp, lui tới hô to gọi nhỏ không dứt, chỉ lên trên thành cười mắng, hoàn toàn không đem thiên tử Đại Tùy hắn đặt ở trong mắt, không khỏi sắc mặt tái xanh.

Nhưng nhìn một hồi, Dương Quảng trong mắt đã lộ ra vẻ kinh hãi, quân Đột Quyết liên miên bất tuyệt đi tới, chẳng những hội tụở cửa thành bắc, hơn nữa rất nhanh lan tràn ra hai bên, không ngừng có quân Đột Quyết dũng mãnh đi đến, lại tản ra, như sóng triều vô cùng vô tận.

Không bao lâu, thành đông, thành tây thậm chí là thành nam đều có binh sĩ tiến đến bẩm cáo quân tình, nói quận Nhạn Môn hiện đã bị quân Đột Quyết vây khốn tứ phía, trở thành một tòa thành cô độc!

Dương Quảng bên người có rất nhiều cấm vệ bảo hộ, mỗi người cầm thuẫn mang đao, dùng tường người ngăn cách Dương Quảng cùng bờ thành, chỉ sợ quân Đột Quyết làm Thánh Thượng bị thương, nhưng Dương Quảng nhìn quân Đột Quyết mênh mông như đại dương vây quanh, lại có cảm giác như trần trụi mà đi giữa cuồng phong, lần đầu tiên cảm giác thấy sự bất lực.

"Sứ giả đâu!" Dương Quảng đột nhiên nói, hắn nghĩ tới một chuyện mà hắn còn có thể làm. Thanh âm của hắn coi như là bình tĩnh, nhưng cả người đã phát run.

Tiêu Bố Y ở một bên thờ ơ bàng quan, thật ra cho tới bây giờ chưa từng bình tĩnh như thế, một khắc khi thủ hạ của Tề vương là Lưu Phiên tiến vào thành, hắn cũng không có lo lắng tới an nguy của Dương Quảng nữa, hắn hiện tại nên vì bản thân lo lắng mới đúng. Đều nói đánh giặc thân huynh đệ, thượng trận phụ tử binh, bản thân chẳng qua chỉ là hạ hàng xa đại bác bắn không tới của Dương Quảng, Dương Giản cấu kết cũng tốt, hy vọng cha hắn chết cũng thế, mình hiện tại thật sự cũng không cần phải liều mạng làm gì, ngược lại phải cẩn thận Lưu Phiên cắn mình một nhát mới đúng.

Sớm có binh sĩ đem sứ giả tiến lên, lại là Vũ Văn Thuật tự mình nắm hắn tới. Vũ Văn Thuật hiển nhiên hiểu được sự thể nghiêm trọng, chuyện đầu tiên khi về lại thành chính là khống chế sứ giả.

Sứ giả cũng coi như là trấn tĩnh, trông thấy quân Đột Quyết đông như kiến ở dưới thành, đột nhiên nói: " Thiên tử Đại Tùy à, xem ra người của chúng ta đã đợi không kịp ngươi tự mình đi gặp bọn họ, đã chủ động đi tới gặp ngươi rồi".

Hắn nói nhiều ít có chút cười cợt, Dương Quảng không có nổi trận lôi đình, đột nhiên nhìn hắn cười cười, "Ngươi nghĩ đại binh áp tới, ta sẽkhông dám làm gì đối với ngươi sao?"

Sứ giả đột nhiên cảm thấy thấy lạnh cả người, lớn tiếng nói: "Hai nước giao binh, không được chém sứ giả!"

Dương Quảng xua xua tay, "Ta không chém ngươi, người đâu, đem hắn quẳng xuống thành".

Sứ giả tuy kiệt lực muốn làm ra bộ dáng trấn định, nhưng hai chân đã nhịn không được mà run rẩy, Vũ Văn Thuật tuy già, khí lực vẫn còn mạnh, gạt binh lính ra một tay nắm lấy sứ giả, sứ giả rống lớn nói: "Ngươi làm cái gì, ngươi nhận của ta…"

Hắn lời còn chưa nói hết, đã bị một tiếng kêu thảm thiết thê lương thay thế, sau đó bay ra khỏi thành, rơi xuống như một tảng đá.

'Bịch' một tiếng vang lên, tiếng kêu thảm thiết đã ngưng bặt, Tiêu Bố Y không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng ra từ tường thành cao như thế rơi xuống, sứ giả này chắc chắn đã như một nắm bùn.

Trong thành ngoài thành trong một khắc này đều im lặng. Ngay sau đó bên ngoài tiếng kèn vang lên, âm thanh hô quát không dứt, từng đội từng đội kỵ binh hướng tới tường thành xông tới, tên bắn như mưa!

Tiêu Bố Y tuy thân kinh bách chiến, nhưng vẫn chưa từng nghe qua tiếng tên xé gió bén nhọn thảm thiết như vậy, không khí trong một khắc kia phẳng phất như nứt gãy, hàng loạt tiếng 'binh binh bang bang' vang lên, xung quanh cắm đầy tên nhọn.

"Bảo hộ Thánh Thượng" Vũ Văn Thuật sau khi ném sứ giả xuống, đã sớm đoạt lấy một tám thuẫn bài che ở trước người Dương Quảng, râu tóc dựng lên, nhìn thấy quân Đột Quyết đã vọt tới dưới thành, Lai Hộ Nhi lớn tiếng quát: "Bắn tên".

Trên thành khoảnh khắc tinh binh đứng dậy, giương cung phản kích, bọn hoở trên cao, bắn tên rất có uy thế, trước tường thành ngựa hí vang trời, khoảnh khắc một đám binh sĩ Đột Quyết nhã xuống. Quân Đột Quyết thấy tình thế không ổn, cũng không cố tấn công, sớm quay trở về, né ở ngoài phạm vi bắn tên.

Trước cửa thành giây lát binh giáp leng keng, ồn ào tán loạn, đột nhiên tiếng kèn lại cất lên, quân Đột Quyết im lặng xuống, như sóng cuộn tách ra. Vô số cờ đen đón gió tung bay, quân Đột Quyết cầm cờ đi ra, phân ra hai bên.

Mười mấy tên quân cẩm bào giáp trụ tại thân vây quanh một người mặc cẩm bào màu vàng xuất trận, Tiêu Bố Y xa xa nhìn lại, thấy người nọ tuổi không tính là già, ít nhất so với trong tưởng tượng của hắn thì trẻ hơn nhiều, vẻ mặt âm u, thân hình to lớn, ngồi ngay ngắn mà đầy khí thế, binh tướng chung quanh đều tất cung tất kính, thầm nghĩ chẳng lẽ đây là Thủy Tất Khả Hãn thống lĩnh thảo nguyên?

"Thủy Tất Khả Hãn dã tâm lang sói, không nghĩ đến lại dám tự mình tiến đến đây" Lai Hộ Nhi sắc mặt khẽ biến, cho dù là hắn thân kinh bách chiến, nhưng nhìn thấy kỵ binh khắp nơi cũng kinh ngạc.

Dương Quảng hừ lạnh một tiếng, Thủy Tất Khả Hãn thúc ngựa đi tới trước, roi ngựa chỉ về nơi xa nói: "Dương Quảng có ở đó không?"

Quần thần đều nhìn về phía Dương Quảng, chờ hành động của hắn, không nghĩ đến hắn cũng không có hành động gì, hai hàng lông mày cau chặt lại.

"Thánh Thượng, Thủy Tất Khả Hãn muốn..." Vũ Văn Thuật muốn nói lại thôi, giây lát hiểu được tâm tư của Dương Quảng, biết hắn sợ, nhiều ít cũng không muốn trong loại trường hợp này cùng Thủy Tất nói chuyện với nhau, đột nhiên vọt tới đỉnh thành, lớn tiếng quát: "Đốt Cát, Thánh Thượng đối với ngươi luôn luôn ân đức có thừa, ngươi lần này hưng binh nam hạ lại là vì cái gì? Mau chóng lui binh, Đại Tùy ta lễ nghi chi bang, sẽ không truy cứu, nếu không lùi ta chỉ sợ đến lúc đao binh gặp lại, ngươi sẽ hối hận không kịp".

Đốt Cát là tên của Thủy Tất Khả Hãn, Vũ Văn Thuật gọi thẳng như vậy, để thể hiện sự khinh miệt mà thôi.

Thủy Tất Khả Hãn vẫn bất động, binh tướng bên cạnh hắn đều cười nghiêng cười ngả, một tên cao giọng nói: "Vũ Văn Thuật, ngươi nhận tiền tài của chúng ta, chỉ nói phải dụ Dương Quảng xuất quan, lần này sao lại phản phúc như vậy, còn muốn đối nghịch lại với chúng ta sao? Ngươi hiện tại mở thành đầu hàng, Khả Hãn niệm ngươi lao khổ công cao, chuyện cũ sẽ bỏ qua, nếu như khi đao binh gặp lại, ta chỉ sợ ngươi sẽ hối hận không kịp".

"Con mẹ ngươi cái rắm chó" Vũ Văn Thuật đột nhiên giận dữ, râu dựng lên, bất chấp Dương Quảng ở phía sau, "Đốt Cát loại kế ly gián này của ngươi có thể lừa được người khác, nhưng làm sao có thể lừa được thánh thượng Đại Tùy ta?"

Hắn lời vừa nói xong, đưa tay đoạt lấy một cây cung trên tay binh sĩ bên cạnh, kéo cung lắn tên, ra sức hướng tới Thủy Tất Khả Hãn bắn một phát tên.

Vũ Văn Thuật dáng người khôi ngô, người tuy đã hơn bảy mươi, nhưng lực tay vẫn còn hùng hậu, một tên bắn ra đi thế tới cũng cực nhanh, nhưng Thủy Tất Khả Hãn cách khá xa, tên đến nơi thì cũng đã hết thế. Thủy Tất Khả Hãn vung roi ngựa ra đã cuộn lấy mũi tên, cổ tay rung lên, mũi tên trên roi bay tung lên, trông rất đẹp mắt, các binh tướng đều cùng kêu lên ủng hộ.

Tiêu Bố Y nhìn thấy Thủy Tất Khả Hãn tay mắt mau lẹ, hiển nhiên cũng có công phu tại thân, một đường nam hạ này, trở ngại rất nhiều, làm hắn khó tránh nghi ngờ Vũ Văn Thuật cùng người ngoài cấu kết, chỉ là nghe được binh sĩ dưới thành nói như vậy, ngược lại cảm thấy khả năng Vũ Văn Thuật cấu kết Đột Quyết có thể cũng không lớn.

Vũ Văn Thuật lại bắn hai phát tên nữa, đều bị Thủy Tất Khả Hãn huy roi đánh rơi, dưới thành cười chế giễu không thôi.

Vũ Văn Thuật phẫn nộ quẳng cung xuống đất, giận dữ nói: "Lấy cung cứng đến đây".

Binh sĩ lo sợ trả lời: "Tướng quân, đây đã là cung cứng mạnh nhất rồi, muốn tìm trường cung..."

Vũ Văn Thuật vung tay muốn đánh, lại bị Lai Hộ Nhi giữ lại, trầm giọng nói: "Vũ Văn tướng quân, lấy đại cuộc làm trọng".

Dương Quảng mắt nhìn Vũ Văn Thuật, cũng không biết đang nghĩ cái gì, chỉ là dưới thành thỉnh thoảng lại truyền lên tiếng cười lớn, không khỏi tức giận. Lâu nay vẫn đều là hắn hướng đến nơi man di thi ân, hôm nay lại bị vây ở đây đối với hắn đã là cực kỳ sỉ nhục, tại giờ khắc này nỗi nhục thậm chí đã vượt quá chinh phạt Cao Lệ thất lợi.

"Ai có thể giết Đốt Cát, thưởng trăm lượng hoàng kim" Dương Quảng đột nhiên nói.

Các binh tướng nhìn nhau, thầm nghĩ có tiền cũng không có mạng mà tiêu, dưới thành là bốn mươi vạn quân Đột Quyết vây quanh, chính là Diêm La điện, ai có thể trong thiên quân vạn mã mà giết Thủy Tất Khả Hãn?

Tiêu Bố Y lại cúi người nhặt cung mà Vũ Văn Thuật quăng lên, kéo kéo cung một chút, lắc lắc đầu, đột nhiên ánh mắt chợt động, nhìn phía hai binh sĩ bên cạnh nói: "Đưa cung của các ngươi cho ta".

Hai binh sĩ đưa trường cung qua, "Đại nhân, cung này cũng giống như cung trên tay người vậy".

Tiêu Bố Y tiếp nhận trường cung, đưa tay nắm chặt, đã đem ba cây trường cung nắm trên tay, Lai Hộ Nhi rất là kinh ngạc, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, không khỏi kinh hãi.

Tiêu Bố Y nắm chặt trường cung, lấy ba mũi tên dài, đột nhiên gầm lên một tiếng, "Đốt Cát nhận lấy cái chết".

Tiếng gầm của hắn vang ra ngoài thành, tất cả các binh sĩ trên thành đều cảm thấy như sấm động bên tai, mặt lộ vẻ sợ hãi. Tiêu Bố Y vươn người, nhảy lên trên tường thành, hai tay vận sức, đã kéo căng cả ba cây trường cung

Người đứng ở trên tường thành, đón gió mà đứng, như muốn chắp cánh bay đi. Sau một tiếng hô lớn, cho dù kỵ binh ở dưới thành cũng đều tĩnh lặng xuống, đều nhìn lên trên thành. Tiêu Bố Y ba cây cung chập lại với nhau, lắp ba mũi tên dài, đột nhiên buông tay bắn ra ngoài.

Tên đi như lưu tinh, ba mũi tề phát, trong không trung chỉ nghe 'vù' một tiếng, một mũi đã nhằm thẳng vào Thủy Tất Khả Hãn mà bắn tới, các binh tướng đều quát lớn một tiếng, lớn tiếng hò hét, âm thanh có thể tới tận trời, ánh mắt đều chăm chăm nhìn về nơi xa để xem kết quả, nội tâm đều hết sức khâm phục.

Thủy Tất Khả Hãn giật mình, nhìn thấy Tiêu Bố Y ở trên thành như thiên thần, tiếng quát như sấm sét, cũng không dám lấy roi đỡ tên, mà chụp lấy thuẫn bài che ở trước ngực.

'Cảng' một tiếng vang lớn, tên dài bắn trúng thuẫn bài, Thủy Tất Khả Hãn chỉ cảm thấy cánh tay tê dại, cơ hồ cầm không nổi thuẫn bài, không khỏi hoảng sợ thần lực của Tiêu Bố Y, bỗng nhiên ngựa dưới thân hí dài một tiếng, 'thịch' một phát ngã lăn ra đất, Thủy Tất Khả Hãn đến khi lăn ra đất, mới phát hiện một mũi tên đã xỏ xuyên qua cổ ngựa, còn rung bần bật!

Một binh sĩ cầm cờ bên cạnh cũng buông cờ ngã lăn ra đất, Tiêu Bố Y lên tiếng hô lớn: "Thủy Tất Khả Hãn đã chết, các ngươi còn không mau lui đi!"

Hắn ba cung ba tên, mục tiêu đều khác nhau, một tên đương nhiên là bắn Thủy Tất Khả Hãn, hai mũi khác phân biệt bắn hính là binh sĩ cầm cờ cùng chiến mã của Thủy Tất Khả Hãn, cờ rơi xuống, Thủy Tất Khả

Hãn xuống ngựa, quân Đột Quyết ở mặt sau không rõ chân tướng, chỉ nhìn thấy cờ đổ người gục xuống, đột nhiên xao động lên, có ý bất an.

Tiêu Bố Y cũng lắp tên bắn nữa, bất quá Thủy Tất Khả Hãn cũng giảo hoạt, sau khi ngã xuống đất đã trốn ra phía sau binh tướng. Các binh tướng nhìn thấy Thủy Tất Khả Hãn bị ngã xuống ngựa, đã sớm liều chết tiến lên ngăn trở, Tiêu Bố Y ba mũi tên đã bắn chết một người, còn muốn bắn nữa, tấm chắn đã sớm thủ tầng tầng lớp lớp che ở phía trước, hàng rào chặt chẽ, hiểu đã không thể làm gì, chỉ có thể buông trường cung xuống.

Hắn cũng biết muốn bắn chết Thủy Tất Khả Hãn là muôn vàn khó khăn, nên lấy bắn người bắn ngựa bắn cầm cờ để tạo hỗn loạn, chỉ hận bên người không có Lý Tĩnh, bằng không lấy ánh mắt cùng năng lực của hắn, lúc này phái ra một đội tinh binh đánh ra ngoài, quân Đột Quyết kinh hoảng thất thố không yên, nhất định chỉ có thể đại bại.

Lai Hộ Nhi nhìn thấy Thủy Tất Khả Hãn ngã xuống ngựa, không khỏi mừng rỡ, gấp giọng nói: "Thánh Thượng, thần xin đem binh xuất chiến".

Vũ Văn Thuật cũng gấp giọng nói: "Không thể, binh sĩ trong thành không nhiều lắm".

Dương Quảng cũng vui buồn giao nhau, tiến lên hai bước xem, phát hiện Thủy Tất Khả Hãn lúc này đã đứng lên được, tuy không chết, nhưng cũng chật vật không chịu nổi, không khỏi lên tiếng cười dài.

Thủy Tất Khả Hãn đoạt lấy ngựa của thủ hạ, trong lòng tức giận, thủ hạ đã sớm dựng lại cờ lên, Thủy Tất Khả Hãn chỉ roi ngựa nói: "Ai đầu tiên lên được tường thành, trọng thưởng hoàng kim trăm lượng, nô phó ngàn người!"

Hắn trầm giọng quát ra, quân Đột Quyết nghe được thanh âm của Khả Hãn, không khỏi trong lòng đại định. Dưới trọng thưởng tất có dũng phu, mọi người khi nghe được hoàng kim nô phó, đã sớm xông lên, một bộ phận bắn tên loạn xạ, ngăn chận binh sĩ trên thành, còn có người khác đã vọt tới dưới chân thành, ném móc câu lên.

Bọn họ một đường nam hạ, cũng chuẩn bị một số thang công thành, nhưng dù sao cũng lỉnh kỉnh, mang theo không tiện, cho nên đã vứt lại, một ít dũng sĩ thảo nguyên ỷ vào thân thủ linh hoạt, chỉ nghĩ có thể dùng móc câu mà công thành, có thể thấy được tài lợi đã làm mụ mị đầu óc.

Lai Hộ Nhi nhìn thấy quân Đột Quyết không giỏi công thành, công cụ công thành lại đơn giản, trong lòng đã bình tĩnh, đợi cho quân Đột Quyết binh vất vả lên được nửa đường, lúc này mới cho binh sĩ bắn tên, trường mâu đâm ra, giữa không trung tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, vô số quân Đột Quyết rơi xuống, thương vong thảm trọng. Thành binh ỷ vào tường thành cao thủ vệ, thương vong rất ít. Dương Quảng từ lúc Vũ Văn Thuật hộ vệ lui ra xa, nhìn thấy quân Đột Quyết công phá không được, trong lòng cũng hơi yên tâm.

Thủy Tất Khả Hãn nhìn thấy thủ hạ chết không ít, biết không phải là biện pháp, bất đắc dĩ sớm thu binh, chỉ bao vây thành Nhạn Môn, để lập kế hoạch khác.

***

Dương Quảng được mọi người vây quanh đưa vào hành cung bằng gỗ tạm lánh, hành cung bằng gỗ của hắn kêu là Lục hợp thành, có thể thấy được quy mô lớn cỡ nào, cứ mỗi buổi chiều dừng lại nghỉ ngơi, đều đem xe bố trí bên ngoài chống thích khách cùng binh đến, trong Lục hợp thành lại là tầng tầng cơ quan, cương chùy, nỏ tiễn dùng để giết địch, tuy vội vàng chế tạo, nhưng cũng không chút sơ sót.

Lai Hộ Nhi nhìn thấy quân Đột Quyết tạm hoãn thế công, biết bọn họ cũng đang nghĩ phương pháp công thành, cho thủ hạ giám thị nghiêm ngặt, hễ có động tĩnh là lập tức báo lại, rồi cùng chúng thần đi tới thương nghị kế giải vây với Dương Quảng.

Chỉ là mọi người khi tới Lục hợp thành, tuy biểu hiện trấn tĩnh, nhưng đều nhìn ra ý lo sợ trong mắt lẫn nhau.

Quân Đột Quyết nhân số nhiều có thể thấy rõ, hôm nay vậy thành tuy không thể công phá thành, nhưng tình thế hiểm ác đều là bình sinh lần đầu tiên thấy được.

Đại thần đi theo Dương Quảng trừ Hữu vệ Đại tướng quân Lai Hộ Nhi, Tả vệ Đại tướng quân Vũ Văn Thuật ra, còn có Dân bộ Thượng thư Phiền Tử Cái, Nạp Ngôn Tô Uy đều là các trọng thần, Bùi Uẩn Ngu Thế Cơ cũng ở đó, mọi người ngày xưa người nào cũng đều là nhân vật hô phong hoán vũ, hôm nay bị vây ở tại đây cũng đều mặt mày sầu muộn.

Trừ quần thần ra, Tiêu Hoàng hậu cùng đệ đệ Tiêu Vũ cũng có mặt, Tiêu Bố Y nhìn thấy, gật đầu chào, Hoàng hậu cùng Quốc cữu nhìn thấy người thân, cũng đều mừng rỡ. Mới vừa rồi Tiêu Bố Y ở trên thành đại triển thần uy, Tiêu Vũ đã sớm nghe người ta nói, lại thấp giọng nói cho Hoàng hậu, Tiêu Hoàng hậu cũng thở dài một tiếng, nhẹ giọng nói: "Bố Y đứa nhỏ này, luôn lấy thân mạo hiểm, nếu xảy ra chuyện gì, ta làm sao ăn nói với đường huynh đây?"

Tiêu Bố Y đứng tuy xa, nhưng cũng nghe rõ ràng, trong lòng xuất hiện cảm giác ấm áp, Tiêu Hoàng hậu tuy cùng hắn chẳng qua chỉ mới gặp mặt mới có vài lần, hiện tại thân ở tại hiểm cảnh, lại vẫn nghĩ cho hắn, làm sao hắn không cảm động cho được!

197. Chương 197: Chiến Ngàn Dặm

Dương Quảng đang cao cao tại thượng, cũng đã buông lỏng tư thế, hắn kiệt lực để cho bản thân bình tĩnh, nhưng một khắc nhìn thấy biển người ở ngoài thành trong lòng rúng động, đến giờ trong ngực vẫn cảm thấy khó chịu.

Hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng quẫn bách, cho dù chinh phạt Cao Lệ thất lợi, Dương Huyền Cảm phản loạn, hắn vẫn có thể cho thủ hạ hóa giải thong thả có thừa.

Dương Huyền Cảm dẫn cựu phiệt cao môn, vung tay hô hào tuy người theo như mây, nhưng bất quá cũng chỉ nửa tháng, cũng đã tan rã như băng tuyết, nhưng hôm nay nhìn thấy quần thần sắc mặt lo lắng, Dương Quảng đột nhiên có loại cảm giác bi ai, lần này ai cũng cứu hắn không được.

Trông cậy vào phiệt môn Hà Đông Lũng Tây sao chứ, mình lần này chính là đến diệt trừ bọn họ, trông cậy vào tinh binh vệ phủ Đông Đô sao chứ, cần phải bao lâu bọn họ mới có thể tới? Bản thân vội vàng co vào trong thành đã cảm thấy đánh mất thể diện, lại quên xuất binh đi cầu cứu viện, hiện đã bị quân Đột Quyết vây khốn, làm sao đi ra ngoài báo tin? Trông cậy vào mấy quyền thần bên người sao chứ, nhưng bản thân bọn họ xem ra cũng hoảng sợ, mình hiện tại có thể trông cậy vào ai?

"Thánh Thượng, lão thần có việc bẩm báo" Tô Uy run rẩy tiến lên nói.

"Nói đi" Dương Quảng khoát khoát tay, liếc nhìn Tiêu Bố Y.

"Quân Đột Quyết nếu thực như Tiêu Thiếu Khanh nói, ước chừng bốn mươi vạn, vậy tình cảnh của chúng ta thật sự là rất không ổn. Hiện quân thủ trong thành bất quá chỉ mấy ngàn, hơn nữa cấm vệ quân Thánh Thượng dẫn theo cũng chỉ hơn hai vạn".

"Bốn mươi vạn đối với hai vạn?" Dương Quảng thì thào tự nói, có chút thất thần, hắn từng vận dụng hơn trăm vạn đại quân chinh thảo Cao Lệ, khi đó Cao Lệ bất quá chỉ mười mấy vạn binh lực, nhưng hắn vẫn phải rút về, lần này chỉ có hai vạn thì tính là cái gì?

Khi hắn nghĩ vậy, nhịn không được đem nghi hoặc nói ra. Hắn rất nhanh liền biết hai vạn người có thể làm cái gì, hai vạn người mỗi ngày ăn cơm so với hắn lãng phí một ngày còn ít hơn nhiều.

"Thánh Thượng, lão thần thống kế qua, quân dân trong thành tổng cộng lại có chừng mười lăm vạn, lương thảo cung ứng trong thành bất quá chỉ đủ hai mươi ngày, mong Thánh Thượng sớm định đoạt".

"Ngươi nói, cho dù quân Đột Quyết công không vào thành Nhạn Môn, chúng ta bất quá cũng chỉ có thể sống được chừng hai mươi ngày?" Dương Quảng vỗ án đứng dậy, giận dữ nói.

Tô Uy nơm nớp lo sợ nói: "Sự thật là như thế, bất quá nếu tiết kiệm, có lẽ một tháng cũng có thể duy trì được. Chỉ là binh tướng thủ thành vất vả, nếu ăn không đầy bụng, thần chỉ sợ bọn họ sẽ sinh dị tâm".

Dương Quảng lạnh hừ một tiếng, quay đầu hỏi: "Vũ Văn ái khanh, ngươi có chủ ý gì?"

Vũ Văn Thuật do dự, "Thánh Thượng, quân Đột Quyết thế mạnh, hôm nay đột ngột nam hạ, dù sao cũng là lũ ô hợp. Thánh Thượng bên người có hơn vạn quân tinh nhệ của Đông Đô, cũng có thể chọn lựa mấy ngàn kỵ binh tinh nhuệ bảo hộ, vào ban đêm thừa dịp quân Đột Quyết còn chưa yên ổn thì phá vây ra ngoài. Nhạn Môn quận cách Lâu Phiền Thái Nguyên không tính là quá xa, Tước Thử Cốc lại là binh gia hiểm địa, dể thủ khó công, cho dù..."

"Thánh Thượng, vạn vạn lần không thể" Tô Uy cuống quít nói: "Thánh Thượng đứng đầu vạn dân, làm sao có thể khinh suất phá vây? Thành Nhạn Môn tường thành kiên cố, phòng thủ đầy đủ. Chúng ta cố thủ thành trì vẫn có thừa lực, cưỡi ngựa cũng là sở trường của quân Đột Quyết, Thánh Thượng nếu nghĩ sẽ dễ dàng phá vây, lấy ngắn thắng dài, thật sự không phải là việc sáng suốt".

Vũ Văn Thuật hừ lạnh một tiếng, "Nhưng chúng ta hiện tại là đang trong lồng," Vốn muốn nói là thú trong lồng, lại cảm thấy đối với Dương Quảng thực không cung kính, Vũ Văn Thuật vội sửa lời nói: "Nếu phá vây đi ra ngoài, chúng ta có lẽ sẽ có nguy hiểm, nhưng nếu bị vây ở đây, lương thảo không đủ, nếu không có ngoại viện, ta chỉ sợ an nguy của Thánh Thượng càng có vấn đề".

Dương Quảng ánh mắt nhìn về phía Bùi Uẩn nói: "Bùi ái khanh, ý của ngươi ra sao?"

"Vi thần cảm thấy Tô Nạp Ngôn nói rất có đạo lý".

"Ngu ái khanh, ngươi thì sao?"

"Thần," Ngu Thế Cơ rụt rè, "Thánh Thượng muốn như thế nào, hạ thần chỉ thề chết đi theo".

Dương Quảng giận dữ vỗ bàn, "Ngươi ngoại trừ chết, không thể nói cái gì khác sao?"

Ngu Thế Cơ sỡ hãi, đổ mồ hôi đầm đìa. Dương Quảng biết hắn cũng không có chủ kiến gì, muốn nói đấu đá vỗ mông ngựa thì có thể, nhưng muốn nói lĩnh quân đánh giặc, cứu lấy nguy cơ, hỏi hắn chẳng thà hỏi đầu gối còn sướng hơn.

"Lai tướng quân, ý của ngươi ra sao?"

Dương Quảng hiện tại là bệnh gấp thì cầu y loạn, các đại thần đều hận không thể nhất nhất hỏi một lần, chỉ hy vọng có người nào sẽ có kế sách thần kỳ, cứu khỏi nguy nan, tuy nhiên hắn cũng biết ý tưởng này thực rất là không thực tế.

Lai Hộ Nhi trầm ngâm hồi lâu mới nói: "Thật ra Vũ Văn tướng quân nói cũng có đạo lý, bất quá cũng là Thánh Thượng thân vào hiểm địa, lấy cái nhìn của lão thần, quân Đột Quyết vì lợi mà đến, không có lợi sẽ đi. Thủy Tất Khả Hãn tuy khí thế hung hăng dẫn theo bốn mươi vạn quân, nhưng người đồng tâm rất ít. Chúng ta chỉ cần cố thủ chờ đợi, quân Đột Quyết trừ Thủy Tất Khả Hãn ra, phần lớn các bộ lạc không có lợi gì, sẽ khó tránh khỏi mệt mỏi chán nản, sẽ muốn trở về. Khi đó cho dù viện binh không tới, chúng ta phá vây cũng sẽ nắm chắc hơn".

Dương Quảng gật gật đầu, cảm thấy chủ ý này coi như là phương pháp khả dĩ nhất, ít nhất xem ra so với các đại thần khác còn cao minh hơn.

"Một khi đã như vậy, chúng ta trước mắt thủ thành chờ đợi, đợi thời cơ phá vây, chuyện thủ thành do ai hụ trách?"

Dân bộ Thượng thư Phiền Tử Cái tiến lên nói: "Hồi Thánh Thượng, hiện thành Nhạn Môn bị vây tứ phía, quân Đột Quyết mới vừa tới đã hao binh tổn tướng, nhuệ khí đã giảm đi, tạm thời lui binh, thần chỉ sợ bọn chúng chuẩn bị công cụ công thành, không thể không phòng. Bắc, đông, tây, nam bốn phía phân biệt do Lai tướng quân, Vũ Văn tướng quân, Tô Nạp Ngôn cùng vi thần phụ trách thủ thành, quân Đột Quyết chỉ giỏi mã chiến, không biết công thành, chúng ta cố thủ ngoại trừ vấn đề lương thảo, thì cũng không có gì đáng ngại. Chỉ là hôm nay địch thế quá mạnh, bên chúng ta sĩ khí không cao, Thánh Thượng cần làm chính là ủng hộ sĩ khí, làm cho người ta phấn khởi tranh tiên, lúc này mới có thể bảo đảm thủ thành không sơ sót".

"Ủng hộ sĩ khí như thế nào?"

"Theo vi thần thấy, sĩ khí không cao chính là bởi vì Thánh Thượng muốn khai binh ới Cao Lệ, binh tướng đều sợ Thánh Thượng sau khi trừ đi họa hoạn Đột Quyết, lại đi chinh phạt Cao Lệ" Phiền Tử Cái trầm giọng nói: "Nếu Thánh Thượng tuyên triệu nói sau này mười năm không chinh phạt Cao Lệ, tập trung chinh thảo Đột Quyết, vậy vô luận là binh sĩ trong thành, hay là quân dân các quận, sẽ thấy trong lòng yên ổn, tự mình chiến đấu. Thánh Thượng nếu có thể tự mình an ủi sĩ tốt, trọng thưởng tước vị, nói vậy nhất định có thể làm cho mọi người phấn khởi xông lên, thì sợ gì quân Đột Quyết không lùi?"

Phiền Tử Cái sau khi một hơi nói xong, trong Lục hợp thành tĩnh lặng một mảng.

Tiêu Bố Y không thể không bội phục Phiền Tử Cái này nói rất đúng, thật ra hắn nói hoàn toàn là điều mình muốn nói. Ai cũng biết, chinh phạt Cao Lệ vốn vẫn là đề tài mẫn cảm, thực rất dễ động tới nghịch lân của Dương Quảng, nhẹ thì bị trách trách, nặng nói không chừng là lưu đày rơi đầu, nhưng Phiền Tử Cái vẫn dám nói, cái này không thể không nói hắn là một đại đại trung thần, vẫn là vì Đại Tùy mà lo lắng.

Chỉ là hắn yêu nước, nước chưa chắc đã yêu hắn, Dương Quảng chỉ âm lãnh nhìn hắn, thật lâu sau không nói gì.

Phiền TửCái cũng không nao núng, thản nhiên nhìn Dương Quảng, trầm giọng nói: "Thánh Thượng, hạ thần quả thật là lời phát ra từ phế phủ, chỉ mong Thánh Thượng xem xét. Hiện tại đại quân bủa vây, Thánh Thượng nên lấy đại cuộc làm trọng, trước mắt Cao Lệ Đột Quyết nặng nhẹ trong đó, thần nghĩ trong mắt Thánh Thượng đều có nhận định".

Dương Quảng trầm mặc thật lâu sau mới nói: "Ngươi nói không phải là không có đạo lý, tất cả dựa theo Phiền Thượng thư nói mà làm đi".

Quần thần đều lộ vẻ vui mừng, tinh thần đều phấn chấn. Dương Quảng cũng có chút không tình nguyện quay đầu đi, nhìn Lưu Phiên nói: "Lưu Phiên, ngươi không ở bên cạnh Tề vương, chạy đến nơi đây làm cái gì?"

Lưu Phiên đem những lời nói với Lai Hộ Nhi nói lại một lần, trung tâm cảnh cảnh, khẳng khái trào dâng không nhượng một ai.

Dương Quảng nghe chậm rãi gật đầu, "Ngô nhi lo lắng cũng chu đáo. Lưu Phiên ngươi mạo hiểm tới báo tin, cũng trung tâm cảnh cảnh, so với Tiêu Bố Y không kém bao nhiêu".

Lưu Phiên liếc nhìn Tiêu Bố Y, đột nhiên nói: "Thánh Thượng, hạ thần trung tâm cảnh cảnh vốn là theo bổn phận mà làm việc, chỉ là hạ thần trước khi liều chết đến đây, đã sớm bỏ qua chuyện sinh tử, bất quá có một số việc, không biết có nên nói hay không?"

Dương Quảng cau mày, "Ngươi muốn nói cái gì?"

Lưu Phiên đột nhiên xoay người, đưa tay chỉ vào Tiêu Bố Y, "Hạ thần hoài nghi Tiêu Bố Y là gian tế của người Đột Quyết".

Tiêu Bố Y không có gì cảm thấy bất ngờ, sắc mặt không thay đổi, quần thần lại ngạc nhiên biến sắc, lại chỉ nhìn Dương Quảng.

"Ồ?" Dương Quảng lạnh nhạt nói: "Sao lại nói như vậy?"

Lưu Phiên trong lòng khi đến đây cũng có lo lắng, sau tại Lục hợp thành cũng đã lâu, hắn vẫn không thấy Dương Quảng nói gì với Tiêu Bố Y, hơn nữa Dương Quảng khi hỏi ý kiến các đại thần, cho tới bây giờ cũng không hỏi Tiêu Bố Y, cái này có phải là thuyết minh Tiêu Bố Y trong mắt Dương Quảng, căn bản là không đủ nặng nhẹ?

"Hồi Thánh Thượng, vi thần hoài nghi Tiêu Bố Y là nội gian Đột Quyết, tuyệt không phải là dựng chuyện! Tiêu Bố Y vốn đi Đột Quyết làm Tứ hôn sứ, chính là làm việc bất lợi, lúc này mới làm cho người Đột Quyết giận dữ, Thủy Tất Khả Hãn nam hạ tuy đột nhiên, nhưng cùng Tiêu Bố Y có liên quan gì hay không cũng không ai có thể nói rõ được, đây là nghi điểm thứ nhất. Quân Đột Quyết nam hạ, vốn cực kỳ bí ẩn việc, Tiêu Bố Y lại biết, rất có thần thông, càng làm cho vi thần rất là nghi hoặc. Quân Đột Quyết bốn mươi vạn kỵ binh nam hạ, các trạm gác đều không có động tĩnh truyền tin, hắn lại có thể bình yên không việc gì đến Huyền cùng thành Nhạn Môn, đây là nghi điểm thứ ba. Hắn một đường nam hạ, trước tiên đi Huyền,

vốn định lừa Tề vương mở rộng cửa thành. Tề vương nghi hoặc, bảo hắn hắn xuống ngựa bỏ vũ khí, hắn lại cự tuyệt vào thành, ngược lại đánh bị thương thành binh chạy tới thành Nhạn Môn, nếu không phải trong lòng có quỷ, thì sao lại chạy như thế, đây là nghi điểm thứ tư. Tiêu Bố Y thân mặc trang phục Đột Quyết, đến Huyền mới cởi ra, quân thủ thành đều thấy rõ ràng, quả thật là cái đuôi hồ ly quên che dấu, nhưng việc này ngẫm lại đều rất có nghi ngờ, Tiêu Bố Y lại khôg chút thương tích, muốn nói hắn không phải cùng người Đột Quyết có cấu kết, thần thực khó có thể tin".

"Còn có gì nữa không?" Dương Quảng hỏi.

Lưu Phiên cân nhắc không ra tâm tư của Dương Quảng, chỉ nói: "Hạ thần cảm thấy Tiêu Bố Y có rất nhiều nghi vấn, chỉ ôm tấm lòng trung quân mà nói ra, mong Thánh Thượng định đoạt".

"Tiêu Bố Y, ngươi có lời gì có thể nói không?" Dương Quảng rốt cuộc đưa mắt nhìn Tiêu Bố Y hỏi.

Tiêu Bố Y không có phẫn nộ, không có kinh hoàng, hắn thậm chí có thể nói là không có biểu hiện gì, "Thần không nói chuyện gì có thể nói".

Lưu Phiên mừng rỡ, hắn đã sớm biết Tiêu Bố Y này có tài ăn nói không tệ, mình có thể nói hắn đến mức hắn không thể nói gì được cũng là không tệ.

"Thánh Thượng, xem ra hắn cũng biết có nói dối cũng tránh không được hai mắt của Thánh Thượng".

"Ngươi nói nên xử lý đối với Tiêu Bố Y như thế nào?" Dương Quảng đột nhiên hỏi.

Lưu Phiên đưa mắt nhìn mọi nơi, do dự rồi cắn răng nói: "Hồi Thánh Thượng, Tiêu Bố Y tư thông Đột Quyết, đồ mưu làm loạn, theo luật phải trảm".

Dương Quảng gật gật đầu, phất tay nói: "Tốt lắm, người đâu, đem Lưu Phiên lôi ra ngoài chém".

"Thánh Thượng anh..." Lưu Phiên lời còn chưa dứt, há mồm không thể khép lại, "Thánh Thượng..."

Hắn còn nghĩ rằng Dương Quảng nói nhầm, trong lúc nhất thời nói sai tên, binh sĩ cũng không để ý tới, đi lên hai người đè Lưu Phiên xuống, đã muốn lôi ra ngoài.

"Thánh Thượng..." Lưu Phiên vội vã nói: "Thánh Thượng vì sao muốn chém vi thần, chẳng lẽ trung quân yêu quốc cũng là tử tội?"

Dương Quảng đột nhiên đứng lên, giận không thể át chỉ vào Lưu Phiên nói: "Trẫm còn muốn đem ngươi trảm thành mười đoạn tám khúc mới giải được mối hận trong lòng! Ngươi nếu trung quân yêu nước thì sao lại hãm hại Tiêu Bố Y? Tiêu Bố Y ngàn dặm xa xôi, không từ vất vả tới đây báo tin, ngàn vạn khổ nhọc, lại bị bực tiểu nhân như ngươi vu hãm, trẫm nếu không trảm ngươi, làm sao phục chúng? Trẫm nếu không trảm ngươi, chẳng phải làm cho những người trung quân chân chính lạnh lẽo sao? Tiêu Bố Y trung tâm cảnh cảnh, kém chút nữa là đã bắn chết Đốt Cát cẩu tặc kia, vãn hồi mặt mũi cho Đại Tùy ta, ngươi hai mắt không bị mù, chẳng lẽ không có thấy?"

Lưu Phiên liên tục kêu oan. Dương Quảng cũng không để cho hắn biện giải nữa, mấy binh sĩ lôi Lưu Phiên ra ngoài, sau một lúc nghe hét thảm một tiếng, binh sĩ dùng mâm dâng lên cái đầu Lưu Phiên máu me ròng ròng. Dương Quảng chỉ liếc mắt qua, khoát tay nói: "Đem ra ngoài cho chó".

Quần thần sợ hãi, Tiêu Bố Y vẫn không có gì biểu hiện gì, Tiêu Hoàng hậu cũng gật đầu mỉm cười, thở nhẹ ra một hơi.

Dương Quảng nhiều ít cũng có chút mệt mỏi, cũng không nói nhiều, càng không để ý tới Tiêu Bố Y, lập tức nói: "Ngày mai trẫm muốn đích thân thượng thành lâu an phủ các binh tốt, ngươi đi theo".

Ngoài thành Nhạn Môn, quân Đột Quyết ngựa hí người kêu, loạn thành một mảng. Bọn họ tấn công thành Nhạn Môn không được, ngoài trừ vây khốn thành Nhạn Môn ra, thì cũng chỉ là thay nhau đi xung quanh cướp đoạt, quân Nhạn Môn quận đã bị vây vào trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng.

Thủy Tất Khả Hãn lại không có vẻ gì là đắc ý, hắn rốt cuộc phát hiện, có đôi khi nhiều người cũng chưa chắc việc gì làm cũng thành công, ít nhất đối với toàn thành Nhạn Môn trước mắt này, hắn cũng chưa có biện pháp gì.

Dương Quảng tránh ở trong thành không lộ đầu, cũng may hắn biết Dương Quảng ở trong thành, vây bắt được Dương Quảng, chẳng những có thể thanh danh đại chấn, thế lực củng cố, hơn nữa còn có thể tìm được một tòa núi vàng khó có thể tưởng tượng, bằng không quá nửa đã bỏ đi rồi.

Quân Đột Quyết chỉ giỏi mã chiến, không rành công thành, các công cụ công thành giản đơn đối với tòa thành Nhạn Môn trước mắt này mà nói, thật sự là không khác gì đi tự sát, chết nhiều, các bộ lạc sẽ thiếu đi động lực, sẽ thêm phần do dự, dù sao bọn họ cũng là cầu tài, trước mắt nhìn người khác đi đánh cướp thì kỵ binh vây thành cũng chỉ muốn đi cướp bóc, cứ như vậy, công cả năm cũng không có hiệu quả.

"Đồ hèn nhát" Khi Thủy Tất Khả Hãn nói ra những câu này, như là mắng Dương Quảng, lại như nói với một cái bóng trong lòng của mình, nhìn thành Nhạn Môn cao lớn nguy nga, không thể vượt qua, nơi đây là kẻ địch cả đời của hắn, ít nhất hắn cho là như vậy.

Hắn thuở nhỏ chính là lấy việc đánh bại Dương Quảng làm mục đích, người thảo nguyên chỉ trọng chết vì chiến đấu chứ không phải chết vì bệnh tật, nhưng phụ thân hắn lại cố tình là bệnh chết. Phụ thân hắn cả đời nghĩ đến tự hào chính là dựa vào binh lực của Đại Tùy, đem Đô Lan cùng Đạt Đầu Khả Hãn đuổi đi, mang lại cho người thảo nguyên vài năm thái bình, nhưng trong mắt Thủy Tất thì đây là sự sỉ nhục cả đời.

Hắn khi triều bái, trông thấy vẻ mặt ngang ngược của người Trung Nguyên, nhìn thấy vẻ mặt tháp kém đê tiện của phụ thân, hắn như có một cây trâm đâm ở trong lòng ngực, hắn lần này chủ mưu đã lâu, chính là vì bắt được kẻ địch cả đời này, cũng muốn xem Dương Quảng ở dưới roi ngựa của hắn, còn có thể kiêu ngạo ngang ngược nữa hay không!

Bốn mươi mốt thành của Nhạn Môn quận chỉ trong vài ngày, cũng đã bị bọn họ dẹp xong ba mươi chín tòa, trừ Huyền cùng Nhạn Môn thành ra, trước mắt đều được bọn họ nắm ở trong tay.

Hắn cho tới bây giờ cũng không có lo lắng Huyền sẽ xuất binh tấn công hắn, đó cũng là một kẻ hèn nhát, Thủy Tất Khả Hãn khi nghĩ như vậy, khóe miệng lộ ra vẻ khinh miệt. Hắn đến vẫn xem người Trung Nguyên chỉ là diễn trò không tệ. Nghĩ đến năm đó, Hoàng đế Trung Nguyên vì để được người Đột Quyết ủng hộ, thủy chung vẫn cấp vẫn cầu. Thời Bắc tề Bắc chu, đều cạnh tranh hiến châu báu cùng công chúa mỹ nữ, hy vọng được người Đột Quyết trợ giúp, bằng không lúc trước Mộc Can Khả Hãn cũng sẽ không kiêu ngạo, ta ở tại phương nam có hai đứa con hiếu thuận, ta muốn cái gì, bọn chúng sẽ tặng cái đó.

Nghĩ như vậy Thủy Tất Khả Hãn kiêu ngạo nắm chặt roi ngựa, hắn cảm thấy Mộc Can Khả Hãn mới là anh hùng chân chính của thảo nguyên, hắn vẫn hướng tới để làm một anh hùng như vậy, trước mắt xem ra, hắn cách mục tiêu này cũng không tính là xa.

Rất nhiều người muốn làm hoàng đế, Huyền cũng có một, muốn phản bội Đại Tùy, tự lập làm vương cũng không ít, ít nhất trước mắt hắn biết, Trung Nguyên có ba bốn nhà gọi là môn phiệt đã âm thầm bắt đầu cùng hắn tiến hành liên hệ, hy vọng về sau có thể được hắn ủng hộ.

Dân chúng Trung Nguyên hy vọng được thống nhất cùng yên ổn, môn phiệt Trung Nguyên lại chỉ muốn thủ lợi, mà hắn, ai làm hoàng đế cũng thế, ai có thể cho hắn công chúa mỹ nữ nhiều nhất mới là quan trọng nhất, trước mắt hắn chỉ cần bắt được Dương Quảng, mọi chuyện còn lại xem ra sẽ thuận buồm xuôi gió, hắn đã đi được một bước rất quan trọng, nhưng lại bị lún không thể nhúc nhích. Hắn phải lập tức giải quyết trận chiến ở đây, bằng không đợi cho các quận của Trung Nguyên đưa viện binh tới, hắn sẽ không còn cơ hội bắt lấy Dương Quảng nữa.

Nhưng hiện tại, khi Thủy Tất Khả Hãn nghĩ như vậy, ngẩng đầu nhìn về phía thành Nhạn Môn, lại cau mày.

"Khả Hãn" Một tướng sĩ xa xa thúc ngựa đến, hưng phấn nói: "Công cụ công thành đã đến, chúng ta thu thập công cụ thủ thành ở các thành còn lại của Nhạn Môn quận, có một bộ phận có thể dùng được, thuộc hạ đã cho người chuyển tới. Khả Hãn, người xem, đây chính là máy bắn đá Trung Nguyên thường dùng".

Thủy Tất Khả Hãn nhìn thấy một lượng máy bắn đá từ phương xa đẩy tới, không khỏi lên tiếng cười lớn nói: "Xem ra thực chính là trời trợ giúp ta!"

***

Dương Quảng không cảm thấy ông trời trợ giúp hắn, hắn hiện tại cảm thấy mình tuy là thiên tử, nhưng ông trời cũng đã bắt đầu tác quái với hắn.

Trong khi một số lượng lớn máy bắn đá đi tới gần thành Nhạn Môn, Dương Quảng còn chưa biết, cho nên khi ở tại đầu thành, hắn vẫn rất trấn tĩnh. Hắn rốt cuộc đã lần đầu tiên trong đời không theo ý mà nghe theo Dân bộ Thượng thư Phiền Tử Cái can gián, tự mình đi lên cửa thành ủng hộ sĩ khí.

Hắn thật ra rất không cam tâm, lại càng không muốn trước mặt tướng sĩ nói ra không đánh Cao Lệ nữa. Hắn thậm chí cảm thấy da mặt bị co rút lại, nóng rực lên.

Từ khi bắt đầu không thuận lợi, Dương Quảng đứng ở trên đài cao, trong lòng suy nghĩ. Loại không đúng với lòng này, hình như là hoàng đế các đời cũng chưa từng có sao? Mình năm đó khi làm Tấn vương, chí hướng xa xôi, nhưng bên người còn có một đám người nói được. Dương Tố, Cao Dĩnh, Trương Hành, Tiết Đạo Hành đều là người hắn năm đó tôn kính có thừa. Nhưng hôm nay đều đã chết, mấy người này nói ra cuối cùng đều đã chết ở trên tay hắn. Dương Tố tuy xem như bệnh chết, nhưng nếu không phải mình một ngày ba lần thúc giục, hắn cũng không chết nhanh như vậy. Hôm nay ở bên canh hắn lão thần nói được cũng chỉ có một Vũ Văn Thuật, hắn không ngu ngốc, biết Vũ Văn Thuật có thể nhận tiền tài của sứ thần, nhưng cái này có là gì? Hắn cho tới bây giờ cũng không có trông cậy đại thần dưới tay thanh chánh liêm minh, hắn cần chính là mấy đại thần này có thể làm ra chút chuyện, có những người có thể làm được những chuyện người khác không thể làm, nhưng nhất định phải tìm được so với người khác càng nhiều thứ hơn, ví dụ như nói bản thân hắn, ví dụ như nói Vũ Văn Thuật, còn có Tiêu Bố Y kia! Cho dù hắn không nghĩ đến Đốt Cát này năm đó triều bái, quỳ bái ti tiện lại sẽ lĩnh quân nam hạ tấn công hắn, Vũ Văn Thuật thì sao có thể nghĩ ra được? Hắn biết Vũ Văn Thuật tuyệt đối sẽ không phản bội hắn, thứ mà Đốt Cát có thể cho Vũ Văn Thuật, hắn đã sớm cấp cho Vũ Văn Thuật, người này đã hơn bảy mươi tuổi, có thể sống được bao nhiêu năm nữa, còn muốn làm hoàng đế sao?

Làm hoàng đế, mệt mỏi, Dương Quảng khi nội tâm phát ra nhữn lời than thở này, vẻ mặt buồn bã!

Quần thần binh tướng đều nhìn nhau, không biết thiên tử suy nghĩ cái gì.

Nhìn xuống những gương mặt hoặc quen thuộc hoặc lạ lẫm ở phía dưới, Dương Quảng trong lòng cười lạnh, không có bất luận kẻ nào có thể hiểu được hắn, cũng không có bất luận kẻ nào biết được khát vọng hùng vĩ của hắn, chết cũng không rời, bản thân chí hướng cao xa, chỉ tiếc nhũng kẻ tục nhân không thể hiểu được!

Khi hắn trong sự thống hận nói ra không phạt Cao Lệ, phía dưới lại là một trận hoan hô, Dương Quảng lại có chút mờ mịt, đây là binh tướng của hắn, bọn họ chẳng lẽ không có một ai hiểu được suy nghĩ của hắn?

"Các ngươi nhất định phải làm tận chức trách phòng thủ, tẫn tâm hết sức thủ thành, để cho người Đột Quyết biết được binh tướng Đại Tùy ta dũng mãnh, không thể làm mất mặt mũi," Dương Quảng trầm ngâm một lát sau, cảm thấy mặt mũi hình như chỉ có hắn là tôn trọng nhất, binh tướng lo lắng không phải là cái này, "Lần này nếu như có thể bảo toàn, đợi khi viện binh đến, trẫm nhất định sẽ cho các ngươi gia quan tiến tước, bất luận tướng sĩ, đều có phong thưởng!"

Nhìn thấy binh tướng phía dưới mặt đều vui mừng, Dương Quảng biết đã nói trúng suy nghĩ của bọn họ, nội tâm không biết có tư vị gì, hắn từ khi nào thì lo lắng tới tâm ý của người khác? Nhưng lần này hắn không thể không lo lắng một chút, hắn lúc này mới phát hiện hoàng đế như mình cùng người khác cũng có một điểm giống nhau, đều chỉ có một cái mạng mà thôi! Khi Lưu Phiên vu hãm Tiêu Bố Y, hắn thật ra cái gì cũng hiểu ra, nếu dựa theo trước đây, khi còn ở tại Đông Đô, hắn sẽ trách mắng Lưu Phiên vài câu, sau đó an ủi Tiêu Bố Y vài câu, nhưng trước mắt đã không thể như vậy nữa.

Tiêu Bố Y khi nói không có chuyện gì để nói, cho dù Dương Quảng cũng nhịn không được mà lo lắng, hắn biết Tiêu Bố Y đã xuất ra sự phẫn nộ, hắn một khắc kia lại có chút sợ hãi Tiêu Bố Y tức giận.

Dương Quảng rốt cuộc phát hiện, Tiêu Bố Y này đã thay đổi rất nhiều, biến hóa càng trầm ổn, cũng biến càng khó có thể nắm bắt, hắn đã nhìn không ra tâm tư của Tiêu Bố Y, nhưng không thể không công nhận, Tiêu Bố Y đối với mình cũng không tệ lắm, ngàn dặm xa xôi đi tới báo tin dù sao không là ai cũng có thể làm được, nhưng hắn tính tình cũng xấu hẳn đi. Nghĩ đến lúc trước, khi Vũ Văn Hóa Cập đối với hắn cũng hãm hại như vậy, Tiêu Bố Y cũng phẫn nộ phản đòn, khẳng khái trần từ, nhưng cũng không phải là sáu chữ ta không có gì để nói, hắn biết nếu không chém Lưu Phiên, Tiêu Bố Y về sau sẽ không phải là khong có

chuyện gì để nói, mà là sẽ không cùng hắn nói chuyện nữa, hiện tại đúng là đang lúc cần dùng người, Tiêu BốY không thể đi, khi cân nhắc nặng nhẹ, Dương Quảng không đợi Tiêu Bố Y tức giận, đã tranh tức giận trước mà chém Lưu Phiên, hắn an phủ Tiêu Bố Y, cũng là tuyên tiết sự tức giận đã kéo dài lâu nay!

"Lần này công lao của mọi người là do trẫm đích thân kiểm tra, nhất định sẽ không cho phép bất cứ ai chiếm đoạt công lao của mọi người," Dương Quảng tiếp tục an phủ cổ vũ binh sĩ, "Binh sĩ thủ thành có công lao trọng đại, không có quan chức thì trực tiếp thăng lên quan lục phẩm, tơ lụa trăm đoạn, đã có quan chức thì cứ theo thứ tự thăng quan, trẫm lấy trời xanh chứng giám, tuyệt không nuốt lời".

Các tướng sĩ cao giọng hô vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, xem ra đến đã không thể chờ được, hy vọng quân Đột Quyết tới công thành.

Dương Quảng đối với biểu hiện của bọn họ rất vừa lòng, gật gật đầu nói: "Trẫm ngay hôm nay sẽ hạ chiếu, về sau không chinh phạt Cao Lệ, chuyên giải quyết Đột Quyết. Các ngươi cứ tạm thời không cần lo nghĩ tới chuyện này".

Binh lính lại hoan hô một trận, nhưng hoan hô không bao lâu, ngoài thành tiếng kèn trầm buồn đã vang lên đến, khuếch tán trong không trung biểu thị sự thảm thiết không lâu sau đó.

Lai Hộ Nhi sớm đã đến bên cạnh Dương Quảng, lớn tiếng nói: "Thánh Thượng, quân Đột Quyết đã bắt đầu công thành, mong Thánh Thượng tạm thời quay về nghỉ ngơi, chuyện thủ thành cứ giao cho lão thần là được".

Dương Quảng ở trên đầu thành nhìn qua, thấy một lượng lớn xe bắn đá tiến tới gần cửa thành, không khỏi thay đổi sắc mặt!

Lai Hộ Nhi khi nhìn thấy xe bắn đá, cũng rất đau đầu, không hỏi cũng biết, mấy cái này không phải là thứ người Đột Quyết tạo ra, cũng không phải là mới nghiêm cứu chế ra, bọn họ nhiều nhất là chỉ có thang là cùng, mấy cái máy bắn đá này quá nửa là quân Đột Quyết thu thập được từ các thành trì khác. Máy bắn đá hắn không sợ, nhưng khi nhìn thấy máy bắn đá, Lai Hộ Nhi đã nghĩ đến, đa số thành trì của Nhạn Môn quận đã bị Đột Quyết công phá, Thủy Tất Khả Hãn đã hạ quyết tâm phải công phá thành Nhạn Môn!

Khi lệnh công thành phát ra, quân Đột Quyết đã khởi động máy bắn đá, từng khối đá lớn đã gào thét mà đến, thẳng hướng thành Nhạn Môn, Dương Quảng đã sớm xuống thành, lại tự trách mình lại có thể đi xuống.

Các tảng đá lớn 'binh binh bang bang' rơi xuống bên người, tạo nên vô số hố to, có những tảng đá lớn rơi trúng nóc nhà của dân chúng trong thành, tiếng kêu thảm thiết sợ hãi vang lên một mảng.

Dương Quảng cơ hồ là dán sát vào cửa thành, bốn phía cấm vệ đều như lâm đại địch, chặt chẽ chú ý đá trên đỉnh đầu, chỉ sợ thương tổn đến Thánh Thượng. Tiêu Bố Y cũng đi theo bên cạnh Dương Quảng, ngẫm nghĩ khi nào thì nói ra chuyện Lý Tĩnh.

Trước mắt là cơ hội tốt nhất để nói về Lý Tĩnh, hắn không muốn bỏ qua.

Phương xa đột nhiên truyền đến tiếng kêu sợ hãi của một đứa nhỏ, Dương Quảng đột nhiên ngẩng đầu, đã đổi mặt, thấy một đứa nhỏ cẩm y đang chạy về phía này, mấy binh sĩ xa xa chạy đến, lớn tiếng hô đừng chạy đến coi chừng đá rơi trúng, chợt oành một tiếng, một binh sĩ né tránh không kịp, đã bị tảng đá rơi trúng chân, lên tiếng kêu thảm thiết.

Tảng đá tuy không thương tích đến đứa nhỏ, nhưng đứa nhỏ cũng đã bị dọa ngã ngồi xuống trên mặt đất, tuy không có oa oa khóc lớn, nhưng đã sợ đến không thể nhúc nhích.

"Đi cứu Triệu vương trở về" Dương Quảng lên tiếng kêu to, mất đi phong thái bình thường.

Hắn tổng cộng có ba người con trai, Nguyên Đức Thái tử Dương Chiêu đã sớm chết, Tề vương Dương Giản đã không đáng nhắn tới, cùng hắn quan hệ càng ngày càng xa cách, hôm nay chỉ có đứa con thứ ba Triệu vương Dương ký thác hy vọng của Dương Quảng, tuy chỉ mới mười tuổi, nhưng khá thông minh có hiếu, tuy không phải do Tiêu Hoàng hậu sinh, nhưng cũng rất được Dương Quảng sủng ái, mà đứa nhỏ cẩm y này chính là Dương!

Cấm vệ có một khắc chần chờ, trên bầu trời đá lớn bay tán loạn, xông ra ngoài có thể chính là chịu chết! Chỉ là hoàng mệnh khó tránh, các cấm vệ rốt cuộc làm gan tiến lên, thì bên cạnh Dương Quảng đã có một bóng người xông ra ngoài, ôm lấy Dương, rồi lập tức trở lại chân tường, đưa tay thả Dương xuống, đứng thẳng ở một bên.

Dương Quảng nhìn Tiêu Bố Y, trong lòng cảm động, Dương cũng 'oa' lên một tiếng khóc lớn, bổ nhào vào trong lòng Dương Quảng, "Phụ hoàng, người không có việc gì là tốt rồi, con nghe được tiếng kèn của quân Đột Quyết, biết bọn chúng muốn công thành, nhưng người đang ở lầu thành, chỉ muốn tới tìm người, không nghĩ đến…"

Ngay sau đó thanh âm bị tiếng nghẹn ngào cùng sợ hãi ngăn lại, Dương Quảng mắt thấy muốn mắng ra cũng nuốt trở vào, ôm lấy đứa con, nước mắt đầy mặt, thì thào tự nói cái gì đó, Dương có chút ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn, trong ánh mắt tràn đầy sự khó hiểu, nhưng cũng không có hỏi. Người bên ngoài nghe không được, Tiêu Bố Y nhĩ lực lại rất mạnh, cũng nghe rõ ràng.

Dương Quảng nói chính là, rốt cuộc ta làm sai cái gì, mà ngay cả con ta cũng muốn phản bội ta?!

Tiêu Bố Y giật mình, đã biết Dương Quảng nghi Dương Giản có vấn đề, đột nhiên trông thấy tóc của Dương Quảng đã có chút hoa râm, khóe mắt cùng trán đã có những nếp nhăn rất sâu, Tiêu Bố Y một khắc này, tuy biết hắn tự tác tự thụ, nhưng nhiều ít cũng có một chút đồng tình.

Dương Quảng khóc, vì đại nghiệp của hắn không thành, vì hắn đang lâm vào an nguy, cũng vì hắn cùng mọi người xa cách, con cháu tính mạng khó bảo toàn. Dương Quảng cái gì cũng hiểu được, nhưng hắn lại cái gì cũng không thể nói, làm hoàng đế, rất tịch mịch!

"Thánh Thượng, quân Đột Quyết đã dừng bắn đá, thỉnh nhanh chóng về lại trong thành nghỉ ngơi" Tiêu Vũ gấp giọng nói.

Dương Quảng đột nhiên xoay người cả giận nói: "Trở về nghỉ ngơi làm cái gì, sớm muộn cũng là…"

Thanh âm ngừng lại, Dương Quảng đã dùng vạt áo của con lau khô nước mắt trên mặt, một lát cũng đã khôi phục lại uy nghiêm, "Tiêu Bố Y, ngươi cứu Triệu vương, được ghi công đầu".

Tiêu Bố Y bình thản nói: "Tạ Thánh Thượng".

"Ngươi phi thường thông minh, thường có kỳ mưu, không biết lần này có phương pháp gì để lui địch?"

Tiêu Bố Y chưa kịp trả lời, Tiêu Vũ đã nói: "Thánh Thượng, vi thần tối hôm qua thật ra nghĩ đến một cách".

"Là gì?" Dương Quảng vội chụp lấy Tiêu Vũ, vội vàng hỏi.

"Thánh Thượng quên Nghĩa Thành công chúa sao chứ?" Tiêu Vũ nói: "Nghĩa Thành công chúa là Khả Đôn Đột Quyết, tại thảo nguyên cũng rất có thế lực, nhưng nàng dù sao cũng lấy Đại Tùy làm căn cơ, cũng vẫn trung với Tùy thất. Nếu Thánh Thượng có thể tìm một người thông báo cho Nghĩa Thành công chúa, ta nghĩ nàng tuyệt đối sẽ không ngồi yên đối với thành Nhạn Môn".

Hắn nói là lương sách, Dương Quảng lại thất vọng buông tay xuống, lắc đầu nói: "Ngươi có biết xông ra ngoài có bao nhiêu khó khăn không? Từ Nhạn Môn đến chỗ của Khả Đôn nhanh cũng phải cả tháng, kế sách này tuy tốt, nhưng thời gian không đủ" Nhìn thấy Tiêu Bố Y im lặng, Dương Quảng lại là chờ mong hỏi: "Tiêu Bố Y, ngươi có kế sách gì?"

Tiêu Bố Y trầm giọng nói: "Lúc trước tứ hôn người có cho ta đi cùng Lý Quận thừa, Thánh Thượng chỉ thấy có Bố Y trở về, sao không hỏi Lý Quận thừa ở nơi nào?"

Dương Quảng đôi mắt sáng ngời, "Hắn chẳng lẽ đi Thái Nguyên Đông Đô thỉnh binhsao?"

"Lý Quận thừa dẫn mấy trăm binh, mục tiêu to lớn, muốn đột phá phong tỏa Đột Quyết nam hạ thật ra không đổi. Còn việc thỉnh binh, thật ra vi thần khi đến Mã ấp đã cho dịch quan đi làm rồi" Tiêu Bố Y trầm giọng nói: "Nhưng cho dù không có vi thần phái dịch quan đi, bốn mươi vạn đại quân Đột Quyết nam hạ, thành Nhạn Môn bị vây, việc này không phải là nhỏ, người Đột Quyết tuyệt đối không có khả năng giấu

diếm tin tức. Hiện tại nói vậy tin tức đã đến Thái Nguyên, cho dù không đi thỉnh binh, binh mã các quận biết Thánh Thượng bị vây khốn, sao lại ngồi yên không để ý đến?"

Dương Quảng chậm rãi gật đầu, trong lòng đã hơi bình tĩnh, cảm thấy Tiêu Bố Y phân tích hợp lý, "Ai tới cứu giá trước sẽ trọng thưởng, không tới cứu giá, trọng trách. Nhưng Lý Tĩnh đi đâu, hắn phải làm chuyện gì?"

Tiêu Vũ thần sắc khẻ nhích động, "Thiếu Khanh, chẳng lẽ nói Lý quận thừa đã đi tìm Nghĩa Thành công chúa?"

Dương Quảng đột nhiên biến sắc, nắm lấy cánh tay của Tiêu Bố Y, "Việc này là thật chứ?" Nhìn thấy Tiêu Bố Y gật đầu, Dương Quảng lên tiếng cười lớn nói: "Bố Y thật đúng là đệ nhất trung thần của Đại Tùy ta, thì ra bất động thanh sắc đã sớm lập mưu nghĩ kế".

Dương Quảng bấm đầu ngón tay tính toán, mừng rỡ nói: "Nếu cùng với khi Bố Y nam hạ, Lý Tĩnh cũng đã xuất hành, vậy lúc này thực có thể đã gặp Nghĩa Thành công chúa, nói như vậy không đến một tháng chúng ta sẽ có tin tức?" Sau khi được Tiêu Bố Y khẳng định trả lời, Dương Quảng hai tay nắm chặt hai tay của Tiêu Bố Y, kích động nói: "Bố Y, ngươi muốn thưởng cái gì, cứ nói đừng ngại".

Tiêu Bố Y vẫn trấn tĩnh nói, "Thánh Thượng, thưởng cũng không càn gấp, chúng ta cũng không thể đem toàn bộ hy vọng ký thác ở chỗ Nghĩa Thành công chúa, trước mắt cũng phải lấy các quận cần vương cứu giá là chính. Chỉ là quân Đột Quyết thế lớn, ước chừng bốn mươi vạn có thừa, cho dù binh sĩ của Thái Nguyên, Lâu Phiền có đến, cũng khó có thể địch lại".

Dương Quảng nghe được Tiêu Bố Y còn có hậu thủ Lý Tĩnh, Nghĩa Thành công chúa cũng có thể ra mặt, tâm tình tìm chết mới vừa rồi giờ khắc này đã sớm vứt ra khỏi đầu. Đối với hắn mà nói, rơi vào tay quân Đột Quyết, cho dù sống nhục, cũng tính là đã chết, nhưng trước mắt đã không cần chết, tâm tình cũng đã tốt lên rất nhiều, "Vậy ý của Bố Y là gì?"

"Vô luận Đông Đô điều binh, hay là các quận chiêu mộ, sĩ khí là quan trọng nhất. Phiền Thượng thư cũng nói, dân tâm ưu hoạn, chỉ sợ Thánh Thượng lại đánh Cao Lệ, khó tránh ứng biến chậm trễ. Nếu Thánh Thượng hạ chiếu thư ra ngoài, đem chuyện không chinh phạt Cao Lệ tuyên bố, dân chúng các nơi nhất định sẽ nhiệt tình tới cứu, khi đó cho dù tinh binh Đông Đô chưa tới, quân Đột Quyết có gì đáng sợ? Nếu Thánh Thượng đồng ý, tối nay liền cho dũng sĩ theo tường thành xuống thành, mặc phục trang Đột Quyết, nghĩ biện pháp trà trộn vào trong quân trận Đột Quyết mà đi ra ngoài. Bố Y một đường nam hạ, biết quân Đột Quyết rất là tản mạn, không biết lẫn nhau, nên phép này có thể tiến hành".

Dương Quảng ngẫm nghĩ thật lâu sau, rốt cuộc gật đầu nói: "Bố Y trung quân yêu nước, sánh bằng ánh mặt trời, cứ làm như ngươi nói đi, còn về phần ai đi..."

Hắn lời còn chưa dứt, Tiêu Vũ đã vội la lên: "Thánh Thượng, Bố Y vạn lần không thể đi, thần chỉ sợ hắn đã bị quân Đột Quyết biết mặt, việc này cực kỳ hung hiểm".

Dương Quảng cũng gật đầu, "Ngươi nói không sai, trẫm cũng không chuẩn bị cho Bố Y mạo hiểm, Bố Y ở lại thành Nhạn Môn hộ giá là được. Các ngươi cấp tốc đi tìm Lai tướng quân tới đây, bảo hắn tuyển hai mươi tinh binh, ban đêm chuẩn bị phá vây hướng ra thiên hạ tuyên bố chiếu thư".

***

Sắc trời âm trầm, cuồng phong cuồn cuộn, cát bụi đầy trời.

Cỏ xanh ở trên thảo nguyên cũng bị phủ lên một lớp bụi dày, nhìn qua tràn đầy thê lương.

Cây cỏ thê lương, người lại hoảng sợ. Đặc Mục Nhĩ Sĩ Cân cho tới bây giờ không nghĩ đến hắn cũng có khi chật vật như thế.

Sĩ Cân là cách xưng hô tôn quý, Tộc trưởng các tộc trên thảo nguyên được gọi là Sĩ Cân, tuy so với Tiểu Khả Hãn, Khả Hãn mà nói, vẫn không đủ phân lượng, nhưng ở trong bộ tộc cũng có thể hô phong hoán vũ. Đặc Mục Nhĩ đi ra, dậm chân một cái tại Thiết Lặc cũng có thể có chút phân lượng.

Nhưng hiện tại Đặc Mục Nhĩ lại cảm thấy bản thân không biết đang ở nơi nào, trên mặt hắn tràn đầy bụi đất, hai mắt sưng đỏ, tràn đầy tơ máu, hắn đã hai ngày hai đêm không có ngủ ngon.

Hắn giục ngựa chạy như điên, chỉ cảm thấy ý thức có chút mơ hồ, không biết ác mộng bắt đầu như thế nào, càng không biết ác mộng khi nào thì mới chấm dứt, tất cả đều chính là bởi vì hắn bị quỷ mê tâm hồn, gặp phải một ác ma trên thảo nguyên.

Bên người chỉ trơ trọi mười mấy tên thủ hạ đi theo, Đặc Mục Nhĩ muốn khóc cũng không nổi, hắn là Sĩ Cân Thổ Như Hột, tại bộ lạc Thiết Lặc cũng rất có uy vọng, lần này Khả Hãn triệu tập binh mã nam hạ, hắn chỉ phái mấy người con trai dẫn theo tinh binh trong tộc đi. Hắn đã già, không muốn giết gì nữa, chỉ muốn thoải mái mà sống qua ngày.

Hắn tại bờ Độc Lạc Hà, vốn chuẩn bị tăng viện Sất Cát Thiết, bất quá hắn cảm thấy Sất Cát Thiết thật sự có chút quan trọng hóa vấn đề. Nhiệm vụ của Sất Cát Thiết chỉ là dẫn ba ngàn đại quân tiến công doanh trại Tứ hôn sứ Đại Tùy, hắn chỉở bờ sông chờ đợi, nếu có ai trốn đến đây, một người cũng không buông tha.

Đặc Mục Nhĩ cũng ở bên bờ Độc Lạc Hà chờ đợi, đã sớm nghỉ ngơi, cho thủ hạ canh gác, nói là khi Sất Cát Thiết tới thì bảo hắn ra tiếp đón, hắn cũng dẫn theo mấy trăm người, đều là thân tín của hắn, long tinh hổ mãnh, cảm thấy mỗi người đều có thể lấy một địch mười.

Đặc Mục Nhĩ không phải bị thủ hạ đánh thức, mà là bị tiếng kêu thảm thiết của thủ hạ làm cho bừng tỉnh giấc!

Đợi khi hắn chui ra khỏi doanh trại, liền nhìn thấy thủ hạ một địch mười của hắn đang bị đối thủ vây đánh, hắn kinh hãi không hiểu, hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua đối thủ khủng bố như vậy.

Đối phương nhân số thật ra cũng không tính là nhiều, thậm chí so với thủ hạ của hắn còn ít hơn, nhưng đối phương dưới sự dẫn dắt của một tướng quân cầm Hỗn thiết thương, lại có thể đem ba trăm đánh như là một người!

Đây là một loại cảm giác rất kỳ quái, rõ ràng là đối phương ít người, nhưng lại có thể làm cho người ta cảm giác thấy bọn họ đang vây công, thủ hạ của Đặc Mục Nhĩ rất nhanh bị đối thủ trùng kích chia năm xẻ bảy, Đặc Mục Nhĩ thấy tình thế không ổn, liền lên ngựa bỏ chạy.

Tướng quân tên là Lý Tĩnh, trên đường Đặc Mục Nhĩ chạy trốn, rốt cuộc hiểu được đối thủ là ai, cũng biết ba ngàn đại quân của Sất Cát Thiết đã toàn quân bị diệt.

Lý Tĩnh, khi nghĩ tới cái tên này, Đặc Mục Nhĩ lại muốn lên cơn đau tim, trái tim như bị châm chích, bên tai hắn mơ hồ còn có thể nghe được từng trận vó ngựa ở phía sau, không biết là thật hay là ảo giác, khi quay đầu lại chỉ thấy được gió bụi mênh mông, không thấy được truy binh, nhưng hắn thật sự không có dũng khí dừng lại.

Hắn một đường chạy về hướng Bắc, rồi lại vòng sang hướng đông, cuối cùng về lại bộ tộc Thổ Như Hột, hắn nghĩ đến đây là đại bản doanh của mình, Lý Tĩnh quả quyết không dám đơn độc xâm nhập, nhưng hắn mông còn ngồi chưa nóng đít, dũng sĩ trong tộc còn chưa có triệu tập tề chỉnh, Lý Tĩnh đã dẫn dắt thiết kỵ giết tới, một đường hỏa thiêu bộ tộc của hắn, làm cho hắn muốn khóc cũng không nổi, dũng sĩ có dũng đến mấy dưới thiết kỵ của Lý Tĩnh đều chịu không chịu nổi một kích, tinh binh cũng đã nam hạ di Tử Hà, Đặc Mục Nhĩ lúc này đã sáng tạo ra một lịch sử, một một bộ tộc lớn của Thiết Lặc, cái tên lớn như ThổNhư Hột lại bị mấy trăm người dễ dàng đánh bại cùng chiếm lĩnh, hắn vôi bỏ đại bản doanh, tiếp tục chạy trốn.

Hắn không biết Lý Tĩnh vì sao lại liều mạng đuổi hắn, nhưng hắn biết mình nhất định phải trốn, bên tai không ngừng nghe tiếng kêu thảm thiết, hắn cảm thấy không trốn thì sẽ đánh mất tính mạng. Hắn từ Thổ Như Hột trốn đến Tư Kết, lại nhập Phúc La, các bộ tộc nơi này vốn gió êm sóng lặng, cũng bởi vì hắn đến mà làm cho gà chó không yên, hiện tại mục tiêu của hắn là bộ lạc Hộc Tiết của lão bằng hữu!

Lý Tĩnh như một bó đuốc lớn từ đông đốt tới tây, đã hơn ngàn dặm, làm cho các bộ tộc thảo nguyên cảm thấy bất an, trốn đông né tây. Đặc Mục Nhĩ muốn khóc không nổi, nghĩ thế nào cũng không ra, theo lý thuyết Lý Tĩnh ở tại thảo nguyên nên là đối tượng bị đuổi giết mới đúng, nhưng trước mắt xem ra, hắn lại biến thành một ác ma giết người, người khác không nói tới ngăn đón hắn, cho dù trốn cũng trốn không được.

Đặc Mục Nhĩ biết sau mông mình kéo theo một đường lửa rất dài, đi đến đâu là đốt đến đó, nhưng vì mạng sống, cũng không thể nghĩ nhiều.

Khi dẫn theo mười mấy tên thủ hạ xông vào bộ tộc Hộc Tiết, Đặc Mục Nhĩ nhảy xuống ngựa, lên tiếng hét lớn: "Phổ Lạt Ba, Phổ Lạt Ba! Nhanh đi tìm Phổ Lạt Ba tới đây".

Phổ Lạt Ba dáng người khôi ngô, mặt râu quai nón, rất nam nhân từ trong lều trại đi ra, cười mắng: "Tiểu tử ngươi khi nào thì rảnh rỗi tới thăm ta vậy?"

Hai người công lại tuổi đã hơn trăm, nhưng cũng bọn họ cũng không ngại trêu chọc lẫn nhau.

"Phổ Lạt Ba, mau tìm nam nhân, mau tìm nam nhân cường tráng" Đặc Mục Nhĩ kinh hoàng thất thố.

Phổ Lạt Ba vuốt vuốt râu, cười đùa nói: "Tiểu tử ngươi khi nào thì đổi khẩu vị vậy, bắt đầu tìm tới nam nhân cường tráng?"

Mục nhân bên người đều cười ồ lên, tràn đầy vui vẻ, không cười cũng chỉ có Đặc Mục Nhĩ cùng mười mấy thủ hạ hắn dẫn theo. Mười mấy thủ hạ này bộ dáng thoạt nhìn ở trên lưng ngựa cũng có thể ngủ được, đứng ngủ như ngựa cũng có thể được, cũng không ngẩng đầu, tùy ý Sĩ Cân cầu cứu, bọn họ đã như tê dại hết rồi.

"Không phải như thế, không phải như thế" Đặc Mục Nhĩ liên tục dậm chân, đưa ngón tay chỉ lên trời, miệng sùi bọt mép nói: "Ngươi sẽ hối hận, ngươi sẽ hối hận".

Phổ Lạt Ba đưa tay sờ lên trán Đặc Mục Nhĩ, "Đặc Mục Nhĩ, ngươi bị ác quỷ triền thân sao?"

Đặc Mục Nhĩ đẩy tay Phổ Lạt Ba ra, giận dữ nói: "Lão Tử bị ác quỷ triền thân, ngươi nếu còn không tìm nam nhân, ta chỉ sợ ngươi cũng sẽ bị triền thân".

Phổ Lạt Ba nhìn thấy hắn thần trí đều có chút rối loạn, thở dài nói: "Ngươi hiện tại cần không phải nam nhân, mà là y sinh, nhanh đi…"

"Không cần đi tìm y sinh, Lý Tĩnh dẫn người giết tới đây, hắn là ác ma của thảo nguyên!" Đặc Mục Nhĩ dậm chân hét lớn: "Nhanh đi tập kết tất cả các nam nhân cường tráng trong bộ tộc của ngươi ra đây".

Phổ Lạt Ba kỳ quái hỏi, "Lý Tĩnh là ai?"

Còn đang hỏi, phương xa đột nhiên truyền đến từng trận vó ngựa, dồn dập như tiếng trống, dội vào trong lồng ngực người ta, làm cho người ta không thể hô hấp, Đặc Mục Nhĩ rốt cuộc tỉnh táo lại, lộ vẻ sầu thảm nói: "Chậm rồi".

Hắn sau khi nói xong, như con thỏ phóng lên trên lưng ngựa, phóng ngựa chạy như điên, mười mấy thủ hạ vốn đều đang ngủ gà ngủ gật, nghe được tiếng vó ngựa, đều tinh thần chấn động, hai mắt trợn lên đi theo Đặc Mục Nhĩ xuyên qua doanh trại nhằm hướng đông mà chạy đi.

Phổ Lạt Ba nghe được vó sắt cấp tốc, sắc mặt đại biến, trong tộc hô quát liên tục, một số dũng sĩ đã xông ra, đều không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ngay sau đó Phổ Lạt Ba liền nhìn thấy một cảnh tượng cả đời khó quên, một con rồng đen đang bay tới, trên người mang theo nhiều điểm hồng, hắc long lướt qua, ánh lửa tận trời, tiếng la hét sợ hãi không dứt bên tai.

Chỉ chừng thời gian một chén trà nhỏ, cả bộ tộc Hộc Tiết đã rơi vào trong ma trảo của rồng đen, rồng đen bốc lên như ngọn lửa, không gì không phá, các dũng sĩ hoàn toàn không có lực hoàn thủ cũng đã bại mà chạy ra bốn phía.

Phổ Lạt Ba kinh sợ giao nhau, lại lên ngựa đề thương nghênh đón, nhìn thấy tướng quân mặt đen, liền xuất ngay một thương nhằm ngực đâm tới.

Tướng quân ở đối diện Hỗn thiết thương huy động, đánh bay trường thương của Phổ Lạt Ba, thuận tiện quất cho hắn một nhát bay ra ngoài, cực kỳ nhẹ nhàng.

"Ngươi là ai?" Phổ Lạt Ba hộc máu quay cuồng trên mặt đất, lại không quên hỏi một câu.

"Ta chính là Lý Tĩnh!" Tướng quân Hỗn thiết thương hoành ngang, nhẹ giọng trả lời.

198. Chương 198: Giương Đông Kích Tây

Sáng sớm, chim chóc ríu rít, hương hoa tràn ngập, không khí tươi mát.

Đặc Mục Nhĩ khi tỉnh lại, phát hiện đùi của Phổ Lạt Ba đặt ở trên người hắn, rất nặng.

Phổ Lạt Ba ngủ như chết, cũng may không phải là người chết, tiếng ngáy khò khò vang lên, nước miếng chảy thành dòng. Đặc Mục Nhĩ có chút chán ghét tên này, nhưng lại cảm thấy có chút có lỗi với hắn, là hắn làm cho Phổ Lạt Ba này có nhà mà không thể về, chỉ có thể ăn ngủ ngoài trời.

Đặc Mục Nhĩ bị đá núi cấn cả người đau đớn, lại cảm thấy chưa từng thoải mái như vậy. Cái này cũng không phải hắn đã quen chịu ngược đãi, mà là hắn đã lâu chưa được ngủ một giấc thoải mái như vậy.

Khi xoay người ngồi dậy, Đặc Mục Nhĩ có chút mơ hồ, hắn cảm thấy như thiếu thiếu cái gì đó, là thiếu thủ hạ sao chứ, không giống, thủ hạ của hắn mỗi ngày càng ít đi, đến bây giờ chỉ còn mình hắn cùng lão ca, ít đến không thể ít hơn. Là thiếu tiền tài cùng nữ nhân sao, cũng không giống, trải qua mấy ngày chạy trốn này, hắn hiện tại cảm thấy mấy cái này chẳng qua chỉ là vật ngoài thân mà thôi, nhưng nhất định là thiếu cái gì đó, bằng không hắn sao lại cảm thấy rất không đúng.

"Phổ Lạt Ba, tỉnh tỉnh lại" Đặc Mục Nhĩ đẩy Phổ Lạt Ba ở bên cạnh, muốn để cho hắn cùng mình suy nghĩ.

Phổ Lạt Ba ngủ như là heo chết vậy, bị Đặc Mục Nhĩ đẩy, lại như thỏ trúng tên nhảy dựng lên, hoảng sợ nhìn bốn phía hỏi, "Chuyện gì, Lý Tĩnh đuổi theo sao?"

Hiện tại Phổ Lạt Ba rốt cuộc đã hiểu được] Lý Tĩnh là ai, Đặc Mục Nhĩ nói cái gì ác ma căn bản không thể hình dung được một phần vạn sự ngoan độc, âm hiểm, xảo trá, tham lam, tàn nhẫn của Lý Tĩnh.

Trong mắt Phổ Lạt Ba, Lý Tĩnh có sự kiên nhẫn như lang sói, hung mãnh như hổ, giảo hoạt như hồ ly, khó động như rắn, nhưng mấy cái này vẫn không đủ, Lý Tĩnh này còn có khứu giác linh mẫn như chó vậy, vô luận bọn họ chạy đến đâu, Lý Tĩnh cũng có thể mò ra.

"Không có, không có đuổi theo" Đặc Mục Nhĩ đột nhiên nghĩ tới cái gì, vui mừng nói: "Phổ Lạt Ba, ngươi nghe đi".

"Nghe cái gì?"

"Ngươi nghe được cái gì?"

"Nghe được chim chóc tận tình ca xướng, nghe được suối nhỏ đang vui vẻ chảy xuôi..."

"Ngu xuẩn" Đặc Mục Nhĩ đứng lên, vẻ mặt mừng rỡ nói: "Ngươi chẳng lẽ không có nghe thấy tiếng vó ngựa đuổi theo đã không còn thấy nữa sao?"

Đặc Mục Nhĩ nói những lời này hết sức mơ hồ, nhưng Phổ Lạt Ba vừa nghe đã hiểu, đột nhiên nhảy dựng lên, vui mừng nói: "Ngươi chẳng lẽ nói Lý Tĩnh không đuổi theo chúng ta nữa?"

Đặc Mục Nhĩ gật mạnh đầu, ngẩng đầu nhìn Thanh sơn, nước mắt chảy xuôi, "Chân chủ, người rốt cuộc đã phù hộ chúng ta một lần".

Hai người vui sướng ôm lấy nhau, ca hát nhảy múa một hồi, chỉ là không có tộc nhân vỗ nhịp theo, không khỏi không được đẹp. Phổ Lạt Ba tuy bị Lý Tĩnh đánh cho hộc máu, cũng may bị thương không nặng, khi chạy trốn cũng có thể kích phát tiềm năng khó có thể tưởng tượng. Phổ Lạt Ba nhận chuẩn phương hướng Đặc Mục Nhĩ chạy trốn mà đuổi theo, đã theo được Đặc Mục Nhĩ, cùng hắn trở thành huynh đệ chạy nạn, mỗi ngày đều ở trong tiếng vó ngựa của Lý Tĩnh mà chạy trối chết, dưới sự cực độ mệt mỏi vì không được nghỉ ngơi, thủ hạ của Đặc Mục Nhĩ rốt cuộc chạy không còn một mống, hai người có thể nói là dựa vào nhau, cũng không oán hận gì, tối hôm qua Phổ Lạt Ba có thương tích mệt mỏi, thật sự không thể chạy được nữa, đánh chết cũng không đứng dậy, nhất định phải đi ngủ, nói chết thì chết, chạy trốn như vậy còn không bằng chết sao. Đặc Mục Nhĩ cũng thật sự đã mỏi mệt không chịu nổi, cũng liều mạng, tìm một sườn núi cắm đầu mà ngủ, nhưng không nghĩ đến Lý Tĩnh một đường đuổi theo lại không thấy đâu nữa.

Đặc Mục Nhĩ sau khi bình tĩnh lại rốt cuộc ý thức được hiện trạng, bộ tộc đã tứ tán, thủ hạ không còn, con cháu thì đã đi đánh cướp rồi, những người để lại giữ nhà thì đã bị Lý Tĩnh đánh cho tan tác.

"Như vậy không được, nhất định phải có người ngăn cản Lý Tĩnh" Đặc Mục Nhĩ lẩm bẩm: "Cứ tiếp tục như vậy, thảo nguyên sẽ không có ngày an ổn, thật là một đám cường đạo đáng xấu hổ".

"Đúng, đúng," Phổ Lạt Ba vỗ đầu, "Nhưng Khả Hãn nam hạ, thì ai có thể ngăn cản được Lý Tĩnh?"

"Khả Hãn không ở đây, còn có Khả Đôn" Đặc Mục Nhĩ trước mắt sáng ngời, "Ta biết Khả Đôn cách chỗ này không xa, chúng ta đi tới đó cầu cứu binh, đoạt lại bộ tộc, nữ nhân cùng châu báu của chúng ta!"

***

Đặc Mục Nhĩ cùng Phổ Lạt Ba khi nhìn thấy Khả Đôn, mới phát hiện gặp nan cũng không chỉ hai người bọn họ, các sĩ Cân bộ lạc khác xem ra cũng đều đầu tóc xơ xác, mặt mày lo lắng.

Thổ Như Hột, Hộc Tiết, Tư Kết, Phúc La, còn có Đồng La, Tộc trưởng các bộ tộc này đều tới đây, từ tây sang đông ngàn dặm các bộ tộc cũng không có chỗ nào mà không bị Lý Tĩnh đánh qua. Khế Cốt cũng không có Tộc trưởng tới cầu cứu, chính là bởi vì gần sát tây bắc thảo nguyên, không bị lần chiến hỏa này lan tới. Đại trướng của Khả Đôn hiện nay cứ như là đại hội các bộ tộc của thảo nguyên vậy, mọi người ai nấy đều kêu gọi ý ới, ầm ĩ một mảng, đối với hai người Đặc Mục Nhĩ đến, cũng không thèm nhìn tới.

Đặc Mục Nhĩ cao giọng hô: "Đừng ồn ào, để nghe ý kiến của Khả Đôn".

Mọi người im tiếng xuống, Khả Đôn rốt cuộc nhíu mày hỏi: "Lý Tĩnh rốt cuộc có bao nhiêu người?"

"Một vạn!"

"Tam vạn!"

"Ước chừng mười vạn đại quân!"

Ba người cho ba đáp án hoàn toàn khác nhau.

Khả Đôn nhìn Đáp Ma Chi nói: "Ngươi cho binh sĩ chặt chẽ truy tìm động tĩnh của Lý Tĩnh, ngàn vạn lần phải ngăn mười vạn đại quân của Lý Tĩnh lại, các vị Sĩ Cân đang ở chỗ của chúng ta, chúng ta có trách nhiệm bảo hộ sự an toàn của bọn họ".

Đáp Ma Chi ứng tiếng rời khỏi lều trại, các Sĩ Cân đưa mắt nhìn nhau, đều có chút an ổn ngồi xuống, thở ra một hơi.

"Mười vạn đại quân hình như có chút hữu danh vô thực," Khả Đôn cao cao tại thượng nói: "Theo ta biết, Lý Tĩnh lần này là Tứ hôn sứ, vốn chỉ mang theo mấy trăm binh sĩ?"

"Tuyệt không có khả năng," Các Sĩ Cân đều cảm thấy mặt mày như phát sốt, cũng không thể nói mình bị người ta mang theo mấy trăm binh sĩ đánh cho hoa rơi nước chảy, "Khả Đôn, Lý Tĩnh có thể chỉdẫn theo mấy trăm binh sĩ, nhưng rất có thể là Đại Tùy đã âm thầm phái binh lẫn vào thảo nguyên, hôm nay hắn mới dẫn dắt, đối với thảo nguyên tiến hành trả thù từ phía".

"Không sai, ta sớm nói, Đại Tùy đánh không được, cái này chẳng phải là báo ứng sao" Đặc Mục Nhĩ đột nhiên nói một câu, nhìn thấy các Sĩ Cân đều nhìn mình, có chút ngượng ngùng, "Các ngươi nhìn ta làm cái gì, Khả Đôn không phải đã nói, chúng ta cùng Đại Tùy vốn có quan hệ tốt mà".

Khả Đôn cau mày, thật lâu sau mới nói: "Các ngươi nói đích xác cũng rất có thể, các ngươi hiện tại có thể có bao nhiêu kỵ binh có thể điều động?"

Các Sĩ Cân nhìn nhau, đều lắc đầu, "Khả Đôn, kỵ binh của chúng ta đều đã nam hạ, trong lúc nhất thời không thể tổ chức được lực lượng chống trả hữu hiệu. Chúng ta đều biết Khả Đôn hiện tại thảo nguyên thế lực rất mạnh, cho nên mới hướng tới Khả Đôn cầu cứu".

Khả Đôn trong lòng cười lạnh, thầm nghĩ các ngươi khi xuất binh, cũng không có ai tới nói với ta một tiếng, lúc này bị Lý Tĩnh đánh cho không biết bắc nam, thì bắt đầu mới nhớ tới ta.

Trong lòng tuy chán ghét, Khả Đôn vẫn vẻ mặt nhu hòa, "Các ngươi chuẩn bị làm gì?"

"Thỉnh Khả Đôn xuất binh tiêu diệt Lý Tĩnh" Các Sĩ Cân đều đồng thanh nói, trên sự thật vô luận Lý Tĩnh có bao nhiêu người, bọn họ cũng đã không thể tác chiến. Tinh binh trong tộc đều đã đi ra ngoài cướp bóc, lực lượng còn lại thật sự có hạn, đối với Lý Tĩnh không có khả năng tổ chức thành lực lượng có khả năng phản kích một kích lôi đình.

Khả Đôn lắc đầu nói: "Ta chỉ là giới nữ lưu, làm sao có thể lĩnh quân đánh giặc".

Tất cả mọi người đều vẻ mặt đau khổ nói: "Vậy thì làm thế nào cho phải".

Khả Đôn đột nhiên cười nói: "Bất quá ta tuy không thể lĩnh quân đánh giặc, lại có thể đề cử một người liên hợp với binh lực của mọi người đối kháng Lý Tĩnh".

"Là ai?" Các Sĩ Cân rất là kinh ngạc.

Khả Đôn vỗ vỗ tay, từ bên ngoài đại trướng đi vào một trung niên, khẽ ho, chỉ là trong mắt đã có một loại đấu chí nóng bỏng.

"Ta nghĩ các Sĩ Cân hẳn là rất nhiều người đều biết A Sử Na - Sĩ Lợi Phất Thiết," Khả Đôn nhẹ giọng giới thiệu: "Hắn là đệ đệ của Thủy Tất Khả Hãn".

***

Khả Đôn sau khi ra khỏi đại trướng, trên mặt lộ ra nụ cười khó có thể nắm bắt.

Đáp Ma Chi dẫn theo mười mấy thân vệ đi sát phía sau nàng ta, không dám lơi lỏng. Khả Đôn đi tới trước một căn lều rất bình thường, xốc màn trướng lên tiến vào, Đáp Ma Chi dẫn dắt vệ sĩ thủ vệ bên ngoài, toàn bộ tinh thần đề phòng.

Trong trướng ngồi một người ăn mặc như quân lính Đột Quyết, mũ che nửa mặt, khi Khả Đôn đi vào, hắn động cũng không động, phảng phất như là pho tượng gỗ vậy.

Thấy nước trà trên bàn cũng không động tới, Khả Đôn hỏi: "Ngươi sợ nước trà có độc?"

"Ta không khát" Thanh âm trầm thấp, không chút mệt mỏi nào, tuy hắn chinh chiến ngàn dặm, nhưng hắn xem ra so với Đặc Mục Nhĩ tốt hơn nhiều.

Lý Tĩnh chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn nữ nhân có thế lực nhất trên thảo nguyên, cũng không thể hiện ra vẻ mặt gì.

"Ngươi đích thực là một người rất cẩn thận" Khả Đôn đến trước án ngồi xuống, nhẹ giọng nói: "Đặc Mục Nhĩ cùng Phổ Lạt Ba đúng như ngươi dự tính, rốt cục cũng chạy tới nơi này, tiếp đến chúng ta nên làm thế nào?"

Khả Đôn ánh mắt chăm chú, Lý Tĩnh cũng không tránh né, "Nên làm vì Đại Tùy, ta đã làm rồi, còn lại, nên xem hành động của Khả Đôn".

"Ta chỉ là giới nữ lưu, lần này nếu tùy tiện xuất binh, Khả Hãn còn có thể dung ta ở tại thảo nguyên sao?"

Lý Tĩnh cười cười, "Khả Đôn lần này đương nhiên sẽ không xuất binh, chuyện Khả Đôn làm đều là vì nghĩ cho thảo nguyên, lần này cùng với ta ra tay, đương nhiên cũng là vì người thảo nguyên cầu xin mới làm, Thủy Tất Khả Hãn lại không phải kẻ ngốc, sao lại làm khó người? Bất quá Khả Đôn phải hành động nhanh lên, nếu Thánh Thượng bị bắt, vô luận người có hành động xuất binh hay không, cũng đã không thể ngăn cản hắn đối phó vói người".

"Ngươi dẫn theo bao nhiêu binh?" Khả Đôn tò mò hỏi.

"Binh không tại nhiều mà tại tinh, bốn mươi vạn quân Đột Quyết thì thế nào, chẳng lẽ có thể cùng lên một lúc sao?"

Khả Đôn cẩn thận ngẫm lại mới nói: "Đạo lý rất đơn giản, lại rất thâm ảo, chỉ tiếc bên cạnh ta lại không có loại người tài này".

Lý Tĩnh không nói gì.

Khả Đôn nhẹ nhàng thở dài một hơi, "Cái tên Lý Tĩnh này ta khi ở tại Tây Kinh chưa gả đi thì cũng đã nghe qua. Khi đó, ngươi bất đắc chí, ta cũng giống vậy, nhưng ta biết, Lý Tĩnh tuyệt đối là một trang nam nhi, đáng tin cậy. Nếu không có Thánh Thượng, cũng sẽ không có Khả Đôn hôm nay, nhưng thế lực mà ta có thể có hôm nay, cũng la kết quả của một quá trình rất lâu dài, ta không thể không cẩn thận. Hôm nay ta cho A Sử Na - Sĩ Lợi Phất Thiết mang binh đối kháng ngươi, chuẩn bị hướng tới Khả Hãn cấp báo, còn việc hắn có thể làm cho ngươi để ý, triệt hồi đại quân hay không, vậy cũng không phải là chuyện ta có thể đoán trước được".

Lý Tĩnh vẫn trầm mặc, chỉ cúi đầu, ai cũng cân nhắc không ra tâm ý của hắn.

"Ngươi có thể đốt ít đi một chút hay là giả bại hay không?"

"Không thể".

"Vì sao?"

"Lý Tĩnh có lẽ sẽ chết, nhưng không thể bại" Lý Tĩnh trầm giọng đáp.

Khả Đôn nhìn Lý Tĩnh thật lâu sau mới nói, "Ngươi lĩnh quân cho tới nay đều tự phụ như vậy sao?"

"Ta không phải tự phụ, mà là không muốn cho nhiều người thất vọng" Lý Tĩnh chậm rãi nói: "Nói đến, bại không phải là biện pháp tốt, chỉ có thắng đi tới, mới có thể không ngừng tạo thành áp lực với Thủy Tất Khả Hãn".

Khả Đôn đối với thuộc hạ đều vô cùng uy nghiêm, đối với Lý Tĩnh này cũng giận không nổi, "Nhưng ngươi phải biết rằng, Sĩ Lợi Phất Thiết nếu cũng bị đánh bại, nói không chừng sẽ mang lại hiệu quả trái ngược".

Lý Tĩnh nở nụ cười, giữa hai hàng lông mày có chứa sự trào phúng, "Khả Đôn cứ nói đùa, thật ra dụng ý chân chính của Khả Đôn đương nhiên không chỉ đơn giản như vậy. Ta dẫn binh gây sóng gió tại thảo nguyên, đương nhiên không thể làm Khả Hãn quay về. Bất quá Khả Đôn hỗ trợ Sĩ Lợi Phất Thiết, đó mới là chỗ Khả Hãn chân chính lo lắng. Sĩ Lợi Phất Thiết là đệ đệ của Khả Hãn, vốn vẫn cùng Đốt Cát bất hòa, tại thảo nguyên cũng có uy vọng, cùng Sất Cát Thiết không thể đánh đồng. Hắn thế lực hưng khởi, Khả Hãn công Nhạn Môn lâu, viện binh các quận sớm muộn sẽ đến. Phương bắc động loạn, Sĩ Lợi Phất Thiết cường đại, thực có thể đoạt lấy địa vị của Khả Hãn hắn. Mọi chuyện cùng ở chung một chỗ, địa vị của hắn không ổn, làm sao mà không trở về?"

Khả Đôn hai mắt lấp lánh, "Chẳng lẽ thực không có chuyện gì có thể qua mắt được ngươi sao?"

Lý Tĩnh cười cười, "Có một số việc không cần che dấu. Có một số việc, nhất định có kết quả!"

Khả Đôn cân nhắc hai câu nói của Lý Tĩnh, hồi lâu mới thở dài một hơi, "Ngươi hôm nay phải đi rồi, có thể nói với ta là đi đâu có được hay không, để ta cũng có sự chuẩn bị trước?"

Lý Tĩnh lắc đầu, "Không được, binh sĩ phục tùng ta, tín nhiệm ta, ta làm sao có thể lấy tính mạng của binh sĩ ta ra đùa giỡn".

Khả Đôn nở nụ cười, gật đầu nói: "Lý Tĩnh, ngươi thực không đơn giản".

Bà sau khi nói xong, đứng dậy ra khỏi doanh trướng, Lý Tĩnh vẫn bất động, ngồi cho đến ban đêm, lúc này mới đứng dậy, cầm lệnh bài Khả Đôn phát cho ra khỏi doanh trướng, một đường hướng bắc đi tới một sơn cốc, đi vòng qua mặt kia của núi, nơi đây có ba trăm binh sĩ của hắn cùng hơn mười cấm vệ, khi trông thấy Lý Tĩnh từ trên núi đi tới, Tôn Thiếu Phương nhịn không được nói: "Lý Quận thừa, thật ra có đường gần hơn đi tới nơi này mà".

Lý Tĩnh quay đầu nhìn lại, "Có đôi khi, đi đường vòng lại là đường ngắn hơn".

Tôn Thiếu Phương lắc đầu, thầm nghĩ Lý Tĩnh này nói chuyện cũng như là Đạo Tín, đơn giản rõ ràng mà lại làm cho người ta cân nhắc không ra.

Mọi người rời sơn cốc, những binh sĩ vẫn bình thường như làm bằng thép vậy. Các cấm vệ đối với Lý Tĩnh bội phục sát đất, mấy ngày này Lý Tĩnh loạn chiến đánh bất ngờ thật sự làm cho bọn họ bội phục. Tuy là loạn chiến, nhưng loạn vẫn đều là địch thủ, chiến vẫn là Lý Tĩnh. Binh sĩ Lý Tĩnh luôn kỷ luật nghiêm minh, dưới hiệu lệnh của Lý Tĩnh luôn chiếm tiên cơ, làm cho đối thủ không hội thành quân được. Bọn họ

một đường hướng tây thẳng tiến, cũng không tính là mệt mỏi, thật sự bởi vì Lý Tĩnh dưỡng binh rất có phương pháp.

Lý Tĩnh dẫn binh tiếp tục hướng đông, mọi người cũng không hỏi, biết chỉ cần đi theo Lý Tĩnh là được, không đến mấy canh giờ, đã đến Khắc Lỗ Luân Hà, nước sông vẫn mê hoặc sáng ngời như trước, chiến loạn chém giết cũng không thể thay đổi.

"Nghỉ ngơi" Lý Tĩnh sau khi nói xong, nhảy xuống ngựa, hướng tới hạ lưu mà nhìn tới, ánh mắt bình tĩnh.

Tôn Thiếu Phương không biết dụng ý của Lý Tĩnh, lại biết Lý Tĩnh không bao giờ làm chuyện nhàm chán.

Các binh sĩ nghỉ ngơi chừng nửa canh giờ, thì có hai thớt ngựa phi như bay từ hạ lưu Khắc Lỗ Luân Hà chạy tới. Người đi đầu mặc trang phục của quân Đột Quyết, cũng là thủ hạ của Lý Tĩnh, đương nhiên là vì thuận tiện đi lại. Người đi sau là một nữ tử, áo choàng màu xanh dấu không được khuôn mặt như ngọc bàn, chỉ là hàng mi của nàng đang nhướng lên, khi nhìn thấy binh sĩ ở phương xa, lắp bắp kinh hãi nhưng vẫn theo sát phía sau binh sĩ kia.

Lý Tĩnh chậm rãi đi tới đón, binh lính xuống ngựa thi lễ, lui sang một bên, Lý Tĩnh ánh mắt cũng dừng ở trên tay nữ tử kia.

Nữ tử trên tay nắm một cái hương nang, vẻ mặt lo lắng, cũng đang chờ đợi Lý Tĩnh nói cái gì.

"Mông Trần Tuyết?"

"Ừm" Mông Trần Tuyết ánh mắt dò hoit, "Người là?"

"Ta là Lý Tĩnh, nhị ca kết nghĩa của Tiêu Bố Y" Lý Tĩnh tươi cười ít có trên mặt có chút ấm áp, "Ta cho người đưa cô tới nơi này, chỉ bởi vì ta xa nhất cũng chỉ có thể đi đến chỗ này, đáp ứng Bố Y nhất định phải tự mình chuyển một câu, cái này cũng chỉ có thể vất vả cho cô".

Mông Trần Tuyết a một tiếng, gấp giọng nói, "Thì ra là nhị ca, Bố Y làm sao vậy?" Nàng nói tới đây, giơ hương nang lên, tràn đầy nghi hoặc. Khi thủ hạ của Lý Tĩnh tới tộc, giao cho nàng hương nang, sau đó nói có người tìm nàng, Mông Trần Tuyết liền đi theo binh sĩ tới Khắc Lỗ Luân Hà. Đây là hương nang mà nàng nhờ Khắc Lệ Ti giao cho Tiêu Bố Y, nàng cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới lại có một ngày trở lại trên tay nàng, một đường bôn ba, nàng chỉ nghĩ Tiêu Bố Y vì sao không thể đến, nhiều ít cũng có chút lo lắng.

"Hắn tốt lắm" Lý Tĩnh nói một câu làm cho Mông Trần Tuyết sắc mặt trắng bệch.

"Hắn tốt lắm? Vậy hắn cho người đem hương nang này cho ta làm cái gì?"

"Ồ" Lý Tĩnh nở nụ cười, "Hắn chỉ sợ cô không tin ta, cho nên lấy hương nang làm tin. Hắn nhờ ta nói một câu với cô, hắn nói hắn vẫn một mực nhớ tới cô, chỉ là hắn bề bộn công việc, lần này lại phải đi làm một chuyện không thể không làm. Ừm, lời phía trước là hắn nói, lời sau là giải thích của ta".

Mông Trần Tuyết trong phút chốc thần thái bay bổng, mọi lo lắng đã tan thành mây khói, còn lại chỉ là nỗi nhớ nhung sâu sắc

"Hắn có nguy hiểm không?"

"Việc hắn làm không nguy hiểm sao chứ?" Lý Tĩnh cười hỏi lại.

Mông Trần Tuyết đỏ mặt, hồi lâu mới lẩm bẩm nói: "Không biết hắn đi nơi nào?"

Nàng tuy tin tưởng lời Lý Tĩnh nói, cũng biết Tiêu Bố Y tuyệt đối không phải là người làm cho có lệ, nhưng có thể nghe được dù chỉ nửa điểm tin tức về Tiêu Bố Y, cũng đã là chuyện làm cho nàng cao hứng rồi. Nàng lần đầu tiên nhìn thấy Lý Tĩnh, chỉ thấy hắn không giận tự uy, nhưng đối với mình cũng không tệ. lại sợ Lý Tĩnh cự tuyệt nói ra, đành phải tự lẩm bẩm.

Lý Tĩnh cũng lập tức nói: "Thủy Tất Khả Hãn nam hạ, hắn đi biên thùy báo tin, nên là Nhạn Môn. Ta cũng không biết hắn hiện tại rốt cuộc như thế nào, chỉ là cô cứ yên tâm, người như hắn không chết được đâu".

Mông Trần Tuyết có chút thất vọng, liếc nhìn binh sĩ phía sau Lý Tĩnh, "Nhị ca, các người từ xa đến đây, không bằng đến Mông Trần tộc làm khách được không?"

Nàng yêu thì yêu cả đường đi lối về, Lý Tĩnh một khi đã là nhị ca của Tiêu Bố Y, tự nhiên cũng chính là nhị ca của nàng. Tiêu Bố Y không thể tới, nàng vẫn phải tốt với Lý Tĩnh mới được.

Lý Tĩnh lắc đầu, "Ta còn có chuyện, lần này đến đây, chẳng qua là vì chuyển lời cho Bố Y, nói cho hết lời, ta cũng phải đi rồi".

Hắn nói phải đi, chân lại vẫn như đóng đinh tại chỗ, Mông Trần Tuyết có chút khó hiểu, ngẩng đầu nhìn Lý Tĩnh, "Vậy chúc nhị ca thuận buồm xuôi gió".

Lý Tĩnh cười cười, xoay người muốn đi, Mông Trần Tuyết đột nhiên nhớ tới cái gì, gấp giọng kêu lên: "Nhị ca, chờ một chút, ta muốn nhờ người chuyển một câu".

Lý Tĩnh thầm nghĩ, ta đang chờ những lời này của cô, vì sao nhất định phải vào lúc ta xoay người đi mới nói lên?

"Nói đi".

Mông Trần Tuyết trên mặt như rặng mây đỏ, lẩm bẩm nói: "Nhị ca người nếu gặp hắn, thì nói với hắn, ta vẫn rất nhớ đến hắn".

Lý Tĩnh nở nụ cười, "Hắn cũng vẫn rất nhớ đến cô, cô cũng vẫn rất nhớ đến hắn, nhưng vì sao không thể ở cùng một chỗ? Hắn bởi vì đi biên thùy báo tin, cô cũng có nhiệm vụ này sao?"

Mông Trần Tuyết cười không nổi nói: "Nhị ca, ta, ta chỉ sợ trở thành gánh nặng của hắn, ta cái gì cũng không biết làm, hắn là đại anh hùng, mỗi [ngày luôn có chuyện làm không xong. Người nói với hắn, ta vẫn chờ hắn, hy vọng, hy vọng hắn có thể rảnh đến Mông Trần tộc!"

Nàng tiến lên một bước, đem hương nang đưa lại cho Lý Tĩnh, "Cái này, một khi hắn đã không phải là muốn trả cho ta, phiền nhị ca người đưa lại cho hắn".

Lý Tĩnh đưa tay tiếp nhận, lắc lắc đầu, cũng đã xoay người lên ngựa, nhìn Mông Trần Tuyết rồi vung Hỗn thiết thương lên, "Xuất phát".

Mông Trần Tuyết nhìn thấy Lý Tĩnh đi xa, cũng có chút không nỡ, nhưng nhìn thấy hắn đi về phía tây, lại không khỏi cảm tạ trong nội tâm. Rất hiển nhiên, Lý Tĩnh đích thật là đặc biệt tới đây, nhìn thấy binh sĩ bọn họ bụi đất đầy mặt, bộ dáng chinh chiến đã lâu, rất là vất vả. Lý Tĩnh chỉ vì một câu nói của Tiêu Bố Y mà dẫn binh đến đây, vậy trong mắt của hắn, Tiêu Bố Y cùng nàng xem như có địa vị rất nặng.

Tôn Thiếu Phương người trên lưng ngựa, rốt cuộc đi tới hỏi một câu, "Lý Quận thừa, chúng ta hiện tại phải đi nơi nào?"

Lý Tĩnh không chút do dự nói: "Đột Quyết nha trướng".

***

Thành Nhạn Môn bị vây khốn đã hơn mười ngày, dưới thành thi thể chất đống, ngựa vô chủ, quân Đột Quyết vẫn ở khắp nơi vây khốn thành Nhạn Môn, nhưng lại ít có người có hứng thú xung phong công thành.

Dưới thành đã biến thành một nơi so với A Tỳ địa ngục còn muốn khủng bố hơn, đi tới nơi đây chỉ có ý nghĩa tử vong, bọn họ ngàn dặm xa xôi tới đây là để cầu tài, không phải là bỏ mạng, mạng không có, tiền có ích lợi gì?

Lần này vây khốn Nhạn Môn tuy lấy quân Đột Quyết làm chủ, nhưng ít nhất có mười mấy bộ tộc không phải Đột Quyết cũng xuất binh mã, những người này đến đây, ít nhất cũng chiếm hơn nửa nhân số, bọn họ vì lợi mà đến, mỗi ngày chỉ nghĩ đến cướp bóc, đối với công thành thật sự không có hứng thú quá lớn.

Thủy Tất Khả Hãn cau chặt mày, nhìn đại thành trước mắt trong lòng cũng lo lắng. Hơn mười ngày này, hắn thật ra đã đem pháp môn công thành đã học đến quen thuộc, nếu có thể làm lại một lần, hắn mang theo công cụ công thành, nói không chừng đã có thể phá được thành Nhạn Môn.

Thang công thành, câu móc leo lên, đắp thành đất, bắn đá công thành đều đã dùng, nhưng hắn có kế Trương Lương, người ta lại có tường thành cao vút, ngoại trừ thi thểrơi xuống ra, hắn cũng không thu hoạch được gì. Hiện nay quân tâm đã không muốn chiến, nếu không có tinh binh thủ hạ của hắn trấn áp, thì mấy binh

sĩ này đã sớm tản mát. Đêm qua trong thành đột nhiên thả ra vô số đèn Khổng Minh, cũng rơi ở trong trận bọn họ vài cái, mặt trên đều viết mấy chữ Cần vương sát tặc, có công tất thưởng, tuy không có tác dụng gì nhiều lắm, nhưng Thủy Tất Khả Hãn biết, thời gian còn lại của hắn cũng không tính là nhiều, Nhạn Môn quận tuy bị hắn dẹp hết ba mươi chín thành, nhưng cứ dậm chân tại chỗ thế này, binh sĩ các quận từ từ cũng sẽ đuổi tới. Hiện tại bọn họ thế mạnh, nếu không thể trong một hồi trống tinh thần hăng hái mà công được thành, thì qua hồi trống sau, chỉ sợ sẽ phải suy kiệt.

"Khả Hãn, có người đưa thư tới cho người" Một thủ hạ vội vàng chạy tới, đưa qua một phong thư, lại ghé vào tai hắn thì thầm vài câu.

Thủy Tất Khả Hãn cau mày, mở thư ra đọc, chỉ lướt ra mày đã càng cau lại hơn nữa, thấp giọng nói: "Biện pháp này có thể thực hiện không?"

Thủ hạ cũng áp thấp thanh âm, "Khả Hãn, nếu nói tới công thành, chúng ta cũng không am hiểu, nhưng kế sách của bọn người Trung Nguyên tranh đấu nội bộ đưa tới thì chắc là tốt".

Thủy Tất Khả Hãn gật gật đầu, lại xem qua thư một lần nữa, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, truyền lệnh nói: "Truyền lệnh ra, bắt đầu từ hôm nay, các bộ lạc mỗi ngày xuất binh ngàn người tứ phía công thành, ngày đêm không ngừng, ai trái lệnh, trảm! Ai leo lên được đầu tường trước tiên, thưởng ngàn lượng vàng".

Kèn thổi lên, quân lệnh tầng tầng truyền xuống, các bộ tộc nhìn nhau, cũng không thể không phục tùng.

Thủy Tất Khả Hãn cũng tiến đến bên tai thủ hạ kia, áp thấp thanh âm nói: "Tây Nhật Mạc, ngươi dẫn ba ngàn nhân thủ…"

Thanh âm của hắn hàm hồ có chứa sự nghiêm trọng, Tây Nhật Mạc nghe liên tục gật đầu, thần thái bay bổng, lập tức gọi nhân thủ, biến mất vào trong bóng đêm.

Thủy Tất Khả Hãn thấy Tây Nhật Mạc đã không thấy nữa, cũng thở dài khó hiểu, trong tiếng kèn, một đội kỵ mã Đột Quyết vọt tới dưới tường thành, tìm chỗ leo lên, trên thành tên bắn xuống như mưa, thề chết cự địch. Căn cứ theo tình báo của hắn, binh sĩ thủ thành bất quá cũng chỉ chừng hai vạn, sao lại công lâu như vậy vẫn không có dấu hiệu suy bại, Thủy Tất Khả Hãn cũng không thể biết được chi tiết ở trong thành, kế sách này nếu còn không thành, hắn sẽ làm thế nào cho phải?

Giữa trời chiều, Thủy Tất Khả Hãn thực không biết, Quân vương Đại Tùy đứng ở trên thành, cũng nhìn binh sĩ dưới thành, trên nét mặt cũng đầy vẻ mỏi mệt cùng sự tịch mịch.

199. Chương 199: Cần Vương

Nhạn Môn bị vây, thiên hạ chấn động.

Dương Quảng làm người cực kỳ phức tạp, để hiểu được đối với Tiêu hoàng hậu mà nói, đó là chuyện cả đời, nàng từ khi mười hai tuổi đã gả cho Dương Quảng, cho đến nay vẫn khác thủ phụ đạo, nay đã hơn ba mươi năm, nàng dung nhan tuy còn, nhưng tâm cảnh tang thương. Đối với một nữ nhân mà nói, có thể được mấy cái ba mươi năm? Dương Quảng tính tình xấu một chút, nữ nhân nhiều một chút, nhưng vẫn nói nàng hiểu hậu, giỏi phụ đạo, cấp cho nàng mặt mũi. Tuy nàng biết bên cạnh Dương Quảng có vô số nữ nhân, trong lòng lại chỉ có một, chỉ là nữ nhân kia lại không phải là nàng, nhưng nàng vẫn hiểu, làm một hoàng đế, có thể đối với hoàng hậu như thế, trong sử đã có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Đối với dân chúng mà nói, Dương Quảng không phải là hoàng đế tốt, thậm chí chỉ có thể sử dụng bạo quân để hình dung, khi nghe được hắn bị vây ở Nhạn Môn, đều hận hắn không thể sớm chết đi, nhưng khi nghe nói Dương Quảng hạ chiếu, không chinh phạt Cao Lệ nữa, dân chúng cũng động tâm, Dương Quảng dĩ nhiên là làm cho dân chúng khó sinh sống, nhưng ai có thể cam đoan sau khi hắn chết, không có hoàng đế càng ác liệt khác lên? Nếu không có chinh phạt Cao Lệ, Đại Tùy vẫn thực không tệ, Dương Quảng cũng có thể tha thứ.

Dương Quảng vừa ra chiếu thư không chinh phạt Cao Lệ, quân tướng phấn chấn, dân chúng cũng đồng lòng ứng phó khó khăn, nhưng đối với Lý Thế Dân mà nói, Dương Quảng đã là một gánh nặng của hắn.

Hắn vốn cảm thấy được Hoàng Thượng coi trọng là một chuyện tốt, cũng đáng khoe khoang, nhưng sau khi Lý Huyền Bá chết, hắn mới phát hiện được Hoàng Thượng coi trọng cũng là một loại đau khổ.

Hắn khi từ nhà đi ra, nhiều ít có chút mờ mịt, hắn không biết mình hiện tại nên làm cái gì.

Lý Kiến Thành vội vội vàng vàng từ phía sau đuổi lên, kéo Lý Thế Dân lại nói: "Thế Dân, ngươi muốn đi nơi nào?"

Đối với người đại ca này, Lý Thế Dân thật ra cũng rất kính trọng, "Đại ca, ta muốn đi tòng quân".

"Tốt tốt lắm, vì sao lại muốn đi tòng quân" Lý Kiến Thành cau mày.

"Không vì cái gì" Lý Thế Dân lắc lắc đầu, vẻ mặt cười khổ. Hắn vốn cả ngày sử đao lộng bổng, nhưng từ khi Lý Huyền Bá chết, hắn đã thay đổi rất nhiều, hắn rốt cuộc hiểu được một điểm, võ công của mình vĩnh viễn kém xa huynh đệ Lý Huyền Bá, nhưng Lý Huyền Bá võ công cao thâm như thế cũng khó tránh bỏ mạng, hắn cảđời bằng vào chừng này võ công, không có khả năng báo thù.

"Ta biết vì sao" Một thanh âm lạnh lùng nói.

Lý Thế Dân hai nắm đấm nắm chặt, đột nhiên quay đầu lại, nhìn thấy Lý Nguyên Cát lộ ra bộ mặt muốn đánh nhau.

Liếc nhìn Lý Kiến Thành, Lý Thế Dân rốt cuộc kiềm chế cơn tức, trầm giọng nói: "Nguyên Cát, ta không muốn cùng ngươi tranh cãi".

Lý Nguyên Cát cười lạnh, "Ngươi vì sao không muốn cùng ta tranh cãi? Ngươi trong lòng không có quỷ, thì sợ tranh cãi cái gì?"

Lý Thế Dân cơn tức đang kiềm chế lập tức bùng nổ, tiến lên một bước nói: "Lý Nguyên Cát, ta không muốn cùng ngươi tranh cãi, chính là bởi vì ngươi là tứ đệ của ta, trong lòng ta có quỷ gì? Ngươi nói rõ ra thử xem!"

"Nguyên Cát" Lý Kiến Thành lạnh lùng nói: "Ngươi chớ có vô cớ sinh sự, ngươi chẳng lẽ thực muốn bức Thế Dân đi sao? Đều theo ta về nhà đi".

Hắn đưa tay kéo Lý Thế Dân đi, Lý Thế Dân lui ra phía sau một bước, lắc đầu nói: "Ta rất phiền, ta không muốn trở về. Đại ca, người để ta yên tĩnh một chút có được không?"

"Đúng đó, ngươi thực phiền, khi phụ thân ở bên cạnh ngươi, luôn khuyên ngươi tập quân pháp thao lược, ngươi luôn không nghe, cả ngày vũ thương lộng bổng không lo học. Lão tử ngươi bị nhốt ở thành Nhạn Môn, lập tức làm cho ngươi chuyển tính, chỉ muốn tòng quân đi cứu lão tử?"

Lý Thế Dân sắc mặt tái xanh, không nói được một lời.

Lý Kiến Thành phất tay muốn đánh, Lý Nguyên Cát cũng nhướng cổ lên, "Đại ca, người muốn đánh ta?" Lý Kiến Thành thở dài một tiếng, bất đắc dĩ bỏ tay xuống, "Thế Dân, Nguyên Cát, ta chỉ muốn nói với các ngươi một việc, hiện nay Thánh Thượng bị vây tại Nhạn Môn, Trung Nguyên lo sợ. Phụ thân thân là Sơn Tây, Hà Đông Phủ úy đại sứ, phải có trách nhiệm cần vương. Chỉ là quân Đột Quyết thế mạnh, Sơn Tây Hà Đông binh lực không đủ kháng cự, hiện nay cha đã hướng tới Đông Đô thỉnh binh, người cho chúng ta đi Hà Đông trước giúp chiêu mộ, Thế Dân nếu muốn nhập ngũ, thật ra có thể đi Hà Đông trước".

Lý Thế Dân cau mày, thầm nghĩ chúng ta đi Hà Đông trước, lại đi Nhạn Môn quận, rõ ràng là lộn trở lại khá xa, phụ thân phân phó như vậy dụng ý là gì?

"Thật ra phụ thân còn cần vương cứu giá làm cái gì, để hắn chết không phải tốt sao, hắn cả đời này đều khi dễ cha, ta đã sớm xem hắn không vừa mắt, chỉ là có người luôn vì được hắn sủng ái mà tự minh đắc ý" Lý Nguyên Cát đột nhiên nói.

Lý Kiến Thành trên mặt biến sắc, trông thấy xung quanh không có người nào đi đường, thở phào một hơi nói: "Nguyên Cát, ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì, ngươi chẳng lẽ không biết, chỉ bằng những lời líc nãy là đã có thể làm cho Lý gia chúng ta diệt môn?"

"Có Lý Thế Dân ở đây, làm sao có thể" Lý Nguyên Cát bĩu môi nói.

Lý Kiến Thành cau mày, nhưng Lý Nguyên Cát vẫn bởi vì còn trẻ, rất được phụ thân sủng ái, rất nhiều khi, hắn làm huynh trưởng cho dù giáo huấn thì cũng là hữu tâm vô lực.

"Lý Thế Dân, ngươi có đi Hà Đông hay không?" Lý Nguyên Cát khiêu khích hỏi.

Lý Thế Dân xoay người bước đi, Lý Nguyên Cát còn muốn nói gì, lại bị Lý Kiến Thành giữ lại, nhíu mày nói: "Nguyên Cát, ngươi rốt cuộc cùng Thế Dân có xung đột gì, sao cứ suốt ngày đấu đá".

"Ta chỉ không quen nhìn phụ thân bị khinh bỉ, người vẫn dương dương tự đắc nhận thưởng của cẩu hoàng đế" Lý Nguyên Cát liếc nhìn mọi nơi, "Đại ca, thật ra cha cả đời đều bị cẩu hoàng đế kia cười nhạo, lần này rốt cục tìm được cơ hội, còn chiêu mộ làm gì?"

Lý Kiến Thành nhìn Lý Thế Dân đã đi xa, bất đắc dĩ lắc đầu, "Nguyên Cát, ngươi sao lại không hiểu chuyện như vậy, lần này quân Đột Quyết tuy thế mạnh, nhưng phụ thân nói, quân Đột Quyết không giỏi công thành, không có lợi thì khó tránh lòng quân tan rả, bọn chúng vội vàng không thể công phá thành Nhạn Môn. Đợi cho thành Nhạn Môn một khi giải vây, phụ thân chỉ sợ Thánh Thượng một cổ lửa giận không thể nào phát tác, chiêu mộ bất lợi quá nửa sẽ bị trọng trách. Phụ thân là Phủ úy đại sứ Sơn Tây Hà Đông, khẳng định là đứng mũi chịu sào, phụ thân làm sao mà không làm chút biểu hiện? Bất quá cũng may triều đình vẫn kiêng kị người nắm giữ quân quyền, lần này nhân họa được phúc, nếu không cầm binh thực ra vẫn tốt hơn".

Lý Nguyên Cát chớp chớp mắt nói: "Ngươi ý nói phụ thân cũng không muốn..."

Lý Kiến Thành đưa tay vỗ vỗ vai Lý Nguyên Cát, thở dài nói: "Nguyên Cát, làm quan trong triều rất không dễ dàng, phụ thân cũng rất khó làm, ngươi không cần cả ngày cứ làm khó Thế Dân có được không?"

Lý Nguyên Cát hừ một tiếng, Lý Kiến Thành nhìn thấy Lý Nguyên Cát lớn lên, làm sao không rõ tâm tư của hắn. Lý gia vẫn không tính là đắc chí, đều là ở dưới bóng của Dương Quảng mà lớn lên, Lý Nguyên Cát tuổi còn nhỏ, nhìn thấy Lý Thế Dân phong cảnh nhiều ít cũng không cam tâm, lão Tam chết, hắn một ngụm oán khí tự nhiên đổ trên người Lý Thế Dân, bất quá cũng may đánh giặc thân huynh đệ, thượng trận phụ tử binh, hắn biết Lý Thế Dân quen biết lớn, thật ra cũng không ngu ngốc.

"Vậy sao phụ thân còn bảo chúng ta đi Hà Đông chiêu mộ binh sĩ?" Lý Nguyên Cát đột nhiên hỏi.

Lý Kiến Thành cười khổ nói: "Phụ thân chỉ không muốn chúng ta đi đánh giặc, cho nên mới an bài cho chúng ta loại chuyện này, không nghĩ đến bị ngươi tức giận, ta phỏng chừng Thế Dân quá nửa sẽ trực tiếp đi Giáng quận, tìm đến nơi chiêu mộ binh sĩ cầu Truân vệ tướng quân Vân Định Hưng. Từ đó, Thế Dân sẽ có nguy hiểm, cho dù phụ thân không nói, ta làm sao có thể yên tâm".

"Hắn không phải thổi phồng bản thân dũng mãnh vô địch, không chết được sao" Lý Nguyên Cát bĩu môi nói.

Lý Kiến Thành lắc đầu nói: "Ngươi chờ ta, ta đi tìm hắn, tất cả mọi người là thân huynh đệ, hà chi phải muốn cho trở mặt thành thù".

Lý Nguyên Cát 'hừ' một tiếng, đợi khi Lý Kiến Thành quay lại, nhìn thấy hắn đi có một mình, nhịn không được bực tức nói: "Sao vậy, hắn còn muốn làm cao sao?"

Lý Kiến Thành nói: "Ta cũng không biết hắn rốt cuộc đi đâu nữa!"

***

Lý Thế Dân khi đi vào Giáng quận, chỉ thấy chung quanh đều là dân chạy nạn đến tránh né.

Nơi này cách Nhạn Môn quận tuy còn xa, nhưng Nhạn Môn quận bị vây, dọc theo Phần Thủy nam hạ Lâu Phiền, Thái Nguyên, Ly Thạch, Tây Hà dân chúng các quận đã sớm bao lớn bao nhỏ bắt đầu chạy nạn, dân tâm lo sợ.

Giáng quận gần Long Môn, phía nam Tước thử cốc, có Tước thử cốc hiểm yếu phòng thủ, cũng thành nơi dân chúng tị nạn.

Tị nạn thì nhiều, tham gia cứu binh thì không có mấy, dân chúng đang do dự cùng bàn tính, Dương Quảng vốn không nên cứu, quân lương có đáng giá đi bán mạng hay không. Lý Thế Dân khi tìm được Vân Định Hưng, cơ hồ có chút không biết Tả truân vệ tướng quân Vân Định Hưng này, xem ra đã già đi hơn mười tuổi.

Vân Định Hưng cả đời cũng có thể nói là lên xuống phập phồng, con gái hắn vốn được Thái tử nhắm tới, cái chức cha vợ này vừa mới được khoe ra, không nghĩ đến Thái tử Dương Dũng chính bởi vì sủng ái con gái hắn, bị Độc Cô Hoàng hậu phế đi. Dương Quảng sau khi kế vị, đương nhiên sẽ không đối với cha vợ của đại ca có gì tốt, thiếu chút nữa đem Vân Định Hưng phế truất thành dân. Cũng may Vân Định Hưng suy nghĩ vẫn còn linh hoạt, lấy tiền hối lộ Vũ Văn Thuật, mua cho mình một cái Thiếu phủ thừa, sau lại thăng làm Tả truân vệ Đại tướng quân, coi như là cây khô lại gặp mưa xuân.

Trong mười hai vệ phủ, nghiêm khắc mà tính, thì tướng quân tả hữu Truân vệ phủ là phân lượng nhẹ nhất, chủ yếu là chưởng quản mười hai quân tịch trướng, việc rất ít, Vân Định Hưng cho tới bây giờ cũng không trông cậy vào Vũ Văn Thuật, chỉ cảm thấy Tả truân vệ đã xem như đỉnh điểm của mình, an tâm mà làm việc. Không nghĩ đến hắn muốn an tâm, Đột Quyết lại làm ra động tác lớn như vậy. Nếu nói Lý Uyên chiêu mộ nhân mã coi như là chức trách, chức trách của hắn cũng chính là chiêu mộ binh sĩ, đi Nhạn Môn quận giải vây, những giờ đã qua nhiều ngày, nhìn thấy lèo tèo không mấy người tham gia, Vân Định Hưng muốn khóc cũng không nổi.

Hắn mấy ngày nay so với mấy năm còn muốn gian nan hơn, lại biết đã níu kéo không được, đang chuẩn bị vô luận như thế nào, thì cũng phải đem toàn bộ binh mã đi Nhạn Môn quận, lại không nghĩ rằng Lý Thế Dân không mời mà tự tới.

Một khắc khi nhìn thấy Lý Thế Dân, Vân Định Hưng vui mừng đi ra ngoài, "Thế Dân, là lệnh tôn phái ngươi đến?"

Lý Thế Dân ở ngoài doanh trướng nhìn thấy dân chúng đi tới lèo tèo, đã hiểu được vài phần, lắc đầu nói: "Không phải".

"Vậy ngươi đến làm cái gì?" Vân Định Hưng nhiệt tình giảm đi rất nhiều.

"Đến tòng quân" Lý Thế Dân nói đơn giản rõ ràng.

Tòng quân vốn bất quá chỉ là ý tưởng, nhưng khi thực tự hành động, hắn nội tâm khó tránh có chút hưng phấn, còn có một ít cấp bách khó dằn nổi.

Hắn vũ thương lộng bổng đã lâu, cung tên an mã cũng thuần thục, nhưng nhập ngũ chinh chiến sa trường cũng là lần đầu nghĩ tới.

Vân Định Hưng nhíu mày nói: "Lệnh tôn hôm nay ở tại Hà Đông cũng phụ trách chiêu mộ thiên hạ chi sĩ, cùng đối phó quốc nạn, Thế Dân vì sao không đi tới đó?"

"Nơi này không phải gần hơn sao?" Lý Thế Dân ngưng trọng nói: "Biết Thánh Thượng gặp nạn, Thế Dân hận không thể chắp cánh bay đến Nhạn Môn quận, chỉ hận thế đơn lực cô, lúc này mới tiến đến nương tựa tướng quân".

Vân Định Hưng cũng có chút khó xử, thầm nghĩ tiểu tử ngươi không biết trời cao đất rộng, lĩnh quân đánh giặc làn này đến ta cũng có chút lo sợ, ngươi thì có thể làm được cái gì. Hắn biết Lý Uyên hôm nay là đang lên, càng biết Lý Thế Dân nếu gia nhập quân trận, hắn cũng phải chiếu cố, có công lao là Lý Thế Dân, nhưng nếu con của Lý Uyên chết ở trong quân trận, cũng khó tránh mất lòng.

Đang nghĩ ngợi phương pháp chối từ, Lý Thế Dân đã nói: "Vân tướng quân, Thế Dân đến tòng quân là vì cứu Thánh Thượng, sớm đã đem việc sinh tử gạt sang một bên, người không cần lo lắng đến gia phụ. Nếu như tướng quân sợ phiền toái..."

"Vân tướng quân, binh tướng đều đã chuẩn bị thỏa đáng, không biết khi nào thì xuất phát?" Một Thiên tướng vội vàng đi vào bẩm cáo.

Vân Định Hưng lo lắng còn không xuể, cũng không để ý tới Lý Thế Dân nữa. Lý Thế Dân chết sống cũng không phải là phạm vi mà hắn có thể lo lắng, quan trọng nhất trước mắt chính là lo lắng cho an nguy của bản thân.

"Cứu binh như cứu hỏa, tức thì xuất phát".

Vân Định Hưng ra khỏi quân trướng, ước chừng xem tịch trướng, binh sĩ chiêu mộ tại tịch trướng cũng được chừng hơn vạn người, thêm mấy ngàn binh sĩ nữa thì miễn cưỡng đủ hai vạn quân. So với bốn mươi vạn quân Đột Quyết mà nói, thật sự có chút đơn bạc, nhưng thế này đã là tận sức rồi.

Binh sĩ chiêu mộ đến đại bộ phận đều là xuất thân làm ruộng, cũng không có nghĩ trung quân đền nợ nước gì, chỉ là để kiếm chút tiền mà thôi. Đây cũng là một số tiền không nhỏ, cũng làm cho không ít người động tâm, bỏ quên sinh tử.

Có lẽ bọn họ chỉ cảm thấy mạng của mình cũng chỉ đáng giá năm điếu tiền mà thôi.

Nhìn thấy những binh sĩ y quan không chỉnh tề, xanh xao vàng vọt này. Vân Định Hưng thầm lắc đầu, quân giáp thật ra cũng không phải ta, Đại Tùy tích trữ rất nhiều, mấy vạn người cũng đủ dùng, nhưng quân đội như vậy đi ra đánh giặc, ngoại trừ biểu hiện với Dương Quảng ra, thực không có tác dụng gì lớn.

Vân Định Hưng trong lòng phát khổ, cũng đã hiệu lệnh đi trước, Lý Thế Dân theo quân xuất phát, đi theo bên người Vân Định Hưng.

Sự hưng phấn khi mới hành quân đã bị sự buồn tẻ thay thế. Lý Thế Dân khi đi tới Tước thử cốc, đã có chút hối hận, hối hận không có nói rõ với đại ca mình đi đâu, không khỏi có chút ngang ngạnh.

Chỉ là lúc này đã như tên rời cung, không thể trở về.

Đại quân qua Tước thử cốc, dân chúng chạy nạn càng ngày càng nhiều, đối với tình huống của Nhạn Môn quận nói cũng vô chừng, có người nói quân Đột Quyết mười mấy vạn, có người nói tới cả trăm vạn, chẳng những Nhạn Môn quận đã bị công hãm, cho dù Mã ấp, Lâu Phiền hai quận này cũng đã lọt vào tay quân Đột Quyết. Đều nói quân Đột Quyết hung ác không chuyện ác nào không làm, hôm nay Thái Nguyên quận cũng khó mà bảo toàn, chạy chậm một chút không khéo sẽ bỏ mạng.

Vân Định Hưng đại quân vốn hỗn tạp, dọc theo đường đi không đợi giao chiến, đã bị lời đồn đại dả kích, số dân chúng vì tiền mà đến đã sớm cởi khôi giáp, lén trốn chạy. Vân Định Hưng hiệu lệnh không được, đợi khi đến Thái Nguyên mới phát hiện binh sĩ chiêu mộ đến đã chạy quá nửa, không khỏi nổi trận lôi đình.

Thái Nguyên cũng không có bị công hãm, vẫn bình yên không việc gì, chỉ là phảng phất như một tòa thành không, vô số dân chúng đều đã sớm chạy trốn, lưu lại cũng chỉ là những người già yếu chờ chết.

Vân Định Hưng vừa giận lại vừa sợ, giận chém mấy đào binh xong, lúc này mới hơi chút ngăn chạn lại nạn đào binh, khi đi qua các quận, lại hạ Chinh quân lệnh, điều động số binh mã không nhiều ở các quận, đợi khi xuất phát từ Thái Nguyên, hai vạn binh sĩ xuất phát vẫn là hai vạn, Vân Định Hưng cũng không biết nên khóc hay nên cười.

Phía trước quân tình đã không rõ, dù sao dân chúng nam hạ đều nói, quân Đột Quyết đã đánh tới, phủ khắp cả núi!

Ba người thành hổ, miệng lưỡi thiên hạ, Vân Định Hưng chỉ cảm thấy phía trước có một quái thú mở to mồm, chỉ chờ mình đi chịu chết, nhìn thấy vẻ mặt của thủ hạ cũng giống như vậy, trừ tiểu tử Lý Thế Dân kia ra, tất cả đều lo sợ.

Vân Định Hưng biết mình đi tới thực có thể là chết, lui về phía sau đời này cũng sẽ không thể xoay người được nữa, chỉ có thể làm gan tiếp tục hành quân, nhưng đã bắt đầu rất cẩn thận, lúc nào cũng chuẩn bị lui lại, từ Thái Nguyên đến Lâu Phiền, thế nhưng một bóng quân Đột Quyết cũng không có nhìn thấy, Vân Định Hưng rất là kỳ quái, cuối cùng cũng đã đến Khẩu!

Khẩu là cửa từ Nhạn Môn thông tới Thái Nguyên, quân Đột Quyết nếu từ Khẩu nam hạ, đại bộ phận đều là đất bằng, thẳng cho đến Tước thử cốc mới có thể đụng vách ngăn thiên nhiên thứ hai từ Đột Quyết đến Tây Kinh Đại Tùy. Khẩu phải dựa vào Ngũ Thai sơn mạch, trái dựa vào Trữ Vũ sơn, núi non trùng điệp, địa hình gập ghềnh hiểm ác.

Vân Định Hưng khi đến sơn cốc phía nam của Khẩu, rốt cuộc nhìn thấy mấy trăm kỵ binh Đột Quyết đang cướp bóc, nhân số so với trong tưởng tượng ít hơn rất nhiều, Vân Định Hưng cũng đã can đảm hơn, mệnh lệnh binh sĩ vây công.

Binh pháp có câu, 'thập tắc vi chi (gấp mười lần mới có thể vây)', Vân Định Hưng lấy binh lực gấp hai mươi lần vây công địch thủ, rốt cuộc đã tiêu diệt được mấy trăm quân Đột Quyết, còn bắt được mấy người, nghiêm hình bức cung rốt cuộc biết được, tuy đã sớm có tâm lý chuẩn bị, nhưng nghe được Thủy Tất Khả Hãn tự thân thống lĩnh bốn mươi vạn đại quân, Vân Định Hưng cảm thấy hai chân có chút phát run. Hắn rốt cuộc cũng hiểu được cả Nhạn Môn quận trừ Huyền cùng thành Nhạn Môn ra, đều đã lọt vào tay Thủy Tất Khả Hãn. Huyền tuy không có mất, nhưng Tề vương Dương Giản cũng như rùa rút đầu không ra, làm cho quân Đột Quyết cơ bản không thấy. Quân Đột trước mắt là ngày đêm không ngừng tấn công thành Nhạn Môn, hai bên đều chết thảm trọng, mấy kỵ binh cái Đột Quyết đi ra cướp đoạt này đều là người công thành, không chịu nổi lao khổ, lần này lén ra ngoài cướp bóc, không có nghĩ đến lại đụng trúng Vân Định Hưng.

Vân Định Hưng thẩm tra quân Đột Quyết xong, chỉ nửa canh giờ tóc lại bạc thêm vài phần, trước cho binh sĩ an doanh hạ trại, đem mấy thân tín thương thảo trong doanh rại, Thiên tướng Phó tướng đều thúc thủ vô sách. Hiện tại bọn họ đã tiến không được mà lùi cũng không được. Đánh mấy trăm quân Đột Quyết còn có thể, chứ nếu thực cùng bốn mươi vạn quân Đột Quyết va chạm, hai vạn quân này chỉ sợ không có mấy mống có thể còn sống mà về.

Nhưng nếu lùi, nếu để cho Thánh Thượng biết, chỉ sợ giải vây xong người đầu tiên muốn chém chính là Vân Định Hưng hắn.

"Nhưng chúng ta cũng phải làm chút chuyện chứ?" Vân Định Hưng nhìn các thủ hạ, cau mày nói: "Kế hiện nay, chỉ có thể ngồi chờ viện quân, không thể đi liều mạng vô ích, nói vậy Thánh Thượng anh minh, cũng sẽ biết khổ tâm của chúng ta. Chúng ta tích tiểu thành đại, đợi khi viện quân đến chúng ta cũng có thể lấy thế lôi đình đánh bại quan Đột Quyết, giải vây cho Nhạn Môn".

Các thủ hạ nhìn nhau, đều nói tốt, Vân Định Hưng tức cơ hồ muốn hộc máu, thầm nghĩ lũ này đều thuộc dạng vô năng, không biết phân ưu với mình, chỉ biết kêu tốt.

Màn trướng giở lên, Lý Thế Dân ung dung đi vào, mấy phó tướng đang mới trách mắng, Vân Định Hưng đã phất tay ngăn lại nói: "Thế Dân, chúng ta đang thương thảo việc giải vây, không biết ngươi có diệu sách gì?"

Lý Thế Dân liếc mắt nhìn mọi người, đã có chuẩn bị nói: "Thế Dân bất tài, lại cũng nhiều ít biết được tình huống trước mắt. Bốn mươi vạn quân Đột Quyết vây khốn thành Nhạn Môn, chúng ta nơi này tuy có hai vạn binh, nhưng tinh binh chỉ có mấy ngàn, binh sĩ được huấn luyện cũng chỉ chừng vạn. Mạo muội mà nói, chỉ sợ là lấy trứng chọi đá, thiêu thân vào lửa mà thôi".

Vân Định Hưng thầm nghĩ, ngươi nói chính là vô nghĩa, chẳng lẽ ta không biết sao? Nhưng cũng muốn nghe khúc dưới, nên vẫn làm ra khuôn mặt tươi cười, "Vậy ý của Thế Dân là gì?"

Lý Thế Dân đưa tay chỉ ra ngoài trướng, "Vân tướng quân, Khẩu quần sơn vờn quanh, địa thế liên miên, quân Đột Quyết am hiểu mã chiến xung phong, nhưng ở loại địa thế này cũng không phát huy được uy lực. Ta đề nghị Vân tướng quân đem người tiến vào khẩu, phân tán binh lực..."

"Hồ đồ, chúng ta tập trung binh lực cũng không thể chống cự đại quân Đột Quyết, phân tán binh lực không phải để cho quân Đột Quyết kích phá sao?" Một Thiên tướng khiển trách.

Lý Thế Dân lơ đểnh, "Một khi đã tách ra cùng tập trung đều không thể chống cự, vậy tách ra thì có gì không ổn?"

Vân Định Hưng phất tay ngăn bộ tướng lại, trầm giọng nói: "Thế Dân, ngươi nói tiếp đi"

Lý Thế Dân trịnh trọng nói: "Vân tướng quân, hiện nay chúng ta có thể chống cự quân Đột Quyết chỉ có địa lợi mà thôi. Quân Đột Quyết nếu biết quân ta đến, nếu dốc toàn lực đến đánh, quân ta nhất định không thể chống cự. Một khi đã như vậy, chúng ta không bằng đem binh lực phân tán vào trong núi non sơn cốc của Khẩu, cho binh sĩ ban ngày triển khai tinh kỳ, trong cốc trên núi liên miên không dứt, ban đêm thì

khua chiêng gõ trống, quân Đột Quyết nghi ngờ bên ta đã có rất nhiều viện quân đã đến, nói không chừng sẽ rút lui!"

Chác bộ tướng lần này cũng không có nói gì, Vân Định Hưng do dự rồi nói: "Thế Dân cứ ra ngoài trước đi, chủ ý này ta sẽ cân nhắc rồi nói sau".

Lý Thế Dân mỉm cười ra khỏi trướng, Vân Định Hưng vội vàng hỏi: "Chủ ý này có thể làm không?"

Một Thiên tướng lắc đầu nói: "Vân tướng quân, quân Đột Quyết không phải kẻ ngốc, mới vừa rồi quân Đột Quyết chạy trốn trở về chẳng lẽ không biết binh lực của chúng ta? Ta chỉ sợ hư trương thanh thế chỉ tổ đem quân Đột Quyết dẫn tới đây, vậy chính là cực kỳ không ổn".

Vân Định Hưng thật ra cũng nghĩ như thế, hồi lâu mới nói: "Kế nghi binh vốn chính là hư hư thực thực, cho nên hậu quả như thế nào, thì ai cũng không biết…"

"Ta cảm thấy phương pháp này thật ra có thể làm" Một bộ tướng khác thấp giọng nói: "Vân tướng quân, Lý Thế Dân là con của Lý Uyên, lại được Thánh Thượng ưu ái, có thể trước mặt Thánh Thượng nói mấy câu. Chúng ta hiện tại tuyệt đối không có khả năng rời Khẩu cùng quân Đột Quyết tác chiến, một khi đã như vậy, không bằng bảo vệKhẩu kiềm chế quân Đột Quyết. Chủ ý này là Lý Thế Dân đưa ra, vô luận thành hay không, hắn cũng phải có trách nhiệm, Thánh Thượng cho dù trách phạt, cũng phải nghĩ đến Lý Thế Dân cùng Lý Uyên. Nói đến chúng ta dùng kế nghi binh so với ngồi chờ chết thì tốt hơn nhiều! Nếu quân Đột Quyết thực công tới, chúng ta cũng không cần liều mạng, cũng có thể vì Thánh Thượng phân chia binh lực của Đột Quyết, cũng tính là lưỡng toàn kỳ mỹ".

Vân Định Hưng mừng rỡ, "Ngươi nói không sai, một khi đã như vậy, nhanh chóng dựa theo chủ ý của Lý Thế Dân mà làm, đem binh tướng phân tán tiến vào Khẩu, nếu quân Đột Quyết đánh đến, cũng không hẳn phải liều chết đấu, lùi về nơi hiểm yếu mà thủ cũng có thể".

***

Vân Định Hưng trong khi đang xé đại kỳ làm da hổ, thì ở thành Nhạn Môn tấn công lẫn phòng thủ đều đã đến bước thảm thiết.

Máu chảy thành sông, máu nhiễm thành trì, vô luận là trên thành hay dưới thành, toàn bộ đều tràn ngập một màu máu, trong không khí tràn ngập hương vị cùng tiếng cười của tử thần.

Quân Đột Quyết đã giết đến xuất ra tính tình, không vì tiền tài cũng đã bắt đầu liều chết tiến công, công thành cho đến hôm nay, hai bên đều giết đến đỏ mắt, công không tiếc thân, thủ không tiếc mạng.

Mọi người giống như thiêu thân xông vào lửa mà xông lên, chỉ vì thiên tử Đại Tùy chấp nhất quật cường kia!

Thủy Tất Khả Hãn mấy ngày qua tự mình đốc chiến, quân Đột Quyết thấy Khả Hãn đốc chiến, lại càng dũng mãnh, Thủy Tất Khả Hãn lại cau chặt mày, ruột nóng như lửa đốt, tuy biểu hiện trên mặt của hắn vẫn trấn định như thường, nhưng cũng biết tới hôm nay thời gian đã khá lâu rồi, hắn không có xem nhẹ Dương Quảng, lại xem nhẹ lực tử chiến của binh sĩ Đại Tùy.

Hắn thậm chí có chút hoài nghi vào tình báo có được, cũng thật sự khó có thể tin rằng trong thành chỉ có hai vạn quân thủ, thủ hạ của hắn đã chết không chỉ hai vạn, nhưng thành Nhạn Môn vẫn ngang nhiên đứng đó, một chút cũng không thấy dấu hiệu mỏi mệt suy kiệt của quân phòng thủ.

"Khả Hãn, ở Khẩu xuất hiện viên binh Đại Tùy, trong Khẩu tinh kỳ mười mấy dặm, hàng đêm khua chiêng gióng trống, giống như có số lượng quân lớn vậy" Một tướng chạy nhanh tới, thấp giọng nói.

Thủy Tất Khả Hãn trầm ngâm hồi lâu, "Phái người đi thăm dò, hôm nay công thành đã đến bước cuối cùng, tuyệt đối không thể thất bại trong gang tấc".

Tướng sĩ lĩnh mệnh xuất phát, Tây Nhật Mạc mặt xám mày tro đi đến bên cạnh Thủy Tất Khả Hãn, "Khả Hãn, không ổn rồi" Hắn thấp giọng thì thầm bên người Thủy Tất Khả Hãn vài câu, Thủy Tất Khả Hãn nhíu mày nói: "Sao lại như vậy?"

"Cũng may chỉ có một đường xảy ra vấn đề, chết mấy trăm người " Tây Nhật Mạc vội nói: "Chỉ cần qua mấy canh giờ nữa, chúng ta có thể công chiêm thành Nhạn Môn rồi, chỉ là Khả Hãn, ta nghe nói ở Khẩu chiêng trống không dứt, giống như có đại quân đến cứu viện".

Thủy Tất Khả Hãn cười lạnh nói: "Người Trung Nguyên giảo hoạt, cái này quá nửa là kế nghi binh của bọn chúng. Hoàng Thượng của bọn chúng ở trong này, bị chúng ta công đến mức này, nếu thực có đại quân đến, thì đã sớm xông ra cùng chúng ta giao chiến, sao lại chỉở đó mà vung cờ hò hét? Như vậy chứng tỏ bọn chúng binh lực không đủ, dụ chúng ta qua mà thôi. Đợi khi tiếng chiêng trống ngưng lại, chúng ta thật ra mới phải cẩn thận, chỉ là vô luận như thế nào, tối nay, thành Nhạn Môn nhất định phải phá được!"

Thủy Tất Khả Hãn lại ra hiệu lệnh, vô số quân Đột Quyết hò hét xông lên, bắt đầu một đợt công thành mới.

200. Chương 200: Biến Chuyển

Dương Quảng từ sau khi chinh phạt Cao Lệ thất bại, cũng rất ít khi ngủ yên.

Hắn không chịu được sự thất bại, nhưng hắn không nghĩ đến chinh phạt Cao Lệ chẳng qua chỉ là sự bắt đầu cho thất bại của hắn, cũng là bước ngoặt nhân sinh của hắn, khi hắn tại thành Nhạn Môn bị vây, mỗi đêm đều là ở trong tiếng chém giết bừng tỉnh, mồ hôi lạnh đầy người.

Hắn cao ngạo, nhưng hắn cũng sợ hãi, hắn không sợ chết, nhưng sợ trước khi chết rơi vào tay người Đột Quyết, đối với hắn mà nói quả thực là một đại sỉ nhục, hắn thật sự khó có thể chịu được Đốt Cát trước kia quỳ rạp xuống trước mặt hắn, cúi đầu xưng thần giờ lại cao cao tại thượng nhìn hắn, kiêu căng ngạo mạn.

Hắn không thể chấp nhận bất luận kẻ nào cao hơn hắn một bậc!

Hắn tuy từ nhỏ đến giờ rất xa xỉ, chỉ có người khác hâm mộ hắn, nhưng thủy chung lại cảm thấy ông trời đối với hắn bất công. Bởi vì đại ca hắn sinh ra đã là Thái tử, hắn chẳng qua chỉ là Tấn vương. Hắn diễn trò gần hai mươi năm mới được cái vị trí Đông cung Thái tử, ẩn nhẫn hơn hai mươi năm mới lên tới ngôi vị Thiên tử, mỗi lần nhớ tới thời gian hơn hai mươi năm kia, hắn cảm thấy, mình về sau tuyệt đối không để cho bất luận kẻ nào nghịch lại ý mình, hắn muốn bồi thường lại hai mươi năm chịu khuất nhục cùng áp lực kia!

Đứng ở trên lầu thành, nghe được tiếng hò hét rung trời của quân Đột Quyết, trông thấy quân Đột Quyết thế công như nước, Dương Quảng nhiều ít cũng có chút chết lặng. Hắn cũng đã từng thống lĩnh quân, bất quá khi đó phụ thân hắn đã giúp hắn an bài tất cả, hắn chỉ nghe theo đề nghị của tướng quân, rồi sau đó nhận vinh quang là được. Chinh phạt Cao Lệ là hắn tự mình thống lĩnh quân, khư khư cố chấp, kết quả thảm bại mà về, hơn mười vạn đại quân khi trở về chỉ còn mấy ngàn, nhưng cho dù như vậy, hắn cũng chưa từng thấy qua máu. Hắn không xuất chinh mà chỉở hành cung, xuất tuần cũng chỉở tại Lục hợp thành, nghe binh tướng báo tin vui hoặc buồn, xương trắng là của người khác xuất ra vì đại nghiệp của hắn.

Hắn không nghĩ đến đổ máu sẽ thảm thiết như vậy, trong thành đã chết thảm trọng. Dương Quảng tuy không có hỏi qua, nhưng cũng biết, binh tướng tuyệt đối chống đỡ không quá vài ngày nữa.

Viện quân không tới, bọn họ có bỏ quên mất mình hay không, Dương Quảng khi nghĩ như vậy, trong đầu không có phẫn nộ, chỉ có cười nhạo!

Máu đổ đã lâu, cũng sẽ không nóng nữa, thất bại nhiều, cảm giác sỉ nhục có phai nhạt đi không?

Đứng ở trên lầu thành, Dương Quảng bốn phía tuy có vệ binh thủ như tường đồng vách sắt, nhưng vẫn cảm thấy cô đơn tịch mịch, còn có sự sợ hãi cùng chán ghét rất sâu, "Vũ Văn ái khanh…"

"Thánh Thượng có gì phân phó?" Vũ Văn Thuật như cái bóng đi theo bên cạnh Dương Quảng. Trên thực tế, hắn đời này cũng đích thật là cái bóng của Dương Quảng, lời Dương Quảng nói, hắn cho tới bây giờ chưa từng phản đối, cho nên hắn thắng hay bại đều sẽ không chậm trễ tiền trình tốt đẹp của hắn.

“Nửa đêm chuẩn bị phá vây, đem tinh binh triệu tập lại”.

“Được, lão thần đi chuẩn bị”.

Khi Vũ Văn Thuật lui ra, quần thần cũng không dám khuyên can, mấy ngày qua, Dương Quảng không chỉ một lần nói qua muốn phá vây, tử thủ như vậy là không được, quần thần cũng không chỉ một lần khuyên bảo Dương Quảng, chỉ cần kiên trì một chút nữa, là có thể chờ đợi viện quân đến. Dương Quảng do dự không quyết, khuyên nhủ chỉ có thể gắng gượng mấy ngày, nhưng lúc này đây ai cũng đều nhìn ra, Dương Quảng đã hạ quyết tâm. Ai cũng đều nhìn ra, thành đích xác đã có chút thủ không được.

“Tiêu Bố Y, ý ngươi thế nào?” Dương Quảng chỉ hỏi mình Tiêu Bố Y.

“Thánh Thượng có muốn nghe lời nói thật hay không?”

“Đương nhiên!” Dương Quảng cũng không giận.

“Vi thần cho rằng vào giờ phút này, vô luận công thành hay cố thủ, đều đã đến lúc chín muồi…” Tiêu Bố Y nhẹ nhàng thở dài một hơi nói: “Cho nên Thánh Thượng, lời nói thật chính là, chỉ mong Thánh Thượng kiên trì vài ngày nữa”.

“Ngươi muốn trẫm kiên trì vài ngày nữa, ba ngày, năm ngày, hay là một tháng?! Trẫm nghe lời ngươi nói đã đợi lâu lắm rồi” Dương Quảng cao giọng kêu lên: “Hôm nay binh sĩ thủ thành đã chết gần nửa, khí giới thủ thành không đủ, nhà ở của dân chúng cũng đã sập, lương thực cũng chỉ còn mấy ngày nữa, trẫm lấy cái gì thủ thành, dùng cái gì để chống cự quân Đột Quyết? Chẳng lẽ thực phải chờ tới tới khi toàn thành binh tẫn lương tuyệt lúc này mới phá vây, như vậy trẫm có cơ hội gì?”

Tiêu Bố Y đột nhiên nở nụ cười, “Hồi Thánh Thượng, theo vi thần thấy, tối nay rất có thể là lần tiến công cuối cùng của quân Đột Quyết, chúng ta hiện tại chỉ cần thủ được qua lúc này là được!”

Quần thần giật mình đổi sắc, Dương Quảng cũng kinh ngạc, “Tiêu khanh gia lời ấy là sao?”

“Thánh Thượng, đại sự không ổn” Tô Nạp Ngôn hoảng hốt chạy đến lầu thành, thấp giọng nói bên tai Dương Quảng mấy câu, sắc mặt như đất.

Dương Quảng sửng sờ đó thật lâu, đột nhiên lên tiếng cười to lên.

Tất cả mọi người đều không rõ, chỉ có Tiêu Bố Y nghe rõ ràng, thầm lắc đầu, đối với Dương Quảng rất là thất vọng.

Dương Quảng không phải quân chủ tốt, lại càng không phải là tướng lãnh tốt, thủ thành gần tháng, Tiêu Bố Y đối với tòa thành trì này cũng có cảm tình rất sâu, trong thành vô luận binh tướng hay dân chúng, đều anh dũng tiến lên, nhà cửa phá đi, lấy vật liệu đi thủ thành, dân chúng chẳng những không một câu oán hận, ngược lại còn mạo hiểm đem tên lên thành, nhưng Dương Quảng ở phía sau lại, muốn vứt bỏ bọn họ! Dương Quảng dẫn theo tinh binh phá vây, có thành công hay không tạm không nói đến, nhưng Dương Quảng dẫn binh đi, thành Nhạn Môn này trong giây lát sẽ bị phá, dân chúng trong thành không hỏi cũng biết, toàn bộ sẽ bị tàn sát. Tiêu Bố Y vẫn khuyên bảo Dương Quảng thủ thành, là bởi vì tin tưởng rằng Dương Quảng hiện tại sẽ không chết, càng là vì dân chúng toàn thành.

“Giếng nước trong thành đột nhiên khô kiệt, giếng nước khô kiệt” Dương Quảng có chút thất thố nói, “Điềm xấu đã hiện ra, Tiêu Bố Y, ngươi miệng lưỡi như thế, không biết còn có gì nói với trẫm không?”

Quần thần lại biến sắc, Tiêu Bố Y vẫn không chút lay động, chỉ nói: “Nước giếng khô kiệt…”

” Nước giếng khô kiệt chẳng qua chỉ là hiện tượng tự nhiên sao? Tiêu Bố Y, ngươi còn muốn lừa gạt trẫm đến bao lâu nữa?!” Dương Quảng cắt ngang lời của Tiêu Bố Y, phẫn nộ muốn đi xuống lầu thành, định vô luận thế nào cũng sẽ không nghe Tiêu Bố Y mê hoặc.

“Thánh Thượng, lão thần có việc bẩm tấu!” Lai Hộ Nhi đột nhiên nói.

Dương Quảng miễn cưỡng dừng lại, cũng không quay lại, “Chuyện gì?”

“Thật ra giếng nước trong thành khô kiệt đều không phải là thiên tai, mà là nhân họa!” Lai Hộ Nhi liếc nhìn Tiêu Bố Y, thấy hắn sắc mặt hờ hững, than nhẹ một tiếng.

"Nhân họa gì?" Dương Quảng đột nhiên xoay người, "Ngươi muốn trêu chọc trẫm?"

Lai Hộ Nhi vội vàng xua tay, "Lão thần tuyệt không có ý này, thật ra Thánh Thượng, quân Đột Quyết lúc trước công thành cũng không vội vàng, đột nhiên ngày đêm công thành, dĩ nhiên là bởi vì khí giới công thành chuyển đến, nhưng nguyên nhân lớn hơn nữa là muốn che dấu một âm mưu!"

"Âm mưu gì?" Dương Quảng thất thanh nói.

"Thủy Tất Khả Hãn giờ phút này đang cho thủ hạ ngày đêm đào địa đạo vào thành, hôm nay chỉ sợ đã qua tường thành, giếng nước khô kiệt quá nửa là do bọn chúng đào trúng nguồn nước dưới đất gây ra".

Dương Quảng thiếu chút nữa nhảy dựng lên, chụp lấy áo của Lai Hộ Nhi, "Ngươi nói bọn chúng đã đào vào thành, nhưng ngươi cũng làm như không thấy?"

Lai Hộ Nhi không dám tránh thoát, chỉ lắc đầu nói: "Đều không phải là như thế, đây là chủ ý của Tiêu Thiếu Khanh".

Dương Quảng ngạc nhiên, nghĩ tới cái gì, chậm rãi buông tay ra, "Các ngươi đều đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ là gạt trẫm?"

Lai Hộ Nhi sợ hãi, "Thánh Thượng, lão thần không dám, chỉ là nhìn thấy Thánh Thượng ngày đêm ưu tâm, lão thần không muốn đem loại chuyện này làm phiền não Thánh Thượng. Tiêu Thiếu Khanh cảnh giác tuyệt luân, từ mấy ngày trước đã nghe dưới đất truyền lên tiếng động khác thường, hắn lập tức hoài nghi quân Đột Quyết đào địa đạo vào thành, liền cùng lão thần thương lượng. Lão thần vốn cảm thấy quân Đột Quyết man di sao lại hiểu được pháp môn như thế, không nghĩ đến nhiều ngày cẩn thận quan sát, rốt cuộc phát hiện quân Đột Quyết đã từ tứ phía đào địa đạo chuẩn bịvào thành!"

"Lai tướng quân cùng Tiêu Thiếu Khanh một khi đã sớm biết được động tác của quân Đột Quyết, chắc là đã có đối sách?" Tô Uy ở một bên hỏi.

Lai Hộ Nhi gật đầu, "Tiêu Thiếu Khanh nói, quân Đột Quyết định lấy công thành mãnh liệt để che dấu động tĩnh đào bới, vừa công thành vừa đào địa đạo, khi ngừng công thành thì ngừng đào bới, hôm nay đã có tám thông đạo đã đào qua tường thành, quân Đột Quyết công kích mãnh liệt, chỉ sợ tối nay đã chuẩn bị trong ngoài phối hợp công phá thành Nhạn Môn. Tiêu Thiếu Khanh nghĩ ra một phương pháp, bảo lão thần sưu tập hơn mười ống nước, phân biệt chôn ở chung quanh tường thành, cho binh sĩ ngày đêm nghe thanh âm từống nước truyền đến, đã sớm rõ ràng biết hướng đào bới cùng tiến độ của quân Đột Quyết!"

Quần thần nhìn nhau, thầm nghĩ đây phép gì, chỉ là Lai Hộ Nhi một khi đã nói tốt, thì chắc là hữu dụng.

Dương Quảng có chút khẩn trương hỏi, "Chỉ biết tiến độ thì có tác dụng gì, các ngươi có biện pháp gì để phá giải không?"

Lai Hộ Nhi cười nói: "Lão thần sớm đã chuẩn bị thỏa đáng, quân Đột Quyết khi phá đất vào thành, thì cũng chính là lúc chúng mất mạng. Quân Đột Quyết lúc trước công thành đã nhụt chí, thanh thế mãnh liệt như thế nếu vẫn thất bại, lão thần cũng nghĩ quân tâm đã không còn, quá nửa là không còn lòng dạ nào công thành".

Dương Quảng do dự thật lâu sau, Vũ Văn Thuật vội vàng trở lại, "Thánh Thượng, binh lực phá vây đã chuẩn bị thỏa đáng" Dương Quảng khoát tay nói: "Bảo bọn họ đi thủ thành trước đi, qua mấy ngày nữa rồi hãy nói".

***

Thủy Tất Khả Hãn lạnh lùng chăm chú nhìn Nhạn Môn quận, tâm tình kích động, hắn đã không thể chờ đợi chuẩn bị để vào thành tàn sát.

Hắn chờ đợi thật sự đã lâu lắm, lần này xem ra đã ổn chín phần, người Trung Nguyên quỷ kế đa đoan, có thể nghĩ ra phương pháp lấy công thành che dấu việc đào địa đạo vào thành, cái này ở Trung Nguyên đã kêu là, Minh tu sạn đạo, Ám độ trần thương.

Trong lòng tính toán giờ khắc này quá nửa đã đào đến trong thành, Thủy Tất Khả Hãn roi ngựa vung lên, quân Đột Quyết như nước tiến hành lần công thành cuối cùng. Chỉ cần mấy ngàn tinh binh theo địa đạo

vào thành, nội ứng ngoại hợp mở cửa thành, Dương Quảng nhất định trong ngoài khó có thể chiếu cố, tất sẽ trở thành tù binh của hắn!

Quân Đột Quyết hiện cũng thông minh hơn rất nhiều, có những đội yểm trợ bắn tên, bắn cho quân sĩ thủ thành không ngẩng đầu lên nổi, quân dưới thành mới áp sát, dựng thang, ra sức leo lên trên, còn có binh sĩ đem những cột gỗ dộng vào cửa thành, tạo nên những điểm như hoa nở.

Thủy Tất Khả Hãn cũng nhịn không được thúc dục xông lên, chỉ chờ một khắc cửa thành mở ra, đột nhiên cảm thấy mặt đất chấn động hai lần, Thủy Tất Khả Hãn sửng sốt, ghìm ngựa lại.

Binh lính Đột Quyết công thành đã leo tới đầu tường thành, quân Đột Quyết bắn tên tạm hoãn bắn tên, trong thành tiếng trống vang lên, vô số thành binh hiện ra, lần này không có bắn tên, mà là tạt dầu nóng ra!

Vô số quân Đột Quyết liên tục kêu thảm thiết, từ trên thang té xuống, trong thành lại ném đuốc tẩm dầu ra, dính lên trên thang, thang đã dính dầu chợt bốc cháy đùng đùng, không ít quân Đột Quyết trong khoảnh khắc táng thân trong biển lửa.

Thủy Tất Khả Hãn mặt giận dữ, cảm thấy người Trung Nguyên thật sự dùng các thủ đoạn rất cực đoan, bọn họ thủ thành chẳng những dùng cung tên, trường mâu, còn dùng dầu sôi, nước sôi, củi bó, tảng đá đều có thể dùng để thủ thành, hơn nữa lực sát thương rất lớn.

Bọn họ đem chiêu tạt dầu giữ lại cuối cùng, cũng tính là giảo hoạt, chắc là dầu cũng khan hiếm, chỉ chờ toàn lực tiến công, mới đốt lên để thiêu cháy hết thang.

Nhưng hắn trước mắt nhìn thấy thang bị hủy, cũng bất lực, máy bắn đá cũng bị hư hỏng nhiều rồi, lần này thang công thành bị đốt sạch, hắn làm sao có thợ để làm mấy thứ này để công thành?

Hắn hiện tại duy nhất trông cậy chính là kỳ binh trong địa đạo, đột nhiên phát hiện Tây Nhật Mạc thở hồng hộc chạy đến bên cạnh hắn, cả người như con gà nhúng nước, không khỏi giận dữ, "Tây Nhật Mạc, ngươi hiện tại nên ở trong thành rồi!"

Tây Nhật Mạc mặt như đưa tang nói: "Khả Hãn, đại sự không ổn. Người Trung Nguyên quá mức giảo hoạt, dựa theo kế hoạch, chúng ta đã đào qua tường thành, nhưng phía trước đột nhiên sập xuống, bị đá lớn phá hỏng, bên trong không gian có hạn, rốt cuộc đào bới không được, không chờ chúng ta có động tác gì, phía trước đột nhiên có nước ào tới. địa đạo không gian có hạn, rất nhanh bị nước đầy tràn, mấy ngàn binh sĩ trong địa đạo đều bị chết ngộp!"

Thủy Tất Khả Hãn vô lực buông roi ngựa xuống, thất thần nói: "Ngươi nói cái gì?"

Hắn đương nhiên nghe hiểu Tây Nhật Mạc nói cái gì, nhưng trong lòng không muốn tin. Phía trước từng đống lửa hừng hực, tiếng chém giết kêu gào thảm thiết, phảng phất biến thành một Dương Quảng với bộ mặt dương dương tự đắc, chỉ vào hắn mà cười nói, ngươi vĩnh viễn đều bị ta dẫm dưới chân!

Tiếng trống đột nhiên lớn lên, binh sĩ trên thành sau khi đổ dầu, phóng hỏa đốt thang xong, nhìn thấy quân Đột Quyết đang leo lên, đều giương cung lắp tên hướng tới quân Đột Quyết bắn tới, trong thành đá lớn bay loạn ra, tên bay như mưa, bức quân Đột Quyết liên tục rút lui!

"Khả Hãn, chúng ta rút lui thôi" Tây Nhật Mạc thấy mấy ngàn binh sĩ chết thảm trong địa đạo, cảm thấy đã là ác mộng cả đời, sĩ khí đã sớm mất.

Thủy Tất Khả Hãn hừ lạnh một tiếng, "Gấp cái gì, bọn họ cũng đã là tên đã hết lực…"

Lời còn chưa dứt, phương xa đột nhiên có một người cưỡi ngựa chạy vội tới, lớn tiếng nói: "Khả Hãn, Khả Đôn báo tin gấp".

Thủy Tất Khả Hãn phẫn nộ quát: "Nàng ta nói cái gì?"

Lần này Nam Hạ, hắn gạt lão bà xuất phát, đơn giản là lực lượng của Khả Đôn cũng tuyệt đối không để khinh thị, thầm nghĩ sau khi bắt được Dương Quảng, người thứ hai thu thập chính là Khả Đôn, làm sao nghĩ đến một cái thành Nhạn Môn cả tháng rồi cũng không đánh thủng. Nhìn thấy vẻ mặt kinh hoảng thất thố của thủ hạ, Thủy Tất Khả Hãn đã có dự báo xấu.

Binh sĩ kinh hoàng nói: "Khải bẩm Khả Hãn, biên cảnh phương bắc thảo nguyên có loạn, Khả Đôn thỉnh Khả Hãn cấp tốc quay về".

Thủy Tất Khả Hãn ngẩn ra, thấy lạnh cả người đi tới, "Ngươi biết là ai gây loạn không?"

"Nghe nói là Lý Tĩnh Đại Tùy dẫn mấy vạn tinh binh thừa dịp đột nhập vào, tấn công các bộ tộc phương bắc, hiện các bộ tộc đều gặp nguy hiểm..."

Thủy Tất Khả Hãn hừ lạnh một tiếng, "Một đám ngu xuẩn, Lý Tĩnh nếu thực sự có mấy vạn tinh binh, biết chúng ta đang vây khốn Nhạn Môn, sẽ không ngừng chận đường lui của ta? Loại kỹ xảo giương đông kích tây, vây Ngụy cứu Triệu này làm sao có thể lừa được ta?"

"Nhưng hiện tại Khả Hãn không ở đó, Lý Tĩnh gây sóng gió, cũng không ai có thể địch lại. Hắn đánh từ Đông sang Tây đã ngàn dặm, mười mấy bộ lạc đã bị hắn hỏa thiêu, tổn thất thảm trọng, hiện nay hắn đã bắt đầu dẫn binh tấn công Nha trướng Đột Quyết, nghe nói tình hình chiến đấu không ổn".

Thủy Tất Khả Hãn cũng hít một hơi khí lạnh, cũng đã có chút hoài nghi phán đoán vừa rồi của mình, tuy nói tinh nhuệ của Đột Quyết đã xuất ra hết, nhưng Nha trướng Đột Quyết dù sao cũng còn có đại quân trấn thủ, Lý Tĩnh lại dám tấn công, thật sự là lá gan bằng trời.

"Hiện tại Khả Hãn đang vây khốn hoàng đế Đại Tùy, Lý Tĩnh cũng tấn công nha trướng Đại Hãn, Khả Đôn hiện tại đề cử Sĩ Lợi Phất Thiết làm thủ lĩnh dẫn quân của thảo nguyên, hiện tại đã tập hợp binh sĩ các bộ lạc dẫn theo nhằm hướng Nha trướng Đại Hãn mà tiến đến, nhưng chỉ sợ không địch nổi, xin Đại Hãn cấp tốc định đoạt tăng viện".

Thủy Tất Khả Hãn lúc này mới sửng sờ ra tại chỗ, sau hồi lâu cũng không nói lời nào.

Tùy quân hư trương thanh thế tại Khẩu hắn có thể không quan tâm, thành Nhạn Môn liều chết chống cự hắn cũng không quan tâm, thậm chí Lý Tĩnh tấn công Nha trướng Đột Quyết của hắn, hắn cũng không mấy để ý, nhưng khi nghe nói Khả Đôn cùng Sĩ Lợi Phất Thiết cùng đi Nha trướng Đột Quyết, hắn không thể không để ý.

Nếu nói Đông Đô là trái tim của Đại Tùy, Nha trướng Đột Quyết đương nhiên cũng là trái tim của thảo nguyên, chiếm cứ nơi đây, có thể thống soái thiên quân vạn mã của thảo nguyên. Khả Đôn thế lực cường đại, tích lũy nhiều năm, con của Khải Dân Khả Hãn không ít, Đốt Cát hắn có thể làm Khả Hãn, cũng là nhờ Khả Đôn sắp xếp, hiện tại hắn cùng Đại Tùy trở mặt, Khả Đôn trung với tùy thất, thừa dịp hắn không ở đó, lúc nào cũng có thể lật đổ Khả Hãn hắn, lập Khả Hãn mới. Để bọn họ đi tới Nha trướng Đột Quyết, mình khi trở về có còn là Khả Hãn hay không cũng rất khó nói.

Đem việc bắt Dương Quảng so với việc bảo trụ vị trí Khả Hãn mà nói, đương nhiên cái sau quan trọng hơn, đơn giản là vị trí Khả Hãn không còn, bắt Dương Quảng làm cái rắm gì, nói đến trước mắt khí giới công thành đã hư hỏng hết, liều mạng đánh nữa có thể bắt được Dương Quảng hay không cũng không thể biết được.

"Hồi binh" Thủy Tất Khả Hãn quả quyết hạ lệnh.

***

Thành Nhạn Môn vượt qua một đêm im lặng khó có thể tưởng tượng, im lặng là nói không ai tấn công, nhưng nghe tiếng người kêu ngựa hí ở ngoài thành, ai cũng không dám thả lỏng cảnh giác.

Chỉ là bên ngoài thành tối đen như mực, không biết có bao nhiêu quân Đột Quyết đang mai phục, ai cũng không dám đi ra ngoài thành tìm hiểu.

Dương Quảng bấm ngón tay tính ngày, càng tính càng bực bội, lúc trước bị nhốt ở tại Đông Đô, bình định phản loạn bất quá cũng chỉ hơn một tháng, hiện tại chỉ bị vây khốn cũng đã gần tháng, đám thủ hạ này, mỗi người đều đáng chết.

Tiêu Bố Y ngồi ngay ngắn ở đầu thành, sắc mặt bình tĩnh, ai cũng nhìn không ra hắn nghĩ cái gì, hắn ở mỗi thời khắc đều có biến hóa, từ khi mới rời sơn trại ngây ngô nhiệt huyết, cho tới bây giờ trầm ổn ngưng luyện, nông sâu khó dò, một tháng thủ thành này, đối với Tiêu Bố Y mà nói, giống như đã qua một năm. Chỉ là

hắn vô luận biến hóa như thế nào, Phương Vô Hối bên người hắn, hay là binh sĩ thủ thành, mỗi người đối với hắn đều khâm phục sát đất.

Tiêu Bố Y tuy là Thái Phó Thiếu Khanh, nhưng cùng binh sĩ cũng liều mạng như thường, tự thân đi trước sĩ tốt. Trong những ngày thủ thành này, vô luận quân Đột Quyết có hung hãn đến cỡ nào, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng nhìn thấy hắn lùi bước. Hắn lấy một địch trăm, ủng hộ thật lớn sĩ khí thủ thành, một tháng này, mỗi một binh tướng thủ thành trong lòng đều có một cái tên, đó là ba chữ Tiêu Bố Y!

Tiêu Bố Y không có hô to gọi nhỏ như các quan khác, ăn so với bọn hắn ít hơn, làm so với bất kỳ ai khác đều nhiều hơn, lại sớm phát hiện kế hoạch đào địa đạo đánh lén của quân Đột Quyết, dẫn nước ngập địa đạo, dìm chết quân Đột Quyết vô số, bằng không đêm nay cũng chính là đêm cuối cùng của bọn họ.

Nhưng hôm nay, hắn vẫn như một khối sắt ngồi ngay ngắn ở đó, không chút mệt mỏi, làm sao quân sĩ trong thành không tôn kính cho được?

Phương đông đã sáng, ánh hừng đông vừa hiện, ngoài thành Nhạn Môn tiếng động hỗn loạn rốt cuộc đã dứt, các thành binh đều thở phào một hơi, thầm nghĩ quân Đột Quyết cuối cùng cũng đã im lặng một lát, chỉ là một đợt công thành mới khi nào thì bắt đầu, ai cũng không biết được.

Thừa dịp khó được này, những người gác đêm tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, thay đổi liên tục đã mỏi mệt không chịu nổi, lại chỉ có thể cầm thương thủở tường thành, trông về chỗ của quân Đột Quyết ở phía xa, chỉ nghe được tiếng ngựa vô chủ hí vài tiếng, trong sáng sớm âm thanh càng rõ to.

Binh lính đều kỳ quái, dõi mắt nhìn về nơi xa, phát hiện ở phương xa cũng chỉ là tối tăm, mông mông lung lung, không thấy được cái gì, quân Đột Quyết đã đi rồi? Ai khi nghĩ như vậy đều cười không nổi, điều này sao có thể?!

Tiêu Bố Y cũng đã điều tức xong, chậm rãi mở to mắt, nhẹ giọng nói: "Đi rồi, bọn chúng đã đi rồi".

Phương Vô Hối cầm trường thương đang ngủ gật, khi nghe thanh âm của Tiêu BốY, đột nhiên bừng tỉnh. Mấy ngày nay hắn vẫn đi theo bên cạnh Tiêu Bố Y, trải qua cuộc sống kích thích mà trước giờ chưa từng được trải qua, cũng không oán không hối hận. Hắn không sợ chết, chỉ sợ có một ngày đột nhiên tỉnh lại, Tiêu Bố Y đã không thấy.

"Tiêu đại nhân, ai đã đi rồi?"

"Quân Đột Quyết đã đi rồi" Tiêu Bố Y là người nắm rõ tình hình nhất trong thành, đến lúc này, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Một tháng chém giết này làm cho hắn cảm nhận rõ ràng được sự tàn khốc của chiến trận, sinh mệnh rẻ rúng, Dương Quảng đa nghi, Thủy Tất Khả Hãn mưu cơ rõ ràng, còn có tử thần trước mặt kia, tất cả đều là bất đắc dĩ.

Người khác đối với việc quân Đột Quyết rút lui đều không tin, nhưng Tiêu Bố Y biết, Lý Tĩnh ở bên kia rốt cuộc đã không phụ sự mong đợi của mọi người, Khả Đôn đương nhiên cũng sẽ sử chút thủ đoạn, Thủy Tất Khả Hãn đã không thể không lùi. Nhưng trận này, Đại Tùy tuy thắng, nhưng cũng đã xem như là thất bại.

Không có Lý Tĩnh cùng Tiêu Bố Y hắn, Dương Quảng lần này có thể bị bắt hay không, Tiêu Bố Y bình tĩnh nhưng trong lòng vẫn suy nghĩ, ngẩn ra mà xuất thần.

Tiêu Bố Y nói quân Đột Quyết đã đi rồi, quân trong thành đều không tin, nhưng lại không muốn không tin, thấp giọng truyền ra ngoài, giây lát đã như thủy triều lan khắp thành, tất cả mọi người đều phấn khởi tinh thần, không đè ép được sự hưng phấn!

"Quân Đột Quyết đã đi rồi?"

"Quân Đột Quyết đã đi rồi, là Tiêu đại nhân nói!"

"Tiêu đại nhân nói, vậy tuyệt đối sẽ không sai".

"Quân Đột Quyết đã đi rồi".

Tất cả mọi người đều lớn tiếng hô lên, tuyên tiết sự lo lắng đã kiềm nén bấy lâu nay.

Binh lính lúc này, cũng không muốn đi nghiệm chứng lại độ chính xác của tin tức này, đối với bọn họ mà nói, lúc này đã là một lúc thả lỏng khó được, đương nhiên phải tận tình phóng thích.

Tiêu Bố Y có chút cười khổ, cũng không khuyên can, hắn cảm quan mẫn tuệ, thính giác nhạy cảm, lúc trước khi thủ thành có thể nghe được tiếng vang ở dưới lòng đất, tự nhiên có thể từ trong tiếng ồn ào nhận ra, vó ngựa đang dần dần đi xa, hắn biết đại quân Đột Quyết trong đêm đã rút lui.

Tin tức truyền bá khắp thành, rất nhanh đến tai các quan, đợi khi Dương Quảng vội vàng đi lên lầu thành, ở chân trời mặt trời đã hiện, súc tích lực lượng, chuẩn bị phá tan mây trắng.

"Tiêu Bố Y, ngươi nói quân Đột Quyết đã đi rồi?" Dương Quảng hướng ra ngoài thành nhìn qua, ánh mắt nhìn khắp nơi, trừ thi thể cùng ngựa vô chủ tán loạn ra, trước tường thành còn có cờ xí tán loạn, máu tươi đọng lại một mảng hỗn độn, nhưng quân Đột Quyết một cái bóng cũng không thấy.

Tiêu Bố Y thi lễ nói: "Thánh Thượng, vi thần đêm qua ở trên thành đã lắng nghe, phát hiện quân Đột Quyết thừa dịp ban đêm đã rút lui từng nhóm, đến khi trời sáng đã rút hết không còn một người".

Vũ Văn Thuật nhíu mày nói: "Ngươi nghe thấy, lỗ tai của ngươi tốt như vậy sao?" Hắn đưa mắt nhìn khắp nơi, tuy nhìn không thấy quân Đột Quyết, lại vẫn phản bác nói: "Thánh Thượng, quân Đột Quyết công lâu không dưới, nói không chừng dùng kế giả rút đi, chỉ chờ chúng ta trúng kế ra khỏi thành, lại phái đại quân đánh cho chúng ta ứng phó không kịp, thật ra không thể không phòng!"

Vũ Văn Thuật lo lắng nói ra, trên thành yên tĩnh một mảng, tất cả mọi người đều cảm thấy, cái này cũng rất có thể.

Dương Quảng thầm muốn tin tưởng rằng Tiêu Bố Y nói là thực, nhưng dù sao tính mạng vẫn quan trọng hơn, nên cũng khó xử, nhưng nhìn thấy quân Đột Quyết đã không còn trước mắt, cũng xem như đã giải đi sự buồn bực.

"Các khanh gia có đề nghị gì?"

Lai Hộ Nhi tiến lên nói: "Thiếu Khanh thính lực sắc bén, nói có thể là thật. Nếu Thánh Thượng lo lắng, có thể từ trên tường thành dùng dây thừng cho mấy binh sĩ xuống, phân ra bốn phía tìm hiểu, nhưng binh sĩ đi tìm hiểu này..."

Lai Hộ Nhi muốn nói lại thôi, ai cũng biết đi ra ngoài như vậy, thực nếu có quân Đột Quyết binh, đó là cửu tử nhất sinh, làm sao dám xuống thành?

Tiêu BốY tiến lên một bước, trầm giọng nói: "Lai tướng quân nói rất đúng, vi thần nguyện đi".

Phương Vô Hối nhiệt huyết dâng lên, thầm nghĩ cái mạng này của mình chính là nhặt được, Tiêu đại nhân nói quân Đột Quyết đi rồi, vậy khẳng định chính là đi rồi, "Phương Vô Hối là một tiểu binh, nguyện đi phương Bắc xem xét".

"Chúng ta cũng nguyện đi".

Nhìn thấy Tiêu Bố Y, Phương Vô Hối tiến lên, "rập rập" đi ra mười mấy binh sĩ, cùng kêu lên nhận lệnh.

Dương Quảng thật ra sửng sốt, lần đầu không có thưởng cũng có người nguyện chịu chết, mặt rồng vui mừng, cũng không thể không thưởng, "Mỗi người đứng ra thưởng mười lượng bạc trắng".

Những người không có đứng ra không khỏi có chút hối hận, giây lát lại cảm thấy việc này rất là hung hiểm, bạc này cũng phải có mạng mà tiêu mới được.

Lai Hộ Nhi đem binh sĩ chia làm ba nhóm, phân biệt là hướng Đông, Nam, Bắc ba hướng tìm hiểu, lại để Tiêu Bố Y hướng Tây đi Huyền xem xét động tĩnh.

Trên thành thả dây thừng xuống, mọi người theo dây thừng hạ thành, tùy ý dưới thành tìm một thớt chiến mã vô chủ, chia nhau mà hành động.

Mọi người phân tán đi dò xét, Dương Quảng cũng không nghỉ ngơi, chỉở tại đầu thành mà chờ đợi, tin tốt liên tiếp truyền đến, các binh sĩ đi chừng một canh giờ cũng đã trở lại.

"Hồi Thánh Thượng, Đông, Nam, Bắc ba hướng trong vòng bốn mươi dặm thực không có hành tung quân Đột Quyết".

Dương Quảng thở phào một hơi, cũng vẫn chưa mở cửa thành, đột nhiên nhớ tới một chuyện, "Vậy bọn chúng có thể đi tiến công Huyền hoặc là Nam Hạ không? Tiêu Bố Y sao lại còn chưa có trở về?"

Tất cả mọi người đều lo lắng, lại qua một canh giờ nữa, Lai Hộ Nhi đột nhiên nói: "Thánh Thượng, Thiếu Khanh trở về".

Dương Quảng đưa mắt nhìn lại, thấy ở phương xa có một điểm đen đang đến cực nhanh, giây lát đã biến lớn, đợi khi nhìn lại, Tiêu Bố Y cầm thương lập tức đã nhìn thấy rõ ràng.

Mọi người nhìn thấy hắn cấp bách trở về, không khỏi nhìn nhau hoảng sợ, cho tới bây giờ cũng không có nghĩ đến Tiêu Bố Y tùy tiện kiếm một chiến mã Đột Quyết, lại có thể chạy nhanh đến như vậy, chỉ thấy hắn chạy nhanh như thế, chẳng lẽ là có biến cố?

Tiêu Bố Y ghìm ngựa ở dưới thành thi lễ, cao giọng nói: "Hồi Thánh Thượng, vi thần nhằm phía Tây đi Huyền, cũng không thấy binh tướng Đột Quyết, thuận đường nhằm hướng Khẩu đi hơn mười dặm, phát hiện ở núi non phương xa mơ hồ có cờ xí Đại Tùy, nghĩ chính là quân Đột Quyết rút lui, viện quân cách đó cũng không xa!"

Hắn nói to rõ, ba quân đều nghe rõ ràng, chỉ thấy được Tiêu Bố Y người ngựa như rồng, dưới ánh mặt trời màu vàng chiếu rọi, như là thiên thần, không khỏi hoan hô nói: "Thánh Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!"

Toàn thành tràn ngập tiếng hoan hô, âm thanh động trời, toàn bộ vì giải vây mà mừng rỡ đến phát cuồng, cũng không suy nghĩ đến cái gì khác.

Đợi cho mọi người hoan hô lắng xuống, Dương Quảng ở đầu thành trầm giọng nói: "Trời phù hộ Đại Tùy, ba quân dũng mãnh, làm cho quân Đột Quyết thất bại mà thối lui, binh tướng thủ thành đều có phong thưởng, trẫm tuyệt không nuốt lời. Chỉ là chuyện phong thưởng sẽ được xét sau, trẫm hiện muốn phong thưởng trước cho một công thần trước mặt ba quân!"

Trên đầu thành không một tiếng động, vạn con mắt đều nhìn Tiêu Bố Y ở dưới thành, không chút nghi ngờ.

Dương Quảng đưa lưng về phía mặt trời, làm cho người ta nhìn không rõ vẻ mặt "Thái Phó Thiếu Khanh Tiêu Bố Y ngàn dặm báo tin, lập nên kỳ công, thành Nhạn Môn giải vây công lao đệ nhất, trẫm đặc cấp thăng làm Hữu kiêu vệ Đại tướng quân, không biết mọi người cảm thấy như thế nào?"

Mọi người kinh sợ nhìn nhau, đơn giản là từ khi Đại Tùy khai quốc tới nay, cũng chưa từng có như thế người tuổi trẻ đảm nhiệm vị trí như thế. Đại Tùy mười hai vệ phủ, Tiêu Bố Y làm Hữu kiêu vệ Đại tướng quân Hữu vệ phủ, đã cùng đám người Lai Hộ Nhi, Vũ Văn Thuật ngang vai, quả thực khó có thể tưởng tượng được. Lai Hộ Nhi cũng tiến lên một bước, lớn tiếng nói: "Thánh Thượng anh minh, lão thần tâm phục khẩu phục".

Quần thần liếc mắt nhìn nhau, biết là chuyện không thể trái, cũng đồng thanh kêu lên: "Thánh Thượng anh minh, Tiêu Thiếu Khanh lần này công không thể không có, ứng với chức này".

Binh tướng trong thành đều lớn tiếng hoan hô, đều nói "Thánh Thượng anh minh, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!", thầm nghĩ Tiêu Bố Y làm Hữu kiêu vệ Đại tướng quân, so với các lão bất tử không mưu vị cũng mưu đồ kia còn tốt hơn nhiều. Tiêu Bố Y trên ngựa vẫn bình tĩnh, miệng nói tạ ơn, trong lòng lại nghĩ, Hữu kiêu vệ Đại tướng quân, vậy không phải chính là chức vị của Lý Hồn sao?

Dưới ánh mặt trời, Tiêu Bố Y trên mặt bình tĩnh như nước, chỉ nắm chặt thương trong tay, trong mắt hào quang chớp động, suy tư cái gì đó.

201. Chương 201: Tóc Xanh

Dương Quảng thật ra rất không thích phong quan, hắn rất nhiều chỗ phi thường hào phóng cùng xa xỉ, nhưng chuyện này lại hết sức keo kiệt.

Sau khi Lại bộ Thượng thư Ngưu Hoằng chết, chuyện thăng quan miễn quan liền phân cho người khác xử lý, Dương Quảng không có việc gì cũng sẽ tham dự, cũng không bộ nhiệm Lại bộ Thượng thư.

Trong quần thần cũng ít khi thăng quan tiến tước, bình thường đều là làm kiêm chức tạm thay mà thôi, có chức vụ tuy khiếm khuyết, nhưng nhưng đa số đều là không bổ nhiệm, mà là cho quan viên còn lại phân chia chức trách.

Kể từ đó, ba tỉnh sáu bộ Đại Tùy chế độ tuy nhiên hoàn bị, nhưng lại khiếm khuyết rất nhiều.

Tiêu Bố Y có thể lên làm Thái Phó Thiếu Khanh đã xem như là một dị số, bởi vì Vũ Văn Hóa Cập rơi đài, chức vị này cũng để không. Hắn có thể lên làm Hữu kiêu vệ Đại tướng quân, lại là dị số trong dị số, Lý Hồn rơi đài cũng có ít người dự đoán tới trường hợp này.

Hắn từ Thái Phó Thiếu Khanh nhảy lên Hữu kiêu vệ Đại tướng quân, có thể nói là quan phẩm đã đến cực điểm, hơn nữa nắm giữ binh quyền Hữu vệ phủ, phải nói là Dương Quảng đối với hắn đã cực kỳ tín nhiệm.

Dương Quảng tại đầu thành tuyên bố đối với Tiêu Bố Y, coi như là một loại biểu hiện tín nhiệm.

Tiêu Bố Y lại không có cảm giác gì, đã hơn một năm nay hắn thấy rất nhiều sự lên xuống, cũng biết quan chức hôm nay đã càng ngày càng không đáng giá tiền, hoàng đế qua vài năm nữa cũng có thể tự phong, một cái Hữu kiêu vệ Đại tướng quân thì tính là cái gì.

Bất quá có quan hàm này so với không có cũng tốt hơn, ít nhất Đại Tùy trước mắt vẫn là binh tinh lương đủ, ít nhất hắn ngoại trừ nuôi ngựa, còn có thể danh chính ngôn thuận nuôi quân, cái này xem như thu hoạch lớn nhất của hắn từ Nhạn Môn bị vây.

Dương Quảng rốt cục đã xác định Thủy Tất Khả Hãn dẫn binh trở về, lệnh cho Vương Nhân Cung truy đuổi, Vương Nhân Cung vốn vẫn đi theo, nhưng bất quá chỉ là một Thái Thú, bên cạnh Dương Quảng trọng thần vô số nên cũng không đến lượt hắn nói cái gì, hắn vẫn đều là yên lặng phụ trách phòng ngự, cũng ít có cơ hội phát biểu ý kiến.

Dương Quảng cấp cho Vương Nhân Cung hơn ngàn kỵ binh truy kích mấy chục vạn đại quân của Thủy Tất Khả Hãn, Vương Nhân Cung khi lĩnh lệnh đầu cũng có chút lớn lên, hắn đương nhiên không dám thực đuổi theo, chỉ đi theo đuôi của đại binh Đột Quyết mà xuất phát.

Có thể là Thủy Tất Khả Hãn một ngụm oán khí khó phát, cũng có thể là Nhạn Môn quận thật sự không có gì đang cướp đoạt, Thủy Tất Khả Hãn công vào Nhạn Môn quận, lại theo Mã ấp quận rút lui. Vốn nghĩ sinh linh đồ thán cũng là khó tránh, không nghĩ đến Vương Nhân Cung quay về lại bắt được không ít thương binh Đột Quyết. Hơn nữa nói cho Dương Quảng một tin tức tốt, thành Mã ấp dưới sự cố thủ của Phụng thành úy Tề Lạc cùng Giáo úy Lưu Vũ Chu, cũng không bị công phá.

Tiêu Bố Y nhớ tới Tề Lạc cùng Lưu Vũ Chu biểu hiện khác nhau, không khỏi cảm khái. Quốc nạn đương đầu, biểu hiện cũng hoàn toàn khác nhau, Tề Lạc Phương Vô Hối là tiểu binh mà vẫn có thể xả thân không hối hận. Ngược lại người như Lưu Vũ Chu, làm việc giọt nước cũng không lọt, chính là muốn dẫn sói vào nhà, lại làm cho người ta nắm không được nhược điểm.

Dương Quảng ra lệnh đem quân Đột Quyết bắt được chém, lúc này mới chuẩn bị khởi giá đi Huyền. Thủy Tất Khả Hãn đã đánh tới cửa, không cần hỏi cũng biết chuyện hòa thân tự nhiên không thành, trước mắt là phải trở về Tây Kinh thương lượng chuyện đối phó với Đột Quyết.

Không đợi Dương Quảng khởi giá, Tề vương Dương Giản từ Huyền liền đuổi tới, bộ dáng quả thực chẳng khác gì tên ăn mày, trên tay quấn băng vải, vết máu loang lổ, chính là khóc thấu đến trời xanh, để mình còn có thể gặp lại được phụ hoàng.

Đợi khi nghe được Lưu Phiên bị trảm, Tiêu Bố Y được thăng Hữu kiêu vệ Đại tướng quân, Tề vương Dương Giản khóc càng thảm thiết, không biết là vì Lưu Phiên bị trảm mà thương tâm, hay là vì Tiêu Bố Y thăng

quan mà thương tâm, thật lâu sau mới nói, mình nghe tin lời dèm pha, mong phụ hoàng trọng phạt.

Thủ hạ của Tề vương đều nói, Tề vương Dương Giản biết Thánh Thượng bị vây, thề chết cũng phải rời Huyền đi cứu Thánh Thượng. Nhưng quân Đột Quyết thật sự quá nhiều, Tề vương cánh tay bị thương, khó có thể xông ra khỏi trùng vây, bất đắc dĩ chỉ có thể về lại Huyền cố thủ, Tề vương đối với Thánh Thượng trung tâm có thể thấy được.

Dương Quảng cũng không nói gì nhiều, cùng Tề vương cũng có vẻ phụ tử tình thâm, con của hắn dù sao cũng chỉ có ba người, một đã chết, một còn nhỏ, tuy nghi tâm Tề vương, nhưng dù sao hắn cũng là con của Tiêu Hoàng hậu sinh ra, không để cho Tề vương mặt mũi, cũng phải cấp cho Tiêu Hoàng hậu chút mặt mũi, có muốn tính sổ cũng không nóng lòng. Dương Quảng cũng cảm thấy ở Nhạn Môn quận có chút nguy hiểm, dẫn theo các đại thần vội vàng qua Khẩu hướng Thái Nguyên xuất phát.

Khi đến Khẩu, Vân Định Hưng cùng Lý Thế Dân đang xé cờ làm da hổ, vốn tham tử nói quân Đột Quyết đã lui lại, đều có chút không tin, cảm thấy quân Đột Quyết sao lại có thể ngu xuẩn như vậy, bị dọa cái liền đi, cái đó và sự hung hãn trong truyền thuyết hoàn toàn là hai dạng khác biệt, chẳng lẽ là quỷ kế của quân Đột Quyết? Vân Định Hưng đang do dự có xuất binh hay không, thì có binh bẩm cáo nói Thánh Thượng giá lâm. Vân Định Hưng hoảng sợ, học theo Tề vương, băng đầu cấu mặt từ trên núi đi xuống, nhìn thấy Dương Quảng liền quỳ xuống, nói lão thần cứu giá chậm trễ, mong Thánh Thượng trách phạt, nhìn thấy Thánh Thượng không có ý trách phạt, Vân Định Hưng lại kéo Lý Thế Dân vào, đem diệu kế của Lý Thế Dân, mình theo đó mà làm nhất nhất nói ra, Dương Quảng gật gật đầu, cũng không nhiều lời, làm cho Vân Định Hưng thất vọng.

Trong mắt Vân Định Hưng, hiển nhiên trước mắt Đột Quyết lui quân là cùng kế nghi binh của hắn có quan hệ rất lớn, hắn lấy hai vạn binh sĩ dọa lui bốn mươi vạn quân Đột Quyết, thật sự là công lao trong đời khó được, lần này Nhạn Môn giải vây công lao rất lớn, nhưng khi nghe nói Dương Quảng đem công giải vây tính lên đầu Tiêu Bố Y, thậm chí còn phá cách thăng hắn làm Hữu kiêu vệ Đại tướng quân, cầm thiếu chút nữa là đập xuống chân.

Lý Thế Dân thật ra bộ dáng cũng rất thoải mái, đây là chiến dịch đầu tiên trong cuộc đời hắn, so với trong tưởng tượng còn bình thản hơn nhiều, hơn nữa cũng chưa bao giờ đánh giết qua, không khỏi có chút không đủ hoàn mỹ.

Dương Quảng bên người chỉ có hơn hai vạn binh sĩ, nhiều ít cũng có chút lo lắng, ngày đêm hành quân đến Thái Nguyên, lại một số ngày sau, binh tướng các nơi cần vương mới lục tục đuổi tới, chỉ là nghe nói Thánh Thượng không việc gì bình yên trở về, đều không có tâm tình gì.

Dương Quảng sắc mặt như thường, nụ cười lại ít, binh tướng các nơi cần vương đều lo lắng bất an. Bọn họ phát hiện Thánh Thượng lại càng thêm thâm trầm, khó nắm bắt, chỉ có thể thật cẩn thận ứng đối. Tuy có bao nhiêu lộ binh tướng cần vương, Dương Quảng chỉ thưởng cho ba lộ viện quân, một là quân của Vân Định Hưng, hai lộ khác còn đang trên đường, nghe được Dương Quảng bình yên không việc gì, chưa đến Thái Nguyên cũng đã quay trở về, nhưng cũng được Dương Quảng thưởng. Một lộ là Tề quận Trương Tu Đà, lộ còn lại là Giang Đô quận Vương Thế Sung!

Trương Tu Đà cùng Vương Thế Sung một tại Tề quận, một tại Giang Đô, đều cách Nhạn Môn quận khá xa, hai người có thể tới cứu viện, đương nhiên làm cho Dương Quảng cảm thấy trung tâm cảnh cảnh, chỉ là hai người vừa muốn tiễu phỉ, trên đường trở về cũng có chuyện làm.

***

Thái Nguyên, trong Tấn Dương cung.

Dương Quảng ngồiở cao vị, mày cau lại. Nhạn môn bị vây tuy đã giải, nhưng hắn đã cảm giác được, hiện tại người trên thiên hạ đã xem hắn là địch!

Vì sao? Hắn cả đời đều là vì thiên hạ. Chẳng lẽ chính là đổi được kết quả này?

Không ai nói, nhưng Dương Quảng trong lòng biết rõ, còn hơn lúc trước Đông Đô bị vây, các cánh viện quân này đến thật sự quá chậm, Lũng Tây phiệt môn nắm giữ quyền cao, cách Nhạn Môn quận cũng khá gần, nhưng tốc độ đi tới Thái Nguyên còn muốn chậm hơn quân từ Đông Đô tới, bọn họ hy vọng mình chết!

Nghĩ vậy Dương Quảng bàn tay có chút cứng ngắc, nhìn Tiêu Bố Y ngồi ở xa xa, không biết mình có nên hoàn toàn tin tưởng hắn hay không.

Đối với Tiêu Bố Y, Dương Quảng cảm tình có thể nói là hết sức phức tạp. Tiêu Bố Y có họ hàng xa với Hoàng hậu, xuất thân thấp kém, là hậu nhân của Tiêu thị đã sớm xuống dốc, có thể làm đến Hữu kiêu vệ Đại tướng quân, thật sự là bởi vì kết quả của nhiều phương diện.

Khả Đôn, Bùi Phiệt, Bùi Minh Thúy, còn có Vũ Văn thị, Lý phiệt nhiều phương diện tác dụng trái ngược, kết quả đã tạo ra một Tiêu Bố Y.

Hắn có thể nói một mực khảo nghiệm Tiêu Bố Y, nhưng hắn bỗng nhiên có một ngày phát hiện, Tiêu Bố Y này biểu hiện cung thuận, nhưng từ trong xương cốt cũng kiêu ngao không thuần. Tiêu Bố Y cùng triều thần có rất nhiều khác biệt, triều thần không có ý dám ngỗ nghịch hắn, nhưng Tiêu Bố Y này, khi tại thành Nhạn Môn lại dám hỏi lại hắn một câu, thật sự là chuyện lần đầu tiên Dương Quảng trong đời gặp.

Nhưng Dương Quảng lại không thể không trọng dụng hắn, bởi vì hắn cảm thấy mình đã không thể tin được người ngoài, thật sự cũng khó có thể có người mà hắn dùng được. Hắn cả đời này nếu nói phá cách tín nhiệm thì chỉ có hai người, một là Trương Tu Đà, người còn lại chính là Vương Thế Sung, hai người kia đều không có phụ sự tín nhiệm của hắn. Hiện tại Tiêu Bố Y có thể là người thứ ba không?

Dương Quảng cũng không thể khẳng định, chỉ duy nhất đáng vui mừng chính là Tiêu Bố Y đối với hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng có hành động phản bội nào, xem ra nhất cử nhất động của hắn đều quy củ. Thành Nhạn Môn nếu không có hắn báo tin, nếu không có hắn phát hiện quỷ kế của Thủy Tất Khả Hãn, nếu không có huynh trưởng Lý Tĩnh của hắn, mình hiện tại cũng không thể cao cao tại thượng.

"Thánh Thượng, hôm nay đạo tặc không ngừng, sĩ tốt mỏi mệt, hy vọng bệ hạ cấp tốc về Tây Kinh, chuyên tâm bình loạn, củng cố căn cơ của Đại Tùy mới là kế lâu dài".

Tô Uy run run đứng lên, thành tâm nói.

"Vũ Văn ái khanh, ý ngươi thế nào?" Dương Quảng hỏi.

Vũ Văn Thuật do dự, "Thánh Thượng, thần cũng cảm thấy, hôm nay gia quyến các quan viên đi theo thánh giá đều ở tại Đông Đô, không bằng trước tiên đi Đông Đô, rồi định mới định mưu là tốt nhất".

"Hữu kiêu vệ, ý của ngươi thế nào?" Dương Quảng trước kia đối với Tiêu Bố Y đều là gọi thẳng tên, này đã xưng hô quan chức, một là nhắc nhởTiêu Bố Y, mình đối với hắn không tệ, hai cũng là đại biểu cho việc đây là một hồi quan phương chính thức nói chuyện với nhau.

Tiêu Bố Y trầm ngâm nói: "Hồi Thánh Thượng, vi thần làm Hữu kiêu vệ Đại tướng quân, vốn là một giới vũ phu, đối với chuyện trị quốc cũng không rành, nhưng theo hạ thần thấy, hiện nay thiên hạ động loạn đã hiện, căn bản là làm cho dân chúng sống không được. Hiện nay Đại Tùy tuy có Trương tướng quân, Vương quận thừa, Thái Phó Khanh các danh tướng tiễu phỉ, nhưng dù sao cũng không tiêu diệt tận gốc được, nếu như Thánh Thượng có thể nghỉ ngơi dưỡng sức, ít động thổ mộc, cho dân chúng chuyên tâm làm ăn, trong vòng ba năm, Đại Tùy đạo tặc tất ít đi. Qua mấy năm, khi nước giàu dân mạnh, đạo phỉ tất không cần diệt mà tự tan, đến lúc đó Đột Quyết nếu vẫn còn kiêu ngạo, Thánh Thượng mới phái tinh binh đi phạt, tất thành công, thành tựu sự nghiệp vĩ đại".

"Bố Y quá mức tự khiêm nhường, một giới vũ phu mà có thể nói ra loại trị quốc an bang này" Tô Uy ở một bên mừng rỡ nói.

Dương Quảng cau mày, hồi lâu mới nói: "Hữu kiêu vệ nói cũng có đạo lý, một khi đã như vậy, ngày mai khởi giá về lại Tây Kinh rồi thương nghị thêm".

Vũ Văn Thuật không vui, đám người Tô Uy thì mừng rỡ, cùng kêu lên: "Thánh Thượng anh minh".

Dương Quảng cũng khoát tay nói: "Các khanh gia lui ra trước đi, Bùi Ngự Sử, Vũ Văn tướng quân cùng Ngu Thị Lang lưu lại" Nhìn thấy Tiêu Bố Y muốn đứng dậy, Dương Quảng nhẹ giọng nói: "Hữu kiêu vệ cũng lưu lại".

Tiêu Bố Y sửng sốt, nhìn thấy vẻ mặt hâm mộ của quần thần, biết mình từ giờ trở đi, đã có thể tham dự quân cơ đại sự, cùng thất quý cùng ăn một mâm.

Đợi khi quần thần lui ra, Dương Quảng nhìn thoáng qua bốn người, chậm rãi nói: "Hữu kiêu vệ, Khả Đôn đưa tin nói, Lý Tĩnh chỉ bằng ba trăm quân sĩ, ở thảo nguyên từ tây qua đông chiến ngàn dặm, đánh cho quân Đột Quyết gà bay chó chạy?"

Tiêu Bố Y cười khổ nói: "Cái này, vi thần cũng không biết. Lúc trước vi thần cùng Lý Quận thừa biết quân Đột Quyết nam, đều phi thường lo âu, thương nghị binh phân hai đường, Lý Quận thừa đi gặp Khả Đôn thương lượng làm sao giải vây, thần phi ngựa nhanh chóng về báo tin, cho nên Lý Quận thừa hiện tại như thế nào, thần cũng không biết. Nhưng lúc trước Sất Cát Thiết dẫn ba ngàn đại quân đánh lén đội ngũ tứ hôn, đã bị Lý Quận thừa dẫn ba trăm binh đánh tan, hơn nữa còn bắt sống Sất Cát Thiết, lãnh binh cao minh có thể thấy được".

Dương Quảng lại trầm ngâm thật lâu sau mới nói: "Nói như vậy Lý Tĩnh cũng có tài, lấy ba trăm quân có thể phá ba ngàn quân địch, trẫm thực ít nghe tới..."

Hắn muốn nói lại thôi, Bùi Ngự Sử cũng cười nói: "Thánh Thượng, Khả Đôn cùng Hữu kiêu vệ đối với Thánh Thượng trung tâm cảnh cảnh, là người trung thành, nói vậy Lý Tĩnh thực sự là có tài, xem ra Thánh Thượng dùng người sáng suốt, lại phát hiện châu ngọc giữa đá sỏi".

Dương Quảng mày hơi chút giãn ra, "Hữu kiêu vệ, ngươi có biết trẫm phong ngươi làm Hữu kiêu vệ Đại tướng quân có dụng ý gì không?"

"Vi thần không biết" Tiêu Bố Y thầm nghĩ, chẳng phải có công tất thưởng sao, bên trong còn có ẩn tàng cái gì đây?

Dương Quảng đưa mắt ra hiệu Bùi Uẩn, Bùi Uẩn hiểu ý ở một bên nói: "Thật ra Thánh Thượng đã sớm muốn trọng dụng Hữu kiêu vệ, chỉ là vẫn không có cớ gì, lần này Nhạn Môn bị vây, Hữu kiêu vệ tuy công lao không nhỏ, nhưng thăng làm Hữu kiêu vệ Đại tướng quân dù sao cung là chuyện Đại Tùy trước đó chưa từng có. Chính là vì Thánh Thượng biết Hữu kiêu vệ túc trí đa mưu, Lý Tĩnh lại là kỳ tài lĩnh quân, lúc này mới nghĩ cho các ngươi hỗ trợ lẫn nhau, trấn thủ Sơn Tây Hà Đông một vùng, điều động binh sĩ, đợi đến khi cơ hội thành thục sẽ cho Hữu kiêu vệ làm Chủ tướng, Lý Tĩnh làm phó, bình định Đột Quyết, để báo mối hận Nhạn Môn bị vây".

Tiêu Bố Y trầm ngâm hồi lâu mới nói: "Vi thần cũng không quen dẫn binh đánh giặc".

"Lĩnh quân này có người nào là trời sinh?" Bùi Uẩn cười nói, "Hữu kiêu vệ dũng quan ba quân, túc trí đa mưu, Lý Tĩnh cũng là kỳ tài, hai người các ngươi nhận trách nhiệm này, chớ có phụ sự tin tưởng của Thánh Thượng".

Dương Quảng nói: "Hữu kiêu vệ, trẫm ngày mai sẽ lên đường về Tây Kinh, tuyên triệu thiên hạ, nghĩ ngơi dưỡng sức, ít động thổ mộc, cho dân chúng lấy nông canh làm trọng. Ngươi thân là Hữu kiêu vệ Đại tướng quân, thời khắc nào cũng lấy chinh phạt Đột Quyết làm trọng, nhưng Quan Lũng một vùng cũng là hạng lòng dạ khó lường, ngươi phải lưu ý nhiều, một khi có động tĩnh khác thường, phải kịp thời báo cáo cho trẫm".

***

Tiêu Bố Y khi rời Dương Quảng, nhiều ít cũng hiểu được chút ý tứ của Dương Quảng, Dương Quảng lo lắng Quan Lũng cựu phiệt một vùng, cho nên để hắn ức chế Quan Lũng cựu phiệt. Bất quá để cho một Hữu kiêu vệ hắn đối kháng Quan Lũng cựu phiệt, Dương Quảng xem ra cũng có chút xem trọng hắn.

Trên thực tế Nhạn Môn bị vây lần này, Quan Lũng cách Nhạn Môn không xa, nhưng biểu hiện rất không tốt. Trương Tu Đà cứu viện sốt ruột, dĩ nhiên là vì Dương Quảng, Vương Thế Sung từ Giang Đô tới cứu viện, cũng quá nửa là diễn trò. Tiết gia, Lương gia, bao gồm cả Lưu gia Mã ấp đều tính là Quan Lũng đại phiệt, bọn họ hoặc tọa quan hổ đấu, hoặc âm thầm phá hoại, cũng có thể đều cấu kết với Đột Quyết, để nội ứng ngoại hợp.

Dương Quảng muốn diệt trừ Quan Lũng cựu phiệt, Quan Lũng cựu phiệt bộ không muốn lật đổ Dương Quảng chắc. Nhưng hiện tại đều là đề phòng lẫn nhau, Dương Quảng muốn diệt trừ quan lũng cựu phiệt, chỉ là không có cớ, chỉ sợ kích biến thiên hạ, Quan Lũng cựu phiệt lại đối với việc Dương Huyền Cảm bạo loạn năm đó lòng cũng sợ hãi, nhưng cũng không dám làm khó dễ trước.

Khi nghĩ như vậy, Tiêu Bố Y lắc lắc đầu, thầm nghĩ để cho bọn họ chó cắn chó là tốt nhất, mình cẩn thận bồi dưỡng thực lực mới là quan trọng nhất.

Chỉ là chưa kịp ra khỏi Tấn Dương cung, cảm giác được một cỗ hương thơm truyền tới, Tiêu Bố Y dừng bước, nhìn thấy Vô Ưu công chúa ở phía trước không xa.

Bên cạnh cây hoa, Vô Ưu công chúa xem ra người còn đẹp hơn hoa, đang nhìn Tiêu Bố Y, trên mặt không biết là buồn hay vui.

Tiêu Bố Y không tiện đi đường vòng, đành phải đi nhanh qua, đang muốn từ bên người nàng đi qua, Vô Ưu đã lắc mình đi đến bên cạnh hắn, nhẹ giọng nói: "Tiêu đại nhân…"

"Không biết công chúa có chuyện gì phân phó vi thần?"

Vô Ưu công chúa khẽ nhíu đầu mi, u oán nói: "Tiêu đại nhân vẫn thích đem người cách xa ngàn dặm vậy sao?"

Tiêu Bố Y lắc đầu, "Vi thần còn có chuyện, công chúa nếu không có phân phó, vi thần xin cáo lui!"

Hắn cất bước muốn đi, Vô Ưu công chúa lại ngăn đường hắn, "Tiêu đại nhân, ta cố ý chờ người ở đây".

"Ồ?"

"Ta nghĩ phải nói với người một tiếng cảm ơn, càng muốn nói với người lời xin lỗi của ta" Vô Ưu công chúa ánh mắt nhìn nghiêng nghiêng, nhìn chằm chằm vào người Tiêu Bố Y, giống như muốn hóa thành những sợi tơ quấn quanh.

Tiêu Bố Y bất động thanh sắc, "Công chúa nặng lời rồi, vi thần vẫn chỉ là theo bổn phận mà làm việc…"

"Tiêu Bố Y, người chẳng lẽ vẫn thích giấu kín con tim sâu như thế sao?" Vô Ưu công chúa nhẹ nhàng thở dài nói: "Thật ra ta biết, trong lòng của người, cũng có vị trí của ta…"

Nhìn thấy Tiêu Bố Y lộ ra bộ mặt như trái khổ qua, công chúa phì cười, "Ta hình như nói không trúng tâm sự của người hay sao mà làm ra loại vẻ mặt này?"

Tiêu Bố Y cười khổ cũng không được, lẩm bẩm: "Ta chỉ nghĩ nam nhân mới thích tự tác đa tình, không nghĩ đến nữ nhân tự tác đa tình còn muốn liều mạng hơn nữa".

Hắn nói thanh âm tuy thấp, nhưng cũng là cố ý để cho Vô Ưu nghe được, chỉ nghĩ Vô Ưu công chúa sẽ đột nhiên giận dữ như trước, không nghĩ đến Vô Ưu chỉ than nhẹ một tiếng, "Ta thực chính là tự tác đa tình sao chứ? Lúc trước Lý Mẫn hãm hại ta, ngoại công đi cầu Tiêu đại nhân trợ giúp. Tiêu đại nhân vẫn chưa hứa, nhưng không quá lâu sau, Lý Mẫn tự đâm đầu vào đường chết, người bên ngoài đều nói, Tiêu đại nhân có công rất lớn".

Tiêu Bố Y đánh vỡ đầu cũng nghĩ không ra mình ở trong chuyện đó có công lao gì, Vô Ưu lại nói: "Nhưng Tiêu đại nhân cái gì cũng không nói, chỉ yên lặng mà làm vì Vô Ưu. Mượn lần tứ hôn này mà nói, Tiêu đại nhân nói, người không đi cũng sẽ có người khác đi, Vô Ưu lúc ấy chỉ nghĩ là nói lấy lệ mà thôi, nhưng xong chuyện ngẫm lại mới hiểu được, thì ra Tiêu đại nhân đã sớm có sự chuẩn bị, lần đi Đột Quyết này làm Tứ hôn sứ chẳng qua chỉ muốn phá hư chuyện hòa thân mà thôi, buồn cười Vô Ưu lại không hiểu".

Tiêu Bố Y không thể không ngắt lời nói: "Công chúa nói vi thần cũng không dám nhận, vi thần đi Đột Quyết hòa thân, chính là đem hết khả năng vì Thánh Thượng phân ưu mà thôi, tuyệt đối không có ý phá hoại gì. Còn việc Thủy Tất Khả Hãn nam hạ, cũng không phải là chuyện mà ta có thể tưởng tượng ra được, công chúa ngàn vạn lần không thể nói như vậy".

"Ta biết người sợ phụ hoàng biết, lúc này mới yên lặng làm việc" Vô Ưu công chúa khẽ cười nói: "Chuyện này trong lòng ta hiểu rõ ràng là được, ta nói ra, đương nhiên sẽ không đề cập với phụ hoàng, ta chỉ muốn cho Tiêu đại nhân biết, Vô Ưu đối với mấy ân tình này đều ghi tạc vào lòng. Tiêu đại nhân đã vì Vô Ưu làm nhiều chuyện, ta lại lần nữa hiểu lầm Tiêu đại nhân, ngẫm lại cũng cảm thấy áy náy".

Nói tới đây Vô Ưu công chúa đột nhiên từ trong tay áo lấy ra một cây chủy thủ, hàn quang lập lòe. Tiêu Bố Y hoảng sợ, chụp lấy cổ tay của Vô Ưu, "Công chúa muốn làm cái gì?"

Nhìn thấy Vô Ưu nhìn mình, thu ba như nước, Tiêu Bố Y chậm rãi buông lỏng tay ra, nhưng vẫn lưu tâm động tĩnh của Vô Ưum chỉ sợ nàng lại tự gây hại đến bản thân, vậy hắn có nhảy xuống Hoàng hà cũng rửa không sạch được.

"Đến bây giờ ta mới biết được, thì ra Tiêu đại nhân cũng khẩn trương vì Vô Ưu" Vô Ưu khóe miệng lộ ra nụ cười giảo hoạt.

Tiêu Bố Y ho khan một tiếng, thầm nghĩ là ai muốn chết ở trước mặt ta, ta cũng phải cản, huống chi là cô?

"Chủy thủ này là Vô Ưu chuẩn bị cho chính mình" Vô Ưu nhìn mũi nhọn của thanh chủy thủ, nhẹ giọng nói: "Ta lúc trước hiểu lầm Tiêu đại nhân, nói hận người cả đời, sau khi người đi rồi liền chuẩn bị đem theo thanh chủy thủ này. Khi theo phụ hoàng bắc thượng, ta chỉ nghĩ, đợi khi qua Tử Hà, thì sẽ là khi Vô Ưu mất mạng, nhưng không nghĩ đến Nhạn Môn bị vây, ta cũng bỏ đi ý định này. Tiêu đại nhân..." Vô Ưu dùng chủy thủ cắt nhẹ, đã cắt một đoạn tóc xanh, ngón tay đem đoạn tóc quấn quanh thành một lọn, đặt ở trên tay Tiêu Bố Y, rồi lui ra phía sau hai bước, "Vô Ưu phải cùng với phụ hoàng về lại kinh thành, nhưng con tim của Vô Ưu, cũng như lọn tóc này, đều thuộc về Tiêu đại nhân".

Nàng sau khi nói xong, không dây dưa nữa mà xoay người bước đi, Tiêu Bố Y sửng sờ tại chỗ, thật lâu sau không nói gì.

Tay cầm lọn tóc xanh, Tiêu Bố Y nhìn mọi nơi, vốn định quẳng đi, nhưng lại nghĩ đến ngọn chủy thủ chói lọi kia, đành phải cất vào trong lòng, thở dài một hơi.

***

Ngoài thành Mã ấp, một đội binh sĩ chậm rãi đi tới.

Binh sĩ chẳng qua chỉ chừng ba trăm, tiến tới tuy thong thả, nhưng đội ngũ không chút rối loạn, nghiêm minh tề chỉnh.

Tướng cầm đầu tay cầm Hỗn thiết thương, nhìn thành Mã ấp cao lớn nguy nga, tuy không cười nhưng trong lòng cũng thở phào, Mã ấp, Lý Tĩnh ta rốt cuộc đã trở lại!

Tôn Thiếu Phương cách đó không xa, cùng mười mấy cấm vệ trong lòng đầy kính sợ nhìn về tướng quân như sắt thép phía trước, chiến thần bất bại, nội tâm kích động, không thể tự chủ.

Bọn họ thấy, bốn mươi vạn đại quân Đột Quyết là bị Lý Tĩnh dẫn theo mấy trăm người này ép cho phải trở về, Lý Tĩnh hơn một tháng này, dẫn dắt bọn họ qua lại mấy ngàn dặm, thảo nguyên đều bị phong thanh hạc lệ, thảo mộc giai binh (nghe tiếng gió thổi hạc kêu cũng lo sợ, nhìn cỏ cây cũng tưởng là binh sĩ), sau phát triển đến bước vừa nghe được cái tên Lý Tĩnh đã cắm đầu mà chạy.

Lý Tĩnh trận chiến cuối cùng là đi quấy nhiễu nha trướng Đột Quyết, hắn đương nhiên sẽ không công kích trực diện nha trướng Đột Quyết, nhưng không ngừng tập kích, đã làm cho nha trướng Đột Quyết không chịu nổi áp lực, cấp báo liên tục.

Lý Tĩnh xem trọng nhất là tin tức, thỉnh thoảng phái binh sĩ đi mọi nơi tìm hiểu, sau khi biết Khả Đôn cùng Sĩ Lợi Phất Thiết đã đến, thì sau khi quấy nhiễu vài lần thì không xuất binh nữa, tự nhiên làm cho Sĩ Lợi Phất Thiết uy vọng tăng cáo, lại qua mấy ngày, Lý Tĩnh tính ngày cũng không sai biệt lắm, dẫn quân yên lặng rút lui, dọc theo hướng đông nam Vu Đô Kim Sơn hành quân, dọc theo đường đi có thể nhìn thấy quân Đột Quyết liên miên bất tuyệt trở về, Lý Tĩnh bắt một tên quân Đột Quyết hỏi, biết Nhạn Môn đã được giải vây, không khỏi thở phào một hơi.

Một khi đã giải vây, hắn cũng không chậm trễ thời gian nữa, lệnh binh sĩ thay trang phục của quân Đột Quyết, trong lúc Thủy Tất Khả Hãn tức giận trùng trùng muốn bắt lấy hắn để khai đao tế, thì thần không biết quỷ không hay đã tới Tử Hà, bỏ đi trang phục Đột Quyế, Lý Tĩnh dẫn binh sĩ Đại Tùy lặng lẽ trở về, dân chúng có trông thấy cũng nghĩ đến đây là quân đội cần vương gì đó, lại không biết đội ngũ này chính là đại quân ma quỷ quét ngang các bộ lạc thảo nguyên, giải vây cho Nhạn Môn, bị người Đột Quyết thống hận.

Phía trước đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, một con ngựa trắng như tuyết đang nhằm thẳng hướng mà đến, xem ra đúng là vì Lý Tĩnh mà đến. Các cấm vệ khẩn trương, lại nhìn thấy Lý Tĩnh khóe

miệng mỉm cười, trầm giọng nói: “Tam đệ, đã lâu không gặp”.

Tiêu Bố Y xa xa khi nhìn thấy Lý Tĩnh, kích động khó có thểức chế, giục ngựa đuổi tới, nhìn thấy mọi người mặt xám mày tro, đen đúa gầy ốm, cảm khái nói: “Nhị ca, đã lâu không gặp, các người đã vất vả rồi”.

Mọi người tuy chỉ mới không gặp bất quá hơn tháng, lại là đã cách nhau cả thế giới, Tôn Thiếu Phương nhìn thấy nụ cười của Tiêu Bố Y, không khỏi cảm thấy mũi cay cay, ngửa đầu ức chế nước mắt, cũng mỉm cười chào.

Tiêu Bố Y nhìn thấy mọi người mệt mỏi, cũng không nói nhiều, đi trước dẫn đường. Còn chưa đến thành Mã ấp, chỉ thấy ngoài thành có hai hàng binh sĩ khải giáp sáng chói, tinh kỳ phấp phới, rất là uy phong.

Lý Tĩnh có chút kỳ quái, “Những người này làm cái gì, không phải là đến bắt chúng ta chứ?”

Tôn Thiếu Phương ở tại Đông Đô đã lâu, nhìn thấy giáp trụ của binh sĩ liền hiểu được, “Những người này là tinh binh của Vệ phủ, chỉ có Đại tướng quân Vệ phủ mới có thể điều động, tiêu lão Đại, thành Mã ấp thành chẳng lẽ có Đại tướng quân đến?”

Tiêu Bố Y cười nói: “Mấy người này là thủ hạ của ta” Nhìn thấy ánh mắt giật mình của mọi người, Tiêu Bố Y cũng có chút mặt toát mồ hôi nói: “Nhị ca quá nửa là chưa biết, ta chạy tới chạy lui, lơ đãng mò được cái chức Hữu kiêu vệ Đại tướng quân này, những người này là đến ra mắt, ta thấy bọn họ không có chuyện gì, liền bảo đi ra đón các người”.

Lý Tĩnh gặp nạn bất loạn, nghe được những lời này lại thiếu chút nữa là lập tức té xuống ngựa, “Hữu kiêu vệ Đại tướng quân, lơ đãng mò được? Ngươi mò được ở đâu, ta cũng đi mò”.

Tiêu Bố Y có chút xấu hổ, “Nhị ca, ta…”

Lý Tĩnh cũng cười rộ lên, “Đùa với đệ thôi, bất quá ngươi làm tướng quân, bổng lộc cũng không ít, mời ta uống rượu tất không thể thiếu”.

“Đó là tự nhiên rồi”.

“Tam đệ, chuyện may mắn nhất trong cuộc đời của con người là gì?” Lý Tĩnh ánh mắt chớp động, đột nhiên hỏi.

Tiêu Bố Y có chút mờ mịt, không biết Lý Tĩnh vì sao lại hỏi như vậy, Lý Tĩnh nhìn về phía cửa thành, nhẹ giọng nói: “Ta cảm thấy chuyện may mắn nhất không phải ngươi được làm Hoàng Thượng hay là tướng quân, mà là vô luận khi nào, ngươi còn sống, ở tại đầu đường, cũng sẽ có người một mực chờ ngươi”.

Ở đầu đường kia, một người ngựa đang chạy vội đến, thân áo hồng như ngọn lửa, tóc xanh có lẽ đã không còn, hồng nhan có lẽ đã già cỗi, nhưng phần chờ đợi kia, cũng vẫn cố chấp như ngọn núi kia, vĩnh viễn ở đó!

202. Chương 202: Thay Đổi

Hồng Phất đã thay đổi rất nhiều, ít nhất nàng đã không còn thấy lợi là mê hoặc nữa.

Cuộc sống chính là như thế, khi ngươi nghèo đến chỉ có một văn tiền, ngươi khẳng định là không cho ai khác, vậy ngươi là thánh nhân, ngươi nghèo có hai văn tiền, khẳng định sẽ cho người khác một văn, vậy ngươi là người tốt.

Hồng Phất nữ không phải thánh nhân, cũng không tính là người tốt, nhưng khi nàng có chút tiền, tuyệt đối sẽ không ôm khư khư mà không tiêu, nàng có thể vì nam nhân âu yếm mà vứt lại cuộc sống thoải mái ởThượng thư phủ, cũng có thể vì nam nhân âu yếm mà chịu đựng sự nghèo khó. Nàng hy vọng nam nhân mà mình lựa chọn đứng trên vinh quang, lại có thể chịu được mười mấy năm nghèo khó hèn mọn, nàng keo kiệt, nàng hẹp hòi, nhưng khi mất đi mười năm trân quý nhất trong cuộc đời, nàng cũng không hối hận.

Trong đại viện Lý trạch ở Mã ấp có mấy cái bàn tràn đầy rượu và thức ăn, Hồng Phất nữ tiếp đón các cấm vệ uống rượu, rất là nhiệt tình, "Động đưa đi, hay là chê đồ ăn ta làm không được tốt?"

Các cấm vệ đều lắc đầu, "Đồ ăn rất phong phú, chỉ là Lý Quận thừa cùng Tiêu Tướng quân đều không ở đây, nghe nói bọn họ lát nữa sẽ quay lại, chúng ta chờ một chút có được không?"

Bọn họ đều dùng giọng điệu thương lượng, Hồng Phất nữ đôi mắt lại có chút đỏ lên, nhẹ giọng nói: "Tốt, chỉ là sợ đồ ăn lạnh, Lý Tĩnh nhà ta về lại nói ta chiêu đãi không chu đáo".

"Lý phu nhân chiêu đãi cực kỳ chu đáo," Trương Khánh cười nói: "Chúng ta lúc trước đều đã thương lượng, tại thảo nguyên rượu không có một giọt, khi quay về, chúng ta nhất định phải kính Lý Quận thừa một ly, chúng ta muốn nói với Lý Quận thừa một tiếng, hắn là tướng quân tốt, chúng ta phục hắn!"

"Tam đệ ta mới là tướng quân," Hồng Phất nữ cười nói: "Các người chớ có thổi phồng Lý Tĩnh quá, hắn chẳng qua chỉ là một quận thừa".

Các cấm vệ đều nói: "Lý phu nhân, trong mắt chúng ta, Lý đại nhân mới đúng thật là tướng quân!"

Tôn Thiếu Phương cũng không ở đây, bằng không quá nửa gõ đầu bọn họ, mắng bọn hắn không được nói chuyện, Hồng Phất nữ trong lòng cũng có chút phấn chấn, lầm bầm nhìn ra ngoài cửa nói: "Lý Tĩnh sao lại còn chưa trở về?"

***

Lý Tĩnh, Tiêu Bố Y, Tôn Thiếu Phương giờ phút này đang ở trong một thôn ngoài thành Mã ấp.

Thôn cũng không giống như là một thôn, chỉ giống như một đống đổ nát, Lý Tĩnh nhìn đống đổ nát, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Cái này cũng không chút ngoài ý muốn, lần này quân Đột Quyết, hai quận chịu tổn hại nặng nhất chính là Mã ấp cùng Nhạn Môn. Quân Đột Quyết cướp phá, không có công vào được thành Mã ấp, tự nhiên sẽ lấy thôn xóm quanh đó để xả cơn giận.

Lý Tĩnh cưỡi ngựa tiến vào thôn xóm, chỉ thấy rất nhiều dân chúng trở lại dựng lại nhà cửa đơn giản, không kêu rên một tiếng.

Loại cướp bóc này bọn họ thấy đã nhiều, nhưng lại không thể tránh được, chỉ có thể yên lặng chịu đựng. Lý Tĩnh cũng than nhẹ một tiếng, không nói gì, chỉ đi đến thôn tây, nơi đây cũng không ngoại lệ là một mảng hỗn độn. Một ông lão đầu bạc trắng đang chống quải trượng, bất lực ngồi ở trên một khối đá lớn, hai mắt vô thần.

Lý Tĩnh xuống ngựa chậm rãi đi tới, "Vị lão trượng này, xin hỏi nhà của Vương Nhị Ngưu có ở gần đây không?"

Ông lão ngẩng đầu lên, vội vàng nói: "Ta là cha của nó, người là?"

Lý Tĩnh sửng sốt nhìn mọi nơi, "Vương lão trượng, ngươi ở nơi nào?"

Vương lão trượng cao thấp đánh giá Lý Tĩnh, đột nhiên run rẩy đứng lên, chụp lấy tay của Lý Tĩnh, "Nhị Ngưu làm sao vậy? Nó xuất chinh không lẽ đã xảy ra việc ngoài ý muốn?"

Lý Tĩnh nhìn vào hai mắt ông lão, hồi lâu mới nói: "Hắn là một anh hùng, khi đánh quân Đột Quyết, không may đã xảy ra việc ngoài ý muốn".

Vương lão trượng vô lực ngồi xuống, nhưng không có khóc rống lên, chỉ lẩm bẩm nói: "Nó là một anh hùng..."

Tôn Thiếu Phương nhìn thấy ông lão đầu tóc bạc trắng, đã không còn chỗ nương tựa, không khỏi cánh mũi có chút cay cay. Hắn thật ra thực không biết Lý Tĩnh ra khỏi thành có dụng ý gì, nhưng nhìn thấy Lý Tĩnh lại là tìm kiếm người nhà binh sĩ, mới hiểu được binh sĩ này anh dũng xông về phía trước là vì cái gì!

Lý Tĩnh từ trên yên ngựa lấy một túi mười điếu tiền đưa cho lão trượng, "Đây là trợ cấp của quan phủ, mong lão trượng người thu lấy. Các khoản thuế về sau, nhà của người sẽ được miễn, việc này ta đã báo cho thôn, nếu có gì sai sót, người chỉ cần đến thành Mã ấp tìm Lý Quận thừa là được".

Vương lão trượng nhìn Lý Tĩnh, cũng không có nhận tiền, đột nhiên hỏi, "Người chính là Lý Tĩnh Lý đại nhân?"

Lý Tĩnh ngạc nhiên trả lời: "Là ta".

Vương lão trượng đột nhiên nở nụ cười, môi mấp máy vài cái, "Nhị Ngưu khi xuất chinh nói, hắn đi theo Lý đại nhân, bảo ta yên tâm…"

Vương lão trượng thanh âm nghẹn ngào, Lý Tĩnh trầm mặc, Tôn Thiếu Phương không biết là lão trách cứ hay khổ sở, Tiêu Bố Y cũng im lặng, không biết vì sao, trong đầu đột nhiên hiện lên một câu thơ, Lũng thượng chinh phu lũng hạ hồn, tử sanh đồng hận hán tướng quân! (Hồn chinh phu ấy gò đất đây, tử sinh đều hận tướng quân này).

Chỉ là ai biết ngàn dặm sa trường khổ nhọc, Lý Tĩnh thành công thế nhưng không hề được phong thưởng. Hắn không oán hận sao chứ, có lẽ hắn cũng đã sớm biết kết quả này?

"Nó bảo ta yên tâm, nó nói, cho dù nó chết, Lý đại nhân cũng sẽ không quên người nhà của binh sĩ" Vương lão trượng đột nhiên lệ rơi đầy mặt, đã ức chế không được sự bi thương, "Nó không có nhìn lầm người, nó ra đi không có tiếc nuối, ta cảm ơn Lý tướng quân".

***

Khi ba người Lý Tĩnh rời khỏi thôn xóm, sắc trời đã muộn, Lý Tĩnh ước chừng dùng thời gian một ngày để tìm mười hai nhà, có hai nhà đã không còn ai ở đó, hắn chỉ có thể mệt mỏi mà quay về, hắn phát tiền không nhiều lắm, nhưng hắn đã làm hết sức.

Tôn Thiếu Phương đi ra khỏi thôn xóm, nhìn ánh nắng chiều, đột nhiên cảm khái nói: "Lý tướng quân, ta cho tới bây giờ chưa từng gặp qua loại tướng lãnh như tướng quân".

Lý Tĩnh cũng nhìn ra phương xa, đột nhiên hỏi, "Thiếu Phương, ngươi có biết binh sĩ ta dẫn đi này vì cái gì mà bỏ qua sinh tử, anh dũng giết địch không?"

"Đương nhiên là bởi vì Lý tướng quân người" Tôn Thiếu Phương không chút do dự nói: "Làm binh sĩ của người, là may mắn của bọn họ. Lý tướng quân chinh chiến thảo nguyên mấy ngàn dặm, đánh tan mười mấy bộ tộc của thảo nguyên, làm cho bốn mươi vạn đại quân của Khả Hãn phải rút lui, ba trăm binh sĩ chỉ chết mười hai người, tướng quân nào của Đại Tùy có thể làm được?"

Tiêu Bố Y một đường trầm mặc, nghe được những điều này không khỏi cũng cảm xúc mênh mông.

Lý Tĩnh lại lắc đầu nói: "Ngươi nói rất là sai!"

Nhìn thấy Tôn Thiếu Phương cùng Tiêu Bố Y ngạc nhiên, Lý Tĩnh đưa tay chỉ thôn xóm đổ nát, trầm giọng nói: "Bọn họ quên đi sinh tử không phải là vì Lý Tĩnh ra, mà là vì mảnh đất thân yêu của bọn họ! Đại Tùy sau khi sửa lại chế độ Phủ binh chế, binh hộ biên nhập dân hộ, quy về châu huyện quản lý, không hề tồn tại, nhưng binh sĩ vẫn có quân danh, trừ số ít tinh binh Vệ phủ là triều đình nuôi dưỡng ra, đại bộ phận binh sĩ này đều quy về Vệ phủ quản lý, ngày thường làm nông, chiến thì xuất chinh, tự trang bị. Lần này Tứ hôn sứ ta dẫn theo ba trăm binh sĩ, ngày thường đều ở nhà làm nông, trang bị tốt chính là bởi vì tứ hôn. Bọn họ đi lính không vì công danh, chỉ vì để được ruộng vườn có thể miễn nạp thuê, một người xuất binh, già trẻ trong nhà không lo lắng, ba trăm binh sĩ này tuy ít, nhưng người nào cũng đều là do Lý Tĩnh ta tinh tâm chọn lựa, nghiêm khắc huấn luyện, ta xem bọn họ cũng giống như tay chân vậy".

Nhìn thấy Lý Tĩnh bỗng nhiên có chút kích động, Tiêu Bố Y cùng Tôn Thiếu Phương liếc mắt nhìn nhau, không biết nói thế nào cho tốt. Tiêu Bố Y lại biết, Lý Tĩnh tinh tâm huấn luyện ba trăm tinh binh cũng là vì Tiêu Bố Y hắn.

Có đôi khi, huynh đệ với nhau không cần nhiều lời.

"Khi ở tại thảo nguyên bọn họ biết bốn mươi vạn quân Đột Quyết nam hạ đến biên thùy, thật ra ruột nóng như lửa đốt, lại có thể quên đi sinh tử, chính là bởi vì đều hiểu được, trở về cũng không làm nên được việc gì, chỉ có thể đánh cho tốt, mới có thể cứu được gia hương phụ lão ở nhà" Lý Tĩnh buồn bã nói: "Hoài Âm Hầu có nói qua, binh tướng như Hàn Tín, càng nhiều càng tốt. Một tướng vì thành tựu, xương trắng rải sa trường. Lý Tĩnh ta dẫn binh, không cầu nhiều, chỉ cầu thắng. Lý Tĩnh chỉ có một cái mạng, bọn họ hà

tất không phải cha mẹ sinh ra? Lý Tĩnh ra cầu thắng, không cần xương cốt của binh sĩ! Hôm nay ta đến phát tiền, cũng không vì bọn họ cảm kích, mà bất quá chỉ để giảm đi sự áy náy trong nội tâm của ta mà thôi. Bởi vì ta lúc trước đã hứa làm cho quê hương của bọn họ không bị quân Đột Quyết lăng nhục. Ta thực không có làm được, ta thực thẹn với lòng".

Lý Tĩnh nói tới đây, khóe mắt hán tử sắt thép cũng có lệ quang, rất là thương cảm, Tiêu Bố Y cùng Tôn Thiếu Phương mặt đều đổi sắc, thật lâu sau không có nói gì!

***

Đợi khi ba người Tiêu Bố Y quay trở về, phát hiện các cấm vệ vẫn còn đang đợi. Lý Tĩnh khó hiểu nói: "Hồng Phất, ta bảo nàng chiêu đãi bọn họ ăn uống, sao lại đợi tới một ngày?"

Hồng Phất nữ thiếu chút nữa đã nhéo cái lỗ tai Lý Tĩnh xuống, "Chàng nói mà không biết xấu hổ, khách đến chủ không để ý, chàng có biết rất là thất lễ không, những người này chỉ vì kính chàng một chén rượu, đã đợi cho tới giờ".

Tôn Thiếu Phương thấp giọng cùng các cấm vệ nói mấy câu, các cấm vệ đều đứng lên, có người thì mở bình rượu, có người thì đi tìm bát, phút chốc rượu đã đầm đìa cả bàn.

Tôn Thiếu Phương dẫn đầu cầm lấy một bát rượu, chân thành nói: "Lý tướng quân, bát rượu này là Thiếu Phương kính người, người quan hàm tuy không bằng Tiêu đại nhâni, nhưng con người của ngài, không thua gì Tiêu đại nhân".

Các cấm vệ nghe xong Tôn Thiếu Phương nói, vốn đang buồn bực thì giật mình, giật mình xong lại biến thành kích động cùng kính ngưỡng.

Loại kính ngưỡng này tuyệt đối không phải đột nhiên đến, mà là tích lũy từ sinh tử khổ chiến hơn tháng nay, đến giờ khắc này mới bùng nổ ra.

Bọn họ thật sự không có nghĩ đến, Lý Tĩnh hôm nay lại đi thăng gia quyến của binh sĩ đã chết, một khi đã như vậy, bọn họ cho dù đợi vài ngày thì đã sao?

Tiêu Bố Y cũng đưa tay cầm một bát rượu lên cười nói: "Thiếu Phương nói không đúng rồi, không phải không thua kém, mà là ta căn bản không thể so sánh. Quan hàm chẳng qua chỉ là hư danh, ai có thể nói Lý Quận thừa sẽ không làm quan đến cực phẩm, trở thành một Đại tướng quân chân chính?!"

Tất cả mọi người đều ầm ầm kêu đúng, rượu cạn chén, uống thực là thống khoái.

Rượu qua ba tuần, Tôn Thiếu Phương sớm dẫn theo các cấm vệ rời đi, nhà người ta huynh đệ tình thâm, hơn nữa còn có vợ chồng xa cách đã lâu, chiêu đãi ngươi một bữa đã là rất nể mặt rồi, nếu còn không biết rút đi, lôi kéo người ta uống suốt đêm, Hồng Phất nữ kia không lấy chổi đuổi ngươi ra đường thì đã xem như ông trời có mắt.

Hồng Phất nữ tuy rất nhiệt tình, Tôn Thiếu Phương vẫn cảm thấy ánh mắt của nàng như ẩn chứa dao vậy, chủ yếu là tính tình trước kia cũng khó mà thay đổi, Hồng Phất nữ tính tình ở tại Đông Đô cũng rất là nổi danh.

Tiêu Bố Y cũng có suy nghĩ như thế, hơn nữa hắn còn có chuyện, cũng đứng dậy cáo từ, khi đi đến cửa, nhìn thấy đám người Tôn Thiếu Phương đã đi xa, đột nhiên nhớ tới cái gì, đưa tay vào lòng lấy ra một quyển sách, xoay tay đưa cho Lý Tĩnh, "Nhị ca, huynh đệ ta lúc này mới ngồi trên chức Hữu kiêu vệ vài ngày, cũng đã có phụ lão hương thân đưa tới Tôn Tử binh pháp, ta giữ cũng vô dụng, nhị ca có lẽ có thể dùng tốt hơn".

Lý Tĩnh cười cười, khi tiếp nhận quyển sách kia, nụ cười càng đậm, "Ta đương nhiên thấy hữu dụng, một khi đã là thịnh tình của tam đệ, ta sao lại không nhận".

Hồng Phất nữ nhìn thấy quyển sách mà Tiêu Bố Y lấy ra lại dùng hộp để chứa, rất là hoa mỹ, mặt trên dùng chữ vàng viết bốn chữ to Tôn Tử binh pháp, như rồng bay phượng múa, rất là đẹp mắt.

Nghĩ Tiêu Bố Y không biết binh pháp, lại có thể leo lên chức Hữu kiêu vệ Đại tướng quân, Lý Tĩnh thành thục binh pháp hơn mười năm, bất quá cũng chỉ là Quận thừa, trong lòng không khỏi oán hận, bỗng nhiên

có chút chua xót.

"Tam đệ lần trước tặng ngọc quý, lần này lại tặng nhị ca ngươi binh pháp, cũng xem như là huynh đệ tình thâm. Chỉ là Nhị ca ngươi thường hay nói, binh pháp quý tại tùy cơ ứng biến, sách này đối với hắn mà nói..."

Lý Tĩnh xua xua tay, "Hồng Phất, Tam đệ tặng, luôn có ý tốt".

Tiêu Bố Y cười cười, xoay người rời đi.

Hồng Phất nữ cùng tỳ nữ thu thập chén bát, Lý Tĩnh hiện tại nói như thế nào thì cũng là một Quận thừa, trong nhà không có tỳ nữ thật sự cũng quá mức keo kiệt, cũng cắn răng mua một người, chỉ là nàng lo dọn dẹp cũng không có hô quát.

Nhanh chân nhanh tay thu dọn xong tất cả, Hồng Phất nữ nhìn sắc trời thì đã tối rồi.

Nến đỏ đã được thắp lên, Hồng Phất nữ đi vào đại sảnh, duỗi tay ưỡn lưng, cười nói: "Đã lâu không có bận rộn như thế" Nhìn thấy Lý Tĩnh lẳng lặng ngồi ở phòng khách, nhìn Tôn Tử binh pháp ở trên bàn, vẫn chưa động đến, Hồng Phất nữ lắc lắc đầu, "Tam đệ thật sự là buồn cười, không hiểu sao lại tặng chàng Tôn Tử binh pháp, lại không biết binh pháp gì chàng cũng đã sớm ghi tạc vào trong lòng".

Chậm rãi ngồi xuống, Hồng Phất nữ đưa tay phủi tro bụi trên vai Lý Tĩnh, phát hiện đường chỉ đã đứt, cau mày, "Phu quân, bộ quần áo mới của chàng sau khi xuất chinh trở về đã thành cũ nát, thiếp cũng muốn làm cho chàng một bộ quần áo mới, chỉ là hôm nay chiêu đãi bằng hữu tam đệ, không muốn quá mức keo kiệt, tổng nhà tích góp nửa năm nay đã tiêu hầu hết, hay là, chúng ta bán ngối ngọc mà tam đệ tặng?"

Nhìn thấy Lý Tĩnh cũng không nói gì, Hồng Phất nữ nhẹ giọng nói: "Thiếp biết ngọc kia là tâm ý của tam đệ, giá trị liên thành, nhưng chàng hiện tại là Quận thừa, chiêu đãi so với khi ở Đông Đô nhiều hơn rất nhiều, quá mức keo kiệt chẳng phải là làm mất mặt tam đệ sao? Chúng ta không bằng đem ngọc đi cầm, đợi khi có tiền sẽ chuộc trở về? Quên đi, thiếp nói cũng không được tốt cho lắm,".

"Hồng Phất," Lý Tĩnh đưa tay nắm lấy đôi tay của Hồng Phất nữ, đôi tay búp măng này vốn trước kia một giọt nước sôi cũng không động tới, nhưng hiện tại nhìn lại, rõ ràng đã thô ráp đi rất nhiều, ánh mắt từ tay của Hồng Phất nữ nhìn lên bộ quần áo vải thô của nàng, "Nàng hình như cũng đã lâu không có quần áo mới".

Hồng Phất nữ nhẹ nhàng dựa vào bên người Lý Tĩnh, "Thiếp cần gì quần áo mới, quần áo của thiếp cũng đủ dùng. Nói đếp, thiếp cũng không thường ra ngoài".

Lý Tĩnh ôm thê tử vào lòng, khẽ thở dài: "Được vợ như thế, còn cầu gì nữa?"

Hồng Phất nữ trong phút chốc nét mặt giãn ra, cảm thụ sự thân mật khó được, "Phu quân, thật ra nghèo cũng không sao, ăn mặc rách rưới cũng không sao, nhưng rõ ràng chàng có đại tài, cũng không được triều đình sử dụng, rõ ràng chàng có công lớn, cũng không được triều đình trọng thưởng, đây mới là chuyện thiếp khó chịu nhất. Chàng xem được, thiếp lại xem không được, lại nói tam đệ hắn..."

"Nàng không hiểu hắn" Lý Tĩnh lắc đầu, đưa tay mở quyển sách ra, dưới ánh nến, trong sách tỏa ra ánh vàng rực rỡ.

Hồng Phất nữ ánh mắt dừng ở trên sách, kinh ngạc khó hiểu, thật lâu sau mới nói: "Trong sách sao lại chứa vàng lá?"

Lý Tĩnh đem quyển sách đặt ở trên tay Hồng Phất nữ, khẽ cười nói: "Nàng không phải cũng nói, binh pháp là ở tùy cơ ứng biến, sách này cũng thế. Hồng Phất, lấy vàng lá này đi mua y phục cho nàng đi, quần áo của ta còn sử dụng được".

***

Tiêu Bố Y khi từ Lý trạch đi ra, thở phào một hơi, vì bản thân, cũng là vì vợ chồng Lý Tĩnh.

Nhìn ánh sao lấp lánh trên bầu trời, phảng phất như đôi mắt của tình nhân, hắn nhiều ít cũng có chút cô đơn.

Hắn hiện tại thân là Hữu kiêu vệ Đại tướng quân, tự nhiên không lo thiếu tiền hô hậu ủng, mới ra khỏi Lý trạch, đã có tinh binh Hữu vệ phủ đi tới hộ vệ, bất quá hắn đã cho hộ vệ trở về, bản thân thì đi dạo ở trong thành Mã ấp.

Đi ở trong thành cổ Mã ấp, Tiêu Bố Y đột nhiên nghĩ đến, ước chừng một năm trước, bản thân hắn cũng đi tới đây như vậy, khi đó vẫn là tỉnh tỉnh mê mê khát khao buôn bán ngựa làm giàu, bên người còn có Dương Đắc Chí, không hiểu sao lại bị đuổi giết, thiếu chút nữa là bỏ mạng, sau mới biết là Lý Chí Hùng vì tứ khoa cử nhân nên muốn giết hắn.

Mọi nguyên nhân, bất quá là bởi vì hắn quen với Bùi Minh Thúy, vì nàng ta mà đua ngựa một trận, nhân sinh chính là như thế, giống như là một con thuyền đơn độc giữa biển, một cành hoa lơ đãng cũng sẽ làm ngươi đổi hướng.

Dương Đắc Chí sao lại lâu rồi vẫn không có tin tức, Tiêu Bố Y khi nghĩ đến cũng rất là lo lắng, nhưng lại cảm thấy không có biện pháp nào.

Một người ở thời đại này, thật sự chẳng khác gì cây cỏ, Dương Đắc Chí mất tích khó hiểu, cũng khó mà tìm được. Hắn bỗng nhiên phát hiện, bản thân mình đối với hắn, một chút cũng không biết. Mình không biết hắn có thân nhân hay không, nhà ở đâu, Dương Đắc Chí cho tới bây giờ cũng chưa từng nói qua!

Chậm rãi lắc lắc đầu, Tiêu Bố Y chỉ có thể hy vọng Dương Đắc Chí này võ công tuy không cao, nhưng linh hoạt, thành thục chững chạc, có lẽ không có việc gì.

Tiêu Bố Y than nhẹ một tiếng, không nghĩ về Dương Đắc Chí nữa, phát hiện trước mặt có một cái quán, đang có mấy người ngồi ăn, Tiêu Bố Y nhìn thấy một bóng người đang bận rộn, trong lòng chợt động đi tới ngồi xuống gọi một bát miến.

Lão nhân vẫn là lão nhân một năm trước kia, xem ra nếu không chết, sẽ vẫn bận rộn. Lão hình như không nhận ra Tiêu Bố Y, nghe hắn gọi cũng không ngẩng đầu lên, nhanh chân nhanh tay đưa lên một bát miến chân heo hầm.

Tiêu Bố Y cầm lấy đũa, nhưng hồi lâu cũng không có động đũa, lẳng lặng nghĩ tới chuyện sơn trại.

Thế sự chính là như thế, cũng không phải là ngươi muốn làm cái gì là nhất định sẽ thành công, hắn hôm nay đã cách con đường buôn bán ngựa xa hay gần, Tiêu Bố Y cũng không rõ ràng lắm, bất quá mã trường cho tới bây giờ, coi như là có quy mô, hắn đã tranh thủ ghé qua sơn trại một lần, rất là vui mừng.

Dương Quảng từ Thái Nguyên về lại Tây Kinh, hắn liền lập tức đi Mã ấp, hắn cảm thấy Lý Tĩnh cũng nên trở về vào lúc này, bất quá trên đường đi tới Mã ấp, khi đi qua sơn trại, Tiết Bố Nhân dẫn theo một người tới báo đã nhận được bầy ngựa đầu tiên do Mông Trần Tuyết phái người đưa tới.

Tiêu Đại Bằng vẫn ở lại Thái Phó phủ Đông Đô, Tiết Bố Nhân thì trở về xử lý chuyện sơn trại.

Rất hiển nhiên, tất cả mọi người đều hiểu hắn làm Thái Phó Thiếu Khanh cũng không lâu dài, có thể nương theo quan vị của hắn mà mưu cầu ích lợi lớn nhất mới là chuyện quan trọng nhất.

Mục trường sơn trại đã bắt đầu có quy mô, năm trước các con ngựa mẹ đã sinh ra bầy ngựa con đầu tiên, nhưng còn phải nuôi hai ba năm nữa mới có thể sử dụng, từ phẩm chất chủng loại mà nói, so ra vẫn kém Quyền Mao Qua ở Thanh Giang mã trường, nhưng dù sao cũng cấp cho mọi người hy vọng, coi như là có cái để tuyển chọn. Mông Trần Tuyết đưa tới mấy trăm thớt chiến mã đã xem như là số lượng lớn, thậm chí Ngõa Cương lăn lộn nhiều năm cũng không có được nhiều ngựa như vậy. Bất quá đây chỉ là nhóm chiến mã đầu tiên, vẫn còn ít nhất ba bầy chiến mã nữa.

Nhưng bán cho ai đối với Tiêu Bố Y mà nói, vẫn là một vấn đề, hắn biết một điều, Nhạn Môn sau khi giải vây, Đại Tùy tuy biểu hiện vẫn kiên trì đến cuối cùng, nhưng ai cũng có thể rõ ràng Đại Tùy mưa gió đã đến, các thế lực đều bước nhanh hơn trên con đường mưu phản, ngựa là thứ cần thiết, một con ngựa tốt bán ra có thể thu được bằng thu nhập nửa năm của người dân.

Lưu lại cho mình dùng, hoặc là bán ra ngoài? Đối với Tiêu Bố Y hôm nay, đã là một sự lựa chọn.

Vốn hắn buôn bán ngựa mục đích chính là kiếm tiền. Nhưng hắn hiện tại hoàn toàn không thiếu tiền, bởi vì hắn lấy được bảo tàng của Trương Giác, đã là một người giàu có kinh người, nhưng có giàu có cũng chưa

chắc đã quan trọng bằng ngựa.

Nhưng vẫn canh cánh trong lòng Tiêu Bố Y còn có một nghi vấn, nếu nói thiên thư mỗi khi thay đổi triều đại liền xuất hiện, bảo tàng này chẳng lẽ mỗi lần đều có, các triều trước không có lấy đi? Hắn lúc trước khi cho Viên Lam đi Lưu Tô Hà đào bảo tàng, thậm chí còn nghĩ rằng sẽ không có bảo tàng, không có nghĩ đến lại thu hoạch lớn như vậy, dưới con mắt của Vương Thế Sung mà lấy được bảo tàng tuy là một vấn đề khó, nhưng khó khăn so với Tiêu Bố Y dự kiến còn ít hơn rất nhiều, điều này làm cho hắn nhiều ít cũng có chút nghi hoặc.

Trong khi đang cân nhắc, bên người có hai thực khách thì thầm, "Lão Trương, hiện tại ngươi nói làm ăn cái gì là tốt nhất? Lúc này làm nông đã không được nữa, làm ruộng hàng năm thu vào còn không đủ nộp thuế, thật sự làm cho người ta sống không nổi, ta cảm thấy hiện tại một con ngựa quả thực so với một người còn muốn quý hơn, ngươi nói đi buôn bán ngựa thế nào?"

Lão Trương lắc đầu nói: "Lão Lý, buôn bán ngựa không phải là chuyện mà chúng ta có thể làm được, đầu tiên ngươi phải có tiền, tiếp theo ngươi phải có đường lối, nguồn ngựa lớn nhất chính là Đột Quyết, nhưng ngươi cũng biết, Đột Quyết mới cùng Đại Tùy chiến tranh, Đại Hãn thảo nguyên đã nói cấm các bộ lạc cùng Đại Tùy buôn bán ngựa. Con đường phía Đột Quyết đã bị cắt đứt, Trung Nguyên mua ngựa chỉ có thể tự nuôi tự bán, nơi nơi đều có người muốn mua ngựa, nhưng tìm không ra người bán".

Tiêu Bố Y nghe rất thích thú, thầm nghĩ hai người dân này nói cũng có đạo lý, một khi đã như vậy, mình thật ra cũng không vội bán ngựa.

"Nhưng người Đột Quyết vẫn muốn kiếm tiền," Lão Lý không phục nói: "Ta biết có một số người vẫn lén đi Đột Quyết, chỉ cần lá gan lớn một chút, cũng không lo kiếm không được tiền".

Lão Trương lắc đầu nói: "Tiểu tử ngươi ngại mạng sống quá dài hay sao, hiện tại làm ăn không kiếm tiền được, làm thổ phỉ may ra mới có thể. Một năm trước hình thức xem như là không tệ, ta cũng từng lén đi Đột Quyết, thiếu chút nữa là cái mạng cũng đánh mất. Đám mã phỉ rất là hung hãn, đầu tiên là dùng máy bắn đá bắn chận đường, không đè chết ngươi thì cũng dọa chết ngươi, sau đó lập tức lao xuống chận đường lui của ngươi, gặp chống cự liền bắn tên, hộ vệ mà thương nhân mời đao còn chưa kịp giơ lên đã bị bắn như lông nhím, lão tử lúc trước bị dọa cơ hồ đái ra quần, thiếu chút nữa là ở truồng mà chạy về".

Tiêu Bố Y ngạc nhiên, không khỏi quay đầu nhìn lại, cảm giác hắn nói như hình như chính là mình. Lão Trương nói đến chuyện lúc trước trong lòng vẫn còn sợ hãi, nhưng cũng tính là kiến thức rộng rãi, nhịn không được nhìn mọi nơi có chút khoe khoang.

Thấy Tiêu Bố Y đang nhìn về phía mình, lão Trương đột nhiên nhảy dựng lên, như gặp quỷ vậy, nhìn Tiêu Bố Y nói: "Ngươi chính là thủ lĩnh của đám cường đạo kia, ta nhận ra ngươi!"

Tiêu Bố Y đang cắm đầu ăn, có chút xấu hổ, lão Trương vốn đang có chút khiếp đảm, nhưng nhìn thấy Tiêu Bố Y không để ý tới hắn, chỉ nghĩ hắn có tật giật mình, ngược lại cũng can đảm hẳn lên, nhảy đến trước mặt Tiêu Bố Y lớn tiếng kêu to: "Chính là ngươi, ta nhận ra ngươi!"

Tiêu Bố Y nhìn thấy hắn nhảy đến trước mặt, đột nhiên hai mắt hiện ra hàn quang, lão Trương bị dọa liên tục thụt lùi, lớn tiếng hô: "Bắt cường đạo, bắt cường đạo!"

Hắn vừa la lên, liền cảm giác bên người có một trận gió xẹt qua, hàn quang thoáng hiện, một thanh kiếm nhằm thẳng ngực của Tiêu Bố Y đâm tới, không khỏi hoảng sợ, thầm nghĩ quan phủ lần này sao lại tới nhanh đến như thế, hơn nữa nói giết là giết?

Tiêu Bố Y phản phất như trở lại một năm trước, đơn giản là trong bóng đêm bỗng nhiên nhảy ra một người, huy kiếm đâm hắn, giống như sát thủ trước kia.

Chỉ là hắn đã không phải là Tiêu Bố Y lúc trước! Lần bị ám sát này đối với hắn mà nói, bất quá cũng giống như bát chân heo hầm trước mắt mà thôi!

Tiêu Bố Y vẫn ngồi bất động, đôi đũa trong tay kẹp một cái, đã chận đứng trường kiếm. Thích khách cả kinh, mới muốn dùng lực tống kiếm tới, không nghĩ đến Tiêu Bố Y cổ tay chợt trở, 'băng' một tiếng, trường kiếm đã bị đôi đủa của hắn bẻ gãy!

Thích khách trong lòng lạnh lùng, chỉ thấy một cái chén đã nhằm mặt phóng tới, tránh né không kịp, mặt đã bị cái chén đánh trúng, vừa nóng vừa đau, trước mắt đổ hào quang, không khỏi muốn chạy trốn, đột nhiên trước ngực chợt lạnh, thích khách liên tục lùi hai bước, trước ngực phun ra một đạo máu tươi, ngửa mặt lên trời mà ngã xuống.

Tiêu Bố Y lấy đũa ngăn địch, bẻ kiếm đánh lại bất quá chỉ trong tích tắc, lão Trương nhịn không được lại tiểu ra quần, quỳ rạp xuống đất, gấp giọng nói: "Xin tha mạng, ta không nhận ra người!"

Tiêu Bố Y cũng không có đứng dậy, cũng không có nói chuyện, lão Trương cũng không dám đứng dậy, chỉ sợ hắn giết mình như là giết gà vậy, ở phương xa có tiếng ồn ào, rồi có vô số binh sĩ chạy đến, lão Trương nhìn thấy binh sĩ đến, đột nhiên nhảy dựng lên, chỉ vào Tiêu Bố Y nói: "Bắt cường đạo, hắn chính là cường đạo!"

Một binh sĩ sĩ vung tay táng cho cái tát, giận dữ nói: "Mắt chó ngươi mù rồi sao, đây là Hữu kiêu vệ Đại tướng quân của triều đình, ngươi lại dám nói là cường đạo?" Binh sĩ sau khi đánh xong lão Trương, quay trở lại thi lễ, cung kính nói: "Tiêu tướng quân, chúng ta cứu hộ chậm trễ, xin thứ tội!"

Lão Trương thiếu chút nữa là hôn mê bất tỉnh, cũng không còn nước tiểu để mà đái ra quần, 'thịch' một tiếng lại quỳ xuống, khóc kể nói: "Tha mạng, Đại tướng quân, ta không nhận ra người!"

203. Chương 203: Chia Tay Và Gặp Lại

Lão Trương trong chốc lát nhận ra Tiêu Bố Y, trong chốc lát lại không nhận ra, bản thân cũng tràn đầy hồ nghi.

Đại tướng quân trước mắt này hai hàng lông mày rậm rạp, mũi thẳng tắp, trông khá đẹp trai, cùng với đầu lĩnh thổ phỉ cướp bóc năm đó giống nhau như đúc. Nhưng đầu lĩnh thổ phỉ sao lại là Đại tướng quân, đây chẳng phải chuyện cười sao?

Tiêu Bố Y cũng nhíu mày nói: "Đi tìm trên người thích khách xem có manh mối gì không, những người này hiện tại quảthực là vô pháp vô thiên".

Binh vệ sớm đi qua lật qua lật lại thích khách đã chết, lão Trương quỳở trên đất, khấu đầu lia lịa nói, "Đại tướng quân, Đại tướng quân, tiểu nhân nhất thời bị quỷ làm mờ mắt, nhìn làm tướng quân..."

Tiêu Bố Y thầm nghĩ, ngươi không có nhìn lầm, thổ phỉ cùng tướng quân vốn chính là một người, chỉ là hôm nay ngươi muốn làm giống như Lại Tam tố ta, lại không có Vũ Văn Hóa Cập làm hậu đài, thì chỉ là làm trò cười mà thôi.

"Đứng lên đi," Tiêu Bố Y nhìn thấy lão Trương khấu đầu như vậy, cũng ôn hòa nói: "Nhớ kỹ đạo lý họa là từở miệng mà ra, lần sau ngàn vạn lần phải cẩn trọng, trở về đi".

Lão Trương ngàn ân vạn tạ chạy đi, vệ binh cũng trở lại, có chút sợ hãi nói: "Đại nhân, trên người thích khách thực không có lưu lại manh mối gì, bất quá thuộc hạ sẽ đi thông báo cho Vương Thái Thú, để hắn nhanh chóng đi truy tìm người sai khiến. Tiêu tướng quân, mấy thực khách này xử lý như thế nào, có cần bắt về thẩm vấn hay không, trong đó cũng có thể có đồng đảng của thích khách".

Mới vừa rồi tình hình hỗn loạn, các thực khách vốn chạy tứ tán, lại bị kiêu vệ bủa vây tứ phía khống chế toàn bộ, hiện đang run run nhìn Đại tướng quân tuổi trẻ trước mắt này.

Tiêu Bố Y thực không để ý đến đề nghị của thủ hạ, đứng dậy đi tới bên cạnh thích khách, nhìn thấy hắn khá trẻ tuổi, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin cùng kinh hãi.

Thích khách này tuổi còn rất trẻ, bất quá lại sớm mất đi tính mạng.

Tiêu Bố Y nhìn khuôn mặt kia, lại một lần nữa phát hiện mình đã thay đổi rất nhiều, trước đây, hắn luôn phải chạy trốn, trước đây, khi hắn bị ám sát, hắn vẫn phải lo lắng là ai đến giết hắn, làm thế nào hóa giải, nhưng hiện tại đã khác trước.

Khi sát thủ đến giết hắn, hắn cơ hồ không chút do dự ra tay phản kích giết chết, mạng như cây cỏ, hắn cũng chỉ có một cái mạng, lấy giết chóc để ngăn giết chóc là biện pháp duy nhất của hắn hiện nay.

Từ khi hắn lên làm Hữu kiêu vệ Đại tướng quân, tuy không nghĩ tới sĩ diện, bất quá thủ hạ cũng phải đi theo. Tiêu Bố Y độc lai độc vãng đã quen, đột nhiên tiền hô hậu ủng không khỏi cũng có chút không quen.

Bất quá hắn tuy không có bảo các kiêu vệ đi theo, nhưng dù sao Đại tướng quân ở trong thành Mã ấp, các kiêu vệ nào dám chậm trễ, đã sớm trong trong thành Mã ấp trong ngoài tuần tra, nhưng không nghĩ đến thích khách vẫn có thể thần không biết quỷ không hay mà trà trộn vào.

Một khuôn mặt hoàn toàn lạ lẫm, hai người hoàn toàn xa lạ lại nhất định phải phân ngươi chết ta sống, Tiêu Bố Y khi đứng lên, cười cười, đưa ra kết luận rất hoang đường này.

"Ngươi là Thượng Quan Lam Hiên?" Tiêu Bố Y xoay người hỏi.

Vệ binh nói: "Vâng".

"Cứ theo những gì ngươi nói mà làm, những người này thả ra" Tiêu Bố Y trầm ngâm, "Các ngươi lui ra đi, ta muốn yên tĩnh một mình".

Các kiêu vệ gật đầu ẩn thân vào trong bóng tối, như u linh vậy.

Tiêu Bố Y lại ngồi trở lại ghế, nhìn thấy lão nhân nhìn hắn, áy náy lấy ra một xâu tiền đặt ở trên bàn, "Cũng may tổn thất không tính là nhiều chút tiền này xem như là ta bồi thường".

Cặp mắt mờ đục của lão nhân nhìn Tiêu Bố Y, chậm rãi nhận lấy tiền, lại rất nhanh múc lên một chén miến.

Lão yên lặng thu thập bàn ghế tán loạn, không chút oán hận, vẫn nhẫn nại chờ đợi khách đến, đối với lão mà nói, loại trường hợp thấy đã nhiều, ngoại trừ nhẫn nại thì cũng không còn cách nào khác.

"Lão nói vì sao nhiều người như vậy uốn giết ta" Tiêu Bố Y nhìn lão nhân, đột nhiên hỏi, "Năm trước cũng thế, mà năm nay cũng lại như thế?"

Lão nhân môi nhúc nhích, khàn khàn nói: "Ngươi nói vì sao bọn họ không giết ta?"

Tiêu Bố Y nhìn hai mắt của lão nhân, thật lâu sau mới nói:"Cảm ơn".

Lão nhân không nhiều lời, quay lại trước nồi canh tiếp tục chờ đợi, đêm đã khuya, lão chờ đợi hiển nhiên không phải thực khách, mà là sinh mạng.

Tiếng ho khan nhẹ nhàng truyền tới, Tiêu Bố Y đang đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên xoay người quay đầu lại, tiếng ho khan này lại rất quen thuộc, làm cho hắn đột nhiên nghĩ tới Lý Huyền Bá!

Nam tử này giống như lửa vậy, thiêu đốt sinh mệnh đến cuối cùng, vì Lý gia mà tranh lấy sinh cơ!

Trong bóng đêm đi ra một người, chậm rãi đi đến trước mặt Tiêu Bố Y ngồi xuống, quay đầu hướng về lão nhân nói: "Cho một bát chân heo hầm".

Người nọ mặc nam trang, nhưng rõ ràng là một nữ nhân, Tiêu Bố Y ngạc nhiên hồi lâu mới nói: "Bùi tiểu thư, sao lại là cô?"

Bùi Minh Thúy đã gầy yếu đi rất nhiều, trong đôi mắt tựa hồ cũng đang bốc lửa, trông như bộ dáng của Lý Huyền Bá lúc trước, Tiêu Bố Y trong lòng bỗng nhiên xuất hiện một cảm giác không rõ, lại không nghĩ đến Bùi Minh Thúy sẽ đến Mã ấp.

Bùi Minh Thúy nhìn Tiêu Bố Y, lại nhìn bát miến chân heo hầm nóng hôi hổi trước mắt, lại làm một chuyện mà Tiêu Bố Y ý không thể tưởng được, nàng ta cầm lấy đôi đũa không tính là sạch sẽ, từng miếng từng miếng ăn vào, giống như đã vài ngày rồi chưa có ăn cơm.

Tiêu Bố Y cũng không nói chuyện, lẳng lặng đợi nàng ta ăn cho xong, Bùi Minh Thúy sau khi em xong một chén này, buông đũa xuống, còn nói một câu kỳ quái, "Ta không cảm thấy đói".

"Ta xem ra cô đã ít nhất ba ngày không có ăn gì" Tiêu Bố Y khẽ cười nói.

Bùi Minh Thúy ho khan, "Ta mỗi ngày ăn ít, nghĩ nhiều, tuy không đói, nhưng cũng phải ăn, ăn mới có khí lực suy nghĩ".

Tiêu Bố Y cau mày, "Cô xem ra bệnh không nhẹ" Hắn có chút khó có thể tin được sự biến hóa của Bùi Minh Thúy, chỉ mới một năm đã thay đổi nhiều như vậy.

Bùi Minh Thúy đột nhiên thạch phá thiên kinh nói: "Vương Tu Bạt đã chết".

"Là cô giết?"

"Cũng xem như là ta giết. Bọn chúng rất giảo hoạt, ta cho tới bây giờ cũng chưa từng bách thiết muốn một người chết như vậy" Bùi Minh Thúy nhẹ nhàng thở dài một hơi, "Vương Tu Bạt, Ngụy Đao Nhi đều là người cực kỳ cẩn thận, muốn làm cho bọn chúng chết thực không dễ dàng. Vương Tu Bạt Ngụy Đao Nhi hai người này sau khi ám toán Huyền Bá, không có ở lại Đông Đô, mà lập tức chạy về hướng tây, biết ta sẽ không buông tha bọn chúng, sau khi về nhà thì làm phản loạn, Vương Tu Bạt tự xưng Mạn Thiên Vương, Ngụy Đao Nhi rốt cuộc cũng xuất ra danh hiệu Lịch Sơn Phi, bọn chúng tụ mười mấy vạn dân chúng chuẩn bị tấn công quận, lại bị Tả ngự vệ Đại tướng quân, Quận lưu thủ Tiết Thế Hùng cùng Uất Trì Cung dẫn binh liên thủ đánh bại".

Nhìn thấy Tiêu Bố Y vẻ mặt khẽ nhích động, Bùi Minh Thúy hỏi: "Tiêu huynh làm sao vậy?"

Tiêu Bố Y lắc đầu nói: "Không có gì".

Hắn rốt cuộc đã nghe được từ miệng người khác nói đến chuyện của Uất Trì Cung. Nhớ tới mình có thể sống cho tới bây giờ, có thành công như hôm nay, sự chỉ dẫn của Uất Trì Cung là không thể thiếu.

Bùi Minh Thúy tuy tin tức linh thông, nói vậy đối với giao tình của Tiêu Bố Y với Uất Trì Cung cũng không biết, nàng xem ra rất là mỏi mệt, tâm lực tiều tụy.

"Ta một đường theo bọn chúng đến quận, thừa dịp Vương Tu Bạt binh bại suy sụp mà giết hắn, nhưng Ngụy Đao Nhi lại chạy thoát" Bùi Minh Thúy thở dài nói: "Hơn nữa trốn không thấy tung tích, ta cũng tìm không ra hắn".

Tiêu Bố Y nghe được Bùi Minh Thúy giản đơn một câu, không biết bao hàm bao nhiêu vất vả cùng chua xót, rốt cuộc nói: "Bùi tiểu thư, Huyền Bá huynh có loại hồng nhan tri kỷ như cô, chết cũng không tiếc. Hắn nếu ở dưới cửu tuyền có biết, nói vậy cũng sẽ không hy vọng cô bôn ba như thế…"

Nhìn thấy Bùi Minh Thúy cúi đầu, hai giọt nước mắt rơi xuống chén, Tiêu Bố Y không có khuyên nữa, hắn biết loại thương tâm này đã nhập vào xương tủy, Bùi Minh Thúy không vì Lý Huyền Bá, mà là vì trong lòng nàng mà quyết tâm bôn ba. Cảm tình của nàng đối với Lý Huyền Bá sâu đậm, Lý Huyền Bá ra đi, nàng tự thuyết phục mình thu tay lại không được.

Bùi Minh Thúy không thể nghi ngờ cũng là một người vô cùng cố chấp.

Đêm lạnh như nước, chỉ có bếp lửa ở một bên mới mang lại sựấm áp trong đêm, lão giả không hề nhìn hai thực khách kỳ quái này, chỉ nhìn bầu trời đêm xa xôi. Nơi đây, đầy sao lấp lánh, vĩnh viễn không có thay đổi.

"Ta trong cuộc đời nam nhân thưởng thức nhất có ba người" Bùi Minh Thúy cũng không ngẩng đầu, thấp giọng nói: "Một là Thánh Thượng, ta biết hắn trong mắt rất nhiều người là kẻ không thể nói lý. Nhưng ta lại biết hắn là một nam nhân thâm tình, cho đến giờ vẫn không quên được Trần Tuyên Hoa. Người đã chết, ngươi có thể nhớ được bao lâu, một ngày hay là cả đời? Thánh Thượng có thể nhớ cả đời, ta vì di nương mà cảm tạ hắn. Người thứ hai ta thưởng thức chính là Huyền Bá, ta cùng hắn là thanh mai trúc mã, cả ngày đều thấy hắn vì sinh mạng mà giãy dụa, nội tâm ta vì hắn mà đau đớn cả đời, trên mặt vẫn vì hắn mà cười cả đời, sau khi hắn chết, ta không thể cười được nữa…"

Tiêu Bố Y nghe mà lòng chua xót, chỉ nhìn nữ tử trước mắt này, hắn biết càng nhiều, lại càng phát hiện mình càng khó có thể lý giải tâm tư của nữ tử này.

Hắn tuy vẫn đem bản thân biểu hiện ra có chút thô lỗ, nhưng nội tâm lại tinh tế uyển chuyển thật sự ít người bằng.

"Nam nhân thứ ba mà ta thưởng thức chính là ngươi" Bùi Minh Thúy ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Bố Y, khóe mắt còn có nước mắt, cũng không lau đi, "Tiêu huynh, ta có thể nói là nhìn thấy ngươi từ một bá tánh bình dân mà từng bước đi lên vị trí Đại tướng quân hôm nay, ta vì ngươi mà cao hứng, lại cảm giác là ta kéo ngươi xuống nước, cũng có chút mất mác. Ta lúc đầu bất quá chỉ muốn tìm cho Thánh Thượng một lương thần, sau lại muốn Tiêu huynh từ từ thuyết phục Thánh Thượng, đối với ngươi lại phát hiện bản thân tất cả chỉ là phí công. Có rất nhiều chuyện, đã không thể thay đổi, nhưng Tiêu huynh thay đổi thật sự làm cho ta kinh ngạc, nhưng công cao hơn chủ dù sao cũng không phải là chuyện tốt gì, Tử Tư Văn Chủng Hoài Âm Hầu, người nào cuối cùng cũng đều không có kết cuộc tốt. Thánh Thượng tuy phong ngươi làm Đại tướng quân, nhưng cũng chỉ là kế theo thời thế, ngươi làm không tốt, sẽ bị cựu phiệt giết chết, ví dụ như hành thích ngày hôm nay, về sau binh biến, ngươi có làm tốt, Thánh Thượng cuối cùng cũng không lưu ngươi lại".

Tiêu Bố Y kinh ngạc, không phải vì tình cảnh của mình, mà là vì Bùi Minh Thúy lại có thể nói ra tâm tư của Dương Quảng với hắn.

Bùi Minh Thúy nhẹ nhàng thở dài một hơi, "Khi nghe nói Thánh Thượng bị vây, ta cũng không đi tìm Ngụy Đao Nhi, mà lập tức từ Quận đi Đông Đô xin cứu binh, ngươi cũng biết, tin tức của ta vẫn rất linh thông, chỉ là tin tức thì có thể dùng bồ câu, nhưng xin cứu binh thì vẫn phải nhờ người".

Tiêu Bố Y nhớ tới lúc trước khi Bùi Bội khi đi quan ngoại sử dụng bồ câu, biết nàng không nói sai.

Bùi Minh Thúy lại nói: "Nhạn Môn bị vây, ta sau khi có được tin tức nhanh chóng đến Đông Đô, sau đó xin binh đi Nhạn Môn quận, ta không tiện lộ diện, chỉ có thể sau đó đuổi theo tới đây. Nhưng khi đến Đồng Quan mới biết được Nhạn Môn dã được giải vây, ta tại Đồng Quan vẫn chờ Thánh Thượng, Thánh Thượng lại đi Đông Đô".

Tiêu Bố Y nhíu mày nói: "Lúc trước Thánh Thượng tuyên cáo hình như là đi Tây Kinh, vì sao lại chuyển sang đi Đông Đô?"

Bùi Minh Thúy chậm rãi lắc đầu, "Đi Tây Kinhchỉ là một nước cờ để đi Đông Đô mà thôi, ta cũng không biết là vì cái gì. Ta biết tính tình của Thánh Thượng, tại Đồng Quan cũng không có khuyên can, chỉ chuẩn bị đi Thái Nguyên tế điện Huyền Bá, sau đó mới quay lại Đông Đô hỏi Thánh Thượng".

Nàng nói có chút mất mác, tựa hồ bản thân cũng không thể xác định, Tiêu Bố Y thầm nhíu mày, thầm nghĩ Dương Quảng một ngày thay đổi ba lầnn, xa cách mọi người, hôm nay xem ra cho dù là Bùi Minh Thúy trung tâm cảnh cảnh cũng có chút mờ mịt, Đại tướng quân này của mình cũng phải sớm tìm đường lui là tốt nhất.

"Bất quá ta biết ngươi ở tại Mã ấp, thuận đường liền ghé qua thăm ngươi" Bùi Minh Thúy chậm rãi đứng dậy, lấy ra sáu văn tiền đặt ở trên bàn, "Ông chủ, đây là tiền của ta".

"Bữa ăn này..." Tiêu Bố Y nhìn thấy bóng dáng Bùi Minh Thúy có chút gầy yếu, những lời phía dưới cũng khó nói nên lời.

"Ta hình như từ hôm nay trở đi không hề thiếu ngươi cái gì" Bùi Minh Thúy đăm chiêu nói.

Tiêu Bố Y thở dài nói: "Cô nếu tính toán thiếu đủ với ta, ta thật sự hy vọng người trong thiên hạ đều thiếu của ta".

Bùi Minh Thúy cũng than nhẹ một tiếng, "Một khi đã như vậy, ta đến Mã ấp cũng tính là không tệ, chỉ là hôm nay từ biệt, không biết là ngày nào gặp lại, ngày nay tiền đồ khó giữ, mong Tiêu huynh trân trọng".

Nàng sau khi nói xong những lời này, đã chậm rãi đi vào trong bóng đêm, tuy chậm nhưng kiên định.

Tiêu Bố Y vốn muốn nói gì đó, rốt cuộc lại ngồi xuống, hồi lâu không có nói gì.

Đêm càng khuya, gió càng lạnh, mùa thu phương bắc xem ra đến sớm, cũng đã chớm lạnh. Tiêu Bố Y bất động, ông lão bán miến cũng không động, lại càng không khuyên vị thực khách này rời đi sớm một chút.

Có lẽ trong lòng lão, có về cũng không có gì làm, có người cùng lão vượt qua đêm dài đằng đẵng này cũng là chuyện tốt.

Từ trong bóng đêm, một thanh âm già nua thê lương truyền ra, như xướng mà như than, "Kim nhật bất tri minh nhật sự, minh nhật điền thổ hậu nhân chủng. Phú quý mãn nguyệt nan trường cửu, hồng nhan lão vu hồng chúc tiền, túng nhiên thị thiên cổ phong lưu. Phong tiêu tiêu, nhân miểu miểu, đáo đầu lai, túc mệnh nan đào… (Chuyện hôm nay không biết ngày mai, ruộng đất hôm nay người sau trồng, phú quý đầy đủ cũng khó dài lâu, hồng nhan già đi trước nến đỏ, cho dù là thiên cổ phong lưu. Gió lất phất, người xa xăm, đến cuối cùng, số mệnh khó tránh…"

Tiêu Bố Y bị thanh âm thê lương của ông lão hấp dẫn, quay đầu nhìn lại, mới phát hiện không biết vì sao, trong đôi mắt mờ đục của ông lão bán miến, nhỏ xuống hai giọt nước mắt, rơi vào trong bụi bậm không còn thấy đâu nữa.

***

Tiêu Bố Y khi quay về phủ tướng quân, cũng không tính là vui vẻ.

Mã ấp không có phủ tướng quân, nhưng một khi Hữu kiêu vệ Đại tướng quân đã muốn ở lại mấy ngày, Vương Nhân Cung cũng đã chuẩn bị chỗ cho Tiêu Bố Y tạm thời ở lại.

Khi nhìn thấy Tiêu Bố Y quay về, Phương Vô Hối trên mặt lộ ra vẻ rất kỳ quái, áp thấp thanh âm nói: "Tiêu đại nhân, phu nhân người đến tìm".

Tiêu Bố Y hơi ngẩn ra, "Phu nhân ta? Là ai?"

Phương Vô Hối nhíu mày nói: "Nói như vậy là bọn họ gạt ta, bọn họ nói quen với Tiêu đại nhân người, có hai nữ nhân đều nói là phu nhân của người, còn có một người râu ria, nói là đại ca của người. Tiểu nhân ngu muội, bị bọn họ lừa gạt, nghĩ bọn họ thực chính là thân nhân của Tiêu đại nhân, liền chiêu đãi bọn họ, nghĩ đến đại nhân ngọc thụ lâm phong, sao lại có ca ca xấu xí như vậy, nên đánh!"

Hắn nhấc tay muốn đánh bản thân, không nghĩ đến Tiêu Bố Y chụp lấy tay hắn, vui mừng nói: "Bọn họ, có nhiều người sao, ở nơi nào?"

"Chủ thì có bốn người, còn lại đều là người hầu".

Tiêu Bố Y khi nhìn thấy nam nhân râu ria, liền bước nhanh tới, "Đại ca, mọi người sao lại tìm được ta?"

Hắn khi nói chuyện, cũng nhịn không được nhìn hai nữ nhân đang ngồi ở một bên, một đang đỏ bừng cả mặt, hơi nhỏ tuổi, cúi đầu nhưng vẫn nhìn trộm hắn vài lần, người còn lại sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng nhiều ít cũng có chút huyết sắc, khi nhìn thấy Tiêu Bố Y nhìn tới, thì nhìn lại cười nhẹ.

Trong phòng còn có một người, sắc mặt gầy gò, ăn mặc kiểu văn nhân, Tiêu Bố Y khi nhìn thấy bốn người này thì tất cả u buồn đã trở thành hư không. Hắn không có nghĩ đến Cầu Nhiêm Khách, Bùi Bội, Viên Lam cùng Viên Xảo Hề đều đã tìm đến chỗ này.

Khoát tay cho Phương Vô Hối cùng người hầu đều lui xuống, Tiêu Bố Y lúc này mới nhìn về phía Bùi Bội hỏi: "Thương thế đã tốt hơn chút nào chưa?"

Bùi Bội gật gật đầu, "Cũng tốt hơn một ít, chỉ là ở chỗ Nhạc thần y có chút buồn bực…"

"Không phải buồn bực, mà là nơi đó không có tam đệ" Cầu Nhiêm Khách cười nói, "Tại Thái Bình thôn có một người râu ria, một người râu bạc, nàng ta nhìn chẳng có chút hương vị gì".

Tất cả mọi người đều cười, Bùi Bội ngày thường ăn nói lạnh lùng, sau khi đổi lại nữ trang, tính cách cũng thay đổi rất nhiều, đỏ mặt nói: "Đại ca, người…"

Cầu Nhiêm Khách thở dài một hơi, giả giọng nói: "Xảo Hề, ngươi nói Tiêu đại ca hiện tại đang làm cái gì, có thể có nguy hiểm hay không?"

Hai nữ ngẩn ra, Viên Xảo Hề khó hiểu nói: "Đại ca, ngươi sao lại…"

Bọn họquan hệ xem ra đã phi thường thân quen, Bùi Bội tự nhiên gọi Cầu Nhiêm Khách là đại ca, là bởi vì tôn kính, Viên Xảo Hề gọi hắn là đại ca, lại bởi vì Bùi Bội. Chỉ là vô luận như thế nào, tiếng đại ca này kêu cũng không sai, có cao thủ như vậy làm đại ca, thật ra là chuyện làm cho rất nhiều người hâm mộ.

Cầu Nhiêm Khách lại léo nhéo nói: "Tỷ tỷ, ca ca râu ria vẫn nói võ công của Tiêu đại ca hiện tại không kém, Tiêu đại ca lại thông minh nhanh trí, có lẽ sẽ không xảy ra sai lầm gì đâu".

Hai nữ bỗng nhiên đều đỏ mặt, liếc mắt nhìn nhau, đều có ý xấu hổ.

Tiêu Bố Y cũng không hiểu chuyện gì, đang muốn làm rõ tại sao Cầu Nhiêm Khách lại đột nhiên như điên điên khùng khùng vậy. Cầu Nhiêm Khách lại giả giọng nói: "Xảo Hề, ta cuối cùng cũng lo lắng. Tiêu đại ca này, có đôi khi thông minh tuyệt đỉnh, có đôi khi lại ngu ngốc như trâu, vì chút chuyện, mạng cũng không cần".

Viên Lam ở một bên chỉ mỉm cười, nhìn mấy người trêu chọc nhau. Cầu Nhiêm Khách lại nói: "Vậy tỷ tỷ, chúng ta đi tìm Tiêu đại ca có được không, ta lại sợ tỷ đi không được. Ta đi được, ta đã đỡ hơn nhiều rồi, ta chỉ sợ phiền toái đến Trương đại ca, ta làm thế nào để nói với Trương đại ca đây. Trăng sao trên bầu trời ơi, ngươi nếu nghe được lời ta nói, hãy để Tiêu đại ca chú ý…"

"Đừng nói nữa" Bùi Bội đột nhiên đứng lên, trên mặt đỏ hồng, đã thẹn thùng vô hạn. Tiêu Bố Y rốt cuộc đã hiểu được tiền nhân hậu quả, thì ra Cầu Nhiêm Khách ở Thái Bình thôn nghe được Bùi Bội cùng Viên Xảo Hề nói chuyện, lúc này mới để lại cho hắn nghe.

"Ánh trăng ơi…" Cầu Nhiêm Khách lại muốn nói gì đó, Bùi Bội đột nhiên vung tay, chu miệng nói: "Trương đại ca, huynh là người xấu, huynh có tin ta sẽ đánh huynh thành cái sàng hay không?"

Cầu Nhiêm Khách nghiêm mặt nói: "Ta không phải là Trương đại ca".

"Vậy huynh là ai?" Bùi Bội khó hiểu hỏi.

"Ta là ánh trăng" Cầu Nhiêm Khách cười lớn nói: "Ánh trăng nghe được lời cầu nguyện của ai đó, lúc này mới…"

Bùi Bội đột nhiên xoay tay lại, chén trà đang cầm đã bay ra ngoài, thật ra kình đạo mười phần. Cầu Nhiêm Khách thân hình chợt lóe, đã sớm lui ra đến ngoài cửa, đưa tay tiếp nhận chén trà, thanh âm từ ngoài cửa truyền đi tới, "Qua sông chặt cầu, hết hàng giết lừa. Ánh trăng này, cùng với Nguyệt Lão, đúng là làm không nổi".

Cầu Nhiêm Khách thanh âm giây lát đã đi xa, Viên Lam cũng cười đứng lên, ngáp một cái nói: "Trương huynh thực vui tính, ta đi tìm hắn uống một ly".

Hắn nói đi là đi, trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Khi đi đến đình viện, phát hiện Cầu Nhiêm Khách đang ngẩng đầu nhìn trăng, nhẹ giọng nói: "Trương huynh không biết đang suy nghĩ cái gì, một đường đến đây, đã làm mệt người, bằng không chúng ta cũng không thể vững vàng đến được chỗ này".

Cầu Nhiêm Khách cười cười, thần sắc lại có chút cô đơn, "Ta chỉ đang nghĩ dưới ánh trăng thiên cổ chiếu sáng, không biết là còn có ai giống như ta, cảm thấy cũng phiền muộn một cách khó hiểu?"

***

Viên Xảo Hề nhìn thấy phụ thân tránh ra, cũng có chút lo sợ, "Ta đi xem cha ta.."

"Không được đi" Bùi Bội đưa tay kéo Viên Xảo Hề lại, "Xảo Hề, muội lưu lại".

Viên Xảo Hề mặt đỏ lên, "Muội, muội mệt mỏi rồi, muội muốn đi ngủ".

Bùi Bội nở nụ cười, đưa tay cù vào eo của nàng, "Muội mới vừa rồi còn nói không mệt mỏi, muốn đợi Tiêu đại ca về thì nhìn hắn một cái mà?"

"Bùi tỷ tỷ" Viên Xảo Hề khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, trong mắt đã ngân ngấn nước mắt, "Tỷ đã nói qua là không nói mà".

Bùi Bội nhìn thấy nàng ngay thơ cùng ủy khuất, thật ra cũng có chút áy náy, "Là tỷ tỷ không đúng, tỷ tỷ xin lỗi muội có được không?"

Tiêu Bố Y nhìn thấy nơi này không có chỗ cho hắn chen miệng vào, muốn chạy tới lại không thể, đành phải nói: "Ta thật ra cũng mệt mỏi".

Bùi Bội trừng mắt, "Xảo Hề chờ chàng lâu như vậy, chàng có mệt nhọc cũng không chuẩn tẩu".

Tiêu Bố Y dở khóc dở cười, trong lòng lại cảm thấy ấm áp cùng ngọt ngào, hắn bôn ba bên ngoài, thường thường đều ở bên bờ vực sinh tử, ngày thường cũng nghĩ đến Bùi Bội cùng Viên Xảo Hề, chỉ là biết rất nhiều khi, nghĩ cũng vô dụng, nỗi nhớ đè nén xuống cũng như rượu được ủ lâu ngàu, chỉ có càng thêm đậm đà.

Nhìn hai nữ nhân đều tràn đầy nhu tình nhìn mình, Tiêu Bố Y chỉ cảm tạ ông trời, thầm nghĩ mình có khả năng đức độ gì, mà được hai nữ này chiếu cố, đánh mất người nào thật ra hắn đều không nỡ, nhưng nếu thực có được, lại cảm thấy mình nội tâm có quỷ, không xứng có hết.

Nhưng hắn cũng hiểu Tiêu Đại Bằng nói đúng, ở thời đại này, tam thê tứ thiếp thật sự là chuyện hết sức tầm thường, nhưng hắn tuy dung nhập vào niên đại này, thì ở bên trong vẫn là tư tưởng hiện đại, Bùi Bội cá tính kiên cường, Xảo Hề nhu tình như nước, có được một nữ nhân như vậy bầu bạn cả đời, thì đã là rất hạnh phúc, hai người đều muốn, hắn chỉ sợ ngược lại thương tổn đến các nàng.

"Bố Y, chàng vẫn khỏe chứ?" Bùi Bội lôi kéo tay của Viên Xảo Hề, chỉ sợ nàng ta chạy trốn, thiên ngôn vạn ngữ muốn nói ra, lại chỉ hóa thành một câu thăm hỏi bình thường.

"Cũng khỏe, còn các nàng? Đúng rồi, Bội nhi, vết thương của nàng, có đỡ hơn trước không?"

"Trương đại ca thực là một thiên tài," Bùi Bội khâm phục nói: "Thật ra khi Nhạc thần y trị cho thiếp, cũng không có nắm chắc quá lớn, người nói bệnh này của thiếp, thì phải có lòng tin mới được, lòng tin của thiếp chính là bởi vì Tiêu đại ca" Nói tới đây Bùi Bội có chút đỏ mặt, đổi đề tài nói: "Vốn dựa theo cách nói của Nhạc thần y, thiếp ít nhất phải điều trị trong ba bốn năm, trà thô cơm nhạt, Cát Căn không thể thiếu. Không nghĩ đến Trương đại ca sau khi xem mạch cho thiếp, đặc ý viết cho thiếp một đoạn khẩu quyết điều tức, xem phản ứng của thiếp, chỉnh sửa ba ngày rồi lại cho thiếp luyện tập. Thiếp luyện tập thời gian dài dài như vậy, thân thể tuy suy yếu, nhưng đi đường thì đã có sức, bản thân cảm giác tinh thần rất tốt. Thiếp nghĩ, thiếp sẽ có ngày hoàn toàn khỏe mạnh".

Tiêu Bố Y vui mừng nói: "Đại ca này, mặt lạnh nhưng tâm nóng, đối với ta và nàng đều có ân đức lớn lao, về sau chúng ta cần phải nghĩ biện pháp báo đáp mới được".

Bùi Bội nghe hắn nói đến chữ chúng ta, bỗng nhiên có chút đỏ mặt, Viên Xảo Hểở một bên nói: "Đại ca là người như thế, còn có thể có chuyện gì khó xử nữa?"

Tiêu Bố Y cười khổ nói: "Vô luận là hoàng đế cao cao tại thượng, hay là hiệp khách võ công tuyệt luân, thì cũng đều giống như chúng ta, có vui sướng cùng chua xót, chỉ là chúng ta rất nhiều khi có thể tìm người được người chia sẽ, còn bọn họ rất nhiều khi lại giống như sói đơn độc vậy, chỉ có thể yên lặng liếm láp vết thương của bản thân, đau xót không thể nói cho người ngoài".

Bùi Bội nhìn thấy Tiêu Bố Y nói đến đây thì sự vui vẻ đã bị sử cảm khái quấy nhiễu, biết hắn có tâm sự, "Huynh gặp phải chuyện gì không vui sao?"

Viên Xảo Hề vốn thẹn thùng, nghe đến đó cũng nhìn Tiêu Bố Ychăm chú. Tiêu Bố Y trầm ngâm một lát liền nói: "Ta hôm nay gặp được Bùi tiểu thư".

Bùi Bội ngạc nhiên nói: "Bùi tiểu thư có khỏe không?"

Viên Xảo Hề có chút kinh ngạc, cũng không hiểu tại sao lại xuất hiện một Bùi tiểu thư, "Tỷ tỷ, là tỷ muội của tỷ sao?"

Bùi Bội phì cười nói: "Không phải, trước kia cũng là tiểu thư của ta" Khi nàng nghe Tiêu Bố Y đem chuyện hôm nay nói qua một lần, nhíu mày nói: "Ai lại muốn giết chàng, chẳng lẽ là Lưu Vũ Chu sao, trước kia tiểu thư từng nói hắn có cốt phản!"

Tiêu Bố Y lắc đầu nói: "Ta không biết, Bội nhi, nàng không cần suy nghĩ nhiều, tất cả đã có ta, đã muộn rồi..."

Nói tới đây Tiêu Bố Y ý thức được có chút không ổn, quả nhiên Bùi Bội cùng Viên Xảo Hề vẻ mặt đều đỏ bừng, Bùi Bội rất nhanh điều chỉnh lại, kéo Viên Xảo Hề nói: "Đại ca, vậy đêm nay để Xảo Hề cùng huynh có được không? Nàng có nói qua, các người..."

Viên Xảo Hề thiếu chút nữa khóc lên, "Tỷ tỷ, muội không để ý tới tỷ nữa bây giờ".

Bùi Bội nở nụ cười, bất đắc dĩ lắc đầu, "Xảo Hề, muội không ở cùng với đại ca, thì ở cùng với ta là được".

Nàng lôi kéo Viên Xảo Hề bước nhanh đi ra ngoài, Tiêu Bố Y chỉ thấy mặt Viên Xảo Hề đỏ hồng, Bùi Bội vành tai cũng đỏ lên, biết hai người đều thẹn thùng, bất đắc dĩ xua xua tay, lẩm bẩm: "Xem ra nữ nhân nhiều, cũng không phải là chuyện tốt!"

204. Chương 204: Phong Trần Tam Hiệp Chân Chính

"Hoàng đế đã sớm sáng kiến phép khâu tỉnh (giữ sức quân), hơn nữa căn cứ theo phép làm ruộng mà nghiên cứu ra phép tung hoành giao thoa theo chữ tỉnh ( ), đem quân đội phân thành Bát phương trận, đi đông nam, tây nam, tây bắc, đông bắc bốn góc trấn thủ giữ sức, hơn nữa dân cư thời cổ đại không nhiều lắm, ngũ trận ứng đối đã thừa sức, mà đời trước của Bát trận đồ chính là ngũ trận của Hoàng đế..."

Lý Tĩnh cùng Tiêu BốY ngồi đối diện nhau, Lý Tĩnh điểm bút nhẹ giọng giảng.

Tiêu Bố Y ôm mục tiêu bái sư hướng đến Lý Tĩnh học tập, đương nhiên hắn lấy cớ hắn hiện tại là Hữu kiêu vệ Đại tướng quân, thống lĩnh thiên quân vạn mã, vẫn giữ thói quen đơn binh tác chiến thì không thành thể thống gì, nhưng nguyên nhân chân thật là cái gì, chỉ có bản thân hắn mới rõ ràng nhất.

"Hoàng đế ngũ trận, trải qua Khương Thượng Thái Công trận, Quản Trọng sửa sang lại diễn hóa, đến rồi Ngũ hành bát quái trận của Tôn Vũ, lại do Gia Cát Vũ hầu chuyển hóa thành Bát trận, có thể nói là phát triển đến đỉnh điểm của quân đội tác chiến với quy mô lớn" Lý Tĩnh vận bút như bay, giảng giải các đặc điểm diễn hóa trận pháp, "Nhưng vô luận trận pháp biến hóa như thế nào, huấn luyện nghiêm minh, tùy cơ ứng biến mới là chuyện tướng lãnh nên làm trước hết. Trên chiến trường cơ hội không đâu không có, trong tích tắc ngàn vạn biến đổi, tướng lãnh nên phân tích tình thế, tìm ra phương pháp đả kích địch thủ tốt nhất, cho binh sĩ nghiêm khắc chấp hành. Nếu như binh sĩ hồ nghi không hấp hành mệnh lệnh, thì đã không chiến mà đã bại".

Lý Tĩnh trong nhà lần này người tới không ít, Cầu Nhiêm Khách, Bùi Bội, Viên Xảo Hề cùng Viên Lam đều ở đây.

Hồng Phất nữ bề bộn việc trong việc ngoài, trong bếp lại hương khí tràn ngập, Bùi Bội cùng Viên Xảo Hề tràn đầy tò mò đi vào nhà bếp, nhìn thấy từng món ăn hương thơm xộc lên mũi xuất ra từ tay Hồng Phất nữ, đều nhìn nhau, lại có chút hâm mộ.

"Trương tỷ tỷ, mấy cái này không phải đều do hạ..." Viên Xảo Hề muốn nói lại thôi.

Nàng vốn muốn nói là chuyện của hạ nhân làm, nhưng nhìn thấy Hồng Phất nữ áo quần vải thô, bận rộn không ngớt, cũng chỉ sợ lời nói làm thương tổn đến Hồng Phất nữ. Viên Xảo Hề từ nhỏ đến lớn, nhà bếp thật ra cũng là lần đầu đi vào.

Hồng Phất nữ lau dầu mỡ trên tay vào quần, cười nói: "Xảo Hề, ta cùng muội khác nhau, ta trước mười tám cũng chưa từng vào nhà bếp, nhưng sau mười tám tuổi, cũng không có rời khỏi nhà bếp. Có đôi khi ta suy nghĩ, như vậy mới xem như là một nữ nhân chân chính, vì nam nhân mà mình âu yếm nấu cơm, mỗi ngày thấy bộ dáng ăn ngon miệng của hắn. Lý Tĩnh nhà ta nếu có một ngày có thể lên làm đại quan, cho dù tỳ nữ có thể quán xuyến tất cả, ta cũng sẽ tự tay nấu cơm cho hắn ăn, làm chuyện mà mình thích làm vĩnh viễn đều là một loại hạnh phúc".

Viên Xảo Hề cùng Bùi Bội liếc nhìn nhau, đều gật đầu nói: "Tỷ tỷ nói rất đúng".

Ba người đem đồ ăn lên bàn, Viên Xảo Hề trông rất cẩn thận, Bùi Bội cũng cầm lấy dao bếp ngắm nghía, lại lắc lắc đầu, đột nhiên suy nghĩ mình khi nào thì cũng có thể làm cơn cho Tiêu đại ca ăn?

Viên Lam đi cùng Cầu Nhiêm Khách, nhìn thấy Cầu Nhiêm Khách đối với Lý Tĩnh giảng binh pháp không có hứng thú, cấm không được hỏi, "Trương huynh cảm thấy binh pháp của Lý đại nhân không đáng nghe sao?"

"Đáng nghe ngươi sao lại không đi nghe?" Cầu Nhiêm Khách cười nói.

Viên Lam lắc lắc đầu, "Ta bất quá chỉ là một thương nhân, có lời là được, cần chi nghe binh pháp?"

Cầu Nhiêm Khách cười nói: "Cũng như là ngươi nói, ta không muốn tranh thiên hạ, nghe binh pháp làm cái gì?"

Viên Lam trước mắt sáng ngời, "Ý của Trương huynh là?"

"Ta cái gì cũng chưa nói" Cầu Nhiêm Khách vỗ vỗ tay nói: "Bản lãnh từ ngày đó tới nay có tiến bộ hay không thì ta không rõ ràng lắm, nhưng đồ ăn này thực sự là tuyệt vời".

Hồng Phất nữ cười nói: "Đại ca giễu cợt rồi" Nàng đem rượu và thức ăn bày ra, lúc này mới hướng sang Lý Tĩnh nói: "Phu quân, ăn xong rồi hãy nói tiếp, binh pháp này cũng không phải một ngày là xong đâu".

Tất cả mọi người đều cười, Lý Tĩnh rốt cuộc buông bút xuống, lại hỏi một câu, "Tam đệ, ta nói ngươi nhớ được bao nhiêu?"

Tiêu Bố Y đăm chiêu suy nghĩ, "Chừng sáu bảy thành".

Lý Tĩnh cười nói: "Vậy đã là không tệ rồi, thật ra một pháp thông trăm pháp thông, ví dụ như nói cổ nhân từ việc phân chia ruộng vườn mà nghĩ đến phương pháp dụng binh, y giả theo kinh mạch điều tiết âm dương, võ giả lại theo kinh mạch tăng cường kình đạo, nhân pháp thiên địa, đạo pháp tự nhiên, chỉ cần ngươi ghi nhớ nghiên cứu, nhớ rõ huấn luyện nghiêm minh, tùy cơ ứng biến tám chữ này, vậy sẽ không uổng công ta".

Mọi người ngồi xuống, Hồng Phất nữ nhìn thấy Tiêu Bố Y bên trái Bùi Bội, bên phải Viên Xảo Hề, không biết vì sao, trong lòng lại xuất hiện cảm giác kiêu ngạo, thầm nghĩ Tiêu Bố Y có lẽ quan hàm so với Lý Tĩnh thì cao hơn rất nhiều, nhưng luận về cảm tình mà nói, vẫn không bằng Lý Tĩnh. Lý Tĩnh vô luận chìm nổi như thế nào, tình cảm đối với nàng cũng chưa từng thay đổi.

Nàng cũng không phải đối với Tiêu Bố Y bất mãn, chỉ là làm một nữ nhân, vô luận như thế nào, cũng hy vọng phu quân của mình sẽ không giống người thường. Lý Tĩnh nếu luận quan hàm mà nói, so với Tiêu Bố Y thật sự là kém quá xa, nàng mỗi lần nghĩ đến điểm ấy, chỉ có thể thở dài có tài mà không được trọng dụng mà thôi.

Tiêu Bố Y không biết suy nghĩ của Hồng Phất nữ, đang đem những gì Lý Tĩnh dạy trong lòng ngầm tập mấy lần, trầm ngâm nâng chén thuận miệng nói: "Hôm nay Phong trần tam hiệp tề tụ, cũng là một chuyện hiếm thấy".

Nhìn thấy tất cả mọi người đều nhìn mình, Tiêu Bố Y ý thức được đã nói sai cái gì, đang muốn che dấu, thì Viên Lam đã hỏi: "Phong trần ba hiệp là ai?"

Tiêu Bố Y nhìn Cầu Nhiêm Khách, gượng cười nói: "Vậy không phải là đại ca, nhị ca, còn có nhị tẩu..."

Đột nhiên cảm thấy hai chữ phong trần cũng có chút không hợp với Hồng Phất nữ, dù sao Hồng Phất nữ xuất thân từ phủ Dương Tố, rốt cuộc là thế nào hắn cũng không rõ, Phong trần tam hiệp này cũng là hậu nhân chụp mũ cho thôi, Tiêu Bố Y muốn cải mời, Hồng Phất nữ đã lắc đầu ói: "Ta thì tính là hiệp gì, muốn nói Phong trần tam hiệp đang ngồi đây, thì cũng là đại ca, Lý Tĩnh cùng Bố Y ba người".

"Phong trần tam hiệp, tên rất hay" Viên Lam cười to nói, "Thật ra đối với Trương đại hiệp ta đã sớm bội phục sát đất, còn Bố Y cũng không cần phải nói. Hắn từ đầu cho đến khi quan đến cực phẩm, chưa bao giờ làm cho đại ca kết nghĩa mất mặt. Vốn ta đối với Lý đại nhân biết cũng không nhiều lắm, nhưng chỉ bằng ba trăm quân sĩ làm cho cả thảo nguyên sợ hãi, chẳng những cứu Thánh Thượng thoát khỏi nguy nan, còn có thể nói là cứu nguy cho cả dân chúng ở biên thùy, cũng không thẹn với một chữ hiệp. Một bên là rồng

Zm v ç–m M?bM H¢B- i?'v M[iY €Q ç2M M?bM /ÁM; G¢+ h?Ov b€M; M;ÌB- K†i MQÈ K„i +O M¨M;- i¢Q i?¨M? ? B çB K b€M;- H¨K +?Q ç¬B K„i H¢M? HMM; +O M¨M; M

•M? b€M; K†i i`ÌB H M + Q- p¢M ç¢Q FBK t¨ M?ªv K9 #ÆB H°B i` M K†i MQÈ+- M[M M i? K M?B m K¨m b„+X

óL m M?Q çQÊ+ +?¼M H¢B K°i H–M M[- +¬ pšM çB i?2Q i +?S\ô hB m "® u ç°i M? çÊB i`ª HÌB- ç½ ;BK+ M;U çB p¨QX

L[iY €Q ç2M M?bM K†i MQÈ+ b€M; M;ÌB- bYM; b®i i`QM; +?®+ H€i- H˜K #˜K M¦B, H–M M[h çQÆM; M?B M pšM M?Q i? 5ô

"MB JBM? h?9v ç½ ç M +€+? +Y i?¨M? F?¬M; t - ç½ ;?bK M;U F?¬M; çB M[- +?Ì pÈB H9+ i`QÈ+ F?B `ÌB F?ÄB æ¬M; æ¬- ?¬K M v æ¬M; æ¬ ç½ i`¨M M;"T F?¬M; F?

h?¨M? M;Q¨B æ¬M; æ¬ K†+ /M + Q HÈM +?„+ +?„M- M?QM; T?QÆM; iB M T?ÁM; K'v +€B +Y i?¨M? +?O v m ` - i?b +ÁM +¦ F?¬M; Qi iQÌM; ç'i i`Æ i`KB- T?ÁM; M; T?ªB +¦ i`¼M; #BM? +€M? ;€+- +?d bÊ ç¢Q T?d iB M ç€M? #'i M;Ì- F?¬M; F?Q F?˜ H M iÄ F?„T MÆBX

.•M +?9M; iB M p¨Q æ¬M; æ¬ ç m #` M;?B K M;†i i` tûi- /•M +?9M; Î i`QM; æ¬M; +QM çQÌM; KÈBX J†+ /M M?Q p"v +kM; F?¬M; i? M;?B K M;†i F?®M; +? M;QÌB ` ;B i,M; bU M iQ¨MX

hB m "® u +MM; M[iY €Q ç2M çQÆM; M?B M +kM; F?¬M; çQÊ+ /šM çQÌM;X " M;Q i`QÈ+ +Y i?¨M?- i?b ç½ +¦ [m M #BM? iÈB ?ÄBX G–M M¨v +kM; F?¬M; +–M hB m +?d tm'i ` K°i +€B H M? #¨BX

Zm M #BM? pW M?bM i?'v- i?€B ç° ç T?ÁM; H"T iS+ #B M i?¨M? ? i bS+ +mM; FQ i`,K p #BM? /šM # M;QÌB p¨Q i?¨M?- iW EB M Zm®+ K¬M EBM? h?B M M? B- i`U h•M FB m K¨ çB iÈBX

.¼+ i?2Q çQÌM; çB- iMv w +¦ i? i?'v çQÊ+ hMv #BM?- K„i M?bM +?^K +?^KX hB m M;U - M?È iÈB M?[M; M,K T?²M ?Q i`QÈ+ ç•v +O æ¬M; æ¬- ç®B H"T pÈB bU F?˜ •K i?–K H„+ ç–mX

*€+ hMv #BM? M?bM i?'v ç°B M;k M¨v- M?B m Qi +kM; H°` p FBM? M;¢+- M?[M; "U+ [mv +€+? ?° p M¨v +?Q /M pQÆM; +¬M; ç¢B i?–M ç m F?¬M; i? bY /KM;- # +?9i H¢ K†i- H¢B çQÊ+ M;?B K M;†i i?O ?°- ``i M?B m M;QÌB +kM; F?¬M; #B i ç•v

"BM? bo T?ÁM; M;U +O i?¨M? æ¬M; æ¬ i? v T?B M M? m T?ÁM; M;U- M?QM; pš JBM? h?9v +MM; hB m "® u- M? ;B¼M; ?¬ H M, óG¨ >[m FB m p æ¢B iQÈM; [m• [m•M ç½ i`Î p 5 hB m iQÈM; [m•M ç½ i`Î p 5 hB m iQÈM; [m•M ç½ i`Î p ô

hB M; ?¬ # M ç–m +ÁM i?'T M?QM; H"T iS+ çQÊ+ i`mv M ` - i?Q€M; [m ç½ #B M ?Q M ?¬ F?m +? i€M ` M;Q¨B- æ¬M; æ¬ ;B®M; M?Q H¨ K°i #B M F?ÎB +O bU pmB i?¨M? æ¬M; æ¬ ç m i`mv M iKM; K'v +?[- hB m iQÈM; [m•M ç½ i`Î p - hB m iQÈM; +Sm +?O- T?€ G`+? aÆM S?B- +Æ ?² /B i i`W L;ä *QÆM; ç½ i`Î p 5

L;ä *QÆM; i? K¢M?- æ¬M; æ¬ [m–M HQM; p¬ i?O- /•M +?9M; i`QM; HÁM; ç m ?Q b®M; ªK ç¢K F?¬M; €M? b€M;X

.•M +?9M; æ¬M; æ¬ F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q ç®B pÈB ç¢Q T?d L;ä *QÆM; +¦ ?ªQ +ªK T?d L;ä *QÆM; ?¬ ?¨Q Km®M H"i ç´ #¢Q +?€M?- H"i ç´ €M? i?®M; i`` +O ?¬M [*QÆM; H¨K HQ¢M- M;QÌB M¨Q +kM; +ªK i?'v +m°+ b®M; bQ pÈB i`QÈ+ FB +¨M; i i? `ÌB çB- H¨ #ÎB pb F?¬M; Km®M i?b Qi- +¨M; M?B m ?ÆM H¨ #ÎB pb #'i ç„+ /oX I #¼M ?¼ +¦ i? çB MÆB M¨Q\

L?QM; M;?2 M¦B hB m æ¢B iQÈM; [m•M +Æ ?² +¦ i? M´B / M? +MM; h`QÆM; hm a /•M +?9M; ç m +ªK i?'v ç½ +¦ ?v p¼M;X

F?¬M; KÎ ` H²M; #ªQ p - K†+ +?Q ç®B T?QÆM; #¨v ` i`"M ?bM? /¨B GK+ h`¢+? h
+¬M; K°i +€+? iMv iB MX

"ÎB p"v- MÆB +¦ i? bY /KM; çQÊ+ i`"M ?bM? /¨B GK+ h`¢+? h?¨M?- +kM; +?d +¦ i?
L?ªv pÈB T?¢K pB i¼ ç° iQÆM; ç®B +?QM? t€+X

*¦ çB m- i?¬M; i?QÆM; F?B ?¢K ç°B iB M ?¨M? "QÈ+ L?ªv- ç m b) +¦ +€+ +?B M
Jm®M T?K+ FQ+?- ?–m M?Q H¨ F?¬M; +¦ F?ª M,M;X *?d +¦ /QÈB ibM? ?m®M; i?ÌB
ç°B KÈB F?¬M; T?€B ` i¨m çB m i` X J¨ H9+ M¨v- #bM? i?QÌM; i`QM; i`QÌM; ?ÊT Í
ç M; +¦ ?¢K ç°B #¢M ç M; +?B M ç'm pÈB F ç`+?- i`QM; H9+ +?B M ç'm- ?¢K ç°
i?¨M? i`"M ?bM? /¨B GK+ h`¢+? h?¨M?- ç¦ +?d +¦ i? H¨ K°i çB mªQ iQÎM;X

G9+ M¨v- "`2M`B+?- J 2/ uQiQb?B- +MM; pÈB +€+ i?mv M pB M i`QM; ?¢K ç°B F
H¢M? H)QX "¼M ?¼ MˆK KÆ +kM; F?¬M; M;Ì çQÊ+- i`QM; +m°+ T?K+ FQ+? ç½ +
K¨ H¢B ç½ K„i KÎ i`WM; i`WM; K¨ K†+ +?Q ?¢K ç°B h`2MQ+F #¨v ` i`"M ?bM? /¨B
?B M çÊi i'M +¬M; ?Ov /B i ç®B pÈB ?¢K ç°B k5

h`"M ?bM? tmM; T?QM; ?bM? çBM? # - i`"M ?bM? i'M +¬M; i K ;B€+ Zm•M h`2M
çQÊ+- pb b Q ? i H–M M¨v iÈB H–M F?€+ H¢B #¨v ` +€B i`"M ?bM? /¨B GK+ h`¢+? h
+¦ F?ª M,M; tm'i ?B M M¨v\5

L?È H¢B iWM; #QÈ+ /šK p¨Q #šv `"T +O ?¢K ç°B R i`QÈ+ ç¦- i'i +ª K¼B M;QÌB ç
`mM *€B p` +?d ?mv h`2MQ+F M¨v- i?U+ bU [m€ H¨ ?mM; €+- [m€ H¨ i¨M M?šM `²

h`"M +?B M M¨v b) i`Îi?¨M? K°ii`"M +?B M çB M ?bM? FBM? çB M i`QM; H`+? bY
K°i +•m +?mv M +QÌB i`QM; H`+? bY [m•M bUX

h'i +ª M?[M; M;QÌB i? K /U p¨Q i`"M +?B M M¨v- K°i M;QÌB +kM; F?¬M; +?¢v çQ
uQiQb?B- i'i M?B M b) #` ç¦M; H M +•v i`K bd M?K+X *ÁM :Q`b?FQp p¨ lHv MQp
E?¬M; +?d +¦ M?[M; M;QÌB M¨v T?ªB K M; bd M?K+ +ª çÌB- M; v +ª ç [m®+ aQmb

h`QM; bU +•K H†M;- #–v K€v # v +?B M ç'm +O ?¢K ç°B R ç½ i`Î p X *€+ i¨m im–
+ÁM b¦i H¢B +kM; ç½ i"T ?ÊT H¢B # M +¢M? i`"M ?bM? ?bM? i`ÁM +O +€+ i¨m +?
ç'm h`2MQ+F pšM Hm¬M /•v /Q i`QÈ+ ç¦- bÈK ç½ #B M K'i /¢M;X

óhQi iQi iQi ô

•K i? M? ç M; p M; H M F?¬M; M;WM; +?QM? H¨ v m +–m HB M H¢+ +O ?¢K i`QÎ
M M H¨K M?Q i? M¨Q- H¨ iB T iK+ ç€M?- ? v H¨

"`2M`B+? +?–K +?"K M;²B tm®M; i` M;? +?d ?mvX :BÌ T?9i M¨v- F?Q HU+ iQ¨M i?
>„M F?¬M; T?ªB H¨ +?Q ? i`ªB [m +?B M #¢BX hW +€B M;¨v i`Î i?¨M? K°i [m•M M
+¦ ªQ iQÎM; H¨ b) #€+? +?B M #€+? i?„M;X h? M?QM;- ?„M +?Q # Q ;BÌ iQÎM; iQ
KbM? H¢B i?'i #¢B K°i +€+? i?ªK ?¢B M?Q p"v- `²B b) #ÎB pb K°i i`"M +?B M- K¨ K

óL;¨B i`mM; iQÈM;Xô J 2/ uQiQb?B çB H M ç¨B +?d ?mv- F?m¬M K†i i` im´B M?
i`–K ç M KS+ ç€M; bÊX h`QM; ç¬B K„i çÄ #WM;- +?QM? H¨ bU +m²M; M° K¨ F?m'i
K†i "`2M`B+?, ó>¢K ç°B ç½ i"T F i tQM;- +?9M; i F?¬M; i? i`Æ K„i M?bM ?¢K ç
h`mM; iQÈM; "`2M`B+?- tBM M;¨B ?¢ H M? çB5ô

"`2M`B+? +¦ +?9i i?'i i?–M K¨ M?bM J 2/ uQiQb?B K°i +€BX :½ i?B m iQÈM; i` i
i`"M +?B M ç–m iB M pÈB iQ +€+? K°i T?¦ iQ H M? ?¢K ç°B _'i ?B M M?B M- pÈB
iB M +O [m•M ç°B aQmb K¨ M¦B- iB M ç² +O J 2/ uQiQb?B ç½ i`Î M M +U+ F€ i®
K°i p` bo [m M + Q +'T tmB t Q M¨Q ;†T T?ªB bU bd M?K+ HÈM M?Q p"v i`QM; i`
?„M +ÁM Km®M ç€M?X >„M ?B M M?B M H¨ F?¬M; T?K+- +kM; F?¬M; Km®M i?W
Km®M /MM; K°i ?²B i?„M; HÊB- ç M ç i? v ç´B b® T?"MX

G) M¨Q- ?„M F?¬M; #B i çQÊ+- Î M; v i`QM; iBM? p•M T?Q b m ?¢K ç°B- ?¢K ç°B
G) M¨Q ?„M F?¬M; #B i çQÊ+- bU ?Ov /B i +O ?¢K ç°B k ç½ F?B M +?Q ?¢K ç°B
;B¨M? +?B M i?„M; b Q\ G) M¨Q- ?„M F?¬M; #B i çQÊ+- çÊB ç M F?B pB M [m•M
ç°B R +kM; +?¢v F?¬M; çQÊ+ b Q\

E?¬M;- M?[M; çB m M¨v ?„M ç m #B i +ªX *?d +¦ çB m- ?„M ç½ çB M `²BX .QÈB p
+O ?„M- +?QM? H¨ K°i bU v m çm®B F?¬M; +?`m M´B K°i +9 çª FQ+?X aU i?'i #¢B
+ÁM [m€ QiX

"`2M`B+? i?Î /¨B i?"i /¨B- #B i `ä H¨ F i +K+ #¢B pQM;- H¢B pšM +ÁM Km®M +?d
i`QM; ?® HY X ao [m M +?d ?mv M?Q p"v- i` M i? ;BÈB M¨v- i?U+ bU M?B m H„KX
?„M K'i çB iQM? M;QÌBX JbM? imv ``M; i?m - i? M?QM; bQ pÈB J 2/ uQiQb?B p
.QÆM; FB K¨ M¦B- KbM? pšM +ÁM H¨ K°i +QM M;QÌBX

>„M tm i v M¦B, óh?B i H"T i¼ ç° "QÈ+ L?ªv- i'i +ª +€+ +?B M ?¢K H"T iS+ HmB

ó*?¢v\ô J 2/ uQiQb?B HB M bYM; b®i- i•K ibM? M?'i i?ÌB FQ+? ç°M; ?ŠM H M, ó
H¨K M?Q p"vX *?9M; i pšM +ÁM +Æ ?°B- +?9M; i pšM +ÁM +?Q i?m 5 h`mM; iQÈ
T?¢K i°B5ô

>„M iB M M? M? H M, óL m M?Q ¬M; ç½ F?¬M; Km®M ç€M?- tBM KÌB ç€T i¨m i?Q
?mv H¢B +?Q i X æ [m®+ b) F?¬M; +?`m çQÆ+ i?'i #¢B M?Q p"vX *?Q /M +? i- i
i`QÌM;- K¨ F?¬M; T?ªB H¨ K M; i?2Q bU F?m'i M?K+- +? i ;B¨ Î i` M ;BQÌM;5ô

ô h?®B H„K5ô "`2M`B+? pKi çSM; /"v, óL;QÆB Km®M +? i- #¼M ?¼ +kM; Km®M +
[m M #BM? aQmb ç M; BK H†M; Î tmM; [m M?, ó*?S+ i`€+? +O [m•M M?•M- H¨ #
#Ì +äB- F?¬M; T?ªB H¨ +?`m +? i5ô

ô L¦B #"v5ô J†i J 2/ uQiQb?B çÄ H M- ;¨Q H M çB M +m²M;, ó*?S+ i`€+? +O [m•M
T?ªB H¨ i`®M i`®M i`€M?5ô

ô ob b Q T?ªB +?B M ç'm\ô "`2M`B+? +QÌB H¢M?, óob / M? /U i`"M +?B M ç–m +C

L?[M; HÌB M¨v- +¦ i? M¦B H¨ K°i FQ+? i`Q K¢M;X

E?m¬M K†i J 2/ uQiQb?B i?Q€M; +€B ç½ i`Î M M i`„M; # +?X "'i F KbM? +¦ T?ªM

L[iY €Q ç2M +kM; F?¬M; i`ª HÌB- hB m "® u M;²B Î i` M ;? - H˜K #˜K M¦B, ó*€+ M;
.QÆM; ZmªM;\ô L[iY €Q ç2M F?¬M; M¦B- hB m "® u H„+ ç–m- +kM; i`Î M M i`–K K

Zm +?WM; K°i MûM ?QÆM;- # M M;Q¨B çB M H¢B +¦ M;QÌB p°B p½ çB p¨Q- t2K [r
G M; iQÈM;- b m F?B M?bM i?'v hB m "® u i?b [m€ K°i ;®B tm®M; M¦B, ó*€+ ?¢
[m•M\ ô

hB m "® u +¦ +?9i FBM? M;¢+- óG¨ i ôX

L;QÌB M¼ M;˜M; ç–m M¦B, óhB m iQÈM; [m•M- oB i pQÆM; KÌB hB m iQÈM; [m
+?mv MôX

hB m "® u /Á ?ÄB, óE?¬M; #B i ?mvM? ç¨B ?¼ ;b\ô

L;QÌB M¼ +¦ p HQ H„M; M¦B, óhv +?S+ ?¼ >¨- >¨ h?B m aBM?- ?B M H¨K :B€K K¬I
"® u ;"i ç–m M¦B, óL;QÐM; K° ç½ H•m- M;QÐM; K° ç½ H•môX

>¨ h?B m aBM? M;QÊ+ H¢B bYM; b®i- óhB m iQÈM; [m•M M?"M` i¢B ?¢\ô

hB m "® u KdK +QÌB M¦B, ó*€B ç¦ i?b i?"i F?¬M; +¦- #'i [m€ M;QÐM; K° ç½ H•m- +
[m ôX

>¨ h?B m aBM? +kM; MÎ MK +QÌB- óæQ+? t€+ H¨ M?Q i? X hB m iQÈM; [m•M /B m
hB m "® u M¦B +kM; F?¬M; +¦ ;b #m²M +QÌBX >¨ h?B m aBM? i?Q¢i M?bM H¨ +® i
KÈB H¨ M;QÐM; K° ç B / M? +O hB m iQÈM; [m•M ç½ H•m- #'i [m€ i¢B ?¢ iW i?•M
H¨ +?mv M KÈB ;–M ç•v- +?Q M M pšM p¬ /mv M +MM; hB m ç¢B M?•M ;†T K†iX
+?QM? K„i M?bM i?'v hB m iQÈM; [m•M ç€M? #¢B S?MM; G M; iQÈM;- mv T?QM;
?¢ FQM? T?K+ôX

hB m "® u +QÌB M¦B, ó>¨ G M; iQÈM; iW i?•M p [m M; pBM? H M +?S+ G M; iQÈM
#'i T?¨K- +¦ i? H¨K M?[M; ;b K¨ M;QÌB i?QÌM; F?¬M; i? ôX

>¨ h?B m aBM? H„+ ç–m M¦B, óh +?d +¦ +?9i #ªM H½M? ç¦ H¨K b Q /€K bQ b€M? +
`²B- oB i pQÆM; +?Q KÌB hB m iQÈM; [m•M- KÌB hB m iQÈM; [m•M /ÌB #QÈ+ôX

hB m "® u [m v ç–m M?bM p T?Q M[iY €Q ç2M M¦B, ó•M +ÆK i`„M;- +MM; çB Hm

L[iY €Q ç2M çSM; H M- çB i?2Q # M +¢M? hB m "® u- >¨ h?B m aBM? ç½ +¦ F?¦ t
+€B M¨v ô

ó"MB iB m i?Q M¦B- +?Q i +MM; pÈB M¨M; i çB ;†T oB i pQÆM;- +?ŠM; H) oB i pQ
"® u ?ÄBX

>¨ h?B m aBM? /Q /U- óo"v i?"i F?¬M; +¦- hB m iQÈM; [m•M- tBM KÌB5ô

>„M çB i`QÈ+- ?QÈM; p T?Q aMM; æS+ çB M K¨ #QÈ+ çB- hB m "® u +MM; M[iY

hÈB i`QÈ+ aMM; æS+ çB M- i`QÈ+ çB M ? i bS+ p„M; p - M; v +ª +mM; M?•M +kM;
K¨vX >¨ h?B m aBM? M?bM i?'v hB m "® u M;?B ?Q†+- HB M ;BªB i?Q+?, óoB i p
+?d i?Q+? i? M? i`M?- +?Q M M # M M;Q¨B aMM; æS+ çB M Qi +¦ +mM; M?•MX hB
çB M +?Ì K°i +?9i- i p¨Q #˜K #€Q oB i pQÆM; i`QÈ+ôX

a m F?B ?„M #QÈ+ M? M? p¨Q +mM; çB M- i?b +?d b m K°i H9+ ç°i M?B M +?mM; [
p M; H M- K'v i`,K +'K p #BM? iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; M iÈBX

*'K p #BM? ?Q†+ +–K i?QÆM;- ?Q†+ K M; i?mšM- ?Q†+ +–K ç Q- i?Q€M; [m ç½
€Q ç2M i`QM; # i–M; M;Q¨B # i–M; K¨ p•v [m M? H¢BX

hB m "® u + m K¨v- M?QM; +kM; F?¬M; #®B `®B- M[iY €Q ç2M pšM H¢M? HMM; M
+?9i bÊ ?½BX

L;QÌB +–K ç–m HÈM iB M; [m€i, óhB m "® u- M;QÆB i?•M H¨ i?€B #bM? v m M;?B
HÁM; K M; #'i +?QM?- i'i T?ªB ;B i F?¬M; i? ôX

L;QÌB M¼ bÈK `9i v m ç Q ` - /MM; bS+ pmM; K¢M? H M M¦B, óhB m "® u T?¢K i?
i? i? - B ;B i çQÊ+ hB m "® u i`¼M; i?QÎM; KQÌB HQÊM; ?Q¨M; FBKôX

*€+ +'K p +MM; M? m M H M- i?mšM #¨B i?O K M; i?mšM çB i`QÈ+- #®M T?QÆM
iQÌM; ç²M; p€+? b„i5

L;QÌB M¼ H†M; H) +QÌB H¢M?- M?QM; H¢B H„+ KbM? ` T?Q b m i?mšM #¨B i?O-
F?¬M; /€K iU i?•M iB M H MX L?QM; #¼M ?¼ +¦ +?m˜M #` K¨ ç M- HQ¢B i`"M i`QÊ
+?mv M K¬M /MM; ç ç®B T?¦ pÈB + Q i?O5

*?Q /M hB m "® u pä +¬M; + Q +QÌM;- ?„M +kM; F?¬M; iBM K'v i`,K +'K p [m•M F
hB m "® u5

hB m "® u #'i ç°M;- M[iY €Q ç2M +kM; #'i ç°M;- ? B M;QÌB pšM çSM; v M Î i¢B +?¶
+?Q FBM? M;¢+ ç M M;•v M;QÌBX *?Ì +?d i`QM; +?®+ H€i- i?mšM #¨B i?O ç½ ç°i M
ç½ ç2K i?mšM #¨B ç•K tm®M; K†i ç'i- i`QÌM; i?QÆM; i?O i`QM; iB M; [m€i HÈM- i
+O i?mšM #¨B K¨ tmv M ` - +'T #€+? ç•K p¨Q ? B M;QÌB hB m "® u #` p•v i`QM; T
"¼M ?¼ F?¬M; +–M #B M ?¦ - F?¬M; +–M +?B m i?S+- +?d +–M bY /KM; H¢B +¬M;
ç½ H¨K +?Q M;QÌB Î i`QM; i`"M #` ç•K i?OM; H¶ +?¶ M?Q H¬M; M?QK p"vX

L;QÌB M¼Î b m i`"M i` M K†i H° ` MK +QÌB- ç½ #„i ç–m iQÎM; iQÊM; hB m "® u +ª
K€m +?ªv ç–v ç'iX hB m "® u +? i- ?„M b) çQÊ+ ;B [m M iB M iQÈ+X

L?QM; ç°i M?B M MK +QÌB +O ?„M +SM; çÌ H¢B- hB m "® u `®i +m°+ ` +?B m- ?
K°i +€B ?ÆM KQÌB i? M? i`QÌM; K•m ç•K iÈB Î T?Q i`QÈ+ ç m #` +?†i ;šv- T?–M ;
i?b hB m "® u ç½ t¬M; p T?Q i`QÈ+X

>„M ç°i M?B M i?Q€i ` - /kM; K½M? ;B®M; M?Q K°i +QM #€Q- i`QÌM; i?QÆM; # M
#° ç m `ÆB p¨Q F?QªM; F?¬M;X hB m "® u iW ioM? b M; ç°M;- M?Q b'K ç°M;- M
+ªK i?'v ?„M `9i ç Q +?ûK ` - i?•M ?bM? t¬M; iÈB ç°M; i€+ ç m HB M H¢+ pÈB M?
çQÊ+ i`QÈ+ b mX

h`QM; iQ+? i„+- i`QÌM; K•m ç•K p T?Q ?„M ç m M?Q #` # ;šv- ?„M t¬M; iÈB i? F
?QªM; ?®i- +?d +ªK i?'v M;QÌB M¨v /QÌM; M?Q F?¬M; T?ªB +QM M;QÌB5

L?QM; hB m "® u t¬M; iÈB K†+ /M M? M?- M?QM; T?Q i`QÈ+ i?mšM #¨B M?Q M9
Km®M iU ibK iY H°X

L[iY €Q ç2M p¨Q K°i F?„+ F?B hB m "® u `9i ç Q- KkB +?•M p"M bS+- +ª M;QÌB ç½
b m K¨ ç M i`QÈ+- ç½ ?¢ tm®M; Î i` M i?mšM #¨B +O i?mšM #¨B i?OÎ ç®B /B M- +
i?2Q +?B m ;B¦- T?B m M?B M M?Q iB M iY5 h?mšM #¨B i?O FBM? ?½B- ?¨M; i`QÌ
ç½ ;½v- +?d +ÁM K°i F?9+ i?•M K•m- K'i çB HU+ b€i i?QÆM;- p°B p¨M; HmB p T
i?OÎ T?Q b m ç½ €T ç M- i`QÌM; K•m T?•M ` ç•K p T?Q ? B M;QÌB- K°i b® M;Q
ç2M i`QM; F?¬M; i`mM;- K°i b® M;QÌB F?€+ i?b ç•K p T?Q hB m "® u5

GQ¢B i`"M T?€T M¨v H¨ #° #BM? hMv [m•M ? v bY /KM;- M,K ç¦ h`QÆM; hm æ¨- .Q
/KM; i?m–M i?K+- /B M ?¦ ç çQ M- HU+ b€i i?QÆM; `'i K¢M?X G9+ ç–m h`QÆ
/Q M?- H'v Qi i?„M; M?B m- i†+ #BM? F?¬M; i? T?€- .QÆM; L;?o h?–M /MM; i`'
h?QÊM; pQÆM; H¨ sQ+? "€Q +MM; ç¢Q T?d +Æ ?² H¨ p•v +? i- mv HU+ i`QM; ç¦ +¦

G9+ M¨v +?d ?mv K†+ /M ?ÆB i?B m- M?QM; ç¢Q Hw +kM; +MM; K°i FB mX

h`QÌM; K•m H–M M[ ç•K ` - F?¬M; i`mM; H'T H¦ €M? b€M;- ?¨M [m M; çB K çB K
+Q H¢B- ç°i M?B M M° [m€i K°i iB M;- ?mv ç Q +?ûK ` X

h`QÌM; K•m ç•K p T?Q ?„M ç m #` +?†i ;šv- çÆM ç Q +O ?„M /Q HU+ F?¬M; /Si-
+?ûK ` - M?^K M; v ;B[i?B i i?mšM +O K°i i?mšM #¨B i?OX

*?d M;?2 K°i iB M; b¢i p M; H M- F?¬M; i`mM; ?mv i pk T?mM ` - i?mšM #¨B i?O +
M;QÌB HšM i?mšM +?ûK i?¨M? ? B MY - # v M;QÊ+ ` X

*€+ #BM? bo K†+ /M M;?2 [m hB m "® u /kM; K½M? p¬ ç`+?- M;¨M [m•M F?¦ +ªM-
M;?2 M¦B- ?¬K M v i`U+ iB T ;B€T K†i- KÈB #B i +ÁM /kM; K½M? iÈB KS+ F?OM;

h?mšM #¨B i?O H¢B #` K°i ç Q +O ?„M ç2K +ªM;QÌB HšM i?mšM +?ûK i?¨M? ? B
#¼M ?¼- +?ŠM; F?€+ M¨Q M?Q H¨ i?–M M?•M p”vX

>¨M; M;k ?ÆB H° p ?¶M HQ¢M- ?B m H M? F?¬M; çQÊ+- +¦ #BM? bo ?QªM; bÊ H
ç M; iB M H MX hB m "® u €M? K„i M?¢v +ªK- i?•M ?bM? F?¬M; M;WM;- t¬M; [m
i?mšM #¨B i?O- çQ i v +?KT H'v K°i çQªM ç Q i?O- /MM; bS+ MûK ` - +?d M;?2
?Q¨M;- i`QÌM; K•m ç m ç•K ` - M?QM; H¢B /QM? ? iH M i` M M;QÌB i M #BM? bo F
i`mM;X

hB m "® u i?W /`T +¦ F?2 ?Î M¨v- 2Q HQM; tQ v +?mv M- ç½ iW # M M;QÌB M?[M;

*€+ #BM? bo +?d +ªK i?'v hB m "® u i`QÈ+ K„i M¨v iU ?² M?Q i? v ç´B ?bM? /¢M;-
M?Q MQÈ+ +?ªv K¨ t i [m - +Æ ?² F?¦ K¨ iBM p¨Q M?[M; ;b i?'v çQÊ+5

L[iY €Q ç2M M;QÌB ç M; Î i` M i?mšM #¨B KQÊM HU+ M?ªv H M- H–M M[H,M; F?
iÈB- i?Q¢i M?bM M¨M; F?¦ i?Q€i F?ÄB +€B +? i- F?¬M; M;?o iÈB M¨M; Î i`QM; F?
i`QÌM; FB K i` M HQM; ç½ p¨Q i`QM; i v5

:B[F?¬M; i`mM; ?¨Q [m M; H¦2 H M- €M? K†i i`ÌB +?B m tm®M;- `ÆB p¨Q i` M i
ç2M +´ i v `mM; H M- `ªB tm®M; iWM; çB K €M? b€M;X

h`QÌM; i?QÆM; i?O i`QÌM; i?QÆM; ç•K ` - M?QM; ç m çQ i v H M ¬K +´ ?¼M;- M
tm®M;X

L[iY €Q ç2M i`QÌM; FB K # v K9 M?Q HQm iBM?- M;QÌB H¢B ;B®M; M?Q #¬M;
h`QÌM; i?QÆM; M?Q `WM;- M¨M; H¢B M?Q +?BK # v [m H¢B Î i`QM; `WM; ?Q -
H M i` M çdM? ç–m +O #BM? bo K¨ [m - +´ i v H¢B +?'M- T?B çB m #B M i?¨M? i?
i`QÌM; FB K +'T #€+? +?'M ` - M?Q +–m p²M; ç•K p T?Q +€+ #BM? bo +–K ç–mX

L;QÌB +–K ç–m M¼ iW F?B T?€i ` H M?- ç M F?B M?bM i?'v hB m "® u +MM; M[iY
[m€ +?d i`QM; +?®+ H€i- +?d i?'v çQÊ+ M[iY €Q ç2M K°i FB K M?Q çB M- KÈB H
i`€M?- ç°i M?B M +€M? i v ç½ #` K°i M;QÌB +?°T H'v- ;B[#'i ç°M; i¢B +?¶- F?¬M
óæWM; ;B i i 5ô

hB m "® u çQÆM; M?B M #B i ç¢Q Hw +–K i†+ iB M +–K pQÆM;- ç½ ç€M? ` K°i çQ
M¼- +?KT +SM; H'v +€M? i v +O M;QÌB M¼- M?bM i?'v M;QÌB M¼ b„+ K†i M?Q ç'i
#BM? bo ç M +Sm- i`QÌM; ç Q H¢B +?mv M- ç½ ;€+ Î i` M +´ +O M;QÌB M¼X

J€m iQÆB M?Q MQÈ+- i?m”M i?2Q HQÐB ç Q K¨ +?ªv tm¬B tm®M;- iWM; ;B¼i iWM
HÁM; M;QÌB M¼X

L[iY €Q ç2M M;QÌB Î i`QM; F?¬M; i`mM;- M?bM i?'v hB m "® u i`QM;HQ¢M [m•M
+–K ç–m- i`QÌM; FB K F?) `mM;- i?Q€M; [m H¢B ç•K +? i# M;QÌB p¼i iÈB- `²B K
u b¦M; p B K¨ çSM;- i` FB K p¨Q pÄ- ;B®M; M?Q +?Q # Q ;BÌ ç°M; [m X

L?QM; i`QM; F?B M¨M; ?mv FB K- ç½ ;B i Qi M?'i ?ÆM KQÌB M;QÌBX

hB m "® u ;B i M;QÌB #'i [m€ H¨ Km®M H”T mv- imv H¨ i M? K€m- M?QM; ;B i M;Q
M[iY €Q ç2M M¼X L[iY €Q ç2M ;B i M;QÌB i`¬M; i?”i ` p,M M?½- M?QM; K°i çQ¢
+?•M i?B i? ç½ i?¨M? K°i KªM;X

L[iY €Q ç2M imv ç½ i` FB K p¨Q pÄ- M?QM; +€+ #BM? bo +kM; F?¬M; /€K iB M H
`ÆB p¨Q i v hB m "® u- i?S ? B H¨ ? B M;QÌB M¨v i`¬M; H`+? bU i Q M?½- M?QM; i
H¨ .B K pQÆM; ;B - ` i v H¨ H'v K¢M; M;QÌB F?€+X

ó>mvM? ç¨B ?¼ ;b\ô hB m "® u +QÌB +QÌB ?ÄBX

L;QÌB M¼ F?„T +ª M;QÌB T?€i H¢M?- +„M `,M; M¦B, óh i i ?¼ h¨Q h¨Q ô

>„M K†+ /M Km®M ;Bª ` #° /€M; ?ªQ ?€M- M?QM; H¢B i?'v çQÊ+ i`QM; MK +QÌB +
•K H½M?- i`QM; K„i ?¨K +?S b€i F?Q- i`QM; H9+ M?'i i?ÌB ?¨K `,M; `mM; H M H"T

hB m "® u F?¬M; çÊB M;?2 ?„M M¦B ? i- b„+ K†i F?) #B M- M;˜M; ç–m M?bM ` t -
im¬M ` K'v i`,K #BM? bo- #BM? ;B€T HQªM; tQªM; ç M; +?¢v p T?Q M¨v- •K i?–K

>„M çQÆM; M?B M F?¬M; +?Q ç•v H¨ /Q "MB JBM? h?9v M #¨B- M m "MB JBM? h?
M #¨B i"T FQ+? imv i ç®B bQ ?B M i¢B b) tªQ /B m ?ÆM `'i M?B mX L?QM; p #B
h?9v +kM; F?¬M; ?B M ` - +kM; H¨K +?Q ?„M + m K¨v- i?–K M;?o æ¬M; æ¬ i? HU
M¨v KÈB #B i çQÊ+ ?„M ç M æ¬M; æ¬ ç½ ibK +È ;B i ?„M- +kM; F?¬M; #B i H¨ i?O

s t p¼i iÈB +¨M; M?B m #BM? bo- M;QÌB +–K ç–m H¢B H¨ K°i H½Q ;Bª- p K†i b
i`QÈ+ K†i- + Q ;B¼M; ?¬, óhB m iQÈM; [m•M- ç Q ?¢ HQm M?•MôX

>„M iB M; ç M i?b M;QÌB +kM; ç M- +€+ #BM? bo M?bM i?'v ?„M +?¢v iÈB- ç m iªM
` H½Q ;Bª M¨v- KdK +QÌB M¦B, óæ´M; i`mM; iQÈM;- F?¬M; #B i ç M ç•v ç H¨K +?

L;QÌB ç M ç9M; H¨ æ´M; E€ S?QM;- hB m "® u H9+ i`QÈ+ F?B Î æ¬M; æ¬- +MM; pB
[m2M i?m°+- #ÎB pb [m M ? iÈB o¬ Pm +¬M; +?9 - +kM; ç½ +MM; M? m m®M; `QÊ

æ´M; E€ S?QM; +QÌB F?´ M¦B, óhB m iQÈM; [m•M- Î ç•v bÊ `^M; +¦ +?9i ?B m H–K
G M; iQÈM;- i p¨ M;QÌB +MM; çB ;†T oB i pQÆM; +¦ çQÊ+ F?¬M;\ô

jyNX *?QÆM; jyN, æQ¢i *¬M;

æ´M; h`mM; iQÈM; `'i +¦ i?¨M? w- hB m "® u H¢B +QÌB H¢M? M¦B, óh?ª ?„M- p"v K
i \ æ´M; h`mM; iQÈM; +?d bÊ ç M +?"K K°i #QÈ+- i?b i ç½ #` h¨Q G M; iQÈM; M¨v
`²B5ô

æ´M; h`mM; iQÈM; +9B M;QÌB i?B H i?"i b•m- ó B +kM; ç m #B i hB m iQÈM; [m•M
ç M ç•v- #'i [m€ H¨ F?¬M; #B i HQÊM; bS+ôX

hB m "® u +ÁM ç`M? M¦B i? K- # M M;Q¨B i`"M ç½ +¦ M;QÌB M? ;B¼M; M¦B, óhB
HQÊM;- b) F?¬M; +MM; M?•M p"i M?Q p"v +?'T M?†i æ´M; h`mM; iQÈM;- ç2K p #
i?b H¨K b Q K¨ +¦ i?¨M? w\ô

h? M? •K imv M?Ä- M?QM; i'i +ª K¼B M;QÌB ç m M;?2 `ä `¨M;- hB m "® u [m v ç–m
h?9v çSM; Î t t - +kM; +¦ +?9i M i•K- ó"MB iB m i?Q ç½ H•m F?¬M; ;†T\ô

ó*¨K ÆM ç½ M?È iÈBô "MB JBM? h?9v M;¦M; M?bM hB m "® u K°i ?²B H•m- +?"K `½
i?–K K„M; KbM? ;B¨ `²B ?² ç²- p°B p¨M; [m€i #ªQ #BM? bo HmB #QÈ+X G¬ aÎ pšM ç
M?bM i?'v +'K p :B€K K¬M T?O +ÁM ç M; /Q /U- H¢M? HMM; M¦B, óh?m #BM?5ô

h` M K†i ?„M +¦ bU iS+ ;B"M- M?QM; pšM / M; ç¢M? K) iU ç MûM- ?„M H¨ L°B bY H
+?S+ :B K K¬M T?O- +€+ +'K p [m•M M?bM i?'v G¬ aÎ b„+ K†i •K i`–K M?Q MQÈ
#'i +?'T ç wiÈB h¨Q G M; iQÈM;- ç m HmB ` T?Q b m- HQm H¢B K°i ç®M; ?¶M ç

hB m "® u +QÌB `° H M- óæ•v KÈB H¨ #B m ?B M i?¨M? w- "MB iB m i?Q- i M;?o +
HÌB ;BªB i?Q+? ?ÊT HwôX

>„M i?m ?²B çÆM ç Q- M?QM; H¢B ç2K HQÐB ç Q Î i` M p¢i €Q +O h¨Q G M; iQÈ
G M; iQÈM; •K i?–K iS+ ;B"M- M?QM; H¢B F?¬M; /€K +Y ç°M;X

"MB JBM? h?9v ?Q F? M p¨B iB M;- óh`QM; ç•v çQ+? t€+ +¦ +?9i ?B m H–K- M m M
+?QM? H¨ H9+ ç–m hB m ?mvM? #` M;QÌB ?½K ?¢B- h?€M? i?QÊM; ?¢ +?d i`mv M
H9+ M¨v KÈB H¨K +?Q [m M pB M Î FBM? ç¬ bBM? ` bU ?B m H–KôX

hB m "® u i` ç Q p¨Q pÄ- óo"v iW T?S+ i¢T K¨ M¦B i?b b Q\ô

"MB JBM? h?9v i`QM; K„i +¦ w +QÌB- óhW T?S+ i¢T K¨ M¦B- p”v i?”i ç9M; H¨ # M;¨v
tQM;X "'i [m€ i KÈB iW +?¶ +O oB i pQÆM; +?¢v iÈB- oB i pQÆM; KÌB ç M +kM;
F?¬M; #ˆM; hB m iQÈM; [m•M i`QÈ+ +MM; i çB ;†T oB i pQÆM;- b m ç¦ KÈB M¦B

hB m "® u HB + M?bM h¨Q G M; iQÈM; K°i +€B- óL?Q i? +kM; i®i- M?QM; "MB iB
;B M- +?Q /M M¦B # M;¨v # ç K +kM; T?ªB ;BªB i?Q+? +?Q i `ä `¨M;ôX

"MB JBM? h?9v ;”i ç–m M¦B, óL?'i ç`M?ôX

óo”v p` G M; iQÈM; i`mM; i•K M¨v i?b b Q\ô hB m "® u ?ÄBX

ó*kM; KÌB Hm¬M h¨Q G M; iQÈM; +MM; M? m çB iÈB ç ;BªB i?Q+?ô "MB JBM? h?9

h¨Q G M; iQÈM; i?'v iQM? K¢M; +O KbM? ç½ i¢K F?¬M; HQ H„M;- H€ ; M KÈB iQ H
i bÊ +€B ;b5 h H¨ T?KM; +?d H¨K pB +ôX

ó±- F?¬M; #B i h¨Q G M; iQÈM; H¨ T?KM; +?d w +O M;QÌB M¨Q\ô "MB JBM? h?9v

h¨Q G M; iQÈM; K†i çÄ H M- óE?¬M; T?ªB H¨ T?KM; +?d H¨ T?KM; K M? H¨K pB
iQ +€+? ;b ?ÄB i \ô

óG¨K +¨Mô G¬ aÎÎ K°i # M iS+ ;B”M M¦B, óoB i pQÆM; ç®B pÈB "MB iB m i?Q +kM
+€+? ;b ç M¦B +?mv M pÈB "MB iB m i?Q M?Q p”v\ô

Zm M #"+ HÈM ç +? i M;QÌB- h¨Q G M; iQÈM; +kM; F?¬M; ç2K "MB JBM? h?9v ç†i
F?¬M; i? +?"K i` pÈB G¬ aÎ- +?d +¦ i? Ov F?m'i M¦B, óG¬ ç¢B M?•M- i?"i F?¬M;
H¨ M;?2 H M? H¨K pB +X >¬K M v iÈB #„i hB m hB m "® u H¨ >[m pk p æ¢B iQÈM

G¬ aÎ M?Qm K¨v- "MB JBM? h?9v M?Q M;?o iÈB M;QÌB M¨Q ç¦- ó±- i?b ` H¨ i? X
+kM; K°i # M pÈB oB i pQÆM;X >¬K M v ç®B ç–m pÈB ç¢B ç`+?- +?9M; i ?ŠM H¨ +
iQÈM;- tBM KÌB +MM; çBX *¦ K°i b® pB +- ;BªB i?Q+? `ä `¨M; H¨ i®i M?'iôX

L¨M; +MM; hB m "® u b¦M; p B çB i`QÈ+- ç®B pÈB +€+ i?B i? ç–v ç'i +kM; F?¬M; i
#¦M; pÈB ?bM? çB i?2Q hB m "® u- G¬ aÎ +kM; çB # M +¢M? #ªQ p "MB JBM? h?9
t'm ?´- M?QM; +kM; çB i?2QX

"MB JBM? h?9v çB +kM; F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K- +¦ +?9i F?¦ ?B m ?ÄB- óhB m
i¢B >B m >B M çB M +?Ì- F?¬M; ?B m pb b Q H¢B iÈB i`QÈ+ aMM; æS+ çB M\ h?
æS+ çB M M¨v i?"i pšM F?¬M; +¦ M;QÌB ÎôX

hB m "® u + m K¨v M¦B, óG¨ :B€K K¬M T?O>[m G M; iQÈM; >¨ h?B m aBM? ibK i
;†T i - +?Q M M i çB i?2Q ?„M ç M ç•v- i?"i F?¬M; M;Ì H¢B ;†T T?ªB K°i ?²B +?ûK

"MB JBM? h?9v +¦ +?9i FBM? M;¢+- [m v ç–m M?bM p K°i G M; iQÈM; +€+? ç¦ F
M;QÆB KÈB pW `²B çB ibK hB m iQÈM; [m•M b Q\ô

G M; iQÈM; FB i`¬M; mv pk ?MM; i`€M;- `•m `B im iO +¦ +?9i i?–M F?Q- M;?2
óh i F?¬M; +¦- i pšM Hm¬M çB i?2Q # M +¢M? G¬ ç¢B M?•MôX

hB m "® u M?bM i?'v >¨ h?B m aBM? M¨v +MM; pÈB M;QÌB KÈB pW `²B FB ?Q¨M
óE?¬M; T?ªB ?„M- >¨ h?B m aBM? ç M ibK i H¨ K°i M;QÌB F?€+ô L m ç½ +¦ K B T
M;QÌB ;Bª i` M; +kM; F?¬M; +¦ ;b H¢- #'i [m€ ?„M KÈB ç M æ¬M; æ¬- ç½ #` M;QÌB
+U+ M? M?- +kM; H¨K +?Q hB m "® u /U HB m F?¬M; iÈBX

"MB JBM? h?9v +kM; F?¬M; ?ÄB M[- ?Q M? M¦B, óh?b ` H¨ i? ôX

J¼B M;QÌB çB +?WM; K°i MûM ?QÆM;- çB iÈB i`QÈ+ GQM; Zm M; çB M- "MB JB
iQÈM; [m•M- oB i pQÆM; pšM Î i¢B GQM; Zm M; çB M M;?d M;ÆB- ?„M iÈB ç¦M ?

h`QÈ+ GQM; Zm M; çB M ç½ bÈK çSM; F?¬M; Qi M;QÌB- p #BM? i€+? ` ? B M?¦K
M;¼+- ç–m ç°B +Ym F€ pQÆM; [m M- M?bM i?'v ç€K M;QÌB "MB JBM? h?9v ç M-
M¨vX

hB m "® u M?bM i?'v M;QÌB M¼ imv T?QM; ç° +¦ i?W - M?QM; #'i [mª +kM; +?d H'
K'v im´B- i?Q¢i M?bM bQ pÈB ç ç +O lv M L?B i?b HÈM ?ÆM p¨B im´B- M?B m C

>„M #B i oB i pQÆM; i?"i ` H¨ +QM +O h?€B iY L;mv M æS+- +kM; +?QM? H¨ i`C
+QM i?S # +O .QÆM; ZmªM; H¨ .QÆM; >¢Q ?„M ç½ ;†T [m - M,K ç¦ Î i¢B L?¢M J-
K°i çS M?Ä #ªv i€K im´B- .QÆM; ZmªM; ? i bS+ v m i?Q+?- M M pšM /šM i?2Q i`
.QÆM; *?•mX

.QÆM; ZmªM; M K ?¢ .QÆM; *?•m- ? B çS +QM i` B ç m K M; i?2Q Î # M M;QÌB-
J¬M [m M- +Æ #ªM ç½ iQM? H¨ #` T? - .QÆM; ZmªM; ç®B pÈB ?„M M;?B F} +¨M; M
+–K #BM? i¢Q T?ªM- +?Q M M i`QÈ+ F?B çB .QÆM; *?•m- ;B M; bÆM `°M; HÈM
K¨ M;QÊ+ H¢B +?Q ? B >Q¨M; i¬M +?QÎM; [mªMX

æ¢B pQÆM; .QÆM; >Um i`'M i?O h•v EBM?- /Q ç€K M;QÌB o o,M h?,M; ;B9T çÐ-
i`'M i?O æ¬M; æ¬- H¨ /Q +€+ ç¢B i?–M Î æ¬M; æ¬ T?K i`ÊX

*,M +S i?2Q iBM iS+ +O hB m "® u- T?K i`€+? T?K i`Ê .QÆM; æ²M; +¦ Zm M; H°+
T?¦ F? M? L;mv M o,M æ¬- .•M #° i?QÊM; i?Q oB h•M +MM; >[m pk p æ¢B iQÈM
."i- +ÁM +¦ L°B bY H M? G¬ aÎ M,K M;QÌBX

L,K M;QÌB M¨v ç®B pÈB hB m "® u K¨ M¦B- ç m H¨ M?[M; F?m¬M K†i t H¢X

.•M #° i?QÊM; i?Q p®M H¨ S?B M hY *€B- #'i [m€ iW b m F?B i"T FQ+? Î G¢+ h?O
M? M†M; F?¬M; [m M´B- ç½ i¢ i? - +kM; /Q oB h•M i? v i? X æ¢B hMv H½Q i?
HÈT i?b +? i- +ÁM F?¬M; i?b #` .QÆM; ZmªM; i`m b€i- i`QÈ+ b m [m çÌB- ?¬K M
hMv i?–M +kM; M?Q i? X

hB m "® u ?B M M v +?d +–M MY M;¨v- Qi M?'i +kM; ç½ `ä `¨M; K°i çB K- i`"M T?K
æ¢B iQÈM; [m•M >Q¨M; S?O o¬ ."i #¨v ` - ç½ M?Q p"v- >Q¨M; S?O o¬ ."i ?ŠM H¨ F
"MB JBM? h?9vX

h'i +ª iQ HB m ç½ +?dM? Hw H¢B- hB m "® u pšM K†i F?¬M; ç´B b„+ çB iÈB- ?„M ç
o¬ ."i- ç¦ +?QM? H¨ F?¬M; Km®M M;QÌB # M M;Q¨B çQ¢i [mv M- +?Q M M H9+ M¨
?„M Km®M H¨K `ä i?€B ç° +O .QÆM; æ²M;X

æ°i M?B M M;?2 K°i iB M; bQ¢i p M; H M- K'v i? M? i`QÌM; K•m ç½ ;B Q M? m Î i`
+MM; hB m "® uX

*¦ #BM? bo + Q ;B¼M; [m€i, ó"Ä çB #BM? F?QôX

"MB JBM? h?9v +kM; F?¬M; +¦ #BM? F?Q- F?) M?Qm K¨v- hB m "® u i?Q€M; /Q
T?QÆM; t ç½ F?Q€i i v M¦B, óE?¬M; çQÊ+ p¬ H - HmB ` 5ô h? M? •K +O ?„M in
pšM H°` p mv M;?BX

"BM? bo +¦ +?9i FBM? M;¢+- M?QM; pšM i?m i`QÌM; K•m i?®B HmB b M; K°i # MX
"® u +?WM; K°i i`QÊM;- `²B /WM; H¢B- H¨K K°i +?mv M H¨K +?Q K¼B M;QÌB ç m F
"® u i?B H 5

hB m "® u çSM; M;˜M ` i¢B +?¶- +€+ ç¢B i?–M +kM; M;˜M ` i¢B +?¶X

Í T?Q b m .QÆM; æ²M; çB i?2Q K'v ç¢B i?–M- i?'v i? b„+ K†i H¢B F?€+ M? mX
F?ªB ;B€T- b„+ K†i •K i`–KX hB m "® u M?bM i?'v ?„M i?–M b„+ M;¢Q K¢M- #° /€M
i?B M ?¢ p"v- i?–K M;?o ç•v [m€ MY +?QM? H¨ >[m pk p æ¢B iQÈM; [m•M >Q¨M
h?9v M?bM i?'v .QÆM; æ²M; i?B H - +kM; F?¬M; +?"K i` - ?Q¨M H M¦B, óoB i pQ
H¨ M?Q ;B i +?9M; i `²BôX

hB m "® u +kM; ?Q¨M H - i`QM; H9+ M?'i i?ÌB +kM; F?¬M; #B i M¦B +€B ;b +?Q i®
æ²M; H¢B +mM; FQM? ?[m H M?Q i? - bQ pÈB .QÆM; ZmªM; [mª i?U+ H¨ +€+? #B

.QÆM; æ²M; ç½ i?ŠM; HQM; H¢B- M?bM p T?Q hB m "® u K¨ +QÌBX >„M iQÈM;
mM; /mM; [mw T?€B- H¨K +?Q M;QÌB i [m M çB im´B i€+ +O ?„M pšM +ÁM M?ÄX

óo` M¨v M¦B p”v +?QM? H¨ hB m æ¢B iQÈM; [m•M mv / M? ?B M ?€+?\ G9+ i`QÈ+
>Q >¢- i +ÁM Î i¢B i?•K +mM;- pšM p¬ /mv M ;†T K†i- b m M¨v F?B Km®M ;†T- hE
ç`M? L;ä *QÆM;ô .QÆM; æ²M; iB M H M p¨B #QÈ+- H¢B M„K H'v ? B i v +O hB
i` M tm®M; /QÈB- ó>¬K M v çQÊ+ ;†T hB m iQÈM; [m•M- [mª i?”i H¨ i K bBM? ?[m

>„M +kM; F?¬M; + Q- bQ pÈB hB m "® u i?b HMM ?ÆM `'i M?B m- M?QM; çSM; ç
F?¬M; FB m F?¬M; M`M?- +kM; F?¬M; ç†+ #B i + Q M;¢Q- M?QM; +kM; F?¬M; +¦ ç
M?'i ç°M; ç m H¨K +?Q M;QÌB M;Q¨B i?Q¢i M?bM ç m iU M?B M M?Q T?€i ` iW M°

hB m "® u KdK +QÌB M¦B, óoB i pQÆM; i?”i bU F?€+? F?Q `²B- pB i?–M M?bM i?'v
pmB KWM;ôX

.QÆM; æ²M; H¢B +QÌB M¦B, ó>¬K M v ç¢Q T?d i? K¢M? æ¬M; æ¬ ô

>„M KÈB M¦B iÈB ç•v- iQÈM; [m•M Î T?Q b m FB ?W H¢M? K°i iB M;- .QÆM; æ²M
iB T, óæ¬M; æ¬ M;mv +'T- i +kM; i?9+ i?O p¬ b€+?- +kM; K v +ÁM +¦ >Q¨M; S?
i v ç¢B +K+- +€+ i`¼M; i?–M i”M i•K T?K i€- H9+ M¨v KÈB +¦ i? #ªQ p æ¬M; æ¬ F
iQÈM; [m•M ç M ç•v- H¢B +¨M; H¨K +?Q i†+ iY bÊ ?½B- æ¬M; æ¬ +kM; F?¬M; +¦ ;b

hB m "® u KdK +QÌB M¦B, óoB i pQÆM; [m€ F?2M `²BôX

æ®B pÈB pB + .QÆM; æ²M; +mM; FQM? M?Q i? - hB m "® u i?”i ` +kM; /U HB m
M?Q p”v- M;QÌB F?€+ FQM? ?„M K°i i?QÈ+- ?„M b) FQM? H¢B K°i i`QÊM;X L?QM
?„M- ?„M ?B M i¢B imv i ç®B b) F?¬M; M?šM M?`MX

Í i`QM; HÁM; ?„M- imv i ç®B b) F?¬M; ;B®M; M?Q H9+ ç–m F?B KÈB ç M æ¬M; a
i?”MX >„M M m M?Q M m Km®M ç†i +?•M Î i¢B æ¬M; æ¬- i` M? i?O K¬M T?B i OM
+¦ i? + K çQ M Q+? HÊB +O #¼M ?¼- çB K iB T i?2Q H¨ i¢Q M M mv iQM +O #ª
F?¬M; b B- ?„M çB iÈB æ¬M; æ¬- ç½ t9+ ç°M; iÈB Q+? HÊB +O `'i M?B m M;QÌBX
HQ iÈB Q+? HÊB i`QÈ+ K„i- MÆB M¨Q [mªM +?B æ¢B hMv +? i b®M;X

.QÆM; æ²M; H9+ M¨v KÈB H¬B FûQ i v hB m "® u [m v i`Î p - óhB m iQÈM; [m•M-
M;QÌB K'v p` i`¼M; i?–M i?O p æ¬M; æ¬ i`QÈ+- KÈB pW `²B i ç½ T?•M T?¦ +mM
ç iB T ç½B hB m iQÈM; [m•MX o` M¨v +?QM? H¨ >[m pk p æ¢B iQÈM; [m•M >Q¨M
#BM? i¼ i`'M æ¬M; æ¬- +MM; hB m iQÈM; [m•M i?”i ` ç m M´B #”i M?Q M? môX

>Q¨M; S?O o¬ .”i ?W H¢M? K°i iB M;- + Q M;¢Q p¬ H - hB m "® u +kM; F?¬M; ç w
óh KÈB ç M æ¬M; æ¬- >Q¨M; S?O iQÈM; [m•M ç½ +¦ i? T?€B M;QÌB ç M #„i- iBM
iQ¨M- i?”i bU H¨K +?Q M;QÌB i FQM? M ôX

>Q¨M; S?O o¬ .”i +kM; F?¬M; ç wiÈB hB m "® u- ç°i M?B M M¦B, óoB i pQÆM;- h
T?¢K +O i`B m çbM?- i #B i ?„M çB iÈB æ¬M; æ¬- H9+ M¨v KÈB +?Q i?O ?¢ p•v
pQÆM; +?d H'v HÌB M¦B K°i # M +O "MB JBM? h?9v K¨ iQM M?B K hB m "® u- i?
M[?¬K M v L;ä *QÆM; H¨K HQ¢M- #BM? ç½ iÈB i`QÈ+ æ¬M; æ¬- +kM; T?ªB T?
ç M ç•vôX

.QÆM; æ²M; KdK +QÌB M¦B, ó>Q¨M; S?O iQÈM; [m•M i`mM; i•K pb MQÈ+- i?”i bU
[m€- +?mv M +O hB m iQÈM; [m•M çQ+? i?”i H¨ +¦ ?B m H–K- h?€M? i?QÊM; ç½
*?d w M¨v- i ç½ i?m çQÊ+X hB m iQÈM; [m•M F?¬M; `ä M;mv M M?•M M?'i i?ÌB #
HÁM;- M;QÊ+ H¢B +ÁM ç M ç•v i`Ê ;B9T i - i`mM; i•K +MM; pÈB >Q¨M; S?O iQÈM
;bôX

>Q¨M; S?O o¬ .”i M;?2 .QÆM; æ²M; M¦B M?Q p”v- +¦ +?9i ?”K ?U+- .QÆM; æ²M; H¢
o,M æ¬ +MM; oB h•M ?QÈM; iÈB hB m "® u ;BÈB i?B m K°i H–MX

æQ¢M æ¢i /€M; M;QÌB + Q HÈM- p K†i ;B®M; M?Q H¨ +MM; hB m "® u MÊ iB M F
+?9i #ûQ K”T- ç®B pÈB hB m "® u i?”i ` +kM; F?¬M; M¦M; F?¬M; H¢M?- oB h•M i?
+mM; FQM?- HB M iK+ M¦B M;QÐM; K° ç½ H•mX

æ¢B i?–M +ÁM H¢B +¦ ç€K M;QÌB G¬ aÎ- æ´M; E€ S?QM;- æ°+ *¬ *Æ- +kM; t2K M?
"® uX

hB m "® u T?€i ?B M .QÆM; æ²M; imv im´B +ÁM M?Ä- M?QM; #ªM H½M? ?Á +?m
HQm- p +?mv M p•v #„i +kM; F?¬M; ç +€T ç M- ç²M; i?ÌB #B m ?B M iQM M?B K
+kM; F?¬M; ç„+ i°B pÈB >Q¨M; S?O o¬ ."iX "MB JBM? h?9v p K†i H¢M? M?¢i- M¨M
#ÎB pb .QÆM; ZmªM; iQM M?B K- M?QM; .QÆM; ZmªM; Î t i¢B .QÆM; *?•m- >Q¨M
ç2K M¨M; ç†i Î i`QM; K„iX *?d +¦ G¬ aÎ ç®B pÈB "MB JBM? h?9v pšM ? ibS+ +QB

J¼B M;QÌB p¨Q GQM; Zm M; çB M- iB + `QÊm ç½ bÈK /¼M tQM;X .QÆM; æ²M; F
i v i`€B +?O p` M¦B, óhB m iQÈM; [m•M çQÌM; t ç M ç•v- H–M M¨v +?O v m H¨ ç¦M
ç•vôX

hB m "® u €M? K„i çªQ [m - i?'v K¼B M;QÌB K„i ç m M?bM +?^K +?^K- #B i +€B ;'
M;²B- i•K iQ tQ v +?mv M F?Q€i i v M¦B, ó*€+ p` ç¢B M?•M i?O p æ¬M; æ¬ H Q F
ç•v- +¦ M,M; HU+ ;b K¨ M;²B Î + Q p` M¨v\ >Q¨M; S?O iQÈM; [m•M +?®M; çÐ ç¢Q T
KÌB M;²B Î +?¶ M¨vôX

>Q¨M; S?O o¬ ."i +kM; F?¬M; M;?o ç M hB m "® u b) F?B K M?QÊM;- M?QM; +kM
çB [m - M;¢Q K¢M M¦B, óæ½ M?Q p"v- i +mM; FQM? F?¬M; #^M; im•M K M?5ô

hB m "® u M?QÌM; K°i +?¶ M;²B- i?–K M;?o >Q¨M; S?O o¬ ."i M¨v FB m +,M; M;¢Q
H QX L?QM; M?Q i? +kM; / ç®B T?¦X

.QÆM; æ²M; K„i M?bM >Q¨M; S?O o¬ ."i- F?) M?Qm K¨v- i?Q€M; [m +?d p¨Q +?¶
tBM KÌB hB m iQÈM; [m•M M;²B Î p` i`Q M¨vôX

hB m "® u H¢B +mM; FQM? M¦B pÈB G¬ aÎ, óG¬ ç¢B M?•M +MM; >Q¨M; S?O iQÈM
+kM; M M M;²B Î p` i`Q M¨vôX

G¬ aÎ ?ÆB /Q /U- HB + M?bM p T?Q "MB JBM? h?9v K°i +€B- i?'v M¨M; F?¬M; +
M;²B tm®M;X

.QÆM; æ²M; iQÆB +QÌB F?¬M; ;BªK- hB m "® u H¢B +?¼M +?¶Î /QÈB G¬ aÎ K¨ M
M?¨M; H„+ ç–m- i`Î H¢B + Q p`X

*€+ [m M T?•M [m M #"+ + Q i?'T M;²B tm®M;- çB m M¨v Î i¢B i`B m çbM? imv i ç
h?9v H¢B FB K K°i +?¶ /QÈB +MM; K¨ M;²B tm®M;- i?–K M;?o ;? H¨ +? i- M;QÌB
i`€M? F?ÄB #` M;QÌB M;?B F}- >Q¨M; S?O o¬ ."i K°i F?„+ çB H M i` M ç¦ M;²B- i?b
b) T?ªB çB tm®M;X

L[iY €Q ç2M F?¬M; M;QÌB M¨Q ç wiÈB- "MB JBM? h?9v pšv ;¼B M¨M; çB ç M # M
L[iY €Q ç2M p K†i H¢M? M?¢i- M¦B +kM; F?¬M; M¦B M?B m K°i +•m- "MB JBM? h
M¨M;- +kM; F?¬M; ç wiÈBX

.QÆM; æ²M; + Q + Q i¢B i?QÊM;- M•M; Hv `QÊm M¦B, ó>¬K M v hB m iQÈM; [m•M
T?'M +?'M- iW ?¬K M v +?9M; i b) ç²M; i•K ?B T HU+ +MM; #ªQ p æ¬M; æ¬- +?
[m v i`Î p - i b) #˜K #€Q +¬M; H Q +O +€+ p` ç¢B M?•M- ç m +¦ T?QM; i?QÎM;X h
?¨B HÁM;- i?b +kM; M M t¦ #Ä ? i çBôX

h'i +ª K¼B M;QÌB ç m M•M; +?ûM M¦B, óh¢ ÆM oB i pQÆM;ôX

h?'v K¼B M;QÌB ç m ç½ m®M; +¢M- .QÆM; æ²M; p¶ M? # +€B- + +Æ pk +Æ çB
M?¢+ /m /QÆM;- M;QÌB ?€i F K9 - ?²M; iK imM; # v- KMB i?ÆK i`¨M M;"TX

*€+ ç¢B i?–M T?–M HÈM ç m F?¬M; HÁM; /¢ M¨Q i?QÎM; i?S+ + K9 - M?QM; 2 M;¢
M M +?d +¦ i? ;Bª ` #° /€M; i?Q+? i?9X

>Q¨M; S?O o¬ ."i `QÊm ç½ +¢M +?ûM- €M? K„i ç m Î i` M M;QÌB pk +Æ- M?QM; M;
M;QÌB .QÆM; æ²M; +MM; hB m "® uX

hB m "® u +?d m®M; `QÊm #m²M- +?d M;?o ç M H¨K i? M¨Q ç ç€M? i?¬M; +K+ /B
K†+ /M im´B M?Ä- M?QM; bQ pÈB ?„M iQÎM; iQÊM; i?b +ÁM b€M; bm®i ?ÆM M?B
K°i T?2 pÈB "MB JBM? h?9v- M?QM; M?[M; M;QÌB +ÁM H¢B- i`W æ´M; E€ S?QM;
?„M- i?b M?[M; M;QÌB +ÁM H¢B [m€ MY b) +MM; K°i çQÌM; pÈB >Q¨M; S?O o¬ ."i

.QÆM; æ²M; F?¬M; HÁM; /¢ M¨Q t2K + pk- M?bM i?'v hB m "® u F?¬M; v M HÁM;-
[m•M- M?QM; + pk M¨v F?¬M; H¼i p¨Q T?€T M?½M +O iQÈM; [m•M b Q\ L m F?-
pk +Æ F?€+ôX

hB m "® u #m¬M; +?ûM `QÊm- i?Î /¨B K°i iB M;- .QÆM; æ²M; M? M?¨M; F?Q€i i
i?–M €M? K„i ç m M?bM p T?Q M¨vX

.QÆM; æ²M; i` M + Q p` ?ÄB, óhB m iQÈM; [m•M- F?¬M; #B i +¦ +?mv M ;b K¨ i?Î

hB m "® u +kM; F?¬M; çSM; /"v- i`–K ;B¼M; M¦B, óv i®i +O oB i pQÆM; pB i?–M
p¬ T?9+ iB m i?KX L?È M,K ç¦- F?B pB i?–M KÈB iÈB æ¬M; æ¬- æ¢B hMv p¢M [m®
#bM? T?²M ?Q ?QM; i?`M?- H¨K +?Q M;QÌB i K b vX L?QM; +?d M;„M M;OM K'v
ç½ HQ¢M ç M KS+ F?¬M; i? p½M ?²BX oB i?–M iW hQÆM; .QÆM; K°i çQÌM; iÈB
;B®M; M?Q #–v FB M ;†K M?'K M9B b¬M; ;'K p¦+ +O æ¢B hMv- +?d ?"M F?¬M; i?
H¢B ;B M; bÆM i`€M; H +?Q æ¢B hMv- +?Q /•M +?9M; i`QM; i?B M ?¢ çQÊ+ v M

.QÆM; æ²M; p¶ €M M¦B, ó> v +?Q K°i +•m ?Q¨M H¢B ;B M; bÆM i`€M; H +?Q æ
i?B M ?¢ çQÊ+ v M ´M bBM? b®M;X hB m iQÈM; [m•M +•m M¨v i?"i ?ÊT w pÈB i -

Zm–M i?–M BK H†M; F?¬M; M¦B ;b- M?È H¢B +?mv M +k- +kM; +ªK F?€B p¢M M;?
H9+ ç–m æ¢B hMv T?²M ?Q - i?B M ?¢ ç M?'i- K¼B M;QÌB ç m # M;? iS T?QÆM
[mª H9+ M¨Q +kM; T?ªB ?QªM; bÊ M?bM [m M?- F?¦ i`€M? F?ÄB i`QM; HÁM; F?€+
H°` p +ªM? ;B€+- hB m "® u K†+ F >Q¨M; S?O o¬ ."i- iB T iK+ M¦B- ó>¬K M v h
ç¬M; çªQ- çÆM ç°+ H'v L;ä *QÆM; ç½ +¦ #®M KQÆB p¢M [m•M- ?¬K M v #BM? ç
+¬M; >QM; G¢+ h?QÆM;- i?ŠM;) #S+ æ¬M; æ¬5 .•M +?9M; F?¬M; i? bBM? b®M;-
p°B p½ ç M ç•v- /¼+ i?2Q çQÌM; çB +?d i?'v iB M; F mi? M/"v F?„T i`ÌB ç'i- p¬ +M
iÈB çB m M¨v- M?[M; `QÊm +? + K9 M¨v- i?"i bU F?¬M; HÁM; /¢ M¨Q i?QÎM; i?S

.QÆM; æ²M; M;?B K M;?` M¦B- óhB m iQÈM; [m•M M¦B `'i ç9M;- M¦B M?Q p"v H¨ i

óoB i?–M F?¬M; /€Kô hB m "® u +QÌB F?´ M¦BX

.QÆM; æ²M; H¢B T?'i i v +?Q pk +Æ HmB ` - M;?B K K†i M¦B, óh?"i hB m iQÈM; [
/•M +?9M; i`QM; i?B M ?¢ +?`m F?´- ç¢Q T?d mv #S+ æ¬M; æ¬- i?QÎM; i?S+ + pk
i i?K ;B€Qô L;mv M o,M æ¬ `®i +m°+ M¦B, óh?"i hB m iQÈM; [m•M M¦B +kM; +¦ +
+kM; F?¬M; T?ªB H¨ T?¦M; i9M;- i?"i` iW F?B oB i pQÆM; i¼ i`'M æ¬M; æ¬ iÈB
`QÊm ç½B F?€+? +kM; H¨ H–M ç–m iB M- i?"i` ç•v H¨ K°i T?2M Qm €B +O oB i p
hB m iQÈM; [m•M F?¬M; F?ÄB ç½ [m€ HÌB5ô

>Q¨M; S?O o¬ ."i i?–M b„+ +¦ +?9i F?€+ i?QÌM;- L;mv M o,M æ¬ H¢B M¦B, óoB i p
ç½ /"v- p'i pª +?QM? bU- imv im´B +ÁM M?Ä- M?QM; M m M¦B p i'K HÁM; HQ +?Q
i?m FûK ;b hB m iQÈM; [m•MôX

hB m "® u M?B m Qi +kM; +¦ +?9i FBM? M;¢+- óo"v i?"i` H¨ i HÐ HÌBôX

>Q¨M; S?O o¬ ."i Î K°i # M M¦B, óh?"i` i +ªK i?'v hB m iQÈM; [m•M M¦B +kM; +

hB m "® u tQ v M;QÌB [m M¦B, óE?¬M; #B i >Q¨M; S?O iQÈM; [m•M +¦ ;b +?d ;B€

>Q¨M; S?O o¬ ."i FB m +,M; M¦B, óL;?o iÈB æ¢B hMv i #BM? iBM? HQÆM; çO- +
bÊ ?½B- h?€M? i?QÊM; M m [m v p æ¬M; æ¬- ç¢Q T?d M?bM i?'v i?B M mv- M?'
i?QÊM; +ÁM Km®M Î i¢B .QÆM; *?•m i? K K'v M;¨v- +?d +–M +?9M; i tm'i` K°i M
L;ä *QÆM;- +kM; çO +?Q #¼M +?9M; M;?2 ;B¦ K¨ +?¢vX Gk +?•M H'K i v #MM M¨
¬ ?ÊT- K°i FQ+? H¨ tQM;X h bÈK ç½ +¦ i•K M¨v- #'i ç„+ /o oB i pQÆM; +kM; F?¬M
#B i hB m iQÈM; [m•M i?'v i? M¨Q\ô

hB m "® u KdK +QÌB M¦B, óL m M¦B p H½M? #BM? +?B M i` M?- i [m€ MY H¨ F'
[m•MôX

>Q¨M; S?O o¬ ."i +QÌB ? ?ª- `'i H¨ ç„+ w- .QÆM; æ²M; H¢B M¦B, ó>Q¨M; S?O iQÈ
M?"M i?S+ #'i ç²M;- +?d H¨ #ÎB pb æ¬M; æ¬ [m€ M†M;- i +?d bÊ ç¢Q T?d i?W /`

F?¬M; #B i hB m iQÈM; [m•M +¦ +€B M?bM ` b Q\ô

hB m "® u KdK +QÌB M¦B, óh?"i ` i +kM; ?B m çQÊ+ >Q¨M; S?O iQÈM; [m•M M
F?¬M; i? H•m- M?m [m€ F?¬M; i? i?O- +?d #ˆM; i?O i?¨M? i?b b) v m i? - çQÆM
ç¢Q T?d- +?d +¦ i? H¨K +?Q #¼M +?9M; M;¨v +¨M; i? K H°M; ?¨M?ôX

"MB JBM? h?9v F?B M;?2 ç M ç¦ i?b KdK +QÌB- hB m "® u M¦B +€B ;b +QÆM; [m€ F
i? i?O H¨ M¨M; H9+ i`QÈ+ Î i¢B hQÆM; .QÆM; ?bM? /mM; p Gw J"i- hB m "® u M
i•K- ?B M M v /MM; iÈB ç¢Q Hw +kM; `ä `¨M;X

.QÆM; æ²M; H˜K #˜K M¦B, ó*QÆM; [m€ F?¬M; i? H•m- M?m [m€ F?¬M; i? i?O-
ç9M;- i?b ` i i¼ i?O æ¬M; æ¬ çÊB h?€M? i?QÊM; [m v p H¨ b B H–K- F?¬M; #B
b€+? i?–M F€ ;b\ô .QÆM; æ²M; tm'i i?•M ;B çbM? ç pQÆM;- imv mM; /mM; + Q [
+MM; im´B- M?QM; /M b Q im´B pšM +ÁM M?Ä- M m M¦B p /šM #BM? +?B M i` M?
?¬K M v M?bM i?'v hB m "® u i`–K ´M M;QM; i`¼M;- tY bU ç¢B ç° i?Ä ç€M;- F?¬M
T?'M +?'M- +?9 i•K H„M; M;?2X

hB m "® u HB + M?bM "MB JBM? h?9v K°i +€B- `®i +m°+ `ä `¨M; M¨M; i¢B b Q Km®
æ²M; +MM; .QÆM; ZmªM; F?€+ #B i i?"i bU [m€ HÈM5

óh?"i ` ç¢Q T?d F?¬M; iU bªM tm'i- +?d H'v +QÈT çQ¢i +?B K F?Q H9 +O i`B m
+?B K F?Q H9 ç M?'i i?B M ?¢ >QM; G¢+ h?QÆM;- H9+ M¨v KÈB i? M? i? iQ HÈ
iWM; ç M >QM; G¢+ h?QÆM;- #B i MÆB M¨v T?ÁM; #` #¢+ M?QÊ+ v m FûK- ?¬K
>QM; G¢+ h?QÆM;- M?QM; i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M;„M- T?ÁM; #` M?'i ç`M? +Á
i F?¬M; /€K tm'i #BM?- +?9M; i M;QÊ+ H¢B b) tm'i #BM? ` 5 >QM; G¢+ h?QÆM;
>´ G Q- M K +¦ S?QÆM; aÆM- i`QM; # çdM? i?b >´ G Q- u M aQ ç m +¦ hMv [m•M
M m tm'i ` iBM? #BM? i"T FQ+? çQ¢i H¢B >QM; G¢+ h?QÆM;- T?€B i`¼M; #BM?
#BM? K'i >QM; G¢+ h?QÆM;- HQÆM; i?ªQ M?'i ç`M? F?¬M; M?B m- #®M KQÆB p
+?d +ÁM K°i MY - ç M H9+ ç¦ i +S H'v i`–K ´M K¨ ç€M?- /U i?2Q G¢+ h?Ov +MM
i`"M- +?ŠM; M?[M; +¦ i? ;BªB p•v +?Q æ¬M; æ¬- +ÁM ç€M? +?Q #¼M +?9M; +?¢
/¨M;ôX

.QÆM; æ²M; p¶ €M M¦B, óhB m iQÈM; [m•M M¦B `'i ? v- i b Q H¢B F?¬M; M;?o iÈ
?ÆM i?B i- ?¬K M v M;?2 K°i HÌB +O hB m iQÈM; [m•M- T?•M iQ+? `ä `¨M; +?B iI

"MB JBM? h?9v M;²B Î /QÈB +MM;- pšM F?¬M; H M iB M;- b m F?B M;?2 çQÊ+ hB
M¦B, ó*?B m i?b +?B m ? v- ç€M; iB + M¦B ` b) F?¬M; HBM?ô M•M; Hv `QÊm i?Q
F?¦2 KB M; H¢B tm'i ?B M w +QÌB- H˜K #˜K, ó> v +?Q +€B i M hB m "® u M¨v ô

L¨M; M¦B i? M? •K +U+ i?'T- i`W M[ iY €Q ç2M ` - F?¬M; M;QÌB M¨Q M;?2 çQÊ+- K
+€B M¨v i?b K°i +?9i +kM; F?¬M; i?¬M;- M M +kM; F?¬M; ?ÄBX

h'i +ª K¼B M;QÌB ç m +¦ +?9i T?'M +?'M- >Q¨M; S?O o¬ ."i Î K°i # M M¦B, óh?"i `
+MM; pÈB i M;?o +kM; F?¬M; FûK H¨ # Q M?B m- F?¬M; #B i oB i pQÆM; +¦ i€M

.QÆM; æ²M; +¦ +?9i ?QM; T?'M- óL m >Q¨M; S?O iQÈM; [m•M +MM; hB m iQÈM; [
M? m- p"v pB + M¨v [m€ MY H¨ +¦ i? i?U+ ?B M- G¬ ç¢B M?•M- F?¬M; #B i w +O

G¬ aÎ ;"i ç–m M¦B, óh F?¬M; +¦ ;b /` M;?`ôX

óo"v F?¬M; #B i M;QÌB M¨Q çB i'M +¬M; >QM; G¢+ h?QÆM;\ô >Q¨M; S?O o¬ ."i ç°i
#'i [m€ +?d H¨ K°i Hk ;B†+ ç¦B i`°K ;¢Q- F?¬M; +?`m M´B K°i FQ+?- +?9M; i ?QM
i?¨M? +¬M;ôX

.QÆM; æ²M; €M? K„i `ÆB p¨Q i` M M;QÌB hB m "® u- +¦ +?S p i?¨M? F?˜M- i?–K
>QM; G¢+ h?QÆM; ç®B pÈB hB m "® u K¨ M¦B H¨ ç¢B i¨B iB m /KM;- M?QM; +?O v
K°i i`"M i?¨M? +¬M;- i'i b) H¨K +?Q HÁM; M;QÌB T?'M +?'MX h`QÈ+ ç•v ?„M F?¬
L;ä *QÆM; i?W /`T K¨ p¨Q- ?¬K M v +¦ ? B æ¢B iQÈM; [m•M H¨ >Q¨M; S?O o¬ ."
+kM; F?¬M; T?ªB HQ H„M; M[5

hB m "® u +ÁM +?Q M¦B +?mv M- æQ¢M æ¢i ç½ çSM; H M- HÈM iB M; M¦B, óoB i
iBM? #BM? çB +¬M; >QM; G¢+ h?QÆM;- KQM; oB i pQÆM; +?'T i?m"MôX

>Q¨M; S?O o¬ ."i +kM; p¶ €M çSM; H M- óæQ¢M ç¢B T?m ` i v- i`"M +?B M M¨v i
+kM; ç +Y æQ¢M ç¢B T?m5ô

.QÆM; æ²M; i?Q€M; i?'i p¼M;- M? ;B¼M; M¦B, óL m æQ¢M ç¢B T?m ç½ M;mv M
i?¨M? +¬M;ôX

hB m "® u Î K°i # M +kM; F?¬M; +QÈT +¬M; tm'i ç–m- M•M; +?ûM `QÊm H M- +?"
` MK +QÌB F?¦ +¦ i? M„K #„i5

jRyX *?QÆM; jRy, EB m "BM?

h`QM; F?B hB m "® u KQm iQM? æ¬M; æ¬- i?b oQÆM; h? amM; +ÁM ç M; Î .QÆM

L,K H° ç¢B [m•M i?Q¢i M?bM i?b ``i ç T K„i- M?QM; [m•M HU+ ç–v çO +¦ i? i,M; p
+¦ ? B H°X

>´ G Q i?•M KbM? HQ +?Q tQM;- i¼ i``M Î ;B[- +?d +¦ i? tm'i ` F€ #BM? pB M
bBM? i`SM; çB æ¬M; æ¬- F?¬M; ç°M; MY T?–M iB M p®M +O KbM?- H¢B +?Q hW
i? HU+- i?˜K i?'m :B M; L KX æ¬M; æ¬ #` p•v Î i`mM; i•K +ÆM H®+ tQ€v- F?¬M;
b m F?B +¦ hB m "® u KÈB +¦ +?Q æQ¢M æ¢i çB i"T FQ+? G¢+ E?˜m h?QÆM;- M?
i` M? [mv M çQ¢i HÊB +ÁM ``i M?B m ?Q¢ M;–KX

h`QM; M,K H° ç¢B [m•M +¦ i? tm'i ` [m•M ç–v çO +?B M HU+ i`Ê ;B9T #'i [m€ +?d
+MM; oQÆM; h? amM;X

oQÆM; h? amM; K†+ /M ;–M ç•v ``i çQÊ+ .QÆM; ZmªM; iQM M?B K- p¶ K¬M; M;U
MQM- M?QM; /M b Q #'i [m€ +?d H¨ Zm"M i?O- hB i h? >MM; pšM i``M i?O h`€+ [m
p æ¢B iQÈM; [m•M- >¨M? [m•M h´M; [mªM M,K H° #BM? K½ H–M M¨v +kM; F?¬M;

E ?Q¢+? +ÁM t KÈB M? M? #ˆM; #B M ?¦ - .QÆM; L;?o h?–M M¦B H° ç¢B [m•M i?
+?WM; F?¬M; M;QÌB M¨Q `ä ``M;X oQÆM; h? amM; p¨Q H9+ M?"M h?€M? +?d Km
;B€+ ç–m iB M F?¬M; T?ªB KWM; `Ð- K¨ H¨ F?´ M½QX

>„M Î i¢B :B M; æ¬- ç•v H¨ MÆB +,M +Æ +O ?„M- ç®B pÈB :B M; æ¬- ?„M ç½ +¦ +

h?B M ?¢ ç¢B HQ¢M- ;B M; bÆM M;QÌB M¨Q H¨K +?O\ o'M ç M¨v i?"i ` M;QÌB H
/M b Q i` M çÌB M¨v- M;QÌB Km®M H¨K ?Q¨M; ç +¦ i? H¨ ``i M?B m- M?QM; M;QÌB
imv i ç®B F?¬M; M?B m H„KX æ b® M;QÌB i #'i [m€ +?d [m M p¼M;- iQ+? Hkv i
i?B M ?¢ T?•M +?B `ä ``M; i?b KÈB çB ç–m M?"T p¨Q- pb M;¨v b m i?,M; [m M iB
h? amM; +kM; H¨ K°i i`QM; b® M?[M; M;QÌB ?¨M? ç°M; M?Q p"vX

>„M +kM; ``i +¦ i? M?šM M¢B- ?„M iW K°i F iU tQM; H¨ i¢T +?OM; K¨ H M ç M i"M
iW Zm"M i?W :B M; æ¬ H M iÈB Zm"M i?O :B M; æ¬- bU +?m t¦i F?´ +U+ i`QM; ç¦
iQÎM; iQÊM;- ?„M M?šM M?`M ?ÆM KQÌB M,K KÈB +¦ i?¨M? iUm M?Q ?¬K M v- M?
+¬M;- +?B K çQÊ+ ç` p` M;QÌB i?QÌM; M;QÐM; K°X

L?QM; +?Q /M H¨ ?„M +U+ F€ çQÊ+ .QÆM; ZmªM; v m i?Q+?- M?QM; H¢B #'i [m€
æ¬- M m M¦B p [m M #"+- /M b Q bQ pÈB o T?O æ¢B iQÈM; [m•M FûK ``i M?B m-
+? +kM; ç½ F?¬M; i?m FûK ;b hB i h? >MM;- ?„M F?¬M; MÐ `ÌB F?ÄB :B M; æ¬
M?B m M,K M?Q p"v- ?½K ?¢B h`QÆM; >¨M?- KQÊM bS+ ?Q i°+ +€+ [m"M T?K +"
F?B i` M? çQ¢i i?B M ?¢ i?b /U p¨Q :B M; æ¬- iB M p¨Q H'v h`mM; L;mv MX L m M
H¨ K°i MQÈ+ +ÌÎ i` M FBK ;B€+5

L?QM; ?„M i?"i F?¬M; M;Ì- .QÆM; ZmªM; H¢B iÈB .QÆM; *?•mX

.QÆM; ZmªM; M K ?¢ H¨K +?Q i?B M ?¢ ç¢B HQ¢M- H¨K +?Q +€+ HQ¢B i? HU+ i
i` M? çQ¢i i?B M ?¢- ç€M? HQ¢M ? iH M H¨K `®B HQ¢M iQ¨M #° F ?Q¢+? +O oQ
?Q¢+? i'M +¬M; L;ä *QÆM; M¨v H¨K +?Q ?„M /Î F?¦+ /Î +QÌBX

æ M æ¬M; æ¬- +¦ M;?o H¨ ?„M T?ªB #m¬M; i? :B M; æ¬- ?„M F?¬M; Km®M çB-
+kM; F?¬M; i? H¨K ;b çQÊ+X hBM? #BM? +O .QÆM; ZmªM; ç m ç¦M; [m•M Î i¢B :
T?ªM i?b HU+ +ªM ç½ HÈM +?Q iWM; +¦X L?QM; M m çB æ¬M; æ¬- i?b +¦ M;?o H
+?B ?¬K M v H¨ hB i h? >MM; +–K ç–m- æ¬M; æ¬ +¦ hB m "® u i¼ i`'M- ? B M;QÌB
K°i F€ KQm [m, F i–M; i–M; HÈT HÈT- ?„M F?¬M; +¦ M„K +?„+ ?ÆM çQÊ+ ? B M;Q

ó*?ŠM; H) i +ª çÌB ç m H¨ K M? H¨K M?•M i?–M\ô oQÆM; h? amM; F?´ M½Q H˜K

oQÆM; "B M pšM çSM; Î # M +¢M? oQÆM; h? amM;- M?bM i?'v oQÆM; h? amM
óL;?o T?K- +?9M; i `®i +m°+ F?B M¨Q i?b tm'i #BM?\ S?Q # M h?€M? i?QÊM;
H–M- ?¨B M?B +?d M¦B +ÁM ç M; +?B m K° #BM? bo- +?m˜M #` pk F?Q HQÆM; i?
F?¬M; i? H¨K çQÊ+ H•m- i`b ?Q½M M[+?d bÊ h?€M? i?QÊM; #'i K½M5ô

óæ iY #BM? >Q¨B L K +O +?9M; i ç½ i iK +?Q \ô oQÆM; h? amM; i?Î /¨B M¦BX

oQÆM; "B M ;"i ç–m M¦B, óL;?o T?K- ? B p¢M iBM? #BM? >Q¨B L K +O +?9M; i i
F?¬M; +¦ Î .QÆM; *?•m i¢Q T?ªM- +QM ç M;?` iQ¨M #° ç2K i?2Q # M M;QÌBX L?
i?b +¦ i? HQm H¢BôX

oQÆM; h? amM; F?Q€i i v M¦B, óh¢Q T?ªM imv i ç®B F?¬M; i? - h?€M? i?QÊM
EB m Zmª [m•M +kM; +¦ K'v p¢M- ç•v H¨ iBM? #BM? Zm M h`mM;- i?•M +QÌM; i? i`
H'v K°i ç`+? KQÌB- F?¬M; FûK [m•M >Q¨B L K +O +?9M; i +?9i M¨QX L m i¢Q T?
i?ªK i`¼M; +kM; F?¬M; i?'v çQÊ+ æ¬M; æ¬X >ÆM M[h?€M? i?QÊM; ?B M i¢B K
i`QÈ+ ç•v- M?QM; æ¢B hMv pšM +ÁM `'i M?B m M;QÌB i`mM; i?¨M?X *?9M; i M m
F?¬M; +–M M¦B +kM; #B i- b) +MM; M;QÌB i`QM; i?B M ?¢ H¨ ç`+?- [mª i?"i H¨ ?¢

>„M imv tQM; ?¬ h?€M? i?QÊM;- M?QM; +kM; F?¬M; M;¢B ;b ç M pB + ?„M Km®
oQÆM; h? amM; K¨ M¦B- M m M?Q i?"i +¦ Q+? HÊB- ;¼B M;QÆB H¨ +? +kM; çQÊ
H¨ +? - M¦B F?¬M; +?WM; F?B tQ v M;QÌB b) ç•K M;QÆB K°i / QX

óo"v +ÁM >mv M RM;- >mv M h?S +kM; ç½ +?m˜M #` i?Ä ç€M;- iMv i?ÌB +¦ i? tm'
;B¼M; M¦B, óL;?o T?K- M?•M i?O +ÁM H¢B +kM; ç½ +?m˜M #` tQM;- M;QÌB +¦ i?
b¨M; tm'i #BM?ô oQÆM; >mv M RM; +MM; oQÆM; >mv M h?S ç m H¨ +QM +O oQÆ
i?B M +?B M- oQÆM; h? amM; pšM /šM i?2Q i` M M;QÌB- F?¬M; Km®M ç Î H¢B :B
+?Q `^M; +?mv M çB æ¬M; æ¬ M¨v- F?ª M,M; [m v p +kM; F?¬M; iQM? H¨ HÈMX

óL?Q i? H¨ i®i M?'iô oQÆM; h? amM; H¢B i?Î /¨B K°i ?ÆB- i`–K M;•K M¦B, ó*ÁM
i?QÊM; b) M;?B M;Ì i -"B M M?B- ?¬K M v çB ibK K°i ç¢Q M?•M +?¼M ` M;¨v ?Q
M;¨v +–M T?ªB tm'i [m•MôX

oQÆM; "B M+ m K¨v M¦B, óL;?o T?K- p¨Q H9+ tm'i [m•M- ;Bª i?–M ;Bª [m, bÊ `^M
M[i` M? çQ¢i i?B M ?¢- /U p¨Q bU +® ;„M; +MM; M„K i v +O +?9M; i - Hm¬M , p
F?€+- i?b b Q +¦ i? çQÊ+ pB +\ô

oQÆM; h? amM; KdK +QÌB F?Q€i i v M¦B, ó*QM ¨- `'i M?B m +?mv M +QM +ÁM +
M¨v +¦ # /KM; w- i?S M?'i H¨ H¨K +?Q ç¢Q T?d M;?o H¨ i i?Q+? ;Bª i?–M ;Bª [m,-
i?`X L?È M,K ç¦ i #¦B iQ€M i?ÌB ;B M- H¨K +?Q GQm L;mv M hB M ?B m H–K i?ÌB
K°i i`"M ç€M? HûM K¨ i?¨M? +¬M;- #BM? #'i v K i`€- +QM ?½v M?È H'v5ô

oQÆM; "B M +kM; +¦ +?9i M;° ` - óh?b ` H¨ i? - M;?o T?K- +¦ i?S M?'i M¦B p"v +

oQÆM; h? amM; KdK +QÌB M¦B, ô "BM? bo #'i K½M çQÆM; M?B M b) +¦- M?QM; +
bBM? i?b F M;m Km°B +?B K ç b®- +?9M; i +?¼M M;¨v ?Q¨M; ç¢Q tm'i [m•M- ç½
i?–MX *ÁM çB K i?S # - +?QM? H¨ h?€M? i?QÊM; +kM; iBM p¨Q çB m M¨v- i +?
i?QÊM; +?SM; FB M- i ç®B pÈB ?„M K°i HÁM; i`mM; i?¨M?- M?Q p"v +?Q /M i?'i
H¶B +O i 5 .M b Q +?¶ i®i +kM; `'i M?B m- +QM M? M? +?m˜M #` çBôX

oQÆM; "B M #WM; idM? ç¢B M;°- óL;?o T?K + Q KBM?- KQm iQM? b•m b„+- ?¨B M
#`ôX

>„M #QÈ+ M? M? `ÌB F?ÄB oQÆM; T?O- oQÆM; h? amM; M;²B Î i` M ;? - M;?2 ç
M?QM; F?¬M; +¦ # Q M?B m i•K ibM? iU K½MX L?bM ` M;Q¨B +Y b´- oQÆM; h?
ç°+- H˜K #˜K M¦B, óL m ç½ iÈB æ¬M; æ¬- hB i h? >MM; +MM; hB m "® u +kM; H
ç¢B [m•M i'M +¬M; L;ä *QÆM;- M¦B p"v L;ä *QÆM; +?Q /M +¦ #ªM HoM? i?¬M; i?
#¢BX L m b m F?B i?„M; L;ä *QÆM;- B b) iÈB M?"T +?O æ¬M; æ¬\ hB i h? >MM;
bÊ ?½BX *ÁM hB m "® u M¨v- T?ªB ç®B T?¦ M?Q i? M¨Q KÈB i®i\ô

oQÆM; h? amM; +?¼M M;¨v ?Q¨M; ç¢Q tm'i [m•M- K°i +?mv M ?Q¨M? i`€M;- T?
?"m [m•M ?QÈM; p T?Q #„+ tm'i T?€iX h?O ?¢ +O ?„M +¦ ? B p¢M iBM? #BM? [m
+?O bQ€B- +ÁM H¢B +?Q #BM? bo KÈB imv M K° çB ç–m i`"MX

oQÆM; "B M €T p"M pk F?Q HQÆM; i?ªQ- +¦ oQÆM; >mv M RM;- oQÆM; >mv M h
?¢ H¨ Zm€+? h?B M h¨B H¨K .m FQ+? æ¢B iQÈM; [m•MX L;QÌB Î i` M M;U - T?•M T
M;¨v çB # KQÆB /†K- F?¬M; [m€ +'T #€+?- bÊ #` ç¢Q T?d i'M +¬M;- +€B çQÊ+ F?

æ•v ç m H¨ iB M p®M ç ?„M KQm ç² i?B M ?¢- ?„M F?QM; i? ç K'iX

L?QM; pÈB HQ¢B i®+ ç° ?¨M? [m•M K¶B M;¨v M?Q i? M¨v- Km®M ç M æ¬M; æ¬
oQÆM; h? amM; +kM; F?¬M; M¦M; HÁM;X æ½ ` M;Q¨B i?b [m•M H M? F?¬M; i?
ç t - Km®M i?¬M; #€Q iBM iS+ +kM; T?ªB K'v M;¨v KÈB iÈB çQÊ+X æ¬M; æ¬ i?
i?¬BX .U i?2Q w ç`M? +O ?„M- i®i M?'i H¨ hB i h? >MM; +MM; L;ä *QÆM; HQÐ
?„M F`T i?ÌB +?¢v iÈB- M;²B ç¦ H¨K M;Q ¬M; i?O HÊB H¨ i®i M?'iX

.QÆM; L;?o h?–M p¢+? ` M,K H° ç¢B [m•M ? i bS+ +?m ç€Q- +Æ ?² çB m ç°M; i
hMv ?B M M vX L?QM; ?„M #BM? T?€T K†+ /M ? v- M?QM; pšM +?Q M;?o ç M HÁ
M;QÌBX

J¶B H–M M;?o iÈB ç•v- oQÆM; h? amM; ç m ç„+ w KdK +QÌBX

æ¢B [m•M H M çQÌM; +kM; F?¬M; T?ªB H¨ M;¨v K°i M;¨v ? BX J°i M;¨v M¼ çB [m
[m"M >¢ "B- T?Q i`QÈ+ F?¬M; t M9B MQM HB M KB M- +?QM? H¨ Zmv bÆM- Zm•
M?bM i?'v M9B t - H¢B M;?o iÈB hB m "® u- •K i?–K + m K¨v- i?–K M;?o hB m "® u
H–M H¢B +¦ i? H M çQÊ+ K°i i–M;- i?"i bU +¦ i? t2K H¨ /` b®X

h`QM; F?B ç M; i`–K M;•K bmv M;?o- .m /`+? bSÎ T?Q i`QÈ+ +?¢v p°B ç M- ;'T ;B
S?Q i`QÈ+ +¦ ç¢B [m•M ç¢Q T?d HmB iÈB5ô

oQÆM; h? amM; i`QM; HÁM; F?) +?'M ç°M;- ó.Á tûi `ä H¨ ç¢Q T?d MÆB M¨Q\ô >„
[m•M ibM?- H–M M¨v K M; i?2Q iQM? K¢M; i?•M ;B - F?¬M; i? F?¬M; +˜M i?"MX

óG¨ +Ì ?B m o¬ h?QÊM; pQÆM; G¬ JBM? L;mv i5ô .m /`+? bS i`ª HÌBX

oQÆM; h? amM; M?Qm K¨v- T?'i i v M¦B, óZm€+? h?B M h¨B +¦ ;B Q #BM? F?¬M

.m /`+? bS H„+ ç–m M¦B, óZm€+? :B M; [m•M +˜M im•M ç¢B M?•M T?•M T?¦- €M #

oQÆM; h? amM; ?¨B HÁM; ;"i ç–m- óG¢B çB /Á tûi- H M? +?Q Zm€+? h?B M h¨B
imv i ç®B F?¬M; i? +?O ç°M; +¬M; FQ+?- B i`€B H M? b) T?¢i M†M;ô .m /`+? bS
M;U çBX oQÆM; h? amM; i`–K M;•K +?®+ H€i- `²B ?¢ H M?- ó M /Q M? ?¢ i`¢B5

h`QM; F?B oQÆM; h? amM; i¢B >¢ "B [m"M M /Q M? ?¢ i`¢B +?®M; +U G¬ JBM
+?m˜M #` tm'i #BM? çB çQ¢i H¢B >QM; G¢+ h?QÆM;X æQ¢M æ¢i tm'i #BM?- +k
oQÆM; h? amM;- #'i [m€ oB i pQÆM; iU KbM? çQ iB MX h` M ç¨B + Q- oB i pQÆ
ç¨B + Q- [m–M i?–M ç m ?Q¨B i•K iQX

hB m "® u M;QÌB çSM; Î ;¦+- i` M K†i +QÌB +QÌB H½M? ç¢K- M;?B i?S+ i #€B i?B
+k- hB m "® u F?ŠM; ç`M? b) F?¬M; /MM; iÈBX L m M?Q ?„M +¦ i?ÌB ;B M- +¦ iBM

+?9i i?ÌB ;B M çB ibK ?B m [m•M ibM?X *kM; F?¬M; i? T?O M?”M H¨- oB i pQÆM
/M b Q +kM; +?d KÈB H¨ K°i çS M?Ä ?ÆM KQÌB im´B K¨ i?¬BX

>„M M?”M HÌB + M ;B€M ?ÆM t .QÆM; ZmªM;- M?QM; b m F?B Î +?mM; K’v M;¨v-
M;Q¨B i¬M [mw M¨v- i?”i ` H¨ i`¨M ç–v ?QªM; bÊX o¬ Hm”M iW #’i F€ T?QÆM; /B
Î i`QM; K„i hB m "® u #’i [m€ +?d H¨ K°i çS M?Ä- M?QM; çS M?Ä M¨v #ÎB pb .QÆ
FB m M;¢Q- H¢B T?ªB ;€M? p€+ K°i ;B M; bÆM `°M; HÈM i` M ç¬B p B +O KbM?X

oB i pQÆM; i?€B ç° #bM? ioM?- M?QM; hB m "® u H¢B +¦ i? +ªK M?”M çQÊ+ i? t

oB i pQÆM; ç®B pÈB hB m "® u +mM; FQM? +¦ i?W H¨ #ÎB pb "MB JBM? h?9v- ?„
i? bY /KM;- H¨ ?”M F?¬M; i? H”T iS+ /MM; iÈB- #ÎB pb ?„M i?”i bU F?¬M; +¦ M?B
MKm®M ç„+ i°B >Q¨M; S?O o¬ .”i- ?„M +kM; F?¬M; Km®M ç„+ i°B hB m "® u- ?„M
[m•M M¨v HB M i?O i¼ i`’M æ¬M; æ¬- +?Ì KQM; K¼B M;QÌB +ªK M?”M çQÊ+ bU +
#B M i?¨M? i`mM; [m•M v m MQÈ+- +¨M; +?Ì KQM; H–M M¨v b m F?B ç€M? HmB G
ç¦M .QÆM; ZmªM; [m v p - F?B ç¦ ?„M +¦ i? /Ð ;€M? M†M; M;¨M +•M i` M p B M¨v

aBM? ` i`QM; ;B çbM? ç pQÆM; +¦ ç¬B F?B H¨K +?Q M;QÌB i ?•K K°- M?QM; +¦
i`QM; +®i iOvX

L?QM; ?„M +?Q /M im´B +ÁM `’i i` - tY Hw [m M ? K†+ /M F?¬M; FûK- M?QM; `’i M
ibM? M;mv MX hB m "® u M;?o iÈB ç•v- H¢B H„+ ç–m- ?„M #B i MÆB M¨v M;Q¢B i
+kM; F?¬M; +¦ K’v M;QÌB ?v p¼M; .QÆM; ZmªM; i`Î p X

amv M;?o ?B T i?B M iY H M? +?Q ?–m Îi`QM; ç–m- hB m "® u ?„M +¦- >Q¨M; S?O
H¨ +¦- i?”K +?Q æQ¢M æ¢i- L;mv M o,M æ¬ +kM; +¦ i? +¦ bmv M;?o M¨v i`QM; ç–m

æB m M¨v ;B®M; M?Q ç®B K†i pÈB K°i iÁ M9B p¨M;- Qi +¦ M;QÌB +¦ i? +QÐM; H¢

L?QM; hB m "® u H¢B i? M? idM? `ä `¨M;- +€B M¨v T?ªB çÊB .QÆM; ZmªM; +? i- T
ç•v i?ÌB +Æ H¨ [m M i`¼M; M?’iX L?QM; ?„M `ä `¨M;- >Q¨M; S?O o¬ .”i ?B M M?B
+ªK i?’v H9+ M¨v hB m "® u mv ?B T ç M i? HU+ +O ?„M- +kM; F?¬M; #B i ;B M;
+¦ i? bKT ç´- +?Q M M ?„M ç²M; w +?Q æQ¢M æ¢i çQ¢i +¬M; H Q +O hB m "® uX

>„M F?¬M; Km®M ç +?Q hB m "® u i€B ?B M H¢B mv / M? ç€M? #¢B L;ä *QÆM;- T
L;ä *QÆM; #’i [m€ +?d H¨ +?mv M / /¨M;X

æ€K M;QÌB >Q¨M; S?O o¬ .”i K†+ /M #B i ç¢Q T?d F?¬M; Qi- M?QM; iW i`QM; tQ
ç¢Q T?dX Í i`QM; K„i #¼M ?¼- ç¢Q T?d L;ä *QÆM; #’i [m€ +?d H¨ K°i Hk ;B†+ ç
F?¬M; ` #BM?- #’i [m€ H¨ /Q +ªK i?’v i?ÌB +Æ +?Q iÈB- ?B M i¢B hB m "® u ç M
ç2K +¬M; H Q M¨v i†M; +?Q hB m "® uX

h`QM; i?¨M? æ¬M; æ¬ i`¨M M;”T bU pmB p - pmB KWM;- ?•M ?Q M- iB M; i`®M; i`’
iY +kM; iU +€Q M? /kM; ;B M?”T p¨Q i`QM; +?B M /`+? iB m /B i T?d M¨vX

_’i M?B m M;QÌB [m–M €Q ?Q H - F?ªB ;B€T iQÆB b€M;- +QÐB M;U + Q HÈM M
+ªK i?’v ç•v H¨ K°i i`”M +?B M bBM? iY- K¨ #’i [m€ +?d +?Q `^M; ç•v H¨ K°i H–M b
K°i +?mv M çB +?ÆBX

*?B M /`+? H–M M¨v >¨M? [m•M *?O [mªM /Q Zm M; H°+ ç¢B T?m æQ¢M æ¢i çªK M
H M ç¨B + Q- iB T M?”M `QÊm oB i pQÆM; # M i?QÎM;- ?¨Q ibM? #WM; #WM; T?’

hB m "® uÎt t i`¬M; i?’v- +?d iQM? iQ€M ?„M H–M M¨v +¦ i? +ÁM b®M; i`Î p ? v
+?Q +¦ +MM; Gw J”i +?QM? /B M ;B Q T?QM; [m - M?QM; +kM; #B i Gw J”i imv i ç
æQ¢M æ¢i +¦ i? ç`+? H¢BX

>„M Î i`QÈ+ K†i oB i pQÆM; M¦B p pB + T?€ çQÊ+ >QM; G¢+ h?QÆM; [m M i`¼
F?¬M; M¦B ;b iÈB L;ä *QÆM; ç½ bÈK F?¬M; +ÁM M?Q i`QÈ+ FB - ?„M ç M; +?Ì M
M;QÌB F?€+ iÈB +?`m +? i- F i [mª +kM; F?¬M; M;Q¨B /U HB mX

" M +¢M? æQ¢M æ¢i H¨ >´ #Q G M; iQÈM; GQm h`QÌM; *mM;- H–M M¨v H¨ >¨M? |
+¢M? GQm h`QÌM; *mM; H¨ h¨Q G M; iQÈM; FB X hB m "® u ?B M i¢B ç½ #B i ?„

i¢B h¨Q J° >B M ç M; M;?B M; M;?B M; M?bM hB m "® u- i` M Mûi K†i +¦ bU F?B r
F?¬M; M M HÌB5

hB m "® u +QÌB +QÌB- i?–K M;?o M;QÆB +S iW iW FB m M;¢Q- +?d bÊ +kM; FB m M
M?Q i? i?"i bU F?¬M; iQM? H¨ ç®B i?O +O ?„M- ç®B i?O i`QÈ+ K„i ?„M H¨ >Q¨M
F€ H¨ Gw J"i- M m M?Q +S iB T iK+ T?€i i`B M iÈB- ç®B i?O +MM; +ÁM `'i M?B mX
bU F?¬M; +¦ +?¶ ç t T ?¨M;X

h`QM; iB M; +?B M; i`®M; p M; i`ÌB- ç¢B [m•M `®i +m°+ H M çQÌM;X

hBM? F€ imM; # v- +´ M?¢+ ç m p M;- /•M +?9M; æ¬M; æ¬ +kM; ç m T?'M +?'M- +'
T?¢i L;ä *QÆM; F?¬M; T?ªB H¨ hB m æ¢B iQÈM; [m•M\ L?QM; iB m æ¢B iQÈM;
tm'i [m•M ç€M? L;ä *QÆM;- çB m M¨v +?d +¦ i? M¦B `ä hB m æ¢B iQÈM; [m•M `
+?9M; M;?o M?Q i? - ;B [mv M +O ?¼ iW ç•v +kM; b) +¦ M;¨v M;O M ;B'+X

J'v M;¨v M v +ª M;¨v Î i`QM; T?O ç F?¬M; +¦ çB ` M;Q¨B- +¨M; F?¬M; #B ihB m "
h?ªB L;¼+ H9+ M¨v i`QM; HÁM; F?¬M; pmB- H9+ M¨v KÈB +MM; a¨B h?B m ` M;
çKM; T?ªB hB m "® uX

hB m "® u KdK +QÌB M?bM ? B M;QÌB M¦B, óa¨B +¬M; iY- h?ªB L;¼+ +¬ MQÆM;-

a¨B h?B m H° ` #° K†i çÄ #WM;- óh F?Ä2 ? v F?¬M; F?Ä2 i?b HB M [m M ;b ç M

hB m "® u i?–K M;?o M;QÌB M–v i®B ?¬K [m [m€ MY H¨ M;O F?¬M; +¦ M;QM ;B'
ibM? F?¦ +?`m M?Q p"v\ Gw h?ªB L;¼+ H¢B `'i M? M? i`'M ç`M? tm®M;- i`–K ;B¼
iW #B i Î h?€B L;mv M- pšM K¢M? F?Ä2 +?S\ô L¨M; i?"i ` +kM; KÆ ?² M;?2 M¦B
M?QM; #€M iQM #€M M;?B- H–M M¨v M?bM i?'v i?–M i?€B +O ?„M pšM M?Q i`QÈ+
bmv iQM? ?ÆM i?B i- F?¬M; #B i i`QM; HÁM; +¦ +ªK ;B€+ ;bX

L¨M; +kM; F?¬M; T?ªB ?®B ?"M pÈB bU HU +?¼M +O KbM?- +?d +?Q ``^M; a¨B h?
ç°- H¨K +?Q M;QÌB i t'm ?´X

a¨B h?B m çQ i v FûQ Gw h?ªB L;¼+ çB- F?¬M; pmB M¦B, ó*MM; ?„M +¦ ;b ç M¦B

Gw h?ªB L;¼+ F?¬M; HQm w- #QÈ+ +?•M HªQ çªQ- +¦ +?9i + m K¨v- M?QM; pšM ?
iQÈM; [m•M ç M æ¬M; æ¬ ç H¨K ;b\ô

hB m "® u H¢B +QÌB M¦B, óh?€M? i?QÊM; +¦ +?d- #ªQ i ç M æ¬M; æ¬ #bM? ç`M?

Gw h?ªB L;¼+ +kM; F?¬M; #B i M?[M; K®B [m M ? T?S+ i¢T i`QM; ç¦- ;QÊM; +Q
ç¢B i¨B- M?'i ç`M? +¦ i? K½ ç€Q i?¨M? +¬M;ôX

L¨M; ?¨M ?mv M ç m H¨ HÌB F?€+? b€Q- a¨B h?B m H¢B +ªK i?'v ç–v KMB p` ;B'K
;†T hB m "® u M¨v- ?„M pšM +QÐB Î i` M ç–m i` M +´ KbM?- K†i M¨Q +kM; F?¬M;
M¦B M?Q p"v- H¨ i`QM; HÁM; +¦ w ?®B ?"M ç®B pÈB pB + ç½ HU +?¼M ?„M\

L K iY iU iB p¨ T?K M[iU F, ç m iQÆM; ç²M;- F?¬M; i? M¦B Hw- M?bM i?'v Gw h?ª
h?B m H¢M? HMM; M¦B, óh?ªB L;¼+- M¨M; M m ?¨M ?mv M i?b +S iMv iB M- i T?

>„M M?QM; i?"i ` M¦B çB H¨ çB- Gw h?ªB L;¼+ F?¬M; i? H¨K ;b F?€+ ?ÆM H¨ €v
i +ÁM +¦ pB +- M;¨v F?€+ b) ;†TôX

o¬ Hm"M M?Q i? M¨Q- hB m "® u +kM; ç½ t2K M?Q H¨ K°i T?QÆM; i? HU+ +O h
Hm"M #ÎB pb Gw >mv M "€- ? v H¨ pb T?K i?•M K¨ HQ H„M;- ç m F?¬M; Km®M ç„+

h?'v hB m "® u ;"i ç–m- Gw h?ªB L;¼+ p°B p½ i?2Q ?QÈM; a¨B h?B m K¨ `ÌB çBX a
HkB çB i`QÈ+- Gw h?ªB L;¼+ T?Q ? ibS+ HU+ KÈB i?2Q F`T- M?bM i?'v ?„M +?d
F?¬M; F?ÄB ;BšK +?•M M¦B, óa¨B h?B m- +?¨M; çSM; H¢B ç¦ +?Q i 5ô

a¨B h?B m `®i +m°+ M;WM; #QÈ+- M?QM; H¢B K°i [mv M ç€M? p¨Q i?•M ç¢B i?K-
i H¨K +€B ;b\ a Q H¢B F?¬M; çB ibK hB m æ¢B iQÈM; [m•M +O M¨M; çB\ô

Gw h?ªB L;¼+ bYM; b®i- i?"i F?¬M; M;Ì a¨B h?B m H¢B M¦B ` +•m M?Q p"v- i`QM;
bŠM; ;B¼M;, ó*?¨M; M¦B #"v #¢ ;b ç¦- +€B ;b K¨ hB m æ¢B iQÈM; [m•M +O i \ô

a¨B h?B m tQ v M;QÌB H¢B- +QÌB H¢M? M¦B, óL m F?¬M; T?ªB hB m æ¢B iQÈM;
bÈK F?¬M; ç M- Km°M F?¬M; ç M- pW ` F?ÄB +Y ç½ çKM; T?ªB ?„M\ L m F?¬M;
+O M¨M;- b Q H¢B pW i?'v ?„M- M¨M; ç½ F?¬M; Km®M /ÌB #QÈ+\ L m F?¬M; T?
M¨M;- i?b b Q i ;¼B M¨M; çB- M¨M; H¢B T?€ #Ä K†i KkB +O i - +?„+ H¨ ô Gw h?
/UM; i?ŠM;- Km®M +?Q ?„M K°i +€B #¢i i B- M?QM; ç°i M?B M M?bM i?'v MQÈ+
i`QM; HÁM; K K M?kM- tQ v M;QÌB M¦B, óa¨B h?B m- +?¨M; M?È F„ M?[M; ;b ?¬K

L¨M; tQ v M;QÌB çB- #QÈ+ M? M? M?Q HQm iBM?- a¨B h?B m bYM; b®i i`QM; +?
M? M? +?¢v i?2Q FûQ ®M; i v €Q Gw h?ªB L;¼+ H¢BX

ó"m¬M; i v5ô Gw h?ªB L;¼+ +„M `,M; M¦BX

a¨B h?B m M?bM i?'v Gw h?ªB L;¼+ K†i H¢M? M?Q #,M;- i`QM; HÁM; ç°i M?B M
M¦B, óh?ªB L;¼+- i KÈB pW `²B M¦B b B `²B- tBM M¨M; i? i?SôX

óh H¨K b Q +¦ iQ +€+? i? i?S +?¨M;\ô Gw h?ªB L;¼+ +QÌB H¢M? M¦B, óh +kM; M
[m•M +O i ôX

a¨B h?B m +¨M; i? K #®B `®B- FûQ i v €Q Gw h?ªB L;¼+ F?¬M; i? - +–m F?˜M M¦B
i pW i?'v hB m "® u- F?¬M; #B i M?Q i? M¨Q +?d i?'v K°i #KM; Q€M F?QôX

ó>„M +?Q iWM; ç„+ i°B pÈB +?¨M;-ô Gw h?ªB L;¼+ + m K¨v M¦B, ó>¬K M v HQ¢M
i? K K°i +QM çQÌM;- M?B m K°i +Wm ç`+? H¨ i? K K°i #S+ iQÌM;- i?•M M?•M +O i
?„M ?¬K M v H¨ iQÈM; [m•M æ¬M; æ¬- +?9M; i +MM; pÈB ?„M H¨ ç`+? +kM; F?¬M

a¨B h?B m F?˜M i`QÆM; M¦B, óh?ªB L;¼+- i #B i b B `²B- +–m M¨M; i? i?S +?Q
iÈB M¨M;- i bÊ bÊ M¨M; `ÌB F?ÄB i 5 h i i?"i F?¬M; #^M; hB m "® u- i +?d bÊ

Gw h?ªB L;¼+ M?bM i?'v a¨B h?B m +–m F?˜M- `®i +m°+ K K HÁM;- +–K i v a¨B h
+?¨M; M¦B [m `'i M?B m H–M- HQ¢B +?mv M ibM? +ªK M¨v- imv i ç®B F?¬M; i?
M?•M- +¦ i? i¢K i?ÌB F?¬M; #^M; M;QÌB F?€+- M?QM; M m +S iU iB i?b +kM; b) F
;b ç•môX

óh®B M v M;O F?¬M; çQÊ+- H¢B ç•v [m'v `–v ;B'+ M;O +O hB m ?mvM?- +¦ T?ªB
F?¬M;\ô

ó"MB iB m i?Q ibK ç M- H9+ M¨Q +kM; `'i ?Q M M;? M?ô hB m "® u T?•M T?¦ ?¢ M
F?€+?X

"MB JBM? h?9v H¢B F?Q€i i v M;,M H¢B- óhB m ?mvM?- i?"i ` i KÈB iW +?¶ oB i
+MM; ?„M ç¨K Hm"M K°i H9+ H•m- #•v ;BÌ H¢B ç M +?¶ hB m ?mvM? H¨K F?€+?ôX

hB m "® u M?bM i?'v b„+ K†i +O M¨M; i€B M?Êi- + m K¨v M¦B, ó"MB iB m i?Q- +¬
i? `'i H¨ F?¬M; ´MôX

"MB JBM? h?9v H„+ ç–m- M? ;B¼M; M¦B, óh?¦B [m2M `²BôX

> B M;QÌB ` F?ÄB T?O ç - +QÈ+ #° M? M?¨M;- ç¢T p¨Q #¦M; ç K v M ioM?- "MB J
MÆB t - ç°i M?B M M¦B, ô E b€+? +O hB m ?mvM? imv i®i- #'i [m€ M¦B [m€ bÈK
i p¨ oB i pQÆM;- +?9M; i H†M; v M H¨K pB +- ?¬K M v bÊ `^M; ç½ çQ¢i çQÊ+ G¢

ó"MB iB m i?Q M¦B M?Q p"v- +?ŠM; H) +ªK i?'v ç€K M;QÌB æQ¢M æ¢i çQ¢i F?¬M; ç
hB m "® u KdK +QÌB M¦BX

"MB JBM? h?9v +kM; F?¬M; [m v ç–m- i? M M? K°i iB M;- óhB m ?mvM? +?Q `^M

óL;?o ç M #¼M ?¼ K M; [m•M iBM? M?m - L;ä *QÆM; +?Q +?„+ ç½ +?®M; çÐ çQ

"MB JBM? h?9v ?Q F? M- óEB m #BM? i'i #¢B- æQ¢M æ¢i pb çQ¢i +¬M; H Q- KB i
i®B F} +O #BM? ;B X *¨M; ?m®M; +?B L;ä *QÆM; ç½ bÈK F?¬M; T?ªB M?Q i`QE
h?QÌM; +¦ +•m- i`B F, i`B #d- #€+? +?B M #€+? i?„M;X æ¬M; æ¬ [m€ MY +¦ ;B M
æ¢i ;B®M; i`®M; F?m +?B M; tm'i #BM?- i?Q¢i M?bM +?d bÊ M;QÌB F?€+ F?¬M;
pÈB #¼M ?¼ `¨M? M?Q i`QM; HÁM; #¨M i v- #¼M ?¼ H¢B ç®B pÈB L;ä *QÆM; ?Q
tm'i #BM?- ;B®M; M?Q M;QÌB KM +QÐB M;U +?°i çB ç€M? M? m pÈB M;QÌB b€M;
+?Q /M +ÁM b®M; K¨ i`Î p +kM; ç½ F?¬M; / /¨M;5ô

ó"MB iB m i?Q M m ç½ #B i çB m M¨v- pb b Q F?¬M; F?mv M #¼M ?¼ i?m #BM?\ô

"MB JBM? h?9v i` M K†i i`¨M ç–v +¬ çÆM- óE?mv M F?¬M; çQÊ+- ?ÆM M[#¼M ?½
#ªQ\ hB m ?mvM? +® w çQ ` F i"T FQ+? G¢+ E?˜m h?QÆM; M¨v- M¦B p"v ç½ bÈ
ç`M? b) çQ¢i +¬M;- ?ÆM M[ M?'i ç`M? b) #¢B- ç M H9+ ç¦ ç€K M;QÌB æQ¢M æ¢i-
ç½ +ÁM b®M; K¨ i`Î p - ;–M # p¢M ç¢B [m•M [m€ MY +kM; b) i?Q€M; [m bKT ç´
tm'i #BM? ?ÆM MY ç m H¨ i?•M iQM +O >Q¨M; S?O o¬ ."iX E iW ç¦- +?d bÊ i´M
t2K ` - >Q¨M; S?O o¬ ."i T?€B M;QÌB iÈB ;B i hB m ?mvM? i?b +?d M?Q H¨ çS M?
+¦ i? #'i ç°M; i? M? b„+ ç½ ?½K ?¢B ;B i çB i K p¢M ç¢B [m•M- +'T +?Q >Q¨M; S?
ç€M;- +?B m KQÊM ç Q ;B i M;QÌB +¦ i? M¦B H¨ + Q KBM?5ô

hB m "® u i? M M? K°i iB M;- ó*kM; K v +¬ F?¬M; T?ªB H¨ >Q¨M; S?O o¬ ."iôX

óh M m H¨ >Q¨M; S?O o¬ ."i i?b b Q\ô "MB JBM? h?9v ç°i M?B M ?ÄBX

hB m "® u M;?B K K†i M¦B, ó*¬ M m H¨ >Q¨M; S?O o¬ ."i- i b) F?¬M; ç M æ¬M; æ

"MB JBM? h?9v M? M?¨M; ;"i ç–m- óhB m ?mvM? M¦B `'i ç9M;- `'i M?B m +?mv
çQÊ+X æQ¢M æ¢i ç¢B #¢B- >Q¨M; S?O o¬ ."i M¦M; HÁM; p½M ?²B K†i KkB- M¦B p
ç` p` +O hB m ?mvM? Î i`QM; K„i oB i pQÆM; M¦B p"v b) i,M; H M `'i M?B m- +?d
*QÆM; K°i i`"M- mv p¼M; i?Q€M; [m b) pQÊi t >Q¨M; S?O o¬ ."i- >Q¨M; S?O o¬ .
H¨ ç`+? i?O +O ?mvM?ôX

hB m "® u +QÌB +QÌB- óh +?Q iWM; t2K ?„M H¨ ç`+? i?OôX

óhB m ?mvM?- ?mvM? +¦ #B i ?mvM? ç½ i? v ç´B `'i M?B m F?¬M;\ô "MB JBM? h?

hB m "® u H'v i v bÌ bÌ K†i- óG¨ #B M i?¨M? i M; i?QÆM;- ? v H¨ #B M i?¨M? M? i

"MB JBM? h?9v M?bM ` T?QÆM; t - M? ;B¼M; M¦B, ó*kM; F?¬M; T?ªB- H¨ #B M

hB m "® u i`–K K†+ tm®M;- K°i H9+ H•m F?¬M; M¦B ;b- "MB JBM? h?9v +?"K `½B ç
M¦B, óL?È M,K ç¦ i KÈB [m2M hB m ?mvM?- hB m ?mvM? imv H¨ K½ i†+- ;B i M;
#–m M?B i?mv i5 hB m ?mvM? F?B ç¦- pb ?mvM? ç F?¬M; ç w iÈB iQM? K¢M;- p
pb + +Æ K¨ MûK M;¨M p¨M;- +MM; b€i i?O ç²M; bBM? +°M; iYX hB m "® u F?B ç¦
hB m "® u ?¬K M v- tªQ i?B /B m b€+?- pb ç¢i çQÊ+ KK+ çQ+?- H¢B ?½K ?¢B ;B
+?9i ç°M; HÁM;- H½M? F?®+ p¬ ibM?- i?O çQ¢M +kM; H¨K +?Q i +kM; i?'v i?€M

L?bM i?'v hB m "® u pšM i`–K K†+- "MB JBM? h?9v /WM; #QÈ+- `®i +m°+ [m v
"® u- ç¬B K„i M?Q K†i MQÈ+ ;B M; +´- F?¬M; +?9i ;ÊM b¦M;X L¨M; /MM; K°i i?
M¦B, óhB m ?mvM?- +?9+ KWM; ?mvM?- #„i ç–m iW ?¬K M v- i`QM; ;B M; bÆM HQ¢

jRRX *?QÆM; jRR, "¢B "„+

a€M; bÈK- +?•M i`ÌB ç½ +¦ €M? b€M;- K°i K¨m t M? H¢M? H)QX

Í i` M çÌB +¦ `'i M?B m i?S- M?QM; ¬M; i`ÌB H¢B +?d +¦ K°iX

æ¬M; æ¬ b€M; bÈK +MM; h?¢+? hY ?¨ b€M; bÈK +kM; F?¬M; +¦ ;b F?€+ #B iX

L?QM; i`QM; F?B /•M +?9M; æ¬M; æ¬ +ÁM M;O b v- i?b # M #Ì h?¢+? hY ?¨ ç½ iK
T?Q i•v h?¢+? hY ?¨ K¨ i`B M F? B- i`QÌM; i?QÆM; M?Q `WM;- iBM? F€ M?Q K•
#BM? ;B€T ?¨M [m M; T?ªM +?B m MQÈ+ b¬M; b€M; HQ€M;- H¦2 ` M?[M; çB K b€
bo- K M; i?2Q +€B H¢M? +O b€M; bÈKX

*Ä t M? i? M i?MM; K M; i?2Q M?[M; ;B¼i +?•m- ?bM? M?Q pb i?QÆM; i•K +?Q M
F} F?¬M; +?9i HQm ibM? ç¢T [m - +€Q i?` +?B M i` M? poM? pB M F?¬M; iBM p¨Q

Gk +?BK i`QM; `WM; #` #WM; idM? i`QM; ;B'+ M;O KÆ- HQm `Qm # v H M- HQÊM
ç½ F?ÎB- +?BK +?¦+ +kM; +¦ +?9i #'i M- +?9M; ç½ t2K HQ¨B M;QÌB +?ûK ;B i M?
#B i- /ÁM; MQÈ+ h?¢+? hY ?¨ +kM; #` K€m çÄ iQÆB i``¨M M;"T- +Ä t M? K K K¢B K
ç¢T H M- M?QM; i?Q€M; [m H¢B pMM; H M- i`QÎM; i?¨M? +¨M; i? K +QÌM; i`€M;X

*?9M; M¦ ç½ i?'v M?B m- M?B m Qi ç½ #B i F i [mª- M?QM; +?9M; poM? pB M F?¬
M¨v +?ûK ;B i `®i +m°+ H¨ pb +€B ;b\

*€+ #BM? bo i` M K†i ç½ Qi çB bU ?QM; T?'M # M ç–m F?B `ÌB æ¬M; æ¬- ç½ i? K
M´BX "¼M ?¼ ?¨M? [m•M bm®i ç K- ?B M M v M;QÌB K i M;U i?B m- F?¬M; M;?o i
Km®M M;O K°i ;B'+- +?Q /M F?¬M; +¦ H m pªB ?¨M? [m•M- #¼M ?¼ H° i?B M M;O K
[mªM F?¬M; +?Q5

æQ¢M æ¢i `®i +m°+ ç½ ?Q¨M i?¨M? M;mv M p¼M; i?S M?'i +O #ªM i?•M- K°i ç K ?
ç° F?¦ +¦ i? iBM K¨ iÈB h?¢+? hY ?¨- # p¢M ç¢B [m•M ç½ ç M ? B p¢M `QÐB ? B p
+?9i K i KÄB- M°B i•K i`¨M M;"T bU ?QM; T?'M +MM; M¦M; p°BX >„M ç½ i?U+ ?B
ç`M? i?U+ ?B M iB T K°i F€ iQ+? i?S ? BX

h?¢+? hY ?¨ ç¬M; i v ? B bQÌM ç m H¨ ç'i ç B #^M; T?ŠM;- +¦ i? +?S çQÊ+ +ª i?
æ¢i +?Q #BM? bo [m G¢+ h?Ov- #¨v i`"M Î i•v h?¢+? hY ?¨- ?ÆM ? B p¢M ç¢B [m•
KQÌB /†K #Ì i•v5

h?"i H¨ mv T?QM;- i?"i H¨ ?Q¨M; i`€M;- i?"i H¨ b€i F?Q- F?B æQ¢M æ¢i M?bM i?'
HÁM; +ªK i?'v FB m M;¢Q +MM; ?QM; T?'MX GQ¢B mv i? M¨v- HQ¢B i®+ ç° M¨v-
+ÁM F?¬M; #` ?M +? i i¢B +?¶ b Q\

óh´M; [mªM- +¦ +–M M /Q M? ?¢ i`¢B F?¬M;\ô h¨Q G M; iQÈM; ç°i M?B M ?ÄB, ó
i?„M; H¨ i®i M?'iôX

æQ¢M æ¢i HB + K„i M?bM h¨Q G M; iQÈM;- i?–K M;?o M;QÌB M¨v Î i`QM; +mM; çB
/`+?- M;•v i?Æ iÈB +U+ çB KX >„M pb ?¨M? [m•M +'T i®+- pSi H¢B i'i +ª HQÆM; i
/Q M? ?¢ i`¢B\

GQm h`QÌM; *mM; Î K°i # M M¦B, óh´M; [mªM- #BM? bo ?¨M? [m•M bm®i ç K- H9+
h´M; [mªM ?¢ H M? +?Q #BM? bo /MM; +ÆK b€M; i`QÈ+ `²B KÈB iB M [m•MôX

æQ¢M æ¢i i?Q€M; /Q /U- i?b ç½ i?'v Î F?QªM; ç'i #^M; T?ŠM; ç®B /B M ç°i M?B
ç2MX

"¦M; ç2M +?"K `½B KÎ `°M;- ç½ i?¨M? M;¨M p¢M ç¢Q T?d ç M; M ç M ç•vX

æQ¢M æ¢i i`QM; +?®+ H€i ç½ H¨K ` K°i [mv i ç`M? H¨K +?Q ?„M ?®B ?"M +ª çÌB-
H M +?d M¦B, óZm b¬M; iY +?B M ç M +MM;- b m F?B ç€M? #¢B ç¢Q T?d i?b /M
S?O h`–K *?m- iY +?B M ç M +MM;- `²B i?¨M? #€ M;?B T- æQ¢M æ¢i ?„M +kM; #
b¬M; ç€M? K°i i`"M- ?„M i?"K +?Q bQ pÈB aÎ #€ pQÆM; +ÁM + Q KBM? ?ÆM K°i
+kM; F?¬M; +¦X

>¨M? [m•M *?d ?mv bS p°B p¨M; M¦B, óh´M; [mªM- +'T #€+? M?Q i? - #BM? HQM?
F?¬M; M´BôX

æQ¢M æ¢i iS+ ;B"M M¦B, ó"BM? bo F?¬M; +?`m- p"v ç M;QÆB H¨K *?d ?mv bS
+?m˜M #`- F M¨Q F?¬M; +?`m [m b¬M; ç€M? T?d i?b +?ûK F?¬M; i? ôX

GQm h`QÌM; *mM; +kM; + m K¨v M¦B, óh´M; [mªM- ç¢Q T?d iÈB +U+ M? M?- #BM
b¬M; +kM; F?€ H•m- i +?d bÊ ç¢Q T?d i?W /`T +?9M; i [m b¬M; +?Q i +?dM?
#¢BôX

æQ¢M æ¢i +QÌB H¢M? M¦B, ó*€+ M;QÆB +?d #B i ç¼+ b€+? +SM; M?„+- +kM; F?
H¨ +?d M?[M; +?¶ M?Ä ? TX *?9M; i çQ [m•M ?ÆM KQÌB /†K [m b¬M;- ç¢Q T?d
i`QÈ+ K„i- H¨K b Q +¦i? +?®M; çÎ çQÊ+\ >¬K M v +?9M; i M?m F?Q H M + Q- im
çB- H¨ SM; pÈB K°i iB M; i`®M; H¨K iBM? i?–M ?,M; ?€B K¨ i?„M;- #¼M +?9M; +Á
i"T FQ+? +€B `„K ;b\ J m i`mv M H M?- iQ¨M [m•M [m b¬M;5 a m F?B ç€M? #¢B
F?¬M; M;?2 ?B m H M? +?ûK5ô

*?d ?mv bS #'i ç„+ /o- +Ì tQ ?mv ç°M;- F M i?´B H M- i`QM; H9+ M?'i i?ÌB iB M; i`
ç` - F?¬M; F?Q F?˜M i`QÆM; i`¨M M;"T ? B #Ì b¬M; h?¢+? hY ?¨X

hMv [m•M iQ¨M [m•M [m b¬M;- F} #BM? çB i`QÈ+- i?QÆM; i?mšM i?OÎ ;B[- +mI
M¬M; Î h?¢+? hY ?¨ K¨ [m - i`QM; H9+ M?'i i?ÌB FQ+? F?ÎB #KB MQÈ+ imM; i¦2-
M?B m ?¨Q ibM? i`€M; +?Q5

h`QM; F?B ç¦- æ¬M; æ¬ b€M; bÈK pšM H¨ K°i KªM; v M ioM?X

*MM; K°i #–m i`ÌB- +ªM? bS+ #'i ç²M;X > B M;QÌB çB /¼+ T?® v M ioM?- +?"K `½B
t2K ` +kM; +?Q +¦ p'M ç ;b- M?QM; ç i¨B ? B M;QÌB M¦B H¢B ç9M; H¨ +?B M +m

óæ° ?¨ p` i - FQ+? F€ i`mM; HQm U[m b¬M; i?b ç€M? M; v H9+ +ÁM ç M; ;B[/ÁM
ó>B M i¢B hMv [m•M ?ŠM H¨ ç½ iÈB T?Q i•v h?¢+? hY ?¨ `²B\ô

L¨M; i`QÈ+ b m pšM i`+? K`+? M?Q p"v- F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K- i?"K +?Q F?B
+kM; #bM? ioM? F?¬M; ;ÊM b¦M;- M¨M; M¦B #'i [m€ H¢B H¨ bU i?"iX

hB m "® u K°i F?„+ M¼ H¢B +ªK F?€B p¢M M;?¨MX

J°i F?„+ F?B "MB JBM? h?9v M¦B HÌB +?9+ KWM;- i` M K†i +kM; F?¬M; +¦ #'i +S p
?„M +kM; M?Q i? - ?„M +kM; #B i #ªM i?•M i? v ç´B `'i M?B m- bQ pÈB K½ i†+ M
+?B M ?ÆM M?B m- K€m +kM; ç½ iW iW #B M H¢M?X >„M pb #ªQ p i€M? K¢M; +
i?O çQ¢MX "MB JBM? h?9v M¦B F?¬M; b B- ?„M F?B ?B M F +kM; ç½ çQ€M i`QE
ç M; +?Ì hMv [m•M i?'i #¢BX >„M # M ç–m ;B[M;¨M [m•M HU+ #„i J¢+ *´ æS+- +Á
i`–K M;•K- M?QM; ?„M ?B M i¢B +kM; ç½ F?¬M; +¦ i•K ibM? çB t2K H¢BX hW M K ç
?„M imv F?¬M; +¦ [m v ç–m H¢B- M?QM; +kM; #B i +¬M; iQ+? K¨ ?„M +¦ ?¬K M v- +
bo K¨ ` X >ÆM M[ i?2Q KK+ iB m +O ?„M +¨M; + Q t - i?b +¨M; M?B m M;QÌB i`Q

.o p½M; M?Q K°i +m®M T?BK t i [m i`QM; ç–m- hB m "® u F?¦2 KB M; H¢B H° `
+kM; H¨ pb +€B i?B M ?¢ M¨vX

L M +?9+ KWM; b Q\ >„M +kM; F?¬M; #B i- ?„M +?d #B i #ªM i?•M Km®M i?¬B ç°M
bY i?¬B ç°M;X *¦ H) +?d +¦ iÈB +m®B +MM;- F?B [m v ç–m M?bM H¢B i?b KÈB +¦ ç

L;?2 çQÊ+ "MB JBM? h?9v H˜K #˜K iU M¦B- hB m "® u + m K¨v M¦B, ó.U i?2Q F
i?QÌM;- ç¢B [m•M æQ¢M æ¢i +MM; #BM? HU+ "MB L?•M *Q H¨ b€M; bÈK M;¨v K®i
G¢+ E?˜m h?QÆM;- +MM; +¬M; FQ+? L;ä *QÆM;\ô

"MB JBM? h?9v M?bM p #–m i`ÌB Î T?QÆM; t - i`–K ;B¼M; M¦B, óæQ¢M æ¢i +?Q
i¨B- iU +?Q KbM? +U+ + Q- F?¬M; #B i #šv `"T i`QÈ+ K„i- +?d M;?o +¬M; H Q iQ
F?€+ +?B t \ h?2Q i /U çQ€M- ?„M [m€ MY b) p°B p¨M; ?¨M? [m•M çB +¬M; Gw J
E?˜m h?QÆM; i?b ?QÈM; iÈB oB i pQÆM; F?Q i`QÆM;X *?d iB +- ?¨M? ç°M; +O
#B i- Gw J"i [m€ MY ç½ #¨v ` #šv `"T- b) +?Ì æQ¢M æ¢i iB M p¨QX _'i M?B m H9
F?B K F?mv i +?QM? H¨ bU +?'T ?¨M?ôX

hB m "® u + m K¨v M¦B, ó*¬ KÈB pW M¦B ç° ?¨ p` i - FQ+? F€ i`mM; HQm- +?ŠM;
H9+ æQ¢M æ¢i [m b¬M; K¨ tm'i FQ+?\ô

"MB JBM? h?9v H–M M¨v H¢B bmv M;?o K°i ?²B H•m- +?"K `½B H„+ ç–m- ó>ŠM H¨

óGw J"i M m bÈK ç½ +¦ +?m˜M #`- b Q H¢B #Ä [m +Æ ?°B i?O i?„M; M;¨M M,K K°
+kM; F?¬M; +¦ HÁM; /¢ ç¨M #¨5ô hB m "® u KdK +QÌB M¦BX

"MB JBM? h?9v ?Q F? M p¨B iB M;- óL m H¨ ?¢M; M?Q æ`+? L?QÊM; æ M >MM; hQ
#BM? [m b¬M; K¨ i'M +¬M;- Gw J"i i?b F?¬M;X L;QÌB M¨v +kM; H¨ ç¢B i¨B- H–M M
hMv [m•M- K¨ H¨ +–m iQ¨M i?„M;5 h M m H¨ ?„M- imv i ç®B b) F?¬M; H'v ç€M? #
i?Ä K½M- [m€ MY b) /K ç`+? t•K M?"T- `²B KÈB ;B€M; +?Q hMv [m•M K°i çÁM Mt
T?ÄM; çQ€M- +?B M i`QÌM; +?QM? ?ŠM H¨ +?¶ ç'i #^M; T?ŠM; Î ç¬M; h?¢+? hY ?
ç9M;5ô

hB m "® u ;"i ç–m M¦B, óGw J"i ?ŠM H¨ +MM; K°i bmv M;?o ;B®M; M?Q +¬ p"v5ô

hMv [m•M ;BÌ T?9i M¨v [m€ MY F} #BM? ç½ [m h?¢+? hY ?¨X

LQÈ+ b¬M; h?¢+? iY ?¨ +kM; #` ç¢B [m•M çB p¨Q K¨ H¨K +?Q M;QM; ç¼M;- K°i F?„
çB p¨Q MQÈ+ b¬M;- M?bM i?'v F?mM; +ªM? # Q H ?MM; po- F?¬M; F?ÄB +¦ ?¨Q ib
[m b¬M; +?"M /ÁM;- æQ¢M æ¢i ?„M +kM; M?Q i? - M?QM; F?B ?„M FQ+? ç°M; çB
M;?o- S?M EB M +?QM? H¨ #¢B i`QM; +?B M /`+? ç¦ K¨ F?¬M; ;QÊM; /"v M´B5

E} #BM? hMv [m•M b m F?B iÈB `²B #Ì b¬M; # M FB - T?•M i€M ? B +€M?- M?QM;
F?¬M; M¦M; HÁM; tm'i FQ+?- ?° p #° #BM? [m b¬M;X

æQ¢M æ¢i K†+ /M +?Q HÈM i¨B FûK- M?QM; S?¦ iQÈM; h?B M iQÈM; +?d ?mv i€+
H¨K pB +X G–M M¨v i`QM; +€+ iQÈM; HoM? tm'i +?BM? K†+ /M F?¬M; M;QÌB M¨Q
M?QM; +S i?2Q +€+? +k K¨ H¨K pB +- +kM; `'i +¦ HU+ +¬M; FQ+?X

æ¢Q T?d iW t `'i M? M? iÈB ;–M- M?QM; H¢B +kM; +¦ i?mšM #¨B i?O T?Q i`QÈ+
+mM; iB M i?O €T Î ? B +€M? +O i`"M- ?bM? i?¨M? i`"M i? ?bM? +mM; K¨ t¬M; iÈ

o¬ Hm"M iW i` M; #`- iW i`"M ?bM?- iW bU +?'T ?¨M? K¨ M¦B- HU+ +¬M; FQ+? +O
+ Q KÈBX

æ¢Q T?d i`QÈ+ ç•v M€Q HQ¢M ?Á ?ûi F?¬M; +¦ +?QÆM; T?€T- +?d #B i +¦ iB M M
i`®M- +¦ M;mv ?B K i?b #Ä +?¢vX L?QM; ?¬K M v T?QM; i?Ov ç½ ç´B- ç¢Q T?d H
F?¬M; i? F?BM? i?QÌM;5 *¨M; ?m®M; +?B #¼M ?¼Î i¢B +€+ [m"M ?mv M +?mM; [
çQÊ+ #BM? ;B€T i` M; #` +kM; F?¬M; i?m ;b iBM? #BM? æ¢B hMvX hMv [m•M F
çÊB ç®B T?QÆM; ç M- æQ¢M æ¢i `®i +m°+ +kM; ç½ iÈB #Ì b¬M; # M M¨v- + m K¨
+¬M;\ô

GQm h`QÌM; *mM; i`–K ;B¼M; M¦B, óh´M; [mªM- tBM +?Ì i`QM; +?®+ H€i- #BM? H
b m F?B iQ¨M #° [m b¬M; i?b b) iQ¨M #° i"T i`mM; tm'i FQ+? ç€M? ç¢Q T?d5ô

óaÊ +€B ;b\ô æQ¢M æ¢i #'i K½M M¦B, óGk +?•M H'K i v #MM ç¦ ç M ç•v- +?ŠM; H)
SM; ç®B\ EQ+? i`®M; ?¢ H M? tm'i #BM?5ô

GQm h`QÌM; *mM; #'i ç„+ /o- +?d +¦ i? T?•M T?¦ hMv [m•M tm'i FQ+?- H9+ M¨v h
iÈB K°i MY - M?QM; +kM; +¦ ?ÆM p¢M M;QÌB- M;?2 çQÊ+ iB M; i`®M;- `'i M? M?
T?QÆM; i`"M çB iÈB i`QÈ+X .QÈB ?B m H M?- iB m T?QÆM; i`"M i`QM; [m€ i`bM?
ç¢B T?QÆM; i`"M- iW +?"K `½B ç M #QÈ+ M? M? p T?Q i`QÈ+- i`QM; [m€ i`bM?
M;WM; +¦ M;QÌB M?"T p¨Q- T?QÆM; i`"M #B M ªQ /–M /–M HÈM H M- `®i +m°+ ?Ê
H M p T?Q i`QÈ+X

E} #BM? Î ? B +€M? hMv [m•M +kM; +?"K `½B ?°B iK- H¢B ˜M Î i¢B ? B bQÌM T?Q
F?¬M; M? M? F?¬M; +?"KX hMv [m•M H¨ F} #BM? #° #BM? ?¶M ?ÊT- ç¢Q T?d H¢B
i`"M ç°i M?B M F`+? HB i p M; H M- ? B [m•M F?¬M; ? M K¨ +MM; iW #QÈ+ M? M?
ç®B ç–m K¨ çKM; p¨Q M? m- ? B /ÁM; i?€+ `®i +m°+ ?°B iK H¢B K°i +?¶- /'v H M b

> B [m•M `'i M? M? H•K p¨Q ç Q i?QÆM; +"M +?B M- hMv [m•M i?„M; Î i¢B i` M;
i?„M; Î i¢B M?m F?Q ç M; H M- ?¬K M v ç®B pÈB hMv [m•M ç½ F?¬M; +ÁM +ªK ;B
+m°+ +?B M F?¦ T?•M i?„M; #¢BX

"BM? ;B€T HQªM; tQªM;- +?'M ç°M; ç'i i`ÌB- iB M; +?ûK ;B i i`mv M ` t - +?'M ç°
J†i i`ÌB KÈB K¼+ çÄ `U+ K°i K¨m- `ªB tm®M; €M? b€M; M?m ?Á - i` M M;QÌB K¶B
p¨M; M?¢i- M?QM; /QÈB €M? p¨M; M?¢i ç¦- K¨ çÄ bšK F?¬M; M;WM; im¬M ` - i`Q
ç Q #` ;šv- iWM; M?¦K M;QÌB ;K+ tm®M;- K€m iQÆB p,M; ` #®M T?Q - p¬ Hm"M H¨
;B i çÄ +ª ? B K„i- ;BšK H M i?B i? +O ç²M; #¢M ?Q†+ F ç`+? K¨ iB M +¬M; p T?
hY ?¨- `'i M? M? ç½ #` i?B i? T?O FQM- K€m iQÆB # Q i`MKX

hB M; i`®M; +¨M; +'T #€+?- ç¢Q T?d M iÈB ? i HÈT M¨v iÈB HÈT F?€+ +¨M; M;¨v +
+Î M9B- hMv [m•M M?•M b® +MM; ç¢Q T?d p®M iQÆM; ç²M;- M?QM; ?¨M? [m•M b
+?`m M´B- H¢B F?¬M; +¦ ,M +ÆK- `®i +m°+ +kM; ç½ ?B M ` i? i?B m çB F?Q HU+
F?¬M; ´M- H M? F€ ;BÆ H M + Q- H¢B K°i i`"M iB M; i`®M; +'T #€+?- F} #BM? Î ?

hB M; p¦ M;U –K –K- ? B +€M? F} #BM? ;B®M; M?Q ;B¦ H®+ b€i M?"T p¨Q i`QM; [m
#'i [m€ +?d +?®+ H€i- `'i M? M? ?B M ` i? F?¬M; +?®M; çÐ M´B- b) #¢B K¨ +?¢v

óGw J"i i?"i ` +ÁM +¦ M?B m w iQÎM; ?ÆM M[ô "MB JBM? h?9v ç°i M?B M MÎ MK
?mvM? F?¬M; ;B®M; M? m- i M;?o H–M M¨v /K ç`+? +ÁM +¦ i? H¨ æ`+? L?QÊM; H
>ªB iU p"vôX

hB m "® u bmv M;?o K°i ?²B H•m- óZm€ MY H¨ M?Q i? - i +?d +¦ i? M¦B- +¬ ç®B
i`B iôX

"MB JBM? h?9v +?"K `½B çB iÈB- ó>B m `ä i?'m i`B i H¨ K°i +?mv M- +¦ i? ç€M? #
+?mv M F?€+- i +¦ i? ?B m `ä ?„M- M?QM; H¢B F?¬M; i? ç€M? #¢B ?„MX æ`+?
?ªQ HÊB- #'i [m€ H¨K M;QÌB H¢B Hm¬M F?Q M /mM;- H¢B #ÎB pb F?ÎB bU `'i bÈK
*QÆM; i¬M i`¼M;X Gw J"i K¶B H–M tm'i #BM? ç m i?Q+? /MM; M?•M K½ M;mv M
tm'i ç–m- i?S M?'i H¨ iB m ? Q i?U+ HU+ +k +O L;ä *QÆM;- i?S ? B H¨ ?„M b m
/¨M? çQÊ+ i?„M; HÊB- KQÊM çB m M¨v i¢Q mv p¼M;X L?QM; HQ¢B i?O T?€T [m,
çQÊ+ H•m\ Zm H¢B i`QM; ç¦- i M;?o K•m i?mšM +¨M; çQÊ+ FQ+? ?¦ - Gw J"i /M
*QÆM; ?B M i¢B +ÁM M?bM F?¬M; ` - +?d +?Ì ç M F?B i? HU+ iB M i? K K°i #QÈ
çQ¢i ç M M;QÆB +? i i b®M;5 æB m M¨v i?"i ` H¨ ?¼ M;–K HÈM M?'i +O L;ä *
M?•M M;?o - imv i ç®B F?¬M; +?`m /MM; HQ¢B T?QÆM; T?€T M¨v ç®B T?¦ pÈB i?

hB m "® u /WM; #QÈ+- i`–K ;B¼M; M¦B, ó>¬K M v M;?2 "MB iB m i?Q ;BªB i?Q+
M?QM; ç®B pÈB +¬ H¢B +¦ +?9i F?¦ ?B m +kM; Km®M ?ÄBôX

ó>mvM? +S M¦BôX

óo'M ç M¨v i F?B Î i¢B hQÆM; .QÆM; i?"i ` ç½ ?ÄB [m - #'i [m€ "MB iB m i?Q +
€MX h #B i "MB iB m i?Q ç®B æ¢B hMv K°i HÁM; i`mM; i?¨M?- ç®B pÈB h?€M? i
#B i +¬ ç®B pÈB ç¢Q T?d æ¢B hMv ;?ûi + v ;?ûi ç„M;- M?QM; +¬ i¢B b Q T?ªB ;B
#B i- i iÈB MÆB M¨v +kM; F?¬M; T?ªB H¨ pb æ¢B hMvôX

hB m "® u #¶M; M?B M H"i #¨B- €M? K„i b€M; [m„+X "MB JBM? h?9v KQK K¬B F?Q
óh H9+ 'v +kM; ç½ M¦B [m - i Km®M ibK FB K K°i +€B ç€T €M- +?d #^M; #ªM i?•M
ç€T €M M¨vôX

ó*?d çÆM ;BªM M?Q p"v b Q\ *?d #^M; K°i +€B ç€T €M K¨ +¦ i? H¨K +?Q +¬ #m¬M
pÈB h?€M? i?QÊM;\ô G–M M¨v hB m "® u +kM; F?¬M; +¦ +?mv M ?QÈM; ç i¨B- óh
+O i - F?¬M; M;?o F ç`+? +m®B +MM; H¢B +?QM? H¨ +¬- M m b m M¨v M?'i ç`M
b®M;- F?¬M; #^M; ?¬K M v +S M¦B +?Q `ä `¨M;ôX

>„M M¦B +?•M i?¨M?- "MB JBM? h?9v M;QÊ+ H¢B MÎ MK +QÌB- K°i F?„+ M¨v- M¨M
K€B M?Q i`QÈ+ ç•vX

hB m "® u M?bM K¨ M;˜M ` - T?ªM; T?'i M?Q ;†T H¢B #° /€M; +O "MB JBM? h?9v
"MB JBM? h?9v- i•K i`¢M; ?,M; ?€B- +˜M i?"M iBM? i 5

óh +?d iQÎM; `^M; hB m ?mvM? çO i¨M M?šM- i?"i F?¬M; M;Ì i¨M M?šM pšM H¨ F?
ç M +m®B +MM;- i?"i i +MM; pÈB ?mvM? H¨ ç`+?- ?mvM? +¦ ;B i i +kM; `'i H¨ #b
F?¦2 KB M; HQm H¢B MK +QÌB- €M? K†i i`ÌB /•M; H M- `„+ Km¬M p¢M ç¢Q €M? b
K„i +?•M K¨v +O M¨M; i?Q¢i M?bM ç m i`¨M ç–v bS+ b®M;- ó>mvM? KÈB pW M¦B
h?€M? i?QÊM; K°i HÁM; i`mM; i?¨M?- +ÁM ç®B pÈB æ¢B hMv- i ç½ bÈK F?¬M; Km
hMv KQ ;B¦ T?B m /B m- +?Q /M #U+ M?•M p"i M?Q hB m ?mvM? ç M M;,M +ÆM b
?m®M; +?B H¨ i \ "MB JBM? h?9v i imv +® +?'T- M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB H¨ F F
K°i KU+ HQ H„M; b m æ¢B hMv H¨ i`B m ç¢B M¨Q- +ªB i`B m ?Q€M ç¢B +kM; H¨ +?
;B®M; M?Q ç¢Q Hw p¢M p"i bBM? /B iX æB m M¨v +kM; ;B®M; M?Q +•v +®B i`QM
+kM; b) #` i? v ç´B- i ç®B pÈB çB m M¨v +kM; F?¬M; F?€M; +UX h ?B M i¢B i`W
pÈB +?mv M i` M? çQ¢i i?B M ?¢ F?¬M; +¦ +?9i ?SM; i?9- /M b Q +kM; F?¬M; T?
M;?o M?Q hB m ?mvM?- ç®B pÈB ?mvM? +ªK i?'v M m i?"i H¨ K°i #€ +?O K¨ M¦B- h
i`QM; i?B M ?¢ +kM; H¨ K°i +?mv M i®i5 L?QM; i pšM F?¬M; t2K i`¼M; ?mvM?- ?

hB m "® u MÎ MK +QÌB- óh F?¬M; #B iôX

"MB JBM? h?9v H¢M? M?¢i M¦B, ó>Q¨M; i?QÊM; +kM; F?¬M; T?ªB i®i ç T M?Q K°
ç +¦ i? çQ¢i M;¬B p` +O M;Q¢B i¬M- h?€M? i?QÊM; +¦ i? ç2K ?mvM? ç +?ûK i"
[mv M- i?•M ibM? +kM; F?¬M; ç€M; M¦B- i?"K +?Q F?¬M; M¦B ;b ç M HQÆM; i`B ç
J"i +¦ i? pb [mv M p` çB ;B i æ`+? L?QÊM;- M?QM; ?mvM? +¦ i? b Q\ >mvM? ç®B
M;?o H¨ +?mv M i®i- M?QM; ç•v +kM; H¨ M?QÊ+ çB K HÈM M?'i +O ?mvM?- h?€B
i v p¨Q- #¼M ?¼ pb iQM M;QÐM; F?¬M; +?mv M ;b K¨ F?¬M; H¨K- M m b) +¦ K°i M
#^M; ?[m +kM; b) ç•K ?mvM? K°i ç Q- ?mvM? b) H¨K ;b\ô

L¦B iÈB ç•v "MB JBM? h?9v i?Î /¨B K°i iB M;- óæ€T €M K¨ i ibK FB K +¦ H) +¦ HB M
+MM; pÈB #ªM i?•M i +kM; +¦ [m M ? `'i HÈM- i b m F?B i` tQM;- b) F?¬M; Î H
T?€i i`B M M?Q i? M¨Q- i HÌB +kM; ç½ i"M- KQM; hB m ?mvM? iU i?m t T5ô

hB m "® u i`–K K†+ K°i H9+ H•m KÈB M¦B, óæ i¢ôX

"MB JBM? h?9v F?) +QÌB M¦B- óE?¬M; +–M F?€+? F?Q- i`ÌB ç½ b€M;- F?¬M; #B
p ? v F?¬M;\ §B- o i pQÆM; i?"i` +kM; F?¬M; FûK- +?d iB + KÈB +?d ?ÆM KQÌB
p¼M; +¦ i? ç®B tY iY i pÈB ?„M- i i? v K†i ?„M +ªK ÆM hB m ?mvM? i`QÈ+ôX

æQ¢M æ¢i ;BÌ T?9i M¨v F?¬M; Km®M i`Î p - ?„M M°B i•K i`¨M ç–v t9+ ç°M;X > B +
T?d L;ä *QÆM; ç½ M?Q M9B #,M; K¨ bKT ç´X >„M i`QM; ç–m +€B ;b +kM; F?¬M; b
i?W i?„M; i`mv FQ+?- K°i iB M; i`®M; H¨K iBM? i?–M ?,M; ?€B K¨ çQ¢i H'v G¢+ E

æ¢Q T?d M?Q FB M +?¢v p T?Q >Q¨M? GoM?X æQ¢M æ¢i T?•M T?¦ *?d ?mv bS `
F?¬M; i? X

> B +€M? F} #BM? ?ÊT i?¨M? K°i /ÁM; i?€+ i`mv FQ+? i?2Q- ç€M; iB + #° #BM? HB
bm®i ç K- ?ÆM M[i`QM; #KM; [m€ ç¦B- +ÁM ;b +ÁM F?Q HU+\ JÈB +?¢v iÈB p¨B
t - ?¬ SM; HšM M? m F?¬M; iÈBX

æQ¢M æ¢i` H M? *?d ?mv bS çB i?9+ /K+- GQm h`QÌM; *mM; Î K°i # M p°B p¨M; I
+MM; +?È çm´B- +?d bÊ +¦ K B T?K+ô æQ¢M æ¢i +QÌB H¢M? M¦B, óJÈB pW `²B
?B M ;BÌ i`mv FQ+? M;QÆB +kM; F?¬M; +?QX L m F?¬M; +¦ KÈB pW `²B [m b¬M
*QÆM; ç¢B #¢B- M m F?¬M; i`mv FQ+?- i?b b Q +¦ i? H'v çQÊ+ G¢+ E?˜m h?QÆ
bÊ M;QÆB [m€ KS+ +˜M i?"M `²BôX

GQm h`QÌM; *mM; F?¬M; M¦B ;b- æ´M; h`mM; iQÈM; H¢B M¦B, óh?QÌM; M¦B +kM
iBM? i?–M ?,M; ?€B- ? B iB M; H¨ bmv- # iB M; H¨ FB iX h´M; [mªM M¦B F?¬M; b
K°i i?mÎ- F?¬M; M M #Ä [m ôX

æQ¢M æ¢i FB M ç`M? iBM iQÎM;- i`QÌM; i?QÆM; pmM; H M- óæm´B i?2Q- iU iB M

>„M +?d i`QÌM; i?QÆM; ` - F} #BM? iB T iK+ çm´B i?2Q- #° #BM? H¢B m QªB Km
çm´B i?2QX æQ¢M æ¢i KÈB çm´B i?2Q çQÊ+ p¨B /†K- +?d M;?2 i?'v iB M; i`®M;
iÈB K°i ç¢Q F} #BM?- iQÈM; +–K ç–m ç9M; H¨ æ M >MM; hQM- F} #BM? M?Q ;B¦ K
æQ¢M æ¢i FBM? ?½B- M?bM i?'v F} #BM? +O ç®B T?QÆM; +kM; +¦ iÈB K'v M;¨M

L; v b m ç¦ Î T?Q #„+ +kM; M;?2 iB M; p¦ M;U –K –K- Î ç¦ H¢B t¬M; ` K'v M;¨M F}
H¨ oQÆM; "€ æQÆM;5 *?d i?Q€M; [m - æQ¢M æ¢i ? B K†i ç½ #` M;mvX

æ¢Q T?d L;ä *QÆM; ç M; i?m +?¢v i?'v i? - i?b F?¬M; ? +?¢v M[- K¨ i?2Q i? +
#BM? +O æQ¢M æ¢i #` [m•M L;ä *QÆM; iW # ?QÈM; t¬M; iÈB- ç€M? +?Q i€M H
æ M >MM; hQM- oQÆM; "€ æQÆM; M?Q K½M? ?´ tm®M; M9B- +?d ?mv F} #BM? H
hMv #BM? ç½ ç¢B HQ¢MX æQ¢M æ¢i i?'v ibM? i? F?¬M; ´M- +kM; #'i +?'T i`B m i
çQÌM; K¨ +?¢v i`®MX GQm h`QÌM; *mM;- æ´M; h`mM; iQÈM; +kM; i?2Q b€i K¨ +?¢
æ M >MM; hQM çm´B i?2Q F?¬M; i? - HÈM iB M; ?¬ [m€i, ó B #„i çQÊ+ æQ¢M æ¢

æ¢Q T?d ?¬ H M M?Q b'K- H M F?„T +ª M9BX æQ¢M æ¢i [m v ç–m M?bM H¢B- i`
+O ç¢Q T?d- M?•M b® bQ pÈB hMv [m•M +?d +¦ M?B m ?ÆM +?S F?¬M; Qi- M¦B M
+O L;ä *QÆM;\

L?bM i?'v p¬ b® ç¢Q T?d ?QÈM; p T?Q ?„M K¨ p¼i iÈB- æQ¢M æ¢i [m,M; Kk ;B¢
h`QÌM; *mM;- æ´M; h`mM; iQÈM; +kM; ç m #„i +?QÈ+ i?2QX

E} #BM? +?¢v M;QÊ+ p - #° #BM? H¢B KÈB çm´B iÈB- #` ç°B M;k +O KbM? t¬M;
F?¬M; +ÁM bS+ +?®M; +U- ç m M?^K p ?QÈM; i•v K¨ +?¢v i`®M- L;ä *QÆM; K°i
i?m çQÊ+ iQ¨M i?„M;5

h` M K°i ;Á M9B Î T?Q i•v h?¢+? hY ?¨- +¦ ? B M;QÌB ç M; çSM;- M;¦M; M?bM p T?
imM; ?Q¨M? +?ûK ;B iX

J°i M;QÌB i`QM; ç¦ K†i pm¬M; p„M- ç9M; H¨ Gw J"i- K°i M;QÌB FB +?•M +ŠM; çB H
M¢M;- +?QM? H¨ S?ÁM; >mv M hªQX

> B M;QÌB M?bM [m•M hMv +MM; [m•M L;ä *QÆM; ç M; +?ûK ;B i- i?–M b„+ ç m
ç¢B [m•M HMB #QÈ+- S?ÁM; >mv M hªQ F?•K T?K+ M¦B, ó"² aÆM *¬M; iQM? iQ€M
M?'i ç`M? i? K +¬M; HB m HoM?- H9+ M¨v KÈB i?B i H"T # H° T?K+ #BM?- #^M; p
#€ +?O h`mM; L;mv MX E?¬M; #B i T?Q "MB L?•M *Æ i? M¨Q `²B- +¦ i`9M; F +O

Gw J"i H¢B i?Î M? K°i ?ÆB- ó"MB L?•M *Æ M¨v K†+ /M F?¬M; T?ªB H¨ ç¢B i¨B- M
i`¼M;- i T?€B M;QÌB K'v H–M F?mv M ?¨M;- M?QM; H¢B +U F?¬M; `ÌB i?¨M?- i
iS+ M¨v +?2 ;B'm F?¬M; çQÊ+X "MB L?•M *Æ M m #B i æQ¢M æ¢i #¢B HmB- +?„+
i ç½ H M? +?Q h`bM? :BªQ EBK- J¢M? L?QÊM; ? B M;QÌB T?K+ #BM? /QÈB i?¨M?
M¨v H¢B F?¬M; +¦ #'i +S iBM iS+ ;b- +kM; F?¬M; +¦ i? i?¨M? +¬M; ? v F?¬M;ôX

óh?"i ` M m +¦ h–M h?9+ "ªQ iQÆM; i`Ê- i M;?o H'v >´ G Q F?¬M; F?¦X h`bM? :
M¦B p /šM #BM? i€+ +?B M i?b pšM i?m h–M h?9+ "ªQ5ô S?ÁM; >mv M hªQ + m
"ªQ ?„M ô

Gw J"i F?Q€i F?Q€i i v- ó*¦ K°i b® pB + ;'T F?¬M; çQÊ+- i?¨M? >´ G Q +?d H¨ K°i
;•v M M bÊ ?½BX L?QM; hB m "® u iÈB æ¬M; æ¬- i?"i bU H¨ +?mv M H¨K +?Q i /U
i¼ i`'M æ¬M; æ¬- i`Î M;¢B +?Q ç¢B F +O +?9M; i 5ô

S?ÁM; >mv M hªQ +kM; + m K¨v- ó"² aÆM *¬M;- M;QÌB M¨v tªQ i`€ ç çQ M- pä +
KBM?- M m F?¬M; M?Q i? - +?9M; i ç½ T?€B M;QÌB H M p¨Q æ¬M; æ¬ €K b€i hB
:B M; L K F?¬M; ç€M; HQ- M?QM; i`W "² aÆM *¬M; ` - L;ä *QÆM; +kM; ibK F?¬M
i?„M; çQÊ+ ?„MôX

Gw J”i M„K +?†i M„K i v- K°i ?²B H•m KÈB M¦B, óh /Si ` F?¬M; çQÊ+- ?ÆM M[L;
i?•M i F?¬M; i? çB æ¬M; æ¬X "'i [m€ >mv M hªQ +S v M i•K- i ç½ +¦ #B M T?€T

S?ÁM; >mv M hªQ M?bM i?'v Gw J”i + Q i?•K F?¦ /Á- #B i ?„M M m ç½ M¦B +¦ #B M
+kM; F?¬M; ?ÄB iÈB- H¢B i? v ç´B ç i¨B- óæ9M; `²B- "² aÆM *¬M;- h´ Zm•M L;¢M
hW oB M G½M; M;mv M w +MM; +?9M; i ;Bª M; ?Á - +?d +–M +?9M; i F?¬M; i'M
G M; h¨- +?9M; i MQÈ+ ;B M; F?¬M; T?¢K MQÈ+ b¬M;- i¢K F?¬M; ;B Q #BM?5ô

Gw J”i ;”i ç–m- ô h´ Zm•M L;¢M H¨K pB + i v M i•K- M;QÌB M¨v KQm F ?ÆM M;QÌB
i`€B i v T?ªB +O i X æ¬M; "bM?- G M; h¨ F?¬M; [m M ? ç¢B +K+- i¢K i?ÌB +S K
M¨v H'v KQm ç² æ¬M; æ¬ H¨K i`¼M;5ô

æQ¢M æ¢i /B m pä /QÆM; Q B `ÌB i?¨M? æ¬M; æ¬ i?¨M?- i?®M; bQ€B # p¢M #BM
M M;QÌB #'i [m€ +?d +¦ ?ÆM KQÌB M;QÌB5

" p¢M iBM? #BM? ç m i®M; i€M; Î i¢B h?¢+? hY ?¨- æQ¢M æ¢i F?¦+ F?¬M; ` MQÈ

GQm h`QÌM; *mM;- æ´M; h`mM; iQÈM; +kM; Î # M +¢M? ?„M- K†i K¨v t€K t`i F?¬M
æ¢i iÈB i`QÈ+ +Y i?¨M? æ¬M; æ¬- iQM? iQ€M +¦ M M çB ibK >Q¨M; S?O o¬ ."i i`
F?¬M;X L?QM; +ÁM +?Q #QÈ+ p¨Q i?¨M? æ¬M; æ¬- ç½ M;?2 i?'v # M i`QM; i?¨M
K'v i`,K #BM? bo ç2K #¼M ?¼ # Q [m M?- M;QÌB +–K ç–m H¨ æ°+ *¬ *ÆX

æQ¢M æ¢i b„+ K†i F?) #B M- ;QÊM; +QÌB M¦B, óæ°+ *¬ i`mM; iQÈM;- M;QÆB H¨K
` i b Q\ô

æ°+ *¬ *Æ i` M K†i H¢M? H)Q #,M; bQÆM;- H¢M? HMM; M¦B, óh M m F?¬M; M?"
M;QÆB\ æQ¢M æ¢i- iB M T?QÆM; ç½ bÈK +¦ iBM iS+ ?²B #€Q- M¦B M;QÆB i?'i
iBM? #BM?- >Q¨M; S?O iQÈM; [m•M +¦ H M?- M m M?Q M;QÆB i`Î p i?¨M?- i?b
pQÆM;X æQ¢M æ¢i- M;QÆB +?È +¦ T?ªM F?€M;- M m F?¬M; b) ;B i +? i F?¬M; +

jRkX *?QÆM; jRk, JQm J¬M

æQ¢M æ¢i F?B M;?2 M¦B H¨ >Q¨M; S?O o¬ ."i Km®M #„i ?„M- i`QM; HÁM; T?€i H
ç¢B T?m- M m M¦B p +?S+ p`- bQ pÈB >Q¨M; S?O o¬ ."i +?d ?ÆB FûK +?9i- M?Q
+ÁM t KÈB #^M; >Q¨M; S?O o¬ ."iX

>¬K M v h?€M? i?QÊM; Î t i¢B .QÆM; *?•m- K†+ /M #'i [m€ +?d KÈB ?ÆM MY M,
M?bM ` ç M- h?€M? i?QÊM; `'i +¦ i? b) F?¬M; p çQÊ+X h?€M? i?QÊM; M m F?
+kM; `'i +¦ i? i?B M ç¬ :B M; L KX L m M?Q p”v- æ¬M; æ¬ H¨ +?¶ v m ç` - +?QM?
oB i pQÆM; imv i?¬M; KBM? F?B K M?QÌM;- M?QM; /M b Q im´B +ÁM M?Ä- F?¬M
M¨Q +¦ çQÊ+ æ¬M; æ¬- p¬ Hm”M b m M¨v iU KbM? tQM; pQÆM; ?Q†+ H¨ ç–m M?"
p®M `'i HÈMX

>Q¨M; S?O o¬ ."i H9+ M¨v M„K ;B[#BM? [mv M- çQÆM; M?B M F?¬M; +?`m / /¨M;
u ç M æ¬M; æ¬- F?ŠM; ç`M? H¨ Km®M i”M HU+ çª FQ+?X æQ¢M æ¢i p®M pšM iY
H–M M¨v #BM? #¢B p®M ç`M? ibK >Q¨M; S?O o¬ ."i M?Ì #B M ?° +?Q- M¨Q M;?o ç
K¢M; +O ?„M H¢B +?QM? H¨ >Q¨M; S?O o¬ ."i\

æ°+ *¬ *Æ ç½ ` H M?- p #BM? i`QÌM; K•m #S+ iÈB- K„i M?bM +?^K +?^K- t2K `
T?ªM F?€M;- b) ;B i +? i i¢B +?¶5

æQ¢M æ¢i K² ?¬B H¢M? i9 ` - ç°i M?B M M¦B, óE?¬M; +–M ç°M; i?O- i Km®M çB

æ°+ *¬ *Æ +kM; i?Î T?¨Q M? M?ÄK- óh®i- i çQ M;QÆB çBôX

"B M? bo €T ;BªB # M;QÌB çB p¨Q M°B i?¨M?- æQ¢M æ¢i M?bM i?'v æ°+ *¬ *Æ /šM
çB M- •K i?–K i?Î T?¨Q M? M?ÄKX h`QM; GQM; Zm M; çB M- oB i pQÆM; +MM; +
b„+ K†i M;?B K M;?`- i`QM; # M;QÌB +?d +¦ æQ¢M æ¢i #` çQ p¨Q ç¢B çB M- ? B M
+?ÌX

hBM iS+ # p¢M iBM? #BM? iQ¨M [m•M #` /B i ç½ H¨K `9M; ç°M; ç¢B #° T?"M M;QÌ
i`W hB m "® uX L?QM; hB m "® u pšM H° ` p K†i i`–K i`¼M;- ?„M ?B M i¢B ç M;
+€+ MQÈ+ iB T i?2QX

*¦ ç¬B F?B ;9i K„i F?¬M; T?ªB F?¬M; #€Q- #'i [m€ H¨ +?Q iÈB H9+X æQ¢M æ¢i
H¨K K°i +?mv M ` M;Q¨B /U iQM?- K¨ H¢B M?Q H¨ +?mv M +¦ ibM? +¦ HwX >„M Î t
pW #Á H¢B- #Á ç M +€+? oB i pQÆM; +?WM; K'v #QÈ+- /"T ç–m HB H` - b m ç¦
i?–M ç½ T?K i`¼M; i`€+? +O M;QÌB- i°B ç€M; +? i p¢M H–M5 L?šM M?K+ [m v p -
pQÆM; K°i H–M- +–m oB i pQÆM; # M +?Q +€B +? i5ô

hB m "® u F?¦2 KB M; H° ` MK +QÌB- +ªK i?'v æQ¢M æ¢i M¨v +kM; ? i bS+ i?9 p`X

oB i pQÆM; HÁM; M¦M; M?Q ç®i- M?QM; pšM +¦ i? #ªQ i`b i`'M ioM?- óæQ¢M ç
bU iQ¨M [m•M #` /B i\ *€B M¨v +€B M¨v H¨K b Q +¦ i? \ô

æQ¢M æ¢i +kM; F?¬M; M;˜M; ç–m- F?¦+ M¦B, óoB i pQÆM;- pB i?–M Km®M ;BªB
KÈB M;¨v ç K ?¨M? [m•M- i?–K M;?o Km®M tm'i F€ #'i w i"T FQ+? G¢+ E?˜m h?QÆ
L;ä *QÆM; bÈK ç½ +¦ +?m˜M #`X oB i?–M b m F?B /šM #BM? [m h?¢+? hY ?¨-
L;ä *QÆM; p•v +¬M;- +?9M; i?–M HB m +? i +?ûK ;B i- M?QM; i? H¢B [mª #'i ç`
oB i?–M HB m +? i ç€M? ` F?ÄB pÁM; p•v [m v p - i?–K M;?o M¦B `ä +?•M iQÈM;-
+?Q /M +¦ T?€B M;QÌB tm'i #BM?- +kM; p¢M H–M +?È /šK p¨Q p i t2 ç´5ô

>B M i¢B æQ¢M æ¢i t2K tûi /` i?QÌM; `ä `¨M;- ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +¦ bU t9+ ç°M; M?
?¨X ob çQ¢i +¬M;- ?„M ç½ ç€M? K'i Qi M?'i +?QM? H¨ Hw i`QX ob #ªQ p iQM? K¢
bU i?¬M; KBM?X *?B M /`+? F?¬M; T?ªB H¨ ç€M? ` - K¨ H¨ /U p¨Q HÌB ?„M M¦B `
i?¨M? æ¬M; æ¬ ç½ bmv M;?o `ä `¨M;X

oB i pQÆM; M?bM i?'v æQ¢M æ¢i i? M i?Î F?¦+ H¦+- +kM; ?ÆB ç°M; HÁM;- iU K
æQ¢M æ¢i M¦B, óæQ¢M iQÈM; [m•M- M¦B M?Q p"v F?¬M; T?ªB H¨ H¶B +O M;QÆ

Zm–M i?–M M;¢+ M?B M- +kM; i?"i F?¬M; M;Ì oB i pQÆM; ç2K b B H–K M?"M H
i`QM; HÁM; pmB p - +kM; F?¬M; /€K çSM; /"v- +?d M¦B, óoB i pQÆM; p¢M H–M +?
+kM; H¨ H¶B +O i?–M- KQM; oB i pQÆM; i`WM; T?¢i- M m F?¬M; F /QÈB b Q T?

óæQ¢M ç¢B M?•M- M m M?Q /U i?2Q HÌB M;QÆB M¦B M?Q p"v- H¨ KQm F +O h
>Q¨M; S?Oo¬ ."i ç°i M?B M M¦BX

æQ¢M æ¢i i`QM; HÁM; +?Êi ç°M;- ?QÈM; p T?Q hB m "® u HB + K„i K°i +€B- M
F?¦ +¦ i? +•M M?„+- p°B p¨M; H„+ ç–m M¦B, ó*kM; F?¬M; T?ªB H¨ M?Q i? - i?"i
K¢M?- ç½ F?¬M; T?ªB +?9M; i +¦ i? iQÎM; iQÊM;X E b€+? +O hB m iQÈM; [m•M
#BM? F?¬M; i®i- +?Q M M KÈB #` #¢BôX

oB i pQÆM; i?Î /¨B M¦B, óæQ¢M ç¢B M?•M +?BM? +?B M K i KÄB- H¢B F?¬M; çQ
i?–M F?¦ çQÊ+ôX

>Q¨M; S?O o¬ ."i M;?2 ç M ç¦- i` M K†i YM; çÄ- F?B #B i æQ¢M æ¢i i?ªK #¢B- ?„M
+?QM? H¨ hB m "® u b) KQÊM +Æ ?°B M¨v K¨ çª FQ+? KbM?- H9+ M¨v ç•v KÈB +?
i`Î p i?b H"T iS+ #„i H¢B ç•v- i`€M? +?Q hB m "® u i?W /`T M¨v çª FQ+? ?„MX L
hB m "® u pšM F?¬M; M¦B ;b- +kM; +¦ +?9i F?¦ +¦ i? +•M M?„+ i•K w +O ?„M- H¢
[m€ b®i `m°iX .M b Q æQ¢M æ¢i +QB M?Q H¨ i? HU+ +O ?„M- M m Km®M M„K i`Q
K°i M?¦K i?•M iQMX G¬ aÎÎ K°i # M ç°i M?B M M¦B, óoB i pQÆM;- +¦ +?mv M F?¬M
H M?- i?®M; [mªM :B€K K¬M T?O- H¨ M;QÌB i`–K K†+ Qi M¦B- `'i çQÊ+ oB i pQÆM

oB i pQÆM; H"T iS+ [m v ç–m ?ÄB, óG¬ ç¢B M?•M- F?¬M; #B i i +¦ ;b F?¬M; ´M i

G¬ aÎ+?d M¦B ` ? B +?[- óE?¬M; ?ÊTôX

æQ¢M æ¢i•K i?–K K„M;- #B iH½Q;B ?Ä M¨v;BÎi`Á-?„M M¦B F?¬M;?ÊT F?¬M;
H¨+?QM? KbM? M¦B F?¬M;T?M?ÊT pÈB bU i?"iX h`QM;H9+M?'ii?ÌBi` M M;QÌ
M?Q MQÈ+G¢+>¨-i? Qi? Q#'iimv iX

oB ipQÆM;M?Qm K¨v-i`–K M;•K K°i?²B H•mX L¦B HÌBi?"i-#'i+?Êi M;?2 çQÊ+
#`/B i-oB ipQÆM;+Æ?²?¬M K #'iidM?-M?QM;i`'M ç`M? H¢B bmv M;?o-æ¬M
i`¼M;i?–Mi`mM;i?–M-M m;B iæQ¢M æ¢i-# M M;QÌB H¢B K'içB K°iM;QÌB-Kb
:B iæQ¢M æ¢ip¬/KM;-M?QM;+¦i? +?Q?„M H"T+¬M;+?m°+i°B M¦B F?¬M;+?V
/M b Qim´B+ÁM M?Ä-+kM;F?¬M;ç`M? çQÊ+ +?Ow-M?bM p T?Q hB m"®u M¦B
w+O M;QÌBi? M¨Q\ô

hB m"®u M;?B K K†iM¦B,óG¬ç¢B M?•M M¦B F?¬M;b B-æQ¢M ç¢B M?•M M¦B

>Q¨M;S?O o¬."i+?ÊiiQ¨Mi?•M `ÊM+ª/ ;¨H M-#B i`®i+m°+ç½ç M H9+;B C
H¢B i€B M?Êi-+–m F?˜M M?bM hB m"®u-ó>¢[m M+¦+?¶M¨Q F?¬M;?ÊT-+kM;
æQ¢M æ¢iiQM? `ä `¨M;->Q¨M;S?O o¬."iM mç½#„i?„M-p¨Qi?ÌB çB K K'm+?
`'i+¦F?ªM,M;-oB ipQÆM;K K HÁM;-KÈB pW `²B KbM? K°iT?2Mi? Mi?Î F?¦+
HÁM;-i`€+? T?¢i F?¬M;i? i`€M? M?QM;Qi M?'i+kM;F?¬M;T?ªB H¨iY i°BX >¬
M;QÊ+H¢B F?®M;+? Îi` Mi vhB m"®uX >„M iU M;?o+MM;hB m"®u+kM;F?-
i? çB m?Á-+?Q M M KÈB i?dM?+–mX

hB m"®ui`–K;B¼M;M¦B,óL;ä *QÆM;+¦H)i? HÈM-L;ä *QÆM;+¦H)bÈK+¦
+?9M;i ç½#Ä[m K°içB KX *,M+Si?2Q iBM iS++O +?9M;i-æQ¢M ç¢B M?•
bÈK K°iM;¨v-M m M?Q+MM;"MB iQÈM;[m•MÎ>´G QHB Mi?O-i?b+kM;+?Q +
æQ¢M ç¢B M?•M F?¬M;€Mi?2Q/U ç`M?-iU iB M tm'i#BM?-[m•M H M? F?¬M;M
iMM;\ *kM;KQM;oB ipQÆM;M;?B Ki` ôX

G¬aÎ;"iç–m M¦B,óæ9M;-M;?B Ki` 5ô

æQ¢M æ¢ip°B p¨M;+m®M;[mQi/"T ç–m-ô oB ipQÆM;-+kM;F?¬M;T?ªB H¨i?-
H¨h¨Q G M;iQÈM;iU iB M/šM#BM? pQÊi[m h?¢+? hY?¨+MM;L;ä *QÆM;;B Q
H9+M¨v KÈB tm'i#BM?;BªB p•v-F?¬M;M;?oiÈB H¢B i`9M;K B T?K+X oBi?–M
Hw T?ªBi`¼M;T?¢i-h¨Q G M;iQÈM;F?¬M;T?K+[m•M H M?-+kM;SM;pÈB +?û

hB m"®u KdK+QÌB M¦B,óh?b` H¨i? ôX

G¬aÎ K†iM?,M K¨v+m-óh¨Q G M;iQÈM;?„M ô

>Q¨M;S?O o¬."iH¢BiS+;B"M M¦B,óh?b` H¨M?Qi?-M? M?€T;BªB h¨Q G M;

" M;QÌB p K†iF?€+M? m-ç½+¦iQM? iQ€M `B M;X oB ipQÆM;H¢B M? M?+?
i°B H¨Îh¨Q G M;iQÈM;-i`QÈ+çQ ?„M M?®ip¨Q ç¢B H Q-b m M¨v?½v M¦BX æ
M;?B K-T?¢i#´M;H°+K°iM,KX *?mv M M¨v +Sç`M? M?Q p"v ç½ôX

G¬aÎ Km®M M¦B H¢B i?¬B-+m®B+MM;+kM;F?¬M;M¦B;b M[-oB ipQÆM;H¢B
T?m tm'ibQ#'iHÊB-t2K` +?9M;iç½+QBi?QÌM;L;ä *QÆM;X >Q¨M;S?OiQÈ
ii?'væ¬M;æ¬?ŠM H¨H¢B T?€BiBM? #BM? çB çQ¢iG¢+E?˜mh?QÆM;-F?¬M;
M¨Q\ô

>Q¨M;S?O o¬."i#B ii`QÈ+ç½?®iQ-H–M M¨vF?¬M;Km®M çQ¢i+¬M;-+?dM;
M¦B,ó*ÁM F?¬M;#B iwFB M+O hB miQÈM;[m•M\ô

æQ¢M æ¢iÎK°i# M M¦B,óh°Bi?–Mp®M F?¬M;Km®M M?B mHÌB-M?QM;L;ä *Q
S?OiQÈM;[m•M T?ªBi¼ i`'M æ¬M;æ¬-F?¬M;i? / /¨M;`ÌB çBX G9+M¨v+¦i?
M;?o+?d+¦K°iKbM? hB miQÈM;[m•MôX

hB m"®u KdK+QÌB M¦B,óæ½M?Qp"v-i M;mv M wi?dM? M? ô

óE?¬M;i? X hmv içB F?¬M;i? 5ô >Q¨M;S?O o¬."içºiM?B M M¦BX

oB ipQÆM;+MM;[m–Mi?–M ç m+¦+?9iFBM? M;¢+-(F?¦?B m)?ÄB-ó>Q¨M;S?

>Q¨M; S?O o¬ ."i M?bM i?'v hB m "® u #° /€M; M?Q ç½ iQM? i`QÈ+- H¨K b Q ç²M;
#BM?\ >„M F?¬M; +ªK i?'v L;ä *QÆM; i? HÈM- +?d +ªK i?'v æQ¢M æ¢i [m€ KS+
"® u H9+ M¨v tm'i #BM? çQ¢i çQÊ+ G¢+ E?˜m h?QÆM;- p"v [mª i?U+ bQ pÈB ç€M?
+?`m ?ÆMX

æQÆM; M?B M HQ¢B w MB K M¨v i`QM; ç–m F?¬M; i? M¦B ` X >Q¨M; S?O o¬ ."i i
+kM; F?¬M; T?ªB H¨ M¦B hB m iQÈM; [m•M F?¬M; i? /šM #BM?- K¨ H¨ M¦B ;BÌ T?9
´MX æ–m iB M H¨ L;ä *QÆM; KÈB i?„M;- +?9M; i F?¬M; i?Q+? ?ÊT i`U+ /B M i`
pW #¢B- i?Q+? ?ÊT M;?d M;ÆB H'v H¢B bS+- çB m +?dM? iBM? i?–M- ibK ` M;
p¨M; tm'i [m•M- +?d bÊ H¢B ;†T ç¢B #¢B- bo F?Q [m•M i b b9i- +?d bÊ +¨M; F?
hB m iQÈM; [m•M +¦ M„K +?„+ i'i i?„M;- +?9M; i +kM; +¦ i? t2K tûi +?Q hB m iQÈ

oB i pQÆM; ç–v p ?v p¼M; M¦B, óh M;?2 i?'v hB m iQÈM; [m•M /šM #BM? +?Q
#€+? i?„M;- H–M M¨v M¦B p"v +kM; F?¬M; M;Q¢B H ôX

>Q¨M; S?O o¬ ."i H„+ ç–m- ó>¨M? [m•M +?B M i` M?- b Q +¦ i? +?d M;?o i?¬B çQÊ
T?ªB ç®B pÈB M;QÌB #'i FQM?- +?d H¨ M;QÌB K†+ /M F?Q M ?²M; ç° HQÊM;- M?
F?¬M; i? +?`m çQÊ+ i´M ?¢B M?Q i? M[- M m hB m iQÈM; [m•M H"T [m•M H M
ç`M? +¦ i? i?„M;- +?9M; i +kM; F?¬M; T?ªB HQ H„M; H–M M[tm'i #BM?ôX

h'i +ª K¼B M;QÌB ç m M?bM p T?Q hB m "® u- v M H†M; çÊB ?„M i`ª HÌB- hB m "®
F?¬M; +¦ iQÈM; [m•M Hm¬M i?„M;- M;QÌB M¨Q /€K + K çQ M #€+? +?B M #€+? i?„

oB i pQÆM; +¦ +?9i i?'i p¼M;- >Q¨M; S?O o¬ ."i H„+ ç–m M¦B, óL m hB m iQÈM;
i'i i?„M;- i ç M;?` i`QÈ+ i?O p[M; æ¬M; æ¬- b m +?Ì çÊB pB M [m•MX h?€M? i?
[m•M- ?¬K M v hB i iQÈM; [m•M +MM; oQÆM; iQÈM; [m•M +kM; +?Q ç M- M m #
E?˜m h?QÆM; +?ŠM; T?ªB H¨ +?mv M / /¨M; ?ÆM b Q\ oB i pQÆM;- F?¬M; #B i

oB i pQÆM; M?bM i`€B M?bM T?ªB- ç½ F?¬M; +¦ +?O w- hB m "® u H¢B M¦B, óh
iQÈM; [m•M- F?¬M; #B i oB i pQÆM; +ÁM +¦ T?•M T?¦ ;b- M m F?¬M; +¦ +?mv M
i`QÈ+ôX

oB i pQÆM; p¬ HU+ F?Q€i F?Q€i i v- ó*€+ p` ç¢B M?•M tBM KÌB [m v p ôX

Zm–M i?–M `ÌB F?ÄB GQM; Zm M; çB M- hB m "® u `ÌB M°B i?¨M?- i`U+ iB T [m v

.¼+ i?2Q çQÌM; çB- M? M?¨M; i?QªB K€B- hB m "® u i?Q¢i M?bM ?Q¨M iQ¨M F?-
ç Î i`QM; HÁM;X JÈB p T?O iQÈM; [m•M M;²B p¨Q +?¶- "B M "S+ ç½ p¬ i? M? p¬
M¦B, óhB m H½Q æ¢B- +¦ i?Q F?˜M +'TôX

hB m "® u M?bM i?'v i` M ®M; i`9+ +¦ T?QM; 'M #^M; b€T- pšM +?Q KÎ ` - ?ÆB M
i`9+ `9i` K°i iÌ ;B'v- +?d M?bM i?Q€M; [m - #¶M; M?B M çSM; H MX

"B M "S+ +¦ +?9i ;B"i KbM? M¦B, óhB m H½Q æ¢B- H¨K b Q p"v- hQÆM; .QÆM; +¦

hB m "® u +QÌB +QÌB p¶ p B "B M "S+- óE?¬M; T?ªB +?mv M t'm- H¨ iBM iS+ i®i
+kM; ;B9T i 5 "B M "S+- M;QÆB H"T iS+ +MM; G¬ H½Q h K çB ;B9T i H¨K K°i pB

E?B oQÆM; lv M;²B Î T?O S?¦ GQm i?O- K†i K¨v b–m Km°MX

a m F?B * Q Zm•M L?½ +? i- ?„M i?"i ` +kM; F?¬M; KÆ QÈ+ iÈB p` i`Q h?€B L;mv
p¨Q hB m "® u ?½K ?¢B * Q Zm•M L?½ ç®B pÈB ?„M K¨ M¦B- H¨ HU +?¼M `'i b€M;
?„M +kM; F?¬M; +¦ M?"T p¨Q ?¨M; M;k +O hB m "® u- ?„M +kM; F?¬M; +¦ M?"T p¨

*¦ ç¬B F?B- HU +?¼M +?d +¦ K°i H–M- b B H–K b) `'i F?¦ [m v ç–m H¢B- ¬K çMB
/ /¨M;X oQÆM; lv +?d +•M M?„+ +m°+ b®M; F iB T M M H¨K i? M¨Q #ªQ iQ¨M #ª

L;²B # M +¢M? oQÆM; lv H¨ GQm i?O hB "BM? æB M æS+ "bM?- hB "BM? +?O v r
#BM? F?Q €Q ;B€T- #bM? i?QÌM; +MM; oQÆM; lv +kM; +¦ ;B Q ?ªQ- ç®B pÈB æ¢B

.QÆM; ZmªM; K†+ /M i`¼M; /KM; Gw lv M- M?QM; +kM; F?¬M; iQM M?B K Gw lv
i B K„i H¨ oQÆM; lv- +?d bÊ Gw lv M i¢Q T?ªM- ç +?Q oQÆM; lv ?Q†+ ;B i +? i i¢

æ¬X L?QM; .QÆM; ZmªM; çB .QÆM; *?•m- i`ÌB + Q ?Q¨M; ç t - ç½ bÈK F?¬M;
>ÆM M[;–M ç•v # #°M +?mv M æ¬M; æ¬- +€B i M Gw lv M +kM; ç½ H½M; [m M
H¢B +¨M; ç2K oQÆM; lv H•K p¨Q ibM? +ªM? F?¦ tY- ?„M +kM; #B i Gw lv M ç®B pÈ
çQÆM; M?B M b) F?¬M; i`¼M; /KM; ?„MX

æB M æS+ "bM? Î K°i # M M¦B, óoQÆM; ç¢B M?•M- ;–M ç•v Gw GQm i?O i?QÌM; t
` #BM? F?Q €Q ;B€T- b® HQÊM; F?´M; H²- i Hm¬M +ªK i?'v +¦ +?9i p'M ç ôX

oQÆM; lv i?m"M KB M; ?ÄB- ó*¦ p'M ç ;b\ô

ó>„M pšM M¦B H¨ +?®M; +U æ°i Zmv i- #bM? ç`M? GQm ok *?m- M?QM; H¢B +?Q
K° #BM? bo- pšM €M #BM? #'i ç°M;X h?2Q i çQÊ+ #B i- h`QÌM; h¬M h?m"M æS+
ç M h?€B L;mv M- p®M +¦ i°B # M i?•M5 Gw lv M ç®B pÈB i°B M?•M M¨v H¢B iQ
i?QÊM; F?€+?- H¢B T?€B S?¦ GQm i?O Gw hoM? ç¢B M?•M ` M;Q¨B i?¨M? ?ÆM
lv M +¦ w T?ªM5ô

oQÆM; lv +kM; F?¬M; ;B"i KbM?- +QÌB F?´ M¦B, óæS+ "bM?X >¬K M v h?€M? i?
M;Q¨B # M;?bM /†K- h•v EBM? bmv v m- æ¬M; æ¬ #` L;ä *QÆM; H¨K F?¦- iU HQ
+?Q /M #B i Gw lv M +¦ w T?ªM i?b +¦ i? H¨K ;b\ h`QÈ+ +–m iU #ªQ p #ªM i?•M K
M;QÆB ?¬K M v ç½ M¦B pÈB i - M?QM; i ?B M +kM; i?"i bU H¨ #'i HU+ôX

ó*?9M; i +¦ i? çB i?¬M; #€Q +?Q Gw hoM? ç¢B M?•MX L m ?„M +¦ i? +MM; pÈB +?
M;?`+? M¨v ?ŠM +¦ +?9i M„K +?„+ôX

oQÆM; lv ç M; /Q /U- ç½ +¦ #BM? bo p°B p¨M; iB M p¨Q T?ÁM; M¦B, óoQÆM; ç¢B
oQÆM; lv ?QÈM; iÈB æB M æS+ "bM? +€Q iW- çB i?2Q #BM? bo çB iÈB T?O GQm

Gw lv M ç M; tY Hw +¬M; bU- M?bM i?'v oQÆM; lv çB p¨Q- p°B p¨M; çSM; H M- M
oQÆM; lv M¦B, óoQÆM; ç¢B M?•M- ç•v H¨ p,M i?Q +?B m K° #BM? bo- KÌB M;QÌB

oQÆM; lv H¨K M?Q F?¬M; #B i i•K bU +O Gw lv M- iB T M?"M / M? b€+? #BM? bo
óoB + M¨v p®M ç +?Q Gw ç¢B M?•M tY Hw H¨ i®i `²B- +–M ;b ç i i? K /Uô >„M M
Gw lv M H¢B +QÌB #²B M¦B, ó*?B m K° #BM? bo i?O iK+ ?¶M i¢T- +?9M; i H9+ M
#B i oQÆM; ç¢B M?•M ç®B pÈB pB + M¨v tY Hw Hm¬M H¨ [m2M pB + / H¨K- +kM; K
iWô oQÆM; lv i`QM; HÁM; i?Q€M; +?9i i?QªB K€B- iB T M?"M +¬M; p,M KÈB M?b
ç½ +¦ ? B M;QÌB p°B p½ çB p¨Q- K°i M;QÌB H¨ Gw EB M h?¨M?- M;QÌB FB H¨ GQm

oQÆM; lv M;˜M; ç–m H M- F?¬M; #B i ? B M;QÌB M¨v +¦ +?mv M ;b- Gw EB M h?¨
#˜K Gw ç¢B M?•M- GQm hQ J½ +¦ [m•M ibM? F?˜M +'T #˜K #€QôX

Gw lv M M;²B Î i` M +QÌB M¦B- ó*?Q oQÆM; ç¢B M?•M t2K +kM; M?Q p"v K¨ôX

GQm *?€M? >°B i`QM; ç¬B K„i ?B M H M p [m, /`- ó>²B ç¢B M?•M- +¬M; p,M +M
[m M- i?"i ` F?¬M; +¦ iB M ç H¨K +?Q t2Kô oQÆM; lv bYM; b®i- F?¬M; H"i t2K +
lv M M?Qm K¨v- ó*ÁM +¦ HQ¢B +?mv M M¨v b Q\ h`bM? H M ç•vôX

GQm *?€M? >°B +mM; FQM? ç2K p,M i?Q çQ +?Q Gw lv M- Gw lv M KÎ ` +?d M?b
çSM; H M- i?'i i? M? M¦B, óoQÆM; ç¢B M?•M- H¢B +¦ M;QÌB M¦B M;QÌB +'m F i p
GQm ok *?m Km®M i'M +¬M; i?¨M? h'M .QÆM;- +¦ pB + M¨v b Q\ô

oQÆM; lv i`QM; HÁM; +?Êi H¢M?- #¶M; M?B M çSM; H M- pmM; i v €Q K„M; iQ,
F?¬M; M¦B M;QÆB i¢Q T?ªM- M;QÆB H¢B ç½ +„M M;QÊ+ H¢B i b Q\ô

aQ¢i K°i iB M; p M; H M- oQÆM; lv ç½ `9i v m ç Q ` - Gw lv M #QÈ+ M? M? HmB t
;B¼M; [m€i, ó"ªQ p Gw ç¢B M?•M5ô

æ M; KÈB Km®M çB iÈB- oQÆM; lv ç½ M;?2 çQÊ+ iB M; #QÈ+ +?•M `–K `"T- i`Q
H¢M? im¬M ` - M;Q¨B b•M T?Q i`QÈ+ ç½ t¬M; ` p¬ b® p #BM?- +–K i?QÆM; +–
i–M; i?O p Î i`QÈ+ M;QÌB Gw lv MX Gw lv M `mM ;B¼M; M¦B, óoQÆM; ç¢B M?•M-
HQÊM;- +?Q /M +¦ M;QÌB pm +€Q- +?9M; i +kM; +¦ i? FB K +?SM;- M;QÌB H¢B ç
#B i H¨ i°B /o ?¢ T?¢K i?QÊM; F?¬M;\ô

oQÆM; lv M?bM #BM? bo M?Q FB M Î i`QÈ+ K„i- / ç–m +?Êi i /¢B- H9+ M¨v KÈB
+ÁM Km®M iU #ªQ i?•M- M?QM; bU i?"i H¢B F?¬M; +?QX Gw lv M `®i +m°+ ç½ Km
i?` ?„M- Gw lv M b Q +¦ i? F?¬M; #B i- +?Q M Mi`QM; H9+ KbM? +ÁM ç M; Î i`QM
ç`M? ` F b€+? i`W çB ?„M5

"BM? bo iÈB M? M? M?Q p"v- ibM? ?bM? +MM; pÈB H9+ hB m "® u ;B i * Q Zm•M L
lv i?"i F?¬M; M;Ì KbM? `®i +m°+ pšM çB i?2Q #QÈ+ +O * Q Zm•M L?½X E?B M;?o
i`QM; HÁM; F?) ç°M;- #Ä çÆM ç Q tm®M; ç'i- •K i? M? H¢M? HMM; M¦B, óGw ç¢B
t9+ ç°M;- M?QM; i M;?o i? M? ;Bª iU i? M?- i`¼+ ;Bª iU i`¼+5 >¬K M v i F?¬M; T
ç¢B M?•M +MM; Gw hoM? iQÈM; [m•M +MM; `Y b¢+? Q M ibM? +?Q i ôX

Gw lv M ;"i ç–m M¦B, óæ¦ H¨ ?B M M?B M- oQÆM; ç¢B M?•M H¨ K M? [m M i`B m
+MM; Gw hoM? iQÈM; [m•M HB M i?O i` `ä +?•M iQÈM;- +'T +?Q oQÆM; ç¢B M?
ç2K oQÆM; ç¢B M?•M i¢K i?ÌB ;B[H¢B- +?È +¦ +?"K i` ôX

*¦ #BM? bo iB M H M ç2K ? B i v +O oQÆM; lv i`¦B H¢B- €T ;BªB çBX oQÆM; lv
i`QM; HÁM; HQ bÊX E?B #` çQ ç M T?ÁM; ;B K- tQ+? b„ii`¦B H¢B- +?d i?'v çQÊ+
+?¢v iÈB +?¢v HmB- oQÆM; lv +„M +?†i ?¨K `,M;- bmv M;?o ?²B H•m- M?QM; pšM

æ K ç M- +¦ M;K+ i®iç M çQ +?9i ç² ,M- oQÆM; lv ç¦B F?¬M; +?`m M´B- M?QM; H
ç°+ p"i- M M F?¬M; /€K ,MX " M M;¨v F?B #` #BM? bo # Q p•v- ?„M F?¬M; /€K +?¢v
T?K+ ?¢ b€i +?B m- ;B®M; M?Q hB m "® u #„M +? i * Q Zm•M L?½ p"vX L; v H9+ ç
K°i w MB K i`QM; ç–m- ç¦ +?QM? H¨ Gw lv M i`QM; H9+ M?'i i?ÌB +ÁM F?¬M; /€K i
[m M i`B m çbM?- Gw hoM? [m v p +¦ H) +¦ i? +Sm ?„M K°i K¢M;X hmv #B i ç¦ +k
Gw lv M M¨v H½Q KQm i?•K iQM?- T?B i?QÌM;+˜M i?"M- M m ç½ ç°M; i?O ?½K ?¢
i¢Q T?ªMX L?QM; +QM M;QÌB i ç m H¨ M?Q i? - H9+ F?¬M; i? i`€M? çQÊ+ i?b +
M;QÌB- b®M; K°i F?„+ M¨Q i?b ? v F?„+ 'vX

*?Q ç M #m´B i®B M;¨v i?S ? B- oQÆM; lv `®i +m°+ +?`m F?¬M; M´B +ÆM ç¦B- +
HQÆM; F?¬5ô

>„M ?¬ K°i ?²B H•m- H¢B F?¬M; +¦ #'i Hm"M F M¨Q ç wiÈB ?„MX h`QM; HÁM; /•M
çQÊ+ HÈM iB M; K„M;, óGw lv M +˜m i†+- M;QÆB +¦ +?O i•K i¢Q T?ªM- +?ŠM; H
çbM? +? i ç¦B b Q\ Gw lv M-i M m +¦ +? i i?¨M? [m, +kM; F?¬M; i? +?Q M;QÆB5
[m•M +ÁM ç¦- M;QÆB Km®M ;B i i - Gw hoM? imv i b) F?¬M; i? +?Q M;QÆB5 Gw
[m +?Q i - i M;mv M w ç–m M?"T p¨Q M;QÆB- çB i?2Q ?–m- F?¬M; /Q /U5ô

>„M iW K„M; #B M i?¨M? +–m F?˜M- i•K iQ i`,K +?mv M- +U+ F€ bÊ ?½B- F?˜M +–
;B K `®i +m°+ KÎ ` - GQm o,M hoM? H¢B iW # M M;Q¨B T?ÁM; ;B K çB p¨Q- K†i F
b m ?„M çB i?2Q K°i M;K+ i®i- +–K K°i +€B F? v- Îi` M +¦ `QÊm +¦ i?S+ ,M- +ÁM
lv i?Q€M; +€B M?¨Q iÈB i`QÈ+ bQM; b„i- HÈM iB M; M¦B, óGQm ç¢B M?•M- b Q H
i +–m M;QÌB M¦B +?Q Gw ç¢B M?•M- tBM ?„M +?Q i K°i +Æ ?°B- i M?'i ç`M? ç–m
F?¬M; /®B i`€ôX

GQm o,M hoM? ?W H¢M? K°i iB M;- óoQÆM; lv- M;QÆB i?"i H¨ i°B €+ M;"T i`ÌB-
iÈB H'v h'M .QÆM;5ô

óhmv i F?¬M; +¦ pB + M¨vô oQÆM; lv HÈM iB M; M¦B, ó*€+ M;QÆB ?½K ?¢B i 5 *

GQm o,M hoM? i? M M? K°i iB M;- óa€M; bÈK ?¬K M v- ç½ +¦ K'v M;¨M [m•M æ°
i?¨M? h'M .QÆM;- iW #„+ K¬M i?¨M? M;Q¨B iB M p¨Q- ` Î ç¬M; K¬M- /Q i?'v M°B
M;†i- H9+ M¨v KÈB `9i HmBX oQÆM; lv- M m F?¬M; +¦ +'m F i pÈB M;QÆB- #¼M

oQÆM; lv i` M K†i H° ` p +U+ F€ FBM? ?½B- óE?¬M; +¦ F?ª M,M;- i ?QÈM; H M
F?¬M; +¦ +'m F i pÈB M;QÌB æ°i Zmv iX h'i +ª çB m M¨v ç m H¨ •K KQm- ç m H¨ G
GQm o,M hoM?- i p M +–m M;QÌB- +?Q i ;†T Gw ç¢B M?•M K°i H–M- i i +¦ #Q K

GQm o,M hoM? €M? K„i +?ÈT ç°M;- T?'i i v +?Q M;K+ i®i HmB ` - H¢B iU i v #QM
`QÊm- çQ +?Q oQÆM; lv K°i Hv M¦B, óL;QÆB +¦ #Q K"i ;b Km®M M¦B\ô >„M ç2K H
b¢+?- b m ç¦ çÊB oQÆM; lv M¦B ` #Q K"iX oQÆM; lv /QÈB bU FBM? ?QªM;- F?¬M

Hv `QÊm H M K°i ?ÆB m®M; +¢M- `²B HB K ç¬B K¬B F?¬ F?®+- ?¢ ;B¼M; M¦B, ó
i`QM; HQ¢M i? Gw lv M ç¢B M?•M M m #Ä [m +?Q i - M;?2 HÌB i M¦B i?b M¦B F
K°i ç¢B [m MX L m F?¬M; M;?2 HÌB i M¦B- +?d bÊ b) +¦ ?¼ b€i i?•M5ô

GQm o,M hoM? i?"i ` p K†i pšM #bM? ioM?- ó±\ L;QÆB #B i B H¨ +?•M K M? i?
L;QÆB #B i +?•M K M? i?B M iY- F?¬M; T?ªB bÈK ç½ çB ç–m M?"T p¨Q- b Q H¢B
T?ªB H¨ [m€ bS+ #m²M +QÌB b Q5ô

oQÆM; lv H° ` p K†i HQ H„M;- óE?¬M; T?ªB H¨ M?Q i? - i imv #B i- M?QM; M?
M¦B +?Q M;QÆB- GQm ç¢B M?•M- +?d +–m M;QÌB ô

ó B H¨ +?•M K M? i?B M iY\ô GQm o,M hoM? KdK +QÌB ?ÄBX

oQÆM; lv H„+ ç–m- óh F?¬M; i? M¦B pÈB M;QÌB i M?'i ç`M? T?ªB ;†T Gw ç¢B M
ç•v- ç°i M?B M i? v ç´B b„+ K†i- çQ i v ¬K +?†i H'v +´ ?¼M;- `Qi H M M¦B, óGQm
ç°+5ô a„+ K†i +O ?„M i?Q€M; +€B ç½ #B M i?¨M? t M? Kûi [m, /`- +S M?Q H¨ H [
K†i H¢B pšM M?Q i?QÌM;- H¢M? M?¢i M¦B, óh`QM; `QÊm F?¬M; +¦ ç°+- i` M Hv +

oQÆM; lv H9+ M¨v KÈB M?È iÈB GQm o,M hoM? F?B çQ +€B F? v p¨Q- ç½ +¦ bŒM
H¨ çQ i?S+ ,M +?Q ?„M- +¦ ? B +€B Hv `QÊm H¨ K°i +?mv M H¨K +?Q M;QÌB i `'i H
hoM? p¨Q ç•v +?QM? H¨ Km®M +MM; ?„M m®M; K°i Hv p"vX >„M H9+ 'v i•K HQ¢M M
ç M¨v5 GQm o,M hoM? ç2K ç°+ /QÊ+ #¬B H M i` M Hv- T?QÆM; T?€T çÆM ;BªM
KB M; m®M; tQM;- H¢B /K /¶ ?„M #'i i`B #'i ;B€+ K¨ m®M; tm®M;- M?'i +Y M?'i ç°
[m KQm iQM? F„ HQÐM;X

*?d +ªK i?'v v i ?–m i?Qi H¢B- ?ÆB i?Î +¦ +?9i F?¬M; ` çQÊ+- oQÆM; lv i?®M; F
K¨ Km®M ;B i i +¦ #Q K"i5 *Sm i 5ô

>„M ;B½v /K - F?¬M; Km®M +? iX GQm o,M hoM? MÎ MK +QÌB- i`QM; K„i ?B M H
M;QÆB +¦ #Q K"i- i KÈB Km®M ;B i M;QÆB5 L;?o ç M ç¢Q +O +?9M; i ç½ çQÊ+
imv FBM? [m ?QM; bmv pBM? M?K+- H M H M tm®M; tm®M;- M?QM; ç®B pÈB T
oQÆM; lv- M;QÆB imv T?ªM ;B€Q- K B / M? ~M iQM? M?B m M,K M?Q p"v- H¢B +
GQm i?O- +?d bÊ +?Q iWM; M;?o ç M- pšM +?¢v i?Q€i F?¬M; çQÊ+ bU i`WM; T?
#Q K"i +O M;QÆB- i F?¬M; ;B i M;QÆB- #'i [m€ H¨ pb +?Ì +Æ ?°B K¨ i?¬BX L;QÆ
L?½- KQÊM i v hB m "® u i`W #Ä ?„M- +?d iQÎM; `^M; b) F?¬M; M;QÌB M¨Q iB i H
M;?o iÈB M;QÊ+ H¢B iB i H° ` ?¨M? imM; +O +?QM? KbM?5ô

oQÆM; lv i` M K†i H° ` p i`Q i¨M- i`QM; K„i H¢B i`¨M ç–v p bÊ ?½B- KB M; ?„M
HÌB, óL;mv M ç M M;QÆB H¨ KQm K¬M ô >„M F?¦ M?¼+ Km®M M¦B +€B ;b ç¦- M
M? M?- i?Q€M; [m F?¦2 KB M; ç½ i`¨M ` K€m iQÆB K¨m iQK- K K M?kM K¨ M;½ t
+? i- K°i i v pšM ¬K +?†i H'v +´- H¢B M?Q iU KbM? #¦T +? i KbM?5

GQm o,M hoM? +?"K `½B çSM; H M- M?bM p¨Q K„i oQÆM; lv ç½ M?Q H¨ K„i +€ +?
/SiX

óoQÆM; lv- M;QÆB çQ€M F?¬M; b B- M;QÆB p¨ i +MM; ç M iW K°i +?¶- i +?QM
iS ç¢Q #€i K¬M5ô

jRjX *?QÆM; jRj, GQM; .m æ¢B >ªB

*Y M?¨ ;B K H¢B p M; H M- +„i çSi i'i +ª #Q K"iX

E?B GQm o,M hoM? iW i`QM; T?ÁM; ;B K çB ` - b„+ K†i #bM? i?ªM M?Q i`QÈ+- i?
o,M hoM? ;B€Q i?Q iB M bBM?X

>„M H¨K +?Q M;QÌB i i`QM; 'M iQÊM; pšM ç m H¨ i?QM; /QM; H½M? ç¢K- M?QM;
+•M M?„+ F?¬M; ` X GQm o,M hoM? b m F?B çB ` - T?•M T?¦ M;K+ i®i M¦B, óoQÆ
+QB M;¦ i?B i? +O ?„M- F?¬M; çQÊ+ /B +?mv MôX

L;K+ i®i SM; iB M;- i`QM; HÁM; +kM; +¦ +?9i F€ [m€B- i?–K M;?o ç½ +? i i?b ç½ -
+€B `„K ;b\ "'i [m€ GQm o,M hoM? ?¬K M v K†+ /M F?¬M; [mv M F?¬M; p`- M?QM
?ªQ `'i i®i- +kM; çQÊ+ Gw lv M iQM M?B K- K°i M;K+ i®i M?Q M?Ä ?B M M?B M H

GQm o,M hoM? çB ` F?ÄB ç¢B H Q- i`U+ iB T çB iÈB T?O GQm i?OX

Gw lv M ç M; Î i`QM; T?O çB [m çB H¢B- # M M;QÌB +¦ Gw EB M h?¨M? p¨ GQm *
o,M hoM? çB p¨Q- ;'T ;B¼M; ?ÄB- óo,M hoM?- oQÆM; lv i? M¨Q `²B\ô

ó>²B ç¢B M?•M- oQÆM; lv ç½ bÊ i°B K¨ iU b€iô GQm o,M hoM? +QÌB M¦BX

Gw lv M i`–K M;•K K°i H9+ H•m- óh?b ` H¨ M?Q p”v- ?„M i`QÈ+ F?B +? i +¦ M¦B ;b
M¦B oQÆM; lv iU b€i- Gw lv M H¢B i`ª HÌB K°i +•m M?Q i? - ``'i ?B M M?B M ?„M
T?ªB H¨ iU b€iX

ó>„M M¦B ?„M #B i K°i #Q K”iô GQm o,M hoM? MÎ MK +QÌBX

Gw lv M i?m”M KB M; ?ÄB, ó"Q K”i ;b\ô h?2Q ?„M i?'v- oQÆM; lv F?¬M; H¨ ç¢B M
B #B i ç M- +ÁM +¦ i? +¦ #Q K”i ;b HÈM\ >B M i¢B #Q K”i HÈM M?'i +?QM? H¨ ?
Km®M T?ªM- M?QM; ?¬K M v ç½ F?¬M; iQM? H¨ #Q K”i- ?„M ?B M i¢B ç½ F?¬M; +
æ¬- GQm ok *?m ç m K„i M?bM +?^K +?^K- .QÆM; ZmªM; +kM; ç½ F?¬M; [mªM çQ
Î MÆB iS +?B M- F?¬M; pMM; H M i?b +?d +¦ i? M;²B K¨ çÊB +? iX

GQm o,M hoM? #'i ç°M; i? M? b„+ M¦B, ó>„M M¦B ?„M #B i B H¨ +?•M K M? i?B M

Gw lv M ç–m iB M H¨ M;¢+ M?B M- b m H¢B +QÌB ? ?ª M¦B, óh?”i iS+ +QÌB i?B
ç2K M?[M; HÌB M¨v ç Î i`QM; HÁM;- M?QM; H¢B M?È iÈB K°i pB + F?€+- óæ9M;
Zmv i H9+ M¨Q i?b ç M- +?9M; i ?B M i¢B M?m +–m +'T #€+? p +?B M K½- H–M
çQÊ+ ;?B +¬M; ç–môX

GQm o,M hoM? i`–K M;•K +?®+ H€i- ó*,M +S i?2Q iQM? iQ€M +O i - ?²B •K ?ŠM
iQ¨M /U i?2Q w +O ç¢B M?•MX h M;?o h?Ov h'i E?ª >½M M?'i ç`M? b) çQ #BM?
FB M iB M [mv i H¨ M;QÌB T?ªB iU tQM; i?B M iY- h?Ov h'i E?ª >½M +?QM? H¨ w M
b) F?¬M; i? v ç´BôX

Gw lv M M?Qm K¨v- H„+ ç–m M¦B, óo,M hoM?- çB m M¨v imv i ç®B F?¬M; i? X h H
çÐ hMv i?'i- +kM; F?¬M; Km®M H¨K +€B ;b i?B M iYX *?mv M iU tQM; i?B M iY im

GQm o,M hoM? M?bM Gw lv M K°i ?²B H•m- i`QM; €M? K„i M?B m Qi +¦ +?9i F?BM'
[m - b„+ K†i M;?B K M;?`- i?Î /¨B M¦B, óh +kM; #B i æQÌM; +¬M; ç®B pÈB hMv
i?¨M? ô

L¦B iÈB ç•v- ? B M;QÌB ç m i`–K K†+ K°i ?²B H•mX GQm o,M hoM? i•K +Æ ``'i b•m
/®B i`€X Gw lv M / K†i i?U+ bU H¨ çO /¨v- M?QM; +kM; +¦ +?9i M¦M; H MX >„M ç
hMv i?'i K¨ F?¬M; iU tQM; i?B M iY- çÆM ;BªM H¨ ?„M #ªM iQM? +˜M i?”M- #B i
H¨ +?Q iÈB i?ÌB +Æ H¨K i?B M iYX æ–m iB M ç®B pÈB hMv i?–M K¨ M¦B- ?„M M
T?ªM M;?`+?- hMv i?'i imv KQ ;B¦ imM; # v- M?QM; /M b Q pšM +ÁM +¦ F?¬M; Qi h
tQM; i?B M iY Km®M M?”T +?O Zm M h`mM;- /¼+ i?2Q çQÌM; çB H'v i?•M T?”M T?
H¨ F?¦ F?,M i`MM; i`MM;X L?QM; çB K [m M i`¼M; ?ÆM H¨- ?B M i¢B i? HU+ i`Q
H¨ ;b +ª- #„+ +¦ Gw J”i- M K +¦ hB m "® u- ?„M M m +¦ /kM; F?Q tQM; i?B M iY- +?
+¬M; ç–m iB MX æ M H9+ ç¦ ?„M i`Î i?¨M? MÆB #` KkB M?¼M +?o iÈB- b Q +¦ i?

oB + M¨v i?”i ` i`QM; HÁM; ç m #B i `ä ``¨M;- M?QM; H¨K H¨ K°i +?mv M- M¦B çQÆ

óæQÌM; +¬M; ç®B pÈB hMv i?'i i`mM; i?¨M?- M?QM; h?Ov h'i E?ª >½M ç®B pÈB
ç„M;- +¨M; ç®B pÈB çQÆM; FBK i?B M iY ``'i H¨ #'i K½MX >„M M m #B i æQÌM; +¬
` #BM?- i?b b Q +¦ i? T?€B #BM? K½ ç M iQÆM; i`Ê\ L M +kM; KQM; æQÌM; +¬M

GQm o,M hoM? M¦B i?”i ` +kM; H¨ bU i?”i- h?Ov h’i E?ª >½M +MM; .QÆM; ZmªM; /mM;ô- F?ŠM; ç`M? b) F?¬M; ;B9T +?Q .QÆM; ZmªM; v M´M ;B M; bÆMX Gw lv h?Ov h’i E?ª>½M /QÈB +ÆM ;B”M /[M¦B F?¬M; +?WM; M;QÊ+ H¢B +ÁM ç M i’M +¬ M?QM; •K i?–K ;BÎ i`Á H¨ F?¦ i`€M? F?ÄBX

Gw lv M + m K¨v- H„+ ç–m M¦B, óE?¬M; i? - i imv i F?¬M; +¦ HÁM; /¢ H¨K i?B M F?¬M; +–M æ°i Zmv i iQÆM; i`ÊôX

GQm *?€M? >°B Î K°i # M H¢B M¦B, óGw ç¢B M?•M- i?QÌM; +¦ +•m- M;QÌB i?¨M? ç i +ªK i?’v o,M hoM? M¦B +kM; +¦ ç¢Q Hw- ?¬K M v H¨ B +kM; +–M bU i`Ê ;B9T +C HU+ i?”i ` +?d t T ?¨M; i?S- M;U KÈB H¨ [m M i`¼M; M?’iX G9+ M¨v M;U +kM; F’ ;B Q #BM?- K½ i`QÌM; h`mM; L;mv M [m€ MY +mM; F?¬M; çO +–m- M;U iB m ? Q i M m F?¬M; +?B K çQÊ+ bUOM; ?° +O æ°i Zmv i- +?d bÊ ?”m F +kM; F?¬M; çO

Gw lv M HB + M?bM GQm *?€M? >°B- i?–K M;?o i b Q H¢B F?¬M; #B iX L?QM; ? M m #ÎB pb +?mv M M¨v K¨ #` Gw J”i- hB m "® u +MM; ç M ç€M?- i?b +¦ # Q M?B m

Gw EB M h?¨M? çSM; Î K°i # M ç°i M?B M M¦B, ó*? - +QM +¦ K°i +?O w- F?¬M; # F?¬M;ôX

óEB M h?¨M? K m M¦Bô Gw lv M i`QÈ+ K„i b€M; M;ÌBX

Gw EB M h?¨M? KdK +QÌB M¦B, ó>B M M v hMv i?’i imv +¦ F M;m i`mM;- M?QM; + i?QÊM; #’i K½M- +?9M; i F?¬M; #^M; i¢K i?ÌB i¬M h?€M? i?QÊM; H¨ h?€B i?QÊM pQÆM; .QÆM; >Um H¨ ?Q¨M; ç X >¬K M v ç¢Q T?d ?Q¨M? ?¨M?- GQÆM; aQ æ¬- G HQ¢M- M?Q p”v +?9M; i +¦ i? T?€i ` ?`+? p,M ç M +€+ [m”M ?mv M M¦B H¨ M•M; ?¢- b m ç¦ bY ç´B H¢B +Ì tQ- /MM; çÄ p¨ i`„M;- w M¦B +kM; F?¬M; ;B®M; pÈB hMv ´M M?”T Zm M h`mM;- H¢B +¦ i? HW ;¢i M;QÌB æ°i Zmv i- F?¬M; #B i w +O +? I

GQm *?€M? >°B i?Î /¨B M¦B, óæ¢B +¬M; iY KQm F +U+ /B mô GQm o,M hoM? +k i®i- i®i M?’i H¨ +¦ i? + K çQ M [m•M æ°i Zmv i i¢K i?ÌB +MM; +?9M; i ?Á i?m”M

Gw lv M p¶ M? H M p B Gw EB M h?¨M?- +ªK F?€B M¦B, óEB M h?¨M? imv Qi HÌB HÁM; i X *?9M; i #QM; i B K¨ i`°K +?m¬M;- imv H¨ #’i ç„+ /o- M?QM; +kM; #’i ç„+

J¼B M;QÌB KdK +QÌB- +kM; `ä `¨M; w iS +O Gw lv MX >„M F?¬M; T?ªB H¨ i`°K p†i i`°K +ª i?B M ?¢5

"®M M;QÌB +ÁM ç M; M;?` Hm”M- i?b æQ¢M *?Q >mv M p°B p½ +?¢v p¨Q- i?’T ;B¼ ç½ [m v p - ?B M ç½ iÈB T?O GQm i?OôX

Gw lv M #` /¼ M?ªv /UM;- ó>„M b Q H¢B i`Î p M? M? M?Q p”v\ô

Gw EB M h?¨M? +QÌB F?´ M¦B, ó>„M i`Î p M?Q p”v +QB M?Q ç½ +¦ +?9i +?”K- [m M¨v- ?„M çQÆM; M?B M T?ªB p +Sm pB MX "’i [m€ +? +?d +?Q ?„M K°i M;¨M M? T?ªB bÊ ?„MôX

GQm o,M hoM? Î K°i # M M¦B, óL m +?9M; i ç½ ;B i oQÆM; lv- F?¬M; #^M; H¨K i? imv i ?”m ?Q¢MôX

GQm *?€M? >°B +kM; M¦B, óo,M hoM? +¬M; M¦B F?¬M; b B- M;?o Gw hoM? +?Q #BM? M?Q i?–MX h¢B i?¨M? h’M .QÆM; +¦ i? H¨K ;b\ *ÁM M;?2 M¦B >²M; S?’i M i M m T?€B M;QÌB çB #„i >²M; S?’i M[- F?¬M; bÊ ?„M F?¬M; #¦ i v5ô

J¼B M;QÌB ç m #B i Gw hoM? HÊB ?¢B- ç m ` F ?B M b€+?X Gw lv M H¢B F?˜M # Q M?B m M;QÌB ç M\ô

óG HQB K°i KbM?ô æQ¢M *?Q >mv M i`ª HÌBX

Gw lv M i?Î T?¨Q K°i ?ÆB- óh?b ` +?d +¦ K°i KbM?ôX

óGQm i?O ç¢B M?•M- ;BÌ T?9i M¨v +?QM? H¨ +Æ ?°B i®i ç i ?¢ i?Oô GQm o,M ho
pšM +MM; pÈB M;QÌB #'i ?Á - M?QM; H¢B H¨ iQÈM; i¨B- ?„M M m F?¬M; +?`m ç–m
H¨ i•K T?9+ ç¢B ?¼ +O æQÌM; +¬M;- ç½ M?Q p"v- F?¬M; #ˆM; bÈK M;¨v HQ¢B #A

Gw lv M i`–K M;•K K°i H9+ H•m KÈB M¦B, óh`QÈ+ ;†T K†i ?„M +€B ç½ô GQm *?€M
çB T?•M T?¦ M?•M i?O +?m˜M #`\ô >„M Km®M /MM; i?O T?€T ç®B T?¦ pÈB oQÆM;
Gw lv M F?Q€i i v M¦B, óE?¬M; i? - +€+ M;QÆB F?¬M; i? H¶ K½M;ôX

J¼B M;QÌB M?bM i?'v Gw lv M T?B i?QÌM; i`–K ´M- i`QM; H9+ M?'i i?ÌB +kM; F?¬
;b- #'i [m€ ç m çSM; Î T?O GQm i?O- F?¬M; /€K `ÌB çBX

Gw hoM? F?B çB p¨Q- #B M; M?€+ M?bM tmM; [m M?- ? B i v ¬K [mv M çªQ çªQ K
i?O ç¢B M?•MX h M;?2 M¦B [m•M æ°i Zmv i i"T FQ+? i?¨M? h'M .QÆM;- H9+ M¨v K
çQÊ+ GQm i?O ç¢B M?•M T?•M T?¦ i`Î p i?¨M?- +kM; KQM; GQm i?O ç¢B M?•M i?

>„M KÎ KB M; H¨ F m GQm i?O ç¢B M?•M- Gw lv M i`QM; H9+ M?'i i?ÌB +kM; F?¬M
i?'v ?„M +9B ç–m HBK /BK- #° /€M; M?¨M iªM HQÌB #B M;- •K i?–K + m K¨vX

ó*Sm #BM? M?Q +Sm ?Ä - +kM; +¦ i? iÁM; [mv M- Gw ç¢B M?•M F`T i?ÌB +?¢v iÈ
.QÆM;- i b Q H¢B i`€+?\ô

Gw hoM? çQ K„i M?bM K¼B MÆB- óZm•M æ°i Zmv i t•K H'M- Gw ç¢B M?•M i¢B MA
#B i S?¦ GQm i?O oQÆM; lv ç¢B M?•M ?B M i¢B Î MÆB M¨Q\ô

Gw lv M i`QM; HÁM; F?) `mM- ;QÊM; +QÌB M¦B, ó*?mv M M¨v M¦B ç M +kM; /¨B ô

óoQÆM; lv +'m F i æ°i Zmv i- Km®M H'v i?¨M? h'M .QÆM;- H¢B #` GQm i?O ç¢B M
H¢B- ç•v ç m H¨ +?mv M KÈB T?€i bBM? ?¬K [m - M¦B p"v Gw S?¦ GQm i?O +kM;
K°i # M M? ;B¼M; M¦B, ó*?mv M M¨v ç m +¦ +?SM; +È t€+ i?U+- Î ç•v i'i +ª K¼B
oQÆM; lv #B i bU ibM? #¢B H°- `9i ç Q +?®M; +U- +m®B +MM; #` Gw ç¢B M?•M
M?¨ ;B KX a€M; bÈK ?¬K M v- K'v M;¨M [m•M æ°i Zmv i ç°i M?B M tm'i ?B M i¢B
.QÆM;- çªQ [m # M M;Q¨B i?¨M?- +kM; K v Gw ç¢B M?•M bÈK ç½ +¦ +?m˜M #`- ç
KÈB F?¬M; +¦ ç +?Q #¼M +?9M; ç„+ i?OX æ€M; iB + #° iQÈM; oQÆM; E? M; æ¢i
K v i`9M; K B T?K+ +O [m•M æ°i Zmv i- K'i K¢M; i`QM; i v ç`+?- i?"i bU H¨K +?Q

Gw lv M K„i H½Q `QM; `QM;- /MM; ®M; i v €Q H m H m F?¦2 K„i- +'i iB M; MS+ MÎ
#ªQ p h'M .QÆM; K¨ #Ä K¢M;- H¨ M;QÌB i`mM; M;?o - EB M h?¨M?- M;¨v K B M?'
i®iôX

Gw EB M h?¨M? SM; iB M;- i'i +ª K¼B M;QÌB b„+ K†i ç m #B i?®M;X Gw hoM? H¢
T?m ;B i ç`+? pb MQÈ+- +€B +? i +kM; H¨ +?mv M i?QÌM;- +?9M; i ?ŠM H¨ M M p
+–M ;b T?ªB #„i +?QÈ+ FB m +€+? +O M[M?B\ô

Gw EB M h?¨M? [m v ç–m çB- GQm *?€M? >°B H¢B i? M i?Î M¦B, óS?¦ GQm i?O M

Gw hoM? +QÌB +QÌB- M? ;B¼M; ?ÄB, óo"v oQÆM; lv ç¢B M?•M M¦B p"v ;BÌ T?9i M

GQm o,M hoM? ;"i ç–m- óæQ+? t€+ H¨ M?Q i? - F?¬M; #B i S?¦ GQm i?OÎ ç•m +¦ i

Gw hoM? ;"i ç–m M¦B, óh ç M; +¦ w M¨v- F?¬M; #B i +¦ i? çB ?ÄB K°i +?9i ? v F?-
lv M¨v F?¬M; t'm- b Q +¦ i? H¨K ` çQÊ+ +?mv M i€M; i"M i?B M HQÆM; M?Q i? \

GQm o,M hoM? b„+ K†i pšM M?Q i?QÌM;- óo"v iv +?S+ çQ S?¦ GQm i?O ç¢B M?•M
/Si HÌB- i?b ç½ +¦ p #BM? p°B p½ +?¢v iÈB M¦B, óE?¬M; ? v`²B- GQm i?O ç¢B M
H°- ç½ bÊ i°B K¨ iU b€iôX

Gw lv M b„+ K†i ç¢B #B M- óa Q H¢B +¦ HQ¢B +?mv M M¨v- M? M? çQ i çB t2K
T?Q Gw hoM?- óS?¦ GQm i?O- F?¬M; #B i M;QÌB ô

óh çQÆM; M?B M +kM; Km®M çB t2Kô Gw hoM? M? M?¨M; i?Î /¨B K°i iB M;- H˜K
H¢B M;?o [m˜M M?Q p"v +?S\ô

J¼B M;QÌB çB iÈB T?ÁM; ;B K- GQm *?€M? >°B K†+ /M F?¬M; çQÊ+ Gw lv M +?
T?•M T?¦ tm®M;- ç +?Q #BM? bo +?m˜M #`X Gw hoM? M?bM i?'v i?B i? oQÆM; lv
F?¦2 KB M; i`¨Q K€m iQÆB ç½ i?¨M? K¨m iQK- K°i i v pšM #¦T Î i` M +´X L;¼M ç
H Q M;K+ [m, F?Q •K m- i?2Q ibM? ?bM? Î ç•v +?Q i?'v- oQÆM; lv +?QM? H¨ iU K

Gw hoM? M?bM i?'v i?B i? oQÆM; lv- F?) i?Î /¨B- óGw ç¢B M?•M- M;QÌB +ªK i?'v
M¨Q\ô

Gw lv M + m K¨v M¦B, óhW ibM? ?bM? # M M;Q¨B +?Q i?'v- ?ŠM H¨ iU KbM? #¦T +

Gw hoM? F?) +QÌB M¦B- óhU KbM? K¨ +¦ /kM; F?Q #¦T +? i KbM?- p"v b Q H¢B F?¬
ç½ i?'v M;QÌB +? i `'i M?B m- M?QM; K¨ M;QÌB +¦ i? +¦ /kM; F?Q +MM; M,M; HU+
lv M¨v i?"i ` H¨ M;QÌB ç–m iB MX h?Y ?ÄB #¦T H'v +´ ?¼M;- imv ?ÆB i?Î M;QM; I
M?Ä çB- M?B m M?'i H¨ H¨K +?Q ?¬M K - b Q +¦ i? iU #¦T +? i KbM? +?Q çQÊ+\ô

Gw lv M +QÌB F?´ M¦B, óG½Q T?m p¬ M,M;- +ÁM F?¬M; #B i M;QÌB +? i +ÁM +¦
F?¬M; #B i S?¦ GQm i?O +¦ +€B M?bM ` b Q\ô

Gw hoM? M? ;B¼M; M¦B, óh +?d bÊ ?„M #` M;QÌB ç°+ +? i5ô

ó"` M;QÌB ç°+ +? i\ô J¼B M;QÌB ? B K†i M?bM M? m- K†+ /M bÈK #B i ç€T €M- M?
F?B T bÊ- GQm o,M hoM? + m K¨v M¦B, ó*?ŠM; H) oQÆM; lv M¨v +ÁM +¦ ç²M; çªM
` +Æ K"i- H9+ M¨v KÈB H M p¨Q i`mM; M?¨ ;B K ;B i oQÆM; lv\ô

GQ¢B bmv çQ€M M¨v +O ?„M ?ÊT ibM? ?ÊT Hw- Gw lv M HB M iK+ ;"i ç–m- óZm€
i +kM; T?ªB M;?B K M;†i ;B i,M; i` tûi- F?¬M; #B i w +O S?¦ GQm i?O ç¢B M?•M
H9+ M¨v i?"i ` +kM; •K i?–K F m F?´- M m +?d H¨ K°i Gw hoM?- K†+ +?Q ?„M +¦ #
+kM; +¦ i? /K ?„M ;B iX L?QM; T?B M iQ€B M?'i +?QM? H¨ Gw hoM? +MM; hB m "
hoM? t2K M?Q H¨ K°i bU `¨M; #m°+ +O bU ?Á i?m"M ;B[?„M +MM; hB m "® uX L
hoM?- ?„M HQ H„M; b) #` hB m "® u /®+ ? i iQ¨M HU+ i`ª i?M5 >B M M¨v H¨ H9+ K
hB m "® u H¢B H•K p¨Q i? M;QÆB +? i i b®M; i`QÈ+- i?b i?B M ?¢ F?¬M; +–M
F?€+X .Q ç¦ ?„M KÈB ç®B pÈB Gw hoM? pšM M?šM M?`M- M?QM; H¢B bÈK ç½ K°i
b Q +kM; H¨ #€+? M?šM i?¨M? FBK- #B i `ä ç¢Q Hw M?Ä F?¬M; M?`M çQÊ+ b) HQ¢
ç ç€ çB +?QÈM; M;¢B M¨vX

Gw hoM? H¢B M¦B, óh +?d bÊ +?d bÊ oQÆM; lv M¨v H¨ #` ;B i- H¨ #ÎB pb F?¬M;

h'i +ª K¼B M;QÌB K†i ç m ç´B b„+- /QÈB €M? ç M +?"T +?ÌM- Gw lv M Mûi K†i +kM;
#B i S?¦ GQm i?O HÌB 'v H¨ +¦ w ;b\ô

Gw hoM? +QÌB M¦B, óh?"i ` i H–M M¨v i`Î p - i`QM; HÁM; +kM; +¦ K°i M;?B p'MX
ç®B pÈB ?¨M? imM; +O [m•M æ°i Zmv i pšM `ä M?Q i`QM; HÁM; #¨M i vX h?"i `
i?ªQ M;mv M i`Î p - [m•M æ°i Zmv i imv +¦ [m'v T?€- M?QM; ç m H¨ [mv K¬ M?ÄX
i?O HÌB ?S - pšM F?¬M; +¦ çQ ç¢B [m•M ç M T?¢KX L?QM; [m•M æ°i Zmv i ç°i M?
FQ+? i?¨M? h'M .QÆM;- iQ¨M #° F?¬M; /'m ?B m #€Q i`QÈ+- [mª i?U+ M?Q iW i`
H¨K +?Q i `'i H¨ FBM? M;¢+X h iU iBM iBM iS+ +O #ªM i?•M +kM; F?¬M; FûK- [
T?ªB H¨ iW T?Q #„+ ç M T?¢K- p"v +?ŠM; H) H¨ iW T?Q M K K¨ ç M\ >Q†+ H¨ +?
;Bª K¢Q- +?QM? H¨ #BM? bo Î T?K +"M h'M .QÆM; M¨v i? v ç´B i` M; T?K+ +O M
KÈB F?¬M; i? #B i çQÊ+\ô

Gw lv M b„+ K†i •K H½M?- +kM; ç½ M¦B F?¬M; M M HÌB- ?„M T?€i ?B M ç½ ç€M?
Gw hoM?X

GQm *?€M? >°B +?"K `½B i?®B HmB ç M +Y M?¨ H Q- çQ i v ` ?B m- +¦ #BM? b
;B K- ?B M M?B M H¨ çB i`B m i"T #BM? K½X Gw hoM? H¨K M?Q F?¬M; i?'v- M¦B
K°i ;Bª i?mv i- ç¦ H¨ M;QÌB M¨Q ç¦ Î i?¨M? h'M .QÆM; Km®M H¨K T?ªM- M?QM; H¢
Km®M /B i i`W ç®B H"T- H¢B T?ªB ç T?ÁM; S?¦ GQm i?O M?Q ?ÁM ç€ +ªM çQÌM
H¨ i - H9+ M¨v KÈB i?B i`B M F K M i?B M [m€ ?ªB U+?2 i`ÌB [m #B MV M¨v- +?Q
æ°i Zmv i i"T FQ+? i?¨M? h'M .QÆM;- F?B M +?Q /•M +?9M; F?OM; ?QªM;X L?QM
çB K°i pÁM;- `²B p°B p¨M; `ÌB çB- iU M?B M H¨ bÊ M;QÌB F?€+ M?bM ` bÆ ?Î- M?

/šM #BM? çm´B i?2Q pQ /K M?Q #° iQÈM; oQÆM; E? M; æ¢iX ±- i?"i ` M¦B +kM;
?„M #` M;QÌB M¨Q ç¦ ` H M? çm´B i?2Q- #ÎB pb ?„M +MM; M;QÌB M¨Q ç¦ p®M #'i ?
i¢Q T?ªM- H¨K b Q K¨ p¨Q H9+ M¨v H¢B / /¨M; +?`m ? Q #BM? i´M iQÈM;\ *?Q oQ
[m•M æ°i Zmv i ;Bª- #'i [m€ H¨ KQÊM +Æ ?°B Km®M ;B i ?„M K¨ i?¬BX æ€M; iB +
i•K +?®M; H¢B æ°i Zmv i- H¢B #` M;QÌB M¨Q ç¦ i?B i ?¢ #šv `"T /K ;B i- i?"i ` +
i?"i bU H¨ iB + Mm®BX L;QÌB M¨Q ç¦ H¢B `Èi p¨B ;B¼i MQÈ+ K„i ;Bª KM b KQ -
i€M; oQÆM; T?¦ iQÈM;- ?B M M?B M H¨ Km®M çB ;†T +€+ /•M +?9M; [m"M ?mv M
Zmv i T?¢K +ªM?- ç¢Q T?d ?Q¨M? ?¨M?- +?9M; i T?ªB M M T?'M F?ÎB #ªQ p hM
h`QÌM; M- H'v Zm M h`mM;\ô

*?ŠM; M?[M; Gw lv M b„+ K†i #B M i?¨M? •K i`–K- +?Q /M GQm o,M hoM? +kM; ç r
EB M h?¨M? BK H†M; F?¬M; M¦B- +'T #€+? M;?o ç®B b€+?X

Gw hoM? imv H¨ K°i M;QÌB- M?QM; KQm HQÊ+ H¢B ?ÆM M;QÌB- i•K iQ FQM ç€Q
M?•M ?"m [mª M¦B ` `ä `¨M;- ;B®M; M?Q +MM; #¼M ?¼ ?ÊT KQm #¨M iQM?- b Q
i`QM; HÁM; F?B T bÊ\

Gw hoM? M?bM i?B i? oQÆM; lv- i`QM; MK +QÌB K M; i?2Q p ;B m +Êi- óæQÆM
bmv çQ€M- i?"i ` +kM; F?¬M; +¦ +?SM; +È ;bX h H–M M¨v [m v p #'i [m€ Km®M +
lv +¦ ç½ +? i ? v F?¬M;X oQÆM; lv M m +? i- i #B i bmv çQ€M +O i ?ŠM H¨ ç9M

GQm o,M hoM? F?¬M; M?`M çQÊ+ ?ÄB- óh¢B b Q\ô

Gw hoM? KdK +QÌB M¦B, óh¢B i?¨M? h'M .QÆM; +MM; pÈB M;QÌB M¨Q ç¦ +¦ Q€M ?
M;QÌB- K°i M;QÌB H¨ ?ÁM ç€ +ªM çQÌM; H¨ i - K°i M;QÌB H¨ T?¦ iQÈM; oQÆM;
çQÆM; M?B M +?QM? H¨ S?¦ GQm i?O oQÆM; lvX L;QÌB M¨Q ç¦ M m Km®M i¢Q T
i`W +?QÈM; M;¢B i`QÈ+- oQÆM; E? M; æ¢i T?ªB +? i- oQÆM; lv F?ŠM; ç`M? +k
GQm i?O +kM; T?ªB +–M K°i Hw /Q / M? +?€M? M;¬M i?m"M- i®i M?'i H¨ +ÁM +¦ i?
[m•M æ°i Zmv i ;Bª ç°i FQ+?- pm ?½K oQÆM; lv i¢Q T?ªM- +€B M¨v çQÆM; M?B
T?ªB +? i- F?¬M; ç +?Q ?„M +¦ +Æ ?°B #B M ;BªBX E iW ç¦- K°i +K+ ç€ ?¢ # +QM
M,K +QM +?BK KÈB ç9M;- +¦ i? M¦B H¨ /B m F 5 L;QÌB M¨Q ç¦ M¦B H¨ F?¬M; idM?
`ä `¨M; idM? i€QX *?d F€ [m€B H¨- i H¨ ?ÁM ç€ +?QÈM; K„i ?„M M?'i- F?¬M; #B i
i`W #Ä çB\ô

Gw lv M ç½ +QÌB F?¬M; M´B- K°i ?²B H•m KÈB M¦B, óGw S?¦ GQm i?O- M;QÌB M
B\ô

Gw hoM? M?bM ?„M K°i ?²B H•m- ¬K [mv M M¦B, óGw GQm i?O- M;QÌB M¨Q ç¦ i?
i ç®B pÈB ?„M F?¬M; i? H¨K ;b çQÊ+- H9+ M¨v Km®M çB .QÆM; *?•m #~K #€Q
.QÆM;- KÌB h?€M? i?QÊM; ç`M? çQ¢i- F?¬M; #B i w +O Gw GQm i?O M?Q i? M¨

Gw lv M i?Î ` K°i ?ÆB M¦B, óS?¦ GQm i?O ç®B pÈB hMv i?'i K°i /¢ i`mM; i?¨M?- +
H½Q T?mX G½Q T?m ç M; HQ F?¬M; i? çB çQÊ+- S?¦ GQm i?O +?`m çB- ç¦ H¨ i®
S?¦ GQm i?O K°i Qi H° T?Q- KÌB S?¦ GQm i?O H M çQÌM;ôX

GQm *?€M? >°B +¦ +?9i HQ H„M; M¦B, óGQm i?O ç¢B M?•M ô

Gw lv M F?Q€i i v +„i HÌB GQm *?€M? >°B- KdK +QÌB M¦B, óS?¦ GQm i?O ç¢B M?
çQ¢M çQÌM;ôX

Gw hoM? M?bM Gw lv M K°i H9+ H•m- M¦B ` ? B +?[- óæ i¢ôX

Gw hoM? `ÌB T?ÁM; ;B K- H HQB K°i KbM? [m v p T?O ç - +?d MY + M? ;BÌ b m
i?2Q #®M FB m T?m M•M; K°i +€B FB m M?Ä çB ` - +ÁM +¦ ?ÆM KQÌB i?•M #BM?

h`QM; FB m M?Ä ?B M M?B M +?QM? H¨ >²M; S?'i M[ç M; çÊB bBM?- ?¬K M v Km
t2K M?Q H¨ M;¨M /†K #¬M # - K v `OB +?Q #B iX

Gw hoM? M;QÌB Î i` M HQM; M;U - i?–M b„+ ioM? H†M;- +?d M„K H'v i? M? >¶M i
iB M;X

h`QM; FB m M;?2 çQÊ+ ?„M i?Î /¨B- M? ;B¼M; ?ÄB, óS?m [m•M- M;QÌB F?¬M; ?®

Gw hoM? F?¦2 KB M; tm'i ?B M MK +QÌB- ó>²M; S?'i- i +?d Km®M ç i¢ M¨M; ç½ M H¨ F?´ iÈB M¨M;ôX

>²M; S?'i M[Î i`QM; FB m i`–K K†+ K°i H9+ H•m KÈB M¦B, óS?m [m•M- +ª çÌB M¨v i?B T- M?QM; +?Q ç M M v ç m F?¬M; i?¨M? +¬M;X G–M M¨v- i?B T +kM; M;?2 i?2 F?´ i?b +kM; iQM? F?¬M; H¨ ;bôX

> B M;QÌB ç m i`–K K†+ tm®M;- p¦ M;U H¼+ +¼+- #QÈ+ +?•M M?'T M?´K- /¼+ i? .QÆM; K¨ #QÈ+ çB- `®i +m°+ ç½ `ÌB i?¨M? h'M .QÆM; ioM? H†M;- #¦M; ç K H¢B +

*¦ #BM? bo M?bM i?'v Gw hoM? ` F?ÄB i?¨M?- bÈK ç½ [m v p i?¬M; #€Q Gw lv M + m K¨vX

L;?2 çQÊ+ Gw hoM? ` F?ÄB i?¨M? M?^K ?QÈM; M K K¨ çB- Gw lv M p K†i +¦ +?9i M¦B, óL;QÌB ç m +¦ +?Q ?QÈM;- F?¬M; i? +QÐM; +–m- ?„M çB +kM; pW H9+ôX

GQm *?€M? >°B H¢B M?Qm K¨v M¦B, óGQm i?O ç¢B M?•M- M;QÌB [m€ KS+ M?•M i +¼T p M9B\ Gw hoM? M¨v p,M pä iQ¨M i¨B- KQm HQÊ+ ?ÆM M;QÌB- F?¬M; ç +? >„M `ÌB h'M .QÆM; çB .QÆM; *?•m #'i [m€ +?d H¨ +?mv M +QÌB- M?QM; ?„M M m ç®B H¨ i•K T?9+ ç¢B ?¼ +O +?9M; i 5ô

GQm o,M hoM? +kM; i?Î /¨B M¦B, ó*?€M? >°B ?mvM? M¦B F?¬M; b BX Gw ç¢B M?• b B H–K `²B- Gw hoM? H9+ M¨v HQM; /m ç¢B ?ªB- M;¨v b m M?'i ç`M? +MM; pÈB M

Gw EB M h?¨M? H¢B i`–K K†+ F?¬M; M¦B- Gw lv M F?Q€i i v M¦B, óZm M çB- +?9 ç½ [m2M #B i K°i ?²B- +¦ iK +¦ i€M- +S ç ?„M çB çBôX

Gw hoM? ` F?ÄB i?¨M? h'M .QÆM;- K°i çQÌM; ?QÈM; M K- i?¬M [m /–M /–M ?Q T?¦ K¼B M;QÌB çB ;'T- M?bM i?'v T?Q i`QÈ+ +¦ M9B MQM i`"T i`MM;- i`–K ;B¼M i?b +¦ K°i i?¬M t¦K- +¦ i? i¢K i?ÌB M;?d +?•MôX

EB m T?m SM; iB M;- T?'M F?ÎB F?Q HU+ M•M; FB m çB p°BX Gw hoM? F?¬M; # +?•M M?'+ H M ç½ M?Q +?¢v i`®M- ?ÆM KQÌB i?•M #BM? +kM; çB p°B- i`–K K†+

h?Q€M; [m ç½ ç M ;–M /½v M9B- +?d M;?2 i?'v Î T?Q b m +¦ iB M; p¦ M;U F`+? H T?ªB +¦ +ª i`,K F} K½ ç M; +?¢v iÈBX

Gw hoM? Î i` M M;U b„+ K†i F?¬M; i? v ç´B- i`–K ;B¼M; M¦B, óhB T iK+ +?¢v çB

J¼B M;QÌB M;?2 i?2Q H M?- iQ¨M HU+ +?¢v çB- M?QM; /M b Q ? B +?•M +?¢v i` +?•M- iB M; p¦ M;U ÎT?Q b m /–M /–M H¢B ;–M- Gw hoM? T?•M T?¦ K¼B M;QÌB i +?"K `½B ;?bK M;U /WM; H¢B +?Ì çÊBX

J¨M ç K i`QM; i` Q- +?•M i`ÌB t M? M?¢i- i` M çdM? ç–m p–M; i`,M; i` M + Q- `„+ t M? X Í MÆB ?Q M; /½ M;Q¢B ¬- ;B¦ K€i iWM; i`"M- ;B¦ i?´B +Ä H vX Gw hoM? ;? b„+ i`–K M;QM;- imv +¦ p +¬ ç°+- M?QM; K°i M;QÌB K°i M;U Î i` M çQÌM;- ;B®M; b„+ imv pšM #bM? i?ªM- M?QM; i`QM; ç¦ pšM i? ?B M ` p FB m M;¢QX

>„M p®M +?QM? H¨ K°i M;QÌB FB m M;¢Q- `'i M?B m +?mv M ?„M F?¬M; T?ªB F? H¨K K¨ i?¬BX

Í T?Q i?¨M? h'M .QÆM; +?¢v iÈB ?ÆM i`,K F} K½- [m–M €Q F?€+ M? m- ? B M;Q ç2M- €M? K„i ?mM; ?½MX h?'v M;QÌB çm´B i?2Q [m–M €Q iª iÆB- ;B®M; M?Q H¨ Gw hoM? ;?bK M;U ?Q¨M? i?QÆM; Î i` M çQÌM;- ç m F?¬M; iU +?O çQÊ+ K¨ ;BªK K'v i`QÊM; i?b iQ¨M #° /WM; H¢B- ? B M;QÌB +–K ç–m M?bM M? m- K°i M;QÌB +'i iY FB - tm®M; M;U ;B Q ` iB M i¨B- i? +?Q M;QÆB F?¬M; +? iôX

óE?¬M; tm®M; M;U i?b b Q\ô Gw hoM? H¢M? M?¢i M¦BX

G”T iS+ M;QÌB M¼ T?€i ?B M ç½ #` F?Q i? +O Gw hoM? ç¨M €T- ç½ F?¬M; iU +?
?„M- F?Q i? ç½ FûK K°i #”+X L;QÌB # M +¢M? M;QÌB M¼ i`–K ;B¼M; M¦B, óæ¢B
;B i?„M +QÈT iB M i¨B H¨ çQÊ+ `²BX hB m iY- M;QÆB M;?2 `ä `²B +?S- +?9M; i H
>„+ S?QM; HoM?- M;QÆB +? i +kM; +–M T?ªB M?È +?Q F„5ô

>„M HÌB pW /Si- i`QÌM; i?QÆM; i`QM; i v ç½ pmM; H M- +€+ ç¢Q T?d ;BK+ M;U p
p T?Q Gw hoM?X

o–M; i`,M; Î i` M #–m i`ÌB- i`QM; t M? M?Q MQÈ+- iÄ tm®M; €M? b€M; K K K¢B-
p H¢M? H)Q i`–K M;QM;X hB M; p¦ M;U H¢B F?ÎB H M- K†i ç'i F?) +?'M ç°M;- +Ä
i`QÈ+ K„i- #B i +?ûK ;B i H¨ F?¬M; i? i`€M? çQÊ+X

Gw hoM? +–K >¶M i?B i i?QÆM; MÆB i v- H˜K #˜K M¦B, óa Q H¢B F?¬M; ç°M; i?C

>„M M¦B tQM; +kM; F?¬M; ;BK+ M;U +?¢v i`®M- M;QÊ+ H¢B t¬M; H M M;? M? ç¦
ç M- +Æ ?² H¨ iÈB b€i # M M;QÌB Gw hoM?- ?mv ç Q +?ûK ` - M?QM; H B `ÆB p¨Q

> B ç¢Q T?d b m F?B ` T?Q b m Gw hoM?- H¢B K K M?kM ` K¨ M;½ tm®M;- #` M
i` M +QM çQÌM; K¨m t M? ç½ çB K K°i +?9i K€m iQÆB- i?b ` F?¬M; #B i iW F?B M
i?QÆM; +O Gw hoM? tmv M i?OM; +´ ?¼M;X

Gw hoM? ` ? B i?QÆM;- ;B i ? B M;QÌB- K½ T?d H¢B M; v +ª +?B m i?S+ +O ?„
i?'v ?„M ;BK+ M;U p¼i iÈB- M?^K i?ŠM; K°i ;½ ç¢Q T?d +–K ç–m K¨ ç M- i`QM; iB
+?ûK i?ŠM; iÈB5

h M ç¢Q T?d FB FBM? ?½B- F?¬M; M;?o iÈB i?QÆM; +O ?„M H¢B iÈB M? M? M?
i? +® ;„M; M;,M çÐ- F?¬M; M;?o iÈB M;?2 `„+ K°i iB M;- ç¢Q T?d i?QÆM; ;½v M;
+kM; ?Q H M K°i iB M; #` i?ªK- +kM; #` Gw hoM? ç€M? +?Q i?¨M? ? B çQ¢M- i?`+?
/'v H M #KB #†K iÄ ` #®M T?Q X

*€+ ç¢Q T?d ç m /WM; H¢B- M;U i?'v #'i M- ç m bÊ ?½B M?bM M;QÌB i`QÈ+ K„i
hoM? ;?bK M;U - i`–K ;B¼M; M¦B, ó"•v ;BÌ +ÁM +¦ M;QÌB M¨Q #ªQ i tm®M; M;U M

jR9X *?QÆM; jR9, G¢+ .QÆM; >Q LÎ

Gw hoM? +–K i?QÆM; i` M M;U - pšM +¬ çÆM M?Q i`QÈ+- M?QM; +€+ ç¢Q T?d ç
Q ;BÌ M?bM i?'v [m i?QÆM; T?€T #€ ç¢Q M?Q i? X æ¢Q T?d i? ç¬M;- Gw hoM?
+?d #^M; K°i i?QÆM; F?OM; #® pW `²B- B +kM; F?¬M; /€K iB M H MX Gw hoM?
i`QÊM; +O ç¢Q T?d- M?Q ?´ M?”T #–v b¦BX

*€+ ç¢Q T?d p•v [m M? Gw hoM?- M?QM; F?¬M; /€K iB M H M- K°i ç¢Q T?d #`i
çSi ;•M ;½v tQÆM;- +MM; M;U +? i +MM; K°i +?¶- p¬ +MM; i? i?ªK- i?”K +?Q H
T?•M F?¬M; `ä `¨M; çQÊ+X æ¢Q T?d #`i K†i M?bM i?'v ç²M; #¢M +? i i?ªK- ç–m iB
i?Q€M; [m i?QÆM; i•K- #¶M; M?B M HY ;B”M +¬M; i•K- [m€i HÈM, ó*?Ì +€B ;b- t
Gw hoM?- T?–M i?QÎM; H¨ i`,K HQÊM; p¨M; b Q\ô

>„M [m€i H M K°i iB M;- ç¢Q T?d `®i +m°+ idM? i€Q H¢B- ç m M H M +?ûK ;B i-
i`QM; ç®M; M;QÌB +? i K¨ #Á ` - ç m H¨ ?¢M; HB m K¢M;- K†+ /M #` Gw hoM? i¢K
H¢B i?b ?„M /M b Q +kM; H¨ M;QÌB- MÆB M¨v +¦ +ª i`,K ç¢Q T?d- i?”i bU M m HB
+¦ i? ç`+? H¢B\

"¼M +?9M; +ÁM b®M;- H¨ pb iB M i¨B- +? i i? K M;QÌB i?b #'i [m€ #Èi +?B çB K
H¨K\

æ¢Q T?d ;BK+ M;U HB M iK+- M?QM; /M b Q çQÌM; +kM; F?¬M; `°M;- +¦ M;QÌB H
+¦ M;QÌB H¢B #` M;,M H¢B Î # M M;Q¨B- i`QM; # i–M; M;Q¨B # i–M;X L;?2 çQÊ

M;QÌB i?"K +?Q M?ªv tm®M; M;U K¨ t¬M; ç M- `9i ç Q +?ûK +?•M M;U +O Gw ho

Gw hoM? imv i?–M /kM;- M?QM; M;QÌB H¼i p¨Q i`QM; pÁM; p•v +O ç¢Q T?d- Km F?¬M; i? X

*?d i`QM; +?®+ H€i- Qi M?'i ç½ +¦ ?ÆM KQÌB i? M? ç Q +?ûK iÈB- Gw hoM? H"T i M;?2 i?'v iB M; çBM? çBM? ç M; ç M; p M; H M F?¬M; /Si # M i B- ?ÆM KQÌB i? I M;Q¨BX L?QM; M;U H¢B ?Q /¨B K°i iB M;- M;½ H,M ` i` M K†i ç'iX :BÌ F?„+ M¨v- i`9M; #ªv i€K M?€i ç Q- H¨K b Q K¨ F?¬M; M;½\

L;U K°i F?B M;½ tm®M;- ç¢Q T?d +–K ç–m KWM; `Ð- + Q ;B¼M; ?¬ [m€i, óo•v F?

Gw hoM? b„+ K†i pšM #bM? ioM? M?Q +k- i`QÌM; i?QÆM; ç•K tm®M;- T?B i?•M p½ ` - ç½ ;BšK H M HQM; M;U +O ç¢Q T?d K¨ çB iÈBX L;QÌB /B +?mv M Î i` M HQM; +€+ ç¢Q T?d M;QÌB Î i` M HQM; M;U -;'T ;B¼M; H ?ûi ?mv ç Q +?ûK iÈB- M?QM; F?¬M; +¦ çKM; iÈB- M;QÊ+ H¢B +ÁM bmwi M[H¨K #` i?QÆM; M;QÌB K°i M?¨X

GQ¢B +¬M; T?m M¨v +O Gw hoM?- #¼M ?¼ MˆK KÆ +kM; F?¬M; M;?o ç MX

L;U +O ç¢Q T?d iK i"T `'i ç¬M;- M;QÊ+ H¢B +'T +?Q Gw hoM? i?¬M; ç¢Q ç /B + i`QÌM; i?QÆM; pmM; ` - M;,M i`Î #BM? F?Q ç€M? iÈB- i?Q€M; [m ç½ iÈB M;U Î p +QÈ+ ç2K M;QÌB M¼ ç€ # v tm®M; M;U X a m F?B çQ¢i M;U +O ?„M- i?b i?9+ M

>„M iW F?B H¼i p¨Q pÁM; p•v +?Q ç M +QÈT M;U t¬M; ` F?ÄB pÁM; p•v- #'i [m€ + ç M F?B ?„M i?9+ M;U #Ä çB- ç¢Q T?d +–K ç–m M?bM i?'v ?„M t2K [m–M ç¢Q M? ? B K„i T?mM HY - ` H M? +?Q ç¢Q T?d çm´B i?2QX

æ¢Q T?d ç m [m v M;U H¢B- i?"i p'i pª KÈB H–M M[bY b M; H¢B ç°B M;kX Gw i`QÊM;X

*€+ ç¢Q T?d +m®M; [mQi ?¬ [m€i- M;,M +?†M M¶B bÊ ?½B i`QM; HÁM;- , p¨Q M;Q F?¬M; i? X Gw hoM? T?¦M; M;U pÁM; [m +?•M M9B- #B M K'i F?¬M; i?'vX

æ¢Q T?d +–K ç–m ? B K„i M?2Q H¢B- i?–K M;?o pÁM; [m M9B M¨v +?QM? H¨ ç'i iB M ç i`mv çm´B Gw hoM?- H–M M¨v M?"M H M? iÈB ç•v- H¨ imv i ç®B F?¬M; i? F?¬M; F?B [m v p +kM; F?¬M; i? i`ª HÌBX

*€+ ç¢Q T?d ;BK+ M;U pÁM; [m +?•M M9B- T?Q i`QÈ+ [mª M?B M H¨ #bM? M;mv Hmv M- `ä `¨M; +?B m `¼B b€M; `ä- ç¢Q T?dÎ T?Q i`QÈ+ F?¬M; ? M K¨ +MM; ;?b /•M; H M iWM; +ÆM H¢M? F?¦ iªX

E?¬M; #B i iW F?B M¨Q- T?Q i`QÈ+ p¬ i? M? p¬ iS+ tm'i ?B M K'v i`,K #BM? bo i v +–K +mM; +SM;- ç½ bÈK FûQ +,M; /•v +mM;- ç M; +€+? #¼M ?¼ F?¬M; ?ÆM K

LÆB M¨Q H¢B tm'i ?B M #BM? bo Î ç•v- Gw hoM? bÈK ç½ +¦ +?m˜M #`\ æ¢Q T?d p K B T?K+- p°B p¨M; ?¬ [m€i- ó_9i HmB5ô

L?QM; KÈB pW `²B ;BK+ M;U +?¢v M?Q çB M- +?d bÊ +?¢v +ÁM +?"K- H9+ M¨v i? \ æ¢Q T?dÎ T?Q i`QÈ+ M;,M i`Î i–K K„i Î T?Q b m- T?Q b m pšM ç M; +?¢v M? /Q /U M;QM; i` i`QM; iQ+? i„+- ç¢Q T?d ç°B ?bM? M;U ç½ ç¢B HQ¢M- M?QM; H¢ +€+? pÈB +€+ +mM; iB M i?O H¢B ;–M ?ÆM K°i +?9i5

ó"„Mô J°i i? M? •K i`–K i?'T ?¬ H M- i`QM; #¦M; ç K FBM? i•K ç°M; T?€+?X Gw ho >¶M i?B i i?QÆM; i`QM; i v pmM; H M- +„i p¨Q #¦M; ç K i?•K i`–KX

*?d M;?2 i?'v i`QM; i`ÌB ç K M?[M; iB M; t i t i p M; H M- M; v b m ç¦ i M `ÊT i`ÌB T?d i?Q€M; [m ç½ M;½ tm®M; ;–M K°i MY 5

L;QÌB H M;U ?Q- ç¢Q T?d ç½ HQ¢M ? i +ª H M- M?QM; çÊi i M i?S ? B i?Q€M; i?ªK i`¼M;- #B i F?¬M; i? M¨Q t¬M; [m iB M i`"M M¨v çQÊ+- +kM; F?¬M; M;?o iÈ K¨ HQ HB m K¢M; [m v ç–m M;U - Km®M iW çQÌM; +k K¨ i`®M i`Î p X

h M H¢B #„M ` K°i çÊi M[ - ?ÆM i`,K M;QÌB ç½ i?QÆM; pQM; [m€ MY - +¦ i? i`®
+?K+ ç¢Q T?dX

L;QÌB +–K ç–m pä +¬M; /M b Q +kM; F?¬M; FûK- i`QM; HQ¢M iB M pšM +¦ i? #ªQ
? B iB M +kM; F?¬M; i`9M; +?¶ v m ?¢B- /šM i?2Q K'v +?K+ M;QÌB `9i F?ÄB T?¢
K¢M; +?¢v i`®MX L?QM; M; v H9+ ç¦ iB M; p¦ M;U –K –K i`mv M ç M- K•v ç2M T?
F} #BM?- iQÈM; +–K ç–m i`QÌM; i?QÆM; pmM; H M- +?d M¦B K°i +?[K•m5

E?¬M; i`mM; K°i F?„+ M¼ T?ªM; T?'i M?Q #` +„ipKM ` - K'v i`,K #BM? bo F?¬M; +?
K•m ` X h`QÌM; K•m i? HÈM HU+ i`–K- F?¦ +¦ i? ç¦M çÐ- ç¢Q T?d M?Q +?BK bÊ
F?¬M; +¦ FBM? [m HQ¢B i`"M i`QÊM; M?Q i? M¨v- +ª ç€K M;QÌB #` i`QÌM; K•m T
M;U - F m H M i?ªK i?B i +m®M; [mQiX "BM? bo H¢B `9i K½ ç Q- T?¦M; M;U iÈB
F?¬M; K°i B i?Q€i çQÊ+ iQM? K¢M;- +?Q /M ç¢Q T?d #`i K†i M¼ pä +¬M; + Q +Q
K'v HQÊi +?ûK ;B i +kM; F?¬M; i? +?®M; +U- i?Q€M; [m ç½ #` HQ¢M ç Q T?•M i

>„M +kM; t2K M?Q H¨ ?¢M; pä +¬M; + Q +QÌM;- M?QM; +kM; F?¬M; ç`+? M´B i?B i
?„M imv i?•M i?O + Q +QÌM;- M?QM; +ÁM +?Q FB M +¬M; H"T M;?B T i?b ç½ +?
F?¬M; + K HÁM;X

L;QÌB +–K ç–m M¼ ` H M? +?Q #BM? bo tm®M; M;U - iQ¨M #° FB K i` [m K°i H-
? v F?¬M;- i?b iQ¨M #° +?Q K°i ç Q H M +´ ?¼M;X >ÆM i`,K ç¢Q T?d K°i F?„+ i`Q
€+ b€i- H9+ M¨v ç m ç½ #B M i?¨M? i?B i? ;B€ H¢M?- M?QM; #BM? bo i?O ?¢ M¨v
H½M? F?®+ p¬ ibM?- M;?B K F?„+ im•M i?O K M? H M? +O iQÈM; HoM?- tY Hw
/ ?2Q- `9i H¢B i`QÌM; K•m +MM; M?[M; KkB i MX

Gw hoM? i?"K +?Q +kM; F?¬M; +¦ çB H¢B- +?d çSM; Î t t - M?QM; ç½ bÈK #B i H

hQÈM; M¼ çB iÈB- ?QÈM; Gw hoM? i?B H M¦B, óhQÈM; [m•M- ç¢Q T?d F?¬M; K
FB K i` `ä `¨M;- iB T iÈB H¨K +€B ;b\ô

Gw hoM? M?bM p T?Q M K MÆB t - i`–K ;B¼M; M¦B, óæB h`QÌM; "bM? i`QÈ+5ô

>„M i?"K +?Q +kM; F?¬M; +¦ çB i?,K /Á i?•M T?"M +O ç¢Q T?d- çQÆM; M?B M H¨
Hm"MX

Gw hoM? bm'i HoM? #BM? bo i?O ?¢ M K ?¢ iÈB [m"M h`QÌM; "bM? [m"M- HQm H¢
ç K ?•v ?•v- i`¨M ç–v i? HQÆM;X J°i H9+ H•m b m KÈB +¦ ? B F} K½ iW i?¨M? h'M
+?¢v iÈB- ç M F?B M?bM i?'v i?B i? F?„T MÆB i` M K†i ç'i- ç m FBM? ?½B çSM;

Gw h? .•M +?Q /M H¨ ; M HÈM- M?QM; i?'v çQÊ+ i?B ?¨B F?„T MÆB i` M K†i ç'i p
+ m K¨vX

óh`QÌM; M ç¢B ?B T- ç•v H¨ iBM? #BM? + Q i?O K¨ M;QÆB ibK b Q\ L?B m M;QÌB
KbM? +?ûK i"M ;B i imv i\ô

" M +¢M? Gw h? .•M H¨ K°i M;QÌB `•m `B `"K `¢T- ? B K„ib€M; [m„+- H¨ h`QÌM;
M´B / M? ?B M ?€+?X Gw lv M i`QM; F?B +MM; Gw EB M h?¨M? KQm ç²- i?b Gw
M?[M; M;QÌB i?Q+? i¨M M?šM i` M? ç'm M¨v- aY o¢M "ªQ +?QM? H¨ Gw h? .•M i
M;²B H M M;¬B F?€+? [mw- i?–K M;?o b m M¨v F?ÎB bU +?BM? +?B M i`"M K¢+ b)
o¢M "ªQ /MM; iBM? #BM? M?Q p"v H¢B iQ¨M [m•M #` /B i- b Q +¦ i? H¨K +?Q Gw h

aY o¢M "ªQ +kM; `'i H¨ FBM? M;¢+- M?ªv tm®M; M;U M?bM /'m p i i` M K†i ç'i +M
K°i ?²B H•m KÈB M¦B, óGw hoM? +kM; F?¬M; T?ªB K°i KbM?ôX

Gw h? .•M + m K¨v M¦B, óh¢B b Q\ô

aY o¢M "ªQ M?QÈM; K¨v M¦B, óLÆB M¨v /'m K¦M; M;U `'i M?B m- +kM; +¦ `'i M?B
ç•K +? i- HQ¢M ç Q T?•M i?•v- i 2 `^M; #¼M ?¼ ç½ i`9M; T?K+ #BM? +O Gw hoM
K†i #B M i?¨M? M;QM; i`¼M;- ôL;QÆB M¦B Gw hoM? +ÁM +¦ T?K+ #BM?\ô

aY o¢M "ªQ ;"i ç–m- óhmv i ç®B H¨ M?Q i? 5 *?9M; i çB) iÈB T?Q i`QÈ+ t2K K°i
[m +?•M M9B- M?bM i?'v i?O ?¢ +? i +ÁM i?ªK ?¢B ?ÆM- aY o¢M "ªQ i?Î /¨B M¦B,

i ç½ ç€M? ;B€ i?'T Gw hoM?- MÆB M¨v K¶B M;QÌB Qi M?'i #` #„M M,K b€m KkB i M
+¦ i? H¨K M?Q p"v çQÊ+\ h?b ` ?„M ç½ bÈK #B i +?9M; i b) T?€B M;QÌB ;B i ?„
#BM? boôX

Gw h? .•M +¦ +?9i i? v ç´B b„+ K†i- óL;QÆB M¦B H¨ ?„M #B i +?9M; i ç½ ?¢ i?O\

aY o¢M "ªQ F€ [m€B M¦B, óæQÆM; M?B M- ?„M M¦B p"v ç½ #B iH M? i¬M b) F?¬M
HQm H¢B ?"m i?OôX

Gw h? .•M M?Qm K¨v- H˜K #˜K M¦B, óL?Q p"v i?b F?¬M; tQM; `²BôX

aY o¢M "ªQ +,K ;B"M M¦B, óh? .•M- M;QÆB F?¬M; +–M HQ H„M;- Gw hoM? K†+ /
K¦M MÊ M¨v +?9M; i M?'i ç`M? T?ªB çÁB i`Î p ôX

Gw h? .•M +QÌB F?´ M¦B, óh +?d bÊ #¼M ?¼ b) M?È F„ ?¬K M vX §B ç¢B ?B T-
;B T?K i`QÈ+ `²B ?½v M¦BôX

L?¨ +Y æ¬M; æ¬ pšM M?Q i`QÈ+ ç•v- hB m "® u #QÈ+ +?"K i` M +QM T?® +O æ¬M
#bM? i?QÌM;- çB iÈB K°i +,M i`¨ H–m Î K°i F?m +?Ê p2M b¬M;X

L[iY €Q ç2M pšM Î M; v # M +¢M? ?„M- ?„M F?B ` M;Q¨B #ªQ M¨M; çB i?2Q- M¨M

L¨M; i?Q¢i M?bM +¦ H) H¢M? M?¢i- M?QM; +kM; +¦ H9+ M¨M; iU ?² +kM; +¦ +?9i
hB m "® u- ?Q†+ H¨ pb p"M K M? #ªM i?•M- M[iY €Q ç2M M¨v pšM H¨K +?Q hB m "®
+kM; K°i KU+ +® ;„M; M;?B M +Sm M¨M; H¨ M;QÌB i? M¨Q- M?QM; +?Q ç M #•v ;
#B i M[iY M¨v +¦ T?ªB H¨ M;QÌB i`QM; h?€B "bM? ç¢Q ? v F?¬M;X

h?€B "bM? ç¢Q +?Q M¨M; ç M # M +¢M? KbM?- ç M i°i +MM; H¨ Km®M H¨K +€B ;b

hB m "® u M;?o iÈB ç•v- +?"K `½B H„+ ç–m- çB H M H–m ? BX æ¢Q T?d K†+ /M ?
?QªM; bÊ- M?QM; Qi M?'i æ¬M; æ¬ pšM `'i H¨ v M ´MX _'i M?B m M;QÌB pšM i`®M
MÆB M¨v +ª çÌB b) F?¬M; +¦ +?B M i` M?X

h?"i ` +?ŠM; M?[M; H¨ /•M +?9M;- +QB M?Q H¨ ç€K M;QÌB >Q¨M; S?O o¬ ."i +MM;
M?Q p"vX h?¨M? T?ÁM; M;U M;?B K M;†i- F?¬M; B +?Q `^M; L;ä *QÆM; i?"i bU

æ¬M; æ¬ H¨ i`€B iBK +O æ¢B hMv- L;ä *QÆM; ç€M? M?Ä HQ¢M M?Ä- imv i ç®B
T?¢K æ¬M; æ¬5 hW b m F?B æQ¢M æ¢i ç¢B #¢B- >Q¨M; S?O o¬ ."i ç®B pÈB hB m
M„K p[M; [mv M HÊB i`QM; i v- KQÊM bUªM? ?QÎM; +O KbM? i`QÈ+ FB Î i`QÈ+
K†+ /M F?¬M; +¦ M¦B `ä- M?QM; /KM; w ˜M /'m +?QM? H¨- i +MM; hB m "® u ói?
/MM; ?„M i?b b) F?¬M; +–M i - M;QÆB i?'v H¨K b Q i?b H¨KX

oB i pQÆM; K†+ /M M;?2 M¦B [m +?B M +¬M; +O hB m "® u- M?QM; /M b Q im´B
o¬ ."i +MM; hB m "® u HB M i?O i`QM; ç–m #` T?€ bªM- i`QM; H9+ M?'i i?ÌB +kM;
>Q¨M; S?O o¬ ."i /M b Q +kM; Î i¢B æ¬M; æ¬ ç½ H•m- ?„M +kM; F?¬M; /€K / /¨M;
?„M H¢B F?¬M; Km®M hB m "® u `ÌB çB- +?Q M M F?˜M +–m hB m "® u i¢K ?Q½M

hB m "® u +kM; F?¬M; p°B- ç½ +¦ iQM? i`QÈ+- #B i i? v ç´B +kM; T?ªB çÊB i?ÌB
HÊB ?¢B M;QÌB- >Q¨M; S?O o¬ ."i +?d M?bM i?'v / M? HÊB i`QÈ+ K„i- M?QM; F?¬
K¨vX "'i [m€ `'i M?B m F?B- FBM? M;?B K #bM? i?QÌM; T?ªB i?¬M; [m ?mv i H
M m F?¬M; i?b F?¬M; ç€M; [mw i`¼M;X

æ®B pÈB oB i pQÆM;- ?„M F?¬M; +¦ €+ +ªK ;b- ?„M +ªK i?'v oB i pQÆM; #'i [m€ +
M;?o iÈB ç•v- hB m "® u H¢B M;?o iÈB M?[M; ;b K¨ "MB JBM? h?9v M¦B pÈB ?„M
?„M +¦ i? +Sm oB i pQÆM; K°i K¢M;X "MB JBM? h?9v `'i M?B m +?mv M i?"i ` +
+?mv M H¢B ?Q¨M iQ¨M M¨M; F?¬M; i? F?®M; +? - M¨M; +¦ i? H¨K +¦ H) +?d H¨ t
çQ hB m "® u ç M æ¬M; æ¬- "MB JBM? h?9v i`W #m´B b€M; bÈK M¼ +?mv M i`Á `
ibK ?„MX hB m "® u +kM; F?¬M; `ä M¨M; `®i +m°+ p°B p½ H¨K +€B ;bX

h` M H–m ? B F?¬M; iQM? H¨ M?B m M;QÌB- b m F?B HU K°i +?¶ M; v +Y b´ M
tm®M;- hB m "® u +?Q iB m M?` K°i F?®B M;•M ç”m- ç +?Q ?„M ç2K i`¨ i®i M?'i
[mªM ç M ?„M- T?–M +ÁM H¢B t2K M?Q H¨ iB M i?QÎM;X

hB m M?` M?bM i?'v ?„M imv i` M; T?K+ i–K i?QÌM;- M?QM; F?Q ç° i?QM; /QM;-
M? M? +?•M M? M? i v ç2K i`¨ ç MX hB m "® u H9+ M¨v KÈB +?•K i`¨ +?Q M[iY €Q
MQÈ+ i`„M; ` - +¦ i? m®M; i`¨ F?¬M;\ô

L[iY ,M +ÆK i`„M; i?”i bU `'i F€ [m€B- +m°+ b®M; +O M¨M; bQ pÈB F?´ ?¨M? +A
i`„M;- m®M; MQÈ+ i`„M;- Qi +¦ v m +–m F?€+X L;?2 çQÊ+ hB m "® u ?ÄB M?B m
€Q ç2M +?d ;”i ç–m- çQ i v +–K H'v +?ûM i`¨- t®+ K°i ;¦+ F?,M ç2M +?2 K†i H M-
i€+ +kM; M?Q FB K T?€T- T?B m /”i i`–K M;QM;X

hB m "® u H¢B +?d +¦ i? H„+ ç–m- M?bM +€B F?,M ç2M +?2 K†i +O M¨M; i - +ªK
K†i- ç°i M?B M ?ÄB, ó*¬ i¢B b Q F?¬M; Km®M ç +?Q M;QÌB F?€+ +?SM; FB M K†

>„M ?ÄB `'i ç°i M;°i- p®M iQÎM; `^M; M[iY €Q ç2M b) F?¬M; ç€T- i?”i F?¬M; M;Ì M¨
`'i Km®M +?SM; FB M K†i +O i \ô

hB m "® u bÌ +^K- KdK +QÌB M¦B, óh•K iÁ KÁ- M;QÌB M¨Q +kM; ç m +¦X h çQÆM;
H - i?”i ` i Km®M t2K K†i +O +¬- çÆM ;BªM H¨ i +ªK i?'v +¬ `'i ;B®M; K°i M;QÌ

L[iY €Q ç2M pšM F?¬M; +?9i ç°M; ioM?- ó:B®M; B\ô

hB m "® u €M? K„i b€M; [m„+- iU ?² Km®M tmv M i?'m [m HÈT F?,M ç2M- +?d ç€
imv M?¢v +ªK- M?QM; /M b Q +ÁM +?Q +¦ ç¢i iÈB +¬M; M,M; i?'m i?`- ?„M M¦B M
M;QÌB #'i [m€ +?d H¨ #` +?mv M K¨ i?¬BX

L?bM i?'v i`QM; ç¬B K„i +O M[iY €Q ç2M F?¬M; +¦ MY T?–M #B M ?¦ - hB m "®
imv M +€Q i?'i #¢B- [m v ç–m M?bM p T?Q M;Q¨B +Y b´- i?m”M KB M; M¦B, ó:B
ç½ ;†T [m - M?QM; ?bM? M?Q H¨ F?¬M; +¦ F?ª M,M;ôX

>„M M¦B ?¨K ?²- p®M iQÎM; `^M; M[M?•M ç m b) iÁ KÁ- +kM; b) ?ÄB iÈB- i?”i F?¬
K°i iB M;- b m ç¦ +kM; F?¬M; M¦B ;b M[X

hB m "® u +?d +¦ i? tQ v ç–m çB- H~K #~K M¦B, óh?”i ` K°i M[iY +ª M;¨v ç2Q F?,
#'i Hm”M F M¨Q +?SM; FB M- M¦B i`„M; ` #'i [m€ +?d +¦ ? B Hw /QôX

ó> B Hw /Q ;b\ô L[iY €Q ç2M ?ÄBX

óJ°i H¨ /Q M[iY M¨v i`¬M; ? i bS+ t'm tQ- F?¬M; Km®M ç +?Q M;QÌB i +?SM; FB
M¦BX

L[iY €Q ç2M ;”i ç–m- óL;QÆB M¦B +kM; +¦ ç¢Q HwôX

óGw /Q +ÁM H¢B çQÆM; M?B M +?QM? H¨ M[iY M¨v ç T M?Q i?B M iB M- +?d bÊ ?
M¦BX

L[iY €Q ç2M i`–K K†+ K°i ?²B H•m- óL[iY tBM? ç T M?Q i?B M iB M H¢B H¨ ?¢B M

hB m "® u M;?B K K†i M¦B, óæQÆM; M?B M- M m H¨ M[iY tBM? ç T M?Q i?B M i
M¦B F?¬M; +?WM; b) H¨K +?Q M;QÌB i i?'i ?²M H¢+ T?€+?- F?¬M; K¨M; +ÆK MQÈ
F?¬M; ? M M;¨v ;†T- +?ŠM; T?ªB H¨K +?Q M K iY i`QM; i?B M ?¢ M?”M ? i M¶B F
HQ¢B M[iY M¨v M m H¨K +?Q M;QÌB i`QM; i?B M ?¢ M?È M?mM;- i?b [m€ MY b) I
T?ÁM; ?”m ?Q¢MôX

>„M M¦B ?Qm M¦B pQÊM- i?–K M;?o +?d Km®M /šM /„i +?Q M[iY €Q ç2M M¦B M?E
iÈB M¨M; i`–K K†+ tm®M;- K°i ?²B H•m KÈB M¦B, ó±ôX

hB m "® u i?B m +?9i M[ç2K i`¨ T?mM ` - `€M; KdK +QÌB ?ÄB- ó*kM; F?¬M; #B
M¨Q M?Q i pW M¦B\ô

L[iY €Q ç2M H„+ ç–m- óh F?¬M; #B iôX

hB m "® u +® ;„M; +QÌB M¦B- ó*¬ MQÆM; +S M¦B çM ôX

L[iY €Q ç2M ? B K„i M?Q MQÈ+ M?bM hB m "® u- óh i?"i bU F?¬M; #B i- çÆM ;B
ç M #•v ;BÌ- +kM; F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q M¦B [m i H¨ t'm ? v ç TôX

L¨M; M¦B #bM? i?ªM- hB m "® u H¢B bYM; b®i K°i ?²B H•m KÈB M¦B, óo"v +¬ +kM

óh [m2M `²Bô L[ iY €Q ç2M i`–K K†+ +?®+ H€i- ç°i M?B M M¦B, óL;QÆB M¦B K†+
ç¦ F?¬M; T?ªB H¨ Hw /Q K¨ i +?2 K†iôX

hB m "® u i`QM; HÁM; F?) ç°M;- óh¢B ?¢ `Y i B H„M; M;?2ôX

L[iY €Q ç2M M?bM hB m "® u- óh +?2 K†i #'i [m€ H¨ #ÎB pb i H"T HÌB i? - M;QÌB
Hm"M H¨ M K ? v M[- i +kM; b) ;B i ?„MôX

hB m "® u i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K- F?¬M; M;?o iÈB H¢B +¦ ç€T €M M?Q p"v- +QÌB F
[m€B M?Q p"v b Q\ô

óL;QÆB ?B M i¢B +¦ +ÁM Km®M i?'v i +¦ #° /€M; ;b M[F?¬M;\ô L[iY €Q ç2M ?ÄB

hB m "® u H¢B +QÌB M¦B, óh?"i ` HÁM; ?B m F€ +kM; F?¬M; +¦ M²M; ?"m M?Q p"v
H¨ KMB ?QÆM; ;b p"v- b Q H¢B M²M; ç"K M?Q i? - i?'K p¨Q HÁM; M;QÌB\ô

>„M /ÌB ç i¨B çB- i? M? •K M¦B +¦ +?9i HÈM- iB m M?` +¦ çQÊ+ +?¶ i®i- H"T iS+ i`
H¨ ?Q Kšm çÆM æ¬M; æ¬ MÎX æ9M; `²B- ?¬K M v +ª # F?m +?Ê ç m +¦ +?Ê ?Q -
ç•v M;„K ?Q - F?€+? [m M M m ç½ /MM; i`¨- çB M;„K ?Q Kšm çÆM K°i +?9i +kM;

hB m "® u KdK +QÌB M¦B, óJšm çÆM G¢+ .QÆM; çSM; ç–m i?B M ?¢- i +kM; ç½ i

hB m M?` +QÌB #²B M¦B, óE?€+? [m M M¦B +kM; ç9M;- imv M¦B ç` T?QÆM; F?€+
M m M¦B p T?˜K HQ¢B ç–v çO- +?OM; HQ¢B T?QM; T?9- i?b i?"i ` +kM; F?¬M; T

hB m "® u F?¬M; /€K M?bM p T?Q M[iY €Q ç2M- +?d bÊ M¨M; Km®M i?€Q F?,M +
KbM? i?b +kM; F?¬M; M;¢B- M?QM; M;QÌB +O +ª i`¨ H•m M¨v +?d bÊ ç m T?ªB #`

ó*¦ çQÌM; i„i M¨Q F?¬M;\ô hB m "® u +QÌB ?ÄBX

hB m M?` HB M iK+ ;"i ç–m- ó*¦- +¦- F?€+? [m M M m Km®M çB- tm®M; H–m i`U+
?QÈM; p h?QÊM; sm•M K¬M- iB T [m ? B +€B M;ä M?Ä H¨ iÈB- M?QM; +?Ê ?Q ?
i`QÈ+ ç•vX *?d iB + ô

>„M Km®M M¦B H¢B i?¬B- hB m "® u F?¦ ?B m ?ÄB- óæ€M; iB + +€B ;b\ô

hB m M?` çQ K„i M?bM K¼B MÆB- óæ€M; iB + hB m iQÈM; [m•M F?¬M; i? ç M ç

hB m "® u M;QÊ+ H¢B M;˜M ` - óhB m iQÈM; [m•M M¨Q\ô

hB m M?` iU ?¨Q M¦B, óæQÆM; M?B M H¨ >[m FB m p æ¢B iQÈM; [m•M +O i`B m

hB m "® u F€ [m€B ?ÄB- óL;QÆB [m2M pÈB ?„M b Q\ h¢B b Q H¢B ç€M; iB + F?¬M

hB m M?` H„+ ç–m M¦B, óGQ¢B M;QÌB iB iB M M?Q i b Q +¦ i? çQÊ+ ;†T hB m iQ
iÈB- M?bM i?'v +?Ê ?Q çB m HBM?- [m€ MY b) +U+ F€ iS+ ;B"M- /•M +?9M; +?9
ç€M? ç¢Q T?dX J°i çQ¢M i?ÌB ;B M i`QÈ+ M;?2 M¦B i`B m çbM? +?Q æ¢B iQÈM;
[m,M; Kk +ÎB ;B€T K¨ i`Î p X *?9M; i +kM; `'i F€ [m€B- i¢B b Q i`B m çbM? +¦ hB
/MM;- H¢B çB /MM; M?[M; M;QÌB i–K i?QÌM; M?Q p"v\ô

hB m "® u i`–K K†+ K°i ?²B H•m- ó*¦ H) hB m iQÈM; [m•M +kM; F?¬M; i? ç€M? H
H) #'i [m€ +kM; +?d H¨ ?¢M; M;QÌB ?Q / M?\ô

hB m M?` K†i çÄ H M- ç°i M?B M bÌ i v p¨Q M;U+- K¦+ ` M;•M ç"m ç H M i` M #
óL;QÆB H¨K +€B ;b p"v\ô hB m M?` i`WM; K„i M?bM hB m "® u M¦B, óL;QÆB çB ç
M;QÆBX L;QÆB #B i +€B ;b- hB m iQÈM; [m•M #€+? +?B M #€+? i?„M;- ?¬K M
iBM? +O /•M +?9M; +?9M; i - M;QÆB iQM? H¨ +€B ;b- b Q +¦ i? çB M¦B t'm HmM
T?QÆM; M¦B hB m iQÈM; [m•M F?¬M; i®i- ç°i M?B M ;B"M /[- M; v +ª iB M +kM;

F?¬M; M;?o iÈB KbM? Î i`QM; K„i /•M +?9M; H¢B ç½ i?¨M? +Sm iBM?- i`QM; HÁM
ç”m ç†i p¨Q i`QM; i v iB m M?`- M? ;B¼M; M¦B, óh i?m ?²B HÌB i KÈB pW M¦B
[m•M F?¬M; T?ªB H¨ ?¢M; M;QÌB ?Q / M?- +¦ H) #'i [m€ H¨ #ÎB pb ?„M +kM; +¦ M¶

hB m M?` p®M M?'i i?ÌB iS+ ;B”M- M?bM i?'v hB m "® u +?O ç°M; tBM H¶B- F?Q
i?'v hB m "® u i?€B ç° ?Á i?B M- +kM; +¦ +?9i t'm ?´ p M?[M; ;b KbM? KÈB pW
+kM; p”v- M?'i i?ÌB t9+ ç°M;- M;QÆB +kM; çWM; H'v H¨K T?B M HÁM;ôX

hB m "® u H„+ ç–m- `²B çB tm®M; /QÈB i`¨ H•m- iB m M?` M?bM p #¦M; HQM; hB
M¨v +kM; F?¬M; i ôX

óa Q +?d H¨ F?¬M; i ô J°i M;QÌB m®M; i`¨ ç°i M?B M M¦B, ó>„M M m iQM? ibM? F
+€B ç–m +kM; ç m #` +?ûKôX

hB m M?` H¢B +¨M; ?QªM; bÊ- ó>„M H¨ M;QÌB M¨Q- +¦ [mv M HÊB HÈM M?Q p”v- H

L;QÌB m®M; i`¨ M¼ pšM çQ HQM; p T?Q hB m "® u- +kM; F?¬M; tQ v M;QÌB- i`
pW `²B M;QÆB K„M; H¨ +€B i?S ;b- +?QM? H¨ hB m æ¢B iQÈM; [m•M K¨ M;QÆB i

hB m M?` +Æ ?² M;½ M;²B tm®M; /QÈB ç'i- ;'T ;B¼M; ?ÄB- óL;QÆB M¦B H¨ i?”i F

óh HW M;QÆB H¨K +€B ;b\ô L;QÌB M¼ tQ v M;QÌB H¢B- i` M K†i M?Q H¨ h€Q oQ
[m M; H”T HÁ2X

hB m M?` M;˜M ` i`QM; +?®+ H€i- óh çB ibK M;QÌB5ô >„M b m F?B M¦B tQM;- çM
M;QÌB M¨Q +kM; F?¬M; #B i ?„M Km®M ibK hB m "® u ç H¨K +€B ;bX L;QÌB M¼ H
H˜K #˜K M¦B, óhB m "® u ÆB H¨ hB m "® u- i i?2Q M;QÆB ç½ K°i çQ¢M çQÌM;- iB
H¨K +€B ;b\ô

hB m "® u +MM; M[iY €Q ç2M b m F?B tm®M; H–m i?b /U i?2Q iB m M?` +?d çB
çB ç M- +€+? +?Ê ?Q +¨M; ;–M- KMB ?Q +¨M; M²M;- çÊB ç M F?B [m ? B +€B M;
b€M; #WM; H M K°i K¨m çÄ ?²M;- Î i`QM; M?[M; F?m pQÌM HÈM çQÊ+ [m•v H¢B- ?
i?B M FB m #€ K`X .•M +?9M; æ¬M; æ¬ HmB iÈB F?¬M; Qi- i`¬M; i?'v ?Q Kšm çÆ
i` M K†i ç M; `–m `–m M?B m Qi +kM; H° ` +?9i iQÆB +QÌBX

*?Q /M H¢M? M?¢i M?Q M[iY €Q ç2M- M?bM i?'v pQÌM; ?Q M?Q i? - i`QÈ+ K„i +k
"® u- +?”K `½B çB [m - M?bM M?[M; ç¦ Kšm çÆM M?Q M?[M; `†M; K•v çÄ- M?Q /
+€M? #QÈK- M?Q M;•M +?•m- çB [m M? M?¨M; M?bM M;„KX

hB m "® u M?bM #¦M; HQM; +O M[iY €Q ç2M- +ªK i?'v M¨M; H9+ M¨v KÈB ?bM? M
FB #'i [m€ +?d H¨ K°i F?9+ ;¶ K¨ i?¬BX

hB m "® u M?bM i?'v T?²M ?Q M?Q ;'K- +€+ K¨m +€+ b„+ `U+ `Ð- i`QM; H9+ M?'
i` M?- [m M çB M°B ç'm- HYM; i?[M; çB [m - +?d i?'v +¦ ?Q Kšm çÆM M?Q ?Q ç
çÆM T?B ?¨ M;? M? i?9v- KMB i?ÆK / B /ŠM;- +ª i? t€+ p¨ iBM? i?–M bªM; F?Q€B
?ÆBX

E?B ?„M i?Î M? ` K°i ?ÆB- M;?2 çQÊ+ Î i`QM; +?¶ ?Q mK iMK i`QÈ+ K†i +kM; +
+kM; +¦ +?9i M;¢+ M?B MX

hB T ç¦ +¦ K°i M[iY i?'T ;B¼M; M¦B, ó*¬M; +?9 - M;QÌB t2K ç¦ M¨v iQ¨M #° H¨ K
+?9i i¢T b„+- bQ pÈB Kšm çÆM i`QM; +mM; i?b i®i ?ÆM M?B môX

*¬M; +?9 ?²B H•m KÈB M¦B, óhB m L;mv i- bQ pÈB i`QM; +mM; i®i ?ÆM M?B m-

hB m L;mv i M¦B iB T, ó*¬M; +?9 - M;QÌB M¦B `'i ç9M;- M?QM; çB ` ç•v H¨ ç t2
G¢+ /QÆM; ?²M;- ç¦ H¨ "¢+? M;¼+ #,M;- +kM; ç T H„KX *ÁM +¦ ô hB m L;mv i i`QM
[m #KB ?Q - +?d p¨Q K°i ;®+ Kšm çÆM M¦B, óæ•v H¨ G M i?9v H•m ?Q MÎ #ªv i–

L¨M; KÈB M¦B iÈB ç•v- ç°i M?B M bYM; b®i- i`¬M; i?'v hB m "® u HB M #`i KB M;

J°i M[iY iW i`QM; #KB ?Q çB ` - €Q i`„M; i?„M; imv i- M;QÌB H½M? ç¢K M?Q +9
L;mv i M?bM [m - +kM; M? H M K°i iB M;- çSM; Î i¢B +?¶X

h`QM; ?Q pB M M;QÌB ç M M;QÌB çB- # M;QÌB M?bM M? m- hB m "® u b m K°i H
K†+- M? ;B¼M; M¦B, ó*¬M; +?9 - ç½ H•m F?¬M; ;†T- pšM K¢M? F?Ä2 +?S\ô

*¬M; +?9 çQÆM; M?B M +?QM? H¨ o¬ Pm +¬M; +?9 5

hB m "® u +?Q # Q ;BÌ M;?o iÈB Î ç•v H¢B ;†T çQÊ+ M¨M;- F ` ç½ H•m F?¬M; ;
F?¬M; i? v ç´B bU Qm b–m- +?d H¨ +?•M K¨v Hm¬M + m H¢B i`QÈ+ FB ç½ #B M i?

.o p½M; M?Q K°i +m®M T?BK t i [m i`QM; ç–m hB m "® u- i`QM; +mM; +QÐB M;U
h'M .QÆM; +mM; B Q€M i?®M; ?"M- Hv #B i i?b iÆ ibM? [m'M [m M?X hB m "® u
M;QÌB M?šM i•K- M?QM; ?„M +kM; +¦`'i M?B m M¶B F?´X

>„M iB T M¢T K°i M[iY- +?d +ªK i?'v i?B m b¦i +¨M; M?B m- i`QM; HQ¢M i? - #B
hmv i +kM; ç½ H•m F?¬M; ;†T- "MB "°B i`'M i?O L;?o .QÆM;- sªQ > ç M; Î hQÆM
iY +U+ F€ [m M i`¼M; i`QM; +m°+ çÌB ?„M- M?QM; i?ÌB ;B M K¨ ?„M +¦i? +?Q +€

>„M ;B®M; M?Q /•v +mM; Hm¬M +,M; i?ŠM;- #` H`+? bY- #` bS K¢M;- #` ?MM; i•
F?¬M; M;WM; i?9+ ç˜v p T?Q i`QÈ+- Qi F?B +¦i? /WM; H¢B M;?d5 >„M F?¬M; K
?„M +?d +ªK i?'v i?W M?"M F?¬M; M´BX _ÌB F?ÄB J¬M; h`–M hmv i ?„M M?bM M
bU €v M€v i?"i b•m b„+- ?„M `ÌB F?ÄB sªQ > - M?bM i?'v sªQ > ç½ i`Î i?¨M? K°i
+ªK F?€B p¢M M;¨MX L?QM; ?„M H9+ M¨Q KÈB +¦i? +MM; pÈB +€+ M¨M; çQ¨M i
+kM; F?¬M; `ä `¨M; H„K- ?„M ç°i M?B M ?•K K° i?ÌB ç¢B +O KbM? K°i +€+? i`QÈ-
ç¦ F?¬M; +–M ç–m ç Q /QM? K€m- Qi M?'i F?B ç¦ +¦i? +¦+m°+ b®M; i?QªB K€B- H
?„M +?Ì KQM; HQ¢M i? bÈK M;¨v +?'K /Si- ?„M +?Ì KQM; i?`M? i? bÈK M;¨v ç M- i
+MM; pÈB iB m M?`Î i`¨ H•m FB +kM; F?¬M; +¦;b F?€+ M? mX >„M ç°i M?B M M
iÈB ? B +?[+?9+ KWM;- i`QM; ç¬B K„i +? M +?S bU #'i ç„+ /o +MM; ç²M; ibM?- ?
K†i M;Q¨B +¦H) F?€+ #B i- M?QM; # M i`QM; ç m +¦bU #B B i?"i b•m- pb #ªM i?•
i? `'i M?B m +?mv M F?¬M; i? i`€M? çQÊ+X

u m H¨ M;¼i M;¨Q ?¢M? T?9+- v m H¨ +?m t¦i iQÆM; iQ- v m H¨ i`€+? M?B K- v m

>„M çSM; Î MÆB ç¦- #ªM i?•M [m M çB ç M; ?ÄB- o¬ Pm +¬M; +?9 +kM; çSM; Î MÆ

h?ÌB ;B M T?ªM; T?'i i`QM; M?€v K„i M?Q i`Î H¢B H9+ #¼M ?¼ KÈB ;†T ;Ð- o¬ P
M?bM i?'v hB m "® u +?d bmv M;?o- i?b ` G¢+ .QÆM; ?Q MÎ- iQÆM; iQ poM? pB

hB m L;mv i M?bM b M; hB m "® u- `²B M?bM b M; +¬M; +?9 - H–M M¨v +kM; F?¬M
„M; i?®B HmB b M; K°i # M- +?d?v p¼M; G¢+ .QÆM; ?Q MÎ- Hm¬M /WM; Î ç¦X

E?¬M; #B i [m # Q H•m- ;B¦M? ?•v ?•v- o¬ Pm +¬M; +?9 F?¬M; F?ÄB `MM; KbM
;B¼M; M¦B, óE?Q i`ÌB pšM +ÁM H¢M?- +¬M; +?9 ô

óhB miQÈM; [m•M ô o¬ Pm +¬M; +?9 +„i M; M; +•m M¦B +O hB m "® u- óL;QÌB

hB m "® u F?) +QÌB M¦B- óošM F?Ä2ôX

o¬ Pm +¬M; +?9 M?bM i?'v ?„M iQÆB +QÌB- i`QM; HÁM; +?Êi +?m t¦i- i?Q€M; [m
+?•K ç•K i`9M;- hB m "® u i`QM; bU iQÆB +QÌB +'i ;B'm +€B ;b- M¨M; poM? pB M
hB m "® u +kM; H¨ K°i HQ¢B pk F?Q- +kM; H¨ M;Kv i` M;- +kM; H¨ K°i HQ¢B +U im

óhB miQÈM; [m•M pb MQÈ+ pb /•M- +kM; KQM; #ªQ i`¼M; M?B m ?ÆMôX

L¦B iÈB ç•v- o¬ Pm ?ÆB M;˜M; ç–m H M- F?¦2 KB M; +kM; tm'i ?B M MK +QÌB- M?
i?¬B- +?9M; i ?²B +mM;ôX

o¬ Pm +¬M; +?9 çB p T?Q i`QÈ+- M;QÌB K M; i?2Q KMB ?Q - çB b€i [m hB m "®
;B[H¢B- +?d M?bM ç¦ G M i?9v H•m M¼- MK +QÌB +¦+?9i +SM; M;„+X

G–M M¨v iW #B i- +¦H) poM? pB M b) F?¬M; ;†T H¢BX o¬ Pm +¬M; +?9 F?B M;?
iB M; +ÁB #ûM M?¼M p M; F?„T iQ¨M #° i?¨M?- M; v b m ç¦- iB M; i`®M; p M; HÈ
F?ÄB ?Q /mM; i?'i b„+X æ•v H¨ bU +ªM? #€Q +¦F ç`+? i"T FQ+? Î # M M;Q¨B- i`Q
F?B +¦i"T FQ+? i?b KÈB +¦i? ç€M? i`®M; +ªM? #€Q- H¨K M?Q i? b) çQ iBM +U+

i`QM; i?¨M? iB M; i`®M; p M; HÈM- H9+ i`QÈ+ +?d +¦ F?B .QÆM; >mv M *ªK i"T F
KÈB +¦ +ªM? #€Q F?˜M +'T M?Q i? - ?B M i¢B H¢B +¦ #BM? MÆB M¨Q ç°i FQ+?\

o¬ Pm +¬M; +?9 F?¬M; /€K t€+ ç`M? H¨ MÆB M¨Q ç°i FQ+?- hB m "® u M;?2 çQ
#€+?- i`QM; HÁM; H¢B M¦B- `®i +m°+ +kM; ç½ iÈB5

>„M çQÆM; M?B M #B i H¨ B iÈB- >Q¨M; S?O o¬ ."i +¦ i? F?¬M; ç wiÈB L;ä *Q
æ¬- M?QM; ?„M +kM; F?¬M; i? H¨K M?Q F?¬M; i?'vX *,M +S i?2Q iBM ibM? #€Q +
b m F?B çQ¢i +?B K G¢+ E?˜m h?QÆM;- pšM p•v F?®M ? B i?¨M? >´ G Q- u M aQ
ç¢B [m•M ?QÈM; p T?Q i?¨M? EBK .QM;- >²B G¢+ h?QÆM;X

J¨ >²B G¢+ h?QÆM; +€+? æ¬M; æ¬ #'i [m€ +?d ?ÆM KQÌB /†K5 L;ä *QÆM; ç½ +
i'M +¬M; æ¬M; æ¬- #m²M +QÌB H¨ ç€K M;QÌB >Q¨M; S?O o¬ ."i H¢B KÌK`i F?¬M; #
;B€+X

hB M; i`®M; +'T #€+?- /•M +?9M; HQ¢M i?¨M? K°i çQ¨M- +¦ KÌ K`i- +¦ #®B `®B- +
` F?ÄB ?Q pB M- +?d H¨ b) çB ç•m i?b H¢B ?Q¨M iQ¨M F?¬M; #B i- MÆB M¨v +?Q
+¦ i? çB MÆB M¨Q\

hB m "® u tQ v M;QÌB H¢B- M?bM p T?Q o¬ Pm +¬M; +?9 M¦B, ó*¬M; +?9 - tBM
M;Q¨B +O æ¬M; æ¬ T?ÁM; M;U bmv v m- M°B i?¨M? KÈB H¨ +?¶ M iQ¨M5ô >„M
ok o,M E?ªB FB M `¢Q æ¬M; æ¬- i?b +¦ T?•M M°B M;Q¢B i?¨M?- M°B i?¨M? + Q p9
u t2K T?ÁM; M;U +O i?¨M?- #B i ç¢Q T?d imv i F?¦ F?,M +¬M; T?€- M?QM; M;Q¢
i?¨M? æ¬M; æ¬ +ª i`,K T?QÌM;- imv `'i `°M; HÈM- M?QM; H¢B #ÎB pb [m€ HÈM- M
+¦ ;B +® T?ÁM; M;U ` - i?b +¦ +Y i?¨M? i?"K +?Q +?d H¨ iQÌM; ç'i i`Æ i`KB5 *?d
;€+- T?ÁM; M;U M?Q p"v b Q +¦ i? +?®M; çÐ çQÊ+ i`¼M; #BM? +O ç¢Q T?d i'M +

o¬ Pm +¬M; +?9 M;?2 i?'v hB m "® u [m M i•K- Km®M [m v ç–m H¢B- `®i +m°+ H¢
hB m iQÈM; [m•M #ªQ i`¼M;ô `²B M¨M; H M +?B + FB m M?Ä çdM? p¨M;X

hB M; i`®M; ç°i M?B M +?mv M +'T #€+?- +ªM? #€Q iQ¨M i?¨M?- +?ŠM; M?[M; /•
H¨ #BM? bo ç m M?bM [m M? KÌ K`i- F?¬M; #B i H¨K M?Q i? M¨Q +?Q T?ªBX *¦ #
M°B i?¨M?- +kM; +¦ #BM? bo +?¢v p T?Q M;Q¢B i?¨M? K¨ ?¶ i`Ê T?ÁM; M;UX hB
H„+ ç–m- i?–K M;?o >Q¨M; S?O o¬ ."i pQ /KM; ?¢B MQÈ+5 æ°i M?B M M;?2 çQÊ+
K°i iQÈM; +?¢v iÈB- HÈM iB M; ?¬ H M, óh H¨ >´ L? G M; iQÈM; h?Q h`B M lv Î
+'T #€Q- i'i +ª #BM? bo Î ç•v çB iÈB h?QÊM; sm•M K¬M ;'T ç SM; +Sm5ô

>„M ?¬ [m€i K°i iB M;- +€+ #BM? bo iK H¢B ç m çB i?2Q- i?Q€M; [m ç½ iK çQÊ+
çB p T?Q h?QÊM; sm•M K¬M- ç°i M?B M Î T?Q b m ç¢B HQ¢M- iB M; F?¦+ +? ;
/Si # M i BX J¼B M;QÌB M?bM p T?Q b m- +?d çQÊ+ Î ç–m çQÌM; +m®B ? K t¬M
ç m +–K i`QM; i v K°i +•v çm®+X

L?[M; M;QÌB M¨v iÈB ç°i M;°i- ç2K çm®+ MûK HQ¢M ` +?mM; [m M?- i?Q€M; [m

hB m "® u M?QÈM; K¨v- i?–K M;?o ç¢Q T?d M¨v iÈB ç°i M;°i- +?ŠM; H) H¨ bÈK ç½
M;?2 çQÊ+ +ªM? #€Q H9+ M¨v KÈB çB ` T?¦M; ?Ä - ç M°B SM; M;Q¢B ?ÊT\

>´ L? G M; iQÈM; h?Q h`B M lv ;B"M /[- #'i +?'T +Sm pB M h?QÊM; sm•M K¬M- [m
?QÈM; p T?Q ç¢Q T?d T?¦M; ?Ä K¨ iB M H MX >„M pmM; i`QÌM; i?QÆM; ç•K `
ç¢Q T?d- hB m "® u M?bM i?'v ?„M i?QÆM; T?€T iBM? F€- •K i?–K ;"i ç–m- i?–K
/M b Q +ÁM +¦ M;QÌB i?B M +?B MX

æ¢Q T?d T?¦M; ?Ä +?mM; [m M?- i?Q€M; [m ?Ä [m M; ç½ ?WM; ?U+- M?bM i?'v
?¬ H M K°i iB M;- `²B iªM ` +?mM; [m M? K¨ +?¢v i`®MX

h?Q h`B M lv i`QM; H9+ M?'i i?ÌB F?¬M; #B i H¨K i? M¨Q +?Q T?ªB- +?d +¦ i? ?B
æ¬M; æ¬ #®M T?Q iB M; i`®M; +¨M; +'T #€+?- F?„T MÆB ç m H¨ •K i? M? +ªM?
M;WM; +¦ #BM? bo F m iQ +'T #€QX

>d h`[ K¬M +'T #€Q5 EB M Zm®+ K¬M +'T #€Q5 h`QÌM; >¢ K¬M +'T #€Q5 ooM? h
>´ K¬M +'T #€Q55

*?d i`QM; +?®+ H€i- #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; +€+ +Y i?¨M? HÈM M?Ä +O æ¬M;
*QÆM; ç½ ;B®M; M?Q tm'i` i`¼M; #BM? # Q p•v iS T?Q M;Q¢B i?¨M? æ¬M; æ¬5

hB m "® u +¦ +¦ +?9i M;¢+ M?B M- +ÁM +?Q F`T bmv M;?o M?B m- +?d M;?2 i?'v
M;U +'T #€+?- ç½ +¦ ?ÆM i`,K F} bo t¬M; iÈB- M;QÌB +–K ç–m ?¬ iQ, óL;ä *QÆ
M;QÌB M¨Q i`€M? Mû F?¬M; ;B i5ô hQÈM; M¼Î i` M M;U ;B€T i`K i¢B i?•M- #'i M;
*QÆM; J¢M? L?QÊM;5

óh`€M? Mû +€B +QM K K¨v5ô h?Q h`B M lv ;B"M /[- ;BK+ M;U iB M ` ç¦M- ?B m
J¢M? L?QÊM; +¦ +?9i ;BªQ ?Q¢i- i`QM; iB M; ?¬ ?ûi- ç¢Q T?d ;BK+ M;U Mû i`€M?
h`B M lv +?QM? /B M ;B Q T?QM;- i`U+ iB T ?QÈM; p T?Q pQÌM ?Q K¨ t¬M; ç
M;U imM; # v- +€B ;b hY FBK #¨M- G¢+ /QÆM; ?²M;- "¢+? M;¼+ #,M; ç m ?¦ i?¨M
.•M +?9M; i`€M? Mû F?¬M; F`T- +¦ M;QÌB #` ;BšK +? i- +¦ M;QÌB #` çKM; #` i?QÆ
HQM; M;U +QÌB ? ? M¦B, ó*€+ ?mvM? ç - +S /®+ iQ¨M HU+- +QÈT çQÊ+ +€B ;b

*¦ ? B ç¢Q T?d M?bM i?'v M[iY €Q ç2M +¬ çÆM K°i KbM? çSM; Î MÆB ç¦- imv +?2
iB M- F?¬M; F?ÄB M´B H M b„+ i•K- ;BK+ M;U ç M çQ¢iX L[iY €Q ç2M M?bM i?'
€M? K„i H°` p +?€M ;?ûi- +´i v pW H"i- i`QÌM; FB K` F?ÄB pÄ- ç½ ç2K ? B M;

*€+ ç¢Q T?d FBM? ?½B- p°B p¨M; i`®M i`€M?- +¦ K°i ç¢Q T?d +–K i`QM; i v i`QÌM
"® u ç•K iÈB- [m€i HÈM, ó*9i M; v5ô

h`QÌM; i?QÆM; +O ?„M pW ç•K ` - hB m "® u p®M pšM i`–K M;QM; M?Q M9B- ç°
çQ¢i H'v i`QÌM; i?QÆM;- `²B ç°i M?B M imM; M;QÌB p¼i H M- ç2K M;QÌB M¼ ç€ `È
Î i` M HQM; M;U - KkB +?•M HB M iK+ çB K` - ç¢T H M i` M HQM; M;U - +´ M;U
F?¬M; i`mM;- Î i` M + Q T?šM M° [m€i H M, óhB m "® u Î ç•v- J¢M? L?QÊM; M?"M

J¼B M;QÌB +?d i?'v K°i M;QÌB Î i`QM; F?¬M; i`mM;- i v +–K i`QÌM; i?QÆM;- /QÈB
M?Q i?B M i?–M p"v- F?¬M; F?ÄB ç m i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K5

h?Q h`B M lv t t +?¢v iÈB- M?bM i?'v hB m "® u i?b i?'i i? M? ?¬ H M, óhB m æ¢

L;¼M HY ?mM; ?½M- F?¦B ç†+ +m²M +m°M- hB m "® u i`QM; iB M; ;–K iQ- # M;
F?¬M; i`mM; #QÈ+ ` ? B #QÈ+- M;QM; FbM? i¢B +€M? i v- T?ªM; T?'i H¢B M?È
?¨M? ;B[M;¨M [m•M F?¬M; i? M;,M +ªM- w iMv i•K ç°M;- FbM? /Q ;•M T?€i- i`Q
çB M +?ÈT bûi ç€M? M?"T p¨Q i`QM; F?¦B ç†+- +?d M;?2 ?ûi i?ªK K°i iB M;- J¢M
F`T- #` i`QÌM; i?QÆM; tÄ tmv M [m - +ª M;QÌB HšM M;U ç m #` ç¦M; çBM? Î i` M

hB m "® u Î i`QM; F?¬M; i`mM; tQ v M;QÌB- ?¢ tm®M; Î i` M HQM; M;U - ?¬ HÈM
Km®M #ªQ p +? K pÊ +QM- i?b çB i?2Q i 5ô

h`QM; H9+ M?'i i?ÌB- ç¢Q T?d ç¢B HQ¢M- [m M #BM? /•M +?9M; M?Q QM; M H
?QÈM; p T?Q hB m "® u M;QM; iK H¢B

jR8X *?QÆM; jR8, h?dM? "BM?

"BM? bo iW ?¶M HQ¢M ç M +¦ i`"i iU #'i [m€ +?d i`QM; i?Q€M; [m - ç¢Q T?d iW +'
H¨ i`QM; F?QªM; F?„+X h`mM; ;B M +?mv M #B M i`QM; ç¦ #'i [m€ +?d /Q K°i KbM

*ª F?m +?Ê €M? HY i"M i`ÌB- /•M +?9M; ?QªM; bÊ- #BM? bo M?Q +QM `m²B F?¬M
M;QÌB H¨K ´M ç`M? [m•M i•KX æ¢Q T?d p®M ç½ +¦ F ?Q¢+? ç M ç•v- #®M T?QÆM
æ¬- M°B SM; M;Q¢B ?ÊT- i`QM; H9+ M?'i i?Ì H¨K +?Q æ¬M; æ¬ HQ¢M ? i +ª H M
K½M?- #'i [m€ +?d H¨ K°i G M; iQÈM;- +ÁM i?B m / M? F?Q- +–m +?B M +kM; F?
;BªQ ?Q¢i /„i KkB K¨ çB- +¨M; H¨K +?Q +ª F?m +?Ê `®B HQ¢MX L?QM; J¢M? L?Q
M;Ì iÈB- ?„M i`€M? çQÊ+ KMM; K°i- H¢B i`€M? F?¬M; F?ÄB KQÌB H,KX G9+ i`Q
>¨M? ZmªM;- ?¬K M v H¢B +? i i` M i v hB m "® uX

æ¢Q T?d M?bM i?'v +?O iQÈM; K'i K¢M;- H"T iS+ +¦/'m ?B m ?¶M HQ¢MX *¦M;QÌ
+¦M;QÌB T?¦M; M;U Km®M +?¢v i`®M

hB m "® u M;QÌB Î i` M HQM; M;U - +?d ?¬ K°i iB M;- h?Q h`B M lv ç½ ;BK+ M;U
+?¢v iÈB- /•M +?9M; +kM; F?¬M; ? +?¢v i`®M M[K¨ M p T?Q ç¦iK H¢BX

*? K pÊ +QM +O #¼M ?¼ ç m Î i¢B æ¬M; æ¬- #¼M ?¼ imv i ç®B F?¬M; i? ç +
?¨M?X J°i +•m M¦B +O hB m "® u- ç½ H¨K +?Q #¼M ?¼ ibK çQÊ+ +,M M;mv M ç

hB m "® u M;QÌB Î i` M HQM; M;U - ?¨Q ibM? #WM; #WM;- M?bM i?'v h?Q h`B M lv
+mM; i M ç M ç•vôX

h?Q h`B M lv F?¬M; +?9i/Q /U- MûK[m i`QÌM; +mM; +MM; ? B i9B i M[m - hB m'
i9B i M[m¨M? Î i` M v M M;U - çQ i v +?KT K°i +€B ç½ `9i` #®M KkB i MX > B ç¢
M;U ç M- ;B®M; M?Q /½ i?9 p"v- K°i M;QÌB i`QM; i v pmM; H M K½ ç Q- K°i M;QÌ

hB m "® u ? B +?•M F T H¢B- M;U HB M ?Q /¨B t¬M; iÈB- ?„M H"T iS+ ;BQÆM; +m
M?„i ?½v M?"M H'v +€B +? i5ô >„M iB M;[m€ipW H M- +mM; ç½ M?Q i`,M; i`ÁM-
t iK°iiB M; p M; HÈM- i M ç½ ç•K tmv M[m +´ ?¼M; +O ç¢Q T?dX > B ç¢Q T?d
`ÆB tm®M; M;U X > B KkB i M +ÁM H¢B +O hB m "® u H¨M?ˆK p¨Q ? B ç¢Q T?d
MˆK KÆ +kM; F?¬M; M;?o iÈB ?¼ iWi` M i`ÌB ;B€M; tm®M;- w MB K i`®M i`€M?
i M/¨B tÄ tmv M[m iW T?Q b m HQM; K¨ `ÆB tm®M; ç'iX

óæB i?2Q i ô hB m "® u i?ÌB F?„+ M¨v # M M;QÌB i`W h?Q h`B M lv- ç½ iK i"T K'v +
+?9M;- M?bM i?'v K¼B M;QÌB +¨M; iK +¨M; M?B m- ;BK+ M;U çB i`QÈ+X >„M /MM
M?Q i?–M- ;B i M;QÌB pW HÊB ?¢B- pW i¢Q M M `mM; ç°M;- ;B®M; M?Q T?QM; T
ç¦X .•M +?9M; [m M #BM? FQM? M?Q i?B M M?•M- i•K i`¢M; T?'M +?'M- ç¢Q T?d
?Q¨M; bÊ ?½BX

L?QM; /M b Q ç¢Q T?d +¦i? /€K p¨Q æ¬M; æ¬ ç€M? +QÈT ç m i?m°+ ?¨M; HB m K
bÊ ?½B- H¢B +¦K'v M;QÌB ;–K `®M; t¬M; H M- KK+ iB m H¨ hB m "® uX h?Q h`B
iQÈM; [m•M5ô aÈK ç½ +¦#BM? bo iB M H M +–K i?QÆM; +?®M; +U- hB m "® u +k
M;QÌB- iQ+? i„+ H¢B #®M iB M # v ` - #„M +? i#®M ç¢Q T?dÎ T?QÆM; t X

.•M +?9M; M?bM i?'v hB m "® u i`–K ´M imv i Hm•M- i?Q€M; [m ç½ ;B i ç–m HoM
T?d- #„M +? i i€K ç¢Q T?d- F?¬M; F?ÄB +MM; ?¬ HÈM- óhB m æ¢B iQÈM; [m•M5
/•M +?9M;- hB m "® u H¢B #„M i M ` - i?Q€M; [m H¢B +¦#®M ç¢Q T?d ;K+ M;½ tm

>„M tm'i iB M ;B i M;QÌB ;B®M; M?Q ;B i;¨- ç¢Q T?dÎ t t M?bM i?'v- `®i +m°+ H°
HB m K¢M;- M?QM; çKM; T?ªB HQ¢B M;QÌB p¬ ç`+? M¨v- i?b +kM; F?¬M; Km®M +

óhB m æ¢B iQÈM; [m•M hB m æ¢B iQÈM; [m•M :B i5ô

hB M; ?¬ [m€i +O /•M +?9M; i`mv M ` FBM? i?B M ç°M; ç` - hB m "® u i`QM; HÁM
i`¨Q /•M;- H¢B #„M ` #®M iB M i`9M; #®M M;QÌB5

óhB m æ¢B iQÈM; [m•M hB m æ¢B iQÈM; [m•M :B i5ô

J°i F?„+ M¼ /•M +?9M; æ¬M; æ¬ iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; iK ?¼T H¢B T?ªM; T
F?ªM +ª ;B¼M;- ? B K„i M?Q T?mM HY K¨ çB i?2Q- imv ? B #¨M i v i`–M- M?QM; H
hB m "® u i?b F?¬M; ;b +¦i? M;,M çQÊ+5

æ¢Q T?d +¦K'v i`,K M;QÌB- p®M imM; ?Q¨M? M; M; /¼+- F?¬M; i? M;,M +ªM- M?
i?2Q T?Q b m hB m "® u- ç½ #B M i?¨M? iQÌM; M;QÌB- K†+ /M F?¬M; +¦i`"M T?
K½M? HB i- ç¢Q T?d +kM; F?¬M; /€K ;BK+ M;U t¬M; iÈBX

hB m "® u i?Q€M; [m ç½ #„M i? K ? B çÊi M[- #„M +? i i´M; +°M; ? B KQÆB #®M
i?2Q ç½ F?€ ç¬M;- +?B M w i,M; p¼i- ç m ?ûi H M, óhB m æ¢B iQÈM; [m•M hB m
;B i555ô

.•M +?9M; M H M- ç¢Q T?d M?`M F?¬M; çQÊ+ K¨ HmB p T?Q b m- imv M?•M b®
ç½ i?m t - #¼M ?¼ H9+ M¨v KÈB T?€i ?B M- /•M +?9M; K¨ H•m M v +?9M; pšM +?

H M- i?b ;B®M; M?Q M9B HY ç°M; ç'i p"v- F?¬M; i? +?®M; +UX

*€+ #BM? bo +kM; M?B i?mv i i`¨Q /•M;- ç½ bÈK p¼i iÈB ç¢Q T?d K¨ +?ûK ;B i-
"® u- i?"K +?Q +ÁM +?Q F`T iÈB # M M;QÌB hB m "® uX

hB m "® u +ÁM Km®M ;B i M[- M?QM; çÊB F?B H'v i M i?b KÈB T?€i ?B M i M ç½

GQ¢B iB M T?€T M¨v +O ?„M #€ ç¢Q p¬ Hm•M- M?QM; F?B bY /KM; +kM; +U+ F
F?¬M; K ?B m +mM; i M- K†+ /M K M; i?2Q +mM; i M- M?QM; ? B i9B i M #'i [m€
i M K¨ i?¬B- hB m "® u HB M iK+ ;B i ? B KQÆB #®M ;½ ç¢Q T?d- pW H9+ /MM; ?

L?bM i?'v /•M +?9M; T?šM M° ;–K `®M;- hB m "® u çQ i v +?d p T?Q i`QÈ+- [m€
#ªM b„+ M K M?B ô

>„M M;–K p"M M°B FbM? [m€i ` - tmM; [m M? imv p¬ +MM; ?¶M HQ¢M- M?QM; K¹
`¨M;- /•M +?9M; +?Êi M ioM? i`QM; +?®+ H€i- hB m "® u H¢B [m€i HÈM, ô *€+ ?m
#ªM b„+ +O +€+ M;QÆB- ç•v H¨ H9+ ç +?Q Hk +?m°i M?„i M¨v i?'v HY ;B"M +O
+?9M; F?¬M; +ÁM K°i K M? ;B€T5ô

h? M? •K +O ?„M pW /Si- h?Q h`B M lv ç½ [m€i H M i?2Q, óhB m æ¢B iQÈM; [m•

h?Q h`B M lv ;BK+ M;U tmM; T?QM; t¬M; H M ç–m iB M- [m M #BM? H Q iÈB- /•M
M;QÌB `®M; ;B"M ç½ ?¦ i?¨M? /½ i?9 ?mM; K½M?- M?Q i?Ov i`B m ?QÈM; p T?Q
H¢B ç2K hB m "® u çSM; Î +m®B +MM;X

"BM? bo /•M +?9M; iK i"T +¨M; M;¨v +¨M; M?B m- /MM; i?QÆM; ç•K- /MM; ç Q +?
`,M; +„M- +¦ M;QÌB i?"K +?Q +–K #²M ?Q K¨ t¬M; H M 'm çª- ç¢Q T?d +?d +?®+
i`MM; p•v T?O- ;¨Q F?¦+ i?ªK i?B i- F m iQ +Sm K¢M;X "¼M +?9M; MˆK KÆ +kM; i
p®M ¬M i?m"M M?Q +Wm K¨ F?B T?ªM F?€M; H¢B i?b [mª i?U+ bQ pÈB K½M? ?´ +A
b¨B H M; +ÁM Km®M €+ ç°+ ?ÆM5

æ€K M;QÌB T?šM M° H¨K b Q K¨ b) ?¢ i?O HQm ibM?- iB M i v +?KT çQÊ+ #'i F€
i?B i +¬M- /MM; +?•M ;BšK- K'v i`,K ç¢Q T?d #` H¼i p¨Q i`QM; pÁM; p•v- p¬ +MM
i•vX

hB m "® u i`¬M; i?'v /•M +?9M; T?šM M° K½M? HB i- #B i ç½ F?¬M; +–M KbM? `

æ•K +? i J¢M? L?QÊM;- #„M +? i ç¢Q T?d- HB M iK+ ;B i ? B KQÆB H,K M;QÌB- ?
;BÈB M?Q i? - M?QM; F?¬M; +¦ H¨K +?Q ?„M +ªK i?'v K i KÄB +?9i M¨Q- i`€B M;Q
HQm ç°M;- M¦M; HÁM; Km®M i?YX "B i +´ HY ;B"M ;BÌ T?9i M¨v F?¬M; i? /"T i„i-
M¦ #MM; +?€v- H M i`¨M [m F?m +?Ê- i?B m ç®i æ¬M; æ¬- i?B m ç®i +ª i?B M ?¢

h`Ê ;B9T [mv i F?¬M; i? #Ä /Î M[ +?WM;- +Æ ?°B M¨v ?„M çÊB ç½ H•m- M?'i ç`M
?¨M? ç°M; HÈMX æ°i M?B M M;?o iÈB +€B ;b- [m v ç–m M?bM p T?Q pQÌM ?Q
i`¨M ç–v i`+? K`+?- +?d +¦ KMB ?QÆM; H¨ pšM M?Q +kX L[iY €Q ç2M b m F?B ;B
ç°M; ;b- M¨M; pšM çSM; i`QÈ+ K°i +?"m G¢+ /QÆM; ?²M; pšM +ÁM ?Q¨M ?ªQ p¬ F

L¨M; çSM; Î i`QÈ+ G¢+ /QÆM; ?²M;- /QÈB €M? HY +?B m G¢+ /QÆM; ?²M; FB m
M¨M; pšM H¢M? M?¢i- ç®B pÈB ?¨Q ibM? i`QÈ+ K„i pšM F?¬M; +?9i ç°M; HÁM;- i?
iQM? K¢M; +O M?[M; M;QÌB M¨v- i?"K +?Q F?¬M; #b çQÊ+ K°i +?"m G¢+ /QÆM;

E?¬M; `ªM? ç +•M M?„+ i•K iQ +O M[iY €Q ç2M- hB m "® u #B i KbM? +ÁM T?ªB i
K'v i`,K ç¢Q T?d p®M ?mM; ?½M M?Q ?´ ;BÌ ç½ #B M i?¨M? +?m°i +?¢v [m çQÌM
h? M?•M +?QM? H¨ M?Q i? - M?[M; F ?Q¨M? ?¨M? #€ ç¢Q ;BÌ H¢B i`Î i?¨M? M?[M
F?¬M; M´BX hB M; ` M `d- iB M; +–m tBM i? i?S- iB M; F m +Sm i`¨M M;"T # M i
/QÆM; ?²M;- M?[M; ç¢Q T?d iW iW Qi çB- +?Q ç M F?B i M ç¢Q T?d +m®B +MM;
;½v tQÆM;- h?Q h`B M lv H9+ M¨v KÈB i?Î T?¨Q K°i ?ÆB- [m v ç–m H¢B M¦B, óhB
+€B ;b M[ç•v\ô

hB m "® u i`QM; F?B #¼M ?¼ # Q p•v iB m /B i ç¢Q T?d- H¢B +?9 w ç¢Q T?d +kM;
?QÈM; /kM; K½M? iB M p¨Q- çB m M¨v M¦B `ä L;ä *QÆM; H9+ M¨v Qi M?'i +ÁM +

J¢M? L?QÊM; +¦ i? ç M- #'i [m€ H¨ i?Y /Á tûi ibM? ?bM? ?Q†+ H¨ K°i F) ?Î M¨Q ç¦
ç•v- hB m "® u i?Î T?¨Q K°i iB M;- óh`QÈ+ çB +Sm pB M h?QÊM; sm•M K¬MôX

>„M ;BK+ M;U çB i`QÈ+- imv i F?¬M; +¦ w bÊ ?½B- /•M +?9M; [m M #BM? ?Á ?ûi
K½M? HB iX h`QM; F?B çB M; M; [m +€+ T?QÆM; i?`- +¨M; M;¨v +¨M; M?B m /•
+¨M; M?B m [m M #BM? M;?2 i?'v K¨ +?¢v iÈB- i'i +ª +?d +¦ K°i KK+ iB m- çB i?2Q
ç¢Q T?d çm´B ` F?ÄB æ¬M; æ¬- #ªQ p ;B pB M- #ªQ p ;B¨ i` i`QM; M?¨5

hB m "® u i`QM; F?B #^M; p¨Q mv p¼M; +MM; M,M; HU+ +O #ªM i?•M +´ ç°M; /•M
æ¬- i?b Î M;Q¨B M;¨M /†K Gw lv M ç½ +¦ K°i [mv i ç`M? [m M i`¼M; M?'i i`QM; çÌE

>`+? p,M ç½ bÈK i`QÈ+ F?B i¢Q T?ªM ç½ i?¬M; #€Q iÈB F?„T +€+ [m"M T?K +"M
+?QM? H¨ K°i ?¨M? ç°M; +¦ /U KQmX

ob ?¨M? ç°M; H–M M¨v- Gw lv M ç½ +?m˜M #` K'v M,KX E?B Î i¢B æ¬M; æ¬- ?„M p
+?Q iWM; M;?o ç M ç pQÆM; po M;?B T ;bX L?QM; b m F?B iÈB ç'i h?€B L;mv M
HmB- /½ i•K iW iW #¨M? i`QÈM;X æQÆM; M?B M F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q KÈB ç–m ç½
+kM; i`QÈ+ H¨ +–m iU #ªQ p KbM?- H¢B M?bM T?€i i`B M- b m ç¦ KÈB [mv i ç`M?
p¨Q H'v Zm M h`mM; ç®B pÈB ?„M K¨ M¦B- çQÆM; M?B M H¨ F€ +?B m i®i M?'i- ?„
çQÊ+ çB m FB M ¬M; i`ÌB Qm €BX >„M F?B .QÆM; ZmªM; çQÆM; [mv M ?ÆM KQ
Î i¢B aÆM h•v +–K [mv M- ç–m iB M H¨ Î i¢B "„+ #° G•m S?B M H¨K h?€B h?9- b m
8v ç¢B bS >¨ æ¬M;- ?¬K M v H¢B i?¨M? GQm i?O h?€B L;mv M- ç®B pÈB pMM; ç'i
M?B m M,K M?Q p"v- ?„M [m2M i?m°+ iÈB KS+ F?¬M; i? [m2M i?m°+ ?ÆMX

>„M Î MÆB M¨v i¢Q T?ªM- i`QM; HÁM; +kM; +¦ bU v M i•KX

hW F?B ?„M T?€i ?`+? p,M- imv M +€Q F?m i`W ç¢Q T?d- v M ´M ;B M; bÆM hMv
M;–K ç m çQÊ+ çQ H M ç¨B- p¬ b® i? HU+ +Um T?B i ç m i` M? M? m /U p¨Q- ?
ç m H'v H ç®B ç½B- M?[M; M;QÌB M¨v ç®B pÈB ?„M çQÆM; M?B M +kM; +¦ i•K /U
#ªQ p ;B i°+ #bM? M- i`QM; i? M? i? H¢B +–m T?€i i`B MX

GQ¢B M;QÌB M?Q Gw J"i imv i? HÈM- M?QM; M?[M; M;QÌB M¨v F?¬M; K°i B t2K
?¢X æ¢Q Hw `'i çÆM ;BªM- M;QÌB M¨Q +kM; F?¬M; iBM /•M +?•M H'K i v #MM +¦
+kM; M?Q H¨ bo i°+ poM? pB M F?BM? i?` /•M +?•M H'K i v #MM p"vX æQÌM; [m®
aÆM h•v `'i +¦ mv p¼M;- +?QM? H¨ +?¶ /U i®i M?'i +O #¼M ?„MX

«M i?` ?mvM? ç +kM; ¬K HQ¢B w MB K M¨v i`QM; ç–m- «M i?` H¨ bo i°+ Zm M æ¬M
+¦ mv p¼M;X «M i?` ?mvM? ç +¦ # M;QÌB- «M æ¢B L?½- «M æ¢B G•K- «M æ¢B >
;BÌ +ÁM Î t i¢B l +?•m- «M æ¢B L?½- «M æ¢B >[m ç m Î i¢B h?€B L;mv MX " ?mv
+"M h?€B L;mv M- M,K ç¦ L°B bY i?` H M; hB i æ¢Q >¨M? ç m M¦B # ?mvM? ç M¨v
"'i [m€ hB i æ¢Q >¨M? #ÎB pb +¦ i¨B K¨ #` ;B i- # ?mvM? ç M¨v +kM; #m²M #U+ #
M¨v +kM; F?¬M; ªM? ?QÎM; ç M pB + Gw lv M ç®B pÈB #¼M ?¼ +QB i`¼M; +¦ i?W

h? K /U ?°B M;?` i`W «M æ¢B L?½- «M æ¢B >[m ` - "MB h`+?- GQm >Q^M; *Æ- •M
>°B- Gw EB M h?¨M? +MM; Gw h? .•M ç m +¦ K†iX

>°B ç¨K H–M M¨v +¦ i? M¦B H¨ ?°B M;?` [m•M bU H–M ç–m iB M b m F?B Gw lv M
/B i i`W S?¦ GQm i?O oQÆM; lv- T?K+ ;B i oQÆM; E? M; æ¢i- çQ Gw hoM? çB-
F?¬M; i? i`b ?Q½M- +?"K i` i'i bBM? #B MX

L?QM; i'i +ª K¼B i?S ?„M ç½ bÈK KQm ç² K'v M,K- iB T i?2Q ç m H¨ i?2Q F ?Q +

"MB h`+? p®M pšM H¨ F?¬M; B #B i ç M- H–M M¨v H¢B M;²B Î i` M + Q- F?¬M; T?
imv i- K¨ H¨ #ÎB pb ?„M H'v +?QM i`,K p¢M ?°+ ;¢Q- M,K p¢M çQ¢M pªB- #®M KQA
+mM; i`Ê ;B9T +?Q Gw lv M tm'i #BM?- çB m M¨v F?¬M; i? M;?B M;Ì H¨ bU i`Ê ;
æQÆM; M?B M Gw lv M i`¼M; /KM; "MB h`+? i`W +?mv M M¨v ` - +ÁM +¦ K°i çB K
ç¢B T?B i >¨ æ¬M;- H9+ ç–m i?ÌB "„+ *?m +ÁM i?`M?- "MB i?` +?QM? H¨ +¦ +¬M;
"MB h`+?- i`QM; M°B i•K çQÆM; M?B M +kM; ?v p¼M; KbM? M;¨v b m +?B K +S Z
h`mM;- +¦ i? i?U+ ?B M H¢B +?mv M +kX

L?[M; M;QÌB i? K /U ?°B M;?` [m•M bU H–M ç–m iB M M¨v +kM; t2K M?Q H¨ i•K T?9
M?QM; /mv +?d F?¬M; +¦ GQm o,M hoM?X

GQm o,M hoM? i?"i` +?Q iÈB M v +¬M; H Q `'i HÈM- Qi M?'i ?„M pšM +´ ç°M; Gw
[m Gw h? .•M iB T +"M HB m Gw lv M- ?ÆM M[tm'i ç°M; ` K†i KQÊM bS+ æ°i Z
+?Q Gw lv M i¢K i?ÌB F?¬M; +¦ HQ •m p #B M +QÆM; T?Q #„+- +ÁM H¢B pb ?„M
M¦B H¨ +¬M; H Q i?m°+ ?¨M; ç–m i`QM; KQm ç² H–M M¨vX L?QM; ç®B pÈB GQm o
+¦ HQ¢B +ªM? ;B€+ M¦B F?¬M; M M HÌB- K°i çB K i`¼M; v m M?'i +?QM? H¨- GQm
`ä `¨M;- K¶B H–M Gw lv M M;?o iÈB ç•v- ç m +¦ HQ¢B +ªK ;B€+ M?Q +¦ b¦B Î # M +
o,M hoM? M¨v- ?ÆM M[+QM KbM? Gw h? .•M +MM; GQm o,M hoM? [m M ? `'i i
pÈB ?„M pšM +mM; FQM? +¦ i?W X

"Ä i•K bU [m K°i # M- ?°B M;?` H–M M¨v +–M T?ªB M¦B i?b +?O ç +kM; +?d +¦ K°
ç H'v [m"M h•v >¨5 Gw lv M H M? +?Q ç€K M;QÌB GQm *?€M? >°B Î +€+ [m"M p2
?`+? p,M- /mv +?d +¦ Zm"M i?W * Q æS+ L?Q [m"M h•v >¨ H¨ F?¬M; M?"M- +„i i B M
K„M; Gw lv M H¨ HQ¢M i?–M i†+ iY- * Q æS+ L?Q +MM; Gw lv M p®M pšM #'i ?Á -
HB m +O Gw lv M- [m"M h•v >¨ Î +€+? i•v M K h?€B L;mv M ;–M ? B i`,K /†K- H¨ v
M?B M H¨ T?ªB çª i?¬M; ç–m iB M5

J¨ i`"M +?B M M¨v Gw lv M +kM; H¨ ibM? i? #„i #m°+- #ÎB pb ç®B pÈB iBM? i?–
?QÎM; i`¼M; ç¢BX L?QM; EB M h?¨M? imv +?[M; +?¢+- M?QM; H¢B F?mv i i?B
iQÈM;- h? .•M i?b +¨M; F?¬M; +–M T?ªB M¦B- +S M¬M M¦M; K¨ –K –K t¬M; iÈB- +
+ª i?B M ?¢ +kM; F?¬M; çO +?Q ?„M iB mX _ i`"M i?•M ?mvM? ç - +?B M i`QÌM;
#„i ç–m i¬B Hmv M #¼M ?¼- M?QM; H9+ M¨v #¼M ?¼ +?d H¨ i? K ;B i` M / M? M;
?B K +?Q çB +?d ?mv- M m i?'i #¢B- ?"m [mª b) `'i M;?B K i`¼M;X L;?o iÈB ç•v-
«M æ¢B >[m +MM; •M E? B aÆM- Gw lv M i`–K ;B¼M; M¦B, óæ¢B >[m- H–M M¨v ?
+?9M; i #BM? K½ F?¬M; M?B m H„K- EB M h?¨M?- h? .•M i?b +ÁM i` - H`+? /mv
[m•M- +kM; KQM; æ¢B >[m ç - E? B aÆM ?mvM? +?d çB K M?B m ?ÆM ô

«M æ¢B >[m- •M E? B aÆM çSM; H M i?B H - óæQÌM; +¬M; +¦ H M?- +?9M; i b) /

Gw lv M €M? K„i H¢B `ÆB p¨Q i` M M;QÌB GQm >Q^M; *Æ- i?¨M? F?˜M M¦B, óGQ
ç`+?- i?•M H¨ +?O iQÈM; i`"M M¨v- +kM; KQM; +?d çB K +?Q EB M h?¨M?- h? .•M

GQm >Q^M; *Æ çSM; H M M¦B, óæQÌM; +¬M; [m€ F?2M `²B- GQm K¶ b) H¨K ? i bS

Gw lv M M?bM i?'v # M;QÌB ç®B pÈB ?„M ç m +mM; FQM?- +kM; ?ÆB v M i•K- H9-
h?¨M? +MM; Gw h? .•M M¦B, óEB M h?¨M?- h? .•M- ? B +QM +ÁM i` - F?¬M; `¨
imv i` M / M? M;?o H¨ +?€M? T?¦ h?®M; bQ€B- M?QM; i`"M M¨v M?'i ç`M? T?ªB
?mv- +?B iB i +K i? i?b /Q •M iB M bBM? ç`M?- M m pB T?¢K [m•M F,- b) i?2Q [m

>„M M¦B F?¬M; ;B"M K¨ iU mv- Gw h? .•M +¦ +?9i #om K¬B- Gw EB M h?¨M? H¢B [
im•M HÌB T?K i?•M- i'i M;?2 i?2Q K'v p` iB M bBM? T?•M T?¦ôX

óh? .•M- +ÁM +QM\ô Gw lv M HQ H„M; ?ÄBX

Gw h? .•M F?¬M; i? H¨K ;b F?€+ ?ÆM H¨ M¦B i?2Q, ó>¨B M?B +?ŠM; M?[M; +˜M
M;?2 i?2Q K'v p` iB M bBM? T?•M T?¦- +¨M; T?ªB M;?2 i?2Q ç¢B + T?•M T?¦ôX

J¼B M;QÌB ç m +QÌB- F?¬M; F?Q ?ÆB +?9i F?˜M i`QÆM; ç½ çQÊ+ ?¦ ;BªBX Gw l
H9+ M¨v KÈB ç2K ? B +ÁM p¨Q T?ÁM;- +˜M i?"M /¢M /Á, óEB M h?¨M?- h? .•M- p
i?"K +?Q [m M ? +Æ ?°B ç M Zm M h`mM;- +€+ +QM M?'i ç`M? T?ªB +˜M i?"M K¨ i
i? p°B p¨M; M¦M; MªvX :BÌ T?9i M¨v H¨ H9+ +€+ +QM i¢Q mv iQM- i?¨M? H"T +¬M;
t TôX

Gw EB M h?¨M? ;"i ç–m p•M; /¢- Gw h? .•M +kM; i?m ?²B p K†i +QÌB çM - ç°i M
pšM +ÁM +?Q i`Î H¢B- +? +?ŠM; T?ªB ç½ T?€B M;QÌB çB i?¬M; #€Q `²B b Q\ô

Gw lv M M?Qm K¨v- óæQ+? t€+ +¦ +?9i F€ [m€B- L;mv M *€i M¦B h?ªB L;¼+ F?¬M
+?Q H½Q #°+ H¢B çB i?¬M; #€Q- M?QM; ?B M i¢B H½Q #°+ +kM; F?¬M; +¦ iBM iS

F?¬M; i?¬BôX

Gw EB M h?¨M? HQ H„M; M¦B, óh?ªB L;¼+- a¨B h?B m ç m H¨ i`Ê i?O i®i +?Q +?
iBM iS+ `'i M? M? b) iÈB æ¬M; æ¬- +QM +?d bÊ #¼M ?¼ +ÁM +?Q +¦ `ÌB çB- i?b

Gw lv M HQ H„M; Qm iQ- i`QM; H9+ M?'i i?ÌB +kM; M;?o F?¬M; ` T?QÆM; T?€T
ó*? - +QM bÈK ç½ M¦B ç iU KbM? çB `²B- M?QM; +? +S F?¬M; +?Qô Gw lv M T?
óæS +QM ;€B #'i ?B m M¨v- i +S t2K M?Q F?¬M; +¦ çS +QM ;€B M¨v5ô

óL?QM; i`W h?ªB L;¼+- +ÁM +¦ M?[M; M;QÌB F?€+ ô Gw EB M h?¨M? HQ H„M; M¦B

Gw h? .•M ç°i M?B M M¦B, ó*? - bU ibM? ?B M M v +'T #€+?- tBM +?Q T?ûT +Q
#€Q- M m i?"i bU +¦ +?mv M- +ÁM +¦ i? pB M i?OôX

Gw lv M i? M M? K°i iB M;- ó>¬K M v +?d +¦ i? H¨K M?Q i? - h? .•M- +QM H"T iS

h?QÊM; sm•M K¬M- >d h`[K¬M ç m H¨ v m ç¢Q M;Q¢B i?¨M?- imM; ?Q¨M? ;B Q i?
F?¬M; M?Ä- +¦ i`¼M; #BM? ;€+- T?ÁM; M;U `'i +¦ [mv K¬- ç¢Q T?d i`QM; H9+ +'T
æÊB F?B hB m "® u /šM #BM? bo /•M +?9M; çB iÈB i`Ê ;B9T- iB M; ?Q M ?¬ M?Q

aÈK +¦ #BM? iQÈM; i?O +Y i?¨M? ç M tBM +?d i?`- >Q¨M; S?O o¬ ."i F?¬M; ç2K
K„i- M?QM; i`QM; K„i #BM? iQÈM;- æ¬M; æ¬ M;mv +Æ i`QÈ+ K„i K¨ +¦ i? çSM; `
+?•M +?QM? H¨ iQÈM; [m•MX

hB m "® u mv / M? i?"i ` #¼M ?¼ +kM; #B i- M?QM; hB m "® u b m F?B p¨Q æ¬M
?B M- `²B F?¬M; i?'v H° /B M- F?¬M; F?ÄB H¨K +?Q #¼M ?¼ i`QM; HÁM; i?„+ K„+
hB m "® u /šM i?2Q #BM? bo /•M +?9M; ç M i`Ê ;B9T- H¢B M;?2 M¦B ç¢Q T?d p¨Q
"® u iU KbM? i`m b€i +U ç¢Q J¢M? L?QÊM;- i?b F?¬M; F?ÄB `'i H¨ T?'M +?'M F?•
iQÈM; KÌB hB m "® u H M i?¨M? [m M b€i ibM? ?bM? ç`+?X hB m "® u H2Q H M ç
ç¢Q T?d # M M;Q¨B K†+ /M ç¬M;- M?QM; H¢B +kM; F?¬M; +¦ M?B m +¬M; +K +¬M;
M i•K- #B i H–M M¨v #'i [m€ +?d H¨ L;ä *QÆM; i?Y /Á tûiX >„M F?B i`'M i?O hQÆ
ç€K M;QÌB hW h? hQ+? M;?B M +Sm [m T?QÆM; T?€T i?O i?¨M?- H9+ M¨v T?•M
+kM; `ä `¨M;X

h`QM; M;Q¢B i?¨M? ?B M M v- ?„M iQM? H¨ HÈM M?'i- H¢B #ÎB pb pW KÈB iU Kb
i?O i?¨M? +kM; T?K+ ?„MX

hB m "® u iÈB >mv M K¬M- T?€i ?B M MÆB M¨v T?ÁM; M;U HÄM; H Q M?'i- M; v
F} #BM? J¢M? L?QÊM; H¨ iW MÆB M¨v i`U+ iB T b€i M?"T- p®M [m€ MY H¨ Km®M
F?¬M; M;Ì H¢B +? i i`QM; i v hB m "® uX

hB m "® u T?•M T?¦ /•M +?9M; i¢K i?ÌB ç2K ç'i ç´ H'T H¢B- F?¬M; +?Q ` p¨Q- +
i?ÌB- H¢B +?Q #BM? bo i¢B i?¬M; ç¢Q #® i`Q ?¨M; `¨Q +?¬M; b„i- T?•M T?¦ K'v i`,
+¦ ;b M;mv ?B K- ç€M? i`®M; +ªM? #€QX >„M +kM; #B i HQ¢B #® i`Q M?Q p"v i?"
+ª T?ÁM; #` ç m i"T i`mM; Î M°B i?¨M?- HQ¢B T?ÁM; #` M¨v M;,M çQÊ+ M?'i i?ÌB
L?QM; /•M +?9M; ç m #B i ç•v H¨ [m M ? ç M iQM? K¢M; #ªM i?•M- M M ç m ` bS+
HÁM;- +¦ i? /ÌB +ª M9B h?€B bÆM- `'i M? M? iQ¨M #° T?•M T?¦ ç½ çQÊ+ ?Q¨M i?

o¬ Hm"M H¨ #BM? bo- iQÈM; HoM? ? v /•M +?9M; ç m M?bM p T?Q hB m "® u- h
óhB m æ¢B iQÈM; [m•M- +?9M; i ?B M i¢B M M H¨K +€B ;b #•v ;BÌ\ô

>„M F?B tQM; ?¬ hB m iQÈM; [m•M H¢B i? K K°i +?[ç¢B- F?¬M; M?Q p"v +kM; F?
i`QM; HÁM;X æ•v +kM; H¨ hB m "® u +ÁM i` - M m F?¬M; ç½ i¬M tQM; H¨ hB m H
çQÌM; çB ?„M +?d i?'v hB m "® u +?ûK ;B†+ HÊB ?¢B- tY bU i?QM; /QM;- T?•M T
T?K+ b€i ç'i- i?–K M;?o æ¢B iQÈM; [m•M M?Q p"v pb b Q i`B m çbM? H¢B F?¬M;
[m•M ` i v- # p¢M iBM? #BM? æ¬M; æ¬ H¨K b Q K¨ i®M; i€M; p¨Q i v i†+ ç¢Q çQ
i` M i`B m çbM? #¼M ?¼ F?¬M; #B i- M?QM; h?Q h`B M lv +?d `ä `¨M;- MÆB M¨v
M¨v +¦ ?mvM? ç i, Km°B +O ?„M- æ¬M; æ¬ F?¬M; i? K'i- ?v p¼M; +O æ¬M; æ
i`mM; Î i` M M;QÌB hB m "® u5

hB m "® u M?bM i?'v #BM? bo /•M +?9M; T?€B i`QÈ+ i'T M"T- HB + K„i M?bM [m
H¨ ç–m M;QÌB- i`QM; HÁM; +ªK F?€B- i`–K ;B¼M; M¦B, ó*€+ ?mvM? ç æ¬M; æ¬-

>„M F?¬M; +¦ ?¬ ?¨Q F?˜m ?B m ;b- +?d çÆM ;BªM K°i +•m- /•M +?9M; æ¬M; æ¬
i`ÌB HQM; ç'i MÎ i`ª HÌB, óhB m æ¢B iQÈM; [m•M KÈB F?´ +U+ô .•M +?9M; €M? K
p¨Q H9+ æ¬M; æ¬ +'T #€+? M?'i çSM; ` - #¼M ?¼ poM? pB M F?„+ ;?B i`QM; HÁM

hB m "® u `'i Qi F?B H¨K +€B i`Á /B M i?mv i H¨K K ?Q†+ HÁM; M;QÌB- i`QM; H9
+?Q i®i- çÊB F?B •K i? M? ?¢ tm®M; #Èi- H9+ M¨v KÈB F?) i?Î /¨B, ó>¬K M v ç¢
/Si- i?b ç½ +¦ #BM? bo Î T?Q M;Q¨B M?'i + Q ;B¼M; ;¼B- óhB m æ¢B iQÈM; [m•
#˜K #€Q5ô

hB m "® u ?ÆB M;¢+ M?B M- i?–K M;?o KbM? H9+ M¨Q +¦ [mv M HÊB HÈM M?Q p'
#˜K #€Q [m•M ibM?\ .•M +?9M; iU ç°M; i`€M? ` K°i +QM çQÌM;- +¦ #BM? bo p°B
;®B tm®M; M¦B, óhB m æ¢B iQÈM; [m•M- >²B G¢+ h?QÆM; ç½ #` L;ä *QÆM; +?
i?¨M? #˜K #€Q- i iÈB MÆB M¨v i?¬M; #€Q +?Q hB m æ¢B iQÈM; [m•M- tBM iQÈM
•K i?–K +?Êi H¢M?- i?–K M;?o L;ä *QÆM; ?¬K M v i?"ibU i? F?¬M; i? +?®M; ç
+ª K¼B +?mv M M?bM M?Q +'T #€+?- M?QM; ç m +¦ i–M; +¦ HÈT- i–M; i–M; ûT b€
+O æ¬M; æ¬ iB m ? Q i? HU+ +O ?„M- i?b ?"m [mª F?¦ +¦ i? ;€M? M´BX

.•M +?9M; t¬M t Q ?ŠM H M- h?Q h`B M lv F?˜M i`QÆM; M¦B, óæ¢B iQÈM; [m•M-
h?QÆM; H¨ K M? K¢+? +O æ¬M; æ¬- MÆB M¨v K°i F?B K'i- æ¬M; æ¬ HQÆM; i?U
H¨K b Q +¦ i? i?O\ sBM hB m æ¢B iQÈM; [m•M ç`M? çQ¢i5ô

>„M [m€ K°i ;®B tm®M;- €M? K„i i`¨M ç–v i? i?B iX Í i`QM; HÁM; ?„M- hB m "® u
æ¬- +?d i`¬M; KQM; ?„M +¦ i? M;?o ` K°i #B M T?€TX

h?Q h`B M lv [m€ tm®M;- +€+ #BM? bo +kM; [m€ tm®M; i?2Q, ósBM hB m æ¢B iQ
æ¬M; æ¬5ô

hB T i?2Q #BM? bo +?QM? H¨ /•M +?9M; `–K `–K [m€ tm®M;- ?¬ HÈM, ósBM hB m

hB m "® u i?–K M;?o i F?¬M; T?ªB H¨ i?–M iB M- H¨K b Q +¦ i? #B M ` çQÊ+ HQ
T?ªB M¦B +€B ;b ç¦- i`–K M;•K K°i H9+ KÈB M¦B, óG9+ M¨v pB + +'T #€+? +?QM?
>²B G¢+ h?QÆM; ô

ósBM hB m iQÈM; [m•M tm'i #BM? çQ¢i H¢B >²B G¢+ h?QÆM;Xô h?Q h`B M lv HÈ

.•M +?9M; #BM? bo ç m ?¬ i?2Q, ósBM hB m iQÈM; [m•M tm'i #BM? çQ¢i H¢B >²B
i`ÌB `ÊT ç'i- `mM; ç°M; æ¬M; æ¬X

hB m "® u +QÌB F?´ M¦B, óh?"i ` ?¬K M v i i?®M; HoM? +€+ M;QÌB- ç½ H¨ F?¬M
çbM?- M m Km®M H¢B tm'i #BM?- i +?d bÊ ?[m i•K p¬ HU+ ô

æ°i M?B M +¦ K°i /•M +?9M; M?ªv /UM; H M- ç9M; H¨ iB m M?`Î i`¨ H•m FB - ?„M K
M¨v KÈB t¬M; ` - i`U+ iB T +?¢v iÈB `²B [m€ tm®M; M¦B, óhB m iQÈM; [m•M- h`Q
?¢M; #Ä çB- M;QÌB M?¨ #` ç¢Q T?d ?¢B K M?- #B i b m F?B ç¢Q T?d p¨Q æ¬M; æ¬
h`QÆM; hB m L;Qm HÌB F?¬M; ç€M; ;b- +¨M; #B i hB m iQÈM; [m•M F?¬M; i? tm'i
i?–M +ªM H®BX h`QÆM; hB m L;Qm F?¬M; +¦ #ªM H½M? ;b- +?d +¦ K°i +€B ç–m-
çB- KQÌB i€K M,K b m H¢B H¨ K°i i` M; ?€M iY5 >¬K M v /€K M¦B ` M?[M; HÌB M¨
M?"M5 hB m iQÈM; [m•M- i M;mv M w çB i?2Q M;QÌB F?€M; T?d- +?Q /M /®+ ? i
;®B i`QÈ+ M°B i?¨M? +–m oB i pQÆM; +?Q hB m iQÈM; [m•M H½M? #BM?- Km®M

>„M b m F?B M¦B tQM; M?[M; HÌB M¨v- i?b çSM; H M- tQ v M;QÌB H Q ` F?ÄB ç€
H¢BX

hB m "® u €M? K„i b€M; M;ÌB- `QM; `QM; M¦B, óJm®M çB- i p¨ M;QÆB +MM; çB5

>„M +?d H¨ #bM? i?ªM M¦B K°i +•m- h`QÆM; hB m L;Qm M;?2 çQÊ+- MQÈ+ K„i
óæQÊ+- i¢ ÆM iQÈM; [m•M5ô

.•M +?9M; M;?2 çQÊ+ ? B M;QÌB ç®B ç€T- F?¬M; F?ÄB ç´B b„+- ioM? H†M; K°i H
? B #QÈ+ i?B H M¦B, ó>´ L? G M; iQÈM; h?Q h`B M lv M;mv M çB i?2Q hB m æ¢

óh®i5ô hB m "® u p¶ K¢M? H M p B ?„M- i`–K ;B¼M; [m€i, óæ m H¨ ?€M iY5ô ó>´
h`–M M;mv M i?2Q hB m æ¢B iQÈM; [m•M çB i`QÈ+ i?dM? #BM?ô G¢B +¦ K°i #BM

ó*?B i h`MM; G M; iQÈM; >¨M *?'M M;mv M çB i?2Q5ô

ó>MM; ok G M; iQÈM; J°+ GQÆM; >MM; M;mv M çB i?2Q5ô

óæ¬M; æ¬ h?¬B ;B h?¬B o¼M; hMM; M;mv M çB i?2Q ô óæ¬M; æ¬ * Q ;B * Q J°M
óGQM; S?QÊM; i`¨ H•m Gw Zmw M;mv M çB i?2Q ô

h`QM; H9+ M?'i i?ÌB çSM; ` +¦ iQÈM; HoM?- +¦ #BM? bo- +¦ bo i°+ ç¢B ;B - +¨M; +
+?9M; Î T?QÆM; t +kM; ?¬ iQ H M- ó.•M +?9M; æ¬M; æ¬ M;mv M çB i?2Q hB m i

hB M; ?¬ +O ?¨M; p¢M ?¨M; M;?¨M M;QÌB- `mM; ç°M; +ª i?B M ç` - hB m "® u H M
M¦B, óh®i- +?9M; i +kM; M M çB i?dM? #BM?- b m ç¦ ç2K L;ä *QÆM; ç€M? +?Q +

hB m "® u K°i KbM? çB i`QÈ+- /•M +?9M; æ¬M; æ¬ `–K `° çB i?2Q- F i i?¨M? K°
F?¬M; i? M;,M +ªM5

jReX *?QÆM; jRe, S?ªM *¬M; Ui?QÊM;V

h`QM; F?B Gw lv M i¢B h'M .QÆM; M¦M; `m°i HQ H„M;- i?b Gw h?ªB L;¼+ +kM; M?
çQÊ+ +?QM? t€+ w ç² +O T?K i?•M- i`QM; HÁM; +kM; M;?B ?Q†+ F?¦ ?B mX

L?QM; M¨M; /M b Q +kM; F?¬M; /€K iU iB M `ÌB æ¬M; æ¬- H¢B +¨M; F?¬M; +¦ /k
[mv M `ÌB F?ÄB æ¬M; æ¬- #ÎB pb M m #` i`B m çbM? #B i çQÊ+- i?b ç•v H¨ i°B +
+¦ iK+ H - i`¼M; i?–M i?b T?ªB çB i?2Q M m ?Q¨M; i?QÊM; ` M;Q¨B- K¨ ;B [mv
H¢B æ¬M; æ¬- iU iB M `ÌB çB- i°B ç²M; pÈB KQm T?ªMX L¨M; K¢Q Km°B /šM M;QÌ
T?Q T?K i?•M- i?"K +?Q b) H¨K HQ¢M M?[M; #® i`Q +O T?K i?•MX J'v M;¨v M v
tY- ç½ T?€B M;QÌB ?–m çB h'M .QÆM;- M?QM; pšM F?¬M; +¦ iBM iS+ i`Î p X L;?2
+'T #€+?- #B i ç•v H¨ iB M; +ªM? #€Q- F?¬M; F?ÄB FBM? ?½BX

æ¬M; æ¬ +kM; ç½ #` ç¢Q T?d i'M +¬M;- F?¬M; +–M M¦B +kM; #B i- ibM? i? ç½ iÈ

Gw h?ªB L;¼+ M;?o iÈB ç•v i?b T?•M T?¦ ;B [mv M +?È +¦ iMv w çB H¢B- #ªM i?•
+?9iX JÈB pW ` F?ÄB T?O ç - i?b i?'v a¨B h?B m ç M; çB iÈB- M?bM i?'v Gw h?
T?¨Q K°i ?ÆB M¦B, óh?ªB L;¼+- M¨M; Î ç•v H¨ i®i `²BôX

Gw h?ªB L;¼+ F?¬M; +¦ +?9 w iÈB p K†i €v M€v +O a¨B h?B m- HQ H„M; ?ÄB, óa
;b tªv ` \ô

a¨B h?B m F?˜M i`QÆM; M¦B, óh?ªB L;¼+- F?¬M; ´M `²B- [m•M L;ä *QÆM; i'M +-
i`QM; i?¨M? ç m H¨ ç¢Q T?d- i +?d bÊ M¨M; +¦ pB +- H9+ M¨v KÈB p°B p¨M; +?¢v

Gw h?ªB L;¼+ i`QM; HÁM; +mM; +¦ +?9i 'K €T- p¬ Hm"M M?Q i? M¨Q- ç®B pÈB K°
M?•M [m M i•K ç M M¨M;- i?b +kM; ç½ H¨ K°i +?mv M `'i ?¢M? T?9+X a¨B h?B m +
H) iU iB- +¦ H) F?¬M; #^M; hB m "® u- M?QM; i'K HÁM; Qi M?'i +kM; +?d i"T i`mM
M¨M;- çB m M¨v +kM; çO ç +?Q M¨M; F?¬M; Km®M #m¬M; #Ä M K M?•M M¨v- +¨M
i? M? K B i`9+ K½X

:†T çQÊ+ M;QÌB v m KbM? +kM; ç½ H¨ F?¬M; / /¨M;- M m M?Q KbM? +ÁM +¦ i? v
pÈB `'i M?B m M;QÌB K¨ M¦B- ç½ H¨ +?mv M ?¢M? T?9+ M?'i `²BX

L?bM i?'v Gw h?ªB L;¼+ F?¬M; M¦B- a¨B h?B m ?B m H–K w M;?o - HQ H„M; M¦B
?bM? M?Q ç½ HmB #QÈ+- +?9M; i K m `ÌB F?ÄB æ¬M; æ¬- i +?d bÊ æ¬M; æ¬ `'i

æ¬M; æ¬ F?¬M; ;BÈB M;?B K- M m M?Q æ¬M; æ¬ #` ç¢Q T?d # Q p•v- +?9M; i +
p¨M F?¦ F?,MôX

Gw h?ªB L;¼+ M?Qm K¨v M¦B, óL?QM; i pšM +?Q M?”M çQÊ+ iBM iS+ +O T?K i
+? i K¨ T?€ ?Ov ç¢B bU +O T?K i?•M\ô

óL?QM; T?K i?•M M¨M; ô a¨B h?B m Km®M M¦B H¢B i?¬BX

Gw h?ªB L;¼+ `®i +m°+ +?9 wiÈB p F?€+ i?QÌM; +O a¨B h?B m- ó*? i H¨K b Q

óE?¬M; +¦ ;b\ô a¨B h?B m i`QM; HÁM; i?®M; F?´ F?¬M; +?`m M´B- M?QM; `®i +m
iQÈM;X >„M i?¨ ``M; çB ibK +? i- +kM; F?¬M; Km®M +?Q Gw h?ªB L;¼+ #B i?„M H
M;QÌB- +?Q /M ç M #M ;'T i`,K H–M- i?b `®i +m°+ +kM; b) +¦ H9+ #` ?Q¨B M;?B p¢

Gw h?ªB L;¼+ M?bM a¨B h?B m K°i H9+ H•m- óa¨B h?B m- +?¨M; +¦ T?ªB +¦ +?mv
+?ŠM; H) +¦ +?mv M ;b ô

a¨B h?B m +m®M; [mQi H„+ ç–m- óE?¬M; T?ªB- F?¬M; T?ªB5ô

óo”v i?b H¨ +€B ;b\ô Gw h?ªB L;¼+ ?ÄB iÈBX

a¨B h?B m F?¬M; /€K M?bM Gw h?ªB L;¼+- ? B i`ÁM; K„i tQ v +?mv M M¦B, óh M
T?ªB iU [mv i- M m H M? i¬M #B i +?9M; i MÆB M¨v F?˜M +'T- +kM; b) F?¬M; i`€
+kM; i`¨M ç–v i?®M; F?´- óL?QM; +¦ ç¬B F?B ô

L¨M; HÌB +ÁM +?Q /Si- +?Êi [m v ç–m M?bM p T?Q +m®B T?®- +¦ +?9i i?'i b„+
h?B m M?bM [m - +kM; i? v ç´B b„+ K†iX Í +m®B T?®- +¦ K°i M;QÌB i`–K M;QM; çB
ç€K M;QÌB M?Q MQÈ+ i?Ov i`B mX

æ€K M;QÌB `'i H¨ +´ [m€B- +¦ iQÈM; bo- +¦ #BM? bo- +¦ bo i°+- +¦ i?QÆM; M?•M-
/•MX *ª ç€K M;QÌB i?¨M? T?–M ?¶M ç°M- M?QM; ç m w +?Q p[M; p¨M;- #QÈ+ +?•
+?S H¨K +?Q M;QÌB i FBM? ?½BX

óG¨ hB m "® u5ô Gw h?ªB L;¼+ i?'T ;B¼M; ?¬X

a¨B h?B m #'i +?'T ;?2M ;?ûi- F€ [m€B M¦B, ó>„M Km®M i¢Q T?ªM b Q\ a Q H¢B
i?2Q ?„M i¢Q T?ªM\ô

hB m "® u F?B çB M; M;[m ? B M;QÌB- +kM; F?¬M; +¦ M?bM H¢B- +?d i`U+ iB T ?
ç€K M;QÌB T?Q b m M?Q MQÈ+ i?Ov i`B m K¨ MM MM çB i?2Q- b„+ K†i +kM; M;
i?2Q p¨B #QÈ+- M;?2 çQÊ+ +€+? ç¦ F?¬M; t /•M +?9M; ?ÄB- ó*€+ M;QÌB ç M; H¨K

óhB m iQÈM; [m•M pb /•M +?9M; æ¬M; æ¬ i?dM? #BM? +?®M; H¢B ç¢Q T?d5ô

óL?[M; M;QÌB M¨v i¢B b Q H¢B çB i?2Q\ô

ó:B M i?–M +?”M çQÌM;- #¨B tQ+? hB m æ¢B iQÈM; [m•M- iMv w ç ç¢Q T?d ?Q¨M?
ç€M?X *?9M; i H¨ çB i?2Q hB m iQÈM; [m•M +MM; i?dM? #BM? tm'i FQ+? ç¢Q T?

ósm'i #BM? Hm¬M /Q i`B m çbM? [mv i ç`M?- M¨Q +¦ ç¢Q Hw /•M +?9M; i?dM? #BM
;B K b Q\ô

ó*?9M; i +? i +ÁM F?¬M; bÊ- +ÁM bÊ M;²B M?¨ ;B K b Q\ô

óL;QÆB +ÁM +¦ K°i M?¨ ;B¨ i` - M;QÆB F?¬M; bÊ +? i b Q\ô

óhB m iQÈM; [m•M [mv M + Q +?S+ i`¼M; +kM; F?¬M; bÊ- i i?b bÊ+€B ;b\ *QM
+kM; M M Q M? Q M? HB i HB i K¨ b®M; K°i H–M b Q\ L;QÆB t2K- MÆB M¨v M;QÌ
+ Q [mw ?ÆM- M;QÌB M¨Q iQM? K¢M; F?¬M; bQ pÈB +?9M; i +ÁM ç€M; ;B€ ?ÆM\
F?¬M; bÊ+? i- +?9M; i b Q +ÁM T?ªB HQ H„M; M?B m M?Q p”v\ô

óæ9M; p”v- i +kM; çB5ô

*¨M; M;¨v +¨M; M?B m /•M +?9M; ;B M?”T p¨Q /ÁM; +?ªvX Gw h?ªB L;¼+ M?bM i?’
iÈB p¨B #QÈ+- `®i +m°+ /WM; H¢B-[m v ç–m H¢B M?bM p T?Q a¨B h?B m-+ m
i? i?dM? #BM? F?€M; T?d- æ¬M; æ¬#` p•v M¦B F?¬M; +?WM; +¦i? ;BªBôX

a¨B h?B m ?W H¢M? K°i iB M;-b„+ K†i t M? Kûi- M?QM; H¢B +?d M;?o ç M-hB m
;B®M; M?Q H¨i¢Q T?ªM-i`B m çbM? b Q +¦i? /mM; ?„M\ L?QM; +?d M?9+ M?Q+
;b ` -#ÎB pb ç®B pÈB hB m "® u H¨K #’i F€ +?mv M ;b-ç m F?¬M; i? /MM; H)i?Q

hB m "® u /šM i?2Q K¼B M;QÌB çB iÈB ç¬M; i?¨M? hmv M L?•M K¬M-MÆB M¨v +Y
i?¨M? ç½ bÈK çSM; ç–v #BM? bo-;BQÆM; +mM; H„T i M-i`”M ç` bŒM b¨M; ç¦M [

hB m "® u M;WM; #QÈ+-[m v p b m pmM; i v H M-K¼B M;QÌB ç m ç²M; HQ¢i /W
hB m "® u i`–K ;B¼M; ?QÈM; iÈB #BM? bo Îi` M iQÌM; i?¨M? ?¬, ó>[m FB m p æ
ç•v-F?¬M; #B i?¬K M v i?O p ç¬M; i?¨M? H¨p` G M; iQÈM; M¨Q\ô

GQm h`QÌM; *mM; M?¬ç–m ` -i` M ç–m iQÌM; M¦B HÈM, óhB m iQÈM; [m•M-M;C

hB m "® u i`–K ;B¼M; M¦B, óhB m "® u tBM ;†T oB i pQÆM;-i?QÆM; i?ªQ +?mv M

óo”v T?Q b m M;QÆB M?B m M;QÌB M?Q p”v ç H¨K +€B ;b-Km®M i¢Q T?ªM b Q\
M¦BX

.•M +?9M; t¬M t Q H M-+¦M;QÌB K„M; +?YB +˜m i†+-+¦M;QÌB +ÁM M?†i ç€ pKM ?
H M-M?QM; iQÌM; i?¨M? i?”ibU `’i + Q-?m®M; +?B H¢B +ÁM +€+? ?°i?¨M? ?¨-H
/•M +?9M; T?šM M° F?¬M; +–M M¦B +kM; #B i-GQm h`QÌM; *mM; i?’v i? H¢B +¨M
;B¼M; M¦B, óhB m "® u-M;QÆB i?•M H¨>[m FB m p æ¢B iQÈM; [m•M +O i`B m
M?Q p”v M;?o Km®M i¢Q T?ªM b Q-i?”ibU T?K bU +QB i`¼M; +O i`B m çbM?-
+?`m i`¦B-i b)?QÈM; iÈB oB i pQÆM; #B M?°+?Q-+ÁM M m F?¬M;-+?d bÊ M?[
F?¬M; K°i B +¦i? +ÁM K¢M; b®M;ôX

.•M +?9M; H¢B +¨M; T?šM M°-FB M ç`M? w MB K iB m iY M¨v ç€M; +? i i`QM; ç–m
M;?o-H½Q iY +?QM? H¨?v p¼M; M;QÆB M¦B M?Q p”v-i`”M M¨v tBM ;†T +kM; ç½
M;,M çQÊ+X L;QÆB +¨M; M;,M +ªM-H¢B +¨M; +?SM; KBM? /•M +?9M; ç²M ç½B H
/•M +?9M; OM; ?° KbM?X h` M çÌB M¨v Hm¬M Hm¬M +¦M?[M; M;QÌB M?Q i? -+?d
+?9i HÊB #ˆM; ç–m `m²B i`QÈ+ K„i-K¨[m M çB ç¢B +m°+X

óGQm G M; iQÈM;-+?9M; i F?¬M; T?ªB H¨i¢Q T?ªM5ô :BªB i?Q+? F?¬M; T?ªB H
lvX h?Q h`B M lv H9+ M¨v Î M; v # M +¢M? hB m "® u-+ m K¨v HÈM iB M; M¦B, ó>E
#` +?B K-G¢+ E?˜m h?QÆM; #` +?B K-KÈB pW +¦[m•M ibM? #˜K #€Q >²B G¢+ h
HoM?5 *€+ F?Q H9 tmM; [m M? G¢+ .QÆM; ç m ç½ K’i-æ¬M; æ¬H¨K b Q +¦i?
pQÆM; ç®B T?¦M?Q i? M¨Q\ >B M i¢B #BM? ?Q M; K½ HQ¢M-ç¢Q T?d ?Q¨M?
æ¬M; æ¬-FB m M;¢Q M; M; M;QÊ+ H¨K M;QÌB M;QÌB T?šM M°-K¨?ÆM ? B KQÆ
pšM €M #BM? #’i ç°M;-iMv w ç ç¢Q T?d L;ä *QÆM; ?Q¨M? ?¨M?X sBM ?ÄB >Q¨
iQÎM; ;b\ >¬K M v ç¢Q T?d L;ä *QÆM; ç M i’M +¬M;-ç½ / /¨M; +¬M; T?€ M;Q¢B
F?´-tBM ?ÄB i`B m çbM? +¦+€B M?bM ` b Q\ >¬K M v ç¢Q T?d L;ä *QÆM; / /¨
T?€ F?„T MÆB-M m F?¬M; +¦hB m iQÈM; [m•M çB ` +?®M; çÐ-i?b #¼M +?9M; ç
>Q¨M; S?O iQÈM; [m•M Î MÆB M¨Q\ >¬K M v ô

óæO `²B5 h?Q h`B M lv-M;QÆB Km®M T?ªM b Q\ L;QÆB +¦#B i-+?d #ˆM; HÌB
+?QM? H¨i°B +?ûK ç–m F?¬M;\ô GQm h`QÌM; *mM; T?šM M° [m€i-?„M H¨>´"Q
H¨>´L? G M; iQÈM;-M m M¦B p +?S+ p` i?b iQÆM; ç²M;X L?QM; ?„M i?O M°B
o¬.”i ;B Q ?ªQ-ç` p` i`QM; i`B m bQ pÈB h?Q h`B M lv ?B M M?B M H¨+ Q ?ÆM
E?˜m-oB i pQÆM; pb +’T #€+? +–M M;QÌB-+?d T?¢i GQm h`QÌM; *mM; #´M; H°+
p`+O ?„MX .M b Q H¨K G M; iQÈM; +kM; T?ªB +¦F?ª M,M; p [m•M bU-/•M +?9M
+kM; F?¬M; i? i? v i? X G9+ M¨v M;?2 h?Q h`B M lv M?„+ H¢B +?mv M tQ -+ÁM
h?QÆM;-F?¦i`€M? F?ÄB +¦+ªK ;B€+ M?Q p i i?QÆM; +k ç m M?S+-F?¬M; F?ÄB

h?Q h`B M lv +kM; F?¬M; 9v F}-iB M H M K°i #QÈ+ M¦B, óh?Q h`B M lv +kM; F?¬
+?9M; MÆB M¨v +kM; F?¬M; Km®M T?ªM-h?Q h`B M lv bÊ +? i-M?QM; M m +¦i?

oB i pQÆM; idM? M;°- h?Q h`B M lv K†+ /M bÊ +? i- M?QM; +kM; M;mv M +? i5ô

GÌB +O ?„M Q M; Q M; +¦ HU+- /QÈB €M? i¨ /QÆM;- FûQ i?2Q +€B #¦M; i?"i /¨B-
+?Q /Si- h?Q h`B M lv ç½ +?"K `½B ?QÈM; p T?Q ç¬M; i?¨M? K¨ çB [m - K†+ /
M?QM; +kM; F?¬M; /WM; H¢BX

hB m "® u M?bM i?'v +€B #¦M; i?"i /¨B +O h?Q h`B M lv- i`QM; HÁM; +?Êi ç°M;- M
M;?o i?b ` ç½ ;–M ç M ?Q¨M; ?¬MX

>¬K M v [m i?"i M? M?- K¼B M;QÌB [m€ MY H¨ ç m ç¦B #KM;- M?QM; H9+ M¨v- i`
M° #'i #bM? i`¨M M;"T- F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q H¢B +ªK i?'v ç¦BX h•K iQ tQ v +?mv
iB M H M- +?¢v iÈB # M +¢M? h?Q h`B M lv- KdK +QÌB M¦B, óJm®M i?dM? K M?-

>„M /QÈB +€B M?bM +?^K +?^K +O i?¨M? #BM?- M?QM; pšM M?¨M M?½ HYM; i?
F?¬M; ç w- h?Q h`B M lv i`QM; HÁM; FQM? M - i`–K ;B¼M; M¦B, óhB m iQÈM; [
i?¨M? / M?- h`B M lv p®M F?¬M; iBM T?K+- M?QM; [m +?mv M M;¨v ?¬K M v- h`B
çQÊ+ [m2M pÈB M;QÌB M?Q iQÈM; [m•M- +kM; H¨ ç€M; ;B€ôX

hB m "® u i`–K ;B¼M; M¦B, óoB i pQÆM; imv +ÁM i` - M?QM; H¨ M;QÌB i?¬M; KB
i iBM M;QÌB M?'i ç`M? b) +?Q +?9M; i K°i +•m i`ªHÌBôX

óJm®M i?dM? K M?- iQM? Hm¬M +ª i 5ô h`QÆM; hB m L;Qm +?¢v iÈB- +MM; hB m
"® u M?bM [m - F?¬M; F?ÄB HmB ` T?Q b m K°i #QÈ+- HQ H„M; M¦B, óhB m iQÈM

hB m "® u FûQ i v h`QÆM; hB m L;Qm H¢B- KdK +QÌB M¦B, óGQ¢B ?€M iY i`¼M
M;QÆB- +?Q /M H¨ M;QÌB M¨Q +kM; ç m T?ªB M;Y ç–m K¨ M?bM- i¢B b Q H¢B F?

æQÊ+ K°i HÌB ç€M? ;B€ M¨v +O hB m "® u- h`QÆM; hB m L;Qm MûiK†ib€M; H M
i`¨M i` /kM; F?Q- b¦M; p B +MM; hB m "® u +kM; F?¬M; M¦B ;b M[X *¦ H) p¨Q H9+
` pšM FûK ?ÆM çSM; H M- /€K çSM; ` KÈB H¨ [m M i`¼M; M?'i5

" M;QÌB b¦M; p B K¨ çB- /QÈB +€B M;mv ?B K #` p¢M iB M tmv M i•K- iQ¨M #° F?
`®i +m°+ +kM; +¦ ç°M; ioM?- ç–m iB M H¨ ç€K iQÈM; HoM? çSM; ` - b m ç¦ H¨ #B
K¼B M;QÌB #QÈ+ +?•M +kM; F?¬M; /²M /"T +'T #€+?- K¨ i`Î M M i`–K M;QM; +¦ HU
M¨v #¼M ?¼ w +?Q ç m HB M F i pÈB M? m5 E?B H¼i p¨Q T?¢K pB K°i i–K i M- C
i?¨M? +QÌB H¢M? M¦B, óhB m "® u- M;QÆB T?¢K i?QÊM; H¨K HQ¢M- iK +?9M; i¢
æ¬- i?"i +?Q `^M; i F?¬M; /€K ;B i M;QÆB\ô

:BÆ i v H M- GQm h`QÌM; *mM; HÈM iB M; M¦B, ó"„M i M5ô

h v ?„M pW ?¢ tm®M;- /•M +?9M; æ¬M; æ¬ ?ÆB +?9i #®B `®B- hB m "® u pšM F
i?¨M? +kM; F?¬M; +¦ i M #„M tm®M;X

GQm h`QÌM; *mM; [m v ç–m H¢B- M?bM +?^K +?^K p¨Q +mM; iB M i?O # M M;QÌB
H¨K +€B ;b- +kM; Km®M i¢Q T?ªM b Q\ô

*mM; iB M i?O HQ H„M; M¦B, óGQm G M; iQÈM;- T?Q /QÈB H¨ M;QÌB K°i M?¨5ô
[mv i i•K- M?QM; #BM? bo i?O i?¨M? H¢B F?¬M; i? - #ÎB pb i?•M M?•M +O #¼M ?
M?[M; M;QÌB Î /QÈB i?¨M? H9+ M¨v +kM; +¦ +ª i?•M M?•M +O #¼M ?¼- i?Y ?ÄB H
>ÆM M[K°i çB K [m M i`¼M; M?'i H¨- #BM? bo i?O i?¨M? ç½ bÈK T?šM M° iW H•
F?Q€B K¨ ç€M? K°i i`"M- M?QM; ? i H–M M¨v iÈB H–M F?€+ H¢B çKM; T?ªB HQ¢B
H¨ >Q¨M; S?O o¬ ."i- F?¬M; +¦ +?9i w M¨Q Km®M iB M ` - ç½ bÈK i`QM; HÁM; #'i K
+?9M; i?dM? K M?- +?d +–M H¨ #BM? bo ?ÆB +¦ +?9i HQÆM; i•K ç m F?¬M; ç¨M?

J°i iB M; tQ¢i p M; H M- GQm h`QÌM; *mM; ç½ `9i v m ç Q ` - iS+ ;B"M M¦B, óh M¦
F?Q F?¬M; i?2Q- H"T iS+ #` +?ûKôX

>„M ;BÆ çÆM ç Q H M- ?¨M [m M; H¨M? H¢M?- M;?B M `,M; M¦B ` iWM; +?[- ó*?n

óE?¬M; çQÊ+ #„M i Mô J°i i? M? •K p M; H M Î T?Q b m ?„MX

GQm h`QÌM; *mM; ç°i M?B M [m v ç–m H¢B- óGÈM K”i5 G¨ B F?¬M; +?Q i ô +?
i?¨M? +mM; FQM?- i` ç Q p¨Q pÄ M¦B, óh?b ` H¨ G¬ ç¢B M?•M5ô

G¬ aÎ b„+ K†i M;QM; i`¼M;- óGQm G M; iQÈM;- i +¦ H M? +O oB i pQÆM;- KÌB
i v tm’i ` K°i F?®B H M? #¨B- FBK [m M; H”T HÁ2- GQm h`QÌM; *mM; pW i?’v- p
F?¬M; ç w iÈB GQm h`QÌM; *mM;- M?¬ ` ç–m iQÌM;- HÈM iB M; M¦B, óhB m iQÈ

óE?¬M; #B i G¬ ç¢B M?•M +¦ +?mv M ;b T?•M T?¦\ô hB m "® u +mM; FQM? M¦BX

óoB i pQÆM; KÌB M;QÌB p¨Q i?¨M?- K°i M;QÌB5ô G¬ aÎ M¦B, ó.•M +?9M; HmB ` T

>„M M¦B +?mv M Hm¬M Hm¬M çÆM ;BªM `ä M;?o - /•M +?9M; H¢B t¬M t Q H M- h`
iQÈM; [m•M- imv i ç®B F?¬M; i? - #¼M ?¼ +?d bÊ Km®M ?¢B M;QÌBôX

hB m "® u +QÌB +QÌB- çQ i v p¶ p¶ p B h`QÆM; hB m L;Qm- ó*?mv M +kM; T?ªB ;
+?È +¦ HQ H„M;ô `²B tQ v M;QÌB ¬K [mv M M¦B, ó*€+ p` ?QÆM; i?•M T?K H½Q- o
/ T?ÁM; +?mv M M;Q¨B w Km®M- tBM KÌB K¼B M;QÌB HmB ` T?Q b m K°i Qi- i

>„M i?B H - +€+ #BM? iQÈM; /•M +?9M; ç m ?Q¨M H M¦B, óhB m iQÈM; [m•M +˜M
M M çB ô

L?QM; i’i +ª K¼B M;QÌB ç m M;?2 i?2Q hB m "® u T?•M T?¦- +?”K `½B HmB ` T?C
F?¬M; Km®MX hB m "® u [m v ç–m H¢B M¦B, óG¬ ç¢B M?•M- F?¬M; #B i M?Q p”v

GQm h`QÌM; *mM; Î K°i # M M¦B, óG¬ ç¢B M?•M- +ÁM +?Q ´M i?Ä ô G¬ aÎ F?¬M
ó"m¬M; çB m FB môX

æB m FB m i?QM; i?ª ?¢ tm®M;- hB m "® u +kM; F?¬M; p°B p¨M;- çÊB b m F?B ?
i?QM; i?ª çB [m X a m F?B [m çB m FB m- H¢B [m v H¢B M?bM p T?Q b m- +?d
i`QÈ+ çB m FB mX GQm h`QÌM; *mM; p°B p¨M; M¦B, óL? M? FûQ çB m FB m H M5
K¼B M;QÌB K†+ /M ç M i`QÈ+ çB m FB m- H¢B F?¬M; +¦ K°i M;QÌB M¨Q t¬M; [m - h
;B¼M; M¦B, óæ i¢ ?QÆM; i?•M T?K H½Q5ô

>„M +?”K `½B çB p T?Q +Y i?¨M?- çB m FB m H9+ M¨v KÈB F)Q F i FûQ H M- hB
F?¬M; F?ÄB H–M M[tQ v M;QÌB H¢B M?bM- /•M +?9M; Î # M FB H¢B [m€ tm®M;

"¼M ?¼ F?¬M; +¦ M¦B HÌB /Q i?W - M?QM; +?d # +?[hB m iQÈM; [m•M M¨v- ç½
hB m "® u KdK +QÌB `QM; `QM; F?Q€i F?Q€i i v- +€M? +Y i?¨M? Î T?Q b m KÎ `
HB M ç¦M; H¢B- /•M +?9M; Î # M FB ?° i?¨M? ?¨ H¢B F?¬M; K°i M;QÌB M¨Q çSM;
[m€ tm®M;- v M ioM? +?Ì çÊB hB m "® u H–M M[çB ` 5

G¬ aÎ bÈK ç½ iW i` M ç–m i?¨M? çB tm®M;- +?d M¦B, óæB i?2Q i ôX

hB m "® u ;”i ç–m çB i?2Q T?Q b m ?„M- ? B M;QÌB [m ç¬M; i?¨M? iB M p¨Q hY c
i`–K K†+ F?¬M; M¦B ;b- #’i [m€ Qi M?’i +kM; F?¬M; +¦ ;BQÆM; +mM; #¢i FB K- H¨
+kM; ?ÆB +?9i v M i•KX hÈB GQM; Zm M; çB M- [m–M i?–M ç m Î i¢B ç¦- M?QM; b
JBM? h?9v pšM F?¬M; +¦ tm’i ?B M- M¨M; iW F?B çQ hB m "® u iÈB æ¬M; æ¬ i?b
M?B M H¨ i?€B ç° M¦B `ä +?QM? H¨ iMv iB M ç hB m "® u iU KbM? H¨K ;b i?b H
M?QM; +kM; F?¬M; ;B9T çÐX

oB i pQÆM; + Q + Q i¢B i?QÊM;- M?bM i?’v hB m "® u ç M- KÈB Km®M çSM; /”v-
H¢M? M¦B, óhB m iQÈM; [m•M i?”v H¨ mv T?QM; i?”i H¨ b€i F?Q- /šM i?2Q /•M +
+mM; b Q\ô

oB i pQÆM; .QÆM; æ²M; M;?2 M¦B M?Q i? - F?¬M; +¦ çSM; /”v- M?QM; i` M K†i H

hB m "® u H¢M? M?¢i M¦B, ó.•M +?9M; i`QM; HÁM; +¦ +•M M?„+- ?¬K M v æ¬M; a
M;QÌB +¦ i? K°i i v +?2 i`ÌB5 h`B m çbM? M?Q i?mv M- /•M +?9M; M?Q MQÈ+- M
+¦ i? H”i i?mv M5 >¬K M v /•M +?9M; +kM; F?¬M; T?ªB H¨ Km®M T?ªM- M?QM; M
T?ªM- i +?d bÊ ? B KQÆB p¢M iBM? #BM? +O æ¬M; æ¬ +kM; H¨ +•v F?¬M; +¦ ;®
ç¢Q T?d i`QÈ+ ?¢ G .QÆM;- b m +¬M; G¢+ E?˜m- H9+ M¨v ç½ +?B K ;B[>²B G¢+
MÆB M¨v i?ªQ Hm”M /•M +?9M; T?ªM ? v F?¬M; T?ªM- +?d bÊ L;ä *QÆM; ç½ T?€

h?QÆM; ç½ K'i- æ¬M; æ¬ +kM; F?¬M; +¦ HQm i`[# Q M?B m HQÆM;- F?¬M; #B
`^M; /•M +?9M; +¦ i? M´M K'v M;¨v- ? B KQÆB p¢M ç¢B [m•M +O æ¬M; æ¬ H¨K

óL;QÆB ô >Q¨M; S?O o¬ ."i € F?˜m F?¬M; i`ª HÌB çQÊ+X

oB ipQÆM; H¢B i?Î /¨B K°iiB M;- óG–M M¨vi?"i` KÌB hB miQÈM; [m•M ç M- +?
tm'i #BM? çQ¢i H¢B >²B G¢+ h?QÆM;X hB miQÈM; [m•M KÈB pW `²B Î M;Q¢B i?
H¨ H Q F?´ +¬M; + Q- +¬M; H Q M¨vi M?È F„X hB miQÈM; [m•M M¦B F?¬M; b B
K M? K¢+? +O æ¬M; æ¬- imv iF?¬M; i? K'içB- pB + M¨v +?9M; i T?ªB #¨M #¢+

>„M HÌB +ÁM +?Q /Si- M;Q¨B çB M ç½ p°B p½ çB p¨Q L;mv M o,M æ¬- b„+ K†i i€
[m•M ibM? i€K i`,K /†K F?˜M +'T #˜K #€Q5ô

ó*?mv M ;b\ô oB ipQÆM; `mM `mM ?ÄB- ?B M i¢B ?„M bÈK ç½ #B i- +?d +–M +¦ |
iBM /[X

L;mv M o,M æ¬H° p b–mi?ªK M¦B, óhª M;U p æ¢BiQÈM; [m•M hB ih? >MM; p®
ç M T?¢iL;ä *QÆM;- M?QM; i¢B >¨ :B M #` æ"m EB M æS+ /šM ç¢Q T?d T?K+ FQ
iQÈM; [m•M Î MÆB M¨Q F?¬M; `ä5ô

h`QM; GQM; Zm M; çB M i`QM; M?€v K„iç½ v M H†M; K°i +€+? +? i +?¦+- oB ipQ
çB- ?B M i¢B ?„M /mv M?'ii`¬M; +?Ì +?QM? H¨ ? B H° #BM? K½ hB ih? >MM;- o
`^M; ? B M;QÌB M¨v ç M- +°M; i? KiBM? #BM? æ¬M; æ¬- Km®M T?€L;ä *QÆM; +
b m F?B æQ¢M æ¢i? Q #BM? i´MiQÈM;- ?„M KÈB ç²M; wpÈB ç M;?` +O >Q¨M;
+,M +Æ- F?¬M; /€K H½M; T?Q #BM? HU+ æ¬M; æ¬X L?QM; ?„M b Q M;?o ç M hB
H¢B #` æ"m EB M æS+ ç€M? #¢BX >¬K M v oQÆM; h? amM; pšM +?"K +?¢T F?¬
i•K +O ?„M ç½ M?Q +? içBX

Zm K°i H9+ H•m- [m–M i?–M F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q H MiB M;- .QÆM; æ²M; €M? K„
hB m "® u- i`–K ;B¼M; ?ÄB, ô>¬K M v hB iiQÈM; [m•M ç½ #` i†+ #BM? ç€M? #¢
Zm"M i?W pšM +?Q iÈBX E?¬M; #B ihB miQÈM; [m•M +¦F b€+? ;b ç ç€M? Hm

hB m "® u + m K¨v K°i H9+ H•m- óæ¬M; æ¬ i?Q+? ?ÊT H"T iS+ tm'i #BM?- M; vi®
G¢+ h?QÆM;5 L m F?¬M; æ¬M; æ¬ #` p•v- ?"m [mª F?¦ K¨ ;€M?ôX

ó*€B ;b\ô æQ¢M æ¢i H¢B +¨M; ?QªM; bÊ- M?È iÈB KbM? bm®i ç K ?¨M? [m•M ç½ M
óE M¨vimv iç®B F?¬M; i? - ç¢Q T?d ç¢Q T?d FB ?¬K M v ç½ F?¬M; i? M;,M- ?
+¦ F?¬M; Qi ç¢Q T?d- H9+ M¨v tm'i #BM? F?¬M; i? M;?B M;Ì H¨ çB +?`m +? iô >,
M,K pšM bÊ /•vi?WM;- iW HB m HoM? ç M #ªQ i?O #'i [m€ +?d i`QM; K°i ç KX

oB ipQÆM; F?¬M; M?bM >Q¨M; S?O o¬ ."i- F?¬M; ç w iÈB æQ¢M æ¢i- M? ;B¼
iQÈM; [m•M pb b Q M¦B M?Q i? \ô

hB m "® u M;?B K K†i M¦B, ó*¬M; F?Q H9 i?b / - +¬M; i?¨M? i`b KÈB F?¦X L;ä *Q
çB +¬M; >²B G¢+ h?QÆM;- i?"i` imv iç®B +¦ w ç`M? iQ¨M HU+ i'M +¬M; æ¬M; æ
F?B +¬M; +?B K G¢+ E?˜m h?QÆM;- +?"K +?¢T F?¬M; +¦ i?¬B ç°M; #BM? HU+- i?
H¢B bS+- +?B m #BM? K½B K½- i?S ? B H¨ #ÎB pb iW >m€M? .QÆM; ç M æ¬M; æ¬
G Q- u M aQ ?Q†+ i?¨M? EBK .QM; +kM; +?Q +¦ #` T?€- K¢Q Km°B tm'i #BM?- +¦
i`b M¨vi`'M i?O v m ç¢Q- +?d bÊ HQÆM; i?ªQ iB T i F?¬M; çQÊ+X L?QM; K°i çB
*QÆM; M¦B p"v +kM; #B iibM? ?bM? ç¢B #BM? +O hB iiQÈM; [m•M +MM; oQÆM
#BM? SM; ç®B- F?¬M; i? iQ¨M HU+ i'M +¬M; æ¬M; æ¬X >¬K M v hB iiQÈM; [m
*QÆM; M¦B p"v ç½ #B içQÊ+ iBM iS+ bQ pÈB +?9M; i bÈK ?ÆM K°i #QÈ+- H9+
KBM? ç€M? æ¬M; æ¬- €K ç€M? >²B G¢+ h?QÆM;- ç€M? +m°+ +?9M; i i¢K i?ÌB b
#¼M +?9M; ``'iM? M? b) çQ ç¢B [m•M ç M ç•v pB Mi`ÊX h®B M v tm'i #BM? çQ¢i
+–M # p¢M #BM? K½- M?QM; M m L;ä *QÆM; ç½ T?€B i`¼M; #BM? + M? ;€+- +?
i®M ? Q bQ pÈB i®B M v T?ªB i®M F?Q HU+ ;'T K'v H–MX *?d +–M FûQ /¨B K'v M;
çQÊ+ #¨M ç¢T- ç M H9+ ç¦ +?Q /M /®+ ? i #BM? HU+ +O æ¬M; æ¬ +kM; F?¦ HÁM;
p¢M iBM? #BM?- ?ÆM KQÌB p¢M /•M +?9M; Î ç•v- F?¬M; +–M L;ä *QÆM; i'M +¬M;
HQÆM; i?U+- b) iU bKT ç´5ô

hB m "® u +?"K `½B M¦B- oB i pQÆM; b„+ K†i ç¢B #B M- ;'T ;B¼M; ?ÄB- óhB m iQ
çB çQ¢i H¢B >²B G¢+ h?QÆM;- +€+ p` ç¢B M?•M F?¬M; #B i i?'v i? M¨Q\ô >Q¨M;
óL?Q M?Ä K°i >²B G¢+ h?QÆM;- +kM; +–M T?ªB # p¢M iBM? #BM? i'M +¬M; b Q\
+kM; H¨ ?[m / M? p¬ i?U+ô hB m "® u KdK +QÌB M¦B, ó*€B M¨v i #'i [m€ +?d H¨
S?O iQÈM; [m•M M m +ªK i?'v +?d +–M K'v M;¨M iBM? #BM? H¨ +¦ i? H'v H¢B çQÊ
çQÆM; M?B M H¨ +U+ F€ ?Q M M;? M?ôX

>Q¨M; S?O o¬ ."i ?€ K²K +SM; HQÐB- + m K¨v M¦B, óh®B M v tm'i #BM? +?d bÊ
i?'v hB m iQÈM; [m•M ç½ M¦B [m€ `²B- M;?o Hk i`°K p†i ç¦B ,M M¨v- i?b +¦ #ªM H½
æ¬M; æ¬ K¨ HQ H„M;- K¨ T?ªM ç®B H¨ pb T?ªM ç®B K¨ i?¬B- hB m "® u H¢M? HMM
æ¬- +¦ tm'i #BM? ? v F?¬M; +–M +€+ ç¢B i?–M i?QÆM; M;?`- oB i pQÆM; ç`M?
M¨v /Q /U i?B m [mv i çQ€M- i?ÌB F?„+ M¨v ç½ imv i F?¬M; i? i?Q€B M?QÊM;- ?„
F?¬M; HB M [m M iÈB KbM?- M?QM; i`QM; HÁM; H¢B p¢M T?–M HQ •m- #ÎB pb Gw
iB T i?2Q +?QM? H¨ F? B +?B M ç®B pÈB hQÆM; .QÆM; ?Q†+ Zm M h`mM;- ?„M

>Q¨M; S?O o¬ ."i H¢M? ;B¼M; M¦B, ó.M b Q i +kM; F?¬M; ç²M; w i®B M v tm'i #B
M;¨v b m çQÌM; çQÌM; +?QM? +?QM? tm'i #BM? ç€M? #¢B ç¢Q T?dôX

G¬ aÎÎ K°i # M +?Êi M¦B, óoB i pQÆM;- hB m iQÈM; [m•M M¦B `'i ç9M;- ?¬K M v
M? M? +?¦M; ç`M? çQ¢i5ô

*€+ ç¢B i?–M +ÁM H¢B ç m i`–K K†+- ?B M M?B M H¨ ç M; HU +?¼M ç–m T?K+ B
M?bM i?'v [m–M i?–M ç m F?¬M; +¦ w FB M- F?¬M; F?ÄB /Q /UX hB m "® u +kM; ç
M m M?'i i?ÌB F?¬M; +¦ [mv i ç`M?- pB i?–M tBM T?ûT +€Q HmB [m v p M;?d M;Æ

>„M çSM; H M- oB i pQÆM; #®B `®B p°B p¨M; M¦B, óhB m iQÈM; [m•M +?È +¦ iS+
.Q G¬ ç¢B M?•M çB K #BM?- hB m iQÈM; [m•M H½M? #BM?- +MM; G¬ ç¢B M?•M
G¢+ h?QÆM;- i +MM; +€+ ç¢B i?–M +ÁM H¢B HQ H„M; H¨K i? M¨Q ?° p æ¬M; æ¬
` çBôX

oB i pQÆM; i?"K +?Q F?¬M; /€K M?bM b„+ K†i +O >Q¨M; S?O o¬ ."i- p°B p½ ?¢ H
hB m "® u `ÌB GQM; Zm M; çB M- hB m "® u i`QM; HÁM; T?'M +?'M- i?–K M;?o i®B
hB m "® u ?„M i¢B æ¬M; æ¬ `®i +m°+ ç½ çB çQÊ+ K°i #QÈ+ [m M i`¼M; M?'i5

Í M;Q¨B i?¨M?- /•M +?9M; F?¬M; M;WM; ;B M?"T p¨Q- i'i +ª K¼B M;QÌB i`QM; HÁ
>Q¨M; S?O o¬ ."i `ä `¨M; ?ÆM +K+ /B M H9+ M¨v- M°B i?¨M? T?ÁM; M;U F?¬M; i?
T?ÁM; #` H¢B bÆ ?Î i`,K # X L?¨ +Y +O /•M +?9M; H¨ Î M;Q¢B i?¨M?- +¦ i? #ªQ
t2K hB m "® u +¦ i? i?®M; HoM? iBM? #BM? æ¬M; æ¬ T?ªM i?O i?¨M? +¬M; çQÊ+

L?QM; çÊB ç M F?B K†i i`ÌB M;ª p i•v- /Q [m M; ç½ i M ? i- K¨M ç K T?O tm®M;-
pšM BK „M; F?¬M; +¦ iB M; ç°M;X

J¼B M;QÌB i`QM; HÁM; ç m #B T?šM imv i p¼M;- i`QM; F?B M;?o `^M; hB m iQÈ
i?b +Y i?¨M? ç¬M; ç½ KÎ ` - çB m FB m ?¢ tm®M;- K°i ç°B #BM? bo iW i`QM; +Y
b€M;X .•M +?9M; F?) +¦ t Q ç°M;- +?d iQÎM; `^M; i`B m çbM? tm'i #BM? iB M /B
+–K ç–m F?¬B ;B€T i¢B i?•M- +–K i`QM; i v i`QÌM; i?QÆM;- M? iQ #WM; #WM;X
[m€i iQ K°i iB M;- óhB m iQÈM; [m•M- H¨ hB m iQÈM; [m•M çB ` 5ô

æ¬M; æ¬ /•M +?9M; ç m M ç M- iB M; ?Q M ?¬ M?Q b'K ç°M;- ç m ?¬ iQ, óhB m i
iQÈM; [m•M ç½ çB ` +?9M; i çQÊ+ +Sm `²B5ô

h`QM; H9+ M?'i i?ÌB Î i`QM; #¦M; ç K- æ¬M; æ¬ +?'M ç°M;- hB m "® u +–K i?QÆM
M?B i ?mv i i`¨Q /•M;- T?ªM +¬M; Gw J"i iW ;BÌ F?„+ M¨v ç½ +?QM? i?S+ #„i ç–m

jRdX *?QÆM; jRd, .¢ h”T

hB m "® u Î i` M HQM; M;U M?bM /•M +?9M; ?Q M ?¬ M?ªv M?¦i- i?’v i`QM; H9+ M
H¢B- HB M + Q ;B¼M; ?¬, óS?K H½Q ?QÆM; i?•M- M;?2 i K°i HÌBôX

J°i HÌB +O ?„M i?®i ` - /•M +?9M; H”T iS+ BK H†M;- # M +¢M? ?° i?¨M? ?¨ iB M;
çQÊ+- +¦ i? i?’v çQÊ+ T?•M HQÊM; +O hB m "® u M?Q i? M¨QX

óoB i pQÆM; ç€T SM; /Q i H½M? #BM?- i`QÈ+ çQ¢i H¢B >²B G¢+ h?QÆM;- bU ibM
+kM; KQM; T?K H½Q ?QÆM; i?•M +MM; iQÆM; i`Ê- F?m çm´B ç¢Q T?d- ç2K H¢B

óE?m çm´B ç¢Q T?d- ç2K H¢B bU M #bM? +?Q ;B pB M5ô .•M +?9M; ?¬ [m€i i?2C
?° i?¨M? ?¨ b¦M; MQÈ+ H M iÄ - iU ?² +ªK i?K çQÊ+ ibM? +ªK K½M? HB i +O /•M

hB m "® u H”T iS+ F?Q€i i v- K¼B M;QÌB H¢B v M ioM? tm®M;- hB m "® u i`–K ;B
M v- +?d bÊ +?BM? +?B M F?¬M; M;Èi- +kM; KQM; T?K H½Q ?QÆM; i?•M ç M H9+
iU +¦ G¬ ç¢B M?•M T?•M T?¦ô >„M çQÊ+ oB i pQÆM; +?Q H M? tm’i #BM?- M?QM
#BM?- i`QÈ+ iB M +MM; G¬ aÎ i?QÆM; M;?` i?O iK+ çB m #BM?- i?ÌB F?„+ M¨v i
#BM? K½- +?QM? H¨ pb i¢Q i?¨M? K°i HQ¢B ?B m [mª `mM; ç°M;X >„M K†+ /M #B
iW i®B M v- M?QM; ç•v imv i ç®B H¨ +?mv M F?¦ F?,M T?B i?QÌM;- ?„M F?¬M; i?
çQÆM; M?B M +kM; Km®M çB m ç°M; i’i +ª HU+ HQÊM; +¦ i? X L;ä *QÆM; çQÊ+
?ÆM M[F?¬M; M;WM; KÎ `°M;- imv i ç®B ?„M F?¬M; i? F?BM? i?QÌM;X *¨M; ?m®
?Q¢M `’i M?B m- +?ŠM; M?[M; T?ªB SM; T?¦ i`¼M; #BM? +O Gw J”i ç M i’M +¬M
i? HU+ M;Q M +® +O æ¬M; æ¬5 L?QM; +?mv M Km®M çB çQÊ+ K°i #QÈ+ M[- i?
F?¬M; i? i?’i #¢BX

ó>´ L? G M; iQÈM; h?Q h`B M lv M;?2 H M? ô hB m "® u M;?o iÈB ç•v- ç½ T?€i ` ¢
F iW F?B ?„M iÈB æ¬M; æ¬X

h?Q h`B M lv iB M H M K°i #QÈ+ i?B H M¦B, ó*¦ K¢i iQÈM;ôX

óG M? M;QÆB +’T i®+ i`B m i”T #ªM #° M?•M K½ M;¨M M;QÌB- b m MY + M? ;BÌ +

h?Q h`B M lv F?¦ ?B m ?ÄB- óhB m iQÈM; [m•M i?”i Km®M H¨K b Q\ô

hB m "®u b„+ K†i M;?B K M;?`- óZm•M H M? M?Q M9B- i H M? M;QÆB i`B m i”T
b Q\ô

h?Q h`B M lv H”T iS+ idM? M;°- i`–K ;B¼M; M¦B, óJ¢i iQÈM; ?B m b B- +kM; M M
`ÌB F?ÄB ç€K M;QÌB- tQ v M;QÌB H M M;U - çB M?Q # vX hB m "® u iB T iK+ ?¢ H
sm’i h`–M M;?2 H M? ô

ó*¦ K¢i iQÈM;ôX

óG M? M;QÆB +’T i®+ i`B m i”T #ªM #° M?•M K½ M;¨M M;QÌB- +kM; +?ÌÎ i¢B h?QÉ

óhm•M H M?ôX

ó*?B i h`MM; G M; iQÈM; M;?2 H M? ô ó>MM; ok G M; iQÈM; M;?2 H M? ô

hB m "® u i`Q M?È ``’i i®i- KÈB pW `²B +€+ G M; iQÈM; çB i?2Q ?„M ç m çQÊ+ ?„
M¨v ç m T?K i`€+? i?O p M;Q¢B i?¨M?- KÈB pW `²B çSM; ` ç½ M¦B H M K°i #–m
/KM;- hB m "® u +–M M?•M i?O- çQÆM; M?B M +–M T?ªB bY /KM; +€+ iBM? M? M¨
ç¢i tm®M;- +€+ G M; iQÈM; ç m `ä ``¨M; M?”M H M?- /•M +?9M; çSM; Î K°i # M M?b
[m•M H M? çB m T?€B M?Q i? - i`QM; HÁM; T?’M +?’M- M?bM i?’v hB m "® u +kM
i`QM; HÁM; H¢B +¨M; bBM? ?ªQ +ªKX

_ H M? T?•M T?¦ tQM;- hB m "® u i`–K ;B¼M; M¦B, ó>QÆM; i?•M T?K H½Q- ?¬K M
#€+?- æ¬M; æ¬ #BM? HU+ ?ÆB i?B m- >²B G¢+ h?QÆM; H¢B T?ÁM; #` ``’i FûK- +
h®B M v +–M +?WM; ? B M;¨M M;QÌBX h ç½ #˜K #€Q oB i pQÆM;- M;QÆB i? K /U
M;QÌB ,M- F?¬M; #B i +¦ i? +¦ M;QÌB M;mv M w ?¶ i`Ê F?¬M;\ô æ¬M; æ¬ #€Q +’T

+¬M; ?½K- /•M +?9M; HÁM; M;QÌB ?QªM; bÊ- p¨M; #¢+ +?•m #€m bQ ` ç m FûK
?„M çQ ` çB m FB M M¨v +¦ i? M¦B H¨ +U+ F€ K M;QÌBX

óh M;mv M wô h`QÆM; hB m L;Qm H¨ M;QÌB ç–m iB M M?ªv ` - óh +?d +–M +¦ i?

.•M +?9M; ç m M H M- óh #€Q / M?- i M;mv M w5ô

h`QM; H9+ M?'i i?ÌB /•M +?9M; K½M? HB i M?Q MQÈ+ i?Ov i`B m- hB m "® u i? M
i +kM; +¦ HÌB M¦B i`QÈ+X æ¢Q T?d ?mM; K½M?- K†+ /M F?¬M; T?ªB H¨ K¼B M;
/UM; p€+? +kM; b) M;mv ?B K ç M iQM? K¢M;X J¼B M;QÌB +–M T?ªB bmv tûi `ä `'

.•M +?9M; +¦ +?9i /Q /U- h`QÆM; hB m L;Qm H¢B HÈM iB M; M¦B, óhB m iQÈM; [r
çB i?2Q M;QÌB b) F?¬M; ;¢i i X h´ H"i i?b i`SM; b Q +ÁM- æ¬M; æ¬ M m F?¬M; +Á
+m°+ b®M; i®i- ç½ M?Q p"v- K¼B M;QÌB ?½v HB m K¢M; i?¬BôX

.•M +?9M; bmv M;?o +˜M i?"M ç¢Q Hw M¨v- ç m ;"i ç–m- óo` iB m ?mvM? ç M¨v
[m•M- +?9M; i M;mv M w H¨K5ô

hB m "® u +kM; +¦ +?9i FBM? M;¢+ M?bM h`QÆM; hB m L;Qm- p¨Q H9+ i`QÈ+- ?„M
M¨v #'i [m€ +?d H¨ K°i iB m M?` i`¨ H•m- b m H¢B ibM? M;mv M çB i?2Q ?„M- +kM
i` - M?QM; /¼+ i?2Q çQÌM; çB iB m iY M¨v w M;?o `ä `¨M;- M¦B ` ç¢Q Hw `ä `¨M;-
i?'v ?„M +kM; F?¬M; T?ªB çÆM ;BªM H¨ K°i iB m M?` M?Q p"vX

L?QM; +kM; F?¬M; bmv M;?o M?B m- hB m "® u KÌB /•M +?9M; çB ç M +?¶ G¬ aÎ #
i®M;- #ªM i?•M i?b çB iÈB i`QÈ+ h?QÊM; sm•M K¬MX

*ÁM +?Q H2Q H M +Y i?¨M?- ç½ M?bM i?'v "B M "S+ Î t t T?'i i v- hB m "® u #ªQ
p¨QX

>¬K M v hB m "® u i?•M H¨ >¨M? [m•M *?O bQ€B- # M M;QÌB ?B M M?B M F?¬M; Q
i¢B ?° i?¨M? ?¨ +MM; pÈB /•M +?9M; F?QªM; +€+? `'i ;–M- M?QM; F?B i?"i Km®M
i?•M ç½ bÈK F?¬M; M?`M çQÊ+ K¨ iB M ?¬ ?"m OM;- +?d bÊ iQÈM; [m•M +¦ +?mv

"B M "S+ çB p¨Q- +?d çQ +?Q hB m "® u K°i iÌ ;B'v- hB m "® u MQÆM; i?2Q €M? b
`²B #¨M i v T?'i M? - iÌ ;B'v ç½ ?¦ i?¨M? #KB T?'M- i` M K†i pšM #'i ç°M; i? M? b

Zm€ i`bM? i`QM; H9+ ç¦ #'i [m€ +?d H¨ i?Q€M; [m - #BM? bo +kM; F?¬M; `ä- M?b
M;QM; +kM; F?¬M; +¦ bmv M;?o M?B mX hB m "® u H¢B ç M; +® MûM bU FBM? ?½

h` M iÌ ;B'v +?d ;?B K°i +•m- ç¢B [m•M Gw J"i b€M; bÈK M;¨v K B b) ç M5

hB m "® u ç®B pÈB i?O çQ¢M H¬B çbM? +O Gw J"i +kM; •K i?–K FBM? ?½B- M¦B
?„M +?d +¦ K°i ç K5 h?"i ` hB m "® u M¦B çQ¢i H¢B >²B G¢+ h?QÆM; /MM; # p¢
T?ªB H¨ i?´B T?²M;- +?BM? +?B M H•m M;¨v- ?„M +¨M; i? K `ä `¨M; i–K [m M i`¼M
>Q¨M; S?O o¬ ."i +?d M?bM +¦ K¶B æ¬M; æ¬- ?„M i?b H¢B ç2K i'i +ª ibM? ?m®M; [
`¨M;X >„M M?bM M?Q M?¨M M?½- M?QM; i?"i ` bmv tûi T?•M iQ+? +?Q iWM; +¦ K

h` M i`B m çbM? K°i T?2M T?•M iQ+? #B M ;BªB- +kM; F?¬M; T?ªB i?m"M KB M; K
iQ+? `'i M?B m iBM ibM? #€Q KÈB +?Q ` çQÊ+X æ®B pÈB ibM? ?bM? ç¢B [m•M +
M?QM; ?„M +kM; i?"i F?¬M; M;Ì- Gw J"i ?¨M? [m•M H¢B +'T i®+ M?Q i? X

L;QÌB ç M; Î i` M i?¨M? H•m M?bM ` - +?d i?'v # M M;Q¨B h?QÊM; sm•M K¬M +O a
K°i +?¶ ç m +¦ €M? HY - i?dM? i?QªM; H¢B +¦ iB M; i`®M; p M; ` M- T?B i?QÌM; ²
M?Q H¨ ç M; +¦ i?B M [m•M p¢M K½ p•v F?®M- `'i M?B m #BM? bo F?¬M; M¦B ;b-
"® u M?bM H¢B b„+ K†i K¼B M;QÌB- +¦ +?9i HQ H„M;X

> B [m•M ;B Q +?B M F M¨Q /kM; b) i?„M;5 h`QÈ+ M v ç m H¨ M?Q p"v- hMv [m•M
HQ¢B Qm i? - p K†i i•K Hw ç½ +?B K Qm i? - K¶B F?B ;†T [m M #BM? i'M +¬M;-
iB M +¬M;- ç½ bÈK M;?2 ;B¦ K¨ +?¢vX L?QM; iW F?B Gw J"i M?"T +?O L;ä *QÆM;
iK+- i?"K +?Q H¨K +?Q ç¢Q T?d ç½ +¦ Qm i? p i•K Hw- iW i`QÈ+ FB bÊ ?½B +?
[m•M +kM; F?¬M; +¦ ;b ?ÆM +ªX

E?Q i? ç®B pÈB i?„M; #¢B ªM? ?QÎM; /` i?QÌM; i`¼M; ç¢B- M m +?Q tm'i #BM? K
H¨ F?¬M; i? - M?QM; +?Q tm'i #BM? K¨ ç½ bÊ ?½B i?b H¢B +¨M; H¨ iU i?•M ç•K ç

hB m "® u ?„M +?Q iÈB #•v ;BÌ pšM +¦ i? i?„M;- M;mv M M?•M +¦ `'i M?B m- ç–m iB
#` i®B i•M- iB T i?2Q ?„M K¶B H–M i`QÈ+ F?B tm'i #BM? ç m M„K `ä +?B iB i [m
çB K K'm +?®i H¨- ?„M Qi F?B ç€M? +?B K i`"M ç` - K¨ ç T?–M H¨ /MM; tm'i F€ i"
i? i®+ +?B M i®+ i?„M; K¨ M¦B- +–M ;b im•M i?O M?[M; [mv ç`M? +k- ç•v H¨ çB m
i?QÌM; tmv M M?„+ M?Î- M?QM; ?B M i¢B Gw hoM? F?¬M; Î # M M;QÌB- hB m "® u
+m°+ ç½ F?¬M; i? i`€M? MûX

óE?ÎB #˜K iQÈM; [m•M- >´ L? G M; iQÈM; h?Q h`B M lv /šM #BM? ç MôX

óE?ÎB #˜K iQÈM; [m•M- >´ "Q G M; iQÈM; ZmªM sm'i h`–M /šM #BM? ç MôX

h?Q h`B M lv ZmªM sm'i h`–M i`QÈ+ b m /šM #BM? ç M- H2Q H M i?¨M? K¬M #˜K #
bU T?'M +?'MX hB m "® u F?¬M; M¦B ;b i? K- M?QM; #¼M ?¼ ç½ `ä `¨M;- tm'i #BI

hB m "® u ;BÌ T?9i M¨v ç M; M?bM p T?Q >²B G¢+ h?QÆM;- MÆB ç¦ +€+? æ¬M;
/†K- iW ç–m i?¨M? M?bM [m -+?d i?'v çQÊ+ "„+ J M; bÆM K°i /½B i`ÌB ç'i K M? K-
€M? HY - ;B®M; M?Q #–m i`ÌB ç–v b Q `ÆB p¨Q i`–M i? X

ó*€+ M;QÆB M¦B ç¢Q T?d +¦ # Q M?B m M;QÌB p•v F?®M æ¬M; æ¬\ô hB m "® u ç°

h?Q h`B M lv bYM; b®i- `²B M?bM [m M? K¼B MÆB- K°i ?²B H•m KÈB M¦B, óhW |
sm•M K¬M +?Q i?'v- L;ä *QÆM; Qi M?'i +¦ KQÌB p¢M ç¢B [m•MX h?QÊM; sm•M K
[m•M p•v F?®MôX

ZmªM sm'i h`–M +kM; ;"i ç–m- óL;?2 M¦B L;ä *QÆM; ?¬K M v iK +?9M; bÈK ç½ M;
` +kM; F?¬M; T?ªB H¨ ?Q M;¬MôX

hB m "® u +QÌB `° H MK óL m M?Q ç9M; i?2Q +€+ M;QÆB çQ€M- p"v Gw J"i +?d bÊ
L?bM i?'v ? B iQÈM; ç m H°` p HQ H„M;- hB m "® u KdK +QÌB M¦B, óL;ä *QÆM
[mª M?B M HÊB ?¢B- i?"i` i?2Q i bmv çQ€M- M;Q¨B i?¨M? #'i [m€ M?B m M?'i +?
H¨K F M;?B #BM? K¨ i?¬B- +€+ M;¼M HY M¨v +kM; #'i [m€ H¨ ?Q i`QÆM; i? M?
ç¢B [m•M ç¦M; [m•MX L;ä *QÆM; K°i çQ¢M i?ÌB ;B M i`QÈ+ #BM? HU+ +?O v m i'
K°i #° T?"M iK i"T i¢B G .QÆM; F?€M; +U hB i h? >MM; iQÈM; [m•M- K°i #° T?"
[m"M ç®B T?¦ oQÆM; h? amM; iQÈM; [m•M- +ÁM +¦ K°i #° T?"M #BM? HU+ H¨ ç M

>„M +kM; F?¬M; M¦B Gw J"i ç¦M; [m•M Î i¢B L?[L K H¨ T?ÁM; #` hQÆM; .QÆM;- i
?„M +kM; çQ+? i?U+ H¨ ;B[+?•M K°i T?–M #BM? HU+ +O Gw J"iX

> B # M K†+ /M iB M ?¨M? `²B ?Á ç¨K- M?QM; ?Á ç¨K #'i [m€ H¨ pb +?Q iB M +¬

"'i [m€ +?Q ç M #•v ;BÌ- ?„M i?"i` ç®B pÈB i¨B M,M; [m•M bU +O Gw J"i +kM; +¦ +
+¦ H) +m²M; K°i +?9i- +¦ H) M;¢Q K°i +?9i- M?QM; ?„M çQ+? t€+ +¦ iB M p®M ç +n
+kM; +?d +¦ M?•M p"i M?Q Gw J"i H¨ /€K ?¢ +ÌÎ i`mM; i•K- +kM; +?d +¦ M?•M p"i M?
F - i?•M Î +?¶ iS +?B M K¨ pšM +¦ i? i`K p[M;5

ó"° T?"M #BM? HU+ i?S iQ +O L;ä *QÆM; KÈB +?B K +S +€+ [m"M ?mv M- p•v F?
"¼M +?9M; i?"i` bÈK ç½ Km®M i'M +¬M; æ¬M; æ¬- M?QM; #®M H° #BM? HU+ ç
+O +?9M;X "¼M +?9M; ç€M? +m°+ æ¬M; æ¬ i`ªB [m K°i i`"M i¢B G¢+ E?˜m b) F
[mª H¨ #¼M +?9M; ç½ ç9M;ô hB m "® u KdK +QÌB M¦B, óE?B bU mv ?B T +O hB i
ç½ F?¬M; i? +?Ì çÊB çQÊ+ K¨ `9i #BM? HU+ ç M +¬M; æ¬M; æ¬- M?QM; /M b Q ?'
+?m˜M #` HQÆM; i?ªQ pk F?Q +€+ i?SX Gw J"i +?Q F F?€+ b m F?B T?€ M;Q¢B i'
[m€ ç i¢Q i?¨M? K°i HQ¢B ;Bª iQÊM;- mv #S+ æ¬M; æ¬ iB T iK+ F?¬M; /€K tm'i
i?"i iQÎM; ``^M; ?„M ?B M i¢B +¦ KQÌB p¢M [m•M # Q p•v Î # M M;Q¨B æ¬M; æ¬- F
+?9M; i ç½ ?Q¨M iQ¨M `ÆB p¨Q i`QM; F ?Q¢+? +O ?„M- +?Ì +?QM? i?S+ `ÆB p
ç¦ æ¬M; æ¬ i`Î i?¨M? K°i iÁ +¬ i?¨M?- +?QM? i?S+ M;mv M;"TôX

h?Q h`B M lv +MM; ZmªM sm'i h`–M M;?2 hB m "® u T?•M iQ+? ç¢B i? - F?¬M; F?Ä
"® u T?•M iQ+? #¼M ?¼ M;?2 i?'v- H¨ `'i +¦ ç¢Q HwX

>¬K M v #¼M ?¼ #` p•v i¢B æ¬M; æ¬- Qi M;?2 i?'v ç¢B i? i?B M ?¢- H¢B +¨M; F?
[m hB m "® u +?d çB K- +¦ HQ¢B +ªK ;B€+ M?[M; i„+ M;?)M #¶M; M?B M çQÊ+ F?

"'i [m€ /M b Q +ªK i?'v hB m "® u +?d H¨ ç M; ç¨K #BM?- h?Q h`B M lv ?ÄB- óhB
K¢i iQÈM; H„K KB M;- +?9M; i i?"i bU i®B M v T?ªB tm'i #BM?\ô

hB m "® u ;"i ç–m- €M? K„i M?bM p T?Q /QÈB i?¨M?- i?'v *?B i h`MM; G M; iQÈM
ok G M; iQÈM; J°+ GQÆM; >MM; +kM; ç½ çB K #BM? K½ ç M #€Q / M?- #®M iQÈ
óh?Q h`B M lv- >¨M *?'M M;?2 H M?ôX

ó*¦ K¢i iQÈM;5ô > B iQÈM; +MM; ç€TX

óL v H M? +?Q ? B M;QÌB ç m /šM #° #BM? M?•M K½ #ªM #°- i´M; +°M; ? B M;¨M #
tm'i T?€i- +?Ì F?B ç¢B [m•M i iB M +¬M;- F?¬M; ç w iÈB i†+ F?'m H¨K T?B M- K°
M°B i`QM; K°i + M? ;BÌ +?¢v iÈB MY /†K T?Q i•v >²B G¢+ h?QÆM; €M #BM? #'i
i?¨M? h?QÊM; sm•M J¬M æ¬M; æ¬ H¨K ?B m- iB M +¬M; ç¢Q T?d T?ÁM; i?O T?Q
M¨Q ç M Km°M i`ªK- F?¬M; i?m"M i?2Q ?B M H M? HY iU iB M iB M +¬M; i`ªKX >
?¢ ç m i?B i H"T K°i >¨M? [m•M Fw i?'i- ? B M;¨M M;QÌB ?¨M? [m•M T?•M M,K M;
iB m ç°B H¨ K°i i`mM; ç°B- M,K i`mM; ç°B H¨ K°i ç¢B ç°B- iB m ç°B K'i K°i M;QÌB-
? B M;QÌB- ç°B ç–m €T [m M ç m i`ªK- #ªM #° K'i M;Q¨B KQÌB M;QÌB- i`ªK G M; i
#B i +€+ M;QÆB +¦ ;b /` M;?` F?¬M;\ô

>„M T?€i` ?B m H M? +U+ F€ K m H [mv i çQ€M- bY /KM; +kM; H¨ #B M +? [m•M
lv +MM; >¨M *?'M çQÆM; M?B M M;?2 `ä `¨M;- +ªK i?'v hB m "® u ?B m #B i #BM
F?ÄB ç®B pÈB M,M; HU+ /šM #BM? +O hB m "® u H¢B iQM M?B K i? K K°i i–M;X
F?¬M; `ÌB KB M;- i`QM; HÁM; H¢B HQ bÊ- i`QM; HÁM; i?–K M;?o T?ªB +˜M i?"M /

h?Q h`B M lv T?B i?QÌM; +˜M i?"M M¦B, óJ¢i iQÈM; +¦ +?mv M F?¬M; `ä- F?¬M; #

ó*?m˜M ?ÄB5ô

óJ°i + M? ;BÌ +'T i®+ çB ç M MY /†K T?Q i•v >²B G¢+ h?QÆM; F?¬M; i?¨M? p'M
/M iQM? H¨ M;?B #BM?- M?QM; i M;?o >²B G¢+ h?QÆM; i'i +¦ T?d #BM? i`'M i?O
#B i i?b +kM; F?¬M; i? X L m #¼M +?9M; tm'i #BM? +¬M; FQ+? +?9M; i - i?b tY i

óÍ i¢B +?¶ F?€M; +U- i?O p[M; F?¬M; +¬M;- +?È +¦ +?O ç°M; +¬M; FQ+?- M m pB

>¨M *?'M F?€M; M;?` M¦B, óhB m iQÈM; [m•M- K¢i iQÈM; F?¬M; T?K+- i`QÈ+ F?¬
b®- +?d M¦B iÈB >²B G¢+ h?QÆM; +¦ i`¼M; #BM? i`'M i?O- +?9M; i F?¬M; M?'i ç

hB m "® u H¢M? HMM; M¦B, óL;QÆB M m F?¬M; i? - i b) ç´B M;QÌB F?€+ tm'i FQ
/¨M;- M?QM; M;QÌB M?Q p"v i F?¬M; +–M /MM;\ L;QÆB M m +ªK i?'v F?¬M; i? H
i? v ç´B M;QÌB- i`Î p M?¨ M;OX h +kM; F?¬M; #„i #m°+ôX

>¨M *?'M K†i çÄ iÈB K M; i B- +„M `,M; M¦B, óJ¢i iQÈM; M;?2 H M?5ô

hB m "® u M?bM p T?Q h?Q h`B M lv M¦B, óh?Q G M; iQÈM;X L;QÆB +ÁM +¦ M;'

h?Q h`B M lv +kM; +„M `,M;- óJ¢i iQÈM; i? +? i +?Ì çÊB ?B m H M? tm'i FQ+?- M
ç2K ç–m iÈB ;†TôX

hB m "® u i` M F?m¬M K†i H¢M? M?Q #,M; `®i +m°+ H°` +?9i 'K €T- +?"K `½B ;"i
b M; i` M M;QÌB ? B iQÈM; +ÁM H¢B- óZmªM sm'i h`–M- J°+ GQÆM; >MM; M;?2 H

> B iQÈM; iB M H M M¦B, ó*¦ K¢i iQÈM;ôX

hB m "® u b„+ K†i H¢B +?mv M M;?B K i`¼M;- óh H M? +?Q ? B M;QÆB ç m K M
i´M; +°M; ? B M;¨M iW h?QÊM; sm•M K¬M tm'i T?€i- M° i`QM; K°i + M? ;BÌ +?¢v iÈ
G¢+ h?QÆM; ç¦M; [m•M- i?'v ç–m i?¨M? h?QÊM; sm•M K¬M æ¬M; æ¬ +¦ €M? HY H
ç¢Q T?d- [mv +O +ÁM H¢B i?b ;B®M; M?Q K'v M;QÌB h?Q h`B M lv- F?¬M; #B i +€

> B iQÈM; HšK HB i- óJ¢i iQÈM; F?¬M; +¦ M;?B p'MôX

hB m "® u ;"i ç–m [m€i, óæ`+? >Q¨M? oB M Î ç•m\ô

¦ K°i iQÈM; iB M H M M¦B, ó¦ K¢i iQÈM;5ô æ`+? >Q¨M? oB M p®M +?QM? H¨ i?O
iWM; i?2Q hB m "® u tm'i [m•M +?®M; H¢B L;ä *QÆM;- F?B Î i¢B u M aQ #ÎB pb ç
"® u hB m "® u T?¢i i`QÊM;- b m ç¦ +kM; i?2Q [mv ç¢Q K¨ F?¬M; T?¢K b B H–K M|
u M K ?¢ ç M >¢ "B- hB m "® u b m F?B K'i iQ+?- iBM? #BM? >[m FB m p /QÈB b
h?–M- "MB L?•M *Æ ç m [m v p æ¬M; æ¬X G–M M¨v # p¢M iBM? #BM? i`mM; FB
T?O #BM? K¨ çB m iÈB- i?S M?'i H¨ #ÎB pb M?[M; M;QÌB M¨v +kM; ç½ iWM; i?2Q h
pb >[m FB m p T?O ?¬K M v Î i`QM; K„i >Q¨M; S?O o¬ ."i +kM; F?¬M; i? ç X

*€+ iQÈM; M;?2 i?2Q K M? H M? +O G¬ aÎ K¨ tm'i #BM?- F?¦ i`€M? F?ÄB i`QM; H
"® u `®i +m°+ +¦ w ç`M? ` b Q- æ`+? >Q¨M? oB M H¢B +¨M; M?Q i? X

hB m "® u i?'v æ`+? >Q¨M? oB M iB M H M- i`–K ;B¼M; M¦B, óh H M? +?Q M;QA
M;?bM- F?m çm´B ç¢Q T?d # M M;Q¨B h?QÊM; sm•M K¬M- i?2Q T?QÆM; ç°B iB M

æ`+? >Q¨M? oB M HšK HB i M¦B, óhm•M H M?5ô

óh?B M iQÈM; h?QÊM; Zm M G K >B M Î ç•m\ô

ó*¦ K¢i iQÈM; ô

óh H M? +?Q M;QÆB /šM ? B M;¨M F} #BM? ô

hB m "® u iWM; ç¢Q ?B m H M? T?€i tm®M;- K¼B M;QÌB M?bM i?'v ?„M K M? H M
t2K M?Q M?B m H° ç¢B [m•M ç²M; i?ÌB iB M [m•M >²B G¢+ h?QÆM;- F?¬M; F?Ä
hB m "® u +?d i`QM; +?®+ H€i ç½ T?•M T?®B M? M i?O tQM;- H¢B M #¨B i?O iK+
F?Q- i'i +ª ç m M;,M M„T +¦ i`¢i iU- F?¬M; +?9i ?Q M; K M;- +€+ #BM? iQÈM; ç
hB m iQÈM; [m•M M´B / M? [mª M?B M / M? #'i ?Q i`mv MX

hB m "® u çÊB F?B K M? H M? ç½ i`mv M ? i- H9+ M¨v KÈB M;˜M; ç–m M?bM b„+
iQÈM; [m•M- [m•M F?¬M; F, Hm"i F?¬M; i?„M;- H–M M¨v tm'i +?B M- bU ibM? i`¼M
M K†i- M m pB T?¢K [m•M F,- b) F?¬M; tY M? 5 *€+ p` iQÈM; [m•M HB m +? i M;?
Hm"M iQÈM; HoM? #BM? bo- ç m b) çQÊ+ iQÎM; i?QÎM;- [mv i F?¬M; Mm®i HÌB5ô

>„M •M mv ç m çO- +€+ iQÈM; +MM; F m H M, óJ¢i iQÈM; ç½ ?B m5ô

óE? B i?¨M?- tm'i #BM?ô hB m "® u çQÊ+ Gw hoM? /¢v #ªQ- +kM; ?B m K¨B ç Q +k
i`QÈ+ H"T [m•M mv- b m ?¢ •M çS+- H9+ M¨v i`QM; HÁM; ç½ ç`M?- +¦ +?9i M„K +?
pÈB ?„M ?ÊT pÈB M? m i?ÌB ;B M M;„M M;OB- H¨K i?2Q +?€M? ç² K¨ iB M [m•M-
çQÊ+ i?„M; F?¬M; i? #¢B- M m #¢B i?b mv p¼M; K¨ ?„M F?´ +U+ iQ+? Hkv- +¦ i?
i?¨M? K•v F?¦BX

h` M +?B M i`QÌM;- F?¬M; +¦ +?¶ i?QÆM; t¦i +?Q F v m5

h?QÊM; sm•M K¬M F)Q F i KÎ ` - F?m'v ç°M; ç2K ç2M- æ`+? >Q¨M? oB M iB M [m
i?¨M? i`QÈ+- H"T iS+ #¨v ` T?QÆM; i`"MX h?mšM #¨B i?O- ç Q T?m i?O- i`QÌM;
H–M HQÊi v K i`Ê HšM M? m K¨ iB M p T?Q i`QÈ+- +'T +?Q ç°B M;k T?Q b m K°

>„M /šM ç°B imv M? M? +?¦M;- M?QM; +?dM? i +¦ i`"i iU- M?¦K ç°B i?2Q #BM? T?
ç¢Q T?d iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; ç M i"T FQ+?5

h`QÈ+ h?QÊM; sm•M K¬M ç` i? i`®M; i`ªB- æ`+? >Q¨M? oB M #¨v i`"M iªM ` - #®

L;Q¨B i?¨M? €M? HY ?WM; ?U+- ç¢Q T?d M?bM i?'v h?QÊM; sm•M K¬M KÎ ` -[m
i?b ?¬ H M- i`QM; #¦M; ç K iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; K¨ p¼i iÈB- M?Q m HBM?
HmB p X

æ`+? >Q¨M? oB M M;QÌB Î i` M HQM; M;U - +kM; F?¬M; ?QªM; HQ¢M- T?•M T?¦
i`®M; +?d ?mv #BM? bo F?€M; +U- imv i F?¬M; HmB #QÈ+X L;QÊ+ H¢B ç¢Q T?d
i`QM; ç K F?mv K¨ tm'i #BM?- /€K Î i`QM; ç K F?mv tm'i #BM?- i`QM; H9+ M?'i i
i'M +¬M; ?[m ?B mX .QÈB bU i`MM; FQ+? ?[m ?B m +¦ i`"i iU +O hMv #BM?- F?¦

æ`+? >Q¨M? oB M M?È F„ K M? H M? +O hB m "® u- M?bM i?'v ç¢Q T?d#¢B HmB-
i?2Q- +?d €M i?2Q i?S iU- H M? +?Q #BM? bo i,M; i®+ ç° ?¨M? [m•M çB i`QÈ+- F?
? i- T?QÆM; i`"M H° ` F?Q i? K¢M? K)- M?•M b® i`Î M M ç¬M; çªQX æ¢Q T?d F
iS i€M5

h`QÈ+ h?QÊM; sm•M K¬M #BM? ;B€T HQªM; tQªM;- #QÈ+ +?•M i +?dM?- `–K `"T
+?S K°i HQ¢B HU+ HQÊM; FBM? i•K ç°M; T?€+?X h`QM; iB M; #QÈ+ +?•M- i`mM
h?Q h`B M lv #®M iQÈM; /šM i?2Q #ªM #° +kM; i?m"M HÊB ` F?ÄB +Y i?¨M?- i`QM
b) +?ûK ;B i çšK K€m- M?QM; ibM? ?bM? ç¢Q T?d ç M p•v H¢B F?¬M; +¦ tm'i ?B M
+O hB m "® u +¨M; iBM T?K+ i? K K°i i–M;X L;ä *QÆM; +?d H¨ ?Q i`QÆM; i? M?
ç M5

L?QM; M m F?¬M; +¦ hB m "® u +® +?'T tm'i #BM?- i?¨M? æ¬M; æ¬ +¦ M;QÌB M¨Q
H9+ M¨v\

æÊB F?B i`mM; [m•M pW ` - hMv [m•M i? ç½ F?¬M; i? +ªM- hB m "® u i¼ i`'M
iB M;- h?Q h`B M lv #®M iQÈM; ç½ #BM? +?B H¨K ? B çQÌM;- F?¬M; ç wiÈB ç¢Q
i`QÈ+- `'i M? M? ç½ HšM p¨Q i`QM; #¦M; ç KX

æ`+? >Q¨M? oB M +kM; ?B m H M? #BM? bo i`U+ iB T M?^K ?QÈM; #„+- /¼+ i?2Q
`"T +?dM? i i`–K ´M- iB M; #QÈ+ +?•M [m M? [m~M i` M #–m i`ÌB æ¬M; æ¬- FQ+?
+?9M;X

æ K M v- M?'i ç`M? H¨ F?¬M; M;O5

"dM? L;mv M *?•M +kM; F?¬M; +¦ M;?d M;ÆB- ?„M ;BK+ M;U /Á tûi [m M? >²B G¢
p¢M ç¢Q T?d ç¨Q ?¨Q ç„T Hkv- #"M `°M F?¬M; M;ÈiX *?mM; [m M?>²B G¢+ h?QÆ
ç•v çQÆM; M?B M +kM; H¨ F M;?B #BM?- ç +?Q hMv #BM? M;?o ``^M; MÆB M¨v
/€K / /¨M; ç M ç€M?X

. /¨M; T?€ çQÊ+ >²B G¢+ h?QÆM; H¨K +?Q ?„M +¦ +?9i M;¢+ M?B M- +kM; +¨M; #
+Æ /B m iQ€MX

"'i [m€ H9+ M¨v ?ŠM H¨ tQM; ?¬ Gw J"i H¨ L;Kv +¬M; i?b i®i ?ÆM- iW F?B L;ä *
i`"M ç€M? #¢B # p¢M iBM? #BM? +O æQ¢M æ¢i- i?B M ?¢ +?'M ç°M;X Gw J"i K†
hm æ¨- b m ç€M? HmB .QÆM; L;?o h?–M- /M b Q +kM; ç m bY /KM; •K KQm [m, F
æQ¢M æ¢i H¨ tm'i #BM? çQÌM; çQÌM; +?QM? +?QM?- H¨K +?Q M;QÌB i iBM T?K+

æ¢Q T?d +€+ [m"M >¨ L K ç M ?¨M;- hMv i?–M ?^M; ?¨ b b®- Gw J"i mv p¼M; bÈK
a m F?B #BM? #¢B æQ¢M æ¢i- æ`+? L?QÊM; i¬M Gw J"i H¨ +?QM?- +'T Gw J"i i¬
M¦B H¨ L;ä *QÆM; iW M v p b m æ¢B çQÆM; ;B +?QM? H¨ Gw J"iX Gw J"i i?B i
T?O >¨M? [m•M L;mv M aQ€B- +kM; ?¼+ i?2Q [m•M +?O M? KBM? #¨M ç¢B t€ i?B
?„M +?d H¨ Î i`mM; i•K >¨ L K- M;?o ç¢B t€ M;QÌB F?€+ +kM; H¨ ?[m i•K p¬ HU+X
iB- b€m p - [mª i?U+ H¨ #BM? +QÌM; K½ i`€M;- M?•M i¨B M?Q MQÈ+X "dM? L;
H¨K >[m i`QÎM; bS +O T?O L;mv M aQ€B- M¦B `ä Gw J"i ç®B pÈB ?„M [mª i?U+ +
pb S?ÁM; >mv M hªQ t2K M?Q H¨ i?•M iQM +O Gw J"i- +kM; #'i [m€ +?d #´ M?B K
L;mv M aQ€B K¨ i?¬BX

L;?o iÈB ç•v- "dM? L;mv M *?•M ` H M? +?Q [m–M ç¢Q L;ä *QÆM;, óæ¨Q ?¨Q ç
i`Q +?B M ?¨Q- i®B M v M;QÌB M¨Q +kM; F?¬M; çQÊ+ M;OôX

æ`+? J h?€M? Î K°i # M H˜K #˜K M¦B, ó"dM? >[m bS- +–M ;b K¨ +'T #€+?- [m M #B
M´B K°i FQ+?- +?9M; i +?B K HoM? >²B G¢+ h?QÆM;- #¼M +?9M; M; v +ª +€B `,
*?mv M #® i`Q +?B M ?¨Q- i?"i ` M;¨v K B H¨K +kM; F`T K¨ôX

"dM? L;mv M *?•M b„+ K†i •K i`–K- óæ•v H¨ L;Kv +¬M; T?•M T?¦- æ`+? J h?€M?- M
b Q\ô

æ`+? J h?€M? M?Qm K¨v- F?¬M; pmB M¦B, ó"dM? L;mv M *?•M- çWM; +¦ K¨ H M H
` K¨ ç M;QÌBX L;QÆB +?È +¦ [m M- M,K ç¦ F?B +ÁM L;ä *QÆM; M;k ?´- i?b L;Kv
+?m°i +?mB HOB Î MÆB ç•m5ô

"dM? L;mv M *?•M HB + K„i M?bM æ`+? J h?€M?- M? ;B¼M; M¦B, óJ h?€M?- i
i` M? +½B- M;QÆB T?ªB M?È F„- ç•v H¨ L;Kv +¬M; T?•M T?¦X L;¨v K B L;Kv +¬M
F?¬M; i? ?Q¨M i?¨M? L;Kv +¬M; T?•M T?¦- M?Q p"v b) i?2Q [m•M T?€T K¨ tY i`Q
K v K„M i?Q€i F?ÄB- M;QÆB +kM; M?Q p"vôX

æ`+? J h?€M? M?È iÈB M;?B K H M? +O Gw J"i- i?–K `MM; KbM?- pmM; `QB M;U
T?d M¦B, ó*QM K M;QÆB- M? M? H M K°i +?9i- çWM; H¨K ` p ç€M; i?QÆM;ô >,
"dM? L;mv M *?•M H¨K M;Æ M?Q F?¬M; M;?2 i?'v- +?d ç®+ t9+ ç¢Q T?d ;B i,M; i
ç¢Q T?d T?B M;U +?¢v iÈB FBM? ?Q¨M; M¦B, ó"dM? >[m bS- ç¢B bU F?¬M; ´M `²B
sm•M K¬M- ç M; M?^K p T?Q M¨v K¨ ç€M? iÈB- +?d bÊ `'i M? M? b) iÈBôX

"dM? L;mv M *?•M ?ÆB ;B"i KbM?- F?¬M; iBM M¦B, óa Q +¦ i? - #¼M +?9M; b Q
M¦B #¼M +?9M; Qi M?'i T?ªB b m ;BÌ M;¼ M;¨v K B KÈB +¦ i? tm'i #BM?5ô

>„M HÌB +ÁM +?Q /Si- H¢B +¦ ç¢Q T?d +?¢v p°B ç M- ó"dM? >[m bS- ç¢B bUF?¬M
+¦ hMv [m•M iÈB ;–MôX

ó"dM? >[m bS- # M T?ªB >²B G¢+ h?QÆM; +¦ ç¢B [m•M ç M; ç MôX

ó"dM? >[m bS- T?Q +?QM? M K >²B G¢+ h?QÆM; +¦ hMv [m•M ç M i'M +¬M;5ô

*?d i`QM; i?Q€M; [m - >²B G¢+ h?QÆM; ç½ # K†i +?`m ç`+?- "dM? L;mv M *?•M +
ç½ M;?2 çQÊ+ T?Q M K iB M; i`®M; +'T #€+?- iB M; +?ûK ;B i ç°M; i`ÌB- +?B M
M?€v K„i ç½ #°+ T?€i5

æ¢Q T?d #€Q +€Q [m•M ibM? +MM; hMv [m•M ç M +¬M; #'i [m€ +?d FûK i`QM; +?
*?•M SM; T?¦ F?¬M; F`T5

"dM? L;mv M *?•M imv +'T #€+?- M?QM; pšM i`'M ç`M? H¢B ?¬, óæ`+? J h?€M?-
+?®M; +U hMv [m•M # M i`€B- h`QÆM; h?B M- M;QÆB /šM ? B M;¨M [m•M +?®M;
M?Q i? M¨Q- M?'i ç`M? T?ªB i?O ç M #bM? KBM?5ô h?O ç M #bM? KBM?- ç¢B [
pB M >²B G¢+ h?QÆM;- ?QÆm +? i p¨Q i v B +kM; +ÁM +?Q #B i5 æ`+? J h?€
i?'v [m•M ibM? F?˜M +'T- +kM; F?¬M; M¦B +€B ;b M[- p°B p¨M; çB K ç¢Q T?d çB
?B m H M? [m–M T?d #m¬M; +m®+ t M;- +–K H'v pk F?Q +?®M; H¢B hMv [m•MX
M?B K Gw J"i- +kM; F?¬M; +¦ T?ÁM; M;U- ç¢B ç b® ç¢Q T?d ç m ç M; ç¨Q ?¨Q- i
i?¨M? K°i çQ¨MX

JÈB i´ +?S+ ;–M M;¨M M;QÌB çB M;? M? ç¦M- pW ç`M? #¨v i`"M Î i`QÈ+ ?¨Q KÈB ç
ç2M p¬ b® hMv #BM? t¬M; iÈB- i`QM; iB M; ;–K +¬M; FQ+?- i`QÌM; K•m çQªM ç
b€M; H¨K +?Q M;QÌB i i`QM; HÁM; H¢M? H)Q

jR3X *?QÆM; jR3, E€ hQ+?

"¦M; ç K +¨M; ç"K- b€i w +¨M; M²M;X

hMv #BM? +¬M; F?B +?Q F`T +?m˜M #`- +?QM? SM; pÈB ç¢Q Hw #BM? T?€T tm'i
i`B M F€ +?B m +¬M; FQ+? >²B G¢+ h?QÆM;- H'v F M;?B #BM? H¨K +?Q æ¬M; æ-
u +kM; H¢B H'v F€+?B m- M°B i`QM; ç K çQ #BM? ç M çQ¢i H¢B >²B G¢+ h?QÆM

*¦ ç¬B F?B- i?„M; #¢B #'i [m€ +?d i`QM; K°i w MB K5

Gw J"i +?Q /M i?–M iQ€M i?B M +Æ- M?QM; i?"i ` +kM; F?¬M; M;?o iÈB- hB m "®
i?b ç½ i?QÊM; p`- K¨ hB m "® u KÈB i?QÊM; p` ç½ +?Q ?„M K°i FQ+? p¨Q ç–mX

*¦ ç¬B F?B- F ?Q¢+? poM? pB M +ªM F?¬M; M´B #B M ?¦ +U+ M? M?X

h?¨M? æ¬M; æ¬ +kM; +¦ i? M;?2 çQÊ+ iB M; ?¬ ?¨Q +?ûK ;B i Î T?Q >²B G¢+ h?Q
tm'i ` K°i H¶ ?´M;- p¬ b® €+ [m,Î MÆB ç¦ K¨ F m ;¨Q i?ªK i?B iX .•M +?9M; æ¬M
i?ŠM;- F?¦ +¦ i? M;O- #¼M ?¼ H–M ç–m iB M +?9 w ç M K°i +?B M /`+? M?Q i? -
H M ? K"i i?B i pÈB iQM? K¢M; +O ?¼X

Zm M i•K ç M +?B M +m°+ i`W /•M +?9M;- +ÁM +¦ ? B M;QÌB Î i` M h?QÊM; sm•M
H M? G¬ aÎ- K°i M;QÌB F?€+ H¢B H¨ "MB JBM? h?9v `'i Qi F?B H° /B MX

G¬ aÎ Hm¬M Hm¬M #bM? ioM?- i?ÌB F?„+ M¨v i`QM; €M? K„i +kM; H° ` p +m²M; M
T?QÆM; t - pšM +¬ çÆM M?Q i`QÈ+X *?B M bU M?Q i? - t2K ` M¨M; +kM; F?¬M;

ó*¦ i? i?„M;\ô G¬ aÎ `®i +m°+ ?ÄB- ?„M p®M Qi HÌB- ç®B pÈB "MB JBM? h?9v +kM
M?B M +?QM? H¨ ?ÄB hB m "® u +¦ i? çQ¢i H¢B >²B G¢+ h?QÆM; ? v F?¬M;X

"MB JBM? h?9v T?K+ ?²B iBM? i?–M H¢B- óæ K M v +¦ i? i?„M;- b m ç¦ i?b F?¬M

G¬ aÎ + m K¨v F?¦ ?B m wX "MB JBM? h?9v ?Q F? M p¨B iB M; `²B ;BªB i?Q+?, ô a
FûK +¦ K°i M;¨v- hB m "® u M m +¦ i? çQ¢i H¢B >²B G¢+ h?QÆM;- M„K +?„+ i?ÌB ;
M;U- H'v # p¢M ç¢B [m•M i?O p[M; >²B G¢+ h?QÆM;- +kM; +¦ i? +MM; Gw J"i ç€

óL m F?¬M; i?O p[M;\ô G¬ aÎ ?ÄBX

"MB JBM? h?9v KQK K¬B M¦B, óh'i #¢B F?¬M; i? M;?B M;Ì5 æ¢B [m•M L;ä *QÆM
+?Q /M F?¬M; +¬M; æ¬M; æ¬- +kM; T?ªB çQ¢i H¢B >²B G¢+ h?QÆM;X "¼M +?9
?MM; ?"m- L;ä *QÆM; ?B M i¢B #BM? M?B m iQÈM; K¢M?- hB m "® u tm'i FQ+?
L m +¦ bÆ b˜v i'i #BM? #¢B M?Q M9B- hB m "® u +kM; F?®M; +? F?¬M; çQÊ+5ô

ó>„M b) H¨K i? M¨Q\ô G¬ aÎ + m K¨v M¦BX

"MB JBM? h?9v F?) i?Î /¨B, óæQÆM; M?B M b) i?O- hB m "® u bQ pÈB M?B m M;Q
h?"i ` Gw J"i H–M M¨v ?¨M? ç°M; `'i F€ [m€B- ?„M ?Q¨M iQ¨M +¦ i? i`QÈ+ iB M ˜M
[m•M ç M ç•v- i`QÈ+ +¬M; >²B G¢+ h?QÆM;- b m ç¦ iK #BM? iW G¢+ E?˜m h?QÆM
>Q¨M; >¨ K°i çQÌM; K¨ #O p•v æ¬M; æ¬X hW iW K¨ iB M KÈB H¨ +?QM? ç¢Q- ?„M
çQÊ+ M?Q i? \ô

G¬ aÎ i`–K K†+ F?¬M; M¦B- ç M; iU ?ÄB- ?„M +?QM? H¨ HQ¢B M;QÌB Qi M¦B M;?o

ó>ŠM H¨ ?„M bÊ hB m "® u bÊ hB m "® u F?mv M oB ipQÆM; bÊ hMv #BM? çQ i`
h?QÆM;ô "MB JBM? h?9v M?Q M;?o iÈB çB m ;b ç¦- óL?QM; ?„M i?"i F?¬M; M;Ì F
"® u HÊB /KM;- ?Q i`QÆM; i? M? i? +kM; #` hB m "® u ?¦ i?¨M? i?U+ i? 5 hB m
+¬M; çQ¢i [mv M i?QÊM; p`X Gw J"i ç½ t2K i?QÌM; hB m "® uôX

óæ`M? i? ô G¬ aÎ ç°i M?B M M¦B ? B +?[X "MB JBM? h?9v i`QÈ+ K„i b€M; M;ÌB-
M¦B, óG¬ ç¢B M?•M M¦B F?¬M; b B- K¶B +€ M?•M ç m +¦ ç`M? i? - K¶B M;QÌB +kM
Gw J"i M¨v p,M pä iQ¨M i¨B- M?QM; H¢B i?Q+? #BM? ?¨M? ?B K +?B m- H¨K ` p
i?O +ªK ;B€+ i?¨M? iUm HÈM M?'iX h` M i?U+ i ?„M +ª çÌB ç m Î i` M ç–m ç Q M?
*QÆM;- +?B M h`QÆM; hm æ¨- +¬M; EBK æ [m M ç m F?¬M; i?m"M i?2Q i?QÌM;
F F?¬M; i?Q+? /MM; bS+X >„M M m H–M M¨v /MM; F€ +?B m H'v æ¬M; æ¬- ?B M
ç"K i`QM; +m°+ çÌB +O ?„MX "'i [m€ Gw J"i ç€M; iB + +?d FûK K°i M;¨v K¨ i?¬Bô

L¨M; M¦B iÈB ç•v- ç¬B K„i #` €M? HY i` M ç–m i?¨M? €M? H M T?€i b€M;- óh®B M
+?B M- Gw J"i- hB m "® u ? B M;QÌB M¨v H¨ FB m ?MM; #'i i? - M? ?MM; i` M? T
ç–m- K†+ /M i `'i M¬M M¦M; Km®M #B iF i [mª- M?QM; i #B i #¼M ?¼ [mv i ç'm

æ–m i?¨M? €M? HY H¦2 H M- M?Q M?[M; €M? b Q i` M #–m i`ÌBX •M? b Q i` M #
tm®M; T?QÆM; t - ?¦ i?¨M? M?[M; ç®K HY Î T?Q >²B G¢+ h?QÆM;X

s t i?dM? i?QªM; +¦ €M? HY #MM; H M- ;B®M; M?Q HY Hmv M M;K+X :–M ç¦-
+?QM? H¨ Hmv M M;K+5

æ¢Q T?d T?B i?QÌM; ?mM; ?½M- M?QM; hMv [m•M +kM; M?Q i? X

Zm–M ç¢Q L;ä *QÆM; iW b m F?B Gw J"i i?®M; HoM?- ç€M? ç•m i?„M; ç¦- hMv [m
K„i #¼M +?9M; ç½ i`Î M M `'i #m²M +QÌB- #¼M +?9M; F?B M?bM i?'v hMv [m•M-
T?–M T?d F?QX L?QM; #¼M +?9M; i?"i F?¬M; M;Ì- hMv #BM? F?B HB m K¢M;- +k

"¼M +?9M; pb i¨B- hMv [m•M H¢B pb K¢M;- +?ŠM; M?[M; pb K¢M; +O #ªM i?•M-
HÈM M?Ä ç M; i? i?B i F€ p¼M; Î æ¬M; æ¬5

*¦ M;QÌB pb i¨B K¢M; +¦ i? F?¬M; +–M- M?QM; M m +¦ M;QÌB K¢M; +kM; F?¬M;
M[\

æ¢Q T?d HB m K¢M; t¬M; H M i`QÈ+ ?¨Q- hMv #BM? H¢B M?Q FB M M®B HB M F?
M;WM; M;?d i`MM; FQ+? p¨Q- ? i çÊi M¨v iÈB çÊi F?€+- "dM? L;mv M *?•M +?d +ª
T?€i ?B M- ?„M çWM; M¦B H¨ i?O ç M #bM? KBM?- ?„M +?Q /M i?O MY + M? ;BÌ +
M¨v M?Q b¦B M?Q ?´- [mª i?U+ bQ pÈB ç iY #BM? h [m"M +O h`QÆM; hm æ¨ M,K
?ÆMX

L?[M; M;QÌB M¨v ç°M; i€+ M? M? M? M- i? +¬M; K½M? HB i- tmM; T?Q;M /kM; K
"dM? L;mv M *?•M HÌ KÌ +ªK i?'v ç½ ;†T [m X æ°i M?B M i`QM; +?ÈT K„i K°i ?bM?
Fw S+ çQÊ+ ç¨Q #ÈB ` - ?„M #B i i?O çQ¢M H¬B çbM? Î MÆB M¨Q ç½ ;†T [m Î ç•M
*QÆM;- hB m "® u +?QM? H¨ /MM; HQ¢B i?O çQ¢M M¨v M?´ i"M ;®+ +ª L;ä *QÆM

*?ŠM; H) H–M M¨v H¨ hB m "® u iU KbM? /šM #BM? ç M i'M +¬M;\ L;?o iÈB ç•v "dM
+?Êi H¢M? iQ€i- çB m M¨v b Q +¦ i? - L;Kv +¬M; +?ŠM; T?ªB ç½ M¦B- hB m "® u K
pšM F?¬M; H¨K ;b çQÊ+- ?„M b Q H¢B /šM #BM? tm'i FQ+? M? M? ç M M?Q p"v\

>„M K†+ /M bmv M;?o- M?QM; pšM M? /kM; +?®M; +U- M m #ªM i?•M ç½ çQÊ+ L
b Q +¦ i? / /¨M; HmB #QÈ+\ G–M M¨v + M? ;B[Î >²B G¢+ h?QÆM; +¦ ?ÆM p¢M ç
+kM; +¦ ?ÆM p¢M- +kM; t2K M?Q ç¢B [m•M iB M T?QM; +O L;ä *QÆM;X h`€B T?ª
çB +?®M; +U hMv [m•M- K'v M;¨M M;QÌB +ÁM H¢B #^M; p¨Q ?¨Q Hkv KÈB ç„T i¢K
M?'i i?ÌB H•K p¨Q i`QM; F?´ +?B MX L?QM; hMv [m•M M?Q M?[M; H¨M b¦M; "T iÈ
i?mšM #¨B i?O +?2 +?Î- i`QÌM; i?QÆM; i?O ç•K HQ¢M- ?ÆM M[+mM; iB M i?OÎ
ç¢B HQ¢M- M?'i i?ÌB iB T i F?¬M; çQÊ+- ç¢Q T?dÎ i`QÈ+ +?B M ?¨Q i?Q€M; [m
;B€T H€ +¨ K¨ +?ûK ;B i- iQM? K¢M; H9+ M¨v iB iB M ;B®M; M?Q +•v +ÄX "dM? L;
+?d i?'v çQÊ+ i?O ?¢ # M M;QÌB +¨M; M;¨v +¨M; Qi- K¨ hMv #BM? i`QM; #¦M; ç K
H¢B M?Q p¬ +MM; p¬ i"M- +¨M; M;¨v +¨M; M?B mX

GQ¢B +¬M; FQ+? M¨v H¨K +?Q M;QÌB i i¢Q i?¨M? `mM; ç°M; +MM; çª FQ+?- +¦ i
"ÎB pb F?¬M; M;QÌB M¨Q #B i +¬M; FQ+? H9+ M¨Q KÈB H¨ çB K +m®B- +kM; +¨M;
hMv #BM?5

h•K ibM? ?QªM; bÊ H M i`¨M ` - "dM? L;mv M *?•M M;˜M; ç–m M?bM [m - +?d i?'v
#bM? KBM? ç®B pÈB ?„M K¨ M¦B- ç½ H¨ +?mv M t pÌBX

hW ç–m iÈB +m®B- ?„M +kM; F?¬M; `ä `¨M; H„K `®i +m°+ H¨ B ç M; +?d ?mv hMv

h`QM; F?B i„K K€m K¨ +?ûK ;B i- ç°i M?B M +ªK i?'v # M i`€B ç¢B HQ¢M- `'i M?B m
p - æ`+? J h?€M? ?ûi HÈM, ó"dM? >[m bS- hMv #BM? [m€ K¢M?- T?Q i +?®M;
çB5ô

"dM? L;mv M *?•M K„M; i?–K K°i iB M;- i?–K M;?o M;QÆB ,M +Si K¨ b®M; b Q- K
K²K M?Q p"v- M;QÆB +?Q /M +?®M; +U F?¬M; çQÊ+ +kM; F?¬M; +–M T?ªB F m i
T?ªB H¨K +?Q M?B m HQ¢M [m•M i•K b Q\

Zmª M?B M F?¬M; M;Q¨B /U HB m- ç¢Q T?d FB M i`b M½v ;BÌ- ç½ bÈK FBM? ?½B
F m iQ- [m•M i•K ç¢B HQ¢M- H"T iS+ ç¢B #¢BX h`QM; hMv [m•M H¢B +¦ iB M; i`®
+¬M; FQ+? i?Q€M; [m H¢B i,M; H M K'v H–M- i`QM; H9+ M?'i i?ÌB i? +¬M; M?Q M
i?B M ç°M; ç` X

æ¢Q T?d ç¢B HQ¢M- F?¬M; HÁM; /¢ M¨Q K¨ i`Î H¢B +?®M; +U- ç m HmB #QÈ+ p T
[m ç½ #` hMv [m•M HB M iK+ T?€ +€+ i–M; +?B M ?¨Q- F?¬M; +¦ +?¶ ç i?O M[X

"dM? L;mv M *?•M i?Î /¨B- H¢B i?'v h`QÆM; h?B M +kM; K M; i?2Q ç¢Q T?d iW T?
+kM; +?®M; çÐ F?¬M; M´B- +?d bÊ [m +?®+ H€i M[- b) #` hMv [m•M p•v F?®MX "
i'i +ª ç¢Q T?d `ÌB F?ÄB >²B G¢+ h?QÆM;- M?^K ?QÈM; #„+ K¨ HmB #QÈ+- hMv [m
K†i tm'i FQ+?- ç½ i?m çQÊ+ iQ¨M i?„M;5

hB m "® u H9+ M¨v KÈB /QÈB bUOM; ?° +O #BM? iQÈM; çB ç M >²B G¢+ h?QÆM
FQM? +˜M T?•M ` ? B # M- F?¦ MûM çQÊ+ bU T?'M +?'MX "¼M ?¼ `®i +m°+ ç½ /Q
iQÈM; [m•M- ç€M? K°i +?B M /`+? H¨K +?Q #ªM i?•M ?¨B HÁM;- H¨K +?Q iY i¬M M
G M; iQÈM; ç m iB M H M #˜K #€Q [m•M ibM?X

ó>²B iQÈM; [m•M- i•v H° ç¢Q T?d HmB #QÈ+ôX

ó"˜K iQÈM; [m•M- ç¬M; H° >²B G¢+ h?QÆM; ç¢Q T?d ç¢B #¢BôX

óE?ÎB #˜K iQÈM; [m•M- "dM? L;mv M *?•M /šM ç¢Q T?d HmB p ?QÈM; #„+- +ÁM
?QÈM; i?¨M? EBK .QM; K¨ #¢B HmB- æ`+? h?B M iQÈM; tBM +?d i?` +¦ i`mv FQ+?

hB m "® u M;QÌB Î i` M HQM; M;U F?Q€i i v M¦B, óh`mv M H M? tm®M;- ;B†+ +M
b® i?QÆM; pQM;- ;?B +?ûT `ä `¨M;- F?B [m v p æ¬M; æ¬- i`Ê +'T +?Q M;QÌB M?

hB m "® u ç2K i`Ê +'T +?Q i?QÆM; pQM; ç†i Î i`QÈ+ ? i- p®M +€+ #BM? bo i`QM;
i?QÆM; +ªK ç½ i?Q i?€BX o®M iQÈM; [m•M +?BM? +?B M F?¦ i`€M? F?ÄB #Ä K¢M
+?BM? i?ªQ T?d- +? i H¨ F?¬M; i? i`€M? Mû- M?QM; M m +¦ i? +? i M i•K- +? i
K¨ M¦B- i?b ç½ t2K M?Q v M HÁM; K¨ +? iX

h?Q h`B M lv M¦B i`QÈ+ iB M, óh¢ ÆM iQÈM; [m•MôX

óh¢ ÆM iQÈM; [m•M555ô hQÈM; HoM? [m M? i?•M +MM; F m H MX

óh¢ ÆM iQÈM; [m•M ô h'i +ª #BM? bo +MM; F m H MX GQ¢B +ªK FQ+? M¨v T?€i `
+?Q K¨M ç K i M? K€m K°i bU ¬M M?m `mM; ç°M;X

hB m "® u M? M?¨M; F?Q€i F?Q€i i v- ç°i M?B M ç + Q iB M; M¦B, ó*€+ M;QÆB
"® u p®M H¨ H¨K +?mv M i?2Q #´M T?"MX *€+ ?mvM? ç æ¬M; æ¬- hB m "® u pb
M;QÌB æ¬M; æ¬ poM? pB M pb +€+ M;QÌB K¨ FB m M;¢Q5ô

L?[M; #BM? bo i`–K K†+ tm®M;- +?d H¨ M?B i ?mv i H¢B #„i ç–m FQ+? ç°M;X >Q
u +?Q ç M ;BÌ- +kM; +?Q iWM; çbM? +?dX "¼M ?¼ F?€+ pÈB i?O ?¢ +O h`QÆM;
iB m- +¦ bS K¢M;- +¦ ç°M; HU+- H¢B +¦ K°i æ¢B iQÈM; [m•M t2K i`¼M; bo i®i5

óL?QM; F?´ +?B M- ?mv i +?B M #'i [m€ H¨ +?d KÈB #„i ç–m ô hB m "® u M;[çB m
+¦ i`¼M; #BM? i'M +¬M; >²B G¢+ h?QÆM;- çQ¢M imv i K M? K¢+? æ¬M; æ¬- +?d
æ¬M; æ¬ F?¬M; +¦ HQÆM; i?U+ ç ,M- M?B K pK +O +?9M; i +ÁM t KÈB +?'K /S

óh? +? i ?° p >²B G¢+ h?QÆM;5ô *€+ #BM? bo ç m ç²M; i? M? M¦B, ósBM hB m

hB m "® u ;"i ç–m- + Q ;B¼M; M¦B, óE?¬M; b B- #ªQ p >²B G¢+ h?QÆM;- +?QM
æ¬M; æ¬- #ªQ p +m°+ b®M; +O /•M +?9M;- +?Q M M +?9M; i T?ªB iB T iK+ ?,M
HoM? M;?2 H M?- çB m ç°M; K°i T?–M # #BM? bo H"T iS+ M /Q M? ?¢ i`¢B- #® i`
/Q M?- +Y +?QM? +„K +ÌX *?B i h`MM; G M; iQÈM; >¨M *?'M /šM # i`,K /m F} #
M;Q¨B Hkv- M m +¦ ç¢Q T?d ç M +¬M;- +'T i®+ ç M #˜K #€QX *€+ #BM? bo +ÁM H
M,K /"v- # T?–M #BM? HU+ i€K M;¨M M;QÌB #¨v #€i i`"M H'v T?QÆM; i`"M H¨K +?
HU+ SM; T?¦- i? v ç´B M;QÌB #®i`Q T?ÁM; M;U ç¨Q ?¨Q i?B i H"T +?QÈM; M;¢B M
HU+ +ÁM H¢B ç m H¨ Fb #BM?- T?ÁM; #` ç¢Q T?d i'M +¬M; /Q M? i`¢B ô

>„M M #¨B tm®M;- ;¼M ;¨M; M;,M M„T- K¼B M;QÌB ç€M? K°i i`"M çQ¢i H¢B >²B
+ Q- ç®B pÈB hB m "® u +¦ i? M¦B H¨ #°B T?K+ b€i ç'iX

E?¬M; bÊ F?¬M; i? H¨K K¨ +?d bÊ H¨K F?¬M; çQÊ+- +kM; H¨ çB çQ¢i F?Q H9 - æQ
iQ¨M [m•M #` /B i- M?QM; hB m "® u H¢B H'v i?QÆM; pQM; +U+ M?Ä K¨ çQ¢i H¢I
H¨K +?Q [m•M i•K ç¢B +?'MX

æQÆM; M?B M G¢+ E?˜m h?QÆM; H¨ F?Q H9 ç M?'i æ¢B hMv- +¦ # M;?bM ?–K
[m€ +?d +¦ # i`,K ?–K HQÆM;- [mv K¬ F?¬M; i? bQ b€M?X L?QM; >²B G¢+ h?QÆ
F?¬M; t - Î i`QM; K„i [m M #BM? ç` p` ?ÆM t G¢+ E?˜m h?QÆM;X

>²B G¢+ h?QÆM; T?QÆM; pB M KQÌB /†K- M¦B H¨ i?¨M? ;B[HQÆM;- #'i [m€ +kM
ç'i [m•v H¢B- +?d T?ÁM; #` +?9i iB m i†+i–K i?QÌM; K¨ i?¬BX >ÆM M[H9+ ç–m F
HQ H„M; #'i [m€ H¨ ç +mM; +'T HQÆM; +?Q æ¬M; æ¬ çQÊ+ i?m"M iB M ?ÆM K¨ i?
iÈB +QÈT\

*€+ iQÈM; HoM? M?bM i?'v hB m "® u +?ŠM; M?[M; iB M +¬M; +¦ T?QÆM; T?€T- +
iB M i?Q€B `'i +¦ T?QÆM; T?€T- i`QM; HÁM; ç m F?•K T?K+- v i?2Q [m•M H M? ?
ç¨Q +?B M ?¨Q #B i ç•v H¨ i?ÌB çB K bBM? iY- F?¬M; K°i +•m Q€M ?"M- iÈB H9+
i?ÌB ;B M K¨ M;OX

>ÆM p¢M [m M #BM? +MM; M? m M /Q M? ?¢ i`¢B F?mM; +ªM? +¦ i? M¦B H¨ ?Q
hB m "® u T?•M T?¦- #¨v T?QÆM; /Q M? Hkv i`"M- ç2K >²B G¢+ h?QÆM; p•v p¨Q
i'M +¬M;- iMv i?ÌB +¦ #€i T?QÆM; #BM? bo ç M iB T pB MX

>²B G¢+ h?QÆM; +¦ MQÈ+ ;B M; i?¬M; pÈB >Q¨M; >¨ G¢+ h?Ov- HQÆM; i?ªQ çQ
ç X æ–m iB M ç½ ;BªB [mv itQM; p'M ç M /Q M? ?¢ i`¢B- H9+ M¨v ç•v iBM? HU+
ç m i"T i`mM; i` M T?QÆM; /B M T?ÁM; M;UX

*?d H¨ +¬M; i`bM? iQ HÈM- K¼B M;QÌB ç m ç m iQ¨M HU+ SM; T?¦ K¨ ç¨Q ç'i ç i?O
`¨Q ;¶ ç M;,M +ªM- # M M;Q¨B ?¨M; `¨Q H¢B ç¨Q ?¨Q b•m- i?B iF M?B m +?QÈM
[m•M ç`+? iB M +¬M;- M?[M; +?¶ [m M i`¼M; i?b i?B i H"T +?¬M; b„i- `¨Q bWM; ?
ç i?OX

*€+ iQÈM; HoM? ;–M ç•v #` ç¢Q T?d p•v F?®M- H¢B #ÎB pb F?¬M; +¦ M;QÌB /šM ç
i?O M;Q¢B i?¨M? ç m i?•M FBM? i`"M i`QÊM;- #® i`Q T?ÁM; M;U ç m H¨ [m2M pB

æ m #B i H9+ M¨v +?m˜M #` i? K K°i T?–M- i?b ç M H9+ ç¦ i?QÆM; pQM; Qi çB K°
[m•M /®+ bS+ M? /kM; K¨ H¨K pB +- +¬M; i`bM? imv `'i HÈM- M?QM; K v H¨ H9
T?d ç°M; i?´ ç¨Q ?¨Q ?®- M;QÊ+ H¢B ;B9T +?Q hMv [m•M iB i FB K +?9i F?Q HU
tm®M;- v i?2Q ?¨Q ?® iQÌM; ç'i # M ç–m K¨ #® i`Q T?ÁM; M;UX

h`QM; H9+ M?'i i?ÌB >²B G¢+ h?QÆM; M?B i ?Ä i"M i`ÌB- çÊB iÈB + M? # - G¬ a
?ÆM ? B M;¨M /•M +?9M; ç MX æQ¢i i`Î H¢B >²B G¢+ h?QÆM; p®M H¨ +?mv M K
F?¬M; +¦ ;b FQ+? ç°M;- ?B M ;BÌ H¨K i? M¨Q ç #ªQ p KÈB H¨ +?mv M T?ªB HQ H

.•M +?9M; M?bM i?'v i?B i? F?„T MÆB i` M ç'i ç m +¦ +?9i bÊ ?½B- ç•v ç½ H¨ + M
M?QM; F?¬M; M;QÌB M¨Q Km®M M;O- M?bM i?'v #BM? bo K€m M?B K +?BM? v- HO
+MM; +ªK ç°M;X

æ®B pÈB hMv #BM?- #¼M ?¼ i`QM; HÁM; Qi çB T?–M i¬M FQM?- ?ÆM M?B m T?-
ç½ ç +?Q #¼M ?¼ K°i H–M M[i?'v çQÊ+ MB K ?v p¼M; +O æ¬M; æ¬- +¦ H) +kM;
K°i hB m iQÈM; [m•M çQÊ+ K¼B M;QÌB iBM +"vX hB m "® u M?bM i?'v /•M +?9M;
ç¦M- /•M +?9M; æ¬M; æ¬ i`QM; bU bÊ ?½B H¢B +¦ bU i¬M FQM?- i? KÈB #B i M¶I
iQÈM; [m•M +kM; F?¬M; M;Q¢B H - i`QÈM; +?O bQ€B #'i [m€ +?d KÈB +¦ +€B F?m
+?O bQ€B F?¬M; p°B- +?O v m H¨ +¬M; bU i`QÈ+- H¢B /UM; #®M i`¢K ;€+ + Q K
/Q M? i`QÈM;- /MM; ç ;B€K i?` ç¢Q T?dX

.•M +?9M; +¦ +?9i KÌ K`i F?¬M; #B i H¨K b Q- hB m "® u KdK +QÌB M¦B, óo¬ Hm"I
ç m ;B®M; M? m- ç m pb +?mv M ?¬K M v K¨ FB m M;¢Q +ª çÌB5ô

.•M +?9M; #` K°i +•m M¦B +O ?„M K¨ M?B i ?mv i i`¨Q /•M;- ?Q M ?¬ tBM ` H M
+?9M; T?•M t2M F) p¨Q i`QM; #BM? bo K¨ H¨K pB +- ?¶ i`Ê +?Q pB + T?ÁM; M;UX

K°i Kª M;- `²B H¢B M; v M;„M +¦ i`"i iUX >ÆM p¢M M;QÌB +„K ç–m K¨ H¨K- F?¬M; T
K°i KK+ iB m +?mM;X

hB m "® u M?bM i?'v /Q M? #BM? #"M `°M- `®i +m°+ +¦ +Æ ?°B #m¬M; HÄM; i?–
+€+? #bM? KBM? iU ?² +ÁM bÈK- M?QM; ?„M #B i- i?ÌB ;B M K¨ Gw J"i HQm H¢B
K°i +?9iX

æ®B i`"M pÈB Gw J"i- ç•v H¨ +?mv M K¨ hB m "® u pšM i`€M? MûX .M b Q ?¬K M v
Gw J"i i? M? i? iQ HÈM- F?¬M; B +¦ i? b€M?X L?QM; +?mv M Hm¬M H¨ M?Q i?
Km®M i`€M? Mû H¨ i`€M? çQÊ+X >„M +MM; Gw J"i bÈK Km°M +kM; T?ªB ç€M? K°i
i`"M [mv i +?B M M¨v H¢B iÈB M? M? M?Q p"vX

óhB mi QÈM; [m•M +¦ +•m i F?¬M; #B i +¦ M M M¦B ? v F?¬M;ô h?Q h`B M lv F?¬M
Î # M +¢M? hB m "® u- ç¦ +kM; H¨ K°i ?€M iY- imv +?ûK ;B i +ª MY ç K- M?QM; i
+¦ MY T?–M K i KÄB- i?'v hB m "® u M?bM [m - h?Q h`B M lv +QÌB ç¬M ?"m M¦B,
T?•M T?¦ tm®M;- #¼M ?¼ +kM; ç M; H¨K pB +- i +?d +?®+ H€i H¨ çBôX

hB m "® u KdK +QÌB M¦B, óL;QÆB Km®M ?ÄB +€B ;b\ô

ó*?9M; i +?d i?O /Q M? i? F?¬M; F?ÄB iU +?`m p•v- i?"i ` MÆB M¨v +€+? "„+ J M
M m M?Q T?•M ` K°i #° T?"M #BM? HU+ /U i?2Q "„+ J M; bÆM ?¢ i`¢B- +MM; >²
;B€+ Ui? +?B [m•M ? B K†i ?¶ i`Ê M? mV- i M;?o ç®B F?€M; ç¢Q T?d ç°i FQ+?

hB m "® u ;"i ç–m M¦B, óh?Q G M; iQÈM;- ç i¢ ç M;?` +O M;QÆB- i?"i ` wiQÎM
#'i [m€ ?¬K M v +?9M; i +?d +–M #ªQ p çQÊ+ >²B G¢+ h?QÆM; +?QM? H¨ i?„M; H
i M;?o æ¬M; æ¬ +kM; b) +¦ #BM? ç M pB M i`ÊX LÆB M¨v +€+? æ¬M; æ¬ #'i [m€ -
+kM; çO ç ç€M? pÈB L;ä *QÆM; K°i i`"M- L;ä *QÆM; i? K¢M?- +?9M; i i"T i`m
+–M +¦ i? +?®M; çÐ çQÊ+ HU+ i`MM; FQ+? +O L;ä *QÆM;- ç½ iQM? H¨ i?¨M? +
HU+- +?d bÊ +?®M; +U F?¬M; çQÊ+ HU+ i`MM; FQ+? +O #¼M +?9M;ôX

óL?QM; æ¬M; æ¬ b) tm'i #BM? b Q\ô h?Q h`B M lv ?ÄB ` M;?B ?Q†+ HÈM M?'i-
i?'T i? M? •K- óL;QÌB +?ŠM; H)+?Q iWM; HQ H„M; [m >Q¨M; S?O iQÈM; [m•M b)

hB m "® u MÎ MK +QÌB- ó*?9M; i M m çÆM ç°+ Î ç•v- >Q¨M; S?O iQÈM; [m•M [m
L?QM; +?9M; i i?O F?˜m T?–M +O ?„M- ?„M +kM; b) F?¬M; iU pÄ [m +€B #KM;
?¬K M v æ¬M; æ¬ +kM; F?¬M; T?ªB >Q¨M; S?O o¬ ."i K°i KbM? +–K [mv M- +¦ o
M?•M- ç m H¨ M?[M; M;QÌB +¦ ç¢B [mv MôX

h?Q h`B M lv M?Q i`9i çQÊ+ ;€M? M†M;- óhB m æ¢B iQÈM; [m•M bmv tûi b•m b„+-
M?Q i? - M;QÊ+ H¢B +¦ p [m€ bS+ HQ H„M; `²BôX

hB m "® u +QÌB +QÌB p¶ p B ?„M- óo¬ Hm"M M?Q i? M¨Q- i +kM; T?ªB +ªK ÆM w

h?Q h`B M lv M;?B K M;?` M¦B, óL m hB m æ¢B iQÈM; [m•M +?Q ``^M; i ç M; ;B9T
`²BôX

ó±\ô hB m "® u M?QÈM K¨v H M- BK H†M; çÊB h?Q h`B M lv M¦B iB TX

óh H¨ pb /•M +?9M; æ¬M; æ¬ K¨ bmv M;?oô h?Q h`B M lv F?) i?Î /¨B, óh #B i ?¬
æ¬ ?v p¼M; ç m ;ÎB ;„K Î i` M M;QÌB hB m iQÈM; [m•M- M M F?¬M; ?v p¼M; hB m
H¨K ?¢B K¨ i?¬BôX

hB m "® u +QÌB `° H M- óL;QÆB H¨ K°i ?€M iY- H¨K +?Q M;QÌB i F?•K T?K+ôX

h?Q h`B M lv M;?B K K†i M¦B, óh i?b +¦ H¨ ;b- +?QM? i?S+ H¨K +?Q M;QÌB i F?•
[m•M- /•M +?9M; æ¬M; æ¬ +MM; pÈB M;QÌB Î +MM; K°i +?¶- i?b KÈB +¦ çQÌM; b®

óh?"i ` i?2Q i i?'v- +¦ i? pb i?•M M?•M #^M; ?[m K¨ M? /kM; iB M H M- ç½ H¨ +?
L?QM; M m +ÁM +¦ i? HQ H„M; ç M /•M +?9M; F?¬M; HB M [m M- p¬ Hm"M H¨ B-
M;Y K†i K¨ M?bMô hB m "® u M;?B K K†i M¦B, óh?Q G M; iQÈM;- iW çB K ç¦ K¨ t
+¦ ;b F?€+ M? m- çB H¨K pB + i?¬BôX

h?Q h`B M lv M?bM hB m "® u K°i H9+ H•m- i`QM; K„i +?S bU bmv iQ- `®i +m°+ M;QÌB `ÌB çB +?d ?mv #BM? bo H¨K pB +- +kM; iU KbM? ` bS+ K¨ H¨KX

hB m "® u i?b [m v p i`QÈM; +?O bQ€B M;²B tm®M;- H˜K #˜K, óL;¨v K B- +kM; H¨

E?B K†i i`ÌB KÈB M?¬ H M- iÄ ` p¢M ç¢Q €M? b€M;X

>²B G¢+ h?QÆM; ?¶M HQ¢M `®i +m°+ ç½ +¦ bU M #bM? i`QM; +?®+ H€i- çÊB F? ç'i- p¬ Hm"M iQÈM; HoM? #BM? bo ? v H¨ /•M +?9M; #bM? /•M- i` M K†i K¶B M;QÌ

"ÎB pb #¼M ?¼ i`QM; K°i ç K- ç½ b€M; H"T ` F€ iQ+?5

" M M;Q¨B iQÌM; ç'i +O >²B G¢+ h?QÆM;- ç½ ç°i M;°i iW K†i ç'i K¼+ H M K°i iA M;QÌB i i?'v K¨ `mM bÊX

>¨M; `¨Q ;¶ M;,M +€+?- iQÌM; ç'i Hkv ç'i- M;Q¨B i?¨M? ?¨Q b•m- i`QM; /Q M? ç T + M? + Q p9i- MÄ iB M im iO X h`QM; /Q M? +?ŠM; M?[M; +kM; /MM; Hkv ç'i M;, +?mv M H¨K i?¨M? ?¨M; `¨Q- i?B i H"T i?¨M? F?9+ ?bM? +•m i`"MX hW # M M;Q¨ M;?B K M;†i- b€i F?Q iB K T?K+- M?QM; H¢B ?Q¨M iQ¨M i?'v F?¬M; `ä i`QM; /Q +€B ;bX

æ•v H¨ K°i iÁ K°+ i?¨M? H¨K +?Q hMv [m•M T?'M +?'M- M?QM; H¢B H¨K +?Q ç¢Q

*?d +–M H¨ i¨B HB m +¦ i? /MM;- ç m çQÊ+ #BM? bo /•M +?9M; F?ûQ HûQ p"M /K F i i•K ?mv i F i iBM? +O ?ÆM p¢M [m M #BM? iQÈM; bo- +kM; F i ?ÊT M?[M; w i /•M +?9M;X GQ¢B /Q M? i`¢B T?ÁM; i?O M¨v- i` M çÌB M¨v +?d +¦ K°i iÁ 5 GQ¢B i iWM; +¦5

.QÈB bU ?,M; ?€B H¨K pB + +m ?ÆM p¢M [m M #BM? /•M +?9M; i`QM; K°i ç K- # T?ÁM; #` bQ pÈB ç¢B i?¨M? T?ÁM; #` +kM; F?¬M; FûK # Q M?B m5 æB K K'm +1 ç²M; HÁM;- F?¬M; +?mv M ;b H¨ F?¬M; i? 5

J¶B M;QÌB ç m ç–v #KB ç'i- M?QM; K¶B M;QÌB i` M K†i ç m i`¨M ç–v bU iU ?¨Q FB pBM?X hB m "® u +?"K `½B çB iÈB- M?bM i?'v FB i i€+ M?Q i? - +kM; F?¬M; F?Ä p€B +?¨Q K¼B M;QÌB K¨ M¦B, óJ¼B M;QÌB ç½ F?´ +U+ `²BôX

.•M +?9M; #BM? bo ç m ?Q M ?¬ H M- K¶B M;QÌB +kM; F?¬M; #B i +?QM? KbM? ç ç m #B i- K¼B M;QÌB ç m +?mM; +?Q ?QÈM;- +¦ hB m iQÈM; [m•M- +¦ >²B G¢+ h æ¬ b) F?¬M; K'i5

*€+ #BM? bo ç M; HÆ KÆ M;€B M;O #` iB M; ?Q M ?¬ K¨ #WM; idM? /"v- T?€i ?B iB M H¨ KÌ K`i- b m H¨ F?¦ +¦ i? iBM- +m®B +MM; H¨ M?ªv /UM; H M ?¬ iQ- pb iÁ K°i HÁM;5

hB m "® u i`–K ;B¼M; M¦B, ó*€+ ?mvM? ç æ¬M; æ¬- ?½v iB T iK+ +?mv M K¼B M

J¼B M;QÌB –K –K ?QÎM; SM;- +?'M p¢M p"i- FBM? +?BK +?¦+X L9B MQM t t - MQ M;mv M; Î /QÈB HQ¢B ?QÎM; SM; M¨v +kM; +¦ p KÌªQ F?¬M; [m M i`¼M;X L?QM; i`QM; /Q M? ç°i M?B M i`mv M ç M iB M; +ÁB ?B m `ä `¨M;- #BM? /•M Î i`QM; K°+ H†M; tm®M;- M;QÌB M¨Q +kM; ç m #B i- iB M; +ÁB ?B m M¨v w M;?o H¨ +¦ ç¢Q T

" M M;Q¨B imv M?bM F?¬M; i?'v iÈB ç°M; ioM? # M i`QM; K°+ i?¨M?- M?QM; [m M i`¢B H¢B M?bM `ä `¨M; ç¢Q T?dÎ F?„T +ª M9B- ;B®M; M?Q FB M HB M KB M #'i i F?ÄB +¦ +?9i i? v ç´B b„+ K†iX

"¼M ?¼ H9+ M¨v KÈB ?B m çQÊ+ hB m iQÈM; [m•M bmv M;?o b•m b„+- M m F?¬M; i?b +?d #^M; F?Q i? M¨v +O ç¢Q T?d- #¼M ?¼ ç½ F?¬M; i? #ªQ p çQÊ+ >²B G¢

L?QM; ç¢Q T?d M?Q K - T?QÆM; t +ÁM +¦ p¬ +MM; p¬ i"M M;QÌB ç M; i`¨M iÈB- çB m M¨v H¨K +?Q K°+ i?¨M? ;B[ ç'i i`®M; H¢B +¦ p p¬ +MM; +¬ çÆM- çB m M¨v H F?¬M; M?`M çQÊ+ +¦ +?9i bÊ ?½BX

æ¢Q T?d F?Q i? #S+ M;QÌB- p¬ b® +?B M K½ T?B M? M? ç M- FQ+? F?ÎB i`Q #K
p9i i"M i`ÌBX hWM; çQ¨M çQ¨M- ç°B ç°B ç¢Q T?d i?Q¢i M?bM b) t¬M; iÈB K¨ b M
M?QM; i?'v çQÊ+ [mv K¬ +O K°+ i?¨M?- +kM; F?¬M; F?ÄB i? v ç´B b„+ K†iX

"¼M +?9M; #B i "dM? L;mv M *?•M ç¢B #¢B- H9+ M¨v KÈB +'T i®+ ?¨M? [m•M- b€
i?W /`T F?Q i? ç M; H M K¨ H–M M[çQ¢i H¢B >²B G¢+ h?QÆM;- +'T +?Q hMv [m
#¼M +?9M; H¢B F?¬M; M;Ì iÈB- +?d i`QM; K°i ç K- >²B G¢+ h?QÆM; ç½ #B M i?¨

æB m M¨v +Æ ?² H¨ +?mv M F?¬M; +¦ F?ª M,M;- M?QM; HQ¢B +?mv M M¨v H¢B bÌ

*¦ iQÈM; HoM? ç¢Q T?d ?¬ HÈM- F} #BM? L;ä *QÆM; `®i +m°+ F?¬M; /€K t¬M; /C
? B +€M? K¨ iªM çB- F?¬M; M;WM; +¦ #BM? HU+ #´ bmM;- #° #BM? +?¢v iÈB- `'
i?¨M?- i`QM; iB M; M;QÌB ?¬ M;U ?Q- Î M;Q¨B K°+ i?¨M?- ç½ b¬B bK+ ?ŠM H M5

jRNX *?QÆM; jRN, Zmv i æ'm

L;Q¨B K°+ i?¨M?- #KB ç'i # v H M- M;QÌB F m M;U ?Q- t¬M t Q ²M ¨QX

h`QM; K°+ i?¨M?- M ioM? i`–K ´M- imv +¦ K'v p¢M #BM? K½- M?QM; H¢B H¢M? M

"BM? [mw i?–M i®+- hB m "® u bm®i ç K çQ¢i >²B G¢+ h?QÆM;- bQ pÈB L;ä *Q
?ÆM K°i #QÈ+X >B M i¢B M;QÌB M¨Q +kM; ç m #B i- M m M?Q F?¬M; +¦ ?¬K [m i
ç K [m tm'i #BM?- >²B G¢+ h?QÆM; +¦ Km®M çQ¢i H¢B- i?b ç½ H¨ Km¬M p¨M F?¦

E} #BM?- #° #BM? L;ä *QÆM; # Q H M?Q #B M- M®B HB M F?¬M; /Si- +?Q /M F
M?QM; ç®B pÈB K°i >²B G¢+ h?QÆM; M?Q M?Ä i?b imv i ç®B F?¬M; t2K H¨ ;b5

.•M +?9M; +¦ bÊ ?½B- #BM? bo +¦ i?"M i`¼M;- bU pmB bQÈM; p F€ iQ+? pW `²B ç
ç¢B [m•M €T +ªM? ?Á i MX "BM? bo +kM; T?ªB FBM? bÊ ç¢Q T?d L;ä *QÆM; ç¬
i? ?MM; i`€M;- +¨M; ?m®M; +?B H¨ /•M +?9M; +?Q iWM; i`ªB [m i`"M i`QÊM;X

.m F} #BM? i`BM? b€i ibM? ?bM? ç`+? Î M;Q¨B Hkv M;?2 çQÊ+ ?B m H M?- iQ¨M #
hB m "® u M?bM i?'v # M KbM? F?Q i? ?ÆB v m- ç°i M?B M HÈM iB M; M¦B, óæ¢

E?¬M; M;QÌB M¨Q H M iB M;- ç€K M;QÌB h?Q h`B M lv +ªK i?'v F?¦ ?B m- +¨M; F
H¢B M•M; + Q +?Q F?Q +O M;QÌB F?€+- /B içB mv T?QM; +O KbM?X

hB m "® u H¢B MÎ MK +QÌB- óæ¢Q T?d +?Q /M +¦ K¢M?- Î # M i`QM; i?¨M? æ¬M; æ
i ç€M? +?Q ?Q `ÆB MQÈ+ +?ªv\ô

óæ9M;ô h?Q h`B M lv i`QÈ+ K„i b€M; M;ÌBX

óæ¢Q T?d +¦ K¢M? ? v F?¬M;\ô hB m "® u H¢B ?ÄBX

óJ¢M?ô *¦ /•M +?9M; ç½ ?¬ H M- i?´ H° M¶B bÊ ?½B Î i`QM; HÁM;X

hB m "® u MK +QÌB b€M; H¢M- óo"v K°i p¢M [m•M Î >²B G¢+ h?QÆM; +?ŠM; T?ªB
?°B F?¬M; çQÊ+ [m•M\ô

óæ9M;5ô .•M +?9M; [m M #BM? ç m ?¬ i?2QX

óæ¢Q T?d +¦ K¢M? ? v F?¬M;\ô hB m "® u HÈM iB M; M¦BX

óJ¢M?5ô .•M +?9M; [m M #BM? tmM; [m M? +MM; F m H M +QÌB M¦BX

óo"v ?B M i¢B +?9M; ç M; M?bM K°+ i?¨M? +O +?9M; i i¢B b Q H¢B F?¬M; /€K ç
•K i`mv M ` t t X

ó"ÎB pb +?9M; i +¨M; K¢M? ?ÆM5ô h'i +ª K¼B M;QÌB +MM; F m H M- iW bU #¨M; ?
iBM? i?–M i,M; p¼i #'i [m€ +?d H¨ K'v +•m M¦BX "¼M ?¼ #¶M; M?B M T?€i ?B M-

K¢M?- M?QM; ç®B pÈB iÁ K°+ i?¨M? ç°i M?B M i`QM; K°i ç K tm'i ?B M M¨v +kM
M¨v H¨K +?Q #BM? bo +MM; /•M +?9M; +kM; ç½ `ä ``¨M;- i`QM; F?B #¼M ?¼ ç M; b
#¼M ?¼ +kM; i`¨M ç–v ç T?ÁM;X

hB M; ?Q M ?¬ M?Q #¨B bÆM çªQ ?ªB [m M? [m˜M i`QM; /Q M? i`¢B- H M ` t t -
K°i F?„+ M¨v +?Êi M ioM?- iU ?² +kM; #` F?Q i? +O hMv [m•M H¨K +?Q `mM; ç°

"¼M +?9M; +?d M;?2 i?'v i`QM; K°+ i?¨M? iB M; ?Q M ?¬ M?Q b'K ç°M;- ;B®M; M?C
iW # M M;Q¨B K°+ i?¨M? M?bM p¨Q- H¢B +?d i?'v çQÊ+ #¦M; M;QÌB i?'T i?Q€M;X
+€+ i?S H–M HQÊi +?2 +?„M- +ªM çB i–K K„i +O [m•M ç`+?- H¨K +?Q #¼M +?9M;

L?QM; F?B M;?2 çQÊ+ i`QM; K°+ i?¨M? i``¨M ç–v i? M? •K çW +Êi T?'M +?'M +¦ i?
T?d +¦ F `®i +m°+ F K +? F?¬M; çQÊ+- +¦ iQÈM; HoM? i`QM; iB M; ?¬ ?ûi- ç½ K
i?¨M? K¨ t¬M; iÈBX

æ¢Q T?d ?mM; ?½M- i`QM; iB M; ?¬ ?Q- p¦ M;U imM; # v- F?¦B #KB M´B H M #®
i? çÐX

hMv [m•M +kM; +¦ K°i F?„+ v M H†M;- hB m "® u H¢B F?¬M; +?9i t Q ç°M;- +?d
K¢M?- i?b F?¬M; +–M T?ªB bÊ #¼M +?9M;X æ€M; M;?d M;ÆB i?b çB M;?d M;ÆB-

J M? H M? tm'i #BM? +O ?„M ç½ ` - hMv [m•M ç½ bÈK M;?d M;ÆB K°i ç K K [mv
?¬ [m€i +O iQÈM; HoM?- ç½ M; v M;„M +¦ i?S iU K¨ ç M i?OÎ # M Hkv M;Q¨B- ç Q
i`"M ç` bŒM b¨M; ç¦M [m•M ç`+?X

æ¢Q T?d T?¦M; M;U M? M? ç M- K†i ç'i +kM; F?) +?'M ç°M;- i?Q¢i M?bM i? F?¬
t i`¬M; i?'v- H¢B M;€T K°i +€B- H˜K #˜K M¦B, ó*€+ M;QÆB +¦ i? # v [m b Q\ s2H
+?¢v iÈBôX

Gkv M;Q¢B i`QÈ+ +¦ ?¨Q b•m `°M; ? B i`QÊM;- H–M HQÊi ;B Q M? m T?•M #®- i`Q
p¨Q # M i`QM;- imv i F?¬M; K v K„M i?Q€i F?ÄB- hB m "® u M?bM i?'v L;ä *QÆM
M;?o Km®M /K #¼M +?9M; t¬M; ç M- ;B i +?Q K°i i`"M ç H M iBM? i?–MX

æ¢Q T?d p¼i iÈB +€+? ?¨Q +?WM; p¨B i?QÈ+- +¦ M;QÌB ;?bK M;U - H¢B +¦ M;QÌB
iB M p¨Q +?B K F?m pU+ Hkv M;Q¨BX æ¢Q T?dÎ t t M?bM i?'v # M KbM? F?Q i?
T?'M +?'M- #„i ç–m i?2Q çm¬B F} #BM? çB i`QÈ+- H–M ç–m iB M ;B Q T?QM; ç½

L?QM; H9+ M¨v FBM? #B M ç½ tªv ` 5

æ¢Q T?d ;?bK M;U imv +ÁM t +?B M ?¨Q- M?QM; #¶M; M?B M ç m F m iQ H M
+?mv M ;b +U+ F€ FBM? F?OM;- M;U ?Q H M #B i?ªK- M;½ ` i` M ç'i- M;QÌB pW
ç m #` ç•K #` i?QÆM;X

h`QM; K°+ i?¨M? iB M; ?Q M ?¬ M?Q b'K ç°M;- Î b m Hkv ç'i ç°i M?B M ç–m M;Q
tm'i ?B M- +?d K°i çÊi i M #„M ` - ç¢Q T?d T?¦M; M;U M?ªv ç M ç m `ÆB tm®M;
?¨Q b•m- +m®M; [mQi F m H M i?ªK i?B iX

h?b ` hMv [m•M T?Q i`QÈ+ ?¨Q H¢B +ÁM ç¨Q ?® M;–K- M?QM; H¢B tªQ /B m +?2
H¨ +?QM?- hMv [m•M Î # M M;Q¨B /Q M? i`¢B ç½ i?B iF M?B m +?QÈM; M;¢B- ?¨
T?K i? KX æ¢Q T?d p°B p¨M; ç M i'M +¬M;- K†+ /M ç®B pÈB ?¨Q b•m ç bÈK +¦ +?
i`QM; ?® M;–K ç•K p¨Q +?•M M;U - H¢B #` ; B b„i `ªB ç–v K†i ç'i ç•K #` i?QÆM;X

hB m "® u M,K ç¦ F?B i?2Q Gw hoM? M /Q M? ?¢ i`¢B- +kM; #B i ç¢Q Hw M¨vX æ
H¢B i?B m M?B m FBM? M;?B KX æ¢B hMv H"T [m®+ ?ÆM KQÌB M,K- M K +?BM?
M;Q¢B #B M i?Mv ç m #` ?¨M; T?K+- mv ?B T #€i ?Q M;- +?Q M MhMv [m•M +¦ FB
T?9- M;?B K F?„+ ?Q¨M i?¨M? K M? H M? F?¬M; i? T?•M +„iX

"€+? i9+ +?B i`MM; iY M?B #'i +QÆM; U` i +? i i?•M pšM +SM;V- ?¬K M v hMv [m
#^M;) /o p½M;- M?QM; M m M¦B p +€+ T?QÆM; /B M i?O i?¨M? ?¢ i`¢B- +¬M; i?¨
T?dX

hMv [m•M iMv iB M `9i ` K°i G M; iQÈM;- ç®B pÈB çB m M¨v ç m +¦ +?9i ?B m `ä-
ç¬M; i? K¢M?- M?QM; H¢B Qi +¦ FBM? M;?B K p T?QÆM; /B M M¨v- +?Q M Mi?Q
?ÊTX J¨ i`QM; ç¢Q T?d M;QÌB +¦ i? +¦ FBM? M;?B K M¨v- ç¢B ç b® H¢B H¨ ç Mi'

hB m "® u i`QÈ+ ç•v F?B i'M +¬M; /Q M? i`¢B- ç m T?€B M;QÌB i`BM? b€i ç`+? /Q
+?Q /M iQM? H¨ ?¢M; M?Q G`+? aÆM S?B- *?m a€M- +kM; Qi +¦ +?m˜M #` T?ÁM; #
+¦ i? #` ç€K M;QÌB hB m "® u K°i FQ+? i?¨M? +¬M;X >¬K M v ç¢Q T?d H¢B p¼M
i'M +¬M; /Q M? i`¢B- +€B M¨v H¨ H'v bÎ çQªM +O KbM?- çB i'M +¬M; bÎ i`QÌM; +
i?ªK #¢B\

h`QÈ+ ?¨Q b•m +?B M ?¨Q- iB M; F m i?ªK i?B i p M; HWM;- hMv [m•M b m F?B #
ç i?QÆM; #BM? +O ç¢Q T?dÎ H¢B i`QM; ?¨Q- +kM; F?¬M; +?ûK i"M ;B i imv iX

L?QM; +kM; +?d +¦ HQ¢B F?mM; +ªM? M¨v- KÈB +¨M; H¨K +?Q M;QÌB i M?bM i?'
ç M; Km®M /MM; K°i iB M; i`®M; H¨K iBM? i?–M ?,M; ?€B K¨ ç€M? ?¢ >²B G¢+ h?
;B Q T?QM; M¨v- K†+ /M #'i [m€ +?d i´M ?¢B K'v i`,K M;QÌB- M?QM; M?m F?Q ç½
#¢M +O KbM? p M +–m ?¬ +Sm- M?QM; H¢B F?¬M; M;QÌB M¨Q +ÁM /€K p¼M; ç°M

æÊi +¬M; FQ+? ç–m iB M M¨v +O ç¢Q T?d i?Q¢i M?bM +?d H¨ K°i ?²B t9+ ç°M;-
ç°M; H¢B +U+ F€ M;?B K i`¼M;X

hMv [m•M bo F?Q ç¢B +?'M- /•M +?9M; +kM; ?Q M ?¬ p M HWM;- T?ªM; T?'i M?Qç
"® u ç M; Î i`QM; i`QÈM; +?O bQ€B- M?QM; K¨v +Êi M?Qm H¢B- çÆM ;BªM H¨ #B
KB M F?¬M; /Si #€Q H¢B- ç¢Q T?d L;ä *QÆM; M®B HB M F?¬M; /Si- #BM? K½ i
h?QÆM; Qi M?'i +kM; +¦ ?ÆM M,K p¢M- M?QM; H¢B F?¬M; ? +¦ tm i? M;WM; i,M

hB m "® u •K i?–K + m K¨v- #B i Gw J"i +¦ w ç² H'v K°i FQ+? H¬B çbM? ç çQ¢i >²
H–M M¨v b m F?B i?„M; M?d- i?b +?QM? H¨ F?´ +?B MX

h`W iQÈM; HoM? ;€+ /Q M? i`¢B ` X æ€K M;QÌB h?Q h`B M lv- æ`+? >Q¨M? oB M-
Î i¢B i`QÈM; +?O bQ€B- æ`+? >Q¨M? oB M ç M;?`, óE?ÎB #˜K iQÈM; [m•M- i +¦ K
? v F?¬M;ôX

hB m "® u ;"i ç–m- óJÌB M¦BôX

æ`+? >Q¨M? oB M i`–K ;B¼M; M¦B, óh? ç`+? [m€ K¢M? K)- +?9M; i +® i?O >²B G
K'i çB bU HBM? ç°M;X L?Q i?2Q w i ç M;?`- M M i?W /`T ç¢Q T?d ç†i +?•M +?Q
+'T +?Q ç¢Q T?d K°i FQ+? p¨Q ç–m- H¨K M?Ki çB /m F?QôX

h?QÊM; Zm M G K >B M +kM; ;"i ç–m- óæ`+? h?B M iQÈM; M¦B F?¬M; b B- i`QÈ
ç m H'v i? bûi ç€M? F?¬M; F`T #QM; i B K¨ tm'i FQ+?X h`QÈ+ H¨K M?Ki çB M?m
M9BX L?Q hB m iQÈM; [m•M +?Q T?ûT- i +MM; æ`+? h?B M iQÈM; M;mv M tm'i #

hB m "® u M?bM p T?Q h?Q h`B M lv M¦B, óh?Q G M; iQÈM;- w +O M;QÆB i? M

h?Q h`B M lv /Q /U- óh i?"i ` +kM; F?¬M; /€K +˜m i?ª- ?¬K M v F?€+ pÈB F?B tQ
ç`M? Hm"MX L;ä *QÆM; i? K¢M?- H9+ M¨v ç¢B [m•M ç M ç•v- H¨ +–m ç€M? K°i i
H¨ ç9M; w +O #¼M +?9M;X "Ä çB bÎ i`QÌM; +O KbM?- i'M +¬M; bÎ i`QÌM; +O ç`+?
b€+?ôX

>„M M¦B ;B¼M; çB m +QB M?Q mv M +?mv M- æ`+? >Q¨M? oB M- h?QÊM; Zm M G
+€B- +kM; F?¬M; T?ªM ç®B ;bX

h?Q h`B M lv i`–K M;•K M¦B, óhB m iQÈM; [m•M i?2Q i T?€M çQ€M ô L¦B iÈB ç
+¨M? F?¬ p) H M i` M K†i ç'iX h`mM; [m•M ç¢B i`QÈM; H¨ M¦B +?Q / M;?2- #'i [m
ç°M; i€+ +O ?„M iMv iB M- hB m "® u H¢B +kM; M;²B +?²K ?´K tm®M;- KdK +QÌB
T?•M iQ+?X >„M ;BÄB M?'i F?¬M; T?ªB H¨ +€B ;b +kM; ?ÆM M;QÌB- K¨ H¨ +¦ i? M
i?K bÎ i`QÌM; +O M;QÌB F?€+X > B iQÈM; +ÁM H¢B +kM; M;²B t´K tm®M;- ç®B pÈ
+kM; +¦ i?•M i?B iX æ®B pÈB #¼M ?¼ K¨ M¦B- hB m "® u F?¬M; i? M;?B M;Ì H¨ K

h?Q h`B M lv #ªQ p M;Q¢B i?¨M? æ¬M; æ¬- çQÆM; M?B M ç®B pÈB ibM? ?bM?
HÁM; #¨M i vX .MM; M?€M? +•v p) i` M K†i ç'i p¨B +€B- ç½ F?€B [m€i ibM? ?bM?

h?Q h`B M lv +?d p¨Q K°i pÁM; i`ÁM M?Ä K†i ç'i M¦B, óLÆB ç•v +?QM? H¨ æ¬M; a
#„+ M®B >Q¨M; >¨- +¦ "„+ J M; bÆM +?2 ;B[- M K M?bM u E?mv i- i•v +¦ *QÌM; bÆM
pÈB h•v EBM? Î t K¨ ?¬ SM;- K†i ç¬M; +¦ >´ G Q- >„+ h?¢+? i``M i?O- ç` i? +U+
M¦B H¨ / i?O F?¦ +¬M;- h?€M? i?QÊM; t•v /UM; Î ç•v +kM; F?¬M; T?ªB H¨ F?¬M; -
Zm M G K >B M F?¦ ?B m ?ÄB, ó*€B ç¦ p¨ +?9M; i /KM; #BM? M?Q i? M¨Q i?b +¦

h?Q h`B M lv M;?B K K†i M¦B, óh?QÌM; +¦ +•m- i`B F, i`B #d- #€+? +?B M #€+? i?
M,K çB K [m M i`¼M; T?ªB HQ H„M; H¨ ç°- HQÊM;- b´- tQM;- i?„M;- K¨ ç°- HQÊM;
M?'iX æ¬M; æ¬ ç` i? / i?O F?¦ +¬M;- # K†i #„+- M K- i•v ç m +¦ M9B MQM +€+
F? B +?B M bU pÈB [mv K¬ HÈM- L;ä *QÆM; imv +¦ ?ÆM KQÌB p¢M #BM? HU+- M'
Qi M?'i H¨ ?ÆM KQÌB p¢M #BM? HU+ M¨v F?¬M; i? M¨Q M H M +MM; K°i H9+X *?
i? i`®M; i`ªB- Gw J"i i'i b)Î MÆB M¨v [mv i +?B M- i`QÈ+ +?B K >²B G¢+ h?QÆM
æ¬M; æ¬- `²B KÈB +¬M; +mM; i?¨M?X *?Q M M i?2Q i bmv çQ€M- MÆB M¨v ?ŠM
Km®M +?B K ;B[X o®M K†i ç¬M; æ¬M; æ¬ +kM; F?¬M; T?ªB bmv v m M?Q i? - +¦ >
EBK .QM; H¨ +€+ i?¨M? HÈM i``M i?O- #'i [m€ ?¬K M v +€+ i?¨M? i`b M¨v ç m #B
H¢B H¨K +?Q bQÌM ç¬M; +O æ¬M; æ¬ H¢B #B M i?¨M? ` bÆ ?ÎôX

hB m "® u +?"K `½B ;"i ç–m- óh?Q G M; iQÈM; M¦B F?¬M; b B +?9i M¨Q- i?"i ` i
G¢+ h?QÆM;- KK+ çQ+? H¨ çQ¢i H¢B HQÆM; i?ªQ- M?QM; +MM; pÈB æ¬M; æ¬ i?
H¨ +?¶ +U+ F€ K'm +?®iX L m ç +?Q Gw J"i +?B K >²B G¢+ h?QÆM;- æ¬M; æ¬ i'
iÁ +¬ i?¨M?X L;Q¢B i?¨M? F?¦ T?ÁM; M;U ç¢B #BM? Gw J"i i'M +¬M;- M m ç +?
i?¨M?- æ¬M; æ¬ i'i ;†T M;mvôX

æ`+? >Q¨M? oB M + m K¨v M¦B, óhQÈM; [m•M- M?QM; +?9M; i `®i +m°+ +¦ i? F
+O Gw J"i F?¬M;\ô

hB m "® u +QÌB F?´- óE?¬M; i? F?€M; +kM; T?ªB F?€M;ôX

h?Q h`B M lv H¢B M¦B, óL?QM; i H¢B +ªK i?'v +¦ i? F?€M; çQÊ+ôX

h'i +ª K¼B M;QÌB iBM? i?–M ç m `mM; H M- +MM; F m H M ?ÄB, óGÌB 'v ;BªB i?Q

h?Q h`B M lv çQ i v pW p) pW M¦B, óæ¬M; æ¬- >²B G¢+- EBK .QM; # +?¶ i¢Q i?
;B€+- #BM? HU+ +O Gw J"i ç T?–M H¢B #® i`Q i¢B #bM? M;mv M ;B[# MÆB M¨
+?¶ +?9M; i H¨ / i?O M?'i- #BM? HU+ +O ?„M imv +¦ i? i`B M F? B- M?QM; iW G
>„+ h?¢+?- u M aQ- EBK .QM;- çQ HQÆM; i?ªQ +kM; T?ªB +"i HU+X "BM? HU+ +
+¨M; F?¦- ?„M +¦ /kM; F?Q çQ i`¼M; #BM? ç M ç•v- F?¬M; [m€ HQ H„M; +?mv M +
Km®M K°i FQ+? H'v >²B G¢+- ç H¨K +?¶ iB T SM; HQÆM; i?ªQX *?Q M M +?d +-
K'v M;¨v i`QÈ+ +¬M; FQ+? +O [m•M L;ä *QÆM;- L;ä *QÆM; M?'i ç`M? iB T i iB
ç¦ +?9M; i M m i"T FQ+? p"M HQÆM;- L;ä *QÆM; F?¬M; +¦ HQÆM; i?U+- [m•M i
HmB i?O G¢+ E?~mX o•v +O æ¬M; æ¬- >²B G¢+ b) çQÊ+ ;BªB5 *?Q M M i?2Q i
F?¬M; T?ªB H¨ tm'i #BM? çB i"T FQ+? ç¢Q T?d- K¨ H¨ b m K'v M;¨v +?Ì L;ä *QÆM
H¢B i"T FQ+? bU p"M +?mv M HQÆM; i?ªQ +O +?9M;5ô

>„M T?•M iQ+? +¦ Hw +¦ ibM?- æ`+? >Q¨M? oB M- h?QÊM; Zm M G K >B M ? B M;
hB m "® u KdK +QÌB M¦B, óh?Q G M; iQÈM; M¦B `'i ?ÊT pÈB w i - #BM? T?€T +¦
KbM?- M?QM; i?„M; i¢B ç`+?- +?9M; i b) +?Ì F ç`+? H° ` bÆ ?Î K¨ i?W +Æ ?¢ i?
M?'i H9+ M¨v H¨- +?9M; i M?'i ç`M? T?ªB +?®M; H¢B çQÊ+ bU i`MM; FQ+? +O L;ä
M;QÆB T?ªB iQ¨M HU+ SM; T?¦ i?O p[M; Hkv M;Q¨BX GMB K°i #QÈ+- i?b çWM; i`

óhm•M H M?ô " iQÈM; çSM; H M- i` M K†i i``M ç–v p FB M ç`M?X

ó>²B G¢+ h?QÆM; ç½ #` +?B K H¢B5ô Gw J"i + m K¨v- M? ;B¼M; M¦BX h`QM; K
H¢M? M?¢i- M?QM; ;B[? B ?¨M; H¬M; K¨v M T M?,M ç½ ;B®M; M?Q ç Q F?„+- ?B
M;?o b•m t X :BÌ T?9i M¨v Gw J"i i?Q€M; +¦ p K i KÄB- #ÎB pb ?„M ç°i M?B M T?€

+?•M +?QM? ;B Q #BM?- M m F?¬M; +¦?„M iU KbM? h?®M; bQ€B- [m•M L;ä *QÆM +SM; +ÄBX

>„M H¨ M;QÌB- +?S F?¬M; T?ªB H¨ i?–M- hB m "® u b) tm'i #BM?- "dM? L;mv M *
+?mv M K¨ ?„M F?¬M; +¦ bmv tûi ç M çQÊ+X

æB m M¨v H¨K +?Q ?„M i?"K +?Q +¦ +?9i Qi +ªK i?'v ?®B ?"M- M?QM; i?Q€M; [m ç
F?¬M; i? #` HQ¢B i•K ibM? M¨v +?B K ;B[ i`¨M M;"T- #ÎB pb ?„M H¨ K°i M;QÌB H¨

>B M i¢B M°B #° L;ä *QÆM; +kM; ç½ iW iW i`mv M HQm ` X æ`+? L?QÊM; H½M?
i v- L;ä *QÆM; i'i i?„M;5

>B M i¢B H½Q çQÆM; ;B X VK- çQ+? t€+ H¨ T?ªB M¦B H½Q çQÆM; ;B - K¨ F?¬M
H9+ M¨v æ¢B çQÆM; ;B H¨ L;Kv +¬M;- æ`+? L?QÊM; H9+ M¨v +?d +¦ i? /MM; +?
çQÆM; ;B HU+ #'i iÁM; i•K- H½Q çQÆM; ;B i?"K +?Q +¦ bmv M;?o Km®M [m v p
i?¨M? iUm M?Q p"v- H¨ +?mv M K¨ æ`+? L?QÊM; H¨ MˆK KÆ +kM; F?¬M; +¦ M;?o iÈ
i v H¢B çQÊ+ `²B5 L?QM; +€+ ç¢Q T?d H¢B F?¬M; ç²M; w- #¼M ?¼ +?Q `ˆM;- +ÁM

hB M i¨B Hm¬M F?¬M; +¦ H9+ M;¢B M?B mX

v M;?o [m v i`Îp L;ä *QÆM; /QÐM; H½Q i`QM; ç–m æ`+? L?QÊM; H¨ #Q K"i ç½ ç
T?ªB T?€ çQÊ+ EBK æ [m M- ;B i h`QÆM; hm æ¨- çQ¢i +?B K >m€M? .QÆM;- T
L?QÊM; Qi M?'i ç½ i`Îp #®M H–MX *¦? B H–M i?"K +?Q ç½ i` M çQÌM; i`Îp - M?
ç¢B i?„M;- H¢B +?¢v i`Îp - ?B M M?B M +?d i´ F?B m F?Q+? M;QÌB M;Q¨B M?¢Q

u M iQÈ+ H¨K b Q ?B m çQÊ+ +?Q ?²M; ?°+- Gw J"i K¶B H–M M;?o iÈB +•m M¨v- p®
?B M i¢B- i`QM; HÁM; H¢B KÆ ?² +¦ +?9i i? HQÆM;5 u M iQÈ+ H¨K b Q ?B m çQ
M;QÌB M¨v ç m tQM; ?¬ ?„M H¨ M;Kv +¬M;- i`¨M ç–v +mM; FQM?- M?QM; M;QÌB +?
+ Q t +O ?„M i?b +¦ K'v M;QÌB\

æ`+? L?QÊM; ç½ bmv v m çB mv iQM- +?mv M M¨v p®M +?QM? H¨ çB m K¨ Gw J"
H¨K +?Q M;QÌB +O L;ä *QÆM; #B i- çB i?2Q M;QÌB M¨Q i?b KÈB +¦ çQÌM; ` - M?
i`B M iÈB K°i KS+ ç° +U+ çQ M F?€+- +?¶ M¨Q K¨ F?¬M; +¦ Gw J"i ?„M- +¦ H) ç€M
M?QM; i?"i bU Km®M p +?¢K +SM;- i?b M?'i ç`M? T?ªB +¦ Gw J"i ?„M Î ç•vX

_'i M?B m +?mv M- ?„M bÈK ç½ +¦ M #¨B- ?„M +¦ i¨B M,M; FBM? i?B M ç` - H¨ K°
hMv- M m F?¬M; +¦ ?„M +MM; hW >²M; E?€+? HB M i?O t T ç†i- .QÆM; ZmªM; ç°+
b Q +¦ i? +?`m çB .QÆM; *?•m\ L m F?¬M; +¦ ?„M H"T F ?Q¢+? ;B i h`QÆM; hm a
b Q +¦ i? +¦ bU ?½M? /B M +O M;¨v ?¬K M v- M m F?¬M; +¦ ?„M HB m +? i+? M
+€+? i`Î çQÌM; [m v p +O .QÆM; ZmªM;- B +¦ i? iBM iQÎM;- ç [m®+ æ¢B hMv
#B M i?¨M? +ªM? KQ ;B¦ iB m çB m M?Q ?¬K M v- HmM; H v Km®M ç´\

E?B M;?o ç M hW >²M; E?€+?- Gw J"i i`QM; HÁM; H¢B +?Êi +Q i?„i- ?„M ç½ H•m F
E?€+?- hW >²M; E?€+? +¦ T?ªB ç½ tªv ` çB m ;b M;Q¨B w Km®M ? v F?¬M;\ æ®B
?¼ çQÆM; M?B M ç b® H¨ HÊB /KM; HšM M? m- Qi çB K°i hW >²M; E?€+?- ?„M H
L?QM; hW >²M; E?€+? +? i b®M; ç®B pÈB ?„M K¨ M¦B- ç½ H¨ çB m F?¬M; [m M i`½
i? K¢M? K)- Qi M;QÌB +¦ /kM; F?Q +?®M; +U5 >ÆM M[ç®B pÈB K M? b® ;b ;b ç¦

æ2K ?v p¼M; Fw i?€+ p¨Q K°i b® K M? ?Q p¬ KÌ K`i- i?b +ÁM t F?¬M; #ˆM; ç2K ?v
? B M„K i v +O #ªM i?•M5

h®B M v- F ç®B +?B M H¢B +?QM? H¨ hB m "® u5 J¶B F?B M?È iÈB # +?[hB m "
+¦ +?9i +ªK ;B€+ +´ [m€BX

æ®B pÈB hB m "® u- ?„M pšM ç m F?¬M; ç K„i iÈB K'v- ?„M i?"K +?Q pšM +ªK i?'
iQM? H¨ ç®B i?O +O ?„MX L?QM; M;QÌB iQM? F?¬M; #ˆM; i`ÌB iQM?- Gw J"i MˆK
H¨- hB m "® u M; M; i`ÌB ç€M? ` - +„i çQ¢M ç¢B F p¨Q H'v Zm M h`mM; +O ?„M
#BM? +O ?„M H¨K +?Q hB m "® u `'i M? M? i?QÊM; p`X L,M; HU+ M„K #„i +Æ ?°B
t M;QÌB F?€+X

>¬K M v hB m "® u ç®B pÈB Gw J"i ?„M- ç®B pÈB +ª L;ä *QÆM;- ç½ H¨ K°i bU mv
T?ªB i`W #Ä5

óh®B M v- M?'i ç`M? T?ªB ?¢ >²B G¢+ h?QÆM;Xô Gw J"i H¢B i?b i?¨Q M¦B K°i H–
M;QÌB +?d +¦ oQÆM; "€ æQÆM;- h?€B EB M æS+- +ÁM +¦ K°i a¨B >B m >Á X a¨B >
*OM;- b m F?B ?„M H'v ?mv M *OM; i?b ç M ç–m M?"T p¨Q ?„M- çQÊ+ ?„M Ov i?
[m•MX J†+ /M ?„M /U p¨Q M?[M; M;QÌB +?•M H'K i v #MM K¨ ç€M? H'v i?B M ?¢
+kM; #B i- M;QÌB i¨B ;BÄB M?Q a¨B >B m >Á H¨ M?m +–m +'T #€+? +?•M +?QM?

a¨B >B m >Á M;?2 çQÊ+ Gw J"i H˜K #˜K iU M¦B- `®i +m°+ M¦B, óL;Kv +¬M;X h +
æ¬M; æ¬ +€B çQÊ+ F?¬M; #M ç„T çO +€B K'i- M?È M;QÌB M,K ç¦ ç M;?` .QÆM; h
b€+?- ?¢ b€+? KÈB H¨)i'M +¬M; æ¬M; æ¬- p i t2 ç´ +ÁM ç¦- b Q +¦ i? H¢B /šK

Gw J"i F?¦2 KB M; H°` MK +QÌB + v ç„M;- K°i ?²B H•m KÈB ?ÄB- óo"v i?2Q w +O

a¨B >B m >Á iBM? i?–M `mM; H M- óL m M?Q i?2Q w +O i X L;Kv +¬M; +¦ i? +?
G¢+ E?˜m- `²B H'v iBM? #BM? i•v iB M i"T FQ+? h`QÌM; MX L m M?"T +?O Zm M
i? i?¨M?ôX

Gw J"i F?¬M; +?9i FQ+? ç°M; M¨Q- H¢B ?Á M?½ M¦B, óh?"i` +?O w M¨v H¢B +kM
pÈB HQ¢B M;QÌB M?Q a¨B >B m >Á - Gw J"i pšM +QB i`¼M; +¦ i?W - +kM; F?¬M;
i`QM; HÁM; H¢B M¦B- +?O w M¨v +O M;QÆB i ç½ bÈK bmv M;?o i€K i`,K H–M- M
F?¬M;\ æ–m iB M +?QM? H¨ /MM; Fb #BM? i"T FQ+? H'v Zm M h`mM;- +?Q /M H'v ç
? +¦ +,M +Æ i?b b Q +¦ i? M;²B v M´M i¢B Zm M h`mM;- ç®B F?€M; Zm M GkM;
i?2Q H¨ hQÆM; .QÆM; i`'M i?O v m ç¢Q- M m M?Q i"T FQ+? F?¬M; i?¨M?- +?d bÉ
Î i¢B Zm M h`mM;X J¨ +ÁM +¦ K°i M;mv M M?•M M[+?QM? H¨ +€+ ç¢Q T?d L;ä *
H¨K b Q K¨ +?`m #Ä çB +€B HÊB Q+? i®i ç T iQ HÈM Î i`QÈ+ K„i K¨ +MM; ?„M çB t
H° ç¢Q T?d ç m H¨ pb +€B i M Gw J"i ?„M K¨ +?¢v ç M ç–m M?"T p¨Q- ?„M M m çB
i?9+ [m–M ç¢Q L;ä *QÆM;X >ÆM M[æ`+? L?QÊM; Î L;ä *QÆM; +ÁM +¦ +,M +Æ-
M m M?Q #B i i"M /KM; +Æ ?°B K¨ #¶M; M?B M F?ÎB H M- KbM? H–M M[i`Î p - L
i?B M ?¢ +O Gw J"i ?„M ? v F?¬M;\

*® F}Î i`QM; ç¦ ``'i M?B m- +kM; ç½ çO ç ?„M Î i¢B +?¶ M¨v- H'v T?€ +?Q çQÊ+ æ
F?B KÈB #„i ç–m F?ÎB bU- ?„M KQm ç² hQÆM; .QÆM;- +ªK i?'v +ª i?B M ?¢ F?¬M;
çQÊ+- M?QM; hB m "® u H¢B M?Q +€B çBM? +„K Î MÆB ç¦- ç½ H¨K +?Q ?„M iB M i
?¬K M v +QM çQÌM; H¢B +¨M; M;¨v +¨M; ? T5

Gw /Q Î i`QM; ç¦ +¦ +¬M; +¦ iQ- M?QM; Gw J"i +kM; F?¬M; Km®M ;BªB i?Q+?- ?„
>Á +kM; F?¬M; i? ;BªB [mv i- ç½ M?Q p"v- ?„M M¦B ` i?b +¦ i€+ /KM; ;b\ >„M ?B
+ªK ;B€+ +O .QÆM; >mv M *ªK M,K ç¦- H9+ M¨v KÈB ?B m çQÊ+ KbM? +MM; ?„M
M?Q p"vX *?d iB +- F?¬M; T?ªB ç M; Î i`QM; +m°+- i?b H¨K i? M¨Q K¨ #B i çQÊ+

a¨B >B m >Á H¢B F?¬M; +¦ #m¬M; i? +?Q F?mv M #ªQ- i`–K ;B¼M; M¦B, óL m M
KbM? çB i`QÈ+ i?b F?¬M; ´M- >B m >Á M;mv M w H½M? #BM? çB ibK FB K +Æ ?°
ç½ M´B iB M; i?B M ?¢- +?d +–M /UM; H M +Ð M;?o +O L;Kv +¬M;- F?¬M; HQ F
SM;ôX

oQÆM; "€ æQÆM; Î K°i # M `®i +m°+ M¦B, óh +kM; +ªK i?'v F M¨v +O a¨B >° [m

Gw J"i ;"i ç–m- óæ½ M?Q p"v- i?b a¨B >° [m•M +¦ i? iU i?•M /šM i`,K M;QÌB çB Z
i`B m i"T M;?o [m•M- F?¬M; #B i w +O a¨B >° [m•M M?Q i? M¨Q\ô >„M +,M #ªM
>B m >Á +¦ i? çQÊ+ pB +- ç®B pÈB ç M;?` M¨v ç M MY çB K ?SM; i?9 +kM; F?–

a¨B >B m >Á M;?2 çQÊ+ +?d +¦ i? K M; i?2Q i`,K M;QÌB- +?d +¦ i? +QÌB F?´- M?
óæ½ M?Q p"v- >B m >Á b) /®+ ? i iQ¨M HU+ K¨ H¨KôX

G9+ M¨v Gw J"i ç½ ç M T?K +"M >²B G¢+ h?QÆM;- M?bM i?'v ç¢Q T?d M?Q MQÈ+
i`¨M ç–v +ªK ;B€+ ?½M? /B M- i`–K ;B¼M; M¦B, óh®B M v- M?'i ç`M? T?ªB ?¢ >²B

óE?ÎB #˜K L;Kv +¬M;- Gw ao h¨B F?¬M; M;?2 ?B m H M?- /šM i€K i`,K F} #BM? çB

i`QÈ+- iQ¨M [m•M #` /B i- +?d +¦ K'v M;QÌB Gw ao h¨B +?¢v i?Q€i i`Î p ô S?ÁM; >
+m°+ +kM; ç½ ç M- M?QM; H¢B #€Q +?Q ?„M K°i iBM iS+ #'i ?¢M?X

Gw J"i i`QM; HÁM; iS+ ;B"M- M?QM; H¢B KdK +QÌB M¦B, óGw ao h¨B ç•m\ô

aÈK +¦ i?O ?¢ ç2K Gw ao h¨B ç˜v H M i` M- Gw ao h¨B i`€M iQ€i ` K² ?¬B H¢M?- M
[m€ tm®M; M¦B, óL;Kv +¬M;- iMv [m•M +QÌB M?¢Q L;Kv +¬M;- ao h¨B i`QM; HÁM
#BM? ç€M?- +?d tBM M;QÌB +?Q i K°i H–M +Æ ?°BôX

Gw J"i M? ;B¼M; M¦B, óh iWM; M¦B [m - F?¬M; çQÊ+ ?B mH M? +O i - F M¨Q iU
i? X ao h¨B- M;QÆB +?ŠM; H) [m M b Q\ô

Gw ao h¨B b„+ K†i i?¨M? K¨m t€K i`Q- óL;Kv +¬M;- ao h¨B F?¬M; +¦ /€K [m M- +?
H–M +Æ ?°BXô

Gw J"i F?) i?Î /¨B, óh€K i`,K ç iY i?2Q +?9M; i p¨Q iY ` bBM?- ?¬K M v K°i F?B
M;?o +¦ Km®M i? +?Q M;QÆB- i?b +?d bÊ i€K i`,K Q M ?²M M¨v +kM; F?¬M; +?Q
ç2K ` +?ûK ç–m i?` +?9M;- H'v H¨K +ªM? #€QôX

>„M M;¬M M;[i?ªM M?B M- Gw ao h¨B H¢B #¶M; M?B M çSM; H M- ç˜v ç¢Q T?d ` -
i?b iQM? H¨ +€B ;b5 h FQM? M;QÆB H¨ L;Kv +¬M;- M;QÆB i?"i +?Q H¨ i bÊ M;Q

Gw J"i T?'i T?'i i v- Gw ao h¨B H¢B +¨M; ?QªM; bÊ- HMB i?•M p¼i ` b m- +?Êi +?d
iÈB- `²B M; v b m ç¦ +´ K€i H¢M?- K¼B M;QÌB M?bM i?'v ç–m Gw ao h¨B # v H M-
ç¢B F?ªK ç Q- K°i ç Q +?ûK # v ç–m Gw ao h¨B5

J¼B M;QÌB F m FBM? bÊ- Gw J"i H¢B H¨K M?Q F?¬M; M?bM i?'v ;b- i`–K ;B¼M;
H M?ôX

ó*¦ i?m°+ ?¢ôX

óh H M? +?Q M;QÆB +?m˜M #` +¬M; FQ+? >²B G¢+ h?QÆM;- F?Q ;BÈB ç½ +?m˜M

óhmv ?ÆB p°B p¨M;- M?QM; M?[M; ;b L;Kv +¬M; T?•M T?¦ ç¢B #° T?"M ç m ç½ ´M i
bY/KM;ôX

óo"v +€+ #BM? bo ?B M i¢B ç½ /MM; +ÆK i`Q +?Q \ô

óE?ÎB #˜K L;Kv +¬M;- M;?2 M;QÌB T?•M T?¦- #BM? bo bÈK ç½ +?¬M M²B M'm +ÆK
i`Q ôX

Gw J"i ;"i ç–m- i`–K ;B¼M; [m€i, óæ M >MM; hQM M;?2 H M?5ô

ó*¦ K¢i iQÈM;ô æ M >MM; hQM iB M H M +?„T i v M¦BX

Gw J"i M;?B K M;?` M¦B, óh H M? +?Q M;QÆB çB K K°i p¢M M?•M K½- iS+ i?b tm
T?Q #„+ >²B G¢+ h?QÆM;- +?Ì ;BÌ M;¼ # F?„+ U V iB M +¬M; T?Q #„+ >²B G¢+
+¬M; T?€ +?Q çQÊ+ >²B G¢+ h?QÆM;- F?¬M; çQÊ+ b B H–KôX

óGoM? H M?5ô æ M >MM; hQM HmB #QÈ+X Gw J"i i`–K ;B¼M; M¦B, óoQÆM; Z
oQÆM; "€ æQÆM; M;?2 H M?ôX

ó*¦ K¢i iQÈM;ô " M;QÌB SM; iB M; M¦BX

óh H M? +€+ M;QÆB K¶B M;QÌB T?•M /šM K°i p¢M #BM? K½ p¨Q ;BÌ M;¼ # F?„+ i
+MM; +?QM? M K # MÆB +O >²B G¢+ h?QÆM;X S?ªB i`QÈ+ MY ç K +¬M; T?€ +
çQÊ+ /Q M? i`¢B hMv [m•M i`QÈ+ i¼M; i?QÎM; M;¨M HQÊM; p¨M;ôX

óhm•M H M?5ô " iQÈM; +MM; F m H M ç€TX

Gw J"i çQ K„i M?bM K¼B MÆB M¦B, ó"dM? L;mv M *?•M- >€+ >B m æS+- oQÆM;

" M;QÌB iB M H M- ó*¦ i?m°+ ?¢ôX

óh H M? +€+ M;QÆB T?•M ` /šM [m•M #ªM #° ç€M? M;?B #BM? æ¬M; æ¬- H"T iS
oQm Zm M; K¬M- >d h`[K¬M T?Q #„+ i?¨M? G¢+ .QÆM;- h?QÊM; sm•M K¬M T?Q
T?ªB €i i`K F?¬M; +?Q æ¬M; æ¬ tm'i #BM?- F?¬M; çQÊ+ b¨B H–KôX

" M;QÌB im•M H M? HmB ` - Gw J"i H9+ M¨v KÈB KÈB i?Î T?¨Q K°i ?ÆB- H˜K #˜K
T?ªB ?¢ +?Q çQÊ+ >²B G¢+ h?QÆM;5ô

nnnnnnnnnnn

U V F?„+, æÆM p` iQM? i?ÌB ;B M tQ X L;¨v tQ /MM; +€B ;€Q ç²M;- ;B[+?•K K°
tm®M;- ç ç`M? i?ÌB ;BÌ- ;¼B H¨ F?„+ H"m U VX J°i M;¨v ç K M;¨v tQ +?B i?¨M?
KQÌB H,K T?9i H¨ K°i F?„+X

jkyX *?QÆM; jky, h„K J€m

o¨Q ;BÌ M;¼ # F?„+- /QÆM; F?Q i?`M? M?'iX

æ m M¦B H9+ M¨v ;B i M;QÌB- +¦ i? /MM; /QÆM; F?Q i`¨M ç–v ç ?Á i M •K F?Q
+kM; b) F?¬M; +¦ H [m, ç M H'v K¢M;X

Gw J"i HU +?¼M ;BÌ M;¼ # F?„+ i'M +¬M; >²B G¢+ h?QÆM;- F?¬M; #B i +¦ T?ª
F?¬M;X L?QM; p¬ Hm"M +¦ H [m, H'v K¢M; ? v F?¬M;- i`"M M¨v ç€M? iÈB- b) +¦
?²M [m M? [m˜M i¢B #–m i`ÌB >²B G¢+ h?QÆM;X

•M? /QÆM; ç M; iQÆB ç T- `„+ tm®M; €M? b€M; M¦M; #ÄM;- +?B m H M i` M F?ª
H¢M? H)QX •M? K†i i`ÌB #m´B i`Q +kM; tm i M F?¬M; çQÊ+ b€i F?Q +O ? B [m•

æ¢Q T?d ?°B [m•M i¢B #®M T?Q >²B G¢+ h?QÆM;- t T i?¨M? ?¨M; ?¨M; M?¦K M?¦
F?¬M; p°B p¨M; t Q ç°M;X Gw ao h¨B p°B p¨M; t Q ç°M; ç½ #Ä K¢M;- ç–m M;QÌB K
Î i` M K°i +•v +°i Î T?Q b m #¼M ?¼- H¨K +?Q +?9M; T?d ç m +,M; i?ŠM;- M;U +
M? ç¢T H M i` M K†i ç'i- +9B ç–m ?Q M? - M?Q M OB +Ä t M? +kM; ç M; #'i MX
T?"i- i v €Q imM; # v- F?„T MÆB i`"T i`MM; +Ì tQ #'i ç`M?- ;B®M; M?Q K°i ç¢B /Q
ç m M;¦M; M?bM K°+ i?¨M? Î T?Q i`QÈ+ FB -i` M K†i +¦ +?S bU FB M ç`M?- H9+
M?'i ç`M? T?ªB p¨Q i®B M v T?ªB ?¢ çQÊ+ >²B G¢+ h?QÆM;- #¼M ?¼ ç®B pÈB L;
*?mv M K¨ L;Kv +¬M; Km®M H¨K- +?Q iÈB #•v ;BÌ +kM; F?¬M; +¦ ;b K¨ F?¬M; i?¨M

L?QM; ç€K K•v # v iÈB- `mM `mM `˜v `˜v- iU ?² M?Q €M? K†i i`ÌB +kM; +¦ +?9i bÊ
FûQ K•v iÈB K¨ +?2 F?m'i K†iX

"m´B i`Q +kM; +¦ K°i F?„+ •K m M?Q p"vX o¨Q H9+ M¨v- iB M; F M +¬M; FQ+? ç½
i`Q ç½ ç M- iB M +¬M; +?QM? i?S+ #„i ç–m5

"KB ç'i +kM; F?¬M; +¦ # v H M M?Q iQÎM; iQÊM;- F} #BM? +kM; F?¬M; +¦ T?€i ç°
iÈB HmB im–M i` ? B # M bQÌM iMv i?ÌB K¨ ç°M;X hWM; M?¦K iWM; M?¦K ç¢Q T?d
i`QÈ+- #QÈ+ +?•M `–K `"T- +'T +?Q i?B M ç` K°i F?¬M; F?Q +,M; i?ŠM;X

>²B G¢+ h?QÆM; #®M T?Q ç m +¦ ?ÆM p¢M ç¢Q T?d- ç m i?2Q T?QÆM; i`"M K¨ p
#BM?X >ÆM M;¨M ç¢Q T?dÎ T?Q i`QÈ+ ç m M„K i`QM; i v i?mšM #¨B + Q HÈM ?
ç•K tm®M; ç'i ç +?®M; +U +mM; i M MÄ +SM; i"T FQ+?X æˆM; b m i?mšM #¨B +?d
ç M; M?bM +?,K +?,KX h?mšM #¨B +?ŠM; M?[M; #ªQ p [m M? i?•M ç¢Q T?d- ?ÆM
i?ÌB ?bM? i?¨M? K°i #S+ iQÌM; HÈM- +kM; ?Q¨M iQ¨M +?2 ç"v ç°M; ioM? Î i`QM; i

h?mšM iQÌM; ç˜v [m - i? M? i? M?Q #B M- H'v HU+ T?€ tªQ- +?d H¨ i`QM; KÆ ?
i`mv M iÈB- ;B®M; M?Q i`QM; ç°B M;k ?¨M? [m•M ˜M ;B'm [m€B i?9 p"vX

æ¢Q T?d #QÈ+ +?•M iW iW #QÈ+ #B M i?¨M? #QÈ+ M? M?- /–M /–M +€+? K°+ i?
i?¨M? pšM K°i #U+ v M H†M; K°i +€+? +? i +?¦+- M?Q H¨ K°i iÁ F?¬M; i?¨M? p"v5

hB m "® u + m K¨v M?bM i`ÌB- i?–M b„+ pšM M?¨M M?½- M?QM; M°B i•K ?„M +kM;
F?¬M; M;Ì Gw J"i M; v +ª +Æ ?°B i¢K M;?d +kM; F?¬M; +'T- b€M; bÈK +?¢v iÈB- ;
F?ÎB +¬M; FQ+?5

Zm•M ibM? iW #®M T?Q ç½ bÈK M?Q # v K¨ i`mv M iÈB i B ?„M- tBM ?„M ç`M? çQ
+¦ i?mšM iQÌM; +?2 +?Î- M?QM; hMv [m•M ç½ bÈK /UM; H M i?€T + M? i` M + Q-
T?d +kM; +¦ M„K ;B[X L?QM; +¦ ç¬B F?B- ?B m `ä M„K ;B[H¨ K°i +?mv M- i€+ +?
+?mv M F?€+X hB m "® u i?"i ` K°i KU+ H¨K +?Q #BM? bo /•M +?9M; M•M; + Q F
pÈB mv HU+ +O ç¢B #BM? ç¢Q T?d €T +ªM?- i`QM; HÁM; +kM; F?¬M; v M- +¨M; ?

GQ¢B i`"M i? M¨v +O Gw J"i F?¬M; +–M M¦B +kM; #B i- ç®B pÈB >²B G¢+ h?QÆM
i?ÌB H'v ç¢B [m•M iW #®M T?Q €T #S+ iÈB- +?QM? H¨ Km®M ç®B pÈB #BM? bo
i•K Hw `mM; ç°M;X > B [m•M ;B Q T?QM; F /kM; b) i?„M;- M m K°i T?QÆM; ç½ +
tm'i ` KQÌB ? B T?–M F?Q HU+- M?Q p"v H¨ ç½ #` H•K p¨Q i? v m `²B- F i [mª F?

hB m "® u ?B M i¢B +ÁM +¦ i? i`'M ioM?- /U p¨Q +?QM? H¨ bU iBM iQÎM;- [m M #
?„M iBM iQÎM; ç®B pÈB [m M #BM?- /•M +?9M; æ¬M; æ¬ iBM iQÎM; ç®B pÈB hMv

>„M F?¬M; i? ?QªM;- Qi M?'i ?„M Km®M i?'v i'i +ª hMv [m•M ç m i? ?B M HQ¢B i

ó"˜K #€Q iQÈM; [m•M- T?Q i•v ç¢Q T?d QÈ+ +?WM; +¦ ?ÆM p¢M [m•M iB M +¬M;

óhQÈM; [m•M- T?Q ç¬M; +¦ ç¢Q T?d ô

ó*?QM? M K +¦ ç¢Q T?d ô

óS?Q #„+ +kM; +¦ ç¢Q T?d iB M +¬M;- +?WM; ?ÆM p¢M M;QÌB55ô

óh?mšM #¨B i?O +O ç¢Q T?dÎ T?Q i`QÈ+- +mM; iB M i?O v K ?° >¨ K¬ t Î ;B[X a
i`QÈ+- +¦ +?S +€i ç€- w ç² t€+ M?"M H¨ ç´ p¨Q i`QM; ?¨Q ?®5ô

*?QM? p¨Q ;BÌ F?„+ M¨v- ?ÆM #®M p¢M ç¢Q T?d iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; M H
ç´ tm®M;- /šK i?¨M? ç'i #^M;X

*¬M; FQ+? /Q M? i`¢B ?B M M?B M bQ pÈB +¬M; FQ+? i?¨M? i`b +kM; çÆM ;BªM ?
+–M +?m˜M #` M?B mX >ÆM M[ Gw J"i H9+ M¨v +kM; F?¬M; +¦ w ç`M? iQ¨M HU
Km®M b m F?B çQ¢i H¢B >²B G¢+ h?QÆM;- i?b b m ç¦ #S+ #BM? HU+ æ¬M; æ¬ `
KÈB p"M +¬M; +K +¬M; i?¨M? ç M +kM; F?¬M; Km°MX h'i +ª +¬M; +K +¬M; i?¨M? K
b) H¨K i`Î M;¢B ?¨M? [m•MX Gw J"i pb +–m i®+ +?B M i®+ i?„M;- i¢K i?ÌB #Ä [m
+€+? çÆM ;BªM M?'i- ç´ ç'i5

L?QM; i` M çÌB M¨v- i?QÌM; i?QÌM; T?QÆM; T?€T çÆM ;BªM M?'i +?QM? H¨ T?QÆ

>–K ?¨Q imM; ?Q¨M?- K B T?K+ #šv `"T /¨v ç†+- Gw J"i H¢B +?d ` H M?- i'i +ª >¨
ç2K F?2 `½M? H"T #šv M;–K H'T #^M;5

hMv #BM? +? i¢Q +€+ HQ¢B +?QÈM; M;¢B- +?d H¨ pb i?m M?Ä H¢B F?¬M; ;B M
K¨ F?¬M; +?¶ bY /KM;- +¦ #BM? K¨ F?¬M; i? /MM;- +?QM? H¨ Km®M M;?o +€+? ;
h`"M /Q M? hMv [m•M ;B®M; M?Q K°i +€B KB M; ?² H¬- M;Q¨B ? T i`QM; `°M;- ç¢
M?QM; H¨ ;B Q #BM? Hm¬M +¦ ?¢M- Gw J"i ?„M ?B M i¢B b) T?€ pÐ +€+ +?QÈM; M
iB M iÈB /MM; i`¼M; #BM? i'M +¬M; hMv [m•M5 æ'i ç€ #KB ç'i # v H M- i` M #bM
KM K`i- iB M; t2 –K –K- iS T?Q iK i?¨M? #® +QM ?Q¨M; HQM;- p¼i iÈB ;B[F?¬M
pm®i ?QÈM; iÈB K°+ i?¨M? K¨ K¨ t¬M; ç MX

h`QM; H9+ M?'i i?ÌB- #KB KM +?2 K†i i`ÌB- €M? K†i i`ÌB F?¬M; +ÁM €M? b€M;- ç¢
F?2 `½M?- i?mšM #¨B #BM? M? M? Mû ` - >¨ K¬ #BM? ç˜v t2 p¼i iÈB- ?QÈM; p ?-
ç´ ç'iX

h?mšM iQÌM; F?¬M; i? T?€ pÎ ç½ MSi ` K°i F?2 ?Î- >¨ K¬ #BM? ;B®M; M?Q K°i
t¬M; ` - H9+ M¨v i`QM; K°+ i?¨M? `®i +m°+ ç½ +¦ ç°M; ioM?- +?d M;?2 #,M; K°i iB
M?Q KQ - #„M p T?Q >¨ K¬ #BM? ç M; ç´ ç'iX

o¬ b® hMv #BM? ç½ bÈK K B T?K+ i¢B Î b m Hkv M;Q¨B- M;?2 çQÊ+ ?B m H M? H

>¨ K¬ #BM? K'i çBi?mšM #¨Bi?O #ªQ p - ç m M;½ tm®M; ç'i- +?d H¨ >¨ K¬ #BM? ;
p¬ +MM; p¬ i"M- ` bS+ ç˜v t2 t¬M; iÈB- /QÈB i M M?¼M # v i€M HQ¢M- F?¬M; Q
M;QÌB HšM t2 +„K ç–m p¨Q i`QM; ?¨Q b•mX

>¨Q imv b•m +ª i`QÊM;- +ÁM +?Q +¦ #` ç'i ç€ H'T ç–v- i?b i`QÈ+ ? i ç½ #` i?B i?

æ¢Q T?d i`QM; iB M; ?Á ?ûi- +mM; iB M i?O tm'i ` - MY M;²B MY [m€X h M #„M `
` T?Q M;Q¨B Hkv K¨ tmv M [m - M;,M +?"M +mM; iB M i?O +O hMv [m•M M;¦+ ç–

h M # v [m H¢B- i? M? •K i? HQÆM;- F?¬M; ;B M ç–v M?[M; i? M? •K `Qi H M b„-
i?Î F?¬M; i?¬M;- hMv [m•M HBM? ?Q¢i HÊB /KM; M;Q¢B Hkv- i?mšM #¨B ç m i?B
F?¬M; M;WM; +ªM çQÊ+ i M- H'v i´M i?'i Qi M?'i K¨ +'T +?Q ç¢Q T?d HU+ b€i i?Q

æ¢Q T?d +kM; ç½ HB m K¢M;- çÄ +ª ? B K„i- F?¬M; M;WM; iB M H M- H'v i?mšM #
;b +¦ i? v K ?° iB M H M iWM; #QÈ+ K°ip T?Q i`QÈ+X hMv [m•M +mM; i M imv /
F?¬M; çQÊ+ ç¢Q T?d M?Q MQÈ+ i?Ov i`B m- #` ç¢Q T?d `®i +m°+ ç½ H'T #^M; ?®

h`QM; iB M; +?ûK ;B i- ?mv i M?B K ç'i p¨M;- i?B i? F?„T MÆB i` M ç'i- i?mšM
i?mšM iQÌM;- +?®M; +U pÈB KQ i M +O hMv [m•MX >¨ K¬ #BM? ç2K i'i +ª M?[M
?QÈM; iÈB F?2 `½M? K¨ ç´ tm®M;X hWM; i'+ iWM; T?•M K°i- F?2 `½M? i?Q€M; [m
i? ç +?Q ç¢Q T?d +¬M; FQ+? p T?Q i`QÈ+X

h`mM; [m•M ç¢Q T?d /Q M? iB M; i`®M; p M; HÈM- M?Q b'K ç°M; H¨K +?Q +ª "„+
ç°M; +ª H MX æ¢Q T?d #®M T?Q ç²M; i?ÌB iB M +¬M;- `®i +m°+ ç°i T?€ çQÊ+ i–
hMv [m•MX

L;QÌB M¨Q +kM; M;?o F?¬M; ` - Gw J"i H–M ç–m iB M +¬M; FQ+? ç½ F?¬M; iB + i`ª
;b ?„M i`ª ;B€ `®i +m°+ +kM; +¦ i?m ?Q¢+?X

æ¢Q T?d ç2M ç†+ ç½ F?ûT +?†i H¢B T?¢K pB +¬M; FQ+?- ç½ #„i ç–m ?QÈM; iÈB
[m•M- i?2Q H¶ ?´M; K¨ H2Q H MX Gw J"i Î t t çSM; Îi` M ;Á ç'i- i`¬M; i?'v i? +¬M
i?Ov i`B m- + m K¨v M¦B, ó>mv M hªQ- M;QÆB M¦B +?9M; i F?B M¨Q i?b +¦ i? ç€

S?ÁM; >mv M hªQ MÎ MK +QÌB, óL;Kv +¬M;- hB m "® u imv /kM; imv K½M?- M?Q
KbM?- L;Kv +¬M; H'v i? M?Q h?€B bÆM ç M €T- æ M >MM; hQM- oQÆM; "€ æQÆ
h`bM? :BªQ EBK #®M iQÈM; ç m +kM; +¦ +€B /kM; +O p¢M M;QÌB F?¦ ç`+?- hB m
T?Q H¨ ç`+?- i +?d bÊ ç M ?Q¨M; ?¬M- i?b +?QM? H¨ H9+ hMv [m•M b) #¢BôX

Gw J"i i?Î M? K°i ?ÆB- ó>v p¼M; H¨ M?Q i? 5ô

hB m "® u i?•M ç M; Îi`QM; i`QÈM; +?O bQ€B- KdK +QÌB M¦B, óh`Î p M¦B +?Q
M;Q¨B- ?½v ç +?Q T?d ç¢Q t2K #ªM b„+ M K M?B +O +?9M; i X h`mv M H M?` -

h`QM; /Q M? i`¢B hMv [m•M iB M; i`®M; p M; HÈM- H M i`mv M ` t t F?„T #®M
iB M i?O i¢K i?ÌB çbM? +?d #„M i M- i?Q€M; [m M^K b'T tm®M;- i`QÌM; i?QÆM;
H M i`'M i?O M?[M; MÆB ?B K v mX æ¢Q T?d ` bS+ H2Q H M- M?QM; F?B H2Q H
ç m +m®M; [mQi F m i?ªK i?B i- ç m M;½ tm®M; T?Q /QÈB- ? B i v K€m iQÆB ç–

æ¢Q T?dÎ MÆB +€+ H¶ ?´M; H¢B T?€i ?B M Î M?[M; MÆB M¨v i`QÌM; i?QÆM; ç•K
+?K+ i`QÌM; i?QÆM; ç•K ` - K†+ +?Q /kM; K½M? p¬ ç`+? M?Q i? M¨Q- +kM; #` ç
+?QM? H¨ #šv `"T- çÊB +?Q ç¢Q T?d ç MX

S?Q b m pšM ç M; #'i ç°M;- T?Q i`QÈ+ ç€M? +kM; F?¬M; p¨Q- ç¢Q T?d ?Q¨M iQ¨
M;Q¨B- +mM; iB M i?O H–M M[çSM; /"v- K°i i`"M KQ i M #„M iÈB- ç¢Q T?d ç¢B H

Gw J"i Î t t i?'v p"v + m K¨v- H˜K #˜K M¦B, óhB m "® u [mª M?B M ;BªQ ?Q¢iôX

S?ÁM; >mv M hªQ +kM; + m K¨v- óL¦B p"v #¼M +?9M; # M M;Q¨B Hkv ç½ ç°M; i v
H9+ M¨v KÈB H¨K +?Q #BM? bo +?9M; i F?¬M; i? H2Q H MôX

S?ÁM; >mv M hªQ çQ€M K°i çB K +kM; F?¬M; b B- hMv [m•M #® i`Q ?¨Q b•m Hkv
F?¬M; çÆM ;BªM +?d H¨ ç¨Q ?¨Q ç„T Hkv ç'i çÆM ;BªM M?Q p"v- K¶B K°i ç¢Q T?
+?mv #€+? Hmv M- HQ H„M; ç M +€+ ?bM? i?S+ iB M +¬M; +O ç®B i?OX "¼M ?¼
ç'i ç€ M;¦B ç½ +? M i? K p¨Q çBM? M?¼M- M?QM; H¢B F?ûQ HûQ +?2 /'m- H¨K +
F?¬M; ` #'i +S bÆ ?Î ;b- H9+ M¨v KÈB ç +?Q ç¢Q T?d H2Q H MX æ¢Q T?d i`QM
ç½ bÈK #` ç•K +?Q K€m iQÆB `ÁM; `ÁM;X

J°+ i?¨M? +O hMv [m•M M?bM M?Q M #bM?- M?QM; H¢B ;B®M; M?Q K°i +QM M
iQ¨M i?•M- H¨K +?Q ç¢Q T?d K¶B K°i T?•M K°i i'+ iB M +¬M; ç m T?ªB i`ª ;B€ #^M;
+?¬M; b„i- +?Q ç M ?¨Q b•m Hkv ç'i ç m F i ?ÊT bY /KM; tªQ /B m- T?€i ?mv ` +¬M

h`QM; HQ¢M iB M- oQÆM; "€ æQÆM; ;B"M /[- çÆM ç Q pmM; H M- +„i tm®M; pªB
KB M; +„M i?„i H¢B- T?šM M° [m€i, óh?2Q i t¬M; H M5ô

GÌB +ÁM +?Q /Si- K°i KkB i M #„M iÈB- Î ;B[+€M? i v ?„M- K€m iQÆB #„M ` X

*€+ ç¢Q T?d K°i F?„+ M¨v iBM? i?–M b b9i- +?O iQÈM; #` i?QÆM;- bo F?Q #` T?Q
`,M; `9i i M ` - +kM; F?¬M; #,M; #¦ p i i?QÆM;- ?ûi HÈM, ó"BM? bo L;ä *QÆM;- i

>„M i`QM; iB M; ?¬ [m€i- /MM; çÆM ç Q ç€M? ç€M? i M # v iÈB- ` bS+ ?QÈM; p
?„M ç½ # Q #¼+ ? B i v- imv +kM; F?¬M; ?Q¨M iQ¨M F?€M; çQÊ+ çBM? M?¼M ç•K
T?•M #B i KkB M?¼M- ?ÆM M[i v +?•M HBM? ?Q¢i- ``i M? M? ç½ H Q H M i` M H
oQÆM; "€ æQÆM; /kM; K½M? p¬ ç`+?- ?mM; ?½M M?Q i? - F?¬M; F?ÄB ç m FQ+
ç m #„i +?QÈ+- /MM; p"i ;b ç¦ [m'M H'v ? B i v- ` bS+ H2Q H MX h`QM; H9+ M?'i
ç–v ç¢Q T?dX

Gw J"i Î t t i`¬M; i?'v ç¢Q T?dÎ +?QM? M K ç½ +¬M; H M Hkv M;Q¨B- F?¦2 KB M
óoQÆM; Zm•M E?m +? i`–K ´M- h`bM? :BªQ EBK HBM? ?Q¢i- æ M >MM; hQM i`m
/kM; K½M? +QÆM; HB i- L;ä *QÆM; H9+ M¨v T?ªB H'v "€ æQÆM; H¨K ç M?'iôX

S?ÁM; >mv M hªQ H–M M¨v +kM; F?¬M; +¦ iQÆB +QÌB M?B m H„K- + m K¨v M¦B,
+U K½M? HB i- pQÊi t iQÎM; iQÊM; +O +?9M; i X *?d iW ? B ç¢Q T?ÁM; M;U M¨v
i?'v- iU ?² [mv i ç`M? HB m +? i K¨ ç€M? K°i i`"MX E?¬M; M;?o iÈB æ¢B hMv ?¬
+ÁM +¦ #BM? bo i`mM; i•K M?Q i? - hB m "® u M¨v +kM; F?¬M; çÆM ;BªMôX

Gw J"i ;"i ç–m- óæQ+? t€+ +kM; F?¬M; çÆM ;BªM- hB m "® u H¨ K°i M;QÌB F€ [m
"€ æQÆM; ?„M ç½ t¬M; H MôX

óæ¢Q T?d ç½ +¬M; H M iÈB i–M; i?S M?'i Hkv M;Q¨B- ?¨Q ?® i¬M; i•v M K #„+ ç m
*¦ #BM? bo p°B p¨M; #˜K #€Q- óæ`+? h?B M iQÈM;- h?QÊM; Zm M h?B M iQÈM; ç
F€ #BM? M;,M +?"M ? v F?¬M;\ô

hB m "® u i¼ i`'M i`QM; [m•M- M;˜M; ç–m M?bM b„+ i`ÌB- i?'v #KB ç'i +?2 H'T +ª
+€+? ?Q¨M; ?¬M pšM +ÁM bÈKX Zm•M L;ä *QÆM; i'M +¬M; `'i K½M? HB i- +kM;
çQÊ+ [m•M ibM? F?˜M +'T- hB m "® u H„+ ç–m M¦B, ó>B M i¢B +?Q T?ªB H¨ H9+
#^M; p¨Q # ç¢Q Hkv M;Q¨B- +–M T?ªB FB M i`b ç M b m ?Q¨M; ?¬MôX

"BM? bo F?¬M; +?9i /Q /U çB i`mv M H M?- çÆM ;BªM H¨ ?„M +?Q `^M;X hB m iQÈ
i`b ç M ?Q¨M; ?¬M- i?b +€+ iQÈM; HoM? T?ªB FB M i`b ç M ?Q¨M; ?¬MX

hB m "® u M?bM M?Q +kM; F?¬M; F?˜M i`QÆM;- H¢B #B i ç½ ç M H9+ bBM? iY +?
ç F?˜M i`QÆM;X >¬K M v ? B [m•M ;B Q +?B M- M?[M; T?QÆM; T?€T K¨ ?„M +¦
iÈB `²B- H9+ M¨v H¨ H9+ K¨ hMv #BM? T?ªB T?€i ?mv i€+ /KM;X

>„M H¨ M;QÌB- F?¬M; T?ªB H¨ i?–M- ?¬K M v K'v p¢M ç¢B [m•M ;B Q +?B M- pB +
ç`M?X

oQÆM; "€ æQÆM; KÈB H M i` M Hkv M;Q¨B- ç½ i?'v çQÊ+ K'v i? M? i`QÌM; i?QÆM
K°i T?€i i M- i` M M;QÌB p i K€m HQ M; H´- M?QM; ?Q¨M iQ¨M F?¬M; 9v F}X

h` M +?B M i`QÌM; K½M? iQÈM; M;QÌB M¨Q +kM; ç m H¨ pä +¬M; + Q +QÌM;- çÆ
M;QÌB F?€+ K°i #"+X G9+ M¨v KÈB +¦ i? Î i`QM; i`,K i`"M +?B M K¨ +ÁM b®M;X æ
i`QÌM; K•m- i?m"M iB M +?ûK +? i hMv #BM?X L?QM; K¨ pW H,M iÈB- ç½ M;?2 i?
/Si # M i B- ;BÌ F?„+ M¨v F?¬M; #B i # Q M?B m i? M? ç Q +?ûK p¨Q T?Q b m ?„M
K„i i?'v b) H Q tm®M; Hkv M;Q¨B- ?QÈM; iÈB ç¢Q p€+? M;,M i?S ? B K¨ T?¦M; çB-
M´B H M- K°i b¦+ ç€M? ç M- pM pM bBM? mvX

oQÆM; "€ æQÆM; HšK HB i- #B i M;QÌB +¦ i? +–K b¦+ M?'i ç`M? HU+ HÈM- K¨ +
H¨ iQÈM; HoM? hMv [m•M ç M- b¦+ ç M HU+ i`–K- i"T FQ+? p¨Q +?¶ ?B K v m +O
+QÐM; M?ªv H M- K°i F?„+ M¼ H¢B F?¬M; #B i # Q M?B m i`QÌM; i?QÆM; çQªM ç

æ¢Q Hkv M;Q¨B M¨v F?„T MÆB ç m hMv #BM?- ;¦+ ç° tm'i FQ+? tªQ [mv i +´ [m€
K°i iB M;- M;½ M;QÌB ` b m- ç½ #` hMv [m•M #S+ ` F?ÄB Hkv M;Q¨BX

h?Q h`B M lv K°i i v ?Q¨M? b¦+- ;–K M? M¦B, óæ iY æ¬M; æ¬- hB m iQÈM; [m•M
HmB T?d ç¢Q ç°i FQ+?5ô

hMv [m•M #®M T?Q /Q M? i`¢B bo F?Q p®M ?ÆB v m- F?B M;?2 çQÊ+ K M? H M
ç M- imv +?d M;„M M;OM K°i +•m M¦B- M?QM; iBM? i?–M i,M; p¼i- i`QM; T?9i +?
HU+- FB i HU+ ç2K ç¢Q T?d /€M? #"i ` M;Q¨BX

" +?[hB m iQÈM; [m•M M¨v +¦ i? K M; ç M +?Q #¼M ?¼ /kM; F?Q F?¦ ?B m- #¼M
çbM?- F?¬M; pb æ¢B hMv- K¨ pb ;B¨ i` pÊ +QM +O +?QM? KbM?- K¨ +kM; H¨ pb h

" M M;Q¨B >²B G¢+ h?QÆM;- iB M; ?¬ +?ûK ;B i i"M i`ÌB- i?B i? F?„T MÆB i` M
ç½ ;B i çÄ +ª K„i- iWM; T?•M iWM; i'+ ç'i ç m ç–m `ÆB K€m ç´

h`QM; F?B # M M;Q¨B >²B G¢+ h?QÆM; iB M; F m H ç°M; i`ÌB- i?b i?¨M? M;Q¨B æ
i`QÆM;- K'v p¢M ç¢Q T?d T?•M #B i T?'i +Ì ?Á ?ûi- ç M i'M +¬M; +Y i?¨M? +O i?

oQm Zm M; K¬M +'T #€Q5

>d h`[K¬M +'T #€Q5

h?QÊM; sm•M K¬M +'T #€Q555

Zm•M ibM? F?˜M +'T iWM; ç¢Q M®B iB T iWM; ç¢Q- H¨K +?Q #BM? bo i?O i?¨M? i
>²B G¢+ h?QÆM; F?˜M +'TX J¼B M;QÌB i`"M ç` bŒM b¨M; ç ç¦M [m•M ç`+?- i?O
M?¨ #¼M ?¼5

h'i +ª /•M +?9M; i`QM; HÁM; ç m ?QªM; bÊ- F?¬M; #B i H–M M¨v ç¢Q T?d +¦ i? H–
F?¬M;X "BM? bo Î i¢B # +Y i?¨M? M;?B K M;†i ;B i,M; T?ÁM; i?O- M?QM; +?Q /
?ûi +kM; +?2 ç"v F?¬M; çQÊ+ iB M; `Qi ;¨Q M?Q T?€i ` iW i`QM; ç` M;K+ iWT?Q

óGw J"i i?B i`B M F ;BQÆM; ç¬M; FQ+? i•vô h` M h?QÊM; sm•M K¬M "MB JBM? h
+MM; ç M; çSM;X

"MB JBM? h?9v imv b„+ K†i ?Ì ?[M;- M?QM; i`QM; K„i H¢B +¦ €M? HY i?B m ç®i-
i?QÌM;- M?QM; ? B M„K i v ç½ M„K +?†iX

"¼M ?¼ ç m #B i i`"M +?B M Î >²B G¢+ h?QÆM; H¨ +U+ F€ [m M i`¼M;- hB m "® u
[m M ? ç M F?Q b® +O æ¬M; æ¬- M?QM; t2K ibM? ?bM?- L;ä *QÆM; ç®B pÈB >
F€ K½M? HB i- pQÊi [m€ #'i Hm"M F M¨Q iQÎM; iQÊM;X

G¬ aÎ M;?2 çQÊ+ "MB JBM? h?9v H˜K #˜K- +?d ;"i ç–mX "MB JBM? h?9v M¦B iB T
bU +¬M; i?¨M?- b) F?¬M; M; v +ª F?Q ;BÈB +¬M; i?¨M? çÆM ;BªM +kM; F?¬M; +¦
H'v K'v p¢M M;QÌB ç M i'M +¬M;- F?¬M; T?ªB H¨ F?¬M; #B i HQÊM; bS+- K¨ #'i [m
tm'i #BM?X æ¬M; æ¬ +?d +–M F?¬M; tm'i #BM?- i?¨M? EBK .QM; H¢B +¨M; F?¬M
u Î >²B G¢+ h?QÆM; +QB M?Q H¨ çÆM ç°+X hB m "®u K†+ /M +¦ i`,K KQm M;¨M F

çQÊ+ M?B m M;¨vX Pi M?'i H¨ L;ä *QÆM; +¦ pB M [m•M M®B HB M F?¬M; /Si- M
i? +¨M; /MM; +¨M; QiôX

G¬ aÎ i`–K K†+ K°i H9+ H•m KÈB M¦B, óGw J"i `'i HÊB ?¢BôX

"MB JBM? h?9v H¢B MÎ MK +QÌB- ó"'i [m€ Gw J"i M¨v H¢B i?Q+? ç€M? +m°+- ?„M
F?¬M; /€K tm'i #BM?- çQ€M +?„+ æ¬M; æ¬M°B +?B M- +¨M; +?Q `^M; >Q¨M; S?O
#Ä hB m "® u- `²B KÈB iMv i?ÌB çQ¢i H¢B >²B G¢+ h?QÆM;X h` M i?U+ i ?„M M;
æ¬K†+ +?Q hB m "® u #` p•v- +kM; i?9+ i?O p¬ b€+?- #ÎB pb F?¬M; +¦ M;QÌB M¨
F?ÄB i?¨M? çB ç®B F?€M; Gw J"iôX

G¬ aÎ Mûi K†i ;B¨ Mm ç–v p i?®M; F?´- óh +¦ i? çBôX

"MB JBM? h?9v M?bM G¬ aÎ K°i H9+ H•m- H9+ M¨v KÈB M? ;B¼M; M¦B, óh #B i
K°i HÁM; i`mM; i?¨M?- M?QM; H–M M¨v M;QÌB H¢B F?¬M; i?Q+? ?ÊT tm'i #BM?X
æ¬[m M i`¼M; ?ÆM- i?¨M? æ¬M; æ¬?B M i¢B +¦ i? €T +? ?¨M? ç°M; +O >Q¨M
G¬ ç¢B M?•MôX

G¬ aÎ bYM; b®i- +QÌB F?´ M¦B, óh M;?o ç M +¬ #ªQ i tm'i #BM?- F?¬M; M;?o iÈ

"MB JBM? h?9v i`QM; K„i ?B M H M p ;BªQ ?Q¢i +QÌB M¦B, óGw J"i ç½[m M çB
M?•M H9+ M¨v +kM; ç½[m M çB K°i M;QÌB\ h?"i` F?¬M; +–M G¬ ç¢B M?•M ` i v-
+¦ /kM; F?Q H½M? #BM?- i?b F?¬M; B M;Q¨B M;QÌB M¼ôX

G¬ aÎ M?Qm K¨v- óJBM? h?9v- +¬ M¦B H¨ M;QÌB M¨Q\ô

"MB JBM? h?9v çB K M?B M M¦B, óG¬ ç¢B M?•M +?ŠM; H) ç½[m M h`QÆM; h`'M

E?B M¦B ç M # +?[h`QÆM; h`'M *?m-"MB JBM? h?9v i` M K†i i`¨M ç–v p i¬M FQM
M?B M- b m çbQ H¨ KÌ K`i- i` M K†i ç½ +¦ p F?€+ i?QÌM;- K°i ?²B H•m b m KÈB
h?9v ç½ M¦B M?Q p"v- H½Q T?m +¦ ç2K KÈ tQÆM; ;B¨ M¨v ` i?b +¦ iQM? H¨ ;b- i

G¬ aÎ p°B p½ çB tm®M; i?¨M? H•m-"MB JBM? h?9v M?bM p T?Q "„+ J M; bÆM-
/•M; H M M?Q ?Q¨M; HQM; +?2 F?m'i +ª K†i i`ÌB-/QÈB bU ?¶M ç°M- K'v p¢M M;Q
bBM? iYX

.QÈB €M? K†i i`ÌB H†M-"MB JBM? h?9v i` M K†i +kM; M?B K K°i i–M; €M? p¨M;
i?'v i`QM; M;U+ +¦ +?9i +?m t¦iX "MB JBM? h?9v H˜K #˜K M¦B, ó*¦ ç¬B F?B- M;Q

"MB JBM? h?9v +?d M;Æ M;€+ çSM; Î i` M ç–m i?¨M?- M?bM ç¢Q T?d ç¬M; M?Q F
çQÊ+ K†i i`ÌB ç½ M;½ p i•v- i?¨M? æ¬M; æ¬M;mv M; ç´ tm®M; +€B #¦M; i?"i HÈM
K¨ H M i`¨M çB- Î +?•M i`ÌB- €M; K•v M?Q K€mX

Gw J"i ç M; Î i` M ;Á ç'i M?bM p MÆB t - +MM; S?ÁM; >mv M hªQ ç m +¦ i?–M b„+

J†i i`ÌB H†M ?Q¨M; ?¬M- M?QM; >²B G¢+ h?QÆM; pšM +ÁM +?Q +¦ #` ç€M? ?¢X

L;QÌB M¨Q +kM; F?¬M; i? M;Ì- hMv [m•M ?¬K M v H¢B +¦ çQÊ+ HU+ HQÊM; +SM;
iQÈM; K†i ?B M H M p m QªB- M?QM; H¢B pšM FB M i`b Î i`QÈ+ M?'i- +?d ?mv i
?¼ +kM; /•M; H M bU #'i #bM? T?šM M°- oQÆM; Zm•M E?m +?- æ M >MM; hQM- o
EBK M;QÌB M¨Q ?B M i¢B M¦B ` - ç m H¨ M?•M p"i M´B / M? ?B M ?€+?- mv +?'M K
#BM? i'M +¬M;- H¢B F?¬M; H¨K ;b çQÊ+ K°i >²B G¢+ h?QÆM; M?Q M?Ä5

h?Q h`B M lv- ZmªM sm'i h`–M- >¨M *?'M- J°+ GQÆM; >MM; #®M M;QÌB +¦ H) F?¬M
çÌB M¨v- H¢B Hm¬M Hm¬M pšM +¦ M?[M; M;QÌB F?¬M; B #B i ç M- çB H¨K M?[M;
+¦ H) F?¬M; M?'i ç`M? H¨ +¦ i? / M? /QÆM; bY b€+?- M?QM; #¼M ?„M Qi M?'i ç½
b®M; [m K°i çÌB M¨v5

*?•M +?QM? b®M; [m -/M #'i [m€ +?d H¨ iÄ b€M; M;„M M;OB- i?b +ª çÌB +kM; F?

*€+ iQÈM; HoM? #Ä [m bBM? iY- ç m pb +?9i ?v p¼M; M?Ä M?QB i`QM; HÁM;X
K¢M; i` M? çQ¢i iWM; T?•M iWM; i'+ ç'i K°i- iW ;B[ i`Q +?Q iÈB ?Q¨M; ?¬M- ç¢
+?Q +¦ K°i i M ç¢Q T?d M¨Q +¦ i? ç°i T?€5

L?QM; i` M? çQ¢i ? B ç¢Q T?ÁM; imv M T?Q i`QÈ+ ç½ FûQ /¨B `'i H•m `²B- i?B
M;QÌB ç m ;BšK ç¢T H M i?B i? +O ç²M; #¢M ?Q†+ F ç`+? K¨ ;B Q +?B MX

*kM; K v H¨ Hkv M;Q¨B i?B i F HÊB +?Q hMv [m•M- H9+ M¨v KÈB +¦ i? ;B9T +?Q h

L?QM; hMv [m•M ?B M i¢B F?¬M; T?ªB /MM; Hkv M;Q¨B- K¨ H¨ /MM; K€m i?`i ç #
HÁM; #¼M ?¼X .•M +?9M; Î i`QM; >²B G¢+ h?QÆM; ç m F?˜M i`QÆM; K¨ M?bM- M
i?•M F?¬M; i? iB M H M ;B i ç`+?X "¼M ?¼ `®i +m°+ +kM; `ä `¨M; +?B M i`"M H½
`ä `¨M; bU ç ibM? Î /QÈB i?B i ?mv i p¬ ibM? M¼X

*?d H¨ p¬ ibM?- ç ibM? i?"i bU `'i F?¦ T?•M ` `ä `¨M;5

Gw J"i Î t t M?bM- b„+ K†i M;QM; i`¼M; M¦B, ó>mv M hªQ- FQ+? i`®M;- `²B T?€
+¬M; T?Q ç¬M; >²B G¢+ h?QÆM;ôX

S?ÁM; >mv M hªQ M?bM K°i ?²B H•m- +¦ +?9i M;?B ?Q†+- óL;Kv +¬M;- M;QÌB M¦B
K½ +O h`bM? :BªQ EBK\ h i?'v T?Q i•v >²B G¢+- +kM; +?QM? H¨ +?¶ +O oQÆM
ç½ +¦ p F?¬M; i? +?`m M´B M[ - +?9M; i ?B M i¢B i?QÆM; pQM; i?ªK i`¼M;- #
M?B m H„K- F} #BM? pšM F?¬M; +¦ ç'i /KM; pä- M m M?Q H9+ M¨v +ÁM ç2K ?ÆM p
M m F?¬M; i? T?€ çQÊ+ >²B G¢+ h?QÆM;- +?d bÊ ô

>„M Km®M M¦B H¢B i?¬B- Gw J"i H¢B + m K¨v M¦B, óoQÆM; Zm•M E?m +? /KM; #
T?€ [m i–M; i?S ? B +O Hkv M;Q¨B- i?ŠM; T?€ iÈB i–M; p€+? M;,M +m®B +MM;
+ÁM M„K F€ #BM?- H¢B +?Q # Q ;BÌ p"M /KM;X Í T?Q i•v +'T #€Q b„T #` T?€- ?
i,M; pB MX *?9M; i T?€B M;QÌB i`Ê ;B9T +MM; oQÆM; Zm•M E?m +? ?ÊT #BM? K
/B M [m'M H'v K¨ iY ç'm- F?¬M; #^M; i?W /`T hB m "® u i,M; pB M bQÌM i•v- K†i
;B9T h`bM? :BªQ EBK K°i i v- bU ibM? +¦ i? i?¨M?ôX

Gw J"i /MM; +?[+¦ i? - ç½ ç¢B #B m bU +?–M +?Ì i`QM; HÁM;- ?„M /M b Q +kM; ç
F?€M; +O hMv #BM?5

óZm M #BM? bQÌM i•v ç½ HmB p i?O ç M ç¢Q Hkv ç'i i?S # X *?9M; i +kM; ç½ /®+
+?®M; +U F?¬M; çQÊ+ô *¦ #BM? bo p°B p¨M; #€Q H¢BX

hB m "® u ç M; Î i`QM; i`QÈM; +?O bQ€B- +?"K `½B çSM; H M M¦B, óh #B i `²B- æ
F ?Q¢+? H¨K pB +5ô L?bM i?'v æ`+? >Q¨M? oB M ;"i ç–m- hB m "® u H¢B T?'i i v
M¦B, óæB i?2Q i ôX

h? M? •K +O ?„M pW /Si- M;QÌB ç½ çSM; H M çB p T?Q i•v- T?Q b m çB i?2Q K
i`QM; i v F?ªK ç Q b€M; M?Q imv i- #QÈ+ +?•M M? M? M? MX

*kM; +¦ i? iQM? #QÈ+ +?•M +O M?[M; M;QÌB M¨v +U+ M? M?- M?QM; pšM i?2Q
çB M t i Î T?Q i`QÈ+X

hB m "® u ? B K„i H¦2 b€M;- +?d +ªK i?'v ;B¦ +„i [m K†i- F?B +?¢v p°B iÈB Hkv M
ç^M; ?´ /QÊ+X

hMv [m•M T?Q i•v ç•M; F?´ bÎ ;B½v /K - Hkv M;Q¨B ç½ #` T?€ ? B i–M;- i?O i–M
+kM; F?¬M; /€K i` M½B- M?QM; i? t€+ p¨ iBM? i?–M ç m iB m iKv- ç°i M?B M F
óhB m iQÈM; [m•M iÈB5ô

hMv #BM? iBM? i?–M ç¢B +?'M- i?Q€M; [m ?¬ iQ- óhB m iQÈM; [m•M iÈB5ô " +?
#¼M ?¼ /kM; F?Q p¬ i?QÊM;- çš +?Q #¼M ?¼ ç°i M?B M [m M çB bU m QªB- [m
KkB +?•M çB K M? - ç½ /MM; i®+ ç° F?¦ +¦ i? iBM K¨ t¬M; H M i` M Hkv- i v €Q imM; # v- ? B # M ;B
F m iQ- i`¬M; i?'v #¦M; /€M; +O hB m "® u- ç m +¦ K°i F?„+ M ioM? ?ŠM tm®M;

hB m "® u `9i ç Q MÆB i v- M;¢Q M;? M?bM K°i iQÈM; ç¢Q T?dÎ t t - HÈM iB M;
hB m "® u Î ç•v- M;QÆB poM? pB M F?¬M; +¦ M;¨v tm'i ç–m5ô

jkRX *?QÆM; jkR, sm•M hˆK

L?[M; iB M„M; +m®B +MM; +O €M? K†i i`ÌB ç M; H†M +?B m H M i` M M;QÌB hB
[m M; M? M? - H¨K +?Q M;QÌB i M?bM H M- i?"K +?Q bBM? ` K°i HQ¢B +ªK ;B€

h`QM; p¢M [m•M +?ûK ;B i- +?d +¦ K°i M;QÌB i?–M b„+ iU M?B M- t2K M?Q ç Q [m

æ¢Q T?d i`QM; HÁM; /•M; H M K°i +¶ bÊ ?½B- hB m "® u iÈB- hB m "® u K¨ +Æ ?² ç
iÈB\ h`QM; HB m K¢M; +?ûK ;B i- #¼M ?¼ M;?o +kM; F?¬M; M?B m H„K- +?d #B
T?€ +?Q çQÊ+ >²B G¢+ h?QÆM;- +kM; +?Q iWM; M;?o [m +€B i M hB m "® u- ç®
p¬ ibM?- K¼B M;QÌB +?ûK ;B i- F?¬M; #B i `®i +m°+ ç½ ;B i M;QÌB M¨Q- +¨M; F?
M¨QX

L?QM; hB m "® u bWM; b[M; i` M Hkv- p[M; M?Q M9B- +•m M¦B ç–m iB M ç½ H¨K +
?¼ +kM; M;?2 F?¬M; çQÊ+ +•m i? M M? +O "MB JBM? h?9v i` M ç–m i?¨M? G¢
M;QÌB i?"i bU H¨ F€ /B m5 L?QM; F?B #¼M ?¼ idM? i€Q H¢B- i?b +kM; +ªK ;B€+
H¨ çO `²B- `®i +m°+ i¢B b Q T?ªB ç€M? +?B K K°i F?Q H9 M¨v- ?¨K M;?o i`QM;
F?¬M; #B iX

hB m "® u [m€i i`–K K°i iB M;- ç¢Q T?d hMv [m•M ç m M;?2 `ä `¨M;- ç¢Q T?d i?b
?QM; T?'MX æ®B /B M pÈB K°i #¦M; /€M; +?¦B b€M;- i?b T?ªB +¦ K°i M;QÌB #` Hm

oQÆM; Zm•M E?m +? +?d +ªK i?'v imv H¨ i`QM; M;¨M [m•M- hB m "® u +?d HB + K
+kM; M?Q H¨ +?Q /M Î i`QM; M;¨M [m•M- ?„M HB + K„i K°i +€B H¨ +kM; +¦ i? M?"M

*¦ M?[M; M;QÌB M?'i ç`M? T?ªB ;†T M? m- iU M?Q ?„M p¨ hB m "® u5

*¦ M;QÌB çSM; Î +?¶ + Q- ?B M M?B M H¨ +¦ M;QÌB T?ªB çSM; Î ç€v +®+- +¦ M;QÌB
?B M M?B M +kM; +¦ M;QÌB #` #¦M; `•K # Q T?OX hQÈM; [m•M +¬M; i?¨M?- i?b T
hB m "® u `¢M; / M? H"T p¢M- oQÆM; Zm•M E?m +? ?„M ?bM? M?Q H¨ ç€ H¦i çQÌM

oQÆM; Zm•M E?m +? i`QM; HÁM; /•M; H M ?"M w- `²B H¢B /•M; H M +m²M; w- ?„M
çÌB F?9+ +?B i- ç–m iB M H¨ ç–v K°i HÁM; F?€i p¼M; ç M æ¬M; æ¬ ibK FB K +¬M
i?2Q G`+? aÆM S?B ç¬M; +?BM? i•v b€i K¨ H¨K i?ªQ F?'m- G`+? aÆM S?B b m F?
L;ä *QÆM;- , p¨Q K°i i?•M pä +¬M;- K°i #–m HY ;B"M F?¬M; i? i?´ H°- ç®B ç`+?
Gw J"i +QB i`¼M;- iQM M?B K ?„MX Í i`QM; K„i Gw J"i- oQÆM; Zm•M E?m +?- æ
EBK- h–M h?9+ "ªQ H¨ M?'i i?ÌB iÄ b€M;- F?¬M; T?•M #B i çQÊ+ + Q i?'TX

>„M `'i T?'M +?'M F?B +¦ i? çQÊ+ HQ¢B +Æ ?°B +¬M; #bM? M¨v- #ÎB pb ?„M pšM
?„M pšM Hm¬M #'i +¬M;X >„M F?¬M; +¦ i?•M i? M?Q hB m "® u- F?¬M; +¦ +Æ ?°B
i'i +ª M?[M; i?S K¨ hB m "® u +¦ çQÊ+- ?„M M?'i ç`M? T?ªB çQÌM; çQÌM; +?QM? +
K°i H–MX

G9+ M¨v +Æ ?°B ç½ iÈB- hB m "® u F?®M i?O >²B G¢+ h?QÆM;- L;ä *QÆM; #®M
/kM; K½M? +¬M; FQ+? Mr? oQÆM; "€ æQÆM;- M?QM; H¢B +˜M i?"M +?d ?mv #B
Hkv ç'i +O hMv [m•M- ?„M Km®M H¨K iQÈM; HoM? ç–m iB M ç€M? p¨Q >²B G¢+ h
EBK- æ M >MM; hQM ;b ç¦ ç m T?ªB çSM; b M; K°i # M- ?„M Km®M +?Q K¼B M;Q
"® u- +kM; H¨K +?Q M?[M; M;QÌB H•m M v pšM F?¬M; HU +?¼M ?„M ?®B ?"MX L?
Î +?¶ M¨v- hB m "® u ç¦M ç–m ;B¦ K¨ çSM;- ?B M i¢B ç½ tm'i ?B M Î i`QÈ+ K†i ?„M

hB m "® u pšM i?QM; /QM; M?Q i`QÈ+- pšM KdK +QÌB M?Q i`QÈ+- M?QM; oQÆM
i`¬M; i?'v hB m "® u- i`QM; HÁM; M;QM; F i ;B®M; M?Q #,M;- ?„M T?€i ?B M #ªM
M¨v- p¬ Hm"M H¨ iW i? ? v H¨ iW i•K HwX

>„M M¦B KbM? poM? pB M F?¬M; +¦ M;¨v tm'i ç–m- +?ŠM; H) ç½ t2K i?'m i•K iQ +
i? \ oQÆM; Zm•M E?m +? F?¬M; M?`M çQÊ+ K¨ M?bM p¨Q ? B K„i +O hB m "®X Í
i`QM; bm®i

> B [m•M ç M; F`+? HB i ;B Q +?B M ç½ M?Q H¨ F€ iQ+? K¨ ?Q¨ ?Q½M tm®M;- +?d
K¢M? ?ÆM M[X

hB m "® u i v +–K çÆM ç Q- K†i i`ÌB +?B m ç½ M;½ p i•v- H¨ +?Q çÆM ç Q H¢M?
i–M; b€M; +?¦B K°i +€+? F€ /`X æÆM ç Q M? +?mv M- iÄ ` €M? b€M; #ªv K¨m b
i` M i? ;B MX

h`QM; i?B M ç` [m M? [m˜M K°i i? M? •K H M iÄ - óoQÆM; Zm•M E?m +?- M;QÆB
G¢+ h?QÆM;- i i†M; +?Q M;QÆB5ô

Gw J"i /QÈB ibM? ?m®M; M¨v- +kM; + m K¨v H¢BX

>„M Î M;Q¨B i?"i bU +¦ +?9i t - imv KK+ HU+ M?¢v +ªK- M?QM; /M b Q +kM; +?d +¦ i
+kM; i?'v F?¬M; `ä p K†i +O K¶B M;QÌBX hB m "® u K°i F?„+ M?ªv H M Hkv ç'i
+?•M K¨v H MX

>„M i?"i ` +kM; +?Q iWM; M?bM i?'v [m hB m "® u- +?Q /M H–M M¼ ç M i?¨M?
F?¬M; +¦ M?bM i?'v hB m "® uX L?QM; +¦ i? i?'v çQÊ+ i?•M T?€T +O M;QÌB M¼-
M¼X L;QÌB M¼ pW ç M- M;¨M [m•M ç M; +?ûK ;B i +kM; ç m M;QM; H¢B- Gw J"i
H¨ hB m "® uX

>¬K M v i`QM; hMv [m•M- i`W hB m "® u ` - i?b +ÁM +¦ M;QÌB M¨Q K¨ +¦ K HU+ +
H¨K +?Q +ª # [m•M ç´B b„+\5

>„M +MM; hB m "® u ç m H¨ +?QM? H¨ M?•M p"i K¨ ;B¨ i` æ¢B hMv ç m #B i- M?Q
H–M ç m +?d ;†T i?Q€M; [m - Gw J"i ?B M i¢B M?È iÈB- ç m +ªK i?'v +¦ +?9i ?mv

E?B hB m "® u i?¨M? / M? i¢B æ¬M; æ¬- ?„M +ÁM ç M; HQm H¢+ Î#®M T?QÆM;-
"® u H¢B #„i ç–m HQm H¢+X *?Q ç M F?B hB m "® u M?´ i"M ;®+ L;ä *QÆM;- ?„M
*QÆM;- hB m "® u b m F?B #` h`QÆM; hm æ¨ çm´B ;B i- H¨ iU i v ?„M #® +K+ T?
hB m "® u çQÊ+ .QÆM; ZmªM; i`¼M; /KM;- H¢B H¨ ?„M K°i i v ç2K .QÆM; ZmªM;
FB T #'i T?K+X L m M?Q hB m "® u #B i i'i +ª M?[M; +?mv M M¨v- F?¬M; #B i ?Š
T?ªB +ªK i¢ ?„M- M?QM; +?Q /M H¨ M?Q i? - +kM; +ªK i?'v [m M ? ;B[? B M;QÌ
pW i?•M +"MX

"¼M ?¼ ?Q¨M iQ¨M H¨ K°i ç¬B- pW [m2M i?m°+ pW t H¢5

*?Q /M ?„M iU KbM? çB H'v hQÆM; .QÆM;- +kM; F?¬M; +¦ ;†T [m hB m "® u- çB r
+ªK i?'v K'i K€+X G9+ M¨v ç•v ?„M `®i +m°+ ç½ ;†T çQÊ+ hB m "® u- M?QM; hB r
t - ? B M;QÌB M?bM M?Q F?¬M; ? +¦ [m H¢B- M?QM; ? B M;QÌB H¢B T?ªB T?•M

.B H†+ tm'i i? - "® v tQM; ?MM;- Gw J"i F?B M?È iÈB i€K +?[M¨v- F?¦2 KB M; H
F?¬M; iBM p¨Q i`ÌB- ?„M +?QM? H¨ i`ÌB5

S?ÁM; >mv M hªQ bÈK ç½ T?€i ?B M Î T?Q oQÆM; Zm•M E?m +? +¦ bU F?€+ i?Q
+¬M;- tªv ` +?mv M ;b\ hB m "® u Fb #BM? +?Q ç°M;- K¨ b Q oQÆM; Zm•M E?m

Í T?Q i`ÌB i•v ?Q¨M; HQM; ;¨Q i?ûi ç½ +?"K `½B M?¢i çB- S?ÁM; >mv M hªQ ç½
+?B M ç'm Î M K- #„+- ç¬M; >²B G¢+ h?QÆM; pšM F`+? HB i M?Q i`QÈ+- M?QM; Î
H¢B ?B M ` çB m /` i?QÌM;X

Gw J"i T?K+ ?²B iBM? i?–M H¢B- F?) i?Î /¨B, óhB m "® u [mª M?B M H¨ + Q i?O-
K¨ F?m'i T?K+ M;QÌB- #BM? T?€T +¦ +•m- i•K +?B M pB i?QÊM;- #BM? +?B M pB ?
Zm•M E?m +?- i?b T?Q i•v >²B G¢+ h?QÆM; pÁM; p•v ç½ çQÊ+ ;BªBôX

óoQÆM; Zm•M E?m +? M¼ +¦ i? +¦ M;mv ?B K ? v F?¬M;\ô S?ÁM; >mv M hªQ F?
L;Kv +¬M; +ªK i?'v hB m "® u pä +¬M; + Q M?Q i? b Q- oQÆM; Zm•M E?m +? +kM
ç`+?\ô

Gw J"i H¢M? M?¢i M¦B, óL;QÌB +¦ i? iW i`QM; i v h`QÆM; hm æ¨ +?¢v i?Q€i- ?€ H

E?B ?„M M¦B iÈB # +?[h`QÆM; hm æ¨- i`QM; ;B¼M; çB m +¦ bU +ªK F?€B- H¢B K
M?Q i? M¨Q- # +?[h`QÆM; hm æ¨ M¨v- F ç`+? ?Q†+ H¨ #^M; ?[m F?B M?„+ ç M-

óL?QM; hB m "® u pä +¬M; + Q KBM?- i•K i`Q +¨M; + Q ?ÆM- +?d M?bM ?„M M„K
M„K ;B[p¬ +MM; i®iX L m i ` i v- oQÆM; Zm•M E?m +? b) #¢B- M?QM; b) F?¬M;

S?ÁM; >mv M hªQ FBM? M;¢+ M¦B, ó*?ŠM; H) H'v #ªM H½M? +O L;Kv +¬M;- +kM
Zm•M E?m +?\ô

Gw J"i i`QM; K„i +¦ +?S bU ;B m +Êi- ó>mv M hªQ- +¦ ç¬B F?B ;B i M;QÌB poM?
T?QÆM; i?S+ ;BªB [mv i i®i M?'i- F?¬M; +?B M K¨ F?m'i T?K+ M;QÌB KÈB H¨ pQ
E?m +?- [m•M L;ä *QÆM; +?Q +?„+ H¨ b) #¢B- M¦B F?¬M; +?WM; b) +¦ M;QÌB F?
H¢B +ÁM FQ+? H M bU +Wm ?"M +O K¼B M;QÌBX L?QM; oQÆM; Zm•M E?m +? M
+? i H¢B +¨M; ªM? ?QÎM; iÈB F?Q i? +O L;ä *QÆM; ?ÆM- [m•M L;ä *QÆM; [m
M?B M b) #¢B- i?"K +?Q QÈ+ i?9+ F?¬M; i®i- `'i +¦ i? ªM? ?QÎM; ç M bU i'M +¬M;

S?ÁM; >mv M hªQ i?Î /¨B- óh?b ` H¨ i? ôX

Gw J"i €M? K„i +?Êi H¦2- M? ;B¼M; M¦B, óhB m "® u ç½ ` i vôX

E?B hB m "® u iW i` M Hkv ç'i M?ªv tm®M;- €M? M„M; +?B m +m®B +MM; +O K†i
i M ? i- M?QM; i` M çÆM ç Q ?¨M [m M; +¨M; ç"K- €M? b€M; H¨K +?Q M;QÌB i +ª

hW Hkv ç'i ç M # M +¢M? oQÆM; Zm•M E?m +?- +ÁM T?ªB i`ªB [m p¬ b® ç¢Q T?
imM; M;QÌB p¼i H M- ç½ ;BšK H M i` M ç–m K°i M;QÌB- M;QÌB M¼ +ÁM +?Q F`T T
M? çB- hB m "® u ç½ H„+ KbM? [m +?¶ F?€+X

æ¢Q T?d M?Q MQÈ+ i?Ov i`B m Î i`QM; K„i ?„M i?Q¢i M?bM #'i [m€ M?Q +•v +ÄX
M?Q ;B Q HQM;- iW i` M ç–m ç¢Q T?d ;BšK)[m - M?Q M;U T?QM; K¨ çBX

hMv [m•M i`QM; HÁM; T?'M F?ÎB- M„K +?†i pk F?Q i`QM; i v- ç¢Q T?d H¢B `®i +m
?mv ç Q +® ;„M; Km®M +?"M H¢B +QM M;QÌB F?¬M; B #b çQÊ+ M¨vX

•M? ç Q imM; # v- i`QÌM; K•m M?Q `WM; ç•K iÈB- hB m "® u #¶M; M?B M ?mv ç Q
+?B m p¨Q i` M HQÐB ç Q- #„M ` ?¨M; p¢M ?¨M; M;?bM iB b€M;X .QÈB p–M; b€M
;½v ç–m M;QÌB `ÆB5 •M? M„M; +?B m M?Q K€m- K€m iQÆB M?Q b¬M;X hB m "® u
K€m- ç½ F?¬M; B +¦ i? M;,M i`Î M;¼M ç Q +O ?„MX

>Q†+ H¨ M¦B- i?"K +?Q +?Q M;QÌB M¨Q M;,M i`Î çQÊ+ MY ç Q +O ?„M5

æÆM ç Q +O ?„M `'i /¨B- +?m¬B ç Q +kM; /¨B- +–K Î i`QM; i v- +?d pmM; H M H¨
H M- ?mv i b„+ ç–v i`ÌB- +ÁM ?ÆM +ª €M; K•v +m®B M;¨vX

.QÈB #QÈ+ +?•M çB p°B- K€m iQÆB T?mM ` - hB m "® u ;B®M; M?Q ç€M? ` K°i
h'i +ª K¼B M;QÌB ç m FBM? bÊ çSM; M;˜M ` i¢B +?¶- i? KÈB #B i çQÊ+- i?b ` i
M?Q i? - i`QM; i?B M [m•M p¢M K½ H'v ç–m ç`+? M?Q H'v ç² i`QM; i9B5

oQÆM; Zm•M E?m +? i v +–K çÆM ç Q- +?d i?'v çQÊ+ hB m "® u b„+ #ûM F?¬M;
M;¢Q- ç°i M?B M K'i çB /kM; F?Q i€+ +?B MX

>„M #B i- ?„M F?¬M; ç`+? H¢B hB m "® u5 *¦ H) H¨ poM? pB M F?¬M; ç`+? H¢B hB
?„M çWM; M¦B H¨ çÐ çQÊ+ # ç Q- +?Q /M K°i ç Q +kM; çÐ F?¬M; çQÊ+5

oQÆM; Zm•M E?m +? F?B M;?o iÈB ç•v- ç½ H¨K ` K°i +?mv M K¨ H¨K +?Q ?„M b
M?QM; `²B +m®B +MM; H¢B ?®B ?"M pÈB [mv i ç`M? ç¦X >„M ç½ i?m i`QÌM; ç Q H
K¨ +?¢v i`®M5

hB m "® u K°i ç Q +?ûK ` M?Q ?Ov /B i i'i +ª- M?QM; H¢B `ÆB p¨Q i` M HkvX

*?d M;?2 i?'v iB M; –K –K p M; ç°M;- ;B®M; M?Q b'K bûi Î i` M #–m i`ÌB ç€M? tm®
H M- bQÆM; F?¦B i`¨M M;"T- Hkv ç'i M?bM M?Q ç½ #` hB m "® u K°i ç Q #´ ç¬B `
bÈK M?ªv [m Hkv ç'i- i`U+ iB T +?¢v p T?Q Hkv ç'i i`QÈ+ M?'iX

E?B iQM? K¢M; M;¨M +•M i`2Q bÊB i¦+- `'i M?B m M;QÌB ç–m iB M H¨ HQ +?¢v i`®I
Zm•M E?m +? p®M i?'v hB m "® u i`QÈ+- +?–M i`W ?²B H•m- M?QM; #` K°i HÌB +k
ç½ #` ç€M? i M- +?d M;?o iÈB i?Q€i çB F?ÄB ç` T?QÆM; [m, [m€B M¨v- F?¬M; K
Î i`QM; pÁM; p•v +O ç¢Q T?d- M?QM; H¢B F?¬M; +¦ MY T?–M +ªK ;B€+ M iQ¨MX

L?bM i?'v oQÆM; Zm•M E?m +? +?¢v i`®M- hB m "® u KK+ çQ+? ç½ ç¢i- tQ v M;C
ç Q ?mv H M [m€i, ó:B i5ô

*?[;B i +O ?„M ` F?ÄB KB M;- hMv #BM? `®i +m°+ idM? M;° H¢B- +?d +ªK i?'v K
F?¬M; i?m°+ F?ª M,M; #ªM i?•M +¦ i? tm'i ` - +¨M; +ªK i?'v mv HU+ +O K°i ç Q M
+Æ i? #ªM i?•M- i`QM; H9+ M?'i i?ÌB iBM? i?–M T?'M +?'M- ç m iW ç¢Q T?ÁM; i
t¬M; p ç¢Q T?dÎ T?Q i`QÈ+ K¨ ;B i iÈBX æ¢Q T?d i?'v +?O iQÈM; ç½ +?¢v i`®M
F?¬M; F?ÄB ç¢B HQ¢MX

"¼M ?¼ iW ;B[i`Q ç€M? iÈB ?Q¨M; ?¬M- H9+ M¨v KÈB çQ¢i +?B K çQÊ+ ? B ç¢Q
HmB ` F?ÄB ? B ç¢Q Hkv M;Q¨B #'i [m€ +kM; +?d H¨ i?Q€M; [m K¨ i?¬BX

æ¢Q T?d F?¬M; HÁM; /¢ M¨Q SM; +?B M- #` hMv [m•M #^M; K°i iB M; i`®M; H¨K
T?ÁM; imv M +m®B +MM; ;B i iÈB ç¢Q T?ÁM; imv M ç–m iB M- H M iB M; ?¬ iQ- i
i`QM; HÁM;X

hB m "® u M;QÌB ç M; Î i` M Hkv- M?bM i?'v hMv #BM? M?Q MQÈ+ iW # M M;QÌB K
H M bU iU ?¨Q- [m v ç–m M?bM p T?Q K†i i`ÌB H†M- MÆB ç¦ iBM? F€ T?'T T?ÈB-
F?Q M? i v K¨ M?bM- ;B[i`ÌB +?B m- +¦ +?S bU + Q M;¢Q F?¬M +MM;X

L;QÌB M¼ H¨ Gw J"i b Q\ hB m "® u F?B M;?o iÈB ç•v- M„K +?†i i`QÌM; ç Q i`QM;
#¦M; ç K ç½ ;–M F X

óhB m iQÈM; [m•M- ç¢Q T?d T?Q ç¬M; ç°i M?B M i,M; pB M- K†i ZmªM G M; iQÈ
p°B p¨M; +?¢v iÈBX

hB m "® u M?Qm K¨v- óG M? +?Q ZmªM G M; iQÈM; i?ª +?Q #¼M +?9M; iB M p¨Q5

"BM? bo bYM; b®i- K†+ /M ç®B pÈ K M? H M? +O hB m "® u ?„M imv i ç®B T?K-
+kM; +ªK ;B€+ M?Q i B +O KbM? +¦ +?9i p'M ç X hMv [m•M ç M; Î i? +? i +?®M;
+¦ i? p¨Q H9+ M¨v K¨ i?ª +?Q #¼M +?9M; iB M p¨Q\

hB m "® u M?bM i?'v h`mv M H M? [m M M;?B ?Q†+- H¢M? HMM; M¦B, óL;QÆB M
#¼M M;QÌB h`bM? :BªQ EBK iB M p¨Q5ô

óoQÆM; Zm•M E?m +? [mª M?B M F?¬M; T?ªB H¨ ç®B i?O +O hB m "® uô S?ÁM; >
M¨v ?„M +?¢v i`®M `ÌB çBX Zm•M L;ä *QÆM; T?Q i•v ç®B pÈB hB m "® u K¨ M¦B
ç€M; M¦BX L;Kv +¬M;- #BM? bo ç½ H¨ # ?²B i`®M; K¨ m QªB- ?¬K M v b„+ i`ÌB ç½
HÊB ç m F?¬M; +?B K çQÊ+- F?¬M; #^M; i¢K i?ÌB `9i HmB [m•M- M;¨v K B i€B +?

S?ÁM; >mv M hªQ M¦B +kM; H¨ i?"i ibM?- L;ä *QÆM; iW ;B[i`Q ç½ #„i ç–m iB
iÈB ?Q¨M; ?¬M- /QÈB bU +¬M; FQ+? F`+? HB i- +ÆK MQÈ+ +kM; +?Q +¦ ?°i M¨Q-
?B M i¢B ç½ F?¬M; i? T?€i ?mv ç M K°i MY HU+ +?B M ç'm +O #BM? boX

Gw J"i b„+ K†i pšM ? i bS+ #bM? ioM?- óh?„M; #¢B H¨ +?mv M i?QÌM; ibM? +O #B
#'i [m€ +?d H¨ K°i iQÈM; i¨B- hB m "® u KÈB H¨ F ?B m +€+? ç–m ç°+ HÁM; M;Q
L;QÆB +?d M?bM i?'v +?9M; i m QªB- M?QM; F?¬M; +¦ M?bM i?'v hMv [m•M +k
>B M M v- ç'm ç½ F?¬M; T?ªB H¨ /kM; F?Q- K¨ H¨ M;?` HU+- B +¦ i? FB M i`b ç
+QÌB +m®B +MM;ôX

óL?QM; oQÆM; "€ æQÆM; ç½ #` i?QÆM; K i KÄB- F?¦ +¦ i? T?€i ?mv bU /kM; K
K†i æ M >MM; hQM +kM; ç½ #'i HU+X h` M i v L;Kv +¬M; ?B M M v [m•M ç–v çO bS
M;?bM M;QÌB- +¬M; i`¢B M?•M b® +kM; ç½ i´M ?¢B ?ÆM p¢M-ô S?ÁM; >mv M hªQ
M¨v HmB #BM?- imv iBM? i?–M ?ÆB tm®M;- M?QM; F?¬M; iQM? H¨ ç¢B #¢BX L?Q
"® u iBM? i?–M ç M; i?`M? K¨ `ÌB /Q M? +¬M; FQ+?- [m•M i i'i b) ç¢B #¢BôX

Gw J"i M?bM >²B G¢+ h?QÆM;- ç°i M?B M ?ÄB, óL;QÆB #B i T?QÆM; T?€T M /
F?¬M;\ô

S?ÁM; >mv M hªQ ?ÆB M;¢+ M?B M- ó>mv M hªQ ç®B pÈB i`"M T?€T +kM; F?¬M;

Gw J"i H°` p i`–K M;•K- óS?QÆM; T?€T M /Q M? M¨v i?ÌB +´ ç¢B ;¼B H¨ sm•M

S?ÁM; >mv M hªQ ?QÈM; p T?Q /Q M? i`¢B M?bM [m - iW +?¶ + Q M?bM p¨Q /Q
F?„T MÆB- +?B +„i /Q M? i`¢B i–M; i–M;- +?Q /M Î i¢B +?¶+ Q M?bM [m - +kM;
i`QÈM;X *€B M¨v F?¬M; T?ªB H¨ ?mv M ?¼+- K¨ H¨ /MM; +€+ HQ¢B M;,M i`Î i?` ;B€
bU H°M t°M H¢B +¦ bU M; v M;„M +¦ i`"i iUX

Gw J"i +kM; F?¬M; M¦B ;b i? K- S?ÁM; >mv M hªQ H¢B i?'v iWM; F?®B iWM; F?®B
`¨Q ;¶ t2 HÈM H–M HQÊi ;B Q M? m- iBM? F€ ?mv ç°M;X L?QM; id Kd HQm w H¢B-
bU M?Q K°i +QM tm•M iˆK ç M; M?9+ M?Q+?X

æ•v H¨ K°i HQ¢B +ªK ;B€+ `'i F€ [m€B- F?B +ªK i?'v çQÊ+ tm•M iˆK M?9+ M?Q+?
i?'v i`QM; /Q M? i`QÈM; #WM; #WM; bBM? +Æ- ósm•M hˆK i`"M T?€T- ç•v çQ+?
[m€BôX

Gw J"i+ m K¨v M¦B, ó*€B i M M¨v K°i çB K +kM; F?¬M; +´ [m€B- ç ?bM? /mM; #ªM
H¢B +U+ F€ i?Q+? ?ÊTX sm•M hˆK [mª i?"i H¨ K°i HQ¢B i`"M T?€T ?¢ i`¢B i?O /Q
M /Q M? ?¢ i`¢B M¨v +?d +¦ K°i KK+ çQ+?- +?®M; H¢B ç®B i?O i'M +¬M;X h`"M
t T ç†i iQÆM; ç®B tªQ /B m- +¦ i? çB m ç°M;` HU+ HQÊM; i?O /Q M? HÈM M?'i-
F?Q HU+ +O M;QÌB # M M;Q¨B Km®M i'M +¬M;X h KÈB ç–m +kM; F?¬M; /€K p[M;
;B M /¨B i'M +¬M;- `®i +m°+ +kM; #B i hB m "® u pšM Hm¬M K°i KU+ ˜M /'m i`"M
M;?o H–K #'i [m€ +?d H¨ T?QÆM; T?€T /MM; Hkv M;Q¨B i?O /Q M? i–K i?QÌM;- /K

óE?¬M; i? i?'v ` hB m "® u H¢B H¨ + Q i?O M i`¢Bô S?ÁM; >mv M hªQ M?Qm K¨v
tm'i i?•M Mm¬B M;U - i"T çQÊ+ K°i i?•M pä +¬M; + Q KBM? ç½ H¨ +?mv M H¨K +?Q
H¨K b Q K¨XX #B i çQÊ+ i`"M T?€T + Q KBM? M?Q p"v\ô

Gw J"i M„K +?†i M„K i v- óh ?B M i¢B +¦ i? F?ŠM; ç`M? hB m "® u +kM; F?¬M; T?
i - i M;?o ?„M i`QM; #¦M; i®B M?'i ç`M? +¦ + Q M?•M +?d çB KX GQ¢B T?QÆM;
ç½ bÈK i?'i i`mv M iW H•m- hW h? hQ+? +kM; +?Q +?„+ ç½ #B i K¨ bY /KM;- hB
b Q +¦ i? #¨v i`"M M?Q i? - ?ÆM M[+?d ?mv H¢B i¨B ;BÄB +¦ i?W \ô

S?ÁM; >mv M hªQ FBM? M;¢+ M¦B, óL;Kv +¬M; +ªK i?'v H¨ M;QÌB T?QÆM; M¨Q K

Gw J"i bmv M;?o K°i ?²B H•m- +?"K `½B H„+ ç–m- óh +kM; F?¬M; #B i- #'i [m€ i
i?¬M; i`"M T?€T- M;QÊ+ H¢B +¦ i? iQ¨M HU+ K¨ i'M +¬M;- sm•M hˆK H¨ iU H¨K F
ç M KS+ i"M +MM;- ?B M M?B M +¬M; FQ+? #¢+ M?QÊ+ v m FûKX *?Q M M KÈB p
;b hB m "® u b) T?€B M;QÌB i'M +¬M;- çB m M¨v H¨ imv i ç®B F?¬M; i? 5ô

óæ®B pÈB +?9M; i H9+ M¨v +kM; F?¬M; +¦ M?B m #BM? +?Q H„K ç /MM;ô S?Á
ó*?9M; i çB m #BM? çB p°B- iÈB ç•v +kM; F?¬M; iÈB KQÌB p¢M M;QÌB- M?QM; ç
H²- M?QM; ?–m ? i ç m ç½ ç–m M?"T p¨Q i`QM; +?B M /`+? M¨v- ?B M M v [m•M ç-
p¢M- +¦ Km®M T?€ i`"M +?d bÊ +kM; F?¦ F?,MôX

óS?¦M; ` iQM ?B m i`B m i"T #BM? p•v +¬M; G¢+ .QÆM; [m v p ô Gw J"i F?¬M; +?
i?'i- i?'i #'i i€B H B Ui?ÌB +Æ F?¬M; i? K'i- K'i H¨ F?¬M; i? [m v H¢BVX *?9M; i
m QªB F?¬M; +?`m M´B- M m +¦ # p¢M [m•M ç–v çO bS+ HU+ +O ç€K M;QÌB "dM
ç`M? +¦ i? T?€ çQÊ+ i`"M T?€T +O ?„MX L m M?Q H–M M¨v +?9M; i HmB H¢B-

H¢B H–M M[- +?9M; i +¦ Km®M T?€ i`”M- i•K Hw +O [m•M L;ä *QÆM; +kM; b) +
i?„M;- F?B ç¦ ?®B i?b ç½ Km°MôX

S?ÁM; >mv M hªQ + m K¨v M¦B, óæ€K M;QÌB "dM? L;mv M *?•M M m `9i HmB [m
i?b H¨K b Q #•v ;BÌ\ô

Gw J”i KdK +QÌB M¦B, ó>¬K M v æ¬M; æ¬ +?QÎM; [mªM ç¢B [mv M H¨ >Q¨M; S?O
M m +?B M i?„M;- >Q¨M; S?O o¬ .”i H¨K b Q +¦ +?¶ /mM; i?•M\ h +€ H¨ ?„M imv i
>mv M hªQ- ç®i HY ?B m- i`B m i”T ç€K M;QÌB "dM? L;mv M *?•M [m v i`Î p - F?-

Gw J”i M?”M ç`M? +?O w- M;QÌB # M M;Q¨B ç m F?¦ +¦ i? F?mv M + MX S?ÁM; >
T?ªB T?•M T?¦ i?O ?¢ çB ç®i HY - +?d i?’v çQÊ+ ç¢Q T?dÎ T?Q ç¬M; >²B G¢+ h
i`QM;- F?¬M; F?ÄB pmB KWM; HšM M;¢+ M?B M M¦B, óL;Kv +¬M;- h`bM? :BªQ E
G¢+ h?QÆM;5ô Gw J”i iBM? i?–M +kM; `mM; H M- M?QM; i?Q€M; [m b„+ K†i F?)
M?B M M?bM i?’v Î T?Q ç¦ €M? HY +?Êi #MM; H M- i?Q€M; [m ?Ä i? ?mM; K½
F?ÄB ?QªM; ?®i M¦B, ó>²B G¢+ h?QÆM; b Q H¢B +¦ M;QÌB T?¦M; ?Ä \ô

S?ÁM; >mv M hªQ çQÆM; M?B M i? M? idM? `ä `¨M;- #¼M ?¼ +¬M; >²B G¢+ h?Q
?Ov >²B G¢+ h?QÆM;- M m F?¬M; H9+ ç–m "dM? L;mv M *?•M ç½ T?€ ?Ov >²B G¢
Hm¬M [m M i`¼M; ç®B pÈB #BM? ;B - F?¬M; +¦ #’i Hm”M F M¨Q +¦ /kM; F?Q i?B
h`mM; L;mv M ç¢B HQ¢M- >¨ L K K°i pMM; +Æ ?² F?„T MÆB H¨ ç¢Q T?d- F?¬M; K
L;ä *QÆM; i?U+ HU+ K¢M? M?Q i? - çQÆM; M?B M H¨ , p¨Q ç½ çQ¢i +?B K çQÊ+
M?’i i?B M ?¢X G¢+ E?˜m h?QÆM; KÎ F?Q T?€i HQÆM;- H9+ M¨v KÈB /šM /„i /•M
Gw J”i +QB i`¼M; >²B G¢+ h?QÆM;- ç²M; i?ÌB Km®M / Q ç°M; +,M +Æ +O G¢+ .Q
H¨ Km®M /U p¨Q G¢+ .QÆM;- iB M iÈB KQm ç² Zm M h`mM;X *?¶ hQÆM; .QÆM; M
iB T i - çWM; M¦B H¨ KQm ç² i?B M ?¢- iU #ªQ p KbM? +kM; H¨ p’M ç X Gw lv M H
T?Q K’v i`,K i?Èi +?B M K½ K¨ ç m HÁM; F?¬M; i?¬B- Gw J”i +?Q /M F?Q T?€+?
i?¨M? æ¬M; æ¬- +kM; imv i ç®B F?¬M; /€K i?B m F?Q H9 - M m M?Q F?Q M¨v #`
+O ?„M b m M¨v i¢Q M M ªM? ?QÎM; [m€ HÈM5

Gw J”i M?bM i?’v €M? HY ?WM; ?U+- i`QM; HÁM; F?) ç°M;- i?’i i? M? M¦B, óE?-
M;mv `²B5ô

h`QÈ+ F?B €M? HY #®+ H M- T?ÁM; imv M T?Q ç¬M; >²B G¢+ h?QÆM; iU ?² i`
?´M;X

S?ÁM; M;U +O hMv [m•M i?Q€M; [m v m çB `’i M?B m- [m•M L;ä *QÆM; Î bQÌM
ç¢Q T?ÁM; imv M i?S # X S?d ç¢Q M?Q K - i?Q€M; [m ç½ p¼i [m K°i i–M; Hkv M
hMv [m•M Î Hkv i`QM;X

Gkv i`QM; imv +¦ T?ÁM; #`- M?QM; ?B M M?B M bQ pÈB Hkv M;Q¨B v m M?QÊ+
çQÊ+ M,K M;?bM [m•M ç–v çO bS+ HU+ +O L;Kv +¬M; iB T pB M- M?’i M?€i +¬M;
i`QM; HÁM; T?’M +?’M F?¬M; +–M M¦B +kM; #B iX "¼M ?¼ iW ;B[ i`Q +?B M ç’
ç½ m QªB F?¬M; +?`m M´B- K¨ T?ÁM; imv M +O hMv [m•M #` T?€- F?¬M; i? M;
OB HÈM M?’i- H9+ M¨v ç m Km®M t¬M; H M K¨ T?€ >²B G¢+ h?QÆM;- L;Kv +¬M; i
G¢+ h?QÆM;- i’i T?ªB i¨M b€i hMv [m•M- ;BªB çB Q€M F?Q i`QM; HÁM;X S?ÁM; M
+ÁM H¢B iBM? i?–M M?’i ç`M? bmv bKT- i?Q€M; [m ç¢Q T?d # K†i +ÁM H¢B +kM
+?B # +€B K B T?K+ #˜v `”T ;b ç¦X

h’i +ª K¼B M;QÌB ? B K„i ç m çÄ H M- K¼B M;QÌB ç m H¨ ;–K M? i`QM; KB M;- ;B
i? +O K¼B M;QÌB ç m #` bU ?QM; T?’M i`¨M M;”T- ;B®M; M?Q b¦B ç¦B p² K²B- HQ
H M- çWM; M¦B H¨ hMv #BM? F?¬M; i? +?®M; +U- +?Q /M H¨ h`bM? :BªQ EBK +kM

h`bM? :BªQ EBK i?•M Î # M M;Q¨B ?B m H M? K¼B M;QÌB i’M +¬M;- M?bM i?’v T?A
M;QÊ+ H¢B /•M; H M K°i +ªK ;B€+ #’i iQÌM;X

>„M ?¬ [m€i HB M iK+- i?–K M;?o ç +?Q i?O ?¢ i¢K ?Q½M +¬M; FQ+?- i`QM; i`U+
`”T- i`QM; i`U+ ;B€+- ?„M +?Q ``^M; hB m "® u imv i b) F?¬M; i? / /¨M; #m¬M; i?
>²B G¢+ h?QÆM; M?Q i? X L?QM; ç¢Q T?d M?Q MQÈ+ i?Ov i`B m K¨ M H M- H¨K

h`bM? :BªQ EBK +kM; F?¬M; +¦ iB M H M i?2Q- M;QÊ+ H¢B M;WM; #QÈ+X >„M im
+¦ iBM?- HBM? ?Q¢i pQÊi t bQ pÈB `'i M?B m M;QÌB- ?„M tY bU +kM; F?¬M F?ûQ
T?€ >²B G¢+ h?QÆM; b) +¦ i`¼M; i?QÎM;- M?QM; pb i`¼M; i?QÎM; K¨ #Ä [m iQM?
?¨M? ç°M; F?¬M; b€M; bm®iX

L?bM i?'v ç¢Q T?d F?¬M; +?`m QÈ+ i?9+- h`bM? :BªQ EBK F?¬M; #B i pb b Q- ç°i
K°i bmv M;?o +?Êi ?B M H M i`QM; ç–m- M m H¨ ç°B M;k +O h`QÆM; iQÈM; [m•M
M?Q i? X

E?B M;?o ç M # +?[h`QÆM; hm æ¨- h`bM? :BªQ EBK i`QM; HÁM; ?B M H M +?9i €
ç½ F?¬M; +ÁM i?'v ç•m M[X

h`QÆM; hm æ¨ p¬ Hm"M b®M; ? v +? i- +kM; ç®B pÈB M?[M; M;QÌB Î # M M;QÌB +¦
h`bM? :BªQ EBK ?„M +kM; F?¬M; M;Q¢B H 5

h`QÆM; hm æ¨ b m F?B +? i- i?O ?¢ # iQÈM; +kM; t2K M?Q T?ªM #°B- G ao hQI
+¦ +?¶ M¨Q T?€i iB i- h–M h?9+ "ªQ #m²M #½ i?'i i?–M- K°i i?•M K°i KbM?- ç M ?B
M¨v bQ pÈB G ao hQM +ÁM #B i?ªK ?ÆMX L?QM; +?d +¦ h`bM? :BªQ EBK H¨ Qi +
M¦B H¨ iU ibK FB K +QM çQÌM; +O KbM? K¨ i?¬BX hW #ªQ p ?QÆM; i?¬M K¨ i´ +
i? K ;B ç°B M;k h`QÆM; hm æ¨- i`QM; ç¦ #'i [m€ +?d H¨ K°i w MB KX L?QM; h`bM
ç½ çB ç†+ #B i b B- Qi M?'i ?„M F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB i?Q+? QÈ+ i?9+- M?QM; çB
i?B M ?¢ K¨ #¬M # - M M pb ç¢Q M;?o K¨ +?`m QÈ+ i?9+- h`bM? :BªQ EBK +kM; +
?„M H¨ M;QÌB F?•K T?K+ h`QÆM; hm æ¨- M?QM; M?[M; HÌB M¦B pÈB G ao hQM +k
M¨v p®M +?QM? H¨ bU HU +?¼M F?€+ M? m +O K¶B M;QÌB5

æÊB F?B +ªK i?'v ? B Hm²M; HY M?Q FBK t¨ H M i`¨M iÈB- h`bM? :BªQ EBK H9+ M
?®i K¨ ;B"i KbM? idM? H¢B- i`QM; HÁM; +?Êi T?€i H¢M?X >„M F?¬M; #B i #ªM i?•
K¨ i?'i i?–M M?Q i? - +kM; ç½ T?€i ?B M K°i HQ¢B +?'i HÄM; ç2M bšK iW ? B bQ
T?'i M?Q ç M iW ç` M;K+- T?B i?QÌM; [m, /`X

h?2Q /ÁM; +?'i HÄM; M¼ HQm ç°M;- ?Ä t¨ i?2Q ç¦ K¨ +?¢v iÈB- i?Q€M; [m ç½ ç2
Hkv ç'i K¨ H M i`¨M # Q i`MK H'v- M?QM; `'i M?B m ç¢Q T?d pšM F?¬M; +¦ M?"M i
+¦ M;QÌB /QÈB +?•M i?"K +?Q ;BšK p¨Q HQ¢B +?'i HÄM; M¨vX h`bM? :BªQ EBK H¬
H M- H"T iS+ ;¨Q iQ H M- óh`mv M H M?- `9i HmB5ô

*?[`9i HmB +O ?„M pW ` F?ÄB KB M;- i?b ç½ ?QÈM; ` T?Q Hkv M;Q¨B K¨ +?¢v
"€ æQÆM;- oQÆM; Zm•M E?m +? F?€+ M? m- ?„M /MM; +?€M? #BM?- +kM; imv i ç
"€ æQÆM;- oQÆM; Zm•M E?m +? K°i KU+ çB i`QÈ+ bo i®i- HB m KbM? i'M +¬M;X
HoM?- Î i`QM; ç¢Q T?d i?"K +?Q +kM; H¨ +?¶ /U - K¼B M;QÌB i?'v +?O iQÈM; ç°i
ç m +¦ K°i F?„+ #²B ?²B M?Q p"v- F?¬M; #B i H¨ M M iB M H M ? v H¨ HmB ` T?C
M;QÌB T?€i ?B M ` /` i`¢M;- ?QªM; bÊ i?'i i? M?X

hMv #BM? K†+ /M F?¬M; i? M;,M +ªM ç¢Q T?d M?Q MQÈ+ i?Ov i`B m- M?QM; HY

h?W /`T #¦M; ç K- Î # M i`QM; Hkv ç'i ç½ bÈK p¬ i? M? p¬ iS+ +?ªv tm¬B i?S +?
?Ä t¨ Î i` M K†i /m ç°M;- i?Q€M; [m Î # M i`QM; Hkv ç'i- HY ç½ ?WM; ?U+ i"M i`

GY HÈM ç½ +?B +„i ?ÆM p¢M ç¢Q T?d- p¬ b® ç¢Q T?d i`®M F?¬M; F`T i?•M
+MM; i? i?ªK- ç¢Q T?d M?ªv p¨Q Hkv i`QM; i`QÈ+ i?b i?–K F m K v K„M- Hkv
HY HÈM H¢B ç®B pÈB Hkv i`QM; +kM; F?¬M; +¦ ªM? ?QÎM;X æ¢Q T?d K v K„M
i?Q€M; [m i`QM; HÁM; ç½ /•M; H M bU H¢M? H)Q F?¬M +MM;- iWM; M?¦K iWM;
[m•M ç½ p¼i iÈB- ç®B pÈB ç¢Q T?d iB M p¨Q Hkv i`QM; ?bM? i?¨M? i? i?Qi +
ç M bU p¬ +MM; M¦M; #ÄM; +O HY HÈM- M?QM; H¢B K M; ç M bU •K H½M? i?'m t

jkkX *?QÆM; jkk, Zm M h¨B

GY #®+ H M #'i [m€ +?d i`QM; iQ+? i„+- p¬ b® ç¢Q T?d ç½ #B i?ªK F m H M- ?¦ +?¢v HmB- p¬ +MM; i? HQÆM;X

h`bM? :BªQ EBK F?B `ÌB F?ÄB Hkv ç'i- +ª M;QÌB ç–v K² ?¬B H¢M?X

>„M Mˆ K KÆ +kM; i?"i F?¬M; M;Ì hB m "® u H¢B b) i¨M M?šM M?Q p"v- Î i`QM; Hk ?„M M mi? K +¬M; K¢Q ?B KiB M H M- i?b H9+ M¨v [m€ MY ç½ bÈK #` ç®i i?¨M?

"B M HY Î T?Q ç¬M; >²B G¢+ h?QÆM; H¨K +?Q M?B m M;QÌB i`ÊM K„i ?€ ?®+ K² K¨v- ç¢Q T?d +€+ MÆB M?bM i?'v ç²M; #¢M #` ç®i i?¨M? K°i ç®M; i`Q i? M- pQM; ` t t - F?¬M; +ÁM +¦ w MB K i'M +¬M; M¨Q i`QM; ç–mX

æ¢Q T?d iB M p¨Q Hkv i`QM; M;?2 i?'v ç²M; #¢M T?Q b m F m i?ªK- M?bM i?'v h ? i- F?¬M; F?ÄB i v +?•M M?Q M?kM ` - ç'm +?Q ç½ bÈK ç€M? K'i b¢+? b)- hMv [m F?¬M; +?9i HQm ibM? K¨ t¬M; iÈB- i`B M F? B K°i ?²B i¨M b€i i M? K€mX

L; v H9+ M¨v- F?¬M; +¦ ;b +?mv M +–m tBM i? i?SÎ ç•v- i`W b®M;- i?b +?QM? H' i?2Q ç¢Q T?d çQÊ+ i,M; pB M- i`QÈ+ F?B #®+ HY i?b +¦ +ª M;¨M ç¢Q T?d t¬M; p #` hMv #BM? +?ûK ;B i F?¬M; +ÁM K°i K®M;X

GY +¨M; H9+ +¨M; K¢M?- F?¦B ç†+ +m²M +m°M- K M; i?2Q KMB i?`i +?€v F?ûi #® i?¨M? K°i +QM ?„+ HQM; ;BQÆM; M M? K9 pm®i- M;¢Q i?` i?B M ?¢ +?9M; bBM?

Í # M æ M >MM; hQM- oQÆM; "€ æQÆM; i?'v ?Ä i? [m€B /`- +kM; #B i H¨ F?¬M; Î i`QM; Hkv ç'i H¢B +ÁM +¦ +ª /–m KÐ- M¦B M?Q p"v +?d +–M H¼i p¨Q H¨ +? i\

L;QÌB M¨Q +kM; ¬K w MB K M¨v i`QM; ç–m- +?d bÊ hMv [m•M M;¼+ i?¢+? +•m T?– i'M +¬M;- ?B M i¢B i`QM; HÁM; ç m +¦ M;?B M;Ì- çB #QÈ+ M¨Q +kM; t2K /QÈB +?•I F?¬M; F?ÄB M?m F?Q ç m ç½ i MX

hMv [m•M i?b H¢B iBM? i?–M ç¢B +?'M- K°i iB M; i`®M; H¨K iBM? i?–M ?,M; ?€B M?€v K„i ç2K ç¢Q T?d M K #„+ ç m tm çm´B ` F?ÄB Hkv M;Q¨BX

hB m "® u M;¦M; M?bM HY HÈM- i v M„K +?†i çÆM ç Q- H¢B ?QÈM; p T?Q Gw J" #¦M; /€M; M;QÌB FB pšM +ÁM ç M; bWM; b[M;- i`QM; HÁM; ç T?ÁM;X

Gw J"i M¨v H¨K pB + F?¬M; iW i?O çQ¢M- ?„M çQÆM; M?B M T?ªB iQ¨M HU+ SM; T H¨ `'i #B i?ªK- M?QM; ?„M ?B M i¢B ç½ #'i +?'T ç M +?mv M i?QÆM; t¦i M;QÌB F?¬ hB m "® u i?'v- #` HY i?B m +? i +MM; pÈB #` ç Q ;B i +? i +kM; F?¬M; +¦ #'i +S M9B t t - hB m "® u i•K iQ tQ v +?mv M- i?–K bmv çQ€M Gw J"i #QÈ+ iB T i?2Q b

Gw J"i ? B ?¨M; H¬M; K¨v + m +?†i- H9+ M¨v KÈB T?€i ;B€+ hB m "® u i?O çQ¢M ç' M?QÊM; ;b ?„M- i`¬M; i?'v S?ÁM; >mv M hªQ i`QM; K„i +kM; KÌ K`i- + m K¨v ?ÄB, +O "dM? L;mv M *?•M b Q +ÁM +?Q +¦ +?¢v iÈB\ô

h?"i ` ?„M H9+ M¨v +kM; `'i H¨ ç m ç–m- #B i i`"M M¨v i?Q¢i M?bM ç¢Q T?d +?B MQÈ+ i?Ov i`B m- #S+ hMv [m•M F?¬M; i? tm'i ç–mX L?QM; i?"i F?¬M; M;?o iÈB M?€i i?b ç½ iQ¨M #° i?m K¨ +?¢v ` M;Q¨BX hB m "® u +?d #¨v i`"M iY i?O ç +? M;?o iÈB bQ pÈB ? B [m•M +¬M; FQ+? +¨M; H¨K +?Q ?„M i´M i?'i i?ªK i`¼M;X >B i?QÆM; K i KÄB- oQÆM; Zm•M E?m +? M?m F?Q ç½ F?¬M; +ÁM- h`bM? :BªQ EB [m•M L;ä *QÆM; K¨ iB M p¨Q- i?b H¢B #` i´M i?'i i?ªK i`¼M; M?'i- ç¢B [m•M /mv æ M >MM; hQM- M?QM; +¦ i? +ªK i?'v # M K†i +O æ M >MM; hQM +kM; ç M; HB I M?B M H¨ ç®B pÈB sm•M hˆK i`"M M?Q H¨ ;†T [m, M¨v bBM? ` i•K Hw bÊ ?½BX

æ•v F?¬M; T?ªB H¨ F?Q H9 - ç•v `ä `¨M; +?QM? H¨ K°i K [m"i- KÎ ` +€B KB M; I +m²M; K¨ /K M;QÌB F?€+ çQ H M iÈB +Y - +„M Mm®i ç¢Q T?d M; v +ª F?ÈT tQÆM

> B [m•M ;B Q +?B M B /kM; b) i?„M;- # M T?Q æ M >MM; hQM ç¢Q T?d i`QM; H +kM; #B i- +€+? #¢B HmB ç½ F?¬M; t X

Gw J”i i`QM; HÁM; +m²M; M?B i- +?d i?–K MB K +€B i M hB m "® u- ? B K„i M?b
i`QM; /Q M? i`¢B MÆB t - ç½ F?¬M; #B i M;QÌB M¨Q H¨ hB m "® uX L?QM; ?„M ?B
?”M- FB m #BM? i'i #¢B- ?„M pšM H¨ F?BM? i?` hB m "® u5

J†+ /M ?„M #B i hB m "® u Î i¢B æ¬M; æ¬- M?QM; ç¢B F i'M +¬M; æ¬M; æ¬ +O ?„
ç M hB m "® u- hB m "® u M; M; i`ÌB ç€M? ` #'i [m€ +?d H¨ K°i M;¨v- ?„M FûK +k
M;¨vX

*?d +–M iB T iK+ FB M i`b- M?'i ç`M? +¦ i? +?mv M #¢B i?¨M? i?„M;- ?¬K M v b
ç'm +?QM? H¨ FB M i`b- Gw J”i i`QM; HÁM; +® +?'T pÈB w M;?oX

>„M H¨ L;Kv +¬M;- M?QM; G¬ aÎ +MM; "MB JBM? h?9v ç®B pÈB ?„M T?•M iQ+? K°
ç½ +¦ ç`M? i? - M?QM; ?„M +kM; H¨ K°i +QM #¢+ iB m +?m˜MX Í i`QM; K„i ?„M- i
ç T?€M çQ€M- çQÊ+ H¨K pm i?m H¨K ;B†+- MY T?–M +kM; F?¬M; ;Bª5

>„M HQm H¢+ K'v M,K- +?QM? H¨ •K i?–K +•M M?„+ ç¢B i? i?B M ?¢- K°i F?B i
çQÆM; M?B M Km®M ç€M? +m°+ K°i i`”M HQM; i`ÌB HÐ ç'iX >„M H•m M v pšM `
M?B M /QÐM; i?¨M? K°i HQ¢B iQM? +€+? +m²M; M?B i- +€B ç¦ +MM; pÈB +QM #¢+
F?¬M; #B i M;mv +Æ ˜M /'m i`QM; ç¦ +kM; F?¬M; +¦ F?€+ ;bX h`QÆM; hm æ¨ / M
i? M¨Q- +kM; F?¬M; T?ªB Î i`QÈ+ æ¢B ?ªB iU K¨ #'i ç„+ /o iU p”M- .QÆM; L;?o h
i?b i? M¨Q- +kM; F?¬M; T?ªB #` K°i H–M ;B M F ç®B T?¦- .QÆM; ZmªM; F?¬M;
M¨Q- +kM; +?ŠM; T?ªB H¨ bÊ ?„M i`'M ;B[ >m€M? .QÆM;- K¨ F?¬M; /€K i`Î p X *ª
ç¢B i?–M mv +?'M i?B M ?¢ +kM; i?m i`QM; i v +O ?„M- hB m "® u K†+ /M i? M
i`QM; K„i Gw J”i #'i [m€ +?d H¨ K°i i v KÆ- KB M; +ÁM ?¬B b[- ?„M i?”K +?Q +Á
i`Î i?¨M? ç®B i?OX

hQÆM; .QÆM; i?'i HÊB F?¬M; +¦ H¨K +?Q ?„M +ªM? idM?- ?„M i?–K M;?o H'v >²B
ç¦ iB M p¨Q H'v Zm M h`mM;- mv #S+ hQÆM; .QÆM;- M?'i i?®M; i?B M ?¢- M?QM
çKM; T?ªB +€B çBM? hB m "® u M¨v5

óh®B M v- M?'i ç`M? T?ªB ?¢ +?Q çQÊ+ >²B G¢+ h?QÆM;ô Gw J”i F?B H–M M[M
M„K i vX >„M F?¬M; M?”M H¨ KbM? ç½ i?m - Qi M?'i i` M i v ?„M pšM +ÁM +¦ HÊB

J°i +QM #¢+ iB m +?m˜M- +?d +–M i`QM; i v +ÁM +¦ HÊB i? - +?mM; [mv pšM +ÁM
H¨ p•M +?Q i?m ç½ i`Î i?¨M? bmv M;?o i?•K +,M +® ç Î i`QM; ç–m #¼M ?¼X

L?bM i?'v Gw J”i +¦ +?9i K'i çB bU idM? i€Q- S?ÁM; >mv M hªQ +QÌB F?´ M¦B, óL;
+?Q ç€K M;QÌB "dM? L;mv M *?•M- +kM; ç½ çQÊ+ K°i çQ¢M i?ÌB ;B M- M?QM; i

h`QM; F?B ?„M +ÁM /Q /U +¦ M M + M ;B€M ? v F?¬M;- ç°i M?B M M?bM i?'v Gw
€M? K„i +O Gw J”i K¨ M?bM [m - i?b i?'v Î T?Q i?¨M? æ¬M; æ¬ +¦ p¬ b® ç¢Q T?d

æ°B M;k F?¬M; i?¨M? i`”M ?bM?- i?Q¢i M?bM F?¬M; T?ªB H¨ +?¢v iÈB- K¨ H¨ i?m

Gw J”i i`QM; HÁM; ;B”i KbM?- F?¬M; i? F?Q M? i v T?•M T?¦ M;QÌB F?€+ M[- K
t¬M; ` M;Q¨B- çQ i v +?KT H'v K°i ;½ ç¢Q T?dX Gw J”i + m K¨v ?ÄB, ó*?mv M ;b
+€+ M;QÆB H¨ B\ô

æ¢Q T?d H¢B +¨M; ?QªM; bÊ- M?bM i?'v H¨ Gw J”i- p°B p¨M; M¦B, óL;Kv +¬M;- ç¢
?¢ +O >€+ iQÈM; [m•MôX

Gw J”i M?QÈM; K¨v- ó>€+ >B m æS+ ç•m\ô

óh +kM; F?¬M; #B i >€+ iQÈM; [m•M Î MÆB M¨Q5ô æ¢Q T?d ç€M; i?QÆM; H„T #„

Gw J”i T?´B i?B m +?9i M[H¨ #MM; M´- i?–K M;?o H½Q [m, M¨v ç m H¨ F?´ i?b Î
T?Q i`QÈ+- K¶B H–M ;†T T?ªB M;mv ?B K ç m H¨ ç ?¨B #¬B KÐ- +?¢v i`®M bQ
>€+ >B m æS+ p®M H¨ aÆM æ¬M; +U ç¢Q- M,K ç¦ +MM; ç€K M;QÌB oQÆM; "¢+ M´
çB iÈB +?¶ ?„M t2K K°i +?9i ibM? ?bM?- i?”i F?¬M; M;Ì >€+ >B m æS+ i•K M;?B F
ç M çQ¢i ç` #¨M +O ?„M- `®i +m°+ ç2K Gw J”i çm´B çBX L?QM; ?„M çm´B Gw J”
+¦ #ªQ p çQÊ+- b m H¢B M?bM i?'v L;ä *QÆM; i? K¢M?- H9+ M¨v KÈB H¨K K†i

J”i pb ?B M H° bU M?•M ?”m- +?d bÊ M;QÌB M;Q¨B HÁM; M;?B M;Ì- H9+ M¨v KÈB
ç•v- HQm H¢B >€+ >B m æS+X L?QM; M;QÌB M?Q i? b m F?B HQm H¢B- i?QÌM; i
çO- #¢B bU i?b +¦ i?W - Gw J”i F?B M;?o ç M ç•v- i`QM; HÁM; ç½ ç°M; b€i F?QX

L;?2 çQÊ+ >€+ >B m æS+ +?ŠM; #B i ç½ çB ç•m- Gw J”i #„i #m°+ #ªM i?•M idM? i
ç½ tm’i #BM?\ô

æ¢Q T?d FBM? ?Q¨M; ;”i ç–m- Gw J”i iB T iK+ ?ÄB- óG¨ B\ô

æ¢Q T?d H„+ ç–m- óL;Kv +¬M;- i F?¬M; #B i- M;QÌB çWM; ;B i i 5ô

Gw J”i i?Î /¨B K°i ?ÆB- #m¬M; HÄM; i v ` - ?„M K†+ /M i`QM; HÁM; +m²M; M°- M?
KS+ ;B”M ;¨ K„M; +?¦ çB H¨K F?¦ M;QÌB M¨vX L?bM i?’v Î T?QÆM; t K°i F} K½ ç
æ`+? J h?€M?X Gw J”i çQ i v FûQ H¢B- æ`+? J h?€M? M?bM i?’v Gw J”i KWM; `E
L;mv M *?•M iQÈM; [m•M +’T #€QX æ¬M; æ¬ tm’i #BM? i€+ +?B M- iQÈM; +–K ç–m
iQÈM; [m•M /šM [m•M HB m +? i +?®M; +U- pW +?B M pW `9i HmB- KQM; L;Kv +

E?B M;?2 çQÊ+ # +?[h`QÆM; h`’M *?m- Gw J”i KQ K„i ;B”iv H M- €M? K„i H° `
F?¬M; #B i H¨ ç M; bmv M;?o çB m ;bX

S?ÁM; >mv M hªQ ç½ p¼i H¢B- FBM? M;¢+ M¦B, óh`QÆM; h`’M *?m +?ŠM; T?ªB
H–M M[tm’i +?BM?\ L;Kv +¬M;- M;QÌB M¨v M,M; HU+ HoM? [m•M F?¬M; FûK .QÆ

>„M Km®M M¦B H¢B i?¬B- +?d bÊ Gw J”i H¢B F?¬M; M;?2 HÌB + M ;B€MX Gw J”i
#’i ç„+ /o- ó>mv M hªQ- i`mv M H M? tm®M;- iQ¨M [m•M #Ä [m i’M +¬M; >²B G¢+
G¢+ E?˜mX *?Q "dM? L;mv M *?•M /šM [m•M `9i HmB i`QÈ+- H M? +?Q oQÆM; "
æ M >MM; hQM /šM [m•M Î i¢B h?O .QÆM; bÆM K B T?K+X h`QÆM; h`’M *?m M
M m M?Q F?¬M; i`mv FQ+?- i?b bm®i ç K `9i HmBôX

>„M +,M #ªM F?¬M; +¦ ç +”T iÈB ? B M;QÌB >€+ >B m æS+ +MM; oQÆM; æQÆM; L
[m, M¨v +?¢v i`®M Hm¬M Hm¬M bQ pÈB B F?€+ ç m K m H ?ÆMX

S?ÁM; >mv M hªQ `®i +m°+ i?Î T?¨Q K°i ?ÆB- óhm•M H M?5ô

Gw J”i M?bM i?’v S?ÁM; >mv M hªQ çB t -[m v ç–m H¢B M?bM p T?Q >²B G¢+ h
>²B G¢+ h?QÆM; €M? HY i”M i`ÌB- i?Î ?„i ` K°i ?ÆB- H˜K #˜K M¦B, óhB m "® u-

>„M tQ v M;QÌB H M M;U `ÌB çB- i?Q€M; [m ç½ HšM p¨Q i`QM; #¦M; i®B- T?Q b
i?Ov i`B m K¨ `9i HmBX

a m K°i M;¨v K°i ç K çB M +m²M; i’M +¬M;- K°+ i?¨M? >²B G¢+ h?QÆM; i?Q¢i M?
i`,K H¶- M?QM; bU M;mv M; pšM F?¬M; ;BªKX aU T?ÁM; M;U +O F?®B FB M i`9
?Q¨M i?B M- +¦ H) +?m˜M #` +ÁM p°B p¨M;- M?QM; çQÊ+ [m•M /•M hMv i`B m ç²M
iQ¨M H’T ç–v M?[M; F?B K F?mv i M¨vX

J°+ i?¨M?- Hkv ç’i- K¶B M;QÌB i` M K†i ç m +¦ K°i €M? p¨M; M? M? - M?Q H¨ pm
i?€BX

æ¢Q T?d p¨Q MY ç K ç½ `9i HmB- M?QM; K¼B M;QÌB iU ?² pšM F?¦ K¨ iBM çQÊ
T?d b Q H¢B `9i HmB M?Q p”v- #¼M +?9M; i¢B b Q T?ªB `9i HmB- +?ŠM; H) H¨ #Î
M;¼M HY +O hB m iQÈM; [m•M T?¦M; ` \ _’i M?B m M;QÌB i?”K +?Q +ÁM F?¬M;
h`QÆM; h`’M *?m tm’i #BM? F?ÄB æ¬M; æ¬- b m F?B ç€M? #¢B "dM? L;mv M *?•
i`mv b€i- K¨ H¨ i`U+ iB T [m v p æ¬M; æ¬X

*¦ ç¬B F?B- ç¢Q T?d T?’i +Ì i`Î H¢B F?¬M; T?ªB #ÎB pb F?¬M; +¦ +?ûK i”M ;B i im
æ¬M; æ¬ +¦ ?¼ M;–K i?”i HÈMX h`QÆM; h`’M *?m i?”K +?Q F?¬M; +¦ ç M >²B G¢
?B M M?B M +¦ `’i M?B m M;QÌB +kM; F?¬M; #B i æ¬M; æ¬ ç½ tm’i #BM?X

h`QM; F?B ç¢Q T?d i`¼M; #BM? €T +ªM?- F?¬M; B M;?o b) +¦ i? FB M i`b ç M i”M
+„M `,M; FB M i`b- +?d #ÎB pb hB m iQÈM; [m•M +O #¼M ?¼ +kM; ;B®M; M?Q #
M;ÆB [m X

hB m iQÈM; [m•M +MM; #¼M ?¼ ç²M; + K +°M; F?´- i?"K +?Q H'v HU+ #ªM i?•M ç
>²B G¢+ h?QÆM;- +?9i F?´ +U+ +O #¼M ?¼ i?b +¦ H¨ ;b\

J°i ç K M¨v- #¼M ?¼ i`ªB [m M?B m F?9+ +?B i ç m F?´- M?B i ?mv i i`¨Q /•M;- ç
iÈB ?"m [mª M?Q i? M¨Q- +?d +–M Q M? Q M? HB i HB i K¨ b®M; [m - +?Q /M Q
i? M¨Q\ L?QM; p¨Q H9+ #¼M ?¼ F?¬M; /U HB m M?'i- ç¢Q T?d H¢B ç°i M?B M `9
M;QÌB +ªK i?'v M;Q¨B w Km®M- çQ K„i M?bM [m - +?d i?'v çQÊ+ i?B i? MˆK F?„
H M i?B i? F?„T MÆB i` M K†i ç'i +kM; `ªB H M K°i i–M; p¨M; M?¢i- M?QM; H¢B i

S?€B ç¬M; >²B G¢+ h?QÆM; i` M #MM ç'i pšM +ÁM +¦ F?¦B M? #®+ H M- F?„T M
?¶ ç°M- F?„T MÆB H¨ i?B i? - i?QÆM; ;½v- +Ì `€+?- ;B€T pÐ- M?QM; ç¢Q T?d +/
+kM; F?¬M; ;†TX

L?QM; ;B¼i bQÆM; bÈK ç¼M; Î i` M M?[M; p"i i? +¦ i? #€K çQÊ+- i`QM; bm®i b€
;B¼i MQÈ+ K„i i?QÆM; i•K- ?Q†+ M?Q H¨ ¬M; i`ÌB M?Ä H X *¦ #BM? bo [m€ tm®M
M;QÌB #®+ H M iWM; M„K #MM ç'i- +¦ M;QÌB ç2K K†ipMB tm®M; ç'i M¦M;

•T HU+ bBM? iY i¢K i?ÌB çQÊ+ ;BªB i?Q€i- HQ¢B i?Q i?€B- / /¨M;- F?¦ +¦ i? iB
H²M; M;U+ K¨ ;BªB i?Q€i ` X

¦ M;QÌB ?ûip M; M¦B, ó?9M; i i?„M; `²B5ô

*¦ M;QÌB `ÆB H M¦B, ó*?9M; i i?„M; `²B5ô

ÁM +¦ M;QÌB M?ªv /UM; H M- ?¬ HÈM, ó?9M; i i?„M; `²BX hB m iQÈM; [m•M p¢

ó*?9M; i i?„M; `²B- hB m iQÈM; [m•M p¢M im ô

óhB m iQÈM; [m•M p¢M im - +?9M; i i?„M; `²B555ô

h'i +ª K¼B M;QÌB K°i F?„+ M¨v #„i ç–m T?¦M; i?Q+? i'i +ª ibM? +ªK i`QM; HÁM;- i`
K„i- i`QM; MQÈ+ K„i +¦ MK +QÌBX "¼M ?¼ +¦ H) +,M #ªM +?Q iWM; i?'v [m hB m
M¨v- +?d +–M i?O [m >²B G¢+ h?QÆM;- +?d +–M M? /kM; çSM; ` - +€B i M hB m
pB M F?„+ ;?B +MM; K°i +?¶X

h`QM; >²B G¢+ h?QÆM; iB M; ?Q M ?¬ –K p M;- €M? K†i i`ÌB +kM; H–M M[`ªB t
M¦M; `€i- +¦ €M? K†i i`ÌB- H¨ +¦ ?B p¼M;5

:BÌ T?9i M¨v hB m "® u i?–M b„+ +¦ +?9i i`–K M;QM;- çQ i v pm®i K†i K°i M;QÌB-
?„M M?„K H¢B- M;QÌB M¼ i` M M;QÌB p i i?QÆM; +?B +?Qi- p i K€m HQ M; H´- i`
;½vX

*–K +?†i- F?¬M; +?9i M¨Q #m¬M; HÄM;- +?Q ç M F?B ;B•v T?9i iY pQM;- ?„M ?B M
i€+ +?B MX

hB m "® u KQK +?†i K¬B- i`QM; ç¬B K„i +¦ MQÈ+ K„i- #BM? bo #®M T?Q ç m i`–K
M?bM +?,K +?9 p¨Q hB m "® u- M?bM +?,K +?9 p¨Q #¦M; M;QÌB K¨ ?¼ +?d +¦ i? M

óhB m iQÈM; [m•M- ?B M i¢B H¨K b Q #•v ;BÌ\ô h?Q h`B M lv `®i +K+ +˜M i?"M ?Ä

hB m "® u +?"K `½B çSM; H M- M?bM ` #®M T?Q - /QÈB €M? K†i i`ÌB # Q T?O- b

óh /šM p¨B M;QÌB çB æ¬M; æ¬ôX

óæB æ¬M; æ¬ H¨K +€B ;b\ô h?Q h`B M lv +¦ +?9i F?¦ ?B m ?ÄBX

*€+ #BM? iQÈM; +kM; F?¦ ?B m- +¦ M;QÌB ?ÄB- óhB m iQÈM; [m•M- >²B G¢+ h?Q
T?d i`Î H¢B i?b H¨K b Q #•v ;BÌ\ô

hB m "® u b„+ K†i M;?B K M;?`- i`–K ;B¼M; M¦B, óZm K°i i`"M ç€M? M¨v- ç¢Q T?
M v bÈK ç½ #¢B HmB p G¢+ E?˜mX h?2Q i bmv çQ€M i?b i`QM; i?ÌB ;B M M;„M i
+¬M;- ç®B pÈB +?9M; i K¨ M¦B i?b +kM; F?¬M; i? #m¬M; HÄM;- +€+ M;QÆB ç„T
i?b ;B +®- æ¬M; æ¬ +€+? MÆB M¨v #'i [m€ KQÌB /†K- +?d +–M +¦ ç¢Q T?d ç M ç•
K½- i +kM; b) iB M p¨Q +MM; pÈB +€+ M;QÆB K°i +?¶5ô

h? M? •K +O ?„M i`–K M;QM;- +?d H¨ bU FB M ç`M? F?¬M; i? M;?B M;Ì- i'i +ª K½
+?9i +kM; F?¬M; +¦ M;?B M;Ì hB m "® u +¦ i? H¨K çQÊ+ çB m M¨vX

óh i¢K i?ÌB `ÌB >²B G¢+ h?QÆM;- +?mv M i?O >²B G¢+ h?QÆM;- h?Q h`B M lv H¨
H¨K T?¦- +¦ pB + i?b +MM; ?ÊT i€+- M?'i i?B i F?¬M; i? i?2Q iQM? F?Q K¨ H¨K p
H¨ çQÊ+ôX

> B iQÈM; ç m ;"i ç–m- æ`+? >Q¨M? oB M ç°i M?B M M¦B, óhB m iQÈM; [m•M- M
T?ªB +˜M i?"MôX

óhB m iQÈM; [m•M- i®i M?'i H¨ K M; i?2Q M?B m M?•M i?Oô h?Q h`B M lv +kM; H

> B M;QÌB çQÆM; M?B M ç m +¦ M;K w- ç¦ +?QM? H¨ +˜M i?"M ç®B pÈB >Q¨M; S?
+?d ` #®M T?Q - M? ;B¼M; M¦B, óæ K [m ç€M? K°i i`"M- ç¢Q T?d HQm H¢B ?A
æ¢B hMv +?9M; i +kM; K'i K'v M;¨Mô L¦B iÈB ç•v- hB m "® u i? M? •K +¦ +?9i F?
æ¢B hMv- pb M;QÌB M?¨- pb /•M +?9M; æ¬M; æ¬- pb K°i hB m "® u i +kM; F?¬M;
i? H¨K #° M?Q F?¬M; +¦ M?bM i?'v5ô

*€+ #BM? iQÈM; i`–K K†+ tm®M;- +?d H¨ i`QM; K„i +kM; ç½ ç–v „T H M¦M;X

ó"¼M ?¼ +kM; +¦ pÊ +QM- +kM; +¦ ;B¨ i` - b m F?B +?ŠM; H) F?¬M; +¦ ;b Mm®B iB
B M?È iÈB\ô hB m "® u M;?B K M;?` M¦B, óh ?B M i¢B T?ªB çB æ¬M; æ¬- H¨ pb
;ÎB +O #¼M ?¼- M?QM; H¢B F?¬M; i? v m +–m ç®B pÈB i X æ¬M; æ¬ +?Q /M M9
M m F?¬M; i?b H¨K b Q K¨ ç®B K†i pÈB #¼M ?¼\5 *€+ M;QÆB v M i•K- hB m "® u
M;QÌB M¨Q +¦ i? M;,M i`Ä5ô

*€+ #BM? iQÈM; ç m [m€ K°i +?•M tm®M;- ç†i ç Q tm®M; ç'i- +MM; F m H M, óh¢

>²B G¢+ h?QÆM; #` i'M +¬M; K°i M;¨v K°i ç K- hMv #BM? F?¬M; +?ÊT K„i K°i +?9
+kM; H¨ K°i ç K +?Q M;OX

hMv #BM? F?˜M i`QÆM;- ?„M H¢B +¨M; F?˜M i`QÆM;- i?dM? i?QªM; +¦ ibM? ?bM
?„M +?Êi pmB +?Êi #m²MX

L m M?Q M¦B +ÁM +¦ F F?¬M; ?v p¼M; hB m "® u +¦ i? i?„M;- i`W ç¢Q T?d ` - i?
S?O o¬ ."i +MM; K°i Qi i?•M iQM +O ?„MX

L?QM; F?B iÈB ç K F?mv - M;?2 M¦B ç M ç¢Q T?d ç½ `9i #BM?- >Q¨M; S?O o¬ ."i
H„M;X "BM? [mv M æ¬M; æ¬- ?„M çQÆM; M?B M b) F?¬M; / /¨M; ;B Q ` X

*?d +¦ F +–K [mv M- KÈB #B i +?¶ i®i +O [mv M HÊBX L?QM; hB m "® u ç½ i?„M
?„M F?ŠM; ç`M? H¨ ç½ [m v p æ¬M; æ¬ i?dM? +¬M;5

G'v HÁM; /¢ KbM? K¨ çQ HÁM; M;QÌB F?€+- >Q¨M; S?O o¬ ."i +ªK i?'v hB m "® u
Zmª M?B M F?¬M; M;Q¨B /U HB m- p¨Q b€M; bÈK- ç½ +¦ #BM? bo p°B p¨M; ç M #˜
hB m "® u ç½ p¨Q i?¨M?ôX

ó>„M /šM i?2Q # Q M?B m #BM? K½\ô >Q¨M; S?O o¬ ."i ;'T ;B¼M; ?ÄBX

"BM? bo i` M K†i +¦ p +´ [m€B- ó>„M F?¬M; +¦ K M; i?2Q M?B m M?•M K½- #'i [m
i?2Q ô

óJ M; i?2Q +€B ;b\ô >Q¨M; S?O o¬ ."i F?¬M; M?`M çQÊ+ ?ÄBX

ó>„M K M; i?2Q K°i +€B [m M i¨Bô "BM? bo +˜M i?"M i`ª HÌBX

>Q¨M; S?O o¬ ."i bYM; b®i- óJ M; i?2Q [m M i¨B\ô h?Q€M; [m F?m¬M K†i +¦ +?9i
i?2Q [m M i¨B +?Q B\ô

"BM? bo H„+ ç–m M¦B, óhB m M?•M F?¬M; #B iôX

>Q¨M; S?O o¬ ."i i•K iQ tQ v +?mv M- i?–K M;?o +´ M?•M +¦ M;QÆB ç2K [m M i¨B +
"® u +kM; Km®M +?ÆB i`Á M¨v\ h?Q€M; [m ç½ ` K°i [mv i ç`M?- T?•M T?¦ M¦B, ó
çB ;†T oB i pQÆM;5ô

h`QM; F?B æ¬M; æ¬ >²B G¢+ h?QÆM; i„K K€m K¨ +?B M ç'm- i?B M ?¢ +kM; +?'M

hW #„+ ç M M K- iW i•v b M; ç¬M;- i'i +ª ç¢Q T?d- bo i°+- K¬M T?B i- p¼M; K¬M ç
K¨ ibK FB K bBM? +ÆX

h`QM; HQ¢M i? - M m F?¬M; T?'M ç'm K¨ çSM; H M- i?b +?d +¦ i? M;²B K¨ çÊB +?

Gw h? .•M ç M; Î i`QM; HQ¢M i? - i`QM; HÁM; +kM; FQ+? ç°M; #'i M- ?„M p®M F?
iW M?Ä ç M HÈM +kM; +?Q iWM; M T?"M [m X L m M?Q M¦B Gw EB M h?¨M? i?Q
i?b ?„M +?QM? H¨ [m H¢B ;B[p,M p¨ pä- M¦B +?Q / M;?2 +?9i ç¦ H¨ p,M pä iQ¨M
i?b +?QM? H¨ + Q F?¬M; iÈB i?'T F?¬M; T?ªBX

L?QM; ?„M +¦ +€B K¨ ? B ?mvM? i`QÎM; F?¬M; +¦- ç¦ +?QM? H¨ i?¬M; KBM? HBM?
M?B m +?mv M F?¬M; ç Î i`QM; HÁM;X G9+ M¨v- K¨M ç K ç½ ;–M F - Gw h? .•M
+O æ¬M; æ¬ >²B G¢+ h?QÆM;- M?QM; H¢B M¦M; M?Q HY K¨ M¦B ` K°i +?mv M
çÌBX

>„M +MM; Gw EB M h?¨M? T?€ çQÊ+ [m"M h•v >¨ +Æ ?² F?¬M; +–M i®M M?B m bS

Gw h? .•M ``'i Qi F?B ?QM; T?'M ;B®M; M?Q H9+ M¨v- +?Q /M H9+ i`QÈ+ i¢B L?¢M
?QM; T?'M M?Q i? X h?"i ` M°B i•K ?„M +¦ ``'i M?B m +?mv M i?®M; ?"M- M?QM;
ç´X >„M HU +?¼M i¢K i?ÌB / /¨M; i? i?S- ?„M pšM b®M; Î /QÈB +€B #¦M; +O ?m
i? M¦B H¨ ?ÆB T?¢K K°i iQ H¶B- i?b ç½ F?¬M; M;¢B M?,M K†i + m K¨v ç®B pÈB ?

ó*? - M;QÌB F?¬M; #B i- +QM +MM; ç¢B + iB M +¬M; [m"M h•v >¨- #BM? bo +?9M
+¦ i? t2K M?Q H¨ K°i ç€K ¬ ?ÊTX L?QM; /QÈB bU i?®M; HoM? +O +?9M; i - F, Hm
+°M; F?´ ô

Gw h? .•M i? Q i? Q #'i imv i M¦B- p¬ +MM; ?,M; ?€B- Gw EB M h?¨M? i`€B M;QÊ
Gw lv M M?bM +QM KbM? ?QM; T?'M- i`QM; HÁM; +kM; +¦ +?9i ?QM; T?'MX o¬ H
+MM; +kM; ç½ tm'i ` MQÈ+ çB ç–m iB MX

ó* Q æS+ L?Q FB ç¦M; i?¨M? +® i?O- M?QM; H¢B i?"i F?¬M; M;Ì i`QM; i?¨M? HÁ
æ¢B + +?dÎ i`QÈ+ i?¨M? ?¬ K°i +•m- * Q æS+ L?Q +ÁM +?Q M¦B K'v +•m- ç½ #` :
` - b„+ K†i M?Q ç'i- +U+ F€ F?¦ +QB +?9M; i +kM; F?¬M; +–M i'M +¬M;- F?B ç¦
ç°M;- ç€M; iB + +? F?¬M; +¦ iU KbM? Î ç¦ôX

Gw lv M i`QM; HÁM; +ªK F?€B- i?–K M;?o +€B M¨v H¨ /Q ç½ bÈK M #¨B i?Ä ç€M
çB #'i [m€ H¨ ç i¢Q +?9i mv p¼M; +?Q +€+ M;QÆB- +kM; K v +€+ M;QÆB F?¬M;
æS+ L?Q\ E?B M;?o ç M +€B i M M¨v- i` M ;QÆM; K†i i`¨M ç–v M T M?,M +O Gw
E?¬M; #B i pb b Q- ?„M H¢B M?È iÈB Gw hoM?- i` M çÌB M¨v Hm¬M Hm¬M +¦ M?[M
M? mX >„M +MM; Gw hoM? pšM #'i ?Á - * Q æS+ L?Q +kM; +MM; ?„M pšM #'i ?Á
#'i [m€ +?d H¨ K°i i?` p i`QM; +mM;- M?QM; H¢B #ÎB pb M¦B K°i +•m K¨ K°i #QÈ+
i`ÌB i?¨M? G¢+ .QÆM; # v iÈB ? B +QM F?´M; iQÈ+- * Q æS+ L?Q ç½ +MM; K°i ç
Gw lv M ?„M H¢B M¦B H¨ F?´M; iQÈ+- .QÆM; ZmªM; #ÎB pb HQ M çB m H¨ +?d çB
F i [mª ç½ +?Q * Q æS+ L?Q H M +?S+ H¨K Zm•M i?W [m"M h•v >¨- K¨ Gw lv M ?
+–K +ÌX aU F?9+ K„+ +kM; #„i ç–m F i iW ç¦- i?"i ` Gw lv M ?„M +kM; F?¬M; T?ªB
ç½ #B i p¶ K¬M; M;U - +¦ i? ç M h?€B L;mv M H¨K GQm i?O- H¨ , p¨Q çQ +?Q .
F?mv M im'M K½- K¶B H–M M;?o iÈB ç•v- Gw lv M ç m +ªK i?'v i`€B iBK i?„i H¢B
* Q æS+ L?Q- * Q æS+ L?Q +kM; t2K i?QÌM; ?„M5 * Q æS+ L?Q /Q #B i +€+? p¶ K
+ Q p`- Gw lv M ?„M +?ŠM; H) F?¬M; T?ªB M?Q i? \

h?–M b„+ +¦ +?9i ?QªM; ?®i- Gw lv M ?²B iQÎM; H¢B M?[M; +?mv M i`QM; çÌB- i`
iQ p` M¨QX h? M? •K pmB KWM; +O Gw h? .•M H¢B i`mv M iÈB- ó:B€Q 9v M¨v ç2

ç¢B + ç½ ç2K ?„M €T ;BªB ç M i`QÈ+ [m•M /Q M?- +QM #„i ç–m F ` i°B i`¢M; +O
h? .•M +QÌB `° H M- ç€K M;QÌB •M E? B aÆM +kM; +QÌB `° H M- «M æ¢B >[m pm
ç M i M * Q æS+ L?Q M¨v M,K ç¦ +?d +?BK ?Q M; i?¨M? HQ M çB m- HW ;¢i H'v +
pb M•M; çÐ hMv i?'i K¨ i`m /B i ?¢M? ;B M M`M?ôX

•M E? B aÆM +MM; GQm >Q^M; *Æ ç m H M iB M; T?K ?¼ i?2Q- iQÌM; M;½ K¼B M
H¬B- ç m M¦B Gw EB M h?¨M?- Gw h? .•M H¨K `'i i®iX Gw lv M H¢B M;?o iÈB- i?b
i`QÈ+ KbM? ç½ pb * Q æS+ L?Q K¨ #` #¨B tQ+?- H–M M¨v H¨ ;B9T KbM? ?ª ;B"M-
iÈB M?B m M?Q p"vX

ó*QM H9+ 'v ç½ Km®M ç2K M;QÌB M¨v K°i FB K H¨K i?`iô Gw h? .•M F?) i?Î /¨B- óL
H¨ [m•M M?•M M;?o - H¢B F?¬M; +¦ i?ÌB ;B M- i?"i Km®M ?¨M? ?¢ ?„M K°i +?9iX
/U i?2Q +? T?•M T?¦- i'i +ª [m M pB M ç m T?K+ i?2Q +?S+ p`- F?¬M; +?9i ç°M;
ç m + iKM; +?9M; i H¨ [m•M M?•M M;?o ôX

h'i +ª K¼B M;QÌB ç m +QÌB- Gw lv M M;?2 p"v +QÌB M¦B, ó*kM; ;B®M; M?Q /KM;
M;?o M?Q p"v M•M; çÐ hMv i?'i +kM; F?¬M; HQ iÈBôX

GQm >Q^M; *Æ Î K°i # M H¢B M¦B, óæQÌM; +¬M; /•M [m•M M?•M M;?o - i?"i ` ?Q
+¦ i? ôX

h'i +ª K¼B M;QÌB ç m ;"i ç–m- Gw lv M M?bM i?'v K¼B M;QÌB ç m pmB p - i`QM; H
M;?o i`"M M¨v i?„M; i`"M F`T i?ÌB- ç½ K M; iÈB bUOM; ?° p K†i iBM? i?–M i?"i HÈ
+¦ HQ¢B M;QÌB ç¢B i¨B M?Q hB m "® u- Gw hoM?- M?QM; M?[M; M;QÌB ;B9T KbM?
[m•M +?B M i`"M +MM; pä +¬M; + Q i?'T F?¬M; +¦ [m M ? M?B m H„K- #ªM i?•M
h`mM;- i?b +kM; F?¬M; M?'i i?B i T?ªB bÊ hB m "® u +MM; Gw J"iX

"MB h`+?- GQm *?€M? >°B p°B p½ +?¢v iÈB- K¼B M;QÌB b m K°i i`"M ?¨M ?mv M
K°i [mv M +¬M; p,M- ?Q F? M M¦B- óæ¢B iQÈM; [m•M- ç•v H¨ / M? b€+? K¨ i +M
+?m˜M #` ` - KÌB M;QÌB t2K [m ôX

jkjX *?QÆM; jkj, >¼ L;–K

Gw lv M H9+ M¨v ç M; ;BQÆM; +Ì ?B m M•M; çÐ hMv i?'i- çQÆM; M?B M F?¬M; /€
+?Q ç®B M;Q¢B +ÁM T?ªB M¦B H¨ Km®M i¬M .QÆM; ZmªM; H¨K h?€B i?QÊM; ?Q
H¨K ?Q¨M; ç X

>„M /MM; +?B m #QM; i B ;ä +?m¬M; /KM; w t2K M?Q H¨ i•K hQ J½ *?B m- B B +

"MB h`+? M?bM i?'v Gw lv M çQ ` HQ¢B +Ì ?B m M¨v- +MM; K¼B M;QÌB i?QÆM;
i¬M tQM; Gw lv M H¨ æ¢B iQÈM; [m•MX Gw lv M +ªK i?'v +€+? tQM; ?¬ M¨v +kM;
i?'v / M? ?B m M¨v- H"T T?O æ¢B iQÈM; [m•M- b m ç¦ pB + +'T #€+? H¨ i,M; +QÌM
lv M `'i ?B m ç¢Q H¨K [m M- #B i M?[M; M;QÌB M¨v çB i?2Q KbM?- K°i H¨ T?K i?n
M?B M +kM; H¨ FB M +¬M; H"T M;?B T- H9+ M¨v T?QM; i?QÎM; +kM; F?¬M; M M
i®i `²B- /M b Q +kM; F?¬M; T?ªB +'T #´M; H°+ ;bX

L?bM p¨Q / M? b€+?- Gw lv M i?'v i'i +ª K¼B M;QÌB ç m M?bM p¨Q KbM?- H¢B ç2K
KdK +QÌB M¦B, óh?"i ` i +¦ çS+ ç° F?ª M,M; ;b- çQÊ+ +€+ p` ?"m €B- T?–M / M? I
i H"T ` - K¼B M;QÌB +MM; t2K K°i +?9i- M m +ªK i?'v +¦ +€B ;b F?¬M; ´M- i?b +¦

æ€K M;QÌB «M æ¢B L?½ H¢B F?¬M; çB ibK iÈB- +?d H¨ KdK +QÌB M¦B, ó*?9M; i T
+?Q i?B M ?¢- +¬M; i?¨M? HmB i?•M- +?Q M M K'v +€B / M? ?B m M¨v- +kM; F?¬M

Gw lv M +?Q "MB h`+? ç2K / M? b€+? ç¼+ ` - K¼B M;QÌB ç m +¦ [m M i¼ - i` M /Q
H¨ h`QÌM; aY- GQm o,M hoM? H¨ hQ J½- «M æ¢B L?½- æQÌM; EB K H¨ >¨M? [m•M
h`QÌM; h¬M h?m"M æS+ H¨ h?®M; Zm•M- Gw EB M h?¨M? #ÎB pb H–M M¨v +¦ [m•M

+¬M;- hª GoM? [m•M æ¢B ç¬ ç®+- Gw h? .•M +kM; #ÎB pb +?B M /`+? h•v >¨- çQ
+¬M;- >[m GoM? [m•M æ¢B ç¬ ç®+- ? B +QM i` B ç m +¦ i? i?B i i`Q [m M T?O- ?
M¢T boX Gw lv M /KM; w i?m M?¢T- i`¼M; /KM; M;QÌB çQÆM; M?B M H¨ +¦ M;Q
M•M; çÐ ? B +QM i` B H¨K +€M? i v i`€B i v T?ªB- F?B ç¼+ ç M ç•v- /MM; ®M; i v
óL m H¨ >mv M "€ Î ç•v- i?b +kM; H¨ K°i iQÈM; [m•MôX

>„M i?QÆM; i•K F?¬M; T?ªB #ÎB pb +QM KbM? [m çÌB- K¨ H¨ M?È iÈB M m M?Q
i` M? çQ¢i i?B M ?¢ +kM; F?¬M; T?ªB +?2 +?2 /'m /'m- H¢B +¨M; F?¬M; T?ªB bÊ

J¼B M;QÌB M?bM i?'v Gw lv M ? B K„i çšK H - ç m M OB M¦B, ó>mv M "€ K†+ /M
h? .•M +kM; ç½ i`QÎM; i?¨M?- æQÌM; +¬M; +?È +¦ i?QÆM; i•KôX

Gw lv M i?m MQÈ+ K„i- H¢B +MM; K¼B M;QÌB i?QÆM; HQÊM; ç¢B F M?"T [m M
F?¬M; çQÊ+- `'i M?B m +?mv M +kM; T?ªB iW iW `²B +kM; b) ç M- +?B m K° #BM?
#ÄM; i`QÈ+ K„i- +?m˜M #` ?m'M Hmv M +kM; +–M T?ªB +¦ i?ÌB ;B MX .M b Q K¨B
+OB- ç +?Q M?[M; M;QÌB M;¨v #Ä +¨v +m®+ çB +–K i?QÆM;- /M b Q +kM; T?ªB ;B
K°i FQ+? +kM; F?¬M; +?`m M´B- i?b i®i ?ÆM ? i H¨ F?¬M; +?B m K°X

J¼B M;QÌB i?QÆM; M;?` ? i bS+ b¬B M´B- ` KQm ?B M F - Gw lv M M?'i M?'i i?m
M;?`- +¦ ?° p ç M i?¬M; #€Q M¦B GQm o,M hoM? +–m FB MX Gw lv M +kM; ?ÆB
óJ m KÌBôX h'i +ª K¼B M;QÌB ç m #B i GQm o,M hoM? H9+ M¨v H¨ T?K i`€+? HB M
ç M ç•v- iBM? i?–M ç m `mM; H MX

GQm o,M hoM? F?B çB p¨Q- T?Q b m +ÁM çB i?2Q K°i M;QÌB æ°i Zmv iX

L;QÌB æ°i Zmv i i?–M b„+ M;¢Q K¢M p¬ H - M?bM K¼B M;QÌB K¨ t2K F?¬M; ` ;b-
;BÈB i?B m, óæ¢B iQÈM; [m•MX o` M¨v +?QM? H¨ h`K [m®+ E? M; a Q GÊB æ°i Zm
[m•M K M; i?Q +O E?ª >½M +MM; ?ÆM M;¨M i?Èi +?B M K½ ç M ç•v ;B Q /`+?ôX

Gw lv M p°B p¨M; çSM; H M- +mM; FQM? i?B H ?ÄB- óE?ª >½M pšM F?Ä2 +?S\ô

E? M; a Q GÊB HB + M?bM Gw lv M K°i +€B- `²B M?bM p T?Q GQm o,M hoM? ?Ä

Gw h?ªB L;¼+ K'v M;¨v M v i•K i?–M F?¬M; v M- +?mM; [mv pšM +ªK i?'v T?ªB +¦
M?bM i?'v ç€K M;QÌB hB m "® u M•M; [m M i¨B çB M; M; [m - i?b M?bM K°i H9+ H
çB- i?Î /¨B- M;?o Km®M i`Î p T?O ç X

æ°i M?B M i?2Q iB K i?S+ ?QÈM; b M; K°i # M M?bM [m - i?b i?'v K°i ?€M iY tQ
ç€v M²B p"v- +¦ +?9i bYM; b®i- +ªK i?'v ?€M iY M¨v ?bM? M?Q pšM M?bM KbM?- M
;†T [m M;QÌB M¨v- +?d i?'v ?€M iY çB i?2Q ç°B M;k +O hB m "® u K¨ çB p T?Q
H„+ ç–m- +QÌB i?–K #ªM i?•M ç½ M;?B i?–M M;?B [m,X

G9+ M¨v K°i H½Q #°+ p°B p½ +?¢v iÈB- i?'T ;B¼M; M¦B, óhB m i?Q- ç¢B bU F?¬M

jk9X *?QÆM; jk9, GÁM; L;QÌB

E?B M?bM i?'v H½Q #°+ +?¢v iÈB- Gw h?ªB L;¼+ i`QM; bU KWM; `Ð +¦ +?S bU bÉ
H½Q #°+ M¦B ç¢B bU F?¬M; ´M- Gw h?ªB L;¼+ pšM +ÁM +¦ i? #ªQ i`b bU idM? i€C

óJ½ G"T- +¦ +?mv M ;b\ô

G½Q #°+ i?–M b„+ bÊ ?½B- €T i?'T i? M? •K- óhB m i?Q- h K +¬M; iY #ªQ +?9M; i

Gw h?ªB L;¼+ M?Qm K¨v- FûQ H½Q #°+ iÈB +?¶ ?„M;- óh? .•M #ªQ i çB\ L;QÌB F

óG½Q ;B ?B M i¢B # #°M +¬M; pB +- H½Q ;B M;QÌB H¨K H¨K ç¢B bUô G½Q #°

Gw h?ªB L;¼+ +¦ +?9i M;¢+ M?B M- óo"v +¦ +€B ;b K¨ ç¢B bU F?¬M; ´MX æ¦ H¨ +?n
i p M?¨ô Gw h?ªB L;¼+ i•K iQ HBM? ?Q¢i- M;?2 ç M ç¦ H"T iS+ #B i T?ªB /šM ;B
Gw lv M M m ç½ i¢Q T?ªM- Gw h?ªB L;¼+ ?B M M?B M F?¬M; +–M HQ H„M; iÈB +€
M[X >B M i¢B M¨M; HQ H„M; H¨ H¨K i? M¨Q i?m"M HÊB ç2K ;B [mv M `ÌB çBX *
`9i- T?ÁM; M;U +O i?¨M? ?ÆB #m¬M; HÄM;- M m M?Q iWM; M?¦K `9i çB- ?ŠM H¨
M;?o iÈB ç¦- M?bM i?'v H½Q #°+ i`¨M ç–v p bÊ ?½B- Gw h?ªB L;¼+ M OB M¦B, ó
H½Q ;B çQ ` [mv i ç`M? M¨v iW F?B M¨Q\ô

G½Q #°+ F?˜M i`QÆM; M¦B, óhW K°i i?€M; i`QÈ+ôX

Gw h?ªB L;¼+ bYM; b®i- óo"v b Q H9+ M¨v KÈB +?Q +?9M; i #B i ô

G½Q #°+ HQ H„M; F?˜M i`QÆM; M¦B, óh?"i ` h K +¬M; iY M¦B ç½ +?Q hS +¬M; iY
`ÌB F?ÄB æ¬M; æ¬X *kM; F?¬M; #B i i¢B b Q- hS +¬M; iY F?¬M; +¦ +?Q +?9M; i
i¢B +?9M; i +U+ F€ M;mv ?B K- #ªQ i H"T iS+ M? M? +?¦M; +?¢v p - M¦B H¨ b) T
iB T pB M- iB m i?Q- +?9M; i M? M? +?m˜M #` çBôX

Gw h?ªB L;¼+ K°i F?„+ M¼ i•K HQ¢M M?Q K - `®i +m°+ +ªK i?'v +¦ +?¶ F?¬M; ç
i?¬M; #€Q +?Q a¨B h?B mX h [m v p M?¨ +?m˜M #`ô L?bM i?'v p K†i HQÐM; HU
i`QM; HÁM; +?Êi H¢M?- óJ½ G"T- M;QÆB F?¬M; H) +ÁM +¦ +?mv M ;B'm /B K i \ô

G½Q #°+ çQ K„i M?bM K¼B MÆB- óhB m i?Q- h K +¬M; iY p®M F?¬M; +?Q i M¦BX
çQÊ+ ô

óL;QÆB +S M¦B çWM; M;¢Bô Gw h?ªB L;¼+ +ªK i?'v i v +?•M H¢M? M?Q #,M;- K¢I

G½Q #°+ `Ki ` M¦B, óh K +¬M; iY M¦B- +?mv M M¨v `'i +¦ i? H¨ /Q a¨B +¬M; iY •K

Gw h?ªB L;¼+ i`QM; ç–m QM; H M K°i iB M;- M; v b m ç¦ +?d i?'v çQÊ+ K¬B +O H
F?¬M; çQÊ+ ?„M M¦B +€B ;b- +?Q ç M F?B M;?2 çQÊ+ Î t t ?bM? M?Q i`mv M ç M
H9+ M¨v KÈB ?²B T?K+ iBM? i?–M H¢BX

óo¬ Hm"M M?Q i? M¨Q- M;QÆB +S çB i?¬M; #€Q +?Q a¨B h?B m- i çB i?¬M; #€C
K°i Qi- b€M; bÈK çB K°i Qi- i çB +m®B +MM;ôX

G½Q #°+ +¦ +?9i F?¬M; ibM? M;mv M- M?QM; pšM ?QÈM; p T?Q a¨B T?O K¨ çB
H¢B- HªQ çªQ çB p T?Q T?O ç -[m v p i`QM; T?O- ç M; Km®M T?•M T?¦ M;QÌB
+¦ +¦ pÊ +QM +O EB M h?¨M?- i?B M T?ÁM; UpÊ M?ÄV +O T?K i?•M- H¢B +ÁM +
M?Ä i`QM; #KM;- M?[M; M;QÌB M¨v T?ªB çQÊ+ T?K i`€+? #ªQ p +?Q i®iX >B M i
+?d +¦ i? F?B M +?Q M;QÌB # M M;Q¨B ?Q¨B M;?BX

L?QM; +ÁM F?¬M; çÊB M¨M; i?¬M; #€Q +?Q K¼B M;QÌB- +?d M;?2 # M M;Q¨B T?

Gw h?ªB L;¼+ +¦ +ªK ;B€+ #'i iQÌM;- #QÈ+ M? M? çB ` T?ÁM; M;Q¨B- +?d i?'v.•
ç½ /•M i?2Q [m M #BM? ç M; M p¨Q

hB m "® u +kM; F?¬M; +¦ ç2K [m M i¨B iÈB M°B i?¨M?- F?B ?„M /šM #BM? çB iÈB
ç2K [m M i¨B ç†i tm®M;- b m ç¦ HmB ` T?Q b m- #ªM i?•M KÈB iB M H M ?¬ KÎ i?

hW F?B ç¢Q T?d ?Q¨M? ?¨M?- M°B i?¨M? T?ÁM; #` F?¬M; i? M;?B M;Ì H¨ bQ pÈ
M?B mX

>Q¨M; i?¨M? +€+ çÌB ç m H¨ i`¼M; M;Q¢B F?BM? M°B- ?Q¨M; i?¨M? hMv i`B m i?
#` i–K i?QÌM;- M°B i?¨M? H¢B F?¬M; i? T?€ pÎX L m F?¬M; i?b ç½ ç +?Q J¢M?
K¨ i'M +¬M; p¨Q `²BX

>Q¨M; S?O o¬ ."i KQÊM / M? ç¢Q T?d- i?–K M;?o ç2K [mv M HÊB p[M; p¨M; K¨ M
i?¨M? ?B M M v i?QÌM; tmv M çB m FB m FûQ + Q- +Y i?¨M? ç¦M; +?†i- M?QM; h
#BM? bo Î i` M iQÌM; i?¨M? M°B i?¨M? ç½ ?Q M ?¬ M?Q b'K ç°M;- ç m F m H M, ó

h'i +ª M?[M; ;b K¨ hB m "® u H¨K K'v M;¨v M v- >Q¨M; S?O o¬ ."i t2K ç m F?¬M; p
i`QM; K„i +O [m M #BM?- ç¦ KÈB i?"i bU H¨ çB m K¨ iQÈM; [m•M M M H¨KX

GQm h`QÌM; *mM; H–M M¨v +kM; F?¬M; +¦ M;,M i`Î- M;Q M M;Q½M KÎ ` +?Q hB m
bÈK ç M +?¨Q ç¦M- i?'T ;B¼M; M¦B, óhB m iQÈM; [m•M- F?´ +U+ `²BôX

hB m "® u +ªK i¢ M¦B, óh M;?2 M¦B H¨ G¬ ç¢B M?•M i? +? i #ªQ çªK +?Q h`QÆM
M¨v KÈB ;BªB p•v +?Q >²B G¢+ h?QÆM;- +?QM? i?S+ F?´ +U+ H¨ G¬ ç¢B M?•MôX

G¬ aÎ i` M F?m¬M K†i •K i`–K `®i +m°+ H° ` MK +QÌB- ó"´M T?"M i?¬BôX

hB m "® u +QÌB `° H M- óL m i?–M iYæ¬M; æ¬ M¨v ç m H¨K i?2Q #´M T?"M ;B®M
æ¬M; æ¬ +–M ;b T?ªB HQ\ô

GQm h`QÌM; *mM; K°i KU+ çB Î # M +¢M? ? B M;QÌB- M;?2 +•m M¨v- #° K†i /¨B `
/¨B ?ÆMX G¬ aÎ i`QM; HÁM; +ªK F?€B- M?QM; +U+ F€ i€M i?¨M? M?[M; HÌB M¨v
F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q bQ pÈB ?„M `ä `¨M; ?ÆM- H9+ M¨v æ¬M; æ¬ M°B Qm M;Q¢B
hMv p®M M´B / M? ?B M ?€+?- ç®B pÈB ?¨M; ?ªB i¢Q M;? i?•K ?"mX L,K ç¦ H9+ a
i?QÊM; ?¨Q ibM? i`€M; +?Q- +?mM; [mv i?Q+? +?B m M iS /B #€i ?Q M;- Zm•M
F?¬M; i?2Q- i`QM; i`B m F?¬M; M;QÌB M¨Q +?`m çB t +?BM? i?ªQ- çÆM ;BªM H¨
€+ T?B i?QÌM;X h?€M? i?QÊM; ç½ T?€B h`QÆM; h`'M *?m H¨K iB M T?QM; çB +?
/šM [m•M Î i` M #B M çB ?ÆM i?€M;- H9+ M¨v `®i +m°+ KÈB iÈB GQm *–m [m®+X
ç M GQm *–m [m®+ #'i [m€ +?d +ÁM K'v M;¨M M;QÌBX

L?QM; +?d #^M; +?WM; ç¦ #BM? bo- h`QÆM; h`'M *?m +?B M #ªv i`"M i?„M; #ªv
ç M [m®+ ç¬ GQm *–m [m®+- +?ûK E?€i h?S æ•m- #„i H¨K iM #BM? p¬ b®- GQm
T?K+- /•M; #B m tQM; i?–M- H9+ M¨v KÈB +?'M FBM? iS /B #€i ?Q M;- H¨K +?Q .Q
h`QÆM; h`'M *?m #^M; K°i i`"M ç€M? M¨v- mv / M? H M t - M?QM; H¢B #ÎB pb + M
+?BM? T?¢i * Q G - /šM ç M .QÆM; ZmªM; #'i K½M- ?¢ tm®M; H¨K i?S /•M- K°i KU

"MB JBM? h?9v ç®B pÈB / M? M?•M / M? iQÈM; æ¢B hMv +¦ i? M¦B `¨M? M?Q HÁ
pÈB G¬ aÎ çQ ` w FB M K°i H–M M[ bY /KM; h`QÆM; h`'M *?mX æB m M¨v p®M
w +O .QÆM; ZmªM;- M?QM; ?B M i¢B G¬ aÎ çQÆM; M?B M +kM; [mªM F?¬M; çQÉ
oB i pQÆM; i?dM? +–mX oB i pQÆM; K†+ /M ç®B pÈB >Q¨M; S?O o¬ ."i `'i +® F

çQÊ+ ç¢B i? -#B i>²B G¢+ K¨ K'i-æ¬M;æ¬ +kM; b) çB i?2Q-H9+ M–v ç•v KÈB T?
h`QÆM; h`'M *?m [mª M?B M / M? #'i ?Q i`mv M-/ /¨M; ç€M? #¢B "dM? L;mv M*
+?Q >²B G¢+ h?QÆM;X L m F?¬M; i?"i ç +?Q Gw J"i i`B m i"T iQ¨M #° M?•M K½ d
p i v B +kM; +ÁM +?Q #B iX

oB + M¨v M¦B i?b çÆM ;BªM- M?QM; /QM? /€M; i?b H¢B HB M [m M iÈB `'i M?B m
H¨K +?Q M;QÌB i K i KÄB- G¬ aÎ F?B M;?o iÈB ç•v H¢B #MB M;MB +ªK i?€M- i`QM

> B M;QÌB iÈB GQM; Zm M; çB M- >Q¨M; S?O o¬ ."i ç½ bÈK +?Ì- ç M; +MM; oB i
L;ä *QÆM; pW HmB-i'i +ª K¼B M;QÌB +kM; F?¬M; +¢M? i` M? HšM M? m +MM; F
#m¬M; HÄM; +kM; H¨ #bM? i?QÌM;X

hB m "® u €M? K„i çªQ [m i`QM; ç€K [m–M i?–M- M?bM i?'v +¦ K°i H½Q ç–m F?¬ ;
M?bM i?'v ? B M;QÌB iB M p¨Q çB M- M;˜M; ç–m M?bM [m -€M? K„i b„+ #ûM- H¨M
hB m "® u M?bM H¢B-i?b H¢B [m v ç–m çBX hB m "® u i?–K M;?o M;QÌB M¨v iQÈ
+?QM? H¨ h`QÆM; h`'M *?m / M? +?'M i?B M ?¢ b Q\

L?bM i?'v hB m "® u iB M p¨Q çB M- F?¬M; çÊB i?B H i?b oB i pQÆM; ç½ bÈK #
hB m "® u M¦B, óhB m iQÈM; [m•M KB M H ôX

hB m "® u i¢ ÆM oB i pQÆM;- .QÆM; æ²M; H¢B FûQ i v ?„M ç M # M +¢M? K¨ M;²
im´B M?Ä- M?QM; ç®B M?•M tY i? H¢B +U+ F€ i?¬M; KBM?- ?ÆM M[i?Q¢i M?b
H¨K ç–mX G¬ aÎÎ K°i # M i?'v çQÊ+- F?¬M; ?B m H¨K b Q H¢B M?È iÈB .QÆM; Zm
.QÆM; ZmªM; H¨K h'M pQÆM;- i?b +kM; M?Q i? - +–m i¨B M?Q F?€i- i`QÈ+ K†i i
?B M HQÆM; ?B m ?¼+X L?QM; [mv M HÊB i?"i bU F?B M +?Q M;QÌB i çB M +m²
p`- ç¢B [mv M MÆB i v- ç½ F?¬M; +ÁM +?`m M;?2 M;QÌB M¨Q M¦B M[X

L;?o iÈB ç•v G¬ aÎ +kM; +¦ +?9i F€ [m€B- F?¬M; #B i i¢B b Q H¢B Km®M ç2K oB i
bQ b€M? pÈB M? m-i`QM; HÁM; +¦ +?9i iU;B m- i?–K M;?o M m H¨ KbM? H M H¨K
iU ç¢B ? v b Q\

óhB m iQÈM; [m•M- M;QÌB F?m çm´B L;ä *QÆM;- #ªQ p çQÊ+ >²B G¢+ h?QÆM;-
E?¬M; #B i Km®M i?QÎM; i?S ;b\ô oB i pQÆM; ?Á M?½ M¦BX

>Q¨M; S?O o¬ ."i Î K°i # M H¢B M¦B, óoB i pQÆM;- L;ä *QÆM; K†+ /M ç½ HMB-M
i`W- i?2Q w i - F?¬M; #^M; ;B T?QM; hB m iQÈM; [m•M H¨K EBK iY [m M; H°+ ç
iQÈM; [m•M i`'M i?O >²B G¢+ h?QÆM; +¦ çQÊ+ F?¬M;\ô >„M i?"i ` +kM; ç½ bmv
M v hB m "® u Km®M ç +kM; F?¬M; çQÊ+- F?¬M; #^M; çÆM ;BªM +?Q ?„M K°i +?S
F?m çm´B ` F?ÄB æ¬M; æ¬ H¨ i?Ä ç€M; M?'iX

Zm–M i?–M i¢B ç•v- i`W i?•M iQM +O >Q¨M; S?O o¬ ."i ` - ç m •K i?–K + m K¨v i
KÈB iB m- M°B HQ¢M H¢B F?ÎB- F?¬M; #B i hB m "® u b)SM; ç®B M?Q i? M¨QX

oB i pQÆM; im´B M?Ä- M?QM; F?¬M; M;®+- i?Q€M; i`–K M;•K- óG¬ ç¢B M?•MX
M¨Q\ô

G¬ aÎ H„+ ç–m- óE?¬M; i? - ç¢B i¨B iB m /KM;ôX

>„M M¦B +?mv M Hm¬M Hm¬M M;„M ;¼M- #'i [m€ i'i +ª K¼B M;QÌB ç m `ä `¨M; w i
;¢i #Ä ç M;?` +O >Q¨M; S?O o¬ ."i- ç¢B i¨B iB m /KM; çQÆM; M?B M w M¦B oB i
pÈB hB m "® uX

>Q¨M; S?O o¬ ."i •K i?–K iS+ ;B"M- M?QM; H¢B ;QÊM; +QÌB M¦B, óu i?2Q w +O
+?Q hB m iQÈM; [m•M +?S+ ;b\ô

G¬ aÎ i`–K M;•K +?d +?®+ H€i- óZm M +?S+ iQÆM; ç²M;- F?¬M; /€K pB i i`Î ç¢B #'
pB + M;QÌB F?€+V- KQM; oB i pQÆM; ç`M? çQ¢iôX

Zm–M i?–M i`QM; HÁM; ç m ?¬ i®i- i?–K M;?o G¬ aÎ HÌB M¨v M¦B `'i ? v- >Q¨M; S
b„+ K†iX G¬ aÎ M?[M; HÌB M¨v M?bM M?Q F?B K i®M- M?QM; H¢B M;–K +QÌB M?Q
b Q K¨ M;?2 F?¬M; ?B m\ L m Hm"M [m M +?S+- i?"i ` L°B bY H M?- >[m pk p æ¢

æ¢B iQÈM; [m•M +Æ #ªM H¨ [m M +?S+ F?¬M; b B #B i H„KX >Q¨M; S?O o¬ ."i i?
[m•M- ?¬K M v +¦ i? Îi¢B æ¬M; æ¬ ?¬ T?QM; ?Q€M pk- M;mv M M?•M T?–M HÈM
#BM? æ¬M; æ¬- +?S M m Hm"M p [m M +?S+- ?„M çQÆM; M?B M F?¬M; +¦ iQ +€+
iQÈM; [m•M hB m "® u- G¬ aÎ M¦B #ªM i?•M F?¬M; /€K pB i i`Î ç¢B #¨Q- M?QM; ç²
S?O o¬ ."i +?È +¦ FB m M;¢Q- çB m M¨v H¨K +?Q ?„M b Q F?¬M; iS+ ;B"M +?Q çQ

oB ipQÆM; i? F?¦ tY- #B i? B K†i ç m T?ªB H'v HÁM;- ? B K†i H¢B ç m F?¦ K¨ +
;b F?€+ ?ÆM H¨ M?bM p T?Q hB m "® u M¦B, óhB miQÈM; [m•M- M;QÌB Km®M i'
i?b imv iç®B b) ç€T SM;ôX

hB m "® u M;?B K K†i M¦B, óoB i?–M Km®M +–m ? B pB +ôX

>Q¨M; S?O o¬ ."i +QÌB H¢M? M¦B, óæ m M¦B p¬ +¬M; #'i i?K H°+X hB miQÈM; [m
+¦ i? v m +–môX

>„M M¦B •K /QÆM; [m€B F?Q- oB ipQÆM; +¦ +?9i #'i ç„+ /o- hB m "® u H¢B +QÌB
K¶ imv +¦ +¬M; H Q M?QM; +¬M; H Q H¨ /U p¨Q i?O ?¢ #BM? iQÈM; #€M K¢M; K'
+?mM; [mv bQ pÈB M?QM; M;QÌB M;²B F?¬M; K¨ ?QÎM; pšM i®i ?ÆM M?B môX

óL;QÆB M¦B M;QÌB M¨Q M;²B F?¬M; K¨ ?QÎM;\ô >Q¨M; S?O o¬ ."i #¶M; M?B M çS

hB m "® u ? B K„i +?Êi H¢M?- óL;QÌB M¨Q ?ÄB i i?b +?QM? H¨ M;QÌB ç¦5ô

>Q¨M; S?O o¬ ."i ç°i M?B M ;B"M /[- óhB m "® u- M;QÆB /€K H"T H¢B H–M M[\ô
ó>Q¨M; S?O iQÈM; [m•M ?° p æ¬M; æ¬ H Q F?´ +¬M; + Q- hB m iQÈM; [m•M i`'M
i?m FûK- ? B M;QÌB ç m H¨ i`¼M; i?–M HQÆM; iQÈM; +O æ¢B hMv- ?Á F?Q H
F?¬M; #B i hB m iQÈM; [m•M +¦ i?dM? +–m ;b\ô

.QÆM; æ²M; +?mv M ç´B ç i¨B- hB m "® u F?¬M; FQ+? ?¦ K•m i?mšM M[- b„+ K†
pQÆM;- pB i?–M iW >²B G¢+ [m v p æ¬M; æ¬- i?"i ` +ÁM K M; p K°i +€B [m M i¨

.QÆM; æ²M; i?Q€M; +¦ +?9i F€ [m€B ?ÄB, óE?¬M; #B i hB m iQÈM; [m•M H¨K p"v

óh +?d bÊ +¦ M;QÌB iU tQM; +¬M; + Q- H9+ M¨v KÈB +m²M; p¼M; iU ç¢B- F?¬M;
K„iô >Q¨M; S?O o¬ ."i Î K°i # M M¦BX

hB m "® u ;"i ç–m- óæQ+? t€+ +¦ M;QÌB iU tQM; +¬M; + Q- +m²M; p¼M; iU ç¢B- oB
F?Q i K H–M #®M HQÊi +„i M; M;- i•K ç` ç€M; +?ûKôX

>Q¨M; S?O o¬ ."i HY ;B"M H¢B /•M; H M- +ªK i?'v iB m iY hB m "® u M¨v ç½ i? v
ç M æ¬M; æ¬- +€B `„K +kM; F?¬M; T?¦M; K°i +€B- M?QM; ?¬K M v çÆM ;BªM H¨ #
+ Q- H9+ M¨v KÈB /€K +MM; ?„M bQ +•m +?[X E?B M;?o iÈB ç•v >Q¨M; S?O o¬ ."i
H¢M?- i?–K M;?o hB m "® u ?¬K M v M m /€K +MM; ?„M bQ çQ- KbM? +kM; T?ªB +'
i`QM; HÁM; +ªM? ;B€+ ç T?ÁM; H"i i?mv M i`QM; +®M; `½M?- >Q¨M; S?O o¬ ."i M

oB ipQÆM; M?bM i?'v >Q¨M; S?O o¬ ."i F?¬M; M¦B- F?¬M; #B i ?„M ç M; M´B H
i`QM; HÁM; +?Êi pmB- óhB miQÈM; [m•M- +?9M; i ç m H¨ pb h?€M? i?QÊM; K¨ `
[m•M M¦B `äôX

hB m "® u b„+ K†i +?mv M #B i?®M;- óoB ipQÆM;- i`QM; [m M i¨B +?QM? H¨ /B i?
>¨M *?'MôX

oB ipQÆM; H M K°i iB M;- ó>¨M G M; iQÈM; #Ä KbM? `²B b Q\ô >„M i?"i ` +,M #
H¨ M;QÌB M¨Q- M?QM; #` hB m "® u H¨K #B i?QÆM; H•v- +kM; H° ` p #B i?®M;X

hB m "® u H M iB M;, ó>¨M G M; iQÈM; i`'M i?O T?Q i•v >²B G¢+ h?QÆM;- iW ;B
F?B K†i i`ÌB H†MX L;QÌB #` i?QÆM; F?¬M; /QÈB i`,K +?¶- +m®B +MM; H¨ FB i HU
+–K ç Q ;½v- F?¬M; i? i€+? `ÌB- +?Q ç M F?B +? ipšM +ÁM Km®M ;B i ç`+? pb M
KÌB ` M;Q¨B i?¨M? F? B [m M F?€K M;?B KôX

Zm–M i?–M t¬M t Q- oB ipQÆM; ç´B b„+- F?¬M; +?9i /Q /U M¦B, ó>¨M G M; iQÈM
i?'v çQÊ+X E?¬M; #B i +¦ pÊ +QM ;b F?¬M;\ L m +¦ i?b +QM M?"M +?S+ +? - H¢

F?¬M; #B ihB miQÈM; [m•M w M?Q i? M¨Q\ô

hB m "® uçSM; H M-i?B H M¦B, óoB i?–M i? vK†iM;QÌB M?¨ >¨M *?'M K¨i¢ ÆM

.QÆM; æ²M; F?Q€ii vM¦B, óhB miQÈM; [m•MF?¬M; M Mç H -ç•vH¨ +?mv MK
#B iv m+–mi?S ? B+O hB miQÈM; [m•MH¨ +€B ;b\ô

óh?"i` pBi?–MçQ i?Bi? +O >¨M G M; iQÈM; ç Mç•v-M°Bi•K +kM; +¦ +?9iHQ
K°iiB M;-óæ¢Q T?d b mF?B`9iHmB-HQmH¢B ?ÆM p¢Mi?Bi? -M?QM; +,M +S
iQÈM; #Ä KbM? QiM?'i+kM; ç½ ;–Mç M# M;?bM M;QÌBô >„M M¦B iÈB ç•v-i? M?
? BK„i+kM; `QM; `QM;-M? ;B¼M; M¦B, óh?b` ¨B K'vp¢Mi†+ #BM?i'M +¬M;
H'vi?QÆM; pQM; M?Qi? K¨ç€M? HmBç`+?-ç€M? +?Q Gw J"ii?'i#¢BK¨p -+kM
M;QÌB F?€+ F?¬M; i? ô

óoB ipQÆM;-pBi?–M M¦Bç MçBK 'v-+kM; F?¬M; T?ªBH¨iU tQM; +¬M; H Qô
óoBi?–M Km®M M¦B H¨-M?QM; #BM? bo æ¬M; æ¬M¨vpb MQÈ+K¨ ;Bi ;B†+-F?–
iQÈM; /®+iQ¨M HU+K¨ #Ä KbM? +kM; H¨K°ipQ /KçB M?bM?5 >¨M G M; iQÈM;
;B¨i` i¢Ki?ÌBF?¬M; HQ-M?QM; ;B¨i` +O K'vM;¨M #BM? bo æ¬M; æ¬M¨vb)
KQM; oB ipQÆM; +?Q #B iôX

Zm–Mi?–M BK H†M;-oB ipQÆM; +kM; + mK¨v-i?–K M;?oM?B mM;QÌBM?Qp"v
i? tY HwX >Q¨M; S?Oo¬ ."iÎK°i# MM¦B, ó*?mv MM¨v +¦F?¦F?,M ;b-M;?oiÈ
/MM; T?O #BM? +? +?QiÈBMv-#BM? bo+?BM? +?BMiYi`"MH¨p¬b®X hBM
SM; pÈB #BM? boM m#Ä KbM?-i?b+¦i? ;BªKKBMp K†iT?9i?m ôX

hB m "® uM¦B, óL?QM; ?BMMvh`mM; L;mv MçBHQ¢M-T?K +"MFBM? ç¬ ç½
i`¼i+¨v +'vH Q/`+?-M M ;BªKKBMT?9i?m M¨v#'i[m€ +kM; +?dM¦B +?Q +¦K
+kK¨ tY Hw-M;QÌBM?¨ +O M?[M; #BM? boiY i`"M +kM; F?¬M; +¦ +?¶ /U -+?d
i`QM; HÁM; H¢M? ;B€-+¦ +?BM? +?BMM[-+?dbÊ#BM? bo+?Q +?„+ ç½HB m
b) ;†TM;mvôX

óo"vF?¬M; #BihB miQÈM; [m•M +¦ç M;?`;b\ô oB ipQÆM; F?BKM?QÌM; ?ÄB

óLmM?Qi?2Q pBi?–Mç M;?`-ç¦ +?QM? H¨ç–miBMtBMoB ipQÆM; T?€BM;C
ç½ #Ä KbM?-bmç¦T?€iiBMHQÆM;X h?¨M? M;Q¨B æ¬M; æ¬T?ÁM; #``'ivm
*QÆM; çMç€M?-F?¦i`€M? F?ÄBb) ?¢Bç M/•M +?9M; Îi?¨M? M;Q¨B-+kM; KQM
;B [mvM +€+ #BM? boç½ #Ä KbM? +?mv Mp¨QM°Bi?¨M?ÎX G9+M¨vKÈB +¦i?
p +?mv M;B çbM? M[-` bS+;Biç`+?5ô

ó>² ç²-çmM¦B #"v #¢5ô >Q¨M; S?Oo¬ ."iF?BMi`€+?, óL°Bi?¨M? H¨ +?¶ +Oi
bQ +¦i? +?Qi?ªQ /•MiBMp¨QX oB +M¨v[mª[mviF?¬M; i? 5ô

hB m "® u+?dH¨ M;¦M; M?bM oB ipQÆM; M¦B, ósBM oB ipQÆM; +?Qw FB M5ô

oB ipQÆM; `®i+m°+ /Q /U-i?–K M;?o +?mv MM¨vçQ+? t€+F?¦H¨K-M°Bi?¨M?
ç +?Q /•M +?9M; ç MÎi?"ibUF?¬M; +ÁMi? i?®M; ;bX L?QM; /Mb Q+kM; F?¬M
/Q /U ?²BH•m`®i+m°+ M¦B, óhB miQÈM; [m•MM¦B +kM; +¦ç¢Q Hw-#'i[m€ bUi
T?ªBbmv tûi-M?Qp"vçB-i`QÈ+ ?iKÌBhB miQÈM; [m•M +?QM; QÌBi?®M; F
+?ii`"M-bmç¦H¢B /Q .•M #°h?QÊM; i?QoBh•MoBç¢BM?•Mi`'M M;B [mv
oT?–M +?mvM /ÌBp¨QM°Bi?¨M?-i¢Kç +?Q #´MpQÆM; bmvM;?oK'vM;¨v-F?
[m•MM?Qi? M¨Q\ô

hB m "® u+kM; #Bi +?mvM /ÌB /•Mi`¼M; ç¢B-+kM; F?¬M; [m€ +'Ti?Bi#S+M;
óoBi?–Mi? vK†i+€+ #BM? boç½ #Ä KbM? i¢ ÆMoB ipQÆM;ôX

oB ipQÆM; `®i+m°+ i?Î T?¨Q M? M?ÄKi?–K M;?ohB m "® uM¨vi?'m ?B mç¢i?
M?BMM;?oiÈB +€B ;bç¦-óoBç¢BM?•MÎMÆBM¨Q\ô

h?€BT?¦F? M?L;mvMo,MæiBMHMM¦B, ó>²BoB ipQÆM;-Gwlv Mi¢QT?ª
ç½ çBiÈBT?Oç +O GwlvMF?®M; +? M;QÌBM?¨ +O ?„Mô hBm "® u•Ki?–K
lvMH½Q KQmi?•KiQM?-M?QM; HQm+QM ;€BÎi¢BæM; æ¬H¢BH¨i?'ib€+?

ç` i¨M M?šM iÈB M?Q i? - ?v bBM? +ª M?[M; M;QÌB M¨v ç ç´B H'v #ªM i?•M F?Î
i`B m M?[M; M;QÌB M¨v `ÌB çB- H¨ F?¬M; Km®M çª i?ªQ FBM? t¨\ æQÆM; M?B M ?
+m®B +MM; H¨ hB m "® u ?„M- M m F?¬M; [m€ MY b) F?¬M; #B iM M F?¦+ ? v +C

oB ipQÆM; + m K¨v M¦B, óæQÌM; Zm®+ +¬M; K°i HÁM; i`mM; i?¨M?- b Q H¢B i¢Q
ç M; Î h?€B L;mv M hB miQÈM; [m•M- M;QÌB +ªK i?'v pB + M¨v M M tY Hw M?Q i

hB m "® u i`QM; HÁM; +?Êi ç°M;- HÈM iB M; M¦B, óM m L;mv M ç¢B M?•M M¦B +¦
;Bª- HQ¢M i?–M i†+ iY M?Q i? - K¶B M;QÌB ç m T?ªB #` i`m /B i5 h ç M;?` ç2K ;
æ¬M; æ¬ ç m #„i H¢B- ç2K ;B K p¨Q i`QM; ç¢B H Q- çÊB K¼B +?mv M i` `ä ``M;-
+ªM? +€Q M?[M; i?–M iY +¦ i•K H¨K T?ªM HQ¢M Î i`QM; i?B M ?¢- F?¬M; #B i w o

oB ipQÆM; ?ÆB M;¢+ M?B M- [m–M i?–M +kM; i?–K M¦B hB m "® u M¨v +kM; i?
M?bM i?'v oB ipQÆM; w ç°M;- çQÆM; M?B M F?¬M; +?`m #m¬M; i? [mv M HÊB
M¦B, óh +ªK i?'v imv i ç®B F?¬M; i? ôX

hB m "® u ? B ?¨M; H¬M; K¨v /UM; H M M¦B, ó>Q¨M; S?O iQÈM; [m•M +?ŠM; H)
i?–M M¨v b Q\ô

>Q¨M; S?O o¬ ."i T?šM M° ç€M? i`ª, óhB miQÈM; [m•M- æQÌM; Zm®+ +¬M; K°i H
H¨ HQ¢M i?–M ? v F?¬M; +ÁM +?Q +¦ ç`M? Hm"MX L m F?¬M; çÊB i` `ä ``M;- ç
+O ?„M M?®ip¨Q i`QM; ç¢B H Q- +?ŠM; T?ªB H¨ #S+ hMv i?–M i`QM; i?B M ?¢ i

oB ipQÆM; ç–m M?Q Km®M T?bM? H M ;'T ç¬B- i?–K M;?o ? B iQÈM; [m•M M¨v
K¨ w FB M M?'i i`Q\

óo"v w +O >Q¨M; S?O iQÈM; [m•M H¨ ;b\ô oB ipQÆM; `Ki` ?ÄBX

>Q¨M; S?O o¬ ."i M;?B K K†i M¦B, óL m M?Q i?2Q w +O pB i?–M- F?¬M; #^M; i
[mv M F?¬M; çQÊ+ `ÌB F?ÄB æ¬M; æ¬- çÊB F?B i` `ä +?•M iQÈM; i?b KÈB [mv i

ó"¼M ?¼ M m +?¢v i?Q€i i?b b Q\ô hB m "® u +QÌB H¢M? M¦BX

>Q¨M; S?O o¬ ."i H'v H¢M? ç®B H¢M?- óhB miQÈM; [m•M- ?° p æ¬M; æ¬ +kM; F
M;QÌB M;?o p"v ç•môX

hB m "® uiS+ ;B"M çSM; H M- T?'i i v €Q M¦B, óoB ipQÆM;- pB i?–M i?•M i? F?
M;?d M;ÆBX JQM; i?S i°BôX

oB ipQÆM; p°B p¨M; M¦B, óhB miQÈM; [m•M çB i?QM; i?ªôX

>¬K M v t2K ` - oB ipQÆM; ?„M i?"i bU H¨ +?`m m'i S+ `²B- M?QM; H¢B F?¬M; i?
M? M? `ÌB F?ÄB GQM; Zm M; çB M- H¢B M;?2 i?'v >Q¨M; S?O o¬ ."i i?'T ;B¼M; ç
w FB M +O pB i?–M- ?ŠM H¨ M M M? M? +?¦M; T?€B #BM? bo çB >²B G¢+ h?QÆM

L;?2 ç M ç¦- hB m "® u •K i?–K +QÌB H¢M?- F?¬M; +¦ iB T iK+ M;?2 M[- ç½ ?QÈ
ç MX

>„M #B i >Q¨M; S?O o¬ ."i pšM F?¬M; +¦ #m¬M; i? w MB K +? M ûT ?„M i`QM; ç–m
i`¼M; v m- +?QM? H¨ #ÎB pb HQm i`[M?B m HQÆM; i?U+- >Q¨M; S?O o¬ ."i ç M;?
i`Î p i?¨M?- çÊB F?B i¢K i?ÌB F?¬M; HQ p +?mv M HQÆM; i?ªQ- ?B M M?B M b) I
Î i`QM; K„iX

æB Î i`QM; M°B i?¨M?- hB m "® u H¢B +¦ +?9i #m²M +QÌB- F?B Î i`QM; GQM; Zm M
;B [mv M +O Gw lv M +?ûK i"M ;B i imv i +kM; F?¬M; T?ªB H¨ #ªM w- p¬ Hm"M M
M K M?•M ç'm i` M?- hB m "® u F?¬M; M;?o +kM; F?¬M; Km®M H'v ;B [mv M +O
+?mv M €T +? X L?Q p"v K¨ M¦B- +¦ H) +¦ i? +¦ çQÊ+ HÊB Q+? i¢K i?ÌB- M?QM; H¢

"BM? bo i` M +?B M i`"M iBM +?QM? H¨ i?B i ?mv i FB M i`b- K'v +€B •K KQm [m
i? /mv i`b H•m /¨BX "B i ç€K M;QÌB Gw h?ªB L;¼+ b„T T?ªB +?`m i°B- hB m "® u
H¨ H¨K i? M¨Q ç +Sm #¼M ?¼- çQÆM; M?B M w M;?o M¨v imv i ç®B F?¬M; i? çQ
ç½ #B i ``^M;- +?d +–M ?„M çQ ` w M;?o- >Q¨M; S?O o¬ ."i i'i M?B M b) T?ªM ç®

çQÌM; M;QÊ+ H¢B-i?S M?'i +¦i? +Sm çQÊ+ iQM? K¢M; +O ç€K M;QÌB Gw h?ªB
h?ªB L;¼+ M m +?¢v i?Q€i-i'i +ª i`€+? M?B K +ÁM +¦i? ç´ H M i` M M;QÌB >Q¨M
M?Q H¨ M?'i +Y HQÐM; iB MX

"'i [m€ ?¬K M v ç€M? pä K²K Î i¢B GQM; Zm M; çB M ç½ H¨K +?Q hB m "® u w i?S+
S?O o¬ ."i i` M? +?'T çQ¢i [mv M ç½ iÈB #QÈ+ M¦M; #ÄM; F?¬M; i? /`m çQÊ+X

hB m "® u ?„M p®M +kM; F?¬M; +¦+,M +Æ- M?QM; +?d #^M; K°i i`"M ;BªB p•v i`
æ¬M; æ¬-i?O p[M; >²B G¢+ ç€M? HmB ç¢B [m•M Gw J"i? B +¬M; H Q M¨v- +kM; ç
+U+ + Q i`QM; HÁM; [m•M /•M æ¬M; æ¬-?„M ?B M i¢B +?d i?m"M i? K¨ H¨K- +?d
."i-i?b i'i M?B M H¨ +¦i? ç2K æ¬M; æ¬ F?®M; +? Î i`QM; i vX

h` M? #B M ?¬K M v #'i [m€ H¨ H–M ç–m ? B M;QÌB ;B Q T?QM;-iW i?€B ç° +O o
u ?„M ?B M i¢B T?•M HQÊM; ç½ F?¬M; ;B®M; M;QÌB i?QÌM;X

"'i [m€ Km®M /B i i`W >Q¨M; S?O o¬ ."i çQÆM; M?B M +kM; F?¬M; T?ªB H¨ +?mv
M[>Q¨M; S?O o¬ ."i M¦B F?¬M; +?WM; ç½ •K i?–K ç°M; i v ç°M; +?•M ç®B pÈB ?,
T?ÁM;

L;?o iÈB ç•v hB m "® u ç½ ` iÈB ç¬M; i?¨M?-MÆB ç•v #BM? bo ç M; i?O p -Î T?
ç M; ?QÈM; p MÆB M¨v K¨ HŠM; H†M; i`¬M; M;¦M;X

J°i F?„+ M?bM i?'v hB m "® u ` F?ÄB i?¨M?-M;Q¨B i?¨M? æ¬M; æ¬ ç–m iB M H¨
T?€i b m €T HU+ K¨ ?Q M ?¬X o¬ Hm"M #BM? bo ? v /•M +?9M;-ç m ? i bS+ T?'
K¶B K°i G–M iB m iQÈM; [m•M p¨Q i?¨M? ç®B pÈB /•M +?9M; K¨ M¦B-ç m H¨ +?m
+?mv M K v K„M5

hB m "® u F?¦2 K„i ç°i M?B M +¦+?9i QÈi €iX GQ¢B iBM iQÎM; ?Q M ?¬M¨v H¨ T?€
?„M iW'K €T +?mv M b M; +SM; `„MX >„M F?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M-hB m "®
T?ªB H¨ hB m "® u M?B i?mv i t9+ ç°M; H9+ ç–m FB M[X >„M /–M /–M ç½ #B M i
ç½B pÈB ç`+? i?O F?¬M; MY T?–M i?QÆM; t¦i-F?B ` i v M?'i ç`M? H¨ T?ªB iQ¨
T?¦M; ?Ä -K„i i?'v p¬b® ç¢Q T?d F m F?¦+ i?ªK i?B i-hB m "® u F?B ç¦+kM; F?
ç°M; M¨Q-+?d +ªK i?'v ç¦H¨ K°i ?¨M? ç°M; [m€ bS+ i–K i?QÌM;X

L?QM; F?B M;?2 çQÊ+ /•M +?9M; ?Q M ?¬-?„M `®i +m°+ ç½ +¦t9+ ç°M;X .•M +?
+?Q hB m "® u +ªK ç°M;-i?b hB m "® u +kM; ç½ H¨K +?Q /•M +?9M; #BM? bo +ªK
Qi-M¶ HU+ H¢B `'i M?B mX E?B KÈB iÈB æ¬M; æ¬-`'i M?B m +?mv M ?„M +kM;
i v-M?QM; ;BÌ F?„+ M¨v i`QM; HÁM; +kM; ç½ +¦/kM; F?Q +MM; HÁM; iBMX

hB m "® u ?QÈM; iÈB #BM? bo M¦B p HÌB ?S +O oB i pQÆM;-#BM? bo ?B M M
T?¦#BM? bo ç2K [m M i¨B çQ ç M M?¨ +O >¨M G M; iQÈM;X "ªM i?•M +kM; çB
+¨M; F?¬M; M;WM; +¦/•M +?9M; H†M; v M iÈB ?ÄB i?,K-F?¬M; #B i hB m "® u p
L?QM; F?B M;?2 çQÊ+ #BM? bo ;BªB i?Q+?-H¨ pb G M; iQÈM; ?° p >²B G¢+ h?Q
/•M +?9M; ç m ;B M?"T p¨Q-iU M?B M +kM; i`–K K†+ M?Q p"vX

hB m "® u i`U+ iB T çB i`QÈ+-T?Q b m +?"K `½B iK i"T /ÁM; M;QÌB M?Q MQÈ+ i?
+O >¨M *?'M-hB m "® u ç–m iB M H¨ M;¢+ M?B M-b m ç¦H¨ +?'M ç°M;-`²B MQÈ
+?ªv tm¬B tm®M;X

h`QM; M?¨ >¨M *?'M F?¬M; #B i iW F?B M¨Q-ç½ iU T?€i iK i"T p¬b® /•M +?9M;-M
M€i-M?QM; ?B M M v ç½ T?O ç–v ?Q Kšm çÆM K¨m i`„M;X

"¶M; M?B M M?bM [m -M?¨ +O >¨M *?'M ç½ #B M i?¨M? K°i #B M ?Q X

>Q Kšm çÆM MÎ-M;QÌB H¢B F?¬M; +ÁM-+?d H¨ KMB i?ÆK +O ?Q Kšm çÆM pš
?¦i?¨M? M?[M; ;B¼i MQÈ+ K„i i`QM; bm®i ç¼M; i` M F?¦2 K„i +O K¶B M;QÌB

jk8X *?QÆM; jk8, >[m *–m

hB m "® u F?B [m v p T?O iQÈM; [m•M- pšM F?¦ +¦ i? €i +? bU FQ+? ç°M; i`QM;

E?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q T?€i ç°M;- /•M +?9M; iU T?€i çB iÈB M?¨ >¨M *?'M- K M; i?
ç2K M?¨ >¨M *?'M i` M; ?Q¨M; i?¨M? K°i i? ;BÈB ?Q X E?¬M; B ?B m i`B m- /•M
[m v M ` T?–M HQÆM; i?U+ Qi ÄB i` M i v- Î i`QM; çbM? pB M H9 ç½ +?'i ç®M; M

æ¬M; æ¬ +?Q iWM; +¦ G M; iQÈM; M¨Q çQÊ+ iQÈM; [m•M iU KbM? ç M çÐ [m M-
F?¬M; ?ÊT- M?QM; hB m "® u ç½ H¨K X

æ¬M; æ¬ +?Q iWM; +¦ G M; iQÈM; M¨Q +? i K¨ ;•v +?'M ç°M; +ª æ¬M; æ¬- i`QÈ
M?QM; >¨M *?'M ç½ H¨K çQÊ+X

h`QÈ+ M v +kM; F?¬M; +¦ B +?Q iWM; M´B iB M; K¨ çQÊ+ M;QÌB F?€+ iB M çQ ç
/•M çQ çB- M?QM; /•M +?9M; æ¬M; æ¬ ç½ H¨K5

hB m "® u +'T +?Q /•M +?9M; æ¬M; æ¬ K°i F€iQ+?- K°i MB K ?v p¼M;X .•M +?9M
hB m "® u bU +?•M i?¨M?- i`,K T?–M +ªK ç°M;X E?B /B bQÆM; UpÊ ;¦ V +O >¨M
M„K i v ? B çS +QM M?Ä çB ` - i'i +ª K¼B M;QÌB ç m F?¬M; i? M?`M çQÊ+ K¨ ç n

.B bQÆM; +O >¨M *?'M +?d M¦B çQÊ+ K°i +•m- +kM; ç½ F?¦+ F?¬M; i?¨M? iB M;-
i¢ ÆM iQÈM; [m•M5 J¼B M;QÌB F?¦2 K„i ç m QÈi- i`QM; v i ?–m M;? M M; MX

J°i F?„+ M¼ i'i +ª K¼B M;QÌB ç m +ªK ;B€+ çQÊ+- +¦ iQÈM; [m•M M?Q p"v- +¦ i?O
M?Q p"vX E?¬M; +¦ p'M ç F?¦ F?,M ;b K¨ F?¬M; i? pQÊi [m X

hB m "® u F?B [m v p T?O ç i`QM; HÁM; +kM; M;?o M?Q p"vX

æ¬M; æ¬ ?B M i¢B +¦ ;–M ? B KQÆB p¢M [m M #BM?- M?QM; H¢B Qi M?'i +¦ ?Æ
+?WM; M¨v /•M +?9M; OM; ?°- +?9i #BM? K½ +O >Q¨M; S?O o¬ ."i bQ ` +kM; F?-

JÈB ?ÆB +?9i i¢K M;?d i`QM; +?®+ H€i- "B M "S+ ç½ çQ +?Q hB m "® u # ®M; i`
u i?•M ç M; Î i¢B æ¬M; æ¬- M?QM; iBM iS+ pšM iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; i`mv

h`QM; i?B M ?¢- M m #¨M p i? HU+ iBM iS+ HBM? i?¬M;- ?„M H¨ ç M?'iX *¦ H)
M?•M K¢+? i?˜K i?'m +U+ F€ b•m- M?QM; K¢M; HQÈB iBM iS+ +O ?„M ?B M i¢B ç
L;mv MX

Gw .QÊ+ aQ iW F?B ç–m M?"T p¨Q ?„M- +kM; +?Q iWM; çbM? +?d HQ¢B +¬M; pB

E?B KÎ®M; i`9+ i?S M?'i- hB m "® u i`QM; K„i +¦ w +QÌB- iBM? i?–M ?ÆB `mM; H
i?S ? B- hB m "® u b„+ K†i ?ÆB +¦ +?9i #m²M #½X "B M "S+ +€+? ?„M F?€ t - M?b

°7"=Ð7 ða ±Àrð iV 3 à% ° ° i a ³0 NQ¢R°Ð`M¦B çQ30?- Ð `?

Gw h?ªB L;¼+ M?bM hB m "® u çSM; Î i`QÈ+ +Y T?ÁM; ?²B H•m- `®i +m°+ M¦B,
+¦ i? ;B i hB m iQÈM; [m•M b Q\ô E?¬M; çÊB hB m "® u i`ª HÌB- Gw h?ªB L;¼+ i
[m•M- F?¬M; #B i +¦ i? ç +?Q i p¨Q T?ÁM; K°i H9+ F?¬M;\ô

hB m "® u ç°i M?B M H¢B M;?2 K°i •K i? M? p M; H M Î i` M M¦+ M?¨- •K i?–K + m
b Q H¢B M€Q M?B i M?Q i? \ "'i [m€ ?„M i¨B + Q ; M HÈM- +kM; ?Q¨M iQ¨M F?¬M
M- H¨K ` K°i i?O i? tBM KÌBX

Gw h?ªB L;¼+ +¦ +?9i /Q /U- `®i +m°+ çB p¨Q T?ÁM;- M?bM i?'v hB m "® u ç¦M; +
+€B ;? i`®M; K¨ M;²B tm®M;X

hB m "® u i?'v M¨M; ibK ç M- i?"i ` ç½ `ä `¨M; /KM; w +O M¨M;- Gw ;B ;†T M¢M-

hMv w M;²B tm®M; # M +¢M? ;BQÌM;- hB m "® u #B i `ä M?QM; pšM ?ÄB, óE?¬M; #
F?mv pB M; i?,K- H¨ +¦ +?mv M ;b\ô L;?2 çQÊ+ hB m "® u M?'M K¢M? ? B +?[ç
+¦ +?9i çÄ K†i- i?Q€M; [m M;?B K K†i M¦B, óhB m iQÈM; [m•M- i?"i ` F?¬M; /€
pB + Km®M M?ÌôX

hB m "®u MÎ MK +QÌB-óh +¦ i¨B +¦ çS ;b K¨ +¦ i? i`Ê ;B9T h?ªB L;¼+ +¬ MQÆM
MQÆM; H¢B iBM iQÎM; €+ #€ >²B L?¢M bÆM +kM; b) T?€i i?B M i•K\ô

Gw h?ªB L;¼+ M;?2 çQÊ+ hB m "® u M?„+ H¢B +?mv M tQ - K†i H¢B +¦ +?9i çÄ H
?ÆB /¨B- óhB m iQÈM; [m•M i`QÈ+ FB H¨ h?ªB L;¼+ F?¬M; `¨M? i? bU- M m +¦
ç¢B M?•M M;QÌB ç¢B HQÊM; K¨ i? i?S +?Q h?ªB L;¼+5 h?"i ` hB m iQÈM; [m•M
+¦ # Q H•mX L?QM; M?QK; ?B M i¢B M;QÌB M¨Q M?„+ iÈB hB m iQÈM; [m•M- i?b
+€B i? ?¨Q FB i- M? ?MM; p¬ ç`+?5 h?ªB L;¼+ `®i +m°+ +kM; #B i- M;QÌB M?Q
HÈM- M;?o #¢+ p•M i?B M- çQÆM; M?B M +kM; F?¬M; #` ç2K K°i b® +?mv M M?A

hB m "® u i?Î /¨B M¦B, óh F?¬M; H¨ M? ?MM; ?¨Q FB i ;b- i +?d #B i H¨- H ?¢ +
h?ªB L;¼+ +¬ MQÆM; ?¦ i?•M ç¢B M?¢M iW M¦+ M?¨ # v ç M- +kM; F?¬M; #B i +Á
Î i` M M¦+ M?¨ +?Ì b Q\ *kM; KQM; h?ªB L;¼+ +¬ MQÆM; M¦M; +?Q M;„M ;¼M- +?
H–KôX

Gw h?ªB L;¼+ b„+ K†i F?) #B M- F?¬M; M?`M çQÊ+ M;˜M; ç–m HB + M?bM p T?Q
F?¬M; i? M pÈB HQÆM; i•KôX

hB m "® u i?ªM M?B M M¦B, óL?QM; i H¢B ?ÄB HÁM; +¦ i? MôX

Gw h?ªB L;¼+ M;¢+ M?B M- óE?¬M; #B i hB m iQÈM; [m•M HÌB 'v ;BªB i?Q+? i?

hB m "® u M;?B K K†i M¦B, óh?"i F?¬M; /€K ç'm /B K- H9+ i`QÈ+ Î i¢B GQM; Zm
+?O i`QÆM; Km®M ç2K Gw ;B ?¢ M;K+ô L?bM i?'v Gw h?ªB L;¼+ b„+ K†i F?) #B M
HB i M¦B, óG M? i¬M çQ+? t€+ +¦ KK+ çQ+? i¢Q T?ªM- i M m i?•M H¨ æ¢B hMv >[m
i'i T?ªB i?2Q +¬M; K¨ +?'T T?€T- [mª [mv i b) F?¬M; ç2K +?mv M `B M; iQ p¨QôX

Gw h?ªB L;¼+ M?bM hB m "® u ;B®M; M?Q M?bM [m€B p"i p"v- K°i H9+ H•m KÈB M
i'i M?B M +¦ HÌB F?¦ M¦B ` ôX

hB m "® u i?Î /¨B- H˜K #˜K M¦B, óS?K M[i?"i bU H¨ ç°M; p"i F€ [m€B- F?B M?bM
M;QÆB +?QM? H¨ €+ #€X *ÁM F?B M?bM M;QÆB i?m"M K„i- €+ #€ +kM; #B M i?¨M

Gw h?ªB L;¼+ +?"K `½B çSM; H M- i`U+ iB T çB iÈBX hB m "® u F?¬M; F?ÄB ?Ä
Km®M H¨K ;b\ô Gw h?ªB L;¼+ çB iÈB i`QÈ+ K†i hB m "® u- #'i M;Ì H¢B [m€ tm®M;
ç½ +¦ ç„+ i°B M?B m +?¶- ?¬K M v iÈB ç•v +?QM? H¨ tBM i?dM? i°B- +kM; KQM;
KQÆB i F?˜m iQM? K¢M; +O Gw ;B i¢B æ¬M; æ¬ K¨ ` i v +Sm ;B9T- M m M?Q h
iQM? K¢M; +O Gw ;B - h?ªB L;¼+ b) ç€T SM; #'i +S v m +–m ;bôX

óæ€T SM; #'i +S v m +–m ;b\ô hB m "® u i` M tm®M; /QÈB ç€M? ;B€ Gw h?ªB L;¼+

Gw h?ªB L;¼+ b„+ K†i çÄ H M- M?QM; H¢B +?"K `½B ;"i ç–mX

hB m "® u ç°i M?B M MÎ MK +QÌB- i`U+ iB T çB iÈB i`QÈ+ +Y - KÎ +Y T?ÁM; ` - ó

Gw h?ªB L;¼+ K°i F?„+ M¼ b„+ K†i iW ?²M; b M; i`„M;- €M? i`,M; i¨ i¨ +?B m tm®
M¨M; i`¨M ç–v p i? HQÆM;X

óhB m iQÈM; [m•M ô

ó" +?[Gw h?ªB L;¼+ Î i`QM; K„i hB m "® u- F?¬M; iQM? H¨ ;b- +kM; KQM; +¬ +?
hB m "® u i?–M b„+ ?Ì ?[M;- óE?B Î i¢B h?€B L;mv M- M m M?Q h?ªB L;¼+ +¬ MQ
i?b +kM; pšM +ÁM çQÌM; b®M;- M?QM; +?Q iÈB ?¬K M v- ç½ +?"KôX

>„M H¨K K°i ç°M; i€+ tBM KÌB- Gw h?ªB L;¼+ +„M +?†i ? B K¬B- #¶M; M?B M çS
+kM; F?¬M; [m v ç–m H¢BX hB m "® u H9+ M¨v KÈB i? M M? K°i iB M;- H˜K #˜K
+?'T M?"M çQÊ+5ô

Gw h?ªB L;¼+ H Q ` F?ÄB T?O iQÈM; [m•M- +¦ #BM? bo M?bM i?'v T?QÆM; ?QÈ
+O iQÈM; [m•M- i`QM; H9+ M?'i i?ÌB +kM; F?¬M; /€K M;,M i`ÎX a m F?B +?¢v `
h?ªB L;¼+ i`QM; HÁM; KÌ K`i- F?¬M; #B i H¨K M?Q i? M¨Q +?Q T?ªB- i`QM; HÁM
F?¬M; çQÊ+- ç°i M?B M M;WM; #QÈ+- H¢M? HMM; M¦B, óG,M ` ç•vôX

*ª F?m T?® v M ioM?- K°i #¦M; M;QÌB H M i`¨M iÈBX a¨B h?B m i` M K†i i`¨M ç–v
+?9M; i +€+ M;QÌB ô

ó*?9M; i +€B ;b- +€+ M;QÌB +€B ;b\ô Gw h?ªB L;¼+ MÎ MK +QÌB H¢M?- ó>¬K M v
+O hB m "® u- +¦ T?ªB +ªK i?'v `'i #'i K½M ? v F?¬M;\ô

a¨B h?B m M„K +?†i M„K i v- óh?ªB L;¼+- i F?¬M; T?ªB +¦ w iS M¨vôX

óo"v M;QÆB +¦ w iS ;b\ô Gw h?ªB L;¼+ H¢M? HMM; M¦B, óo"v M;QÆB K°i çQ¢M
Km®M H¨K +€B ;b\ô

a¨B h?B m i?®M; F?´ M¦B, óh?ªB L;¼+- +?9M; i F?¬M; +–M çB +–m hB m "® u- i

óh i`QM; b¢+? ? v F?¬M; +kM; F?¬M; +–M M;QÆB iÈB ç€M? ;B€- i F?¬M; +–m hB
+Sm K¢M;\ô Gw h?ªB L;¼+ ;B¼M; +,K ?"M M¦B, óa¨B h?B mX h +?d ?ÄB M;QÆ
F?˜m Gw ;B p¨Q +?¶ p¢M FB T #'i T?K+ +¦ T?ªB H¨ M;QÆB ? v F?¬M;\ô

a¨B h?B m bÊ ;B"i KbM?- i?'i ?²M H¢+ T?€+? K¨ HmB p T?Q b m ? B #QÈ+- óE
M¨M; ?½v M;?2 i M¦B5ô

óh ?"M M;QÆB +ª çÌB5ô Gw h?ªB L;¼+ HQm H¢B K°i +•m M¦B- `²B tQ v M;QÌB H
+m®B T?®- a¨B h?B m bYM; b®i +?®+ H€i- `²B p°B p¨M; çm´B i?2Q- + Q ;B¼M; ?-

J¨M ç K M?Q MQÈ+- /QÈB €M? i`,M; b€M; t M? FûQ ` ? B +€B #¦M; •K m- +¨M; çB

jkeX *?QÆM; jke, .mv M J°+ *–m L;Q UH2Q *•v "„i *€V

hB m "® u i`¬M; i?'v Gw h?ªB L;¼+ çB t - M?QM; +kM; F?¬M; +¦ H"T iS+ [m v p T

L?„K K„i i`QM; +?®+ H€i- ç°i M?B M [m v ç–m ?QÈM; p i`QM; ç¢B i?K i`QM; pB M
;B¼M; ?ÄB- ó•M +ÆK i`„M;- H¨ +¬\ô

L[iY €Q ç2M iW b m ;®+ +•v çB ` - i`QM; K„i bU FBM? M;¢+ +?Êi H¦2 [m - óhB m
?¨Q FB i- M? ?MM; p¬ ç`+?5ô

hB m "® u +¦ +?9i +QÌB F?´- i?–K M;?o KbM? K†+ /M M;?2 ` i` M M¦+ M?¨ +ÁM +¦ H
H¨ a¨B h?B m- M?QM; F?¬M; +¦ +ªK i?'v M[iY €Q ç2M +kM; ç½ iÈB MÆB M¨vX L m
L;¼+ çB ` i?b i•K bBM? +ªM? ;B€+- i?b ?„M +kM; F?¬M; #B i M[iY €Q ç2M iW F?B
+O ?„MX æQÆM; M?B M M[iY €Q ç2M M¦B p"v ç½ ç M iW bÈK- #'i [m€ +kM; M¦B
M? ?MM; p¬ ç`+? K¨ Gw h?ªB L;¼+ ç½ iWM; M¦B [m X

h`QM; HÁM; +¦ +?9i #m²M +QÌB- hB m "® u ç°i M?B M ?ÄB, ó•M +ÆK i`„M;- +¬ +¦ #
F?¬M;\ô

L[iY €Q ç2M F?¬M; +?9i ;ÊM b¦M;- +?d² K°i iB M;X

hB m "® u KdK +QÌB M¦B, óh`QÈ+ ç•v +MM; M¦B +?mv M pÈB +¬- i?"i bU +ªK ;B€
F?¬M; FûK H¨ # Q M?B mX >B M i¢B F?9+ ;¶ Qi M?B m ç½ +¦ +?9i +ªK ibM?- H¢
M;QÌB F?€+ôX

óh iW F?B tm'i bQ iÈB M v- ;†T [m p¬ b® + Q i?O ô L[iY €Q ç2M ç°i M?B M M¦BX

hB m "® u ;"i ç–m- óL;QÌB p®M [m–M T?•M- p"i p®M HQ¢B iK- +¬ H¨ + Q i?O- # M
+?ŠM; +¦ ;b H¢- +kM; M?Q +QM FB M ?¬B +?d iQÎM; `^M; i`QM; ç²M; HQ¢B HU+ H
F?¬M; #B i i?QÆM; QM; +¦ i? # v + Q # Q M?B môX

L[iY €Q ç2M F?¦ ?B m M¦B, óL;QÆB Km®M M¦B +€B ;b\ô

hB m "® u KdK +QÌB M¦B, óh Km®M M¦B +?QM? H¨- i`QÈ+ F?B +?Q i"T pä- i iQÎM
M?Q H¨ M´B iB M;X L?QM; pä ?¼+ +¬M; T?m +¨M; +¦ iB M #°- H¢B +¨M; +¦ i? T?€
M;²B ç€v ;B M;- +?d H¨ K°i ?¢i +€i ;B[#B M F?ÆBX h +?d H¨ ç M; bmv M;?o- +¦
+¬ i?b bQ T?K T?ªB b•m F?¬M; HQÌM; çQÊ+ iÈB KS+ M¨Q5ô

L[iY €Q ç2M +¬ çÆM çSM; /QÈB i¨M; +•v- M;˜M; ç–m M?bM M;•M +•m Î T?Q +?•M
M?Q iÆ HK - # Q T?O [m M? i?•M M¨M;- M´B H M K°i i–M; bQÆM; F?¦B M? M? - I

óh +?d #B i H¨- Î i` M çÌB M¨v- `'i M?B m p'M ç F?¦ F?¬M; i? +?d /MM; pä +¬M;
ç2M ;B¼M; çB m +kM; +¦ +?9i KÌªQ- óoQ /K M?Q M¦B i F ç`+? +O M;QÆB ?B M
b€i ?„M +¦ i? ;BªB [mv i p'M ç b Q\ô L[iY €Q ç2M F?¬M; çÊB hB m "® u i`ª HÌB
M?B M H¨ F?¬M; i? - M m M?Q +¦ i? ;BªB [mv i M?Q p"v K¨ M¦B- i ?Q¨M iQ¨M +¦ i
;B i .QÆM; ZmªM; F?¬M; / /¨M;- M?QM; Km®M ;B i >Q¨M; S?O o¬ ."i H¢B `'i çÆM
M?B M F?¬M; Km®M H¨K M?Q p"v5 "ÎB pb M;QÆB ç®B K†i +?QM? H¨ HU+ HQÊM;
HU+ HQÊM;OM; ?° M;QÆBX G9+ M¨v ?¢ b€i i?O- ?B M H° pä +¬M;- Î i`QM; K„i M;
+?d H¨ K°i pk T?m i?¬ K½M;- K¨ F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB SM; +Y Hw iQÎM; +O +€+ K

hB m "® u i`–K K†+ tm®M;- K°i ?²B H•m KÈB M¦B, óh pšM M;?o `^M; +¬ #'i [m€
F?¬M; M;Ì +¬ bmv M;?o bQ pÈB bQ pÈB B F?€+ ç m ?ÆM M?B môX

L[iY €Q ç2M i?ªM M?B M M¦B, óh ?B M i¢B M;Q¢B i`W i"T FB K ` - i?ÌB ;B M +
M;QÆBôX

hB m "® u +?d +¦ i? pm®i pm®i KkB- óamv M;?o p i \ h?"i ` i F?¬M; +¦ M?Q +¬

óh ç M; +•M M?„+ bU T?S+ i¢T +O M;QÆB K¨ F?¬M; T?ªB +ªK ibM?ô L[iY €Q ç2
F?¬M; +?9i +?2 +?2 ç"v ç"vX

hB m "® u i?Î T?¨Q K°i ?ÆB M¦B, óæ K M v €M? i`,M; i?"i H¨ i`ÁM +¬ M¦B F?¬M;
FB K T?€T +kM; +¦ i? bmv M;?o `ä `¨M;- `'i M?B m +?mv M +?d +–M bmv M;?o +•M
bQ pÈB M;QÌB F?€+ b) b•m ?ÆMX GQ¢B +?mv M M¨v- #'i [m€ H¨ Km®M H¨K ? v F?

L[iY €Q ç2M F?¬M; ç w iÈB M;¬M M;[+O ?„M M?Q H¼i p¨Q i`QM; bQÆM; KM- ?Q
?„M- óE?¬M; #B i H¨ i`ÌB bBM?- ? v H¨ ?Q¨M +ªM? i¢Q M M- #ªM i?•M M;QÆB ç½
PDF ŠQ YA•lb&d ŠPD +Đ 0€
M?B M;QÆB +?d +¬M ?QÈM; iÈB #¼M ?¼ #B m /B M HQ¢B i?B M T?9 M¨v H¨ çQÊ+

G¬ H½Q h K iBM? i?–M `mM; H M M¦B, óæQÊ+5ô

h`QÌM; h¬M >^M; M `ÌB T?O iQÈM; [m•M- i` M çQÌM; +kM; F?¬M; i`b ?Q½M- i`U+ i
h¬MX h`QM; bªM? b M; M;²B ? B M;QÌB- K°i M;QÌB M;¼+ i?K H•K T?QM;- +MM;
T?–M ;B®M; M? m- +?d H¨ im´B +ÁM i` ?ÆM M?B m- M;QÌB +ÁM H¢B +kM; im'M H
F?¬M; M?Ä- M?QM; M;QÊ+ H¢B bQ pÈB h`QÌM; h¬M >^M; M +ÁM ?ÆM p¨B T?–M
*?d H¨ M;QÌB M¨v ? B ?¨M; H¬M; K¨v M?Qm H¢B- i`QM; K„i Hm¬M H°` p #m²M #¹

L?bM i?'v h`QÌM; h¬M >^M; M [m v p - M;QÌB HÈM im´B FB ?ÄB, ó>^M; M- +?mv

ó*?d M?bM i?–M b„+ M? M?¨M; +O L?`+ - ç½ #B i+?mv M M¨v ?ŠM H¨ F?¬M; FûK
M¦BX

h`QÌM; h¬M >^M; M ç®B pÈB M;QÌB HÈM im´B +mM; FQM? i?B H - óh?9+ T?K- +?
ç2K H p"i +'T +?Q hB m "® uX "'i [m€ +?9M; i i¢B b Q H¢B F?¬M; M¦B `ä w ç² ç M

L;QÌB HÈM im´B F?) i?Î /¨B, ó*?9M; i +–M ;b M¦B `ä w ç² ç M\ hB m "® u M¨v T?B
M[+MM; æQÌM; [m®+ +¬M; [m M? pB /B m- ?„M +MM; h? .•M [m M? +kM; i®i-
ç² ç M +O +?9M; i X æ½ M?Q p"v- +?9M; i +–M ;b T?ªB H¨K çB m i?W i?½B\ >„
+?9M; i - +?9M; i ç2K H p"i i†M; [m - +?d ?v p¼M; p¨Q i?ÌB çB K K'm +?®i ?„M +
bU pB + H¨ i®i `²BôX

óL?QM; hB m "® u +U imv i h?ªB L;¼+ ?ÆM M[i¢B i`B m çQÌM; ç½ ç M;?` oB i
i"M ;B i imv iX G9+ ç¦ Î i¢B GQM; Zm M; çB M K¼B M;QÌB ç m M;?2 `ä `¨M;X *?€
p`- b) HU +?¼M F?¬M; iW i?O çQ¢Mô h`QÌM; h¬M >^M; M M¦BX

L;QÌB HÈM im´B H„+ ç–m M¦B, ó*¦ ç¬B F?B +U imv i #'i [m€ +?d H¨ H'v HMB ç iE
K½M;- #'i [m€ M¨M; i +kM; H¨ [m€ KS+ M¦M; HÁM;- [m M i•K b) #` HQ¢M- H9+ M
M?Q ?¬K M vX S?ªB #B i `^M; hB m "® u H¨K H¨ ç m M?bM i?2Q ç¢B +m°+- ?„M +
[m€ MY H¨ #B i >Q¨M; S?O o¬ ."i +?„+ +?„M b) T?ªM ç®B- M;QÊ+ H¢B H¨ i¢K i?ÌE

h`QÌM; h¬M >^M; M + m K¨v M¦B, ó>„M i?"i bU +¦ i•K +Æ M?Q p"v b Q\ô

L;QÌB +ÁM i` +QÌB M¦B, óL?` + - ?mvM? +?È +¦ t2K M? hB m "® u- ?mvM? T?ªB #
hB m "® u i? M? / M? H M + Q +kM; F?¬M; T?ªB H¨ F?¬M; +¦ M;mv M M?•M- ?¬K
?„M F i [mª ç m H¨ i? HQÆM;X h? .•M M¦B pÈB ç - p¢M H–M +?È ç°M; p¨Q M;?`+
?mvM? i†M; H +kM; F?¬M; +¦ w F?€+- #'i [m€ H¨ Km®M i? ?B M FQM? w +O +?9M
i?m"M iB MX *?d +–M hB m "® u ç®B pÈB +?mv M M¨v F?¬M; M;?2 F?¬M; ?ÄB- +?
æ¬ +kM; +¦ i€K T?–M M„K +?„+ôX

L;QÌB +ÁM i` ;¼B h`QÌM; h¬M >^M; M H¨ L?` + - ?B M M?B M +?QM? H¨ h`QÌM;
+O h`QÌM; h¬M h?`M?X

L;QÌB HÈM im´B ;"i ç–m- óo¬ E} M¦B K°i +?9i +kM; F?¬M; b B- i?"i ` hB m "® u +k
i?B M ?¢ ç¢B HQ¢M- i? HU+ ç T?•M- æQÌM; [m®+ +¬M; +MM; ?„M i¢K i?ÌB HB M
+¦ HÊBX *?mv M M¨v H¨ ?„M i?m"M i v ç˜v i?mv M- M?"M H'v •M çS+- i i†M; H +
*?9M; i F?¬M; +¦ H° `ä HÁM; /¢- /mv i`b [m M? pB /B m M¨v H¨ i®i `²BX >¬K M v
Gw ;B - >Q¨M; S?O o¬ ."i pb çª FQ+? hB m "® u- M;QÊ+ H¢B b) iQÆM; i`Ê +?9M; i
+?d +–M çª i?¬M; [m M? pÈB >Q¨M; S?O o¬ ."i- çQ Gw ;B ` F?ÄB æ¬M; æ¬ im
L;¼+ F?¬M; `ä ªQ /B m i`QM; ç¦- +?d iQÎM; `^M; hB m "® u M,M; HU+ M;"T i`ÌB- /Q
çQÊ+ çB +–m hB m "® u iQÆM; i`Ê- +kM; +?d H¨ /mv M K°+ +–m M;Q UH2Q +•v #„
bÈK Î i¢B i`B m çbM? iÄ `ä H"T i`QÌM;- i?b H¨K i? M¨Q K¨ b) pb M¨M; K¨ H¨K M;Q
L;¼+ iU H¨K iU +?`m K¨ i?¬BôX

h`QÌM; h¬M >^M; M +?Êi ?B m M¦B, óh?b ` H¨ i? ôX

h`QÌM; h¬M o¬ E} H¢B ?ÄB, óh?9+ T?K- ?¬K M v i?B M ?¢ i? HU+ ç T?•M- M?Q
H'v Zm M h`mM;- hQÆM; .QÆM;- >¨ "„+- ç¬M; M K H¨K i`¼M;X Gw J"i i?•M Î +?¶ iS
ç–m p¨Q iY H°- hB m "® u i`QÈ+ +?B K hQÆM; .QÆM;- ?¬K M v H¢B KQm ç² æ¬M;

h?QÆM; HmB Gw J”i H¢B +¨M; /QÆM; / M? i?B M ?¢- ?„M [mª i?”i H¨ i`Î M;¢B HÈ
p¨Q H’v h`mM; L;mv M F?¬M; #B i æQÌM; +¬M; +¦ i? /B m F ;b ç ç®B T?¦ pÈB ?

L;QÌB HÈM im´B i? M M? M¦B, óo¬ E}- ?¬K M v F?¬M; #B i +?mv M M;¨v K B- H9
+€+ i? HU+ i`QM; i?B M ?¢ ?B M M v Km®M iÄ b€M;- F?¬M; T?ªB K’v M,K i?b F’
T?•M T?•M ?ÊT ?ÊT- #’i [m€ +?d H¨ M;„M M;OB- +?9M; i ?¬K M v +?d çB K ;B M;
+kM; F?¬M; #B i- +–M ;b T?ªB bmv M;?o +?Q M?B m\ô >„M KÈB pW `²B T?•M iQ
M;QÌB +¦ +?9i i?¬M; KBM?- M?QM; +kM; ç½ +¦ +?9i ?SM; i?9 `½ `ÌBX

> B ?mvM? ç h`QÌM; h¬M o¬ E} HB + K„i M?bM M? m K°i +€B- ç²M; i? M? ?ÄB- ó
?B M i¢B +¦ ;b T?•M T?¦\ô

L;QÌB HÈM im´B i`–K M;•K i`QM; +?®+ H€i- ó>^M; M- o¬ E}- i F?¬M; iB M H° /B
#` ?”m H çB iÈB T?O ç >Q¨M; S?O o¬ .”i- /MM; HÌB mv M +?v M T?•M iQ+? HÊ
>Q¨M; S?O o¬ .”i +kM; F?¬M; F?¦X oB + M¨v T?ªB H¨K bÈK F?¬M; M M i`b ?Q½M-

> B ?mvM? ç F?QK M;QÌB HmB ` - M;QÌB HÈM im´B H¢B pšM M;²B Î i` M ;? - M?b
iB M;- ç–v p #m²M p½ F?9+ +?B i- p T?B M Km°M i`QM; K„i +¨M; ç”K

hB m "® u imv M¦B H¨ `ÌB T?O iQÈM; [m•M K°i +?9i- M?QM; H¢B +MM; G¬ H½Q h K
#BM? iQÈM; i`QM; M?¨ i`QÈ+- K’v M;¨v M v M;QÌB +O i`B m çbM? i†M; H F?¬M
+?mv M ç´B i?¨M? iB M- i v i`€B i?m p¨Q- i v T?ªB H¢B i†M; ` - ;B [mv M +O +€
p¬ +MM; +ªK FQ+?X

æÊB ç M #m´B i`Q - hB m "® u H9+ M¨v KÈB /šM ? B ?mvM? ç +?m˜M #` /MM; #[
#bM? i?QÌM;- H¢B i”M HU+ ?¢ i?’T- ç°B Kk / - i?”i ` +kM; Qi M;QÌB M?”M ` X

h?¬M; oB M i?` +€+? +?¶ #¼M ?¼ F?¬M; t - hB m "® u +?m˜M #` /šM ? B ?mvM?
i?b ç½ i?’v Î +QM T?® ç®B /B M +?¢v iÈB ? B +QM M;U + Q HÈM- ? B M;QÌB M;²B
hB m "® u M?”M #B i K°i M;QÌB H¨ h`QÌM; h¬M >^M; M- H„+ KbM? Mû b M; K°i # M
+¦ p ç M; p°B p½- +kM; F?¬M; +¦ HQm w iÈB hB m "® uX

óL;QÌB Qi im´B ?ÆM i` M M;U FB H¨ B\ô hB m "® u i?m”M KB M; ?ÄBX

G¬ H½Q h K +?d M?bM [m ç½ M?”M ` - óæ¦ H¨ h`QÌM; h¬M o¬ E}- hB m H½Q æ¢B
H¨K +€B ;b\ô

hB m "® u +QÌB +QÌB- óZ9 MY H¨ çB i†M; H - h`QÌM; h¬M ?mvM? ç [mª M?B M /

G¬ H½Q h K +?d iQÎM; `^M; / M? #’i ?Q i`mv M H¨ M¦B iQÈM; K¢Q- H¢B +QÌB M¦B,
H¢B i?B m çB bU +SM; +ÄB +O hB m H½Q ç¢B- i M m H¨ T?K M[- F?ŠM; ç`M? H
F?¬M; T?ªB ;ª +?Q HQ¢B +¬M; iY FB ç•môX

G½Q L;k Î K°i # M +QÌB M¦B, óL;QÆB M m H¨ T?K M[- i +?d bÊ hB m H½Q æ¢B b

" M;QÌB ç m +QÌB- hB m "® u #B i G¬ H½Q h K ?B m H–K- +kM; F?¬M; ;BªB i?Q+
#QÈ+- ç°i M?B M +¦ K°i M;QÌB K†i ç2M p°B p½ çB M; M; [m - i?B m +?9i M[çKM
L;k H„+ KbM? i`€M? i?Q€i [m€i, ó*˜M i?”M K°i +?9iôX

L;QÌB M¼ [m v ç–m H¢B M?bM- ?ÆB M;¢+ M?B M- +’i ;B¼M; ’K €+? M¦B, ósBM H°

>„M b m F?B M¦B tBM H¶B tQM;- i?b p°B p½ `ÌB çB- G¬ H½Q h K ?ÄB- óG½Q L;k-
i†+ ç„+ i?Oô G½Q L;k H„+ ç–m- ó>„M F?¬M; T?ªB iB m i†+- +kM; +?d H¨ p¬ i•K K¨
[m M?bM i?’v hB m "® u [m v ç–m M?bM p T?Q #¦M; HQM; +O M;QÌB M¼- €M?
?ÄB, óhB m H½Q æ¢B- M;QÌB M¨v +¦ p’M ç b Q\ô

hB m "® u ç°i M?B M M;?o ç M +€B ;b- i?’i i? M? M¦B, óa Q H¢B H¨ ?„M\ >„M b Q

óhB m H½Q æ¢B M;QÌB M?”M ` M;QÌB M¨v b Q\ô G¬ H½Q h K FBM? M;¢+ M¦BX

hB m "® u i`–K M;•K M¦B, óh pšM +ªK i?'v ?„M ;B®M; K°i M;QÌB- ?„M i¢B b Q H¢
L;k- M;QÆB çB i?2Q M;QÌB FB - t2K ?„M H¨K +€B ;b- i` `ä +?¶Î +O ?„M- H"T iS
i?"M i"M HU+ çWM; ç +?Q M;QÌB M¼ T?€i ?B M M;QÆB ç M; i?2Q /äBôX

G½Q L;k SM; iB M;- M? M? +?•M `ÌB çB- G¬ H½Q h K + m K¨v Km®M ?ÄB- `²B H¢B
M;•K M¦B, óG½Q h K- M;QÆB +?ŠM; H) F?¬M; +ªK i?'v M;QÌB M¼ ``i [m2M i?m°+
ç2M K†i\ô

G¬ H½Q h K i`–K M;•K M¦B, óL;QÌB M¦B M;QÌB M¨v i +kM; +¦ [m2M\ô L?bM i?'v
M?B M M;?o iÈB +€B ;b- G¬ H½Q h K i?'i i? M? M¦B, ó>„M +?ŠM; H) H¨ h?B m +?O

jkdX *?QÆM; jkd, *Sm L¢M

G¬ H½Q h K çQÆM; M?B M +kM; #B i o,M ok *?mX

G9+ i`QÈ+ F?B çB i?ªQ M;mv M- K'v ?mvM? ç +MM; K'v i`,K #BM? bo ;Bª /¢M; L?
M€Q i?ªQ M;mv M K°i ?²B- F i [mª M;QÊ+ H¢B H¢B H¬B FûQ o,M ok *?m ç M- K¼B
ok *?m #` hB m "® u #„i- +?mv M T?€i i`B M b m ç¦ H¢B ` M;Q¨B /U ç`M?X o,M ok
i?¨M? F ç`+? +O #¼M ?¼- M;QÊ+ H¢B #ÎB pb +?mv M ¬M /`+? K¨ +ÁM ç®B tY i®i

G¬ H½Q h K imv FBM? M;?B K T?QM; T?9- M?QM; +kM; M;?o F?¬M; ` o,M ok *?
i?ªQ M;mv MX JÈB pW `²B imv +MM; o,M ok *?m +?d ;†T i?Q€M; [m - M?QM; pšM
M?È `'i i®i- M?½M HU+ H¢B +¨M; iBM? +?m~M- +ªK ;B€+ M?¢v #ûM- H9+ M¨v ç•v `

L;?2 çQÊ+ G¬ H½Q h K +kM; M?"M ` M;QÌB M¼ H¨ o,M ok *?m- hB m "® u + m K¨
i?ªQ M;mv M- H¢B +?¢v ç M G¢+ .QÆM; H¨K +€B ;b\ô

G¬ H½Q h K +QÌB F?´- óh F?¬M; #B i- +¦ H) H¨ Î i?ªQ M;mv M ç M T?€i +?€M `²B

hB m "® u H¢B #B i +kM; F?¬M; çÆM ;BªM M?Q p"v- o,M ok *?m H¨ h?B m +?O >„
i`€+? M?B K T?K+ ?QM; "„+ *?mX L m F?¬M; +¦ +?mv M ;b [m M i`¼M;- +¬ Kšm +
ç +?Q ?„M çB iÈB æ¬M; æ¬\

ó>„M çB `'i p°B p½- ç®B pÈB +?9M; i H¢B i`€M? F?¬M; ;†T- KÈB pW `²B `'i +'T #
;b ç¦- ?Q†+ çm´B i?2Q M;QÌB M¨Q\ô hB m "® u H˜K #˜K iU M¦BX

G¬ H½Q h K +QÌB M¦B, ó>„M +?mM; [mv +kM; b) F?¬M; çB çm´B i?2Q ? B +¬M; iY

hB m "® u +kM; MÎ MK +QÌB- ó>ŠM H¨ b) F?¬M;- #¼M ?¼ +kM; F?¬M; [m2M #B i M
M[- çÊB iBM iS+ +O H½Q L;k `²B ? v M¦Bô >„M b m F?B M¦B tQM; M?[M; HÌB M¨v
b M; K°i # M- +MM; G¬ H½Q h K i?2Q G¢+ h?Ov çB p T?Q i`QÈ+- ``i M? M? ç½ i

h?¬M; oB M i?` K†+ /M #` ç¢Q T?d J¢M? L?QÊM; ç®i +?€v- M?QM; +kM; F?¬M; +
+ÁM K°i M;¨v +–M bBM? b®M;- /•M +?9M; çQÆM; M?B M +kM; T?ªB FBM? /Q M?
M?[M; /'m p i F?¦B HY - i?U+ bU F?QM; i? bQ b€M? pÈB +ªM? iQÊM; FBK #Q+?
i`QÈ+X

hB m "® u M?È iÈB #'i [m€ +?d K'v M,K [m M; +ªM?- K¨ æ¬M; æ¬ ç½ bmv #¢B tm®
H„+ ç–m- ç°i M?B M M;?2 çQÊ+ T?Q i`QÈ+ F?¬M; t +¦ K°i i`"M iB M; ²M p M; H M
iK H¢B- H¨K i?¨M? K°i pÁM; i`ÁMX

G¬ H½Q h K i?'T ;B¼M; M¦B, ó>bM? M?Q H¨ +¦ M;QÌB ç M; #€M M;? ôX

hB m "® u ;"i ç–m i?–K M;?o ç•v H¨ i`QM; +?Ê- +¦ M;QÌB #€M M;? FB K b®M; +kM
>„M bÈK ç½ pQÊi [m HS im´B iÁ KÁ- i?'v Î # M +¢M? +¦ K°i iYm H•m- HB M +MM;
HU K°i p` i`Q +¢M? +Y b´ K¨ M;²B tm®M;X

hYm H•m +ÁM +¦ +€+ i?U+ F?€+? F?€+- +¦ K°i b® M;QÌB +kM; ç M; pQÆM +´ M?
t2K #€M M;? - hB m "® u F m +?9i `QÊm +MM; i?S+ ,M- +?d M;?2 i?U+ F?€+? # M
h•v oU+- M;QÌB i #€M i?•M +?¬M +? - ?„M i?b i®i ?ÆM- #€M M;? ibK +? 5ô

J°i i?U+ F?€+? F?€+ M¦B iB T, ó>„M H¨ K°i M;QÌB h•v oU+- Km®M ibK +? b Q H¢

óL¦B F?¬M; +?WM; H¨ ç¢B M?•M M¨Q ç¦ i¢B æ¬M; æ¬ HQm H¢B Î h•v oU+ ô h?U+ F
ó"'i [m€ ?„M ç½ iÈB K'v M;¨v- +kM; +¦ +?9i M;?` HU+X L?QM; +? +O ?„M F?¬M; #
F?¬M; +¦ tm'i ?B MX >„M M m H¨ M[- M m M?Q F?¬M; i H„K- i?b +?d bÊ bÈK ç½ +
H¨ M K M?•M- + Q HÈM M?Q p"v- M?bM +kM; H¨K +?Q M;QÌB i bÊ ?½Bô E iB T i
H¨ M?[M; +?mv M HBM? iBM?X hB m "® u F?) M?Qm K¨v- `®i +m°+ [m v ç–m M?bM

>„M Îi` M H–m- iW i` M + Q M?bM tm®M; /QÈB M Mi?'v ``'i `ä- çB m ç–m iB M M?b
M¼ i?"i bU ``'i + Q- /•M +?9M; +?mM; [m M? ç m T?ªB M;Y ç–m H M M?bMX L;QÌB
M?bM çQ+? t€+ F?¬M; T?ªB M;QÌB h`mM; L;mv MX "'i [m€ p¦+ M;QÌB F?¬B M;¬- i

" M i`€B +O ?€M iY ç M; ç†i K°i #S+ i` M?- /MM; ?ÁM ç€ +?"M H¢B- ?bM? p)Îi` M
+€+? +kM; t - M M i?'v F?¬M; `ä H„KX L?bM i?'v #° /€M; +O ?€M iY FB - hB m "®
HQm w H„M; M;?2- +?d i?'v M;QÌB M¼ #Ä +€B i? M? H i` M i v tm®M;- ¬K [mv M i
H¨ ?„M +kM; F?¬M; +¦ KÎ KB M; M¦B +?mv M- `²B pmM; i v ç€M? ` K°i #° [mv M T
+U+ F€ K m H +¦ HU+- ç°M; i€+ /kM; K½M? M?Q ?´- ` [mv M K M; i?2Q iB M; ;B
i?'v •K i?–K F m i®i- M¦B M;QÌB M¨v +kM; +¦ F„ M,M; +?•M i?"i5

*?d iB + i? ;BÈB M¨v M;QÌB #B i i?QÎM; i?S+ i?"i br? +kM; F?¬M; M?B mX >„M +
+?9M; +¨M; t2K H¢B +¨M; +?€M MªMX J°i #° [mv M ç€M? ` - M; v +ª K°i M;QÌB OM

>€M iY ç€M? tQM; #° [mv M- M?†i +€B i? M? H H M Km®M i?m iB M- +€B i? M?
/KM;X J†i i`QÈ+ ;ä H M KÌB F?€+?- H"i H¢B i?b i?m iB MX .•M +?9M; #'i [m€ +?d
+m®M; [mQi HmB p T?Q b m- +¦ M;QÌB H¢B F m H M- ó>€M iY FB - M;QÆB +?d
M?"M çQÊ+ iB M\ S?ªB H° +¬M; T?m +?•M i?"i KÈB çQÊ+5ô

>€M iY M?bM i?'v /•M +?9M; ç m H¨ HmB p T?Q b m- i`QM; K„i i`¨M ç–v p i?'i p
?¬ [m€i- i`–K M;•K +?®+ H€i- #QÈ+ M? M? iÈB i`QÈ+ K°i +€B +¼+ #m°+ M;U Îi`
K°i iB M;- K°i +QÈ+ ç€ ` X

*?d M;?2 `„+ K°i iB M;- +¼+ #m°+ M;U ç½ ;½v i?¨M? ? B çQ¢MX G¬ H½Q h K i?'T
+QÈ+ M¨v HU+ ç¢Q +kM; T?ªB iÈB M;¨M +•M\ô

hB m "® u +kM; i?–K F?2M- i?–K M;?o M;¢M? +¬M; +O M;QÌB M¨v +kM; F?¬M; i–
+¬M; T?m +?•M +?QM?- #KB ç'i # v H MX .•M +?9M; M?bM i?'v- M;QÊ+ H¢B F m
iQÎM; `^M; ?€M iY M¨v ibK +? F?¬M; çQÊ+- K M; i•K # M? K¨ +m²M;- ¬M; +?O +Y
/€K ` çÁB #²B i?QÌM;- M;QÊ+ H¢B ç2K +Y iB K ç¦M; H¢B- +?d bÊ ?€M iY p¼i p¨Q

>€M iY H° ` +¬M; T?m +?•M +?QM? M?QM; F i [mª H¢B H¨ #²B i? K K°i +€B [m–M
`„M M?Q i?ûT- M?QM; [m–M /M b Q +kM; F?¬M; +?`m çQÊ+- K°i +QÈ+ ç€ ;½v K°+
M€i ç½ #` tû `€+? [m€ MY - H° ` #„T çMB ç–v H¬M; H€- H¢B +¨M; /¼ M;QÌBX

L?bM i?'v /•M +?9M; çB t - F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q iÈB +'T iB MX >€M iY +¬ çÆM çS
F?¬M; M M HÌBX

hB m "® u M;QÌB Îi` M H–m M?bM [m - +?d i?'v çQÊ+ #¦M; HQM; +¬ çÆM +O ?„M-
H¢B M?È iÈB l'i h`b *mM;- i?–K M;?o ?€M iY M¨v +kM; M;? Q i9M; ;B®M; M?Q l'i h

óG½Q h KX L;QÆB +?Ìi Î ç•v- i çB t2K K°i +?9iôX

hB m "® u i`QM; F?B M¦B +?mv M ç½ çB tm®M; H–m- ?QÈM; p T?Q ?€M iY K¨ ç
#QÈ+ i?b ç½ /WM; H¢B- #ÎB pb +¦ ? B M;QÌB #° /€M; ;B®M; M?Q HQm K M? +?¢v

J°i M;QÌB ç°B Kk / - M?2Q M?2Q ? B K„i M?bM ?€M iY M¦B, óL;QÆB ibK +? \ô

>„M M¦B +¦ +?9i p¬ H - ?€M iY H¢B +¦ +?9i pmB KWM; ;"i ç–m- i M HQm K M? HB
ç'i K°i +€B- `²B çQ i v +?d- óh ç½ M?bM i?'v ?„M- M;QÆB çB i?2Q i 5ô

>€M iY H¢B +¨M; KWM; `Ð- p°B p¨M; çB i?m i?”T #S+ i` M? i` M K†i ç’i- M?†i +€B
i?”T K°i +?9i- /MM; K°i +€B +?B m +Ä +m°M H¢B- çB i?2Q T?Q b m ? B i M HQm
M;QÌB hB m "® u- hB m "® u T?€i ?B M ?€M iY M¨v K†+ /M + Q HÈM- ?ÆM M[i?
?mM; €+- M?QM; i` M K†i pšM +ÁM HÈT H¬M; KÄM; K¨m p¨M;- ?B M M?B M H¨ im´

L?bM i?’v # M;QÌB çB t - hB m "® u ?ÆB i`–K M;•K- `²B çB i?2Q b mX >„M FBM?
i M HQm K M? M¨v M¦B +?mv M +kM; M?Q ç€M? `„K p”v- [m€ MY H¨ +¦ w ç² F?€+-
M;QÌB- #U+ ?€M iY M¨v M m K¨ #Ä [m - i?b ç9M; H¨ +¦ i°BX

æQÆM; M?B M M;QÌB i ?B M i¢B ç M; ibK +? - ?„M +kM; F?¬M; iB M M;,M i`Î- +?
#€M? t2X

>„M F?¬M; t F?¬M; ;–M K¨ çB i?2Q- M?bM i?’v ? B i M HQm K M? /šM i?2Q ?€M
+kM; F?¬M; HQ H„M; ;b +?Q ?€M iY FB X h?S M?’i H¨ ?€M iY M¨v i?”i bU +kM; F?-
h?S ? B H¨ ?€M iY M¨v pä +¬M; +kM; F?¬M; FûK- ? B i M HQm K M? M¨v +kM; F?¬
iYX

*m®B M;ä M?Ä H¨ K°i çbM? pB M- i M HQm K M? /šM i?2Q ?€M iY ç˜v +Y çB p¨Q
M?QM; H¢B M?ªv H M ç–m iQÌM;- M?bM i?’v # M i`QM; +¦ K°i i?•M ç¢B i?K- HB M

>„M i¨B + Q ; M HÈM- i?•M M? M?Q v M- i?”i ` +kM; F?¬M; +?9i 9v F}- +9B ç–m M
çSM; Î i`QM; çbM? pB M- [m v ç–m HB + M?bM p T?Q ?„M- hB m "® u i`QM; HÁM
M¨v +¦ iQM? +ªM? ;B€+ F?€ + Q- M?QM; #B m ?B M b Q H¢B ?Q¨M iQ¨M F?¬M; i?

h M HQm K M? ç°B Kk / `’i M? M? iW i`QM; bªM? /šM ` K°i M;QÌBX L;QÌB M¼ p¦-
T? M? `°M; p¢i €Q- H°` H¬M; M;U+ ç2M ç9 - +MM; pÈB H¬M; +?•M +O ?€M iY h•
çSM; Î # M +¢M? ?€M iY h•v oU+ i?b H¢B pšM HMM ?ÆM K°i +€B ç–m- M;˜M; ç–m M
M¼ T? M? M;U+ ;”i ç–m M¦B, óE?¬M; i - F?¬M; i - ?€M iYX h M;?2 M¦B M;QÆB ?

>€M iY h•v oU+ ;”i ç–m- `²B H¢B H„+ ç–m- M?QM; H¢B F?¬M; M¦B ;bX

L;QÌB T? M? M;U+ M¼ çoM? ç¢+ M;²B tm®M;- F?Q€i F?Q€i i v M¦B, óh¢B ?¢ GQM
+?9M; i ?B M i¢B M?m +–m M?•M i?O +’T #€+?X :B M?”T p¨Q +?9M; i - K¶B M;¨
Q Î- w +O M;QÆB M?Q i? M¨Q\ô

hB m "® u M;QÌB ç M; Î i` M +•v- •K i?–K + m K¨v- i?–K M;?o æ¬M; æ¬ iW H9+ M¨
GQM; # M;- Km®M H¨K +€B ;b K¨ KÌB +?¨Q M?•M i?O\ L;QÌB +O # M; M¨v i`¬M; +k
+?mv M ;b\

>€M iY h•v oU+ H¢B KÎ #S+ i` M? ` M?bM M;QÌB M¼- GQM; h¢B h?B M F?¦ ?B m
HQm K M? ç°B Kk / ?ÄB, óh? M? "b- ?„M +•K çB + b Q\ >„M Km®M H¨K +€B ;b\ô

h? M? "b +QÌB #²B M¦B, óGQM; ç¢B + - ?„M ç M; ibK +? - i i?’v i`QM; # M; +–M M
+O ?„M- ç +?Q ?„M ç M ç•vô `²B [m v ç–m M?bM p T?Q ?€M iY h•v oU+- h? M? "
GQM; ç¢B + ç K„i iÈB M;QÆB- M;QÆB +kM; F?¬M; M M F?¬M; i?S+ i?ÌB M?Q p”

>€M iY h•v oU+ i`¨M ç–v i?’i p¼M;- +m°M H¢B #S+ i` M? tQ v M;QÌB Km®M çB- G
ó*ªM M¦ H¢B- +QM K M¦- iQÎM; ç•v H¨ M?¨ +O M¦ b Q- Km®M iÈB i?b iÈB- Km®M

J°i i M HQm K M? +?¢v iÈB +?„M Î i`QÈ+ M;QÌB ?€M iY- ? B i v +ªM H¢B- i`ÊM
M;QÆB ô

>„M HÌB +ÁM +?Q /Si- ?€M iY h•v oU+ i`¨M ç–v p F?¬M; FB M M?šM- +kM; F?¬M
€Q +O ?„M K¨ [mŠM; ` M;Q¨BX

*?d M;?2 i?`+? K°i iB M;- i M HQm K M? #B i?ªK F m K°i iB M;- `²B F?¬M; +ÁM i
M?bM [m ç m FBM? M;¢+ ç M M;•v M;QÌB i¢B +?¶X ?€M iY h•v oU+ [m v ç–m M?b
>„M i?–K M;?o +?d Km®M ;B€Q ?m’M M;QÌB M¨v- #’i [m€ +?d iB M i v [mŠM; çB- M
K°i iªM; ç€ HÈM- ç–m i M HQm K M? H¢B ç9M; H9+ çKM; p¨Q i` M ç¦- M½Q iQÆM;
F?¬M; +? i\

GQM; h¢B h?B M MQÈ+ iB m i?B m +?9i M[#` /¼ K¨ T?mM ` X h? M? "b i?b H¢B
:B i M;QÌB5 L;QÌB ç•m K m iÈB ç•vôX

>„M iB M; H pW ` - ?€M iY h•v oU+ b„+ K†i H° p b–m i?ªK- ç½ +¦ +?9i +?•M i v
b•M ç½ +?¢v iÈB ?ÆM KQÌB M;QÌB- ç2K ?€M iY p•v [m M? Î ;B[X >€M iY i?Î /¨B P
*€B M¨v M; v +ª hB m "® u +kM; +¦ +?9i KÆ ?²- i?–K M;?o H'v i?•M i?O +O ?€M iY
H¨ +?mv M / /¨M;- M?QM; H¢B i?'v €M? K„i +–m tBM +O ?€M iY- hB m "® u i`QM;
?„M M¦B Î i¢B æ¬M; æ¬ ibK +? - +?„+ H¨ K°i HÁM; Î H¢B æ¬M; æ¬- +€B M¨v T?¢K
MY H¨ F?¬M; i? Î H¢B æ¬M; æ¬- ?€M iY +–m tBM M?Q i? +?ŠM; H) H¨ pb ç çQÊ

L;?o iÈB ç•v hB m "® u M?Qm K¨v- M?ªv ` # M M;Q¨B b•M K¨ `ÌB çBX

>„M ?¨M? ç°M; M?Q # v- bU +?9 w +O K¼B M;QÌB i`QM; pB M ç m ç†i Î i` M M;QÌB
?B M i` M +•v +¦ M;QÌBX

L?bM i?'v ?€M iY HB M iK+ i?Î /¨B- GQM; h¢B h?B M bU + M çªK +kM; F?¬B T?K+
i 5ô

J¼B M;QÌB ç m M H M-[mv M ç'K +QÈ+ ç€- ?€M iY H¢B +?d /MM; ? B i v #ªQ p +
F?€M;- h? M? "b ç½ M?bM ` çB K K¬M ç¢Q- i?'T ;B¼M; M¦B, óGQM; H½Q æ¢B- #°
Km®M H¨K HÈM +?mv M M¨vôX

GQM; h¢B h?B M +QÌB H¢M? M¦B, ó>„M #° Km®M H¨ çQÊ+ b Q\ >„M ç€M? +? i ?m
?„M K°i i`"M- `²B çQ ç M [m M T?O- M¦B H¨ ç¢Q T?d5ô

h? M? "b /Q /U M¦B, ó>mvM? ç +? i i?b ç½ +? i `²B- ?„M +kM; F?¬M; +¦ ;b ç†+ #B
M?Q ç2K +?mv M M¨v ` €T +? ?„M- ç +?Q ?„M H¨K pB + +?Q +?9M; i - F?ŠM; ç`

GQM; h¢B h?B M M;šK H¢B +kM; +¦ ç¢Q Hw- M?bM i?'v ç¢B ?€M K†i KkB #–K /"T
T?¦- i?b ç½ +¦ K°i M;QÌB + Q ;B¼M; M¦B, ó.WM; i v5ô

GQM; h¢B h?B M M´B ;B"M- F?¬M; #B i H¨ B /€K FB m M;¢Q M?Q p"v- +?d i?'v +€
+QÈ+ ç€ p,M;- i`QM; iB M; ?¬ M p¨Q K'v +?K+ #BM? bo- i?b F?¬M; F?ÄB bÊ ?½B
iÈB i`QÈ+ b•M- KQ ;B¦ F?¬M; H¼i- M?QM; Î # M M;Q¨B +ÁM +¦ iB M; #QÈ+ +?•M
M?B m #BM? bo i?OÎ M;Q¨B- # M M;Q¨B iQÌM; pB M +¦ M;QÌB + Q ;B¼M; ?¬, óE
iU iB M ç¨Q i˜m ;B i F?¬M; +–M ?ÄBô " M M;Q¨B iQÌM; pB M –K –K ç€T SM;- F?¬M
K½- ç€K HQm K M? F?¬M; F?ÄB ç m #B M b„+- F?¬M; #B i H¨K i? M¨Q K¨ i` m +?
p"vX

J°i M;QÌB #° /€M; M?Q G M; iQÈM; çB p¨Q- çB i?2Q T?Q b m H¢B H¨ hB m "® uX

Jm®M +Sm ?€M iY F?¬M; F?¦- #'i [m€ Km®M H¨K +?Q ?„M M i•K i?b F?¬M; / /¨M;-
HmB- ç½ [mv i ç`M? p"M /KM; +€B / M? ?B m iQÈM; [m•M FB X >„M ` F?ÄB M;ä M
ç M; im–M i` æ¬M; æ¬ ;¼B H¨ æQ¢M .`+? >ªB- +?d M?'+ M¦M H M- ç€K M;QÌB æQ
tm®M;- p°B p¨M; p'M MX hB m "® u M¦B Km®M ibK K'v ?mvM? ç ;B9T çÐ +?9i pB
iB M; hB m iQÈM; [m•M +–M M;QÌB- F i [mª b m K°i H€i ç½ `–K `–K +?¢v iÈB ;–M
+kM; F?¬M; M;Ì i`"M i`QÊM; H¢B HÈM M?Q p"v- #'i [m€ +kM; F?¬M; +U imv i- /šM
b•M- M¦B t¬M; p¨Q çB +Sm M;QÌBX æQ¢M .`+? >ªB pW M;?2 i?'v H¢B +¦ M;QÌB /
iQÈM; [m•M- M;Q¨B b•M ?¬ HÈM K°i iB M;- K°i +QÈ+ ç€ ` - +€M? +Y HÈM ç½ –K
M¨v KÈB +MM; M p¨Q- M?QM; M;QÌB +ÁM H¢B F?¬M; i? p¨Q i?b i?OÎ M;Q¨B iQÌ
`m²B # v [m +kM; M?"M ` - 2 bÊ +¦ M;QÌB i`®M çB H¨K +?Q hB m iQÈM; [m•M #'i H

GQM; h¢B h?B M K² ?¬B ç–K çb - i v `mM `mM çB H M M¦B, óæ¢B M?•MX E?¬M;
ç m H¨ M;QÌB M T?"M i?O i?QÌM;ôX

æQ¢M .`+? >ªB +kM; F?¬M; #B i +?mv M ;b tªv ` - +?SM; FB M i` M K†i ç'i +¦ K°i
imM; i¦2 i?b i`QM; HÁM; ;B"i i?¦i- i?–K M;?o çWM; M¦B H¨ M;QÌB K¨ hB m ç¢B M?•
M? - M?bM i?'v ?€M iY h•v oU+ K†i KkB #–K /"T- /mM; M? M ç€M; bÊ- HÈM iB M;
M¨v #` M;QÆB ç€M? +? i ô

ó>€M iY M¨v H¨ #^M; ?[m +O i ô hB m "® u i?'T ;B¼M; M¦BX

>€M iY h•v oU+ M?bM i?'v M?B m [m M #BM? M?Q p"v iB M p¨Q- H¢B +¨M; bÊ ?½B
iY H¢B H¨ #^M; ?[m +O hB m "® u- H"T iS+ i? v ç´B ;B¼M; çB m- ó>ªQ ?€M- M;QÌ
ç€M? iÈB K†i KkB #–K /"T- M;QÆB ?½v K m M¦B ` ôX

æ€K HQm K M? i?B m +?9i M[?¬M K #'i idM?- K†i B +kM; t€K t`i M?Q ç'i- +?ŠM

hB m "® u H¢B KdK +QÌB M?bM ?€M iY FB - óE?¬M; +¦ pB + ;b- +?9M; i çB i?¬Bô

>€M iY h•v oU+ ?ÆB M;¢+ M?B M- F?¬M; ?B m H¨K b Q- +?–M +?Ì çB iÈBX hB m '
ó*?mv M +ÁM H¢B Î ç•v +€+ M;QÆB tY Hw H¨ çQÊ+ `²BôX

æQ¢M .`+? >ªB ;"i ç–m M¦B, óhQÈM; [m•M çB i?QM; i?ªX L;QÌB ç•m- ?° i®M; iQÈ
u +ÁM +?Q +¦ ` F?ÄB ç¢B pB MX æQ¢M .`+? >ªB ç½ [m v b M;- i`¨M ç–v p ?mM
M¨v +? i M?Q i? M¨Q\ô

GQM; h¢B h?B M ç–m +?Q /M H¨ ç–m ;¶- +kM; ç½ t2K ` K¬M ç¢Q- H¨K b Q /€K ç´
H„M; M¦B, ó>„M +?¢v iû K¨ +? iôX

ó*QM K M¦- +?¢v K¨ iû M;½ +? i +kM; H¨ K°i +?mv M H¢X "° ?„M +?¢v i`®M +¼T ?

GQM; h¢B h?B M +ª M;QÌB ç–v K² ?¬B- p K†i ç m F?´ M¦B, ó>²B ç¢B M?•M- çQ+
F?¬M; /€K /®B i`€ôX

ó>€M iY FB b Q H¢B K†i KkB #–K /"T\ô æQ¢M .`+? >ªB H¢B ?ÄBX

GQM; h¢B h?B M ;„M; ;QÊM; M¦B- ó>²B ç¢B M?•M- H¨ /Q M;QÌB +? i M¨v ç€M?ôX

æQ¢M .`+? >ªB `'i H¨ ?¨B HÁM;- óL¦B M?Q p"v M;QÌB M¨v b m F?B iû +? i- i?b H¨K

GQM; h¢B h?B M p°B p¨M; M¦B, óæQ+? t€+ H¨ M?Q i? F?¬M; T?ªB M¦B H¨ ?„M b
i?b KÈB iû +? iôX

æQ¢M .`+? >ªB ;"i ç–m M¦B, óh?b ` H¨ i? - M¦B M?Q p"v +?mv M +kM; çÆM ;BªM ?
;B¦ i?b ;†i #½Q- M?QM; ?€M iY #` i?QÆM;- F?¬M; #B i T?Q i?m®+ K2M M¨v M;QÌ

óæQÆM; M?B M H¨ +?9M; i ` ô GQM; h¢B h?B M H"T iS+ M¦BX

óL;QÌB +? i M¨v i?b b Q\ô

ó*?9M; i +?¬MôX

ó*?mv M M;¨v ?¬K M v ô

ó*?9M; i b) F?¬M; M¦B ô

æQ¢M .`+? >ªB i`QM; [m€ i`bM? p†M ?ÄB- i?b hB m "® u ç½ /šM i?2Q ?€M iY ` F?
?"m OM; +O #BM? bo K¨ i`Î p T?O iQÈM; [m•M- hB m "® u T?•M T?¦ ?¢ M?•M i`Q
çÊB F?B ?€M iY i`Î ` - i`¬;M +kM; `'i +¦ F?Q T?€+?X hB m "® u •K i?–K i€M i?QÎ
+?Q i?dM? ;B€Q + Q iQM? ç¢B / M? +O +€+ ?¢\ô

>€M iY /Q /U ?ÄB, óL;QÌB H¨ hB m "® u iQÈM; [m•M\ô >„M M¦B +?mv M i?QM; i?
t€+- ?B M M?B M ç®B pÈB iB M; M¦B +O h`mM; L;mv M +kM; F?¬M; [m2M- M?bM
i`QM; K„i ?B M H M p FQ+? ç°M;- HQ H„M; M¦B, óh ;¼B H¨ aY L æ¢B L¢BôX

hB m "® u MB K K°i H–M- ç°i M?B M +QÌB K¨ M¦B, óh?"i H¨ F?¦ ç¼+ôX

>€M iY M?bM i?'v hB m "® u KdK +QÌB- `®i +m°+ i?ª HÄM; tm®M; M¦B, óh +ÁM +

ó±\ô hB m "® u +ªK i?'v `'i ?SM; i?9 M¦B, óL¦B +?Q i M;?2 K°i +?9iôX

ó"¼M ?¼ +kM; M;¢B i M F?¦ ç¼+- M M ç m ;¼B i H¨ aY æ¢B L¢B5ô

jk3X *?QÆM; jk3, h`mM; >B m

hB m "® u F?B +Sm ?€M iY h•v oU+- i?–K M;?o ç•v H¨ M?•M i¨B- H¨K H¨ ç Km®M
#¢B i?b i?"i bU iB + Mm®B- M?QM; ?„M H¢B i?"i F?¬M; M;Ì ?€M iY M¼ H¢B ;¼B H
'M iQÊM; +O ?„M +kM; H¨ K°i i` M; ?€M iY- #'i [m€ F?B i?'i H¢+ i`QM; F?QªM; F?
#B i +kM; F?€+ pÈB H`+? bY- aY æ¢B L¢B M?bM i?'v hB m "® u i?–M b„+ ?QªM; ?
iQÈM; [m•MôX

>QªM; ?®i +?d +?®+ H€i- hB m "® u ç½ T?K+ ?²B iBM? i?–M H¢B- óaY æ¢B L¢BX

>„M FûQ i v aY æ¢B L¢B M;²B tm®M;- +?Q ?¢ M?•M çQ i`¨ i?ÆK H M- KdK +QÌB M

aY æ¢B L¢B +¦ +?9i +Q `9i- óhQÈM; [m•M ;¼B i H¨ æ¢B L¢B H¨ çQÊ+ `²BôX

>„M ?B M M?B M H¨ #` M;QÌB i F?BM? i?` ç½ [m2M- iÈB H9+ çQÊ+ hB m "® u i¬M
[m2M- hB m "® u +kM; +¦ +?9i F€ [m€B aY æ¢B L¢B pb b Q H¢B M;? Q i9M; M?Q i?
+¬M; F?¬M; FûK- M?QM; iQM? +€+? +¦ +?9i M°B HB K- i?"K +?Q +¦ i? M¦B H¨ +¦ +

h`–K M;•K K°i +?9i- hB m "® u ?ÄB- óE?¬M; #B i +?mv M æ¢B L¢B #€M M;? ibK +

aY æ¢B L¢B H¨ K°i ?€M iY iQ + Q- M?QM; p¨M? K„i ç½ +¦ +?9i çÄ H M- óh?"i F?¬
;B Kšm T?•M T?¦ ;B Kšm H¨ M?•M bo h•v oU+- M?QM; +? i H¢B H¨ M;QÌB h`mM

hB m "® u M?È F„ #S+ ?¼ +O ?„M- M? ;B¼M; ?ÄB, óE?¬M; #B i H M? i¬M M?Q i

aY æ¢B L¢B M;?2 i?'v ?„M M?„+ M?Î- p°B p¨M; ç2K #S+ ?¼ H'v ` - ?„M ç®B pÈB #
K°i T?2M b¦M; ;B¦ M?QM; pšM +'i F„Î i` M M;QÌBX

hB m "® u KÎ #S+ ?¼ ` t2K- +?d i?'v i` M #S+ ?¼ p) K°i M;QÌB i`mM; MB M- F
iQÈM; K¢Q i–K i?QÌM;- i`QM; i`Q M?È +kM; F?¬M; +¦ M;QÌB M¨v- +?"K `½B H„+ ç
+kM; ç½ +k M€i- ?B M M?B M H¨ [m M?B m M,K i?€M;X "'i [m€ M;QÌB p) #S+ i`
Mûi #9i- M?QM; H¢B i`¬M; `'i b®M; ç°M;- i?B i +•m M;•M ?¼ - M?Q Km®M T?€ #S
F?¬M; #B i ?°B ?¼ - M?QM; +kM; #B i M;QÌB p) #S+ i` M? M¨v #9i HU+ [ªi?U+ #

aY æ¢B L¢B i?'v ?„M H„+ ç–m- imv i?'i p¼M; M?QM; +kM; H¨ i`QM; w HB m- M?"M
M¦B ;bX

óE?¬M; #B i i +¦ i? #B i M;¼M M;m²M ? v F?¬M;\ô hB m "® u i`–K M;•K M¦B, óL
?"m [ªK¨ M¦B- i +¦ Km®M ibK ?„M +kM; i?m"M iB M ?ÆM K°i QiôX

L;?2 hB m "® u +?O ç°M; ç +"T iÈB ?¶ i`ÊX aY æ¢B L¢B i?"i` +kM; KWM; `ÐX >
bU pKÎ h`mM; L;mv M- M?QM; ç M æ¬M; æ¬ ç½ H•m- +kM; #B i ç¢B / M? +O hB
+?Ì hB m "® u ?¶ i`Ê- M?QM; iQM? +€+? H¢B F?¬M; /€K F?˜M +–m- M?bM i?'v hB
ç2K M;mv M /Q M¦B ` X

ó:B Kšm H¨ M;QÌB h?B i >½M h•v oU+- i¢B h?B i >½M [m®+ +kM; t2K M?Q F?¬M
?²- hB m "® u +ªK i?'v ç•v H¨ #Q K"i `B M; iQ- +kM; F?¬M; ?ÄB iÈB- M?QM; i?–K M
p"v- Kšm i?•M ?„M +?ŠM; H) +kM; `'i / +QB\ L;QÌB h`mM; L;mv M FB [m2M #B i
+?d H¨ M?'i i?ÌB + Q ?SM; ? v H¨ +¦ ˜M ibM? F?€+- +€B M¨v ç m ç€M; +•M M?„+-
+kM; b) F?¬M; ?ÄB ` KB M;X aY æ¢B L¢B H¢B iB T iK+ M¦B, óE?B o,M ç æ¢B h
M?B m M;QÌB çB iÈB h•v oU+ #m¬M #€M- ;B Kšm +MM; ;B T?K +?QM? H¨ [m2M M

ó:B T?K K†+ /M iQÈM; K¢Q i–K i?QÌM;- M?QM; ?¼+ p'M `'i T?QM; T?9- HÌB ,M iB
H¨K +?Q ;B Kšm €B K°ô aY æ¢B L¢B #m²M #½ M¦B, óa m ç¦ ? B M;QÌB ç½ Î +MM;

aY æ¢B L¢B M¦B +?mv M +kM; F?¬M; HQm HQ€i- ç®B pÈB +•m +?[+O h`mM; L;mv
+?QM? t€+- K°i T?2M M¦B ` +kM; ;B"i +K+ M?B m H–M- M?QM; F?B M¦B ç M +?m
M;–mX hB m "® u •K i?–K H'v H¨K F€- M?QM; pšM HŠM; H†M; K¨ M;?2X

ó*?d H¨ ;B T?KÎ +MM; ;B Kšm çQÊ+ K'v i?€M;- H¢B ç°i M?B M #B M K'i F?¬M; i?
M¦B, óa m ç¦ ç½ bBM? ` i - i?Q€M; [m ç½ ? B KQÆB M,K ô hB m "® u +ªK i?'v çQ
M¦B, óE?¬M; #B i H M? i¬M +¦ i? +¦ ;b M;Q¨B w Km®M F?¬M;\ô

aY æ¢B L¢B H„+ ç–m M¦B, ó:B T?K b m F?B `ÌB çB- i?”i ` i `’i ?”M M?QM; ;B

i¨B- +?d H¨ [m€ KS+ +´ ?O- F?¬M; #B i i? v ç´BX L?Q i? M¨Q H¨ HQ¢M i?–M i†+
[m®+ ;Bª ?–m- M;¨v F?€+ Gw J"i i M m çQÊ+ i?B M ?¢- M;QÆB H¨ F? B [m®+ +¬M
H¨ HQ¢M i?–M i†+ iY5 h`QÆM; hm æ¨ +¨M; H¢B H¨ ç Q T?O ? B i v ç–v i°B €+- M;Q
idM? ` çB- h`QÆM; hm æ¨ +?Q /M F?¬M; +? i- iÈB ?¬K M v i?b +¦i? i? M¨Q\ >„M
M;QÆB çB i?2Q ?„M i?b +¦i? i? M¨Q\ h`QÆM; hm æ¨ ç M +? i- +kM; F?¬M; T?ªB
H¨ +? i p¨Q ç¢B i? K¨ i?¬B5 sm i? +O ç¢B i? - F F?¬M; i?S+ i?ÌB pK b Q +¦i?

h–M h?9+ "ªQ M„K +?†i M„K i v- H¢B HB M iK+ HmB p T?Q b m- H„+ ç–m M¦B, óG
?Q b2M- i +kM; F?¬M; i? H¢B `ÌB F?ÄB Kšm i?•M- i #'i i`mM; #'i ?B m- #'i M?•
h–M h?9+ "ªQ i iU KbM? ;€M? H¨ çQÊ+ `²B- i F?¬M; +–M5ô

Gw J"i + m K¨v- óh–M h?9+ "ªQ- M;QÆB i?"i bU F?¬M; +¦i?m®+ +?[- M m M?Q M
hm æ¨ H¨ b B- p"v F?¬M; #^M; iQM? H¨ Gw J"i i ;B i H¨ çQÊ+ `²B- ?¬K M v i'i +ª M
H¨K i?b M?Q i? M¨Q\ J°i #9i pmM; H M- +¦i? #`i KB M; M;QÌB i`QM; i?B M ?¢- çC
M;QÌB i?„M; KÈB H¨ M? ?MM; ?¨Q FB i5 h? M?•M t2K M? i - H,M; M?K+ i - Gw J
h–M h?9+ "ªQ H¢B F?¬M; T?ªB H¨ h–M h?9+ "ªQ- M;QÆB [m€ ç wiÈB +€B M?bM +
M;QÌB i i?'i p¼M;X L;QÆB M¦B M;QÆB F?¬M; [m M i•K\ L;QÆB M m F?¬M; [m M
+?O F?€+ ô

h–M h?9+ "ªQ b m F?B HB M iK+ i?®B HmB- iS+ ;B"M M¦B, óGw J"i- M;QÆB +¦i?
M?QM; b Q +?2 ç"v çQÊ+ HQÆM; i•K +O M;QÌB i`QM; i?B M ?¢X L;QÆB b m M¨v
F?¬M; Km®M ç–m M?"T p¨Q M;QÆB- M;QÆB ? v #Ä w M;?o M¨v çB5ô

Gw J"i M?QÈM; K¨v- +?"K `½B H„+ ç–m- F?¬M; M¦B i? K ;b M[ - tQ v M;QÌB `ÌB ç
K¬M; M;²B Î i` M K†i ç'i- iU ?² ç½ ? Q ? i F?Q HU+ iQ¨M i?•MX

E?¬M; #B i M;²B # Q H•m- h–M h?9+ "ªQ ç°i M?B M M;?o iÈB +€B ;b- p°B çSM; H
K¨ +?¢v iÈB- M? M?¨M; ç˜v +Y T?ÁM; ` - M?bM i?'v Kšm i?•M M?bM H¢BX h–M h
`€M; MÎ MK +QÌB- óJ - K +ÁM +?Q M;O b Q\ô

ó"ªQ M?B- Gw ?mvM? ç ibK +QM +¦ +?mv M ;b\ô h–M Kšm ?ÄBX

h–M h?9+ "ªQ F?¦2 KB M; +Q [m„T M¦B, óE?¬M; +¦ pB + ;b- +?d H¨ ç M i?,K Kšm i

h–M Kšm F?) i?Î /¨B, óh?9+ "ªQ- K i?"i ` `'i M?B m +?mv M +kM; ç m F?¬M; ?B r

h–M h?9+ "ªQ ?QªM; bÊ [m€ tm®M; M¦B, óJšm i?•M b Q H¢B M¦B HÌB 'v\ô

h–M Kšm F?¦2 KB M; H° ` MK +QÌB- óh?"i ` h`QÆM; iQÈM; [m•M H¨K M;QÌB +kM
+kM; ç½ F?¬M; çQÊ+X J Î i¢B M¬M; i?¬M- +?d #B i H¨ i? ç¢Q K¶B M;¨v K°i HQ¢M
+?9M; +?YB K„M; ?Q¨M; ç - +?d #B i H¨ Km®M +ªB i`B m ?Q¨M ç¢BX h`QÆM; iQÈM
i +?d +¦i? M?È F„ •M ibM? +O M;QÌB- +kM; F?¬M; M?'i ç`M? /šK p¨Q pkM; #MM
+?9i bmv M;?o +¦i? F?¬M; ç9M;- M¦B ` #'i [m€ ç +?Q +QM i? K F?ªQ ô

h–M h?9+ "ªQ `ÆB H M¦B, óJšm i?•M- K +S M¦BôX

óh`QM; HQ¢M i? - ç9M; H¨ H9+ M K M?B H"T +¬M; H"T M;?B TX J #B i Gw ?mv
M?B m H–M ç M ç•v- [m€ MY H¨ Km®M F?mv M +QM çB i?2QX J¨ K +kM; #B i- K
p¬ Hm"M M?Q i? M¨Q +kM; F?¬M; i? `ÌB çB- F?B K # M? M†M;- M m F?¬M; +¦ ?„
ç½ F?¬M; i? ;†T çQÊ+ "ªQ M?B >„M ç®B pÈB Kšm i?•M +¦ •M- K HB M HKv "ªQ M
Km®M ?Q¨M H¢B •M ibM? M¨v- +kM; H¨ T?ªB /U p¨Q +QMôX

h–M h?9+ "ªQ M„K +?†i M„K i v- +9B ç–m M¦B, óJ +QM #B i M?QM; K ç +QM br

óJ #B i +QM b) `ä `¨M;- +QM +S iW iW K¨ bmv M;?o- F?¬M; +–M M¦M; Mªvô h–M K
K¨ +QÌB- ó"ªQ M?B- +QM poM? pB M H¨ çS +QM i®i +O Kšm i?•M5ô

Gw J"i +?"K `½B tm®M; M9B- M?QM; `'i + m K¨v- [m v ç–m H¢B M?bM p T?Q bQÌ

óhB M bBM?- h–M h?9+ "ªQ pšM F?¬M; +?`m çB i?2Q b Q\ô oQÆM; "€ æQÆM; H„+

Gw J”i H„+ ç–m- i? M M? M¦B, óh?9+ "ªQ [m€ KS+ +® +?’TôX

óhB M bBM? M;QÌB çÊB ?„M ç½ MY M,K- H–M M¨v i¢K i?ÌB `ÌB >m€M? .QÆM;- pš
M?QM; ?„M b Q H¢B F?¬M; i?S+ i?ÌB pK M?Q i? - i?”i ç€M; ?”Mô oQÆM; "€ æQÆ

Gw J”i F?Q€i F?Q€i i v- ó"€ æQÆM;X *¦K°i b® pB +- +’T #€+? F?¬M; çQÊ+X æ9M
?B M i¢B i? M¨Q `²B\ô

oQÆM; "€ æQÆM; H„+ H„+ +€M? i v M¦B, óE?¬M; +¦ ;b ç€M; M;¢B- H9+ M¨Q +kM;
+?9M; i +ÁM i’M +¬M; æ¬M; æ¬ F?¬M;\ G–M i`QÈ+ [m€ +’T #€+? iB M p¨Q- H–M
ç€M?- F?¬M; M?’i i?B i H¨ H’v F?¬M; çQÊ+ >²B G¢+ h?QÆM;ôX

Gw J”i F?) i?Î /¨B- ó*?mv M ?B M i¢B T?ªB i¢K ?Q½M- i K°i KU+ +?Ì h–M h?9+ "ªQ
ç M FB K +? hB m "® u- M;QÌB M¨v imv +´ ?O- M?QM; M m Hm”M pä +¬M; HoM?
EBK- /M b Q h`bM? :BªQ EBK tm’i i?•M ?QÆM; çQ¨M- h–M h?9+ "ªQ i`QÈ+ ç½ H¨K
hm æ¨ i?m M?”M- t2K M?Q H¨ + Q i?O /KM; #BM?X L m HoM? [m•M- çO +¦ i? +MM
ç€M? K°i i`”M- M?QM; F?¬M; M;?o iÈB ç½ [m MY M,K ô

óo”v ?B M i¢B H¨K b Q #•v ;BÌ\ô oQÆM; "€ æQÆM; M¦M; HÁM; ?ÄBX

óh–M h?9+ "ªQ M¨v i¢K i?ÌB +S iW iWô Gw J”i + m K¨v M¦B, ó>¬K M v hB m "® u i¼
iBM? HQÆM; çO- M m HB m K¢M;- +?d bÊ +?9M; i i´M i?’i i?ªK i`¼M;ôX

óæ9M; `²B- iB M bBM?- # M >m€M? .QÆM; +¦ i?Q +?Q M;QÌBô oQÆM; "€ æQÆM;

Gw J”i KÎ ` t2K- ? B ?¨M; H¬M; K¨v F?) M? +?- óh?b ` H¨ Gw lv M çQ i?Q ç MôX

óGw lv M M¦B +€B ;b\ô oQÆM; "€ æQÆM; ?QM; T?’M ?ÄBX

Gw J”i ç¼+ M? M? [m i?Q- +QÌB H¢M? M¦B, óh i?”i ` bÈK ç½ +¦ i?Q +?Q ?„M- F
H¨K ç¢B M;?B T- ?„M ?²B •K M¦B- #ªM i?•M i–K i?QÌM; ;B¨ Mm - #’i [m€ H¨ #ÎB pb
i¬M; KÈB +¦ +?S+ p` M?Q ?¬K M v- [m®+ ;B ;†T M¢M i?b T?ªB çB ` i`Ê ;B9T- M m
[m•M iY i`€+? +S5 >„M ?B M i¢B +?B m K° M;?o #BM?- +MM; æ°i Zmv i ;B Q ?ªQ
+?9M; bBM?- +?Q i¢B i¬M bMM; pQÆM; i?’i hMv i`B m ô

oQÆM; "€ æQÆM; €+ i•K M¦B, óG½Q [m, M¨v M¦B i?b i`¨M ç–v ç¢B M;?o - M?QM
M;?2 +¦ +ªK ;B€+ #m²M M¬M\ô

Gw J”i +QÌB H¢M? M¦B, óL;QÌB Km®M i` M? çQ¢i i?B M ?¢- M;QÌB M¨Q K¨ F?¬M
M;?o X Gw J”i i +¦ H) H¨ +?•M iB m M?•M- i?b #¼M +?9M; K¶B M;QÌB ç m H¨ M;Kv
H’v M?•M M;?o i`` [m•M- +kM; F?¬M; T?ªB H¨ Km®M hMv [m•M pb ?„M ?B m H M
KQm ç² h`mM; L;mv M\ L m M¦B ` - +MM; pÈB i i?b +¦ F?€+ ;bôX

oQÆM; "€ æQÆM; ;”i ç–m- óhB M bBM? M¦B +U+ F€ ç9M;ôX

Gw J”i iB T iK+ t2K- ó>„M M¦B KBM? +?O i?B M ?¢ +kM; F?¬M; B M;Q¨B i - ?„M ç
+˜mi?ª b®M; +?9i ?ÆB i¨M K¨ i?¬B- H¢B ?v p¼M; i bÈK M;¨v SM; pÈB +•m Gw i?`
T?QM; ?„M +?9i [m M +?S+ i?b ?„M ç½ +ªK i?’v K„ K½M H„K `²BôX

oQÆM; "€ æQÆM; + m K¨v M¦B, óhB M bBM?- H½Q iB m iY M¨v M¦B i?b / M;?2-
i?¨M? wôX

Gw J”i ;”i ç–m M¦B, ó"€ æQÆM; M¦B K°i çB K +kM; F?¬M; b B- Gw lv M F?ÎB #BM
+kM; #B i- +?QM? H¨ Km®M H’v Zm M h`mM;- ?¬K M v hB m "® u +MM; i ç®B ç`+
Zm M h`mM; M¨v i?”i bU b) #` H½Q iB m iY M¨v H’v çBôX

oQÆM; "€ æQÆM; ç¢B ?”M M¦B, óhB M bBM?- +?9M; i M M H¨K M?Q i? M¨Q\ô

Gw J”i +kM; + m K¨v- óZm M GkM; +kM; F?¬M; / i?m i?”T- M?QM; Gw lv M i¢B ç
Zm M h`mM; +kM; `’i +¦ F?ª M,M;X >„M ?B M i¢B +kM; F?¬M; /€K ç„+ i°B +?9M; i
i pšM i`’M ;B[v m ç¢Q- ç®B F?€M; æ¢B hMv- H9+ M¨v KÈB +?mv M i•K çB H’v Zm
i?ÌB F?¬M; i? ç°M; iÈB #¼M ?¼- +?B #^M; ?²B •K +?Q #¼M ?¼ +?Q +¦ H - b m M¨
ç€M? hB m "® u KÈB H¨ i?QÊM; b€+?5ô

óh +?d #B i H¨- ?„M imv i ibM? [mª M;?o 5 J i M?È iÈB ?„M ?ÆM ? B KQÆB M,K
F?¬M; +¦ +?Q K i t2K [m 5 h ?”M ?„M5ô aY æ¢B L¢B M„K +?†i M„K i v- MQÈ+ K
?„M tQ v M;QÌB t¬M; ` M;Q¨B- M?Q K°i +QM /½ i?9 #` i?QÆM;X >„M imv M?m M?
F?¬M; T?ªB M;m M;®+X J’v M;¨v M¨v Î i¢B æ¬M; æ¬ ibK F?¬M; çQÊ+ ç½ H¨K +?Q
M;?2 çQÊ+ H½Q L;k T?•M iQ+?- #B i `’i +¦ ç¢Q Hw- i?–K M;?o M m F?¬M; /`+? /r
F?¬M; +¦ i?m ?Q¢+? çQÊ+ ;b\ oW M;?o ç M KbM? ?ÆM ? B KQÆB M,K +kM; F?¬M
i? i?’v çQÊ+ M;Q¨B imv i ibM? [mª M;?o - Kšm i?•M M?È K½B F?¬M; [m M M;QÌB
ç M h`mM; L;mv M ibK FB K- M¨Q M;?o ç M M;QÌB M¨v +?ŠM; M?[M; i M H¨ ;Bª- K
ç M +? i +kM; #` T?K i?•M HW ;¢i- H¨K i? M¨Q K¨ ?„M F?¬M; #B T?šM Km®M +?
t¬M; ` M;Q¨B- M;Q¨B +Y H¢B M;?2 çQÊ+ €B mB K°i iB M;- ç½ +¦ M;QÌB #` aY æ¢
L;k #ÎB pb pšM M;?o iÈB +?mv M F?€+- F?¬M; #B i ˜M ibM?- F?¦ i`€M? F?ÄB F?¦ 1
F?¬M; ´M- i?–K M;?o KbM? M?’i i?ÌB #` #S+ ?¼ ?’T /šM- M M +kM; [m M çB K ’v
M;Q¨B- +?È ç +?Q ?„M H¨K +?mv M `² /¢BôX

G¬ H½Q h K SM; iB M;- p°B p¨M; çB i?2Q ` M;Q¨BX

hB m "® u F?¬M; v M HÁM;- +kM; Km®M çB t2K- i?b >Q¨M; s€ M?•M i`QM; +mM; ç
T?OB #KB ç’i i` M M;QÌB- M?2 `,M; i`ÊM K„i M¦B, óhB m iQÈM; [m•M- +?mv M ;b

hB m "® u M?bM i?’v >Q¨M; s€ M?•M- F?¬M; i? H¨K ;b F?€+ ?ÆM H¨ M;WM; #QÈ+
?[m ;†T +?mv M i?QÆM; i•KôX

ó>€M iY M¼ i?”i + Q iQ- +¢B F?¬M; #B i +?WM; KU+ô >Q¨M; s€ M?•M H„+ ç–m- ç°
#²B M¦B, ó"’i [m€ M K M?B +¦ +?¶ i?QÆM; i•K- i?’i i?® +kM; H¨ #bM? i?QÌM;ôX

óE?¬M; #B i >Q¨M; ç¢B + iÈB ç•v +¦ +?mv M ;b\ô hB m "® u ?ÄBX

>Q¨M; t€ M?•M i`QM; HÁM; +ªK ç°M;- i?–K M;?o #–M iB M +?B ;B Q tQM; ?mvM?
hB m "® u K’v H–M H M tm®M;- ?¬K M v i¢B æ¬M; æ¬ p¢M M;QÌB FQM? M;QÐM;-
+?d #^M; K’v +?[M¨v- #€M K¢M; +?Q ?„M +kM; H¨ ç€M; `²BX

óoB i pQÆM; +?Q KÌBôX

hB m "® u F?¬M; +¦ +€+? M¨Q F?€+- i?–K M;?o G¬ H½Q h K H¨K pB + +kM; ´M i`
?m®M; M¨v- T?€i iB i K°i +?9i i?b [m€ MY b) F?¬M; +¦ pB + ;b- óo”v i çB +MM; p

> B M;QÌB ` F?ÄB T?O iQÈM; [m•M- +QÐB M;U çB p T?Q M°B i?¨M?- >Q¨M; s€ M
M;QÌB M¨Q +?9 w- i?’T ;B¼M; M¦B, ó"® u- >Q¨M; S?O o¬ .”i ;–M ç•v M;’K M;–K i`M
M;QÆB ;•v #’i HÊB- M;QÆB M;¨M p¢M H–M T?ªB +˜M i?”M K°i +?9iôX

hB m "® u +¦ +?9i +ªK ç°M;- óæ i¢ >Q¨M; ç¢B + [m M €B- F?¬M; #B i oB i pQÆ
>„M i?m”M KB M; SM; T?¦- i`QM; HÁM; H¢B +ÁM ç M; bmv M;?o p i?•M T?•M T?K
H9+ ç–m pb aY æ¢B L¢B ibK FB K T?K i?•M- MˆK KÆ +kM; F?¬M; M;Ì i?•M T?”M T?
i? - ?¬K M v M;?2 H½Q L;k T?•M iQ+?- H¢B +¨M; +ªK i?’v K pK i`MM; i`MM;X

>Q¨M; t€ M?•M i?–M #Q M¦B, ó"® u- FBM? ç¬ ?¬K M v H¢B iÈB K°i M;QÌB- +?d bÊ

hB m "® u M;¢+ M?B M- óG¨ B\ô

>Q¨M; s€ M?•M ?¢ ;B¼M;- óG¨ :B M; æ¬ Zm”M i?W oQÆM; h? amM;ôX

hB m "® u H9+ M¨v KÈB M?Qm K¨v- •K i?–K iQM? iQ€MX >„M i?”i ` Î i¢B æ¬M; æ
+¦ +?mv M HÈM pB + M?Ä ;b +?mM; [mv +kM; b) #B i- i?–K M;?o oQÆM; h? amM
>Q¨B L K ç iY #BM?- i? M¨Q K¨ oQÆM; h? amM; ç M- ?„M H¢B F?¬M; +?9i iBM
KÈB M?’i +O ?„M- ç¢B [m•M oQÆM; h? amM; +€+? æ¬M; æ¬ F?€ t - iBM iS+ M¨
çQ€M +O K¼B M;QÌBX

óoQÆM; h? amM; iÈB- +€B M¨v ?„M M m iÈB- i’i b) ;B®M; i`®M; F?m +?B M; +?

>Q¨M; s€ M?•M H„+ ç–m M¦B, ó*€B M¨v H½Q ç çQ€M b B `²B- oQÆM; h? amM
?QÈM; æ¬M; æ¬- #ªM i?•M i?b K M; i?2Q K’v i?O ?¢ ;Bª i` M; çB M? M? iÈB æ¬M;

pQÆM; +MM; >Q¨M; S?O o¬ ."i ` - ``'i M?B m M;QÌB +ÁM +?Q #B iX hB m H½Q ç
i?QÌM;ôX

hB m "® u MK +QÌB F?¬M; ;BªK- M?QM; H¢B i?–K K„M; oQÆM; h? amM; H¨ H½Q
M¨v +?¢v ç M æ¬M; æ¬ +kM; H¨ pb +?B K iB M M;?B çQ¢i [mv MX G9+ ç–m F?B ç¢
æ¬- b Q FF?¬M; i?'v H½Q iB m iY M¨v M?B i i•K ç M M?Q p"vX æ¢B [m•M Gw J"i
+?¦M; ` `QB K¨ ç M- çQÆM; M?B M H¨ bÊ hB m "® u #²B /QÐM; +OM; +® i? HU-
F?¬M; iÈB- æ¬M; æ¬ F?¬M; +¦ çSM; p[M;- i?b # Q M?B m +¬M; bS+ +?m˜M #` i`Q
K9+ MQÈ+ ;BÄ i`2- H¨K b Q K¨ F?¬M; p°B +?Q çQÊ+\

ó>¬K M v H9+ i tm'i +mM; M?bM i?'v- oQÆM; h? amM; +MM; >Q¨M; S?O o¬ ."i /Q
>Q¨M; s€ M?•M +¦ +?9i HQ H„M; M¦B, óhB m H½Q ç - M;QÆB M?'i ç`M? T?ªB +˜M
i? F?¬M; +¦- M?QM; i•K T?ÁM; M;QÌB i?b F?¬M; i? F?¬M; +¦5ô

hB m "® u ;"i ç–m- óæ i¢ >Q¨M; ç¢B + M?„+ M?ÎôX

> B M;QÌB i`QM; F?B i` Q ç´B- ç½ çB p¨Q M°B i?¨M?X >Q¨M; s€ M?•M /šM i?2Q hB
çB i`QÈ+ p¨Q çB M T?K+ +?d- +?d +?®+ H€i ç½ i`B m ?„M p¨Q çB MX

hB m "® u +?"K `½B çB p¨Q GQM; Zm M; çB M- M?bM i?'v [m–M i?–M T?–M HÈM
+ Q + Q i¢B i?QÊM;- >Q¨M; S?O o¬ ."i M;? M? M; M; M;²B ç¦- Î /QÈB H¨ K°i M;QÌB
i`¨M ç–v MK +QÌB- ç9M; H¨ oQÆM; h? amM;5

hB m "® u i` M K†i tm'i ?B M p M;¢+ M?B M- F?¬M; çÊB H M iB M;- oQÆM; h?
#QÈ+ M? M? H M i`QÈ+- +–K H'v i v hB m "® u- HÈM iB M; M¦B, óhB m iQÈM; [m
M;QÌB T?QM; i?€B +¨M; ?ÆM i`QÈ+- i?"i H¨K +?Q i pmB KWM; p¬ +MM;X h bÈK
i`¬M; KQM;- +?d i`¬M; KQM; +¦ i? ;†T H¢B hB m iQÈM; [m•M K°i H–M- ?¬K M v
i?"i bU H¨ H¨K +?Q M;QÌB i +ªK ç°M;ôX

>„M M¦B iÈB ç•v- MQÈ+ K„i ç½ +?ªv tm®M;- hB m "® u +?d +¦ i? T?®B ?ÊT M¦B, ç
iÈB oQÆM; Zm"M i?W - #'i [m€ i`QÈ+ ç i çB ;†T oB i pQÆM; +¦ çQÊ+ F?¬M;\ô

oQÆM; h? amM; p¶ ç–m M¦B, óL;QÌB t2K i FQ+? ç°M; K¨ [m M çB +ª H b®- +kM;

oB i pQÆM; H–M ç–m H°` MK +QÌB pmB p - F?Q€i i v M¦B, óoQÆM; Zm"M i?W i
b Q +¦ i? i`€+? +SX >¬K M v oQÆM; Zm"M i?W +kM; ç½ iÈB `²B- #´M pQÆM; +k
*ªK ;B€+ >Q¨M; S?O o¬ ."i b„+ K†i +¦ +?9i •K i`–K- oB i pQÆM; p°B p¨M; #´ bmM;
iQÈM; [m•M i¼ i`'M æ¬M; æ¬- hB m iQÈM; [m•M ç¢B i¨B- oQÆM; Zm"M i?W H½
æ¬M; æ¬ F?¬M; +¦ ;b T?ªB HQôX

>„M H¨K K°i oB i pQÆM; M¨v i?"i bU m'i S+- F?¬M; /€K ç„+ i°B #'i +S i`¼M; i?–M
i´ T?M ?° M?[M; M;QÌB M¨v +¦ i? ç²M; i•K ?B T HU+- iB T .QÆM; ZmªM; [m v p
+?m¬M;- ?„M H¢B +¨M; M?Q H¨ #QM; i B i†M; +?m¬M;X

oQÆM; h? amM; p°B p¨M; F?Q€i i v M¦B, óoB i pQÆM; [m€ KS+ F?Q+? H i?–M `
K°i F i¢T +?OM; i?¬ #d- H¨K b Q K¨ /€K +MM; >Q¨M; S?O iQÈM; [m•M- hB m iQÈ
çQÊ+\ô

hB m "® u F?B M;?2 çQÊ+ ? B +?[i¢T +?OM;- F?¬M; F?ÄB i?Î /¨B oQÆM; h? amM
i?¨M? æ¬M; æ¬- H¨K +?Q M;QÌB i K†+ +ªKX a m F?B +˜M i?"M ç€M? ;B€ oQÆM;
+kM; H¨ M;QÌB h•v oU+- M m +¦ +Æ ?°B- +kM; +¦ i? +?Q ?„M t2K #S+ ?¼ K°i +?9

>Q¨M; S?O o¬ ."i i` M K†i H°` MK +QÌB M¦B, óoQÆM; Zm"M i?W +?È [m€ F?B
h?QÊM; pQÆM; G¬ JBM? L;mv i ?¼ HQ¢M h`mM; L;mv M- M,K ç¦ hB m iQÈM; [m
?¬K M v oQÆM; Zm"M i?W H¢B +?ûK çQÊ+ o¬ h?QÊM; pQÆM; G¬ JBM? L;mv i-
F?¬M; i?m ;b hB m iQÈM; [m•M5ô

>„M HÌB pW M¦B ` - i`B m i?–M +?'M ç°M;- hB m "® u +kM; FBM? M;¢+- óoQÆM;
h?QÊM; pQÆM;\ô

oQÆM; h? amM; H¢B F?¬M; +?9i ç„+ w M¨Q- +?d H„+ ç–m M¦B, ós'm ?´ t'm ?´- #'

oB i pQÆM; + Q + Q i¢B i?QÊM;- KdK +QÌB M¦B, óæB m M¨v b Q H¢B H¨ K v K„M
i?W ç¢B i¨BX h?€M? i?QÊM; T?€B oQÆM; Zm"M i?W K M; #BM? ç M pB M i`Ê æ
i†+ G¬ JBM? L;mv i M¨v H¢B +?"M çQÌM;X G9+ ç–m hB i iQÈM; [m•M i`9M; €K iQ
æS+ M¼- iQ¨M [m•M #` /B i- oQÆM; Zm"M i?W H¢B F?¬M; +¦ /šK p¨Q p it2 ç´- M
G¬ JBM? L;mv i F?BM? i?QÌM; K¨ #'i M;Ì i"T FQ+? ?"m [m•M G¬ JBM? L;mv i- ç¢Q
[m•M- oQÆM; Zm"M i?W K°i ç Q +?†i ç–m G¬ JBM? L;mv i- +kM; iQM? H¨ /KM; #

oB i pQÆM; M¦B K†i K¨v pmB p - +kM; iQM? H¨ `'i ?¨Q ?SM;- p¬ Hm"M M?Q i? M¨
ç½ H•m- oQÆM; h? amM; ` i v ;B i çQÊ+- H¨K +?Q ?„M `®i +K+ ç½ +¦ +Æ ?°B M;?
p X >¬K M v hB m "® u- oQÆM; h? amM; HB M i?O- M¦B p"v Gw J"i #¢B pQM; +kM
i?Q+? M;?o iÈB M?[M; çB m pmB p - F?¦ i`€M? F?ÄB T?'M +?'MX

hB m "® u M;?2 ç M ç¦- +?d +¦ K°i F i Hm"M- oQÆM; h? amM; ç M; M¦B H€Q5

*?Q ç M ?B M i¢B- +?Q +¦ #'i Hm"M F M¨Q iWM; i?'v [m G¬ JBM? L;mv i M¨v- o¬
H¨ F?¬M; F?Q p"v- M;?o ç M i`QÈ+ ç•v h`QÆM; hm æ¨ .QÆM; L;?o h?–M ç m ç½ K
ç m H¨ i?QÆM; i´M ç M +,M #ªM +O o¬ h?QÊM; pQÆM;- oQÆM; h? amM; b Q +¦

L?QM; oQÆM; h? amM; i¢B b Q Km®M M¦B H€Q- hB m "® u +?d M;šK M;?o +?9i
amM; #B i i? +K+ æ¬M; æ¬- +'T #€+? Km®M i¢Q mv iQMX >¬K M v >Q¨M; S?O o¬
"® u ?„M i? M? / M? ç + Q- oQÆM; h? amM; #'i [m€ +?d H¨ Zm"M i?W :B M; æ¬-
T?•M çbM? F?€M; H - çQÆM; M?B M +kM; T?ªB +¦ +¬M; H Q ç +?®M; HQM;- K¨ +
?B M M?B M T?•M HQÊM; `'i M†M;X

æ¬M; æ¬ M;mv +'T- H9+ M¨v B +kM; F?¬M; [mªM çQÊ+ çQÊ+ M?B m- M m +¦ #` p¢
ç M H9+ ç¦ +?d +–M oQÆM; h? amM; +¦ i? i¢Q H"T mv p¼M;- HQ¢B +?mv M M¨v
i`Î H¢B\

hB m "® u M;?o iÈB ç•v- F?¬M; F?ÄB #°B T?K+ oQÆM; h? amM; i•K +Æ `'i b•m- i
i v ç½ i? v ç´B çQÊ+ tm i? X æ®B pÈB +?B m M¨v +O oQÆM; h? amM;- hB m "® u
amM; M¨v T?B i?QÌM; tªQ i`€- H¨ K°i ç®B i?O K¢M? K)- M;Q¢B Qm Gw J"i- M°B ?Q
` - H¢B i? K K°i oQÆM; h? amM;- ?„M Km®M tY Hw +kM; F?¬M; T?ªB H¨ +?mv M

L?bM i?'v hB m "® u F?¬M; M¦B- oQÆM; h? amM; €M? K„i +?ÈT ç°M;- i`–K ;B¼M
iQÈM; [m•M ç®B pÈB pB + ?¬K M v L;ä *QÆM; ?Q¨M? ?¨M? +¦ w FB M ;b F?¬M;V
*QÆM; p•v F?®M æ¬M; æ¬- M;¨v ç K F?¬M; M;O HQ H„M; i`¨M i` - +?ûK G¬ JBM? L
[m•M iB M iÈB- H"T iS+ /šM i?O ?¢ M? M? +?¦M; +?¢v iÈB- M;?o Km®M +?Q /M F?
+¦ i? pb æ¬M; æ¬ K¨ /•M; H M iQM? K¢M;- ?QÈM; iÈB h?€M? i?QÊM;- oB i pQÆM
H¨ F?¬M; iB +X E?¬M; M;?o iÈB hB m iQÈM; [m•M ç½ T?€ i†+ #BM? i`QÈ+- H¢B M
ç½ +Sm i K°i K¢M;ôX

L¦B iÈB ç•v- oQÆM; h? amM; p K†i ç–v +ªK FQ+?- oB i pQÆM; Î i` M + Q p` i? M
M;QÌB i?"i bU H¨ K°i ç¢B ç¢B i`mM; i?–M5ô

jjyX *?QÆM; jjy, o¬ :B M

hB m "® u M?bM ç¢B i`mM; i?–M oQÆM; h? amM; M; M; i`ÌB ç€M? ` M¨v- K†i K M

æ½ FBM? [m bBM? iY ;B i +?¦+ `'i M?B m- ?„M ç½ #B i H¨K i? M¨Q i? #ªQ i`b bU
oQÆM; h? amM; imv H¨ H½Q ?² Hv- M?QM; M?bM i?'v hB m "® u KdK +QÌB +kM;
H9+ i`QÈ+ hB m "® u +kM; +?QM? H¨ KdK +QÌB K¨ iW i?¨M? .QÆM; *?•m ç2K #ªQ i
H¨K +?Q ?„M +?Q iÈB M v pšM #m²M #U+ i?®M; ?"MX

hB m "® u çQ€M K°i çB K +kM; F?¬M; b B- oQÆM; h? amM; F?¬M; i? +?Ì çÊB çQ
+?QM? H¨ #ÎB pb hB m "® u ?¬K M v mv p¼M; i,M; + QX

>„M b m F?B tm'i #BM? `ÌB :B M; æ¬- +kM; F?¬M; M¦M; HÁM; +?¢v iÈB æ¬M; æ¬
i`QÈ+- ?„M bQ pÈB #'i Hm"M F M¨Q +kM; `ä `¨M; ç¢Q Hw M¨v ?ÆMX Zm•M >Q¨B L
ç² i?B M ?¢- +¦ i? M¨Q / /¨M; ç i´M ?¢B\

G9+ M¨v o¬ h?QÊM; oQÆM; ç½ +?Q ?„M Hw /Q ç i`b ?Q½M- ?„M çÆM ;BªM H¨ €M #
ç +?Q M;QÌB F?€+ iB m ? Q #BM? HU+ +€B ç½X L?QM; F?¬M; M;?o iÈB hB i h? >
#¢B- iBM iS+ M¨v H¨K +?Q oQÆM; h? amM; +?'M ç°M;X >„M #B i ç•v H¨ +Æ ?°B +
ç¢B [m•M- hB i h? >MM; H¨ >¨M? [m•M i?®M; HoM?- oQÆM; h? amM; ?„M #'i [m
i?¬B- M?QM; hB i h? >MM; K°i F?B #¢B- oQÆM; h? amM; ?„M `®i +m°+ ç½ +¦ i?
/B M pB M +?QM?5

>„M F?´ i•K FB M i¢Q :B M; æ¬- +?d iQÎM; `^M; +¦ i? tQM; ?MM; :B M; L K- i?"i F
H½Q M?B çQ¢i çB ç` #¨M- i`QM; HÁM; #m²M #U+ F?¬M; +–M M¦B +kM; #B iX æ¬
#€ +m®B +MM; +O ?„MX *¦ ç¬B F?B- +Æ ?°B HU +?¼M +O +QM M;QÌB i?"i bU `
+kM; F?¬M; +¦ ? Q T?Q +O ?„M M?B m F?Q HU+- /M b Q iBM? #BM? >Q¨B L K +C
#B i ,M +ÆK- i` M çQÌM; iB M [m•M æ¬M; æ¬- iBM iS+ F?¬M; M;WM; i`mv M ç M-
i'M +¬M; >²B G¢+ h?QÆM;- `²B H¢B HmB p i?O G¢+ E?˜m- hB m "® u M?Q K†i i`Ì

J'v iBM iS+ M¨v i`mv M ç M- oQÆM; h? amM; HÁM; M¦M; M?Q HY ç®i- ?„M F?¬M
T?•M T?¦ ? B +QM i` B i?®M; [m•M- K'v ?mvM? ç T?K i`ÊX æ€K M;QÌB Zm€+? h?B
çB- #ªM i?•M i?b /šM i?2Q M;?o iY oQÆM; "B M- +MM; +€+ i?•M p M;¨v ç K çB ç
æ¬ H¢B #¨v ` K°i i`Á M?Ä- ;Bª i` M; p¨Q i?¨M?- F?¬M; i`QÈ+ H¨K +?Q hB m "® u #

>„M K M; i?2Q i?O ?¢ ç M ç•v +?d ¬K K°i KK+ çQ+?- æ¬M; æ¬ M¨v imv i ç®B F?¬M
uX hB m "® u M m +¦ i? ç°+ i?•M ç M ç•v FB M i¢Q i? M? i? iQ HÈM- oQÆM; h? a
çQÊ+5

>B M i¢B i?Q¢i M?bM ?„M ç½ i?¨M? +¬M; çB çQÊ+ #QÈ+ ç–m iB M- H'v çQÊ+ iQM
çQÊ+ bU i€M i?QÎM; +O >Q¨M; S?O o¬ ."iX >„M ?B M i¢B +–M T?ªB H¨K H¨ €i +?
iW çQ¢i H¢B [mv M F?®M; +? +O æ¬M; æ¬X

L?bM i?'v hB m "® u KdK +QÌB- oQÆM; h? amM; F?¬M; M?`M çQÊ+ ?ÄB, óE?¬M;
+€B ;b\ô

hB m "® u H¢B +QÌB M¦B, óh ç M; bmv M;?o oQÆM; ç¢B M?•M +¦ T?ªB H¨ K°i M
F?¬M;\ô

>„M ç°i M?B M M¦B ` K°i +•m M¨v- [m–M i?–M ç m F?¬M; ?B m çQÊ+ w M;?oX o
F?¬M; çQÊ+ M?B m- F?¬M; #B i w +O hB m "® u- i?–K M;?o +?ŠM; H) ?„M t2K i?'
KÈB /MM; p) i` M? ç ˜M /K +?d i? +K+ +O æ¬M; æ¬\

*m®M; [mQi H„+ ç–mX oQÆM; h? amM; i?¬ H¶ +QÌB `° H M- óhB m iQÈM; [m•M +
#d- K v K„M M?"M #B i çQÊ+ K'v +?[iQ- H¨K b Q K¨ #B i p) pÌB ;b\ô

hB m "® u ;"i ç–m M¦B, óh?b ` H¨ i? ô >Q¨M; S?O o¬ ."i H¢B M¦B, ó>¬K M v oQÆ
K'v M;¨v M[;–M M,K p¢M [m•M >Q¨B L K /Q oQÆM; ç¢B M?•M /šM +kM; b) ç M æ
J"i i? K¢M?- i pb +–m ´M i?Ä - M M T?ªB +® i?O i?¨M? i`bX L?QM; ?¬K M v [m•
+?mv M i?O i?¨M? +¬M;- F?¬M; #B i oQÆM; ç¢B M?•M +¦ /B m b€+? ;b\ô

>Q¨M; S?O o¬ ."i K†+ /M F?¬M; iQM? H¨ i?¬M; KBM?- M?QM; /M b Q +kM; F?¬M; [
M?Q i? M¨Q- +kM; T?ªB KQÊM bS+ K°i T?QÆM;X oQÆM; h? amM; F?B K M?QÌM;
ç ?„M KQÊM bS+ ?„M i®i M?'i ç ç®B T?¦ hB m "® uX >„M +QB i?QÌM; oQÆM; h?
KbM? +?d H¨ F F?Q€+ / ?´- H9+ M¨Q +kM; +¦ i? #` F i?'T FûK M¨v ,M çBX

oQÆM; h? amM; H†M; v M ç M ç•v- /KM; w ç9M; H¨ M?Q i? X >Q¨M; S?O o¬ ."i in
;–M ç•v hB m "® u M?Q K†i i`ÌB ;B[ i`Q X oQÆM; h? amM; HB + K„i [m H¨ ç½ M?
F?¬M; ç`+? H¢B hB m "® uX >„M M m HU +?¼M ç–m M?"T p¨Q- çQÆM; M?B M b)
+kM; KQm ç² i?B M ?¢- F?¬M; ? M;?B M;Ì b) HB M i?O +MM; >Q¨M; S?O o¬ ."iX >
M?QM; i`QM; HÁM; ç–m +¦ /'m /B K- #'i [m€ >Q¨M; S?O o¬ ."i pšM FB m +,M; M?Q

H¢B FBM? M;?B K T?QM; T?9- # M M;Q¨B +?ŠM; M?[M; F?¬M; ç„+ i°B hB m "® u
o¬ ."i i'i +mM; i'i FQM?X

L;?2 çQÊ+ >Q¨M; S?O o¬ ."i ?ÄB- oQÆM; h? amM; +m®M; [mQi F?Q€i i v M¦B, óh
H¶- M¨Q bQ çQÊ+ pÈB ? B p` iQÈM; [m•M #¨v KQm M;?o F - +?d tBM KÌB ? B p` iQ
i?2Q H¨ çQÊ+ôX

>Q¨M; S?O o¬ ."i H9+ M¨v KÈB M?bM p T?Q hB m "® u- óE?¬M; #B i hB m iQÈM;

hB m "® u i?Q€M; i`–K M;•K- M?bM i?'v [m–M i?–M ç m M?bM p T?Q KbM?- #B
T?ªB H¨K- M?QM; b€+? HQÊ+ +kM; T?ªB ç ` - M m F?¬M; +S Hm¬M i?Q€B M?QÊ
çB mv iQM i`QÈ+ [m–M i?–MX

óh pšM H¨ +•m M¦B FB - +QÆM; F?¬M; i? H•m- M?m F?¬M; i? i?OX L;ä *QÆM
æ¬M; æ¬ +?d +¦ i? M;²B çÊB +? i- ?¬K M v +€+ [m"M ?mv M iBM? i?–M b b9i- +?
T?€i F?€M; T?d- /šM M;QÌB i`QM; i?B M ?¢ ?QÎM; SM;- +?9M; i H¨K M M H¨ çQÌ
#BM? ç€M? K°i i`"M- +?d +–M i?„M; p¨B i`"M- +€+ iMv i?–M Î +€+ [m"M ?mv M H•
tm'i #BM? ?QÎM; SM;- ç M H9+ ç¦ çWM; M¦B H¨ i?„M; L;ä *QÆM;- +?Q /M Km®M #b
?¢ i?b +¦ ;b F?€+? F?Q\ô

Zm–M i?–M ç m ç°M; i•K- hB m "® u b m F?B çB iÈB æ¬M; æ¬- i?"i ` K¶B H–M ç I
M¨v +kM; F?¬M; M;Q¢B H X hW b m F?B ç€M? HmB ç¢Q T?d L;ä *QÆM; K½M? +
i`QM; HÁM; K¶B M;QÌB ç m +kM; +¦ +•M M?„+- M m M?Q +?Q K¼B M;QÌB HU +?¼
ç¢B ç b® K¼B M;QÌB OM; ?°- /M b Q M;QÌB ?B M i¢B +ÁM Î H¢B æ¬M; æ¬- ;B [mv
+kM; T?ªB HU +?¼M M;QÌB +¦ i? +?B m +® Q+? HÊB +?Q #¼M ?¼X L?QM; i?QÌ
i`QM; i v K°i b® Qi M;QÌB- imv ç°M; i•K- M?QM; +kM; +?d +¦ i? M?bM >Q¨M; S?O
i? M;?2 i?2Q HÌB hB m "® uX

>Q¨M; S?O o¬ ."i i?Q¢i M?bM +kM; +¦ +?9i ç°M; i•K- i`–K M;•K M¦B, óo"v i?2Q w
æ¬M; æ¬ M M tm'i #BM? M?Q i? M¨Q\ô

hB m "® u #bM? ioM? M¦B, óæ¢Q T?d ?Q¨M? ?¨M?- i`ªB `°M; +€+ [m"M >¨ L K- +?
H9 G¢+ E?˜m- G .QÆM;X Jm®M M¦B tm'i #BM?- F?¬M; #^M; i`` +?Q /SiçB K- M
ç½ tm'i #BM?- M M /MM; i`¼M; #BM? H'v i? H¬B çbM? çQ¢i H¢B G¢+ E?˜m- i M;
L;ä *QÆM; i'i iU bKT ç´5ô

>Q¨M; S?O o¬ ."i M;?B M; ç–m M¦B, óo"v i?2Q w hB m iQÈM; [m•M- i?b M M T?€B

æ€K M;QÌB æQ¢M æ¢i- GQm h`QÌM; *mM; ? B K†i M?bM M? m- F?¬M; M?`M çQÊ
hB m "® u M;?B K M;?` M¦B, óL m H¨ oB i pQÆM; +?Q T?ûT- hB m "® u M;mv M ç
>„M i`–K ;B¼M; M¦B- [m–M i?–M T?'M +?'M- i?–K M;?o i`QÈ+ ç¦ ç€K M;QÌB æQ¢
hB m "® u /M b Q +kM; F?¬M; ;B®M; M;QÌB i?QÌM;- /Q ?„M tm'i #BM?- çQ¢i H¢B
+¦ F?ª M,M;X

oB i pQÆM; i?Q€M; i`–K M;•K- M?bM p T?Q >Q¨M; S?O o¬ ."i M¦B, óE?¬M; #B i
[m•M M?Q i? M¨Q\ô

Zm–M i?–M HÁM; ç m H¢M? H)Q- ç m #B i >Q¨M; S?O o¬ ."i M?'i ç`M? b) T?ªM ç®
M v +QM K M¦ ç•v +?d H¨ i?S ?2Q ;Bª ?´- >Q¨M; S?O o¬ ."i M¨v i`QM; K„i [m–M i
iU ç¢B- #¢B bU +¦ i?W X Zmª F?¬M; M;Q¨B /U HB m- >Q¨M; S?O o¬ ."i +QÌB M¦B,
ç9M;- #'i [m€ +¦ K°i +?¶ F?¬M; ´MôX

hB m "® u F?¬M; M;Q¨B /U HB m- KdK +QÌB ?ÄB- óE?¬M; #B i >Q¨M; S?O iQÈM;

>Q¨M; S?O o¬ ."i M;?B K K†i M¦B, óhB m iQÈM; [m•M /KM; #BM? M?Q i?–M- i i?"i
æ¬M; æ¬ /M b Q +kM; H¨ +,M +Æ +O +?9M; i - i çQÊ+ h?€M? i?QÊM; iQM M?B K
/€K K°i M;¨v i` M½BX hB m iQÈM; [m•M +kM; F?¬M; i? / /¨M; `ÌB æ¬M; æ¬- M;?
imv i`¼M; v m- M?QM; >²B G¢+ +kM; H¨ K M? K¢+? +O æ¬M; æ¬- L;ä *QÆM; M
#BM? T?ªM +¬M; >²B G¢+- +?9M; i +kM; F?¬M; i? F?¬M; T?ÁM; M;UX æ½ M?Q p
æ¬M; æ¬- H¨ #ªQ çªK >²B G¢+ F?¬M; K'i- tm'i #BM? G¢+ E?˜m M¨v- F?¬M; i? /Q h

Zm–M i?–M ç m i?Î /¨B- #B i ?„M bÊ hB m "® u çQ¢i +¬M; H Q- •K i?–K /"K +?•M-
ç°M; i?–M b„+- óo"v i?2Q w >Q¨M; S?O iQÈM; [m•M- i?b M M +?Q B çB\ô

>Q¨M; S?O o¬ ."i ` p i`–K M;•K- H˜K #˜K M¦B, óM M +?Q B çB ç•v\ô

GQm h`QÌM; *mM; ç°i M?B M iB M H M M¦B, óoB i pQÆM;- >Q¨M; S?O iQÈM; [m•
iB M +Y K°i M;QÌBôX

óGQm G M; iQÈM; KÌB M¦Bô >Q¨M; S?O o¬ ."i KdK +QÌB M¦B- oB i pQÆM; H¢B M?
K½M- i?–K M;?o >Q¨M; S?O o¬ ."i M¨v i`QÈ+ ç•v +ÁM +mM; FQM? KÌB KbM? ç`M
#„i ç–m iU +?O i`QÆM;5

GQm h`QÌM; *mM; i`–K ;B¼M; M¦B, óh M;?o oQÆM; Zm"M i?W #€+? +?B M #€+? i
o¬ h?QÊM; oQÆM;- M m i?2Q /Q mv K¨ çB +¬M; G¢+ E?˜m- +kM; F?¬M; Hw M¨Q K

>Q¨M; S?O o¬ ."i K†i H° MK +QÌB- tQ v M;QÌB ?QÈM; iÈB oB i pQÆM; M¦B, óoB
M¨v- +kM; KQM; oB i pQÆM; ç`M? çQ¢iôX

oB i pQÆM; i`–K M;•K K°i H9+ H•m- óoQÆM; Zm"M i?W - w +O M;QÆB i? M¨Q\ô

oQÆM; h? amM; p°B p¨M; +mM; FQM? i?B H M¦B, óL m M¦B p H½M? #BM?- pB i
p` iQÈM; [m•M- M?QM; M m oB i pQÆM;- ? B p` iQÈM; [m•M ç½ +¦ H M?- pB i?–M
+kM; F?¬M; /Q /UôX

óo"v w +O hB m iQÈM; [m•M M?Q i? M¨Q\ô oB i pQÆM; H¢B ?ÄBX

hB m "® u M¦B, óoB i?–M F?¬M; +¦ /` M;?`ôX

oB i pQÆM; `®i +m°+ ?¢ [mv i i•K- imv M #® M¦B, óo"v #´M pQÆM; [mv i ç`M?- b)
p¢M iBM? #BM? æ¬M; æ¬ çB +¬M; G¢+ E?˜m- iMv w tm'i #BM?5ô

Zm–M i?–M HoM? +?d- M?QM; ç m ?Q¨B i•K iQ- K¶B K°i H–M M?Q p"v i`QM; HÁM;
p¼M; ?¶M HQ¢M- ibM? i? ç½ Î F?¬M; ç +?Q #¼M ?¼ HU +?¼MX hB m "® u +kM
iB T `ÌB GQM; Zm M; çB MX oQÆM; h? amM; H¢B ?QÈM; iÈB >Q¨M; S?O o¬ ."i M
;"i ç–m- oQÆM; h? amM; H9+ M¨v KÈB bªB #QÈ+ çm´B i?2Q- óhB m iQÈM; [m•M

hB m "® u tQ v M;QÌB H¢B- KdK +QÌB M¦B, óoQÆM; ç¢B M?•M +¦ ;b T?•M T?¦\ô

oQÆM; h? amM; MÎ MK +QÌB- óhB m "® u M;QÌB +S ? v çM pÈB #^M; ?[mX hB
+?9M; i H9+ ç–m ;†T M? m +kM; H¨ Î +?¶ M¨v\ô

hB m "® u t2K tûi #®M T?Q - i` M K†i +¦ +ªK F?€B- óE?¬M; T?ªB MÆB M¨v- M?QM
iÈB H9+ ç–m F?B i?'v oQÆM; h? amM;- +?d M?Q KÈB ?¬K [m - F?B ç¦ ?„M +kM; +
*?d +€+? K'v M,K- ? B M;QÌB H¢B i?¨M? ç`+? i?O˜M ;B'm i•K +Æ- F?¬M; F?ÄB +ª

oQÆM; h? amM; çQ K„i M?bM K¼B MÆB- +QÌB F?´ M¦B, óhB m ç¢B M?•M- i?"i
F?•K T?K+ +¦ i?W ;- H–M M¨v çB +¬M; G¢+ E?˜m- hB m ç¢B M?•M p®M H¨ HU +?½

óoQÆM; ç¢B M?•M [m€ F?B K M?QÊM;ô hB m "® u H M iB M; i?Î /¨B- óh?"i ` M;
i?QÊM; K¨ bmv M;?o- M;QÆB çB i çB +?ŠM; T?ªB +kM; ;B®M; M? m b Q\ô

oQÆM; h? amM; p¶ K¢M? p B hB m "® u- HÈM iB M; M¦B, ô GÌB 'v +O hB m ç¢B
M;?o ç M M;QÌB p¨ i ç m i`mM; i?¨M? pb æ¢B hMv- +?d #B i hB m ç¢B M?•M imv i

>„M H¨K #° H¢K /¢M;- +kM; `QÈ+ H'v F?¬M; Qi i`B m i?–M M?bM [m - oQÆM; h?
óhB m ç¢B M?•M- F?¬M; #B i F?B M¨Q `ªM? `¶B- tBM KÌB iÈB T?O K°i +?mv M- i¢B
hB m ç¢B M?•M M¦B K°i +?9iôX

óo"v b Q\ô hB m "® u i?Q¢i M?bM +¦ +?9i ?SM; i?9- óo"v F?B M¨Q `½M? `¶B M?'i

óJ°i HÌB ç½ ç`M?ô oQÆM; h? amM; H¢B +QÌB `° H M- óæ M H9+ ç¦ +?9M; i b) M
iW +?®B- M?Q p"v +kM; H¨ F?¬M; ç +?Q i K†i KkBôX

óE?¬M; /€K F?¬M; /€Kô hB m "® u +kM; w +QÌB /Q /"i- +€Q iW `ÌB çB- oQÆM; h?
u tQ v M;QÌB- ;QÆM; K†i H¢B i`–K tm®M;X >Q¨M; S?O o¬ ."i çB M; M; [m # M M
ó"m´B i®B iÈB T?O i +?ÆBôX

oQÆM; h? amM; H"T iS+ H¢B tm'i ?B M p iQÆB +QÌB- óh¢ ÆM iQÈM; [m•M- M?'

> B M;QÌB ;†T i?Q€M; [m - ;B®M; M?Q M;QÌB t H¢X L?QM; i` M K†i ? B M;QÌB ç
i?Q¢i M?bM +kM; H¨ ç°+ M?'i p¬ M?`X

hB m "® u [m v p T?O iQÈM; [m•M- M;²B +ÁM +?Q M¦M; çQi- ç½ +¦ F?€+? #€B T
çQÊ+ #€B i?B T- +¦ +?9i M;¢+ M?B M- çSM; /"v ` M;Q¨B ç¦M- æ´M; E€ S?QM; M?b
iÈB M¦B, óE?¬M; /€K M?¼+ +¬M; iQÈM; [m•M ` M;? M? ç¦MôX

hB m "® u b m F?B iÈB æ¬M; æ¬- +kM; F?¬M; +¦ HB M H¢+ pÈB æ´M; E€ S?QM;X
M?B m Qi +¦ +?9i M;Q¨B /U iQM?X a m F?B çQ æ´M; E€ S?QM; p¨Q i`QM; M°B bª
#B i æ´M; ç¢B M?•M ç M ç•v +¦ ;b +?d ;B€QôX

æ´M; E€ S?QM; M?bM b„+ K†i +O hB m "® u- ç°i M?B M i?Î /¨B M¦B, óh?"i ` i H
hB m iQÈM; [m•MôX

hB m "® u +QÌB F?´ M¦B, óG¢B M¦B +kM; t'm ?´- H–M i`QÈ+ ç½ +–m- i +kM; F?¬M

æ´M; E€ S?QM; M;?B K K†i M¦B, óo T?–M o¬ Pm- ¨B ç¦ +kM; ç m H¨ b® K M?- F?
iQÈM; [m•M imv F?¬M; M¦B- M?QM; H½Q T?m K„i H½Q +kM; F?¬M; ?Q - H¨K b Q
+ÁM +¦ i? Î H¢B i`QM; +mM;- [mª i?"i H¨ /Q hB m iQÈM; [m•M tªQ F M #¨BX L m
çB +MM;- o¬ Pm M¦B F?¬M; +?WM; ç½ ç K¢M; H¢B i?ªQ M;mv M `²B- ç¢B •M ç¢B

hB m "® u H–M M¨v H¨ i?"i t'm ?´- +QÌB F?´ M¦B, ó*¦ H) +kM; H¨ i?¨M? w +O H½Q
+kM; +¦ H) o¬ Pm M?'i ç`M? H¨ +?Q iÈB FB T M¢M ô *kM; F?¬M; Km®M M¦B +?m
M¦B i`€M? çB, óE?¬M; #B i æ´M; ç¢B M?•M +¦ +?mv M ;b T?•M T?¦\ô

æ´M; E€ S?QM; H¢B çSM; H M i?B H M¦B, óG½Q T?m H–M M¨v ç M ç•v- H¨ pb /•M
[m•MôX

hB m "® u M?Qm K¨v- óæ´M; ç¢B M?•M KÌB M;²B `²B M¦B +?mv MôX

æ´M; E€ S?QM; H¢B pšM çSM; i?ŠM;- i`–K ;B¼M; M¦B, ó>B M i¢B M;QÌB M¨Q +
+?9M; æ¬M; æ¬ +?d +¦ hB m iQÈM; [m•M- B +kM; +¦ i? #B i- >Q¨M; S?O o¬ ."i +¦
H'v i?B M ?¢- ?„M #¨B tQ+? hB m iQÈM; [m•M /KM; w F?¬M; +–M M¦B +kM; #B i-
ç¢B [mv M æ¬M; æ¬- ç +?m˜M #` +?Q b m M¨v tQM; pQÆM;X L?QM; hB m iQÈM;
."i pšM M?šM M¢B- i?"i bU H¨K +?Q +€+ H½Q i?–M +?9M; i i`QM; HÁM; b®i `m°iô

hB m "® u i?–K M;?o- +€+ M;QÆB i`QM; HÁM; b®i `m°i H¨K +€B `„K ;b- H½Q iY +–
#` +€+ M;QÆB M¦B K'v +•m i?9+ /K+ K¨ HÁM; ç–v +,K T?šMX "'i [m€ æ´M; E€ S?
?„M K¨ M¦B- imv i ç®B H¨ K°i iBM iS+ i®iX æB m M¨v Qi M?'i +?Q i?'v- i`QM; i`B
pB + i`W çB >Q¨M; S?O o¬ ."i ç½ F?¬M; i? +?Ì çÊB çQÊ+5

óæ´M; ç¢B M?•M b Q H¢B M¦B ` HÌB 'v- M;?o ç M i +MM; >Q¨M; S?O iQÈM; [m•M
+?9i K•m i?mšM- M?QM; M;?o ç M >Q¨M; S?O iQÈM; [m•M +kM; H¨ K°i HÁM; i`mM
HÁM;- æ´M; ç¢B M?•M i?"i bU ç½ M¦B [m€ HÌB `²BôX

æ´M; E€ S?QM; M;¢+ M?B M- óh•K +O >Q¨M; S?O o¬ ."i- M;QÌB [m çQÌM; +kM
[m•M M;QÌB ô

óoB i pQÆM; +¦ #B i F?¬M;\ô hB m "® u MÎ MK +QÌB- i`¨M ç–v p +?•K +?¼+X

æ´M; E€ S?QM; ç°i M?B M çQ i v `9i ` +?Ov i?O- ?¨M [m M; H¦2 b€M;X hB m "®
+?9i 9v F}- +?d ?ÄB, óæ´M; ç¢B M?•M H¨ +¦ w ;b\ô æ´M; E€ S?QM; +QÌB F?´ M¦B
i?"i ` +kM; F?¬M; iBM i 5 L?QM; M m M;?o +?Q /•M +?9M; æ¬M; æ¬- H½Q T?m M
HÁM;ô >„M pW M¦B tQM;- +?Ov i?O ?QÈM; iÈB +´ i v i`€B K¨ +?ûK iÈB- hB m "®
F?¬M; çSM; /"v- +?d H¨ +?mM; i`¨ ç½ # v ` - i`9M; ;B[+´ i v æ´M; E€ S?QM;X

æ´M; E€ S?QM; +´ i v +?'M ç°M;- +?Ov i?O H2M; F2M; `ÆB i` M K†i ç'i- F?¬M; F?Á
"® u +QÌB F?´ M¦B, óæ´M; ç¢B M?•M +¦ Km®M +?†i i v- +kM; F?¬M; +–M Î +?¶ M¨v
+?ªv ` M;Q¨B M?Q p"v- i +¦ i`,K KB M; +kM; F?¦ K¨ ,M M¦BôX

æ´M; E€ S?QM; b„+ K†i H° p b–m i?ªK M¦B, óhB m iQÈM; [m•M T?ªB M?Q i? M¨Q

hB m "® u + m K¨v M¦B, ó>B M i¢B >Q¨M; S?O o¬ ."i +ÁM iQM M?B K M;QÆB b Q\

æQ¢M æ¢i K†i ?B M H M p t'm ?´- óhB m iQÈM; [m•M- M;QÆB M¦B p"v H¨ b Q\ô

hB m "® u KdK +QÌB M¦B, óL;QÆB #BM? #¢B G¢+ E?˜m- M;QÌB ç–m iB M Km®M ;B
M?B M ?„M b) F?¬M; iQM M?B K M;QÆB M[X L?QM; +?mv M >Q¨M; S?O o¬ ."i i
K"i- M;QÆB b Q +¦ i? #B i çQÊ+\ô

æQ¢M æ¢i F?) i?Î /¨B, óh #B i iÈB çQÌM; ç°i- F?¦ i`€M? F?ÄB H¨K +?Q hB m iQÈ
ç®B pÈB M;QÌB i?"i bU +kM; H¨ F?¬M; i? i`€M? çQÊ+X hB m iQÈM; [m•M T?ªB #
i?"i` i•K M;?B F}``i M†M;- i` M? [mv M ?ªQ HÊB- ?„M M m bU i?¨M?- M;QÌB ç–m
i b Q +¦ i? F?¬M; +–m iU #ªQ p KbM?\ h?"i F?¬M; /€K ç'm /B K- i p®M +MM; >Q
? F?¬M; i - Î # M +¢M? ?„M +kM; M #¨B K°i i?•M iQM- H9+ M¨v ç•v KÈB #B i çQÊ

>„M M; v +ª HQ¢B +?mv M M¨v +kM; M¦B +?Q hB m "® u #B i- ?B M M?B M H¨ ç®B
HÁM; iBM- hB m "® u F?¬M; F?ÄB +ªK ç°M;- M? ;B¼M; M¦B, óh?b` H¨ i? - M?Q
+?SM;- ?ÆM M[oB i pQÆM; ç®B pÈB i i?"i` +kM; F?¬M; iQM? H¨ iQM M?B K-
pQÆM; F?¬M; iBMôX

æQ¢M æ¢i p°B H H M, óo"v T?ªB H¨K i? M¨Q +?Q T?ªB\ L m F?¬M; ç i HB m +?

hB m "® u F?Q€i i v M¦B, óæQ¢M ç¢B M?•M- i¢K i?ÌB F?¬M; p°B- pB + M¨v +–M
>Q¨M; S?O o¬ ."i H¨ +ÁM MY i?€M; M[KÈB ?¨M? ç°M;- H9+ M¨v M;QÆB +?È +¦ iU
+ª T?ªB M M #Q K"i K¨ H¨K pB +ôX

æQ¢M æ¢i ;"i K¢M? ç–m- óhB m iQÈM; [m•M- æQ¢M æ¢i ç2K iQM? K¢M; ;B Q +?
M?'i ç`M? F?¬M; iWX h b) +?Q i?•M iQM i"M HU+ çB bQm i–K +?B iB i i¢Q T?ªM +
iQ¨M #° ç m /U p¨Q M;QÌBôX

hB m "® u +QÌB F?´ M¦B, óh b) H¨K ? i bS+ôX

æQ¢M æ¢i F?B iWT?O iQÈM; [m•M çB ` - pšM ;Bª i` M;- +?2 H'T K†i- H¢B çB [m
F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q i?2Q /äB KÈB [m v p T?O ç X

æÊB F?B [m v p T?O ç - i?b ç½ H¨ ç K F?mv M;QÌB v M ioM?X hmv M¦B ;B [mv
#ÎB pb çQÊ+ +?B m +®- M M çQÊ+ /ÌB p¨Q M°B i?¨M?- M?QM; pšM +ÁM F?¬M; Qi[
"® u H¨ p"v- æQ¢M æ¢i- >Q¨M; S?O o¬ ."i +kM; M?Q i? X L;mv M M?•M i`QM; ç¦
M?bM H¨ +MM; /•M +?B M;¼i t #MB- M?QM; M;mv M M?•M HÈM ?ÆM H¨ ç i?m"M

æQ¢M æ¢i b m F?B [m v p - i`U+ iB T çB p¨Q T?ÁM; M;O- M?QM; H¢B F?¬M; M¦
i`QM; ç¦ K°i H9+ H•m- b„+ K†i /QÈB €M? M M H° p •K ibM? #'i ç`M?X a m ç¦ +'i i
ç M- çSM; /"v çB iÈB ;BQÌM;- çQ i v 'M p¨Q K°i +€B M9i M;–K i` M ;BQÌM;- +€B ;

*€B ;BQÌM; M¨v +O ?„M i?B i F +¦ +?9i tªQ /B m- /QÈB ;BQÌM; H¢B +¦ çQÌM; M;–

æQ¢M æ¢i çB p¨Q çQÌM; M;–K- ç®i H M K°i M;¼M ç M- +?B m `¼B ;QÆM; K†i +?Ê
+kM; F?¬M; `°M; H„K- +?d çO K°i M;QÌB F?QK HQM; K¨ çB- çB K°i F?QªM; +€+?
H M i` M- ç˜v +€M? +Y +O ?–K M;–K ` - ç½ iÈB i`QM; K°i +,M T?ÁM; F?€+- M?QM
æQ¢M T?OX

æQ¢M æ¢i bQB i` M ;QÆM; ç²M; +?dM? bY H¢B `•m i¦+- t2K ç½ +¦ +?9i ?¨B HÁM
KÈB ç˜v +Y çB ` M;Q¨B- M;Q¨B +Y ç½ bÈK +¦ t2 M;U ç M; çÊB- æQ¢M æ¢i +kM;
i`QM; t2 M;U - t T?m HB M ` `QB #„i ç–m çBX

hW F?B ;Bª i` M; ç M H–M M[ ` M;Q¨B #'i [m€ +?d +?WM; K°i +?ûM i`¨ M?Ä- æQ¢
K€B /m¶B +?•M- H˜K #˜K M¦B, óG¨K M;QÌB +QM K M¦ i?"i K i KÄBôX

>„M iBM iQÎM; ç½ +?2 /'m ç M KS+ +U+ F€ #Q ˜M- +QB M?Q H¨ [m, ç M +kM; #„i F
M?Q i? - çÆM ;BªM H¨ ?„M +ÁM +¦ +?mv M +¨M; [m M i`¼M; çB H¨KX

s2 M;U iÈB i`QÈ+ K°i çbM? pB M i¢B h?b h?€B T?QÌM; i?b /WM; H¢B- h?b h?€B T
[m M i`QM; i`B m Î- M?QM; H9+ M¨v H¢B +¦ +?9i ?Q M; pmX æQ¢M æ¢i iÈB i`QÈ+

+Y F)Q F i KÎ ` - Î i`QM; #¦M; ç K ;B®M; M?Q iB M; [m, F?¦+ p”vX

.QÈB bU /šM çQÌM; +O K°i H½Q #°+- æQ¢M æ¢i i`U+ iB T iÈB M°B bªM?- MÆB ç
K†i pÈB €M? ç2MX " M +¢M? ?„M +ÁM +¦ K°i M;QÌB- F?¬B M;¬ ?MM; i`€M;- ;B®M;

L;?2 çQÊ+ iB M; #QÈ+ +?•M i`mv M ç M- M;QÌB M¼ [m v ç–m H¢B- KdK +QÌB M¦B
M¨Q `²B\ô

L;QÌB M¼ imv KdK +QÌB- M?QM; /QÈB M;¼M ç M b„+ K†i pšM +¦ p •K m- H¢B ç9
[m•M >Q¨M; S?O o¬ .”i +O i`B m çbM?5

æQ¢M æ¢i ;†T çQÊ+ >Q¨M; S?O o¬ .”i- +kM; F?¬M; +¦ +?9i M;Q¨B w Km®M M¨QX
M¨v +?QM? H¨ pb +MM; >Q¨M; S?O o¬ .”i •K KQm- i`QÈ+ ç•v +kM; ç½ H¨K M?Q p’
?B M H¢B i`Á +k K¨ i?¬BX

G9+ M¨v >Q¨M; S?O o¬ .”i bQ pÈB F?B Î i` M KB m çQÌM; ç½ Qi çB T?–M F?Q i`C
?ÆM M?B m T?–M i`–K M;QM; •K H½M?- ç¢B ?€M # M M;QÌB H¢B +¨M; H¢B M?Q
i?’v i`QM; HÁM; tm’i ?B M bU FQM? bÊX æQ¢M æ¢i M?”M ` M;QÌB M¨v +?QM? H
L¬- +kM; H¨ + Q i?O ç M?’i +O >Q¨M; S?O o¬ .”iX

L;?2 çQÊ+ >Q¨M; S?O o¬ .”i ?ÄB- æQ¢M æ¢i +QÌB #²B M¦B, óh’i +ª ç m /U i?2Q i
ç½ çB ibK hB m "® u- ç2K i’i +ª M?[M; HÌB K¨ iQÈM; [m•M #`Q i M¦B ç½ M¦B `ä ``

ó>„M +¦ T?ªM SM; ;b\ô >Q¨M; S?O o¬ .”i KdK +QÌB ?ÄBX

ó>„M ``’i H¨ F?B T bÊ- M?QM; T?ªM SM; H¢B ?bM? M?Q H¨ ?ÆB +?”K MY M?`Tô æ
;b hB m "® u M¦B K°i H–M- +kM; F?¬M; H° +?9i bÆ ?Î- çÊB b m F?B F `ä tQM; KÈB
?„M +kM; i?9+ i?O p¬ b€+?ôX

óh?”i bU H¨ i?9+ i?O p¬ b€+?\ô >Q¨M; S?O o¬ .”i H„+ ç–m M¦B, óæQ¢M æ¢i- M;Q
M¨vX h•K +Æ +O ?„M `’i b•m- pQÊi t M;QÌB # M M;Q¨B iQÎM; iQÊM;ôX

æQ¢M æ¢i KdK +QÌB M¦B, óh•K +Æ +O ?„M +¦ b•m ç M ç•m- H¨K b Q +¦ i? ç’m ç
+?d +?Q `^M; i +MM; iQÈM; [m•M ç½ bÈK i?¨M? +Wm ;B - +kM; F?¬M; #B i[m M ?
;b T?€ M´BôX

>Q¨M; S?O o¬ .”i M? ;B¼M; i?Î /¨B M¦B, óæQ¢M æ¢i- H9+ ç–m i ?v bBM? M;QÆ
K v M;QÆB ç®B pÈB i pšM K°i HÁM; i`mM; i?¨M?- F?¬M; T?K i iQM M?B KôX

æQ¢M æ¢i i`–K ;B¼M; M¦B, óæQÊ+ /®+ bS+ pb iQÈM; [m•M- i¢B ?¢ [mv i F?¬M; /

>Q¨M; S?O o¬ .”i M;¦M i v ;ä M? H M K†i #¨M- i`–K M;•K ?²B H•m KÈB M¦B, óæQ¢
"® u- M;?2 çQÊ+ i Km®M i¢Q T?ªM- i?b M M H¨K M?Q i? M¨Q\ô

æQ¢M æ¢i p°B p¨M; M¦B, óhv +?S+ F?¬M; /€KôX

>Q¨M; S?O o¬ .”i KdK +QÌB M¦B, ó*S M¦B çWM; M;¢BôX

æQ¢M æ¢i `®i +m°+ +® H’v /kM; F?Q- óh M m H¨ hB m "® u- [m€ MY b) HB M H
F?mv M #ªQ oB i pQÆM;- iB M T?€i +? M?•M ?Q†+ H¨ +?Ì >Q¨M; S?O iQÈM; [
L?QM; hB m "® u çB iÈB æ¬M; æ¬ i?ÌB ;B M /M b Q +kM; [m€ M;„M- i +?d bÊ M
?„M bQ ` +ÁM FûK t iQÈM; [m•MX L?QM; iQÈM; [m•M M;QÌB i?”i bU +?m˜M #` p
i?b T?€i ç°M;\ô

>Q¨M; S?O o¬ .”i MÎ MK +QÌB- óL;QÆB M¦B b Q\ô

óh +ªK i?’v M;QÌB M m ç½ +?Q i M¦B +?Q hB m "® u iBM iS+ M¨v p”v F?ŠM; ç`
T?€i ç°M;ô æQ¢M æ¢i bmv çQ€M M¦BX

>Q¨M; S?O o¬ .”i i? M M? K°i iB M;- óæQ¢M æ¢i- +?mv M +?Q iÈB #•v ;BÌ- i +kM
M;QÆBX h?”i` i +kM; Km®M M?bM K°i +?9i `®i +m°+ H¨ M;QÌB M¨Q çB i?2Q >Q¨
Km®M +MM; i ç®B M;?`+?X h ç2K iBM iS+ M¨v imM; ` - M?QM; F?¬M; T?ªB Km®M
#’i[m€ H¨ Km®M t2K T?ªM SM; +O hB m "® u- t2K ?„M çB HB M H¢+ pÈB M;QÌB M

óh ç½ `ä- iQÈM; [m•M /MM; +?B m M¨v ;¼B H¨ .šM t¨ tm'i ç°M;5ô æQ¢M æ¢i ç°i M

>Q¨M; S?O o¬ .”i ;”i K¢M? ç–m M¦B, óL;QÆB M¦B K°i çB K +kM; F?¬M; b B- i +?
i`QÈ+- b m ç¦ KÈB /šM #BM? p•v /B i- +€Q #¼M ?¼ i°B / M? K”i KQm T?ªM HQ¢M
/ M?- H¢B +ÁM +¦ i? ;B i ? i i'i +ª M?[M; B +MM; +?9M; i ç®B M;?`+?5 æ M H9
i?–M ç m F?¬M; +¦ +€+? M¨Q F?€+X æ¢B [mv M ç m /Q +?9M; i ç°+ +?B K- æ¬M
+?9M; i 5ô

æQ¢M æ¢i F?•K T?K+ M¦B, óhQÈM; [m•M [mª M?B M M?bM t i`¬M; `°M;- i?m°+ ?
h? amM; M¨v i?b H¨K b Q #•v ;BÌ\ô >Q¨M; S?O o¬ .”i i`–K M;•K M¦B, óhB m "® u

>Q¨M; S?O o¬ ."i +QÌB `° H M- óGw >mv M "€ pä +¬M; FBM? i? ?½B iK+- +kM; F?
M;Q¨B b Q\ h ç½ bÈK #¨v ` i?B M H ç` päM; +?Ì ?„M- F?¬M; HQ ;B i F?¬M; çQ
+?Q M;QÆB- i` M çÌB M¨v- pä +¬M; +¨M; + Q- i?b +? i +¨M; bÈK5ô

S?Q h? M? L¬ H9+ M¨v KÈB i?Î T?¨Q M? M?ÄK- óh?b ` iQÈM; [m•M ç½ bÈK +¦ +
HQ H„M;- M?QM; ô

>„M Km®M M¦B H¢B i?¬B- >Q¨M; S?O o¬ ."i i` M K†i H° ` MK +QÌB [m, /`- óh? M
;b- +S pB + M¦B ` X æ M ?B M i¢B- i M m M; v +ª M;QÆB +kM; ;B'm /B K- i?b +k

ó:B i hB m "® u +¦ H) +¦ i? H¨K çQÊ+- M?QM; hB m "® u ?¬K M v mv p¼M; `'i + Q-
/•M Q€M- ?ÆM M[K°i çB K [m M i`¼M; ?ÆM H¨- ;B i ?„M +kM; F?¬M; i? €T +? ç

>Q¨M; S?O o¬ ."i H¢B MÎ MK +QÌB- óL m F?¬M; T?ªB i ;B i hB m "® u- i +kM; F
/ M? M¨vX L?•M i?O +O h? M? GQM; # M; ç½ +?m˜M #` i®i +?Q \ô

S?Q h? M? L¬ ;"i ç–m M¦B, ó*?WM; ;–M M;¨M M;QÌB- F?¬M; #B i iQÈM; [m•M Km®

óh +?d ç +?Q #¼M ?¼ ç M H9+ ç¦ `ªB K°i HÌB ç²M H¨ çQÊ+ `²Bô >Q¨M; S?O o¬ ."i
"® u +¦ i? H¨æQ¢M æ¢i- ?Q†+ H¨ M;QÌB M¨Q F?€+- i +?d +–M ;B i M;QÌB ç¦- pb h
h? M? GQM; # M; ç2K iBM iS+ M¨v H M i`mv M ` M;Q¨B- M;QÆB M¦B /•M +?9M; æ
ç°M; •M çS+ ? v F?¬M;\ô

S?Q h? M? L¬ ?Æ M;¢+ M?B M- i?Q€M; [m pmB p M¦B, óS?QÆM; T?€T çÆM ;
hQÈM; [m•M /MM; +?B m :B€ ?¼ :B M; æ¬M; M¨v M;QÌB i?QÌM; F?¬M; i? M;?o `

>Q¨M; S?O o¬ ."i M? ;B¼M; M¦B, óæÆM ;BªM- #bM? i?QÌM; +?QM? H¨ ?[m ?B m

S?Q h? M? L¬ H¢B M;?o iÈB K°i p'M ç - óæ½ +¦ i? iQM? H¨ ;B i çQÊ+ hB m "® u
i? mv ?B T oB i pQÆM; ç ?B m H M? i?B M ?¢\ô

>Q¨M; S?O o¬ ."i H¢M? M?¢i M¦B, ó*€B M¨v F?¬M; +–M KQm F - i +¦ i? i¬M ?„M
i?QÊM; H¨K h?€B i?QÊM; ?Q¨M;- b m ç¦ +?Q oB i pQÆM; ç2K pQÆM; p` i†M; +?Q

S?Q h? M? L¬ FBM? M;¢+ M¦B, óoB i pQÆM; imv im´B M?Ä- M?QM; H¢B `'i +¦ +?C
ç²M; wôX

ó*¦ ç9M; F?¬M;\ô >Q¨M; S?O o¬ ."i H¢B MÎ MK +QÌB- óæB i?2Q i ôX

>„M b m F?B M¦B tQM;- ç½ çSM; /"v ` F?ÄB T?ÁM;- S?Q h? M? L¬ F?¦ ?B m- M?
i?2Q T?Q b m ?„MX > B M;QÌB çB ` ?¨M? H M;- [m pQÌM ?Q - +?d M;?2 i?'v iB
i`QÈ+ K°i iÁ ;Bª bÆMX

>Q¨M; S?O o¬ ."i çQ i v M?'M H M K°i ?ÁM ç€ M?¬ ` i` M M;¼M ;Bª bÆM- +?d i?'v
KÎ ` - tm'i ?B M K°i +€B +Y ç°M; i®B i?mBX S?Q h? M? L¬ H'v H¨K FBM? ?½B- ?„
ç½ H•m- H¢B F?¬M; #B i MÆB M¨v +ÁM +¦ çQÌM; M;–KX >Q¨M; S?O o¬ ."i KÎ ` ç
M¦M; Mªv iB M p¨Q- /MM; i v 'M H M p€+? ç€ Î # M- [m K°i ?²B H•m- +?d M;?2 M
>Q¨M; S?O o¬ ."i H9+ M¨v KÈB #QÈ+ p¨QX

S?Q h? M? L¬ +kM; F?¬M; ?ÄB- +?d çB i?2Q T?Q b m >Q¨M; S?O o¬ ."i- ? B M;Q
M?QM; +QM çQÌM; H¢B +¨M; M;¨v +¨M; `°M; `½B- i?dM? i?QªM; H¢B M;?2 çQÊ+ i
M?Q ç M; Î /QÈB ç€v MQÈ+X >Q¨M; S?O o¬ ."i +QÌB M¦B, óLÆB M¨v +¦ Qi M?'i ?A
M;Q¨B iB M p¨Q i?b +?Q /M ?„M +¦ pä +¬M; +€B i? i?b +kM; T?ªB +? i5ô S?Q h?
[m•M /šM i iÈB ç•v H¨K ;b\ô

>Q¨M; S?O o¬ ."i H¢B F?¬M; ç€T- iÈB i`QÈ+ K°i +€M? +Y b„i- i` M +Y b„i +¦ +?
i?¨M? # ?¨M;X >Q¨M; S?O o¬ ."i çQ i v tQ v K'v +€B M9i Î i` M +Y b„i- +Y b„iK
tmv M i?'m [m X S?Q h? M? L¬ +?d iQÎM; `^M; MÆB M¨v ;B K ;B[ i`¼M; T?¢K ;b ç
KÎ ` - # M i`QM; H¢B H¨ +?•m [m M; #ªQ F?Q- iB M; +QÌB çM - KÆ ?² +¦ iB M; M[i

S?Q h? M? L¬ H¢B +¨M; M?Q +?bK p¨Q i`QM; K•v KM- >Q¨M; S?O o¬ ."i +'i #QÈ+
K°i M K iY +?2 ? B K„i- ç M; +QÌB çB #„i M[iYÎ i`QM; ç¦X h?¢+? i?'i Î b m +Y b„i

i`QM; i` M; T?K+ M?Q i`QM; +mM;- +¦ K'v M[iY +kM; ;B®M; M?Q +mM; M[p"vX S?
M K iY M¼- ?„M p®M i`'M ioM? M?QM; i` M K†i pšM ?B M H M p FBM? ?½BX

L K iY #„i ç¬M; #„i i•v- H¢B +?KT i`9M; i` M M;QÌB >Q¨M; S?O o¬ ."i- +QÌB iQ p¢
M¦B, ó•B T?B ô

L?bM i?'v i`QÈ+ K„i H¨ >Q¨M; S?O o¬ ."i- M;QÌB M¼ +?Êi ;B"i KbM?- p°B p¨M; [m€
;B€ H•K- tBM i?S i°B5ô

h` M K†i ?„M imv i`¨M ç–v bÊ ?½B- S?Q h? M? L¬ H¢B +¨M; FBM? bÊ- +?d H¨ pb M
F?€+ ;b oB i pQÆM;- +?Q /M H¨ F?m¬M K†i +MM; pÈB oB i pQÆM; +kM; ;B®M; M'

oB i pQÆM; F?¬M; T?ªB Î i`QM; +mM;- b Q H¢B #` >Q¨M; S?O o¬ ."i M?®i Î i`QM;

>Q¨M; S?O o¬ ."i i` M K†i +kM; F?¬M; +¦ w ?ÌM ;B"M- H¢B T?'i i v i†M; +?Q K°i +€

oB i pQÆM; M;½ tm®M; ç'i- p°B p¨M; +–m tBM i? i?S, óhQÈM; [m•M i? K¢M;- iB
J'v M[iY #° /€M; +mM; M[+kM; #` /¼ K¨ H¢M? M;„i M?Q iÌ- [m€ `¢T tm®M; ç'iX

>Q¨M; S?O o¬ ."i H¢M? ;B¼M; M¦B, óL;QÆB M¦B +€B ;b\ô

oB i pQÆM; M?bM i?'v >Q¨M; S?O o¬ ."i i` M K†i H¢M? H)Q- ç°i M?B M çSM; H M
M;?` M¦B, ó>Q¨M; S?O iQÈM; [m•M- F?¬M; #B i M;QÌB ;†T #´M pQÆM; +¦ +?mv M

h?€B ç° +O ?„M #B M ªQ +U+ M? M?- >Q¨M; S?O o¬ ."i +kM; F?¬M; +¦ M;¢+ M?B
ó>²B oB i pQÆM;- ?¬K M v i?B M ?¢ ç¢B HQ¢M- h?€M? i?QÊM; Î H•m i¢B æ¬M; æ
F?¬M; #B i oB i pQÆM; +¦ F ;b ç M ç`M? i?B M ?¢\ô

oB i pQÆM; i? M M? K°i iB M;- i` M K†i i`¨M ç–v p b–m F?´- ó>Q¨M; S?O iQÈM;
F?¬M; Km®M M;²B i¢B + Q p`- +® ibM? Km®M ç2K i?B M ?¢ i†M; H¢B +?Q iQÈM;
M?Q i? M¨Q\ô

S?Q h? M? L¬ i?'v i? i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K- +?d +ªK i?'v F?¦ iBM- >Q¨M; S?O o¬ .
+QÌB M¦B, óh? M? L¬- M;QÆB +ªK i?'v F b€+? M¨v +O i M?Q i? M¨Q\ô

S?Q h? M? L¬ #¶M; M?B M idM? M;° H¢B- i?'i i? M? M¦B, óhQÈM; [m•M- ç•v H¨ K

oB i pQÆM; M¼ i` M K†i H° ` p t'm ?´- >Q¨M; S?O o¬ ."i H¢B +QÌB ? ? M¦B, óh
`ä HÁM; i - M;QÌB M¨v i?"i ` iW K'v M,K i`QÈ+ ç½ çQÊ+ i T?€i ?B M- M?bM i?'v
;B®M;- H9+ M¨v KÈB Mm¬B +?Q iÈB ;BÌ- i?"i F?¬M; M;Ì iÈB ?¬K M v `®i +m°+ ç½
i? M¨Q\ *?B m h?•m i?B M ç¢B T?€T M¨v +O i tm'i ` - ;B i hB m "® u- oB i pQÆ
M?B M- ç€K H½Q i?–M FB H¨K b Q K¨ /€K T?ªM ç®B- +?d +–M oQÆM; h? amM; +
æ¬M; æ¬ M¨v- +ÁM F?¬M; T?ªB H¨ M^K i`QM; HÁM; #¨M i v +O i b Q\5 sQM; pQ
H¨ i`Î #¨M i v5ô

oB i pQÆM; ç M; /mv i i`S i'm +?QÆM;- H¢B + m K¨vX >„M K†+ /M M;²B i¢B oB i
i` M p¢M M;QÌB- M?QM; +kM; +?Q iWM; pmB p [m X

:€M? M†M; i?®M; i`` [m®+ ;B M¨v `ÆB p¨Q i` M ç¬B p B F?¬M; +?„+ +?„M +O ?„
h'm +?QÆM; ?¨M; p¢M ?¨M; M;?bM- i'm +?QÆM; i?"i ` +kM; +?d +¦ K°i w iS- ç¢Q
æ¬M; æ¬ T?€B #BM? i`Ê ;B9T5

L?QM; +?Q iÈB #•v ;BÌ- +?Q /M æ¬M; æ¬ +kM; iU i?•M F?¦ #ªQ iQ¨M- H¨K b Q +ÁM
+€+ [m"M ?mv M F?€+\ *?Q M M ?„M +?d +¦ i? i`Æ K„i K¨ M?bM [m"M ?mv M K'i ç
+O æ¢B hMv #` ç¢Q T?d iWM; #QÈ+ t•K +?B KX J¨ ?B M i¢B +?ŠM; M?[M; H¨ ç¢
+kM; ç m /•M; [m"M ç–m ?¨M; ç¢Q T?d- oB i pQÆM; ?„M K°i KbM? Î i`QM; i?•K +
i?Î- i?b +kM; F?¬M; +¦ #B M T?€T ;b F?€+X

>„M K¶B ç K ç m F?¦ M;O- +?d ?v p¼M; M;¨v ?¬K b m F?B idM? /"v- M?"M çQÊ+ iB
p i`QM; +mM;- M?QM; K¶B H–M idM? ;B'+- ibM? i? +?d +¦ +¨M; i? K €+ ?¦ - h?€

iS+X >„M Km®M iQM M?B K hB m "® u- M?QM; H¢B F?¬M; /€K ç„+ i°B pÈB >Q¨M; K¼B M;QÌB ?Á #bM? +?mM; b®M;- M?QM; ?„M #B içB m ç¦ imv i F?¬M; i? H¨K ç

S?Q b m +¦iB M; #QÈ+ +?•M p M; H M- K°ii? M? •K K €B M¦B, ó*QM +O i - ç½ F M¨v F?¬M; T?ªB K°i M;¨v H¨ +¦i? H¨K tQM; çQÊ+ôX

oB ipQÆM; +?"K `½B #m¬M; i'm +?QÆM; tm®M;- çSM; /"v i?B H M¦B, óJšm i?• im´B +?WM; i`mM; im–M- [m–M €Q + Q [mw- +?d H¨ /mM; M? M +kM; K M; i?2Q p GQÆM; æ K +O oB ipQÆM;X

h?€B iY L;mv M æS+ .QÆM; *?B m bBM? # M;QÌB +QM- oB T?B bBM? .QÆM; >U .QÆM; æ²M;- .QÆM; *?B m +? ibÈK- ? B K +QM +QB M?Q H¨ +¬ M?B [mª Kšm- b

L;?2 çQÊ+ oB ipQÆM; ;¼B- M?bM i?'v +QM KbM? /mM; M? M iB m iKv- hB m G `QM; M¦B, ó*QM i - ç½ F?´ +U+ +?Q +QM `²BôX

oB ipQÆM; Îi`QÈ+ K†i[m–M i?–M p®M +mM; F?B K H M;°- ``'i H¨ FB M +QÌM;- M M?B M M?¨Q p¨Q i`QM; HÁM; Kšm i?•M M¦B, óJ +QM F?¬M; Km®M H¨K oB ipQÆ ?"M ô

hB m GQm GQÆM; æ +® MûM MQÈ+ K„i- pm®ip2 K€B i¦+ +O +QM KbM?- iW €B ? MS+ MÎ M¦B, ó>®B ?"M ?®B ?"M ç½ bBM? ` i`QM; ;B çbM? ç pQÆM;5ô

hB m GQm GQÆM; æ MQÈ+ K„ii`¨M KB `ÆB tm®M;- ¬K +?†i H'v oB ipQÆM; M¦B

oB ipQÆM; F?B [m v p M ;B'+- i?Q€M; +¦ +?9i +?Q€M; p€M; ç–m ¦+- b m F?B Î K°i ?²B- ?ÆB +?9i ;BªK #ÈibU #m²M #U+ m'i S+ i`QM; ?„M- M?QM; i`QM; HÁM; K M;QÌB Îi` M ;BQÌM;- H,M [m i`Î H¢B +kM; F?¬M; i? M;O çQÊ+X

*¦ +mM; M?•M bÈK iB M H M- M? ;B¼M; M¦B, óoB ipQÆM; +¦ Km®M K°i +?mM;

*mM; M?•M ``'i ;B¨- i` M K†ii`¨M ç–v M T M?,M- M?QM; K°i +¼M; `•m KûT +kM; F +¬M; +¬M; pšM +?B m +® oB ipQÆM;X .QÆM; æ²M; ;–M ç•v ç K F?¬M; i? M;O ç /KM; i`'M ç`M? M i?–M- i?9+ /K+ ;B'+ M;OX

:"i ç–m- oB ipQÆM; M¦B, óæ2K ç M K°i +?mM; çBôX

GQÆM; +¬M; +¬M; ``'i M? M? #QM; iÈB K°i +?mM; M i?–M i? M;- oB ipQÆM; m tm®M;X h`QÈ+ ç•v +?Q /M m®M; M i?–M i? M;- +kM; b m K°i H9+ H•m KÈB +¦i? F?€+- ?„M H¢B ``'i M? M? +ªK i?'v #m²M M;O- F?B M?„K K„i H¢B- +?d i?'v çQÊ+ G +?9i +´ [m€BX oB ipQÆM; +kM; ?ÆB F?¦?B m- M?QM; H¢B F?¬M; KÎ` çQÊ+ KQ +ªK i?'v i?•M i? ;B®M; M?Q +?B + i?mv M ç M; çBi` M #B M- t¦+ Mªv T?"T T?²M +ÁM +?Q F`T F m H M bÊ ?½B- ç½ H•K p¨Q i`QM; #¦M; i®B F?¬M +MM;X

a€M; bÈK ?¬K b m- oB ipQÆM; F?B idM? H¢B- ç½ F?Q ç`M? i?–M ?Á - +kM; F?¬M M?bM i?'v GQÆM; +¬M; +¬M; Î# M M;QÌB- ?Q M? K°i iB M; `²B M¦B, óhmv M > hB m "® u iÈB ;†T5ô

jjkX *?QÆM; jjk, hmv i æ`

E?B hB m "® u M;?2 M¦B oB ioQÆM; i`B m FB M ?„M- M?B m Qi +kM; +¦ +?9i FBM

>„M b m F?B p¨Q æ¬M; æ¬- i`W +MM; "MB JBM? h?9v K°i KbM? ;†T [m oB ioQÆ +¦iB T t9+X >„M ç®B pÈB oB ioQÆM; +kM; F?¬M; i?•M +"M- +kM; F?¬M; T?ªB H¨ H¨ i`QM; HÁM; +¦ +?9i i?QÆM; t¦iX

>„M #B ioB ioQÆM; i?"i` +kM; iQM? H¨ K°i M;QÌB ç€M; i?QÆM;X

h¢B æ¬M; æ¬- oB i oQÆM; HÈM M?'i- M?QM; i¢B æ¬M; æ¬- oB i oQÆM; i?"i ` +
.QÆM; ZmªM; F?B KÈB `ÌB çB- oB i oQÆM; +QB M?Q H¨ /QÈB K°i M;QÌB i` M p¢M
`ä `¨M; F?B .QÆM; ZmªM; F?¬M; i? [m v p - ç` p` +O oB i oQÆM; ç½ ;BªK tm®M
i? M;²B Î i` M + Q p`- +?d H¨ #ÎB pb +ÁM +¦ K°i b® i?–M iY hMv i?'i i`mM; i•K ;B[
pšM #bM? v M p¬ bU- +kM; F?¬M; T?ªB H¨ çQÊ+ i–M; i–M; #ªQ p M?Q .QÆM; Zm
+?Q `^M; ?„M +ÁM b®M; i?b +¦ ;B€ i`` ?ÆMX

hB m "® u K¶B H–M M;?o iÈB çB m M¨v- F?¦2 KB M; +kM; H°` MK +QÌB +?m +?€i
K +QM L?¢+ "bM? +¬M; +?9 - M,K ç¦ .QÆM; EB M +?QM? H¨ iW i v K +QM M¨v çQ
`°M; #Ì +äB- ?¬K M v +kM; T?QÆM; T?€T iQÆM; iU K¨ #` M;QÌB çQ¢i çB- +kM; H¨

ó>Q¨M; ç¢B + - F?¬M; #B i oB i oQÆM; ibK i +¦ +?mv M ;b\ô

ó*€B M¨v i +kM; F?¬M; `ä M[- #'i [m€ oB i oQÆM; ?¬K M v i•K ibM? i?Q¢i M?bM
H¨ i?QÆM; HQÊM; +?mv M i i`ÌBô >Q¨M; t€ M?•M ?B M i¢B ç®B pÈB hB m "® u ç
M¦B- M¦B F?¬M; #B i- +kM; #ÎB pb F?¬M; +¦ ;b iBM iS+ K¨ i?¬BX

hB m "® u ;"i ç–m- KÈB Km®M çSM; H M- i?b "B M "S+ ç½ çB ç M- i?b i?–K # M i
"® u i` M K†i ç°i M?B M tm'i ?B M p +´ [m€B- >Q¨M; t€ M?•M F?¦ ?B m ?ÄB- óhB

hB m "® u H„+ ç–m- ó*¦ K°i +® M?•M iÈBôX

óo"v M;QÆB +¦ iB M p¨Q +mM; F?¬M;\ô >Q¨M; t€ M?•M /Á ?ÄB, óL m F?¬M; iB M i
oB i oQÆM;- M¦B hB m H½Q ç i`QM; M;QÌB F?¬M; F?Ä2ô >Q¨M; t€ M?•M M¦B M?
oB i oQÆM; M¨v T?•M HQÊM; Î i`QM; K„i i?–M iY- +¦ ç¬B F?B +ÁM F?¬M; #^M; hB

hB m "® u +QÌB `° H M- ó>„M +kM; Î i`QM; +mM;ôX

>Q¨M; t€ M?•M MÎ MK +QÌB- óæ½ M?Q p"v- i?b i®i [m€ `²BôX

>„M +kM; F?¬M; ?ÄB M?B m- +MM; hB m "® u p¨Q +mM;X hB m "® u i`U+ iB T çB
+ÁM +?Q çB iÈB i`È+ çB M- i?b ç°i M?B M ç½ +¦ M;QÌB ?¬, óhB m iQÈM; [m•M ô

hB m "® u +kM; ?ÆB FBM? M;¢+- M?bM i?'v G¬ aÎ çB iÈB- KdK +QÌB M¦B, óE?¬M
T?¦\ô

G¬ aÎ M? ;B¼M; M¦B, óhB m iQÈM; [m•M çB ;†T oB i oQÆM;\ô L?bM i?'v hB m "®
M¦B, óoQÆM; Kšm hB m GQm GQÆM; æ +?Q KÌB- tBM iQÈM; [m•M b m F?B ;†T
K°i H–M- F?¬M; #B i iQÈM; [m•M +¦ `ªM? `¶B ? v F?¬M;\ô

hB m "® u +¦ +?9i FBM? M;¢+- K°i ?²B H•m KÈB M¦B, ó_ªM? `¶B i?b +¦- M?QM; F?
L m H¨ M;QÌB # M M;Q¨B KÌB- ?„M +kM; T?ªB +˜M i?"M- #'i [m€ G¬ aÎ K°i HÁM; i`
F?¬M; +¦ M;?B M;Ì ;bX L?QM; hB m GQm GQÆM; æ H¨ [mª Kšm- ?„M çB iÈB #€B
F}X

G¬ aÎ KdK +QÌB M¦B, óoQÆM; Kšm +kM; M;?o iÈB çB K M¨v- +?Q M M # M M;QÌB
hQM + Q i,M; Î ç¦ôX

hB m "® u M;?2 çQÊ+ i M ? B M;QÌB FB - +kM; F?¬M; M;Q¨B w Km®M- tm'i ?B M
F?¬M; #^M; im•M K M?ô h` M i?U+ i i`QÈ+ F?B ` F?ÄB +Y - "B M "S+ +?QM? H¨
çB iÈB æ¬M; æ¬X L;?2 çQÊ+ æ¢Q hQM ç M ç•v- hB m "® u +?d +¦ FBM? M;¢+- M?
+kM; H¨ p¬ bU F?¬M; ç,M; i K #ªQ çB M- H–M i`QÈ+ H¨K +?Q o¬ :B¨ ç¢B ?°B i?B m
iÈB `®i +m°+ H¨ +¦ /KM; w ;b\

h`QM; F?B bmv M;?o- hB m "® u ç½ iB M p¨Q GQM; Zm M; çB M- +?d i?'v oB i oQ
M?¦K T?•M ` M;²B H¨ >Q¨M; S?O o¬ ."i- æQ¢M æ¢i- +MM; +€+ ç¢B i?–MX

hB m "® u i?B H M¦B, óE?¬M; #B i oB i oQÆM; imv M i?–M ç M ç•v- H¨ +¦ +?mv M

>Q¨M; S?O o¬ ."i M?bM i?'v hB m "® u ç M ç•v- KdK +QÌB M¦B, óhB m iQÈM; [m•M
M;QÌB ç M ç•v- H¨ +?O w +O i ôX

Zm–M i?–M ç m ?ÆB #B M b„+- i?–K M;?o >Q¨M; S?O o¬ ."i M¦B HÌB M¨v t2K M?Q
ç¢Q Hw M?•M i?–MX oB i oQÆM; M;QÌB i` M + Q p`- p iQÆB +QÌB F?¬M; ;BªK- M
[m•M pb MQÈ+ pb /•M- +kM; H¨ F?´ +U+ô h? M? •K +O ?„M bQ pÈB M;¨v i?QÌM; ?
p¨B iB M;X

>Q¨M; S?O o¬ ."i H¢B [m M i•K ?ÄB, óoB i oQÆM; i?•M i? F?¬M; F?Ä2 b Q\ô

oB i oQÆM; F?Q€i F?Q€i i v M¦B, ó>¬K [m M;šm M?B M #` +ªK T?QM; ?¨M- F?-
>Q¨M; S?O iQÈM; [m•M [m M i•KôX

oB i oQÆM; K¶B H–M ç®B pÈB bU p¬ H +O >Q¨M; S?O o¬ ."i ç m H¨ ?¢ KbM? +–
i?'v H¢ HMM;- hB m "® u M?bM i?'v >Q¨M; S?O o¬ ."i i?` mv- +kM; F?¬M; ç®B +
óE?¬M; #B i>Q¨M; S?O iQÈM; [m•M +¦ + Q FB M ;b\ô

>Q¨M; S?O o¬ ."i i`–K ;B¼M; M¦B, óoB i oQÆM; HQ +?Q MQÈ+ HQ +?Q /•M- HQ +
i?¨M? #¢B- ?¬K M v oQÆM; ç¢B M?•M ç½ tm'i #BM? G¢+ E?˜m- oB i oQÆM; [mv
oQÆM; ç¢B M?•M tm'i +?BM? K¨ +–m T?9+- F?¬M; #B i w +O hB m iQÈM; [m•M i
hB m "® u KdK +QÌB M¦B, ó"'i i¢B F€ p`- #'i KQm F€ +?€M?- pB + M¨v oB i oQÆM
[m•M ?ŠM H¨ çB ?ÄB h?€B h?QÌM; F? M? KÈB ç9M;- ?ÄB i +kM; t2K M?Q H¨ ?ÄB
æ¢B hMv +?QM iU M,K ;B€K- h?€B h?QÌM; iU +?O v m H¨ +?QÎM; [mªM H M;?B i¬
"® u M¦B M?Q p"v +kM; H¨ F?¬M; +¦ ;b F?¬M; T?ªBX

>Q¨M; S?O o¬ ."i H–M M¨v +kM; F?¬M; +¦ +?•K +?¼+ F?B m F?Q+?- +?d KdK +QÌ
F? M? h``M? ç¢B M?•M im´B HÈM- K'v M;¨v M v M;šm M?B M +ªK T?QM; ?¨M- ç M
M´BôX

hB m "® u i`ª HÌB, óh?€B h?QÌM; F? M? +¦ # M?- +¦ i? +?Q h?€B h?QÌM; h?B m
+?mv M #bM? i?QÌM;ôX

>Q¨M; S?O o¬ ."i H¢B F?Q€i i v M¦B, óh?€B h?QÌM; h?B m F? M? /M b Q +kM; F
ç¢B M?•M- oB i oQÆM; F?¬M; v M HÁM;ôX

hB m "® u i?ªM M?B M M¦B, ó>Q¨M; S?O iQÈM; [m•M H¨K pB + ´M i?Ä - p"v F?¬M
h?€B h?QÌM; F? M?- F?¬M; #B i w +O >Q¨M; S?O iQÈM; [m•M M?Q i? M¨Q\ô

>Q¨M; S?O o¬ ."i +kM; M;¢+ M?B M- F?¬M; M;?o iÈB hB m "® u H¢B çQ ` ç M;
M M¦B, óh?"i ` i?2Q w +O i - hB m iQÈM; [m•M H¨K pB + ´M i?Ä - H¢B +¦ i'K H
oQÆM; i i`ÌB +–m T?9+ M m /Q hB m iQÈM; [m•M ç M +?O i`b- M?Q p"v ?ŠM H¨ ?
hB m "® u +QÌB M¦B, óæQ¢M ç¢B M?•M M¦B M?Q p"v i?"i ` +kM; +¦ +?9i p'M ç ôX
æQ¢M æ¢i F?¦ ?B m ?ÄB- óE?¬M; #B i hB m iQÈM; [m•M +¦ ;b +?d ;B€QôX

óæQ¢M ç¢B M?•M M¦B i i'K HÁM; M?•M ?"m i?Q+? ?ÊT pÈB +?O i`b pB + M¨v- M?
[m•M i'K HÁM; F?¬M; çO M?•M ?"m b Qô hB m "® u KdK +QÌB M¦BX æQ¢M æ¢i i`¨M
H¨ F?¬M; T?ªB M?Q i? - i +?d M¦B >Q¨M; S?O iQÈM; [m•M +ÁM +¦ i`€+? M?B K i`
óL?Q p"v +?ŠM; H) +?mv M i i`ÌB F?¬M; [m M i`¼M; b Q\ô hB m "® u H¢B ?ÄBX

æQ¢M æ¢i +•K KB M;- T?€i ?B M KbM? +,M #ªM H¨ F?¬M; M M t2M KB M; p¨Q- ?„
HÁM;- F?¬M; M;?o iÈB ? B K†i ç m F?¬M; çQÊ+ i®iX >Q¨M; S?O o¬ ."i H¢B +QÌB
bU +S ? v M¦B çM - i i?"i ` +kM; Km®M pb +?mv M +–m T?9+ K¨ /®+ bS+- +?d H¨
i?¨M? [m M i`¼M;- i?S ? B +kM; F?¬M; +¦ M?¨M M?½ M?Q hB m iQÈM; [m•MX hB
+?d +–M M¦B K°i iB M; pÈB oB i oQÆM; H¨ çQÊ+X "´M iQÈM; [m•M imv i F?¬M; K
oB i oQÆM; i` M + Q p` M¦B, ó>Q¨M; S?O iQÈM; [m•M- hB m iQÈM; [m•M pšM H
i`€+? M?B K- +kM; KQM; hB m iQÈM; [m•M p¢M H¨M +?È +¦ iW +?®BôX
hB m "® u F?¬M; iB M çQ ç˜v M[- i?B H M¦B, óæ½ M?Q p–v- pB i?–M +mM; FQM

oB i oQÆM; i` M ç¨B + Q HB + K„i M?bM >Q¨M; S?O o¬ ."i K°i +€B- /Q /U M¦B, óE?
[m•M +ÁM +¦ +?mv M ;b M[? v F?¬M;\ô

>Q¨M; S?O o¬ ."i H„+ ç–m M¦B, óoB i oQÆM; pB i?–M +kM; F?¬M; +¦ +?mv M ;b

oB i oQÆM; i?Î T?¨Q K°i ?ÆB- óo"v ô

ó>²B oB i oQÆM;- pB i?–M +¦ +?mv Mô hB m "® u ç°i M?B M M¦BX

oB i oQÆM; +¦ +?9i #B M b„+- K°i ?²B H•m KÈB M¦B, óE?¬M; #B i hB m iQÈM; [m

hB m "® u i`–K ;B¼M; M¦B, óL m +?mv M i i`ÌB [m M i`¼M;- çQÌM; M?B M +–m i`
i?–M #B i+ Q i,M; æ¢Q hQM ç½ ç M æ¬M; æ¬- F?¬M; #B i KÌB M;QÌB H¨K +?O i`b
M?Q i? M¨Q\ô

oB i oQÆM; H¢B ?Q M? p¨B iB M;- HB + M? M? p T?Q >Q¨M; S?O o¬ ."i K°i +€B
ç–m- K†i ;B½M ` M¦B, óL?Q i? H¨ i®i M?'iôX

>Q¨M; S?O o¬ ."i F?B iW GQM; Zm M; çB M çB ` - i`U+ iB T i`Î p T?O ç X *?d K
*mM; p°B p½ +?¢v ç M- ó>Q¨M; S?O iQÈM; [m•M- hB m "® u ` ?"m çB M- H¢B çB i

ó:†T oQÆM; Kšm H¨K +€B ;b\ô >Q¨M; S?O o¬ ."i b„+ K†i •K i`–KX

GQm h`QÌM; *mM; +QÌB F?´ M¦B, óhQÈM; [m•M- ç¦ H¨ ?"m +mM;- i F?¬M; çQÊ+ p

óhB m "® u b Q H¢B çQÊ+ iB M p¨Q\ô >Q¨M; S?O o¬ ."i i•K iQ tQ v +?mv MX

GQm h`QÌM; *mM; i?'T ;B¼M; M¦B, ó*¦ G¬ aÎ /šM ?„M çB p¨Q- +,M +S i?2Q iBM iS+
GQm GQÆM; æ +ÁM +¦ æ¢Q hQM HW i`¼+ +MM; iB M M?•M "MB JBM? h?9v FB ó

>Q¨M; S?O o¬ ."i i`QM; HÁM; i`–K tm®M;- ó"MB JBM? h?9v M¨v T?B i?QÌM; tªQ i`

ó*¦ +–M i`W çB +¬ i ? v F?¬M;\ô GQm h`QÌM; *mM; çQ i v ` ?B m +?†i tm®M;X

>Q¨M; S?O o¬ ."i H„+ ç–m- ó*?È H¨K +?Q T?S+ i¢T- +kM; K v +?9M; i +?d +–M çÊB
*mM;- i'i +ª ç½ +?m˜M #` i?Ä ç€M; +?Q \ô

GQm h`QÌM; *mM; ;"i ç–m M¦B, óhQÈM; [m•M- i'i +ª ç½ +?m˜M #` i?Ä ç€M;- i`¬M
+¦ M;QÌB +O +?9M; i - ç M H9+ ç¦ +?d +–M iQÈM; [m•M ` iQM ?B mX h iW i?¨M?
i?¨M? ç¬M;- [m ç¬M; +mM; ç M i?¨M? hY oB +kM; F?¬M; i?¨M? p'M ç ôX

>Q¨M; S?O o¬ ."i + m K¨v M¦B, óh`QÌM; *mM;- M;QÆB ç®B pÈB i?¨M? #¢B +O +?
i`¼M;- M?'i ç`M? F?¬M; i? F?BM? i?QÌM;ôX

GQm h`QÌM; *mM; M;?B K K†i M¦B, óh`QÌM; *mM; `ä `¨M;5ô

>Q¨M; S?O o¬ ."i i? M M? K°i iB M;- p¶ p¶ p B GQm h`QÌM; *mM;- óh`QÌM; *mM;-
`²B\ô

GQm h`QÌM; *mM; M;˜M ` M¦B, ó*kM; çQÊ+ # #®M M,K- iQÈM; [m•M- h`QÌM; *mM
KÈB +¦ ç` p` ?¬K M v- ç®B pÈB iQÈM; [m•M +ªK FQ+? p¬ +MM;- H–M M¨v +¦ i?
i`€+?- M?'i ç`M? b) ç2K ? i iQ¨M HU+- F?¬M; T?K bU F€ p¼M; +O iQÈM; [m•MôX

>Q¨M; S?O o¬ ."i KdK +QÌB M¦B, ó" M +¢M? i - M;QÌB +¦ i? iQM M?B K +kM; F?¬M
H¨ K°i i`QM; b® ç¦X L m F?¬M; H9+ ç–m i ç½ F?¬M; i?¨ `^M; #Ä çB æQ¢M æ¢i- +k
M?Q +?mv M i?¨M? +¬M;- h`QÌM; *mM;- i b) ;?B +?Q M;QÆB +¬M; ç–m5 "'i [m€ i
KbM? i? çÆM HU+ +¬- F?B M;QÆB H¨K pB +- i b) T?€B S?Q h? M? L¬ ?¶ i`Ê M;C
M¨Q\ô

GQm h`QÌM; *mM; ?QM; T?'M M¦B, óL?Q i? H¨ i®i M?'i- i?"i ` S?Q G M; iQÈM;
i`,K H–M- M m M?Q iQÈM; [m•M i?Q+?- +¦ i? +?Q ?„M +?O i`b- h`QÌM; *mM; imv

>Q¨M; S?O o¬ ."i H„+ ç–m M¦B, óh`QÌM; *mM;- +€B M¨v M;QÆB M¦B b B `²B- pä +¬
i? ç¢B #B m i'i +ª5 h? M? L¬ imv pä +¬M; + Q KBM? ?ÆM bQ pÈB M;QÆB- M?QM
+ÁM t KÈB ´M i?Ä #ˆM; M;QÆBX .Q M;QÆB H¨K +?QM?- ?„M H¨K T?¦- H9+ M¨v K

GQm h`QÌM; *mM; H° ` p +ªK ç°M;- óæ i¢ iQÈM; [m•M iQM M?B KX L?QM; iQÈM
#B i +¦ M M M¦B ? v F?¬M;ôX

óL;QÆB +S M¦BôX

ó*?9M; i H–M M¨v i?W /`T i i`ÌB K¨ #BM? ;B€M oB i oQÆM;- M?QM; iB m iY hB
i?'T- i +?d bÊ ;B i ?„M- [m–M i?–M F?¬M; T?K+X >ÆM M[H½Q ;B¨ G¬ aÎ FB +kM
T?ªB T?ÁM; #` ?„MôX

>Q¨M; S?O o¬ ."i +QÌB M¦B, ó:B i hB m "® u- +?9M; i iBM? #BM? MÆB i v- +ª æ
F?®M; +? +O +?9M; i - G¬ aÎ /šM i?2Q +'K p H¨K b Q ç`+? H¢B- h`QÌM; *mM; M
+?d +–M M;QÆB /šM #BM? T?€ >¨K :B K¬M- +?mv M +ÁM H¢B ç m b) çQÊ+ ;BªB

GQm h`QÌM; *mM; F?¬M; i? M?B m HÌB- +?d +¦ i? M¦B, óh'i +ª ç m i?2Q iQÈM;
M;QÌB Km®M çB- >Q¨M; S?O o¬ ."i ç°i M?B M ;¼B H¢B ?„M- óæ9M; `²B- æ¢Q hQM
M¨Q\ h +?d #B i H¨ ?„M T?"i T?€T iBM? i?¬M; i?¬BôX

GQm h`QÌM; *mM; +kM; H„+ ç–m- óh?m°+ ?¢ +kM; F?¬M; #B i- +¦ Km®M +–M ibK M
? v F?¬M;\ô

>Q¨M; S?O o¬ ."i /Q /U +?®+ H€i KÈB M¦B, óE?¬M; M M- +?d K°i KbM? HW i`¼+ ?
;•v b¦M; ;B¦- +?mv M H9+ M¨v H¨ +–m +?m K"i K¨ H¨K pB +- F?¬M; M M çª i?ªQ FB

æÊB F?B GQm h`QÌM; *mM; HmB ` - >Q¨M; S?O o¬ ."i F?¦2 KB M; H° ` MK +QÌB
Hm"M F M¨Q +kM; +?d #B i K°i #° T?"M F ?Q¢+? +O ?„M K¨ i?¬BX >„M M;²B K°
+?Q ç M ç K F?mv - H9+ M¨v KÈB çB iÈB i`QÈ+ K°i ;B M T?ÁM;X

>¬K M v >Q¨M; S?O o¬ ."i [mv M i? M;"T i`ÌB- T?O iQÈM; [m•M ?B M M?B M p¬ +
M¨v H¢B +¦ p çÆM ;BªM- `'i F?¬M; #„i K„i- i`QM; T?ÁM; +kM; F?¬M; +¦ €M? ç M
i`QÈ+ +Y - M? ;ä H M +Y T?ÁM; ? B +€BX

>„M imv + Q M;¢Q p¬ +MM;- M; v +ª oB i oQÆM; +kM; F?¬M; ç†i Î i`QM; K„i- M?
T?ÁM; M?B m Qi +kM; +¦ +?S T?–M FQM? bÊX

*Y T?ÁM; M? M?¨M; KÎ ` - M?Q +€B ?„+ ç°M; /¼ M;QÌB- >Q¨M; S?O o¬ ."i +?"K `
H•m ? B K„i KÈB ?ÆB +?9i i?Q+? SM; pÈB #¦M; i®B Î i`QM; T?ÁM;X

J°i M;QÌB ç M; M;²B [m v K†i p¨Q iQÌM;- i¦+ /¨B tä p BX h`QM; T?ÁM; T?B i?QÌM;
+ª ;BQÌM; +kM; F?¬M; +¦X >Q¨M; S?O o¬ ."i ?Qi b•m K°i ?ÆB- i`–K ;B¼M; M¦B, ó

L;QÌB M¼ F?¬M; M¦B- >Q¨M; S?O o¬ ."i H¢B M¦B, óL;QÌB +¦ K'v i?¨M? M„K +?„+ ;

óJ°i i?¨M? +kM; F?¬M; +¦ô L;QÌB M¼ i? M? •K i`–K i?'T H MiÄ - HÌB pW ` F?ÄB H
M?€v K„i # Q T?O i`QM; F?Q iS+ [m, /`X

>Q¨M; S?O o¬ ."i bYM; b®i- +QÌB F?´ M¦B, óh ç½ id Kd +?m˜M #` iW H•m- +?ŠM;

L;QÌB M¼ +kM; F?¬M; [m v ç–m H¢B- H¢M? M?¢i M¦B, óJQÌB i?¨M? +MM; K°i i?¨
+¦ ;b F?€+ M? môX

>Q¨M; S?O o¬ ."i +•M M?„+ HÌB ?„M M¦B- `®i +m°+ i?Î /¨B K°i ?ÆB- óo¬ Hm"M M?
ç½ ;BQÆM; +mM;- F?¬M; i? F?¬M; T?€iX h M m +?mv M i?¨M?- b) T?QM; +€+
imv i F?¬M; Mm®i HÌB5ô

L;QÌB M¼WK K°i iB M;- F?¬M; M¦B ;b M[X >Q¨M; S?O o¬ ."i p®M ç M;?B- M?QM
M¨v H¢B +U+ F€ iQM M?B KX æ®B pÈB M;QÌB M¨v p¬ H M?Q p"v +kM; F?¬M; T?šI
ó*?mv M i i`ÌB +¦ M?B m +?mv M #B M t'm ô M?bM i?'v M;QÌB M¼ F?¬M; M¦B ;b-
M¦B, óæ¢Q hQM ç°i M?B M çB iÈB æ¬M; æ¬- i M;?2 M¦B ?„M H¨ + Q i,M; ç„+ ç¢Q
+kM; F?¬M; #B i ?„M pä +¬M; M?Q i? M¨Q\ô

L;QÌB M¼ M? ² K°i iB M;- M?B m Qi K M; i?2Q bU FBM? M;¢+X >Q¨M; S?O o¬ ."
ó>„M pä +¬M; `'i + Q b Q\ô L;QÌB M¼ i`–K K†+ K°i H9+ H•m KÈB M¦B- óE?¬M; i?'

L;QÌB M¼ i`–K K†+ Qi M¦B- M?QM; M;²B Î i`QM; T?ÁM;- M;¢Q F?Q pšM bBM? ` - iU
F?¬M; ç€M; ç ?„M ç†i Î i`QM; K„iX L?QM; F?B ç€M? ;B€ æ¢Q hQM- H¢B Qi çB T?
+ªK F?€BX

óo”v M;QÆB +¦ K’v T?–M M„K +?„+ ;B i ?„M\ô >Q¨M; S?O o¬ .”i HQ bÊ ?ÄBX J†+
€M- M?QM; +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ ?ÄBX

óh +?Q iWM; +MM; ?„M ;B Q i?Oô L;QÌB M¼ M;¦M; M?bM p€+? iQÌM;- óh +kM; F?
i?O5ô

>Q¨M; S?O o¬ .”i F?¬M; #B i ?„M ç M; M¦B +€B ;b- + m K¨v M¦B, ó*€+ ?¢ pä +¬M;
pB + ;B i æ¢Q hQM +kM; F?¬M; +¦ M„K +?„+\ô

L;QÌB M¼ H¢M? M?¢i M¦B, óh b Q T?ªB ;B i ?„M\ô

>Q¨M; S?O o¬ .”i i?Î T?¨Q K°i ?ÆB- `ä `¨M; /KM; w +O M;QÌB M¨vX >„M ? Q ? i
çQÊ+ ,M +ª M;½ p F?¬M;- F?¬M; i? +?’T M?”M i?’i #¢BX L;?2 ;B¼M; çB m +O M
"® u F?¬M; F?¦- H9+ M¨v KÈB i`–K ;B¼M; M¦B, ó*?d ?v p¼M; +€+ ?¢ +?È H¨K +?Q
i iÈB ibK M;QÌB- b) /šM M;QÌB HšM p¨Q i`QM; +mM;ôX

L;QÌB M¼ +kM; F?¬M; M¦B K°i iB M; M¨Q- >Q¨M; S?O o¬ .”i ` F?ÄB T?ÁM;- ç¦M
T?Q #–m i`ÌB- i?’v M?[M; pb b Q +?B +?Qi- H˜K #˜K M¦B, ó*kM; K v # M;¨v +kM;
çÊB H•m M?Q p”v b Q- M?QM; F?B +?mv M ç½ ç M i`QÈ+ K„i ¨B ô

hB M; #QÈ+ +?•M +O >Q¨M; S?O o¬ .”i ç½ t - M;QÌB M¼ i`QM; T?ÁM; pšM F?¬M;
ç M; +–K K°i +¨M? +•v F?¬X +´ i v tQ v +?mv M- +¨M? F?¬ # v K9 - i` M K†i ç’i `’
#S+ ?¼ - H¨ p) K°i +¬ ;€BX

*¬ ;€B i v €Q imM; # v- i`¬M; `’i b®M; ç°M;- M;QÌB M¼ M;¦M; M?bM #S+ ?¼ i` M
M;?o T?S+ i¢T p¢M M;¨M- `²B M? M?¨M; pmM; i v H M- +¨M? F?¬ ç½ M?”T p¨Q K
M¨Q ibK FB KX L;QÌB M¼ H¢B pmM; i v €Q ` - #S+ ?¼ +kM; HšM p¨Q i`QM; #KB #

h?ÌB ;B M # M;¨v M¦B /¨B +kM; F?¬M; /¨B H„K- #ªQ M;„M +kM; F?¬M; M;„M H„KX

hB m "® u i`QM; pÁM; # M;¨v- i?”i ` +kM; /®+ bS+ K¨ +?m˜M #` +?mv M i i`ÌBX "
M +¢M? æ¨M t½ i„+ ç½ bÈK +?m˜M #` +?Q tQM; i’i +ª- +?d +?Ì oB i oQÆM; ç M i
[m•M tm’i +?BM? #bM? MX

G–M M¨v tm’i [m•M M?B m Qi +¦ +?9i [m€B /`- oQÆM; h? amM; ç½ bÈK tm’i [m•
T?9+X "’i [m€ oQÆM; h? amM; bQ pÈB ? B M;QÌB æQ¢M æ¢i- GQm h`QÌM; *mM;
HB m K¢M;- oQÆM; h? amM; i?Q¢i M?bM i?b M`M? M¼i ;B M i`€- M?QM; /KM; #
ibM? iB M T?QÆM; #€Q H¢B- H9+ M¨v #’i [m€ KÈB iÈB u M aQ K¨ i?¬BX

æ¨M t½ i„+ i?B i H”T i¢B i?¨M? h?€B oB- ç¬ i?¨M? FB M i`9+ +¦ M?B m [mv +O- ç ı
i˜K- i`€B i´ T?ªB t½ [mv +O K¨ FB M i¢QX h?€B JB m Î æ¬M; æ¬ H¨ Î i¢B ;¦+ ç¬M;
t½ i„+ H¨Î i¢B ;¦+ i•v M K i?¨M? h?€B oBX

oB i oQÆM; i i`ÌB +–m T?9+- H¨ M;?o +?Q t½ i„+- +?Q M M Km®M i¢B æ¨M t½ i„+

hB m "® u p®M ç®B pÈB K’v +€B M¨v ?Q¨M iQ¨M F?¬M; #B i ;b- +kM; K v h?€B h
h?¬M; æ¢i `ä `¨M; i’i +ª- ?„M +?d +–M T?•M T?¦ tm®M;- #ªM i?•M T?K i`€+? ;B€K
+ Q HÈM- hB m "® u i`QM; HÁM; ç°i M?B M /•M; H M +ªK ;B€+ F€ [m€B- ?„M M?È
h?Ov5

E?B ç¦ H¨ ?„M +MM; S?B M hY *€B +?O i`b- ?„M +kM; #’i [m€ +kM; +?d H¨ çB [m
ZmªM; #` ç•K- h`–M hmv M >Q ;Bª K’i K¢M;- "MB JBM? h?9v +kM; #ÎB p”v K¨ #` i
L KX hW ç¦ æ¢B hMv ;QÊM; /”v F?¬M; M´B- ?¬K M v S?B M hY *€B ç½ +? i- tmM;
M?¢+ i`–K i?’T- i`¨M ç–v i? HQÆM;X

"®M ;¦+ æ¨M t½ i„+ H–p`ÐpÈWb_9 Ð iÎ

hB m "® u K°i F?„+ M¼ ç½ `ä `¨M;- H–M i"T FQ+? M¨v +kM; F?¬M; T?ªB H¨ Km®M
+O i?Q+? F?€+? +?QM? H¨ ?„M5 L?[M; M;QÌB M¨v ;BQÆM; ç¬M; FQ+? i•v- b€M; H
H¢B ;B®M; M?Q F?B ç®B T?¦ pÈB Gw >mv M "€- /®+ iQ¨M HU+ ?ÁM; ;B i?„M5

L;Kv æ Q L?B i`QM; K„i +kM; i?Q€M; FBM? M;¢+- ?QªM; bÊ pä +¬M; +O S?M "bM
"® u pä +¬M; iB M i`B M i?–M i®+X >„M i?Q¢i M?bM +kM; F?¬M; #B i i`QM; i?Q+
çdM? + Q i?O- H–M ?¨M? i?Q+? M¨v- M m M?Q /U i?2Q F ?Q¢+?- t€+ M?"M H'v ?
hB m "® u- ?„M pšM +¦ M„K +?„+X

G9+ i`QÈ+ i¢B "²M; G B bÆM- ?„M +MM; ?mvM? ç F i #€B oQÆM; hm "¢i ;B i Gw >
#'i [m€ +?d H¨ K°i [m•M +Ì- +?d #B i +?¢v i`®MX L?QM; KÈB pW `²B hB m "® u /Q
?°+ K€m pšM +ªM çQÊ+ K°i ç Q iQ¨M HU+ +O ?„M- HU+ HQÊM; ~M +?S H¢B +ÁM
ç Q +O ?„MX

æ Q i`QM; i v ?„M H¨ #ªQ ç Q- +?ûK b„i M?Q +?ûK #MM- i?"i F?¬M; M;Ì F?ªK ç Q i
F?¬M; FûK ;b ?„M- ?ÆM M[t2K hB m "® u ` i v- ç½ F?¬M; +?9i M¨Q FûK ?„MX L
i?'v H¢M? M;QÌB +?QM? H¨- >Q¨M; S?O o¬ ."i +kM; F?¬M; +¦ M¦B `ä i`QM; i?Q+
>Q¨M; S?O o¬ ."i +kM; F?¬M; iQM M?B K ?„M- M;?o iÈB ç•v- L;Kv æ Q L?B •K i?–
+kM; F?¬M; +¦ +?SM; FB M- M?QM; ?„M F?B Î i`QM; F?¬M; i`mM; ç½ M?bM i?'v
FBM? ?Q¨M;- K°i M;QÌB ç½ iW i`QM; ç€K ç¢Q bo MB K FBM? i?Q€i ` - i?•M T?€T
i?"i bU H¨K +?Q M;QÌB i +¦ +ªK ;B€+ M?Q ;†T [m,X L;QÌB M¼ M?Q ;B¦ M?Q ªM?- i
M;,M ç`+? ç½ ç€M? p¨Q ?"m i•K +O hB m "® u- i?ÌB +Æ M„K +U+ +?m~M H¨K +?Q
T?K+ b€i ç'i- K°i +?QÎM; mv HU+ M?Q T?€ M9B pÐ ç€ +kM; H¨K +?Q L;Kv æ Q L?B
+?d +¦ M?Q p"v KÈB H¨K +?Q ?„M `ä `¨M;- i?b ` i`QM; i`"M €K b€i M¨v- KbM? #'i
+Ì5

>Q¨M; S?O o¬ ."i HW ;¢i ?„M- ç½ M?Q p"v- +¦ M M pb >Q¨M; S?O o¬ ."i K¨ #€M K¢

amv M;?o #'i [m€ +?d i`QM; iQ+? i„+- M?bM i?'v hB m "® u +?"i p"i F?¬M; +?`m M´
HBM? ?Q¢i- L;Kv æ Q L?B i`QM; M?€v K„i ç½ ` [mv i ç`M?- i`QÈ+ ;B i hB m "® u

*?Q /M Km®M +MM; >Q¨M; S?O o¬ ."i ç¨K T?€M- +kM; T?ªB +?Ì iÈB F?B bU ibM? i

*?O w ç½ ç`M?- M;QÌB ?¢ tm®M; ç'i- L;Kv æ Q L?B H–M M[p¼i H M- ?QÈM; p T
T?QÆM; t ç½ +¦ ? B ç°B #BM? K½ ç M; t¬M; H¢B ç•v- K°i ç°B H¨ iBM? #BM? >[m
>[m FB m p T?O5

> B p` iQÈM; [m•M ;†T M¢M- K¼B M;QÌB HÁM; M¦M; M?Q HY ç®i- +?d H¨ #B M b
iÈB +kM; T?ªB i®M i?ÌB ;B M M?'i ç`M?X

h?W /`T hB m "® u i`¼M; i?QÆM;- i`QM; pÁM; # +?B m T?ªB ;B i çQÊ+ hB m "®
+?¢v i`®M p¨Q i`QM; iBM? #BM? p T?O ?° p - b) F?¬M; +ÁM +Æ ?°B M[- L;Kv æ C
+'T #€+? çB K ` - ç½ +€+? hB m "® u #'i [m€ +?d ?ÆM i`QÊM;X

*€M? i v pmM; ` - çÆM ç Q +?ûK iÈB- i?ŠM; ç M +´ +O hB m "® uX hB m "® u H,M
çb K°i çQ¢M çQÌM;- i?Q¢i M?bM ç½ #` i?QÆM; F?¬M; M? - +?d #^M; M;?` HU+ F
HU+ ç F?€M;- L;Kv æ Q L?B i`QM; HÁM; KWM; i?–K- H¢B K°i ç Q #´ iÈBX

hB m "® u H¢B H,M K°i pÁM; M[- +?d M;?2 i†+ K°i iB M;- L;Kv æ Q L?B M?bM i?
H M- b m ç¦ ç½ +ªK i?'v M;U+ K€i H¢M?- HQM; M¦M; H MX

*–K i`QM; i v çÆM ç Q- L;Kv æ Q L?B ç½ [m M ` i v H–M M[- +9B ç–m M?bM tm
K€m iQÆB iW i`QM; M;U+ +?ªv ` 5 E?¦ +¦ i? iBM çQÊ+ K¨ M„K +?†i çÆM ç Q- M
iQ¨M i?•M ç½ i?2Q K€m iQÆB K¨ M ` M;Q¨BX

JbM? b) +? i\ L;Kv æ Q L?B F?¦2 KB M; +Q [m„T- €M? K„i H° ` ` bU ;B m +Êi #'i ç
ç Q M„K i`QM; i v ` - K K M?kM K¨ M;½ tm®M;- +ªK i?'v ;B¦ K¢M? i?´B [m - çÆM ç
p¨Q i`QM; i v S?M "bM? *QX

S?M "bM? *Q b m F?B tm'i +?QÎM; ç€M? #` i?QÆM; hB m "® u- i`QM; K„i t i [m p

hB m "® u i? M? / M? ?B M ?€+? i?Q¢i M?bM +kM; F?¬M; +?`m M´B K°i FQ+?X h
+?mv M K¬M #¨v ` ç ;B ihB m "® u5 æQÆM; M?B M hB m "® u b m F?B +? i- +ÁM
` - M?QM; i¢K i?ÌB F?¬M; M^K i`QM; T?¢K pB K¨ ?„M HQ H„M;X E?B L;Kv æ Q L?
i?"K +?Q +¦ K°i F?„+ /Q /U- +ªK i?'v ç½ F?¬M; +–M +?QM? KbM? ` i vX

E?B M;?2 çQÊ+ hB m "® u ;¼B ` i M +O ?„M- S?M "bM? *Q i`QM; K„i t i [m p +
H¦2 K¨ [m X

>„M H¨ + Q i?O- + Q i?O çQÆM; M?B M b) +m²M; M;¢Q- ç€M? HûM hB m "® u K°i
p®M H¨ F?¬M; +¦ ;b pBM? [m M;X L?QM; ?„M iÈB MÆB M¨v p®M +?QM? H¨ pb ;B
"'i [m€ ?B M i¢B +?mv M ;B ihB m "® u- i†M; +?Q L;Kv æ Q L?B çB H¨K H¨ i®i `²B

L?QM; /Q /U +?d +?®+ H€i- S?M "bM? *Q ç½ #B i- ?„M ç½ b B- ç†+ #B i b B- hB m
pšM +ÁM +¦ HU+ HQÊM; /²M M;QÌB F?€+ p¨Q +?¶ +? iX

>„M M?bM i?'v +€M? i v hB m "® u M•M; H M- K°i çB K ?¨M [m M; iW i`QM; ®M; i
tmv M i?OM; M;U+ +O L;Kv æ Q L?B- L;Kv æ Q L?B +? i5

hB m "® u /QÈB ibM? ?m®M; i`¼M; i?QÆM; K¨ pšM +ÁM +¦ i? ;B iL;Kv æ Q L?B\

S?M "bM? *Q F?¬M; /Q /U- +'i #QÈ+ iB M H M- ç½ #„i çQÊ+ ç Q i` M i v L;Kv æ Q
+?Q `ÆB tm®M;- ?„M pšM F?¬M; i? i?Q ;B½MX

*´ i v pmM; H M- çÆM ç Q ç½ ;½v ç¬B Î ;B[F?¬M; i`mM;- ?¦ i?¨M? ? B ç¢Q €M? b
hB m "® uX S?M "bM? *Q F?¬M; +¦ #'i +S +?B m i?S+ +MM; F„ tªQ ?Q ?Á2 ;b- M?
H M- i?b ç½ H¨ bU F i ?ÊT ?Q¨M K„ ;B[HU+ HQÊM; +MM; i®+ ç° +O M;QÌB i"T pä

> B ç¢Q €M? b€M; K½M? HB i i? M?Q bûi ç€M?- K°i ç¢Q ç€M? H M i` M K†i ç'i- i
HU+ p¬ +MM;- K°i ç¢Q F?€+ ç½ +?m˜M t€+ ç€M? p¨Q M;U+ hB m "® uX >Q¨M; S?
i`"M #¨v i`Á M¨v i?Q¢i M?bM ç½ ;–M ç M ?²B F i i?S+- ?„M +?O KQm ç½ H•m- ?¬K
i•KX hB m "® u H¨ M;QÌB +?S F?¬M; T?ªB i?–M- çÆM ç Q +„K p¨Q M;U+ F?¬M; +¦
"® u pW +? i- æ¬M; æ¬ i? HU+ i` M? #€ +kM; ç½ iÈB ?²B +m®BX

o€M +Ì M¨v +?QM? ?„M M;?o ` - ç m M #¨B F?¬M; K°i F) ?Î- +¦ +?9i ?¨B HÁM;X h
iÈB +m®B- +kM; ç m /Q ?„M çBX J¶B K°i MQÈ+- ç m i`ªB [m bU iQM? iQ€M tªQ /E

*¦ ç¬B F?B- ç¢B i`Q ;Bª M;m +?QM? H¨ +?d M?•M p"i M?Q ?„MX >Q¨M; S?O o¬ ."i
bBM? tªQ i`€- M?QM; H¢B H¨K ` p H¨ M;QÌB iK+ iˆM;- ç®B pÈB M;QÌB M¨Q +kM;
L;QÌB M?Q i? K¼B pB + ç m HQm H¢B # T?–M- ;B Q i•K +kM; F?¬M; i?¨M?X L;¨v
OM; ?°- i¬M bMM; M?'i i?ÌB- M?QM; F?¦ +¦ i? +¦ #ˆM; ?[m +?`m #€M K¢M; +?Q Kb
H¢B +¨M; F?¦ +¦ i? +?Q M;QÌB # M +¢M? çB H¨KX L?QM; H9+ M¨v +Æ ?°B M¨v H¨ M
M?B M F?¬M; +?`m #m¬M; i? X L;QÌB F?¬M; +¦ Î + Q p`- poM? pB M F?¬M; `ä bU
+ Q + Q i¢B i?QÊM; +O pQÆM; p` ?Q¨M; p` M–v- +¦ bU ?'T /šM K¨ M;QÌB i?QÌM; I

>„M M?'i ç`M? T?ªB ;B ihB m "® u- çQ¢i [mv M F?®M; +? æ¬M; æ¬ i`QM; i v- [
?Q¨M; ç - /M +?d K°i M;¨v +kM; çQÊ+ `²BX

o T?–M bU ibM? iW M v p b m- i?b ç b m ?½v M;?o- B +¦ i? HQ H„M; iÈB +?mv

L?QM; M m Km®M H M H¨K ?Q¨M; ç - +ÁM +¦ HU+ +ªM F?¬M; M?Ä- ç–m iB M +?Q
i¢Q T?ªM- +?d bÊ ?ÆM MY hMv i?–M +kM; b) F?¬M; i?2Q ?„MX >Q¨M; S?O o¬ .
çB K K'm +?®i i`QM; ç¦- H9+ M¨v ç•v ?„M ç½ bÈK +?m˜M #` K°i oB i oQÆM; ;Bª- ç
ç2MX E?B ?„M +?Q æQ¢M æ¢i M¦B pÈB hB m "® u p pB + i i`ÌB- +?QM? H¨ /MM;
#BM? T?€T- hB m "® u +¦ i? F?¬M; iBM- M?QM; M?'i ç`M? b) +?m˜M #`SM; T?¦X >
i'M +¬M; >¨K :B K¬M- S?Q h? M? L¬ çB T?K i`Ê- M?QM; H¢B ˜M +?S /KM; i•K ?B
GQm h`QÌM; *mM; [m€ MY b) F?¬M; i?¨M? +¬M;- /M b Q G¬ aÎ +kM; F?¬M; T?ªB
L?QM; GQm h`QÌM; *mM; /M b Q +kM; F?¬M; iQM? H¨ i•K T?9+ +O ?„M- F?B +–M
ç€M; iB +X GQm h`QÌM; *mM; i¢Q T?ªM- ?„M +?Q S?Q h? M? L¬ çB i?2Q- +?QM? I
iMv i?ÌB ;B i GQm h`QÌM; *mM;- b m ç¦ ç2K i°B / M? i¢Q T?ªM ç´ H M i` M M;QÌB a
:B - ?„M ç½ bÈK T?€B iBM? #BM? çB #bM? HQ¢M5

*?mv M ?B M i¢B +kM; ç½ #B M +?mv M `ä `¨M; b€M; iÄ- /QÈB bU M #¨B +O >Q
+ª K¼B +?mv M ç m F?¬M; H°M t°M K¨ iB M ?¨M?X L m M?Q b m ç¦ ç +?Q >Q¨M;
+?QM? H¨ ç€K M;QÌB æQ¢M æ¢i b m F?B #¢B #BM?- F?¬M; #B i +ªK •M çS+ H¢B ç
K½M- M M ç½ H¨K HQ¢MX GQm h`QÌM; *mM; i?¬M; ç²M; æQ¢M æ¢i i¢Q T?ªM- M°
*mM; i'M +¬M; >¨K :B K¬M- æQ¢M æ¢i ç½ Î i`QM; i?¨M? H¨K M°B SM;- æQ¢M æ¢
M?QM; S?Q h? M? L¬ çQÆM; M?B M +¦ i? ibK çQÊ+ +?SM; +È æQ¢M æ¢i H¨K H
T?€B iBM? #BM? #bM? HQ¢M- iU M?B M H¨ K°i +¬M; HÈM- S?Q h? M? L¬ +kM; b)
*mM; K¨ p X *ÁM p T?Q hB m "® u #` i?Q+? F?€+? ;B i +? i- i'i +ª +?mv M p i?Q
+¦ i? ç´ H M i` M ç–m æQ¢M æ¢i- GQm h`QÌM; *mM;X

GQ¢B T?ªM HQ¢M M¨v çQÆM; M?B M F?¬M; +–M HQ H„M; ç€K M;QÌB G¬ aÎ #„i çQ
#bM? HQ¢M K¨ i?¬B5

*?mv M i"T FQ+? F?B i i`ÌB- #'i [m€ +?d H¨ >¢M; h` M; K9 FB K- w i¢B S?€B +¬M
"bM? *Q KK+ iB m çQÆM; M?B M F?¬M; T?ªB oB i oQÆM;- K¨ H¨ hB m "® u- i?Q
H¨ +?2 ç"v i B K„i M;QÌB F?€+X hB m æ¢B iQÈM; [m•M pB #ªQ p oB i oQÆM; K
."i ?„M #bM? ç`M? ç°M; HQ¢M- /•M +?9M; ?B M M?B M b) ç2K iU i¬M FQM? ç®B p
i` M M;QÌB >Q¨M; S?O o¬ ."i ?„MX h`ªB [m +?mv M M¨v- mv p¼M; +O ?„M b) i,M;
h? M? GQM; # M; çB imv M i`mv M ` M;Q¨B- M;QÌB M¨Q +¦ i? #B i i?"i ;Bª +O +

"QÈ+ F iB T ?„M b) T? çB [mv M HU+ +O .QÆM; ZmªM;- i¬M .QÆM; ZmªM; H¨K
+?Q oB i oQÆM; H¨K K°i ?Q¨M; ç #M M?bM- +?d +–M [m€ K°i çQ¢M i?ÌB ;B M M[
ç2K M;¬B p` ?Q¨M; ç i†M; +?Q iQÈM; [m•M çS+ + Q p¼M; i`¼M; H¨ ?„M- ?„M b) i?
H M M;¬B p` ?Q¨M; ç X

æ®B T?¦ pÈB ç€K i†+ T?d L;ä *QÆM;- ?„M +kM; F?¬M; p°B- Qi M?'i iW ç€v HÁM
;B†+ ç¦B i`°K ;¢Q M¨v- ?m®M; +?B ?„M +ÁM +¦ K°i oQÆM; h? amM; +¦ i? bY /KM

jj9X *?QÆM; jj9, hB m a€i

æ¨M t½ i„+ bQÆM; F?¦B iªM çB-i?B i? F?„T MÆB i` M ç'i-K€m +?ªv i?¨M? b¬M;X

hB m "® u imv i`¼M; i?QÆM;-M?QM; i? M? •K i`–K M;QM;- +€+ iBM? #BM? >[m p
p bÊ ?½BX

S?¢K i?QÊM; H¨K HQ¢M H¨ i`m +Ym i°+- M;QÌB M?¨ #¼M ?¼ ç m Î i¢B æ¬M; æ¬- #
M?Q i? çQÆM; M?B M H¨ bÊ ?½B- +¦ M;QÌB #B ihB m "® u M?'i M;¬M +Ym çdM?
oB ioQÆM; +kM; T?ªB +?Ì H M?- M;?2 ?„M M¦B M;QÌB M¨Q ?¨M; F?¬M; ;B i-ç m
+¦ +?9i i?ª HÄM; tm®M;X

G–M M¨v K¼B M;QÌB ç m H¨ ?° ;B€i i`ÌB-M¨Q M;?o ç M b)K M; i°B / M? i¢Q T?ª
."i H¨K +?mv M ;b-#¼M ?¼ +kM; F?¬M; Km®M #` HB M [m M ç MX h?"i ` K¼B M
#B i +mM; ç'm ?mM; ?B K T?B i?QÌM;-K°i F?B F?¬M; HQm w b) H•K p¨Q p¢M FB
iQÈM; [m•M +MM; >Q¨M; S?O iQÈM; [m•M ç'm T?€T-#¼M ?¼ imv H¨ iBM? #BM?
T?ªB M¦B imv M K°i M;QÌB iQM M?B K-i?b F?¬M; Qi M;QÌB +ªK i?'v hB m "® u +¦

>Q¨M; S?O o¬ ."i ç½ #B i F?¬M; ´M-i?"i F?¬M; M;Ì KQm F +O KbM? /MM; Î i` M M
+?B m-/MM; i` M M;QÌB KbM? i?b #B M i?¨M? #B F`+?X L?bM i?'v [m•M i•K / Q ç
iB M; M¦B, ó*?È +¦ M;?2 i†+ iY M¨v ç–m ç°+- hB m "® u iU i?` +¬M; + Q-p¼M; iQÎ
p•v +¬M; +?9M; i X *?9M; i T?ªB HB m +? i ç€M? K°i i`"M-#ªQ p oB ioQÆM;ôX

>„M HÌB +ÁM +?Q /Si-ç½ i?'v Î i?¨M? hY oB-i?¨M? ç¬M; H¢B +¦ M;QÌB /šM #BM?
G¬ aÎ +MM; æ´M; E€ S?QM;- F?¬M; F?ÄB i`QM; HÁM; +¨M; H¢M? ;B€X

> B ç°B #BM? K½ H¢B çSM; i?ŠM; T?•M ` p•v Î pÁM; M;Q¨B-K„i M?bM +?^K +?^K
+¨M; FBM? ?½B-KÈB pW `²B +ÁM +¦ i? +MM; #BM? bo >[m FB m p ç€M? M; M;
ç°M; i?O-+?d bÊ b) #` +?ûK i"M ;B i imv iX

G¬ aÎ ;BK+ M;U çB H¢B-#BM? bo iU ç°M; i€M ` ? B # M bQÌM-G¬ aÎ i`–K ;B¼M;
KQm T?ªM HQ¢M-+?SM; +È t€+ i?U+X oB ioQÆM; ?¢ +?d-+?ûK F i?O €+-M?[M
+? iôX

>„M HÌB pW KÈB /Si->Q¨M; S?O o¬ ."i ç½ H M iB M; ?¬ iQ H M, óG¬ aÎ-M;QÆB
T?ªM HQ¢M-?½K ?¢B i`mM; HQÆM;-M;QÌB i"M i`mM; hMv i?'i ?€ +¦ i? T?K+ M;C
M;QÌB M¨v ç–m ç°+- i?2Q i çB ;†T oB ioQÆM;-i`mM; ;B M H"T #B M5ô

>„M pW M¦B-+€+ +'K p H¢B /Q /U->Q¨M; S?O o¬ ."i +?d +ÁM +¼M; +Ä +Sm K¢M;
oB ioQÆM; ç½ #` ?„M ?Q€M ç´B-i?–K M;?o /QÈB ?„M iQ+? mv-oB ioQÆM; +?d +
aÎ-hB m "® u +kM; F?¦ H¨K ;b ?„MX L?bM i?'v G¬ aÎ-hB m "® u F?¬M; M¦B->Q¨M
M¦B, ó*€+ M;QÆB H¨ bÊ M?bM i?'v oB ioQÆM;-p¢+? i`–M [m, F +O +€+ M;QÆB

*?m¬M; +?Êip M; H M K°iiB M;-oB ioQÆM; /QÈB bU ?° p +O iBM? #BM?-Î t t
b m G¬ aÎ i?b /WM; H¢BX

>Q¨M; S?O o¬ ."i p°B p¨M; [m€ tm®M; M¦B, óoB ioQÆM;-pB i?–M ç®B pÈB M;QÌ
h? M? L¬ H¨K HQ¢M i K°i +?9i +kM; F?¬M; #B iX G–M M¨v H¨ i?–M #` F ;B M ?½
KBM? #B M i?` T?B-+?È ç +?Q F ;B M i?¨M? +¬M;ôX

oB ioQÆM; i` M K†i H° ` MK +QÌB-óL;QÆB i?"i F?¬M; +?9i M¨Q #B ib Q-M;QÆ
Km®M ibK M;QÌB i? v i? i -p¼M; iQÎM; H'v oB ioQÆM; ;Bª ç F?®M; +? æ¬M; æ

>Q¨M; S?O o¬ ."i +ªK ;B€+ M?Q #` K°i +?"m MQÈ+ H¢M? /°B p¨Q ç–m-`mM `mM M
+€B ;b\ô

oB ioQÆM; i`–K ;B¼M; M¦B, ó>Q¨M; S?O o¬ ."iX L;QÆB i?"i bU H¨K +?Q i i?'i p
ç®B ç½B M;QÆB F?¬M; i -F?¬M; M;?o iÈB M;QÆB H¢B +?m˜M #` F„ HQÐM; Km®
iQÈM;-i +ÁM F?¬M; i? iBM çQÊ+-F?¬M; M;?o iÈB M;QÆB H¢B Km +?m°+ GQÆ
+kM; ç½ i®M +¬M; M;QÆB +?m˜M #` F„ K'v M,K M v-H¢B Mm¬B ` K°iM;QÌB +MM;
ç½ bÈK +¦ +?m˜M #` M?Q p"v-i?b b Q +¦ i? ç +?Q M;QÆB i?¨M? +¬M; çQÊ+\ô

>Q¨M; S?O o¬ ."i +?"K `½B M;˜M; ç–m- M?bM p¨Q ? B K„i oB i oQÆM;- i`–K ;B¼M
M;?` bUÎ GQM; Zm M; çB M- M;QÆB +kM; ç½ ;¢i i ôX

oB i oQÆM; M? ;B¼M; M¦B, óL;QÆB M¦B ç†+ #B i b B `²B- HW ;¢i pšM H¨ M;QÆ

h`QM; GQM; [m M; çB M- oB i oQÆM; i`B m i"T [m–M i?–M i?QÆM; M;?` i i`ÌB- M
o¬ ."i #ªQ b Q M;?2 p"vX G9+ M¨v >Q¨M; S?O o¬ ."i i?"i ` ç½ T?€B GQÆM; +¬M;
?Q€M ç´B- ?ÆM M[GQÆM; +¬M; +¬M; +kM; ç½ t€+ M?"MX >„M #B i ç–m çm¬B- [
#B i- ?„M +ªK i?'v oB i oQÆM; F?€+ ?ŠM bQ pÈB M;¨v i?ÌM;- +?d iQÎM; ``^M; F ç½
oB i oQÆM; +,M #ªM F?¬M; +¦ #` ?Q€M ç´BX

"¶M; M?B M çSM; H M- >Q¨M; S?O o¬ ."i ç°i M?B M +'i iB M; +QÌB iQ- i`QM; HÁM
F?¬M; M M HÌB- +QÌB K°i H9+ H•m- H9+ M¨v KÈB H M iB M; M¦B, óo"v M;QÆB pb
M?•M ;Bª M;?o K¨ i i`ÌB\ L;QÆB M m bÈK ç½ #B i `^M; i +¦ w T?ªM- bÈK M M M
T?ªB +?Ì iÈB #•v ;BÌ- HB M HKv hB m iQÈM; [m•M #` i?QÆM;- M¦B p"v M;QÆB ç½
çÊB +?Q i +MM; hB m iQÈM; [m•M b m F?B HQÐM; #¢B +•m i?QÆM;- H9+ M¨v KÈB
H¨ oB i oQÆM;- + Q + Q i¢B i?QÊM;- +?9M; i +¢M FB i i•K HU+ pb M;QÆB- M;Q
HQÆM;- ?¬K M v H¨ >Q¨M; S?O o¬ ."i i ;†T p"M `OB- M;¨v K B +?d bÊ ç M T?B M
ç¦ æ¬M; æ¬ F?¬M; +ÁM HQÆM; iQÈM;- +?d +¦ i? `ÆB p¨Q i v ç¢Q T?dX L;QÆB iU
+?Q M;QÌB i i`QM; HÁM; #,M; ;B€ôX

>Q¨M; S?O o¬ ."i +QB M?Q H¨ ?¢M; M;QÌB tªQ i`€- M?bM i?'v ç¢B i? ç½ K'i- i'i +ª
M?'i T?€ ;BªB- H9+ M¨v KÈB +U+ HU+ KQÊM bS+ hB m "® u- ç–m ç°+ [m•M i•KX h
F?¬M; +¦ i? ç +?Q ç€K M;QÌB oB i oQÆM;- hB m "® u ?Á i?m"M Î +?mM;X

oB i oQÆM; H¢B i? M M? K°i iB M;- çB iÈB i`QÈ+ K†i hB m "® u i?B H M¦B, óh
G¢+ h?QÆM;- ?° p K M? K¢+? æ¬M; æ¬- pb +Sm i K¨ #ªM i?•M #` i`¼M; i?QÆM;-
æ¬X "´M pQÆM; K†+ /M F?¬M; iQM? H¨ M? KBM?- M?QM; +kM; #B i hB m iQÈM;
b m M¨v M?'i ç`M? KÌB hB m iQÈM; [m•M i`'M i?O æ¬M; æ¬- #ªQ p bU M #bM? +O
+¦ +?9i w ?½K ?¢B hB m iQÈM; [m•M- i`ÌB i`m ç'i /B i- F?¬M; çQÊ+ +? i iY i ôX

>„M F?QK M;QÌB i?B H - i`QÈ+ K†i K¼B M;QÌB T?€i HÌB i? ç ç`M? [m•M i•K- i?
+?Q +¦- +€+ #BM? bo p®M M;?B ?Q†+ F?¦ [mv i- H–M M¨v i`QM; HÁM; ç m ç½ ç¢B

G¬ aÎÎ K°i # M M¦B, ó>Q¨M; S?O o¬ ."i- M;QÆB +?¼M HU Hv ;B€M- oB i oQÆM;
i`9M; [m, F +O M;QÆBX L;¨v ç¦ +kM; F?¬M; #„i M;QÆB- #'i [m€ H¨ Km®M t2K M;
M¨Q- ç K°i K HQÈB #„i ? i K¨ i?¬BX æ²M; çªM; +O M;QÆB ç m ç½ #` h`QÆM; ç
M;QÆB H¨ +?9M; #¢M i?•M Hv- +ÁM F?¬M; +?`m M?"M i°B b Q\ô

>Q¨M; S?O o¬ ."i i?'i i? M? M¦B, ó*€+ M;QÆB ?½K ?¢B i - F?¬M; +¦ #^M; +?SM;- '
iY F?¬M; T?K+5ô

>„M i? M? •K F?¨M F?¨M- ;B'+ K°M; ?Q¨M; ç i M #B M- i?–M b„+ ç½ H°` p çB M
#BM? bo #ªQ p oB i oQÆM;- [m€i HÈM, ó*€+ M;QÆB +ÁM F?¬M; +?`m #m¬M; #BM
#` +?ûK b Q\ô hB M; HQªM; tQªM; –K –K p M; H M- +¦ #BM? bo >[m p T?O ç½ [mŠ
ç'i M¦B, óh?m°+ ?¢ F?¬M; #B i +?9i M¨Q- F?¬M; HÁM; /¢ M¨Q i¢Q T?ªM- KQM; oB
G¬ ç¢B M?•M KBM? tûiôX

J°i M;QÌB [mŠM; #BM? F?Q- +ÁM H¢B ç m MûK #BM? F?Q i?2Q- [m€ `¢T tm®M; ç
H9+ M?'i i?ÌB `–K `"T [m€ tm®M; K°i KªM;X

:B[b•M +?d +ÁM +¦ >Q¨M; S?O o¬ ."i +¬ ç°+ çSM;- i? HQÆM; p¬ ?¢MX >„M M?bM
i?QÆM; +?¦B K„i- i?B i ;B€T ?¨M [m M;- +¦ bU mv M;?B K M¦B F?¬M; M M HÌB- ç°
+QÌB- T?¦M; i9M; +QÌB H M ? ?ªX

G¬ aÎ +?Ì ?„M +QÌB K°i ?²B- H9+ M¨v KÈB M¦B, ó>Q¨M; S?O o¬ ."i- M;QÆB ç M #•
i°B b Q\ L;QÆB M m F?¬M; T?K+- +?d bÊ ?ÆM i`,K F?˜m +O >Q¨M; S?O ;B i°+
ç M ô

>Q¨M; S?O o¬ ."i F?¦2 K„i F?¬M; iU +?O K¨ ;B"i H M p¨B +€B- `®i +m°+ ç½ M;WM;
i€Q- ó*€+ M;QÆB i?„M;- i i?m ôX

oW M¦B tQM;- ?„M ç½ `9i v m ç Q ` ?QÈM; H M +´ K¨ +„i iÈB- ç°i M?B M K°i ç¢Q ?
v v m ç Q i`QM; i v ?„MX

J¼B M;QÌB [m v ç–m M?bM H¢B- i?'v H¢B H¨ K°i hMv #BM? tm'i FB K ç€M? # v çÆ
i?b F?¬M; F?ÄB `'i FBM? M;¢+X h'i +ª K¼B M;QÌB M?"M ` M;QÌB M¼ ç½ ` i v +?®
+¦ M;,M i`Î çQÊ+ i?Q+? F?€+?- M?QM; pä +¬M; +kM; +U+ + Q- H¢B M?bM i?'v ?„
K†+ i` M; T?K+ hMv #BM?- i?"i bU F?¬M; ;B®M; B- +?d H¨ F?¬M; #B i ?„M pb b
."i iU b€iX

hB m "® u H¢B M¦B, óoB i oQÆM;- >Q¨M; S?O o¬ ."i i°B HÈM €+ +U+- M?QM; +kM;
Hw i`QÈ+- >bM? #° ç`M? çQ¢i KÈB +¦ i? ç`M? i°BX oB i?–M KQM; `^M; oB i oQÆ
M;QÌB F?€+ M¦B M¨v M¼ôX

>Q¨M; S?O o¬ ."i H†M; H) +QÌB H¢M?- Km®M M¦B +€B ;b- M?QM; `®i +m°+ +kM; B
M?bM G¬ aÎ K°i +€B- M? ;B¼M; ?ÄB- óv +O G¬ ç¢B M?•M M?Q i? M¨Q\ô >Q¨M; S
?„M pšM +¦ i?¦B [m2M tBM w FB M +O ç¢B i?–MX .U i?2Q w M;?o +O ?„M- >Q¨M
? i K¼B +?mv M- +kM; F?¬M; Km®M T?S+ i¢T- ?ÆM M[æ¬M; æ¬ ?B M i¢B `®B H
F?¬M; +¦ [mv +OX G¬ aÎ H¢B ;"i ç–m M¦B, óhB m iQÈM; [m•M M¦B ?ÊT ibM? ?ÊT H

oB i oQÆM; i?"i` +kM; F?¬M; iB M /U i?2Q w +O KbM? K¨ H¨K- M M i`–K ;B¼M;
>Q¨M; S?O o¬ ."i €T p¨Q ç¢B H Q- ;B Q +?Q æ¢B Gw iU >bM? #° +MM; i?˜K HwôX

hB m "® u F?B [m v p T?O iQÈM; [m•M- +ªK i?'v m QªB Km®M +? i çQÊ+- +kM;
.`+? *•M FBM? M M F?B b®M; +? i i`QÈ+ K„i `®i +m°+ ç½ +¦ i€+ /KM;- M,M; HU+ i
i? pQÊi t M;QÌB i?QÌM;- M;k i¢M; HK+ T?O K†+ /M +?`m i`¼M; FQ+?- M?QM; +Á
K¢M;- M;QÊ+ H¢B aY æ¢B L¢B imv +QÆM; +•M i?B i +®i- #` i?QÆM; bQ pÈB ?„M
i`QÈ+ #` ç€M? K°i +?QÎM;- b m F?B #` K°i ç Q +U+ M†M; +O S?M "bM? *Q- +ÁM
+?mv M K v K„MX

"B M "S+ ?ÄB i`QÈ+ iB M, óhB m H½Q æ¢B- M;QÌB #` i?QÆM; +¦ M†M; F?¬M;\ J
+? iôX

h?b ` H–M M¨v M,K ?mvM? ç +kM; çB i?2Q hB m "® u HšM p¨Q M°B i?¨M?- K†+ i`
p - +?mv M T?€i bBM? i?"i bU ç°i M;°i- M,K ?mvM? ç FB M i?S+ mv M #€+- M?QM
;b- +?Ì iÈB F?B +?¢v iÈB- i?b #KB #†K ç½ bÈK #bM? ç`M?- +kM; F?¬M; +–M ` i v

hB m "® u M?bM G¬ H½Q h K +QÌB F?´- óh?"i ` +kM; T?ªB +ªK ÆM H½Q h K M;QÆ

G¬ H½Q h K +kM; +QÌB F?´ M¦B, óJm®M +ªK ÆM- M;QÌB T?ªB +ªK ÆM "MB iB m i

h?b ` hB m "® u +¦ i? b®M; b¦i +kM; F?¬M; T?ªB H¨ +¦ FBK +QÆM; #'i ?Q¢B M?Q
M?mv M ;B€T ?° i?•M K¨ "MB "°B çQ +?QX "MB "°B #B i ?„M Î i¢B æ¬M; æ¬- i`Q
F?¬M; i? ç M ç•v- bÊ ?„M tªv ` +?mv M ;b M M +?Q H½Q h K ç2K M?mv M ;B€T ?

hB m "® u b m F?B M?"M M?mv M ;B€T- #B i ibM? w +O "MB "°B- i`QM; HÁM; +ªK
M;QÌB- M?È iÈB bU [m M i•K +O "MB "°B- i`QM; HÁM; ¬M M?m p¬ ?¢MX

æ¬M; æ¬ t2K M?Q H¨ [m–M K HQ¢M pk- K¶B M;QÌB i`QM; HÁM; ç m K M; [m, i?
FB i i•K HU+- H9+ M¨v KÈB +¦ i? ç†i +?•MX h?"i ` ?„M K†+ /M +•m i•K ç'm ;B€+- M
;?ûi +MM; M;QÌB M?Q i? +¦ [m M ? - +?d F?B M;?o ç M ?[m ibM?- €B ibM?- i`QM

*9B ç–m M?bM tm®M;- i?'v p¢i €Q ç½ bÈK i M M€i- H° ` #° M?mv M ;B€T K¨m ç2
[m M çB i'i +ª- F?¦2 KB M; ˜M +?S MK +QÌBX

J'v M;QÌB "B M "S+ HB + K„i M?bM M? m K°i +€B- i`QM; K„i +kM; +¦ bU'K €T- +¦ H
+?d +¦ ?mvM? ç ibM? i?•K KÈB H¨ ç°M; HU+ H¨K +?Q M;QÌB i) +¦ i? iB T iK+ FB
iWM; i`ªB- H¨K b Q K¨ F?¬M; #B i i•K +ªM? +O hB m "® uX

"'i [m€ imv +¦ M?mv M ;B€T ?° i?•M- M?QM; /M b Q +kM; +?d +¦ i? M;,M i`Î KkB M?
M?QM; çQ¢M ç Q ˜M +?S FbM? HU+ ç½ i?B m +?9i M[ç2K tQÆM; M;U+ +O hB
M?È H¢B K°i K¨M M¼- +kM; •K i?–K FBM? ?½B- M m F?¬M; +¦ æ¢Q hQM Î ç•v- +?
M¼ i?"i bU ç„+ i?O `²BX

óhB m H½Q æ¢B- i +¦ K°i +?mv M F?¬M; `äô G¬ H½Q h K i`U+ iB T ?ÄB, ó>Q¨M; S
M;QÌB i¢B b Q H¢B F?¬M; +?Q ?„M i`U+ iB T F i HB m\ô

hB m "® u + m K¨v M¦B, ó>Q¨M; S?O o¬ ."i FBM? [m +?mv M M¨v- +? i bQ pÈB b®
M? mX "'i [m€ i`QÈ+ F?B ?„M +? i- +?9M; i +ÁM T?ªB iW i` M M;QÌB ?„M ?B m `ä

ó*?mv M ;b\ô G¬ H½Q h K HÌB pW ` F?ÄB KB M;- ç°i M?B M idM? M;° ` - óL;QÌB
H¨ B\ô

GÌB +O ?„M pW /Sii- +ª # M;QÌB ç m BK H†M;- S?M "bM? *Q M¨v pä +¬M; i?"i b
M;QÌBX >„M M m i?"i bU Km®M ;B i M;QÌB K¨ M¦B- +?d bÊ ç®B i?O `'i F?¦ M;,M +
óhB m H½Q æ¢B- M;QÌB M¨v pšM F?¬M; +?9i i?QÆM; i?Q+?- i +?d bÊ ?„M b) i`Î
+–M T?ªB i,M; +QÌM; ç T?ÁM;ôX

hB m "® u + m K¨v M¦B, ó*?d bÊ #BM? bo ç®B pÈB ?„M +kM; F?¬M; i? H¨K ;b çQÊ

"B M "S+ i?'T ;B¼M; M¦B, óh +MM; H½Q h K +¦ i? #¨v ` K°i +?9i T?ÁM; #`- F?¬
i?¨M? i?QÆM; i´M ç®B pÈB ?„M- M?QM; Qi M?'i +¦ i? #¨v ` K°i b® +Æ [m MiBM?
+?9M; i +kM; +¦ i? +ªM? ;B€+ôX

hB m "® u KdK +QÌB M¦B, óL?Q p"v H¨ i®i M?'i- #'i [m€ +?Ì ?„M iÈB ;B i- +?ŠM; i?
?„MX æ®B pÈB +?9M; i H9+ M¨v i?b +?d +¦ >Q¨M; S?O o¬ ."i H¨ ç–m K®B +¦ i? /
` i?•M T?"M S?M "bM? *Q H¨ ;b KÈB çQÊ+- M?QM; H¨K b Q ç +?Q ?„M M¦B ` +kM

"B M "S+ ç°i M?B M MÎ MK +QÌB- óhB m H½Q æ¢B- H½Q L?` +¦ #B M T?€TôX

hB m "® u iBM? i?–M +?'M ç°M;- ó"B M T?€T ;b\ô

"B M "S+ i`–K ;B¼M; M¦B, óG½Q L?` +¦ HQ¢B #ªM H½M? +¦ i? H¨K HQ¢M i•K i?–M
M¦B ` i•K bUX L m M?Q +?9M; i +¦ +Æ ?°B iB T +"M >Q¨M; S?O o¬ ."i- i?b i +¦ i?

hB m "® u ç®B pÈB +€B M¨v +kM; F?¬M; M;¢+ M?B M- #ÎB pb i?ÌB ç¢B ?„M +kM; +¦
F?¬M; M;?o iÈB H½Q L?` H¢B +kM; +¦ #ªM H½M? M¨v- F?¬M; F?ÄB T?'M +?'M M¦B
L?` H¨K +?mv M M¨vX æ9M; `²B- i?QÆM; i? +O æ¢B L¢B M?Q i? M¨Q\ô

óoB i oQÆM; ç½ T?€B M;U v ç M t2K [m ôX

hB m "® u /Q /U `²B M¦B, óh çB i?,K ?„M K°i +?9iôX

>„M +?"K `½B çSM; /"v- çB iÈB i`QÈ+ +O T?ÁM; aY æ¢B L¢B- M? M?¨M; ;ä ;ä +Y
+¦ iB M; ç°M;- bmv M;?o +?9i `²B ç˜v +Y T?ÁM; çB p¨Q- +?d M;YB i?'v KMB i?m®
+?ûM i?m®+ +ÁM M;mv MX aY æ¢B L¢B M^K Î i` M ;BQÌM;- ? B i`ÁM; K„i i`ÊM i`Á

L;?2 çQÊ+ hB m "® u ç M ;–M- ?„M +kM; F?¬M; +¦ +Y ç°M;- +?d H¨ F?¦2 K„i ç°i M?

óo¬ Hm"M M?Q i? M¨Q- +kM; +–M T?ªB b®M; b¦iô hB m "® u M;²B Î ç–m ;BQÌM;
óG M? çQÌM; M m M?Q Î i` M i`ÌB +¦ HBM? i?B M;- #¨ +kM; F?¬M; Km®M M?bM i?'

>„M +–K H'v +?ûM i?m®+- çQ iÈB i`QÈ+ K†i aY æ¢B L¢B- M? ;B¼M; M¦B, óæ¢B
i?QÆM; i•KX h M;?o H M? i¬M ?ŠM +kM; F?¬M; M?"M ` M;QÆB- M m F?¬M; ?„M

aY æ¢B L¢B `®i +m°+ tQ v ç–m [m - hB m "® u H9+ M¨v KÈB T?€i ?B M i` M ;®B +
MQÈ+ K„i +O aY æ¢B L¢BX

óhB m iQÈM; [m•M- M;QÌB F?¬M; ?"M i \ô

hB m "® u +QÌB F?¬M; M´B- óh¢B b Q T?ªB ?"M M;QÆB\ô

óG¨ +? i çª i?QÆM; M;QÌBô aY æ¢B L¢B HQ H„M; M¦BX

hB m "® u i? M M? M¦B, óo”v +MM; M;QÆB +¦ [m M ? ;b\ h +?d #B i H¨- F?B i ;†
Î T?Q i`QÈ+ i 5ô

aY æ¢B L¢B F?¦2 K„i i`QM; bm®i- M?„K ? B K„i H¢B- M„K +?†i M„K i v- óh i?”i bU

hB m "® u #B i aY æ¢B L¢B M¦B +?QM? H¨ +?d S?M "bM? *Q- ?„M +kM; F?¬M; Km®
p¬ Hm”M M?Q i? M¨Q- iW #Ä M;QÌB +QM ;€B v m KbM?- iW #Ä +®i M?K+ +O KbM
F?¬M; H¨K +?Q M;QÌB i +ªK i?’v i?®M; ?”MX G9+ ç–m K°i +?QÎM; +O S?M "bM?
+O +?QM? KbM?- hB m "® u +Æ ?² Km®M HÈM iB M; i`€+? +S- M¦B `ä +?•M iQÈ
+?”M H¢BX >„M F?¬M; ?½B bÊ S?M "bM? *Q- M?QM; +¦ i? M;?o iÈB HÌB pW ` F
F?¬M; M?’i i?B i H¨ iU i`€+?- aY æ¢B L¢B H¢B [m€ MY b) +¨M; i?QÆM; i•K- H9+

óh` M çÌB M¨v +¦ `’i M?B m M;QÌB- +¦ M;QÌB i®i- +¦ M;QÌB t’mô aY æ¢B L¢B M?„K
bBM? ` i¢B h?B i >½M [m®+- #` M;QÌB i F?BM? i?QÌM;- #ÎB pb M;QÌB F?€+ ç m
?Q M; K i +kM; F?¬M; +?`m M¦B H¨ +? i t’m- pšM M¦B pÈB i - +? i p,M pä bQ
i?ªM;- +¦ i? [m2M çQÊ+ pÈB +? i - H¨ +?mv M K v K„M i`QM; +ª çÌB M¨v +O K ôX

hB m "® u i?–K M;?o- S?M "bM? *Q M¨v [m€ MY i`ªB [m /`+? /mM; tªQ /B m- M m
i¢B b Q *–m L?B K E?€+?- æ¢Q hQM +kM; F?¬M; M?„+ iÈBX L?QM; S?M "bM? *
i?QÌM; K¨ ç½ F?B M +?Q K°i +¬ ;€B h•v oU+ F?,M; F?,M; K°i KU+- ? B KQÆB M,
i?•M M¦B p”v +kM; +¦ K` HU+ FBM? M;QÌBX *€B F?€+ F?¬M; M¦B- +?d M¦B iÈB K°i
ç’i M¨v +O ?„M- ç½ +¦ i? M;¢Q i?` h`mM; L;mv MX L?QM; M?•M p”i M?Q p”v- æ¢
`°M; `½B- +?ŠM; H) +kM; F?¬M; #B i b Q\

>„M ç M; +•M M?„+ H B H`+? +O S?M "bM? *Q- aY æ¢B L¢B H¢B M¦B iB T, óh H¢
i - H¨ +?mv M i?®M; F?´ +ª çÌBX L?QM; ç®B pÈB M?[M; ;b H•m M v i ç½ M¦B- i?”
M¦B pÈB hB m iQÈM; [m•M ô

ó±\ô hB m "® u KdK +QÌB M¦B, óE?¬M; +¦ iB M i?b F?¬M; +–M T?ªB M¦BôX

aY æ¢B L¢B KÎ K„i- óh?”i ` i?•M pä +¬M; M¨v +O i +?QM? H¨ +? i /¢v i ô L?bM
?B m- aY æ¢B L¢B i?’T ;B¼M; M¦B, ó>„M b m F?B `ÌB çB ç H¢B +?Q K +QM i p¨M
i F?B ç¦ +?Q bBM? ` K°i [mv M b€+?- Î i` M ;?B H¢B T?QÆM; T?€T i”T Hmv M pä
b m i?”i ` €Q +ÆK +kM; F?¬M; HQ- +?d H¨ ç®B pÈB ?„M pšM Hm¬M iQÎM; MB K-
pšM M¦B +? i H¨ M;QÌB H¨K ç¢B bU- çQÆM; M?B M H¨ +¦ +?mv M +¨M; [m M i`¼M
i?2Q T?QÆM; T?€T K¨ +? i HQm H¢B K¨ i”T pä- ç M M,K KQÌB im´B i`QM; ç²M;
F?¬M; i? i?„M; i X L?QM; #¼M ?¼ K†+ /M ç€M? F?¬M; i?„M; i - M?QM; ç®B pÈB
F?¬M; ;BªKX h b®M; +?Q iÈB #•v ;BÌ- HQ¢B +ªK ;B€+ M¨v +?Q # Q ;BÌ iB m ;BªK
;†T çQÊ+ M;QÌB- i +?Q iWM; +¦ #^M; ?[môX

óL m M?Q M;QÆB F?¬M; +? - +?9M; i +¦ i? i`Î i?¨M? #^M; ?[mô hB m "® u KdK +

aY æ¢B L¢B €M? K„i H° ` p +ªK ç°M;- óh +?d bÊ i F?¬M; tSM;ôX

hB m "® u M;?B K K†i M¦B, óG¨ #^M; ?[m- b) F?¬M; +¦ M¦B ç M tSM; ? v F?¬M;X L
HÊB KÈB F i ;B Q- i?b F?¬M; T?ªB H¨ #^M; ?[m5ô

>„M M¦B M?Q +?ûK çBM? +?†i b„i- aY æ¢B L¢B M?bM p¨Q ? B K„i hB m "® u- `®i +
M?”M +?ûM i?m®+- m®M; K°i ?ÆB +¢M b¢+?X

óob M?[M; HÌB M¨v +O M;QÌB- i T?ªB b®M;X aY æ¢B L¢B i +ª çÌB F?¬M; +¦ KK+
+?QM? H¨ ibK çQÊ+ T?K i?•M- ?Q¨M i?¨M? i•K M;mv M +?Q Kšm i?•MX *? i ç€M?
i +¦ i?®M; ?”M- M?QM; +kM; +¦ i?Q i?€B- i KÈB pW `²B +?d M;?o iÈB- M m K°i +
+O i - +¦ H) H’v çB +ª iQM? K¢M; +O i - i?b +?9M; i b) F?¬M; +ÁM i?B m ;b +O

hB m "® u •K i?–K FBM? ?½B- i?Î /¨B M¦B, óh M;?o ?„M b) €v M€v +ª çÌBX >„M +k

ó>„M F?¬M; #B i\ô aY æ¢B L¢B i` M F?m¬M K†i ç¬M ?”m H° ` p K K M;- óoä +¬
+’T- +¬M; T?m +O ?„M + Q M?Q p”v- H¢B ç€M? i #` i?QÆM;- ?B M i¢B ?ŠM H¨ +

hB m "® u i`QM; HÁM; F?)ç°M;- F?¬M; çÊB M¦B +€B ;b- aY æ¢B L¢B ç½ [m v ç–m
i`–K ;B¼M; M¦B, óhB m iQÈM; [m•M- M;QÌB #ªM i?•M #` i`¼M; i?QÆM;- +ÁM F?¬
H¨ M;QÌB i®iX L;QÌB +S v M i•K- H–M b m ?„M M m i`Î H¢B- i M?'i ç`M? T?ªB +M
F?¬M; i? ;B i M;QÌB5ô

>„M imv #B i pä +¬M; F?¬M; ç`+? H¢B S?M "bM? *Q- M?QM; ;B¼M; çB m pšM /Si F
hB m "® u i?Î M? ` K°i ?ÆB- ó.QÐM; i?QÆM; [m M i`¼M; ?ÆM- i'i +ª +?Ì F?ÄB #

*?Ì F?B `ÌB F?ÄB T?ÁM; +O aY æ¢B L¢B- hB m "® u H9+ M¨v KÈB i?Î T?¨Q K°i ?Æ
+€+? i?m–M T?€+- H9+ M¨v KÈB HQ ?„M +?`m F?¬M; M´B çª FQ+?- F?¬M; M?`M
T?ÁM; aY æ¢B L¢B- M?bM i?'v t t +¦ K°i M;QÌB /ÌB €M? K„i çB- H¢B ç9M; H¨ M[i

hB m "® u i`QM; HÁM; KÌ K`i- i?–K M;?o M¨M; + M? ;B[Î T?K +"M- H¨ bÊ S?M "bM?
Km®M #ªQ p KbM? b Q\ L?È iÈB M¨M; HB m K¢M; +Sm ?„M- +€B HQ¢B b®M; +? i
i? H¨K #° ` çQÊ+- M¨M; ç®B pÈB KbM? MY T?–M +ªK ibM? +kM; F?¬M; +¦- M?Q
bÊ i?"i bU H¨ Km¬M p¨M F?¦ F?,MX L?QM; KbM? +¦ i? i`Ê ;B9T M¨M; H¨K +€B ;b-
i`QM; i?B M i?Q- +?Q M M Km®M ç +?Q KbM? i? v ç´B\ *?QM? KbM? i?"i bU H¨ a
o¬ h?QÊM; oQÆM;- ?B M i¢B M; v +ª ?„M +kM; F?¬M; /€K t€+ ç`M?\ G`+? bY ?bM
F?€+ #B i- i?B M i?Q pb b Q bQ pÈB i`Q M?È +O KbM? ?Q¨M iQ¨M F?¬M; ?ÊT\ h
ç`M?- KbM? /®+ ? i bS+ ç +–K [mv M- M?QM; oB i oQÆM;- ç€K M;QÌB oQÆM; h
i?"M SM; ç®B- M M°B i?b KÈB +¦ i? i`W M;Q¢B- i'i +ª ç m ç M p¨Q +MM; K°i +?¶
"® u i•K HQ¢M M?Q K - i`QM; H9+ M?'i i?ÌB [m M i?•M ç M; Î MÆB M¨QX

"¶M; M?B M +ªK i?'v i` M K†i K€i H¢M?- M;˜M; ç–m M?bM H¢B- KÈB T?€i ?B M F
M?m"M p"i- p•M iÄ F?BM? b–mX JQ M? Î æ¬M; æ¬ ç½ K M; ç M F?Q H¢M?- ç½
i•K iU tQ v +?mv M- M[iY €Q ç2M €M? K„i +?d `ÆB p¨Q i` M ;®+ M;¬ ç²M; t t -?Q
KQ iWM; ;B¼i iWM; ;B¼i M?Ä tm®M;

JQ p¨Q i?m ç®B pÈB hB m "® u K¨ M¦B- #'i [m€ +?d i? K K°i +?9i m b–m- +ÁM ç®
T?B M iQ€B #^M; i`ÌBX

JQ M?Ä HB M KB M F?¬M; /Si ç½ ;–M MY i?€M;- ?ÆM M[F?¬M; #B i iÈB H9+ M¨
HÈM M?'i +O Gw lv M iW F?B i¢Q T?ªM +?Q iÈB M v +kM; F?¬M; T?ªB /Q M;QÌB-

S?B M iQ€B +?QM? i?S+ #„i ç–m iW F?B ç¢B [m•M Gw ;B p¨Q hQÈ+ h?Y +®+5

G9+ i`QÈ+ K°i T?2M i?m"M ;B¦- +?Q F?Q FQ+? ç°M; M?B i ibM? ç m #` KQ M¨v H
i`'M i`QM; i`QÈM; i`mM; [m•M- K¨v + m K†i M?,MX

hW F?B F?ÎB M;?o iÈB M v- i'i +ª +kM; ç m iQM? H¨ MˆK i`QM; F ?Q¢+? +O ?„M-
h?€B L;mv M iK i"T ?QÎM; SM;- +kM; F?¬M; +¦ i¢Q M M T?B M iQ€B ;b iW F?B ?„
æS+ L?Q- H¢B +?m˜M #` K°i çQ¢M i?ÌB ;B M- Gw lv M ç½ +?B m K° çQÊ+ # p¢M
p¨Q H'v Zm M h`mM;X

Jm®M M?"T Zm M h`mM;- i?b T?ªB i?2Q >Q¨M; >¨ p T?Q i•v- >¨ æ¬M; ç° F?˜m U
tB i- ç` T?QÆM; i?Q+? ?ÊT ç [m b¬M; +kM; F?¬M; M?B m- "² h•M +?QM? H¨ K°i
ç¦ H¢B +¦ E?m'i æ°i h?¬M; +MM; i`¼M; #BM? + M? ;€+- +kM; F?¬M; / /¨M; i?¬M;
` - >¨ æ¬M; +kM; +ÁM +¦ K°i GQM; J¬M ç° F?˜m +¦ i? i?¬M; [m - i`Î H M H¢B +¦ >
pU+ M¨v [m b¬M;- H¢B i`U+ iB T iB M p¨Q #bM? M;mv M o` >¨- p•v +¬M; Zm M h`m
`ä `¨M;- GQM; J¬M +MM; >² E?˜m [m•M +QB ;B[`'i v m- F?B ç¦ +kM; +ªK i?'v KWM
æ°i h?¬M; imv H¨ H½Q i?–M / M? iQÈM; hMv i`B m- M?QM; H–M M¨v M?B m Qi ç½
H¨ #ÎB pb E?m'i æ°i h?¬M; ;B¨ +ª- M?€i ; M- F?¬M; /€K K¢Q Km°B T?•M #BM? çB i
>¨ æ¬M; +MM; æ²M; Zm M i`¼M; i`'M- ç F K +? ç¢B [m•M Gw lv MX L?QM; Gw l
/mv i`b çQÊ+ p¨B M;¨v- i?b ç½ #` i`"M KQ iQ HB M KB M M¨v /"T i„iX

>„M Km®M [m >Q¨M; >¨ M?"T Zm M h`mM;- i?b T?ªB [m hQÈ+ h?Y +®+ i`QÈ+- K
i?b T?ªB ç€M? ?¢ i?¨M? >Q„+ 'T i`QÈ+X

æQÊ+ ? B M;¼M M9B HÈM G[GQÆM;- oQÆM; -+ F T Î ? B # M- hQÈ+ h?Y +®+ H¨
iB M p¨Q H'v >¨ æ¬M;- +?mv M +?B M Zm M h`mM;- ç` i? ;"T ;? M? M?Ä ? TX J¨ >
+®+- ?„M M m Km®M M K ?¢- i?b T?ªB T?€ +?Q çQÊ+ +?¶ M¨vX

L?QM; æ¢B pQÆM; .QÆM; >Um #B i ?„M F?ÎB bU- i`QÈ+ iB M ` H M? h®M; G½Q
ç¦M; [m•M Î i?¨M? >Q„+ 'T i?¨M? ç M;,M +ªM ç¢B [m•M +O ?„MX Gw lv M b m F'
HÁM; M¦M; M?Q HY ç®i- M?QM; F?B #B i *´ >² "ªQ i•v #„+ hQÈ+ h?Y +®+ +kM; F
lv M i`QM; HÁM; pmB KWM;- *´ >² "ªQ H¨ ç +?2 +?Î H®B p¨Q >Q„+ 'T- H¢B +MM;
i? w ;B€+- h®M; G½Q aBM? #Ä [m MÆB M¨v- i?b +kM; iQM? H¨ i¨B i`Q #bM? i?Q

>„M H"T iS+ /šM #BM? ç¦M; Î *´ >² "ªQ- ?"m [m•M ?¢ i`¢B i¢B * Q "Q+? HoM?- p®
+?B M- M?QM; i?"i F?¬M; M;Ì KQ iQ ç´ tm®M;- HB M KB M F?¬M; M;WM;X h` M
/¨v- M m +?d H¨ KQ M?'i i?ÌB i?b F?¬M; M¦B- M?QM; H¢B KQ F?¬M; M;WM; M;?
ç½ i`Î i?¨M? #MM H–v- i?¨M? K°i K¨m p¨M; F?„T MÆB H¨K K¼B M;QÌB T?B M Km°
T?ªM; T?'i ç½ #B M i?¨M? Q ç–K- F} #BM? p¦ M;U çB tm®M;- ç m ?½K b•m p¨Q i`
+?"K ?ÆM- #° #BM? K°i #QÈ+ çB tm®M;- ç½ H9M iÈB #„T +?•MX h?ÌB iB i M?Q p"
M¦B +?B H¨ i€+ +?B M\

h®M; G½Q aBM? i?O p[M; i`QM; i?¨M? F?¬M; ` - Gw lv M ç½ /WM; H¢B Î ç•v MY i
#B i +ÁM T?ªB /WM; H¢B # Q H•m5

Gw lv M K'v ç K ç½ #¢+ ç–m- HQ H„M; F?¬M; i?¬B

jj8X *?QÆM; jj8, :B S?QM;

Gw lv M #` p•v p¨Q i? iB M i?®B HQÐM; M M- M?bM ç€K i?O ?¢ +9B ç–m O `k- i`Q
m QªBX

*€B i?ÌB iB i HQÆM; QÆM; M¨v ç½ ?¢B F?´ ?„M- K¼B M;QÌB B +kM; F?¬M; M;Ì i
?„M #B i- i M ç½ H M +mM;- F?¬M; i? F?¬M; T?€i- ?„M ç½ F?¬M; +¦ çQÌM; `9i Hm

hBM? #BM? i` M i v ?„M çQÊ+ tQM; # p¢M- M?QM; ç¢B ç b® M?•M i?O H¨ i¢K i'
i`QM; [m€ i`bM? ?¨M? [m•M i?b iB T iK+ +?B m K° i•M #BM?- M?QM; ?B M i¢B ç
i•K ç½ ?ÆB +¦ i M `½- ç m M¦B Km®M `9i HmB [m v p h?€B L;mv M- +?d bÊ i?"i b

æ m M¦B K°i iB M; i`®M; H¨K iBM? i?–M ?,M; ?€B- M m tm'i #BM? H–M M[i?b iB
i?„M; #¢B +kM; F?¦ K¨ HB mX

.mv M?'i H¨K +?Q Gw lv M Mi•K +?QM? H¨- ?„M K†+ /M F?¬M; +¦ +?B K +S i?B M
?Á pšM +¦X Gw Zm„- GQm ok *?m- hB i *Y ç m +¦ i•K ?MM; #€ Zm M GkM;- ç®B p
i¢Q i?¨M? i? ;B€T +¬M;X L?QM; i`QM; K„i Gw lv M- # M;QÌB M¨v ç m i?B m ?MM
+?d HQ iU #ªQ p T?Q KbM?- H9+ M¨v +ÁM +?Q +¦ w M;?o KQm ç² Zm M h`mM; i
FB M i`b H'v Zm M h`mM;- H'v iS i„+ KQm ç²i?B M ?¢- i?b +kM; `'i +¦ iQÆM; H B
J"i ?B M i¢B i? HU+ FB m M;¢Q- M?QM; i` M? çQ¢i i?B M ?¢ +kM; F?¬M; T?ªB H
?ÆM M[*?m- h–M- >€M- hMv ç m iW MÆB ç¦ K¨ ?QM;- Gw lv M ?„M #„i +?QÈ+ iB
+¦ i? `ÆB p¨Q i v ?„MX

Gw lv M ç½ ?ÆM M,K KQÆB im´B- pšM Hm¬M m'i S+ K¨ b®M;- Î i`QM; K„i [m–M i'
+?d H¨ F iYm b„+- M?QM; i`QM; HÁM; Hm¬M +¦ F?€i p¼M;- i'i +ª F ?Q¢+? ç½ bmv
`²B- H–M M¨v M?bM M?Q H¨ #'i ç„+ /o F?ÎB #BM?- M?QM; i¢B h?€B M;mv M /M b
i`QM; HÁM; iQM? iQ€M +kM; F?¬M; /QÈB KQÌB M,KX

ó>¬K M v iBM? i?–M b b9i- i`"M KQ M¨v F?¬M; #B i F?B M¨Q KÈB +¦ i? /WM;X
F?¬M; #^M; [m v p h?€B L;mv M `²B ?½v iQM?ôX

óhmv i ç®B F?¬M; i? - iBM? i?–M b b9i M m +ÁM [m v p - [m€ MY b) ?°B F?¬M; ç
i¢Q i? ç½ H•m- K°i F?B i M ? i i?"i bU ç€M; iB +ôX

óL?QM; ?¬K M v iB M F?¬M; çQÊ+- i?®B +kM; F?¬M; tQM;- EB M h?¨M? F?¬M; #E

ó*€B M¨v i'i +ª M;?2 i?2Q æ¢B iQÈM; [m•M T?•M T?¦ôX

Gw lv M M?bM tm®M; T?Q /QÈB- i?'v M¦B [m v p h?€B L;mv M +?QM? H¨ "MB h`
+QM HÈM +O KbM? Gw EB M h?¨M?X Gw lv M •K i?–K ;"i ç–m- i?–K M;?o EB M h?
KÈB bBM?- ?¬K M v +?QM? H¨ +–M M?m F?Q +O #¼M ?¼X "MB h`+? H½Q i?¨M
L;mv M H¨ +€B M?bM +O ç¢B ç b® M;QÌB HÈM im´BX

G–M M¨v tm'i #BM?- [mª i?U+ H¨ /šM i?2Q F?¬M; Qi i`QÎM; ;Bª- Gw lv M çQÆM; M
p - M?QM; +kM; #B i Km®M i?mv i T?K+ #¼M ?¼ +kM; F?¬M; T?ªB H¨ +?mv M /
M^K Î ç²M; HÁM;- M m +¦ T?•M +?B - i?b ç¦ H¨ çB K #€Q i`QÈ+ +O #¢B HQ¢MX

"MB h`+? M?bM T?Q Gw lv M M¦B, óE?¬M; #B i æ¢B iQÈM; [m•M +¦ +€B M?bM i?

Gw lv M ?Q M? K°i iB M;- ç M; /Q /U i?b i`QÈM; +?O bQ€B +¦ #BM? bo iB M p¨Q- H
iQÈM; [m•M- h?€B L;mv M +¦ [m•M ibM? F?˜M +'TôX

Zm–M i?–M i`QM; i`QÈM; +?O bQ€B i` M K†i ç m i?'i b„+- i?–K M;?o h?€B L;mv M
i?O- K¼B M;QÌB t2K M?Q H¨ +? i F?¬M; +¦ +?¶ +?¬MX

Gw lv M çQ i v iB T M?"M p,M i?Q- çQ K„i M?bM [m HB M ?W H¢M? K°i iB M;- ç2
pW H9+ `ÆB Î /QÈB +?•M "MB h`+?X "MB h`+? M?†i H M t2K- i?'i i? M? M¦B, óh

ó:BÌ T?9i M¨v [m v p çQ+? t€+ H¨ i?ÌB +Æ F?¬M; ç9M;- F?¬M; #^M; +?9M; i Î H¢
ç t2K #B M ?¦ M?Q i? M¨Q\ô Gw EB M h?¨M? +˜M i?"M M¦BX

J¼B M;QÌB M?bM i?'v Gw h? .•M +ÁM K M; i?2Q ç Q- +?d +¦ i? ;"i ç–m- óGkM; Z
Hwô Gw lv M i? M M? M¦B, ó§B ç½ M?Q p"v- i?b M;?2 i?2Q +?O w +O K¼B M;QÌ
M[[m M b€i ibM? ?m®M; #B M ?¦ X h?¬B Km°M `²B- ç m i`Î p M ;B'+ çBôX

æÊB F?B [m–M i?–M HmB ` - +?d +ÁM H¢B +¦ +? +QM Gw lv M- Gw h? .•M ç°i M
T?•M T?¦ ?¢ M?•M +?m˜M #` [m–M €Q b¢+?- F?) i?Î /¨B, óh? .•M- Ov F?m'i +?Q +
+¦ H¨K +?Q i i?'i p¼M;ôX

Gw h? .•M pm®i pm®i KkB- MÎ MK +QÌB M¦B, ó*? - +?9M; i H¨ M;QÌB H¨K ç¢B b
H¨ ;bX "'i [m€ M?Ì +¦ +? T?•M iQ+? i?'m i`B i- ç¢B + +?d p) i®i- M m F?¬M; i?"i
#¼M ?¼ôX

Gw lv M çQ i v p¶ p¶ p B h? .•M- +ªK F?€B M¦B, óh? .•M- +QM M¦B F?¬M; b B-
i®iôX

óL;?o ç M ç M iB m iY p¬ i`B M?Q +QM K¨ +ÁM T?•M iQ+? ç¢Q Hw `ä `¨M;- M m ç½
tm®M;- #¼M ?¼ H¨K b Q K¨ F?¬M; #B i i?S+ i?ÌBô Gw h? .•M KdK +QÌB M¦BX

Gw lv M F?) i?Î /¨B, óo¨Q H9+ M;mv +Æ +?•M +?QM?- pB T?K +¦ i? iQM M?B K +
*kM; K v +€+ +QM F?¬M; +¦ H¨K +?Q +? i?'i p¼M;- M m F?¬M; H–M M¨v [m v p -
+?9M; i +?QM? H¨ pU+ i?ŠKôX

óæ9M; `²B- T?K i?•M- +ÁM +¦ +?mv M Km®M çB #˜K `ä pÈB +? ô Gw EB M h?¨M?
/QÈB bU i`Ê ;B9T +O h`QÌM; h¬M h?m"M æS+- ç½ ç2K ;B [mv M Î æ¬M; æ¬ /ÌB ç
MQÆM; ç m ç½ iÈB h?€B L;mv M- +QM ç½ T?€B M;QÌB iB T SM;ôX

Gw lv M i?Î T?¨Q K°i ?ÆB- óo"v h?ªB L;¼+ a¨B h?B m F?B M¨Q [m v p \ô

Gw EB M h?¨M? KdK +QÌB M¦B, óL¦B p"v +kM; T?ªB p¨B M;¨v- T?K i?•M F?¬M; +–M

Gw lv M i?Î /¨B- H˜K #˜K M¦B, óo"v H¨ i®i `²B ô

hB m "® u Î i¢B æ¬M; æ¬ /QÐM; i?QÆM; K'v M;¨v- ç½ F?Ä2 H M #ªv i€K T?–MX >„
M†M;- M?QM; aY æ¢B L¢B +ÁM ç M; KB M +QÐM; çSM; /"v- i?b ?„M ç½ +¦ i? ?¨M

L?È iÈB *–m L?B K E?€+? H9+ ç–m F?B i`mv M i?K .`+? *•M FBM? +?Q ?„M- ç½ M
hY- i?B M ?¢ K¢+ M?m M?QÊ+ pm i?Ov- M?B +¬M; FB M +QÌM; ;Bª K¢+ +?B M,M;
çÌB +?ŠM; +¦ ;b K K v m #^M; MQÈ+X æ +¬M; T?€ +€B +SM; K¢M? i?b +?ŠM; ;b ?
+€B ;b i? v i? M¦ çQÊ+V- hB m "® u +kM; ç½ HoM? M;° K°i Qi ç¢Q Hw H'v v m i?
i?•M M;¢M? +¬M;- +MM; S?M "bM? *Q H'v +SM; +?¼B +SM;- #` i?QÆM; F?€ M†M
;•M ç´B ?mv i- imv H9+ 'v #` i?QÆM; M†M;- M?QM; +m®B +MM; pšM F`T i?ÌB /`+?
S?M "bM? *Q- +?Q M M i®+ ç° T?K+ ?²B `'i M? M?X E?B M;?o ç M *–m L?B K E?€
+QÌB F?´- i?–K M;?o HQ¢B +¬M; T?m M?Q S?M "bM? *Q- bÊ `^M; +?d +¦ *–m L?B

Í i`QM; çbM? pB M ?Q¢i ç°M; ;•M +®i- M[ iY €Q ç2M t t i`¬M; i?'v- i?Î T?¨Q K°i ?

hB m "® u #B i K'v M;¨v K¨ KbM? #` i?QÆM;- M[iY €Q ç2M pšM ç T?ÁM; S?M "bM
M M M;¨v ç K T?ÁM; #`- M?bM M?Q H¢M? HMM;- M?QM; pšM F?¬M; `ÌB ?„MX

L[iY €Q ç2M imv F?¬M; M¦B- M?QM; hB m "® u pšM +ªK FQ+? i`QM; HÁM;- KÈB
>Q¨M; t€ M?•M p°B p½ +?¢v iÈB ?ÄB, óhB m ?mvM? ç - ç½ F?Ä2 +?Q \ô

hB m "® u i`¼M; i?QÆM;- i`B m i?–M K†+ F tm'i T?€i iW KK+ çQ+? ;b- ç m ç M i
ç m iÈB i†M; H p"i- i?,K ?ÄB #bM? M `²B çB- +kM; F?¬M; /€K [m'v M?B m hB m "
:B M; +MM; ?„M [m2M i?m°+- K'v M;¨v M v çQÆM; M?B M F?¬M; i? F?¬M; ç MX

L?bM i?'v >Q¨M; S?¦ :B M; #° /€M; Km®M M¦B H¢B i?¬B- hB m "® u +QÌB M¦B, óæ
+¦ i? #QÈ+ çB- iB M +mM; +kM; F?¬M; i?¨M? p'M ç ôX

>Q¨M; S?¦ :B M; KWM; `Ð M¦B, óoB i oQÆM; ç®B pÈB i?•M i? +O hB m ?mvM?
KÈB +?Q M;m ?mvM? ç M i?,K- ?mvM? ç +¦ +–M M;?d M;ÆB i? K p¨B M;¨v M[F?-

>„M [m M i•K F?¬M; +–M M¦B +kM; #B i- hB m "® u i`QM; HÁM; +ªK ç°M;- M?QM;
H) H¨ i`QM; i`B m H¢B tªv ` ç¢B bU ;b\ô

>Q¨M; s€ L?•M H° ` p +QÌB F?´- M?QM; H¢B çQ M;¦M i v +€B H M M¦B, ó>mvM?
çQ€M ç½ i`9M;X h M¦B ` - ?mvM? ç +kM; çWM; M¦B +?Q M;QÌB F?€+ô "B i hB m
M?•M €T i?€T i? M? •K M¦B, óJÈB +¦ iBM iS+ i`mv M ç M- "MB L?•M *Æ Î >´ G Q
L;ä *QÆM;5ô

hB m "® u +?Q /M i`'M ç`M?- b„+ K†i +kM; F?) #B M- ó>mvM? M¦B +€B ;b\ "MB
*QÆM;- +€B M¨v ô >„M p®M Km®M M¦B çB m M¨v b Q +¦ i? - M?QM; M;?o H¢B i?b
bQÌM ç¬M; æ¬M; æ¬ MˆK Î # i?¨M? HQÈM >´ G Q- u M aQ- EBK .QM;- M?QM; L;ä
>m€M? .QÆM;- >´ G Q- u M aQ ç m i`Î i?¨M? +¬ i?¨M?- , p¨Q i?¨M? + Q iQÌM; /¨v
M?Q p"v- M?QM; pB M #BM? +?"K +?¢T F?¬M; iÈB- "MB L?•M *Æ F?¬M; i?'v çQÊ
?¨M;\ *?d H¨ iBM iS+ M¨v M?B m Qi +¦ +?9i ç°i M;°i- +kM; H¨K `®B HQ¢M F ?Q¢+

óoB i oQÆM; i`B m i iB M +mM; H¨ pb +?mv M M¨v\ô

>Q¨M; s€ M?•M ;"i ç–m- `²B H¢B H„+ ç–m- ó*kM; F?¬M; ?Q¨M iQ¨M M?Q p"v- i?"i
hB m GQm GQÆM; æ M?„+ iÈB M;QÌB- i`MM; ?ÊT i +kM; ç M; Î # M +¢M?- #¼M
+O M;QÌB- M?QM; H¢B F?¬M; iB M ç M ç•vX h H9+ M¨v KÈB ç M;?` ç M ç•vX L
i®i `²B- p T?–M iB M +mM; ? v F?¬M;- H¨ /Q iU #ªM i?•M [mv i ç`M?ôX

hB m "® u +?d +?®+ H€i ç½ ` [mv i ç`M?- óæQÊ+- i +MM; ?mvM? p¨Q +mM;ôX

>Q¨M; s€ M?•M KWM; `Ð- ?B M M?B M +ªK i?'v ``i +¦ K†i KkBX > B M;QÌB +ÁM +?
€Q ç2M ç½ çB iÈB- óL;QÆB çB ç•m\ô

L¨M; M¦B H¢M? M?¢i- hB m "® u HÆ ç M?- M? ;B¼M; M¦B, óo¨Q +mM;ôX

óh çB +MM; M;QÆBô L[iY €Q ç2M M¦BX

hB m "® u #B i i`QM; +mM; +kM; F?¬M; v M´M- Qi M?'i S?M "bM? *Q FB ç½ #B M
ç M #•v ;BÌ pšM F?¬M; #B i Î MÆB M¨QX L;?o ç M i?•M i?O tm'i [m, M?"T i?–M +
i`QM; HÁM; +kM; bÊ ?½B- ;"i ç–m M¦B, óo"v H¨K T?B MôX

>Q¨M; s€ M?•M +kM; F?¬M; M;,M +ªM- # M;QÌB i`U+ iB T p¨Q ?Q¨M; i?¨M?X h?O
€Q ç2M +?2 K†i ``i [m€B /`- M?QM; i?'v çB +MM; hB m iQÈM; [m•M ç M ç•v- ç m +
?ÄB- >Q¨M; t€ M?•M H–M M¨v H¢B /šM ? B M;QÌB çB h`bM? hQÌM; çB MX

GQM; Zm M; çB M H¨ MÆB oB i oQÆM; Î +MM; ?¨M; M;¨v i`B m +?QM?- h`bM? hQ

>Q¨M; s€ M?•M iB M p¨Q i?¬M; i`mv M- +?d +?®+ H€i ç½ çB ` ç¦M ? B M;QÌB iB M
[mv K¬ bQ pÈB GQM; Zm M; çB M M?Ä ?ÆM K°i Qi- F?„T MÆB i` M; i`Q M?[M; p"i

oB i oQÆM;- hB m GQm GQÆM; æ ç m + Q + Q i¢B i?QÊM;- G¬ aÎ- h`QÆM; h`'M
i?'v >Q¨M; S?O o¬ ."i- hB m "® u +ªK i?'v ç¢B çB M +kM; ``°M; `½B ?ÆM ``i M?B m

æ€K M;QÌB L;mv M o,M æ¬- æQ¢M æ¢i F?¬M; Î +?¶ M¨v- +?„+ H¨ oB i oQÆM; `®i +
M?B m +?mv M- +MM; K¼B M;QÌB ;BªB [mv i +,M #ªM H¨ F?¬M; çQÊ+ p'M ç - T?ª
i?b KÈB H¨ pQÆM; ç¢QX

L?bM i?'v hB m "® u iB M H M- oB i oQÆM; bÈK ç½ çSM; /"v ç¦M +?¨Q- M? ;B¼
i?QÆM; i? ` b Q `²B\ô

óæ½ F?¬M; +¦ ;b ç€M; M;¢B- H¨K T?B M oB i oQÆM; [m M i•Kô hB m "® u +kM; F?

oB i oQÆM; i?'v Kšm i?•M HB + K„i K°i +€B- HB M iÈB FûQ i v hB m "® u M¦B, óhB
hB m "® u M?bM i?'v # M i` M G¬ aÎ +ÁM +¦ K°i +?¶ M;²B- i`QÈ+ ç•v [m€ MY H¨ >
i?ÌB F?„+ M¨v ?B M M?B M H¨ +?m˜M #` +?Q ?„MX

GB + M?bM G¬ aÎ K°i +€B- hB m "® u KdK +QÌB M¦B, óoB i?–M +¦ i¨B çS+ ;b- K¨ +¦

G¬ aÎ H¢B H„+ ç–m M¦B, óhB m iQÈM; [m•M +?È +¦ iW +?®B- +?d M¦B +¬M; H Q #b
[m•M çSM; ç–môX

óL m F?¬M; +¦ G¬- h`QÆM; ? B p` ç¢B M?•M ` bS+ iQÆM; i`Ê- i +kM; F?¬M; H¨K
hB m "® u M? ;B¼M; M¦B, ó*¨M; ?m®M; +?B M m F?¬M; +¦ "MB iB m i?Q- +kM; F?
Hv KB m ?Q€M +?9 M¨vôX

h'i +ª K¼B M;QÌB ç m M;˜M ` - F?¬M; #B i hB m "® u M¦B +€B ;b Hv KB m ?Q€M +
+ªK i?'v ?„M pQ /K /QÌM; M?Q F?€ [m€B /`X G¬ aÎ M? ;B¼M; M¦B, ó"MB iB m i?Q
#'i [m€ M¨M; ç½ `ÌB æ¬M; æ¬ôX

hB m "® u M;¢+ M?B M- ó"MB iB m i?Q ç½ `ÌB æ¬M; æ¬\ô L?bM i?'v G¬ aÎ ;"i ç–
F?¬M; F?ÄB +ªK i?'v #m²M p¬ +ÈX *?mv M iÈB æ¬M; æ¬ M¨v- "MB JBM? h?9v +¦ i
i`¼M;- "MB JBM? h?9v imv ç®B pÈB +?mv M iÈB æ¬M; æ¬ M¨v +O ?„M F?¬M; M;'
u H¢B #B i M¨M; ç½ pb KbM? K¨ H¨K `'i M?B m +?mv MX L m F?¬M; +¦ M¨M;- >²B
+?B M- M m F?¬M; +¦ M¨M;- F Hv KB m ?Q€M +?9 +O >Q¨M; S?O o¬ ."i +Æ ?² ç½
M¨M;- +¦ i? M¦B b) F?¬M; +¦ hB m "® u ?¬K M v5

L,M; HU+ /o M?B M [m M i`¼M;- T?'M ç'm /o M?B M [m M i`¼M;- M?QM; hB m "® u
F€ M;° +ÁM [m M i`¼M; ?ÆM5 "MB JBM? h?9v HÆ ç½M; p¨B +?[- æ¬M; æ¬ i?dM?
i`mv M F€ i`QM; +m°+ çÌB hB m "® u ?„M5

*¦ i? M¦B ç•v H¨ ? B M;QÌB F€ H¢ M?'i +O æ¢B hMv- M?QM; H¢B poM? pB M ;B
F?¬M; i? ;B Q H¢B pÈB M? mX

"MB JBM? h?9v +¦ bU iBM? i +MM; i•K i`Q M;QÌB i?QÌM; F?¦ +¦ i? pÈB iÈB- H–M

hB m "® u +QÌB M¦B, óh`QÆM; ç¢B M?•M M¦B F?¬M; b B-i?"i` M m Km®M ;BªB
i`¬M; +"v p¨Q +®i?O i?¨M? i`b- æ¬M; æ¬ +?9M; i ?B M M v +ÁM +¦?ÆM KQÌB p¢
çO- +kM; F?¬M; T?ªB L;ä *QÆM; +¦i? bQ b€M? çQÊ+X L m +?O ç°M; tm'i FQ+
;BªB +kM; iU ;BªB5ô

ó*?O ç°M; tm'i FQ+?\ô G¬ aÎ- h`QÆM; h`'M *?m ç m FBM? ?½B- G¬ aÎ i`–K ´M-/Q
i?2Q H½Q T?m i?'v- L;ä *QÆM; i? K¢M?- æ¬M; æ¬ +ÁM +?Q iÈB H9+ +?O ç°M;

hB m "® u KdK +QÌB- óL?m F?¬M; i? i?O- +S +?Ì M;QÌB ç€M? iÈB- i?b b) Hm¬M
*QÆM; i? K¢M?- +?9M; i tm'i FQ+? F?¬M; T?ªB i`¬M; +"v p¨Q +¦i? ç€M? #¢B L
iB M +¬M; p¨Q M?QÊ+ çB K i?S ? B +O #¼M +?9M;ôX

óL?QÊ+ çB K i?S ? B +O #¼M +?9M; H¨;b\ô

óL°B HQ¢Mô hB m "® u M;?B K M;?` M¦B, óGw J"i H¨im ?9 +?B K i´- L;ä *QÆM
M v i? K¢M?- i?"i` +kM; M?bM F?¬M; ` çB m ;bX L?QM; i?2Q i çQÊ+ #B i- æ
+?Q i` M? çQ¢ii?B M ?¢- +?d +–M +?9M; i tm'i #BM? i"T FQ+? ç€M? i?„M; K'v i`"
+¬M;- L;ä *QÆM; [m•M i•K F?¬M; v M- M?'i ç`M? b) T?•M `½- ç M H9+ ç¦ b) H¨ +A

G¬ aÎ- h`QÆM; h`'M *?m ç m ;"i ç–m- iBM? i?–M ç¢B +?'MX

hB m "® u KdK +QÌB M¦B, óL?QM; tm'i #BM? M?Q i? M¨Q i?b +ÁM +–M T?ªB +MM
`ä +?B iB iôX

G¬- h`QÆM; ? B M;QÌB ;"i ç–m- KÆ ?² M?bM i?'v ?v p¼M;X oB i pQÆM; M?bM i?'
KbM? +kM; F?¬M; i? KÎ KB M;- +kM; F?¬M; Km®M H¨K M?B m HQ¢M bmv M;?o +
hB m GQm GQÆM; æ i?2Q b m [m v p M;?d M;ÆB- # M;QÌB F?¬M; iB M Î i¢B h`
G¬ aÎ ç M;?`, óG¨K pB + i?b T?ªB M?•M H9+ +ÁM M¦M;- ?¬K M v iÈB T?O +O i
+O ? B p` iQÈM; [m•M i? M¨Q\ô

hB m "® u +MM; h`QÆM; h`'M *?m ç m ;"i ç–m- # M;QÌB b¦M; p B `ÌB çB- i`QM; H9

oB i pQÆM; [m v p ?"m +mM;- H¢B M;²B v M K°i H9+ H•m- M;?2 çQÊ+ T?Q b m
[m v ç–m M?bM H¢B i?b i?'v Kšm i?•M- p°B p¨M; çSM; H M- +?d H¨i`QM; H9+ tQ v
K„iX

*® ;QÊM; iQÆB +QÌB- oB i pQÆM; KB M +QÐM; M¦B, óJšm i?•M- M;QÌB ibK +QM

hB m GQm GQÆM; æ M?bM i?'v MQÈ+ K„i i` M F?¦2 K„i +O +QM KbM?- i? M M?
b Q\ô

.QÆM; æ²M; K°i ?²B H•m KÈB M¦B, óJ - +QM +¦ +?9i i?QÆM; +ªK K¨i?¬B- K F?¬

hB m GQm GQÆM; ç FûQ +QM KbM? [m M;²B Î # M M;QÌB- çQ i v pm®i H M F?
+QÌB H M- M?QM; KB M; H¢B K m çB- MQÈ+ K„i ç½ M?Q M?[M; pB M M;¼+ iW i`

.QÆM; æ²M; +¦ +?9i Hm®M; +m®M; i v +?•M- Km®M [m€ tm®M; ç #²B i°B- hB m
æ²M; H¢B- `QM; `QM; M¦B, óæ²M; M?Bò K #B i ç½ F?´ +QMX *QM F?¬M; #B i
` i`QM; ;B çbM? ç pQÆM;- HÁM; HÁM; Kšm i?•M F?¦ +?`m M?Q ç Q +„i p"vôX

.QÆM; æ²M; p°B p¨M; M¦B, óJ - ?¨B M?B +?d H¨i?m"M KB M; M¦B i?¬B- H¨K +?Q
bU H¨ ?¨B M?B F?¬M; ç9M;ôX

hB m GQm GQÆM; æ çQ i v pm®i p2 K€B i¦+ +O .QÆM; æ²M;- +QÌB F?´ M¦B,
+?mv M M?Q p"v- M?QM; +¨M; H¨ M?Q i? - Kšm i?•M +¨M; +ªK i?'v F?¦ +?`mX *?
h?€M? i?QÊM; ç®B pÈB +QM pšM i?QÆM; v m- M?QM; Kšm i?•M iW i`QÈ+ ç M M
M;QÌB- +?Q iWM; bmv M;?o + Q t ô L¨M; Km®M M¦B H¢B i?¬B- MQÈ+ K„i H¢B ¨
`^M; K +QM +?9M; i b m M¨v €Q +ÆK F?¬M; HQ H¨i®i`²B- M¨Q M;?o ç M h?€M?
+ÁM ç2K æ¬M; æ¬ M¨v ç H¢B +?Q +QMX "MB iB m i?Q M¦B F?¬M; b B-i?'i T?m p-

im´B +ÁM [m€ M?Ä- H¢B F?¬M; +¦ ?MM; i•K- H¢B i`'M i?O æ¬M; æ¬- F?¬M; i? M;
i`¼M; i?–M /ÁK M;¦X Jšm i?•M i?"i ` pšM Hm¬M `mM bÊ- >Q¨M; S?O o¬ ."i imv i ç

.QÆM; æ²M; i?Î /¨B M¦B, ó*kM; K v ?„M `®i +K+ +kM; p¨Q M;K+- M m F?¬M; K¶B M
+ªK i?'v M?Q +¦ KkB M?¼M b m HQM;X h?"i ` ?¨B M?B +ªK i?'v bÈK ;B i?„M ç K
H¢B F?¬M; `ä hB m iQÈM; [m•M pb b Q HQm H¢B ?„MX J K +ªK i?'v hB m "® u M
+QM +?d bÊ ô

hB m GQm GQÆM; æ F?) i?Î /¨B, óæ²M; M?B- p¬ Hm"M M?Q i? M¨Q- +QM M m [m
iQÈM; [m•M- i?b iQ¨M #° T?ªB iBM iQÎM; p¨Q ?„M- F?¬M; M M [mªM iÈB M?[M; +?
`QÈ+ H'v ?¼ b€i i?•MX hB m iQÈM; [m•M p¬ Hm"M M?Q i? M¨Q +kM; ç m H¨ K°i M
S?O o¬ ."i i?b +¦ i? iBM ?ÆM M?B mX J K†+ /M ç®B pÈB ?„M +kM; F?¬M; ?B m ;
M¦B ç•v H¨ +Æ ?°B +O +?9M; i - æ¢Q hQM + Q i,M; +kM; M¦B hB m iQÈM; [m•M M
Kšm çQÆM; M?B M b) F?¬M; çB M;?o iÈB + Q p` ;b- +QM M;šK H¢B iW tQ ç M M v
HQÐM; M M- F i [mª ç m p¬ +MM; i? HQÆM;- K¶B M;¨v F?B K M;?o iÈB çB m M¨v
+?9M; i Km®M +¦ [mv M HÊB- Km®M H¨K +?O- M m #` M;QÌB çQ¢i çB- i?b +kM; F
K +?d +–m +?Q +QM #bM? M- M m #ÎB p"v K¨ H¨K +?Q +QM +?`m Ov F?m'i ;b- +Q

.QÆM; æ²M; F?¬M; i? F K çQÊ+- Q K°i iB M; F?¦+ H M- M?¨Q iÈB i`QM; HÁM; K
M¦B ;bX

hB m GQm GQÆM; æ +kM; H `ÆB ç–v K†i- +?d ¬K H'v +QM KbM?- óæS M?Ä K M

óJ - +QM F?¬M; i`€+? K - +?Q iWM; i`€+? K ô .QÆM; æ²M; M;? M M;¨Q M¦B, óJm
i`€+? K +QM +?9M; i `ÆB p¨Q ;B çbM? ç pQÆM;- F?¬M; i? iU +?O çQÊ+X J - I
M¨v H¨K M?Q i? M¨QôX

hB m GQm GQÆM; æ i?QÆM; i•K F?¬M; i?¬B- b m F?B M OB +QM KbM? i?b çSM

*¬ çÆM M;²B Î i`QM; +mM;- `²B çB iÈB i`QÈ+ K°i #¨M i?Ì S?"i [m€ tm®M;- `ÆB H i
S?"i T?M ?°- æ²M; M?B im´B M?Ä- F?¬M; i? iU +?OK- tm'i i?•M ;B çbM? ç pQ
F?¬M; i? ;€M? çQÊ+X L m i?"i bU +¦ i°B M;?B i `ÆB p¨Q i` M M;QÌB M¦- +QM M
F?¬M; +–m æ²M; M?B T?9 [mw pBM? ?Q - +?d +–m +QM +O +QM b m M¨v #bM? M

L¨M; M¦B iÈB ç•v- MQÈ+ K„i iWM; /ÁM; M?Q ?¢i +?•m +?ªv tm¬B F?¬M; M;WM;- +
çQÊ+ i?¨M? w +O M¨M;X L?QM; M¨M; [m€ ;®B i`QÈ+ S?"i +–m F?˜M- +kM; F?¬M
+–m F?˜MX

.QÆM; æ²M; [m€ `¢T tm®M; i`QÈ+ #¨M i?Ì S?"i- ? B i v +?„T H¢B- +kM; `ÆB H M¦
æ²M; p¬ M,M;- F?¬M; i? #ªQ p Kšm i?•M #bM? M- tm'i i?•M ;B çbM? ç pQÆM;-
i?QÊM; +?"K +?¢T [m v p - ç½ Km®M #m¬M; i? ;B M; bÆM M;¨M /†K +O æ¢B hM
M?B [mª Kšm +?9M; +QMX .QÆM; æ²M; p¬ i`B- #B i i°B M;?B i b•m M†M;- M?QM
æ²M; M;mv M w K°i p B ;€M? +?`m- +?d +–m S?"i h´ T?M ?° ;B Kšm #bM? M- b®M

:B¦ i?m F?ÎB- H€ p¨M; `ÆB- MQÈ+ K„i `ÆB Î i`QM; +mM; çB M FBK #Q+? ?mv ?Q¨

hB m "® u iW G¬ T?O ;BK+ M;U [m v p - çQ i v #„i H'v H€ `KM;- çQ K„i M?bM- H
iÈB- +m°+ b®M; i`¬B [m i?"i M? M? ô

L[iY €Q ç2M çB i?2Q T?Q b m ?„M- +kM; M?bM H€ `KM;- H˜K #˜K M¦B, óh`ÌB i?
i?"i +?"K ô

> B M;QÌB i•K iQ F?€+ M? m- hB m "® u #"i +QÌB M¦B, ó•M +ÆK i`„M;- +¬ +ª M;
M?¨K +?€M +U+ F€- çQÆM; M?B M b) +ªK i?'v +m°+ b®M; [m +?"KX *¬ M m +¬M;
+m°+ b®M; i`¬B [m M?Q MQÈ+ +?ªv p"vôX

L[iY €Q ç2M H¢M? M?¢i M¦B, " #°M H¨K ;b\ G€ bBM? H€ `ÆB H¢B K°i i?m- H€ +
ç M bBM? ` H¨ ç `ÆB tm®M; F?¬M;\ô

óaBM? ` H¨ ç `ÆB tm®M;\ô hB m "® u +QÌB H„+ ç–m- óh F?¬M; ç²M; w [m M çB

ó±\ô L[iY €Q ç2M +kM; F?¬M; ?ÄB iÈB- iU ?² hB m "® u M¦B +kM; i? - K¨ F?¬M; M

hB m "® u H¢B pmM; `QB M;U H M- +?d H M #–m i`ÌB M¦B, óG€ +•v bBM? ` çQÆM
` imv i ç®B F?¬M; T?ªB H¨ pb `ÆB tm®M;X Pi M?'i M¦ i?'v çQÊ+ €M? M„M; K†i i`
+O KQ ;B¦- FBM? [m T?QM; bQÆM; H`+? H½K- H9+ M¨v KÈB `ÆB p¨Q i`QM; #KB
+®- H9+ M¨v KÈB ?¦ i?¨M? #MM ç'i ç bBM? ` M?[M; H€ +•v KÈBX *?ŠM; T?ªB iW
T?ªB H¨ p"i p¬ ibM?- ?¦ i?¨M? #MM tm•M ç ?° ?Q 5 >Q `ÆB M?Q i? - H€ `KM; +k
M M M?Q i? - ç•v KÈB H¨ /KM; w +O ¬M; i`ÌB F?B ;B Q +?Q +?9M; i iQM? K¢M;X
'v- +¬ KÈB #B i çQÊ+ i?ÌB ;B M F?¬M; çÊB +?9M; i - +?Ì F?B +¬ [m v ç–m H¢B M?
çÌB F?¬M; m´M;- i`¬B [m +MM; /ÁM; i?ÌB ;B M5ô

hB m "® u M¦B iÈB ç•v- +QÌB ? ?ª- `²B pmM; `QB çB i`QÈ+X >„M #B i M[iY €Q ç2M
Qi M?'i +kM; ç½ H¨K K°i Qi pB + K¨ ?„M Km®M H¨KX

L[iY €Q ç2M H¢B ;?bK M;U H¢B- M?bM p¨Q #¦M; HQM; i`¨M ç–v ?¨Q ibM? FB - H
F?¬M; T?ªB H¨ p"i p¬ ibM?- ?¦ i?¨M? #MM tm•M ç ?° ?Q \ hB m "® u +¦ H) M;QA

L¨M; +kM; ;BK+ M;U çB i?2Q T?Q b m hB m "® u- K†i i`ÌB H†M iÄ ` /Q [m M;- Fü
/QÈB €M? b€M; M? M? X

hB m "® u F?B [m v p T?O iQÈM; [m•M- i?b K¨M ç K ç½ #m¬M; tm®M;X "B M "S+ |
æ¢B- +¦ M;QÌB ç M; +?Ì- H¨ M;QÌB +O "MB iB m i?Qô hB m "® u i`QM; H9+ M?'i i?
iB m i?Q M¨Q- ó"MB "°B\ô

óE?¬M; T?ªB- H¨ "MB JBM? h?9vôX

hB m "® u bYM; b®i K°i ?²B H•m- ó.šM i çB ;†T +¬ i ôX

h`QM; F?€+? T?ÁM; +¦ K°i M[iY €Q ç2M ç M; HŠM; H†M; M;²B- /mM; K¢Q i–K i?
L?bM i?'v hB m "® u ç M- +?"K `½B çSM; H M- ? B i v i`bM? K°i T?QM; i?Q- óhB m
iB m i?Q +?Q i ç2K T?QM; i?Q M¨v iU i v ;B Q +?Q M;QÌBôX

hB m "® u iB T M?"M i?Q `²B ?ÄB, óE?¬M; #B i "MB iB m i?Q +ÁM +¦ +?mv M ;b F

©M? iY H„+ ç–m- óhB m iQÈM; [m•M M m F?¬M; +¦ +?mv M ;b- i çB ç•vôX

hB m "® u M?bM i?'v M¨M; p K†i H¢M? M?¢i- F?¬M; #B i i¢B b Q- ç°i M?B M M?
óo"v +¬ +˜M i?"MôX

©M? iY bYM; b®i- `®i +m°+ tm'i ?B M MK +QÌB- óæ i¢ô L¨M; i b m F?B M¦B tQM;
u H'v i?Q ` ç¼+- t2K K°i H9+ H•m- F?) M?Qm K¨vX

*?"K `½B M;²B tm®M;- hB m "® u H¢B ç¼+ i?Q K°i H–M M[- M?bM i?'v # M +¢M?
ç®i i?Q çB- +?d i`QM; +?ÈT K„i €M? HY #MM; H M- H€ i?Q ç½ i?¨M? i`Q #KBX

"B M "S+ H–M M[iB M p¨Q #˜K #€Q- óhB m H½Q æ¢B- ç K M v +¦ M;QÌB KÌB iB +
/U F?¬M;\ô

óh`QÌM; h¬M h?m"M æS+ b Q\ô hB m "® u H¢M? M?¢i ?ÄB- "B M "S+ M;QÊ+ H¢B
M¦B, óh M ç–m / M? b€+? çQ+? i?U+ H¨ h`QÌM; h¬M h?m"M æS+X L?QM; hB m H

hB m "® u H˜K #˜K M¦B, óGw >mv M "€ [mª M?B M HÊB ?¢B- +?Q /M +? i- +kM; +
M;mv M pb ?„M H¨K pB +ô "B M "S+ M;?2 +kM; F?¬M; ?B m hB m "® u M¦B +€B ;b
H¨ ?ÄB- óhB m iQÈM; [m•M- +¦ Km®M /U iB + ? v F?¬M;- ? v H¨ i iW +?®B #¼M

hB m "® u H„+ ç–m- ó"¼M ?¼ Km®M KÌB i - +m®B +MM; +kM; T?ªB ;†T K†i- Km #
M;?o K¨ôX

"B M "S+ /Î F?¦+ /Î +QÌB- óhB m H½Q æ¢B- M;QÌB +MM; #¼M ?¼ +¦ Km #€M ;b\ô

hB m "® u M?bM H M K–m i`ÌB K¨m t€K- H¢M? M?¢i M¦B, óJm #€M M?•M ibM?5ô

hB m "® u F?B iÈB G•m M;Q¢B H•m- i`QM; [m2M i?m°+ +¦ +?S bU t H¢X LÆB M¨v
M[H9+ ç¦ ?ûi M,K m®M; b€m- F?¬M; F?ÄB H¢B M;?o iÈB Gw hoM?X E?B M;?o ç M

u H° ` MK +QÌB 'K €T- L?` + `®i +m°+ ç½ `ÌB F?ÄB h?€B L;mv M- MÆB ç¦ +kM;
MÆB M¨v KÈB H¨ b•M F?'m ç +?Q ?„M i?B i`B M i¨B ?Q 5

>„M +kM; F?¬M; T?ªB H¨ H HQB K°i KbM?- +kM; /šM i?2Q •M +ÆK i`„M; iÈB /U iB
pä +¬M; + Q +QÌM;- ç®B pÈB M M;mv +O ?„M +kM; F?¬M; i? K ç wX L?QM; iW
M[iY €Q ç2M F?˜M i`QÆM; +?Q iWM; +¦- Hm¬M çB i?2Q # M +¢M? hB m "® uX hB
+kM; F?¬M; +U imv iX

G•m M;Q¢B H•m bÈK ç½ +¦ #®M M;QÌB ç¦M +?¨Q- h`QÌM; h¬M >ˆM; M- h`QÌM; h¬
[m - Gw h?ªB L;¼+ F?¬M; M;Q¨B /U HB m +kM; Î ç¦- M;QÌB Î ;B[T?QM; M;?B im
T?ÈB- M?Q M?½ +?[M; +?¢+- ç9M; H¨ h`QÌM; h¬M h?m”M æS+ i`K +°i +O h`QÌM;

L?bM i?'v hB m "® u çB iÈB- h`QÌM; h¬M h?m”M æS+ #QÈ+ iÈB p¨B #QÈ+ i?B H M
ç¢B ;B€ [m M; H•K- i¢B ?¢ +ªK FQ+? F?¬M; F`TX *?d M;?2 i?'v hB m iQÈM; [m•M
i`QM; HQM; T?QÊM;- +?d ?”M p¬ /mv M ;†T K†i- ?¬K M v M?bM i?'v- KÈB #B i çQ
K†i- hB m iQÈM; [m•M i?–M i?€B T?QM; H½M;- [mª i?”i H¨ i¢B ?¢ #bM? bBM? KÈB

>„M p¶ K¬M; M;U # M; # M; `mM; ç°M;- M?QM; +Y +?d i?QM; /QM;- H¢B H¨K +?Q
i?”i ibM? i?”i wX hB m "® u i?Q¢i M?bM +kM; M?Q +•v ;†T ;B¦ tm•M- ¬K [mv M M
iB M bBM? T?QM; HQm ?¨Q bªM;- ?¬K M v pW i?'v- [mª M?B M / M? #'i ?Q i`mv
iB M bBM? KÌB- [mª i?”i H¨ i K bBM? ?[m ?¢M?ôX

óhB m iQÈM; [m•M M¦B M?Q p”v- i?”i bU H¨ ;B i +?9M; i X æ M ç M ç•v- i`QÈ+ ?
h¬M h?m”M æS+ +QÌB ? ?ª- H¢B M„K i v hB m "® u- #° /€M; i?•M i?B i çB p T?Q
+MM; hB m "® u H–M ç–m ;†T K†i- M?QM; H¢B +¦ +¦ #ªM HoM? i`ÌB bBM? +MM; M;
F?¬M; +?®B iW- +?”K `½B çB H M H–m- M?QM; KÈB +'i #QÈ+- ç°i M?B M i`QM; H
K°i # M- i?'v K°i #¦M; M;QÌB ?B M H M- `²B #B M K'i F?¬M; i?'vX h`QÌM; h¬M h?
"® u F?€+ i?QÌM;- F?¦ ?B m ?ÄB, óhB m iQÈM; [m•M +¦ +?mv M ;b p”v\ô

hB m "® u MÎ MK +QÌB- H„+ ç–m M¦B, óE?¬M; +¦ ;b- Km®M M?bM K°i +?9i +¦ `QÊm
i?¬B5ô

jjdX *?QÆM; jjd, >¨M? h?Q+?

hB m "® u i`QM; pÁM; p•v #®M M;QÌB çB H M G•m M;Q¢B H•mX o¬ Hm”M H¨ h`QÌ
ç h`QÌM; h¬M >ˆM; M- ç m ç®B pÈB hB m "® u +mM; FQM? ?[m H X

:B i°+ h`QÌM; h¬M i?Q¢i M?bM ç m H¨ F?B K F?B K [m•M iY- +MM; M;QÌB p¬ i` M
p¬ +MM; F?¬M; çQÊ+ iU M?B MX

>„M iÈB MÆB M¨v- M¦B i`„M; ` H¨ pb i? /B M +O "MB JBM? h?9v- ?¬K M v æ¬M; a
>Q¨M; S?O o¬ ."i b m F?B bKT ç´B- i?"i ` +kM; H¨K `®B HQ¢M F ?Q¢+? p®M +¦ +
"'i [m€ +,M +S i?2Q hB m "® u #B i- h`QÌM; h¬M h?m”M æS+ ç½ bÈK ç2K ;B [mv I
çB- M?[M; M;QÌB ?¬K M v Î H¢B æ¬M; æ¬- ?ŠM H¨ i`W #®M M;QÌB Î ç•v- i?b ç½ F?

"¼M ?¼ KÌB iB + `QÊm H–M M¨v- M;Q¨B +–m ibM? ` - ;•v ibM? +ªK KQÊM bS+ i?"i

L;?o iÈB ç•v hB m "® u H¢B M;?o iÈB #¦M; M;QÌB KÈB pW `²B- M;QÌB M¼ `'i ;B®
ç M iYm H•m M¨v ç H¨K +€B ;b\

J M;i?2Q M;?B p'M çB H M H–m ? B- hB m "® u çQ K„i M?bM iYm H•m i`®M; `¶M;
H•m M¨v H¨K i?S+ ,M M?'i ç`M? F?¬M; i? ,MôX

óE?¬M; #B i hB m iQÈM; [m•M b Q H¢B M¦B HÌB 'v\ô h`QÌM; h¬M h?m”M æS+ KdK

óL m H¨ ,M M;QM- i?b b Q M;QÌB H¢B Qi M?Q p”v\ô hB m "® u KdK +QÌB M¦BX

h`QÌM; h¬M o¬ E} +QÌB `° H M- óhB m iQÈM; [m•M +S ? v M¦B çM - +?9M; i¬B F
[m•M F?m'i i¬M ç M h`QÌM; h¬M T?O ?Q†+ Gw T?O- H9+ M¨v KÈB Î ç•v #¨v iB + `
G¢B +?d bÊ hB m iQÈM; [m•M M;¢B MÆB M¨v ²M ¨Q- i?9+ T?K KÈB # Q +ª G•m M;
i?–K M;?o ç•v H¨ bU +mM; FQM? +O +?9M; i¬BôX

hB m "® u +?"K `½B M;²B tm®M;- i`–K ;B¼M; M¦B, óaÈK M;?2 M¦B h`QÌM; h¬M ;B
h¬M h?`M? ç M h`QÌM; h¬M o¬ E}- M;QÌB M¨Q +kM; ç m +¦ i¨B M [m®+- ?¬K M v p
#'i ?Q i`mv MôX

h`QÌM; h¬M o¬ E} p°B p¨M; F?Q€i i v M¦B, óhB m iQÈM; [m•M [m€ F?2M `²B- M m M
T?ªB hB m iQÈM; [m•M i?b F?¬M; çQÊ+- o¬ E}Î i¢B æ¬M; æ¬- +?QM? K„i i?'v hB
M? - çQ¢i >²B G¢+- H¢B i?'v hB m iQÈM; [m•M /šM t¨ tm'i ç°M;- #bM? M°B HQ¢M
i?W - o¬ E} H¨K b Q +¦ i? bQ b€M?\ô

>„M ;B®M; pÈB i?9+ T?K- ç®B pÈB hB m "® u i?€B ç° ç m +mM; FQM? F?B K M?Q
F?) ;"i ç–m- iÄ p pW HÁM;- bÈK T?•M T?¦ iB m M?` ç2K `QÊm H M- `²B iU i v `¦
€M? K„i `®i +m°+ ?QÈM; iÈB M[ iY €Q ç2M- KdK +QÌB M¦B, ó*ÁM F?¬M; #B i p` M

hB m "® u MÎ MK +QÌB- óL;QÆB H–M M¨v +m®B +MM; +kM; ?ÄB ç9M; `²B ç¦- i?"i `
?¬ M?Q i? M¨QôX

h`QÌM; h¬M h?m"M æS+ bYM; b®i- M?QM; p iQÆB +QÌB +kM; F?¬M; ;BªK- óo"v +

óL¨M; #'i [m€ H¨ K°i M;QÌB ,M +ÆK i`„M;- +?Q M¨M; K°i #€i +ÆK i`„M; H¨ i®i `²B-
hB m "® u F?Q€i i v M¦BX

h`QÌM; h¬M >^M; M +?d iQÎM; `^M; hB m "® u M¦B çM - M;²B i?ŠM; M;QÌB H M- i
óE?¬M; #B i p` +¬ MQÆM; M¨v ?ÊT w i?S ;b- i +¦ i? ;¼B ç–m # T +?m˜M #`ôX

ó*ÆK i`„M;ô L[ iY €Q ç2M M¦B ` ç9M; ? B +?[- i`¨M ç–v w H¢M? M?Q #,M;X

h`QÌM; h¬M >^M; M çKM; T?ªB +€B çBM?- +?d +¦ i? +QÌB F?´ T?•M T?¦ iB m M?`
+?Q p` +¬ MQÆM; M¨vôX

"¼M ?¼ ç m H¨ ç iY i? ;B - K†+ /M im•M i?O ;B [mv H¨K pB +- M?QM; H¢B [m€
+¦ i? i?'v çQÊ+ i?€B ç° FB m M;¢Q +O M[iY €Q ç2M- M?B m Qi +¦ +?9i iS+ ;B"M
F?¬M; M?šM M?`M b) HQ¢M ç¢B KQm- M;QÌB M¨v H¨K M?Q i? M¦B F?¬M; +?QM?
u- i?Q€M; i?'v p K†i ?ÆB i`€+? +S +O i?9+ T?K- F?¬M; F?ÄB i`QM; HÁM; HQ bÊ

h`QÌM; h¬M h?m"M æS+ H¢B M•M; +?ûM `QÊm çSM; H M- M? ;B¼M; M¦B, ó"MB i
iQÈM; [m•M ç¢B M?•M ç¢B HQÊM;X o¬ Hm"M >mv M "€ M,K ç¦- ? v H¨ h? .•M ?-
iQÈM; [m•M i¬M bMM; +¦ i?W X Gw ;B +¦ i? i?Q€i çQÊ+ ç¢B M¢M- i?"i bU H¨ M
+?Î- i #B i +?d H'v K°i +?ûM `QÊm M¨v- F?¦ #B m ç¢i i•K w- +?d +–m M;¨v b m M
ç¢B çS+ +O hB m iQÈM; [m•MôX

hB m "® u +kM; F?¬M; çSM; /"v- +?d M•M; +?ûM `QÊm H M M¦B, ó>¬K M v i iÈB
i?2Q v m +–m +O "MB iB m i?QX "MB iB m i?Q i`Ê ;B9T i M?B m- M?QM; +?Q i
i i?ª +?Q Gw ;B K°i +QM çQÌM;- i ?¬K M v b) F?¬M; H¨K F?¦ +€+ M;QÌBX •M ibM
H¢B +?Q "MB iB m i?Q H¨ çQÊ+ `²BôX

h`QÌM; h¬M h?m"M æS+ i` M K†i +¦ +?9i #B M b„+- M?QM; H¢B HB + K„i ` ?B m +

Gw h?ªB L;¼+ iW ç–m iÈB +m®B +kM; F?¬M; M¦B ;b- b„+ K†i çÌ çšMX L?bM i?'v
?B m- `®i +m°+ M•M; +?ûM `QÊm çSM; H M- óhB m iQÈM; [m•M- i`QÈ+ ç•v +¦ M?
p¬ i`B- +kM; KQM; hB m iQÈM; [m•M i?S i°BôX

hB m "® u +?"K `½B ;"i ç–m- óS?9+ /Q i•K bBM?- K M? /Q KbM? ;B[- KQM; `^M; h
M¨v iU i?m t TôX

Gw h?ªB L;¼+ ?ÆB M;¢+ M?B M- F?¬M; `ä hB m "® u ç°i M?B M M¦B ` M?[M; HÌB
h?m"M æS+ +kM; ?ÆB M;?o iÈB M;QÌB M¨Q ç¦- +ªK i?'v ?¬K M v hB m "® u ç M ç•

+¦ i?•K w b•m b„+X "'i [m€ h`QÌM; h¬M h?m”M æS+ +kM; H¨ M;QÌB +¦ i•K +Æ b•m
T?¦ ¬M; +?O iYm H•m ç2K i?S+ ,M H MX

h`QÌM; h¬M h?m”M æS+ +?m˜M #` i?`M? bQ¢M- i`QM; H9+ M?'i i?ÌB i` M #¨M i`¨M
/` [mª- hB m "® u +?d M K [m +?9i- i`QM; HÁM; H¢B M;?o iÈB h`QÌM; h¬M h?m”M
MY H¨ /Q Gw lv M T?•M T?¦- M;QÌB M¨v F?¬M; FB m F?¬M; M`M?- +kM; H¨ K°i M?
>ˆM; M imv HÈM im´B- i?Q¢i M?bM bQ pÈB h`QÌM; h¬M o¬ E} i?b ?ÆB FûK- #'i [
M?Q H¨ M?•M i¨BX

•M? K„i t i [m i` M M;QÌB # M;QÌB M¨v- hB m "® u •K i?–K bmv M;?o- #ˆM; p¨Q [r
"€- Gw h? .•M +MM; "MB JBM? h?9v- +MM; Gw ;B i¢K i?ÌB F i KBM? +kM; H¨ ?¨
M?Q p”v- pb b Q H¢B F?¬M; ?¨Q T?¦M; K°i +?9iX L m ç½ i`ª H¢B +?Q "MB JBM? I
i? +?mv M i•K ç®B T?¦ pÈB L;ä *QÆM;5

>¬K M v ?„M iQ¨M HU+ ç®B T?¦ Gw J”i- M m +¦ i? ç€M? #¢B Gw J”i +MM; hQÆM;
i?b ç½ t2K M?Q +?B K +S MQM MY ;B M; bÆM æ¢B hMv- M?QM; Gw J”i i? HÈM
ç€M? #¢B +kM; F?¬M; / M?Q M¦BX h?B M ?¢ +kM; T?ªB +?”K `½B K¨ çB i` M?- ,M
i? K”T H M çQÊ+X o¬ Hm”M hW h? hQ+? ? v H¨ Gw hoM?- F?B ç¨K Hm”M p p€M
i?ÌB +Æ- H9+ M¨v Km®M H'v Zm M h`mM; ç®B pÈB hB m "® u K¨ M¦B +kM; F?¬M;
?„M `'i M? M? ç½ +?B K +S æ¬M; æ¬ H¨ M„K [mv M +?O ç°M; Î- M?QM; #ÎB pb +Æ
i?9+ ç°M;- ?ÆM M[Gw J”i M?B m Qi +kM; H¨K ` +?9i +®M; ?B M- M m M?Q F?¬M
æ¬M; æ¬ F?˜M i`QÆM;- oB i pQÆM; +kM; F?¬M; +?O ç°M; M?QÊM; [mv M M?Q p”
EBM?- i?b ç¦ H¨ +?mv M F?¬M; i? ?B M M vX

L m M?Q tªQ +?B K F?¬M; çQÊ+ ç´B i?¨M? M;¢M? +¬M;- ç¦ H¨ +€+? H¨K +¨M; i? K
H¨ Gw J”i M?bM +?ˆK +?ˆK mv ?B T çQÌM; HmB +O ?„M- H¨K +?Q ?„M F?¬M; v M Î
H¨ MÆB iS i„+- ç` i? +U+ F€ ?B K €+- +MM; hQÆM; .QÆM; +O ?„M +¦ h–M GoM
Zm M h`mM;- i?b ?B M M v çQÌM; ;–M M?'i +?QM? H¨ iW æ²M; Zm M K¨ p¨Q- M?QM
>¨- M K +¦ M9B HÈM- ?ÆM i`,K /†K ç m H¨ KÎ çQÌM; Î i`QM; M9B ç€- [mª i?U+ H¨ K°
F?¬M; i? [m X >¬K M v +¦ E?m'i æ°i h?¬M; /šM #BM? i`'M i?O- Km®M ç€M? ?¢ i?
Km®M F?¦ ?ÆMX

æQÆM; M?B M Km®M ?¢ Zm M h`mM;- i?b pšM +¦ çQÌM; F?€+- M?QM; H9+ M¨v ç
i?ÌB +kM; F?¬M; iQM? iÈBX

h?”i ` i'i +ª +€+ T?QÆM; €M KQm ç² ç m i`ªB [m p¬ b® H–M HÊB ?¢B ç®B H”T-
hMv- H9+ M¨v KÈB +¦ i? Î i`QM; i?ÌB ;B M M;„M M;OM i? M? / M? H M + QX L m M
HU+ +MM; mv p¼M; M¨v +MM; ?„M i` M? çQ¢i i?B M ?¢- æ¢B hMv i?U+ ` +kM; il
lv M M?”T Zm M h`mM;- Gw J”i H'v L;ä *QÆM;- æ”m EB M æS+ i?O >¨ "„+- hB m "
.QÆM;- çQ¢i æ¬M; æ¬ ç m H¨ i?m”M i? K¨ H¨K- ç2K ªM? ?QÎM; +O mv p¼M; #ªM i
*?Q /M HQ¢B ç¢B ;B [m•M bQ M?Q Gw hoM?- hW h? hQ+? ç m T?ªB M?'i i`Q +?Q
h`mM; i?b i?ÌB +Æ pšM +?Q iÈBX

J¶B H–M M;?o iÈB ç•v- hB m "® u +kM; F?¬M; F?ÄB +QÌB F?´- +?d H¨ H¢B Qi çB
T?'M +?'MX E?B ?Q¨M; ?¬M- ?„M M¦B pÈB M[iY €Q ç2M- i?”i ` +kM; H¨ iW i•K +ª
?B M i¢B ç½ K†+ F F i +m°+ M?Q i? M¨Q- M?QM; ?„M Qi M?'i +¦ i? t€+ ç`M? K°
b) F?¬M; `ÌB ?„M K¨ çBX

h`QM; F?B ?„M i`–K M;•K- h`QÌM; h¬M h?m”M æS+ Î T?Q /QÈB iB T +?mv M- M?Q
p†i- M?bM i?'v hB m "® u F?¬M; v M HÁM;- +kM; F?¬M; iS+ ;B”M- ç°i M?B M p¶ ç
[m•M- i +ÁM [m M K°i pB +ôX

hB m "® u T?K+ ?²B iBM? i?–M H¢B- F?¦ ?B m ?ÄB- ó*¦ +?mv M ;b\ô

h`QÌM; h¬M h?m”M æS+ çQ i v H'v iW i`QM; HÁM; ` K°i T?QM; i?Q- óh?”i ` F?B
+¬M; +¦ M?Ì i +?mv M +?Q hB m iQÈM; [m•M K°i T?QM; i?Q- M?'i ç`M? T?ªB H¨ hI
:–M ç•v M?B m pB + #”M `°M- +kM; ç½ [m M- i?”i bU H¨ ç½ bÆ wôX

hB m "® u •K i?–K +QÌB H¢M?- i?–K M;?o iB m iY M;QÆB i•K iQ FQM ç€Q- H¨K pE
b Q K¨ [m M\

æQ i v iB T M?"M H€ i?Q t2K [m - i?'v Gw lv M i` M i?Q M¦B +€B ;b- i?•M H¨ æQÌM
;B¨ Mm - #'i [m€ H¨ #ÎB pb F i?W i?¨M? iUm +O i´ i¬M; KÈB +¦ p` i`Q M?Q ?¬K M
T?ªB çB ` - M m F?¬M; b) H¨K +?Q M;QÌB i`QM; i?B M ?¢ i`€+? +SX >„M M ç`M?
?¨M? ç°M; #'i ç„+ /o- i?B i M;?o i`€+? M?B K i?B M ?¢ ?¬K M v- F?¬M; T?ªB hB m

hB m "® u t2K ç M ç•v- ç®B pÈB i?S+ ,M ç–v #¨M ç½ F?¬M; +ÁM ?SM; i?9X

>„M F?¬M; #B i M?[M; HÌB M¨v Gw lv M i?"i ` +kM; ç½ iWM; M¦B [m ç®B pÈB Gw J
"€ æQÆM; M;?2 tQM; +kM; Km®M #m²M M¬MX

s2K iB T tm®M; /QÈB- Gw lv M i`QM; i?Q +ÁM M¦B- ?„M ç½ [m im´B i`B i?B M K
imv i ç®B F?¬M; +¦ i•K i` M? çQ¢i i?B M ?¢X o T?–M +€B ;b Gw i?` çQÆM; pB i?B
M;?o iÈB i?B M ?¢ H¨ /¨M? +?Q M;QÌB +¦ i¨B çS+- +?d tBM hB m "® u M m i?"i H'v
?„M pb hB m "® u K¨ ;B[;bM K°i T?–M i?B M ?¢- T?QM; +?Q ?„M +?9i ç'i H¨ ?„M ç

hB m "® u F?ûT i?Q H¢B- MÎ MK +QÌB H¢M? M?¢iX

h`QÌM; h¬M h?m"M æS+ K°i # M ?ÄB, ó*ÁM F?¬M; #B i æQÌM; +¬M; M¦B +€B ;b\ô

hB m "® u +?d M¦B ? B +?[- ó_'i /¨vôX

h`QÌM; h¬M h?m"M æS+ i` M K†i +¦ p +´ [m€B- K°i ?²B H•m +QÌB M¦B, ó*€B ;b `'i

óh M¦B h`QÌM; h¬M iB M bBM? i†M; H p"i +?Q i `'i /¨vô hB m "® u +QÌB M¦B, óh?
H¨K +?Q M;QÌB i M?bM K¨ Km®M #m²M M¬MôX

h`QÌM; h¬M h?m"M æS+ M;¢+ M?B M- M?bM i?S+ ,M Î i` M #¨M- óG¨ i +?m~M #` F?
p¨ i?S+ ,M Î i` M #¨M T?®B ?ÊT- p¬ Hm"M M?Q i? M¨Q +kM; F?¬M; iQM? H¨ [m€
M m ç½ M¦B- ?„M H¨ +?O M?•M +kM; T?ªB i? ?B M K°i +?9i- óhB m ç¢B M?•M- M
H•m M´B / M? +¦ GQM; T?QÊM; T?®B- iQ p` i?"i ` +kM; i? M? ç¢K- M¦B p"v +kM;
[m•MôX

>„M pmM; i v H M- iB m M?` #QM; K°i +€B K•K M;•M [m M; H"T HÁ2 çB H M- h`QÌ
M?•M- KdK +QÌB ;BÈB i?B m M¦B, óGQM; T?QÊM; tSM; M¨v M;?2 M¦B +?d /MM; ç

>„M +?d M?bM hB m "® u- €M? K„i +O hB m "® u H¢B ?QÈM; p T?Q iB m M?` FB

h`QÌM; h¬M h?m"M æS+ M?bM i?'v ?„M M;¢Q K¢M- H¢B pšM +ÁM +¦ i? +mM; FQM?
+?•M +O iB m M?` ç½ iÈB # M M;QÌB- H¢B i?'v i`QM; K„i hB m "® u ?B M H M p
æS+ i?'v i? - F?¬M; F?ÄB [m v ç–m çBX

L?bM i?'v iB m M?` #QM; K•K- i`QM; HÁM; +kM; ?ÆB +ªK i?'v +´ [m€B- +ªK i?'v Î

hB m M?` K†i ç–v /–m KÐ- t®+ H M KB M; +?2 K•K H M- M? ;B¼M; M¦B, ó M hQ¢E

h`QÌM; h¬M h?m"M æS+ ;B"i KbM?- b„+ K†i #B M ç´B +U+ pB F?¦ +QB- iB m M?` €
K†i h`QÌM; h¬M h?m"M æS+- M?bM i?'v ?„M #B M b„+ K†i- çQ i v p Q i`QM; K•K
?¨M [m M; H'T H€M?- ç½ +¦ i? K K°i HQÐB / Q b„+ #ûMX

h v i`€B pW H"i- K•K ç€M? p T?Q K†i +O h`QÌM; h¬M h?m"M æS+- +€M? i v iB
HQÐB / Q b„+ #ûM ç½ +„i p¨Q +´ h`QÌM; h¬M h?m"M æS+5

hYm H•m p®M ç M; #bM? i?ªM- €K b€i ç°i M?B M T?€i bBM?5

h`QÌM; h¬M >^M; M +MM; h`QÌM; h¬M o¬ E} +kM; t2K M?Q H¨ ?ªQ i?O- M?QM; H¢
h`QM; HQ¢M i? M?Q i? - p,M pä bQM; iQ¨M ç½ t2K M?Q H¨ çB m FB M +Æ #ªM ç
+¬M; ? B M;QÌB çQÆM; M?B M F?¬M; #^M; hB m "® u- M?QM; +kM; F?¬M; iQM? H
hB m "® u ?'T /šM- p¬ Hm"M hB m "® u +QÌB +kM; i®i- + m K¨v +kM; çQÊ+- +?d +
M;QÌB M¨Q +¦ /kM; F?Q +¦ i? F?BM? i?` ?„M5

> B ?mvM? ç bÈK #B i ``^M; ?¬K M v ˜M M?šM H¨ i?QÊM; b€+?- +¨M; ç®B pÈB h`Q
M;?2 p”v- M?QM; M?B m Qi +kM; +¦ +?9i F?¬M; T?K+X h`QÌM; h¬M o¬ E} H¢B +¨
+O hB m "® u- Km®M M?bM i`°K ` M?QÊ+ çB K +O ?„MX >„M çQÆM; M?B M `ä
h`mM;- p¬ Hm”M H9+ M¨v M¦B / M;?2 M?Q i? M¨Q- i?b +kM; F?¦ i`€M? F?ÄB b) +M
?„M M m ç½ ç–m T?K+ Gw ;B - b m M¨v çQÆM; M?B M +kM; T?ªB +MM; hB m "® u
F?¬M; #Ä [m +Æ ?°B ;†T K†i H–M M¨v ç [m M b€iX Gw h?ªB L;¼+ i?b pšM +9B ç-
#B i +?mv M #¢B H°- F?¬M; K†i KkB M¨Q ;†T M¨M;- ç½ ç H¢B K°i T?QM; i?Q `ÌB F
i`QM; HÁM; F?¬M; #B i +¦ iQ p` ;b- +¦ iS+ ;B”M F?¦+ +¦ i? +?'T M?”M- M?QM; ç®
[m M i•KX GÁM; +O M[M?•M- b•m M?Q ç€v #B MX o¬ Hm”M M?Q i? M¨Q- K'v M,
F?¬M; ç¨M? HÁM; /Si #ÄX

o¬ Hm”M a¨B h?B m +?mv M M¨v ç½ H¨K b B M?Q i? M¨Q- i?b ?„M pšM Hm¬M +?
+m®B +MM; +kM; #bM? M p¬ bU- çB m M¨v H¨K +?Q ?”M w +O Gw h?ªB L;¼+ ç®B
Í i`QM; HÁM; Gw h?ªB L;¼+- M K M?•M F?¬M; bÊ H9+ M¨v F?¬M; #ˆM; M;QÌB- M?
F?¬M; +¦- p”v i?”i bU H¨ F?¬M; +¦ i?m®+ M¨Q +Sm çQÊ+X G9+ M¨v M¨M; H¨K i? M

>mvM? ç h`QÌM; h¬M +MM; Gw h?ªB L;¼+ ç m +¦ i•K bU- M¨Q HQm w ç M K°i iB m
+¨M; ?m®M; +?B iB + `QÊm i? v ç´B i?S+ ,M HB M iK+- ç M K°i iB m M?` +kM; H¨
#¼M ?¼ MˆK KÆ +kM; i?”i F?¬M; M;Ì iÈB- iB m M?` H¢B Km®M ;B i h`QÌM; h¬M h

M hQ¢B :B - ç•v H¨ w ;b\ hB m M?` M?”M H–K M;QÌB b Q\ >mvM? ç h`QÌM; h¬M
p”v- M?QM; ç m çSM; #”i /”vX

h`QÌM; h¬M h?m”M æS+ p¨Q H9+ iQM? K¢M; +?d K¨M? i`2Q +?m¬M;- M° [m€i K°i i

E?¬M; #B i[m # Q H•m- i` M M¦+ T?ÁM; +¦ ? B iB M; `„+ `„+ M? p M; H M- +¦ M;
b m ç¦ K°i iB M; ?¬ i?'T- i` M M¦+ M?¨ +¦ iB M; çBM? ç M; `mM; ç°M;- +?d b m +?
M¦+ M?¨ ç½ M?ªv tm®M;- `ÆB Î i`QÈ+ +Y T?ÁM; hB m "® u- 'K €+? +'i iB M; M¦B
o,M ok *?m5ô

hB m "® u çSM; /"v ç˜v +Y T?ÁM; ` - M?bM i?'v o,M ok *?m +¦ +?9i +?"i p"i- i` M
b€M;- i` M i v +ÁM +¦ p i K€m- F?¬M; #B i H¨ #` p"i ;b +„i T?€X

hB m "® u +QÌB i?–K- +?d +¦ i? M¦B o,M ok *?m #'i ?¢M?- pb T?ÁM; M;U S?
ç€K M;QÌB H½Q h K ç½ bÈK Î i` M M¦+ M?¨ #¨v ` M?[M; çQÌM; +?d M?Ä- imv
imv i ç®B iBM? tªQ- +?d +–M +¦ /¢ ?¨M? M?•M ?¢ tm®M; M¦+ M?¨- F?ŠM; ç`M
+Æ [m MX "'i [m€ #B i S?M "bM? *Q pä +¬M; + Q +QÌM;- +?Q M M F?¬M; +¦ ` I
ç°M;- F?¬M; M;?o iÈB o,M ok *?m H–M ç–m iB M H¢B ç•v- ç½ i`9M; +Æ [m M M¨v- H

jj3X *?QÆM; jj3, •K >B K

h`QM; +?¶ i®B +O T?O iQÈM; [m•M +¦ #¦M; M;QÌB +?ÈT H M- ç€K M;QÌB "B M "S
ç M ç•v- HQ H„M; M M;mv +O hB m "® u- +kM; ç½ +?¢v iÈBX

*¦ i? i?'v çQÊ+ hB m "® u +MM; M;QÌB ç M #° /€M; +¦ +?9i [m2M #B i- M M ç m ˜M

o,M ok *?m M?bM i?'v hB m "® u- i` M K†i M?B m Qi +¦ +?9i t'm ?´- óhB m ?mvM?- i
+¦ M?"M ` i F?¬M;\ô hB m "® u H¢B +QÌB M¦B, óæQÆM; M?B M H¨ M?"M ` - i¢B
[m K'v H–MX L;QÆB ç M æ¬M; æ¬ H9+ M¨Q\ E?¬M; #B i ç K F?mv ç M ç•v H¨ +

o K†i +O ?„M M?Q +QÌB M?Q F?¬M;- i?Q¢i M?bM i?"i bU F?¬M; #B i +?mv M ;b-
ç½ H•m- #'i [m€ #ÎB pb +¦ +?9i M;mv M M?•M- M M pšM +?Q +¦ ç M ;†T hB m ?mv
i`QM; T?ÁM; ? v F?¬M;\ô

hB m "® u ç +?Q ?„M iB M p¨Q- M?bM i?'v i` M M;QÌB ?„M /Æ #˜M F?¬M; #B i H
i?2Q KMB ?¬B i?¬B- F?¬M; F?ÄB +® MQM +QÌBK i?–K M;?o ç€K M;QÌB "B M "S+
çQÊ+ S?M "bM? *Q i?b +kM; T?ªB T?mM +?9i ç² p"i €+ i•K p¨Q S?M "bM? *Q K°i
i` M M;QÌB F?¬M; #B i H¨ /QM? +Si +?¦ ? v H¨ K€m ;¨- KMB +´ [m€BX

o,M ok *?m p¨Q T?ÁM;- i?"i ` +kM; F?¬M; iB M M;²B tm®M;- +QÌB F?´ M¦B, óhB
+O M;QÌB +kM; +´ [m€BôX

óa Q p"v\ô hB m "® u #B i `ä +ÁM ?ÄB- +kM; ç½ pb ?„M K¨ çQ iÈB #²M MQÈ+ b¢+

o,M ok *?m M?bM #²M MQÈ+ b¢+? M¼ M¦B, óh M;?2 M¦B M;QÌB h`mM; L;mv M ç m
p"M b®- T?O iQÈM; [m•M p®M b) T?ªB H¨ iQÌM; p•M # Q T?O- M?QM; +kM; F?¬M;
hB m ?mvM? H¢B H¨ +Si +?¦ # Q T?OôX

hB m "® u M?`M +QÌB- M;?B K K†i M¦B, óok *?m Î H•m i¢B i?ªQ M;mv M +¦ çB m
+¦ +•m p p"M +Si +?¦- +?QM? H¨ +MM; +Si +?¦ M¨v +¦ HB M [m M- i ;–M ç•v [m M
M¨v i?"i bU F?¬M; i? F?¬M; +¦ [m M ? X "'i [m€ M;QÆB H¢B H–K p¨Q #® +K+ M¨v

*•m i`QÈ+ +O ?„M +?d H¨ çM K°i +?9i- +•m b m M?B m Qi +kM; +¦ +?9i w i?S+ idM
;B i°+ h`QÌM; h¬M- +kM; F?¬M; T?ªB H¨ ?¨M? ç°M; b€M; bm®iX

o,M ok *?m t'm ?´ +QÌB +QÌB M¦B, óh?"i ` i +?Q iWM; +¦ F?B M¨Q ;†T K v K„M5

o,M ok *?m imv H¨ h?B m +?O >„+ •K h?B M aS- M?bM M?Q [m M; +ªM?- M?QM; M
T? T?OX >„M iW M?Ä i`QÎM; i?¨M? i¢B i?ªQ M;mv M- i`QM; ç–m Hm¬M #` +¬ Kš
M?QM; +¬ Kšm ?„M p®M FB M i?S+ +kM; F?¬M; M?B m H„K- i?b H¨K b Q K¨ /¢v +?
+ Q KBM?X *¬ Kšm ?„M i?–K M;?o Î i¢B i?ªQ M;mv M T?€i i`B M i? HU+- b m ç¦ ;
hMvX L,K ç¦ h?B M EBK +¬M; +?9 bQ pÈB Km°B Km°B +ÁM + Q KBM? ?ÆM M?B

HQÊM; i?ªQ M;mv MX *?Q M M w MB K H"i ç´ i`QM; ç–m +¬ Kšm o,M ok *?m +kM
iWM; +¦ €T /KM; p¨Q i?U+ i X L?bM ç¢B i? ç` i? i?B M ?¢ H¢B +¨M; H¨ K°i +?9i
?„M ç®B pÈB # M M;Q¨B ? i bS+ KÆ K¨M;- i?b H¨K b Q o,M ok *?m ?B m `ä +?Q çQ

G–M M¨v o,M ok *?m M K ?¢ +kM; F?¬M; T?ªB H¨ H HQB K°i KbM?- +ÁM çB i?2Q ?
ç®B pÈB ?„M i'i +mM; i'i FQM?- M?QM; +kM; F?¬M; +¦ +?O w ;bX Jm®M M¦B i?®M
+¦ +?9i +?O w- Km®M M¦B #€Q i?M i?b ? B M;QÌB H½Q i?–M +kM; F?¬M; +¦ #B M T

o,M ok *?m iW i?ªQ M;mv M iÈB h`mM; L;mv MX J†+ /M h`mM; L;mv M ç¢Q T?d ?Q
+kM; FB M i?S+ h`mM; L;mv M T?²M ?Q +MM; ç` HBM? M?•M FB i- F?¬M; F?ÄB +
pÈB #€Q i?M +kM; KÌ K`i F?¬M; +¦ ç–m K®B- +?d #B i çB i?2Q /'m +?•M +O hB m
#„+ i?QÊM; F?¬M; +¦ +?O çQ+?- +¦ i? i?'v çQÊ+ hB m "® u i? M? i? M;¨v +¨M; iQ
K`i K'i K€+X L;¨v ?¬K ç¦ b m F?B iÈB æ¬M; æ¬- i`QM; H9+ p¬ ibM? çKM; T?ªB ?m
;B€+ +O ?„M M?"M ç`M? ? B ?mvM? ç M¨v +MM; M hQ¢B :B +¦ +?9i iQÆM; iU-
M;Ì H¢B çKM; T?ªB h`QÌM; h¬M h?m"M æS+X

G–M ç–m iB M M?bM i?'v h`QÌM; h¬M h?m"M æS+- ?„M ç½ M?"M ç`M? M;QÌB M¨v M
KQÆB M,K i M; i?QÆM;- +kM; F?¬M; +¦ HQm H¢B /'m p i M,K i?€M; i` M M;QÌB M
#m²M M?Q ?²B S+X o,M ok *?m F?¬M; #B i ?„M ? B KQÆB M,K i`QÈ+ m #m²M +€B
b Q ?B M i¢B H¢B F?¬M; pmB- b m F?B #B i i?•M T?"M +O h`QÌM; h¬M h?m"M æ
FB #WM; idM? ç¢B M;°- #B i Km®M ;B i h?B M EBK +¬M; +?9 [m€ MY +kM; tm'
h¬M h?`M?X

L,K ç¦ æ°i Zmv i i? K¢M?- ç®B pÈB æ¢B hMv +¦ bU mv ?B T ``i HÈM- i?ÌB F?„+ M¨
h`QÌM; h¬M h?`M? /MM; tªQ F H¨K +?Q æ°i Zmv i T?•M +?B H¨K ç¬M; i v ? B #°
+kM; F?¬M; `ªM? ç t•K M?"T p T?Q M KX J¨ F?B ç¦ h?B M EBK +¬M; +?9 H¢B
?¢- ç®BpÈB æ¢B hMv mv ?B T ``i HÈMX h`QÌM; h¬M h?`M? H¢B i?B i`B M K„ M K F
;Bª i` M; i?¨M? K°i hMv [m M MhQ¢B :B #'i ç„+ +?Q çB +•m /šM h?B M EBK +¬M
K"i- ç +?Q æ¬ G K E?ª >½M ;B i h?B M EBK +¬M; +?9 X

h`QÌM; h¬M h?m"M æS+ T?QM; ç° +¦ i?W - ?¬K M v i?Q¢i M?bM +kM; H¨ K°i K„ M
?ÆM M;QÌB- tªQ M;¬M çQÌM; K"i- M M ç½ +?Q ?„M ç M +•m /šM h?B M EBK +¬M;
i?"i bU H¨ F?¬M; i? i?Q+? ?ÊT ?ÆMX

h?U+ i ç½ +?SM; KBM?- F M¨v +O h`QÌM; h¬M h?`M? +U+ F€ i?¨M? +¬M;5 h'i +
çÆM ;BªM- M?QM; h`QÌM; h¬M h?`M? ç½ pb æ¢B hMv K¨ / /¨M; iB m i M ? B ?¼
+¦ ?ÆM KQÌB M,K M #bM?

h¢B b Q F?¬M; i`U+ iB T çB €K b€i h?B M EBK +¬M; +?9 \- o,M ok *?m K'v M;¨v M
i?"MX L m i`U+ iB T b€i ?¢B h?B M EBK +¬M; +?9 i?b +?d +¦ i? /šM T?€i ?"M w
hMv- H¢B +¨M; FQ+? ?¦ K•m i?mšM ;B[æ¢B hMv +MM; æ°i Zmv i- M?QM; H¨K +?
h?B M EBK +¬M; +?9 i?b F i [mª ç½ ?Q¨M iQ¨M F?€+X J¶B H–M M;?o iÈB ç•v- o,M
M;QÌB h`mM; L;mv M K¨ bBM? bÊ ?½B- pb F€ KQm +O h`QÌM; h¬M h?`M? H¢B +¨M
M?QM; H¢B +¨M; i? K i?®M; ?"M h`QÌM; h¬M h?m"M æS+ #¢+ ibM? #¢+ M;?o X

>„M i?mÎ M?Ä çQÊ+ M?` +¬ Kšm i?m /QÐM;- ç®B pÈB ç¢B +¬ Kšm ?B M M?B M +k
M;?o i?¬M; bm®i iB M M?•M ?"m [mª- i?–K M;?o H¨K i? M¨Q ç ;B i M hQ¢B :B
>„M +kM; F?¬M; T?ªB H¨ ?¢M; M;QÌB H¶ K½M;- pšM +?Ì +Æ ?°B- `®i +m°+ çÊB çQ
iB + `QÊm KÌB hB m "® u- mv ?B T ¬M; +?O G +O G•m M;Q¢B H•m- b m ç¦ ;Bª i`
çQ i?S+ ,M- ç2K çQªM ç Q ;B'm Î i`QM; K•K- #„i +?QÈ+ T?QÆM; T?€T +O M;QÌ
h¬M h?m"M æS+- M?QM; H¢B i?"i F?¬M; M;Ì b„T i?¨M? H¢B #¢B- ?„M ç½ ç€M? ;B
i?'T F ç`+?X

a m F?B +?¢v i`®M- o,M ok *?m +kM; F?¬M; +¦ 2 M;¢B M[ - K¨ i`U+ iB T ibK iÈB h

>„M K'v M;¨v M¨v FBM? M;?B K M¦B T?S+ i¢T i?b +kM; T?S+ i¢T- K¨ Km®M M¦B ç
>„M p®M F?¬M; Km®M ç M +–m hB m "® u- #ÎB pb K°i M K M?•M p¬ Hm"M i? M¨Q
i? /B M K¨ çB +–m ibM? ç`+?X >„M +kM; F?¬M; Km®M ç +?Q J¬M; h`–M hmv i +
i?'v KbM? p¬ Hm"M M?Q i? M¨Q- +kM; pšM K¢M? ?ÆM hB m "® u K°i +?9iX

L?QM; ?B M i¢B ?„M T?€i ?B M- i`W / K†i ?„M bQ pÈB hB m "® u +¦ i? /¨v ?ÆM K
+ÁM H¢B ç m F?¬M; i? bQ b€M? pÈB hB m "® uX

a m F?B `Y p i K€m p i /Æ #˜M i` M i v- i` M K†i tQM;- o,M ok *?m M;˜M; ç–m H M
M¨v #B m ?mvM? ô

hB m "® u ;B”i KbM?- K°i ?²B H•m +QÌB F?´ M¦B, óo,M ?mvM?- i¢B ?¢ ?¼ hB m- +

o,M ok *?m ;QÊM; +QÌB M¦B, óhB m ?mvM? i?”i bU ? v M¦B çM - i?”i ` M;QÌB p¨ i
+?9M; i p®M iQM? H¨ ?¼ ?¨M;- ç®B pÈB i Q M;° +O K’v p` +¬ Kšm- i +kM; #m²M
hB m "® u F?¬M; M¦B- o,M ok *?m #„i #m°+ KbM? M¦B iB T- óh K +¬ Kšm i +kM; M
pÈB i Q M;° +O M;QÌB +kM; F?¬M; ?ŠM H¨ ç²M; ibM?- +kM; K v i K +¬ Kšm +¦ çS
M?Q hB m ?mvM?- #B m ?mvM?- M;QÌB H¨ bU FB m M;¢Q +ªm ok o,M ;B +?9M; i
+O i ô

hB m "® u i?Q¢i M?bM +?d +¦ iU iB- K°i ?²B H•m KÈB M¦B, óh¢B ?¢ ?¼ hB m- ok o

hW h? hQ+? H„+ ç–m- óo”v i?b +ÁM +?Q +¦- #’i [m€ hB m iQÈM; [m•M Î i¢B æ¬
oB i pQÆM; ç½ +¦ w i?Q€B p`- ?¬K M v ;B T?QM; M;QÌB H¨K GQÆM; Zm®+ *¬M;-
æ¬- +¦ i? iU i?B i[m M H¢BôX

óhU i?B i[m M H¢B H¨ wiS ;b\ô E?´M; h?B m M F?¦ ?B m ?ÄBX

hW h? hQ+? ç€T, óv iS M¨v +?QM? H¨- M;QÌB +¦ i? iU T?QM; [m M- ?ÆM M[+?Q
T?ªB p /QÈB i`QÈM; +O M;QÌBôX

J¼B M;QÌB M?bM M? m- ç m T?€i ?B M bU T?’M +?’M HšM M? m- óL?Q p”v +¦ M;?
+¦ i? T?QM; i?QÎM; #€+? [m M\ô

hW h? hQ+? ;”i ç–m M¦B, óE?¬M; b B- ç9M; H¨ M?Q i? ôX

óoB i pQÆM; /MM; +?B m M¨v +QB M?Q H¨ F?¬M; i ô L;Kv *?BM? ;”i ç–m M¦B, óP
i? #ªQ p iQM? K¢M;- hB m iQÈM; [m•M M?•M ?”m ?ÆM M;QÌB- ç®B pÈB ?„M imv

hW h? hQ+? H¢B H’v ` K°i T?QM; i?Q- i`–K ;B¼M; M¦B, óhB m iQÈM; [m•M +¦ H

J¼B M;QÌB ç m çSM; H M- +?,K +?9 M;?2 i?2Q- hW h? hQ+? ç¼+ H M, óhB m iQ
L?Q >®B H¨K G¢B "° h?` G M;- T?QM; L;Kv *?BM? H¨K h`b h?Q h?` L;U aY- h?€B
.”i ;B T?QM; H¨K EBK hY Zm M; G°+ æ¢B S?m- E?´M; h?B m M H¨K :B€K a€i L;U
h? M? Zm M; G°+ æ¢B S?m- H”T iS+ i?QÊM; M?B K- F?¬M; çQÊ+ b B H–KX S?¨K
[m M i?,M; H M K°i #”+- ?v p¼M; K¼B M;QÌB /®+ +¢M i•K HU+- i?2Q +¬M; H Q K
i?QÎM;ôX

J¼B M;QÌB M;?2 H M?- ç m i?Î T?¨Q K°i ?ÆB- i`¨M ç–v T?’M +?’M- #B i #„i ç–m iV
ç½ H†M; v M K¨ +?mv M #B MX

æ¶ L?Q >®B T?’M +?’M M?’i- G¢B "° h?` G M; p®M H¨ T?¦ +O G¢B "° h?QÊM; h
M?B M H¨ H’v K°i h?` G M; M?Q ?„M H¨ HÈM M?’iX L;Kv *?BM? +kM; +¦ +?9i ?¨B H
b€i +O æ¢B hMv i?B i i`Q L;U aY ç¨B- i`QÎM; [m M H¨ L;U aY æ¢B S?m- ?„M H¨ K
pÈB L;U aY æ¢B S?m +kM; +?d i?m K°i #”+ K¨ i?¬B- iW K°i "Q i?Q M?ªv H M H¨K
hB m "® u ç®B pÈB ?„M +U+ F€ +QB i`¼M;X E?´M; h?B m M Î K°i # M +¦ +?9i iÁ
p”v +ÁM M;QÌB- +ÁM +¦ "MB iQÈM; [m•M M[+kM; ç m +¦ [m M +?S+ +?S\ô

hW h? hQ+? KdK +QÌB M¦B, óh¢B ?¢ H¨ h`’M L K iQÈM; [m•M- p T?–M "MB iQÈ
[m•M T?QM; H¨K "bM? æ¬M; iQÈM; [m•MX "’i [m€ hB m iQÈM; [m•M #”M `°M M?
i`€M? F?ÄB HQ H„M; +?Q çQÊ+ +?m iQ¨M- M;QÌB +ÁM +?Q æ¶ h?` G M;- æ”m h?
M?”M p¨ KB M M?•M i?O o T?–M L;Kv L;U aY- i?b T?ªB çB æ¬M; æ¬- ?B T i`Ê hB

L;Kv *?BM? iBM? i?–M `mM; H M- +?„T i v M¦B, óhm•M H M?ôX

hW h? hQ+? ;”i ç–m M¦B, óh b) M #¨B M?•M i?O çQ L;Kv L;U aY çB æ¬M; æ¬
çQÌM; ô

>„M HÌB +ÁM +?Q /Si- # M M;Q¨B T?O iQÈM; [m•M +¦ #BM? boiB M p¨Q M¦B, ó"€Q
[m•M +¦ [m•M ibM? #˜K #€QôX

hW h? hQ+? KÎ ` t2K- i`–K ;B¼M; ç¼+, óG aohQM ç½ ç2K #BM? `ÌB h?QÈ+ æ–m
[m•M ç¦M; [m•M i¢B G,M; .QÆM; bÆM- "MB iQÈM; [m•M tBM H M?- +¦ ç€M? K°ii`

æ”m .”i Î K°i # M i`–K ;B¼M; M¦B, óhW iQÈM; [m•M- M;QÌB +?Q "MB iQÈM; [m•M
i`”M- +kM; F?¬M; #B i +¦ /KM; w ;b\ >¬K M v G aohQM ç¢B #BM? €T +ªM?- +?9M
KÈB ç9M;X L m +ÁM HMB i?O- +?d bÊ [m”M hmv M h?¨M? b) F?¬M; +ÁM +?¶ çSM;
G aohQM K°i iB M; i`®M; H¨K iBM? i?–M ?,M; ?€B i?ŠM; #S+ *Ym :B M;- .U *?Q
M mi?¨M?- +?9M; i b) M;mv5ô

jjNX *?QÆM; jjN, >²M; hmv M

æ”m .”i imv H¨ h?€B h?9 hQÆM; .QÆM;- M?QM; ç®B pÈB ? B #Ì >Q¨B L K +kM; +
iQ+– ib`B? i? i`QÈ+ K„i +¦ +?9i +?mªM t€+X K¼B M;QÌB M;?2 çQÊ+ ?„M ç M;?`-
F?¬M; i? HMB M[- M m F?¬M; b) +¦ H¶B pÈB /•M +?9M;- +kM; +¦ H¶B pÈB hB m "

hU hB m "® u b m F?B M?”T +?O hQÆM; .QÆM;- #¼M ?¼ i¢B EB`B? hQÆM; T?€i
M;¢BX hB m "® u i`m b€i *?m a€M- ?¨M; T?K+ h`–K GB m a M? +kM; F?¬M; +¦ K'i

G'v :B M; >¢ H¨ i?m”M i? K¨ H¨KX ;B i h? Q aQ E?'i /MM; +?QM? H¨ T?K+ #BM?-
p®M +ªK i?'v b) H¨ K°i i`”M +SM; ç®B +SM;- M?QM; æ¢Q hQM ç°i M?B M tm'i ?B
*?QÆM;- +?Q M M +kM; F?¬M; +¦ T?Q M?B m F?9+ +?B iX

EBM? hQQM;- " h?K+ ? B MÆB t2K M?Q H¨ +?¶ M #b`B? Qi +¦ +O æ¢B hMv- hM
T?ªM ¦M;- ?Q†+ H¨ i?m–M T?K+ hMv i?'i- ?Q†+ H¨ iMv i?ÌB +?Ì çÊB ç–m M?”T p¨
i?•M T?”M iQÈM; [m•M æ¢B hMv KÌB ;¼B- H¨K +?Q hMv i?^M Qi +¦ M;QÌB T?ªM F?€
i?m”M H'v *Wm :B M; +kM; H¨ +?mv M i`QM; /U HB mX h'i +ª K¼B +?mv M ç m iQM
i¢B- `®i +m°+ ç½ çKM; T?ªB F?9+ tQÆM; +SM;5

h`QM; E?B hB m "® u Î i¢B æ¬M; æ¬ T?€i i`B M- ç€K M;QÌB hW h? hQ+?X æ”m .”i
bS+ KÌ `°M;X G° imv M +O #¼M ?¼ i?”i ` +kM; F?¬M; iQM? H¨ T?S+ i¢T- i`W hQ
M GK+ i?¨M? i? i K ;B€+- bWM; b[M; i¢B T?Q #„+ h`mÌM; :B M;- iÈB b€i >€M h?
ç² +ÁM H¢B H¨ +?M v m Ì i¢B T?€ M K h`QÌM; :B M;X

h? HU+ #¼M ?¼ (F?m +? i`QÆM; i•v iÈB .B G,M;- ç½ ;–M ç M " h?K+- ç¬M; iB T
.QÆM; H¨K +,M +Æ- M K i?B +kM; F?¬M; M¦M; Mªv KÌ `°M;- çÆM ;BªM H¨ MÆB M¨
+Q `„i i?Q i?Èi- +kM; F?¬M; T?ªB H¨ +?¶ +?B M HQÊ+ i`¼M; çB KX h`¼M; çB K +
"® u i¢K i?ÁB ç†i Ì +?¶ iB M p T?Q ç¬M;X "¼M ?¼ i?m”M h`QÌM; :B M; tm®M;-
+?B K +S +€+ v m çB K +?B M HQÊ+- i?m”M H'v :B M; G,M;- " G,M;- :B M; >¢ +€-
i? M?Q +? i` æÊB b m F?B T?€ çQÊ+ .U *?QÆM; i?m”M H'v *Wm :B M;- +¦ i? M¦
ç½ M„K ;B[? i i`QM; i v- i? HU+ F?m +? i`QÆM; +QÌM; i?`M? M?€i i?ÁB5

"¼M ?¼ i`€`B? F?¬M; +?B M pÈB L;ä *QÆM;- +kM; F?¬M; H'v pMM; :B M; >Q¨B
i?m”M h`QÌM; :B M; tm®M; H'v +€+ [m”M p2M çQQM;- M m M?Q +¦ i? ç€M? i?ŠM
H¨ ç½ +¦ çQÊ+ [m€ MY ;B M; bÆMX æ€K M;QÌB hW h? hQ+?- æ¶ L?Q >®B +?mv
M?QM; H¢B T?€B "MB >¨M? ZmªM; i?W /Á tûi iB T iK+ ç¬M; iB MX L?QM; i`QM; [
ç½ ;†T HU+ +ªMX

GU+ +ªM ç M iW # ?QÈM;- K°i T?QÆM; çQÆM; M?B M +?QM? H¨ >Q¨B L K #BM?
ç°B M?•M K½ F?€+ H¢B ç M iW G•K ao >Q^M; F K +? X +ÁM H¢B H¨ +€M? [m•M +
F?ÌBX

G•K ao >Q^M;TJ bS+ F?´ +U+ ç€BçB #¢B i?Ov [m•M GQm hW .U+X M?mM; H¢B F?-
F?€+- ç +?QX hB m "® u H'v .U *?QÆM; :B M; >¢- ?B M M?B M i`QM; HÁM; i?®M
.QÆM; HMB i?M Ì [m”M "¨ .QÆM;- /U p¨Q [m2M i?m°+ ç®B pÈB ç` i?9 #^M; p¨Q i
F?€M; +MM; ç¢B [m•M hB m "® uX G•K ao >Q^M; Km®M ç€k? #¢B ç¢B [m•M hB m
ç€K M;QÌB "MB >¨M? ZmªM; Km®M iB m /B i ?„M +kM; F?¦ F?,MX h`QÆM; h?B M
•M M- ?B m H M? K'v p¢M ç¢Q T?B +?B K +Y [m”M h•M M- +MM; G•K ao >QŠM; ?-
+¦ ç` #¨M ²M ç`M?- i?m°+ p i€M T?B- i?'v i? F?¬M; ²M H¨ i`®MX

> B H° #B`B? K½ M¨v ;B®M; M?Q +QM #¼ +?ûi p”v- Km®M #„i +kM; H¨ +® bS+- M?Q
p¨B KB M; H¨K +?Q M;QÆB F?¦ +?`mX

"'i [m€ ? B H° M¨v /M b Q +kM; F?¬M; [m M ? iÈB ç¢B +m°+- F?9+ tQÆM; +SM; +
>Q¨B L K

æ¶ S?K+ Iv b m F?B çQÊ+ G ao hQM- i`QÈ+ T?€ * Q "Qm- b m ?¢ G`+? .QÆM;- ç
æ¬- M?QM; +¦ >[m M;U p iQÈM; [m¨M h`–M G,M; F?¬M; /€K tm'i +?B M- ç®B pÈB
Q p•vX hBM? #B`B? K¨ .QÆM; ZmªM; K M; i?2Q +kM; M?Q H¨ iBM? #BM? æ¬M;

æ¬ F?¬M; /€K çB ` - ?¬K M v M M;mv #ªM i?•M +ÁM HQ +?Q tQM;- H¢B +¨M; F?
+?Q æ¬M; æ¬X æ¶ S?K+ lv iW ç¦ H¢B +¨M; +¦ i? v M i•K ç€M? +?B K F?m pU+ :B
hW h? hQ+? i¢B hQÆM; .QÆM; +?d ?mvX F?B #„i çŠm ç¬M; iB MX æ¶ S?B_* lv ç
#m¬M; i? +Æ ?°B +U+ i®i M¨vX ç½ i?QªB K€B +?Q H'K +?B K p T?Q i•vX

>¬K M v hB m "® u- Gw J"iX hW h? hQ+?X æ¶ S?_B+ lv ç½ +?B K ;B[#®M F?m p
K¨ i`B M F? B +?ûK ;B i i?ªK i?B i- p€M +Ì +¦ #®M ;¦+ H¨ Zm M GkM;- >¨ "„+- " h
" T?QÆM; i? HU+ +O #¼M–¼ iW T?¢K pB i` M? ç'm +?Q i?'v- H¨ ;–M pÈB #®M ;

hB m "® u- Gw J"i H¨ ç M; Î H•M +"M >Q¨M; >¨ K¨ ç'm M? m- hW h? hQ+?- æ¶ S?K
#Ì b¬M; h`QÌM; :B M; K¨ +?ûK ;B iX

h`W hB m "® u +MM; hW h? hQ+? HB M imv M pÈB M? m ` - +€+ i? HU+ +ÁM H¢B

hB m "® u ?B M i¢B t2K M?Q i v ;B[MW #B M- b m ç¦ /U i?2Q hQÆM; .QÆM; K¨ iB
iB M +¬M; HMB i?M ç m i?QªB K€B +¦ i?W - K†+ /M i`QÈ+ ç•v çB æÄM; æ¬ t2K M
#ªM i?•M +MM; hW h? XhQ+?ci`mÈ+ +?B K ;¦+- b m i?M #B M- +?M i`QÆM; /U p
pU+ ;`W +kM; F?¬M; +¦ ;b K•m i?mšMX

Gw J"i #` hB m "® u M;,M +?"M çQÌM; i•v iB M- iB M H9B +?d +ÁM K°i H®B- æ¶ S
iQ€B imÆM; iU M?Q p"vX

æ¶ S?K+ lv p®M H¨ M;QÌB aÆM æ¬M;- M?QM; K°i çmÌM; M K ?¢- +QB M?Q H¨ +?mv
i?"i p'i pª KÈB pUM; +?•M i¢B :B M; >Q¨B çQÊ+- i?B H¢B #` Gw hY h?¬M; i†M; +?
æ¬M; aÆM i€B F?ÎB- çQÊ+ G ao hQM ;B9T çÐ- ;–M ç•v #°+ H° i¨B M,M;- M?QM; v
` X >„M i¢B pMM; G`+? .QÆM;- imv i`'M i?M v m ç¢Q h`QÌM; :B M;- M?QM; +?d
M?B M +ÁM t KÈB çM iB M p®M ç i` M? çQ¢i i?B M ?¢X L?QM; ?„M i•v #„+ +¦ i?
+¦ Gw hW h?¬M; i?M ;B Hm¬M M?bM +?^K +?^K- ? M M[T?Q ç¬M; #„+ :B M; æ¬
#¶ [m - M m Km®M T?€i i`B M- +?B +¦ i? M;QÊ+ /ÁM; K¨ H M- M?QM; H9+ M¨v H¢
"® uX

"MB >¨M? ZmªM; iB M #BM? +U+ M? M?- b m F?B `ÌB *Wm :B M;- M? M? +?¦M; b
iB M p¨Q #S+ h?QÈ+ æ–m i`'MX

Zm"M hmv M h?¨M? ç'i `°M; M;QÌB i?Q - +kM; F?¬M; T?ªB H¨ i?¨M? HÈM- +?¶ i`¼
i`'MX h?QÈ+ æ–m i`'M H¨ ;¼B i M i?2Q M9B- #ÌB pb +¦ K°i M;¼M M9B + Q ?QÈM;
+?BK- +?Q M M KÈB ;¼B H¨ h?QÈ+ æ–m bÆMX "ÌB p"v ç` i? ?B K v m- +?Q M M
K¨ H"T i`'M- #¨Q p i`€M? bU i'M +¬M;- M M KÈB i?¨M? h?QÈ+ æ–m i`'MX L m +¬M
æ M .QÆM; +?d +ÁM +€+? K°i +QM b¬M;X

*?d H¨ "MB >¨M? ZmªM; iW *Wm :B M; tm'i #BM?- K°i # M H¨ b¬M; HÈM K`i KÌ- K°i
+O ? B [m•M "¨ .QÆM;- h•M MX G•K ao >Q^M;X h`mÆM; h?B M M ?B M M?B M
iÁ M?m F?Q +m hB m"® uX

hW h? hQ+? i¼ i`'M hQQM; .QÆM;- M?QM; H¢B +?d ?mv M;¨M /†K- +?Q h¬M aB
æ²M; *ªM? h`•M /šM h9 ç€`B? M;?B #BM? G•K ao >Q^M;X `²B +?Q G¬B h? J½`B
M;QÌB çB +?"M çQÌM; HmB +M h`QÆM; h?B M MX

G•K ao >Q^m; i?'v +¦ M;QÌB i'M +¬M;- i`W +® i?M i?¨M? "¨ .QÆM; ` - ç¢B #° T?"M
HmB ç M i`QM; ?² "¨ .QÆM;X "BM? bo i?M ?¢ +M ?„M i?B M i?Ov +?B M- ?m®M;
p¢M ç¢QX i`®M Î i`QM; ?² Km®M #„i +kM; iQÆM; ç®B F?¦ F?,MX h`mÆM; h?B M
i?'v G¬B h? J½M? /šM #BM? i'M +¬M;- ç½ bÈK i? v ç´B KK+ iB m K¨ `9i HmBX

a m F?B i? M? iBW mv ?B T iW +€M?- "MB >¨M? ZmªM; H9+ M¨v KÈB +¦ i? iQ¨M H

*?B H¨ æ¶ S?K+ lv /M b Q +kM; F?¬M; T?ªB H¨ ?¢M; M;QÌB p¬ M,M;- i?M ?¢ +M ?,
G ao hQM- b m F?B +¬M; ?¨K G`+? .QÆM;- ç½ bÈK T?€B M;QÌB çB iÈB h?QÈ+ æ
ç¢B [m•M +O hB m "® u +¦ tm ?QÈM; iB M +¬M; h?QÈ+ æ–m i`'M- ç½ p°B p¨M; çB

G ao hQM ç K i®B /šM #BM? ç M ç•v- i¢B h?QÈ+ æ–m i`'M iU p¨Q M9B K¨ ?¢ i`¢
#^M; p¨Q ç` i? +MM; "MB >¨M? ZmªM; ç®B F?€M;X æ¢B [m•M "MB >¨M? ZmªM; F

i`'M ç½ +¦ i`¼M; #BM? i` M iHBM- +U+ F€ F?¦ ?¢X

hW h? hQ+?- hB m "® u b m F?B i?QÆM;@ M;?`- ç½ +?Q "MB >¨M? ZmªM; i`mÈ
v m i? HMB K¨ i?OX .M b Q G ao h8A KQÌB #®M im´B(BY"T M;k- çB i?2Q h`QÆM
p ?¨M? [m•M +?B M i` M?- +kM; F?¬M; FûK h–M h?9+ "ªQ +?9i M¨Q- +kM; F?¬M;
i?QÌM;X L m +QÌM; +¬M; F?¬M; çQÊ+- H¨K +?Q bo E?Q i²M i?QÆM; i?B H¢B +¨M

"MB >¨M? Zm¨M; M;?2 i?2¦ ?¨B M;QÌB T?¨M T?¦- +MM; G ao hQM i¢B h?QÈ+ æ–m
>¨M? ZmªM; +ª # i`"M ç m ;Bª pÌ #¢B- K°i ?ÆB HmB +?QM KQÆB /†K- ç¦M; [m•M
T?K+ #BM? i¢B K°i Fm M9B T?Q i•v M K +€+? ç¦ F?¬M; t - +?b +?¨ G ao hQM ç M

> B [m•M ç®B Hkv- i?ÌB ;B M +?B M i` M? i?Q¢i M?bM ? i bS+ +,M; i?ŠM;- M?QM

æ"m ."i M¦B +kM; F?¬M; +?9i M¨Q b B- "MB >¨M? ZmªM; i`"M +?B M M¨v [mv i F?¬
[m"M hmv M h?¨`B?- p i?M *Wm :B M;- M?Q p"v æ² S?K+ lv K°i çQÌM; i•v iB M- #
ç®B F?€M; +MM; ç¢B [m•M hB m "® u- ç M H9+ ç¦ HU+ +¨M H¢B i? K K°i i?¨M?- ?A
h`mÆM; h?B M M i`Ê ;B9T- Km®M i'M +¬M; +kM; b) i®M K'v H–M F?Q HU+X

L?bM i?'v i'i +¨ K¼B M;QÌB ç m tBM +?B M- hW h? hQ+? MÎ MK +QÌB M¦B, ó*€+
;'T ;€T- i?"i` i +MM; "MB iQÈM; [m•M ç, bÈK i` `ä ibM? i?9 ?„M /U i?2Q G,M; .
ao hQM Km®M +¬M; ? B [m"M *Ym :B M;- .U *?QÆM; +M +?9M; i i?b M?'i ç`M? T
.QÆM; bÆM i`QÈ+- M m F?¬M; b) #` +?9M; i iB M ?"m ;B€T FQ+?- +? i F?¬M; +
i?•M FBM? #€+? +?B M- G ao hQM p¢M M;QÌB F?¦ ç`+?X > B M;QÌB M¨v ç'm i`Q ç
[m€ +?B H¨ ç€M? M;?B #BM?- #¼M ?¼ i`QM; H9+ M?'i i?ÌB ?"m pB M F?¬M; iÈB- i
tm'i #BM?ôX

ó>"m pB M +M G ao h8A M m iÈB i?B b Q\ô E?²M; h?B m M F?˜M i`QÆM; ?ÁBX

hW h? hQ+? H¢B MÎ MK +QÌB- óh ç€M? +m°+ H¨ ?"m pB M +M ?„M imv i ç®B b)

J¼B M;QÌB ;B"i KbM?- æ¶ L?Q >®B H¢B MÌ MK +QÌB M¦B óhW iQÈM; [m•M- +?È
K¼B M;QÌB F?¬M; +–M b®i `m°i- i?"i` hW iQÈM; [m•M ç¨ bÈK +¦ F€ KQm `²BôX

hW h? hQ+? KdK +QÌB M¦B, óæ¶ h?` G M; M¦B F?¬M; b B- i?"i` i ç½ bÈK +MM;
iW H•m- M m Hm"M pä +¬M;- G ao hQM ?ŠM H¨ F?¬M; FûK ;B "MB iQÈM; [m•M- M
`B?"T M;k iW M?Á- çB i?2Q h`QÆM; iQÈM; [m•M- "MB iQÈM; [m•M K'v M,K ;–M ç•v
/M /kM; M?QM; H¢B i?B m FBM? M;?B K +?B M i`"MX hW ? B çB K M¨v K¨ M¦B- G
[m•MX L m ç ? B M;QÌB HoM? [m•M ç®B ç`+?- M¦B i?"i- ? B ?´ M¨v i` M? +?'T- i
i?¨M? i?„M; M„K +?„+ôX

J¼B M;QÌB +?"K `½B ;"i ç–m- #B i hW h? hQ+? M¦B `'i +¦ ç¢Q HwX

óL?QM; H9+ M¨v +?9M; i M mi?"i bU ;B Q +?B M- i H¢B ç€M? +m°+ "MB iQÈM;
i`–K ;B¼M; M¦BX

óh¢B b Q\ô J¼B M;QÌB FBM? M;¢+ ?ÁG

hW h? hQ+? i?ªM M?B M M¦B, ó"ÌB pb "MB iQÈM; [m•M +¦ hB m iQÈM; [m•M +MM
F iK+ +m²M +m°M F?¬M; /Si- G ao hQM H¨ çÆM ç°+ K¨ +?B M ç'm- M?Q p"v b
F?€M;\ô

ó>„M F?¬M; T?ªB +¦ æ¶ S?K+ lv b Q\ô E?´M; h?B m M ?ÁBX

hW h? hQ+? i`–K ;B¼M; M¦B, óG ao hQM pä +¬M; + Q +QÌM;- #BM? T?ûT iBM? i
S?K+ lv- ?„M çB ç˜m M?"T p¨Q æ¶ S?K+ lv- +€+ M;QÌB M¦B æ¶ S?K+ lv b Q +¦ i? v
ao hQM +¬M; * Q "Qm- ç€M? G`+? .QÆM;- i¢B :B M; >Q¨B i`QM; [m•M ç½ ``i +¦ m
?„M ç½ T?ªM #°B h`QÆM; hm æ¨- æ¶ S?K+ lv +QB M?Q H¨ F?Q M ?²M; ç° HQÊM;-
b) ç®B pÈB ?„M +¦ ``'i M?B m FB M; F}- +?Q M M æ¶ h?` G M; ç½ bÈK ç`M? ` /B
.QÆM; imM; HÁB ç²M- M¦B G ao hQM bQ pÈB æ¶ S?K+ lv K¢M? ?ÆM- HÌB M¨v M
i'i b) F?B M +?Q bBM? ` M;?B F}X "MB iQÈM; [m•M v m i? #¢B HmB #'i [m€ H¨ ç

+?B M imv M FûQ /¨B- #€Q +€Q i?„M; H¼B HB M iK+ ç½ F?B M +?Q æ¶ S?K+ lv #'
æ¶ S?K+ lv ç½ +?m˜M #` +MM; +?9M; i ç¨K T?€M- ç¦ +kM; +?QM? H¨ H9+ K¨ "MB

J¼B M;QÌB ç m i?Q i?€B- i?Ì T?¨Q K°i ?QB- æ"m ."i KBK +QÌB M¦B, óE?¬M; M;?o
[mv i i?„M; M;¨M /†K- +kM; H¨K +?Q +?9M; i HQ H„M; K°i ?²BôX

hW h? hQ+? KdK +QÌB M¦B, ó"'i [m€ +?9M; i çQÆM; M?B M +kM; F?¬M; i? i` M
i?B +kM; T?ªB ç T?ÁM; #¼M +?9M; ç€M? HûMX h ç½ +?Q æ²M; *ªM? h`•M- G¬B h
i? ,;B€+ ?°p T?Q b m "MB iQÈM; [m•MX L m i?"i bU Km®M +?B M- +kM; T?ªB /

óL m ç½ Km®M ?Á - +?9M; i i?"i bU Km®M +MM; #¼M +?9M; ;BªM; ?Á b Q\ô L;Kv
M?B M ?ÁB ` K°i +•mX

hW h? hQ+? +QÌB +QÌB- óæ¨K T?€M #'i [m€ +?d H¨ F i¢K ?Q½M- #¼M +?9M; çQ
+?9M; i +kM; M?Q i? 5ô

G ao hQM ;BÌ T?9i M¨v ç½ iW h?QÈ+ æ–m i`'M tm'i #BM? ` # KQÆB /†K ?¢ i`¢B
i?'v çQÊ+ Ì T?QÆM; t [m–M bÆM i`"T i`MM;- K†i i`ÌB H†M p T?Q i•vX M?QM; iB
H M M?[M; iB b€M; +?¦B HÁ X

æÊB E?B iB b„M; +?m²B +m®B +MM; #B M K'i F?¬M; i?'v- K¨M ç K p¬ i? M? p¬ i¦
ç'iX

G ao hQM M?bM p G,M; .QÆM; bÆM Î MÆB t - K¨v + m H¢BX :B¦ i?´B [m - ç–v
M;QÌB tm®M;- –€B K°i ç¦ ?Q /¢B ç½ ?ûQ `kX

L;¦M; M?bM ç¦ ?Q /¢B i`QM; i v- G ao hQM F?¦2 KB M; H°` MK +QÌB +?m +?€i
ç`+? i?O `'i i?¬M; KBM?- ?ŠM ?B M i¢B pšMX ibK F?¬M; çQÊ+ bÆ ?Ì +O "MB >¨M
>¨`SB Zm½M; ç®B pÈB ?„M +kM; M?Q p"vX

h`QÈ+ /Q M? i`QÈM; ;B¦M? i?´B [m - i?´B çB ç¦ ?Q /¢B i`QM; i v G ao hQMX æ¦
ç'i- i`Ì KbM? p¨B H–M- i`¨M ç'v +¬ çÆM- ;B®M; M?Q /Q M? i`QÈM; Ì i`QÈ+ K†i G

æ°i M?B M +¦ +?9i M?Î iÈB ib`B? +ªM? +QÌB M¦B m®M; `QÊm i`QÈ+ ç•vX ç°i M?B
h`b`B? :BªQ EBK- +¦ #QM ?° Ì ç•v H9+ M¨v- b) F?¬M; +¬ çÆM- ç°i M?B M M?È iÈ
iQÈM; [m•M imM; ?QªM? F?„T MÆB- ;B i ç`+? p¬ b®X F?B ç¦ H¨K b Q iWM; +¦ +¬

*¦ #^M; ?[m- F?¬M; +¬ çÆM5 L?QM; +ÁM ?B M i¢B i?B b Q- #^M; ?[m +kM; F?¬M;
#¼M ?¼ i`QM; HÁM; ç m +¦ /ŠK ç•K- ?ÆM M[/^K M¨v b) i?2Q #¼M ?¼ +ª çÁB- p¬

E?¬M; #B i iW F?B M¨Q- i`QÈ+ K„i ç, KÌ çB- KkB +?m t¦i- G ao hQM M;ŠM; ç–m H
i`ÌB + Q- tmv M i?'m [m ?b`B? M?Q H¨ MQÈ+ K„iX tmv M i?'m [m K¨M ç K m€K F
ç–v b–m F?´ ç¼M; H¢B Î +?•M i`ÌBX

G ao hQM ç°i M?B M çQ i v ¬K H'v M;U+- ;B®M; M?Q #` K°i i? `B? +?Mv ç€M?
+?•M i`ÌB M¼ imv b–m F?²- M?QM; ? B K„i H¢B b€M; M;ÌB- M?Q ˜M +?S MK +QÌB
M;?B K M;?`- b m ç¦ K°i i? M? •K M?Q +¦ M?Q F?¬M; i`mv M iÈB- [m M? [m–M Î #

æ½ H¨K b B +?mv MX S?ªB iB T M?"M i`WM; T?¢i

G ao hQM MQÈ+ K„i `ÆB tm®M;- i?®M; F?´K¨` M `B K°i iB M;- ?„M pkSB pB M [m
[m•M M?Q +? M?Q#¢M FB 5 L?È F?B ?„M KÈB `B?"T M;kX i•K + Q F?Q M;¢Q- ?
i?¨`B? iQM? +€+? +m²M; p¼M; iU ç¢B- iU +?Q H¨ i?B M ?¢ p¬ ç`+?X J°i H–M i?¨Q
çm´B i?2Q F?¬M; #¶- F i [mª `QB p¨Q i`QM; K B T?K+ +O ç¢Q T?B- #° +?9M; /šM
F?¬M; +ÁM- M m F?¬M; +¦ h`QÆM; hm æ¨ /šM #BM? b€i M?"T- +Sm ?„M ` M;Q¨B-
iÈB M;¨v ?¬K M vX

h`QÆM; hm æ¨ HB m KbM? +Sm ?„M- M?QM; F?B i`Ì p +?d M¦B K°i +•m- ç, H¨K b B
T?¢i5 L m H¨ M;QÌB F?€+- [m€ MS H¨ i°B +?ûK ç–m- h`QÆM; imÈM; [m•M iQ+? i¨
+?d T?¢i ?„M i€K KQÆB [m•M +¬M- ?ÆM M[H¨ iU KbM? /KM; ?MSG L?QM; b m F
iU T?¢i #®M KQÆB [m•M +¬MX H¨K +?Q # [m•M ç m #B M b„+X

a m i`”M çÁM M¼- G ao hQM ?ÆM MM i?€M; +ÁM +?Q `ÌB ;BQÌM; çQÊ+- h`QÆM
+?d M¦B K°i +•m- M;QÆB p¨ i ç m +¦ H¶B pÈB M?[M; M;QÌB ç½ iBM iQÌM; +?9M; i

E?¦ +?`m M?’i poM? pB M F?¬M; T?ªB H¨ i?QÆM; iQ+? Î # M M;QªB +Æ i? X K¨ H¨
iQ+? # M M;Q¨B +Æ i? +m®B +MM; +kM; +¦ H9+ H¨M?- M?QM; p i i?QÆM; i`QM;

a m H–M M¼X G ao hQM ç½ F?¬M; +ÁM T?¢K b B H–K- ?„M +˜M i?”M H¨K pB +- F
;BªM H¨ ç®B pÈB h`mÆM; iQÈM; [m•M poM? pB M +¦ bU €v M€v5 G–M M¨v ?„M #B
H¢B F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q i`€+? T?¢i ?„M- M?bM F?m¬M K†i iQÆB +QÌB b–m F?´ Ì
K•m i?mšM +ª çÌB- i`mM; H¨M MQÈ+ K„iX G ao hQM H¢B i?®M; E?´ ` M H M K°i i

h`QÆM; iQÈM; [m•M

J¨M ç K- p¬ #B M p¬ ?¢M i`¨M ç M- i?®M; F?² M?Q b¦M; i`B m i`Î KbM?X

G ao hQM pšM çSM; Ì MÆB ç¦- çSM; iÈB tm’i i?–M- ?„M ?B M i¢B ç½ F?¬M; iBM ¬
+ª +QM çQÌM; ç m H¨ iU KBM? HU +?¼M- ?„M T?ªM #°B K¼B M;QÌB- iU KbM? FB
M?Q i? M¨Q- +¨M; F?¬M; #B i bQ i¬M +¦ i? b B M;QÌB ;B i ?„M ? v F?¬M;- M?mM
b QX

>„M çB +QM çQÌM; +O KbM?- ?„M ç½ #’i +–M5 *¦ H)- ?„M #’i +–M +?d H¨ #ÎB pb ?

*?Êi +¦ iB M; ;¼B- h•v J¬M Zm•M L;?B ç M; M?bM G ao hQM- i?–M b„+T?S+ i¢T
H¨ K°i [m€B M?•M- M?QM; ?„M F?¬M; i? T?M M?†M G ao hQM çQ+? t€+ H¨ K°i iQ
ç®M ç°B M;k- [m•M :B M; >Q¨B ç½ F?ÎB b„+ ?ŠM H M- bQ pÈB i`QÈ+ ç•v ç½ F?€+
#BM? bo ?¨ F?„+- ç®B pÈB #ªM i?•M H¢B +¨M; v m +–m iÈB ibM? i`¢M; M;†i M;?
pÈB ?„M i`•M ç–v bÊ ?½B

G ao hQM T?K+ ?²B iBM? i?–M H¢B- ô*?mv M ;b\ô

h•v J¬M Zm•M L;?B iW b m F?B æ¶ S?K+ lv F?ÎB M;?o - pšM Hm¬M çB i?2Q æ¶ S?
#€M K¢M;- æ¶ S?K+ lv +kM; pb ?„M K¨ M?Q p”v- H9+ M¨v KÈB H¨K +?Q ?„M i?¨ +?
+MM; æ¶ S?K+ lv- Gw hW h?¬M; # M;mÌB T?K+ FQ+? hB m "® u- M;¨v b m M;šK H
i`ªB [m H–M ibK çQÊ+ çQÌM; b®M; i`QM; +?¶ +? i M¼- ?„M H¢B +¨M; iQM M?B K
T?ªB H¨K T?¦ G ao hQMX ?„M +kM; F?¬M; +¦ Q€M ;B”M ;b- K¨ çB K +¨M; K’m +?®
i?m t G ao hBMX

ó*¦ [m•M ibM? #–K #€Q- "MB >¨M? ZmªM; €M #BM? #’i ç°M;- F?¬M; +¦ #’i +S /’m
J¬M Zm¨M L;?B #’i ç„+ /o ?Ä_ óE?¬M; #B i iQÈM; [m•M +¦ ?¨M? ç°M; ;b iB T i?2Q

G ao hQM M?Qm K¨v- ;B[? B ?¨M; H¬M; K¨v +¦ M T M?,M i?”i b•m- i?Q¢i M?bM
>¨M? ZmªM; i?•M H¨ ç M?’i K½M? iQÈM; /QÈB i`QÈM; hB m "® u- i?2Q w i H¨ F
i F?¬M; i? t2K M? X L m F?¬M; KQÌB T?–M i?„M; M„K +?„+ i?„M; ?„M- i¢K i?ÁB
çQÊ+ `²BôX

h•v J¬M Zm•M L;?B ;”i ç–m- ç°i M?B M M¦B, óhQÈM; [m¨MX >€K G,M; iQÈM; [m•
[m•MôX

G ao hQM M?QÈM; K¨v- +¦ +?9i M;Q¨B w Km®M M¦B, ó>€K G,M; iÈB- K m /šM i ç
i?b F ?Q¢+? +M i +¦ i? i?¨M?ô G ao hQM K†+ /M MQÆM; iU +?¶ æ¶ S?K+ lv F
i`QM; [m•M +M æ¶ S?K+ lv +kM; +¦ K’v M;QÌB ``i +¦ ’M iQÊM;- >€K G,M; +MM; oQ
H¨ ? B i`QM; b® ç¦X

æ¶ S?K+ lv iW b m F?B #` Gw hW h?¬M; ç€M? HûM- ç m çÈM K¨ `9i FBM? M;?B K-
>Q¨_ Î i`QM; [m–M ç¢Q :B M; >Q¨B imv M M,K M;?bM M;QÌB +ªK iY- K `B? / M? H
M;QÌB M¨v F?¬M; H9+ M¨Q `ÌB # M M;mÌB- ç½B M;° +U+ F€ + QX J¶B M;QÌB i?¨ +?
æ¶ S?K+ Mv +kM; +?Q h?QÊM; J° tm’i FQ+?- b m F?B +?B M ç’m [m v p FB K i`
i?QÆM; iQ+? b) +?Q ``^M; H¨ bÊ +? i- #Á ii®M p T?Q b m- H”T iS+ tY iYX L M M;
i?B M +?mv #€+? Hmv M- K¶B M;QÌB H’v K°i ç`+? KQÌB- M m H’w çQÊ+ [m•M iQ- h
/KM;- M m +? i i`”M- b) H’v i?B T +M M;QÌB +? i i€M; i?2QX Zmv +m M¨v +? ç`M
F?ÆB /”v çQÊ+ bU i`9M; i•KX

æ¶ S?K+ lv H¢B iW i`QM; h?QÊM; J° MQi ` K'v +?K+ M;QÌB H¨K M;?o iW- H¨ iW K
M;QÌB- çB m FB M +U+ F€ M;†i M;? Q- K'v +?K+ M;QÌB M¨v M,M; HU+ +¦ i? i?'v
oQÆM; >MM; æªM H¨ ? B M;QÌB Qm i9 M?'i i`QM; K'v +?K+ M;QÌB M¨vX M,M; HU
i?QÌM;X *?Q M M +kM; i`€+? F?¬M; çQÊ+ G ao hQM M;?2 çQÊ+ >€K G,M; ç M ç
?„M +¦ F ?Q¢+? M?QM;H¢B i?B m M?•M i?M ç bY /KM;- H9+ M¨v +° +QÌM; pB M i

L?bM i?'v G ao hQM ?QM; T?'M- h •v J¬M Zm•M L;?B i` M K†i ?B M H M p +´ [m€
i? KX

æB i?2Q G ao hQM iÈB /Q M? i`QÈM;- +¦ K°i M;QÌB ç M; F?Q M? i v K¨ M;²B- i`¨M
F?¬M; HÈM- M?QM; HB + K„i M?bM [m - +ªK i?'v ²M M?Q i?€B bÆM- +¦ bU i`–K M
?„MX

G ao hQM M;?B K M;?` M¦B, ó>€K iQÈM; [m•M- M;QÌB iÈB +kM; pW H9+- i +¦ F
ç M; +–M M?•M i?M- H¨ æ¶ æ¢B i´M; [m¨M +?Q M;QÆB ç M ç¨v ;B9T i \ô

æ¶ S?K+ lv b m F?B H–M M[F?ÎB M;?o - iU tQM; æ¢B i²M; [mªM- T?QM; S?K *¬M
oQQM; >MM; æªM +MM; G ao hQM ç m H¨K imÈM; [m•M- +?Q M M G ao hQM tQM
[mªMX

>€K G,M; ç¦M; H M KÈB Km®M M¦B ;B- G ao hQM ç½ +?d p¨Q #ªM ç² i` M #¨M M¦
[m•M i¢B G,M; .QÆM; bÆM- M;QÌB M¨v ?B m b•m T? T /KM; #BM?- +?9M; i M m +
i?ªK i`¼M;X L?QM; +?9M; i M m F?¬M; ç w iÈB "MB >¨M? ZmªM;- ç€M? H'v *Ym
+„i çQÌM; p +O +?9M; i - +?Q +?9M; i K°i FQ+? iiQ K¢M;- +?Q M M H9+ M¨v ç•v
+?QM?ôX

>€K G,M; WK K°i iB M;- G ao hQM M?bM #ªM ç²- T?¨M; T?'i M?Q [m v p i`QÈ+ ç
+MM; h`QÆM; iQÈM; [m•M +?B çB K ;B M; bÆM- ?mv i?QÈ+ +?d i`¶X

>„M H9+ M¨v +¦ +?9i +?mv M +?9- i`)M K†i Qi çB p m #m²M b–m F?´X M;?B K K
K†+ /M F?¬M; +¦ bÆ ?Î- M?QM; +?9M; i H¢B +¦ i? tû ` bÆ ?Î +O ?„MX *kM; +–M
i?M h?QÈ+ æ–m i`'M T?ÁM; #` ç¢B [m•M "MB >¨M? ZmªM; ç€dSG HûM- i /šM ç¢B
bÆM- ;B[H¢B +–m HU+ +O "MB >¨M? ZmªM;X G9+ M¨v >€K iQÈM; [m¨M /šM F}
H M- iB M ?¨M? ç€M? HûM ç®B p¦B æ²M; *¨M? h`•M- i M;?o pÈB F?ª M,M; +O >
#¢B æ²M; *ªM? h`•M +kM; F?¬M; i?¨M? p'M ç X G9+ M¨v >€K iQÈM; [m•M ç€M? M
>¨M? Zm¨M; M?„i ç`M? T?ªB [m v p T?ÁM; M;U- ç M H9+ ç¦ +?9M; i i`QÈ+ b m ;B
"MB >¨M? ZmªM;5ô

>„M M¦B iÈB ç•v- F?¦2 KB M; `®i +m°+ H° ` MK +QÌB- K¶B H–M b m F?B çQ ` F
iU iBM M¨vX

*kM; F?¬M; M;?2 +¦ M;QÌB ç€T H¢B- MK +QÌB +M¨ G ao hQM +SM; M;„+ Ì i` M K†
? B ;QÆM; K†i çÌ çšM- G ao hQM +?"K `½B M;²B tm®M;- w i?S+ çQÊ+ # M M;QÌB F
+MM; hŠM h?9+ "ªQX ?„M ç M; /®+ bS+ +kM; F?¬M; T?ªB H¨ h`mÆM; iQÈM; [m•M

h` M K†i F?¬B T?K+ H¢B bU H¢M? HMM;- G ao hQM i`ŠK ;B¼M; M¦B, ó>€K imÈM
FB M ;B\ô

>€K G½M; `®i +m°+ KÎ KB M; M¦B +?mv M, óh?"i ` i ç M H¨ ç i`mv M H M?ôX

G ao hQMKQ K„i ;B"i ;B"i- óh`mv M H M? ;B\ô

>€K G,M; H'v ` i?M /K +m æ¶ S?K+ lv- i`–K ;B¼M; M¦B, óG iQÈM; [m•M- Gw hV
G,M;- [m h`QÌM; :B M; iB M +¬M; "b G,M;X "b G,M; M;mv +'TX M;?o T?K KÁB G
.QÆM;- +MM; i?QÆM; i?ªQ ç¢B F T?¢i Gw hW h?¬M;ôX

G ao hQM BK H†M; K°i H9+ H•m- M? ;B¼M; M¦B, óo"v h?QÈ+ æ–m i`'M i?b b Q\ô

>€K G,M; i?–M b„+ F?¬M; i? v ç´B- óL;?o T?K ç +?Q i iÈB HoM? [m•M i`'M i?Oô

G ao hQM K°i H9+ H•m F?¬M; M¦B ;b- óh¢B b Q T?ªB ç€`B? Gw hW h?¬M;\ô

óh¢B b Q H¢B F?¬M; ç€M? Gw hW h?¬M;\ô >€K G,M; ?ÁB M;QÊ+ H¢BX

G ao hQM i?Î /¨B K°i ?ÆB- óGw hW h?¬M; ˜M i¢B >ªB G,M; ç½ H•mX F?¬M; i?¨M?
K¢`B? K) HÊB ?¢B- M m F?¬M; ç€M? #¢B F ?Q¢+? ç¬M; iB M +M ?„M- +?9M; i
;¦+- M;²B K¨ çÊB +? iX h?2Q w i - i`mÈ+ ç€M? #¢B "MB >¨M? Zm¨M;- `²B /¼+ i?2
o T?–M Gw hW h?¬M; +kM; F?¬M; +–M i`¼M; #BM? ç®B T?¦ôX

óL;?o T?K +¦ H M?- i F?¬M; /€K F?¬M; i?2Qô >€K G,M; M;?B K K†i M¦B, óG iQÈ
+¦ i? çB ?ÄB M;?o T?KX >ÆM M[>€K G,M; Ì ç•v- i M;?o "MB >¨M? ZmªM; +kM;
M¨vôX

h•v J¬M Zm•M L;?B +ªK ;B€+ F?¬M; F?Q +¦ p +´ [m€B- +QÌB #²B M¦B, óG iQÈM
/KM; #BM? M?Q i?–M- çQÆM; M?B M +–M i`¼M; /KM;X >€K imÈM; [m•M +kM; F?¬
F?¬M; tªv ` b B b¦iX L;?o iÈB Gw hW h?¬M; t•K T?¢K +?¶ +O +?9M; i - æ¶ æ¢B
K°i i`"M F i i?9+- K°i çÁM /B i iBW Gw hW h?¬M;ôX

h`QM; i`QÈM; v M H†M; tm®M;- G ao hQM M?bM M;¼M ç MX i`QM; K„i €M? H M

E?B M¦B ` M?[M; HÌB M¨v- æ”m >²M; hmv M H¢B F?¬M; M¦B K°i çB K- M¨M; F?¬M
KQÊM bS+ G ao hQM- M¨M; +?d H¨ pb HQ H„M; +?Q G ao hQMX *¦ H) +¦ M;QÌB #E
+kM; b) F?¬M; H¨K iU ?¨M? ?¢ KbM?X L?bM +QM çQÌM; +O G ao hQM- M?È iÈB +
iBK M¨M; H¢B +Q i?„iX

ó*€B M¨v +MM; i +¦ [m M ? ;b\ô G ao hQM H¢M? HMM; i`ª HÌBX

æ”m >²M; hmv M M¦B iB T, óæ¶ S?K+ lv M¨v i?”i ` HÁM; /¢ F?¬M; iQM? H¨ `°M; `½
S?K *¬M; H¨ #–M iB M +?B ;B Q- b m F?B +MM; M? m ç€M? H'v i?B M ?¢ H¢B ç®
?„M +?Q K'v M;?o iY +?QÎM; [mªM ç¢B [mv M- F?¬M; +?Q S?K *¬M; #BM? [mv MX
?„M- +kM; b) +¦ K°i M;¨v +kM; +¦ F i [mª ;B®M; M?Q S?K *¬M;ôX

ó*€B M¨v +MM; p¬ +kM; F?¬M; [m M ? 5ô G ao hQM #'i ç°M; i? M? b„+X

æ”m >²M; hmv M H° ` MK +QÌB +?m +?€i- óao hQM- +?¨M; F?¬M; T?ªB Km®M H¨K
?B M M?B M F?¬M; çQÊ+X h?B T M¦B pÈB +? +?mv M +O +?¨M;- M;QÌB ç®B pÈ

óh¬B Km®M M;?d M;ÆB- KÌB +¬ F?¬M; M M [m'v `–v M[ ô G ao hQM +?”K `½B MˆK

æ”m >²M; hmv M ;QÊM; +QÌB M¦B, óæQÊ+ôX

L¨M; +?”K `½B çSM; /”v- çB iÈB +?¶ K¨M i`QÈM;- ç°i M?B M [m v ç–m H¢B M¦B, ó

s®+ K¨M i`QÈM; H M çB ` M;Q¨B- æ”m >²M; hmv M +ªK M?”M çQÊ+ ;B¦ i?m H¢M
i?'v T?Q b m +¦ K°i €M? K„i- i`QM; #¦M; i®B pšM b€M; M;ÌBX

G ao hQM i`` [m•M M;?B K F?„+- M;QÌB +kM; +¬ i`+?- +?¶ M;?d M;ÆB +kM; ? Q H
/Q M? i`QÈM; ?„M F?¬M; +¦ i´M ? Q # Q M?B m F?Q HU+X L?bM #¦M; ç K F?¬M +
HÁM; KÌ K`i- F?¬M; #B i M M iB T iK+ Î i¢B +?¶ M¨v- ? v H¨ [m v p >¨ "„+X

Í i¢B +?¶ M¨v i?Q¢i M?bM +kM; F?¬M; +¦ ?v p¼M; ;b- M?QM; M m `ÌB çB- i`QM; H

JÈB çB çQÊ+ F?¬M; t - i`QM; #¦M; i®B +¦ iB M; #QÈ+ +?•M /²M /”T- ?ÆM KQÌB M;
p•v [m M? æ”m >²M; hmv M5

æ”m >²M; hmv M •K i?–K FBM? bÊ- i v p`M +?m¬B FB K- M?bM i?'v M;QÌB +–K ç
i`–K M;QM;- M?”M ` ç•v H¨ M;?o iY >€K G,M; +O æ¶ S?K+ lv- æ”m >²M; hmv M F

>€K G,M; pmM; i v H M- K¼B M;QÌB ç½ ç2K æ”m >²M; hmv M p•v H¢B- æ”m >²M; h
;B¼M; ?ÄB, ó*€+ M;QÆB Km®M H¨K +€B ;b\ô

óL?[M; HÌB M¨v ?ŠM H¨ i ?ÄB KÈB ç9M;ô >€K G,M; H¢M? HMM; M¦B, ó*¬ H¨ æ”m

æ”m >²M; hmv M M?bM i?'v ?„M M?”M ` KbM?- M?B m Qi +¦ +?9i FBM? M;¢+- M?Q
b B- F?¬M; #B i >€K G,M; iQÈM; [m•M +¦ ;b +?d ;B€Q\ô

>€K G,M; i`–K ;B¼M; M¦B, óæ”m >²M; hmv M- +¬ HûM p¨Q [m•M /Q M? i`QÈM; F?-
G¨ i?€K iY +O M;QÌB F?€+ T?€B iÈB\ô

æ”m >²M; hmv M H9+ M¨v KÈB T?€i ?B M +?¶ F?¦ tY +O KbM?- +¬ M?šM M¢B ;B
[m•M- i iÈB MÆB M¨v imv i F?¬M; +¦ €+ wôX

ó*¦ €+ w ? v F?¬M;- tBM KÌB i`Î p +MM; æ¶ æ¢B i´M; [mªM ;BªB i?Q+?ô >€K G,M;
ç m iB M H MX

æ”m >²M; hmv M `9i FB K pmM; H M- iQmM; K¨ ç K M´B H M €M? b€M; v m Èi- K¼
G,M; +QÌB H¢M? M¦B, óæ”m >²M; hmv M- +¬ +?È +¦ `QÊm KÌB F?¬M; m®M; +?d i
H¨ i KÌB +¬- M?QM; M m i?”i bUç°M; i?O- ç Q i?QÆM; F?¬M; +¦ K„i5ô

æ”m >²M; hmv M + m K¨v M¦B, óh +?d bÊ M;QÆB H¨ Km®M /MM; i ç €T +? ;B T

>€K G,M; K†i çÄ H M- F?¬M; M;?o iÈB æ”m >²M; hmv M i?¬M; KBM? M?Q i? - i?Q
+O ?„MX >„M F?B M?”M ` æ”m >²M; hmv M- i`QM; HÁM; pmB KWM;X æ”m >²M; h
i?•M +ÁM v m- pšM +?¢v çB ç•v ç¦ pb T?K i?•M K¨ ibK FB K KBM? ?[m- æ¶ S?K+ lv

*QÆM;- i?ªQ M;mv M ç m +¦ /'m +?•M +O M¨M;- +?Q M M +kM; F?¬M; Qi ç–m K
>€K G,M; i?–K M;?o M m +? i`K æ"m >²M; hmv M- b m M¨v +kM; +¦iB M p®M +MM;
?ÆM M[æ"m >²M; hmv M H¨ iW i`QM; i`QÈM; +O G ao hQM çB ` - +kM; H¨K +?Q
ao hQM +¦ •K i?–K +MM; æ"m EB M æS+ ;B Q ?ªQ ? v F?¬M;- M m M?Q p"v K¨ M¦
æ"m >²M; hmv M HQm H¢BX

óæ"m >²M; hmv M- p¬ Hm"M M?Q i? M¨Q- +¬ F?¬M; çQÊ+ +?Q T?ûT K¨ K°i KbM?
ç9M;- i +ªM? +€Q +¬ H–M +m®B- #¦ i v +?`m i`¦B- +?9M; i b) F?¬M; i?QÆM; i´M
G,M; iB M H M i`QÈ+ K°i #QÈ+X

æ"m >²M; hmv M +QÌB H¢M? M¦B, óL;?o T?K M;QÆB +kM; F?¬M; ç®B pÈB i p¬
HÈM M?d\5ô

óGÈM K"iô *¦ ç¢Q T?d Km®M H'v HÁM; >€K G,M;- ç½ ;–K H M t¬M; iÈB- i`QÌM; i?Q
#„T çMB æ"m >²M; hmv MX æ"m >²M; hmv M i`QM; K„i ?¨M [m M; i?Q€M; ?B M- F
FB K T?¢i M; M;- HQªM; tQªM; K°i iB M;- i`QÌM; i?QÆM; ç½ `ÆB i` M K†i ç'i- ç¢Q
+m®M; [mQi T?'i i v- M,K M;¦M i v ?„M ç½ #` +?†i +Ki- ç m ç M i?B m +?9i M[M;'

>€K G,M; +QÌB H¢M? K°i iB M;- óæ"m +¬ MQÆM; i?"i +¦ #ªM H½M?ô >„M KkB +?•
tm®M; ç'i ç½ # v H MX >€K G,M; #„i çQÊ+ i`QÌM; i?QÆM; i?b H"T iS+ ç•K iÈB- +?
KÈB pW `²B +kM; F?¬M; +¦ b B #B iX *?d H¨ ?„M tm'i i?QÆM; +U+ M? M?- HU+ ç
tm'i i?QÆM; i?b F?¬M; i? bQ b€M? pÈB M? mX >„M /M b Q +kM; H¨ + Q i?O /QÈB
i–K i?QÌM; F?¬M; i? bQ b€M?X

æ"m >²M; hmv M H–M M¨v +kM; F?¬M; /€K K¢Q ?B K- T?B i?•M HmB p T?Q b m-
`9i i?QÆM; ç•K iB T- i`U+ iB T ?QÈM; p T?Q M;U+ æ"m >²M; hmv MX æ"m >²M;
çQ i`QÌM; FB K ç¦M çÐ M;?2 K°i iB M; +ªM;- #ªQ FB K i?B m +?9i M[ # v ` X h?Q
pM bBM? ;B¦- æ"m >²M; hmv M ?QªM; ?®i- tQ v 2Q +'T #€+? tQ v +?mv M- i`QÌM;
>€K G,M; +´i v +kM; tQ v +?mv M- i`QÌM; i?QÆM; [mûi M; M; ` X æ"m >²M; hmv
i?QÆM; b€i K†i K¨ [m - [mûi `€i +ª K†iX

J†+ /M i`€M? i?Q€i i`QÌM; i?QÆM;- M?QM; æ"m >²M; hmv M ç½ #B i >€K G,M;
i?QÌM;- KQÊM ç¨ M;Y ` b m K¨ H°M K°i pÁM; çB ` M;Q¨BX >€K G,M; +QÌB H¢M?
ç•K ` - K„i i?'v æ"m >²M; hmv M M?'i ç`M? i`9M; i?QÆM;X

*?Êi tQªM; K°i iB M; p M; HÈM- K°i p"i ç½ ç"T i`9M; KkB i?QÆM;- €M? HY #„M
FBM? ?½B- KÈB T?€i ?B M ç–m i?QÆM; ç½ ;½v- G ao hQM F?¬M; #B i iW F?B M
ç"T ;½v i`QÌM; i?QÆM; +O ?„MX h`QÌM; i?QÆM; +O G ao hQM p®M +¦ # çQ¢M-
i?QÌM; #'i [m€ +?d bY /KM; M?Q K°i i?B i +¬M- b m F?B ç"T ;½v i`QÌM; i?QÆM; +
H M iB M;- K¨ çB K i?ŠM; p¨Q M;U+ +O >€K G,M;X

*?B m M¨v +O ?„M +MM; +¬M; FQ+? pW `²B +O >€K G,M; F?¬M; +¦ b B #B i- [m
¬M;5

> B M;QÌB i` M? +?'T- M?QM; H¢B ç m H¨ æ¢B iQÈM; i?O ?¢ +O æ¶ æ¢B i´M; [mª
i? iB M H MX

>€K G,M; +kM; F?¬M; FBM? ?Q¨M;- pSi i?QÆM; ;½v- ? B i v H"T iS+ çS ` b m HC
i v ç½ tm'i ?B M K°i ç¬B i?B ii`ªQ iBM? [m M; H"T HÁ2X æ¬B i?B ii`ªQ M¨v +? i
;B®M; M?Q #¨M i v M;QÌBX >„M +?d pW ` i v- K°i i v ç½ +? i`K i`QÌM; i?QÆM; +

æ€K M;QÌB >€K G,M; H¨ ?¢M; M;QÌB +U+ F€ ?mM; ?½M i`QM; ç¢Q T?d- M m F?¬M
HU +?¼M i`9M;- #BM? T?€T +¦ H) F?¬M; #^M;- M?QM; #ªM H½M? +kM; i?m°+ HQ
i`QÌM; i?QÆM; G ao hQM- i v FB KÈB Km®M T?ªM FQ+?- M?QM; F?¬M; M;Ìi` M
ç½ F?¬M; i? +?®M; +UX .QÈB HU+ i v iQ HÈM +O G ao hQM- +?B m i?S+ iBM?
i? bY /KM;5 h`QÌM; i?QÆM; +O G ao hQM T?€i`ªQ K¨ ` - ç€M? i?ŠM; p¨Q M;U+

*?d M;?2 iB M; `,M; `„+ p M; H M- M;U+ >€K G,M; HäK tm®M; K°i F?®B- ?bM? M
;½v- >€K G,M; # v M;QÊ+ ` M;Q¨B- iû K¢M? tm®M; ç'i- K€m iQÆB T?mM ` 5

G ao hQM b m F?B ç€M? #` i?QÆM; >€K G,M;- H9+ M¨v KÈB +QÌB H¢M? M¦B, ó>€

>€K G,M; b„+ K†i #B M ç´B- F?¬M; /€K +"v K¢M?- +?d bÊ G ao hQM M´B b€i F?Q
[m•M i? K¢M;5ô

G ao hQM i?m i?QÆM; H¢B- T?•M T?¦ ç¢Q T?d, óæ2K >€K G,M; çQ p /Q M? i`¢

*€+ ç¢Q T?d ? B K†i M?bM M? m- M?QM; F?¬M; i? iW +?®BX >€K G,M; i`QM; K„
+kM; F?¬M; /€K K¢M? KB M;- çÊB F?B K¼B M;QÌB i M ? i- G ao hQM H9+ M¨v KÈ
>²M; hmv MX

æ"m >²M; hmv M K°i F?„+ F?B G ao hQM tm'i ?B M- +QM iBK i?B m +?9i M[H¨ M
F?„+ M¼ +?d bmv M;?o- ?„M pšM ç wiÈB KbM?- M m F?¬M; pb b Q H9+ M¨v H¢B
KbM? `ÆB p¨Q i`QM; i v ç¢Q T?d- iQÈM; [m•M ?„M pšM ;B®M; M?Q iW i` M i`ÌB ;I
M,K- ?¬K M v bQ pÈB ?²B S+ +kM; F?¬M; +¦ b B #B i- i?ÌB ;B M T?ªM; T?'i M?Q i?
HÁM; pW pmB KWM;- pW M;¼i M;¨Q- i`QM; ?¶M HQ¢M H¢B +¦ p¨B T?–M +?m t¦i-
óao hQM- H¨ i ?¢B +?¨M; ô

G ao hQM ;"i ç–m- óE?¬M; b B- H¨ +¬ ?¢B i ôX

æ"m >²M; hmv M M;QÊ+ H¢B bYM; b®i- G ao hQM +QÌB H¢M? M¦B, óh T?€i ?B M
K M; ç M +?Q i i B ?¼ M¨Q ç¦5 G–M i`QÈ+ #ÎB pb +¬ tm'i ?B M- i iW ç¦ F?¬M; K°
#ÎB pb +¬ tm'i ?B M- æ¶ æ¢B i´M; [mªM F?ŠM; ç`M? ç®B pÈB i b) #'i K½MôX

æ"m >²M; hmv M b„+ K†i i`„M; # +?- +„M ç¬B K¬B çÄ K¼M;- óh?B T ô

ó*¬ F?¬M; M M +S Hm¬M KB M; M¦B i®i ç®B pÈB i 5ô G ao hQM H¢M? HMM; M¦B,
H¨K +?d +–M K°i pB +5ô

ó*?mv M ;b\ô æ"m >²M; hmv M `mM ;B¼M; ?ÄBX

óh®i pÈB i i?b ?½v `ÌB t i 5ô G ao hQM i`QM; K„i i`¨M ç–v bU i`¨Q T?9M;- ó*¬
F?¬M; #B i +¬ +ÁM Km®M K M; ç M +?Q i # Q M?B m i B M¢M M[5ô

æ"m >²M; hmv M K°i F?„+ M¼- K†i F?¬M; +ÁM +?9i K€m- F?¬M; #B i [m # Q H•m
óæQÊ+- i?B T #B i H¨K M?Q i? M¨Qô L¨M; +® MûM bU ç m HÁM;- b m F?B M¦B tQ
`ÌB çB- M?QM; KÈB çB çQÊ+ p¨B #QÈ+- H¢B M;WM; #QÈ+- +kM; F?¬M; [m v ç–m

óo¬ Hm"M M?Q i? M¨Q- +?¨M; ç€M? #` i?QÆM; >€K G,M;- T?ªB ç T?ÁM; #¼M ?¼

*?d #'i [m€ M m +?mv M ç, i?'i #¢B- h?€B "bM? ç¢Q i'i b) FB i HU+ ;B'm /B K- M r
"bM? ç¢Q b) F?¬M; FB M; M K¨ imv M /QÆM;- +?Q M M i¢Q i?¨M? +?Q M;QÌB M;
çQ€M h?B M i?Q +O h?€B "BM? ç¢Q H¨ iBM? +?m˜M- M?QM; bU i?"i +kM; F?¬M;
iQÌM; iQÊM;X Qi M?'i h?€B "bM? ç¢Q `'i M?B m +?mv M +kM; #'i HU+5

óhB m H½Q æ¢B- >Q¨M; S?M o¬ ."i M¨v H¨K b Q #•v ;BÌ\ô G½Q L?` H¢B ?ÁBX

óL;QÆB #¶ ?¦ i` M;- +Sm idM? ?„MX i b) iU KBM? iÈB ?¶B ?„M K°i +?mv MôX

G½Q L?` ;"i ç–m- iW i`QM; HÁM; K¦+ ` K°i F?®B K¨m ç2M- HÈM M?Á #^M; ç®i M;¦
?Æ M¦M;- b m ç¦ ç†i Ì i` M KkB >Q¨M; S?M o¬ ."iX

óæ•v H¨ /QÊ+ p"i H¨K ç^m ¦+ i? M? iBM?ô G,Q L?` ;BªB i?Q+?- çÊB +?WM; K°i +?ú
MQÈ+ H¢`B? /°B H M ç–m >Q¨M; S?M o¬ ."iX

>Q¨M; S?O o¬ ."i `MM; KbM? K°i +€B- +?"K `½B KÌ ? B K„i ` hB m "® u M?bM i?'v
i`QM; HÁM; F?) ;B"i KbM?- ô>Q¨M; S?M o¬ ."i M;QÆB +¦ Km®M ;B[K¢M;

>Q¨M; S?O o¬ ."i M?bM hB m "® u- i`QM; K„i ç°i M?B M ?B M ` €M? b€M; F€ /`X
iQ H MX óS?M "b`B? *QX M;QÆB Km®M +Sm i ` M;Q¨B\ô,

hB m "® u bWM; b®i- M?bM i?'v ? B K„i ?„M €M? b€M; i M `½- +¦ HQ¢B +ªK ;B€+ F
#B i i H¨ B\ô

óh çQÆM; M?B M M?"M ` ô >Q¨M; S?M o¬ ."i M;?B M `,M; M;?B M HÊB M¦B, óL;Q
h?B M i?Q K¨ M;QÆB M¦B +QM K M¦ ç m H¨ `„K i?®BôX

óo"v M;QÆB H¨ B\ô hB m "® u i?Ì /¨B K°iX?QBX

>Q¨M; S?M o¬ ."i M;?2 çQÊ+ p'M ç M¨v- H¢B + m K¨v F?´ bÌ bmv M;?o- ç°i M?B M
p¨Q iQÌM;X G½¦ L?` ;B"i KbM?- Km®M çB H¬B FûQ- H¢B #` hB m "® u ;BÆ i v M;,
+?¨v K€m ç–m- `®i +m°+ [m v ç–m H¢B- K°i pÁB K€m iQÆB iW i`QM; i¦+ +?ªv ` - i

óh`–K H¨ i?B M iW- +€+ M;QÆB i?'v i`šK- b Q H¢B F?¬M; [m€ tm®M;\ô

h? M? •K +O >Q¨M; S?M o¬ ."i Î i`QM; H Q M;K+ ikSB H†M; +¦ p /` i?QÌM; •K m F
i? +¦ +?9i ?Q¨M; bÊ- €T i?'T i? M? •K M¦B, ôhB m H½Q æ¢B- ?„M ?b`B? M?Q

óGÈM K"iô >Q¨M; S?M o¬ ."i iS+ ;B"M [m€i, óL;QÆB H¨ M;QÌB T?QÆM; M¨Q- /€K M
ç•m K m i¦B- ç2K M;QÌB M¨v FûQ ` M;Q¨B +?ûKôX

hB m "® u MÌ MK +QÌB- óo•M;- pB i?–M +kM; M M ç2K ?„M FûQ ` M;Q¨B +?ûKôX

>Q¨M; S?M o¬ ."i H°` p ?¨B HÁM;- ;"i ç–m M¦B, óL;QÆB i®i H„K- ç®B pÈB h`–K `
H¨ ;B- h`šK Km®M T?QM; [m M +?Q M;QÆBôX

óoB i?–M H¨ S?M "bM? *Qô hB m "® u i`–K ;B¼M; M¦B

óS?M "bM? *Q\ô >Q¨M; S?O o¬ ."i ;"i ç–m- i?–M b„+ H¢M? M?¢i- ?Q¨M iQ¨M [m M
óh®i- h`šK M?È F„- h`–K +kM; M M #ªQ +?Q G¢B #° L;Qm >QˆM; ç¢B M?•M ;B T?Q

hB m "® u b m F?B M;?2 çQÊ+ +€B i M L;Qm >QˆM;- i?B tQ v M;QÌB çB ` X L;Qm
h?QÊM; i?Q- M?QM; bÈK ç½ +? i M?B m M,KX H9+ M¨v K°i KbM? >Q¨M; S?M o¬ ."
+?mv M F?¬M; ç•mX G½Q L?` çB b€i i?2Q b m- i? M? •K T?šM M° +O >Q¨M; S?M o
iÈB- óL;QÆB +ÁM +?m +¦ i¢ ÆM- M¬ i¨B +? i iB - b Q /€K ç®B pÈB h`šK p¬ H M?

J°i iB M; HQªM; tQªM; p M; HÈM- +€M? +M b„i +„i M; M; iB M; H ?ûi +M >Q¨M
M;˜M; ç–m M?bM H M #–m i`ÌB ç K- #'i ç„+ /o H„+ ç–mX

G½Q L?` HQ H„M; M¦B, óhB m H½Q æ¢B- i F?¬M; #B i b) +¦ F i [mª M¨vôX

hB m "® u p¶ p¶ p B ?„M- H„+ ç–m M¦B, ó*?mv M F?¬M; HB M [m¢M ç M M;QÆB- F
o¬ ."i K¨ M¦B- +kM; t2K M?Q H¨ K°i F i [mª F?¬M; i 5ô

>€K G,M; ibM? /"v- i•K ibM? `'i F?¦ +?`m- tQÆM; M;U+ ?„M #` G ao hQM ç€M? ;½
?„M iQ F?Ä2 M?Q i`•m- M M +ÁM +¦ i? ?¨M? ç°M; iU M?B MX

>„M /"v H¨ #ÌB pb iB M; çBM? çBM? ç M; ç M; ç€M? i?S+- i`QM; KÆ K¨ pšM #` G
;B i- çB m M¨v H¨K +?Q ?„M `ÌB ;BQÌM; ç¨ M;"T i`¨M HW ;B"M- óæ² `M +QM M¨Q

aÈK +¦ ç¢Q T?B ç M #–K #€Q- ó>²B iQÈM; [m•M- ç¢B [m•M +O "MB >¨`B? ZmªM; ç
t ôX

õö"¼M ?¼ ç½ ç€`B? iÈB ç•v +?Q \Rö >€K G,M; ?Qi p¨Q K°i ?ÆB F?Q H¢M?X

óE?¬M; +¦- H¨ K'v iB,K M;QÌB ç M; ?¢ i`¢BôX

óG ao hQM ç•m\ô >€K G,M; ?¶BX

óG iQÈM; [m•M F?¬M; i?'v ç•m +¨ô æ¢Q T?B i`ª HÁB, ó*?9M; i ibK F?„T /Q M? i`
?¨`B? imM; +O G iQÈM; [m¨M- h•v J¬M iQÈM; [m¨M ç M; ç MôX

h•v J¬M Zm•M L;?B ç½ p°B p½ t®+ K¨M i`mÈM; H M çB p¨Q- ;'T ;B¼M; M¦B, ó>€K
²M- F?¬M; ibK i?'v G iQÈM; [m•MX "MB >¨M? ZmªM; +?Q M;QÌB ?¢ i`¢B Î T?Q i`
Hw ` b QX tBM M? `B? +?¦M; ç`M? çQ¢iôX

>€K G,M; pW pmB pW #m²M- pmB +?QM? H¨ G ao h8A ç½ M;?2 HÁB K¨ [m v p G`
.QÆM;- ?„M Km®M i?m i?"T i? M¨Q +kM; çQÊ+X Pm b–m +?QM? H¨- ç¢B [m•M "M
p"v H¢B iÈB i˜M +¬M;- i?"i ` +kM; H¨ +?mv M M;Q¨B /U iQM?X

ó_ t2K K°i +?9iô >€K G,M; ?Qi p¨Q K°i ?ÆB- +ªK ;B€+ M;U+ +ÁM +¦ +?9i F?¦ +?`m
Zm•M L;?B ` M;Q¨B /Q M? i`QÈM;- KÈB T?€i ?B M t t +¦ K'v i`,K #BM? bo ç M; #
/Q M? ?¢ i`¢B- +ÁM +¦ K'v M;QÌB M;²B i` M HQM; M;U - Î i` M K°i ;Á M9B ?QÈM;
K¨ +?d +?d i`¶ i`ÁX

>€K G,M; ç°i M?B m ;B"M /[M¦B, óL?[M; F M¨v i?"i bU [m€ KS+ FB m M;¢Q- +?Š
F?¬M; +¦ ;B b Q\ h•v J¬M imÈM; [m•M- +?9M; i çB K +?9i M?•M K¨ ç€dYG ` M;Q
?Q `ÆB MQÈ+ +?ªv5ô

h•v J¬M Zm•M L;?B +?–M +?Ì M¦B, ó>€K iQÈM; [m•M- M?Q i i?'v- `'i H¨ F?¬M; ²
b•m b„+ T?ûT M /Q M? ?¢ i`¢B- +?9M; i +® i?M /Q M? i`¢B- M¦B p"v #¼M ?¼ +k
iQÈM; [m•M M m ç½ [m v p G`+? .QÆM;- F?¬M; #B i +¦ ç®B pÈB M;QÌB T?•M M?

>€K G,M; Q€M F?Q i®B ?¬K [m #°+ T?€i ` X óL;ÆQB M¦B i F?¬M; #^M; ?ŠM b Q'

h•v J¬M Zm•M L;?B BK H†M;- K°i ?²B H•m KÈB M¦B, ó"MB >¨M? ZmªM; M m ç½ ç
+€+? v m ç¢Q h?QÈ+ æ–m i`'M ?ÆM # KQÆB /†K- F?¬M; #^M; #Á [m MÆB M¨v- i
H¨ i®i M?'iôX

>€K G,M; H¨K b Q K¨ +?`O M;?2- ç€K M;?o iW #¼M ?¼ i?"i ` ç®B pÈB G ao hQM
ao hQM KÈB ç M- ç½ çQ¢i çB i'i +ª / M? iB M; +M ?„M- ?„M H–M M¨v ç M ç•v- +?Q
i?m°+ p KbM?X G ao hQM pW çB- +?Q /M +kM; F?¬M; +¦ M¦B H¢B ;b- M?QM; G
i`'M M;Q¨B # KQÆB /†K K¨ M /Q M?- ?„M M m HmB p M?Q`M `Ki ç–m- p"v ?„M H

óæB K #BM? tm'i FQ+?- MÆB M¨v i HÈM M?'iô >€K G,M; T?•M T?¦ F?¬M; +?Q T?u

h•v J¬M Zm•M L;?B #'i ç„+ /oX F?¬M;i? H¨K ;b F?€+ ?ÆM H¨ çB K #BM?X >€K G
#¨v i`"M- F?¬M; çÊB ç°B ?bM? i +?BM? ç½ t¬M; i`QÈ+ K¨ ç€M? ` M;Q¨B- #BM?
p¨M; HmB H¢B- >€K G,M; M¨Q ç²M; w /WM;- K°i iB M; i`®M; H¨K iBM? i?–M ?,M; ?

æ°i M?B M K°i ?²B i`®M; p M; H)M- Ì ? B +€M? t¬M; ` ? B ç°B #BM? K½- ç¨ +?"M
Î T?Q i`QÈ+ +?Êi p¼i iÈB K°i ç°B i?B i F} M?Q +m²M; T?QM; #¢Q pk- F?Q i? ?m
`mM; M9B +?mv MX hQÈM; +–K ç–m i v +–K b¦+- ç¢B F€ T?Q b m ç¦M ;B¦ pM pM
HÈM5

"MB >¨M? ZmªM; ç½ iU Kb`B? /šM #B`B? tm'i FQ+?5

>€K G,M; i?'v i? FBM? ?½B- F} #BM? +M ç®B T?QÆM; F?Q i? ?mM; ?½M- F?¬M
iÈB- ?„M ç, bÈK `®B HQ¢M T?¨M i„+X F?¬M; çÊB F} #BM? ç®B T?QQM; ç€M? i¦B
+?m˜M #` [m v p /Q M? i`¢B K¨ i?M p[M;X

o¬ Hm"M ?„M F?¬M; T?K+ G ao hQM M?Q i? M¨Q- i?b ?„M pšM Hm¬M #B iX G ao
p¨Q /Q `B? i`¢B- ?„M +ÁM +¦ i? +MM; i?B i F} +m "MB >¨M? ZmªM; K¨ ç®B F?€M

L?QM; "MB >¨M? ZmªM; M m ç½ /K ?„M çB ` - i?b b Q K¨ +?`m ç +?Q ?„M iBÎ p \
ç½ bÈK +„i çSi çQÌM; HmB +O >€K G,M;X >€K G,M; i¨ tmM; ?[m ç°iX M?QM; +kM;
i?'v ç¢B [m•M "MB >¨M? ZmªM; ç½ ç€M? ç MX F?¬M; F?ÁB #Á [m w M;?o [m v p
+?¢v i`®MX *?M iQÈM; ç, #Á i`¼M- +€+ ç¢Q T?B bÈK ç½ F?¬M; +ÁM ç'm +?Q- F?
i?2QX

"MB >¨M? ZmªM; H"T iS+ T?•M #BM?- K°i çQÌM; çm²B ;B i tm®M;- çQÌM; F?€+ ç2
i`¢BX h•v J¬M Zm•M L;?B Ì i`QM; /Q M? i`¢B M?bM i?'v >€K G,M; ç¢B #¢B- /Q /U -
? v F?¬M;- M?QM; H¢B pšM Km®M +® i?M /Q M? i`¢B >„M p®M F?¬M; T?ªB H¨ iQ
ç½ bÈK #` "MB >¨M? ZmªM; # Q p•v /Q M? i`¢B- i?B H¢B +¨M; F?¬M; /€K ` X

"MB >¨M? Zm¨M; +kM; F?¬M; i'M +¬M;- K¨ iU KbM? /šM F} #BM? i`U+ iB T M?^K ?
MÆB ç¦ ç9M; H¨ h?QÊ+ æ–m i`'MX

h•v J¬M Zm¨M L;?B FBM? ?½B- M?bM i?'v T?Q ç¬M; iB M; p¦ M;U ˜K –K- iB M; I
i? +¬M; FQ+? M?Q +m²M; T?QM; +M "MB >¨M? ZmªM;X h?QÈ+ æˆm i`'M +?Q +
H¢B +¨M; M; v +ª iK i?•M KbM? +ÁM HQ +?Q tQM;X

*€B M¨v +kM; F?¬M; T?ªB H¨ G ao hQM i?'i b€+?- K¨ T?ªB #B i `^M; G ao hQM Ì ç
ç®B F?¬M; ç€K / /¨M; pÁM; [m i`¢B K¨ i"T FQ+?- F?¬M; ç T?ÁM; çQÌM; HmBX
>€K G,M; #¢B i`®M- +€+ T?B ç¢Q M?bM i?'v ç¢B [m•M +M ç`+? mv i? M?Q p"v-
/Q M? i`¢B +Sm pB M\

h•v J¬M Zm•M L;?B H–M M¨v F?¬M; /Q /U M[- H"T iS+ çB K M?•M K½- ?¢ H M? `ÌB
?QÈM; H¨ T?Q M KX Zm•M ç`+? # K†i- +?d ç H¢B H¶ ?²M; T?Q M K- ?„M H9+
i`®MX "MB >¨M? ZmªM; ç€M? ?¢ h?QÈ+ æ˜m i`'M tQM;- MÆB M¨v ç½ H¨ K°i iÁ +¬
+kM; F?¬M; B ;B9T- +?ŠM; T?ªB H¨ M;²B çÊB +? i b Q5

>„M /šM #BM? ç€M? ` - i?ˆM F€ H¨ +kM; F?¬M; +¦ #` p•v M?B m H„K- +?d pb "MB >
HU+ T?€ h?QÈ+ æ–m i`'M- HQm H¢B T?Q M K +?Q h¨v J¬M Zm•M L;?B +?¢v i`®M
ç€M? K°i i`"M- i?b KBM? +kM; #'i HÊBX h•v J¬M Zm•M L;?B ç9M; M?Q /U FB M #¶
[m v p h?QÈ+ æ–m i`'M- i`U+ iB T +?¢v iB®M p ?QÈM; M K- +?m˜M #` çB çQÌM;
i`QM; F?B ;BK+ M;U +?¢v M?Q çB M i?b pšM M;?2 çQÊ+ iWM; i`"M iB M; i`®M;- +
ç–m H¢B M?bM- +?d i?'v çQÊ+ Ì T?Q h?QÈ+ æ–m i`'M iB M; +?ûK ;B i FBM? i?B
+?2 +ª K†i i`ÌB5

hB m "® u ç M; Î i`QM; M°B bª`B? æ¢B >QM; çB M- i`QM; pÁM; K°i M;¨v HB M iB

hW b m F?B ?„M çQÊ+ ;B T?QM; GQÆM; Zm®+ *¬M;- pšM Î i`QM; M°B i?¨M? H¨K
ç½ p¨Q M°B i?¨`B?X oB i pQÆM; p®M ç`M? ç2K GQM; Zm M; çB M i†M; +?Q hB m
"® u H¢B iW +?®B- +?d Ì æ¢B >QM; çB M tW Hw +¬M; bUX

" ç¢Q [m•M ibM? ç M iW aÆM h•v- h?QÈ+ æ–m i`'M +MM; >„+ h?¢+? ;–M i`QM; ;
+¦ #m²MX

>„M ?B M i¢B M„K ;B[+,M #ªM EBM? hQÆM;- +?B K +¦ æ¬M; æ¬- M;„K M?bM i?B
F?¬M; i?m ;B Gw J"i- M? ?MM; FB m ?MM; i`QM; i?B M ?¢ ç m +?d +¦ i? K†i K¨
ç m çQ€M F i [mª [mv i ç'm +M ? B M;QÌB- çB m M¨v i?"K +?Q b) ªM? ?QÌM; i?B M
i? M¨Q5

J°i M;QÌB H¨ "² aÆM *¬M; Gw J"i L;ä *QÆM; i?•K +,M +® ç - iU tQM; #€ +?O h`m
K°i M;QÌB H¨ hB m "® u i? M? / M? H M + Q- i`QM; K„i K¼B M;QÌB H¨ ç€M? ç•m i
L;Á *QÆM;- +'T +?Q æ¢B hMv K°i FQ+? i`Q K¢M; M?'i- i9+ i`Q ç½ KQmX hB m "©

>Q¨M; >¨ h`QÌM; :B M;- [m–M ç¢Q h`mM; L;mv M ç½ iB T t9+ `'i M?B m- M?QM;
M;QÌB M¨v [mv i ç'm ç9M; H¨ FBM? i?B M ç°M; ç` - H¨K +?Q K¼B M;QÌB ç wXXL
Ì i`QM; ç¦ K¦B #B i çQÊ+- i`QM; F?B ? B M;QÌB #¼M ?¼ iQ¨M HU+ i` M? çQ¢i #€ [
i? HU+ +ÁM H¢B +kM; ç M; çB M +K²M; çQ¢i +?B K KÌ `°M; ç` #¨M- iQ+? Hkv i?
i?„M; i`QM; ? B M;QÎB ç€M? K°i i`"MX

h?B M ?¢ Hm¬M Hm¬M F?¬M; +° ç¢Q Hw +?Q F?¬M;- Km®M H'v i–b +?B +¦ i? ç€M

hB m "® u çQÆM; M?B M +kM; iBM? i€Q #B i çB K 'vX ?„M K°i +?9i +kM; F?¬M; /€
+?Q /M ç€M? #¢B Gw J"i- i?B ;B M F?´ +MM; i` M? ç'm +ÁM ?2K M[pšM ç M; +?Ì

Zm•M ibM? iW aÆM h•v iÈB M¦B- hQÈ+ h?Y +®+ i`ÌB `®i +m°+ ç½ çbM? +?B KQ
M?QM; ç®B pÈB ç¢B [m•M Gw lv M K¨ M¦B H¢B H¨ iBM iS+ i®i #^M; i`ÌB- #¼M ?¼
;B€T i`K ç½ +¦ +?9i K®+ K2QX b m ç¦ i~v çB #MM ç'i /QÈB ç ?¨B K¨ tm'i #BM? F?B
#–M ?¨M H"T M;?B T- i`QM; i`B–B F?¬M; M;QÌB M¨Q +?®M; HQM;- +?H bÊ +® i?M
M;?B F}- H9+ M¨v KÈB tm'i #BM? ç€M? K°i i`"MX

Gw lv M H½Q KQm i?•K iQM?- #B i ç•v H¨ +Æ ?°B M;¨M M,K K°i i?mÌ- +® w v m i?
aBM? i?m"M i? ç€M? çm´B- M?QM; H¢B F?¬M; M;Ì Gw EB M h?¨M?- Gw h? .•M T
HmB +M h®M; G½Q aBM?X Gw lv M bÈK ç, +¦ T?K+ #BM? ç€M? M;QÊ+ H¢B- iW #
G½Q aBM? ç¢B #¢B h®M; G¨Q aB`B? K°i çQÌM; i`®M p - +W i?¨M? H¢B ç½ ç¦M;
iQÌM;- H¢B #` HQ¢M [m•M ;B i +? iX Gw lv M ?B m H M? +¬M; i?ªM?- hMv [m•M H
M¨Q T?ÁM; i?M- #` Gw lv M K°i iB M; i`®M; H¨K iBM? i?–M ?,M; ?€B K¨ çQ¢i H'v
ç¢Q hQÈ+ h?Y +®+X >B M M v [m•M Gw ;B [m•M i•K ç¢B +?'M- ç, [m hQÈ+ h?W +
[m"M +kM; F?¬M; +¦ M;,M i`Î ;b HÈMX Gw lv M ç½ #BM? #S+ >¨ æ¬M;5

hB m "® u F?B M?bM i?'v T?–M [m•M ibM? M¨v- imv F?¬M; M;Q¨B /U HB m- M?QM

o€M +Ì i?B M ?¢- +¦ H'v +¦ #Á- ?„M /M b Q +kM; F?¬M; T?ªB bB m M?•M- F?¬M; i?
?„MX +¦ i? H'v çQÊ+ i?¨`B? iUm M–Q ?¬K M v ç½ H¨ F?¬M; i X æ®B pÈB Zm M h`
?„M T?ªB H'v +?®M; H¢B Gw J"i H¨ pB + +?QM?X

S?–M [m•M ib`B? i?S ? B +MM; T?–M i`QÈ+ +¦ +?9i +MM; HQ¢B- M?QM; H¢B H¨K
æ¦ +?QM? H¨ "MB >¨M? ZmªM; ç½ +¬M; T?€ h?QÈ+ æ–m i`'M5 >B M M v "MB >¨M
#'i ç°M;- æ¶ S?K+ lv ç¨ T?€B S?K *¬M; ç M ;BªM; ?Á L m M?Q M¦B Gw lv M ç€M? ?
çQÌM; M K ?¢- i?B "MB >¨M? ZmªM; H'v h?QÈ+ æ–m i`'M +kM; H¨ [mûi b¢+? i`Ì M;

E Hv ;B€M K¨ æ¶ L?Q >®B ç`M? ` ç½ +¦ ?B m [mª- æ¶ S?K+ lv K†+ /M çQÊ+ G a
ao hQM çB- ?B M M v G ao hQM F?¬M; #B i imM; iQ+?- "MB >¨M? ZmªM; b m F?B
+?9i /Q /U K¨ /K ç`+? tm'i +?B M- >€K G,M; F?¬M; +?`m M²B bU F?B m Fd9+#- `ÌB
>¨M? ZmªM; çQ¢M çQÆM; HmB ç€M? M;QÊ+ H¢B- ç€M? +?Q >€K G,M; ç¢B #¢B-
?½K h?UÈ+ æ–m i`'MX "MB >¨M? ZmªM; +MM; Gw lv M F b€+? /MM; ç i'M +¬M;
ç m H¨ M„K H'v M?QÊ+ çB K +O ç®B i?M K¨ tm'i +?B M- +kM; ç½ H'v çQÊ+ i?„M;

æ¢Q [m•M ibM? i?S # H¢B ç M iW +?¶ oQÆM; h? amM;- oQÆM; h? amM; ç¦M;
J"i H–M ç–m ;B Q T?QM;- ç¢B #¢B K¨ p 5

oQÆM; h? amM; i`9 H•m i¢B >„+ h?¢+?- +MM; Gw J"i L;ä *QÆM; +€+? b¬M; K¨ M
F?¬M; çQÊ+- +–m ç°M; tm'i FQ+?X >„M [m G¢+ h?Mv H"T i`"M- Gw J"i H'v æ M >
? B M;[ÌB ç®B i`"MX oQÆM; h? amM; +kM; F?¬M; T?ªB H¨ ?¢M; M;QÌB +?B +¦ ?Q
M;QÌB M¨v- +kM; F?¬M; i?M /`T i?„M; iÈB H'v G¢+ E?~m h?QÆM;- K¨ H¨ +¬M; L;
G¢+ E?ŠmX

*?B m M¨v `'i M;Q¨B /U HB m- M?QM; H¢B ?¼T ibM? ?ÊT HwX "ÌB pb ?B M M v G
T?ªB H¨ G¢+ E?Šm h?QÆM; M,K ç¦- K¨ H¨ K M? K¢+? +M L;Á *QÆM;- Gw J"i iW M
G¢+ E?~m h?QÆM; ç½ #„i ç–m T?€B M;QÌB F?¬M; M;WM; ;B +®- T?QÆM; pB M #
h?QÆM; ç½ #B M i?ªM? K°i iÁ ç¢B i?ªM?- #BM? i?M F?¬M; /QÈB KQÌB p¢M5

oQÆM; h? amM; Km®M H'v G¢+ E?~m h?QÆM; i?B [m€ F?¦ F?,M- M M +?m–M #`
M m b m E?B ç€M? ?¢ L;mv i i?¨M?- +¦ i? #^M; p¨Q i?¨M? p¨ i`¢B K¨ +MM; L;ä *

i? K K°i #QÈ+ +¬M; FQ+? G¢+ E?Šm h?QÆM;X L?QM; L;mv i i?¨M? p°B p¨M; F?¦
h?9+ "ªQ- h`bM? :B¨Q EBK ? B M;QÌB pQÊi [m G¢+ h?Ov T?ªM +¬M; ç¢B #ªM /Q
i¢B >„+ h?¢+?5 oQÆM; h? amM; FBM? M;?B K +?B M i`"M T?QM; T?9- H¨K b Q
hˆM- h`bM? ? B M;QÌB /M b Q +kM; i?•M FBM? #€+? +?B M- i? +¬M; K½M? HB i M
oQÆM; "B M imv +¦ +?m˜M #` i?M p[M; ç¢B /Q M?- M?QM; H¢B +?®M; +U F?¬M;
iK+ ç®i b€m H–M T?Q;M ?Ä +'T #€QX oQÆM; h? amM; #` i?9+ /K+ i¨K ?QªM;- HC
i? ç€M? ?¢- #'i ç„+ /o T?ªB [m v p - F?¬M; M;Ì H¢B #` Gw J"i T?K+ [m•M- i?m i`"

oQÆM; h? amM; #` i?m - pW H9+ ;†T [m•M >Q¨B L K +?¢v iÈBX iBM? i?–M ç¢B
i?ªQ- M M KÈB ?QÈM; æ¬M; æ¬ tBM HQÆM;X G9+ M¨v bU [m M i`¼M; +M >²B G¢
+¦ >²B G¢+ h?QÆM; MQB i v- [m•M /•M æ¬M; æ¬ ç, bÈK i€MX oQÆM; h? amM; >„+
F?B T bÊ- oB i pmÆM; imv ç½ ç2K iQ¨M #° [mv M HÊB ;B Q +?Q hB m "® u- M?QM
u +¦ F M¨Q ç ;BªB [mv i +?mv M M¨v\ "€+? [m M æ¬M; æ¬ i`QM; H9+ M?'i i?ÌB H
M;?o oQÆM; h? amM; pšM H¨ #€+? +?B M #€+? i?„M;- H–M M¨v ç½ M K KMB i?'i
H) i?"i bU F?¬M; M;QÌB M¨Q +¦ i? F?„+ +? Gw J"i\

a m F?B #B i çQÊ+ iBM iS+ M¨v- hB m "® u i?"i H•m F?¬M; M¦B ;B- ç–m iB M ?„M T
ç½ [mv i?m"M Gw J"iX iB T i?2Q ç®B pÈB oQÆM; h? amM; M¨v- ?„M çQ+? t€+ +
h? amM; çQ+? i?U+ H¨ K°i HoM? [m•M +¦ i¨B- M?QM; H¢B +kM; `'i +¦ /, i•K- imv
?„M- #ÌB pb oQÆM; h? amM; +kM; Km®M H¨K ?Q¨M; ç - b Q H¢B +?`m M?QÌM; +?

oQÆM; h? amM; iB M +¬M; L;ä *QQM;X M?bM M?Qç®B pÈB æ¬M; æ¬ i`mM; i•K
F?€+- hB m "® u b Q K¨ F?¬M; #B i- ç˜m iB M oQÆM; h? amM; +,M +Æ F?¬M; ´M-
+Æ- ?„M +?B ?v p¼M; +¦ i? i?'i #¢B Gw J"i ç i` M? i?M i` M? çQ¢i HÊB i? Ì æ¬M
H¨ pb #¨Q i²M i?U+ HU+X [m€ MY b F?¬M; +?M ç°M; tm'i FQ+? M[X

L?bM p,M €M M?QM9B i`QÈ+ K„i- hB m "® u +kM; `'i H¨ ç m ç–m- F?¦ +¦ i? tW Hw

L m M¦B p /šM #B`B? +?B M i` M? i?b ?„M +ÁM +² iBB çªK M?B K- M?QM; M m
+?9i +kM; F?¬M; i?¬M;X

J'v M,K M v ?„M iQ¨M #` ibM? i? €T #S+ K¨ ?¼+- i`QÈ+ ?¼+ pä +¬M;- b m F?B ?¹
T?ªB ?¼+ i`` [K®+- +€B M¨Q i?"i ` +kM; ç m +U+ F€ ;B M M M- bU F?¦ F?,M i¬B H
i`QÌM; i?¨M?- M?QM; ?B M i¢B KÈB i?"i bU +ªK M?"M çQÊ+ bU K i M?¼+ i`` [m®+

>B M i¢B ?„M +'T i?B i +˜M L;Kv *?BM? ç M ç•v ?¶ i`Ê- #'i [m€ H9+ M¨v +kM; +ÁM
+¦ +M æ¬M; æ¬ K¨ /mv i`B

"B M "S+ p°B p½ iB M p¨QX óhQÈM; [m¨M- #€+? [m M ç, ç M- tBM KÁB iQÈM; [m•M
T?K+ p¨Q- i`¬M; +kM; `'i +¦ #° /€M;- hB m "® u i?'v i? KdK +QÌBX "B M "S+ M?
óhQÈM; [m•M- i?"i ` i F?¬M; Km®M K†+X M?QM; +€+ ?mvM? ç +kM; M?Q p"v i
;B®M;ô h?B ` hB m "® u b m F?B çQÊ+ ;B T?QM; GQÆM; Zm®+ *¬M;- +kM; F?¬
pšM F?¬M; +¦ ç°M; ioM?X "'i [m€ ?„M i`QÈ+ +?Q M,K ?mvM? ç "B M "S+ ;B T?QM
M?Q H¨ i?QÎM; +?Q M,K ?mvM? ç X L,K M;QÌB p®M H¨ M;QÌB i`QM; i?ªQ K¨M;- H9+
[m M- i`QM; ?QM; T?'M Qi M?B m Qi +kM; +¦ +?9i F?¬M; çQÊ+ iU M?B MX

óh M¦B M;QÆB H¨K çQÊ+ i?B H¨K- F?¬M; çQÊ+ i?B +kM; T?´B H¨Kô hB m "® u çS
æ¢B >QM; çB M- +?d i?'v çQÊ+ K°i ç€M? M;QÌB ç¬M; ç2M- +Æ ?² b„T t T ` iÈB M
;B¼M; ?¬, ôGQÆM; Zm®+ *¬M; ç MXX

"€+? [m M i?B H M¦B, óh? K FB M GQÆM; Zm®+ *¬M;ôX

hB m "® u +?"K `½B çB H M ç¨B + QX p[M; p¨M; M–Q M9B M;²B tm®M;- F?Q€i i v

H ôX

h?•M Ì i¢B + Q p`- M?bM i?'v #€+? [m M i?B H - #¶M; M?B M +¦ K°i F?„+ ?QªM; ?
i`QM; H9+ M?'i i?ÌB +ªK F?€B p¢M M;?¨M- M?Q i`QM; ;B'+ K°M; p"v

j9kX *?QÆM; j9k, "B M *€+?

hB m "® u M;QÌB i` M + Q p`- #¶M; M?B M iB T M?”M #€+? [m M i`B m #€B- imv ?C
HQ¢M- /M b Q ?„M +kM; ç¨ t¬M; T? [m ;B¦ i M? KQ K€m- bÈK ç¨ [m2M p¢M M;QÌ

L?QM; ç®B pÈB HQ¢B ibM? ?bM? M¨v- ?„M +kM; +¦ +?9i F?¬M; [m2MX >„M ç, [m
çM ;B”M K„M;- K¨ F?¬M; [m2M ç¦M; i` M + Q K¨ M?bM K¼B M;QÌB- iB T M?”M M;C

L?QM; p¬ Hm”M +¦ [m2M ? v F?¬M;- ?„M pšM T?ªB M?”T ;B iMv iK+- +?d H¨ M;QÌ
pšM +ªM? ;B€ iU M?„+ M?ÎX +?È +¦ +m²M; p¼M;- iU +?Q H¨ ç9M;X .QÆM; ZmªM;
i?•M +kM; ç¨ +?QM? K„i i?’v ?„M M;¨ tm®M;X J°i M;QÌB +?Q /M +¦ M,M; HU+- M?Q
H¨ [m®+ ;B ç m M?’i ç`M? T?ªB çU p¨Q HU+ +O M?B–B M;QÌBX

ZmªM i?–M M?bM i?’v hB m "® u BK H†M;- i`QM; HÁM; +kM; F?¬M; v MX "¼M ?
ZmªM;- +kM; ç½ [m2M i? K #€B oB i pQÆM;- M?QM; +ÁM +?Q [m2M i? K FB M hI

L?QM;p¬ Hm”M +¦ [m2M ? v F?¬M; [m2MX >¬K M v M?’i ç`M? T?ªB iÈB5

oB i pQÆM; i`QÈ+ ç•v i?QÊM; i`B m- #€+? [m M +kM; iÈB F?¬M; QiX M?mM; æ¬
HQ¢M- K¼B M;QÌB ç m i?9+ i?M p¬ b€+?- oB i pQÆM; K¶B HˆM i?QÊM; i`B m- M
oB i pQÆM; p¬ +MM; M?•M iWX +kM; F?¬M; i`€+? +SX *m®B +MM; +kM; +?B ibK
[m–M i?ˆM +kM; pmB p F?B çQÊ+ M?¨M M?½X

Zm–M i?–M +kM; ç½ [m2M HQ¢B +m°+ b®M; M¨v- [m çQÊ+ M;¨v M¨Q i?b ? p M;¨
KbM? /®B M;QÌBX E?B M;?2 çQÊ+ oB i pQÆM; ;B T?QM; hB m "® u H¨K GQÆM; Z
[m M- H9+ M¨v KÈB #¶M; M?B M `ä `¨M;- æ¬M; æ¬ ç½ i? v ç²B

*¦ M;QÌB KWM; `Ð- +¦ M;QÌB FBM? bÊX JWM; `Ð H¨ +€+ [m M pB M i`mM; ?¢ iˆM;
iB M bo i®i- `’i çQÊ+ #BM? bo tQM; iKM;- ?„M M m H M +–K [mv M- M¦B F?¬M; +
+€+ [m M pB M Î + Q p` [M H¢B ç m HQ H„M;- /M b Q hB m "® u H9+ i`QÈ+ +?B H
L¦B i?”i- M;QÌB M¨Q +kM; F?¬M; M;Ì ?„M b) +¦ M;¨v M¨v- +kM; Qi +¦ F M¨Q M`M? ?
ç¨B- +?d bÊ +m°+ b®M; b F?¬M; i®i ç T ;BX

JWM; `Ì +kM; i®i- FBM? bÊ +kM; çQÊ+- +kM; T?ªB +?Ì t2K ?¨`B? ç°M; +M hB m "
"® u H¢B K°i ;ÊM b¦M; +kM; F?¬M; M²B- ?¬K M v H¢B M¦B Km®M i`B m i”T [mªM i
+ˆM +ÁM +¦ ?ÆB i?Ì- #Á +kM; T?ªB #Á ç M t2K ibM? ?bM?X

hB m "® u +¦ i? iU H†T [mv ç`M?- M?”M çm´B #€+? [m M- pB + M¨v `„i M?B m M;Q
æ¬M; æ¬- K°i +•m +M hB m "- | H¨ +¦ i? [mv i ç`M? p”M K M? +M M?B m M;QÌBX
ç`M? M?Q i? M¨Q- ç¦ H¨ +?mv M K¨ M?B m M;QÌB Km®M #B iX

h`QM; F?B ç M; bmv iQM? ?QM i?B i- hB m "® u ç½ KÌ KB M; M¦B, ó*€+ p` ç¢B M
F?¬M; +ÁMX >¬K M v [m®+ M¢M çQÆM; çˆm- i çQÊ+ oB i pQÆM; iQM M?B K ç
+?B M i` M? i?b +ÁM çQÊ+- M?mM; Km®M M¦B i?®M; i`` æ¬M; æ¬ i?b pšM T?ªB /

ZmªM i?–M i?Ì T?¨Q M? M?ÄK- M;QÌB M?¢v +,K HB M +,K i?’v hB m "® u ç®B pÈB
#¨B tQ+?X æ¦ H¨ K°i ?B M iQÊM; i®iX

ó*¦ H) +€+ p` ç¢B M?•M Ì H•m i¢B æ¬M; æ¬X +ÁM F?¬M; #B i tm i? ?B M M v-ô h
iB M b) M¦B +?Q +€+ p` ç¢B M?•M K°i +?9i p iBM? i? ?B M i¢BX E?¬M; #B i +€+

ZmªM i?–M ç m ç²M; HQ¢i M¦B, óGQÆM; Zm®+ *¬M; tBM KÌB M¦BôX

hB m "® v M;QÌB M;²B i` M + Q- i`–K ´M M¦B, ô>¬K M p Zm M GkM; ç¢Q T?B ?Q¨M
i†+ +¦ EBK h?¨M? hB i *W- a¦+ S?QÆM; GQÆM; aQ æ¬- .m G•K Zm€+? hW >Á - o
aÆM h•v +¦ GQm ok *?m i¢Q T?ªM- çQ¢i +?B K ? B [m”M J½ ‘TX L?¢M J¬MX J’v M
iS+ i`mv M ç MX GQm i?O h?€B L;mv M Gw lv M i¢Q T?ªM- ;B i +? iK `B? [m M
+ M? ;B[Ì >Q„+ *f* TX M K ?¢ w ç² iB M +¬M; Zm M h`mM;XX

L¦B iÈB ç•v- hB m "® u M;WM; H¢BX t2K b„+ K†i +O K¼B M;QÌBX

ZmªM i?–M +¦ t¬M t Q- +¦ F?¬M; iBM- +¦ bÊ ?¨B- +¦ BK H†M;- çO HQ¢B p K†iX F?

J†+ /M ç m #B i i?B M ?¢ ç¢B HQ¢M- M?QM; iW KB M; hB m "® u M¦B ` X +¨M; H¨
F i?¬M; KBM? ç½ M;?o iÈBX Zm M GkM; Zm M h`mM; H¨ +,M #ªM +M æ¢B hMvX M
?¨M?- i?B M ?¢ +kM; b F?¬M; +¦ +?¶ M¨Q K¨ F?¬M; +¦ ç¢Q T?b

hB m "® u M?bM i?'v +€+ ç¢B i?–M T?Q /QÈB +¦ M;QÌB [m2M M;QÌB F?¬M;- +ÁM
F?¬M; ` - •K i?ŠK + m K¨vX

æ¢B hMv H"T ` [m M +? # ibM? b€m #°X K†+ /M bQ pÈB i`mÈ+ ç•v ç½ iBM? ;BªM
? i`QM; ç¦ pšM T?S+ i¢T- #€+? [m M [mª i?U+ F?¬M; QiX

"B i ? i M?[M; M;QÌB M¨v +kM; F?¬M; T?ªB H¨ +?mv M / /¨M;- i'i +ª ç m Km¬M ?bM
M¨v ç m +¦ i•K bU K¨ Km®M ç Ì +MM; K°i +?¶ i?B +kM; F?¬M; T?ªB H¨ +?mv M / /¨
i? / /¨M; [mv i?m"M ?„M- #'i [m€ +?d H¨ F i¢K i?ÌB- M m Km®M ç +?Q #¼M ?¼
+kM; T?ªB tm'i ` +?9i #ªM H½M? ç +?Q #¼M ?¼ iBM T?K+ KÈB çQÊ+X

>¬K M v ?„M ç M ;†T K¼B M;QÌB- +?QM? H¨ i?Y /Á tûi H–M ç–m iB MX

óaÆZ h•v Zm M GkM; ç¢Q T?B ?Q¨M? ?¨M?- +€+ MÆB +ÁM H¢B +kM; M?Q i? X h
EB M æS+X aÆM æ¬M; oQÆM; "¢+- J¢M? >ªB *¬M;X G M; h¨ hW oB M G•M;- :B
S?K *¬M;X >ªB G,M; Gw hW h?¬M;X :B M; L K G•K ao >QŠM;X h`QÆM; h?B M M
K'v p¢M- ?Q†+ +¦ ?ÆM KQÌB p¢M [m•M- K¨ ç–m HoM? HÈM M?'i +M ç¢Q T?B H¢ L
Gw J"i çQÊ+ p¬ b® ç¢Q i†+ iB m ç¢Q +M h`mM; L;mv M [mv T?K+- L;² *QÆM; KÌ
+¦ i`,K p¢M M;QÌBX æ¢Q T?B +ª MQ¦+ ?B M M v ç½ ?ÆM i`,K p¢M- K¨ /•M +?9M; æ
p¢M- iBM? #BM? +kM; F?¬M; iÈB ? B KQÆB p¢M- +°M; H¢B +kM; F?¬M; iÈB i`,K
+MM; #BM? HQM? æ¬M; æ¬ ?¼T H¢B M?„K +?WM; +kM; +?B #^M; MY b® +M ç¢Q
+¦ ;b /B m b€+? ;B ç iB m /B i T?d\ô

ZmªM i?–M +¨M; M;?2 +¨M; FBM? ?½B- çQÆM; M?B M H¨ +¦ M;QÌB #B i ç–m HbM
Gw J"i- K¨ H¨ hB m "® uX L?QM; H9+ M¨v H¨K b Q K¨ /€K M¦B\ *¦ M;QÌB ç½ bÈK M
T?B +€+ MÆB ç¦X +kM; +¦ M;QÌB M;?2 M¦B H¢B- +?B #B i H¨ i?B M ?¢ +¨M; M;¨v
ç M; Ì æ¬M; æ¬- +QB M?Q H¨ #bM? M- H˜M M;mp ?B K M?'i +kM; ç½ #` hB m "® u
[mv pšM +,K i?'v p¬ Hm"M M?Q i? M¨Q i?B æ¬M; æ¬ M¨v pšM M iQ¨M M?'iX L?Q
u M¦B p ibM? i? i?B M ?¢- KÈB +ªK i?'v ioW æ¬M; æ¬ ` - ç½ F?¬M; +ÁM +?¶ /mM
HQ H„M;X

*¦ F i?¬M; KBM? H¢B +¨M; M;?o ç MX M; v +¨ GQm i?M h?€B L;mv M Gw lv M +k
ç€K M;QÌB GQm ok *?m- GQÆM; aQ æ¬ H¨K T?ªM- p®M ç m H¨ i`¼M; i?˜M hMv i
L?QM; M?[M; M;QÌB M¨v +kM;- p"v æ¢B hMv i?"i bU F?¬M; +¦ +?¶ M¨Q K¨ F?¬M; T

æQ¢M æ¢i K°i KU+ /QÈB çB M i`–K K†+ F?¬M; M¦B- M;?2 ç M ç¦ +?Êi HÈM iB M;
p®M H¨ i¨Bi`Q#b`B? i?QÌM;- çQÊ+ oB i pQÆM;- GQÆM; Zm®+ *¬M; F?¬M; +? -
L;ä *QÆM; i? K¢M?- +?9M; i #'i HU+X ç m M;?2 i?2Q GQÆM; Zm®+ *¬M; T?¨M
F?¬M; /Q /UôX

æQ¢M æ¢i p®M H¨ M;QÌB +O >Q¨M; S?M o¬ ."i- M?QM; ;–M ç•v t2K M?Q ç¨ H¨ H M
çQÊ+ #„T çMB B- H˜M M¨v +m®B +MM; +kM; #„i çQÊ+ +Æ ?°B iÁ p i`mM;

J°i HÁB +M ?„M i?®i ` - i?B ç¢B ç b® M;QÌB Ì ç•v ç m Km®M M¦B M?Q i? X +?d
+¦ M¦B i?2Q i?B M?B m Qi +kM; +¦ +?9i F?¬M; +ÁM i?9 p`- +ÁM #` ?B K M;?B H¨ F
M;U X

hB m "® u M?bM [m–M i?–M +?mM; [m M? M¦B, óæQ¢M ç¢B M?•M K°i HÁM; i`m
F?¬M; #B i +€+ p` ç¢B M?•M +¦ bmv M;?o M?Q i? M¨Q\ô

æ€K M;QÌB L;mv M p,M æ¬- oB h•M p®M pšM F?¬M; + K HÁM;- M;mv M #¼M ?¼ +
H¨ T?K i€ oB i pQÆM;- #¶M; M?B M H¢B ç m Ì /QÈB hB m "® u- çQÆM; M?B M H¨
hB m "® v i? HU+ `'i i?`M?- F?¬M; + K HÁM; i?b +kM; +?B +¦ i? BK H†M;X

æ²M; E€ S?QM; H¢B çSM; ` M¦B, óæQ¢M ç¢B M?•M M¦B F?¬M; b B- iB m /B i T?
Zm®+ *¬M; ç`M? çQ¢i- K¼` M;QÌB ç²M; i•K ?B T HU+ KÈB H¨ +?QM? ç¢QôX

hB m "® u p¶ #¨M- MM; ?° M¦B, óæ²M; ç¢B M?•M M¦B F?¬M; b B- ç²M; i•K ?B T HU
T?d5 h ?¬K M v i`B m i"T +€+ p` ç¢B M?•M ç M ç•vX +?QM? H¨ pB K°i +•m ç²M; i
[9®+ M¢M çQÆM; ç–m- #„i +S •M Q€M ;B +kM; ç m T?ªB i¢K i?ÌB / T b M; K°i # M
H¨K pB +- i?B HQ +?B ç¢Q T?B L;ä *QÆM; F?¬M; HMB5ô

J¼B M;QÌB +¦ ?QÌM; ¦M;- +¦ BK H†M;- M?QM; ç m F?¬M; `ä `¨M; H„K hB m "® u
æQ¢M æ¢i çQÊ+ hB m "® u +² pk- H¢B HÈM iB M; ?QÌM; SM;X

h?Q Ew ;B€K GB m +® L;¬M çSM; ` - óGQÆM; Zm®+ *¬M; M¦B `„i ç9M;- M?mM; +k
H¨K M?Q i? M¨Q\ô

GB m *® L;¬M H¨ M;QÌB çSM; ç–m h?Q Ew ibM?- p®M +kM; H¨ +'T i` M +k +O hB
i`QM; HÁM; +kM; HQ bÊX a m F?B h?€M? i?QÊM; iÈB .QÆM; *?•m- h?Q Ew iBM? +
M p +¬M; pB + #B M bQ¢M bY i?QX bW b M; H¢B çB M i`+? +kM; ç½ bÈK /WM; H
"® u ç–m iB M H¨ KQÊM h?Q Ew iBM? F? B ç Q- +?d i`¬M; KQM; hB m "® u +ÁM +
+?Q h?QEw iMSBK°i çmÌM; b®M;X

hB m "® u H¢B +QÌB M¦B, óh?Q Ew ibM? +¬M; pB + ?B M M v +¦ i? i¢K /WM; i`QE
i`–K tm®M;- hB m "® u H¢B M¦B iB T, ô"ÌB pb [m®+ M¢M HªK ç–m- +¦ M? +¦ M†
i`¼M; ?ÆM Km®M GB m ç¢B M?•M +MM; h?Q Ew iBM? ?¶ i`ÊôX

GB m *® L;¬M i?„T i?ÁK ?ÁB, óE?¬M; #B i h?Q Ew iBM? +?9M; i +¦ +¬M; pB + ;B

hB m "® u M?bM i?'v [m–M i?–M ç m #° /€M; #¦ i v- çÆM ;BªM M¦B ` bmv M;?o +O
ç¬M; çªQX +?9M; i +?B H'v iBM? #BM? æ¬M; æ¬ ç ç€M?- F?¦ i`€M? F?¶B v m i?
M m +¦ i? T?€i ç°M; /•M +?9M; æ¬M; æ¬ iÁM; [m•M- i?b +¦ i? ç€M? K°i i`"MX L?
+kM; Qi K?B m i`"M i`QÊM;- +?Q M M ç F?€M; H¢B [m•M L;ä *QÆM; [m•M- H9+

+?QM?- p T?–M +¦ i? iB T iK+ H¨K [m M ? v F?¬M; i?b +kM; F?¬M; T?ªB H¨ +?m

hB m "® u i` M K†i H° ` MK +QÌB- ;"i çˆm i?–K M;?o G¬ aÎ /M b Q +kM; +ÁM +¦ im
M¦B ç¦ +O hB i >Q¨B •M- hB m "® u ç½ +,K i?'v M;QÌB M¨v H¨ K°i M?•M i¨B G9+ i`
+ÁM- G¬ aÎ +MM; >Q¨M; S?M o¬ ."i ç®B F?€M;- +kM; F?¬M; iB M ç #¢i [m M pB
FQ+?c hB m "® u i¬M FQM? G¬ aÎX KÁB ?„M ç +W M?•M i¨B- M;QÌB K¨ G¬ aÌ iB M
?¬K M v hB m "® u [mv i çQ€M ç #¢iX G¬ aÎ Ì /QÈB çB M i?'v hB m "® u H¨K pB +
T?•M +¬M; M?•M i¨B F?¬M; #€K p¨Q F?m¬M Kšm- +kM; `'i H¨ #°B T?K+X

hB m "® u +?Á b m F?B hB i >Q¨B •M i?®B HmB b M; K°i # M H¢B M¦B, ó>¬K M v
i?B m M?B mX *?mv M i?S ? B +?QM? H¨ +?mp M +?¼M HU M?•M i¨B- GQÆM; *¬
K°i T?M- +?mv M K¬M +?B m +–m M;QÌB i¨BX *?B +–M +¦ i? ç tm'i FB M M;?` +¦
+kM; ç m çQÊ+ bY /KM;- M?†M H'v [m M +?¦+ôX

GÌB M¨v +O ?„M pW ` - #€+? [m M H¢B t¬M t Q H M K°i K½M;X

æ M;?` +M hB m "® u i?2Q ?„M i?'v- ç m H¨ pB + +˜M i?B i +'T #€+?X L?QM; i?2
H¨ i?¢+? T?€ i?B M FBM?X

amv M;?o M¨v Ì i`QM; K„i hB m "® u #'i [m€ +?B H¨ #bM? i?QÌM;- M?QM; bQ pÈB
HÈM K"i ?ÆM- i`U+ iB T T?€ pÐ bU HkM; çQ¢M +M K¬M T?B i bo i°+ ç®B pÈB [m
i`QM; HÁM; +kM; +¦ +,M +SX ?„M bmv M;?o +ÁM t bQ p¦B #'i Hm"M F M¨Q M?B m
i?QÌM;- HQ¢B +€+? H¨K M¨v [m€ MY b) `ÆB p¨Q bU F?€M; +U F`+? HB i +O bo i°
FQ+? #B MX L?mM; ?B M i¢B i?B F?€+- ç–m iB M ç•v H¨ æ¬M; æ¬X ?„M [m•M [m
i? F?¬M; M;?2X hB T i?2Q ç•v H¨ HQ¢B b€+? HQÊ+ i¢K i?ÌB €T /KM; i¢B æ¬M; a
KÈB [mv i ç`M?X Zm M i`¼M; M?'i H¨- ?B M i¢B M?[M; M;QÌB M¨v i¢B æ¬M; æ¬ +
+¦ i?U+ HU+X *?Q M M H9+ M¨v ?„M KÈB /€K HÈM K"i çQ ` HQ¢B ç M;?` M¨vX

L?QM; ç M;?` +O ?„M +?Q /M H¨ G¬ aÌ M;?2 çQÊ+- +kM; ç m +ªK i?'p F?¬M; i?
K†+ F?¬M; M¦BX L;mv M o,M æ¬ H¢B +¨M; +QÌB H¢M? M¦B, óGQÆM; Zm®+ *¬M;-
F?¬M; i? i?U+ ?B M çQÊ+X L;?o ç M +?9M; i ç m H¨ / M? K¬M p¼M; i°+- M m +M
#MM K°i çB M tmM; i?–M- +?ŠM; T?ªB H¨ +?mv M +QÌB #ˆM; i`ÌB b Q\ >ÆM M[h
bÊ +kM; b F?¬M; ç²M; w çB m M¨vX M m +?d #ˆM; K°i FB M M;?` H¨ çQÊ+ i?,M; [
bo FB +?ŠM; T?ªB +?B H¨ i?MM; `¶M; F m iQ b Q\ô

Zm–M i?–M ç m ;"i ç–m- M;?` Hm"M ²M ¨Q- +ªK i?'v L;mv M o,M æ¬ M¦B +¦ ç¢Q Hw

hB m"®u i?ªMM?B M M¦B, óL;QÆB b Q #B i h?€M? i?QÊM; b) F?®M; ç²M; w\ L m
M?•M çB .QÆM; *?•m ?ÁB K°i +?9i\ô

L;mv M o,M æ¬ M;? M HÁB- +ª M;QÌB +¦ +?9i T?€i H¢M?- [m–M i?–M `®i +m°+ v
M? mX

hB m "® u w mv ?B T i`QM; HÌB M¦B +¦ +?9i `ä `¨M;- F?¬M; M;?2 ?„M i?b çB M;?2 .
iB M imv M K°i M;QÌB çBX L;QÌB M¨Q +kM ç m #B i ?B M i¢B .QÆM; ZmªM; #ªM i
#B i MQB M¨v +€+? .QÆM; *?•m K'v M;¨M /†K- ç¢Q T?B F?„T MQB- çB ` M;Q¨B +?

óL;mv M ç¢B M?•M Km®M M¦B +?mv M +QÌB- i i?"i ` +kM; M?È iÈB K°i +?mv Mô
M?¢i M¦B, óL m M?Q ç K i®B çQ i v F?¬M; i?'v M,K M;¦M i vX i`QM; M?¨ ç°i M
L;mv M ç¢B M?•M- M;QÆB M¦B +?9M; i H¨ çB ibK M;¼M ç M i`QÈ+- i?2Q H K¨ M
#„i\ô

L;mv M o,M æ¬ b„+ K†i +¦ +?9i T?€i t M?- M?QM; F?¬M; M¦B ;bX hB m "® u M?bM
óL;mv Mç¢B M?•M F?¬M; +¦ +?M w- F?¬M; #B i hB i h?` G M; +¦ HQÆM; b€+? ;b\ô

hB i >QªB •M ?ÆB i`¢K M;•K `²B M¦B, ó*Æ ?°B +?B i¦B i`QM; T?9i +?®+- i„i T?ª
i`°KX J¼B M;QÌB i?'v F i`°K H¨ ?®- F i`°K +?QM? H¨ ?´X K¼B M;QÌB i?'v F i`°
H¨ +?m°i5ô

hB m "® u i? M M? K°i iB M;- óhQÈM; K¬M ?² iWX hB i h?` G M; / M? #'i ?Q i`mp
i?QÌM;- i'i T?ªB /MM; i?M çQ¢M T?B i?mÌM;X L m i?"i Km®M F? B F?Q +?¼M HU

+?Ì çQÊ+X L;ä *QÆM; H¢B +?Ì F?¬M; çQÊ+5 *?9M; i M m F?¬M; Km®M +MM; i
K°i çB M tQM; i?–M- i?b +?B bÊ H¨ Km®M +MM; ç¢Q T?BL;ä *QQM; K°i çB M tQM

>„M HÌB pW /SiX G¬ aÌ ç½ çSM; ` M¦B, óGQÆM; Zm®+ *¬M; M¦B H¨K +?Q M;QÌ
[m M M;m Km°B KÈB ?B m- #WM; iBM? ç¢B M;°X M;?o ç M +€ +?ûT K„+ +¢M- +?E
Km°B- +?ŠM; T?ªB H¨ M?Q +€ +?ûT K„+ +¢M b Q- i?”i bU H¨ t'm ?´ F?¬M; i?¬B5 o
+?S+ i`€+? +?¼M HU M?ªM i¨B- /®+ i”M i•K wô >„M HoM? +?S+ M?bM M?Q iB M M
+?Q bUMM; ?° ç®B pÈB hB m "® uX

hB m "® u `®i +m°+ H° ` MK +QÌB- +?”K `½B ;”i ç–m- óG¬ ç¢B M?•M ç½ +¦ HÁM;X

Zm–M i?^M `®i +m°+ idM? M;° ` - +MM; F m H M, ô h?ÌB Fp T?B i?QÌM;- bW /KM;
i M;mv M w M;?2 i?2Q GQÆM; Zm®+ *¬M; T?•M T?¦ôX

h?b ` G¬ aÌ i`Q+? /šM çB M +® +€ +?ûT K„+ +¢M- H¨ M¦B ç M K°i +?mp M tm X h
:B K >¨ >”m KQÊM HQÆM;X :B K >¨ >”m ` p ?¨Q T?¦M; M¦BX *¦ i?ª +?Ì i i?m çQÊ
KQÊM # i`,K HQÊM; +kM; F?¬M; i?¨M? p'M ç X h` M; hY ç½ Km®M ç¦B +? i- b Q
M¦B HÌB +?•K +?¼+ :B K >¨ >”mX h` M çQÌM; ;†T T?ªB K°i #€M? t2 MQÈ+ F?¬ +
+?ûT ç M; +–M MQÈ+- #ªM i?•M M¦B ç çB tm®M; T?Q M K F?mp M [m®+ pQÆM; L
i¦B ç¦M M;QÆB [m v p æ¬M; ?¨B- F i [mª +€ +? T H”T iS+ K„M; h` M; hW- H½Q i[
ç /mv iib +€B K¢M;X L;QÆB ?¨Q M?Q€M; M?Q p”v- F?¬M; #^M; i`U+ iB T ç2K i M
çQÊ+ `²B

h` M; hW KQÊM pQ /K M¨v ç F?B M i`€+? :B K >¨ >”m- G¬ aÎ H¢B /MM; +?mv M M¨
[m–M i?–M /M b Q +kM; F?¬M; M;mX `'i M?B m M;QÌB +kM; ?B m çQÊ+ HW ç½ +?
p,M M?½ + Q [mw M?Q p”vX K¢M; M m F?¬M; +¦- i?B +¦ [mw ç M K'v +kM; #'i [m€
p¨M;- +?Q M M ç m ?QÌM; SM;X

L;mv M o,M æ¬ i`QM; HÁM; iS+ ;B”M- M?QM; +kM; F?¬M; /€K M¦B +€B ;b M[- hB
+€+ p` ç¢B M?•M ç®B pÈB +?Kv M i?S ? B +kM; F?¬M; /` M;?`- M;?o ç M +?mv M
+?ªv i?¨M? b¬M; K¨ i?¬BX *?mv M i?S # +M i +?QM? H¨ +?m˜M #` i¢B GQÆM; *¬
pk iiQ HQÊ+- +¦ i? /šM ç–m tmM; T?QM; ?½K i`”M- +€B M¨v +kM; F?¬M; ?¢M #BM

ZmªM i?^M +W F?¦ M?'i +kM; ç, i?¬M; [m X M M ç m ç²M; wX ?B M M?B M ç®B p
M;?`- ç m M¦B, óGQÊM; Zm®+ *¬M; F?¬M; #€K p¨Q F?m¬M KšmX æ¬M; æ¬ +¦ ?v

hB m "® u i?Î T?¨Q K°i ?ÊB i?–K M;?o Km®M i?mv i T?K+ M?QM; i?S KK+ M€i M¨v
pQÆM; p B çSM; /”v imv M #® #½B i`B mX h`mÈ+ F?B `ÁB çB i?b i`–K ;B¼M; M¦
M?[M; ;b K¨ #ªM i?•M ?¬K M v M¦BX GÌB F?¦ M;?2 M¦B i`QÈ+X h?B M iW T?¢K T
/•MX *€+ p` ç¢B M?•M ç m +¦ i`€+? M?B K- M m +¦ +¬M; H Q- i i'i b) imÌM; i?QÌM
i imv i F?¬M; tY M? 5ô

j9jX *?QÆM; j9j, sm'i "BM?

h`QM; F?B hB m "® u i¢B æ¬M; æ¬ i?Y /Á tûi T?´ #B M #B M +€+? +?¼M HU M?•
>„+ h?¢+? H¢B ç M; i?9+ i?O p¬ b€+?X

>„+ h?¢+? ç¢B #¢B K°i i`”M- H¨K +?Q ?„M i•K i`¢M; p®M #¨M; ?Q¨M; H¢B +¨M; FûK
hB m "® u bmv M;?o- +?m˜M #` H'v >„+ h?¢+? H¨K +,M +Æ- M m +¦ i? ç€M? #¢B
æ¬M; æ¬- +kM; +¦ i? +¦ iB M p®M ç i` M? çQ¢i æ¬M; æ¬X

oQÆM; h? amM; ?B M i¢B `'i H¨ ?®B ?”M- +?Q /M /MM; MQÈ+ G¢+ >¨ +kM; `Y F?
F?¬M; M;Ì b) #B M i?¨M? F i +m°+ M?Q ?¬K M v- çÆM ;BªM H¨ ç½ tm'i ?B M i? K

o®M hB i h? >MM; #BM? #¢B ç®B pÈB ?„M K¨ M¦B H¨ K°i iBM iS+ i®i- #ÎB pb æ¢
H½Q iQÈM; ç T?–M H¨ çB m HBM?- M m /Q ?„M +?QÎM; [mªM æ¬M; æ¬- i?"i bU H
i?B M ?¢X

L?QM; hB m "® u ?Q¨M iQ¨M ç½ H¨K `®B HQ¢M F ?Q¢+? +O ?„M- ?„M /šM ç¢B [r
K°i KbM?- iB m iY M¨v +?¢v i`®M bQ pÈB i?Ä +ÁM Km®M M? M? ?ÆM- F i [mª H¢
M¨v p®M +kM; F?¬M; +¦ ;b- M;QÌB M¨Q +kM; F?¬M; +?Q `^M; hB m "® u çÆM ç°+ H
M?QM; iB m iY hB m "® u M¨v F?¬M; #B i ;BšK T?ªB +Si +?¦ ;b- H¢B KQÊM ç¬M; T

h`bM? :BªQ EBK +?'M +?dM? H¢B iBM? i?–M- óo®M iW M,K M;Q€B- +?9M; i mv i
[m H¢B ç½ [m K°i M,K- +?9M; i ç½ H¨K ;b- +?9M; i ?bM? M?Q +€B ;b +kM; F?¬
M?B m MÆB Î >¨ L K ç½ `ÆB p¨Q i v +?9M; i v- M?QM; MÆB ç¦ +kM; F?¬M; +¦ ç`
>Q¨M; >¨ pšM H¨ hMv #BM? +?B K +S- ç¬M; #„+ +¦ æ”m EB M æS+- ç¬M; +¦ hW oB
S?K+ lv- M K +MM; i•v M K +¦ G•K ao >Q^M;- h`QÆM; h?B M M +MM; [m•M EBM?
S?Q i•v +?9M; i - +¦ iÁ i?¨M? HÈM- ;¼B H¨ G¢+ .QÆM;5 *?9M; i Î +?¶ M¨v- +?
i€K ç¢B ç`+?- K¨ M?[M; M;QÌB M¨v- i`QÈ+ FB b Q K¨ çQÊ+ +?9M; i t2K Î i`QM; K

J¼B M;QÌB ;”i ç–m- +kM; +ªK i?'v h`bM? :BªQ EBK M¨v i`QM; i?¬ +¦ iBM?- h–M h?9
+¦ MK +QÌB +?m +?€i- ?„M T?€i ?B M +?Q /M [m2M #B i h`bM? :BªQ EBK M?B m
?B m `ä [m M;QÌB M¨v- h`bM? :BªQ EBK K°i +?9i +kM; F?¬M; i?¬X

óhB m "® u i¼ i`'M æ¬M; æ¬- ?¬K M v T?QM; T?QM; ?Ä ?Ä - +€+ i? HU+ i`QÈ+
?¬K M v +kM; ç½ +¦ i? +?®M; H¢B +MM; +?9M; i - +?9M; i M m F?¬M; i? T?'M F
i /€K M¦B +?d +–M [m iB T K°i M,K M[- Qm i? +O +?9M; i b) F?¬M; +ÁM M[-
+kM; ç½ `ÆB p¨Q `²B ?¢ T?QM;X *?Q M M v i?2Q i M¦B- æ¬M; æ¬ T?ªB ç€M?- ?
ç€M?5 L m F?¬M; i?b M;²B ç¦ K¨ çÊB +? i- ?®B i?b ç½ Km°MôX

J¼B M;QÌB `®i +m°+ ;”i ç–m- Gw J”i p¶ €M çSM; H M F?2M, ó:BªQ EBK M¦B `'i ?Ê
H'v H¢B bS+ ç½ H•m- H9+ M¨v +–M H¨K H¨ iQ¨M HU+ ç€M? K°i i`”MX .QÆM; l¬M;
v m ç¢Q- æ¶ S?K+ lv ç M; +MM; [m•M EBM? hQÆM; [mv i ç'm- H¢B +¦ Gw hY h?¬
ç®B F?¬M; /€K / /¨M; #„+ i?QÊM;X hW oB M G½M; i•K F?¬M; +?Q HÈM- ç½ +MM;
K'v M;¨v i`QÈ+ ç•v æ”m EB M æS+ çQ i?Q ç M- i¬M i H¨ +?QM?- ?ÆM M[+¦ G L
+¨M; F?¬M; i? #Ä [m +,M +Æ K¨ çB ç€M? i X *?9M; i K†+ /M +¦ M?B m F ç`+?- M
hB m "® u- +–M H¨K H¨ iQ¨M HU+ ç€M? i?„M; K°i i`”M- KÎ ` K°i +QM çQÌM;5ô

oQÆM; "€ æQÆM; HÈM iB M; ç€T, óL;Kv +¬M; Km®M +?B M- i tBM H¨K iB M T?Q

h´ Zm•M L;¢M Î K°i # M M¦B, óL;Kv +¬M;- æ¬M; æ¬ /o M?B M H¨ T?ªB H'v- M?QM
h?¢+? ç M; çÊB ç•K i K°i M?€i- pšM F?¬M; +?`m `9iX *¨M; ?m®M; +?B hB m "®
i?QÌM;- M m ?„M +MM; oQÆM; h? amM; ?ÊT #BM? K°i +?¶- G¢+ E?˜m h?QÆM; b
H¨ +,M +Æ +O +?9M; i - hB m "® u iQ¨M #° F?¬M; ç°M; ioM?- i +?d bÊ ?„M •K i?–
?Q¢i ;B M i`€- F?¬M; i? F?¬M; T?ÁM;ôX

Gw J”i ;”i ç–m- H¢B M?bM p T?Q h–M h?9+ "ªQ M¦B, óE?¬M; #B i h?9+ "ªQ +¦ i?

h–M h?9+ "ªQ i`QM; HÁM; ;ÊM b¦M;- M;?2 çQÊ+ Gw J”i ?ÄB- i`QM; H9+ M?'i i?ÌB
M¨QX >„M i`QM; HÁM; F?´ bÎ Qi +¦ M;QÌB #B i çQÊ+- M m M?Q M¦B G ao hQM +Á
pšM F?¬M; i? [m M HÌB ?S ç®B pÈB Kšm i?•MX >„M pšM ;B½v /K # M #Ì i?®M;
+•m M¦B +O Kšm i?•M i`QÈ+ F?B H•K +?mM;- i`QM; H9+ M?'i i?ÌB iBK M?Q #` ç

hW tQ i`mM; ?B m F?¦ HQÐM; iQ¨M- ?„M i?Q¢i M?bM FB i HU+ çB #„i H'v- M?QM

J¼B M;QÌB M?bM i?'v h–M h?9+ "ªQ pšM BK H†M;- M?B m Qi +¦ +?9i F?BM? #d +M

h`QÆM; hm æ¨ K†+ /M ç½ +? i- M?QM; ç®B pÈB h–M h?9+ "ªQ H9+ ç¦ ` i v- M?[M;
M¦B i?–K- i?–K M;?o h–M h?9+ "ªQ M´B / M? ?B M ?€+? i?Q¢i M?bM +kM; +?d H¨
i`QÈ+ ç•v h–M h?9+ "ªQ- h`bM? :BªQ EBK [m G¢+ h?Ov T?ªM +¬M; /Q M? i`¢B o
i? +?Q L;ä *QÆM;- +kM; H¨K +?Q M;QÌB i F?¬M; /€K t2K M? X

Gw J”i H¢B pšM +¦ +?9i M?šM M¢B- M? ;B¼M; M¦B, óh?9+ "ªQ- +?9M; i M m ç½
*QÆM; T?9 [mw i?b +kM; H¨ K¼B M;QÌB T?9 [mwX L m H'v ;B M; bÆM- H9+ M¨v
+kM; ç m H¨ F? B [m®+ +¬M; i?–MX *¦ ç¬B F?B- M;QÌB T?ªB ?QÈM; iÈB T?Q i`Q

h–M h?9+ "ªQ T?K+ ?²B iBM? i?–M H¢B- óoQÆM; h? amM; F?¬M; i? F?¬M; T?ÁM
ç½ M K KMB i?'i #¢B- ?¬K M v i?O ?¢ ç m H¨ ç iY >Q¨B L K- H¨K +kM; b) +˜M i?”M
ç¢Q M?•M K½- i¢B L;mv i i?¨M?- G¢+ >¨- h?¢+? hY ?¨ # +?¶ K¨ i?OX oQÆM; h
i?b /MM; #BM? bo +ªM çQÌM; HmB +O ?„M- ?„M M?'i ç`M? b) iB M i?Q€B HQÐM; M
i?U+ +?'i ç®B pÈB G¢+ E?˜m h?QÆM;ôX

Gw J"i ;"i ç–m- óh?9+ "ªQ M¦B `'i ?ÊT w ` - #'i [m€ ç®B T?¦ æ¬M; æ¬ M?Q i? M¨Q

ó*?9M; i H–M M¨v F?¬M; +–M +¬M; F?˜M +'T- Qi M?'i +kM; T?ªB +?m˜M #` +?Q i
i?¨M? + Q iQÌM; /¨v- Km®M +¬M; +kM; F?¬M; T?ªB H¨ +?mv M / X *?9M; i M m +
+O hB m "® u #S+ [m v p æ¬M; æ¬- T?•M p•v >²B G¢+- æ¬M; æ¬- i?b +¦ i? iW iV

h–M h?9+ "ªQ +ÁM Km®M M¦B ;b M[- M;Q¨B /Q M? i`QÈM; +¦ iB M; p¦ M;U +'T #€
[m M +?¢v p°B p¨Q M¦B, óL;Kv +¬M;- æ¬M; æ¬ +¦ #B MôX

Gw J"i ? B ?¨M; H¬M; K¨v + m H¢B- ó*?mv M ;b\ô

óhB m "® u ç°i M?B M ?B m H M? iBM? #BM? ` iW h?QÊM; sm•M K¬M- T?•M T?¦ /•
bo iW h?QÊM; sm•M K¬M iÈB "„+ J M; bÆM H"T +?QM /Q M? HB M ?Q¨M >B M M
ç M; H¨K pB +- iQ¨M HU+ im FB M /Q M? i`¢B- F?Q i? #S+ M;QÌB5ô

ó*?QM /Q M? HB M ?Q¨M\ô Gw J"i ç°i M?B M ;B"i KbM?- ó>„M b Q H¢B ?B m çQÊ

J¼B M;QÌB ç m ?ÄB, óL;Kv +¬M;- b Q H¢B H¨ +?QM /Q M? HB M ?Q¨M\ô

Gw J"i + m K¨v M¦B, ó*?QM /Q M? HB M ?Q¨M H¨ T?QÆM; T?€T iW t tQ - T?B i?
i`"M +U+ F€ F?¦ F?,M- hB m "® u H¨ i M M?¨ [m - b Q +¦ i? +¦ ç¢B i`"M i`QÊM; M¨
T?€T b Q H¢B i?m–M i?K+ M?Q i? \ô

>„M i`QM; HÁM; KÆ ?² +ªK i?'v +¦ +?¶ F?¬M; ´M- M?QM; i`QM; H9+ M?'i i?ÌB M;?
+?d +¨M; b–m HQ HÈM ?ÆM M[H¨- hB m "® u #® +?QM /Q M? HB M ?Q¨M- ç½ ç2
M;Q¨B æ¬M; æ¬- M m Km®M /MM; T?QÆM; T?€T +O h–M h?9+ "ªQ- i?b ç½ `'i F?¦
"® u M?bM M?Q i?B +?€M?- p®M iQÎM; `^M; b) #¨v ` +K+ /B M ?Q¨ ?Q½M- F?¬M;
M?QM; H¢B i?"i F?¬M; M;Ì ç°i M?B M i¢Q i? M? i? iQ HÈM- p"M /KM; HU+ HQÊM
M¨v bmv M;?o +´ [m€B- F?ª M,M; p"M /KM; HU+ HQÊM;- i?"i bU F?¬M; i? iQÎM; iQ

.•M +?9M; æ¬M; æ¬ +?WM; ?ÆM #ªv KQÆB p¢M- M m +?d çB m /MM; MY b® ç M /
i`bM? iQ HÈM- M?QM; +kM; +?d +–M K'v M;¨vX

"•v ;BÌ çB i'M +¬M;- bmv M;?o i`QM; ç–m Gw J"i +ÁM ç M; tQ v +?mv M- # M M;Q¨
M;U +'T #€+?- +¦ h`mv M H M? [m M H¢B ç MX

Gw J"i imv F?¬M; +¦ i'M +¬M; æ¬M; æ¬- M?QM; /M b Q +kM; #B i iBM iS+ [m M i`
? v æ¬M; æ¬ M;Q¢B- +kM; ç m M #¨B i?€K iY +?9 w ç M M?'i +S M?'i ç°M; +O æ–
h`mv M H M? [m M ç M- T?B i?QÌM; ;'T ;€T- i?b F?¬M; F?ÄB •K i?–K FBM? ?½BX

ó"€Q L;Kv +¬M;- æ¬M; æ¬ +¦ #B MôX

ó*?mv M ;b\ô

óh?QÊM; sm•M K¬M- >d h`[K¬M æ¬M; æ¬ tm'i #BM? ? B çQÌM;- K¶B +€M? +?WM;
çB çQÌM; pÁM; [m i?¨M? EBK .QM; iB M iÈB "„+ J M; bÆM- K°i çQÌM; iW G¢+ h?
HÈM- +kM; tBM L;Kv +¬M; M? M? +?¦M; ç`M? çQ¢i5ô

Gw J"i + m K¨v ?ÄB, óG¨ B /šM [m•M\ ô

óh?m°+ ?¢ +ÁM +?Q /Á tûi çQÊ+- +?d ç M #˜K #€Q [m•M ibM? i`QÈ+- iBM iS+ ?Š

óG¢B çB /Á tûi çBô Gw J"i T?•M T?¦- +?Ì h`mv M H M? [m M pW HmB- Gw J"i + m
M?B M tm'i #BM?- F?Q i? ?mM; ?,M;- +?9M; i imv i F?¬M; i? i?Q€B M?QÊM;-
T?QM; iÄ M?m F?Q- M m F?¬M; F?Q i? +O ?„M M mi?¨M?- # çQÌM; +¬M; G¢+
F?¦ HB môX

h–M h?9+ "ªQ `®i +m°+ M¦B, óæ¬M; æ¬ i`W hB m "® u- h`QÆM; h`'M *?m ` - i?b
"® u tm'i #BM? ? B çQÌM;- +?ŠM; H) H¨ +MM; h`QÆM; h`'M *?m +MM; `ÌB æ¬M; æ
+?9M; i pW T?•M #BM? F?€M; +U ? B +€M? [m•M- K†i F?€+ /MM; Fb #BM? /¼+ i
æ¬M; æ¬- æ¬M; æ¬ +€Q +'T- hB m "® u- h`QÆM; h`'M *?m ?B M M?B M b) [m v p
[m•M +?9M; i €T +ªM?- #m°+ ?„M [mv i +?B M- +¦ i? i?m çQÊ+ i?„M; HÊBôX

Gw J"i H° ` p i€M i?¨M?- i?–K M;?o h–M h?9+ "ªQ [mª M?B M / M? #'i ?Q i`mv M
L;ä *QÆM; +kM; F?¬M; +¦ K'v M;QÌB +¦ i? M¦B ` X

ó"€Q L;Kv +¬M;-ô G¢B +¦ i?€K iY t¬M; p¨Q /Q M? i`¢B- ;'T ;B¼M; M¦B, óæ½ /Á tûi
ç¢B [m•M /¼+ G¢+ h?Ov çB tm®M;- h`QÆM; h`'M *?m H¢B iW "„+ J M; bÆM tm'i #
M? M? +?¦M; ç`M? çQ¢iôX

Gw J"i i?Î T?¨Q K°i ?ÆB- i`QM; €M? K„i H° ` p pmB KWM;- ó> B M;QÌB M¨v iQÎM
i?„M;- +QÈT H'v G¢+ E?˜m h?QÆM;- +kM; F?¬M; #B i T?ûT M¨v +U+ F€ K¢Q ?B K
æ¬M; æ¬i'i b) F?¬M; +¦ /kM; F?Q tm'i #BM?X h`bM? :BªQ EBK- æ M >MM; hQM- o

ó*¦ i?m°+ ?¢ôX

óh H M? h`bM? :BªQ EBK H¨ >¨M? [m•M h?®M; bQ€B- æ M >MM; hQM- oQÆM; "€
M;QÆB /šM ? B p¢M iBM? #BM? ç M "„+ J M; bÆM #„+ u M aQ #® i`"M +?®M; +U
*?môX

óh?m°+ ?¢ M;?2 H M?ôX

óS?ÁM; >mv M hªQ- "dM? L;mv M *?•M- h´ Zm•M L;¢M M;?2 H M?5 h H M? +?Q
i?¨M?- G¢+ E?˜m- h?¢+? hY ?¨ # +?¶- #® i`` K¶B MÆB M;¨M #BM?- M;¨v ç K FQ+
i'M +¬M;- €i +? oQÆM; h? amM; tm'i #BM?ôX

óh?m°+ ?¢ M;?2 H M?ôX

óh–M h?9+ "ªQ M;?2 H M?- i H M? M;QÆB /šM i€K M;¨M iBM? #BM? çB i"T FQ+? G
#BM? p - F?¬M; çQÊ+ b B H–KôX

h–M h?9+ "ªQ ;"i ç–m M?"M H M?- Gw J"i H¢B T?€B æ`+? L?QÊM; /šM M;QÌB #ªQ
M¨v KÈB ?B m H M? M?QM; M;QÌB +ÁM H¢B çB K #BM? tm'i +?BM?- i`QM; H9+ M
M;WM;X Gw J"i H¢B H˜K #˜K M¦B, óhB m "® u- M;QÆB p¨ i +m®B +MM; +kM; +¦ K

j99X *?QÆM; j99, h?B M "BM?

"BM? [mw i?–M i®+- h`bM? :BªQ EBK b m F?B M?"M H M?- H"T iS+ çB K M?•M K¹
"„+ J M; bÆM M;,M ç`+?X

"„+ J M; bÆM HB M KB M +MM; G¢+ h?Ov m®M HQÊM F T H'v i?¬M; ç¢Q æ¬M; æ¬
+S i`QM; ç¦- i`'M i?O v m ç¢QX

u M aQ F T ;B["„+ J M; bÆM +MM; G¢+ h?Ov- M m M?Q iQM? F?QªM; +€+?- i?b ?
+?Q M M æ¬M; æ¬ +?Q /M tm'i #BM? i`QÈ+- M?QM; Gw J"i ç½ bÈK iQM? +?m˜M F
EBK imv çB b m- M?QM; +kM; +¦ i? M;,M +?"M i¢B u M aQ #„+ "„+ J M; bÆMX

Gw J"i +kM; iU KbM? /šM #BM? K2M i?2Q G¢+ h?Ov K¨ H M- +?m˜M #` i¢B pMM; ç'i
u M aQ +MM; hB m "® u ;B Q +?B MX >„M /šM #BM? iBM? M?m - /o M?B M H¨ Km
>¬K M v hB m "® u tm i? b„+ #ûM- æ¬M; æ¬ M;QÌB M;QÌB + iKM;- M m +¦ i? ç¢B
iBM? i?–M æ¬M; æ¬- i?b ç9M; H¨ i?ÌB +Æ i®i M?'i ç p•v +¬M; æ¬M; æ¬X

:B¦ M? F?) i?´B- p¦ M;U +'T #€+?- Gw J"i bm®i ç K ?¨M? [m•M- F?B iÈB M K u
M?QM; ?„M F?¬M; +¦ MY çB K K iKÄB- M?bM ç°B M;k F?¬M; +?9i `®B HQ¢M- i`
/B M- [m•M L;ä *QÆM; ?B M i¢B ç½ bÈK F?¬M; i? bQ b€M? pÈB i`QÈ+ ç•v- [m
+?B M ç'm bÈK ç½ i,M; + QX

G9+ M¨v ?„M iU KbM? /šM i€K M;?¨M iBM? F} #BM? +¦- ?ÆM M[+ÁM +¦ ? B p¢M #
F?¬M; iBM hB m "® u +¦ i? +ªM çQÊ+X

h€K M;¨M iBM? F} M¨v çQÊ+ tQM; M°B [m•M- Î i`QM; K„i Gw J"i- çO +¦ i? çQÆM;
#BM?X >¬K M v h`mM; L;mv M i?B m M;U - ?„M H¢B +¦ i? Mm¬B /QÐM; +?B M çQ
çO ç FB m M;¢QX

*?d H¨ F?B iÈB M K u M aQ- [m M #BM? i` M i?¨M? ç½ bÈK #WM; idM?- M?bM i?'v
iU +?O çQÊ+ K¨ M„K i`QÌM; i?QÆM; i`QM; i v H M- i`"M ç` bŒM b¨M; ç¦M ç`+?X

>¬K M v >´ G Q "MB L?•M *Æ ç½ ç–m T?K+ [m•M L;ä *QÆM;- ç½ ç2K i?¨M? u M aQ
i`Î i?¨M? +?B M imv M i`QÈ+ M?'iX *¦ i? i?'v çQÊ+ i†+ #BM? ç M T?¢K H¢B H'v F
i?¨M? ç m ?ÆB +?9i i?Î T?¨Q K°i ?ÆBX

o¬ Hm"M F}#BM? +¦ K¢M? ç M ç•m- +¬M; i?¨M? +kM; imv i ç®B F?¬M; i? X "BM?
M;?B K ;B¨ /†M- `ä `¨M; M?[M; M;QÌB M¨v [m€ MY H¨ +?¢v iÈB æ¬M; æ¬X

J'v M;¨v M v- M;Q¨B i?¨M? u M aQ iÈB iÈB HmB HmB F?¬M; #B i# Q M?B m #BM?
t2K i"M ?QM; bmv- i`QM; HÁM; imv KÌ K`i- M?QM; H¢B pšM HB m +? i i?O i?¨M?-
H¢B KÌ K`i F?¬M; #B iX

u M aQ p®M pšM /Q :B€K J¬M T?O iQÈM; [m•M "¨M; L;¼+ i?O- #'i [m€ "¨M; L;¼+
L?•M *Æ çB iÈB >¢ "B F?mv M ?¨M; "MB >¨M? ZmªM;X "¨M; L;¼+ #` "MB >¨M? Zm
+kM; i?¨M? HÈM- v m ç` +?B M HQÊ+- >¨ .QÆM; æ¬ 8v æ°+ *¬ ok +kM; +¦ mv / M
ç•v i?O i?¨M?X

æ°+ *¬ ok +kM; H¨ M;QÌB +˜M i?"M- pšM ç¦M; i?¨M? F?¬M; ` - >´ G Q- u M aQ- æ
+?„M- Gw J"i ç®B pÈB K'v iÁ i?¨M? i`b M¨v +kM; F?¬M; +¦ i'M +¬M; çQÊ+- M m F
?¨M;- i?b [mª i?U+ H¨ K†i KkB #` K'i b¢+?X

o®M >´ G Q ç–m ?¨M;- u M aQ +kM; FB M i`b F?¬M; çQÊ+ # Q H•m- M?QM; #BM? b
[mv M- F?¬M; F?ÄB iBM? i?–M ç¢B +?'M- +ªK i?'v ç½ +¦ ?v p¼M;- /M b Q ;B [mv
T?–M H¨ Î i¢B æ¬M; æ¬X

>Ì ?[M; M?bM F} #BM? iW T?Q M K i?¨M? t¬M; [m - i?Q€M; [m H¨ #° #BM? M?Q
#BM? bo €T p"M pk F?Q HQÆM; i?ªQ çB M; M; [m - M?QM; F?¬M; +¦ #'i Hm"M F
ç¦M- ç°i M?B M M;?2 çQÊ+ Î T?Q "„+ J M; bÆM +¦ iB M; +?ûK ;B i ç°M; i`ÌB- i`Q
ç€K K•v /¨v- i'i +ª i?¨M? #BM? ç m F€ [m€B- F?¬M; #B i H¢B H¨ M;QÌB T?QÆM; M

Gw J"i ;?bK M;U i`QÈ+ G¢+ h?Ov- i`QM; K„i ç½ +¦ p M;?B ?Q†+X >„M +ªK ;B€+
M m M?Q /U i?2Q [m•M ibM? #˜K #€Q- hB m "® u ?¨M? [m•M +'T i®+ ;BÌ T?9i M¨
F?¬M; t X L?QM; ?B M i¢B +?d M;?2 MQÈ+ b¬M; `¦+ `€+?- ;B¦ M? ?•v ?˜v- iB M;
pKM i` M çQÌM;- M?QM; T?Q i`QÈ+ H¢B F?¬M; +¦ #'i +S /'m ?B m ;b H¨ +¦ ç¢B [m

> B # M ç m p°B p½ ç®B +¬M;- ?„M #B i #^M; p¨Q i€K M;¨M F} #BM?- i?b F?¬M; +
ç` i? i`®M; i`ªB +¦ i? tmM; T?QM; ç€M? +?Q ç¢B [m•M +O hB m "® u ?Q `ÆB M
b Q H¢B F?¬M; iÈB\

Zm v ç–m M?bM p T?Q "„+ J M; bÆM- +?d i?'v F?¦B #KB #®+ H M #®M T?Q - F?–
K°i K¨m t€m t`i- Gw J"i i•K iQ tQ v +?mv M- +?d H¨ ç M; bmv M;?o- hB m "® u ?B M

E?B h`bM? :BªQ EBK /šM iBM? #BM? çm´B iÈB "„+ J M; bÆM- +?d i?'v çQÊ+ t t
i? ?mM; ?½MX

æ¢B [m•M h`QÆM; h`'M *?m t2K M?Q ç9M; ? M iÈB5 h?"K +?Q bQ pÈB ç€K M;QÌ
iQM? F +ÁM M? M? ?ÆM K°i QiX

h`bM? :BªQ EBK M?bM i?'v F?¦B #KB Î T?QÆM; t F?¬M; F?ÄB •K i?–K FBM? ?½B
M?B m M,K- Qi M?B m +kM; ?B m çQÊ+ K°i Qi T?QÆM; T?€T M?bM F?¦B #KB- Î T
#€+?- M?QM; F?¦B #KB H¢B F?¬M; ?´M ç°M- #B m ?B M M;QÌB HoM? [m•M +¦ #ªM

G½Q iQÈM; æ¢B hMv ç m H¨ i?•M FBM? #€+? +?B M- ç€K M;QÌB h`QÆM; hm æ¨-
h`'M *?m `'i ?B m T?ûT /KM; #BM? ?¨M? [m•M- h`bM? :BªQ EBK M?bM i?'v [m•M

/•M; H M bU T?'M +?'MX

>„M +kM; F?¬M; M;¢B +?B M- çB i?2Q h`QÆM; hm æ¨ M?B m M,K- +¦ +?B M /`+? ;
Gw J"i ç2K M?B K pK T?QM; iÄ h`QÆM; h`'M *?m ;B Q +?Q ?„M- H¢B +?Q æ M >
æQÆM; H¨K T?¦- +?QM? H¨ ç¢B #B m ? ibS+ iQM M?B K ç®B pÈB ?„M- ?„M +?d +
ç`M? ç` p` i¢B L;ä *QÆM;X

Zm•M H M? H"T iS+ i`mv M tm®M;- h`bM? :BªQ EBK ç½ /šM #BM? bo +?¼M K°i bQ
+?d ?mv- H M? ? B p¢M #BM? bo /U i?2Q "„+ J M; bÆM K¨ #® i`Q- i¢Q i?¨M? K°
i`"M ?bM? M¨v HU+ +¬M; FQ+? bQ pÈB i`"M F?€+ i?b ?ÆB i?m - M?QM; KQÌB T?–
ç´BX Í +?QM? /B M H'v ? B M;¨M F} #BM? +¬M; FQ+?- /Q /kM; iQÈM; i?O ?¢ Gw J
ç°B- ? B +€M? ç m #® i`Q ;–M M;¨M F} #BM?- /QÈB bU +?2 +?Î +O #° #BM? K¨ ç€

æ M >MM; hQM- oQÆM; "€ æQÆM; ç m /šM K°i H° #BM? K½- ˜M i¢B ? B +€M?- iM
çQ¢M i? ç M +O ç`+? i?OX

Í b m F} #BM? +O [m•M L;ä *QÆM; +?QM? H¨ i?m–M K°i b„+ #° #BM?- #¨v ` T?(
i` M; #` i`QÌM; i?QÆM; çQªM ç Q- +mM; i M i?B i i?mšM- +?d T?ÁM; #` iB M T?Q
HmBX

"® i`"M M?Q i? M¨v- T?Q b m +¦ T?QÆM; i`"M i`Ê ;B9T- +?Q /M #` +QÌM; i? i`M
FQ+?- h`bM? :BªQ EBK M;QÌBÎ i` M bQÌM M9B + Q- ? B K„i M?bM p MÆB t - +?d
t ç M; tm'i ?B M p¬ b® çB K ç2M- i?Q€M; [m F} #BM? +O h`QÆM; h`'M *?m ç½
MQÈ+ i?Ov i`B m- ç'i `mM; M9B +?mv M- h`bM? :BªQ EBK M?bM p MÆB t - •K i?–
h`QÆM; h`'M *?m T?B i?QÌM; i`–K ´M- KbM? pšM p¬ /mv M +MM; ?„M ;B Q i?O- b (
ç½ M?Q H¨ KQ iQ ;B¦ HÈM M?Q i? \

hW bQÌM M9B + Q M?bM [m - h`QÆM; h`'M *?m çB m F?B M [m•M H¢B H¨ i?m–M K
M;¨M [m•MX h`bM? :BªQ EBK •K i?–K + m K¨v- i?–K M;?o [m•M ibM? F?¬M; ?ÊT- i
*?m +¦ ;–M p¢M #BM? K½- M?Q p"v #BM? K½ +ÁM H¢B H¨ Î MÆB M¨Q\

h`QM; F?B çQ K„i M?bM [m ç½ T?€i ?B M F} #BM? ç®B T?QÆM; +¦ +?¶ ç†+ /`- i`
#BM? ç®B T?QÆM; H¢B H¨ K°i ç°B çB i`QÈ+- ? B ç°B €T Î ? B +€M?- imv i? t¬M;
F?¬M; +?9i M¨Q HQ¢MX h? tmM; T?QM; +O ç®B T?QÆM; ;B®M; M?Q # KkB ç (
F?¬M; HQ¢M- M?[M; M;QÌB M¨v i?m"i +ÐB M;U iBM? i?m–M- i?"i bU H¨K +?Q M;(

h`QM; hMv [m•M b Q H¢B ç°i M?B M tm'i ?B M ` F} #BM? + Q KBM? M?Q i? \

hQÈM; +–K ç–m- ?„+ F?¬B ?„+ ;B€T- M?QM; H¢B +QÐB K°i +QM M;U i`„M;- /Q ?„
F} #BM?X L;QÌB M¼ H¨ B- iW t M?bM [m - h`bM? :BªQ EBK T?•M #B i F?¬M; ` X

h`bM? :BªQ EBK +ªK ;B€+ çQÊ+ ç°B M;k M¨v `'i H¨ F€ [m€B- +?d H¨ ?B M i¢B i M ç
T?€i +?Q çQÊ+X h`bM? :BªQ EBK Î bQÌM M9B + Q ` H M? *?QÎM; F€ bS #B M ªQ
*QÆM; ç m ;–K M? - h¬M h`QÌM; L?¢+ ç½ bÈK /šM #BM? t¬M; H M T?Q i`QÈ+X

h¬M h`QÌM; L?¢+ H¨ K°i i?O ?¢ ?mM; ?½M +O Gw J"i- F ç`+? +¨M; K¢M?- ?„M t-
M;¨M F} #BM? i?O ?¢ F?ÎB ç°M; #'i [m€ +?d i`QM; i?Q€M; [m - +?d H¨ ?„M HQ p¼
#BM? i?Q€M; [m ç½ tm'i ?B M F?QªM; +€+? `'i HÈMX h`bM? :BªQ EBK ç°i M?B M
#BM? bo FQ+? i`®M; i`mv M H M?- ` H M? +?Q h¬M h`QÌM; L?¢+ iªM ` ? B +€M?
iB T +?B MX

h¬M h`QÌM; L?¢+ M¨Q [mªM çQÊ+ M?B m- +?d H¨ M;? M? ç¦M ç®B i?O p¼i iÈB- M
?¢ ?mv K•m ?ûi HÈM- i`QÌM; K•m M?Q `WM;- T?ªM +?B m €M? b€M;X L?QM; h¬M
#B i- h`bM? :BªQ EBK ç°i M?B M #B M H M?- çÆM ;BªM H¨ Î i` M bQÌM M9B + Q
T?QÆM; i`QM; [m€ i`bM? +¬M; FQ+?- F} #BM? Î ;B[?ÆB iKi H¢B- F} #BM? ? B +
?ÆMX

æ•v H¨ K°i HQ¢B +ªK ;B€+ +U+ F€ +´ [m€B- M;QÌB ç M; Î i` M bQÌM M9B + Q- h`b
i®+ ç° +O F} #BM? ç®B T?QÆM; ç½ iÈB +U+ ?¢M- M¨Q M;?o ç M ç®B T?QÆM; ç°
/B M i M /¨B #„M HQ¢M- F} #BM? ? B bQÌM H¢B ç•K i?ŠM; p¨QX

æ°B M;k +O h¬M h`QÌM; L?¢+ /QÈB bU i`MM; FQ+? +O i?B i F}- i`QM; M?€v K„i

h`¢M ?bM? ?bM? +mM; i`QM; M?€v K„i ç½ HäK b•m tm®M;- ç½ F?¬M; T?ªB ?Q¨M K
T?€ çQÊ+ >¨ L K- +?mv M [m M i`¼M; ç–m iB M +?QM? H¨ i?m i?"T +?B M K½- [r
M v çQÊ+ tQM; i`,K p¢M ç¢B [m•M- M?QM; M m M¦B p HU+ +?B M ç'm ?[m ?B m- #
M?•M i?O- +ÁM H¢B +?QM? H¨ M;QÌB ;B¨ v m- T?K M[i` +QM K¨ i?¬BX J¨ i`QM;
F} #BM? +kM; +?d +¦ ? B # p¢MX

J†+ /M F} #BM? i`QM; i`,K p¢M ç¢B [m•M +?B K id H `'i M?Ä- M?QM; i¢B h`mM; L
+U+ F€ ?Q¨M? i`€M;X

Gw J"i imv +m²M; M;¢Q- M?QM; +MM; æ°i Zmv i +kM; F?¬M; +¦[m M ? M¨Q- #^M;
i?m i?"T çQÊ+ M?B m +?B M K½ M?Q p"v i?b +kM; ç½ H¨ F?¬M; çÆM ;BªMX

"'i [m€ +¬M; pB + ?m'M Hmv M F} #BM? bQ pÈB #° #BM? i?b T?S+ i¢T ?ÆM `'i M?
+ÁM F?¬M; tQM;- #„M i M +kM; F?¬M; +?m˜M- Km®M Î i` M HQM; M;U i€+ +?B M
bQ pÈB ;B i #¼M ?¼ +ÁM Km®M F?¦ +?`m ?ÆMX

Gw J"i iQ¨M HU+ #'i [m€ +?d #²B /QÐM; çQÊ+ i€K M;¨M F} #BM? i€+ +?B M +¦i® +?
M;QÌB- K¨ i€K M;¨M F} #BM? M¨v T?–M HÈM ç m H¨ hMv #BM? hMv iQÈM; p ?¨M;
+kM; F?¬M; çQÊ+ #²B /QÐM; ?m'M Hmv M i®i- +?Q /M Gw J"i +kM; +?d +¦i? p"M
hMv i`B m- F} #BM? +ÁM H¢B /Q FB m iQÈM; i?®M; HoM?- h¬M h`QÌM; L?¢+ /šM
*QÆM;X h¬M h`QÌM; L?¢+- æ M >MM; hQM- oQÆM; "€ æQÆM; /šM F} #BM? i?2Q
+¦i? M¦B H¨ ?mM; ?½M- ;BQÆM; +mM; #„M i M +kM; Qi M;QÌB H¨K çQÊ+- ç T?–M
tmM; T?QM; K¨ i?O i?„M;- M?QM; M?[M; M;QÌB M¨v +kM; +¦bS+ HU+- +?d #^M; HU
i?QÌM; i?QÌM; +kM; i?m çQÊ+ ?B m [mªX

L?QM; h`bM? :BªQ EBK Î i` M bQÌM M9B pW M?bM ç½ `ä `¨M;- ç®B T?QÆM; i` M
iBM? i?m–M- +mM; i M pk F?Q p"M /KM; i?m–M i?K+- bQ pÈB ç€K M;QÌB h¬M h`Q

h` M +?B M i`"M- bBM? iY K°i çQÌM;- + Q ?ÆM K°i #"+ [mª i?U+ ç½ H¨ +?mv M iQ

h`bM? :BªQ EBK i`QM; HÁM; H¢M? H)Q- ç°i M?B M T?€i ?B M K°i F} K½ M?Q çB M
i`ÌB- i?•M M?Q `²M; # v- /QÈB €M? K†i i`ÌB b€M; `¼B- +?B m H M F?m¬M K†i +O
MK +QÌB H¢M? M?€i- i`QM; ? B K„i M;QM; F i H½M? F?®+ p¬ ibM?5

L;QÌB M¼ M?Q +® w K¨ M?Q p¬ ibM? ?QÈM; p bQÌM M9B + Q M?bM [m - i?Q€M; [r
L;ä *QÆM;- h`bM? :BªQ EBK i?'i i? M? M¦B, óhB m "® u\ô

>„M F?¦ +¦i? iBM- M?QM; H¢B F?¬M; i? F?¬M; iBM- M?QM; hB m "® u +?ŠM; T?
b Q H¢B iÈB MÆB M¨v5

h`QM; HÁM; K†+ /M FBM? ?½B- M?QM; h`bM? :BªQ EBK +kM; F?¬M; HQ¢M- +?d ?m
M?QM; pšM +ÁM +¦ M?•M i?O +ÁM H¢B- +„M `,M; K°i +€B- +Ì tQ ?mv ç°M;- ? B H
oQÆM; "€ æQÆM; iW ? B +€M? ç€M? ç M- +Sm pB M h¬M h`QÌM; L?¢+ ç M; #` hM

JÈB pW `²B H¨ ç€K M;QÌB h¬M h`QÌM; L?¢+ F?¬M; M;?2 ?B m H M?- H9+ M¨v ç½ I

h?B i F} ç®B T?QÆM; ç€M? iÈB- F} #BM? i`2Q +mM; `9i ç Q- i?Q€M; [m i`B M F?
/M b Q +kM; F?¬M; T?ªB HQ¢B ?B M ?¨M? ;b- +?"K +?¢T i`QÈ+ i®+ ç° +O ç®B i?
i?9+ #BM? iQÈM; i?O ?¢- + Q ;B¼M; ?ûi H M- F?B i?'v ç Q +O ç®B T?QÆM; tm®M
[mª +?®M; çÐ- K°i ç Q ?¢ tm®M; K•m ;½v- ? B ç Q ?¢ tm®M; ç–m # v5

h¬M h`QÌM; L?¢+ ç€M? ;B i çÄ +ª ? B K„i- i`QÌM; i?QÆM; T?B ç°M;- ç½ ç•K `ÆB t
M?QM; +?Êi i?'v K°i i`"M ;B¦ H¢M? i?´B ç"T p¨Q K†iX

:B¦ ç M M;U ç M M;QÌB ç M- M;QÌB ç M i?QÆM; ç M iB M; ç M5

óhB m "® u Î ç•vX E M¨Q +?®M; ;B i F?¬M; i? 5ô

hB M; [m€i ;B®M; M?Q iB M; b'K i`–K Km°M p M; H M- i? M? •K H¢B M?Q iW +?QI
"® u M;U M? M? M;QÌB M? M?- i?Q€M; [m ç½ iÈB i`QÈ+ M;QÌB h¬M h`QÌM; L?¢+

b'K p M; +?ÈT ;B"i ç€M? ` 5

h¬M h`QÌM; L?¢+ M?bM i?'v M;QÌB M¼ +U+ M? M?- ç½ F?¬M; F`T i`®M i`€M?- i`Q
i?QÆM; ç•K M;QÊ+ H¢BX *?Q /M +? i- ?„M +kM; T?ªB ;B i K°i M;QÌB i?2QX

L?QM; F?¬M; çÊB i?QÆM; iB T +"M hB m "® u- ç½ +ªK i?'v M;U+ K€i H¢M?- i?Q€
ç€M? i`9M;- h¬M h`QÌM; L?¢+ +?d +ªK i?'v KbM? H,M; F?¬M; # v H M- +¨M; # v +

*?B M i`QÌM; ?mv i +?B M #¶M; M?B M +¦ b'K bûi ;–K i?ûi- ç½ +¦ K°i F?„+ v M H†
+?d i?'v h¬M h`QÌM; L?¢+ #` hB m "® u K°i i?QÆM; ç•K tmv M[m M;U+- b m ç¦ i v
?ÆM i`,K +•M ç½ # v H M- ?ÆM M[+¨M; # v +¨M; + Q

J€m iQÆB `ÆB i?¨M? /ÁM;- /QÈB €M? K†i i`ÌB +?B m `¼B- H° ` K°i #S+ +?BM? +

:B¦ H¢M? i?´B [m - KMB K€m i M? ç"K ç†+ F?¦ `ÌB- +€+ iQÈM; i`€B iBK #,M; ;B€-
M¨v +?QM? H¨ hB m "® u mv / M? ?B M ?€+? FB \

*?O iQÈM; pW +? i- [m•M K¨ h¬M h`QÌM; L?¢+ i?®M; HoM? H¢B +¨M; K'i çB F?®
MÆB H¨ ç`+?- #'i +?'T ;B i ç`+?- +?d Km®M +?¢v i`®M- [m•M L;ä *QÆM; ç°B F}
bKT ç´5

hB m "® u K°i i?QÆM; ç•K +? i h¬M h`QÌM; L?¢+ i?O ?¢ Gw J"i- M?QM; F?¬M; +¦ +
F?B /šM ç°B p¼i iÈB- +ªK [m M pšM H¼i p¨Q i`QM; bU M?¢v +ªK + Q ç°X h¬M h`Q
i?O p¼i iÈB- ?„M H¢B M; v iW ç–m ç½ M?"M ` h¬M h`QÌM; L?¢+ M¨v H¨ +?O iQÈM
#„i ;B†+ i`QÈ+ #„i pQ - KK+ iB m +O ?„M +?d +¦ K°i- +?QM? H¨ €K b€i h¬M h`QÌM

L?QM; ?„M pšM +?9 w iÈB h`bM? :BªQ EBK i` M bQÌM M9B + Q- æ M >MM; hQM +
+€M? T?ªB5

h`bM? :BªQ EBK /M b Q +kM; F?¬M; T?ªB M;QÌB i?QÌM;- K†+ /M #¢B pšM F?¬M;
pÈB æ M >MM; hQM- oQÆM; "€ æQÆM; MY çQÌM; tm'i` pšM K¢M? ?ÆM M?B m
+€M? ç½ ?bM? i?¨M? i? # Q p•vX

*?B M i`QÌM; #B M ?¦ F?¦ HQÌM;- K°i +?B iB i- K°i M;QÌB FB M i`b +kM; +¦ i? i¢
+?B KX h`bM? :BªQ EBK p i® +?'i M¨v pQÊi t +€+ ç¢Q T?d F?€+- M m H¨ ?¢M
L;mv M *?•M- FBM? [m bU i`MM; FQ+? K½M? HB i M?Q p"v- i?b ç½ bÈK +ªK i?'v
+?¢v i`®M- M?QM; h`bM? :BªQ EBK i?b H¢B F?¬M;- ?„M Km®M HÊB /KM; #° #BM?

G9+ M¨v ?ÆB +?9i M;,M i`Î +kM; F?¬M; iQM? H¨ ;b- +?d +–M +¦ i? T?€i ?mv HU+ I
i? ç2K K'v M;¨M M;QÌB hB m "® u p•v +? i Î # M i`QM;X

h`®M; i`"M- +Ì tQ- p¦ M;U - iB M; ?Q iB M; H ç M t2M p¨Q K°i KªM;- hB m "® u H¢
K¨ +ªK i?'v ibM? i? #B M ?¦ pB /B mX

*?d +–M [m K°i H€i M[- æ M >MM; hQM- oQÆM; "€ æQÆM; ? B M;QÌB M¨v b) ?bM
[m K°i H€i M[- Qm i? K¨ KbM? KÈB p¨Q i v b) F?¬M; +ÁM b¦i H¢B +?9i M¨QX >B
?mv i L;ä *QÆM;- K°i ?²B M[b) +?ªv H¨ i?B i F} ?mv i +O #¼M ?¼X

h`QM; ç–m ?B M H M K°i +•m M¦B +O Gw hoM?- F} #BM? i?„M; i¢B i®+ ç° M? M?-
+?d ?mv M?'i i`Q- M?QM; /M b Q +kM; H¨ +QM M;QÌB- M?•M HU+ +¦ ?¢M- i?B i F}
F?¬M; b) K'i ? i Qm i? X

h`QÌM; i?QÆM; pmM; H M- hB m "® u [m€i, ó*€+?5ô

E} #BM? /Q ?„M +?d ?mv p®M #` p•v i`QM; HQ¢M +?B M- M;?2 çQÊ+ hB m "® u `
J¼B M;QÌB p®M ç M; [m'M H'v +MM; K°i +?¶- K€m iQÆB [m'M [m M?- #¶M; M?B
i`QÊi çB ` M;Q¨BX

E?B `9i HmB- ?„+ ;B€T F} #BM? F?¬M; çÊB T?•M T?¦- ç½ bÈK /UM; i?ŠM; i?mšM
i'i +ª ç m çÆM ;BªM `ä `¨M;- M?QM; ç½ bÈK i`ªB [m i?B M +?mv #€+? Hmv M- HQ
+¬M; FQ+?X

hB M; [m€i +O hB m "® u +¦ H) F?¬M; T?ªB iWM; i?O ?¢ ç m +¦ i? M;?2 çQÊ+- M
[m M i`¼M;- i'i +ª F} #BM? +kM; F?¬M; T?ªB H¨ +„K ç–m p¨Q +?ûK ;B i- i`QM; F?
+?9 w ç M ç°M; ioM? # M M;QÌB- M?bM i?'v K°i M;QÌB `9i HmB- i?b iQ¨M #° ç m
M;¨M F} #BM? ?¨M? ç°M; iU M?B M HQm HQ€i- h`bM? :BªQ EBK Î i` M bQÌM M9B +
i? MX >„M +¦ H) F?¬M; T?K+ pä +¬M; +O hB m "® u- F?¬M; T?K+ p”M F?Q +O h
i? F?¬M; M;QÌB ç½ ?m'M Hmv M ` F} #BM? M¨vX

L;QÌB ?m'M Hmv M ` #BM? bo M¨v [mª i?U+ H¨ K°i i?B M i¨B5

hB m "® u +?QM? H¨ ç–m M½Q +O iQ¨M #° F} #BM?- +?d +–M ç–m F?¬M; #` çSi-
+?mv M M?Q `„M Gw lv M Î i¢B h?€B L;mv M M?B m M,K- +?B m #BM? K½B K½ F
M;QÌB ;B Q ;B Q i•K F i ;B Q M?[M; M;QÌB i`mM; i•KX Gw hoM? p¬ Hm”M M;QÌB Î
ç m FB m M;¢Q F?¬M; F K +? çQÊ+- M;QÌB [m2M #B i +kM; F?¬M; +¦ K'v- M?QM
/QÐM; ` F} #BM? iBM? M?m X

E} #BM? M¨v H¨ Gw hoM? /MM; i•K ?mv i ?m'M Hmv M- ?¨M? bU +U+ F€ #Q ˜M- M
F?ªB ;B€T F?Q ;BÈB +MM; iB M i¨B K¨ hB m "® u +mM; +'T +m²M +m°M F?¬M; /Si

hB m "® u K'v M,K i•K ?mv i- oB M G K K'v M,K F?´ i•K iQ+? Hkv- H9+ M¨v `®i +m
HU+ iQ HÈM5

h¢B hQÆM; .QÆM; F} #BM? #'i [m€ +?d H¨ K°i ;¦+ +O M9B #,M;- i'i +ª iBM? #BM?
çB iÈB æ¬M; æ¬X hB m "® u b) #^M; p¨Q i?B i ;B€T F} #BM? K¨ Gw hoM? pb ?„M ?
[mv i ç'm K°i i`”M5

*?Q M M ?„M imv +¬ çÆM K°i KbM?- i?”i ` +kM; F?¬M; +¬ çÆMX h`”M M¨v- ?„M T
i?„M;- ?ÆM M[?„M M?'i ç`M? T?ªB i?„M;5

Gw J”i HU+ +–m / T hB m "® u- +¬M; ?½K æ¬M; æ¬- ?„M H¨K b Q F?¬M; Km®M /
*QÆM;- +?B K +S pMM; ;B[- KQm ç² i?B M ?¢\

>„M i¢B æ¬M; æ¬ M?”M çQÊ+ iBM iS+ iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM;- M?QM; +ªK i?'v
çB +O Gw hoM?- ibM? ?mvM? ç +O ?„M +MM; Gw hoM? +?Q # Q ;BÌ çQ¢M imv

h`bM? :BªQ EBK çQÆM; M?B M +kM; F?¬M; #B i- Gw J”i +,M #ªM H¨ F?¬M; +¦ ;†T
F - +?QM? H¨ i`QÈ+ i`€M? +QÌM; ç`+?- iB m /B i M?Ä v mX

*¬M; ? v F?¬M; +¬M;- h`bM? :BªQ EBK ç½ H•K p¨Q ibM? i? F?¦ tY

hB m "® u F?¬M; +?B M K¨ +?¢v- #¼M ?¼ i?9+ M;U i`mv FQ+? /o M?B M H¨ bªM;
i`B #'i ;B€+ ç½ [m K°i bÆM +®+- +¨M; F?¬M; #B i ç½ bªM; F?Q€B iB M M?”T p¨Q
J M; bÆM /¼+ i?2Q >Q¨M; >¨ HB M KB M F?¬M; /Si- p®M H¨ H€ +?„M +O æ¬M; a
?QÈM; p T?Q G¢+ E?˜mX

Í i`QM; "„+ J M; bÆM- +¦ K'v ?¢T +®+ +¦ i? i`U+ iB T i?¬M; ç M K†i M9B # M FB
+?QM? H¨ >Q¨M; >¨ +m²M +m°M K`i KÌX

æB m M¨v oQÆM;- æ M ? B M;QÌB +kM; #B i- M?QM; #¼M ?¼ F?B t¬M; [m ?¢T +®
;b i`QM; ç–mX h`QM; K„i #¼M ?¼ +?d +¦ hB m "® uX

hB m "® u ç½ i?m K°i i`”M F?¦ çQÊ+- H–M M¨v #¼M ?¼ M?'i ç`M? T?ªB i?W /`T
+?Q K°i çÁM i?”i ç m- i`ª H¢B K¦M MÊ5

*¦ ? B p` çQÆM; ;B i?®M; HoM?- +€+ ç¢Q T?d +ÁM H¢B +?Q /M H¨ +¦ M;?B ?Q†+-
F} #BM? +O #¼M ?¼ F?B çB M; M;[m KB M; ?¢T +®+- i?b T?€i ?B M i?B i F} +O
H¢BX æB m M¨v H¨K +?Q #¼M ?¼ i`QM; HÁM; pmB p - i?Q€M; [m H¢B /•M; H M b

h?B i F} +O hB m "® u i`QM; M?€v K„i ç½ M?Q #` K°i +€B #9 HÈM #´ ` - #BM? -
çQÌM; pÁM; p #bM? M;mv M Î K°i # M [m•M L;ä *QÆM;- K°i çQÌM; F?€+ H¨ /Q hB
ç–m t¬M; M;QÊ+ H¢BX

h?B i F} #B M ?¦ +U+ M? M?- iU M?B M HQm HQ€i- i`QM; F?B t¬M; M;QÊ+ H¢B- F
+U+ M? M?- i? tmM; T?QM; +U+ K¢M?- H¨K +?Q [m•M L;ä *QÆM; •K i?–K H¢M?

o®M i`QM; /½ +?B M- M m F?¬M; +¦ +?2 +?„M ?Q†+ +?QÈM; M;¢B- F} #BM? L;ä
i? i`ÌB +?Q- çB m M¨v H¨K +?Q F} #BM? L;ä *QÆM; F?¦ i`€M? F?ÄB i•K Hw + Q ?
M?B M T?€i ?B M ç®B i?O bQ pÈB #¼M ?„M M? M? ?ÆM- K½M? ?ÆM- ?mM; €+ ?Æ
ç`+? H¢BX

oQÆM; "€ æQÆM;- æ M >MM; hQM ? B M;QÌB H¢B F?¬M; bÊ ?½B- M?bM i?'v hB
i•K w #¼M ?¼- ? B M;QÌB +Æ ?² ç²M; i?ÌB +kM; t¬M; H M- M„K +?†i #BM? F?Qi`QM
T?¦M; M;U M? M? H MX

> B [m•M ;B Q +?B M F M¨Q /kM; b) i?„M;- H9+ M¨v- imv i ç®B F?¬M; +¦ Hw M¨Q

> B M;QÌB ç m +¦ +MM; K°i KK+ iB m- çQÆM; M?B M +?QM? H¨ hB m "® u- i`QM;
[m•M i?B i F} b) iU bKT ç´X L?QM; hB m "® u pä +¬M; + Q +QÌM;- #¼M ?¼ +¦ i? ;B
+?mv MX >„+ ;B€T i?B i F} #BM? p”M /KM; pk F?Q i?m–M i?K+- #¼M ?¼ M m p”M
bÊ F?¦ i`€M? F?ÄB i?QÆM; pQM;X

L?bM i?'v hB m "® u K°i M;U T?Q i`QÈ+- F?m¬M K†i HÌ KÌ +¦ i? i?'v çQÊ+- M?QI
M„K i`QM; i v i`QÌM; K•m- F?¬M; +¦ +?9i w iS ;BQÆM; +mM;- oQÆM;- æ M ? B M;
hB m "® u #Ä çB i'M +¬M; ç`+? iW t - [mª i?”i H¨ +Y +?d F?¬M; F?¬M M;Q MX

L?QM; #¼M ?¼ i?Q€M; [m H¢B T?€i ?B M- i`QM; K¢M? K) H¢B +¦ K¢M? K) ?ÆM-
M;QÌB- b„+ #ûM M?'i +O >„+ ;B€T i?B i F} +kM; F?¬M; T?ªB H¨ +mM; i M- F?¬M; T
K•m ç M; M„K +?†i i`QM; i v #¼M ?¼5

hB m "® u i`QÌM; i?QÆM; i`QM; i v pmM; H M- [m€i HÈM, óJ•m5ô

J°i iB M; ópM ô p M; H M- i`QÌM; K•m M?Q iWM;- imM; ?Q¨M? i` M #–m i`ÌB- ?Æ
i`QM; K°i F?„+ M¼ #¶M; M?B M T?¦M; ` - +„i T?€ F?¬M; i`mM;- iB M; `Qi pM pM5
i`QM; M?€v K„i M?Q #MM; M´- i?”K +?Q H¨K +?Q M;QÌB i ?Qi i?Î F?¬M; i?¬M;X

hB m "® u ç½ bY ` +?B m K¢M? M?'i +O >„+ ;B€T F} #BM? F?m tmM; T?QM;- H¨ +

h`QÌM; K•m i`QM; F?¬M; i`mM; i¢Q i?¨M? K°i K¢M; HQÈB /¨v ç†+- K M; i?2Q M?[M
K¨ `ÆB tm®M;- ç•K p¨Q F} #BM? L;ä *QÆM;- [m•M L;ä *QÆM; K°i F?„+ M¼ FBM

h?B iF} tmM; T?QM;- F?2 ?Î HšM M? m +kM; F?¬M; HÈM- K•m iW i` M F?¬M; i`mM
F?¬M; +¦ +?¶ M¨Q ç i`€M? Mû- +?d M;?2 i?'v iB M; i`QÌM; K•m ç•K p¨Q i?`i- iB
KB M F?¬M; /Si- +¦ M;QÌB #` ç¦M; çBM? i` M K†i ç'i- +¦ +?B M K½ iû M?¨Q p¨Q #K
i`Q #KB- +¦ +?B M K½ i`QÈ+ b m F?¬M; +ÁM +?¶ çB- i`QM; iB M; ?Q #B i?½K K¨ #
K€mX E} #BM? L;ä *QÆM; ç¢B HQ¢M- #¼M ?¼ +?BM? +?B M ç½ H•m- +?Q iWM;
Km°B #Ä [m i`QÌM; K•m- #¼M ?¼ +¨M; F?¬M; #B i i`QÌM; K•m +ÁM +¦ HQ¢B i€+ /

oQÆM; "€ æQÆM; i`QM; HÁM; H¢M? iQ€i- M?bM i?'v +¦ K•m M?^K ç–m T?¦M; iÈB

>„M /M b Q +kM; pä +¬M; + Q KBM?- i`QM; HQ¢M [m•M i, H bBM? i²M ?ÆM t M;QÌ
iÈB +¦ +?9i i`–K i`¼M;- ?„M pšM +¦ i? çÐ p,M; ` - +?d H¨ i?O ?¢ +O ?„M +ÁM t K
iB M; F m i?ªK i?B i K¨ F?¬M; M;WM; M;½ tm®M; ç'iX æ M >MM; hQM i`QÌM; b¦+ i
i? M? i`QÌM; K•m- +MM; oQÆM; "€ æQÆM; i? tmM; T?QM; F?¬M; ;BªK- K°i i`€B
hB m "® u K¨ T?¦M; iÈBX

JK+ iB m +O #¼M ?¼ H¨ hB m "® u- F?QªM; +€+? ;B[# M;QÌB ç½ F?€ ;–M5

L?QM; oQÆM; "€ æQÆM; M?bM i?'v hB m "® u #¶M; M?B M +–K H'v +mM;- i`QM;
+ Q- M;QÌB ç½ M;?B M; çB- ¬K HQM; M;U K¨ çB iÈBX *?B m M¨v +U+ ?B K- i?m
M;?2 i?'v K°i ç¢Q;B¦ H¢M? iW # M +¢M? i?•M H Q [m - i M /¨B F?¬M; M;WM;- #„M
*QÆM; Î T?Q b m oQÆM; "€ æQÆM;5

h M/¨B K M; i?2Q K€m çÄ- ;¨Q i?ûi tmv M [m #„M ` t - b„+ #ûM F?¬M; ;BªK

oQÆM; "€ æQÆM; i` M M;QÌB H¢M? iQ€i- +?d +ªK i?'v KÈB pW `²B ç½ ;†T i?Q€M

hB m "® u K°i iB M F?¬M; i`9M;- +kM; `'i H¨ FBM? M;¢+- •K i?–K #°B T?K+ i?•M i?
i X G–M i`QÈ+ KK+ iB m +O ?„M H¨ h¬M h`QÌM; L?¢+- KK+ iB m H–M M¨v +–M ;B

oQÆM; "€ æQÆM; ç®B pÈB Gw J"i K°i HÁM; i`mM; i?¨M?- +MM; S?ÁM; >mv M hª
Gw J"i- M m +¦ i? i`W çB- i?b ç¦ H¨ +'T +?Q Gw J"i K°i p i i?QÆM; M†M;X

h? M;U F?¬M; ;BªK- hB m "® u ç°i M?B M `ÌB v M- K°i +?•M K¦+ H'v v M M;U - HC
M?Q K°i +QM /B m K¨ t¬M; H M T?Q i`QÈ+- imM; # v T?B m ç½M;

æ M >MM; hQM ç½ +MM; hB m "® u HQÈi [m M; M; p B- i`QM; iB M; [m€i +?¦B i E

oQÆM; "€ æQÆM; KÈB pW `²B +ÁM +ªK i?'v i?m"i +ÐB M;U +O KbM? F?¬M; i -
i?'v hB m "® u M;QÌB M;U T?•M H¨K ? B- #` #¢+? K½ FûQ M?Q M;U F?¬M; K¨ çB-
+?WM; i?QÈ+- i`QM; i v ç½ ;BQÆM; +mM; H„T i M- iQ i? T?B m /"i- +?d +ªK i?'v
i`•m K¨ i?¬BX

hB m "® u K°i iB M #„M p T?Q æ M >MM; hQM- iB M iW /QÈB #KM; M;U #„M ` X

æ M >MM; hQM p®M Î K°i # M +O hB m "® u- #¶M; M?B M i`QÈ+ K„i K'i çB ?¨M
i`QÌM; b¦+ i? iÈB F?¬M; ;BªK- ç M; Km®M M M tm®M;- H¢B M;?2 K°i iB M; p M; H
K°i iB M +O hB m "® u ç½ #„M i`9M; i?•M b¦+- +ÁM +€+? ?´ F?˜m ?„M M„K b¦+ #'i

h`QÌM; b¦+ p®M i`–K- FbM? HU+ +O i M M?¼M +kM; F?¬M; + Q- hB m "® u H¢B +¦
b¦+ ` p¨B i'+- L;mv i Zm M; i`QM; iB M; ?Q ç½ tmv M [m - b€i # M M;QÌB æ M >M
u ç°i M?B M m'i ç Q5

L;QÌB Î i`QM; F?¬M; i`mM;- çªQ M;QÌB H M HQM; M;U - K°i ç Q ç½ iW /QÈB +?ûK
F?¬M; i`mM; +kM; F?¬M; +?¦B K„i #^M; €M? ç Q- i`QM; €M? ç Q- ?Q K€m p,M; `

oQÆM; "€ æQÆM; p®M ç`M? K°i i?QÆM; ç•K iÈB- H¢B i?'v K°i ç Q +O hB m "® u
i`QM; K°i F?„+ b®M; +? i i`QÈ+ K„i ç½ FQ+? T?€i iB K M,M; pQÊi t M;QÌB i?QÌM
#¶M; M?B M imM; M;QÌB H,M ` iW K°i # M HQM; M;U - +?d +ªK i?'v +ª M;QÌB M¦
çšK K°i i?•MX

*?B M K½ +O oQÆM; "€ æQÆM; #B i?ªK ?Q H M- ç½ #` K°i ç Q FBM? i?B M M¨v +
iÈB pšM F?¬M; /Si- MY i?•M i? b m H,M; F?¬M; # v ` - K M; i?2Q K°i ç€K KQ K
M;½ M?¨Q ` i` M K†i ç'i- +'T #€+? H,M M;QÌB p T?Q i`QÈ+- +?d i?'v çQÊ+ i`QÈ+
M?Q b„T #` HQ¢M K½ ;BšK +? i- i?–K F m K¢M; i tQM; `²B5

óL„K H'v5ô æ M >MM; hQM ?ûi HÈM K°i iB M;- H"T iS+ çQ b¦+ [m - oQÆM; "€ æ
p°B M„K +?†i H'v- ? B i v #` ç–m b¦+ ç•K +?Q K€m iQÆB ç–K çb X æ M >MM; hQM
M;U - ? B M;QÌB K°i M;U - b®M; +? i i`QÈ+ K„i ç½ F?ÆB /"v bU ?mM; ?½M- ` bS+
i`QÈ+X

oQÆM;- æÆM ? B M;QÌB K†+ /M F?¬M; T?ªB H¨ ç®B i?O +O hB m "® u- M?QM; +
?½M- ç½ KÎ ` çQÊ+ çQÌM; K€m +?¢v i`®M- i?B i ;B€T F} #BM? +kM; F?¬M; p•v +-
M;QÌB +?d ?mv ç Q +?ûK ;B i- +?ûK ;B i F?¬M; çQÊ+- +kM; F?¬M; /WM; H¢B- M?C
"® u H9+ M¨v ç½ +€+? #¼M ?¼ Qi M?'i H¨ KQÌB i`QÊM;5

" M;QÌB M?bM [m H¢B- ?Q†+ ?QªM; bÊ- ?Q†+ T?šM M°- ?Q†+ ?Ì ?[M;5 •M? K„i p
#` #BM? K½ M?Q i?Ov i`B m +„i çSi •K b€i F?¬M; çQÊ+- i`QM; HÁM; iB + Mm®B
Hm"M M?Q i? M¨Q +kM; F?¬M; i? i?2Q iQM? F?Q K¨ H¨K pB +X

h`QM; ?„+ ;B€T i?B i F}- ?„M +?QM? H¨ ç–m M½Q- /U p¨Q F€- F?Q€B- HÊB- K½
F?¬M; T?ªB H¨ çÆM çª ç°+ ç'm- ?„M T?ªB çB i`QÈ+ /šM +ª ç°B M;k- ?„M T?ªB #ªQ
MQÈ+ +?ªv K•v # v- ?ÆM M[T?ªB HB M iK+ #ªQ i`b i?U+ HU+ ç iB T iK+ iB M +¬

Gw hoM? ç½ +ªM? +€Q ?„M- M;¨M p¢M H–M F?¬M; i? H¨K pB + i?2Q iQM? F?Q- ?
iB m /B i ç®B T?QÆM; H¨ +?QM?- ç•v ç m H¨ iB M p®M ç ?„M FBM? /Q M? i?B M
M[+kM; `'i i®M i?ÌB ;B M- M M F?B ç®B ç`+? M?'i ç`M? T?ªB ç2K i´M i?'i ;BªK ç
i?ÌB ;B M ç #´ bmM;X J¨ H¨K i? M¨Q ç ;BªK i?QÆM; pQM; Qi M?'i- çQÆM; M?B
F`T ?bM? i?¨M? i? T?ªM +¬M; K¨ ç€M?- M m M?Q +MM; F ç`+? p•v ç'm- M?'i ç`M
` - +?Ì +Æ ?°B tmM; T?QM; iB M +¬M; i?S ? BX

æ®B pÈB HÌB Gw hoM? T?•M T?¦- hB m "® u Hm¬M ;?B M?È i`QM; HÁM;X

Gw hoM? /KM; #BM? M?Q i?–M- M?QM; H¨ Î FBM? M;?B K K¨ ?„M iQ+? Hkv- bmv
+ªKX J°i T?QÆM; /B M H¨ iW iB M M?•M iQ+? Hkv- `²B b m K¶B H–M ?¨M? [m•M i
b B b¦i K¨ im bY +?dM? Hw H¢BX

Gw hoM? /KM; #BM?- ç½ i"T #BM? T?€T ç M ç¢B i?¨M?- K¨ hB m "® u ?„M i` M Ho
M¦B H¨ K°i çS i` KB M; +ÁM ?¬B b[X >„M +¦ i? i?„M;- H¨ pb im•M i?2Q i?B i [m
?ÆM M[#ªM i?•M +¦ K°i Qi iMv +Æ SM; #B MX L?QM; p¬ Hm"M #B M M?Q i? M¨Q
pÐ ?¨M? [m•M i?QÌM; [mvX

h` M i?U+ i - ?„M +MM; Gw hoM? Qi F?B ;†T K†i- M?QM; pšM M;?2 Gw hoM? +?d ç
H¨ T?•M iQ+? ç¢B i? i?B M ?¢- Gw hoM? bmv M;?o pQÊi t bQ pÈB `'i M?B m M;Q
sm•M hˆK i`"M- +?QM /Q M? HB M ?Q¨M ç m H¨ Gw hoM? M;?B M M;šK bmv M;?o-
+€+? SM; ç®BX

J M; bÆM +®+- b m ç¦ T?•M #BM? ? B çQÌM; çB ç€M? G¢+ E?˜mX Gw J"i #B i hB m
+kM; b) #BM? T?•M çQÌM;- ?ÆM M[+ÁM iU KbM? H½M? #BM? M;? M? +?B M hB
M?B M +kM; H¨ iQM? +€+? i¢Q M M- Gw J"i M m Î i¢B G¢+ h?Ov M;? M? +?B M #
h?Q h`B M lv ;BQÆM; +Ì ç€M? ?Qª M; K°i i?QÆM;- b m ç¦ H¢B [m v p æ¬M; æ¬ T
"„+ J M; bÆM ?ÊT HU+ ç€M? ç¢Q M?•M K½ FB +O L;ä *QÆM;X Gw J"i M m +?¢
K°i i`"M- M m F?¬M; iÈB- #BM? ç¦M; i¢B u M aQ +?Ì H–M tm'i FQ+? iB T i?2QX

*?B M imv M iWM; #QÈ+ iWM; #QÈ+ FûQ ` M;Q¨B- F?¬M; i? +SÎ i`QÈ+ +Y M?¨ i

L m Km®M #ªQ p æ¬M; æ¬ #bM? M- [mv i F?¬M; i? i?O K½B b m iQÌM; i?¨M? æ
KÈB H¨ +€+? ç #ªQ p æ¬M; æ¬X

aU i?"i H¨ [mª M?Q hB m "® u /U HB m- Gw J"i T?•M +¬M; h`bM? :BªQ EBK- æ M >M
/šM #BM? M;,M +ªM h`QÆM; h`'M *?m- #ªM i?•M i?b /šM [m•M M;? M? +?B M hB
F?¬M; M;?Ì ``^M;- hB m "® u H¢B +?d imM; ?Ä KM- ç2K i`"M ç` +?O +?B M ç†i Î T?
/o M?B M F?¬M; +¦ F?BM? i?` h`QÆM; h`'M *?m- M?QM; H¢B F?¬M; M;Ì iÈB hB m
tm'i ` ? i- # M;QÌB h`bM? :BªQ EBK +?d +¦ +€+? ç¢B #¢B K¨ p 5

h`QÆM; h`'M *?m ç M; Î i` M ;Á + Q- b m F?B ç€M? K°i i`"M ç½ F?¬B T?K+ ?¨Q ib

>„M #¶M; M?B M T?€i ?B M- i?b ` ?„M +ÁM +?Q +¦ ;B¨- M;?o iÈB +¦ i? +MM; Gw
+¦ HQ H„M;- F?¬M; +¦ bÊ ?½B- i?"K +?Q +kM; F?¬M; +¦ K°i +?9i ?QM; T?'M M¨Q-

L;QÌB ç M; Î i` M ;Á + Q- ç°i M?B M M?bM i?'v Î T?Q M K #KB ç'i # v + Q- h`QÆ
i?Î /¨B- F?¬M; #B i H¨ +ªK i?'v + Q ?SM; ? v iB + Mm®B- F i [mª H¢B H¨ hB m "®
T?Q i`QÈ+ +¦ K°i +?[ L;Kv i?"i iQ- ç¦M ;B¦ KÎ ` - pM pM # v K9 X

Gw J"i `®i +m°+ ç½ +?¢v iÈB M?Q hB m "® u /U HB m- +€B M¨v F?¬M; #B i H¨ +?m

h`QÆM; h`'M *?m ç½ T?•M T?¦ #BM? bo i?´B F M M´B i`®M;- K°i H–M M[+?'M +?
F M ?B m [m M? [m˜M i` M #–m i`ÌB K M? K¬M; i`QM; bÆM +®+- H M iÄ F?„T "„+
ç½ `ä `¨M;X

h?b ` - ?mv i +?B M +ÁM +?Q +¦ +?'K /Si- i?Q¢i M?bM ?bM? M?Q +?d H¨ pW KÈ

*?d H¨ i`"M F iB T- i?„M; #¢B M?Q i? M¨Q- B +¦ i? #B i çQÊ+\

>„+ ;B€T i?B i F} i?W /`T i?ÌB ;B M +?dM? ç®M- ç½ bÈK i`¼M; +?dM? i` M; #`- H
+?B MX "¼M ?¼ M;QÌB +ÁM +?Q K i- M;U +kM; iBM? i?–MX JÈB pW `²B #'i [m€
M¨v KÈB H¨ M;? M? +?B M +?•M +?QM?X

h`bM? :BªQ EBK p®M ç M; /šM #BM? `9i HmB- M?QM; F?B i?'v L;Kv +¬M; Gw J"i
#B i iQ p` ` b Q- +?d ` H M? #BM? bo /WM; H¢B- Gw J"i /šM i?2Q i€K M;¨M i?B
hMv #BM? M?Q `WM;- t t ?„+ ;B€T F} #BM? çSM; ç¦- i`QM; H9+ M?'i i?ÌB ç½ `ä `

E?¦2 KB M; +¦ +?9i ;B"i ;B"i- Gw J"i +ªK i?'v #ªM i?•M H¢B K°i H–M M[ç€M? ;B€

>„M pšM +ªK i?'v hB m "® u i?„M; i¢B tªQ i`€- M?QM; K¶B H–M ç m M?Q i? - ?„M
M¨v ;BªQ ?Q¢iX hB m "® u pšM F?¬M; +MM; ?„M +?QM? /B M ;B Q T?QM;- M?QM;
+O ?„M- F?¬M; #Ä #'i +S +Æ ?°B çª FQ+? M¨Q iÈB L;ä *QÆM;- H¨K T?'M +?'M iB

>¬K M v æ¬M; æ¬ /QÈB b€+? HQÊ+ +O ?„M- ç½ iBM? i?–M i,M; p¼i- M?QM; L;ä *
çª FQ+? +O hB m "® u- i?b +kM; ç½ +¦ +?9i iBM? i?–M tm®M; i?'TX

.®+ HU+ ç€M? K°i i`"M çQ¢i H'v >²B G¢+ h?QÆM;- +m®B +MM; i`„M; i v K¨ p - çB
*QÆM; #€+? +?B M #€+? i?„M; F?¬M; i? M;?B M;Ì H¨ K°i çª FQ+? `'i HÈM- Gw J"
[m M? i?•M HB M H¢+ ;BªB ?Á - H¢B , p¨Q K°i i`"M >„+ h?¢+? KÈB +´ pk çQÊ+ iBM
F?¬M; M;Ì i?Q€M; [m H¢B ç½ i`9M; K°i #´M; +O hB m "® uX

h`QM; HÁM; +m²M; M°- Gw J"i H¢B ?Qi p¨Q K°i M;KK F?Q H¢M?- H9+ M¨v imv i ç®
Hm"M M?Q i? M¨Q- ?„M `®i +m°+ +¦ i? +MM; hB m "® u +?QM? /B M ;B Q T?QM;
æ¬M; æ¬ [m€ MY +kM; ç½ `ÆB p¨Q i v ?„MX

L;?o iÈB ç•v- Gw J"i i` M K†i M;QÊ+ H¢B tm'i ?B M MK +QÌBX h`QM; HQ¢M i? +¦
K°i +?mv M H¨K +?Q M;QÌB i ç€M; ç + Q ?SM;X

hMv [m•M F?¬M; +¦ iB M +¬M;- +?d ç M; +¦ M?[M; çB m +?dM? M?Ä- M;QÌB M¨Q +
imv i ç®B +kM; F?¬M; T?ªB H¨ iÈB ,M +? vX

h€K M;¨M i?B i F} +O Gw J"i +?¢v iÈB- M?QM; Î T?QÆM; t +ÁM +¦ #KB ç'i# v H
#BM? iB T +?B M- i¢Q M M F?¦B #KB KM i`ÌB- h`QÆM; h`'M *?m i` M ;Á + Q M?bM
+kM; ç M; M?bM H¢BX > B M;QÌB ç°i M?B M +QÌB +QÌB- F?¬M; ? M K¨ +MM; ;"i ç

L m ç½ iÈB- çQÆM; M?B M T?ªB +?B M- ;B¦ M9B H'i T?'i- iWM; ç¢Q K M? H M? i
`®i +m°+ ç½ +¦ i? /WM; H¢B ?Qi i?Î- [m v ç–m H¢B M?bM p T?Q bÆM +®+- F?¦2

L?bM i?'v h`bM? :BªQ EBK iB M H M- Gw J"i ?ÄB, ó>MM; hQM +MM; "€ æQÆM; ç•

h`bM? :BªQ EBK t'm ?´ M¦B, ó"¼M ?¼ #` hB m "® u /K ç`+?- i`9M; K B T?K+ K¨ #¢
MÆB M¨QX h¬M h`QÌM; L?¢+ +? i i`"M- L;Kv +¬M;- i?B i F} +O hB m "® u `'i HÊB

h`bM? :BªQ EBK Km®M i"M +?S+ i"M i`€+? #€Q +€Q `ä ibM? ?m®M;- M?QM; Gw J"
`²B- H"T T?QÆM; i`"M +?m~M #` +¬M; FQ+?X >"m [m•M `'i M? M? b) +?¢v iÈB- i
+€M? i`€B- Gw o,M hQÆM; Î +€M? T?ªB- h`QÆM; h?B M Î ?"m [m•M +?B pB MôX

æ®B ç–m pÈB ç¢B ç`+?- i`QM; HÁM; ?„M +¦ +?9i F?¬M; pmB- p¬ Hm"M M?Q i? M¨
F?¬M; i? ç + Q M?m F?Q +O ;QÌB F?€+- /B i mv T?QM; +O KbM?X h?B i F} +C
M?Q i? M¨Q- b Q +¦ i? M;,M +ªM çQÊ+ M°B [m•M iBM? M?m +O ?„M\

h`bM? :BªQ EBK ?ÆB M;¢+ M?B M- +kM; F?¬M; ;BªB i?Q+?- +?d ;"i ç–m M¦B, óæ

>„M H"T iS+ i`mv M H M? tm®M;- ?"m [m•M #B M iB M [m•M- +?m~M #` H–M M[T
i?'v Gw J"i ?,M; ?€B- h`bM? :BªQ EBK i`QM; HÁM; ç°i M?B M +¦ HQ¢B +ªK ;B€+ pV

>„M T?€i ?B M Gw J"i +¦ H) +kM; F?¬M; M? KBM? M?Q KbM? M;?oX

h`bM? :BªQ EBK +MM; G ao hQM- h–M h?9+ "ªQ ?Q¨M iQ¨M F?€+ #B iX G ao hQM
F?´- FB i HU+ ;B½v /K i`QM; ç¢Q çS+- HQÆM; i•K +MM; p"M K M?X h–M h?9+ "ªQ
?B m F?¦ K¨ HU +?¼M- ?„M H¨ M;QÌB +QM +¦ ?B m- M?QM; H¢B HW Kšm i?•M- ?
+? i +kM; F?¬M; i? M¦B +?Q #¨ +?•M iQÈM;- M?QM; H¢B pb HÌB ?S pÈB Kšm i?•M
J"i- bU F?´ bÎ +O ?„M +?QM? H¨ iU /Q ?„M `QÈ+ p¨Q M;QÌBX

h`bM? :BªQ EBK F?•K T?K+ +€+? H¨K +O ? B M;QÌB- +kM; F?¬M; i€M ç²M; +€+? H
M?"T p¨Q Gw J"i H¨ bÈK ç½ +¦ +?O FB M- ?„M +?Q `^M; Gw J"i T?B i?QÌM; +Æ i`
#€K p¨Q K°i F?m¬M Kšm- #ÎB p"v M?'i ç`M? i?¨M? ç¢B F?QX J„i i?'v L;ä *QÆM;
h`bM? :BªQ EBK +kM; T?'M +?'MX L?QM; `'i M? M? ?„M H¢B T?€i ?B M- Gw J"i H
+?`m M;?2 ç M;?` +O M;QÌB F?€+X h`QM; K„i Gw J"i- L;ä *QÆM; H¨ /Q ?„M K°i i
+kM; H¨ /Q /B m b€+? +O ?„M K¨ +QÈT H'v- ?„M F?¬M; i? / /¨M; i? i?S #'i Hm"M
#"+- i`QM; F?B i?m"M #m²K tm¬B ;B¦ i?b +kM; F?¬M; +¦ ;b ç M¦B- M?QM; M m p
iÄ - F?mv i çB K b) T?¦M; ç¢B H M K°i +€+? p¬ ?¢MX

h¬M h`QÌM; L?¢+ p®M H¨ i°B T?¢K >¨ L K- t2K M?Q H¨ K½M? iQÈM; Gw J"i K°i i v
iQM +O Gw J"i- M?QM; F?B M;?2 çQÊ+ h¬M h`QÌM; L?¢+ #Ä KbM?- Gw J"i i` M K†
i?QÆM; +ªKX

L;?2 çQÊ+ oQÆM; "€ æQÆM;- æ M >MM; hQM F?¬M; #B i b®M; +? i- Gw J"i ?bM?
HÁM;X Í i`QM; K„i ?„M- çB m M¨v #'i [m€ +?d H¨ +?mv M M?bM F?¬M; [m2M- ?ÆM

h`bM? :BªQ EBK F?B HmB ` - ç°i M?B M M;?o ç M- M m +¦ K°i M;¨v KbM? +kM; #A
M¦B- i #B i `²B5

L?QM; imv +¦ +ªK F?€B- h`bM? :BªQ EBK pšM i"T i`mM; H¨K pB +- iQ¨M HU+ +?m
i? M¨Q- ?„M ç m H¨ M;QÌB M?Q p"v- M m ç½ H¨K pB + +?Q Gw J"i- i?b b) ç2K ? i
bU F?¬M; i?Q+? i?b çB H¨ çQÊ+X *kM; ;B®M; M?Q [m M ? ;B[?„M +MM; h`QÆM

>ÊT i?b Î- F?¬M; ?ÊT i?b çB- #ªM i?•M +¦ K°i i?•M pä M;? +MM; #BM? T?€T- ç M
päX h`QM; HQ¢M i? - M¨Q +¦ i`mM; M;?o 5

Gw J"i F?¬M; +¦ +?9 w iÈB p K†i +O h`bM? :BªQ EBK- +?d M;¦M; M?bM i?B i [m•M
çQÊ+ h¬M h`QÌM; L?¢+ +? i- i?"i ` ?„M +kM; +¦ i?QÆM; +ªK i`QM; +?®+ H€i- M
oQÆM; "€ æQÆM; Î MÆB M¨Q F?¬M; `ä- i`QM; HÁM; ?„M +kM; HQ H„M;- M?QM;
+ªK M¨v #B m ?B M ` M;Q¨BX

Gw J"i ?„M +¦ i?–M FBM? i?ûT- H9+ M¨v imv i ç®B F?¬M; i? iÄ ` v m i? X

L?QM; /ÁM; M;QÌB # M i?•M M?Q MQÈ+ i?Ov i`B m K¨ M H M- M?B m Qi +kM; H¨K
i`B m H M i`B m tm®M;- i`QM; H9+ M?'i i?ÌB # Q M?B m M? ?MM; ?¨Q FB i- #'i [m
K¨v K¨ i?¬BX

"ªM i?•M KbM?- H`+? bY b) ;?B H¢B M?Q i? M¨Q\ amv M;?o M¨v +?Êi H¦2 H M i`Q
iU ;B m KbM? ç m #m²M p¬ +È- i?"i bU H¨ M? ?MM; F?Q çQªMX

:BK+ M;U iB M H M- T?Q b m Gw J"i çB i?2Q K'v i`,K F} #BM?- M?bM p ç¢B [m•
i`–K ;B¼M; M¦B, óhB m iQÈM; [m•M- tBM KÌB çB ` K°i +?mv MôX

u m +–m M¨v +O ?„M +¦ +?9i +´ [m€B- +kM; +¦ +?9i w iQÎM; F?€+ H¢- hMv [m•M
"® u H¢B +QÌB +QÌB- ;BK+ M;U iB M H M- +€+? K°i i–K i M i?b /WM; H¢B- ó"² aÆ
æ¬M; æ¬ b Q\ "•v ;BÌ ç–m ?¨M;- i?ÌB ;B M +kM; +ÁM +?Q Km°MôX

>„M M¦B H½M? ç¢K ?Á ?Q½M- M?QM; M;QÌB Î T?K +"M ç m +¦ i? M;?2 `ä `¨M;-
€M? ?²M; i` M F?¬B ;B€T- M;QÌB M;U H¢B M?bM M?Q K°i F?®B F?ûT F?¬M; i? H

hB m "® u FBM? [m i?B M +?mv #€+? Hmv M- L;mv i Zm M; ç®B K†i pÈB M?[M; i
M?Q ,M b€M;- K°i M;QÌB K°i M;U çSM; i`QÈ+ ;B¦- p[M; +?½B M?Q MQÈ+- hMv #B
+¨M; i? K MB K iBMX

_'i ?B M M?B M- hB m "® u ç½ M?Q H¨ æ`M? ?ªB i?•M +?•K Î i`QM; HÁM; +O hMv
æ¬M; æ¬ H¨K +?Q i'i +ª hMv #BM? i`QM; HÁM; T?'M +?'MX hB m "® u F?¬M; T?ª
æ¬M; æ¬- #¼M ?¼ +kM; M?Q i? - F?¬M; pb +?QM? KbM?- K¨ H¨ pb M;QÌB M?¨ Î æ
+?Q #¼M ?¼ i` M /QÈB K°i HÁM;

> B M;QÌB ;†T M? m F?€ t - M?QM; +kM; F?¬M; +–M +® bS+ M¦B +?mv M- # [m•M
#ÎB pb M°B FbM? i?•K ?"mX Gw J"i KdK +QÌB M?bM hB m "® u M¦B, óhB m iQÈM;
bmv ç²B- ?¬M [m•M ç½ bÈK #Ä `ÆB æ¬M; æ¬ F?¬M; ç wX G'v i¨B M,M; +O M;QÌ
KK+ M€i- i?"i bU H¨K +?Q i /U HB m F?¬M; iÈBX L;?o iÈB +´ M?•M +¦ +•m i? M?
J M; aÆM Hm"M +?B M- M m b¦M; p B #„i i v- ç€M? ` H½M? i?´ iQ HÈM- i?B M ?¢

hB m "® u M;?B K K†i M¦B, ó"² aÆM *¬M; HÌB 'v b B `²B- M?È iÈB M;QÆB i?W F
i?'i- F?¬M; M;?o pb MQÈ+ K¨ i"M i`mM;- H¢B +MM; ç¢Q T?d H¨K HQ¢M- i?"i bU H
M;QÆB +QÈT T?€ ?B T ;B i- F?¬M; +?mv M €+ M¨Q F?¬M; H¨K- +MM; M;QÌB i`QM
+¦ i? +MM; M;QÆB HB M i?O\ *€+ M;QÆB t2K /•M +?9M; M?Q +Ä +•v- F?¬M; i?
MQÈ+ HÈM H"i i?mv M- +m®B +MM; +kM; b) +¦ K°i M;¨v #` /•M +?9M; pMB H'TX
K¶ H¨ pb /•M +?9M; æ¬M; æ¬- pb i?B M ?¢ i?QÆM; bBM?- ?QÈM; p ç¢B M;?o 5 G
idM? M;°- [m v ç–m H¨ #Ì- H¨ K°i +?mv M i?B M HÈM H Q- M m M?Q pšM +?'T K #
i? v i`ÌB ?¨M? ç¢Q5ô

>„M M¦B HÌB ç M? i?ûT- hMv [m•M Î i` M bQÌM M9B ç€M? p M; K°i ?²B i`®M;- i`Ê
[m•M #¶M; M?B M pmM; i?QÆM; [m€i H M K°i iB M;, ó> v5ô h`QÆM; h`'M *?m Î t
HÁM; ç½ H½M? ç¢K M?Q MQÈ+- M?QM; +kM; ç½ M´B H M ?MM; i•KX

hMv [m•M ?¬ [m€i imv +?d K°i +?[p¬ +MM; çÆM ;BªM- M?QM; H¢B M?Q +?'M ç°M
ç m `mM; ç°M;- Gw J"i H¢B F?) i?Î /¨B, ó>¢M; ç¢B ;B M ç¢B €+- i?QÌM; i?QÌM;
#m²M +QÌB i? vôX

hB m "® u H¢B M;?B K M;?` M¦B, óh +kM; F?¬M; i?'v "² aÆM *¬M; H¢B H¨ ?¢M; ç
ç9M; +?d H¨ +€B p # M;Q¨B5ô

> B M;QÌB ? B [m•M ç®B Hkv- ç€M? pä K²KX Gw J"i i?"i F?¬M; M;Ì hB m "® u F?
#ªM H½M? i?m"M i v ç˜v i?mv M H¢B +¨M; `'i + QX

> B M;QÌB i`QÈ+ i`"M ç®B ç€T- M?bM M?Q iMv w- M?QM; H¢B H¨ i?Y /Á tûi HšM M
pk bo F?QX hB m "® u ç®B ç–m pÈB ç¢B ç`+?- imv M;¬M M;[+˜M i?"M- M?QM; K°i

Gw J"i ç°i M?B M +'i iB M; +QÌB /¨B M¦B, óæ m M¦B hB m "® u /KM; #BM? F?¬M;
+kM; +?d M?Q p"v K¨ i?¬B5ô

hB m "® u KdK +QÌB M¦B, ó*?ŠM; H) "² aÆM *¬M; ç´B i`„M; i? v ç2M- M?bM F?¬M
F?„T MÆB i` M ç'i b Q\ô

Gw J"i +QÌB H¢M? M¦B, óh?„M; #¢B H¨ +?mv M i?QÌM; +O #BM? ;B - K°i +?9i i´
M;QÌB ?¬K M v ç®B F?€M; i¢B "„+ J M; bÆM- +¦ #B i ç¢B [m•M L;ä *QÆM; ç½ bÈ
æ¬ H9+ M¨v +?d bÊ +€+ M;QÆB ç½ F?¬M; M?¨ ç p ôX

hB m "® u H„+ ç–m M¦B, óL;?o iÈB ?B M i¢B i?¨M? æ¬M; æ¬ i` M /QÈB K°i HÁM;-
T?ªB i`„M; i v K¨ p - çWM; M¦B +?B H¨ M;QÌB F?€+X S?€ çQÊ+ æ¬M; æ¬ ç®B pÈB
M;?B M;Ì H¨ +?mv M +QÌBôX

>„M M¦B K°i +•m H¨K v M´M [m•M i•K- Gw J"i •K i?–K + m K¨v- ?W H¢M? M¦B, óh
/KM; #BM? F?¬M; çQÊ+- +MM; M;QÆB M¦B +?mv M pÈB M? m- çÆM ;BªM H¨i #'i
ç M K¨ i?¬BX L;QÆB M mi?"i H¨ iQÈM; i¨B- KÈB pW `²B i?W /`T #BM? HU+ +?9
?B M i¢B +€+ M;QÆB #'i [m€ +?d ?ÆM p¢M ?ÆM M;QÌB K¨ i?¬B- L;ä *QÆM; +¦ #
i`¢B ç +€+ M;QÆB H¨K K B `M X *?ŠM; H) M;QÆB +ÁM p¼M; iQÎM; +¦ i? ç®B ç`

h?b ` i`QM; F?B ?„M M¦B +?mv M- #° #BM? `®i +m°+ ç½ +?¢v iÈB- M?bM p MÆB
H¨K +?Q M;QÌB i i?'v K¨ FBM? ?½BX

hB m "® u H¢B M;Y K†i H M i`ÌB +QÌB /¨B M¦B, óGw J"i- i +kM; +?d Km®M M¦B +
i?B M [m•M p¢M K½- M?QM; H¨K b Q +¦ i? +?®M; çÐ çQÊ+ æ¬M; æ¬ i` M /QÈB K
F?¬M; M?bM t - i'i +¦ HQ H„M; ;–MX h T?ªB M?„+ M?Î M;QÆB +˜M i?"M KÈB ç9M;

ó*˜M i?"M +€B ;b\ô Gw J"i + m K¨v H¢BX

ó*˜M i?"M F?Q H9 K¨ M;QÆB i`¬M; +?WM; M?Q K¢M;ô hB m "® u +QÌB ? ?ªX

Gw J"i +kM; MÎ MK +QÌB- óG¢+ E?˜m h?QÆM; +¦ ?ÆM KQÌB p¢M [m•M i`'M ;B[- M?
"® u- +?Q /M M;QÆB +¦ Fb #BM? iW S?QÆM; aÆM ç°i FQ+?- +kM; F?¬M; H¨K M M
çB mi?W i?½B `²BôX

hB m "® u M?QÈM; K¨v- ó*¦ Fb #BM? iW S?QÆM; aÆM ç°i FQ+?- i?"i bU H¨ #m²M
+?mv M M;m tm˜M M¨vX h M¦B M;QÆB +˜M i?"M F?¬M; T?ªB H¨ G¢+ E?˜m h?QÆ
"² aÆM *¬M;- G¢+ E?˜m h?QÆM; +¦ ?ÆM KQÌB p¢M #BM? i`'M ;B[- G .QÆM; h?QÆ
p¢M #BM? bo i`'M i?O\ô

>„M HÌB pW M¦B ` - Gw J"i i`QM; HÁM; F?B T bÊ- M?QM; i` M K†i pšM F?¬M; H°
M?B m #BM? bo i`'M i?O- hB m "® u- M;QÆB ?B M ç M; Î "„+ J M; bÆM- MÆB M¨
L;ä *QÆM;- M;QÆB +ÁM +¦ i? # v [m K¨ çB i'M +¬M; b Q\ô

hB m "® u i?ªM M?B M M¦B, óh imv F?¬M; i? # v [m - #'i [m€ K†i b¬M; M¼ +¦ i
i?2Q >Q¨M; >¨ K¨ tm®M;- Qi M?'i [m•M L;ä *QÆM; +kM; F?¬M; M?B mX "² aÆM *
L;mv M "ªQ h¨M;- h``M? .B # M;QÌB çB i?O G .QÆM;- +kM; F?¬M; #B i +¦ i? #ªQ
i `'i #°B T?K+ "² aÆM *¬M;- #°B T?K+ M;QÆB ?"m pB M #®+ HY - +ÁM +¦ i•K i`¢
+?mv MX L;?o ç M M;QÆB ç M; çÊB +Æ ?°B- i i?"i ` +kM; M?Q p"v5 "² aÆM *¬M;
iB T SM; ç¨Q #BM? +O G .QÆM;- M m +ÁM F?¬M; çB- +?d bÊ b) Km°MôX

Gw J"i KQ K„i F?¬M; M?`M çQÊ+ K¨ ;B"i H M- M„K i v ç½ M„K +?†i- i`QM; HÁM; +
;B"i i?¦iX >„M M;?2 ` hB m "® u +kM; F?¬M; T?ªB H¨ M¦B t¢Q ç ?M /¼ - M?QM; h
+ÁM +¦ /Q HU+ çB çQÌM; pÁM; H'v G .QÆM;\ >„M T?€B M;QÌB M¨Q- B +¦ i? çB i'

:B¦ M9B pM pM- "„+ J M; bÆM F?¬M; F?Q H¢M? H)Q- ? B [m•M ç®B Hkv- M?QM; i
F?€+ #B i5

h`bM? :BªQ EBK t t M;?2 i?'v- i` M K†i +kM; #B M b„+- +¨M; F?¬M; M¦B iÈB [m•M

h`'M i?O G .QÆM; +¦ oQÆM; L?Q hQM- L;mv M "ªQ h¨M; +MM; h``M? .B # M;QÌB
h``M? .B ç m H¨ hMv [m M- L;mv M "ªQ h¨M; p®M H¨ Zm"M i?W ok .QÆM;- h``M? .B
"ªQ h¨M; b m F?B i?'v Gw J"i i? HÈM- KÎ ?² +¦ F?Q i? çSM; ç–m i?B M ?¢- +?O ç'
tBM H M? i'M +¬M; ok .QÆM; T?Q i•v G .QÆM;X

hMv i`B m KQ ;B¦ T?B m /B m- G .QÆM; i?"i ` `'i M? M? ç½ #` T?€- i?m"M iB M
T?Q i•v M K G .QÆM;- L;mv M "ªQ h¨M; pšM Hm¬M Î H¢B i?O G /QÆM;X

hW æ¬M; æ¬ i?m"M >Q¨M; >¨ tm®M;- i´M; +°M; +¦ # F?Q H9 HÈM- >²B G¢+- G¢+ B
*QÆM; i`QÈ+ çQÊ+ >m€M? .QÆM;- b m F?B H¢B çQÊ+ G .QÆM; h?QÆM;- i? M?
.QÆM; K¨ M¦B- Gw J"i +kM; F?¬M; +¦ [m€ ç Î i`QM; HÁM;X

G .QÆM; H¨ MÆB ?B K v m +O >Q¨M; >¨ ooM? h *W- p¬ Hm"M i?Ov HK+ ç m i?¬
v m L;ä *QÆM; +O Gw J"i ç®B F?€M; >¨ "„+X L?QM; æ"m EB M æS+ Î >¨ "„+ Hm
?ÆM M[KÈB +MM; L;ä *QÆM; F i KBM?- ?Á #bM? b®M; +?mM;- æ"m EB M æS
ç€K M;QÌB oQÆM; "¢+- .QÆM; *¬M; E? M?- G L;? pb çQ¢i +?B K ç` #¨M >¨ "„+
M;ÈiX Gw J"i +kM; pb p"v K¨ i¢K i?ÌB ç2K G .QÆM; ç†i b M; K°i # M- iQ¨M HU+ K'

oQÆM; L?Q hQM #` T?€B ç M i`'M i?O G .QÆM;- M?bM M?Q +QB i`¼M;- i?"i ` M
#B K +?S+X

>¬K M v L;ä *QÆM; i? HU+ KÈB +k +?²M; +?ûQ H M M? m- oQÆM; L?Q hQM pš
æ`+? L?QÊM;- #bM? i?QÌM; ç®B pÈB Gw J"i ``'i H¨ #'i K½M- Gw J"i pb ç2K ?„M K°
M;?` æ`+? L?QÊM; ç2K oQÆM; L?Q hQM T?€B çB i`'M i?O G .QÆM;- M?bM M?Q
?„M ç€ ` F?ÄB i–M; HÈT +¦ [mv M HÊB M°B #° L;ä *QÆM;X

oQÆM; L?Q hQM ç®B pÈB çB m M¨v i`QM; HÁM; #B i `ä- M?QM; +kM; F?¬M; Km®
pmB p pb çQÊ+ i? M? M?¨M- ;BÌ T?9i M¨v ç M; Î i`QM; T?O pmB p K¨ m®M; `QÊm

* +Æ i v €Q # v K9 - oQÆM; L?Q hQM M?¨M M?½ K¨ t2K- i`QM; H9+ M?'i i?ÌB [m

æ½ ?ÆB M;¨ M;¨- KÈB çQ i v FûQ [m K°i + +Æ- i` M /QÈB K¨v KÁ i?b +¦ #BM? bo
ç¢B M?•M +–m FB MôX

oQÆM; L?Q hQM bÈK ç½ +¦ K2M b v- F?Q€i i v M¦B, ó>¬K M v M;QÌB M¨Q +kM; F1

o #BM? +?d +¦ i? çB ` M;Q¨B ?²B #˜KX L;mv M "ªQ h¨M; M;?2 çQÊ+ M?Qm K¨v- H
iÈB- ;'T ;B¼M; M¦B, óoQÆM; hQ J½ ç•m\ô

L;mv M "ªQ h¨M; +QÌB F?´ H„+ ç–m- ó>„M M¦B ?¬K M v M;QÌB M¨Q +kM; F?¬M; ;†

óL?QM; M;?2 M¦B hm'M ?mv M +¦ /'m ?B m ç¢B [m•M HmB iÈBô h``M? .B p¬ +MM;
K½ MÆB ç¦ KQm ç² G .QÆM; +?9M; i ôX

óE?¬M; #B i H¨ #BM? K½ MÆB M¨Q- .QÆM; *¬M; E? M? ? v H¨ æ"m EB M æS+\ô
/U çQ€M- ç•v H¨ ? B M?¦K ç¢Q T?d +¦ iQM? mv ?B T M?'iX

ó>ŠM H¨ F?¬M; T?ªB- #¼M +?9M; b Q K¨ +¦ H€ ; M HÈM M?Q p"vô h``M? .B M;?B ?C
ç°i M?B M +¦ ç¢B [m•M HmB iÈB- o *?•m F?¬M; +¦ iBM iS+\ E?¬M; H) #BM? bo #€
Î i•v M K G .QÆM;- Km®M ç M hm'M ?mv M- G .QÆM; i?b T?ªB [m o *?•m i`QÈ
pÈB [m•M ibM? `'i H¨ ?Q¨B M;?BX

L;mv M "ªQ h¨M; `®i +m°+ ?¢ [mv i ç`M?- óæB ç¦M; +Y i?¨M? #®M T?Q i`QÈ+- b
HÌB pW KÈB /Si- i?b +¦ i?¨M? #BM? T?¦M; M;U +?¢v iÈB- óL;mv M ç¢B M?•M- i?'

L;mv M "ªQ h¨M; H¢B +¨M; ?QªM; bÊ- p°B p¨M; M¦B, óL? M? /šM i çB t2K K°i +?
>„M KÈB ?QÈM; p i?¨M? i•v K¨ #QÈ+ çB- i?b H¢B +¦ #BM? bo i?9+ M;U +?¢v iÈB

óL;mv M ç¢B M?•M- i?¨M? M K +¦ ç¢B [m•M ç°i FQ+?ôX

óL;mv M ç¢B M?•M- i?¨M? #„+ +¦ ç¢B [m•M ç°i FQ+?ôX

h`QM; T?9i +?®+- i?¨M? G .QÆM; ç½ # K†i #` i'M +¬M;- +?d HQm H¢B K°i i?¨M
L;mv M "ªQ h¨M; HÁM; M¦M; M?Q HY ç®i- #'i +?'T MÆB F?€+- +?d HQ T?•M T?¦
T?•M T?¦ #BM? bo + M? ;€+- b m ç¦ KÈB +?¢v iÈB i?¨M? i•v- H2Q H M ç–m i?¨M?
?Qi p¨Q K°i ?ÆB F?Q H¢M?- i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²KX

"BM? bo F?„T +ª M9B ç M; ç M; i`¨M iÈB- +kM; F?¬M; #B i H¨ ç¢B [m•M +O BX h
imv +¦ ?° i?¨M? ?¨- çB m FB m +kM; ç½ + Q + Q `9i H M- M?QM; T?Q i`QÈ+ ç`+
i`•m ç M; FûQ M?QM; F?9+ ;¶ HÈM- i`QM; iB M; ?¬ [m€i- +?¢v iÈB M?Q # vX J'v
M•M; ;¶ K¨ i?ª tm®M; ?° i?¨M? ?¨- ;BšK H M ;¶ K¨ t¬M; [m ?° i?¨M? ?¨- +¦ M;QÌB
ç½ H2Q H M çB m FB m- p¨B ç Q +?ûK tQ+? b„i- çB m FB m +?d K°i H9+ ç½ M?Q
M?B m M;QÌB i?2Q çB m FB m p¼i iÈB /QÈB i?¨M?- H9+ M¨v ç€K M;QÌB L;mv M "ª
i`B m i"T #BM? bo tQM;X

L; v b m ç¦- p¬ b® >¨ K¬ t çQÊ+ ç˜v ç M- ç´ ç'i p¬ ?¨Q- +„i çQ¢M M;m²M MQÈ+- iQ
L;mv M "ªQ h¨M; i`B m i"T #BM? bo tQM;- ?° i?¨M? ?¨ ç½ bÈK +„i çQ¢M- ?° i?¨M'
[m€ MY

h'i +ª M?[M; çB m M¨v çQÊ+ H¨K T?B i?QÌM; M? M? +?¦M;- ç m F?¬M; +?9i H°M t°M
i?¨M? `'i i®iX L;mv M "ªQ h¨M; +kM; t2K M?Q +¦ +?9i FB M i?S+- `®i +m°+ `ä `¨M
bÈK +?O KQm iW H•m- iQM? F +?m ç€Q- M?QM; M m +¬M; i?¨M? K½M? HB i M?
T?€i ç°i M?B M- p"v i?b H¨ ç¢B [m•M MÆB M¨QX

h`QM; F?B i`QÈ+ i?¨M? G .QÆM; F?¦B HY i`¨M M;"T- i`QÈ+ "„+ J M; bÆM +kM;
`®i +m°+ ç½ ` H M? [m•M L;ä *QÆM; +¬M; FQ+? hMv [m•M- T?ªB ç€M? #¢B iBM

h?¨M? G .QÆM; +MM; "„+ J M; bÆM M?bM M?Q +€+? M? m F?€ t - +kM; F?¬M; H
Î +ª ? B # M H¢B ç m /Q hB m "® u id Kd #® i`Q

>¬K M v ?„M ç½ tm'i ` #¨B i˜v- M?QM; +,M #ªM H¢B F?¬M; Km®M +'T +?Q Gw J"i
.QÆM;- L;ä *QÆM; +?d +ÁM H¢B G¢+ E?˜m h?QÆM;- G¢+ E?˜m h?QÆM; imv HQ
*QÆM; +® i?O ?ÆM KQÌB M,K +kM; F?¬M; i?¨M? p'M ç - M?QM; L;ä *QÆM; +?d
F?€+ M¨Q +?d +ÁM K°i +?•M- M?Q p"v L;ä *QÆM; H¨K i? M¨Q +¦ i? i` M? i?B M

æQ¢i G .QÆM;- ç2K [m•M L;ä *QÆM; ç¦M; çBM? i¢B pMM; ;B[>¨ L K- >m€M?
M°B Qm M;Q¢B ?Q¢M- bKT ç´ i?Q¢i M?bM +?d H¨ +?mv M bÈK Km°M K¨ i?¬BX

hB m "® u idM? i€Q M;¦M; M?bM +?B M i`QÌM;- F?¦2 KB M; +?S MK +QÌB +? M?¢

Gw J"i ? B ?¨M; H¬M; K¨v /UM; i?ŠM; H M- KB i•K M?,M H¢B i?¨M? ?bM? +?[tmv
` i v- ?„M +kM; F?¬M; +¦ ` i v- h`bM? :BªQ EBK H–M M[/šM [m•M L;ä *QÆM; +-
+?B M i`QÌM; H¨ K°i KªM; +?ûK ;B i- F} #BM? +O hB m "® u F?¬M; +¦ ç°M;- M°B
+¦ ç°M;X

L?QM; i`"M +?B M M¨v i?Q¢i M?bM ?„M ç½ `ÆB p¨Q ?¢ T?QM;X

hB m "® u i?"i ` ç½ ` i v- ?„M ?¢ +Ì pQÊi t M;Q¨B iQÎM; iQÊM; +O Gw J"i- ?„M ç

LQÈ+ +Ì M¨v M?bM M?Q F?¬M; [m M ? M?QM; Î i`QM; HÁM; Gw J"i ç½ i¢Q i?¨M?
çQÆM; M?B M `ä `¨M; G .QÆM; M m #` hB m "® u +QÈT çB i?b +¦ w M;?o ;b5

hB m "® u H¨ ç M; M¦B t¢Q ?M /¼ ? v H¨ i?"i +¦ +?mv M M¨v- Gw J"i +kM; F?¬M; #
hB m "® u ç½ +QÌM; ç¢B pQÊi t bQ pÈB iQÎM; iQÊM; +O ?„M- ?„M M m F?¬M; KQ
hB m "® u M¨v- i?b b m M¨v `'i F?¦ +¦ +Æ ?°B i®i M[5

L?QM; ?B M i¢B hB m "®u i?"K +?Q +ÁM +?Q +¦ ` i v- #ÎB pb i`"M ?bM? +mM; +O
F?¦ ç®B T?¦X

Gw J"i F?¬M; T?ªB F?¬M; #B i hMv [m•M HÊB ?¢B- M?QM; ç¦ H¨ +?mv M i`QÈ+ F
M;QÌB h`QÆM; hm æ¨- .QÆM; L;?o h?–M KÈB +¦ HQ¢B HU+ HQÊM; M;QM; F i `m
pb +€B ;b K¨ H¨K +?Q #¼M ?¼ t¬M; H M F?¬M; iB + i?•M M?Q i? \

Zm•M L;ä *QÆM; +¦ H) M?•M b® ç¬M; çªQ- M?QM; #° #BM? +O h`QÆM; h`'M *?m
[m•M L;ä *QÆM;- pšM #ªQ i`b i`"M ?bM? ?bM? +mM; F?¬M; iB m i MX Zm•M L;ä *
+¬M; FQ+? +kM; F?¬M; +¦ F i [mªX

_'i M?B m F?B- F?¬M; M?'i i?B i M?B m M;QÌB H¨ M?'i ç`M? +¦ i? +?B M i?„M;- #
+kM; F?¬M; M?'i i?B i +¦ i? ?Q¨M iQ¨M i`B M F? BX

h`QÈ+ "„+ J M; bÆM H¨ #bM? M;mv M i`®M; i`ªB- i?Q+? ?ÊT +?Q ç¢B [m•M i€+ +?
H¢B /U p¨Q #® i`"M- +kM; F?¬M; HQ H„M; b m HQM;X h`"M ?bM? +mM; imv F?¬M
M;U- M?QM; +?d b m K°i çÊi tmM; T?QM;- hMv #BM? H¢B M?Q +¦ i? K i?–M HU+-
K'i çBX

h`"M i?QÊM; ;B®M; M?Q +?ÆB FûQ +Q- i'i +ª K¼B M;QÌB ç m ` bS+ FB M i`b- #
F?¬M; bÊ- +?Q /M +? i- +kM; T?ªB ¬K H'v ç®B T?QÆM; +MM; +? i5

*¦ H) MÆB M¨v F?¬M; T?ªB H¨ >²B G¢+ h?QÆM;- F?¬M; +¦ HQÆM; i?U+ ç i?O- +
;b- M?QM; #¼M ?¼ H¢B K°i #QÈ+ +kM; F?¬M; HMB- H¨ #ÎB pb #¼M ?¼ #B i- i`"M
F?¬M; i? i?m 5

j9dX *?QÆM; j9d, æ®B *¬M;

h`QÈ+ "„+ J M; bÆM K•v i`„M; iU ?² ç m #` +?B m `¼B K°i K¨m K€m- #KB ç'i i–M; i
i? K K°i K¨m p¨M; ç'i- €M? M„M; +?¦B K„i tmv M i?'m [m i–M; K•v +?B m tm®M;- K'
K¨m p¨M; M?¢iX

•M? K†i i`ÌB K¨m p¨M; M?¢i `ÆB H M i` M K†i K¶B M;QÌB- ?ÊT pÈB #KB ç'i- ?mv i

hMv [m•M +¦ H) #BM? HU+ F?¬M; #^M; [m•M L;ä *QÆM;- M?QM; [m•M L;ä *QÆM
hMv [m•M i?b H¢B H¨ pb +? K pÊ +QM- i`QM; ç¦ F?€+ #B i [m€ HÈM- +kM; H¨ +?¶
L;ä *QÆM;5

h`bM? :BªQ EBK i`€M ç½ +¦ K² ?¬B- Gw J"i `®i +m°+ T?•M T?¦, óGw o,M hQÆM; /š
p¨Q +€M? T?ªB +O hMv [m•MôX

*Ì tQ ;BQÆM; H M- F M i?´B /¨B- i`QÈ+ "„+ J M; bÆM ç½ ;'T M?Q çSM; i` M HY F
#€+?X

h`bM? :BªQ EBK pb T?®B ?ÊT Gw o,M hQÆM; i'M +¬M;- ` H M? +?Q [m•M L;ä *Q

Zm•M L;ä *QÆM; +–K i?mšM +–K K•m- ;BšK i?B i? ç²M; #¼M ?Q†+ F ç`+? K¨ iB
`ÊT i`ÌB `ÊT ç'i K¨ ç€M? iÈBX Zm•M L;ä *QÆM; H¢B çKM; p¨Q i`"M ?bM? +Q `9i +
HU+X

hMv [m•M H9+ M¨v iBM? i?–M ?ÆB tm®M;X

Gw o,M hQÆM; ç½ bÈK /šM #BM? ~M Î +€M? T?ªB #° #BM?- t2K +?m~M i?ÌB +Æ- F

o¦ M;U imM; # v- [m•M L;ä *QÆM; +kM; K m i`€M? ` i?¬M; ç¢Q- Gw o,M hQÆM;
T?ªB +O hMv [m•M- p®M iQÎM; `^M; b) +¦ bU F?€M; +U- M?QM; i?"i F?¬M; M;Ì +
M?€v K„i ç½ M? M? +?¦M; i`€M? ` K°i H´ ?´M;- F} #BM? Gw o,M hQÆM; i`U+ iB T

+ªK ;B€+ F€ [m€B- ;B®M; M?Q hMv #BM? ç°i M?B M #B M i?¨M? i9B +O S?QM; "
*QÆM; t¬M; iÈB K¨ ?9i p¨QX

Gw J"i i`QM; HÁM; FBM? bÊ- h`bM? :BªQ EBK +kM; + m K¨v- `'i ?B M M?B M- hMv
/šM ?¼ iB M p¨Q +Y X

L?QM; ?ÆM M;¨M F} #BM? +O Gw o,M hQÆM; ç½ t¬M; p¨Q- H¨K t€Q i`°M i`"M ?bM
?°B i®i ç [m•M L;ä *QÆM; iB M +¬M;X

h`bM? :BªQ EBK çQÆM; M?B M `ä `¨M; çB K 'v- iB M; ?B m H M? H¢B M´B H M?-
HU+ i'M +¬M;- i?–K M;?o T?€ i`"M ?bM? hMv [m•M- H9+ M¨v i`QM; i`"M +O hMv [
H M

óh?MM;- i?MM;- i?MM; i?MM; i?MM; ô

hB M; i`®M; p M; HÈM- `mM; ç°M; "„+ J M; bÆMX h`QÆM; h`'M *?m iU KbM? M´B
+?'M- H¢B +¦ p¬ b® hMv [m•M H¢B iW i`QM; bÆM +®+ im¬M ` - +¦ +?WM; K'v M;¨M

hMv [m•M H¢B pšM +ÁM +¦ K B T?K+- ?ÆM M[H¨ [m•M ç–v çO bS+ HU+- i`"M ?bM
H¢B- H"T iS+ ç2K [m•M L;ä *QÆM; #S+ HmB i`Î p X

h`QM; i`"M hMv- hMv #BM? /MM; i'i +ª +€+ T?QÆM; T?€T ç i`Î M;¢B F} #BM? t¬M
F} #BM? K'i çB M?m F?Q- +kM; F?¬M; +¦ /kM; K½M? M?Q KÈB ç–m- F} #BM? K'i ç
F?¬M; M?Ä- +¦ i? i?'v çQÊ+ F?„T MÆB i` M ç'i H¨ +?QÈM; M;¢B- ç€K M;QÌB Gw
+kM; F?¦ /ÌB çB- +?d +¦ i? Î i` M HQM; M;U ` bS+ +?ûK ;B i- hMv #BM? MM MM F
M;QÌB `®M; M;U ?Q- K€m iQÆB +?ªv ` M?Q b¬M;

Gw J"i K°i F?„+ M¼ b„+ K†i F?) #B M- h`QÆM; h`'M *?m M¨v H¨ H½Q ?² Hv- i?b `
+kM; F?¬M; +¦ ç2K iQ¨M #° #BM? bo çB ` - ç m pšM ç Î i`QM; +®+- i`€+? F?¬M; çQ

E?B "„+ J M; bÆM T?K+ #BM? tm'i ?B M- i?b i`QÈ+ i?¨M? G .QÆM; +kM; ç½ M¦M

"BM? bo +¬M; i?¨M? i? +¬M; K½M? HB i- [mª i?U+ H¨ L;mv M "ªQ h¨M; i`QÈ+ ç•
M;QÌB M¨v T?K+ bS+ ?¶M HQ¢M- i?Q¢i M?bM #'i [m€ H¨ /•M +?9M; i–K i?QÌM;- M
M¨v H¢B F, Hm"i M;?B K KBM?- ç°M; i€+ T?B i?QÌM; K m H - K¨ H¢B F?¬M; +?9i H

Zm ?° i?¨M? ?¨- +?†i #Ä çB m FB m #'i [m€ +?d H¨ K°i M?¦K M;QÌB- H'T M;m²M M
H¨ i?Q€M; [m 5

æ€K M;QÌB i?¬M [m p¼i iÈB /QÈB i?¨M?- M?bM M?Q F?¬M; +¦ i`Î M;¢B ;b- T?ÁM
i`QM; K„i #¼M ?¼- [mª i?U+ +kM; F?¬M; +?`m M´B K°i FQ+?X

>¨ K¬ t M®B çm¬B HB M iB T- p¬ b® M;QÌB F?¬M; çÊB ?° i?¨M? ?¨ H'T ç–v ç½ p¼
+¬M; +K çÆM ;BªM iU +? K¨ #„i ç–m H2Q H M iQÌM; i?¨M?- K°i K†i H2Q- K°i K†i #

Zm M #BM? i` M ç–m i?¨M? #„M +?d H¨ i M i?QÌM;- +ÁM M?[M; M;QÌB M¨v #„M H¢
K¢M?- [m•M i?O i?¨M? ç½ `®B HQ¢M i`"M +QÈ+X

Í ç–m i?¨M? i M # v M?Q KQ - L;mv M "ªQ h¨M; M?ÈM M?€+ ?B m H M? #BM? bo i
+?d i`QM; M?€v K„i- +ª # +Y i?¨M? ç m #` +¬M;- i`QM; H9+ M?'i i?ÌB +kM; çB m
i?OX G .QÆM; #` ç¢Q T?d L;ä *QÆM; +?B K +S- /•M +?9M; i?–K M;?o B iÈB i?b
+kM; i®i ?ÆM- +?Q M M +¨M; i`®M Î i`QM; M?¨ F?¬M; +?`m çB ` X

æ–m i?¨M? #` ?Ä iB M #„M bQÆM; F?¦B i`¨M M;"T- €M? HY `ÊT i`ÌB- i?O [m•M i`
ç–v i`Q #KB- +?"i p"i F?¬M; +?`m M´BX

L;mv M "ªQ h¨M; /M b Q +kM; H¨ K°i Zm"M i?W - +kM; +¦ FBM? M;?B K i?O i?¨M?
i•K- +?Q #BM? bo ç€M? i`ª- M?QM; H9+ M¨v K°i çQ¢M ?° i?¨M? ?¨ ç½ H'T ç–v- Î
t2 HÈM çQÊ+ ç˜v H¢B- i`QM; t2 ç†i K°i +•v ;¶ HÈM- # M M;Q¨B /MM; b„i H€ # Q T
i` M t2 +¦ i` M; #` +€+ HQ¢B +?2 +?„M- ç m /MM; p"i HB m +?„+ +?„M F?¦ çQÊ+- +

iB M ?Ä +¬M; i` M ç–m i?¨M?- +¦ K'v +?K+ #BM? bo i`®M Î T?Q /QÈB ` bS+ ç˜v t
ç½ iÈB i`QÈ+ +´M; i?¨M?X

*€B M¨v +kM; F?¬M; T?ªB M¦B ?Q¨M; ;B€T F} #BM? H¨ i?B M ?¢ p¬ ç`+?- M?QM; p¨
M¨v- HQ¢B ?Q¨M; ;B€T F} #BM? M¨v [mª i?U+ +?QM? H¨ F?„+ iBM? +O F} #BM? L
H¨ hB m "® u +?mv M K¬M pb ç®B T?¦ M°B [m•M L;ä *QÆM; K¨ +?m˜M #`` ç¢Q M

a m ?Q¨M; HQM;- /QÈB FBK [m M; H'T H€M?- hB m "® u /šM ?„+ ;B€T F} #BM? ç½
?¼Î # M +€M? +?d H¨ t¬M; T?QM; ç€M? i`ª- b m K°i çÊi [m H¢B- F} #BM? L;ä *Q

>„+ ;B€T F} #BM? +O hB m "® u `®i +m°+ H–M M[tm'i ç°M;5 "¼M ?¼ tm'i ?B M
+¬M; FQ+? K½M? HB i M?'i- +'T +?Q [m•M L;ä *QÆM; bU ç€M? i`ª K½M? HB i5

Gw J"i +kM; F?¬M; /Q /U- H M? +?Q iBM? F} #BM? tm'i ç°M;- +?†M ?„+ ;B€T F} #B
+?Ì +?QM? H¨ ;BÌ F?„+ M¨v5

>Q¨M; HQM; F?¬M; ç w iÈB +¬M; FQ+? +O Gw J"i- F?¬M; +?9i /Q /U pÁM; [m i?
[m•M L;ä *QÆM;- #„i ç–m iB M +¬M; #° #BM? +€M? i`€B +O [m•M L;ä *QÆM;- [
H"T iS+ `®B HQ¢M- ?„+ HQM; #¶M; M?B M T?•M ` - iB M; p¦ M;U –K –K- [m v p
M;? M? ç¦MX h`®M; i`"M M?Q b'K- T?ªM; T?'i M?Q `²M; `®M; ;B"M- "„+ J M; bÆM
hMv [m•M i?'v i? - /kM; F?Q i,M; H M M?B mX L; v b m ç¦ i`QM; bÆM +®+ H¢B tm

h`bM? :BªQ EBK + m K¨v- +kM; F?¬M; #B i ç®B T?QÆM; `®i +m°+ H¨ K B T?K+ #

J†+ /M ç M H9+ M¨v K¨ t2K- hMv [m•M M?•M b® bQ pÈB [m•M L;ä *QÆM; [m•M +
M?QM; /QÈB bU p"M /KM; +O H½Q ?² Hv h`QÆM; h`'M *?m M¨v ç½ H¨ K°i T?QÆM
HÊB /KM; iQM? #Q K"i +O bÆM +®+- F?¬M; M;WM; tm'i #BM?- M?Q p"v M;QÊ+ H
HQ¢B ªQ ;B€+- T?K+ #BM? i`QM; +®+ p¬ +MM; p¬ i"M- hMv [m•M b® HQÊM; +ÁM

h`bM? :BªQ EBK +¦ w M;?o M?Q i? - [m•M L;ä *QÆM; i`QM; HÁM; H¢B +¨M; F?¬M
i?"i ` ç½ ;BˆM; +Q F?€ H•m- iW b€M; bÈK F`+? +?B M ç M i`Q - i?Q¢i M?bM H¢B
?¬MX h`QM; HÁM; [m•M L;ä *QÆM; i?"i ` ç½ m QªB- /M b Q [m•M æ¬M; æ¬ FB M
#¼M ?¼ i?b FB M i`b H¨ pb +€B ;b\

L;QÌB K i M;U ç¦B- M;QÌB +?B M ç'm ?,M; ?€B ç T?–M ç m ç½ K i KÄB- +¦ M;2 iB
FQ+? i?Q+? F?¬M; M´B K°i çB K M?B i ?mv iX

J'i çB KK+ çQ+?- #'i [m€ +?d H¨ +€B t€+ #B i çBX

hB m "® u +MM; Gw J"i ? B M;QÌB +?QM? H¨ bBM? HQM; ?Q¢i ?´- +¨M; H M +¨M;
/B M- i`QM; +QM M;QÆB F`+? HB ip +?¢K i¢Q ` ?Q HY 5

:B i hB m "® u- H"T iS+ +¦ i? i? v ç´B +ª +?B M +m°+- Gw J"i H"T iS+ KQK K¬B-
`ä ``M; tm'i ?B M bU iU iBM K½M? HB iX

h`QM; HQ¢M [m•M- ?„M Km®M H'v ç–m +O hB m "® u +kM; F?¬M; iQM? H¨ F?¦ F
[mv i ç'm i?„M; #¢B M;QÊ+ H¢B +kM; i?B m çB bU HQ H„M; +O ?„MX

h?"i ` ?„M K¢Q ?B K M?Q i? - +?d H¨ #ÎB pb i`QM; HÁM; +kM; ç½ +¦ +?9i ;b ç¦ F?-
#'i ç„+ /o- ?„M F?¬M; Km®M H–M M[i?'i #¢B i?ªK ?¢BX >„M pšM KQm ç² æ¬M; æ
hB m "® u +kM; ç M; KQm ç² ?„MX

h`"M M¨v ç M; iB T iK+ T?B i?QÌM; i?ªK i?B i- M?QM; Gw J"i ç½ `ä ``M;- hB m "®
p¨Q KbM?- hB m "® u pšM FB M i`b pÈB b€+? HQÊ+ T?ÁM; i?O T?ªM +¬M;X h`QÆM
b€+? HQÊ+ M¨v K°i +€+? i?¬M; KBM?X oÈB bU H½Q Hmv M +O h`QÆM; h`'M *?m
"® u- ç®B pÈB i´ ?ÊT M¨v ç½ H¨K +?Q [m•M L;ä *QÆM; [m•M- ?„M ç®B pÈB hB m
i?Q¢i M?bM hB m "® u H¢B ç®B pÈB ?„M ?B m T?B i?QÌM; `ä ``M;X

>„M T?ªB ;B i hB m "® u- ?„M F?¬M; iBM pä +¬M; +O hB m "® u +¦ i? ?ÆM çQÊ+

>„M iW M?Ä ç½ i?2Q M;QÌB F?€+ i"T pä- p,M pä bQM; iQ¨M- hB m "®u H¢B F?¬M;
+¬M; iBM? iB M- +kM; F?¬M; i? H¨ ç®B i?O +O KbM?X

Gw J"i ``'i ?B M M?B M H¨ K°i +QM #¢+ iB m +?m˜M- [m•M L;ä *QÆM; ç M; HB M
+¦ t9+ ç°M; ç M i?–M FBM? +O ?„MX J°i +QM #¢+ +?•M +?QM?- +kM; F?¬M; i`¬M

+?d #B i K°i çB K- +¦ ç¬B F?B- K°i p€M +¦ i? M; v +ª iB M p®M +kM; +¦ i? i?„M; I

E} #BM? –K –K t¬M; iÈB- F?ÆB /"v #KB ç'i KM K`iX Gw J"i F?¬M; çÊB ç M ;–M- +A
i?ÌB ?¢ K M? H M? +¬M; FQ+?X

ó"„M5ô

óJ•m5ô

Gw J"i +?Q i?O ?¢ #„M i M- F} #BM? ?„M /šM i?2Q /M b Q +kM; H¨ iBM? M? L;ä
#` +mM; i M- F?QªM; +€+? M?Q i? - #„M i M b€i i?QÆM; ç®B i?O H¨ i®i M?'iX L?
T?QÆM; H¢B i`U+ iB T ç2K i`QÌM; K•m MûK ` - i`"M ç€M? +m°+ M¨v +O ?„M ç½ i'

J'i çB i`QÌM; K•m- M?[M; M;QÌB M¨v /MM; +€B ;b\ >„M +kM; F?¬M; +¦ M;?2 h`bM
iB i ;BªB i?Q+? ?„+ ;B€T i?B i F} +O hB m "® u- +?Q M M ç®B pÈB +?B m M¨v i?'

>„+ ;B€T i?B i F} i`QÈ+ K°i i v +–K i?mšM- K°i i v MûK ` i`QÌM; K•m- ç²M; i?ÌB
+?®M; +U +mM; i M- i?b ç½ `9i ç Q ` X

"¼M ?¼ K'i çB i`QÌM; K•m +kM; F?¬M; bÊ- #ÎB pb H"T iS+ ç½ H•K p¨Q +"M +?B M
HÊB ?¢BX

hB M; F m i?ªK i?B i p M; H M HB M iB T- iB M; M;U ?Q #B i?QÆM;- ;BÌ F?„+ M¨v
ç½ M;½ p¨Q #KB #"KX Gw J"i i`QM; K„i H¢B +?d +¦ hB m "® u- i`QÌM; K•m b€i # M
+?Q M; v +ª ç°M; i€+ i`€M? Mû +kM; F?¬M; +¦- ?„M i"T i`mM; iBM? i?–M + Q ç°- ç
#¶M; M?B M T?B i?•M i?ŠM; H M- K°i ç Q #´ p T?Q hB m "® uX

J°i ç Q M¨v i"T i`mM; iBM? F?Q i?–M +O ?„M- FbM? HU+ iQ¨M i?•M- F?¬M; i? ç`

>„M iWi` M HQM; M;U T?B i?•M H M- M?Q `²M; i¢B i?B M- F?¦2 KB M; H°` MK +C
F?¬M; bÊ ?½B- ? B +?•M +kM; /MM; bS+- H'v K°i ç Q +¨M; ?mM; ?½M +¨M; K½M?

> B M;QÌB ` +?B m- ;B®M; M?Q bûi ç€M? ;B[ i`ÌB M„M;- iB b€M; #„M ` F?„T M
iQ¨M #° F?¬M; +?9i HQ bÊ- i`QM; HÁM; +kM; ?ÆM HQ H„M;- M?QM; H¢B M?¢v +ª
ç½ FûK ?„M K°i #"+X * Q i?O bQ +?B m- K°i çQÌM; ç½ [mv i ç`M? bBM? iY- i? iÈ
;BªK- +?ûK p¨Q p B i`€B +O hB m "® u- Q B HU+ K°i ç Q M¨v- çO ç +?ûK hB m "®

J°i iB M; `„+ p M; H M- p B +O hB m "® u i`–K tm®M;- iU M?Q ç½ #` ?„M +?ûK
T?ªM; T?'i M?Q ;†T HU+ +ªM- +kM; F?¬M; +¦ +?ûK `ÆB i v hB m "® u tm®M;- Gw
F?¬M; i`mM; tQ v M;QÌB Mû [m - i`QÌM; ç Q +O hB m "® u +Æ ?² /¼+ i?2Q +€M?
M;QÌB +?d ;†T i?Q€M; [m - Gw J"i +´ i v tQ v +?mv M- K°i ç Q +?ûK p T?Q b m
"® u +Q ç–m +'T #€+? i`€M? Mû- ?„M i` M M;QÌB +¦ ?° ;B€T- M?QM; +´ i?b F?¬M;
i?b i v M? M„K H¢B- i`QM; F?B pmM; i v- K°i çB K ?¨M [m M; ç½ M?"T p¨Q T?Q b

> B M;QÌB F?QªM; +€+? [m€ ;–M- +?B m M¨v i?"i bU F?¦ HÁM; T?ÁM; #`X

Gw J"i i`QM; iB M; [m€i HÈM- KÈB Km®M T?ªM FQ+?- i?b ;B[ F?¬M; i`mM; €M?
i`QÌM; FB K p¬ i? M? p¬ iS+ ç½ ç•K p¨Q /QÈB 2Q ?„MX Gw J"i çÆM ç Q +?ûK K¢
FB KX >„M i?"i F?¬M; M;Ì- hB m "® u # M M;QÌB +ÁM +¦ K B T?K+ K°i + Q i?O- ?A
*kM; K v ?„M T?ªM SM; +U+ M? M?- F?B +ªK i?'v çQÊ+ M;mv +Æ i?b ` bS+ Mû i`
ç•K p T?Q i`€B iBK +O ?„M5

L;QÌB M¼ K°i FB K b m F?B ç•K i`9M; Gw J"i- +kM; F?¬M; /WM; H¢B- T?¦M; M;U ç
M?bM H¢B- i` M K†i +?2 F?,M ç2M- ? B K„i M?Q MQÈ+X

.ÁM; M;U M?Q MQÈ+ i?Ov i`B m- i'i +ª +?ûK ;B i +?d i`QM; iQ+? i„+- hB m "® u
ç½ F?¬M; i? ;BÆ H M- F?B ?„M M?bM i?'v Gw J"i M?ªv H M tm'i ç Q- ç½ #B i pä
M?QM; ç½ HB m K¢M; ç2K +€M? i v ç´B H'v Gw J"i #` i?QÆM; M†M;X

L;QÌB M?ªv tm®M; M;U - çQ i v H'v +mM;- i?•M i? çSM; i?ŠM;- hB m "® u [m€i
F? B +mM;- FûQ M?Q i`,M; i`ÁM- H„T K°i KkB i M M?¼M K¨ #„M ` X

J°i +?B m M¨v F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M´B- i M /¨B M?Q çB M- Gw J”i HB M iK+ #
F?¬M; HBM? ?Q¢i M[- #` K°i i M M¨v #„M p¨Q i` M HQM;- tmv M i?OM; K¨ K€m #,
çªQ- ç½ Km®M `ÆB F?ÄB M;U - +?d H¨ b m K°i F?„+- ç½ ;QÊM; H¢B çQÊ+- ¬K H'v

hB m "® u [m€i, óGw J”i ç½ +? i5ô

h`QÆM; h`'M *?m Î i` M bQÌM M9B pšM F?˜M i`QÆM; +?9 w ç°M; ioM? # M M¨v- ç
ç²M; i?ÌB [m€i HÈM, óGw J”i ç½ +? i Gw J”i ç½ +? i ô

hB M; ?¬ [m€i M?Q #¨B bÆM çªQ ?ªB- +?'M ç°M; i?B M ç` X Zm•M L;ä *QÆM;
i?'v- [m•M i•K ç¢B HQ¢MX h`QÆM; h`'M *?m FQ+? i`®M;- hMv [m•M iQ¨M #° tm'i FQ

j93X *?QÆM; j93, hBM *?B M h?„M;

> B [m•M ;B Q +?B M- [m¨M i•K H¨ [m M i`¼M; M?'i5 J†+ F M;QÆB pä +¬M; +€B
i?–M- [m•M i•K ç½ çB- #BM? #¢B M?Q M9B- +kM; F?¬M; T?ªB HU+ K°i M;QÌB H¨ +

Zm•M L;ä *QÆM; ç¢B HQ¢M- M?Q M;U ?Q M; i?Q€i +QÆM; ç½ F?¬M; i? QÈ+ i
i?9+- h`b`B? :BªQ EBK +kM; F?¬M; i?˜

h`QÆM; hm æ¨ / M? iQÈM;æ¢B hMv- i?„M; Ì [m•M i•K- #¢B Ì [m•M i•KX >„M +¦ i? /

+M # M;QÌB iB M +¬M; çQÆM; M?B M +?QM? H¨ G¢+ E?˜m h?QÆM;X G¢+ E?˜m
*QÆM; F?¬M; +¦ HQÆM; i?U+- iU bKT ç²X

L?QM; H9+ M¨v Km®M ç€M? +?B K G¢+ E?˜m h?QÆM; ç®B pÈB hB m "® u K¨ M¦B-

>„M +MM; Gw J"i K¶B K°i i`"M +?B M M?bM M?Q F?¬M; +¦ ;b F?€+ M? m- M?QM; K
+?'i F?€+ M? mX Qi M?'i H¨ i`QM; ? B io"M >²B G¢+- "„+ J M; bÆM- [m•M L;ä *QÆ
+kM; F?¬M; T?ªB H¨ KQÌB T?–M +¦ ç°M; HU+X Zm•M L;ä *QÆM; ``'i M?B m M;QÌB
+kM; ç½ F?¬M; i X F?¬M; Km®M iB M i? K M[X L?QM; M;QÆB M m Km®M iW i`Q
K¨ çQ¢i H'v F?˜m T?–M- M?Q p"v i?"i bU bQ pÈB `9i `,M; i`QM; KB M; ?² +ÁM Km®

*¨M; ?m®M; +?B- ç®B i?M +M ?„M H9+ M¨v F?¬M; +?B H¨ Gw J"i- +ÁM +¦ K°i oQÆ
`äX

h`QM; F?B hB m "® u HQ H„M; ç M oQÆM; h? amM;- +?•M K¨v ;B"i ;B"i- i`QM; H
+kM; F?¬M; iQM M?B K oQÆM; h? amM;X

oQÆM; h? amM; H¨ K°i FB m ?MM;- imv i ç®B b) F?¬M; +?`m Î /QÈB M;QÌB F?€+

u + m K¨v M;?o iÈB- H9+ ç–m F?B +MM; Gw J"i [mv i ç'm- Gw J"i ç½ M¦B [m - M m
G¢+ E?˜m h?QÆM; +kM; F?¬M; H¨K M M +?mv M ;BX Gw J"i +?QM? H¨ iW S?QÆM
ç¦ Gw J"i T?B i?QÌM; ç„+ w- çQÆM; M?B M +kM; b) ç T?ÁM; M;QÌB F?€+ /MM; ;"v

hB m "® u i¢K i?ÌB +ÁM +?Q +¦ [mv i ç``B? ;b- M?mM; F ?Q¢+? M¨v i?B ?„M ç½
oQÆM; h? amM;- oQÆM; h? amM; +¦ i? ç2K iBM iS+ M¨v M¦B +?Q Gw J"i ? v F
hB m "® u F?¦2 KB M; MK +QÌB +? ;B m- ?„M çQÆM; M?B M b) F?¬M; ç2K w ç``
h? amM;- ?„M K°i KU+ pšM t2K T?•M SM; +M oQÆM; h? amM;- b m ç¦ KÈB [mv
M¨QX

>äK M v ib`B? i? ?¶M ç°M F?¦ T?•M #B i çQÊ+- M;Q¨B +¦ [m•M ç`+?- i`QM; +¦ mv
M?B M ç m T?ªB p¬ +MM; +˜M i?"M5 oQÆM; h? amM; ?B M i¢B +ÁM H¨ hMv i?^M-
æ¬- hB m "® u Km®M ç T?ÁM; ?„M- H¢B F?¬M; i? ç +?Q i?B M ?¢ hMv i?–M i`Q
?„M pšM T?ªB bmv M;?o T?QQM; i?S+ i®i M?'i ç tY Hw oQÆM; h? amM;X

óhB m iQÈM; [m•M ç€M? K°i i`"M "„+ J M; bÆM- H¨K +?Q [m•M L;Á *QÆM; H¢M? ;
i`mv M- i?"i ç€M; KWM;ôX

h`QM; F?B hB m "® u ç M; i`–K M;•K- h`QÆM; h`'M *?m ç½ ;BK+ M;U ç M- +MM; I

u çSM; i`QÈ+ G¢+ h?Mv- K„i M?bM ` T?QÆM; t

h`QÆM; h`€M *?m M?bM +¦ p F?¬ ;–v- t2K ` ?Q¨M iQ¨M H¨ K°i H½Q M?•M F?¬M;
H½Q H¨K M¬M;- F?B M?bM i?'v h`QÆM; h`'M *?m- hB m "® u F?¬M; FbK çQÊ+ H¢

> B M;QÌB ?Q¨M iQ¨M F?€+ M? m- M?QM; i?Q¢i M?bM H¢B +¦ M?B m +?¶ iQÆM; i

Qi M?'i #¼M ?¼ ç®B pÈB #BM? bo- ç m +¦ bU [m M i•K ç°+ ç€Q +M #ªM i?•M- ?Æ
?B m M¶B F?´ +M #BM? boX

h?"i ` +MM; h`QÆM; h`'M *?m +kM; F?¬M; iQM? H¨ [m2M i?m°+- i?"K +?Q i`W +?
F?¬M; +¦ M¦B +?mv M pÈB M? mX h`QÆM; ho„M *?m +?M ç°M; ç M ç•v +?9+ KWM;
hmv H¨ M?Q i? X M?QM; hB m "® u pšM HU +?¼M iQM M?B K ?„M- +?B H¨ #ÎB p
[m h`QÆM; h`€M *?mX L;QÌB M¨v i`–K K†+ Qi M¦B- #BM? T?€T iBM? i?m–M- FBM
[m®+- +¦ i? ?¶ i`Ê +?Q hB m ?mvM?5

hB m "® u /MM; M;QÌB i?b F?¬M; M;?B M;Ì M;QÌB- M;?B M;Ì M;QÌB i?B b) F?¬M; /M
?¬K M v +kM; M?Q i?' J°i hW h? hQ+? +?Q /M H¨ K°i i¨B M,M; HÈMX ?„M M?"M F
? KÌ HÁM; K¨ bW /KM;- M?QM; ?„M i`QM; i`QÌM; ?ÊT HU +?¼M bW /KM; hW h?
ç`M? iQM M?B K- çB m M¨v KÈB +¦ i? ç2K hW h? hQ+? T?€i ?mv ` i€+ /KM; HÈM
hW h? hQ+? iQ¨M HU+ i?B i`B M i¨B ?Q +M KBM?5

E?¬M; #B i pB b Q H¢B M;?o iÈB "MB JBM? h?9v- hB m "® u i` M F?¦2 KB M; H°
+?B M M¨v i?„M; HÊBX ?„M pmB bQÈM; +kM; F?¬M; M?B m H„K- w M;?o H¢B M?Q
`'i M?B m +?mv MX

ó"'i +S i?„M; HÊB ;B- +kM; F?¬M;T?½B +¬M; H Q K°i KbM? i ô hB m "® u M?bM
i? M M? K°i iB M;- óLÆB M¨v +¦ h`QÆM; ç¢B M?•M +?b ?mv M m #bM? ioM?- +¦
K¢M;- +ÁM +¦XçQ i v +?B tm®M; G¢+ h?Ov- hB m "® u F?) i?Ì /¨B, ô*ÁM +¦ #BM
+QM K¨ HB m KbM? M¨v- hB m "® u +¦ i¨B çS+ ;B- K¨ /€K M¦B ç•v H¨ +¬M; H Q +M

h`QÆM; h`'M *?m i` M K†i H° ` p +ªK F?€B- óL?QM; M m F?¬M; +¦ hB m iQÈM; [
*QÆM;- M¦B F?¬M; +?WM; ç½ M?"T +?M i?¨M? G¢+ .QÆM;5 æ¬M; æ¬ M m i?B m
+¦ i? F i/QM? H¢B +MM; K°i +?¶ôX

hB m "® u [m v ç–m H¢B M?bM p T?Q h`QÆM; h`€M *?m- H¢B +QÌB M¦B, óh M;m
#B i h`QÆM; ç¢B M?•M i?'v i? M¨Q\ô

h`QÆM; h`'M *?m +kM; F?¬M; +¦ [m v ç–m- K°i ?²B H•m KÈB M¦B, óG½Q T?m +?b
çM ?QM; bmv pBM? M?K+- H9+ i`QÈ+ #` h?€M? i?QÊM; iQÈ+ +?S+ Ì M?¨ M?¨M +Q
B- H½Q T?m H¢B M?B m Qi +¦ +?9i + Q ?SM;- +?B iQÌM; `^M; iW M v p b m- M
F?¬M; pb HQ H„M; +?Q M;QÌB M?¨ *¦ ç¬B F?B- p¬ bU ç H¨K +kM; H¨ K°i HQ¢B pm

hB m "® u v M H†M; +ªK M?†M bU +ªK F?€B +M H½Q iQÈM; M¨v- F?) i?Ì /¨B, óh`Q
p¬ bU ç H¨K +kM; H¨ K°i HQ¢B pmB KMM;X *?B iB +- KB m çQÌM; i?ªQ K½M;- T
*QÆM; [m–M ç¢Q K„i M?bM +?^K +?^K- Km®M p¬ bU +kM; F?¬M; T?ªB H¨ +?mv M

h`QÆM; h`'M *?m F?¦2 KB M; +kM; H° ` MK +QÌB + v ç„M;- óG½Q T?m Km®M ibK
iB T iK+ T?€M ç'm- +?B +–m hB m iQÈM; [m•M +¦ i? K M; ç M +?Q æ¬M; æ¬- h`m
´MX *?mv M +ÁM H¢B H½Q T?m +kM; F?¬M; Km®M ç w M?B m- i?–K M;?o b m F
[m v p pÈB `m°M; pQÌM- +kM; tBM hB m iQÈM; [m•M +?'T i?m"MôX

hB m "® u i? M M? K°i iB M;- ôhB m K¶ b) H¨K ? i bS+- +?d H¨ hB m K¶ +kM; i?'v

h`QÆM; h`'M *?m +QÌB +QÌB- ? B M;QÌB i`QM; H9+ M?'i i?ÌB ioM? H†M; F?¬M; M
K½ ?Q M? - MQÈ+ +?ªv # M KbM?X *¦ H) H9+ M¨v- M?[M; HÌB /Q i?M ç½ F?¬M; +
+–M T?ªB M¦BX

E?¬M; #B i[m # Q H•m- K¨M ç K ç½ ?Q¨M iQ¨M # Q T?M MQÈ+ ;–M M9B t - #BM?
p¨Q i` M M;QÌB ? B p` iQÈM; [m¨M- M?QM; M? M?¨M; HmB ` - F?¬M; /€K [m'v `–v

óE?¬M; #B i #QÈ+ iB T i?2Q +M hB m iQÈM; [m•M +¦ iQM? iQ€M ;B\ô h`QÆM; h`'
H†M;- óhB m iQÈM; [m•M pšM iU F?B K i®M FBM? M;?B K F?¬M; çMX M?QM; FB
i M;?o F?¬M; M;QÌB M¨Q /€K M¦B hB m iQÈM; [m•M FBM? M;?B K F?¬M; çM M[X
iQÈM; [m•M i`QÈ+ ç¦ M¦B- F?¬M; i? +?Ì çÊB çQÊ+ Km®M ç€M? K°i i`"M- H9+ M¨
iQÈM; [m•M- "„+ J M; bÆM ç€M? K°i i`"M- [m•M L;ä *QÆM; +kM; F?¬M; /€K F?B
[m•M M[- ç•v H¨ +?mv M i®i- M?QM; +kM; +¦ +?¶ F?¬M; ? v- H¨ Qi M?'i #¼M ?¼ b
bmM; i9+- +?9M; i Km®M ç€M? #¢B #¼M ?¼- i?b T?ªB T?Q +¨M; M?B m F?Q HU+

hB m "® u i?W çÁ tûi ?ÄB, ô"„+ J M; bÆM ç€M? K°i i`"M- [m•M i boFH9 ç¢B +?'M
i?ŠM; H'v G¢+ E?˜m h?QÆM;- F?¬M; #B i w +M h`QÆM; ç¢B M?•M M?Q i?

h`QÆM; h`'M *?m i`–K K†+ K°i H9+ H•m- ó*€B M¨v +?B bÊ F?¬M; T?ªB w +M hB m
"® u i?"i +¦ bmv M;?o M?Qi? - +?B bÊ F?¬M; ²M i?Á ôX

hB m "® u `®i +m°+ +QÌB `° H)M M¦B, óLHQ p"v h`QÆM; ç¢B M?•M +¦ +€B M?bM M

h`QÆM; ho„M *?m i`–K ;B¼M; M¦B, ôL;ä *QÆM; i? K¢M?- imv ç½ #¢B ? B i`"M-
iÈB +,M +Æ- ?ÆM M[>²B G¢+ H¨ K M? K¬M +M L;ä *QÆM;- #¼M ?¼ b Q F?¬M;
;BÌ T?9i M¨v i'M +¬M;- +?d bÊ æ¬M; æ¬ [m€ MW b) ? Q #BM? i´M iQÈM;- +?Q /M
H¨ M;mv M F?Q ç¢B i?QÆM;- M?QM; æ¬M; æ¬ i?"K +?Q H¨ >²B G¢+- ?B M M?B
+?QM? +M hB m iQÈM;

>„M T?¨M iQ+? +U+ F€ `ä `¨M;- hB m "® u i`QM; HÁM; +ªK i¢- M;?B K M;?` M¦B, ô*
+?d /¢vX

ó*?B /¢v i?B F?¬M; /€K- ?B M i¢B pB + hB m iQÈM; [m•M T?ªB H¨K i?"i ` +kM; çÆ
M;QÌB +MM; L;ä *QÆM; ;BˆM; +Q- b m ç¦ T?€B ` K°i M?€M? iBM? #BM?- F?¬M; M
K'i Ì >¨ L K- iW +€+ MÆB ç¦ K¨ i¢Q i?¨M? €T HU+ +?Q L;ä *QÆM;- +€B M¨v +kM; H
pšM i?ªQ Hm"MX L;Á *QÆM; +,M +Æ F?¬M; ´M- ?ÆM M[K•m i?mšM i`MM; i`MM;
FQ+? ?¦ bÈK Km°M +kM; #°+ T?€i- ç M H9+ ç¦ i?"K +?Q F?¬M; +–M hB m iQÈM; [
#'i [m€ +kM; H¨ +?mv M / /¨M;ôX

óL?QM; æ`+? L?QÊM; ?B M M?B M F?¬M; T?ªB H¨ ç®B i?M +M Gw J"iô hB m "® u

h`QÆM; h`'M *?m +QÌB M¦B, óæ`+? L?QÊM; ç®B pÈB L;ä *QÆM; H Q F?´ +¬M;
M;QÌB p¬ M,M;- +?9M; i ?B M i¢B H¢B Km®M Gw J"i tm®M; i v ç®B pÈB æ`+? L?Q

óÄ\ô hB m "® u M?QÈM; K¨v- óh`QÆM; ç¢B M?•M HÌB 'v ;BªB i?Q+? i? M¨Q\ô

h`QÆM; ho„M *?m i`–K ;B¼M; M¦B, óGw J"i M m tm®M; i v ç®B pÈB æ`+? L?QÊM;
L;ä *QÆM; i`QM; HÁM; H¢M? H)Q- #¢M # t +€+?- ?B M i¢B i +?B bÊ ?„M `ä `¨
i v ç®B pÈB æ`+? L?QÊM; K¨ i?¬BôX

hB m "® u H¢B +QÌB `° H)M- óL;?2 HÌB M¨v +M h`QÆM; ç¢B M?•M- æ`+? L?QÊM
F?¬M; çQÊ+ôX

> B M;QÌB M?bM M? m K¨ +QÌB- hB m "® u +?mv M ç i¨B ?ÁB, ôh`QÆM; ç¢B M?•
T?ªB H¨K H¨ i`Ì p i`'M M M;QÌB M?¨ #BM? bo- +?BM? ç®M M°B +?QM?- M?QM; Ì

h`QÆM; ho„M *?m i`–K ;B¼M; M¦B, óhQÈM; [m•M M m F?¬M; +? - H½Q T?m +kM;
i`¼M; i?QÆM; KÈB #¢B- i +kM; F?¬M; HQ ?„M +'T #€+? i'M +¬M;- H9+ M¨v +?9M;
H¨ T?ªB t2K ?¨`SB ç°M; +M hB m imÈM; [m•MôX

ó*¦ h `QÆM; ç¢B M?•M io„M i?O Î ç•v- æ¬M; æ¬ F?¬M; T?ªB HQ5ô hB m "® u pmB
i¢K i?ÌB [m v p æ¬M; æ¬ ô

óhB m iQÈM; [m•M- h`QÆM; ç¢B M?•M- æ¬M; æ¬ +¦ [m•M ibM? ç M #€Qô *¦ h`mv M
p,MX

hB m "® u pW KÌ ` t2K- ç½ KBK +QÌB M¦B, óG¬ ç¢B M?•M F?¬M; T?K i`¼M; i`€+?
+?MB ç½ F?B M +?Q hŠM h?9+ "ªQ ?QªM; bÊ K¨ p ô >„M +ˆK [m€M p,M iB M i v ;B
h`QÆM; h`'M *?m çQ i v iB T M?"M H M t2K- +kM; H°` p imÆB +QÌB- óh–M h?9
æ¬- +kM; F?¬M; #B i +?9M; i ç½ bÈK +¦ +?m˜M #`X >„M F?¬M; i? t¬M; [m G¢+
+¬M; EB M .QÆM; K¬M- F?¬M; M;?o iÈB #` G¬ ç¢B M?•M ç½ +?Ì iW H•m- F?B M i
#'i M;?o - #'i M?•M #'i ?B mX h–M h?9+ "ªQ +kM; +ÁM +¦ +?9i HB K bbX F?¬M;
`9i HmBX GÁ ç¢B M?•M M;QÌB ;B¨ M?QM; i•K F?¬M; ;B¨X M¦B K°i T?2M +ÁM ?ÆM
i?m ;B KB M; HQÐB h¬ h–M H9+ i`QÈ+ôX

> B M;QÌB M?bM M? m +QÌB HÈM- iB M; +QÌB FQ+? ç°M; Ì ? B #Ì b¬M; G¢+ h?Ov
K†i ;B½M ` 5

hB m "® u b m F?B i¢K #B i h`QÆM; ho'M *?m- i?®M; HoM? K°i +€`B? [m•M iBM?

J°i çQÌM; K¼B M;QÌB p¦ M;U T?B M? M?- ;–M b€M; bÈK ç½ [m v p iÈB G¢+ .QÆ
T?'M +?'M- +kM; F?¬M; K i KÄBX M?bM i?'v æ¬M; æ¬ `®i +m°+ ç½ ioM? H†M; t
+kM; ç½ +¦ M?[M; [mv K¬ # M ç–m- i`QM; HÁM; KWM; `ÐX *?QM /Q M? HB M ?Q
L;ä *QÆM;- M?QM; p H•m /¨B K¨ M¦B- +kM; H¨ +?¶ ç ç®B F?€M; ç¢B ç`+?- /Q M
i?2Q i? w ;B€+ K¨ M?bM M? m- L;ä *QÆM; +¦ i`Á H¢B +kM; imv i ç®B +?B K F?¬

J¶B F?B i? K K°i T?–M +?m˜M #`- hB m "® u H¢B i? K K°i T?–M HQ HŠM;- +kM;
ç®BF?€M;L;ä *QÆM;X

hB m "® u /šM #B`B? bo BK H†M; çB iÈB M;Q¨B i?¨M? æ¬M; æ¬- #B`B? bo i?M i?
+?¦M; iB M H M KÌ +Y i?¨M? M;? M? ç¦M- hB m "® u F?¬M; Km®M [m'v M?B m /•M

?Q M ?¬- K¨ BK H†M; p¨Q i?¨M?X

>„M iW h?QÊM; sm•M K¦M p¨Q i?¨`B?- iB M; p¦M;U ç¢T T?€ bU v M ioM? +M b€M

hB M; p¦M;U p M; B M i? M? i?9v ç M;?2- hB m "® u +ÁM ç M; bmv M;?o M M ;†T ;†T G¬ aÌ i`QÈ+- #¶M; M?B M ;?bK +QÆM; M;U - H M¦M; HQM; i`ÁM;X

>„M +?B iQÌM; `^M; [m•M /•M æ¬M; æ¬ +ÁM ç M; M;M b v- M?QM; H¢B i?"i F?¬M /†K T?® T?QÌM;- #BM? bo /•M +?9M; ç½ bÈK t T i?¨M? ? B ?¨M;- HŠM; H†M; M?b

J¶B M;QÌB i`QM; K„i ç m K M; i?2Q M?[M; ;B¼i MQÈ+ K„i ;B®M; M?Q bQÆM; K B- MQÈ+ K„i M?Q H¢B K M; i?2Q bU FQM? M;QÐM; M?Q €`B? b€M; K†i i`ÌB- bU pBM

j9NX *?QÆM; j9N, *m²M; aBM?

E?B €M? b€M; K†i i`ÌB KÈB bBM?- +'T +?Q i?¨M? æ¬M; æ¬ M?[M; €M? b€M; p¨M;

æ M; H¨ +m®B i?m- b€M; bÈK +¦ +?9i H¢M?- €M? b€M; K†i i`ÌB ç2K KQÌB /†K T?@ p¨M; ?v p¼M;- hB m "® u t t M?bM [m -i`QM; HÁM; +¦ bU +ªK ç°M;X

a m F?B iÈB æ¬M; æ¬- ?„M M?B m Qi i`QM; /ÁM; K€m +¦ +?9i ?Ì ?[M; i?dM? i?QªI

.o M?B M- +?B M i` M? H¨K +?Q M;QÌB i K€m H¢M?- +?B M i`"M F?¬M; +¦ #'i +S F?Q M i?S +?Q M;QÌB i?b i?"i` +?QM? H¨ i¨M M?šM pÈB M;QÌB /QÈB i v KbM?- + "® u Hm¬M i"M ? i bS+ HU+ H'v i'M +¬M;- iB m /B i ç®B i?O H¨K KK+ çQ+?X *¦ ç¬ i`QÌM; i?QÆM; F?B ç•K ` - +kM; +¦ i? M?bM i?'v p K†i Km®M b®M;- bÊ ?½B- F M?QM; ?„M ç½ F?¬M; +¦ MY T?–M MQÆM; i v- M;,M +ªM ç°B M;k t¬M; H M- K¨ M ç½ F?¬M; +¦ #'i +S HU +?¼M M¨Q5

L?QM; +?B M i` M? +kM; ç½ K M; ç M +?Q ?„M +¨M; M?B m t9+ ç°M;- ?„M i?'v ç½ #B i ç M [m M çB bBM? iY- i?'v çQÊ+ +¨M; M?B m /•M +?9M; F?¬M; HÌB +ªK i¢ +¦ iQM M?B K v m [mw +O p¬ b® M;QÌB Î æ¬M; æ¬- #¼M ?¼ +¦ H) F?¬M; H¨K çQÊ+ ;I +kM; ç½ +¦ i? H¨K +?Q hB m "® u +¦ i? K ç°M; HU+ i€+ +?B MX

.•M +?9M; #BM? bo ç m H¨ iU T?€i iU ;B€+- +MM; .QÆM; ZmªM; H9+ i`QÈ+ p¨Q i?¨ M?QM; M m M¦B p bUOM; ?°- .QÆM; ZmªM; i'i M?B M H¨ +ÁM t KÈB #^M;X

.QÆM; ZmªM; poM? pB M M;²B Î # M i`QM; +€B K B `M - iW +?®B F?¬M; iB T t9+ u H9+ M¨v ç½ tm®M; M;U - +?"K `½B çB [m X

>„M ç°i M?B M T?€i ?B M- ;†T oB i pQÆM; F?¬M; p°B- ;†T G¬ aÎ +kM; F?¬M; +'T # M¨v- ç½ H¨ +?mv M [m M i`¼M; M?'i i`QM; çÌBX L?bM i?'v hB m "® u tm®M; M;U - tm®M;- i?"K +?Q +¦ M;QÌB ;B¨ ç½ F?¦+ `®M; H MX "ÎB pb M;¬M M;[ ç½ F?¬M; i? M #¼M ?¼- +¦ H) +?d +¦ MQÈ+ K„i i`QM; HÁM; KÈB +¦ i? #B m ç¢i çQÊ+ bU +ªK FQ+

hB m "® u çQ i v çÐ K°i H½Q ;Bª i¦+ #¢+ i`„M; H M- M? ;B¼M; M¦B, óG½Q M?•M

G½Q M?•M FQ+? ç°M; H½Q H imM; ?Q¨M?- `mM ;B¼M; M¦B, óhB m iQÈM; [m•M [ +U+ ;bX h?"i` iBM +?B M i?„M; +O M;QÌB ç½ bÈK i`mv M ç M- +?9M; i F?¬M; H¨K +?d H¨ çSM; çÊB- ?v p¼M; çQÊ+ ;†T hB m iQÈM; [m•M K°i H–MX *?9M; i +? [m•MX .•M +?9M; æ¬M; æ¬ +ªK FQ+? hB m iQÈM; [m•M- +ªK FQ+? M?[M; ;b K¨ hB +?9M; i ôX

G½Q M¦B K¨ +¦ +?9i F?¦+ F?¬M; i?¨M? iB M;- hB m "® u çÐ H'v H½Q M?•M- M?bM € HÈM ;B¼M; M¦B, óL m #¨M p +ªK i¢- ?ŠM H¨ i T?ªB +ªK i¢ K¼B M;QÌB KÈB ç9M;X ?°- hB m K¶ b Q +¦ i? HoM? [m•M tm'i +?BM?- M m F?¬M; +¦ K¼B M;QÌB OM; ?°- i? #ªQ iQ¨M- +?d +¦ bUOM; ?° p¬ iQ +O K¼B M;QÌB- +€+ iQÈM; bo KÈB +¦ i? [m

FQ+?- hB m K¶ T?ªB +ªK i¢ K¼B M;QÌB +ªK i¢ K¼B M;QÌB ç½ pb æ¬M; æ¬- i¢Q
#BM? bo /U F?¬M; # Q ;BÌ ç´5ô

h? M? •K ?„M +¨M; M¦B +¨M; p M; /°B- FQ+? ç°M; Î M;Q¢B i?¨M? æ¬M; æ¬- /•M +?
K„i- H9+ M¨v ç°i M?B M +¦ M;QÌB M? ;B¼M; M¦B, ó"'i [m€ +?d H¨ Km / M? +?m°+

L;QÌB M¼ M¦B imv M?Ä- M?QM; i¢B b€M; bÈK +m®B i?m M¨v H¢B +¦ p F?¬M; ,M M
+¦ M;?2 `ä- hB m "® u M?o HU+ `'i K¢M?- M;?B M; ç–m M?bM H¢B- i?b i?'v K°i M;
?äK b•m- i?–M b„+ i`¨M ç–v +?€M +?QÌM;X >„M HªQ çªQ çSM; Î ç¦- i` M i v +ÁM K
M?B m Qi +¦ +?S bU F?BM? i?QÌM; K¨ M?bM hB m "® uX

L;QÌB M¼ H˜K #˜K- M?QM; H¢B F?¬M; M;Ì hB m "® u M?bM [m - i?Q€M; M;¢+ M?
FQ+? ç°M;- i?'v hB m "® u H¢B /ÌB €M? K„i çB- M?B m Qi +¦ +?9i K'i K€+X

hB m "® u +kM; F?¬M; ç w iÈB- M?QM; H¢B M¦B pÈB "B M "S+ # M M;QÌB óh?2Q
t2K ?„M ç M; Î MÆB M¨QôX

"B M "S+ ;"i ç–m `ÌB çB- hB m "® u H¢B i`U+ iB T #QÈ+ çB /¼+ i?2Q +QM T?® p T
[m +€+ T?QÌM;- /•M +?9M; +¨M; iK +¨M; M?B mX *¦ /•M; ?QÆM; F€ +€Q- +¦ [m€ t
M?'i M?'i M•M; /"v- M¦B p¨B +•mX

J„i i?'v K†i i`ÌB ç½ H M + Q # b¨Q- hB m "® u H¢B +ÁM +?Q çB [m€ ? B T?QÌM;-
h`B M lv # M M;QÌB `®i +m°+ F?¬M; M?`M çQÊ+ HÈM iB M; M¦B, óS?K H½Q ?QÆM
M;QÌB i?QÆM; v m- +?d H¨ +ÁM +¦ +¬M; pK i`QM; M;QÌB- +?d KQM; M;¨v b m ;†T H
i? M¨Q\ô

h?Q h`B M lv HÌB pW M¦B ` - K¼B M;QÌB –K –K ?QÎM; SM;- ç m i?®B HmB b M; H
KÈB tQ v M;QÌB H M M;U - +MM; K¼B M;QÌB M?^K ?QÈM; i?¨M? ç¬M; K¨ T?¦M; ç
+?9M; pšM p¬ +MM; p¬ i"M- hB m "® u i`QM; H9+ T?'i i v- ç½ ç M i`QÈ+ i?¨M? ç¬M

h`QÈ+ ç•v- i?¨M? ç¬M; ç m H¨ +Y i?¨M? ç¦M; +?†i- M?QM; ?¬K M v ç½ F?€+- +Y
`°M;- +Ì tQ T?'T T?ÈB- +Ì çO K¨m b„+ imM; # v- oB i pQÆM; +MM; [m–M i?–M ç½
+?¨QX hB m "® u M?bM i?'v- t t tm®M; M;U - #QÈ+ M? M? iB M H MX J†i KkB ç
/B M H¨ iU KbM? +?Q- oB i pQÆM; H M;° M?Q i? - +'T çO i? /B M +?Q hB m "®
+kM; F?¬M; i? iQÈ+ çB K†i KkB +O oB i pQÆM;X

> B M;QÌB i?B H HšM M? m- b m F?B K°i T?2M F?€+? F?Q- H9+ M¨v KÈB /„i i v ç
t t M?bM i?'v- ç m t¬M t Q M;?` Hm"MX *¦ M;QÌB M¦B +¦ i? H¨K +?Q oB i pQÆM
ç¦M +?¨Q- hB m iQÈM; [m•M H¨ M;QÌB ç–m iB M- H¢B +¦ M;QÌB M¦B hB m iQÈM; [m
HU+ #ªM i?•M ?° p æ¬M; æ¬- oB i pQÆM; /MM; H M;° M?Q p"v H¨ pšM +ÁM M? -
bÆM ç€M? K°i i`"M- M;?2 M¦B hB m iQÈM; [m•M p¨Q i?ÌB F?„+ M;mv +Æ- p®M +¦
?Q¨M; HQM;- ?„+ HQM; tm'i ?B M ?° +?O- ç€M? #¢B [m•M L;ä *QÆM;- hB m iQÈM
H¨ +?•M K M? i?B M iYX >„M K†+ /M F?¬M; ? iU K„i i?'v ibM? ?bM? Î +?B M i`Qì
b®M; ç°M;- #° /€M; M?Q F?¬M; +¦ ;b H¢X o®M HQ¢B ,M M¦B FB m M¨v H¨ i°B +?ûK
ç m #B i hB m iQÈM; [m•M ;BÌ H¨ HÈM M?'i Î æ¬M; æ¬- i?Q¢i M?bM H¨K ?Q¨M; ç
K¨ i?¬B- HÌB M¨v +¦ M¦B ?ŠM +kM; F?¬M; b QX

L;QÌB M¦B i?b p¬ i•K- M;QÌB M;?2 H¢B +¦ w- M;QÌB M;? Q i9M; M¼ t2M HšM Î i`Q
KB M;- +?d H„+ ç–mX L?QM; ?„M K†+ /M +U+ F€ M;? Q i9M;- M?QM; +kM; #B i H9
T?ªB- [m€ MY b) #` /•M +?9M; [m•v H¢B ç€M? +? i5

.•M +?9M; K¨ iS+ ;B"M- ?"m [mª `'i M;?B K i`¼M;- ?„M +?d H¨ #m²M #U+ #'i ç„+ +
+–M i?B v +MM; #¼M ?¼ ç'm F?˜m K¨ K'i K¢M;X

L;?2 +kM; +?€M MªM- M;QÌB M;? Q i9M; HªQ çªQ [m v p F?€+? b¢MX *?¶ ?„M Î
? T- çÆM bÆ ˜K QÈi- M;QÌB M¼ M;²B tm®M;- H¢B Km®M m®M; `QÊm- M?QM; `Q
F?¬M; +ÁM- KÈB Km®M çSM; /"v ;¼B `QÊm- iB m M?` ç½ ç˜v +Y çB p¨QX

o®M HQ¢B ?¨M? ç°M; M¨v +¦ +?9i p¬ H - M?QM; iB m M?` i?Q¢i M?bM ç½ [m2M `²

L?bM i?'v M;QÌB M;? Q i9M;- iB m M?` M; v +ª K°i MK +QÌB +kM; F?¬M; +¦- H¢M?
+?O +?Q i çB ?ÄB M;QÆB- iB M i`¼ M¨v- H9+ M¨Q KÈB +¦ i? i`ª\ô

L;QÌB M;? Q i9M; K†i H° p t'm ?´- ósBM MÈB i? K +?Q p¨B M;¨v M[ôX

hB m M?` i?Î /¨B M¦B, óJ½ +¬M; iY- +kM; ç½ MY i?€M; `²B- F?€+? b¢M +?9M; i #
M m F?¬M; i`ª M[- +?9M; i ç m T?ªB çB m®M; ;B¦ i•v #„+ôX

L;QÌB M;? Q i9M; çQ i v p¨Q i`QM; M;U+ H–M KÁ K°i ?²B H•m- M?QM; +€B ;b +k
M?` M?bM ç½ [m2M +ªM? M¨v- +QÌB H¢M? M¦B, óJ½ +¬M; iY- M;QÆB F?¬M; +–M
i`U+ iB T çB iÈB i`QÈ+ ;BQÌM;- +–K H'v # Q ç² +O J½ +¬M; iY M¨vX J½ +¬M; iY
M;QÆB H¨K +€B ;b\ô

ó«M; +?O +?9M; i M¦B- +?Q J½ +¬M; iY# M;¨v M[- M m H'v F?¬M; ` iB M i`¼- i?
i? v J½ +¬M; iY tY HwôX

hB m M?` b m F?B M¦B tQM;- tQ v M;QÌB `ÌB T?ÁM;- J½ +¬M; iY Km®M M;,M +ªM
/QÆM; /QÆM; iU ç„+ çB ` M;Q¨B- pW H9+ çKM; T?ªB ¬M; +?O- ¬M; +?O i?'T ;B
+?Q \ô

hB m M?` +QÌB #²B M¦B, óG'v çQÊ+ `²B- ¬M; +?O- ?„M ?ŠM H¨ +¦ iB MôX

ó>ŠM H¨ b Q- F?¬M; +¦ iB M i?b b Q +ÁM +¦ i? m®M; `QÊm\ô «M; +?O KdK +QÌB
#ªQ #®B K¨ [m v p X

J½ +¬M; iYÎ i`QM; T?ÁM; M;?2 tQM;- M;Y K†i H M i`ÌB i?Î /¨B K°i iB M;- óE?¬M;
tQM; H¨ +¦ i¨B- H¢B T?ªB M;? Q i9M; M?Q i? 5ô

>„M +?d HQ iU Q€M #ªM i?•M- +kM; F?¬M; #B i ¬M; +?O b m F?B +–K H'v i9B ç² [m
M;QÌB F?€+X

L;QÌB M¼ H¨ "B M "S+- M?QM; i?•M K†+ [m M T?K+- ¬M; +?O M?bM i?'v i'i +mM;
#ÎB pb ?„M #B i M;QÌB M¼ H¨ i?O ?¢ +O hB m iQÈM; [m•M5

"B M "S+ ?ÄB, ó*¦ i? KÎ # Q ç² ` t2K K°i +?9i F?¬M;\ô

«M; +?O HB M iK+ ;"i ç–m- óæQÆM; M?B M H¨ +¦ i? - +QM [m, M;? Q M¨v i?B m -
çWM; M¦B H¨ t2K K°i +?9i- M; v +ª H'v çB +kM; F?¬M; i?¨M? p'M ç X "'i [m€ [m M
+?d H¨ K°i F?€+? b¢M- +kM; F?¬M; #B i +?B iB i +O M;QÌB M¨v- ?„M M m H¨K ` i
i¬B +kM; F?¬M; +¦ [m M ? ôX

«M; +?O M¦M; HÁM; M¦B `ä [m M ? +O KbM?- i?–K M;?o hB m iQÈM; [m•M +?Q i'
M;QÌB M¨v +?ŠM; H) H¨ ?¢M; M;QÌB ;B M i¨ ;b ç•v\

"B M "S+ KÎ # Q ç² ` - i?'v # M i`QM; i`W p¨B K¦M [m–M €Q +k ` - i?b +?d +¦ K°i b®
?²B H•m +kM; F?¬M; M„K çQÊ+ K'm +?®i- HÁM; i?–K #m²M #U+ M¦B, óh +–K çB
b) i`ª p X *?mv M +ÁM H¢B- M;QÆB ?ŠM H¨ #B i tY Hw ` b QôX

«M; +?O ;"i ç–m F?QK HQM; +QÌB M¦B, óZm M ;B - F?¬M; i?¨M? p'M ç - M;QÌB çB
`ÌB çB- ¬M; +?O +?Q iB m M?` ;B€K b€i +?†i +?) J½ *?m FB - +?d bÊ ?„M +?¢v H
HÁM; H¢B M;šK M;?o- J½ *?m M¨v #'i [m€ +?d H¨ K°i i M M?¨ M;? Q- i?Q¢i M?bM i
iQÈM; [m•M H¢B T?€B M;QÌB ç M i` - +kM; F?¬M; #B i H¨ +¦ H B H`+? ;b\

h?¨M? G .QÆM; ç M; +U+ F€ #"M `°MX

Gw hoM? i¼ i`'M i`QM; T?O- +?d M;¦M; M?bM i'K #ªM ç² +U+ HÈM Î i` M K†i #¨
M; M; /¼+ HÈM M?Ä p¬ b®- ç m `ä `¨M; M?Q K°i #S+ i` M?- Î ;B[+¦ K°i çB K ?²M;
G .QÆM;X

>„M K°i ç K F?¬M; +¦ +?ÊT K„i- M?QM; t2K ` +kM; F?¬M; +?9i M¨Q m QªBX

L;¦M i v M? M?¨M; ;ä H M ç² €M i` M K†i #¨M- Gw hoM? ç M; i`–K iQ bmv M;?o- i?
iÈB #˜K #€Q- óGw iQÈM; [m•M- h`–M Zm”M i?W - h S?¦ iQÈM; ç½ T?€ çQÊ+ G .Q
T?d MÆB ç¦- ?B M ç M; i?2Q F ?Q¢+? ;B +® G .QÆM; i?QÆM;- ç M;W L;ä *Q

L;QÌB i?¬M; #€Q ç9M; H¨ S?QÆM; o¬ >®BX

h?b ` Gw hoM? b m F?B iW h?€B L;mv M M K ?¢- pšM ç¦M; [m•M i¢B pMM; h`QÌM;
ç°M;- M?QM; H¢B +MM; hB m "® u Î æ¬M; æ¬ t t ?¬ SM;- HB M ? iBM iS+ HšM M

L;ä *QÆM; imv i? HU+ H M + Q- M?QM; H¢B Qi +¦ w ç`M? [m b¬M; çB F?m +? i`
F?¬M; M;WM; [m b¬M; [m'v M?B m- M?QM; H¢B F?¬M; /€K `ÌB çB G¢+ E?˜m h?QÆ
h?B M L;?`- h`QÌM; "bM? h?¬M; i?O •M h?B M æ¢i ç m +® i?O i?¨M? i`b- M?'i i?Ì
#ªM ç` X

Gw J”i pšM /®+ iQ¨M HU+ ç +MM; hQÆM; .QÆM;- æ¬M; æ¬ ? B MÆB i€+ +?B M- i
i? [mªM ç M h`QÌM; "bM?- >¨ L°BX

Gw hoM? H'v i?•M T?”M S?¦ GQm i?O h?€B L;mv M K¨ M?”T +?O ? B MÆB M¨v- J¢
æ¢i ? B M;QÌB ç m i•K HU+ iB m iKv- +?d +ªK i?'v K°i T?QÆM; M¨v ç½ F?¦ K¨ ;B[
M?bM i?'v h?€B L;mv M S?¦ GQm i?O /šM iBM? #BM? ç M ç•v i`Ê ;B9T- +MM; +?
KWM; `ÐX

æQÆM; M?B M +kM; +¦ M;QÌB M;?B ?Q†+- M?QM; M;?B ?Q†+ +kM; p¬ /KM;- Gw ho
[m•M [mv M MÆB i v- B +kM; F?¬M; /€K M;?B p'MX a m F?B +?B K +S h`QÌM; "
+?„+ i?ÌB ;B M Hmv M #BM?- iW bÆM i`¢B- i?ªQ M;mv M +?B M K½ +m²M +m°M P
"bM?- Gw hoM? M„K +?„+ i? Q Hmv M- +?d +?Ì ç€M? K°i i`”MX Gw J”i K°i HÁM; +
M?QM; H¢B F?¬M; M;Ì iÈB Î #Ì # M FB >Q¨M; >¨- /QÈB aMM; bÆM ç½ bÈK +¦ K°i
T?¦X

hB m "® u M? M? +?¦M; M?”T +?O æ¬M; æ¬ i?”i ` +kM; M;Q¨B /U HB m +O Gw ho
H¨K +?Q Gw hoM? +¨M; i? K i?m”M iB M H¨K pB +X

hB m "® u æ¬M; æ¬ ç°+ +?B K ç¢B [mv M- b m F?B çQÊ+ oB i pQÆM; i¬M bMM;-
? B #Ì >Q¨M; >¨- +€+ [m”M ?mv M iBM? i?–M ç m H¨ ç¢B +?'M- M?B m Qi ç½ i?'v ç

hW F?B .QÆM; ZmªM; tm®M; :B M; L K- oB i pQÆM; M„K ;B[æ¬M; æ¬- >Q¨M; S?
[mv M- æ¬M; æ¬ M;¨v +¨M; HKM #¢B- F?¬M; `ªM? ç #”M i•K +€+ F?m pU+ F?€+X
ç m iU #ªQ p KbM? H¨ +?QM?- b m F?B M;?2 M¦B hB m "® u +?mv M i?O i?¨M? +
T?'M +?'M- +?Q /M H¨ hMv [m M +kM; i¢K i?ÌB #Ä çB bmv M;?o ç–m M?”T p¨Q ç¢Q
K¨ ç`M?X

hB m "® u bÈK ç½ ?¢ K”i H M? tm®M;- +?Q ç€K M;QÌB J¢M? h?B M L;?`- •M h?B M
çB m ç°- +€B M¨v H¨ +?d H M? +O æ¬M; æ¬- ? B M;QÌB i`QM; HÁM; +¦ +?9i M;?B
K•v- `'i H¨ T?'M +?'MX

Gw hoM? b m F?B çQÊ+ ? B M;QÌB M¨v OM; ?°- #Q K”i +?B m K° #BM? bo ?m'M H
+O i?¨M? G .QÆM; M;?B M +Sm i?'m i`B i- ;B i,M; ;'T `9i +? i¢Q #BM? F?Q +
hm'M ?mv M T?Q i•v M K i?¨M? G .QÆM;X

oQÆM; L?Q hQM +?d #B i m®M; `QÊm ?QÎM; H¢+- L;mv M "ªQ h¨M;- h``M? .B +kM
M;?2 çQÊ+ L;ä *QÆM; +MM; æ”m EB M æS+ HB M KBM?- H¢B +¨M; i?ª HÄM; i•K
F?¬M; +?9i ç°M; ioM? H¢B tm'i ?B M ç¢B #BM? i'M +¬M;- +?Q /M F?B +?¢v i`®M-
H¨ æ”m EB M æS+ çÆM T?QÆM; ?Ov QÈ+ ç M ç•v i'M +¬M; ? v F?¬M;- +kM; F?¬
KQm iW H•mX

Gw hoM? ç2K iBM? #BM? i?B i F} +?mv M p”M +?Q hB m "® u +?d ?mv- çÊB F?Q ;B
çO i?b iU KbM? i?®M; HoM? #BM? K½ ç€M? G .QÆM;- ?„M /šM [m•M M;¨v M;?d ç
#` ç°M; ioM? Î æ¬M; æ¬ ?'T /šM- iQ¨M HU+ +? ç`M? F ?Q¢+? i'M +¬M; G¢+ .QÆ
G¢+ E?˜m h?QÆM; ç M;W hB m "® u ç€M? HûM- M¨Q +¦ i? M;?o ç M hB m "® u

FB >Q¨M; >¨ i”T FQ+?- ?ÆM M[KK+ iB m F?¬M; T?ªB G¢+ E?˜m h?QÆM;- K¨ H
b m L;ä *QÆM;5

"BM? [mw i?–M i®+- tm’i F€ +? i?„M;- Gw hoM? /KM; #BM? +?QM? H¨ M?Q i? 5 >
?m’M Hmv M ` K°i ç¢Q i?B i [m•M- b€M; i¢Q ` F€ iQ+?- p¬ i? M? p¬ iS+ €T b€i G

Gw hoM? MY ç K b m F?B iÈB T?K +”M hm’M ?mv M- H M? +?Q ç¢B [m•M M;?d M;
b€M; H M? +?Q iQ¨M [m•M çm´B iÈB G .QÆM;- # K†i i’M +¬M;- M?QM; HQm H¢B

h?”i ` ç¢B [m•M ? B bQÌM M K #„+ +kM; +?d H¨ ç€M? M;?B #BM?- ç i¢Q €T HU+ +
K¨ i?¬B- p T?–M +Y i?¨M? T?Q ç¬M; i”M HU+ HQm H¢B F?¬M; ç€M?- +kM; H¨ K°i
i?Ä ;’T +kM; Km®M +„M M;QÌB- M m F?¬M; ç +?Q [m•M L;ä *QÆM; çQÌM; b®M;-
+¬M; i?¨M? i’i b) i¢Q i?¨M? HU+ +ªM `’i HÈM- Gw hoM? HQm H¢B çQÌM; b®M; +?Q
;BªK #Èi HU+ +ªM F?B +¬M; i?¨M?X

E i [mª ç9M; M?Q Gw hoM? /U iQM?- /QÈB ç¢B [m•M F?¬M; M;WM; +¬M; i?¨M?- HI
*QÆM; `®i +m°+ bKT ç´- L;mv M "ªQ h¨M;- h``M? .B /šM ç–m +?¢v i`®M- +?O iQÈM
i M `½ M?Q #,M; imv i- iU bKT ç´- Gw hoM? b m F?B i?m”M HÊB H’v i?¨M? G .QÆ
iS+ /U i?2Q F ?Q¢+? ç½ ç`M? K¨ çB +¬M; G .QÆM; h?QÆM;X

h’i +ª F ?Q¢+? ç½ bÈK +? ç`M?- ?B M i¢B +–M H¨K +?QM? H¨ M;?B K F?„+ +?’T

G–M M¨v Gw hoM? +kM; F?¬M; +¦ iU KbM? çB- #ÎB pb G .QÆM; +ÁM +–M ?„M ç M
H½M? H¨ h`–M >B m v +MM; h G¢+5

h`–M >B m v p®M H¨ Zm”M i?W L?¢M J¬M- h G¢+ H¨ S?KM; h?¨M? 9v J½ ‘T- p®M
hoM?X hB m "® u ç®B pÈB M?[M; M;QÌB +¦ i¨B M,M; ç m ;?B M?È F?¬M; [m M- H9
i`”M- ?„M ;?B M?È # M;QÌB H¨ h G¢+- h`–M >B m v +MM; oQÆM; h`Q "B M +kM; +
S?QÆM; o¬ >®B çB KÌBX h G¢+ i?”i ` +kM; F?¬M; +?9i /Q /U K¨ çB i?2Q- H”T iS
>B m v- oQÆM; h`Q "B M ? B M;QÌBX *?d H¨ ? B M;QÌB M¨v ç®B pÈB pB + +¦ i?2Q
+?9i /Q /U- h G¢+ +kM; p¬ +¬M; K¨ p X

L?QM; i?B M ?¢ `mM; +?mv M #’i M- L?¢M J¬M ``i M? M? #` GQm ok *?m i’M +¬
GQm ok *?m i’M +¬M;- oQÆM; h`Q "B M tm’i #BM? i”T FQ+?- H¢B #` GQm ok *?m
i?¨M? L?¢M J¬M- M?QM; M?B m Qi +¦ +?9i ?®B ?”MX hB m "® u Î t i¢B æ¬M; æ¬-
#”M i•K ç M L?¢M J¬MX h`–M >B m v #` i?O ?¢ h`QÆM; Gm•M H¨K T?ªM- K°i ç Q iV
M;U+- M;’i çB iQÎM; ç½ +? i- h`QÆM; Gm•M çB ` M;Q¨B M;? M? ç¦M GQm ok *?m

h` M i?U+ i - iW F?B #BM? `ÌB hQÈ+ h?Y +®+- Gw lv M ?„M ?¨M? [m•M +kM; iQM?

aÆM h•v M¨v ?„M i?”i bU [m2M i?m°+ ç M F?¬M; i? [m2M ?ÆM- K’v M,K M v +® ;
T?Q- /¼+ h?€B L;mv M M K ?¢ +€+ [m”M ?mv M ç T?–M ç m ?QÎM; SM; M?Q K•vX

hW F?B KÈB #„i ç–m #’i [m€ +?d # p¢M ç¢B [m•M- ç M ?B M i¢B ç½ ?ÆM KQÌB p
M;WM; HÈM K¢M?- çB m M¨v M¦B `ä Gw lv M ?„M `’i çQÊ+ HÁM; M;QÌBX

J¶B H–M M;?o iÈB ç•v- Gw lv M i`QM; HÁM; M?B m Qi +kM; /•M; H M +?9i FB m l
æ¬M; æ¬- i`QM; HÁM; H¢B ;B®M; M?Q +¦ K°i +•v +?•KX >„MÎ T?Q æ¬M; æ¬ i?”i
?„M i¢K i?ÌB F?¬M; +¦ w ç`M? +MM; hB m "® u ;B Q €+- M?QM; +kM; F?¬M; M;¢B
hB m "® uX

>„M #B i- ç¢B ç`+? +?QM? i?S+ +ª çÌB ?„M F?¬M; T?ªB h•v EBM? i`QÈ+ K„i- K¨ H
æ¬5

>„M +MM; hB m "® u ?B M i¢B [m M ? M¦B çÆM ;BªM K°i +?9i- +kM; ;B®M; M?Q +
M?B m M,K- +?€M MªM M?¨K +?€M M?QM; H¢B F?¬M; i? F?¬M; /mv i`b K°i +?9i -
M?B m M?•M i® F K +? - M?B m M,K Hw i`Q +MM; [m H¢B F?B M +?Q #¼M ?¼ F?
M mi?”i bU i`Î K†i- i?b b) F?¬M; i? p½M ?²B5

> B M;QÌB M m H”T iS+ [mv i ç’m- i?b b) HQÐM; #¢B +•m i?QÆM;- ç +?Q M;Q ¬M
K’i çB iB M p®M i` M? çQ¢i i?B M ?¢X æ®B pÈB çB K ’v- Gw lv M `ä `¨M;- Gw lv
hB m "® u F?ŠM; ç`M? +kM; `ä `¨M;X >„M +MM; hB m "® u i?”i ` pšM K°i KU+ +¢M
i`QÆM;- /mv i`b bU +•M #ˆM; pB /B mX

hB m "® u /KM; w ?B M i¢B +¦ i? i?’v `ä- ?„M FB i HU+ Km®M ;BªB [mv i ç B ?¼
p¨Q hQÆM; .QÆM;- æ¬M; æ¬ K¨ KQm ç² i?B M ?¢- ?ÆM M[KK+ iB m +O ?„M ç½
çQ+? +O Gw lv M ?„M çQÆM; M?B M H¨ /U p¨Q M?[M; ;b ç½ iQ+? Hkv M?B m M,
ç¦ /U p¨Q Zm M h`mM; K¨ KQm ç² i?B M ?¢X

>B M i¢B Qm i? i`QM; HÁM; ?„M +?QM? H¨- *?m- h–M- >€M- hMv #®M i`B m ç m
lv M ?„M M¦B F?¬M; +?WM; b) M?Q p”vX

hB m "® u çQ¢i +?B K i?B M i?ÌB- ibK F) ?Î K¨ p¨Q- Hm¬M p¨Q i?ÌB çB K K’m +?®
HÊB M?’i- Gw lv M ?„M H¨ Km®M +?B K ç` HÊB- #ˆM; p¨Q +?¶ iS i„+ K¨ +?B K +S
M?•M ?Á - ç¦ H¨ ? B M;QÌB pšM ç M; FB i HU+ KQÊM bS+- i`U+ iB T [m M ? ç M
M;QÌB b m M¨vX

J’v i?€M; M v- ?„M T?QM; [m M +?S+ +kM; +?WM; K’v M;¨M M;QÌB- M?QM; ?„M +
b m M¨v i?b ç b m M¨v iQM?X >B M i¢B p¬ Hm”M ç¢Q T?d ? v hMv [m M- ç®B pÈB
ç m ;BÆ ? B i v ?Q M M;? M?X L?bM p T?Q M K o` h?Ov t t - MÆB ç¦ H¨ h•v EB
+?B K +S h•v EBM?- i?Q¢i M?bM #’i [m€ +?d H¨ p’M ç i?ÌB ;B MX

*?d H¨ >¨ æ¬M; +ÁM +¦ E?m’i æ°i h?¬M; i`’M i?O- æ²M; Zm M pšM +ÁM i`QM; i v h
pÁM; [m b¬M; ç M ç•v- i`”M +?B M M¨v T?ªB i?„M;- T?€ çQÊ+ h•v EBM?- E?m’i æ°
bÊ ?½BX L?QM; M m i?’i HÊB K¨ M¦B- #` h•v EBM?- æ²M; Zm M +MM; >¨ æ¬M; #
b) M;mvX

o T?–M +€B ;b HÌB iB M çQ€M +O h?€B "bM? ç¢Q- Gw lv M ?„M iQ¨M #° ç m +?Q
ç¢Q +?mM; [mv pšM i?Q+? H¨K M?[M; +?mv M KÆ ?²- çQ çªv +kM; +?d pb i?B M
lv M ?„M- +?d M?Q H¨ i`Á +QÌBX

h?B M +Æ M m i?”i bU +?m˜M- p”v #®M i`,K M,K [m h?€B "bM? ç¢Q ç½ bÈK T?B i
+?Q iÈB #•v ;BÌ pšM tm®M; /®+\ "’i [m€ K¶B H–M M?È iÈB HÌB iB M çQ€M Gw i?` c
pšM ? i bS+ ç°M; i•KX

h`QÈ+ i`QÈM; i’i +ª K¼B M;QÌB T?B i?QÌM; ?QM; T?’M- Gw lv M €M? K„i t i [m i
M? K°i iB M;- i`QM; i`QÈM; H”T iS+ v M H†M; çÊB æ¢B iQÈM; [m•M H M iB M;X

h?QÆM; M;?` ç½ ç`M?- Gw lv M ?B M i¢B H¨ +?QM? i?S+ imv M #® iBM iS+ iB M

ó>¬K M v [m•M i iW GQM; J¬M- >² E?˜m çB çQÌM; pÁM; pQÊi [m >Q¨M; >¨- iBM?
M;?o [m•M ç½ p [mv T?K+- çO i?'v [m•M i H¨ [m•M M?•M M;?o - çQÊ+ /•M +?9M
h¬M h?€B h?9 F?B iB T pB M [m•M i ç½ H"T M M +?B M +¬M; ?B M ?€+?- i'i ;?B
h?¨M?- S?MM; .U+- h`B m 'T +€+ [m"M ?mv M ç M ?¨M;- +¨M; +?Q i?'v [m•M i `'i

h'i +ª K¼B M;QÌB ç m ;"i ç–m- #B i h¬M h?€B h?9 H¨ M;QÌB M¨QX h¬M h?€B h?9
p®M H¨ i? HU+ +QÌM; ç¢Q +U+ K¢M? Î Zm M h`mM;X a m F?B #B i Gw lv M M K?¢
;†T Gw lv M- i?dM? +–m H¨K iB M T?QM;- çB m M¨v ç½ +¦ i€+ /KM; +´ pk HÁM; M
HÁM; H¢B #B i `ä `¨M;- #B i h¬M >Q H¨ /Q Gw h? .•M •K i?–K T?€B M;QÌB i?mv
T?K i?m°+ H¨ ç OM; ?° [m•M i•KX >„M T?QM; h¬M >Q H¨K h?€B h?9 S?MM; .U+-
+¬M;- +¦ i? /Q h¬M >Q T?•M [m M +?S+- çB m M¨v ç®B pÈB [m–M ç¢Q i¢B Zm M
`'i HÈM- #ÎB p"v H¢B +?B m M¢T i? K F?¬M; Qi ç¢Q T?d [mv T?K+X

h? .•M- EB M h?¨M? ç m H¨ +€M? i v i`€B T?ªB +O KbM?- Gw lv M pmB KWM; M;

ó>¬K M v [m•M i F?Q i? ç M; H M- +–m K°i i`"M i'i i?„M;- iB M iÈB [mûi b¢+? h`
bBM?ô Gw lv M ç¢B M;?o HšK HB i M¦B, óhª HoM? [m•M ç¢B ç¬ ç®+ Gw EB M h?'

ó*¦ i?m°+ ?¢ô Gw EB M h?¨M? #bM? ioM? çB i?QM; i?ª ` - +?B M i` M? /` i?QÌM
M?[M; M;QÌB ?½K b•m i`QM; ç¦ M? M? +?¦M; i`QÎM; i?¨M?X Gw EB M h?¨M? pšM ç
+kM; t2K M?Q iB T t9+ [m M?B m +?B M /`+?- H•K i`"M F?¬M; ?QªM; ?®iX J°i çQ
+¬M; >Q„+ 'T- ?¢ :B€M; ?mv M +€+ +?B M /`+? M¨v F?B +?d ?mv ç m #bM? ioM?-
+? ç`M? FB M ç`M? +?'T ?¨M?- ç½ +¦ T?QM; ç° +O K°i ç¢B iQÈM;- `'i çQÊ+ Gw l

óh H M? +?Q M;QÆB /šM #BM? K°i çQÌM; [m o` h?Ov çB H'v ooM? S?QM; h?QÆ
M;QÆB +¦ #B i F?¬M;\ô

Gw EB M h?¨M? i`–K ;B¼M; M¦B, óh?m°+ ?¢ #B i- M m H'v çQÊ+ ooM? S?QM; h?
i [m•M HQÆM; +¦ #ªQ +?QÈM;- T?€B #BM? ç¦M; Î ooM? S?QM; h?QÆM;- pW i?O
[m•M Î ?QÈM; ç¬M;- +ÁM T?ÁM; #` hMv [m•M `9i +?¢v p T?Q ç¬M;- K°i H–M çQÊ+

Gw lv M ?¨B HÁM; ;"i ç–m- ?„M +® w ?ÄB M?Q i? - #'i [m€ H¨ Km®M ç`M? p` i`Q +
+€+ i?m°+ ?¢ K¨ i?¬BX

óL;QÆB ç½ #B i çQÊ+- p"v i H M? H'v M;QÆB H¨ +?QM?- H'v GQm hQ J½- oQÆM
T?K- /šM ? B p¢M iBM? #BM? çB H'v ooM? S?QM; h?QÆM;- i`"M +?B M M¨v +?d çQ
+¦ `ä `¨M; F?¬M;\ô GQm hQ J½ +?QM? H¨ GQm o,M hoM?- oQÆM; h?®M; [m•M H
h`QÎM; bS H¨ h`–M .B M h?¼- # M;QÌB ç m FBM? M;?B K ;B¨ /†M- FBM? M;?B K i
o,M hoM? ` - +kM; t2K M?Q Gw lv M ç½ F?ªQ b€i F?€ H•mX .Q #¼M ?¼ T?K i€ Gw E
Zm M- Gw lv M ç½ bÈK bmv M;?o iW H•mX

Gw EB M h?¨M? FB M ç`M? ;"i ç–m M¦B, ó>¨B M?B `ä `¨M;- M m F?¬M; i? H'v oo
K M; ç–m iÈB ;†T5ô

Gw lv M ;"i ç–m- +kM; F?¬M; +ªK i?'v Gw EB M h?¨M? M¦B [m€ HÌB- i?"K +?Q +
i?U+ i i`"M +?B M M¨v +?Q tm'i #BM? ç½ i?„M;- ?„M ç½ bÈK i?m çQÊ+ i?Q K"i +
h?QÌM;- Km®M ç2K ooM? S?QM; h?QÆM; ç M ?¨M;X æ¢B #BM? +O Gw EB M h?¨
F?€M; #BM? HU+ +O E?m'i æ°i h?¬M; +MM; æ²M; Zm M- M?QM; çB m M¨v ?„M +?
i¢K i?ÌB F?¬M; i? M¦B ` pÈB M;QÌB F?€+- #ÎB pb M¦B ` i?b b) H¨K ;BªK çB HQ¢B
H¨K +?Q ?B m [mª HÌB ?S ? M +O Gw EB M h?¨M? v m çB `'i M?B mX

Gw EB M h?¨M? ?¢ [m•M H M? i`¢M;- K¼B M;QÌB pW F?•K T?K+- H¢B pW T?'M +
T?ªB H¨K M?Q i? 5

ó>[m HoM? [m•M ç¢B ç¬ ç®+ Gw h? .•M M;?2 H M?ô Gw lv M H–M M[[m€i H MX

Gw h? .•M +?"K `½B çB ` - ó*¦ i?m°+ ?¢ôX >„M +kM; ;B®M; M?Q ç¢B + - +kM; ç½ i
M?'i H¨ p¨Q H9+ i'M +¬M; >Q„+ 'T- H¢B +¨M; ` bS+ çB i`QÈ+- ?¬K M v ç½ Qi çB T
i`–K M;QM;X

óh H M? H'v M;QÆB H¨ +?QM?- H'v •M h`QÌM; bS- æQÌM; hQ J½- GQm h?®M; [m•
K°i çQÌM; ?QÈM; i•v M K çB H'v EQM? .QÆM;- b m F?B ?¢ çQÊ+ EQM? .QÆM;-
#BM? K°i ç¢Q çB ç€M? S?M S?QM;- M m i?O i?„M;- Î i¢B +?¶ çÊB K M?- +?Ì pB
ç M h•M S?QM;- h`9 "€ h?QÊM;- +?9M; i #BM? ?ÊT # çQÌM; iB M +¬M; h•v EBM?
h`QÎM; bS H¨ •M E? B aÆM- æQÌM; hQ J½ æQÌM; EB K- GQm h?®M; [m•M +?QM?
HQ H„M; M?'i +?QM? H¨ Gw h? .•M i€Q #¢Q +'T #€+? iB M p¨Q- ç•v H¨ i®B F} +C
æQÌM; EB K ? B i`¼M; i?–M FBM? M;?B K ;B¨ /†M T?K i€- ç T?ÁM; tªv ` M;Q¨B w
S?QM;- +¦ GQm >Q^M; *Æ /kM; iQÈM; M¨v- +kM; b) F?¬M; +¦ p'M ç ;bX

Gw h? .•M H–M M¨v +kM; F?¬M; +¦ M¦B M?B m- +?d +mM; FQM? M¦B, óh?m°+ ?¢
HU+- F?¬M; T?K i`¼M; i`€+? +O æ¢B iQÈM; [m•MôX

Gw Iv M i?Î T?¨Q K°i ?ÆB- +?B M /`+? H–M M¨v ?„M ç½ KQm iQM? iW H•m- H'v o
h•M S?QM; H¨ # #QÈ+ [m M i`¼M; ç ç€M? +?B K h•v EBM?- M m çB i®i- H'v h•v E
i`QM; /U iQM?X .¼+ i?2Q çQÌM; çB i`W pB + +¬M; i?¨M? i?m i`¢B ` - iW iW i¢Q m
H¨ +?mv M ?„M HQ H„M;X >¬K M v EB M h?¨M?- h? .•M F?¬M; T?K i`¼M; i`€+?- i

Gw h? .•M iW i`QM; /Q M? i`QÈM; çB ` - i`QM; HÁM; /•M; H M K°i iB ?¨Q ibM?- K
i•K +ªM? +O ?„M `°M; KÎ ?ÆM `'i M?B m- Qi M?'i HQ¢B €T HU+ i`QM; +m°+ b®M;
Gw ;B #¼M ?¼ ç½ +¦ i? H¨K +?mv M K¨ KbM? Km®M5

*ÁM +?Q [m v p /Q M? i`QÈM;- i?b +¦ K°i M;QÌB t¬M; ` - M„K H'v i v +O Gw h?
KbM? +QÌB HÈM M¦B, óo¬ E}- M;QÆB ç½ ç M `²B\ h ç M; M;?o iÈB M;QÆB- T?Q

L;QÌB i`QM; /Q M? i`QÈM; +?mB ` ç9M; H¨ h`QÌM; h¬M o¬ E}- ?„M tm•M T?QM; ç-
.•M +kM; ?QM; T?'M F?¬M; i?¬BX

"¼M ?¼ ç½ +?ÆB pÈB M? m iW M?Ä- h`QÌM; h¬M ;B +MM; pÈB Gw ;B pšM ç m •
+?mv M F?ÎB M;?o +kM; +¦ +¬M; F?¬M; M?ÄX h`QÌM; h¬M o¬ E} +MM; h`QÌM; h¬
æ¬ ;BªB +Sm ;B [mv M Gw ;B - b m F?B +?mv M i?¨M? H¢B çB iÈB hB h`9+ pB M

h`QÌM; h¬M o¬ E} M¦B, óG M? i, i?"i ` i'i +ª ç m i?m"M HÊB- #'i [m€i ?¬K M v +®
iÈB M;QÆB iB M +Y K°i M;QÌBôX

óG¨ B\ô Gw h? .•M iÁ KÁ ?ÄB- óL;QÌB +¦ i? çQÊ+ o¬ E} M;QÆB t2K i`9M; +kM; F
i?QÌM;ôX

h`QÌM; h¬M o¬ E} KdK +QÌB M¦B, óE?¬M; M?[M; H¨ i¨B i`Q #bM? i?QÌM;- ?ÆM M
+O h`QÆM; GQÆM;ôX

ó> v +?Q o¬ E} M;QÆB- M¦B K m M¦B K m- `®i +m°+ H¨ M;QÌB M¨Q\ô Gw h? .•M F

h`QÌM; h¬M o¬ E} b m F?B +QÌB F?)- iWM; +?[iWM; +?[M¦B, óL;QÌB M¨v ;¼B H¨-

j 8 y X jÐ € 0ZÀ``h ð 0 #•¬ F € ±Q tÐ Ãg À °

* Á @p '°#— S ?M ¦ B K - ´‡ Bv 3 –• ð% ° P •%p Ð0ŽÀc # B M ? 3 ; 2v 3 ; 6M ¦ % `•

ç` i? H¨ Qm i? - M?QM; M m i? ?ÊT p•v ç½ i?¨M?- Zm M GkM; b) i`Ì i?¨M? p"i i`Q
HB M KBM? pÈB K¼B M;QÌB- [m€ MW H¨ #ÌB pB #B i +€+ M;QÌB +kM; `ä `¨M; çB
M?"T +–M Zm M h` M;- [m€ MW ç®B pÈB ç¢B F +M ?„M b) +¦ i`Ì M;¢BôX

Gw h? .•M i?'i b„+ M¦B, óJÈB pW `¶B S–ÁM; iB M bBM? pB b Q F?¬M; +¦ M¦B\ô

óS?ÁM; iB M bB`B? F?¬M; +¦ M¦B çB K M¨v ç®B pÈB M;QÆB- F?¬M; T?ªB #ÌB pb
+ªK i?'v ?„M M¦B t¢Q- b) H¨K K'i çB bU iBM iQÌM; pÈB ?„M K¨ i?¬Bô h`QÌM; h¬M o
+ªK i?'v Ì i`QM; Gw ;B - +?d +¦ i?¬M; KBM? i¨B i`Q +M h? .½M M;QÆB- F?¬M; #
+¦ i? +MM; hB m "® u HB m K¢M;X *?Q M M KÈB +¦ i? ç–m M?"T /QÈB i`QÈM; +
M¦B `ä `¨M;- +?b KQM; h? .•M M?È F„ M?[M; HÌB M;¨v ?¬K M v- +?È +¦ [m M5ô

Gw h? .•M b„+ K†i M;QM; i`¼M;- óo¬ E}- M?[M; HÌB M¨v +?B bÊ +ÁM +¦ w FB M +

h`QÌM; h¬M o¬ E} +QÌB- ;BÆ M;¦M i v +€B H)M M¦B, óh? .•M çQ€M F?¬M; b B- +
M¦B ` >B M i¢B i'i +ª i +kM; ç½ M?˜M M?M tQM;- ç`M? çQ¢i M?Q i? M¨Q i?B T?
H M? i¬M M?Q i? M¨QX h +ÁM Km®M +?¢v iÈB hB h`9+ oB M +MM; H M? i, +?B r

Gw h? .•M ;"i ç–m- M?bM #¦M; HQM; +M h`QÌM; h¬M o¬ E} çB t - ç°i M?B M F?)
óhB m "® u M;QÆB +?ŠM; H) i?"i F?¬M; +¦ çB K M¨Q +¦ i? çª FQ+? b Q\ô

h`QÌM; h¬M o¬ E} `ÌB o_ "„+- i`U+ iB T[m o_ h?Ov-[m >QM; "bM? iÈB hB h`9+
çB #B`B? ?Q M; K½ HQ¢M- ç¢Q T?b ?Q¨M? ?¨M?- h`QÌM; h¬M o¬ E} i`QM; ç K)+
F?¬M; bÊ ?½B

E?B M?bM i?'v i?9+ T?K h`QÌM; h¬M h?m"M æS+- T?Q +?•M i`ÁB ç½ ?WM; b€M;X

J°i çÁM; b¬M; +?ªv tm¬B M K #„+- Ì i` M H¦2 H M €M? M„M; bÈK p¨M; `U+ `Ð- ç` T

h`QÌM; h¬M h?m"M æS+ +MM; Gw h?¨B L;¼+ iW b m F?B `ÌB æ¬M; æ¬- K°i çQÌM;
Zm M- G K æB MX h¢B T?K +"M >„+ >¨ /WM; +?•M- H'v M,M; HU+ +M K'v M;QÌB-
+–¦M; FûQ çQÊ+ K°i M?€M? M;?o [m¨M- ?¬K M v ç½ +¦ K'v M;¨M M;QÌBX

h`QÌM; h¬M ;B i¨B +kM; F?¬M; FûK- /QÈB bU çB m F?B M +M iB M- ç¢Q T?B iK
EBM? i¢Q i?ªM? mv ?B T- h•v EBM? ç½ bÈK tm'i #BM? K'v H–M p•v /B i- #'i ç„+ /o
i? ç½ K'i- K'v H–M iB m /B i T?B M?QM; H¢B H¨ +¨M; iB m /B i +¨M; M?B mX

h`QÌM; h¬M o¬ E} bm®i ç K +?¢v çB- M?QM; F?¬M; +¦ +?9i M¨Q m QªB- M?bM i?'
M;²B Ì i`QM; i`QÈM;- /QÌM; M?Q +kM; K°i ç K +?Q M;MX

L?bM i?'v h`QÌM; h¬M o¬ E} çB p¨Q i`QÈM;X h`QÌM; h¬M h?m"M æS+ +kM; F?¬M;
?ÁB- óL¦B +?Q \ô

óL¦B `²Bô h`QÌM; h¬M o¬ E} M;²B tm®M;- /m¶B 2Q HQM; ` - óS?ÁM; >mv M GBM?
iQ+? i? +K+ +MM; i?9+ T?K i?"i ` +kM; F?¬M; F?€+ ;bX M?QM; +?€m pšM +¦ +–9

ó>W\ô h`QÌM; h¬M h?m"M æS+ M;˜M; ç–m H M- i`QM; K„i +¦ bU K i KÄB i?"i b•mX

>„M K i KÄB H¨ K i KÄB iW i`QM; tQÆM; +®i- i?Q¢i M?bM H9+ M¨Q +kM; +¦ i? M;
i?–M +?®M; çÐX L?QM; +?Q /M H¨ +¦ HQ¢B iBM? i?–M M¨v- i?b +kM; H¨K +?Q ?„M
iW b m F?B iW æ¬M; æ¬ ç M ç•v- HQ¢B K i KÁB M¨v +M ?„M i?Q¢i M?bM +¨M; ç"
F?¬M; i? M;?B M;Ì H¨ K°i M;QÌB `'i i`+? K`+?5

>„M i`+? K`+? M?Q i? - +¦ T?ªB #ÌB pB ç, iU i v #€M çSM; M;QÌB T?K M[K¨ ?„M v

h`QÌM; h¬M o¬ E} M?bM i?'v b„+ K†i i?9+ T?K- i`QM; HÁM; ;B"i i?¦i- óh?9+ T?K- M
+¦ M;M b Q\ô

h`QÌM; h¬M h?m"M æS+ M?bM ` M;Q¨B i`QÈM;- M? ;B¼M; M¦B, óL;QÆB F?¬M;
bm®i ç K ;'T `9i i`Ì p +kM; H¨ F?´ +U+ôX

ó*?€m +ÁM i` - +¦ i? +® ;„M; çQÊ+ô h`QÌM; h¬M o¬ E} +QÌB F?´ M¦B, ôh?9+ T?K
M;QÌB i?"i ` +kM; H¨ ç¢B i¨B- pB b Q pšM –M M?šM /'m /B K- T?ªB #B i `^M; +W ç
[m M ? ç M ?QM; bmv +M ;B i°+ h`QÌM; h¬MXX

óh H–M M¨v `ÌB M9B- i?"i ` ç½ H¨ ô h`QÌM; h¬M h?m"M æS+ Km®M M¦B H¢B i?-
+¦ M;QÆB +MM; >^M; M- T?K+ ?QM; +¦ ?v p¼M;- F?¬M; +–M i?9+ T?K H¨K çB m i
Km®M /QM? /€M; M?B m H„K p¨Q pÁM; i` `SB +?'T- +¨M; F?¬M; Km®M H¨K M?B m
?B môX

h`QÌM; h¬M o¬ E} p°B p¨M; [m€ tm®M;- óh?9+ T?K- o¬ E} H„K KB M;- h?9+ T?K M
+? i o¬ E} p"vôX

h`QÌM; h¬M h?m"M æS+ çQ i v çÐ h`QÌM; h¬M o¬ E} H M- i?Ì /¨B M¦B, óh?"i ` i?9
#ÌB pB i?9+ T?K iW F?B +€+ +QM K°i im´B ç½ Ì +¢M?- +?Q M M +kM; F?¬M; +'K +
Km®M H¨KX L?QM; i?9+ T?K i?"i bU ç½ i`ªB [m M?B m ?QM; bmv pB`B? M?K+-
pÈB i K¨ M¦B- +kM; F?¬M; +¦ ;b F?€+ M? mX h i?"i ` pšM F?¬M; Km®M M;?o p #
M;QÆB i?"K +?Q F?¬M; #B i ?mvM? ç +M M;QÆB M;¨v K B +¦ #€M çSM; M;QÆ

>„M b m F?B M¦B tQM; M?[M; HÌB M¨v- i`QM; K„i bU K i KÄB ?¶M HQ¢M pšM +m²M
M;U+- h`QÌM; h¬M pÄ E} FBM? ?½B- çQ i v çÐ i?9+ T?K- óh?9+ T?K- M;QÌB F?¬

h`QÌM; h¬M h?m"M æS+ i`)M i`€M K² ?¬B ?°i +m²M +m°M- b„+ K†i i€B M?Êi- K°i ?²
+¦ ;b ç€M; M;¢BX o¬ E}- M;QÆB çB t2K K°i +?9i ç€K M;QÌB h?ªB L;¼+ ` b Q- çB
i?"M K°i +?9iôX

h`QÌM; h¬M o¬ E} F?¬M; ç€K M?B m HÌB- tQ v M;QÌB Km®M `ÌB /Q M? i`QÈM;- ç°i
h K "ªQ FB ç€M; iQM M?B K F?¬M;\ô

h`QÌM; h¬M h?m"M æS+ M?„K ? B K„i H¢B- H¢M? M?¢i M¦B, ôh?ªB L;¼+ iQM M?B

h`QÌM; h¬M o¬ E} H„+ ç–m- ` ç M # M M;QªB /Q M? i`QÈM;- i? M M? K°i iB M;X
K°i M;QÌB +?"K `½B çB iÈB- M? ;B¼M; ?ÁB- óo¬ E}- +¦ +?mv M ;B K¨ i?Ì /¨B\ô

h`QÌM; h¬M o¬ E} K†i ;B½M ` M¦B, óh i?'v €`B? K†i i`ÁB /•M; H M- +ªK F?€B €`B
M;?o iÈB K'v M;¨v M v pšM F?¬M; H¨K çQÊ+ ;B- H9+ M–v ç•v KÈB i?Ì /¨BôX

Gw h?ªB L;¼+ ?û KB M; +QÌB M¦B, óh?B ` H¨ i? - M;QÆB M m pšM F?¬M; H¨K çQÉ
çQÊ+ ;bX æ9M; `²B- o¬ E}X h ?¬K M v Km®M çB hB h`9+ oB M- F?¬M; #B i h`QÌM
;B T?•M T?¦ F?¬M;\ô

óh?ªBL;¼+ Km®M çQ+? i?•M çB b Q\ô h`QÌM; hÁM o¬ E} + m K¨v M¦B, óh?9+ T?K
+?B M¦B +Ä +˜M i?"MôX

Gw h?ªB L;¼+ KBK +QÌB M¦B, ôE?¬M; +?mv M ;B- +¦ h K "ªQ +MM; i Ì +MM; K°i +
[m•M p¢M K½X *¨M; ?m®M; +?B i M;?2 M¦B >¨ S? M L?•M +kM; H¨ M;QÌB ?¨Q ?B T
çB H¨ M¦B Hw- +kM; F?¬M; T?ªB çB ç€M? M? m- ?ŠM H¨ F?¬M;

h`QÌM; h¬M o¬ E} €`B? K„i `ÆB p¨Q T?Q b m Gw h?ªB L;¼+- MQB ç¦ +¦ K°i M;QÌB
i? M- H¢B +ÁM /€M F?®B i?m®+ ç€M- /mM; M? M +¦ +?9i t'm tQ- M?QM; M;QÌB M¼
#B i M;QÌB M¼ ;¼B H¨ J½ h K "ªQ- i¢B G KæB M H¨K ç¢Q T?` H9+ i`QÈ+ F?B #¼M
ç¢Q T?b ç€M? +QÈTX J½ h K "ªQ M¨v `'i +¦ ?B T F?Q- +?B M¦B K¼B M;QÌB HQm H
ç M iQM? K¢M; +M M;QÌB F?€+ Gw h?ªB L;¼+ pW i?'v ç½ +® ibM? KQÊM bS+- +
+m°+X Gw h?ªB L;¼+ M m i?m i?b ç2K iB M i¨B +M K¼B M;QÌB HQm H¢B- M m J
+M Gw h?ªB L;¼+X J½ h K "ªQ iU i?` pä +¬M; F?¬M; FûK- ç½ +MM; Gw h?ªB L;¼
h K "ªQ i?m K°i +?B m- i'i +ª K¼B M;QÌB +ÁM iQÌM; `^M; ?„M b) i`Ì K†i- i?"i F?¬
H¨K p"v- K¨ ;BªB i€M ç¢Q T?B- çB i?2Q # M M;QÌB Gw h?ªB L;¼+X .QÈB +QM K„i
h K "ªQ M¨v pä +¬M; F?¬M; FûKX i?"K +?Q +¦ i? bQ pÈB Gw h?ªB L;¼+ +ÁM Km®M
F?m'i i?•M H¨K ;B M¬ i?2Q h`QÌM; h¬M o¬ E} i?'v- F?¬M; T?ªB i?m K°i +?B m- K
Gw h?ªB L;¼+X

L?QM; i`ªB [m K'v M;¨v M¨v [m M b€i- h`QÌM; h¬M o¬ E} H¢B +¦ +?9i ?Q¨B M;?B T
pB J½ h K "ªQ ç®B pÈB Gw h?ªB L;¼+ [mv +MX +kM; F?¬M; pQÊi `¨QX ç½ M?Qp"v
?„M çB i?2Q Gw h?ªB L;¼+ H¨ #ÌB pb +€B ;B\

h`QÌM; h¬M o¬ E} imv im´B F?¬M; HÈM- M?QM; H`+? /mv i T?QM; T?9- [m M b€i +
+?mM; [mv pšM +ªK i?'v J½ h K "ªQ M¨v +¦ +?9i +´ [m€B- M?QM; +K i? H¨ +² [m€B
çQÊ+- +?Q M M i`QM; HÁM; pšM i²M i¢B bU M;?B M;Ì- H9+ M¨v KÈB ?ÄB i?9+ T?
H¨K +?Q ?„M +ªK i?'v HÁM; M;?B M;Ì +M KbM? [m€ M†M;X >„M p,M pä iQ¨M i¨B-
M m M¦B i` M çÁB M¨v +ÁM +¦ M;QÌB K¨ ?„M #°B T?K+- i?B K°i i`QM; ç¦ çQÆM; M?
h?`M?- K°i M;QÌB F?€+ +?QM? H¨ i?9+ T?K h`QÌM; h¬M h?m"M æS+X

h`QÌM; h¬M h?m"M æS+ imv +?€M +?QÌM; F?¬M; +?`m M²B- T?¦M; i9M; iWm b„+- M
#B i i?9+ T?K H¨ pB ibM? K¨ iU ;•v i?QÆM; i´M- iU KbM? ?¨M? ?¢ KbM? K¨ i?¬B- I
t ?„M ;'T i`,K H–M- M m i?9+ T?K M¦B J½ h K "ªQ p¬ bU- i?b ?ŠM H¨ F?¬M; +¦ pB
M;?o iÈB ç•v- i?b iU ;B m K¨ /ÌB €M? K„i çBX

>¨ S? M L?•M H¨ K°i M;QÌB >²- iK +?9M; hB h`9+ oB M H¨ ;B†+- iU tQM; i´M; [mªM
F?¬M; +¦ çŠm M?"T p¨Q- Gw h?ªB L;¼+ H–M M¨v çB ;†T >¨ S? M L?•M- H¨ pb Gw lv
h`QÌM; h¬M o¬ E} #B i Gw h?ªB L;¼+ +MM; J½ h K "ªQ ç m +¦ pä +¬M;- +ªK ;B€+ b

JÈB çQ #¼M ?¼ çB p¨B #QÈ+- Ì T?QÆM; t çB iÈB K°i M;QÌB- i`¬M; i?'v Gw h
óh?ªBL;¼+ ô

Gw h?ªB L;¼+ p®M ç M; +QÌB +QÌB M¦B M¦B- ç½ [mûi b¢+? bU #m²M #U+ Ì i¢B æ
M¨v ç M- i` M K†i H¢B M;QM; bQÆM; K°i KªM;- ôa¨B h?B m- M;QÆB iÈB

a¨B h?B m `Ki` M¦B, óh?ªBL;¼+- i HQ H„M; +?Q M¨M;ôX

óo"v ¨- M;QÆB HQ H„M; i - +?Q M M M;QÆB i¢B æ¬M; æ¬ çB F?¬M; iW ;B½5ô G
h?B m- iBK M?Q#` ç Q +„i- M¨M; p®M iQÌM; `^M; ç½ [m M a¨B h?B m- M?QM; K°i
ç M i?b KÈB ?B m çQÊ+- i?b ` +ªK ibM? +kM; F?¬M; i? Km®M +„i H¨ +„i

a¨B h?B m i`¨M ç–v t'm ?²- çÌB çB ç i¨B- ôL;?2 M¦B M¨M; Km®M çB hB h`9+ oB M
óh +¦ h K "ªQ +MM; çB- ?ŠM H¨ F?¬M; +¦ pB + ;Bô Gw h?ªB L;¼+ p H¢`B? HMM; F
óL¨M; [m2M pÈB ?„M F?¬M; # Q H•m- b Q +¦ i? v M i•K p ?„M\ô a¨B h?B m HQ HŠ
ó*¦ M?[M; M;QÌB [m2M #B i +ª K'v +?K+ M,K- +kM; F?¬M; +¦ M?bM i?'m- ç½ M?Q p
M;¨v i?B +¦ ;b F?€+ M? m\ô Gw h?ªB L;¼+ H¢M? HMM; M¦B, óa¨B h?B m- tBM M;Q
a¨B h?B m F?B M;?2 çQÊ+ ? B +?[+ªK ÆM- M?Q i`9M; ? B ç Q- HªQ çªQ HmB p
ç–m H¢B M¦B, óh K"ªQ- +?9M; i çBôX

J½ h K "ªQ i?–M b„+ ?Ì ?[M;- çB i?2Q T?Q b m Gw h?ªB L;¼+X h`QÌM; h¬M o¬
h?B m- t2K` i i?¬M; #€Q +?Q M;QÆB H¨ ç½ H¨K çB m i?W ôX

a¨B h?B m +?"K `½B M;²B # i tm®M; /QÈB #MM ç'i- i?®M; F?´ M¦B, óo¬ E}- ç i¢
i'i +ª M?[M; çB m M¨v ç m H¨ iU i +?m®+ H'vôX

> B ?¨M; MQÈ+ K„i +M ?„M +?ªv tm¬B tm®M;- +kM; F?¬M; #B i F?B Gw h?ªB L;¼+
MQÈ+ K„i +kM; +?ªv tm¬B tm®M;- pB a¨B h?B m F?¬M; +¦ +?Q F?Q- H¢B pB #ªM i

L?bM i?'v J½ h K "½Q M?bM KBMiBX Gw h?ªB L;¼+ p°B p¨M; H'v i v H m MQÈ+ K„i
i #` ;B¦ +€i # v p¨Q K„i- MÆB M¨v ;B¦ i?"i HÈMôX

J½ h K "ªQ i? M M? K°i iB M;- H˜K #˜K M¦B, ó*ªK ib`B? H¨ K°i +QM / Q ? B HQÉ
T?QÆM; i?b i?QÌM; i?QÌM; +kM; H¨K i?QÆM; i´M +dB9/B KbM?ôX

Gw h?ªB L;¼+ M;˜M ` - `Ki` ?ÄB- óL;QÆB ?bM? M?Q +kM; `'i +¦ +ªK t9+\ô

J½ h K "ªQ F?¬M; ç€T- Gw h?ªB L;¼+ +kM; ç½ [m2M pÈB bU i`–K K†+ +M ?ŠM- +M
oB M K¨ #QÈ+ çBX +kM; F?¬M; #B i J½ h K "ªQ ç M; bmv M;?o-;B¦ +€i MÆB M¨v +
#'i [m€ •M Q€M ib`B? +Wm- i?b MQB M¨Q +kM; ;B®M; M? m5

J½ *?m F?B `ÌB ;BQÌM;- M;˜M ` K°i ?²B H•m- i`QM; H9+ M?'i i?ÌB +kM; F?¬M; #B

>„M i?mÌ M?Ä #^M ?¨M- tm'i i?•M ?¨M K¬M- M?QM; T?€M ç'm +–M +M ?¼+ p'M T?
p®M iQÌM; `^M; æ¢B hMv F? B F?Q i?M bo- +¦ i? K°i #QÈ+ i?¨M? / M?- M¨Q M;?
*?•m- F? B F?Q i?M bo ç½ bÈK i?b +ÁM +€B iB M;X >„M M;? Q i9M; Ì i¢B æ¬M; æ
T?ªB H9+ i?B M ?¢ ç¢B HQ¢M- L;Á *QÆM; ?Q¨`B? ?¨M?- F?¬M; +?®M /mM; i?•M
æ¬X

æ€M; i?QÆM; ?„M ç–v #KM; FBM? Hm•M- M?QM; H¢B F?¬M; ç´B çQÊ+ K°i p,M iB
+m°+ pšM iÈB #QÈ+ +¢M FB iX J'v M;¨v M v K„i i?'v hB m "® u +ªK ç°M; æ¬M; æ¬-
+¦ +?9i +?Ì KQM;- M;?2 çQÊ+ hB m "® u H"T GQÆM; *¬M; T?M KÌ# T?M- T?•M #
+?B m K° /kM; bo- i?B F?¬M; F?ÁB `'i H¨ T?'M +?'M- ?„M +kM; F?¬M; iQM? H¨ Q M
+?†i- iQ¨M #° i•K im ç m ç†i Ì i` M M¢T ?B MX h?S+ K'v ç K pB i KQÌB K'v i` M; ;
M;?o ç M iQ¨M #° F?¬M; +?9i iBM iS+X >„M i`QM; HÁM; #m²M #U+- H9+ M¨v KÈB
iB M;- i?–K M;?o hB m "® u M¦B H¨ M¢T ?B M- M?QM; ?B M bo M¨v pšM H¨ +–M b
i¢B æ¬M; æ¬ F?¬M; [m2M #B i BX ?B M M?B M F?¬M; çQÊ+ i`¼M; /KM;X

G9+ ç–m F?B M?bM i?€v hB m "® u M?bM [m - ?„M i`QM; HÁM; FQ+? ç°M; F?¦ ?B
M?Q F?¬M; +¦ pB + ;B K¨ `ÌB çBX F?¬M; F?ÁB i`¨M ç–v K'i K€+- K'v M;¨v M v ;B
çªQ çSM; H M- i?ŠK M;?o M m +ÁM F?¬M; +¦ iBM iS+X F?¬M; #^M; çB ibK +QM çQ
¬M; +?M- J½ *?m +¦ +?9i i? i?B i ?ÁB- ó¬M; +?M- +¦ M;QÌB M¨Q iÈB ibK i F?¬M
+¦ ;?B +?9 MÆB Ì- +?B i`¬M; KQM; +¦ M;QÌB ?ÄB iÈB- ¬M; +?M HB + K„i M?bM ?„M

J½ *?m FQ+? ç°M; ?ÁB, óG¨ B\ô

óæQÆM; M?B M H¨ +?M MÊ- M;QÆB +?Q `^M; +ÁM B ç M ibK M;QÆB\ô ¬M; +?M
ç¢B ?€M ç½ i`ÊM K„i çSM; Ì i`QÈ+ K†i J½ *?m- p K†i +QÌB H¢M?

j8RX *?QÆM; j8R, E?ªQ L;?B K

L„M; ?¢M ;†T KQ - i? ?QÆM; ;†T +® i`B p®M H¨ +?mv M pmB bQÈM; i`QM; +m°+
+?d K°i ? B ;B¼i- +® i`B H¢B H¨ +?O MÊ i?b ç¦ +?QM? H¨ +?mv M #` B i`QM; +m°

J½ *?m i¢B i?¨M? æ¬M; æ¬ +kM; F?¬M; T?ªB H¨ +¦ K„i M?Q KM- +QB M?Q +kM; [
b® ç¦- K°i M;QÌB H¨ ¬M; +?O F?€+? b¢M- K°i M;QÌB +?QM? H¨ ¬M; +?O iYm [m€M

>„M +ÆK +¦ i? F?¬M; ,M- M?QM; `QÊm F?¬M; i? F?¬M; m®M;- M?bM i?'v K'v ?
ç9M; H¨ iB m M?` iYm [m€M- +kM; +?QM? H¨ +® i`B ?QÆM; +O ?„M- i`QM; HÁM;

>„M imv H¨ +m²M;- M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB H¨ çB M F?MM; F?¬M; M¦B Hw- +kM
iB M- M?bM i?'v iB m M?` HB M tQ tQ +€M? i v çB iÈB- i` M ;QÆM; K†i +m²M; p
?mvM? ç¨B ç M ç•v- F?¬M; #B i +¦ T?ªB ibK i \ô

J°i iB m M?` ;"i ç–m M¦B, óJ½ +¬M; iY [mª M?B M +¦ i¨B- HB + K„i K°i +€B ç½ M
M;QÌBX S?B M M;QÌB t2K [m +€B M¨vôX

>„M çQ [m K°i +m®M b´- i?€B ç° +QB M?Q H¨ F?€+? F?QX

J½ *?m M?bM K°i ?²B H•m- i` M ç¦ ;?B M;¨v M¨Q m®M; `QÊm # Q M?B m ç m ;?B `
H¢B +MM; K°i +?¶ +¦ i? i„K +ª +?Q pQB- t'm ?´ iÈB KS+ ?"M F?¬M; +¦ +€B H¶ M¨Q

óJ½ +¬M; iY- F?¬M; #B i b´ b€+? M¨v +¦ ;b b B F?¬M;\ô

óE?¬M; F?¬M; +¦ M?QM; ?mvM? ç¨B tBM[m ç•v M¦B +?mv M +?9iô J½ *?m M?bM
+O ¬M; +?O F?€+? b¢M- +?d +¦ i? H¬B FûQ iB m M?` çB iÈB +?¶ Qi M;QÌB- ó_C
>Q¨M; +O h9v iB M H•m +€+ M;QÌB i†M; +?Q i ôX

hB m M?` M?bM J½ *?m iW i` M tm®M; /QÈB- óh†M; +?Q M;QÆB\ L;QÆB H¨ +QM

J½ *?m +QÌB F?´ M¦B, óæ€M; iB + ¬M; +?O >Q¨M; F?¬M; +¦ +QM ;€BôX

ó*¦ +QM ;€B ?bM? M?Q +kM; F?¬M; iÈB T?B M M;QÆBô hB m M?` çdM? ç¢+ M¦BX

óæ9M; p"v ç9M; p"v ô J½ *?m ;"i ç–m M¦B, óL?QM; i†M; `QÊm- ?bM? M?Q H¨ F?¬

hB m M?` i?Î /¨B M¦B, óh +kM; F?¬M; `ä `¨M; H„K- ¬M; +?O >Q¨M; +?d çQ +m®M
i KÌB J½ +¬M; iY çB iYm H•m K°i +?mv M- F?¬M; #B i J½ +¬M; iY +¦ `ªM? `¶B ? v

>„M M¦B +¦ +?9i Kd K B H¨K +?Q J½ *?m K†i çÄ- J½ *?m +kM; +?d +¦ i? FB M i`I
+¦ pB + ibK ç M- b Q /€K F?¬M; i?2Q\ô _²B +?dM? H¢B v T?K+- J½ *?m /QÈB bU i
M?`- +?2 MY K†i çB iÈB h9v iB M H•mX

hB m "® u K'v H–M ç€M? #¢B L;ä *QÆM; ç M T?¢K- i?` i"T æ¬M; æ¬ F?¬M; +ÁM
F?¬B T?K+ H¢B bU T?²M ?Q - i`QM; HQ¢M i? - æ¬M; æ¬ H¢B H–M M[ ?QM; i?`M?
+?9M; +ªK FQ+? ?B M M?B M F?¬M; +–M M¦B +kM; #B iX

G M h9v iB M H•m- T?€i ?B M i?U+ F?€+? F?¬M; M?B m H„K- iB m M?` ç2K J½ *?
M¦B çB ibK ¬M; +?O- `²B F?¬M; i?'v M[ X J½ *?m M;²B Î i` M H–m- iW b€M; +?Ì ç
M?QM; +?d +¦ i? +® MûM H¢B- ?„M ?B M i¢B T?ªB iB M i†M[m M;¨v- H¨K b Q K¨
M;?o çB tm®M; # M +¢M? Km ? B +€B #€M? # Q ,M çÐ ç¦B- M?QM; H¢B F?¬M; i?
?B M +kM; i`®M; i`ÆM- Km®M i?Î /¨B K°i iB M;- `²B H¢B ç ûT tm®M;- i?–K M;?o

L?QM; ç M; H¨ #m´B i`Q - i?U+ F?€+? iW iW M?B m H M- KMB i?ÆK +O i?S+ ,M
p•v [m M? ?„M- J½ *?m +¨M; M;YB +¨M; ç¦B- #¶M; M?B M çSM; H M- ô hB m M?`5

óJ½ +¬M; iYX *¦ +?mv M ;b\ô hB m M?` K„i H¢M? M;¦ [m X

óh Km®M ?ÄB K°i +?9i ¬M; +?O >Q¨M; # Q ;BÌ i?b ç M\ô

ó«M; +?O >Q¨M; ç M; iQM? iQ€M b´ b€+? iB M `QÊm- J½ +¬M; iY M;QÌB +kM; #B i
i?"i H¨K +?Q +?9M; i ç m ç–mX > v H¨ i M¦B ¬M; +?O >Q¨M; iÈB iQM? +?Q +¬M;

J½ *?m H¢B K K M?kM K¨ M;²B tm®M;- óE?¬M; M¦M; Mªv- F?¬M; M¦M; Mªv- iB m
i`¨ +¦ çQÊ+ F?¬M; ô

l®M; i`¨ bQ pÈB MQÈ+ +ÁM H¢M? M?¢i ?ÆMX J½ *?m i`QM; HÁM; F?´ bÎ F?¬M; i?
p M; H M- K°i ¬M; H½Q KM /šM i?2Q K°i çS M?Ä çB H M H–mX

«M; H½Q KM [m–M €Q iª iÆB- çS M?Ä +kM; M?Q i? - ¬M; H½Q KM i`QM; i v +–K
i` M KÁM iÈB #¦M; HQÐM;X J½ *?m ?¼+ i?S+ mv M #€+- #B i ç•v H¨ K°i HQ¢B M?
iÈB- i?´B ` ç b® H¨ +€+ çB m M?¢+ i? HQÆM;X

æS M?Ä H'v K°i +€B ;? /¨B ç2K H¢B- ¬M; H½Q KM bÌ bQ¢M; M;²B tm®M;- +kM; F?
H M- F?9+ M?¢+ B Q€M- i`¨M ç–v bU ?Q M; pm H¢M? H)QX

h?U+ F?€+? i` M iYm H•m M;?2 F?9+ M?¢+- +¦ M;QÌB + m K¨v- +¦ M;QÌB F?¬M; M
M?bM i?'v #¼M ?¼ i?"i bU ç€M; i?QÆM;- M M +kM; HmB b M; K°i # MX

«M; H½Q KM i?´B K°i F?9+ i?9+ /K+ M;QÌB `ÆB H - çÊB F?B F?9+ M?¢+ F i i?9+-
bÈK +–K K°i +€B F? v iÈB # M +¢M? i?U+ F?€+?- /KM; w çQÆM; M?B M H¨ tBM +
F?€+? ç½ bÈK +?mv M b M; K°i # M- i?–K M;?o i? ç¢Q M¨v M¨Q +¦ [mªM çQÊ+ M
M?QM; K°i +•m +kM; F?¬M; M¦BX

.¢Q [m K°i pÁM;- i`QM; F? v +kM; F?¬M; +¦ K'v ç²M;- çS M?Ä +kM; ç½ çB iÈB #

J½ *?m F?¦2 KB M; H° ` MK +QÌB F?´- M?QM; H¢B iW i`QM; HÁM; K¦+ ` i9B iB M
i`QM; i9B #'i [m€ +?d +¦ ?ÆM KQÌB p,M iB MX æS M?Ä i?'v p"v- tQ v M;QÌB Km®
ç M +m®B i?m- M?QM; J½ *?m €Q [m–M çÆM #¢+- i?"i bU bQ pÈB F?B m ?¦ +kM;

J½ *?m çQ i v FûQ çS M?Ä H¢B- ç2K MY b® iB M ç†i Î i` M F? v- M? M?¨M;- i"M
T?€i ` iB M; p M; H¨K +?Q M;QÌB i +?€M ;?ûi- b m ç¦ €v M€v M¦B, óh F?¬M; ;B9

æS M?Ä MQÈ+ K„i ç½ +?ªv tm¬B tm®M;5

*¦ H) +?d +¦ ç®B pÈB M?[M; M;QÌB #–M iB M- KÈB +¦ i? `ä `¨M; bU i`•M [mw +O
K†+ /M tm'i` #'i [m€ +?d p¨B p,M iB M- M?QM; H¢B ç½ tm'i ` K°i MY i¨B bªM +O

>„M F?¬M; T?ªB # M ÆM- M;QÊ+ H¢B i`QM; HÌB ?„M M¦B- H¢B +¦ M?B m i? K T?–

GQ¢B €v M€v M¨v +¦ H) çS M?Ä F?¬M; ;BªB i?Q+? çQÊ+ M?B m H„K- M?QM; J½
#'i ç„+ /o- F?€i p¼M; i`QM; H²M; M;U+ ?„M F?¬M; i? M¨Q T?€i ?mv- bU +¬ çÆM i`

æS M?Ä iB T M?"M iB M- ?QÈM; iÈB J½ *?m i?B H - b m ç¦ tQ v M;QÌB `ÌB çB- iÈ
+•m- ¬M; H½Q KM H¢B i?´B H M K°i F?9+ M?¢+X

E?9+ M?¢+ i`QM; bU i? HQÆM; M?B m Qi K M; i?2Q bU i`QM; b€M;- T?ªM; T?'i M
+ÆM KQm +m®B i?m- +¦ H) +kM; F?¬M; +¦ bU'K €T- M?QM; H¢B ;B9T +?Q M;QÌB
KM b m F?B i?´B tQM;- +?"K `½B çSM; H M `ÌB çB- M?QM; F?¬M; +¦ H–M M[tBM i
H¨ pb bBM? F - ?B M i?´B F?9+ M¨v- H¢B H¨ pb +ªK i¢X

J½ *?m i`¬M; i?'v ¬M; H½Q KM +MM; çS M?Ä `ÌB çB- +ªK ;B€+ K€ H¢B +¦ +?9i H¢
#'i i`B #'i ;B€+ ç½ +?ªv MQÈ+ K„iX E?9+ M?¢+ +O ¬M; H½Q KM M;QÌB F?€+ +¦ H)
i`QM; i B ?„M- H¢B H¨K /'v H M H M `'i M?B m +?mv M +k +O ?„M

óLÊ iB M `QÊm +O M;QÌB i - H¢B +ÁM `°M; `½B M?Q p"v- +¬M; iY i?"i H¨ +¦ iQM?
p"v- F?¬M; M¦M; F?¬M; H¢M? M¦B, óh? M¨Q- #•v ;BÌ ?®B ?"M `²B b Q\ô

J½ *?m H° ` p iQÆB +QÌB, óh H¨ M;QÌB i?Q+? +?B iB m- i?Q+? T?¬ i`QÆM;- ?
i \ô

hB m M?` #om K¬B- K†+ F J½ *?m- çB #„i +?mv M pÈB F?€+? F?€+X h¢B i? M; H
`•m [m B M¦M- `'i H¨ mv T?QM;- +?d H¨ ? B K„i b€M; M;ÌB- F?B M?bM i?'v J½ *?m
ç´BX

L;QÌB `•m [m B M¦M i`U+ iB T çB iÈB i`QÈ+ J½ *?m ?ÄB, óL;²B Î ç•v +¦ iB M F?¬M

J½ *?m +¦ +?9i F€ [m€B- +ªK i?'v +?mM; [m M? +?¶ i`®M; +ÁM F?¬M; Qi- F?¬M; `ä
Î ç®B /B M KbM?- +?d H¨ i?'v M;QÌB M¨v i`¬M; +kM; +¦ +€ iQM?- M M ;"i ç–m M¦B,
#'i [m€ F?¬M; +¦ `QÊm ç½B F?€+?ôX

óh +¦ô L;QÌB `•m [m B M¦M çQ i v H'v ` i?ÄB #¢+ ç†i Î i` M #¨M- ?¬ [m€i M¦B, óh
? B pÁ `QÊm- ? B +€B +?ûMôX

*¦ iB M +¦ i? F?B M [m, b B K - `QÊm pÈB i®+ ç° M?Q # v ç½ tm'i ?B M i` M #¨M
i v `¦i ç–v ? B +?ûM `QÊm M¦B, óo¬ Hm"M M?Q i? M¨Q- ;†T çQÊ+ ç m H¨ /mv M- i

J½ *?m +kM; +¦ +?9i M;Q¨B /U HB m- M?QM; +kM; F?¬M; F?€+? F?Q- ó*mM; FQM?
#QM; #€i `QÊm H M m®M; K°i ?ÆB +¢M b¢+?- +ªK ;B€+ `QÊm iW +´ ?¼M; çB tm®
M?bM ç®B pÈB M;QÌB `•m [m B M¦M H¢B +¨M; i?m"M K„i i? K p¨B T?–MX

óæ€M; iB + i¢B ?¢ i`QM; i9B F?¬M; M?B m- M m F?¬M; +kM; b) F m p¨B K¦M M;QM

L;QÌB `•m [m B M¦M +QÌB M¦B, óJ¦M M;QM M;QÆB F?¬M; +¦- i +¦5 hB m M?`- ç2

>„M +?B iB M- iB m M?` çQÆM; M?B M F?¬M; +¦ ç¢Q Hw M¨Q K¨ F?¬M; M;?2- `QÊ
[m B M¦M F?B K M?QÊM; M¦B, ó>mvM? ç¨B +S pB + ?¢ çk - p¬ Hm"M M?Q i? M¨Q

J½ *?m ç®B pÈB HQ¢B +?mv M M¨v Hm¬M Hm¬M F?¬M; F?€+? F?Q- ç çk M?Q ;B
[m B M¦M +?d ?ÆB F?ûT KB M?bM ?„M- i?dM? i?Qª M; H¢B H¢B m®M; M;KK `QÊm

æÊB F?B J½ *?m ç2K i?S+ ,M i` M #¨M ,M çQÊ+ #ªv i€K T?–M- M;QÌB `•m [m B M¦M
ç¨B- i?"i ` i ?¬K M v KÌB M;QÆB ,M +ÆK m®M; `QÊm- çÆM ;BªM H¨ i`QM; HÁM;

J½ *?m ,M +kM; ç½ MQ- #m¬M; çk tm®M;- i"M ibM? ?ÄB- óE?¬M; #B i ?mvM? ç¨B

ó>mvM? ç¨B +kM; #B i GQÆM; Zm®+ *¬M; i?B i H"T # T?O- T?•M #B i H¨ i?•M Q
bo\ô L;QÌB `•m [m B M¦M pm®i `•m ç„+ w M¦B, ó>¬K M v i çB /kM; bo [m€M- /QÈB
+?B m- ç M M;¨v K B +¦ i? iÁM; [m•M M?"T M;k- çB i?2Q # M +¢M? GQÆM; Zm
M¨v i H¨K b Q K¨ F?¬M; + Q ?SM; +?Q çQÊ+\ô

J½ *?m M?bM i?'v ç¢B ?€M ç„+ w- M?È iÈB +?mv M +O KbM?- i? M M? K°i iB M;

L;QÌB `•m [m B M¦M H¢B M?Q F?¬M; +ªK i?'v- +?d M¦B, óh +ªK i?'v pä +¬M; #ª
F?¬M; M;?o iÈB ?¬K M v KÈB #B i i?B M M;Q¢B ?[m i?B M- M?•M M;Q¢B ?[m M?•
çB tm®M;- aY [m€M +?O H¢B ç€T H¢B K°i +?B m h M;Qm p¼M; M;mv i- i H9+ 'v
M;QÆB H¨K b Q p"v\ô

J½ *?m F?¬M; v M HÁM; ç M;?2- ;QÊM; +QÌB M¦B, óa m ç¦ i? M¨Q\ô

L;QÌB `•m [m B M¦M ?QM; T?'M M¦B, óh b m F?B iB T aY [m€M +?O +?B m i?S # +
+€B- i HªQ çªQ #ªv i€K #QÈ+- i?B m +?9i M[iû M;½X aY [m€M +?O M¦B- #ªM Hd
SM; i iÁM; [m•MX o` +¬M; iY M¨v- i i?'v M;QÆB +kM; F?¬M; FûK- b Q H¢B F?¬M

J½ *?m +QÌB F?´ M¦B, ó>mvM? ç¨B +S M¦B çM - H'v i?•M i?O +O ?mvM? ç¨B K¨ K
iÈB- aY [m€M +?O K°i [mv M tm®M; H¨ i iB m çÌB +–M ;b iÈB # [mv M\ô

óoä F?¬M; çQÊ+- M?QM; i i?'v ?mvM? ç¨B T?QM; ç° i`¨M ç–v- M¦B p"v p,M i?Æ +
/kM; bo [m€M- i?b çB +?B m ?B M [m€M SM; i?Q +kM; çQÊ+ K¨\ô

J½ *?m i` M K†i ?B M H M p ?½M? /B M- óL m M¦B p #ªM H½M? i`` i?B M ?¢-
M?QM; K°i HÌB F?¦ M¦B ? i F?¬M; M¦B +kM; çQÊ+ôX

L;QÌB `•m [m B M¦M + m K¨v M¦B, ó*?ŠM; H p` +¬M; iY M¨v ç½ çB [m \ L;?2 M¦B i
hB i>Q¨B •M +?O [mªM- +¬M; +?QM? M;?B K KBM?- /kM; bo [m€M H¨ aY æ¢B L¢B
ç`+?- M¢T ?B M [m€M H9+ M¨v ?bM? M?Q H¨ L;Kv *?BM? +?O i`b- ç m M¦B L;Kv *
HÌB ç²M H¨ F?¬M; i?"i\ *¬M; iY çB p¨Q i`QM; ç¦ H¢B ;†T i`Î M;¢B b Q\ô

J½ *?m i?–M b„+ M?B m Qi +¦ +?9i iS+ ;B"M- óL;Kv *?BM? i?b i +kM; F?¬M; `ä `
[m€M K¶B M;¨v /ÁM; M;QÌB M?Q MQÈ+ i?Ov i`B m- i M;?o L;Kv ç¢B M?•M +kM; F
çQÊ+- p,M +?QÆM; +O i çQ H M +?Q G¢B #° F?ªQ +¬M; i?` H M; h•v J¬M aÎ h¨
iBM iS+- i?"i bU H¨K +?Q M;QÌB i i?'i p¼M;X h +?d M;?2 M¦B h•v J¬M aÎ h¨B M¨v
K¬M F?¬M; ç Î i`QM; HÁM;- i +?d bÊ ô >„M Km®M M¦B H¢B i?¬B- M;QÌB `•m [m
æ M ç•v- m®M; `QÊmô L;QÌB `•m [m B M¦M M¦B tQM; +•m M¨v i?b m®M; `QÊm H¨K
J½ *?m #QM; #€i `QÊm H M M¦B, ó>mvM? ç¨B •M çS+ i†M; `QÊm i†M; +ÆK- i¢B
i?–K M;?o i?dM? ;B€Q i M ?¼ ç¢B / M?- i`¬M; KQM; b m M¨v +¦ i? +¦ +Æ ?°B #€Q

J½ *?m +MM; M;QÌB `•m [m B M¦M +¦ +?9i ?ÊT w- imv H¨ H–M ç–m ;†T K†i- M?QM;
çÌBX L;QÌB `•m [m B M¦M H¢B #m¬M; #€i `QÊm tm®M;- +kM; F?¬M; i`ª HÌB iQM?
Km®M #€Q ç€T- H9+ M¨v +kM; +¦ +Æ ?°BôX

J½ *?m ?ÆM M;¢+ M?B M- i?Q€M; [m M¦B, ó*?d +–M F?¬M; T?ªB H¨K +?mv M T?
ç m b) F?¬M; +?®B iWôX

L;QÌB `•m [m B M¦M +QÌB M¦B, ó*?d #^M; M?[M; HÌB M¨v- +kM; F?¬M; m´M; i KÌB
p"v- +?Ì +¬M; iY m®M; tQM; +?9M; i b) çB H¨K pB +ôX

J½ *?m ç½ çSM; H M- ól®M; `QÊm H9+ M¨Q +kM; +¦ i? - i F?¬M; Km®M +?"K i` +

L;QÌB `•m [m B M¦M •K i?–K ;"i ç–m- çQ i v +–K H'v K°i pÁ `QÊm M¦B, óh®i H„K
m®M;ôX

>„M çB i`QÈ+ bªB #QÈ+ tm®M; H–m- J½ *?m F?¬M; +?9i /Q /U çB i?2Q- iB m M?`
i?–K M;?o J½ +¬M; iY M¨v F?¬M; #B i i? ç¢Q ?B K €+- +?Q ,M K°i #[+ÆK ç½ #
+?mv M M¨v [m€ MY H¨ /[M?B m H¨M? QiX

J½ *?m m®M; p¨B #€i `QÊm- ?¨Q ibM? #°+ T?€i- i`QM; H9+ M?'i i?ÌB [m M çB KK+
tm®M; H–m- #` ;B¦ i?´B [m - ç°i M?B M M?È iÈB KK+ çQ+?- F€ [m€B i¢B b Q iB m
M¨v H¨ +–m H¨K pB + #€Q ç€T +?Q M;QÌB `•m [m B M¦M- `²B KÈB i`Î p ?QÈM; iÈ
+kM; F?¬M; Km°MX

>„M p®M F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB +•m i?9+- H¨K pB + iMv w- M?bM i?'v M;QÌB `•m
[m - M•M; H M m®M; p¨B M;KK- H¢B +¨M; ?SM; i?9 #°+ T?€i M¦B, ó>mvM? ç¨B ?
çÌB M¨v KÈB i?'vôX

L;QÌB `•m [m B M¦M KdK +QÌB M¦B, ó*´ M?•M +¦ +•m- L;k ?Q K½- i?B M FBK +W
K„ iYm- .[M?o ç²M; iB m p¢M +´ b–m U VX h K†+ /M #'i i¨B- M?QM; b m F?B M;?
`QÊm M;QM p,M bBM? +¦ M?B m ?ªQ +ªK- +¨M; +ªK i?'v HQ¢B M;QÌB M¨v H¨ M;QÌ
+?mv M K v K„MôX

J½ *?m ç M; +–K pÁ `QÊm OM; ?° M¦B, ó> v +?Q K°i +•m >¬ M?B iQÆM; tm'i ?Q€
iB m p¢M +´ b–m5 E?¬M; M;?o iÈB ?mvM? ç¨B +?ŠM; M?[M; pä M;? ?ÆM M;QÌB-
i¢B ?¢ +¦ K°i +?mv M +ÁM F?¬M; `ä ô

ó>mvM? ç¨B tBM KÌB M¦BôX

óh¢B ?¢ iU +?Q H¨ i¨B + Q #€i ç'm- M?QM; #¨B i?Æ K¨ ?mvM? ç¨B ç¼+ H¢B +?Q #
tm'i iW KB M; +O +´ M?•M M¨Q\ô J½ *?m i?"i ` +kM; F?¬M; M;¢B ?¼+ ?ÄB M;QÌ

L;QÌB `•m [m B M¦M pm®i pm®i ?¨K `•m M¦B, óh?"i ` M?[M; HÌB M¨v +?QM? H¨ /Q
iS T?QÆM;- i M;?2 çQÊ+ +ªK i?'v F?¬M; i - +kM; M?È H'vôX

J½ *?m ç–m ç–v bQÆM; KM- +kM; F?¬M; #B i :B€Q i?Q H M; H¨ +?S+ pK ;b- óo"v L
;b\ô

L;QÌB `•m [m B M¦M F?¬M; M;?o iÈB J½ *?m H¢B id Kd M?Q i? - +QÌB F?´ M¦B, óQ
M;U / M? [mwôX

J½ *?m M?bM i?'v M;QÌB `•m [m B M¦M M;¬M M;[ +kM; F?¬M; `ä `¨M;- +ªK i?'v i?Î
i?'v çQÊ+- ç i`€M? t'm ?´- +kM; F?¬M; ?ÄB iÈBX

*MM; M;QÌB `•m [m B M¦M çB [m K'v +QM T?®- K½B +?Q ç M Zmv L;?o T?QÌM;-
M¦B, ó>mvM? ç¨B /šM i ç M MÆB ç•v H¨K +€B ;b\ô J½ *?m iYm HQÊM; F?¬M; M?Ä
pšM +ÁM i? M? idM?X Zmv L;?o T?QÌM; H¨ MÆB GQÆM; *¬M; T?O i?B i H"T # T

L;QÌB `•m [m B M¦M KdK +QÌB M¦B, óZmv L;?o T?QÌM; +kM; F?¬M; T?ªB +?d +¦ Q
M¢T ?B M- +ÁM +¦ K°i +?¶ F?€+ +kM; H¨K pB +ô >„M /šM i?2Q J½ *?m çB p¨Q K°i M
+kM; M?Q MQÈ+ i?Ov i`B m- bQ pÈB i`QÈ+ GQÆM; *¬M; T?O +ÁM Km®M M€Q M?
*¬M; T?O ç m H¨ M;QÌB i¨B /kM; bo- +ÁM Î M;ä M?Ä M¨v ç¢B ç b® H¨ +¬ M?B [mª
J½ *?m M?bM [m +kM; FBM? M;¢+- çB i?2Q M;QÌB `•m [m B M¦M [m - M?bM i?'v +
HÈM- +¦ K'v #BM? HQM? çSM; ;€+- M?QM; F?¬M; i` M; i`¼M;X h`QM; çbM? pB M
Î i`QÈ+ #¨M KdK +QÌB ?ÄB +?mv M- ç®B pÈB +¬ M?B [mª Kšm ç M F?¬M; +?9i F?
HB M iK+ ?mv #9i pB i- T?B i?QÌM; #"M `°MX

L?bM i?'v ? B M;QÌB ç M ç•v- i'i +ªK¼B M;QÌB pšM M?Q F?¬M; M?bM i?'v ;b- +k
+¨M; F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q ç wX

L?bM i?'v €M? K„i J½ *?m i`¨M ç–v FBM? M;¢+- M;QÌB `•m [m B M¦M ç°i M?B M M¦
pÈB hB m "® u +¦ +€B M?bM i? M¨Q\ô

J)0€ ¦B¥@ @0Ð XM;?& ,Q ÀÐµÐ° M;0

.`+? h?Æ,
a„T /•M; `QÊm
>€ +?ŠM; i?'v
LQÈ+ b¬M; >Q¨M; iW i`ÌB im¬M tm®M;
*?ªv M? M? ` #B M-+?ŠM; [m v p -
G¢B +?ŠM; i?'v
h? K + Q ;QÆM; bQB `–m i¦+ #¢+
aÈK M?Q iÆ t M?- +?B m iU imv i\
æÌB M;QÌB ç„+ w ?½v pmB i`¨M-
*?È ç #bM? p¨M; bm¬M; #¦M; M;mv i5
h`ÌB bBM? i?•M i - ?ŠM +¦ /MM;-
L;?bM p¨M; iB m ? i`²B H¢B ç MX
J´ / - ;B i i`•m- +S pmB çB-
l®M; HB M K°i K¢+? # i`,K +?ûM5
"€+ a–K ÆB5 "€+ æ M ÆB5
a„T KÌB `QÊm- +?È +¦ i?¬B5
ob M? m i¬B tBM ?€i-
>½v pb i¬B ? B #€+ M;?2 +MM;,
ôL¨v +¶ M;¼+- M?¢+ `mM;- +?ŠM; +?m°M;-
ôJm®M b v ?Q¨B- +?ŠM; Km®M idM? +?B5
ôh?€M? ?B M i M im´B #†i çB-
ô*?d T?QÌM; i?€M? `QÊm iB M; ;?B Km¬M çÌB5
ôsQ h`–M oQÆM; v M MÆB "bM? G¢+-
ó_QÊm iB M Km¬M çM +Êi i? ?²ô
*?O M?•M F m i?B m iB M `m\
æ +MM; /®+ +?ûM- i Km çB M¨Q5
æ•v M;U ;'K- ç•v €Q +Wm-
L¨v +QM- ç´B `QÊm ? i-
*MM; M? m i ;B i +€B b–m M;?bM i?m5

j8kX *?QÆM; j8k, *?mM; h?•M æ¢B aU

J½ *?m E?B M;šm M?B M `ªM? `¶B- +kM; iWM; çQ€M [m i?•M T?"M +M M;QÌB `•m
L;QÌB `•m [m B M¦M +?Q ?„M +ªK ;B€+ K¶B i?ÌB F?„+ H¢B +¦ bU i? v ç´B- ?„M +k
[m B M¦M +¦ i? H¨ [m2M #B i pÈB [m M pB M i`QM; i`B m çbM?- +kM; iWM; M;?o
H¨ +?M bU MÆB M¨v- M?QM; ?„M MŠK KÆ +kM; F?¬M; M;Ì iÈB M;QÌB `•m [m B M¦

æ®B pÈB hB m "® u M¨v- J½ *?m Hm¬M Hm¬M +?d +¦ iW t M?bM iÈB- M;QÌB i ç`
K¶B H–M J½ *?m M?bM i?'v hB m "® u ç m H¨ i`QM; /ÁM; M;QÌB M?Q MQÈ+ i?Mv i`
Ì i` M HQM; M;U - T?QM; M;?B im'M H½M;- H¨K +?Q J½ *?m +ªK i?'v F?¬M; #^M;
GQÆM; *¬M; S?M # T?M M¢T ?B M- F?¦ i`€M? F?ÁB M?bM K¨ ?v p¼M;- +?d H¨ p¨
bU t2K i?QÌM; +M h•v J¬M aÎ h¨B- +?B +ªK i?'v M¢T ?B M M¨v i?"i` +kM; F?¬M;
/QÊ+- ç®B pÈB ?¨M bBM? K¨ M¦B- #'i [m€ +?d H¨ M¦B #)M i B M;QÌB çB +- #¨v #B

hB m "® u / `B? +?'M i?B M ?¢- ç m M¦B H¨ i®M; i?•M hMv i?'i- +QM +?€m +M >
?€+?X J½ *?m +–Q # Q ;BÌ M;?o iÈB +¦ K°i M;¨v +MM; ?„M tQM; ?mvM? ;¼B ç X L
M?[M; +MM; hB m "® u tQM; [m ?mvM? ç - H¢B +ÁM +MM; M? m m®M; `QÊm ,M i

*?Q çM H¨ ?„M +m²M; M;¢Q F?¬M; F K +? - J½ *?m i`QM; H9+ M?'i i?ÁB +kM; M?
i? iBM iQÌM; pB + i`QÈ+ K„i

óL;QÌB i?"i H¨ hB m "® u >[m FB m p æ¢B iQÈM; [m•M GQÆM; Zm®+ *¬M; +?QÌ
*?m F?¬M; M?`M çQÊ+ ?ÄB K°i H–M M[X

L;QÌB `•m [m B M¦M çQÆM; M?B M +?QM? H¨ hB m "® u- M m F?¬M; +kM; M¦B F?-
FBK +WmX æ•v H¨ K'v +•m i`QM; #¨B hQÆM; hB M hMm +M Gw "¢+? çÌB æQÌM;-
#bM? i?QÌM;X >„M H¨K pB + imv H¨ b¢+? b) ;¼M ;¨M;- M?QM; +kM; T?B i?QÌM; +-
F?¬M; +¦ +€B ;b H¨ F?¬M; +¦ M;mv M

J½ *?m i?¬M; [m - ?„M H9+ M¨v KÈB ç M ç•v- M m M?Q J½ *?m ?ÆB +¦ bU F?¬M;
[m B M¦M M¨v ?B M M?B M +kM; b) #B M K'i p¨Q i`QM; F?¬M; F?Q

L?bM i?'v J½ *?m M;?B ?Q†+- hB m "® u KMM +QÌB M¦B, óhB m "® u +kM; F?¬M;
F?¬M; +–M T?ªB ;Bª K¢Q ?„MX J½ +¬M; iY- T?B M M;QÆB ç2K +¬M; pB + ;B Q `
çB iÈB K°i +?¶ F?€+ôX

hB m "® u çQ i v ;¼B K°i ;½ +?M bU [m - J½ *?m FB M M?šM ;BªM; ;BªB +?Q ?„MX
?„M ç½ iW K°i M;QÌB ?¼+ i"T #B M i?¨M? M;QÌB /šM ç–m- #B M ?¦ [mª i?U+ H¨ F
FB M M?šM- +?B M;²B tm®M; H„M; M;?2- ?„M ?B M i¢B i?"i bU +¦ +?9i #"M `°M- #
M?•M i¨B- +kM; H¨ ç€M; ;B€X

>„M +ªK i?'v J½ *?m H¨ M?•M i¨B- +kM; F?¬M; T?ªB H¨ #^M; p¨Q FBM? M;?B K ;B
p¨Q T?€M çQ€M +M +?QM? ?„MX

hB m "® u #B i KbM? /^M ç–M ç½ +?mv M #B M- i`Q M?È +kM; F?¬M; ç€M; iBM- +¦
F?ªQ K¨ i?¬B >„M ?B M i¢B +?B H¨ bW /KM; M?[M; FB M i?S+ KbM? ç½ i`ªB [m K
çQ€MX

J½ *?m ;BªM; ;BªB b¢+? b) ;¼M ;¨M; +¬M; pB + +?Q +?M bU tQM;- M;QÌB M¼ M;?2
;BªB tQM;- hB m "® u çSM; ç"v ` F?ÁB +W - J½ *?m #QÈ+ M? M? çm´B

ôh?"i` i ;–M ç•v +¦ +?9i #"M `°MXXhB m "® u ç°i M?B M M¦BX

J½ *?m +kM; F?¬M; +ªK i?'v hB m "® u i?ÄB T?²M;X óGQÆM; Zm®+ *¬M; M;¨v i`,
+ÁM i?ÌB ;B M `ª`SB ç t2K i h?"i bU H¨K +?Q i p¢M T?–M +ªK FQ+?ôX

>„M i`QM; HÁM; M?B m Qi +kM; +¦ +?9i ?Q¨B M;?B- pšM +ªK i?'v M;QÌB `•m [m B
T?QM; H½M; FB i`QM; i`Q M?È +M ?„M +¦ bU F?€+ #B i F?¬M; M?ÁX L?QM; ?„M
M¨v +?QM? H¨ hB m "® u- M;QÌB M¨v M m H¨ GQÆM; Zm®+ *¬M;- ?„M +ÁM +¦ +?9i

óh?"i` M m M¦B iÈB +¬M; p,M- i i?"i` Qi +¦ tW Hwô hB m "® u KBK +QÌB M¦B,
/M b Q +kM; F?¬M; T?ªB H¨ #¨v #B M +?Q +¦- T?–M HÈM M?[M; +?mv M i`QM; i`B
i`€+?- i +?d Km®M ç2K ? i?®M; M¨v t•v /UM; H¢B K°i H^M M[- +?mv M b m ç¦ +S
H¨ çQÊ+ `²BôX

J½ *?m ;"i ç–m- óGQÆM; Zm®+ *¬M; M m +¦ bmv M;?o M?QiHB - i?B M ?¢ +¦ i? ç

óh M¦B #"M `°M +?QM? H¨ +?mv M F?€+ô hB m "® u pW çB pW M¦B- óG9+ M¨v ç
T?ªB tW Hw i`QÈ+ iB M- M?QM; ç iB m i M i?¨M? FB M +M bo i°+ ç®B pÈB ?¨M K

M;QÌB i ç m ç–môX

J½ *?m çWM; H¢B- hB m "® u +ªK ;B€+ çQÊ+ ç°M; ioM? +M ?„M- tQ v M;QÌB [m -

J½ *?m T?'M +?ŒM M¦B, óGQÆM; Zm®+ *¬M; +?B +–M +¦ i'K HÁM; M¨v- ç½ H¨ +?m i?B M ?¢ôX

óL;QÆB F?¬M; +˜M +ªK i¢ bÈKô hB m "® u +QÌB F?Q€i i v- óh M¦B H¨ K°i +?mv M H¨ +?mv M `'i H¨ F?¦ F?,Mô >„M M?bM ` T?QÆM; t - i? M M? K°i iB M;X :BÌ F?„ T?€i ?B M +?¶ F?€+ #B i +M hB m "® u- #¼M ?¼ i?Q¢i M?bM +U+ F€ F?€+ M? m K°i iB M; +kM; ç½ H¨K +?Q HÁM; ?„M `mM; ç°M;X

>„M #B i- HQ¢B i?Ì ç¨B M¨v +MM; pÈB iB M; M?¢+ +M ¬M; H½Q KM- ç m H¨ T?€i

óh?"i ` M;QÆB F?¬M; +¦ çQÊ+ bY /KM;- M?bM M?Q H¨ K°i ?B M iQÊM; M;šm M?B i?•K +,M +® ç K'v i`,K M,K [m ô hB m "® u i`–K ;B¼M; M¦B, ôao i°+ +MM; ?¨M K¬M M?Q +?¦ pÈB K Q- bo i°+ t2K i?QÌM; ?¨M K¬M çÆM ;BªM H¨ [m M MB K +¦ bU F?€ i - #¼M ?¼ QiiB T t9+ /•M bBM?- H¢B +¨M; F?¬M; #B i M¶B F?² +M /¨M +?9M;- F + Q i¢B i?QÊM; ç bmv tûi pšM ç - Km®M i? v ç´B ;¦+ ç° +M #¼M ?¼- +kM; F?¬M;

J½ *?m HB M iK+ ;"i ç–m- óGQÆM; Zm®+ *¬M; M¦B `'i ç9M;- M?QM; +?9M; i pšM

hB m "® u +QÌB F?)- p¶ p¶ p B ?„MX óL;QÆB M¦B F?¬M; b B- +?9M; i +kM; T?ªB >Q¨B •M H¨ #QÈ+ i?W çÁ tûi +M i - K¨ M;QÆB +?QM? H¨ #QÈ+ çB K'm +?®i +M i

J½ *?m +¦ +?9i ?² ç²- hB m "® u +kM; ç½ /šM i?2Q J½ *?m çB iÈB L¢T ?B M [m€M

aÈK +¦ #BM? bo iB M H M i` ?ÄB- óJm®M H¨K +€B ;B\ô

hB m "® u çQ i v pm®i H)M i` M K†i- #° `•m [m B M¦M ç½ `QB tm®M; i` M i vX J½ M?bM i?'v hB m "® u ? B ?¨M; H¬M; K¨v M?Q ç QX €M? K„i b€M; M;ÌB- ;QÆM; K F?¬M; F?ÁB i?ŠK i? M K°i iB M;- ? v +?Q K°i ?€M iWX

JÈB pW `²B hB m "® u ?Á M?½- i?Q¢i M?bM #'i [m€ +?B M?Q H¨ K°i M;QÌB #m¬ hB m "® u K9M K¬B- p M;?B K M;?` tm'i ?B M- i?Q¢i M?bM [mw F?¬M; i? M¦BX " u- p°B p¨M; [m€ tm®M; M¦B, ôh? K FB M GQÆM; Zm®+ *ÁM;- i?m°+ –¢ F?¬M; #B

óJB M H ô hB m "® u F?Q€i F?Q€i i v- óL;QÌB F?¬M; #B i F?¬M; i`€+–ôX

"BM? bo i?®B HmB b M; ? B #)M- hB m "® u H¢B i`U+ iB T çB i`QÈ+- /¼+ i?2Q çQ *?m K†+ /M +m²M;- M?QM; H¢B pšM M?Q çB i`)M K•v- M?Q ç Q; Ì i`QM;

aÈK +¦ #BM? bo i?äM; i`B +?Q L¢T ?B M [m€M h•v J¬M aÌ h¨B- h•v J¬M aÌ h¨B #Q i? K #€B M¦B, óGQÆM; Zm®+ *¬M; ;B€ H•K- i?m°+ ?¢ F?¬M; +¦ iB T ç¦M iW t - p¢

L;?B M; M?bM i?'v J½ *?m Ì K°i # M- h¨v J¬M aÌ h¨B ?ÆB ;B"i KbM?- +ªK ;B€+ +¦

J†+ çM K¶B M;¨v iB T FB M M;QÌB +–m +?S+ p¬ b® F - M?QM; h•v J¬M aÌ h¨B H¢ ;BªM H¨ J½ *?m #ªM i?•M ?¨Q T?¦M; F?¬M; F K +? - iÈB MÆB M¨v H¢B +ÁM K M; M;¨M M;QÌB +kM; +?d +¦ K°i KbM? J½ *?mX

hB m "® u F?Q€i i v +?Q h•v J¬M aÌ h¨B çSM; ç"v- i'i +ª +W +?B #bM? ioM?X >„M F?¬M; +–M +mM; çB M ?Q H +MM; +€+ M?•M i® ?Q¨M? i`€M; # M M;Q¨B ç #B r ?„M i?Q+?- ?„M +¦ i? +MM; M;QÌB ,M tBM tQM; ?mvM? ;¼B ç - +?d +–M ?„M i?Q T?ªB T?M T?K+ /QÈB +?•M ?„MX

æB iÈB [m€M H° i`bM? +kM; F?¬M; t t¬B- M?QM; J½ *?m çB i?2Q b m hB m "® u- +¨M; M;¨v +¨M; + Q HÈM- €T HU+ H¨K +?Q ;QÌB # M M;Q¨B +Æ ?² F?¬M; i?Ì M´BX "® u K°i çQÌM; çB iÈBX i–b i?"i bU ?Q¨B M;?B M;QÌB `•m [m B M¦M +MM; ?„M m® "® u Ì i`QÈ+ K„i ? v F?¬M; M[5

hB m "® u M;QÌB ç M; Ì + Q p`- [m M pB M L¢T ?B M [m€M ç m çB iÈB i? K #€B- J
K°i H¨ F?¬M; [m2M- ? B H¨ +¦ +–9i KÌ K`i- H¢B +¦ p ?¢+ ;B[#–v ;¨X hB m "® u
i`€+? +SX

óE?ªQ +¬M; h?` H M;- M;QÌB M¨v M;QÆB +¦ M?”M ` F?¬M;\ô hB m "® u çQ i v +
+M ?„M #bM? ioM?- H¨K +?Q M;QÌB i M;?2 F?¬M; ` i•K wX

h•v J¬M aÎ h¨B p°B p¨M; M¦B, óL;QÌB M¨v ;¼B H¨ J½ *?m- M?•M bo "€+ *?•m- iWM
iB M +Wô h•v J¬M aÎ h¨B çM b Q +kM; +¦ +?9i i¨B ?¼+- +?B #ˆM; T?–M i`Q M?È M

hB m "® u ;”i ç–m- b„+ K†i ?ÆB ?Á ?Q½M- óh•v J¬M h–` H M; æ®B pÈB M;QÌB M
+?Q \ô

>Á2 K”T K M; i?2Q MK +QÌB ç„+ w- ó>„M /šM i?2Q +QM ;€B ç MôX

ós¨Q > iÈB\ô hB m "® u H¢B +¦ +?9i M;Q¨B w Km®M- i`QÈ+ K„i #¶M; M?B M H¢B F?B M¦B +•m M¨v- +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ K†i çÁ H)M

ó>B M i¢B h?B m çQÆM; ;B M;QÌB +?ŠM; M?[M; H¨ æ¢B iQÈM; [m•M- GQÆM; Zm b€i ç¢B [mv M Ì æ¬M; æ¬- ?B M i¢B i`QM; KB M; +M M;QÌB H¨ FBK +QÆM; pQÆ /¨B M¦B- ó>B M i¢B F?¬M; #B i +¦ # Q M?B m i?B M FBK M?¨ ;B¨m- / M? K¬M i9 M M;QÌB F?) T?’i i v- +€+ M¨M; ç m t T ?¨M; +?Q M;QÌB HU +?¼M F?m M[M?¨ M; +?2M p¨Q çQÊ+ôX

>„M M¦B +kM; +¦ i?•K w- hB m "® u H¢B H¢B M?Q H¨ M;?2 F?¬M; ?B m- +?B ?ÄB-

óa m ç¦ çQÆM; M?B M H¨ oB M iB M bBM? +kM; F?¬M; i? +?`m M²B- h?B m çQÆ ?„M tm’i HU+ `’i HÈM- ?„M ?B M i¢B çQÆM; M?B M H¨ Km®M iÈB H9+ i?m ?Q¢+? M;QÌB- ?„M Km®M sªQ > +¦ i? H¨K +?€M? i?’i- h?B m çQÆM; ;B - M;QÌB M¦B +¦ #’i Hm”M F M¨Q M¶ HU+ ç m +?Ì KQM; i?m ?Q¢+?- +?Q M Mi M¦B- ?„M iW hQÆM MÆB ç•v- +?QM? H¨ pB +?mM; i?•M ç¢B bU +M M;QÌB5ô

hB m "® u ;”i ç–m- óh Hä `¶BôX

E?B tQ v M;QÌB çB ç M M?¨ ç¦M F?€+?- hB m "® u •K i?–K bmv M;?o- >Á2 K”T +¦ H ç m F?¬M; çQÊ+- M?QM; Ì i¢B T?QÆM; /B M M¨v- H¢B /` i?QÌM; M?¢v +ªK- bmv M +kM; F?¬M; F?€+ ;B M? m5

h`QM; bªM? +¦ K’v M;QÌB- M?bM i?’v ?„M ç M ç m çSM; ç”v- oB M G K p iQÆB +Q ç¦- M?QM; ?„M iQÆB +QÌB #’i [m€ +?B H¨ T?K i? K- T?K i? K +?Q +¬ ;€B M?Q ?Q

*¬ ;€B pšM M?m M?QÊ+ M?Q MQÈ+- i`QM; bm®i M?Q #¢+? M;¼+- çSM; Ì MQB ç¦ ? +¦ hB m "® uX

hB m "® u K°i F?„+ F?B M?bM i?’v oB M sªQ > - `®i +m°+ KÈB T?€i ?B M- GQHv i?¨M? K°i +¬ ;€B v m FB mX oB M sªQ > p M;•v i?Æ ç½ F?¬M; +ÁM- çQ M i` M; F?¬M; i? M;,M +ªM çQÊ+5

>„M F?¬M; +¦ FBM? M;¢+ p p tB`B? ç T +M oB M sªQ > - i`QM; HÁM; K°i F?„+ M i iÈB MÆB M¨v- ç½ #®M M,K `²B

j8jX *?QÆM; j8j, h?Q+? L;?B

"®M M,K #’i [m€ +?d H¨ ?ÆM K°i M;¨M M;¨vX

J°i M;¨v #’i [m€ +?d H¨ KÎ K„i- M?„K K„i- hB m "® u i`QM; F?B KÎ K„i- M?„K K„i- ç½ t H¢ ?ÆM K°i M;¨M M;¨vX L m M?Q ç K M;¦M i v M;¦M +?•M K¨ [m M;¨v K¨ M¦B- i? F?¦ K¨ i`ªB [m - M?QM; hB m "® u H¢B +ªK i?’v #’i [m€ +?d M?Q i?Q€M; [m K¨ i?-

>„M i?”K +?Q +ÁM M?È `ä bU ?,M; ?€B F?B KÈB ç M /•v- ?¨Q ibM? i`€M; +?Q F?B çQÌM; ?„M çB H¢B ?Q¨M iQ¨M F?€+ pÈB bmv M;?o # M ç–mX L;QÌB i`QM; ;B M; ? i? - +¨M; F?¦ M„K i`QM; i v KbM?X

Í i`QM; ç¦ +¦ #¨M; ?Q¨M;- +¦ K K M;- +¦ ;B½v /K - +¦ i?•M #’i /Q F,

*¦ T?’M F?ÎB- +¦ Km®M b®M;- +¦ •K KQm [m, F - +¦ K€m H¢M? #¨M; [m M- +ÁM +¦ I

>„M +?Q iWM; +¦ +?Ì KQM; +m°+ b®M; i`¬B [m i?ªK i?B i M?Q i? - ?„M H¢B +¨M; HQ¢M i? çÆM ;BªM bBM? i²M H¢B ;B M M M M?Q i? X >„M p®M +kM; F?¬M; T?ª +?d Km®M Î i`QM; K°i i?ÌB ç¢B ?Á #bM? K¨ M?¨M M?½ ?QÎM; i?K M?•M bBM? K¨ i

L?QM; M?•M bBM? +kM; F?¬M; ç +?Q ?„M ?QÎM; i?KX

>„M M m K°i +?•M ç½ #QÈ+ p¨Q HQ¢M i? - i?b ç½ M?Q i M `ÌB +mM;- F?¬M; i? i?
i? v ç´B ?„M- i?b ?„M +kM; ç½ b€M; i¢Q ` K°i çQ¢M H`+? bY5

>ÆM K°i M;¨M M;¨v- #'i [m€ H¨ #®M M,K- M?QM; #®M M,K M¨v- bQ pÈB i?ÌB ;B M
?ÆM `'i M?B mX >ÆM K°i M;¨M M;¨v- +kM; çO +¦ +?Q K°i +¬ ;€B M;•v i?Æ ç½ #B

>„M ç½ i? v ç´B- oB M sªQ > ç½ i? v ç´B- çB m M¨v H¨K +?Q ?„M F?¬M; i? F?¬
M;QÌB M¨v €M? K„i b•m b„+- HU +?¼M +?QM? t€+- i?¬M; KBM? +Æ i`Q i?"i ` +kM

.QÈB KQm ç² +O `'i M?B m M;QÌB- oB M G K H¢B p¬ i? M? p¬ iS+ pb ;B i°+ K¨ T?
ç–m M?"T p¨Q- b m ç¦ v M H†M; OM; ?°- hB m "® u +kM; #B i- H'v oB M sªQ > p¬
? v H¨ ç®B pÈB oB M G K K¨ M¦B- ç m H¨ p'M ç T?ªB ç®B K†iX

>„M pšM M¦B KbM? # #°M +¬M; pB +- pšM F?¬M; M;?o iÈB p'M ç M¨v- i?"i ` #ÎB
M;QÌB T?K M[ç M; +?Ì çÊB Î i?ªQ M;mv M FB - +¦ H¶B pÈB M;QÌB T?K M[K¨ ?„M

a m ç¦- ?„M H¢B i?'v M;QÌB T?K M[K¨ ?„M ç½ M¦B Km®M F i ?¬MX L;QÌB T?K M
> - i?"i ` H¨ "MB "°BX L?bM i?'v "MB "°B M?bM [m - hB m "® u +¦ +?9i t'm ?´X

"MB "°B M?bM i?'v €M? K„i hB m "® u M?bM iÈB- KdK +QÌB- H° ` ?¨K `,M; M?Q M
"MB "°B +kM; ç½ i? v ç´B `'i M?B m- F?¬M; i? v ç´B +?QM? H¨ ibM? +ªK ç®B pÈB

ó*kM; ç½ iÈB\ô hB m "® u +•m ç–m iB M +?d +¦ i? i?,K ?ÄB bÆ [m X

oB M G K- oB M sªQ > - "MB "°B- >Á2 K"T- h¬M h?B m S?QÆM; +MM; Î ç•v- F€ [m
F?¬M; +¦ Î i`QM; bªM?X h¬M h?B m S?QÆM; +?d H¨ +QÌB +QÌB- €M? K„i H° ` p 'K
+?Q K°i i?` p i`QM; +mM; M¨v +kM; ç½ +'T i®+ i`QÎM; i?¨M?- T?QM; bQÆM; KQ
p i F?„+ `'i b•m i` M ;QÆM; K†i +O ?€M iYX

h¬M h?B m S?QÆM; b m F?B ?° i®M; hB m "® u +?¢v i`®M iÈB hQÆM; .QÆM;- pš
>®B- L;Kv *?BM? iB M ?¨M? +?mv M M?"M çm´B [m M pB MX G9+ i`QÈ+ F?B L;?o
M;QÌB L;Kv *?BM?- "MB "°B çm´B iÈB L;?o .QÆM; i?O p i?¨M? i`bX L?QM; æ¬M
+O ?„M- H–M M¨v [m v p - F?¦ i`€M? F?ÄB +ªK F?€B p¢M M;¨MX

hB m "® u F?B i`¬M; i?'v M?[M; M;QÌB M¨v- i`QM; HÁM; +kM; +¦ bU'K €T- T?ªM; T
i`QÈ+ ç¦

E?B ç¦- ?„M H¨ h?€B S?¦ h?B m E? M?- ç€K M;QÌB M¨v iK H¢B Î h?€B S?¦ T?O +O
;B®M; M?Q M;QÌB K°i M?¨X E?B ?„M KÈB ç M æ¬M; æ¬- +kM; i?"i F?¬M; M;Ì H¢
>„M `'i Qi F?B bmv M;?o F i [mª M?Q i? - +?d #B i H¨ K¶B H–M FB i HU+ K¨ H¨K i?
F}- pšM iQÎM; `^M; hQÆM; .QÆM; KÈB iQM? H¨ M´M- K¼B M;QÌB ç m Î H¢B hQÆ
` - i?¨M? æ¬M; æ¬ +kM; iQM? H¨ ´M ç`M?- H9+ M¨v ç•v oB M G K KÈB /šM i?2Q ç
ç•v- oB M G K pšM H¨ M;QÌB `'i +?[M; +?¢+- ç€M; ç hB m "® u ?„M iQM M?B KX

Gw J"i F?®M; +? i?O ?¢ +?d /MM; [mv M ?¨M?- ?„M F?®M; +? i?O ?¢ H¨ /MM; b
i`QM; H9+ M?'i i?ÌB F?¬M; i? +QÌM; i?`M? M?Q Gw J"i- M?QM; +,M +Æ +O ?„M H

oB M G K M;?2 çQÊ+ hB m "® u ?ÄB- KdK +QÌB M¦B, óæ€M; iÈB i?b +kM; ç½ iÈBô

ó>bM? M?Q F?¬M; M M iÈB +kM; iÈB- p"v L;?o .QÆM; M;QÌB M¨Q i?O ç•v\ô hB
K„i i`¨M ç–v M?m ibM?X

>„M M¦B K°i +•m H¨K +?Q K¼B M;QÌB KdK +QÌB- "MB "°B #'i K½M M¦B, ó> v +?Q
çQÊ+ +¦+ +ÁM Km®M M†M ` iB M- i?B T F?¬M; M M iÈB b Q\ h?B T HûM H9+ `ªM
F?¬M; çQÊ+ b Q\ >ÆM M[i?B T i?O L;?o .QÆM; #'i [m€ +?d H¨ F i¢K i?ÌB- i?
i¢B L;?o .QÆM; b®M; [m½M; çÌB +ÁM H¢B ô

"MB "°B KB K„i ç–v M?m ibM?- hB m "® u ?B m w +QÌB +QÌB- ?„M `ä `¨M; w +O "MB
h¬M h?B m S?QÆM; +QÌB ;BªB i?Q+?- óhB m H½Q æ¢B- hQÆM; .QÆM; ?B M i¢B
M?"M çm´B M?•M i¨B +U+ F€ ?[m ?B m- i`QM; K'v M;¨v M¨v- HQÆM; i¨B +€+ MÆB

?B M i¢B ibM? i? +kM; `'i i®i ç T5 L?•M i?O +kM; F?¬M; T?ªB H¨ bÆ b¨B M?Q i`Q
E?ªB >B M- M GK+ +¦ J¢M? h?QÌM; ? B M;QÌB i¼ i`'MX > B M;QÌB M¨v ç m H¨ M
Kd +?¼M HU ` - i?Oi?¨M? F?¬M; i - "MB iB m i?Q +kM; F?¬M; +–M +ª M;¨v K¨ i?
i¢B L;ä *QÆM; iQ¨M HU+ +MM; æ¬M; æ¬ ç®B F?€M;- +kM; F?¬M; `ªM? ç ç®B T?
Î MÆB ç¦- i?"i bU H¨ /Q i?W ôX

hB m "® u HÌ KÌ i?'v H¢B #° /€M; +O h¬M h?B m S?QÆM; H9+ i`QÈ+- KdK +QÌB M
+kM; F?´ +U+ +?Q K¼B M;QÌB- oB M ?mvM?- sªQ > - K¼B M;QÆB +kM; F?Ä2 +ª +

oB M G K `®i +m°+ iB M H M i?B H M¦B, ó>²B GQÆM; Zm®+ *¬M;- +?9M; i ç m F

oB M sªQ > p®M ç M; M?bM hB m "® u- i?'v ?„M M?bM H¢B- i` M K†i H¢B çÄ H M
ç¢B + ç½ M?È iÈBôX

hB m "® u imv F?€+? F?Q- oB M G K H¢B +U+ F€ ç9M; #´M T?"M- F?¬M; +?9i M¨Q
"® u ç½ [m M; pBM? i?,M; H M GQÆM; Zm®+ *¬M;- +Y +?d +kM; +?QM? +?„M ?ÆM
çQÆM; M?B M H¨ F?€+- >Á2 K"T +¦ i? F?¬M; T?•M #B ii`QÌM; ?ÊT ç` çB K- M?Q
çB m +?dM? #ªM i?•M ç i?Q+? SM; pÈB hB m "® uX hB m "® u +kM; ç½ T?•M T?¦
`QÊm i?B i v M- F?QªM ç½B #^M; ?[mX

hB m "® u imv i?B i v M- M?QM; +kM; F?¬M; t ?Q - +?d +MM; K¼B M;QÌB H¨K K°i
lv M L?B +MM; iB m ç +kM; F?¬M; Î ç•v- F€ [m€B M?bM oB M G K M¦B, ó*?ŠM;
F?QQM; +¦ iÈB b Q\ô

óhÈB i?b +¦ iÈB- #'i [m€ lv M L?B M¦B /šM iB m ç çB ` M;Q¨B H¨K +?9i +?mv Mô
ç½ +?Q M;QÌB •K i?–K #ªQ p +?Q #¼M ?¼- ?ŠM H¨ b) F?¬M; ;†T +?mv M ;b F?¬M

hB m "® u + m K¨v M¦B, ó*€+ M¨M; i¢B æ¬M; æ¬ +ÁM +¦ M;QÌB i?•M b Q\ô

ó*?Q iWM; M;?2 lv M L?B ç +"T [m ô >Á2 K"T M¦B iB TX

J¼B M;QÌB i`QM; F?B M¦B +?mv M- lv M L?B- iB m ç ç½ iW # M M;Q¨B çB p¨Q- l
i`QÈ+- iB m ç H¢B ?Q M ?¬ K°i iB M;- t¬M; iÈB ¬K H'v hB m "® uX

>„M M?B i ibM? F?¬M; i? +?2 H'T- +kM; F?¬M; Km®M +?2 H'T- hB m "® u çQ i
ç•v- T?ªM; T?'i M?Q +?Q # Q ;BÌ T?•M #B iX hmv H¨ +m®B i?m- M?QM; i`QM; bªM
i`QM; HÁM; +kM; K M; i?2Q bU M?m ibM?X

hB m ç bQ pÈB i`QÈ+ ç•v + Q ?ÆM `'i M?B m- +kM; +QÌM; i`€M; ?ÆM `'i M?B m
óhB m ç¢B + - i M;?2 oB M iB M bBM? M¦B- M;QÌB #•v ;BÌ H¨ GQÆM; Zm®+ *¬M;-
[m M H¨ +¦ i? H¨K [m M\ô

óhB m ç - F?¬M; çQÊ+ p¬ H M?Q p"v- 2K +?Q `^M; 2K H¨ B ?ª\ô lv M L?B [m€i HÈ

hB m "® u +QÌB `° H M- óZm2M #B i i?b [m2M #B i- H¨K [m M i?b T?ªB Km®M p¨Q
;b\ô

hB m ç p¶ M;U+ M¦B, óh +¦ #ªM H½M? Mm¬B M;U - i¢B hQÆM; .QÆM; +kM; ç½
M;U ôX

lv M L?B +QÌB K„M;, óE?¬M; #B i t'm ?´- hW iQÈM; [m•M #'i [m€ +?Q pB + ç 2K
K°i M;QÌB ;B9T pB +X *ª p¢M +QM M;U M¼- 2K i?"i bU Mm¬B /QÐM; çQÊ+ K'v +Q

hB m "® u i?"i` ç½ bÈK #B i ibM? ?bM? +O iB m ç ;–M ç•v- i?m"M KB M; M¦B K°
hB m ç iWF?B çB i?2Q ?„M iÈB ;BÌ- pšM Hm¬M t2K ?„M M?Q H¨ i?–M iQÊM;- H¨
hB m "® u Mm¬B M;U H"T M;?B T- +kM; #„i ç–m ?¼+ +QÐB M;U Mm¬B M;U X hW
i"T +kM; F?¬M; FûKX

hB m ç F?¬M; iÈB MY i?€M; ç½ ?¼+ tQM; +QÐB M;U - iB T ç¦ [m K°i çQ¢M i?ÌB
;b bBM? ?Q¢i Î i` M HQM; M;U X hW æ¬M; æ¬ i`®M ç M L?[L K- b m ç¦ H¢B iW L
iB m ç +€B ;b +¦ i? pSi #Ä- M?QM; i?m"i +ÐB M;U H¢B F?¬M; +¦ #Ä H¢BX a m

hQ+? M?bM i?'v ?„M ç®B pÈB M;U i?B M T?9 F?¬M; FûK hB m "® u- ç½ çÆM ;BªM
?¼+ i"T K°i Qi #ªM H½M? #„M i M- Mm¬B M;U X

hB m "® u iW b m F?B H'v çQÊ+ hQÆM; .QÆM;- M;U iW i?ªQ M;mv M +?mv M p"M
?Q†+ K'v +?K+ +QM- ?Q†+ +ª i`,K +QM p"M +?mv M iÈB- pB + M¨v +kM; /Q J¬M;
+MM; ç€K M;QÌB oB M G K hW h? hQ+? i? Q i9M;X hQÆM; .QÆM; F?ÎB bU ç½ H
+QM- +¦ i? +QB M?Q H¨ iQ HÈM- Gw hoM? K†+ /M +¦ i? i`B m i"T M?•M i?O- M?QM
/U p¨Q hB m "® u i?b F?¬M; i? X hB m "® u ç2K M;U +?B i?¨M? M?B m HQ¢B- +
+?QM? H¨ M;U T?K i`¼M; p¬ +MM; i®i imv M ` ç FB M H"T i`¼M; ;B€T F} #BM?-
H"T F?BM? ;B€T F} #BM? UF} #BM? K†+ ;B€T M? V iBM? M?m - +kM; +?QM? H¨
i`mM; #bM? ?¢ çŠM; i?b /MM; ç +?BM? +?B M i–K i?QÌM;X hmv H¨ M?Q i? - +?d
+?B M :B M; L K- Î i¢B :B M; L K +kM; ç½ +¦ K°i Qm i? `'i HÈM5

hB m "® u bÈK +?Q hW h? hQ+? i¢B T?K +"M hQÆM; .QÆM; t•v /UM; K½ i`QÌM;-
JK+ +?B m K° M?•M i?O- h? M? :B M; K½ i`QÌM; imv T?ÁM; #` M;?B K M;†i- +¦ ç`
/M b Q #'i [m€ +kM; H¨ K°i K½ i`QÌM;- iK i"T #'i [m€ +?d ?ÆM M;¨M M;QÌBX Gw J"i
.QÆM;- ç–m K•m i`U+ iB T +?d iÈB +?QM? H¨ i?m i?"T M;U Î +€+ K½ i`QÌM; h`mM
h? M? :B M; K½ i`QÌM; ?B M M?B M H¨ i`QM; T?¢K pB i`¼M; çB K i'M +¬M; +O
ç M T?¢K- h? M? :B M; K½ i`QÌM; M?'i i?ÌB +ÁM +¦ i? SM; T?¦- M?QM; Gw J"i ?QI
i?¨M? +ÁM i?O F?¬M; çQÊ+- h?€B h?9 GQÆM; [m"M .QÆM; l¬M; +kM; p ?¨M;- i
i`QÌM; Î i`QM; K„i Gw J"i i?b +¦ H¨ ;b\ Gw J"i H'v b¢+? M;U +O [m M ;B >¨ L K t•v
M¨v KÈB +¦ i? +¦ K'v p¢M F} #BM?X hW ç¦ i? HU+ h`mM; L;mv M T?•M M?B m T?–
i´ +?S+ ç°B M;k F} #BM? iBM? M?m - H9+ M¨v H'v L;ä *QÆM;- hQÆM; .QÆM;- æ
GkM; +€+ MÆB H¨ +?QM?X Zm M GkM; +kM; H¨ +?¶ æ¢B hMv Mm¬B M;U - M?QM;
T?•M +?B - Gw lv M M¨v K°i K†i tm®M; i v +?B K H'v K°i Qi- pW H¢B #ÎB pb [m
+?Q M M T?ªB /U p¨Q i?ªQ M;mv M +mM; +'T M;U - #'i [m€ ?„M KQm ç² +?QM? H
+?B K M?B m ç` HÊB- +?Q M M çB K v m M¨v +kM; F?¬M; `ä `¨M;X

æ€K M;QÌB "¢+? o¢M aÆM /QÈB bU i?mv i T?K+ +O h?€B JK+- /šM i?2Q K'v +?K+
ç M hQÆM; .QÆM; ibK MÆB MQÆM; iU - hB m "® u ?Q M M;? M? ç +?Q #¼M ?¼ ;
Î T?K +"M hQÆM; .QÆM;- iB m ç H9+ M¨v M?Q +€ ;†T MQÈ+- i?2Q +?•M #¼M ?½
i?m–M M;U - H9+ M¨v ç•v hB m "® u ?ÄB ?„M +¦ #ªM H½M? ;b- i`QM; HÁM; çQÆM
+kM; H¨ #ªM H½M?X

lv M L?B F?B M;?2 çQÊ+ iB m ç ç€T HÌB- pW + Q ?SM;- pW +?m t¦i- bÊ #` M;QÌ
óhB m ç - çWM; F?¬M; +¦ [mv +O- Mm¬B M;U i?b iQM? H¨ #ªM H½M? ;b- çWM; H¨

hB m ç M;¢+ M?B M- óh¢B b Q Mm¬B M;U F?¬M; iQM? H¨ #ªM H½M?\ô

>„M i•K ç` çÆM i?m–M- K°i HÁM; K°i /¢ Km®M ?¼+ i"T M?•M p"i çdM? i?B M H"T
+?Q # Q ;BÌ M;?o iÈB Mm¬B M;U i¢B b Q H¢B #` M;QÌB F?€+ +? +QÌBX oB M G
i°+- i #m¬M #€M +ÁM #` i? M?•M +? H¨ ? M K¼M- çWM; M¦B M;QÆB Mm¬B M;U
+O iB m ç - oB M G K M OB M¦B, óhB m ç - Mm¬B M;U çQÆM; M?B M iQM? H¨
#ªM H½M? `'i HÈMX hB m ç¢B + +O M;QÆB +?d +¦ +?Ì +€+ M;QÆB Mm¬B ` M;U
?¢- M;QÆB M¦B #ªM H½M? +O M;QÆB +¦ HÈM F?¬M;\ô

hB m "® u M?bM i?'v iB m ç ?Q¨B M;?B- çQ i v p¶ p¶ p B ?„M- FûQ ?„M M;²B p¨Q
M;U çQÆM; M?B M iQM? H¨ #ªM H½M?X h` M çÌB M¨v- +?d +–M i?¨M? i?¢Q K°i
KbM? K¨ H'v çQÊ+ ?¢M? T?9+- p"v +QB M?Q H¨ #ªM H½M?5 G¢B +¨M; F?¬M; M¦B
+QM M;U +¦ i? +?BM? +?B M i?B M ?¢- H¨K +?Q #®M #B M FQM? M;QÐM;- M?C
i`ÌB5ô hB m ç çQÊ+ hB m "® u F?ŠM; ç`M?- Mûi K†i b€M; H M- M?QM; H¢B F?¬
ç M FBM? i?¨M? +¦ i? H¨K +?mv M ;b\ô

lv M L?B H¢B Km®M i`€+? +S- ç ç M¨v M;¨v i?QÌM; Î i`QÈ+ K†i M¨M;- F?¬M; /€K
"® u ç®B pÈB ?„M F?¬M; i - M M H9+ M¨v ç•v H° ` #ªM iQM? i` +QM p¬ H¢BX

hB m "® u çQ i v ;ä ;ä i`€M- KdK +QÌB M¦B, óh M;?o i?"i ` iB m ç +¦ i? #„i ç–
h?W ôX

h'i +ª K¼B M;QÌB M;˜M ` - iB m ç F?¦ ?B m M¦B, óæB M JK+ h?W H¨ H¨K +€B ;b\

hB m "® u H¢B +QÌB M¦B, óh?€B S?¦ iU +¦ #®M i?U- K¶B i?U ç m ç m H"T ` G M?
v m T?K i`€+? +?mv M +kM; +'T ;B b9+- i?`i +€+ HQ¢BôX

ó*ÁM M;U i?b b Q\ô hB m ç + m K¨v ?ÄBX

hB m "® u i?ªM M?B M M¦B, óh +?d +¦ K°i pB + M¨v H¨ i?Q+? ?ÊT +?Q ç - M m M?C
F?¬M; KB M +QÐM;ôX

h¬M h?B m S?QÆM; M?bM ` iB m ç i•K + Q F?Q M;¢Q- i?–K M;?o iB m ç im´B
h?W - i?"i ` i¢B æ¢B hMv +kM; t2K M?Q Qi +¦X hB m "® u +?Q iB m ç iW i–M; /QÈ
` +kM; H¨ K°i T?2M w i®i- +?d bÊ iB m ç F?¬M; #B i M†M; M? - T?K w i®i +O h
iB m ç MÎ MK +QÌB- óo"v +S ç ç çB H¨K- i, i, M¦B- hB m ç¢B + M¦B +€B ;b i?b +
i, i,- +kM; iBM hB m ç¢B + 5ô

lv M L?B K†i çÄ H M- i'i +ª K¼B M;QÌB ç m i?Î T?¨Q K°i ?ÆB- hB m "® u H9+ M¨v
;B¼M; M¦B, óæ m H¢B ç•v çB- m®M; `QÊm ,M +ÆKô æ®B pÈB K°i b® ç i¨B KšM +ª
>Á2 K"T M;²B Î i`QM; #[ iB +- i`QM; K„i F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q- F?¬M; M;WM; ;„T ç
L?B K†i çÄ H M- M?QM; +kM; F?¬M; iB M +U imv i- iB m ç #om K¬B Km®M M¦B +

æÊB çQÊ+ K¼B M;QÌB `QÊm çO +ÆK MQ- h¬M h?B m S?QÆM; H¨ M;QÌB ç–m iB
?mvM? ç iÈB æ¬M; æ¬- +¦ K'v M;QÌB Km®M çB #€B T?ÄM;- i`QÈ+ ?QÈM; iÈB M;
#B i +¦ çQÊ+ F?¬M;\ô

hB m "® u +QÌB ;"i ç–m- h¬M h?B m S?QÆM; ?QM; T?'M `ÌB çB- "MB "°B M? ;B¼
KÄB- +kM; çB M;?d M;ÆB i`QÈ+ô L¨M; çSM; /"v- oB M sªQ > çSM; H M i?2Q- óh,
M? M†M;- M¨M; pšM +?B m +® "MB "°B- M?QM; ?B M i¢B "MB "°B ç½ bÈK +?mv M
tQ pšM F?¬M; i? v ç´BX "MB "°B M?bM p T?Q oB M G K- KdK +QÌB M¦B, ó*?d b

óh +¦ K°i b® pB + Km®M +MM; oB M ?mvM? M¦B +?mv M `B M;ô hB m "® u i`–K ;B

oB M sªQ > b„+ K†i YM; çÄ- i`QM; HÁM; +?Êi ç°M;- i?–K M;?o hB m ç¢B + Km®
b m F?B çB iÈB æ¬M; æ¬- ç¢B + ç®B pÈB KbM? ?bM? M?Q +¦ ?ÆB t +€+?- M;?o
i•KX

oB M G K ;"i ç–m- ósªQ > - +QM çÐ "MB iB m i?Q p T?ÁM; i`QÈ+ çBô lv M L?B ç½
iB m ç +€Q HmB- >Á2 K"T ?B M M?B M bÈK çB i?2Q- "MB "°B i?'v +kM; H„+ ç–mX

æÊB F?B K¼B M;QÌB HmB ` - hB m "® u T?•M T?¦ ?¢ M?•M /¼M iB + `QÊm- b m F
i`–K ;B¼M; M¦B, óoB M ?mvM? ô

óGQÆM; Zm®+ *¬M; tQM; ?¬ M?Q i? i?"i bU H¨ ;B i i ô oB M G K p°B p¨M; M¦B,
[m€ i®i `²BôX

hB m "® u +QÌB +QÌB- óh H¨K M;QÌB i?"i i +kM; `'i T?¦M; ç½M;- +kM; F?¬M; [m2
H¨K- p"v +¬M; H¨ +¬M;- iQ H¨ iQ- #'i +S H9+ M¨Q- ç®B pÈB oB M ?mvM?- i pšM Hn
oB M ?mvM? M¨v H¨ KQÌB T?–M p¨M; i?"i- i?"i ibM? +?•M wôX

>„M +QÌB +QÌB çM çM M¦B ` - oB M G K i`QM; HÁM; H¢B +ªK ç°M;- ó"® u `°M; `
/M M;²B Î + Q p`- M?QM; F?¬M; FB m M;¢Q- i?"i bU H¨K +?Q i pmB KWM;ôX

hB m "® u b m F?B +QÌB i?b M? i?Î /¨B K°i ?ÆB- ó"'i [m€ i +¦ p¨B +?mv M bmv M
+¦ M;?B M;Ì- Hm¬M i²M i¢B Î i`QM; HÁM;- F?¦ i`€M? F?ÄB +¦ +?9i M M ;BªB- +kM;
ç€TôX

oB M G K ;"i ç–m- ó"® u KÌB M¦BôX

hB m "® u pšM M;¦M; M?bM p K†i +O oB M G K- M?bM i?'v ?„M ? B K„i +?•M i?¨M
/Q /U +?®+ H€i KÈB M¦B, ó"'K i v iQM? iQ€M- ?mvM? p¨ i ç½ [m2M #B i #®M M,K-
?mvM? ç p¬ b®- oB M ?mvM? ç®B pÈB i pW H¨ i?–v pW H¨ #¢M- +kM; H¨ M;QÌB
?¬K M v- [mªi?"i çQÊ+ oB M ?mvM? iQÆM; i`Ê `'i M?B m ô

>„M M¦B HÁM; pÁM;- oB M G K +¦ +?9i #'i M- i?–K M;?o KbM? K M; sªQ > ç M ç•
H¨K- KbM? ç½ ç2K ? i iQ¨M HU+ iQÆM; i`Ê hB m "® u- ?¬K M v ?„M M;²B Î + Q p
b€i æ¬M; æ¬X L¦B p"v H¨K ?Q¨M; ç +kM; H¨ +?mv M bÈK Km°M- M m F?¬M; pb s
T?"M- p"v K°i T?2M F?´ +U+ i?"i bU H¨ m´M; T?Q- H¨K pB + H¢B +¨M; F?¬M; v M
HÁM; pÁM; M?Q p"v- +?ŠM; H) H¨ +¦ w ?®B ?"M\

óGQÆM; Zm®+ *¬M; +¦ +?mv M ;b tBM +S M¦B i?ŠM;ôX

hB m "® u KdK +QÌB M¦B, óG9+ çB i?ªQ M;mv M- i?QÆM; M?•M +¦ #®M M;QÌB- G•
•M h?B M hS +MM; oB M ?mvM?- F?B ç¦ i +ªK i?'v oB M ?mvM? +kM; F?¬M; +¦ ;
KÈB T?€i ;B€+ KbM? ç½ M?bM b B- oB M ?mvM? +¦ i? pb i K¨ çB m ç° F?¬M; +?9
M¨v K¨ çB i?ªQ M;mv M #m¬M #€M- F?¦ i`€M? F?ÄB ç¢B i¨B iB m /KM;\ô

oB M G K M;?2 çQÊ+ M;?B p'M +O hB m "® u- M;QÊ+ H¢B MÎ MK +QÌB- óh iQÎM;
i?b ` H¨ pb i? X *€B M¨v i`QM; ç¦ çQ+? i?"i H¨ +¦ ?mv M +Æ- M?QM; "® u +¦ i? M
i?'v + Q KBM?X h Î i¢B oB M ;B i?"i ` +kM; F?¬M; M´B / M?- oB M ;B i¢B L?[L
iQM? H¨ ç M?'i- +?Q M M #` +€+ i?QÆM; M?•M +ÁM H¢B F?BM? i?`+kM; H¨ #bM?
F?¬M; bO i?QÌM; i?QÌM; H¨ +?¦ +„M M;QÌB- i?"i ` M m M¦B iB K HU+ ?MM; ?"m-
*¬M ç¢B #B m +?Q ?Q i°+ :B M; L K +kM; F?¬M; #^M; L?[L K #ªv ?¼- #'i [m€ +?9
+?WM; KU+- ç +?Q #¼M ?¼ +–K ç–m +kM; F?¬M; b QôX

hB m "® u ;"i ç–m- i?–K M;?o oB M G K M¦B F?¬M; b B- i?QÆM; M?•M i`¼M; HÊB
G K H¨K M?Q p"v +kM; H¨ ?ÊT ibM? ?ÊT HwX

óo T?–M çB i?ªQ M;mv M- ç€K M;QÌB G•K ao h`U+ çB H¨K +€B ;b i?b i F?¬M; #B
F?¬M; T?ªB çB #m¬M #€M- K¨ K M; +?9i ?¨M; ?¦ #'i [m€ H¨ Km®M +?2 /'m w ç² K¨

óo"v H¨ çB H¨K +€B ;b\ô hB m "® u F€ [m€B ?ÄBX

oB M G K M;?B K M;?` M¦B, óh çB i?ªQ M;mv M i?"i ` H¨ pb p'M ç bBM? iY i²M p
MY F?¬M; #B i- i`QM; HQ¢M i? - ç¢Q T?d ?Q¨M? ?¨M?- +Um T?B i +€i +S- i?B
F?¬M; +ÁM +?¶ ç +?9M; i M i?•MX J¶B H–M ç°M; HQ¢M tªv ` - i?"i ` `'i M?B m
ç i`€M? ?¼ ôX

hB m "® u +?Êi ?B m M¦B, óh?b ` oB M ?mvM? H9+ ç–m çB i?ªQ M;mv M H¨ pb ib

oB M G K ;"i ç–m- óæQ+? t€+ H¨ M?Q i? - i?"i ` "® u M m M?Q H¢B çB i?ªQ M;m
?B M M v M;QÌB Î æ¢B hMv ç M i?ªQ M;mv M i`€M? ?¼ ç½ F?¬M; /QÈB KQÌB p¢MX
i H9+ ç–m- p®M +kM; ç½ +?m~M #` çB i`€M? ?¼ - çÊB F?B i?B M ?¢ #bM? ioM? H
L;mv MX G9+ M¨v oB M ;B KÈB ç +?Q i ` i v- i +QB i`¼M; "® u M;QÌB- +kM; H
M,M; HU+- ?ÆM M[+¦ i?•M T?"M J½ i?–M- ç®B pÈB +?9M; i çB i?ªQ M;mv M i`€
HÊBôX

ó*?Q M M ?mvM? pšM F?¬M; ç²M; w i H¨K [m M\ô hB m "® u +QÌB F?´ M¦BX

oB M G K +kM; +QÌB F?´- óæQ+? t€+ H¨ M?Q i? - i H9+ ç–m i?–K M;?o +MM; M;
M¨Q M;?o ç M `'i M?B m +?mv M F?¬M; i? i? v ç´BX a m H¢B M?bM i?'v M;QÌB t
i?m"M i? K¨ H¨K- M;QÌB +¦ i? H'v i?•M T?"M #bM? /•M K¨ H'v çQÊ+ i?¨M? iUm M?
KÆ +kM; F?¬M; M;Ì iÈBôX

hB m "® u H¢B ?ÄB- óL?QM; K†+ /M oB M ;B +?WM; KU+- M?QM; i?2Q i çQÊ+ #B
?B M ` i`QÈ+ K„i- ç½ pQÊi t i?U+ HU+ K¨ L?[L K oB M ;B #B m ?B M ` ôX

h?"i ` hB m "® u F?B ?ÄB p'M ç M¨v- i`QM; HÁM; +kM; HQ bÊ #'i M- ?„M pšM `'i M
+?Q ?Q¨B M;?B [m H B H`+? +O oB M G KX L?QM; ?„M `'i M?B m F?B H¨ HU +?
çQ+? t€+ +kM; F?¬M; +¦ T?K iQM M?B K +O ?„M- çB m M¨v H¨K +?Q ?„M F?¬M; i
ç ç®B ç½B pÈB oB M G KX

oB M G K MÎ MK +QÌB- ó"® u i?"i bU ç®B pÈB i ? i bS+ iQM M?B K- +kM; F?¬M;
+?mv M K¨ i tY Hw- +?Q M M +¦ M;?B ?Q†+ M¨v +kM; F?¬M; +¦ ;b H¢- M?QM; ç M
`^M; i +?d ç¢B #B m +?Q oB M ;B b Q\ô

hB m "® u ç½ idM? M;° ` - óoB M ?mvM? w M¦B ?B M i¢B L?[L K #ªv ?¼ ç½ HB M

oB M G K ;"i ç–m- óæQ+? t€+ H¨ M?Q i? X h?"i ` L?[L K #ªv ?¼ pBM? M?K+ +MM
i¢B i?QÆM; ç°B- L?[L K #ªv ?¼ H'v iB M i¨B KQÊM bS+ M;QÌB- J B ;B - •M ;B - +
iB M +O i†M; +?Q M;QÌB çQÆM; M?B M #•v ;BÌ M?bM H¢B- i?b iB M M¨v +kM; F
ç®B pÈB K€M? F?¦2 ;†T ;Ð +O #ªv M?¨ +?9M; i HB M i?O- çQÆM; M?B M iB M i†
H¨ KK+ çQ+?- H¨K +?Q "MB iB m i?Q +?SM; FB M +?9M; i ç®B pÈB M;QÌB +QB i
F?€+ ç®B pÈB L?[L K +?9M; i +?B m +® KÈB H¨ [m M i`¼M;X a m H¢B i i?'v M;
+¦ w H'v i?B M ?¢- H9+ M¨v KÈB +?"K `½B i`QÈ+ T?€i ç°M; i? HU+ oB M ;B i`Ê ;
H¢B ç®B pÈB çB m M¨v +kM; F?¬M; ç²M; w- #ÎB pb L?[L K #ªv M?¨ imv ;B i¨B F?
+˜M i?"M- imv [m2M #B i pÈB F?¬M; Qi M;QÌB i`QM; i`B m- M?QM; +kM; F?¬M; ç
i`B m H¨K [m MôX

óo"v H–M M¨v H¨ pb b Q\ô hB m "® u F?¦ ?B m ?ÄBX

oB M G K H°` MK +QÌB- ó"® u çQÆM; M?B M #B i F€ M?•M G½ "'i oB\ô

hB m "® u ;"i ç–m- óL;QÌB M¨v i çQÆM; M?B M #B i- G½ "'i oB +kM; H¨ T?9 i?QÆ
L?•M H M H¨K pm - T?9 F?ª ç`+? [m®+- H¨ K°i M?•M p"i M´B / M? ?B M ?€+?ôX

oB M G K F?) i?Î /¨B, óh?"i ` G½ "'i oB +MM; +€+? H¨K +O +?9M; i +kM; F?¬M;
H¨K- ;BÄB p FBM? /Q M?- #'i [m€ ?„M t2M p¨Q +?QM? bU- +¬M; + Q ?ÆM +?O- `®
M?[M; i?•M F?¬M; K v K„M i?Q€i F?ÄB- +?Q /M ;B i°+ +kM; +?`m HB M HKv- K°i
L K #ªv ?¼ pb i`€M? /šK p¨Q p it2 ç´- H9+ M¨v KÈB H"T ?¢ i´ ?m'M F?¬M; p¨Q i`E
+?Q /M K°i b® M;QÌB çQÊ+ +?9M; i iQÆM; i`Ê- ç®B pÈB +?9M; i M;?B F} +kM; Q
i?ÌB i´M i?'i- M?QM; +¦ i? M i?•M H"T K M?- K'v i`,K M,K v M´M p¬ bUôX

hB m "® u +?Êi ?B m- çSM; H M i?B H M¦B, óoB M ?mvM? ?¬K M v ç½ ;BªB ç€T ?
?¢ +?Q iÈB M v ç®B pÈB oB M ?mvM? pšM +¦ M?B m ?Q¨B M;?B- +kM; tBM i?S H¶

oB M G K +QÌB `° H M- +kM; H'v H M;? M? ç¦M- ó"® u ç®B pÈB i +?•M i?¨M? iQ
çQÊ+X G9+ ç–m +kM; +?d +¦ oB M ;B +?9M; i i`Ê ;B9T M;QÌB- #'i [m€ i?'v M;Q
;B i°+ +ÁM H¢B +kM; F?¬M; +?"K i` K¨i? K /U p¨QX æÊB F?B M;QÌB M?"T +?O h
+kM; #B i- L?[L K #ªv ?¼ ç®B pÈB M;QÌB H¢B i? K p¨B T?–M FQM? i`¼M;- M?QM
pb +kM; +¦ M;mv M /Q F?€+- +?Q M M M m GQÆM; Zm®+ *¬M; ç¢B M;?B T +¦ i? i
+?mv M ?¬K M vX *?9M; i F?¬M; /€K p¨Q i`B m tBM H¨K [m M- +?d +–m bBM? w i
pB #ªM i?•M H¨ i®i `²BôX

hB m "® u K„i H°` p +ªK ç°M;- óhB m K¶ çQÊ+ oB M iB M bBM? iQÆM; i`Ê- i?"i

óh +¦ i? ;†T çQÊ+ GQÆM; Zm®+ *¬M;- H¨K b Q K¨ F?¬M; T?ªB M?Q i? \ô oB M G

hB m "® u FûQ i v oB M G K M;²B tm®M;- óL m +?9M; i ç½ M¦B ` i•K bU- +kM; p
æ¬M; æ¬ +kM; M M M? M? +?¦M; F?¬B T?K+ i?¬M; i?QÆM; p½M; H B- ç M H9+ ç
M?B m M;QÌB iÈB ;B9T çÐôX

oB M G K ;"i ç–m- óS?ªB M M M?Q i? ô ?„M M¦B M?B m Qi +kM; +¦ +?9i F?¬M; v
` i•K bU +O ?„M- óoB M ?mvM?- i?"i ` i ç½ bÈK M;?o iÈB +?mv M +QÈB tBM pÈ
[m K°i M;QÌB- +kM; Km®M F i ?¬M pÈB M¨M;- ?ÆM M[H¨ ?S ç–m iB M- F?¬M; i

oB M G K i`QÈ+ K„i b€M; M;ÌB- óG¨ "MB iB m i?Q b Q\ô h?'v hB m "® u ;"i ç–m- ó
óh /šM "MB iB m i?Q iÈB ç•v +?QM? H¨ w M¨v- sªQ > F?¬M; /€K i` M?- +?d +–m "
u i?"i ` +¦ i? ?ÄB "MB iB m i?Q- M m +¦ i? - ç²M; i?ÌB +QÈB p i?b +¦ ;b H¨ F?¬M

hB m "® u #m¬M; i•K bU- KdK +QÌB M¦B, óæQÊ+- ?¬K M v æ¬M; æ¬ M?B m +?mv
ç² L;ä *QÆM;- ç¢B ?¬M F?¬M; ?ÊT i?ÌB çB KX L m "°B M?B ç²M; w- +?Ì F?B i
+?QM? H¨ H9+ M;? M? ç¦M H M? i?B M FBK p 5ô

oB M G K `®i +m°+ i?Î T?¨Q K°i ?ÆB- çSM; /"v i?B H M¦B, óh¢ GQÆM; Zm®+ *¬M

j89X *?QÆM; j89, hB m "® u X

hB m "® u +MM; oB M G K b m F?B M¦B +?mv M K°i T?2M- ç½ i?Q+? M;?B HšM M?

oB M G K +¦ çQÊ+ bU #ªQ +?SM;- +kM; +¦ i? M¦B H¨ L?[L K #ªv M?¨ çQÊ+ #ªQ +?
H¨ K°i #B M T?€T i?O iK+ K¨ i?¬BX L?QM; i`,K M;¨M M,K [m /MM; T?QÆM; i?S+ M
b®- i`QM; K„i oB M G K #'i [m€ +kM; H¨ #bM? i?QÌM;- sªQ > M m +¦ i? ;ª +?Q hB
+O hB m "® u- M m i?"i +¦ i? +¦ çQÊ+ i?B M ?¢- +¦ i? M¦B H¨ +?mv M K v K„M +
K v K„M +O i?QÆM; +´ i`QM; i?B M ?¢X "B i hB m "® u HÌB ?S ç€M; M;¨M p¨M;-
T?€ L;ä *QÆM; b) M;? M? ç¦M oB M sªQ > p - M?Q p"v b) F?¬M; ç´B wX o T?–
i`QM; K„i oB M G K +kM; H¨ +?mv M i`QM; /U HB mX >„M F?B ç +?Q oB M sªQ >
ç½ +¦ w MB K ? B M;QÌB +MM; K°i +?²M; Î i`QM; ç–m- ?„M #B i oB M sªQ > imv +–
i?¬M;- M;QÌB H¢B tBM? ç T- M?QM; iQM? +€+? H¢B ?ÆB M?m M?QÊ+X L m +¦ i?
/M +¦ M¢T i?B T i?b +¦ "MB "°B Î ç¦- +QM ;€B KbM? +kM; F?¬M; #` ç ûTX

oB M sªQ > t'm ?´ F?¬M; Km®M M¦B iÈB +?mv M +QÈB tBM- M;?2 çQÊ+ hB m "®
ç¢B + i?B T +MM; "MB i, i,Î +MM; K°i +?¶- M;?2 çQÊ+ `'i M?B m +?mv M +O +?¨
hmv i L?B i, i, H¨ [m2M M? m bÈK M?'i i?B T +?¨M; i?B T ç +?Q +?¨M; H¨K +?O

hB m "® u H¢B +QÌB M¦B, óæ i¢ +€+ M¨M; ç½ [m M i•K- i?"i ` i +kM; +¦ w ç2K h
æ¬- #'i [m€ hmv i L?B ?B M i¢B +kM; F?¬M; iQM? H¨ i?m"M iB M- "°B M?B M¦B t'r

oB M sªQ > M;?2 M¦B J¬M; h`–M hmv i F?¬M; +¦ i?m"M iB M- M;?B ?Q†+ +¦ +€B ;b
F?¬M; iB M ?ÄB M?B mX L;?2 çQÊ+ hB m "® u ?ÄB- p°B p¨M; H„+ ç–m M¦B, ó"MB
M¦B +?¨M; H¨ M;QÌB H¨K ç¢B bU- H¨ K°i M K iY ?€M çdM? i?B M H"T ç` 5ô oB M s
HÁM; i?"i ` +kM; /•M; H M bU iU ?¨QX "MB "°B +¦ i? M¦B H¨ ç½ i?'v hB m "® u H
hB m "® u K°i çQÌM; çB iÈB ç m H¨ iU H¨K iU +?`m- ? i bS+ FBM? ?B K M?QM; H¢B
F?¦ F?,M i`MM; i`MM;- oB M sªQ > #B i T?m [m•M iQÆM; H B +O KbM? M?Q i? -
bU FB m M;¢QX

hB m "® u M;?2 ç M ç¦ i`QM; HÁM; H¢B /•M; H M iWM; Hm²M; ?ÆB 'K- H¢B M;?o ç
M;mv M M¦B KbM? iQM? F?Q ç¨M #¨- i?Q€M; [m +S M?Q KÈB M;¨v ?¬K [m X

ósªQ > - i H¨ K°i ;BÈB pk T?m- i?"i ` çQÊ+ +€+ M¨M; i?QÌM; v m +kM; ç½ H¨ [m€
i`–K M;•K M¦B, óæ®B pÈB M¨M; Hm¬M +¦ bU bÆ w- i`QÈ+ FB H¢B +?"K i` pÈB M¨
tm'i +?BM? +?d bÊ +kM; ;B®M; M? m /M b Q +kM; KQM; +€+ M¨M; +?È +¦ ç wôX

>„M i?"i ` i`QM; HÁM; +kM; +ªK i?'v ?´ i? M- i?–K M;?o J¬M; h`–M hmv i- "MB "°B
p¬ Hm"M M;QÌB M¨Q ;ª +?Q ?„M- ç m H¨ T?9+ F?Q +O ?„MX *¦ i? H'v çQÊ+ # M;
i? iQÎM; iQÊM;X L?QM; J¬M; h`–M hmv i pšM Î i¢B i?ªQ M;mv M #¬M # - Qi F?B
K†+ /M Î i¢B h`mM; L;mv M- M?QM; ?„M pb ç¢B M;?B T H¨ çB H¢B bm®i- H¢B +¨M
H¨ çB m F?¬M; i? i`€M? çQÊ+ - M?QM; # M;QÌB ç®B pÈB ?„M ibM? i?•K w i`¼M;
+ªK FQ+?- M?QM; +kM; +¦ bU #'i MX óa Q +¦ i? ô oB M sªQ > H„+ ç–m- +?•M i?¨
i, i, M¦B ç¢B + H¨ M;QÌB H¨K ç¢B bU- çQÆM; M?B M F?¬M; i? +ª M;¨v + M? ;B[Î
+ª M;¨v Î # M +¢M? T?K M[i?b +¦ i? H¨K çQÊ+ ç¢B bU ;b\ *? i?B T M¦B +?¨M; #"
Km®M ç +?Q i?B T i`b ?Q½M ç¢B bU +O +?¨M;X *?¨M; ?B M i¢B i?•M H¨ GQÆM;
[m M- +?BM? +?B M #®M T?QÆM;- iB m /B i ç¢Q T?d- +¦ i? i`QM; # M #°M i`,K pE
i?B T ç½ `'i H¨ pmB KWM; `²BôX

L¨M; M¦B ibM? +?•M w i?B i- i` M F?m¬M K†i tBM? t„M i`¨M ç–v bU ?•M ?Q M- Hì
iW M°B i•KX hB m "® u `'i H¨ +ªK ç°M;- F?¬M; F?ÄB M„K +?†i i v oB M sªQ > X o
+kM; F?¬M; i`€M? Mû- M? ;B¼M; M¦B, ó*? i?B T i?"i ` +kM; H¨ M;QÌB ;B®M; M
+QM ;€B- [m M? M,K #¬M # # M M;Q¨B- K¶B H–M Kšm i?•M i?B T M?„+ iÈB +kM;
+¦ i? Î +MM; pÈB T?K i?•M K°i +?¶ M?B m ?ÆM- M;QÌB +kM; + Q ?SM;X L?QM; M
+O M K M?•M +S ç #¼M ?¼ çB H¨K H¨ çQÊ+ `²BX o¬ Hm"M M?Q i? M¨Q- ?„M +m

L¨M; ç2K Kšm i?•M K¨ M¦B +MM; hB m "® u- ?B M M?B M i`QM; HÁM; M¨M;- hB m
+O M¨M;X hB m "® u i`QM; HÁM; ç°i M?B M /•M; H M bU'K €T- H˜K #˜K M¦B, óJš
p¬ Hm"M M?Q i? M¨Q- M K M?•M +m®B +MM; +kM; T?ªB i`Î p M?¨ôX

> B M;QÌB M„K i v ç®B /B M M? m- M?'i i?ÌB v M ioM? F?¬M; M¦B ;b- hB m "® u i
sªQ > i`QM; HÁM; H¨ pmB KWM;- +?d i`¬M; KQM; i?ÌB ;B M H9+ M¨v p¬ +MM; p¬ i
ç½ t2K M?Q +ª çÌB p"vX

E?¬M; #B i [m # Q H•m- hB m "® u ç°i M?B M ? B ?¨M; H¬M; K¨v F?) M? +? H M-

oB M sªQ > F?¬M; /€K M?bM i?ŠM; p¨Q hB m "® u- +?d i`°K M?bM F?m¬M K†i +O
p¬ Hm"M bmv iQ ? v KdK +QÌB ç m K M;QÌB M?Q i? - +?d i`¬M; KQM; +S iB T iK+

J†+ /M M¨M; M¦B F?¬M; M;¢B hB m "® u #"M `°M- M?QM; M;QÌB T?K M[M¨Q i?"i
M;QÌB K¨ KbM? v m K M +MM; KbM? M¦B +?mv M- M?bM i?'v hB m "® u M?QÈM; K
?ÆB ;B"i i?¦i- F?ÎB + M çªK ?ÄB, óæ9M; `²B hB m ç¢B + KÈB pW `²B "MB i, i,
i?B T #²B i?QÌM; +€B ;b p"v\ô

hB m "® u T?K+ ?²B iBM? i?–M H¢B- i` M K†i +¦ +?9i çÄ H M M¦B, óE?¬M; F?¬M;

oB M sªQ > i`QM; K„i +¦ w K'i K€i- i?"i ` M¨M; KÈB pW `²B F?B Î t t M?bM i?'v
"°B ¬K M? m- M m M?Q H¨ i`QÈ+ ç•v- [m€ MY H¨ b) H†M; H) `ÌB çBX L?QM; F?B
/mM; M?"T p¨Q i`QM; ? B M;QÌB- M;?o iÈB b m M¨v M m M?Q # M;QÌB +MM; H'v
H¨ F?¬M; i? i`€M? MûX L?QM; hB m "® u i?Q€B i?€+ F?¬M; M¦B- +kM; H¨K +?Q M
+¦ "MB i, i, KÈB +¦ iQ +€+? #B i çQÊ+- i`QM; HÁM; F?¦ i`€M? F?ÄB K'i K€iX

L?QM; M¨M; i?Ov +?mM; +kM; b) F?¬M; M¦B pB + M¨v ` F?ÄB KB M;- M?bM i?'v
HÁM; M;QÊ+ H¢B +¦ +?9i #'i M- óo"v i?B T ?ÄB M?B m `²BX hB m ç¢B + i?B T

L¨M; +?"K `½B çSM; H M- ?QÈM; ` M;Q¨B +Y K¨ çB ç MX hB m "® u ç°i M?B M M
M;?2 K°i +?9i +kM; F?¬M; b Q- M?QM; M¨M; F?¬M; M M +€B ç¦ôX

oB M sªQ > M;¢+ M?B M M¦B, óhB m ç¢B + - i?B T i? M¨Q\ *?¨M; M¦B +?Q i?B
KÈB ç9M;ôX

hB m "® u i` M K†i MK +QÌB +¦ bU'K €T- +kM; +¦ bU t'm ?´- óh?"i ` hmv i L?B F?¬
t€+ H¨ +¦ +?9i F?¬M; iB M- çÆM ;BªM H¨ M¨M; KÈB bBM? K°i iB m "® uôX

óhB m "® u\ô oB M sªQ > ç–m iB M H¨ M;¢+ M?B M- i?Q€M; [m idM? M;° H¢B- pm
L?B i,i, pb hB m ç¢B + ô L¨M; F?¬M; i? M¦B iB T- i` M K†i ç½ M?Q KªM? pªB ?²
t€+ M?"MX

oB M sªQ > +¦ +?9i i? M i?MM;- M?QM; H¢B +kM; +¦ +?9i pmB KWM;- +ÁM +¦ +?9
MY T?–M ;?2M ;?ûi- ó> v +?Q hB m ç¢B + +?mv M M¨v K¨ +?¨M; +ÁM /'m /B K
M K ? v M[\ h M H¨ ;b\ô

óG¨ M K- hmv i L?B ç +?Q i ç†i i Mô hB m "® u KdK +QÌB M¦B- i`QM; HÁM; H¢B
` ?„M iW K'v M;¨v i`QÈ+ ç½ i?m çQÊ+ iBM iS+ M¨v- M?È iÈB F?B +MM; J¬M; h`–
i`B M KB M- pW M;¼i M;¨Q pW +ªK FQ+?- J¬M; h`–M hmv i b m F?B K M; i? B-
#B i- çÊB F?B bBM? tQM; KÈB M¦B +?Q ?„M- +kM; F?¬M; T?ªB H¨ Km®M ;B'm- K¨
bÊ ?„M T?•M i•K K¨ i?¬B- J¬M; h`–M hmv i i•K iQ iBM? i +kM; F?¬M; +–M T?ªB M¦
b Q K¨ F?¬M; #B i\

óo"v "MB i, i, M¦B #²B i?QÌM; +€B ;b\ô oB M sªQ > F?¬M; M?`M çQÊ+ ?ÄBX

ó"²B i?QÌM; +€B pK çQ ç¦ ô hB m "® u H¢B #B M i?¨M? +?'i T?€+X

oB M sªQ > p®M H¨ M;•v i?Æ- imv H¨ +¬ ;€B ç½ ç M im´B H'v +?²M;- M?QM; `'i M
i`QM; H9+ M?'i i?ÌB idM? M;° F?¬M; M? M? #^M; "MB "°BX L?QM; i?'v hB m "® u
/QÈB- i`QM; €M? K„i ~M +?S wiS ?¨K t9+- i?b `®i +m°+ ?B m ` - F?¬M; F?ÄB i`
M?kM +ª M;QÌB- p°B p¨M; HmB ` T?Q b m p¨B #QÈ+- +QÌB M¦B, ó"MB i, i, t'm [m
iQM? b´ôX

L¨M; b m F?B M¦B tQM; M?[M; HÌB M¨v- F?¬M; /€K M?bM hB m "® u- p°B p¨M; `ÌB F
"® u +?d +–M çQ i v M;,M +ªM- p"v M¨M; MY #QÈ+ +kM; çB F?¬M; M´BX

h`®M ` F?ÄB T?ÁM;- iBK pšM +ÁM ç"T i?bM? i?`+?- oB M sªQ > M;?2 çQÊ+ hB
i?2Q- H9+ M¨v KÈB i?ÎT?¨Q M? M?ÄK- #QÈ+ M? M? çB p T?Q T?ÁM; +O "MB "
çÊi /•M; H M- M?QM; pšM M?`M F?¬M; çQÊ+ K¨ M;?o- hmv i L?B i, i, pb hB m ç¢B
i?"i +¦ T?9+ F?Q- KbM? F?¬M; #B i H9+ M¨Q KÈB +?Q bBM? +?Q hB m ç¢B + K°i
F?¬M; çQÊ+ ?Q¨M K„- "MB i, i, M¦B i?Q+? +QM ;€B- p"v ç M¨M; bBM? +QM ;€B H¨
MQi +?¢v iÈB i`QÈ+ K†i KbM? H¨K MkM;- sªQ > i`QM; HÁM; pW pmB KWM; pW
M;?o t'm ?´ M¨v i`QM; ç–m- +?d H¨ M;~M; ç–m M?bM H M #–m i`ÌB- i?'v i`ÌB t M? F
i`„M; F?¬M; M?B K K°i ?¢i #KB- T?K i`Ê +?Q #–m i`ÌB K¨m H K- `'i H¨ tBM? ç T5

Gw hoM? M?bM [m•M p,M i`QM; i v- F?¦2 KB M; H° ` MK +QÌBX

hW b m F?B +¬M; T?€ i?¨M? G .QÆM;- ?„M +?d ç #BM? K½ M;?d M;ÆB- i¢K i?Ì
HÈM- +¦ K°i b® pB +- +'T #€+? F?¬M; çQÊ+5 >„M ~M M?šM ç½ M?B m M,K M?Q p"v

;b KbM? t T ç†i- Hm¬M Hm¬M F?¬M; +¦ #®B `®BX

"'i [m€ M?[M; M,K ;–M ç•v- ?„M pšM #m²M #U+ #'i ç„+ +?Q- H–M M¨v +¦ i? ç¢B i`B
bU i?®M; F?Q€B M¦B F?¬M; M M HÌBX

S?QÆM; o¬ >®B M?bM i?'v Gw hoM? KdK +QÌB- T?'M +?'M M¦B, óGw iQÈM; [m•M

Gw hoM? ;"i ç–m- óG¨ iBM iS+ i®i- #'i [m€ H¢B +–M +?9M; i ç M T?®B ?ÊTôX

S?QÆM; o¬ >®B F?¦ ?B m- óh¢B b Q H¢B +–M +?9M; i ç M T?®B ?ÊT\ô

Gw hoM? KdK +QÌB M¦B, óæB i`mv M h`–M >B m v +MM; h G¢+ ç M ç•v i`QÈ+ ç½ó

S?QÆM; o¬ >®B ;"i ç–m çB tm®M; i`mv M H M?- Gw hoM? i`–K M;•K tm®M;- i?–K
T?€ çQÊ+ L;ä *QÆM; i?b b) M;? M? ç¦M oB M sªQ > - "MB "°B- çB m M¨v çQÆM;
Km®M T?Q G .QÆM; T?®B ?ÊTX L?QM; M¨v L;ä *QÆM; Km®M /B i +kM; F?¬M;
hW b m F?B ç€M? ?¢ i?¨M? G .QÆM;- L;ä *QÆM; imv +¦ ç¢Q T?d ç M ç•v i'M +¬
HU+- çB m M¨v T?–M HÈM H¨ #ÎB pb Gw J"i ç M; #` i?QÆM; M†M;- M?QM; ` i +? i
HU+ +¦ i? çB m ç°M; #'i [m€ +?d ?ÆM p¢M- æ¬M; æ¬ b m F?B ? B H–M ç¢B +?B M
i?QÆM; pQM; +kM; M†M;X L m +MM; L;ä *QÆM; ç€M? iÈB HQÐM; #¢B +•m i?QÆ
ç°M; b€M; bm®i

"ªM i?•M b m F?B i?ª oQÆM; L?Q hQM [m v p L;ä *QÆM;- +?QM? H¨ ?v p¼M; +€+
*QÆM; bÈK tmM; ç°i- H9+ ç¦ KÈB +¦ i? M?•M +Æ ?°B K¨ p¨Q5

Gw hoM? i`QM; F?B + m K¨v bmv iQ- h`–M >B m v- h G¢+ ? B M;QÌB ç½ i?2Q S?

+QM F?¬M; M?B m H„K- +?B +¦ # M;QÌB- +QM HÈM M?'i ç½ +? i bÈK- +QM i?S –
*ªQ imv im´B M?ÁX M?QM; `'i H¨ i?¬M; KBM?- Hm¬M çQÊ+ .QÆM; ZmªM; v m i?C
ç¢B .QÆM; *?B m +MM; H½Q M?` .QÆM; JK+- .QÆM; *¨Q H¢B /Q hB m h?K+ S?B
S?B K†+ /M ç` p` bQ pÈB hB m ?Q¨M; ?"m FûK K°i +?9i- M;¨v i?QÌM; +kM; H¨ mM
M;QÌB i¬M FQM?X *?B H¨ iW b m F?B çB iÈB :B M; L K- ç½B M;° çQÆM; M?B M ç
M¨Q +kM; #ŠM i?–M H˜K # H˜K #˜K- +?Q /M hB m h?K+ S?B +kM; #„i ç–m iU ibM?
ok o,M >¦ *†TX

L;?2 çQÊ+ ok o,M >¦ *†T ç–v #KM; Q€M F?` hB m h?K+ S?B F?m¬M K†i tB`B? t„M
#B i b Q H¢B t2K i`9M; HQ¢B M K M?•M M¨v- ç M #•v ;BÌ ç–m ¦+ +kM; +?B M;?o ç

ok o,M >¦ *"T ?W H¢`B? K°i iB M;- óh`QM; çˆm +¬ bmv M;?o F?¬M; H) i Q M?½ ?Æ
`ˆM; +¬ +¦ ;B F?€+ H¢- T?€i ?B M i?b ` Ìi` M ;BQÌM; +kM; F?¬M; F?€+ ;B M?[M;

hB m h?K+ S?B p®M K†i ;B"M /[- M;?2 çQÊ+ ok o,M >¦ *"T #'i K½M- M;QÊ+ H¢B
óP M ;B +? i iB i M¨v- +?¨M; M m ç2K K°i MQ bU ?mM; €+ bU ç®B pÈB i?B T /M
+kM; H¨ K°i M?¨M p"i çBM? i?B M H"T ç` `²BôX

ó*¬ +¦ +?mv M i?B +S M¦B- +¦ `„K i?b +S T?¦M;- H½Q iY F?¬M; `ªM? ç M;?2 +¬ M`
+?9i F?¬M; FB M M?šM M¦BX

hB m h?K+ S?B i`ÁM; K„i +?Êi +?mv M- óh?B T #B i +?¨M; HQ HŠM; +€B ;B- +?¨M
i?ÌB ?¢M K¨ ;B Q F?¬M; ` h`–M hmv M >Q - b) #` h?€M? i?QÊM; +?ûK ç–mX *?¨
ç–m- i?B T +kM; +¦ +?9i T?QÆM; T?€TôX

ok o,M >¦ *"T +¨ FBM?- H†T iS+ ¬K +?†i hB m h?K+ S?B M¦B, óh?B ` h?K+ T?B H
ç M- +kM; F?¬M; #B i M¨M; +¦ /B m b€+? ;B\ L¨M; +¦ i? ;B9T i ibK K°i +¬ ;€B ;B®

hB m h?K+ S?B H° ` p F?BM? i?QÌM;- +ÁM +¦ +?9i ?"M w- ?B M M?B M M¨M; ç®
+¦ ?ªQ +ªK ;B- ó*?¨M; +kM; +?d +¦ +?9i iB M ç² M¨v b Q- Km®M ibK +¬ ;€B M¨Q iC
hmv M >Q - KQÌB M,K +kM; F?¬M; çQÊ+- +–M w +M i +kM; F?¬M; T?ªB H¨ tm®M

ó*¬ +M i ÆB- M¨M; M¦B K m çBô ok o,M >¦ *"T +–m F?˜M M¦BX

hB m h?K+ S?B i` M K†i H° ` ?"M w- ó>B M i¢B B +ÁM pB h?€M? i?QÊM; K¨ #€M
tm˜M i¨B M?€i ; M bÊ +?mv M M?Q +?¨M;- ç M #•v ;BÌ KÈB +ÁM ç2K HÌB ?„M M¦B
iB M ?¢ i?M pB +QÌM;- ?"m ?¢ i?M i B QÆM;X *?¨M; +?ŠM; H) +ÁM F?¬M; `ä b Q\

ok o,M >¦ *†T H–M M¨v çQ+? t€+ F?¬M; M;?o ` - F?¦ ?B m ?ÄB- ó*€B ;B K¨ iB M ?

hB m h?K+ S?B +˜K H'v i v ok o,M >¦ *"T- i?'T ;B¼M; M¦B, ó>B M i¢B EB m Zmª +k
#'i K½M- bÈK Km®M [m v p - M?QM; i`®M p +?QM? H¨ +? i- F?¬M; i`®M p +kM; H
#¼M ?¼ +kM; ç M; i?QÆM; HQÊM; ;B i ?¬M [m•M- H"T F?€+ [m•M pQÆM; F?€+ 5ô

ok o,M >¦ *†T K†i ç m +¦ +?9i i`„M; # +? ` - óh b Q H¢B F?¬M; +¦ M;?2 M¦B [m \ô

ó*?¨M; +ª M;¨v Ì +?¶ M¨v T?€i M;®+ ` - H¨K b Q K¨ M;?2 çQÊ+\ô hB m h?K+ S?B #
;B Q F?¬M; ` ho–M hmv M >Q - bÈK Km°M +kM; +? i- +?B #ˆM; ç€M? HB m K°i +?
H¨ >[m i`m•M p æ¢B iQÈM; [m•M +M i`B m çbM?- i¢B :B M; æ¬ #BM? [mv M MA
EB m Zmª HB M ?¼T H¢B- p¨Q +mM; ;B i ?¬M [m•M- H"T *ªQ M?B H¨K ç - +?9M; i
+?ŠM; T?ªB bQ pÈB +m°+ b®M; HQ H„M; ç T?ÁM; [m M;¨v +M +?¨M; i®i ?ÆM b
H¨K b Q p"v\ô

hB m h?K+ S?B M¦B T?'M +?'M- M?QM; F?¬M; +?9 w iÈB ok o,M >¦ *†T ? B K„i ç
H)QX çÊB F?B /MM; bS+ ç˜v K°i +€BX ok o,M >¦ *†T KÈB T?ªM SM; H¢BX K² ?¬I
M¦B, óE?¬M; i? X pB + M¨p imp i ç®B F?¬M; i? 5ô

ó*?¨M; +¦ +ÁM H¨ M K M?ŒM F?¬M; p"}\ô hB m h–K+ S?B F?¬M; M?`M çQÊ+ K„M
K¨ iQM? K¢M; +kM; +¦ i? #Á `¢ +?¨M; H¢B M¦B F?¬M; i? \ô

ok o,M >¦ *†T iQ€i +ª K² –¬B H¢M? ` - óh?K+ T?BX M¨M; b Q +¦ i? M¦B ` HÌB ç¢
i +¦ i–S ;b #° i +ÁM F?¬M; `ä b Q\ h b Q +¦ i? H¨K ` HQ¢B +?mp M M¨v\ >¬K

M?Q i? M¨Q +kM; H¨ çSM; ç–m p¢M /•MX hMp i?–M FQM? i`¼M;- i M m ;B i ?„M
i?„i H¨ ç`+?X h F?¬M; T?ªB h?¼ iBM? K¨ M;¢B K¢M; [m€ /ªB\ h M m ?¨M? i?Q+? p
/mM; F?¬M; çQÊ+ i X +?Q /M i iQ¨M K¢M;- –¬K M p hB m "® u ç¨ M„K æ¬M; æ¬ Ì
H¨ i¬M; i?•M hMp i?„i- Km®M iB m /B i i +?ŠM; T?ªB H¨ +?mp M / /¨M; b Q\ô

óh ç½ M¦B HQ¢B M K M?•M M?Q +?¨M; +?ŠM; +¦ +?¶ M¨Q ?[m /KM;Xô hB m h–K
F?¬M; +–M bÊ hB m "® u- >Q¨M; #"m H¨ +Á Kšm +M hB m "® uc hB m æ¢B "ŠM; H
#¼ ç m Î i¢B :B M; æ¬X *?¨M; ;B i ?ÄM [m•M- +?B +–M ç2K ? B M;QÌB M¨p F?®M;
"® u F?¬M; M;Q M M;Q½M M;?2 HÌB +?¨M;\ æ M H9+ ç¦ +?¨M; [m p p æ¬M; æ¬ M
u M m ç¨ #` +?¨M; F?®M; +? X i?B M #¢ +?ŠM; T?ªB H¨ +M +?¨M; b Q\ô

ok o,M >¦ *†T H¢B H„+ ç–mX óE?¬M; çQÊ+ imp i ç®B F?¬M; çQÊ+X hB m "® u
b Q H¢B F?QQ`SB HQ H„M; ç M çB K „v\ >„M F?¬M; ibK iÈB i ;•p T?B M iQ€B ç½
b Q /€K çB ç°M; iÈB ?„M\ h M m F?¬M; F?®M; +? hB m æ¢B "ŠM; i–b +ÁM K pX
hB m æ¢B "ŠM;X +?B bÊ i?Qª M; [m b) +? i F?¬M; +¦ +?¶ +?¬MôX

óh ç, i?'v [m M K M?•M p¬ /KM;- M?QM; +?Q iWM; i?'v [m M K M?•M p¬ /KM; M
S?B F?¬M;i? M?`M çQÊ+ M[ X #¶M; M?B M çSM; H MX T?'i i v €Q `ÌB çBX ok o,
/†M /Á K°i +ªm- óh?K+ T?B@ +?mp M #¬K M p M¨M; #B i i #B i H¨ i®i `²B- M;¨M
i?S # #B i- M m F?¬M; iQM? K¢M; +O M¨M; p¨ i F?¦ K¨ #ªQ iQ¨MôX

hB m h?K+ S?B F?¬M; M¦BX çB i?ŠM; K°i H QX ok o,M >¦ *"T p¬ HU+ M;²B tm®M
H¨ +ÁM ? B i?€M; ç bmp M;?o ç®B b€+?@ HÌB ç¨M #¨ M¨p M¦BX F?¬M; i? M;?2 ç

h`QM; F?B ok o,M >¦ *†T +MM; hB m h?K+ S?B K†i KQmX hB m æ¢B "ŠM; i?"i `
i?QÆM; i?ªQX ok o,M >¦ *"T K'p i?€M; [m¢ ;^p çB `„i M?B mX hB m æ¢B "ŠM; K„
T?€i T?9¢ ?ÆM M[i?Q¢i M?bM i?–M i?€B # p #²M;X

L K M?•M H•K p¨Q Hmp M €B- KQÌB i€K im´B +MM; i€K KQÆB im´B +kM; F?¬M; F?
i`QM; K„i K¨ [m M çB i„i +ª- M¶ HU+ i„i +ª- ?ÆM M[+ªK ;B€+ ç¨v +?QM? H¨ K M?
hB m æ¢B "ŠM; H9+ M¨p H¨ M?Q i? X

>„M HQm H¢+ ç½ ?ÆM KQÌB M,KX +m®B +MM; `®i +m°+ i?O Ì #)M +¢M? M;QÌB T?
i?'p +m°+ çÌB M¨p ç½ F?¬M; ;b iB + Mm®BX hB i "® L?•M H¢B + m K¨p M?bM hB
óh`¢B +?OX M;QÌB ?B M i¢B +¦ ²M F?¬M;\ô

æ®B pÈB hB i "® L?ŒM ç MX hB m æ¢B "ŠM; +¦ +?9i M;Q¨B w Km®M- M?QM; H¢B
+kM; H¨ ?mvM? ç i®i M?'i +M ?„M5

óG,QLiKX M;QÆB b Q H¢B ç M :B M; æ¬\ô

óh`¢B +?O i?¬M; KBM? M?Q i? X b Q H¢B F?¬M; `ä /KM; w +M i iÈB ç•v\ô hB i "
` H¨ "® u +?Q i ç M ç•vôX

ó"® u #ªQ M;QÆB iÈB H¨K ;b\ô hB m æ¢B "ŠM; #B i `ä pšM ?ÄBX

hB i "® L?•M i`–K ;B¼M; M¦B, óh`¢B +?MX M;QÌB i?"i H¨K +?Q i `'i i?'i p¼M;- M
#B M i¢B :B M; æ¬ ç½ bÈK M;mp +Æ i`MM; i`MM;- Ì H¢B :B M; æ¬ #„i +S H9+ M¨
K¢M;\ "® u ç, F?mp M M;QÌB K„p Hˆ MX M?QM; M;QÌB H¢B F?¬M; +?9i ç°M; HÁM;-
ç¨ +?O ç°M; tBM çB iÈB F?mp M #ªQ M;QÌB `ÌB F?ÄB æ¬M; æ¬X H–M M¨p M;QÌB M

hB m æ¢B "ŠM; i?m HB K MK +QÌB- M– ;B¼M; M¦B, óG½Q L?`- i +ªK ÆM w i®i
F?¬M; `ÌB F?¦B .QÆM; Zm½M;X h +kM; F?¬M; `ÌB F?ÄB ?Q¨M; ?"mX >Q¨M; #"m
F?¬M; `ÌBX i +ª çÌB M¨p HK+ HK+ p¬ pBX i?"i bU F?¬M; +¦ H¨K çQÊ+ ç¢B bU ;bX
K¨ HQ H„M;X L;QÆB M¦B i Q+– F, +kM; çQÊ+- K„M; i M;m Km°B +kM; çQÊ+- +?Q
+?Q i ?² ç² K°i H–MX +¦ çQÊ+ F?¬M;\ô

hB m æ¢B "ŠM; ? i bS+ iBM? i€QX M?QM; i`QM; ;B¼M; çB m i`¨M çˆv +ˆm F?˜M- i
H X

hB i "® L?•M p®M F?¬M; +?9i ç°M; ioM?- #¶M; M?B M çSM; H M- iS+ ;B"M M¦B, ó
M?[M; H¨K +?Q i i?'i p¼M;- ?ÆM M[+ÁM H¨K +?Q h K +äM; +?9 i?'i p¼M;- M;B
+¦ ç9M; pÈB h K +¬M; +?9 ? p F?¬M;\ô

>„M M¦B pW /SiX hB m æ¢B "ŠM; K†i F?¬M; +ÁM ;B¼i K€pX H˜K #˜K M¦B, óh i

óL;QÆB ç,[m M M;QÆB ç½ ç€T SM; h K +¬M; +?9 +€B ;b\ô hB i "® L?•M +QÌB H¢
[m M i`QM; ÄM M?m [m€ H¨mX ç½ bÈK [m M `²B\ô

óh F?¬M; F?¬M; +¦ [m Mô hB m æ¢B "ˆM; H9M; i9M; M¦B, óh?"i F?¬M; F?¬M;
M¨M;- +–Q /M iQM? K¢M; F?¬M; +–MX +kM; T?ªB +–B m +® "® u- M?QM; #B M i
+?B m +®ôX

óL;QÆB iBM? ` çB5ô hB i "® L?•M iB M H)M pmM; i p H MX i?Q¢i M?bM Km®M i
#¢i i _M–QM; i?'p ?„M ç€M; i?QÆM; M?Q K°içS M?ÄX `®i+m°+ #m¬M; i p tm®M
+?MX ç¢B + M;QÌB ç +?Q i ;¼B H¨ç¢B + +kM; çQÊ+- +?9M; i i?mÌ M?Ä Î +MM
ç m F?² ;b K¨ F?¬M; +¦ FBM? [m \ L;QÌB H¨ ?"m /m ?Q¨M; ;B - h K +äM; +?9 H¨ +
+€+ M;QÌB bBM? ` M?'i ç`M? T?ªB # M;? i?B M ?¢X mp +?'M #€i T?QÆM;5 >¬K
i`ÌB ;B[ i`Q - F?¬M; T?K ?p p¼M; +M h K +¬M; +?9 - +?9M; i +?Q /M tm®M; +Yn

M¨M;- +kM; F?¬M; +–M +?2 K†iX h K +¬M; +?9 i`QÈ+ F?B HªK +?mM; ç2K "® u ;B
p¼M; M;QÌB H¨K +? +¦ i? H¨K i`ÁM +?9i i`€+? M?B KX *?mp M i`QÈ+ ç¨v +?9M
+†T iÈB- M?QM; "® u –¬K M p i¼ i`'M æ¬M; æ¬- +?9M; i +?Q /M F?¬M; ;B9T çQ
+¦ i? FûQ +?•M M¦X M;QÌB M¦B +¦ ç9M; F?¬M;\ L;QÌB Ì H¢B :B M; æÄX M;B`ÌB M
F?®B i?`i #ûQX +¦ i? F?®M; +? M;QÌB ç mp ?B T "® u- ç M H9+ ç¦ M m i?"i bU
M;QÌB +¦ i? +ÁM ? p F?¬M;\ *?,M; H Î i`QM; HÁM; +M M;QÌBX h K +¬M; +?9 i–C
?Q¨M; ?"m\ô

hB m æ¢B "ŠM; p¬ HU+ M;ÁB tm®M;- M? ;B¼M; M¦B, óG½Q L?`X M;QÆB M¦B `„i
çBX hBM? +MM; ?Q¨M; ?"m +kM; F?¬M; i? bQ b€`B? pÈB M? mX L;QÆB +S p M
M?Q p"v- i imp iç®B b) F?¬M; HB M HKp iÈB "® uX M;B`ÆB +kM; M¦B +?Q M¦X +
H¨ çQÊ+ `²BôX

óL;QÆB i?"i bU ? i i?m®+ +?[`²B5ô hB i "® L?•M T?–M M° p¶ K¢M? K°i T?€i H)M
iS imM;- `²B tQ p M;QÌB `ÌB çBX +kM; F?¬M; [m p ç–m H¢BX hB m æ¢B "ŠM; iMp
#„M H)M i`)M K†iX +kM; F?¬M; M?9+ M?Q+?- b„+ K†i çÌ çŒMX

hB m æ¢B "ŠM; Ì i¢B :B M; æÄ i`QM; H9+ pW ç m ç¦M pW F?Q€B H¢+X i–b hB n
F?–M i`QÆM; +?m–M #`- ç®B T?¦ L;ä *QÆM; ç¨ iÈB i?ÌB F?„+ K'm +?®i L?[M; ;b
ç, H¨K +?Q ?„MX #B M i¢B +kM; H¨ H9+ ?„M T?€i ?mp i€+ /KM;X

L?QM; çÄB F?BX Km®M i M `½ F ç`+? F?¬M; M?„i ç`M? T?ªB ;B®M; i`®M; F?m +
L;Á *QÆM; iU M?Q K°i K€B M;¦B ç½ MSi M X hB m "® u ç M;M;?o#B M T?€T i¢
+¨M; M?B m F?2 MSiX b m ç¦ ;ä K¢M? K°i +€BX H¨K +?Q K€B M;¦B M¨p bKT ç² i M

L,K ?mvM? ç ç m ç MX +kM; iQM? H¨ i``M? i`¼M; M?„i i`QM; i?ÌB ;B M ;¨M ç•pX

æ®B pÈB pB + hB m æ¢B "ŠM; +¦ i? F?¬M; `ÌB .QÆM; *?•m- hB m "® u i`QM; HÁM
i¢B i?Q¢i M?bM H9+ M¨p ?„M +¨M; M?Q H¨ +? X ç M; [mªM ;B€Q K°içS M?¦ F?¬M
+M hB m æ¢B "ŠM;X ?„M i–†i bU +kM; F?¬M; i? H¨ ;b çQÊ+X >„M ?B M i¢B +?d -
HQm w #B M ç°M; +M :B M; æ¬X M m K¨ bBM? #B M i?b i"M HU+ ç Qi F?ÎB b¦M;X

hB m æ¢B "ŠM; F?¬M; `ÌB çBX çQM ;B½M H¨ pB hB m ?Q¨M; ?"mX hB m ?Q¨M; ?'
ZmªM;- #„i [m€ .QÆM; ZmªM; ?ŠM H¨ b„T +? i `²B\

hB m "® u F?B M;?o iÈB ç¨vX F?¦2 KB M; +QÌB + v ç„M;- ç®B pÈB .QÆM; Zm½M;
M M HU +?¼M M?Q i? M¨QX *?Q ç M #•p ;BÌX .QÆM; Zm½M; +¦ +? i ? p F?¬M;
? ç¢B +m°+- M?QM; #„M F?¬M; i? T?O M?†M- M;mp M M?¨M +?QM? H¨ pb +¦ .Q
hB m "® u ?„M5

óGQÆM; Zm®+ *¬M; M;QÌB i`B m K„v M;QÌB +?9M; i iÈB ç H¨K +€B ;B\ô "B M #

óh +?m˜M #` +?Q +€+ M;QÆB ;Bª i` M; çB L;ä *QÆM; H¨K K°i pB +ô hB m "® u M

ó*?mp M ;b\ô L,K ?mvM? ç ç m T?€M +?„M- #¼M ?¼ ç m M?¨M ?¢ F?¬M; +¦ ;b H
H¨KX p¬ +MM; + Q #SM;X

óæB ;Bª i` M; K°i M;QÌB- ;B i K°i M;QÌB F?€+5ô hB m "® u KBK +QÌB M¦BX

L,K ?mvM? ç çÁM; HQ¢i ;†i ç–mX óhmp i ç®B F?¬M; i?¨M? p'M ç 5ô oB + M¨p p®
hB m "® u +kM; t2K M?Q T?€i ?mp bÎ i`QÌM; +M M,K M;QÌBX

"B M "S+ /M b Q +kM; H,Q i?¨M?- b m F?B ;†i çˆm i?b +ªK i?'v +¦ +?9i p'M ç - i?Y /
M;QÌB +ˆM ;B i F?¬M; T? B H¨ Gp J†i +?S\ô

L,K ?mvM? ç ç m +¦ +?9i ç² KÁ ?ÄBX +ªK i?'p +€B M¨p [mª i?U+ H¨ K°i p„M ç F?¦
+QÌB F?² M¦B, óh +kM; F?¬M; +¦ T?€B +€+ M;B`ÆB çB +?`m +? iôX

J'v ?mvM? ç +kM; MÐ MK +QÌB- "B M "S+ +QÌB F?´ M¦B, óhB m iY Gw J†i M¨p p
+?9M; i +?Q /M ;B½ i` M; €K b€i ?„M +kM; F?¬M; +¦ +Æ #°B [m€ HÈMô hB m "® u
b B@ M,K ?mvM? ç pä +¬M; i–K i?QÌM;- Km®M €K b€i + Q i?O imp i çBM? +Æ #°
#„M /U p¨Q #ªM i?•M K¨ i?'v- T?¨K H¨ + Q i?O M°B M;Q¢B FB K im +ªK [m M ç m H
+ªK +?Q iWM; +¦X i?Q+? F?€+? +ÁM +?Q iÈB ;–M M;B`ÌB ç¨ +¦ i? #` + Q i?O T?
F?¬M; T?ªB H¨ +?mp M / X

L?bM i–'p €`B? K„i M;?B ?Q†+ +M K'p ?mvM? ç - hB m "® u i`–K ;B¼M; M¦B, óL;Q
i?QÌM;- +?B +ˆM i`€M? Mû p¨B M;QÌB- #ŠM H¨ F?¬M; +¦ p„M ç ;b [m€ HÈMX >¬K
iB i M¦B +?Q +€+ M;QÆB +K i? K°i +?9i5ô

h–"i` F?¬M; çÊB F ?Q¢+? €K b€i +O hB m "® ui`B MF? _L;ä *QÆM; ç½ ;†T K°i
F?B ?QM; i?`M? iÈB M pX

Gv J†i MŠK Ì i`)M ;BQÌM;- i–Q¢i M?bM #` i?QÆM; F?¬M; i? ç¦M; /†pX S?Q b m H
ç m [m–M #,M; pªB `„i /¨pX KÆ ?´ +¦ p i K€m H° ` - Gw J†i iW F?B tm„i bQ iÈB M
i?ªK M?'i- HˆM #` i?QÆM; M¨p H¨ M†M; M?'iX

J°i ç€K [m–M ?MM; L;ä *QÆM; i`QÈ+ K†i- ç m v M H†M; F?¬M; M¦B ;bX #¼M –¼
i¢T- HˆM M[+ªK i?'p KÌ K`iX L m M?Q i?2Q i•K Hp K¨ M¦B- i`W K°i b® Qi M;QÌB p
J†i +¦ i? i? p i? çQÊ+ æ¢B hMvX i?b ç¢B ç b® M;QÌB Ì ç•v ç®B p¦B çB m M¨p +k

L;QÌB +k +O L;ä *QÆM; i?"K +?Q +ªK ;B€+ çQÊ+- ibM? i? H9+ M¨pç½ H¨ ?QM;
*QÆM;- [m M[b) çB tm®M;- F?¬M; #ŠM; i?W /`T bÈK i–m i p H¢B KÈB H¨ +?QM

L?QM; M?[M; HÌB M¨p ?B M i¢B B +kM; F?¬M; i? M¦B- #ÌB pb B +kM; i–'p çQÊ+ b
Gw J"i /QÈB i`¼M; i?QÆM; ;B®M; M?Q H¨ K°i +QM bQ iW #` i?QÆM;- +¨M; ?mM; i

j8eX *?QÆM; j8e, L°B GQ¢M

Gw J"i M;QÌB ç M; Ì i`)M ;BQÌM;- M?QM; mp K½M? pšM F?¬M; ;BªK- M? ;B¼M; M
i`B m +€+ p` ç M ç•pX H¨ #ÌB pb +¦ +?mp M [m M i`¼M; +–M i?QÆM; M;?`X >¬K
+äM; EBK æ Zm MX EBK æ) Zm M +'T #€QX F?¬M; #B i +?Q +¬M; +¦ /B m b€+– ;

æ€K M;QÌB L;ä *QÆM; M?'i i?ÌB i`–K K†+X hˆM h?9+ "ªQ i–'p p"vX ç°i M?B M +¦
M¨p +¦ +?9i [m2M i?m°+- F?¬M; M?`M çQÊ+ [m p ç–m HB + M?bM h`bM? :BªQ EB
ç M; M?bM KbM?- €M? K„i # B M;QÌB pW +?¢K [m¢ +kM; ç½ i?'p çQÊ+ bU #„i ç„+ /

æQÆM; M?B M- i`QM; €`B? K„i +kM; +¦ bU M;,M +€+?X hˆM h?9+ "ªQ ç°i M?B M
i`QÈM; +M h`QÆM; iQÈM; [m•`K F?B +?SM; FB M HQ¢B €M? K„i M¨p +M h`bM? :
ç½#„iç–miWç¦5

J°i K¨M M¨p +MM; pÈB h`QÆM; hm æ¨ H9+ i`QÈ+ b Q K¨ ;B®M; M? m M?Q p”v\

J¼B M;QÌB BK H†M;- F?¬M; T?ªB #ÌB pB F?¬M; +¦ F X K¨ H¨ F?¬M; Km®M H¢B tr
HÁM; ç m /•M; H)M +ªK ;B€+ ?QªM; bÊX L;Á *QÆM; ?¬K M p imp T?€ çQÊ+ [m€ M
+€+ MÆB ç m F?mp M Gw J†i tQM; pQÆM;- /•M; #B m i?ˆM T–K¢ M?QM; ?B M i¢
M¨Q- H¨ B +kM; F?¬M; `Á ``M; +?Q H„KX

>´B G¢+ h?QÆM;X G) .QÆM; h?QÆM; #` hMp [m¨M çQ¢i i`Ì p - æ¬M; æÄX G .Q
ç½ i¢Q i?¨M? K°i ?bM? i K ;B€+ p•v +–†i H„p L;Á *QÆM;X Gw J†i pšM +® +?„T +?
æ¬M; æ¬- M?QM; hB m "® u +kM; F?¬M; +?Q ?„M +Æ ?°B M[X hB m "® u iW # M
;BˆM; +QX ?¦K M p ç¨ #„i ç–m iÈB H9+ T?ªM +ÁM;X L;ä *QÆM; +® i?M G¢+ E?Š
çQÊ+ # Q M?B m i–S\

æ`+? L?QÊM; ?Q M? K°i iB M;- ó>B M i¢B EBK æ) Zm M H¨ B ç K; i`'M i?M\ô

*¦ M;QÌB F?¬M; M¦B ;b- +¦ M;QÌB BK H†M;- +¦ M;QÌB i?”i F?¬M; #B i- Gw J†i M–Q
h² Zm•M L;¢M- M;QÌB M¨p KQm HQÊ+ ?ÆM M;QÌB- +¦ h?QÌM; >¨@ h`QÆM; GQÊM;
a¨B >B m >Á çB +?B pB MX EBK æ) Zm M i?¨M? + Q iQÌM; ç¨pX Gp hoM? Km®M #
H¨ tQM; i–b imp i ç®B F?¬M; i? ôX

J¼B M;QÌB L;ä *QÆM; +kM; i?Ì T?¨Q M? M?ÄKX æ`+? >QŠM; çdM? ç¢+ M¦B, óa
H„M; +€B ;bX i`Ì p M;O H¨ çQÊ+ `²BôX

óæ`+? >QŠM;- F?¬M; M M H„K KB M;ô æ`+? L?QÊM; F?B M i`€+?X

æ`+? >QŠM; #om #om KÁBX ?W H¢M? K°i iB M;X Gv J†i i`QM; HÁM; F?¬M; pmB- M
æ) Zm M +?B H¨ K°i iBM iS+ K¨ æ¬M; æÄ imM; ` i?¬B M;?o iÈB i`QÈ+ ç¨v- +?9M;
>m€M? .QÆM;- çQ¢i G¢+ E?˜m- +?B M G¢+ h?OpX ç€M? #¢B oQÆM; h? amM;X a
æ•p ç m H¨ M?[M; +?mp M FBM? i?B M ç°M; ç` X –¬K M p æ¬M; æÄ H¢B /€K ç M
M;? M? ç¦MX +?B bÊ #QÈ+ iB T i?2Q FB m M;¢Q H¢B +¨M; FB m M;¢QôX

Gv J†i M¦B ç m H¨ M?QM; pB + ç„+ wX ç€K M;QÌB L;ä *QÆM; +¦ T?€M +?„M- +¦ i`-
HÈM iB M; M¦B, óE?¬M; b BX +?9M; i MûM +?m ç°M; tm'i FQ+?- i?2Q F +O i¢ F
i`Ê ;B9T EBK æ) Zm M- ç€M? i M hMp [mªM p•v F?®M MÆB ç¦- b m ç¦ çB çQ¢i i?¨M

>„M i? M? i? K†+ /M i?`M?@ M?QM; F?¬M; +¦ K°i B ?QÌM; SM;X F?¬M; F?ÄB +¦
+QÌB M¦B, ó"€ æQÆM; /kM; F?Q +¦ i?M - ç€M; i€M i?QÌM;X >mp M hªQX M;QÆB

S?ÁM; >mp M hªQ + m K¨p M¦B, óL;Kp +¬M;X >¬K M p i?2Q w i X L;ä *QÆM; ibM
u +U+ Fp •K ?B K- ?„M +kM; F?¬M; p°B p¨M; i„M +¬M; G¢+ E?˜l@ +–B T?€B h`QÆ
amM; ? B M;B`ÌB F K +? +?O HU+ +O +?9M; i X H9+ M¨p ç½ +¦ hMp #BM? F?¬M;
i`®M;- F?m çm²B [m€M L;Á *QÆM; i X H¨K +?Q HÁM; M;QÌB ?Q M; bÊ- +® i?O >
M;²B çÊB +? i5ô

óo†v F +M M;QÆB H¨ ;b\ô Gv J†i + m K¨p ?ÄBX

ó>¬K M p çQÌM; i•v iB M iQ¨M #° ç½ çQ¢M imv i- M K ?¢ H¢B +¦ hQÆM; .QÆM; M;
i`U+ iB T M?ŠK ?QÈM; ç¬M;- H„v hW oB M G½M; G M; h¨@ æ¬M; "bM? +€+ MÆBX
EB M æS+ Ì >¨ "„+X L m M?Q +?9M; i #Ä [m h` M; L;mp)M M;QÊ+ H¢B H)M H'p M
>¨ "„+X T?'i +Ì i`Ì H¢B +kM; F?¬M; T?ªB H¨ F?¬M; i? ôX

óæB m M¨p b Q +¦ i? ô æ`+? L?QÊM; Ì K°i #)M `®i +m°+ H)M iB M;X ó*?9M; i KÈ
G½M;X æ”m EB M æS+ HB M KBM?- H„pç` #¨M +M #¼M ?¼ iU –² F?¬M; iQM? H

æ`+– L?QÊM; H)M iB M;- ç€K M;QÌB "BM? L;mp M *?¨QX oQÆM; L?Q hQM +kM; ç
M¦B, óo†p F?¬M; #B i +QM çQÌM; i–S ? B +M >mp M h Q H¨ i? M¨Q\ô

ó*QM çQÌM; i?S ? B +?QM? H¨ /¼+ i?2Q F M? ç¨Q K¨ tm®M;- H'p :B M; >Q¨B- i„M
?¢ çQÊ+ :B M; æ¬X #„i H„v +Šm ?Q¨M; ç .QÆM; Zm½M;- i¢K i?ÌB Ì MÆB M¨p +kM

æ`+? >QŠM; ?ûi H)M, óæ•p H¨ +?M w +?¦ K€ ;b p"v- +?9M; i Îi¢B L;ä *QÆM; ``i i
T?Q M KX +–M w M¨p i F?¬M; ç²M; w5ô

æ`+? >QŠM; imp H¶ K½M;- M?QM; HˆM M¨p H¢B M¦B ` i•K iQ +M ç¢B ç b® M;QÌB
Ì i¢B >¨ L KX i?€K +,M +® ç X +kM; F?¬M; M;mp M `ÌB t X

Gw J†i M?bM i?'p K¼B M;QÌB T?ªM ç®B- ?Q M? p¨B iB M;- i?ŠK M;?o F b€+? +C
i–b ``i i®iX M?QM; H¢B Qi HQ H„M; iÈB #ªM iQM? +O [m•M L;Á *QÆM;- +€B M¨
F?¬M; +?`m [m æ¬M; æ¬ çB H„v h•p EBM? +kM; +MM; ç¢Q HwX

G€ `KM; p +°B- p¬ Hm"M M?Q i? M¨Q- ç +–Q M?[M; M;QÌB M¨p `ÌB #Á [m) ?QÆM
`ÌBX h?"i` +?ŠM; M?[M; H¨ M;QÌB L;Á *QÆM;- +?Q /M Gp J†i +kM; F?¬M; Km®M
ç +?Q M;B`ÌB F?€+ M?¢Q #€M;- i? HU+ #¬K M p K¢M? M?Q i? K¨ +ÁM #¢B- p"
/KM; ;b\

*?B H¨ +?SM; FB M p K†i +M K¼B M;QÌBX i`QM; HÁM; +kM; i?–K FBM? ?½B@ i?
b m #¢B #ÌB hB m "® uc ç®B pÈB hB m "® u ç½ bÈK bBM? ` i•K Hp bÊ ?¨BX +?Š
i? X +ªK i?'p G¢+ E?Šm h?QÆM; M¨p /M b Q +kM; i?O F?¬M; çQÊ+\

*U+ HU+ Km®M i?Q€i F?ÄB F?¬M; F?Q #B [m M M¨pX Gw J†i #'i ç°M; i? M? b„+ M
ç¢Q Hw- #„i [m€ H9+ M¨p +kM; +ˆM T?ªB #¨M #¢+ Fp #ÆMôX

J¼B M;QÌB BK H†M;- #)M M;Q¨B ç°i M?B M +¦ h`mp M H M? [m M + Q ;B¼M; M¦B
[m•M ibM? F?–M +„T #'K #€Q5ô

æ€K M;QÌB L;ä *QÆM; ;B†i KbM?X h`mp M H M? [m M ç, ç2K iQÈM; [m•M p,M i`b
iB T M?†M Km®M çQ +?Q Gp J†i- Gw J†i H¢B F?Q€i i p +?Q ?„M ç¼+ ` X S?ÁM;
K†i F?) #B M M¦B, óhMv [m•M i"T FQ+? L;ä *QÆM; i`¢B- HB M iK+ T?€ # i`¢B >
L?•M HB m K¢M; +?®M; +UX H9+ M¨p KÈB ç€`B? HMB hMp [m•M ç M T–¢KX oQÆ
H¢B ç M ç€M?- i?BM? +–m L;Kp +¬M; i`Ê ;B9TôX

J¼B M;QÌB ç m t¬M t Q M;?` Hm"MX æ`+? L?QÊM; +¦ +?9i M;ÁB F?¬M; p MX p°B
h?b ` æ`+? L?QÊM; w +?Q +kM; F?¬M; iQM? H¨ FB M +QÌM;X Gp J†i Km #€M +¨M
H¢B i`QM; HÁM; F?¬M; p MX K„p HˆM Km®M i`Ì p L;Á *QÆM;- +?B +ªK i?'p +?m
HÁM; #ÆM M?B m bQ pÈB Ì M?[M; +,M M–¨ HÈMX L?QM; i–'p Gp J†i ?QM; i?`Mc_
+¦ w #®B ?"MX +?Q M M K'p HˆM Km®M p `²B H¢B i?¬BX L?QM; /M b Q +kM; HQ
pÄ aQM; Ì H¢B L;ä *QÆM;- M;?o L;ä *QÆM; #'i [m€ M9B MQM pÌM [m M?- +kM;
;bX M?QM; M;?o hMp [m•M HQ i–•M +?Q tQM;- çQÆM; M?B M F?¬M; +¦ `¨M? `¶B
M¨p M;?2 çQÊ+ hMp [m•M i"T FQ+? L;Á *QÆM;- i?"i bU bQ pÈB hMp [m•M i'M +ä
+?Q M;QÌB i F?B T bÊ #ÆMX

S?ÁM; >mp M hªQ M?bM i?Q iQMX H„+ çˆm M¦B, óæ¢B iB m i?Q F?¬M; +¦ pB + ;b

æ`+? L?QÊM; +kM; p M i•K- + m K¨p M¦B, óL;Kp +¬M;- [m K'p M;¨p i Km®M çB
*QÆM; t2K K°i +?9i- F?¬M; #B i w L;Kp +¬M; M?Q i? M¨Q\ô

Gw J†i + m K¨pX i?QªM; [m H¢B ;B½M ` M¦B, ó*kM; M M M?Q i? X [m K'p M;¨p
i`¢B +?O [m p p L;Á *QÆM; t2K K°i +?9iô æ`+? L?QÊM; b m F?B çQ Gw J†i H)M
J†i i¬M –B m H¨ L;Kp +¬M;- Gw J†i b m F?B M?"M –B m- +kM; T?QM; æ`+? L?QÊ
*¬M;- ç¢B + æ`+? >QŠM; +M ?„M +kM; H¨ h`K Zm®+X >m€M? .QÆM; *¬M;- #„i [m
L?QÊM; H¨ i`¢B +?OX i–S M?'i w #ªQ H¨ i?•M +†M- i?S ? B +kM; ç¢B #B m KbM? I

æ`+? L?QÊM; M;?2 tQM; i`QM; HÁM; i?Q i?€B@ ;†i ç–mX /šM i?2Q ç€K i?O ?¢ `ÌB
MÆB çªp i`¨M ç–p M;QÌB- i?Q€M; [m ç¨ `ÌB çB MQM MY X

L?QM; M;QÌB +ÁM H¢B M?bM i?'p æ`+? L?QÊM; `ÌB çBX +kM; H–M HQÊi +€Q iW
+?mp M EBK æ Zm M #` i'M +¬M;- M?QM; ç m H¨ iÈB +?Q +¦X Qi +¦ +?O w ;bX çI
T?€i ;B€+ ç°B M;k ç¨ i M `½@ i?Æ /¨B K°i ?ÆBX

J¼B M;QÌB `ÌB çBX i`QM; T?ÁM; +?B +ÁM H¢B S?ÁM; >mp M hªQ- oQÆM; "€ æQÆ
M;QÌB b„+ K†i ç m T?–M M°X ?B M M?B M #„i K½M #B m ?B M +O ç€K M;QÌB

Gv J†i HB + M?bM [m # M;QÌB- i`QM; HÁM; ç°i M?B M /•M; H)M K°i bU i? HQÆ
iÈB L;Á *QÆM;- +?QM? H¨ # M;QÌB M¨p çB i?2Q- F?¬M; M;?o iÈB ç½ ?ÆM K°i M
+?B # M;QÌB M¨p K¨ i?ÄBX

óL;Kp +¬M;- i i?'p æ`+? L?QÊM;X æ`+? >QŠM; çQÊ+ pB + F?¬M; çM K¨ #¢B bU
bÊ L;Á *QÆM; b) #` #¼M –¼ çŒM çB MQM MW M?¨M K½@ F?¬M; #ŠM; HQ¢B #
oQÆM; "€ æQÆM; i``¨K ;B¼M; M¦BX

Gv J†i i`–K K†+ F?¬M; M¦B- h?€B EB M æS+ +kM; M¦B, óL;Kp +¬M;- i M;?2 M¦B
[m p p - ç +?Q æ`+? L?QÊM; iU M?†M i²M; [mªM- Km®M +QÈT çQ¢i [mp M HÊB +M
#` #„i- M?QM; H¢B çQÊ+ Gw hoM? i?¨ `¢ i +–d bÊ #¼M –¼ ç½ ç¢i i?¨M? ?B T M;?
L?QÊM; K†+ /M F?¬M; ç²M; wX M?QM; æ`+? >QŠM; H¢B M¦BX i?B M iW ?ŠM H¨ /Q
L?QÊM; M m F?¬M; H¨K i?B M iY- M?Qp"v –½p ç +?Q æ`+? >QŠM; ?„M H¨K i?B M

Gw J†i ?W H¢M? K°i iB M;X ó>„M +kM; F?¬M; t2K T?•M HQÊM; +M KbM? K°i +?9
ç M;?` ;b\ô

S?ÁM; >mp M hªQ +QÌB F? M¦B, óL;Kv +¬M;- i T?€i ?B M #®M +?[HÁM; i? K F?
æ`+– L?QÊM;X æ`+? >QŠM; i?"i bU H¨ i?Q+? ?¼TX æ`+? L?QÊM; M¨v K†+ /M ç®
+QB i`¼M;- M?QM; +U+ Fp i? K i¨B- i?ÌB ;B M i`QÈ+ i²M; [mªM u M G,M; h–¬B h?
?„M H¢B ç2K M;QÌB i M?®i H¢B- K¶B M;¨p F? Q i` çÁB iB M i¨BX >ÆM M[?„M
Hm¬M Hm¬M F?¬M; i?Q+? i?m iB M- Ep i?'i S?O L;mp M aQ€B >bM? L;?o E• F?
ç2K >bM? L;?o E• i`¼M; T?¢i i€K KQÆB i`QÊM;X L;QÌB KÈB iÈB L;Á *QÆM; `„i
bU tªQ i`€ +O æ`+? L?QÊM;X >„M i–†i` +kM; M¦B pÈBi X F?B +äM; T?€ L?[L K
M?QM; ç m H¨ H'v +?Q L;Kv +¬M;- ?„M #QÈM; iÈB i mp ?B T- M¦B L;Kp +¬M; +kM
i?B M #¢ #B M ?¦ X M;QÌB M¨Q +kM; M¦B F?¬M; +?WM;5 h M;?2 i?2Q L;Kp +¬M
F?„+ +? - +?•m #€m M¨p p®M /MM; ç i` M; #` +?Q M;?o [m•M bY /KM;- M¨Q +ÁM

" M;QÌB M;QÆB K°i HÁB- i K°i +•m p'i p½ Q€M ;B"M- oQÆM; "€ æQÆM; `€i ç Q ç
óL;Kp +¬M;- M;QÌB M m F?¬M; +¦ iB M ` i p- +S ç i çB ;B i æ`+? L?QÊM; H¨ çQ
i`mM; M;?o pÈB +?9M; i¢ +–B +–M ibK K'p +?K+ M;B`ÌB ` i pX #ªQ çªK b) ;¼M ;
æ`+? >QŠM;X oQÆM; L?Q hQM # M;QÌB +^K ç–m i?O €+- +?d +^M i`ªK # M;QÌB-

Gw J†i p®M iS+ ;B"M- M;?2 ç M ç¦ H¢B F?Q€i F?Q€i i p M¦B, óL;QÆB ` i p +MM
>¬K M p L;Á *QÆM; iBM? i?–M b b9iX MûM H¨ ç²M; i•K ?B T HU+X M m i`m b€i
+¬M;- +?d bÊ K¼B M;QÌB bÊ ?½B@ i?Q€M; [m +kM; `ÌB çB- G¢+ E?Šm i?QÆM; F
F?¬M; #M ç„T çM +€B K„iôX

óL?QM; +?ŠM; H) K†+ +?Q #¼M +?9M; ;•p b¦M; ;B¦\ô " M;QÌB +MM; –ÁBX

Gv J†i i? M M? K°i iB M;X óGw ho`B? +® o i? oQÆM; L?Q hBM- +?QM? H¨ i"M H
+?9M; i +MM; æ`+? L?QÊM;- b Q H¢B ç i`9M; ;B M F M¨p +M ?„M\ æ`+? L?QÊ
/šM i?•M iQM [m p p L;ä *QÆM;- iW ç¦ M;QÌB M¨Q i`mM; pÈB i i?b +¦ i? i?'p `ä
H–M b m #„M +ÁM Km®M [m v H¢B +kM; F?¬M; T?ªB H¨ +?mp M / /¨M; M[X æ`+?
H¢B +¦ i? ç²M; i•K ?B T HU+ ç®B F?€M; hMp [m•M- +–B +–M H¢B b„T t T ç€M? #
h`'M *–m ? B M;QÌB M¨pX F?¬M; +^M çB t¢ +kM; +¦ i? ?QM; H¢B ç¢B M;?B T5 *€+
i? p K†i #¼M #¼ ?QÈM; iÈB # M;B`ÌB M?†M H¶BX +¦ çQÊ+ F?¬M;\ô >„M HÌB pW
M¦B, óL;Kp +¬M; ç½ T?€M T?¦ M?Q p"vX i–m°+ ?¢ [mp i F?¬M; Hp M¨Q H¢B çB M;

Gw J†i +kM; i?Ð T?¨Q K°i ?ÆB- bÌ bÌ H)M p ii?QÆM; #)M ?¬M;- i`QM; K„i–B M H
uX K®B ?"M K°i KkB i M M¨pX i M?'i ç`M? b) ?Q¨M H¢B +?Q M;mÆBôX

h`QM; F?B ç€K M;QÌB Gw J"i +MM; S?ÁM; >mv M hªQ i?QÆM; M;?`X æ`+? >Q^M; +
i?QÆM; M;?`- # M +¢M? ? B ?mvM? ç +ÁM +¦ oQÆM; L?Q hQM- # M;QÌB M¨v +k

æ€K M;QÌB S?ÁM; >mv M hªQ #¼M ?¼ i?Q¢i M?bM iS+ ;B"M çMM; çMM;- p K†i +M
óæ ç - L;ä *QÆM; M¨v p®M H¨ +M ç X Gw J"i iQM? H¨ p"i ;b- Ì i`QÈ+ K†i +?9M;

ó h +?B i?'v ?mvM? ?¬ iQ ;¼B M?Äô æ`+? L?QÊM; #'i K½M M¦B, óæ¢B + - i p¨ ?ı
H–M `²B- F?¬M; M M +MM; L;Kv +¬M; t¨v ` tmM; ç°i- +?9M; i +–m i¨B F?¬M; +–
F?¬M; FûKX M m Km®M ;B i ?mvM?- KQÌB M;QÌB M?Q ?mvM? +kM; bÈK #` ?„M K°

æ`+? >Q^M;?W H¢M? M¦B, ó*kM; +?Q +?„+ôX

æ`+? >Q^M; +U+ F€ ?QªM; bÊ- óL;QÆB H¨ B\ L;QÆB b Q H¢B #B i çQÊ+ pB + M¨

j8dX *?QÆM; j8d, æB T h`QM; æB T

æ`+– >QŠM; M;?2 i?'p M;QÌB M¼ M¦B p h?ÄB h? sm- i`QM; HÁM; +?Êi ç°M;- +ªI H¨ M°B [m,X K¨ M m [mª H¨ M;QÌB +M L;Á *QÆM;- i?b +¦ M;QÌB M¨Q +¦ H€ ; M M'

L;B`ÌB M¼ çÆM ç Q /MM; bS+- óh H¨ B F?¬M; [m M i`¼M;- i +?B –ÄB M;QÆB- p

æ`+– >QŠM; +ªK i?'p HQÐB ç Q H¢M? M?Q #,M; ç½ M?„M p¨Q i`QM; i?`i- pb #ªQ p F2Q FB i- HÈM iB M; M¦B, óÎ /QÈB b¨M /QÈB ;BQÌM; +M i ôX

æ`+? L?QÊM; b m E?B p T?M i?b +kM; T?ªB +?m˜M #` `'i M?B m +?mv MX

hMv [m•M i"T FQ+? i`¢B L;ä *QÆM;- i`¢B +?M F?¬M; v M HÁM; p +,M +Æ- H9+ M M¨v `'i M?B m M;QÌB +kM; ç½ #B iX "'i [m€ i`QM; K„i ç¢B ç b® M;QÌB- i`¢B +?M H `'i M? M? b) [m v i`Ì H¢BX

G9+ ç–m F?B +¬M; >m€`B? .QÆM; i`¢B +?M ç½ [m v çB [m v H¢B K°i H–M- F?B + H¢B [m v çB [m v H¢B K°i H–M- H–M M¨v H'v +È [m v p i`¢B L;ä *QÆM; i`¢B- M¦B i`QM; i v- b m ç¦ H¢B H–M M[[m v p X

h`W oQÆM; L?Q hQM- æ`+? J >–m- æ`+? >Q^M; ` - æ`+? L?QÊM; /šM çB +kM; +?

oQÆM; LHBQ hQM #'i ç„+ +?Q- æ`+? J >^m H¨ çQ+? ? æ`+? ;B - æ`+? >Q^M; H¨ M;QÌB M¨v çB i?2Q æ`+? L?QÊM; +kM; H¨ ?ÊT ibM? ?ÊT wX

*¦ i? i?'v çQÊ+ +?B +¦ # M;QÌB M¨v H¨ çB i?2Q æ`+? L?QÊM;- +?Q çM æ M >MM; +¦ çB i?2Q- `'i M?B m M;QÌB ç½ +ªK i?'v H½Q i`¢B +?M ç½ tm®M; /®+- çB i?2Q ?, iB M ç² ;BX

J¼B M;QÌB p®M ç m H¨ /•M +?•M H'K i v #MM- ç€M? ç FB K #[+ÆK [m M;¨v- M ;–M ç•v +kM; ç½ +¦ i? /B M- KÌ `°M; `–K K„i- `'i M?B m M;QÌB i?–K M;?o +?b Km® H¨K b Q K¨ ç²M; w i`Ì p i`QM; M9B b®M; [m M;¨v\ æ¢Q T?B +¦ i? çB i?2Q æ`+? L;ä *QÆM; çB ` - +?d +ªK i?'v ?¬K M v iB M ç² KÌ K`iX w M;?o Km®M iB M p¨Q i? i`QM; ç–m +¨M; M;¨v +¨M; v m çBX +?b +¦ HQM; /U p¨Q M9B i?B i`QM; HÁM; KÈB

"®M M;QÌB Km®M `ÌB F?ÄB G¢+ E?˜m- çQÆM; M?B M +kM; T?ªB i?¬M; #€Q K°i i iB + `QÊm- pB #®M M;QÌB K¨ çQ iB M- p¬ Hm"M ;B[#¼M ?¼ +¦ F?9+ K„+ ;B- i?b H¨K çMX

æ`+? L?QÊM; /šM i?2Q # M;QÌB çB /U iB +- +?B i?'v i`QM; T?ÁM; M;QÌB +kM; F ç M; MW M^K MW M;²BX h?€B EB M æS+ çSM; Ì T?Q b m ?„MX S?ÁM; >mv M hª ? B #)MX

Î T?B /QÈB +¦ #¨v K'v +€B #¨M- `QÊm p¨ i?S+ ,M +kM; ç½ +?m˜M #` i?Á ç€M;X

Gw J"i M?bM i?'v ç€K M;QÌB æ`+? L?QÊM; p¨Q T?ÁM;- ?Q M? p¨B iB M; M¦B, óh M;QÌB #` i?QÆM;- i?S F?¬M; i? çSM; H M ç¦M +?¨QôX

æ`+? L?QÊM; p°B p¨M; F?Q€i i v M¦B, óL;Kv +¬M; [m€ KS+ F?€+? F?B- M;QÌB ç I ?ÄK M v +ÁM [m'v M?B m- i?"i bU H¨ i`QM; HÁM; #'i MX *?9M; i ?¬K M v +ÁM T T?B M L;Kv +¬M; çQ iB M- p T?–M `QÊm p¨ i?S+ ,M i?b KB M +kM; çQÊ+ôX

>„M i?B H - KÈB Km®M +€Q iW- Gw J"i KBK +QÌB M¦B, óL m ç½ iÈB i?b M;²B K°i H

óæ9M; p"v- M m ç½ iÈB- p"v m®M; p¨B ?ÊT `QÊm `²B çB +kM; çQÊ+ K¨ô æ`+? >Q^I

æ`+? L?QÊM; i`QM; HÁM; ç½ bÈK +¦ iQ`B? iQ€M- i?^K M;?o bÈK `ÌB F?ÁB MQB M
p”v- +?B +¦ i? +QÌB F?´ M¦B, óæ½ M?Q p”v- +9M; FQM? F?¬M; #^M; im•M K M?ôX

>„M iMv w +?¼M K°i +?¶ T?Q /QÈB K¨ M;²B tm®M;- oQÆM; L?Q hQM- æ`+? J h?
M;²B tm®M;X Gw J”i çQ K„i M?bM oQÆM; "€ æQÆM;- S?ÁM; >mv M hªQ- ó*€+ M;

> B M;QÌB i?B H M;²B tm®M;- Gw J”i Î + Q p` ;BÆ +?ûM `QÊm H M- F?) i?Ì /¨B,
i`¢B +?M K°i +?ûM- +?d ?v p¼M; +€+ M;QÌB i?m”M #m²K tm¬B ;B¦ôX

oQÆM; L?Q hQM M?bM +?ûM `QÊm +¦ +?9i çQ /U- æ`+? L?QÊM; H¢B F?¬M; +?9i ç
K°i ?ÆB +¢M b¢+? M¦B, óæ i¢ L;Kv +¬M;ôX

æ`+? L?QÊM; M;QÌB ç½ ;B¨- i?Q¢i M?bM +kM; p¬ çKM;- M?QM; i?”i ` bmv M;?o +
M¨QX i`¢B L;ä *QÆM; bWM; b[M; F?¬M; M;½- æ`+? L?QÊM; +¦ i? b®M; ç M #•v ;
?„MX

>„M #B i Gw J”i ?B M i¢B b) F?¬M; ;B i ?„M- Ì i`QM; K„i Gw J”i- æ`+? L?QÊM; ?„M
;B- +¨M; ç®B pÈB Gw J”i i¢Q F?¬M; çQÊ+ mv ?B T- ;B i i?b MM çB K i®i +kM; F?¬
pšM F?¬M; +MM; Gw J”i F?ÎB tmM; ç°i- ?„M +–m i¨B F?¬M; +–m [mv M- H–M M¨v #
+kM; T?ªB [m i`”M M¨v- Gw J”i Km®M ;B i ?„MX bÈK ç½ ;B i- i`QM; `QÊm F?¬M;

æ`+? L?QÊM; #B i oQÆM; L?Q hQM çQ /U +€B ;b- +?d +?®+ H€i ç½ bmv M;?o +ª
F?B m®M; ? i `QÊm i`QM; +?ûM- ç°i M?B M /MM; ®M; i v €Q H m H m F?¦2 K„i- MS
pÈB i i?”i bU F?¬M; i 5 G¨Q T?m ?¬K M v `ÌB çBX F?¦ i`€M? F?ÄB i?QÆM; +ªKôX

Gw J”i KMM +QÌB M¦B, óh`¢B +?M ç®B ç½B pÈB i +kM; `°M; `½BôX

æ`+? L?QÊM; F?) i?Ì ç¨B, óG½Q T?m ç½ ;B¨- ;–M ç•v +ªK i?’v +¨ M;QÌB p¬ HU+- +
Q H•mX G½Q T?m +?d +¦ çS +QM ;€B o¬ aQM; M¼- ç m M¦B H€ `KM; p +°B- ç½
çÌB +ÁM H¢B Ì L;ä *QÆM; +kM; ç½ t2K M?Q F?¬M; i X *?d i`¬M; KQM; L;Kv +¬M;
iUm #€ M;?B T- H½Q T?m F?¬M; FûQ #QÈ+ iB M +M L;Kv +¬M;- +kM; t2K M?Qpm

S?ÁM; >mv M hªQ Ì T?Q /QÈB +?”K `,B H„+ ç˜m- H¨K iQ i? i`ªK i?MX Gw J”i K†+
iB M ç æ`+? L?QÊM; `ÌB çB- M?QM; K¼B M;QÌB i?QÆM; M;?` ? B M;¨v- H¢B +ªK
F?mv M Gw J”i i`m b€i æ`+? L?QÊM;- ç imv i ?”m ?Q¢MX S?ÁM; >mv M hªQ H¨K
F?mv M Gw J”i tm®M; i v- Gw J”i i?€v M?QM; F?¬M; ç wiÈB- H„+ ç–m i? M M? M
` HÌB ’v- M m F?¬M; +¦ i`¢B +–M- L;ä *QÆM; b Q H¢B +¦ M;¨v ?¬K M v\ L;ä *Q
+?M- +?B KQM; i`¢B +?M b m F?B i`Á p - M? M? +?¦M; [m v H¢B- i`Ê ;B9T i K°i i

æ`+? L?QÊM; i?Ì /¨B K°i iB M; M¦B, ó*?B ?v p¼M; H¨ M?Q i? ôX

> B M;QÌB M¦B ibM? +?•M w i?B i- i?Q¢i M?bM M?Q ?mvM? ç bBM? Hv iW #B i- €
Ì i` M M;QÌB ? B M;QÌB- +kM; F?¬M; +¦ +–9 w iÈB æ`+? >Q^M; H2M HûM H’v ` K°
`QÊm i`QM; #[iB + ;B®M; M? m M?Q ç9+X

>„M HûM i`€Q ç²B #^m `QÊm ç†i H M #¨M- p¬ i? M? p¬ iS+- +?b H¨ F?¦2 KB M; H¢

Gw J”i H¢B M•M; H M +?ûM `QÊm i?S ? B- i`–K ;B¼M; M¦B, ó*?ûM `QÊm i?S ? B
Q€MX L;?o iÈB +–9M; i M;¨v i?QÌM; +kM; +¦ M?B m ?B m H–K- #’i [m€ ç m H¨ pB
+?ûM `QÊm M¨v m®M; tQM;- M?QM; •M Q€M i`QÈ+ ç•v ç m çQÊ+ t¦ #Á- +kM; F?¬

æ`+? L?QÊM; K†i H° p pmB KWM;- ;”i çˆm M¦B, óL?Q i? H¨ i®i M?’iô >„M +?b +–
+?Q M MçQ ` iQ i? ?¢ i?„T KbM?- F?¦+ K¨ i® F?² p®M +?QM? H¨ bÌ i`QÌM; +M

J¼B M;QÌB /QÈB bU mv M;?B K +M Gw J”i- H¢B m®M; i? K K°i +?ûMX oQÆM; "€
M¦B, óL;Kv +¬M;X h +MM; >m€M? .QÆM; *¬M; i`QÈ+ FB +¦ +?9i F?¬M; ?¨B HÁ
#B i M;¨v M¨Q KÈB ;†T H¢BX h?m°+ ?¢ Km®M FQM? ?„M K°i +?ûM- iW ç¦ •M Q€M
i?B m MÊ ;B +M M? môX

Gw J”i ;”i ç–m- i`–K ;B¼M; M¦B, óL?Q i? H¨ i®i M?’iô oQÆM; "€ æQÆM; +–K +?û
>Q^M;- M¨M; +?ûM M;?B K M;?` M¦B, ô>m€M? .QÆM; *¬M;- i`QÈ+ ç•v i p¨ M;Q
?¬K M v M K†i L;Kv +¬M; +MM; i`¢B +?MX iQ¨M #° •M Q€M ç m

F i i?9+ i`QM; +?ûM `QÊm M¨v +¦ çQÊ+ F?¬M;\ô

>„M M•M; +?ûM `QÊm H M- M?QM; H¢B [m Mi? K `QÊm- æ`+? >Q^M; M?bM i?'v +
ç–v `QÊm `²B- ç M ç•v ç M ç•vX i `¦i ç–v +?Q M;QÆBôX

æ`+? >Q^M; M?'+ #–m `QÊm ç–v `QÊm- iU M?B M `¦i ç–v- b m ç¦ H¢B `¦i +?Q KbM
H¨K +?Q #'i Hm"M F M¨Q +?9 w- i` M K†i M?B m Qi H° ` MK +QÌB ?QB +?9i ç„+ w
ó"€ æQÆM; i'i +ª •M Q€M ç m F i i?9+ i`QM; +?ûM `QÊmX *?9M; i +¢M +?ûM M¨v

a m F?B M¦B tQM;- æ`+? >Q^M; ç½ m®M; K°i ?ÆB +¢M b¢+? `QÊm i`QÈ+- i`QM; HA
pb ;BÌ F?„+ M¨v- ?„M ç½ i`M iQM? ? B M;¨vX

o®M iQÌM; `ŠM; p'M ç Mªp F?¬M; M;QÌB M¨Q +¦ i? i`ª HÌB- F?¬M; M;?o iÈB æ`
ó*€B M¨p +kM; F?¬M; çQM ;BªM- ?mvM? i®B ?¬K [m m®M; `QÊm ç M T?€i çB M- ç
tm®M; +¦ H) çKM; p¨Q ;Bª bÆM\ô

æ`+? >QŠM; M?bM i–'p K¼B M;QÌB F?¬M; iBMX #m²M #U+ [mª i–U+ Km®M T?€i +
K„i i?QÆM; t¦i +M # M;QÌB- H¢B +ªK i?„p b®M; HQM; H¢M? iQ€i +ª H MX +?B +ª
i?"i HÈMX bU bÊ ?½B H¨K +?Q ?„M +ŠM i?"M ?ŠM H)MX +kM; F?¬M; M¦B çB m ;b

æ`+? L?QÊM; M?bM i?'p æ`+? >QŠM; M ioM? i`Ì H¢BX `®i +m°+ i?Î T?¨Q K°i ?Æ
M?B m K°i +?9i- ç +?m~M #` M;¨p K®i i`Î p L;Á *QÆM; i?,K o¬ aQM; K°i +?9i- ?
Hm¬MôX

æ`+? >QŠM; p¬ HU+ M;²B tm®M;- +kM; F?¬M; M¦B M?B mX æ`+? L?QÊM; ç, tQ p
hQMX +´ >MM; M MB ç¬B +•mX `²B +kM; çB ` F?¦B T?ÁM;- iÈB M;Q¨B +W X M?b
i?2Q- æ`+? L?QÊM; ç°i M?B M M¦B, ó>MM; hQMX +² >MM;X L;Á *QÆM; +¦ +?9i M
pÈB [mp K¬ HÈMX i +?m–M #` i`Ì p pB M i`ÊX +€+ M;B`ÆB +¦ i?2Q i i`Ì p F?¬M

*´ >MM; /Q /U K°i H€i- H„+ ç–m M¦B, ôh`¢B +–O- i +ªK i–'p MÆB Mªp `'i i®iXX

ó´X i #B i `²Bô æ`+? L?QÊM; KBK +QÌB M¦B, ó>MM; hQM i?b b Q\ô

óh`¢BL;ä *QÆM; #„i [m€ H¨ [m–M bQM HB M KB M- F?¬M; +–B K ç` HÊBX +¨M;
–ŠM H¨ b) F?¬M; iB M +¬M; pÈB [mp K¦ HÈMô æ M >MM; hQM /Q /U M¦B, óh`¢B +?
L;Kp +¬M; ;†T M¢MX i F?¬M; iB M `ÌB çBôX

æ`+? L?QÊM; i`QM; K„i H¦2 H)M bU K„i K€+X M?QM; +m®B +MM; +kM; H° ` p iQ
Ì +–¶ M¨p +kM; T?ªB #½Q i`¼M;ôX

" M;QÌB `ÌB T?O ç æ`+– >QŠM;X ç m iªM çBX +kM; F?¬M; +¦ +–9 w iÈB +² L?m"M
çÊB K°i H9+ H•m `²B KÈB #QÈM; iÈB i`QM; T?O K¨ çB ç MX

æ`+? >QŠM; M?bM i?'p # M;QÌB `ÌB çBX M;ÁB Ì i`)M ;BQÌM; Q€M ?"M M¦B, ó*€+
>MM; hQM M;QÆB ?B M i¢B M; p +ª i`¢B +?O +kM; +¦ /kM; F?Q HW ;¢iX H¢B +Á
oQÆM; "€ æQÆM; M;B`ÆB i?"i +¦ #ªM H½M?- M?QM; M;QÆB +?ÆB i M?Q p"v- i
M;B`ÆB5ô

>„M i`¨M çˆv Q€M ç°+- ç–m ¦+ M¦M; H)MX /QÈB bU t9+ ç°M; i?b +?mp M ;b +kM; ç
i?O #¢ #€Q H¢B- ó>m€M? .QÆM; *¬M;- +² L?m"M S?O +–m FB MôX

æ`+? >QŠM; i`QM; K„i ?B M H)M bU pmB KWM; M¦B, óJ m KÌB ?„M p¨Q5ô

j83X *?QÆM; j83, aBM? hW

oQÆM; "€ æQÆM; K°i +?ûM `QÊm p¨Q #KM;- ç°i M?B M H'v i v ¬K #KM;- i` M K†
[m ç½ ;"T M;QÌB H¢BX +¦ p ç m çÈM F?¬M; +?`m M´BX

æ`+? >Qˆ M; F?¬M; +?9i çQ /U çQ i v `9i ç Q- K°i ç Q +?ûK tm®M;X

J°i ç Q M¨v pW K¢`B? pW i¨M M?ŒM- M?„K p¨Q +² +M oQÆM; "€ æQÆM;X æ`+
+kM; #'i M;ÌX K¼B M;QÌB +?B i?'v oQÆM; "€ æQÆM; b m F?B m®M; ? i `QÊm i?B
M;¢+- M?QM; H¢B i?'v æ`+? >Qˆ M; ç°i M?B M ?mv ç Q- +?Q /M H¨ Gw J"i +kM; +¦ +
K„i €M? b€M; +?Êi H¦2- ç½ M„K H'v +?ûM `QÊmX

*?B H¨ M;¦M i v ?„M ç M; +,M; i?ŠM; +?Êi #m¬M; HÄM;- +kM; F?¬M; +¦ MûK +?ûM
æQÆM; ç°i M?B M H„+ KbM? i`€M? i?Q€i- ?bM? M?Q ç½ bÈK iQM? iÈB K°i ç Q M
æ`+? >Qˆ M; +?ûK i¨M M?šM- oQÆM; "€ æQÆM; i`®M +kM; ? v- æ`+? L?QÊM; H¢B
H¨K +€B ;B\ L? M? /WM; i v H¢B5ô

>„M M¦B +'T #€+?- M?QM; +€+? +kM; t - i`QM; H9+ M?'i i–ÁB F?¬M; i? M;,M H¢B
b€i w /•M; H M- +kM; F?¬M; +?`m #Ä [m +Æ ?°B M¨v- çQM ç Q HB M iK+ ?mv H M-
oQÆM; "€ æQÆM;X oQÆM; "€ æQÆM; H'v i v ¬K #KM;- Mû ` T?Q b m #¨M- çB
hªQX S?ÁM; >mv M hªQ ç°i M?B M çSM; H M- –'i #¨M M;,M +ªM ç Q +?ûK [m - +–B
#` +?ûK M€iX +?b H¨ +?d i`QM; +?®+ H€i M¨v- h?€B EB M æS+ ç½ +–K ç Q t¬M; i
oQÆM; "€ æQÆM; ç m çÈM M¦B, óL;QÆB ?¢ ç°+ i`QM; `QÊm\ô

h'i +ª tªv ` #'i [m€ +?B i`QM; M?€v K„i- KÈB pW `²B +ÁM ç–v ?Á F?Q M?QM; +?
iBM? T?QM;- ç Q [m M; FB KªM?X

æ`+? L?QÊM; +Æ ?² Km®M ?¬M K) #'i iBM?- çQ i v çB FûQ æ`+? >Q^M;- HÈM iB M
;B\ô æ`+? >Q^M; H B ?mv ç Q H M- €M? ç Q H"T HÁ2- æ`+? L?QÊM; H¢B +¨M; ?Q
>Q^M; H¢B +'i iB M; +QÌB iQ M¦B, óG¨ i ?¢ ç°+- oQÆM; "€ æQÆM;- M;QÆB +¦ i?
•M Q€M +M +?9M; i ç m T?ªB Ì i`QM; `Q¼m M¨v K¨ F i i?9+5ô

óL;QÆB ?¢ ç°+ M?Q i? M¨Q- i b Q H¢B F?¬M; #B i\ô oQÆM; "€ æQÆM; M¦BX

æ`+? >Q^M; +QÌB H¢`B? M¦B, óæ¢B ;B i H¨K pB +- H¢B ç +?Q M;QÆB #B i b Q
ç•v- +?QM? H¨ Km®M ç°+ +? i M;QÆBX oQÆM; "€ æQÆM;- M;QÆB M;¨v ç¦Ì ?"m ?
+?QM? H¨ #€Q SM;5ô

oQÆM; "€ æQÆM; i?^M b„+ M;¢+ M?B M- H–M M¨v i?"i bU H¨ F?¬M; `ä +?mv M ;b
óG½Q ç - M;QÆB iBM? H¢B çB- i`Ì p +ÁM +¦ çQÌM; ` b Q\ Gw J"i M¨v- H¨K im ?9
t2K Î i`QM; K„i- H¢B Km®M #S+ M;QÆB çB5 >„M +kM; F?¬M; M;?o H¢B # M ç–m H
oQÆM; "€ æQÆM; ç½ i`9M; ç°+- Gw J"i F?¬M; ç°M; ç"v çQÊ+X J'v M;QÌB +?9M; i
+?¦ M¨v H¨K i?`i çB- L;ä *QÆM; b) H¢B H¨ L;ä *QÆM; i`QÈ+ FB 5ô

oQÆM; L?Q h QM +kM; bÊ ç M K†i F?¬M; +ÁM +?9i K€m- æ`+? J h?€`B? H¢B +
Gw J"i €M? K„i çªQ [m i` M K†i K'v M;QÌB- t2K `ä `¨M;- i`QM; K„i ?„M +kM; +¦ bU
i?Q€M; [m i`'M ç`M? H¢BX oQÆM; "€ æQÆM; +kM; ç½ çSM; i?ŠM; M;QÌB H M- ó
i?¬B b Q\ô

æ`+? >Q^M; F?¬M; +¦ +?9 w iÈB p K†i F?€+ i?QÌM; +M oQÆM; "€ æQÆM;- +QÌB
F?¬M; T?ªBô >„M +?9K K¬B ?mwi H M- i? M? •K #ûM M?¼M i`mv M ` - +?d M;?2 i?
i?Q€M; [m i`QM; T?ÁM; ç½ p¼i p¨Q K'v +?K+ ?€M iMX K¶B M;QÌB ç m +–K i`QM;
ç^m H¢B H¨ +´ L?m"M S?O- b„+ K†i M;?B K M;?`X

Gw J"i M?QÈM; K¨v- S?ÁM; >mv M hªQ b„+ K†i F?) #B M M¦B, ó*² L?m"M S?M- M;

*² L?m"M S?M F?¬M; ç€T- æ`+? >Q^M; H¢B +QÌB H¢`B? M¦B, óG¨K +€B ;b- çQÆ
*€+ M;QÆB H¨ F H¨K ?¢B L;ä *QÆM;- +?Q /M +² L?m"M S?M +kM; t2K +€+ M;QÆ

ó>² ç²- ?² ç²ô æ`+? L?QÊM; HÈM iB M; [m€i, óæ`+? >Q^M;- #m¬M; ç Q tm®M;- M
L;Kv +¬M; çB5ô

>„M ç°i M?B M iB M H)M- æ`+? >Q^M; ? B K„i ç½ çÄ ?²M; H M- ç½ bÈK t¬M; H M
M;QÆB M;?2 i K°i H–M +¦ çQÊ+ F?¬M;\ +² L–m"M S?O- +?Q +€+ ?mvM? ç H M çB
i`¼M; i?QÌM; # i`,K HQÊM; ?Q¨M; FBK5ô

æ`+? >QŠM; çÆM ç Q pmM; H)M- iB M H)M ? B #QÈ+- #¶M; M?B M çWM; H¢B- +?
+´ L?m"M S?M pšM M?Q K°i +€B +¼+ çSM; BK Ì MQB ç¦- i`QM; HÁM; ç°i M?B M /•

oQÆM; "€ æQÆM; ç½ çSM; i?ŠM; H M- F?¬M; ? ¬K #KM; M[- i`–K ;B¼M; M¦B, ó
ibK çQÌM; +? i- çWM; Q€M i`€+? M;QÌB F?€+5ô

æ`+? >Q^M; +ªK i?'v H¢`B? +¨ M;QÌB- ?„M #¶M; M?B M T?€i ?B M- i?b ` i` M ç
+?mv M i?B ? i +?QM i?Q¢i M?bM i?b `'i i®i ç T- M?QM; H¢B H¨ K°i +€B #˜v `"T5

*¶ L?m"M S?M ç½ i`–K ;B¼M; M¦B, óL;Kv +¬M;- oQÆM; iQÈM; [m•M- æ`+? >Q^M
F?¬M; #B i M M tW i`Q M?Q i? M¨Q\ô

æ`+? >Q^M; K„i i`ÊM i`WM; M?Q Km®M `ÆB ` - +?B p¨Q +´ L?m”M S?M- iWM; +?W
M;QÆB #€M çSM; i \ô

*² L?m”M S?M #’i ç°M; i? M? b„+- oQÆM; "€ æQÆM; H¢B +QÌB H¢`B? M¦B, ó>„M
b Q H¢B M¦B H¨ #€M çSM;X æ`+? >Q^M;- M;QÆB +?d iQÌM; `^M; i?m Km çQÊ+ +²
+¬M;- [mª i?U+ H¨ bB i•K K°M; iQÌM;5ô

æ`+? >Q^M; +ª M;QÌB `mM `˜v- F?¬M; #B i H¨ iS+ ;B”M ? v bÊ ?½B- ?„M ç½ F?¬M
K†i +M ç ç - ?„M +kM; #B i ç½ ?¢B ç ç X >B M M v +´ L?m”M S?M /šM i?2Q K’v +
+¦ ç€K M;QÌB oQÆM; "€ æQÆM;- h?€B EB M æS+- S?ÁM; >mv M hªQ- #®M M;QÌB
/M +¦ #ªM H½M? i?¬M; i?B M +kM; F?¦ +¦ i? ç€M? ` çQÊ+X

æ`+? L?QÊM; b„+ K†i i€B M?Êi- +kM; #` #B M +® M;Q¨B w Km®M M¨v H¨K +?Q F?
F?¬M; ` HÌBX æ`+? >Q^M; i?b H¢B ;–K HÈM H M- i?Ì T?B T?Á M?Q i`•m ?QÈM; p
+ª çÌB M¨v +?Q iWM; /kM; +ªK M?Q i?9 çÆM ;BªM H¨ i`QM; HÁM; ? i bS+ €v M€v-
/BT Gw J”i F?¬M; i? M?9+ M?Q+?- #„i H’v Gw J”i i?b KÈB +¦ i? +–m çQÊ+ K°i +Q

S?ÁM; >mv M hªQ `9i FB K- oQÆM; "€ æQÆM; `9i ç Q- ? B M;QÌB K°i i`€B K°i T?
+kM; F?¬M; #B i H’v ` F?Q HU+ iW MÆB M¨Q- ç½ iW Ì ;B[? B M;QÌB t¬M; i?ŠM;
çQÊ+ M,K #QÈ+ M[- H¨ +¦ i? iÈB çQÊ+ i`QÈ+ K†i Gw J”iX

Gw J”i pšM MW M^K MW M;²B- i` M K†i F?¬M; +¦ #®B `®B- +?B +¦ p #B B- T?ªM
i?B m i?•M H Q p¨Q HM X

óL;Kv +¬M;- ç Q ?¢ HQm M?•Mô æ`+? L?QÊM; ç°i M?B M [m€ tm®M;X

•`B? ç Q +?Êi H¦2- K°i i? `B? F?€K ç Q `’i M†M; ç½ ?¢ tm®M; b m +² æ`+? >Q^M;

iQÆB T?mM ` - K°i +€B ç–m H•m ç½ # v H M i`ÌB- æ`+? >QŠM; +–B +ªK i?’v +² K
tQ v +?mv M- +¨M; # v +¨M; + Q- tmv M [m K¨M bQÆM; KM K¨m çÁ M?bM iÈB- +?d
K°i ?€M iW +–K i`QM; i v F?,K ç Q- ç M; H¢M? HMM; M?bM KbM?5

æ`+? >Q^M; i`QM; K°i iQ+– i„+ +m®B +MM; i`QÈ+ F?B K’i çB i`B ;B€+ +?B bmv M
/¨M; M?Q p”v5

óo”v Gw J”i +¦ ;B i æ`+? L?QÊM; E?¬M;\ô h¬M h?B m S?QÆM; HQ H„M; +?QM? H

æ`+? >Q^M; +¦ +? i ? v F?¬M; i?Q¢i M?bM ç½ F?¬M; H¨ p’M ç - ?B M i¢B +ÁM H¢B
æ`+? L?QÊM; ç®B pÈB Gw J”i +¦ H) +kM; ç½ H¨ +¦ +kM; çQÊ+ K¨ F?¬M; +¦ +kM; ç
[m M i`¼M; ç hB m "® u ç®B T?¦ pÈB L;ä *QÆM;- h¬M h?B m S?QÆM; F?¬M; i?

hB m "® u i`–K M;•K M¦B, óh M m H¨ Gw J”i- i b) F?¬M; ;B i- Îi`QM; K„i Gw J”i- a
F?¬M; iQ`B? H¨ ç®B i?MX Gw J”i pšM tQM; ?B m F€ M?½M +M M;?o [m¨M- M m
L;ä *QÆM; bKT ç² +kM; F?¬M; +ÁM t ôX

óL?QM; M;QÌB F?¬M; T?ªB H¨ Gw J”iô h¬M h?B m S?QÆM; M;?B K K†i M¦B, óh +
b) ;B iôX

ó´\ô hB m "® u +kM; +¦ ?SM; i?9- óh¢B b Q\ô

óh M ç½ H)M +mM;- F?¬M; i? F?¬M; T?€i5ô h¬M h?B m S?QÆM; i`^K ;B¼M; M¦
M;QÌB H¨K ç¢B bU- +¦ ç¬B F?B M;QÌB H¨K ç¢B bU bQ pÈB M;QÌB #bM? i?QÌM; +
L?QM; F?¬M; +¦ M;?Q H¨ i?M ?¢ +M #¼M ?¼ +¦ i? M?`M çQÊ+X L;ä *QÆM; i? H
i?Ov ?Á #’i /mM;- oQÆM; "€ æQÆM; HˆM M¨v +?QM? H¨ F?¬M; i?2Q ?B m H M? +
>Q^M; K„+ +•m- ç½ bÈK +¦ w ç`M? +?ûK i”M ;B i imv i i`QM; ç–m- Gw J”i +?Q /M
æ`+? >Q^M; ç½ +? i- M m F?¬M; ;B i +kM; F?¬M; i? h?”i ` oQÆM; "€ æQÆM; ?¨M
+MM; pÈB +?9M; i F?¬M; KQm K¨ ?¼TX +kM; t2K M?Q ;B9T +?9M; i K°i T?–M bS

hB m "® u F?) +QÌB `° H M- óE?¬M; b B-oQÆM; "€ æQÆM; H–M M¨v +kM; iQM? H
M?Q p”v- +kM; K v i H–M i`QÈ+ F?¬M; +¦ ;B i +? i ?„MX L m F?¬M; +¦ oQÆM; "€ æ

#¨v KQm pÈB æ`+? >Q^M;- +? i¢Q K°i ;Bª iQÊM;- #S+ æ`+? L?QÊM; `ÌB L;ä *QÆ

h¬M h?B m S?QÆM; +kM; +¦ +?9i F€ [m€B- M m M?Q H˜M M¨v #šv H¨ oQÆM; "€ æ
K¨ #B i çQÊ+\ hB m "® u i•K iQ FQM ç€QX imv +?B KMM +QÌB M?QM; #° /€M; H¢B
çQÆM; M?B MX

ó:B i æ`+? >Q^M;- ç½ +MM; æ`+? L?QÊM; F i +Wm ç`+? F?¦ ;BªB- oQÆM; "€ æQÆ
+?B bÊ Gw J"i +kM; F?¬M; i? M;,M +ªMô

hB m "® u ;"i ç–m- óh?B m S?QÆM; M;QÆB M¦B +kM; F?¬M; b B- #'i [m€- i pšM +
b®M; b¦i5ô

h¬M h?B m S?QÆM; i`•M ç–v F?¦ ?B m- óh i?"i bU ibK F?¬M; çQÊ+ Hw çQ ç æ`+

ó"ÌB pB M;QÆB [m k K'i K°i M;QÌBô hB m "® u F?¦2 KB M; H° ` MK +QÌBX

óG¨ B\ô

óæ M>MM; hQM5ô

óL?QM; æ M >MM; h QM F?¬M; M?'i i?B i b) iÈBôX

hB m "® u MÌ MK +QÌB- óh M¦B- ?„M M?'i ç`M? b) iÈB5ô

h?€B EB M æS+ ` +?B m +QÆM; K½M?- iQM? +?m˜M i?ÌB +Æ K°i ç Q ;B i ç`+?-
K„i5 æ`+? L?QÊM; M?bM i?'v ç¢B + +? i i?ªK- i`QM; HÁM; FBM? ?Q¨M;X Gw J"i
>Q^M;- HB + K„i M?bM [m +² L?m"M S?O- `²B €M? K„i i?Q€M; [m ç M i` M M;QÌB
M¦B HÌB M¨QX

*¦ ç¬B F?B- BK H†M; ç¢B #B m +?Q +?'T i?m"M5

oQÆM; "€ æQÆM;- S?ÁM; >mv M hªQ i?"i ` ç½ bÈK ç®B pÈB ç€K M;QÌB æ`+? >Q^
>Q^M; pB +–m iB M i¨B- p¬ Hm"M #„i iM #BM? ? v H¨ hMv [m M ç M ?¨M;- ç m M;'
T?¨M +?B +M +kM; +QÈT T?–M iQX bÈK ç½ #` ç€K M;QÌB oQÆM; "€ æQÆM; +?
M;¢B ç FB M +¬M; H"T M;?B TX Gw J"i imv +¦ T?•M T?¦- M?QM; oQÆM; "€ æQÆ
Km +² L?m"M S?M ç M FQ+? ç°M; æ`+? >Q^M; i¢Q T?ªM- b m ç¦ K°i H–M ;B i b¢
L;Kv +¬M; b) M;,M +ªM- M?QM; i?'v L;Kv +¬M; pšM BK H†M;- oQÆM; "€ æQÆM; i
#QÈ+ M? M? ?QÈM; p T?Q æ`+? L?QÊM;- æ`+? L?QÊM; F?¬M; /€K +?®M; +U- +?
M¦B, óL;Kv +¬M;- i'i +ª K¼B +?mv M i iQ¨M #° ç m F?¬M; #B iôX

•`B? ç Q +?Êi H¦2- oQÆM; L?Q hQM ç½ M?bM ` p°B [m€i iQ K°i iB M;- óh`¢B +?M

>„M T?B i?•M t¬M; iÈB- +?2 Î i`QÈ+ M;QÌB æ`+? L?QÊM;- +?b M;?2 tQ¢i K°i iB M
L?Q h`€ ç½ `ÆB i` M K†i ç'i- K€m iQÆB T?mM ` X +® MûM ç m çÈM- oQÆM; L?Q
K m çB5ô

æ`+? L?QÊM; `®i +m°+ ç½ T?K+ ?²B iBM? i?–M- #B i Gw J"i ?¦K M v ç½ ç°M; b€i P
p¬ /KM;- p°B T?'M F?ÌB iBM? i?–M FûQ oQÆM; L?Q h QM +MM; M? m +?¢v ` # M
+´ L?m"M S?M b„+ K†i çÌ çšM- i`QM; H9+ M?€i i?ÁB F?¬M; +¦ ?¢ H M?- K'v +?K+ i
p¼i ç M- M?bM i?'v H½Q i`¢B +?M +?¢v i`®M- +kM; /Q /U F?¬M; iB M H MX oQÆM
KÈB Km®M t¬M; H M- i?b æ`+? J >–m ç½ M;,M Ì i`QÈ+ M;QÌB æ`+? L?QÊM;X

*?B M;?2 i?'v iB M; çBM? çBM? ç M; ç M; p M; H M F?¬M; M;WM;- æ`+? J >–m +M
iQ+? i„+ ç½ i` Q ç´B K'v +?B mX

æ`+? J >^m pä +¬M; F?¬M; #^M; oQÆM; "€ æQÆM;- +?b H¨ /QÈB bU HB m K¢M;-
p¨M; M M +kM; ç½ #` +–K +?•MX

S?ÁM; >mv M h¨Q- h?€B EB M æS+ iB M H M- ç Q FB K ;B Q M? m #´ ` - æ`+? J
T?ÁM; M;U- ;B[iB M; F m ;¨Q i? i?ªK- i?Q€M; [m ç½ #` +?ûK i?¨M? # çQ¢MX

h`QM; KQ K€m ç–v i`ÌB- Gw J”i pšM M;²B BK F?¬M; M?9+ M?Q+?- +HM i? M M? M¨v- ?„M +¦ ` i v ? v F?¬M; ç½ F?¬M; [m M i`¼M;5 æ`+? L?QÊM; pšM +ÁM M;?Q +?¢v iÈB çbM? pB M- +?d i?'v +M HÈM ç¦M; +?†i- i`QM; H9+ ;'T `9i F?¬M; i? K i`–K tm®M;X E?B M;?2 çQÊ+ iB M; F m i?•K i?B i +M æ`+? J h?€M?- æ`+? L?Q M?kM ` X

óh`¢B +?O K m çB- ç i ç M M;,M +ªM #¼M ?¼ô oQÆM; L?Q hQM +€`B? i v #` +? pšM F?¬M; #Ä `ÆBX i`QM; HÁM; +ªK ç°M;- /MM; bS+ `9i +€M? i v ` - [m v M;QÌB æ`+? L?QÊM; FûQ H¢B- ? B M;QÌB HQM; /U p¨Q +W HÈMX ç½ F?¬M; +ÁM +?¶ i`

G9+ M¨v # M;QÌB oQÆM; "€ æQÆM; ç½ çm´B iÈB T?Q i`QÈ+ ? B M;QÌB- oQÆM H¢`B? HMM; M?bM æ`+? L?QÊM;- F?¬M; M¦B HÌB M¨Q K¨ pmM; ç Q H MX æ`+? L? ô"€ æQÆM;XX

oQÆM; "€ æQÆM; çÆM ç Q /WM; Ì F?¬M; i` M;- H½`B?ç¢K ?ÄB, óJm®M H¨K +€B

ôL;?o ç M æ`+? L?QÊM; i ç®B ç½B pÈB M;QÆB +kM; F?¬M; i - +?mv M æ`+? >Q +MM; pÈB i F?¬M; +¦ [m M ? - KQM; M;QÆB M¦B ;B9T i pÈB L;Kv +¬M; K°i +?9iX iÈB #QÈ+ çQÌM; +MM;- +kM; F?¬M; #m¬M; i? +?9i M¶ HU+ +m®B +MM;X

oQÆM; "€ æQÆM; +QÌB H¢`B? M¦B, óæ`+? L?QÊM;- iÈB H9+ M¨v i?b +?M w +M

ó*?Ì K°i +?9i KQM; M;QÆB b m F?B ;B i i - ?½v i?¨ L?Q hQM- +€`B? i v +M ?„M +kM; F?¬M; i? ;•v i?QÆM; i²M ;Bô æ`+? L?QÊM; M¦BX

oQÆM; L?Q h QM i` M p B K€m F?¬M; M;WM; +?ªv ` - b„+ K†i i`„M; # +?- ç m +Æ M?Q i? H°` ` p b–m i?ªK +QÌB M¦B, óh`¢B +?M- ç M MQÈ+ M¨v- M;QÌB +ÁM iBM +?9M; i b Q\ô

oQÆM; "€ æQÆM; MÌ MK +QÌB M¦B, óoQÆM; hQ J½ M¦B F?¬M; b B- +?mv M ?¬K ç +?'K /Si5ô >„M HÌB +ÁM +?Q /Si- çÆM ç Q ç½ #² ` - æ`+? L?QÊM; i•K HU+ +¢ ç®B i?M +M # M;QÌB- +¨M; ?m®M; +?B +ÁM +¦ K'v +?K+ ç Q T?M i?M Ì K°i # M- K Ì T?Q b m p M; H M K°i iB M; t iX

J°i Hm²M; ;B¦ H¢`B? iW # M +¢M? i?•M pKi [m - b m ç¦ M;?2 K°i iB M; +ªM;- æ` T?ªB +? i- H¢B +ªK i?'v F?€+ i?QÌM;- F?¬M; M?`M çQÊ+ KÌ K„i ` - +?d i?'v oQÆM b m ? B #QÈ+- çÆM ç Q ç½ #` ;½v i?¨M? ? B çQ¢M- K°i çQ¢M # v H M F?¬M; i` M oQÆM; "€ æQÆM; i v +–K ç Q ;½v- M;¢+ M?B M F?¬M; i?¬BX

>„M +?b i?'v K°i b¦+ iW #)M M;Q¨B +W ç•K ç M- ç•K tmv M [m +€`B? +W ç¨v- FC ?„M- M;QÌB M¨v HU+ +€M? i v ?MM; ?”m- F?¬M; +–M M¦B +kM; #B iX

h`QM; HÁM; +?Êi ç°M;- oQÆM; "€ æQÆM; ç½ #B i H¨ B ç M ç•vX F?¬M; F?ÁB M?

h`QÌM; b¦+ +?d ç¨Q K°i +€B- +€`B? +W HÈM ç½ ;B'v K¨ pÐ imM; i?¨M? #®M M,K ?€M + Q HÈM +?”K `½B çB p¨Q- ioŒK ;B¼M; M¦B, óoQÆM; "€ æQÆM;- M;QÆB Km

æ`+? L?QÊM; M?bM i?'v ç¢B ?€M FB - i`QM; bU imv i p¼M; ç°i M?B M ç½ tm'i ? ó>MM; hQM- M? `B? +Sm i K°i K¢M;5ô

L;QÌB ç M ç9M; H¨ æ M >MM; hQM5

oQÆM; "€ æQÆM; ç²M; iW +Q `9i H¢B- i` M i v ;•M t `B? M²B H M- F?¬M; M;?o iÈ +–¢v iÈB- bmv M;?o ibM? i?9 i?ŠK M;?o pä +¬M; +M KbM? bQ pÈB æ M >MM; hQ ?ÆM M[ +ÁM +¦ h?€B EB M æS+- S?ÁM; >mv M hªQ- Km®M ;B i æ M >MM; h`€ F? +?d Km®M i`m b€i i?•M iQM æ`+? L?QÊM;- F?¬M; Km®M i²M ?¢B +,M #ªM +M L;ä bU H¨ ç¢B i¨B ?B K +¦ +M L;ä *QÆM;- H¨ M;QÌB /kM; K½`B? i`mM; M;?o - `'i çQ ?m®M; +?B ?„M M;¨v i?QÌM; +MM; æ M >MM; h`€ [m M ? +kM; t2K M?Q H¨ F?¬M; i v +?ûK ;B i pÈB æ M >MM; h`€ M?Q ç®B pÈB M;QÌB F?€+X L;?2 æ M >MM; h`€ i`QM; H9+ M?'i i?ÌB F?¬M; #B i i`¨ HÌB M?Q i? M¨QX

S?ÁM; >mv M hªQ M?bM i?'v æ M >MM; hQM +?¢v iÈB- +kM; ç½ bÈK M;?o F„ +•m i
hQM- i`¢B +?M ?¢ ç°+ i`QM; `QÊm- p¼M; iQÌM; ç°+ ?¢B L;Kv +¬M;- +?9M; i H¨K
>„M ?ÌB ?Êi i`ª HÌB K°i +•m- ç½ çªQ H°M i?` T?B- +kM; H¨K +?Q M;QÌB i F?¬M; i?
ç½ +? i- +?mv M `QÊm ç°+ ç½ t2K M?Q H¨ +? i F?¬M; ç®B +?SM;X

æ M >MM; hQM i v ?Q¨M? b¦+- ç½ M;,M Ì i`QÈ+ M;QÌB æ`+? L?QÊM;- M;?B K M;?
`²B- M;?o iÈB i`¢B +?M H¨ +,M #ªM +M L;ä *QÆM;- L;Kv +¬M; H¨ ?QM; i?`M? +M
Mm - M?QM; +kM; F?¬M; ?² ç²- ç°+ ?¢B L;Kv +¬M; i¢B b Q T?ªB H¨K\ô

óh?B M ?¢ +kM; ç m #ÎB pB ? B +?[ç M? HÊBô S?ÁM; >mv M hªQ i?ªM M?B M M¦
T?ªB M¦B ` \ô

ó>MM; hQM- +?mv M ç°+ ?¢B oQÆM; "€ æQÆM; ç m H¨ çQ æ`+? >Q^M; iU iB M H
[m M ? ô æ`+? L?QÊM; H¬B FûQ p¢i €Q æ M >MM; hQM- bÊ ?½B M¦B, óæ`+? >Q´
M;QÌB F?€+- +? i+kM; H¨ ç€M;X J >^m pb +Sm i #Ä K¢M;X L?Xy hQM pB +Sm i
?ÁK M v ç M ç•v- #'i [m€ +kM; H¨ ç iW #B i- iU M?B M H¢B ;†T i B ?¼ - i?"i bU H
M;QÆB iBM i - æ`+? L?QÊM; i M m MS +•m M¦B H€Q- i?b b) #` i`ÌB ç€M?5ô

óL;QÆB M¦B K°i +•m H¨ Km®M `k #Ä b¢+? i°B / `B? •K KQm i?Q +?M b Q\ô S?ÁM;

æ`+? L?QÊM; i v `mM `mM- ç½ M¦B F?¬M; ` HÁB- æ M >MM; hQM M?bM i?'v oQÆ
çSM;- i?B ç2K i`QÌM; b¦+ i`)M i v ç•K tm®M; K†i ç'i- tû p¢i €Q tm®M; K¨ #,M; #¦
" M;QÌB "€ æQÆM; ç m #B i æ M >MM; hQMp¬ +¬M; K†+ /M i®i- M?QM; M m # M
i?b +kM; +?Q +?„+ ç½ F?¬M; ;B i çQÊ+ ?„MX L?QM; i?'v ?„M pb ;B9T oQÆM; L?
?Q¨M iQ¨M F?¬M; ç w M M;mv #ªM i?•M- ç¢B M;?Q [m M KbM?- +kM; #` ?„M H¨
F?¬M; ` i vX

oQÆM; LHBQ hQM K†+ çM Ì i`QÈ+ K†i Gw hoM? M?m M?QÊ+- M?QM; ç®B pÈB æ
`ÌB- i?„T ;B¼M; M¦B, ó>MM; hQM- M;QÆB +?È ç wiÈBi - +Sm i`¢B +?M ` M;Q¨B

æ M >MM; hQM i`QM; ç¬B K„i +¦ €M? b€M; +?ÊT ç°M;- M?QM; pšM +?mv M i•K ;B9
p i i?QÆM;- +kM; F?¬M; `9i b¦+- +?B ¬K [mv M M¦B, ó"€ æQÆM;- >mv M hªQ- EB
[m€ MM H¨ +¦ +?9i ?B m H–K- >MM; h`€ tBM ;†T L;Kv +¬M;ôX

oQÆM; "€ æQÆM; H„+ ç˜m M¦B, óL;Kv +¬M; i`¼M; i?QÆM;- M m +ÁM iB T iK+ M?
>MM; hQM- i FQM? M;QÆB H¨ i` M; ?€M iWX KÈB pW `²B +kM; F?¬M; ` i v- M
F?¬M; T?•M #B i çQÊ+ i?` T?B- i?b +?È i`€+? i ç Q ?¢ p¬ ibM?ôX

æ M >MM; hQM M;?B K K†i M¦B, óhW F?B L;Kv +¬M; M?"T +?O L;ä *QÆM;- i`¢B
i?W - +U+ F€ i¬M bMM;X h`QÈ+ iB M KÌB L;Kv +¬M; i?¨M? H"T "² aÆM *¬M; /Q M
i?b i¬M L;Kv +¬M; H¨ +?QM?- +ÁM ç†i i¬M ?B m H¨ L;Kv +¬M;- pB + M¨v M;QÌB F?
+M >MM; hQM pšM +?Q #` KM5 L m M¦B i`¢B +?M Km®M çQ¢i [mv M- i?B bÈK ç
+–M ;b çÊB iÈB ?¬K M v\ h +?B bÊ #ÌB pb M;¨v i?QÌM; +¦ +?9i HÌB [m H¢B tmM; F
i¨M M?ŒM- M?QM; H¢B ;¢i L;Kv +¬M;X *¨M; F?¬M; #B i çB m M¨v F?¬M; i? M;?B
+€+ M;QÆB M m M?Q Km®M ?¢B i`¢B +?MX æ M >MM; hQM F?¬M; +?QX [m•M L;ä

>„M M¦B +?QM? F?Q HšK HB i- i? M? •K H¢B `'i HÈM- t t i`mv M ` M;Q¨B

oQÆM; "€ æQÆM; +ÁM ç M; çQ /U- S?ÁM; >mv M h¨Q ç½ #B i?„M M¦B +?Q Gw J"i
ç K/¨B H„K K°M;- i?'T ;B¼M; [m€i, óh +?B bÊ F?¬M; ;B i æ`+? L?QÊM;X L;ä *Q
F?¬M; t 5 æ M >MM; hQM- F i?S+ i?ÌB H¨ i` M; im'M FB i- i`€M? b M; K°i # M- +?
F?¬M; [m M ? - M m +ÁM +?'T K #'i M;°- +?d bÊ ?®B ç½ F?¬M; F`T5ô

>„M pmM; i v H M- # M;QÌB i¢Q i?¨M? i? p•v +¬M;- oQÆM; "€ æQÆM; +kM; [m€i
b M; K°i #)M5ô

æ M >MM; hQM pmM; i v H M- ç½ `9i b¦+ MÆB i v- K†+ çM H'v K°i ç`+? # - M?QM;
iWM; +?[iWM; +?[M¦B ` , óæ M- >MM;- hQM imv i F?¬M; i`€M?5ô

óhB m H½Q æ¢B ?bM? M?Q ç®B pÈB æ M >MM; hQM `'i +¦ ?ªQ +ªK\ô h¬M h?B m S
MÆB t

h`ÌB t `B? F?¬M; K•v- K•v i`„M; ç M; i`¬B- ?¬K M v ç½ H¨ +m®B KM i?m- i` M M9B
bU iQÆB ç T H¢B +?S p çB m HBM?X L?QM; Ì i`QM; i`ÌB ç'i t M?- i`„M;- çÁ ?¶M
pW M?bM i?'v- i`QM; HÁM; H¢B +ªK i?'v `°M; KÌX

:B¦ H¢`B??Bm ?Bm- i?ÄB H€ T?QM; # v tm®M;- M?Q K€m +?ªv- M?Q b–m #B5

hB m "® u çQ M;¦M i v F T H'v K°i KªM? H€ T?QM;- M;¦M; M?bM KªM? H€ +•v #„i
M¦B, óh ç®B pÈB M;QÌB +?QM? M;?Q Hm¬M +¦ ?ªQ +ªKX æ M >MM; hQM M¨v H¨
*QÆM;- ç®B pÈB ?mvM? ç M†M; ibM?- +?ŠM; T?ªB ;B®M; M?Q M;QÆB pÈB i b
S?9 Zmw- h?B m S?QÆM; M;QÆB ç®B pÈB i +kM; F?¬M; +?`m `ÌB çB- K°i F?„+ M
?[m- #^M; ?[m bBM? iW +?B ;B Q5ô

h¬M h?B m S?QÆM; K„i H° ` +ªK ç°M;- +?d +ªK i?'v ? B M;QÌB i•K w iQÆM; i?¬
S?ÁM; >mv M hªQ M¦B +€B ;b i?B M ?¢ ç m H¨ pb / M? HÊBX M?QM; hÁM h?B m
i?'v F?„T i?B M ?¢- F?¦ [m M M?'i pšM H¨ ibM? M;?o 5 hB m "® u i`–K M;•K M¦B, ô
+?M i`QÆM;- Qi F?B #` M;QÌB F?€+ ªM? ?QÌM;X hW F?B L;ä *QÆM; F?ÎB bU iÈB
K°i HÁM; i`mM; i?¨M?X L?È H9+ i`QÈ+ i¢B >„+ S?QM; GoM?- M;QÌB M¨v i`mM; i•
F?¬M; ç¨M? HÁM; ;B i ?„MX a m ç¦ i M;?2 M¦B h`QÆM; iQÈM; [m¨M i`QÈ+ F?B +
i?B M ?¢ K¨ i†M; M;U +?Q h`QÆM; iQÈM; [m•M- +?d pÈB bU + M çªK M¨v- ç½ H¨
?²X

h¬M h?B m S?QÆM; ;"i çˆm M¦B, óa®M; +? i i`QÈ+ K„i- i?B b) H° ` M? ?MM; #ªM
i` M; ?€M iYôX

óÎ i` M i?¨M? hQÆM; .QÆM;- hW h? hQ+? +kM; ç½ F?¬M; ç¨M? HÁM; ;B i ?„B_ H9
M?QM; ?„M F?¬M; +¦ Ì H¢B hQÆM; .QÆM;- pšM i`Ì p L;ä *QÆM;- +?d #^M; çB K '
i?ÌX L;QÌB M¨v pä +¬M; +¦ H) F?¬M; + Q- M?QM; + M çªK i`mM; M;?Q +U+ + Q- H
*?B iB +- H¢B H¨ ç`+? i?M +M +?9M; i - +–S F?¬M; T?ªB H¨ #^M; ?[m- M m F?¬M

óL?QM; + M çªK M;?Q F?Q F?¬M; +¦ M;?Q H¨ i?U+ HU+- Gw J"i i?"i bU Km®M tm
hQM çÐ F?¬M; çQÊ+ô h¬M h?B m S?QÆM; +QÌB F?² M¦B- hB m "® u iW ibBB? M;?
i?Q+? iW i?U+ HU+ K¨ t2K tûi

ó*€B M¨v +ÁM i9çB iÈB bU ;B9T çÐ M[ô hB m "® u KdK +QÌB M¦B, óL mM?Qæ M
i?U+ HU+ +MM; bU ;B9T çÐX i?b Km®M ?¦ ;BªB M;mv +Æ M¨v +kM; F?¬M; T?ªB H

oQÆM; "€ æQÆM; ç½ tm'i ç Q- çÆM ç Q +M ?„M K†+ çM ç½ ;½v- M?QM; ?mM; ?
>mv M h¨Q i`QÌM; FB K H"T HÁ2- +kM; i¢Q M M mv ?B T F?¬M; M?ÁX M?QM; H¨H
H¢B H¨ F?€K ç Q b®M; /¨v +M h?€B EB M æS+X

oQÆM;- S?ÁM; ? B M;QÌB +¬M; FQ+? ?„M i?"i` pšM +¦ i? +?®M; +U- M?QM; h?€
ç½ T?ªB HMB # #QÈ+X h?€B EB M æS+ M¨v pä +¬M; bQ pÈB #B m ?B M ` M;Q¨B
`'i M?B m- æ M >MM; hQM i?–K + m K¨v- M;?o Gw J"i F?¬M; #B i iW MÆB M¨Q K¨
+U+ F€ F?¦ ç®B T?¦X

a m # #QÈ+- æ M >MM; hQM ç½ K M; i?2Q ç€K M;QÌB æ`+? L?QÊM; HmB F?ÁB
M?B M i?m FB K- oQÆM; "€ æQÆM; b m F?B +?ûK ` K°i ç Q +kM; +ªK M?†M çQÊ
[mûi M; M;- b„+ K†i i? v ç´BX

" M M;Q¨B b•M ç M; çSM; # M;QÌB- T?•M #B i H¨ hˆM h?9+ "ªQ- h`b`B? :BªQ EBK

" M;QÌB BK H†M; F?¬M; M¦B- H¢`B? HMM; M?bM i`"M +?ûK ;B i- M?QM; ç m H° `
"€ æQÆM; p®M iQÌM; `ˆM; æ M >MM; hQM H HQB K°i KbM?- i?–K M;?o M m M?Q
H¨K i?b i?¬B- ç½ H¨K i?b H¨K ç M +MM;- ç2K æ M >MM; hQM i`W çB Hm¬M- M?QM
*QÆM; ç m ç½ ç M- b Q +ÁM +¦ i? tm®M; i v\

æ M >MM; hQM i`QÌM; b¦+ i`QM; i v +?Êi +?mv M- H–M M[ç•K H M i` M K†i ç'i-
>MM; hQM- hŠM h?9+ "ªQ- h`bM? :BªQ EBK- oQÆM; Zm•M E?m +? tBM ;†T L;Kv +

G˜M M¨v M; v +ª S?ÁM; >mv M hªQ +kM; F?¬M; +¦ +?M w- i? `B? •K +M Gw J"i `®
i`mv M ` - óæ m iB M p¨Q çBôX

h? `B? •K +M ?„M imv pšM ?[m F?Q p¬ HU+- M?QM; H¢B `ä `¨M; i`mv M iÈB i B
Q€M ?"M [mŠ.; çÆM ç Q çB- tQ v M;QÌB iB M p¨Q i`QM; T?ÁM;X

æ M >MM; hQM M„K H'v i v æ`+? L?QÊM;- i`–K ;B¼M; M¦B, óh`¢B +?M- i p¨ M;QÌ

æ`+? L?QÊM; `®i +m°+ ç½ ç¦M; i?ŠM; H M- M;?B K M;?` M¦B, óæQÊ+5ô h`QM; F
i`QM;- æ`+? L?QÊM; MQÈ+ K„i H¢B `ÆB tm®M;- óL;QÌB i`QM; i?B M ?¢ ç m T?K
i ôX

æ M >MM; hQM H¢B i? M M? K°i iB M;- +kM; F?¬M; MJ^B HÌBX

J¼B M;QÌB BK H†M; iB M p¨Q T?ÁM; Gw J"i- +² L?m"M S?M ç½ bÈK çšM p bo i?®
pšM M;?B M; M;QÌB iU Ì i` M ;BQÌM;- + m K¨v M¦B, ô*?mv M ?¬K M vXX

æ`+? L?QÊM; p°B [m€ tm®M;- HQ bÊ M¦B, ó*?mv M –¬K M v ç m /Q æ`+? >Q^M;
+¬M;- pB + M¨v i?"i bU +MM; i F?¬M; +¦ [m M ? 5ô

æ€K M;QÌB æ M >MM; hQM pšM BK H†M;- +?d H¨ M?bM Gw J"i- +–M ?„M ç`M? çQ

j8NX *?QÆM; j8N, h€B *?B M

æ`+? L?QÊM; [m€ tm®M;- i`QM; T?ÁM; ioM? H†M; M?Q iÌ- +?•K `ÆB +kM; +¦ i? M

h`W æ`+? L?QÊM; i` M K†i i`¨M ç–v p F?ªM +–m ` - +€+ iQÈM; +ÁM H¢B p K†i F?
b€i F?Q F?¬M; ;BªK- S?ÁM; >mv M hªQ M?Qm K¨v- æ M >MM; hQM M; M; M?B M H
M;QÌB b„+ K†i ç m M;?B K M;?`- Qi H°` p K†iX M?QM; i`QM; HÁM; +¦ M´B b
F?¬M; B #B iX

Gw J"i €M? K„i çªQ [m i`)M M;QÌB K¼B M;QÌB- ?Q F? M p¨B iB M;- ô"€ æQÆM; +
M? M†M;- H9+ M¨v KÈB b®i `m°i ?° +?MX "'i [m€ ?¬K M v çQ+? i?U+ H¨ ?B m H–
–¢ ç°+ ?½K ?¢B +?9M; i - i`¢B +?M M?B m H–M F?mv M + M- i b Q +¦ i? H¨K M?
+? iXX

óæ•v H¨ ?„M i°B M M M?Q i? ô æ`+? L?QÊM; p°B p¨M; M¦BX

Gw J"i i? M M? K°i iB M;- óL m `B?Q F i?M €+ ç½ ç M i°B- +?mv M ?¬K M v +S M
tBM KÌB [m v p - i`¢B +?M +kM; tBM KÌB H M çQÌM;- +?d H¨ i # M? M†M; +?Q F?A

Gw J"i F?B M¦B ` F?¬M; iB M t çQÊ+- H¢B F?) ?Q F? M p¨B iB M;- H'v i v +?2 KB

Gw J”i F?¦2 KB M; +QÌB ;B m- +kM; F?¬M; p¨Q T?ÁM;- +?B i`–K ;B¼M; M¦B, óh i?
M;QÆBôX

óh +kM; F?¬M; +–m M;QÆB iQM M?B Kô L;QÌB i`QM; T?ÁM; ?²B ç€TX

L;QÌB M¼ M;[çB m H¢`B? HMM;- +¦ i? M¦B ``'i H¨ #'i FQM?- Gw J”i M;QÊ+ H¢B M
i - i?”i bU H¨ M;Q¨B /U HB m +M i ôX

óL;QÆB +¦ i? /U HB m çQÊ+ # Q M?B m +?mv M\ô L;QÌB M¼ H¢`B? M?¢i M¦B, óh
p pMM; >²B G¢+X ç½ F?¬M; i? iQM? t *?B bÊ #QÈ+ iB T i?2Q +M ?„M b) H¨ iQ
+M M;QÆB\ô

Gw J”i +kM; F?¬M; iS+ ;B”M- óh i v F?¬M; H”T M;?B T- t T ç†i ;B i h`QÆM; hm æ
/M F?¬M; i?m ?Q¢+? çQÊ+ ;B- +m°+ çÌB M¨v +ÁM +¦ ;B iB + Mm®B\ô

>„M F?B M¦B ç M # +?[h`QÆM; hm æ¨- i`QM; M?¨ ;¶ H¢B ioM? H†M; +? i +?¦+- F?
i` M K†i +¦ p +´ [m€B- H¢B ;B®M; M?Q +ªK F?€B- M?Q i¬M FQM?- H¢B M?Q F?BM

>„M imv M¦B F?¬M; iB +- M?QM; #'i [m€ +?B H¨ i` M? +?„T KB M; HQÐB- M;?o iÈE
b®- M?QM; +kM; F?¬M; +¦ K°i M;QÌB M¨Q +¦ i? i?¨M? çQÊ+ +€B ;bX Gw J”i ?„M /I
?„M H¨K M M i'i +¨- æ¢B hMv mv M;?B K H9+ M¨v +kM; +?B M?Q +MB KK+ K¨ bKT
B K¨ F?¬M; M?bM i?2Q ç–m M;U +M ?„M- p®M ç`M? H'v æ¬M; æ¬X M?”T Zm M
+ª çÌBX M¨Q M;?o ç M H¢B tm'i ?B M K°i `¨Q +¨M- t¬M; ` K°i hB m "® u5

. M? iQÈM; æ¢B hMv- ç¢Q T?B ?„M ç½ bmv tûi F?¬M; Qi- M?QM; H¢B +?Q iWM; ç
i?O- H¢B +¨M; F?¬M; M;Ì +?B i`QM; K'v M,K [m M; +ªM?- hB m "® u ç½ M?ŠK p¨Q I
i vX ç2K ?„M ;?bK +?†i i¢B T?K +”M G¢+ E?˜m- ?„M M m M¦B +¦ +?mv M ,M M,M- i?
/`T i`QÈ+ F?B hB m "® u i? M? / M? H)M + Q K¨ ;B i ?„M çB- M?QM; +?mv M M¨v

>¬K M v hB m "® u ç M; Ì æ¬M; æ¬- +?ŠM; M?[M; pä +¬M; ç, F?¬M; FûKX # M M;
iK i”T- K¶B H–M M?È iÈB K°i FB K ç•K KbM? FB - Gw J”i i`QM; HÁM; pšM +ÁM bÊ

h`QM; T?ÁM; M;Q¨B T?ÁM; ç m io¦? H†M; +? i +?¦+- Gw J”i i`QM; F?B bmv iQ- i`
ç M; ioŒK M;•K +€B ;BX

*m®B +MM; pšM H¨ Gw J”i T?€ pÐ bU v M H†M;- óæ®B pÈB M;QÆB K†+ /M F?¬M;
+?¶ /MM; M;QÆB- F?¬M; #B i M;QÆB +¦ ` bS+ +?Q i F?¬M;ôX

óL¦B çBô L;QÌB i`QM; T?ÁM; i`ª HÌBX

Gw J”i i`–K M;•K M¦B, óæ`+? L?QÊM; Km®M [m v p L;Á *QÆM;- ?¬K M v i +MM
`€+? / K†i M?QM; ?¬K M v +?d ;B i æ`+? >Q^M;ôX

L;QÌB M¼ H¢`B? M?¢i M¦B, ó*?„+ H¨ M;QÌB +M L;ä *QÆM; iÈB F?¬M; Qi- M;QÆB
tm®M; i v- M?QM; H¢B Km®M ;Bª M?•M ;Bª M;?o M M KQÊM i v i çB ;B i ? M\ô

óo”v +ÁM M;QÆB\ô Gw J”i +?”K `½B M¦B, óL;QÆB T?ªM #°B h`QÆM; hm æ¨- b®M
+?m°i +?¢v [m çQÌM; +kM; F?¬M; F?€+ ;B- bQ pÈB i ?bM? M?Q +kM; F?¬M; +¦ +

> B M;QÌB M¦B F?¬M; ç–m çm¬B- M?Q H¨ ç T?ÁM; HšM M? m- H¢B M?Q H¨ ? i bS
F?€+ M¦B HQ¢B HÌB M¨v- KQÌB M;QÌB +kM; #` Gw J”i K°i +?QÌM; F i HB mX Gw
F?B m F?Q+?- M?QM; H¢B F?¬M; +¦ ç°M; i?M ç®B pÈB M;QÌB i`QM; T?ÁM;X

óG9+ M¨Q tm'i T?€i\ô

ó"•v ;BÌô Gw J”i i`–K ;B¼M; M¦B, óæ`+? L?QÊM; ?B M i¢B ç½ i` M çQÌM; [m v p L
b) p°B p¨M; [m v p - +?d bÊ i tm®M; i v- M m M?Q M;QÆB iS+ i®+ K¨ çB- ?ŠM H
+?”M ?„MX LÆB ç¦ +¦ ?¢T +®+ b•m- H¨ +?¶ ;B i M;QÌB ``'i i®iX æ M >MM; hQM b)
H9+ M¨v # M M;QÌB +?B +¦ K°i oQÆM; L?Q hQM +Ki i v- M;QÆB Km®M ;B i ?„M- +
F?,MX :B i æ`+? L?QÊM;- i KÈB +¦ i? iBM iQÌM; M;QÆB i?”i ibM? ;B9T i ôX Gw
M;QÌB `ÌB çBX L;QÌB i`QM; T?ÁM; M„K H'v K°i i? M? i`QÌM; i?QÆM;- M;¦M; M?bM

>„M /MM; HU+ M? +?mp MX K°i iB M; +„+ p M; H MX KkB i?QÆM; +O i`QÌM; i?Q
+kM; ç½ +?B i?¨M? ? B MY - # B i p T?•M `¢ – B çQ¢M i?•M i?QÆM; #B M i?¨M?

h`QÌM; i?QÆM; M¨p +M ?„M +? i¢Q +U+ Fp iBM? tªQ- #B M –¦ F–¦ HQÌM;X *?B
bU #B B M²M; ç"KX ;B„i i?QÆM; ` b m HQM;- ç˜p +W çB ` M;Q¨BX L;Q¨B +W
#„M tQ p M;QÌB H)M M;U - ? B +?•M F T H¢BX im–M K½ ç¨ M?ŠK i?ŠM; G¢+ E?˜m
H¨ h–QÈ+ aÆMX

Gw J†i iW +W b² M?bM i?'pX H–K #–K M¦B, ô> p +?Q K°i h`QÆM; hm æ¨X K†+ /M
–QÐM; H¢B pšM b•m b„+ M?Q i? XX

æ`+? L?QÊM; i?Q€i çQÊ+ iQM? K¢M;- p°B p½ /–M K'p i`,K i?O ?¢ `ÌB G¢+ E?˜mX

"®M M;QÌB ?„M çB iÈB iW #B i- F?B [m p p +?B +ÁM K°i M;QÌB `QÐBX oQÆM;
F?¬M; iQM? H¨ K°i M;QÌB ç–v çOX E?¬M; i?'p æ`+? J >^mX æ`+? >QŠM; ç¨m- oQ
K°i +€M? i v- K¼B M;QÌB ç m +¦ w #„i MX

L?QM; +kM; ç m +?m–M #` +?Ì T?•M T?¦X M?Q i M ç½ H)M +mM;- M?bM i?'p i`¢B
M;QÌB +?d +¦ i? ç2K +?mp M ç Ì i`QM; HÁM;X æ`+? L?QÊM; ç½ bÈK +–Q M;QÌB
*QÆM;- ?¨M? Hp çQÆM; M?B M +?d +ÁM H¢B K°i +?9iX J¼B M;B`ÌB ç˜v p¨B +€B
F?¬M; iQM? H¨ K m- æ M >MM; hQM iW G¢+ E?Šm iB M ç M T?K +†M G¢+ E?˜m
+?ŠT i p M¦B, óh`¢B +?MX G¢+ E?˜m ç½ ? i- i F?¬M; i? çB M[X i?S F?¬M; iB M

æ`+? L?QÊM; MQÈ+ K„i H¢B +?ªp tm¬B tm®M;- H¨K ` pû ç€M; i?QÆM; i`¬M; KQ
ó>MM;hQMX F?¬M; #,M; M;QÆB iB M i ç M L;ä *QÆM; çB\ô

æ M >MM; hQM F?) M?€B K¨pX ó*€B M¨p L;Kp +¬M; M m ç, M¦B +?mp M +k b) #Ä
F?¬M; i`mp +Sm M[ôX

æ`+? L?QÊM; +QÌB F?´ M¦B, ó>MM; hQMX M;QÆB +ÁM M?È ?²M; Æ L;ä *QÆM; F

æ M >MM; hQM i? M M? K°i iB M;X ó>MM; hQM +m°+ çÌB M¨v +kM; F?¬M; i? [m

æ`+? L?QÊM; `ÆB H M¦B, óL?È M,K ç¦ L;ä *QÆM; iK M;?o - i çQÊ+ +€+ M;QÆ
çQÊ+ i? M? i? M?Q #¬K M pX L;ä *QÆM; M;k ?² mp / M? ?B M #€+?- M;QÌB M¨Q
i?O i9+X L?QM; h`QÆM; æ²M; L?B ç½ +? i bÈKX h`–M h`Q GQÊ+ Ì MÆB M¨Q F?¬
F?¬M; ç +†T iÈB +kM; çQÊ+X h`QM;L;ä *QÆM; M;k ?´ i t2K i`¼M; M?'i +?QM?
pÈB h? hQ+?X L?QM; h? hQ+– H¢B çB hQÆM; .QÆM;- ?¬K M p ?²M; ç, bÈK mK
çQM K°i KbM?- ?ÆM M[+ÁM F–¬M;#B i i +¦ i? +ÁM b®M; ç i`Ì p M;„K ?ÁM; ?

L¦B iÈB ç¨vX æ`+? L?QÊM; MQÈ+ K„i i`¨M H M ;B®M; M?Q >Q¨M; >¨X F?¬M; i? M
/¨B K°i iB M;X óh`¢B +?MX i çQ M;QÌB [m p p X #„i [m€L;Kp +¬M; ç®B ç¨B pÈB i
i`Ì H¢B L;Á *QÆM;- pšM T?ªB i`Ì p ;B9T K°i i vX F?¬M; i? `ÌB çBôX

æ`+? L?QÊM; pmB KWM; F?¬M tB i- HB M iK+ ;†i çˆm M¦B, ó>MM; hQMX +?B +^M
#U+ ç¢B •M ç¢B çS+ M¨v- i i`¼M çÌB F?¦ [m Mô æ M >MM; hQM +QÌB F?² H„+ çˆm
[m¢ T?¨M T?¦ +?Q ?„M i`Ì p i?¬M; #€Q +?Q L;Kp +¬M;X æ M >MM; hQM M?bM M?
+¦ iBM?- i?ŠK M;?o KbM? M m F?¬M; #€Q H¢BX +?B bÊ Gp J†i i?"i b) iQÌM; `ŠM
æ`+? L?QÊM; ç®B pÈB ?„M +¦ ÆM i`B M;°X Gp J†i ç®B pÈB ?„M +kM; F?¬M; FûK-
L?QÊM; i? ç½ M?Q MQÈ+ pÈB HY X #„M +kM; H•K p¨Q i? F?¦ tWX

J¼B M;QÌB M?ŠK p T?Q ç¬M; K¨ çB- æ`+? L?QÊM; çQÊ+ æ M >MM; hQM ;B9T
ioM?- /¼+ i?2Q çQÌM; çB + m K¨v- +–B M;?o iÈB b m F?B p iÈB L;Á *QÆM;- i?b
MQÆM; iU Ì +?¶ Gp hoM?- F?¬M; MûM i`b ?Q½MX

æ`+? L?QÊM; i`QM; HÁM; b®i `m°i- ;BK+ M;U +U+ M? M?- M?QM; t2 HÈM H¢B F
ç M h–QÈ+ aQK +?B M;?2 çQÊ+ T?Q b m ç°i M?B M +¦ iB M; p¦ M;U +„T #€+?X
bÊX p°B p¨M; ;?bK M;U X æ M >MM; hQM H"T iS+ +–K b¦+ M?bM H¢BX i?b i?'p Ì
M?Q +m²M; T?QM; +?¢p iÈBX F?¬M; F?ÄB •K i?–K FBM? –½BX

æ`+– L?QÊM; bÈK p¼i ç M T?Q b m æ M >MM; hQM- ;?bK M;U /WM; Ì #)M çQÌM;

o®M #¼M #¼ +?QM? H¨ ç¢Q T?_ F?¬M; ç€`B? +QÈT M;QÌB F?€+ ç, H¨ i®i `²B- M
MÆK M¦T HQ bÊX bÈK ç½ K„i çB /kM; F?Q M,K ç¦X

L;U M¼ i?Q€M; [m ç½ iÈB #)M +¢M? K¼B M;QÌB- +kM; F?¬M; /WM; H¢B- +–B çE
M;U - ç–m ç°B Kk i`MK- +?2 +ª MY #)M K†iX H¨K +?Q M;QÌB i i?'p F?¬M; `ä F?m

æÊB b m F?B M;QÌB M¼ çB [m¢ i'i +ª K¼B M;QÌB KÈB i?Ì T?¨Q K°i ?ÆBX æ`+– L?C
T?ªB pB KbM? K¨ ç MX i`QM; HÁM; M i•K K°i +?9iX J¼B M;B`ÌB iB T iK+ H)M çQ
M9B h?QÈ+ aÆMX [m ?¢T +®+ H¨ iÈB >m€M? .QÆM;- pQÊi [m F `SB ç¨Q +?QM
oQÆM; L?Q hQM M?bM i?„p æ`+? L?QÊM; F––M i`QÆM;- i?„T ;B¼M; M MB M¦B, ó
/²M +?9M; i p¨Q +?¶ +? i- [m€ MY ç¨ +¦ i? ç„+ i?O Ì i¢B G¢+ E?˜l@ +?9M; i +?C
+?B bÊ çm®B +kM; F?¬M; F`TX >ÆM M[MÆB M¨p +kM; H¨ ç„i +M L;ä *QÆM;X
Km®M- +?d bÊ +kM; F?¬M; /€K ç°M; i?MôX

æ`+? L?QÊM; i`QM; HÁM; ?ÆB M i•KX óL?Q hQM M¦B +kM; +¦ HwôX

æ M >MM; hQM H¢B F?) M–Qm K¨p M¦B, óh b Q H¢B +ªK i?'p M;QÌB M¼ ?b`B? M'

óG¨ B\ô æ`+? L?QÊM; F?ªM i`QÆM; ?QBX

æ M >MM; hQM H„+ ç–m M¦B, óh`QM; H9+ M?„i i?ÌB +kM; M;?oF?¬M; ` H¨ M;QÌB

J¼B M;QÌB i`QM; F?B M¦B +?mp ¢ ç½ ;^M ç M bQM +®+- iB M; t2 çB –K –K iÈB i`Q
çB ` K°i +€B t2 i`•m- Ì i`)M +?'i ç–v +MB ç®iX J°i iB m T?m K M; Kk i`MK- p€+ #
i`•m K¨ –Á ?ûiX #„i +QM i`•m ;B¨ iB M #QÈ+X hB m T?m `•m KûT ?Q `•KX i?Q¢i M

J„p i`¨K ç¢Q T?B K°i #KM; #U+ iS+X ;BÌ T?9i M¨p HÈM iB M; –¬ [m€iX ó*9i M; p5

hB m T?m #¶M; M?B M M?bM i?'p ç®B /B M çB iÈB M?B m ç¢Q T?B M?Q p"v- ç½
M;½ H,M ` ç'iX æ`+? L?QÊM; ibK çQÊ+ çQÌM; b®M; i`QM; +?¶ +? i- F?¬M; Km®M
#ªQ i?O ?¢ /WM; i pX hB m T?m i?'p i? X p°B p¨M; i?9+ t2 i`•m p¼i b M; K°i #)MX

æQÌM; i`QM; bQM +®+ +kM; F?¬M; iQM? H¨ `°M;X æ M >MM; hQM ;BK+ M;U çB
i?2Q T?Q b m@ oQÆM; L?Q hQM +kM; b€i K°i # MX K„p i`,K ç¢Q T?B p°B p¨M; ç
>MM; hQM K„i M?bM ` T?QÆM; t X F?B ;BK+ M;U çB M; M;[m t2 i`•m- ç°i M?B
b¦+ pmM; ` X ?QÈM; p iB m T?m K¨ ç•K iÈB5

æ M >MM; hQM #'i M;Ì H¨K ` ç°M; i€+ M¨p- +?Q /M æ`+? L?QÊM; +kM; ç m i?„i FE

h'i +ª K¼B M;QÌB ç m #B i æ M >MM; hQM imp H¨ ç¢Q T?` M?QM; F?¬M; T?ªB H¨
T?9i M¨p iU M?B M H¢B ` i v pÈB K°i M;QÌB iB m T?m@ i?"i bU H¨ F?¬M; T?M ?¼

hB m T?m p®M ç M; `mM `mM- M?bM i?'p K°i b¦+ +M æ M >MM; hQM ç•K iÈBX H
M?QM; +?•M ç m +¦ +?9i M–Q M?kM `¢ i?b H¨K b Q +¦ i? i`€M? Mû\ hB m T?m K
K†i ç„i- p®M imp i ç®B H¨ i`€M? F?¬M; i?Q€i i`QÌM; b¦+ +M æ M >MM; hQMX F?
?W H¢M? K°i iB M;- ç, M;WM; i`QÌM; b¦+X

GˆM M¨p iW i? iÈB b„K ç€`B? +?mp M b M; ioM? M–QÊ+ M–QtY M[X i?"i bU H¨ +¦
M;QÌB M m F?¬M; T?ªB M?Q ç M; +¦ i•K bU i`MM; i`MM;- i?b ç½ bÈK F?2M M;ÊB
ó>MM; hQMX M;B`ÆB ;B i ?„M H¨K ;b\ô

æ M >MM; hQM + m K¨p M¦B, ó>B M Ì ç•v H¨ pMM; ?Q M; ç½@ M;?o [m•M ?Q¨M?

Gˆ"= p'Ì

hB m "® u i v +˜K i`QÌM; +mM;- i?'v æ M >MM; hQM +?¢v iÈBX #¶M; M?B M #Ä i`
M9B çB tm®M;X >„M M?bM M?Q çB i?QM; i?¨X M?QM; iWM; #QÈ+ H¢B +U+ F€ t -
F?¬M; t

*€+ ç¢Q T?d ç m Ì H•m i¢BL;ä *QÆM;- M;?2 çQÊ+ æ M >MM; hQM M¦B H M # +?[
i?'v ?„M iW bQÌM M9B +?¢v iÈB- ç m bÊ ?½B i` M? M? m +?¢v i`QÈ+X P¨BYB K°i

hB m "® u imv F?¬M; T?ªB pB #¼M ?¼ K¨ ç M- M?QM; Ì i`QM; HÁM; #¼M ?¼ €T HU
i?QÌM;5

æ M >MM; hQM M•M; æ`+? L?QÊM; /"v- ç½ bÈK p¼i b M; K°i # MX i`QM; HÁM; F
M;?o hB m "® u p®M F?¬M; T?ªB #¢M i?b H¨ ç`+?- H–M M¨v H¢B i`Ê ;B9T KbM?- I
iÈB- M?QM; h`QÆM; hm æ¨ bÈK ç½ iW- ç iW h [m"M ç½ i€M- G ao hQM ;BÌ T?9i
+¨M; F€ H¢

>„M T?B i?QÌM; ?² ç²- hB m "® ui•K H¢B b€M; M?Q ;QÆM;- +?B iW bQÌM M9B +?¢v
H M iÄ - H€ T?QM; i`QM; F?¬M; i`mM; #` i? iÈB +M ?„M FQ+? ç°M;- ç°i M?B M i
Ì T?Q b m ?„M FûQ i?2Q K°i çQÌM; K¨m çÁX ;B®M; M?Q `²M; +?mv M- i? F?¬M;

L;QÌB # M M;QªB M m M?bM i?'v HQ¢B i? `B? i? M¨v- ç½ bÈK t2K ;B¦ K¨ +?¢vX
i?QÆM;- H¢B #` F?Q i? +M hB m "® u#S+ ` bU ?mM; ?¨M- ?mwi/¨B K°i iB M;- F

JkB i?QÆM; FQ+? ç°M; i` M M9B ç€X i¢Q M M K°i ?¨M; ?Á [m M;X hB m "® u M?
ao hQM H¢B #QÈ+ M?Q b'K bûiX >„M iW i`QM; +®+ ?QÈM; iÈB bQÌM M9B M;? M?
H M #®M T?Q - # M i`QM; +ÁM ?¶M HQ¢M H¦2 H M €M? HW X ç'i #ŠM; M²B H M
#S+ M;QÌBX

G€ çÄ #KB p¨M; ç°i M?B M /UM; H M- FQ+? ç°M; M;? M? ç¦M- hB m "® u KkB +?•M
;B[F?¬M; i`mM;X >„M i"T Hmv M .`+? *•M FBM? ç½ H•mX i?•M bÈK M? M?Q v M
+?B M?ªv H M ç½ ;B®M; M?Q HQM; FQ+? i?B M ç` 5

G ao hQM i?„T ;B¼M; ;–K H M- +kM; M?€v + Q H M- M?Q–² ;–K i€K T?QÆM;

*?9M; T?B [m M +ª +?¢v i`®M- +?B M;Æ M;€+ M?bM i`"M ç€`B? M;¨M M,K K°i i?mÌ
p'M- i?ŠK M;?o HQ¢B bQ ç'm M¨vX H¨ bS+ HU+ +QM M;QÌB ;¨v M M\

hB m "® u Ì ;B[F?¬M; i`mM; `9i ç Q- imv H¨ ;B[# M M;¨v- M?QM; H¢B M?Q T?€i
K†i i`ÌB +?B m iÈBX b€M; M;ÌB +ª MW #–m i`ÌBX G ao hQM +€M? i v +'T #€+? p
F?¬M; i`mM; ç•K p T?Q hB m "® u5

> B M;QÌB H"T iS+ ç½ HB m K¢M;- K°i +?B m i?Q¢i M?bM b) T?•M ` bBM? iW5

*?Q /M H¨ æ M >MM; hQM ç m T?B i?QÌM; FBM? bÊX i?˜K M;?o pä +¬M; ? B M;Q
?mM; ?½M F?¬M; bÊ +? i M¨v ?„M H¢B +?Q # Q ;BÌ ;†T [m 5

> B # M ç½ iB T t9+- i`QÌM; i?QÆM; +M G ao hQM +ÁM +?Q iÈB i`QÈ+ M;U+ hB
u ç½ iÈB i`QÈ+ K†i G ao hQMX

æ Q +?Q iÈBX ;B¦ H¢`B?ç½+„ip¨QK†iXG ao hQM #B i F?¬M; ²M- ?„Mç½ç€`B?;
hB m "® u bQ pÈB H9+ ;†T Ì i¢B +mM; çB M i`QM; HÁM; ç'i ç½ +€+? #B i K°i i`ÁB

* Q i?M bQ ç'm H¨ bQ ç'm HU+ HQÊM;- i®+ ç°- +?B m i?¦+ #B M ?¦ M;QÊ+ H¢B t
M;QÆB +¦ tªQ /B m ç M K'vX i?b F?B b®M; +? i i`mÈ+ K„i +?B H¨ H¨M; T?Q i?ÌB +
æ¨- ç½ t2K M?Q F i ?ÊT ?Q¨M K„ ;B[HU+ HQÊM; p¨ i®+ ç°- K†+ +–Q M[iW •M +Æ
/B m iÈB K'vX i?b +kM; i?m K¨ +?¢v p - K°i ç Q +M hB m "® u #² ` - G ao hQM ç
HU+ HQÊM; +M hB m "® u bQ pÈB KbM? ç½ ?ÆM `'i M?B m5

* Q i?M bQ +?B m- +?B b B H +? K°i çQÌM; ç½ H¨ M;mv ?B K bB`B? iW- +ÁM i?m
F?¬M; +¦ +Æ –°B +ÁM K¢M; b®M;X

L?QM; G ao hQM i?•M FBM? #€+? +?B M- b m F?B T?€M çQ€M ibM? i?9 H"T iS+
+'T #€+? M;W ` b m- i`QÌM; i?QÆM; i`QM; i v i? çB pšM F?¬M; ;BªK- +?B H¨ i v

iB M;- i`QÌM; i?QÆM; i,M; p¼i ` - H¢B bQ pÈB ?„M KÈB pW bW /KM; ç½ /¨B ` i?
#„M ` F?ÄB i?•M i?QÆM;- #„M i?ŠM; p¨Q M;U+ hB m "® uX

æQ¢i K `B? i?QÆM; +M ?„M +? i¢Q +U+ F€ tªQ /B m- +HM #^M; #B M ?¦ +M #€
M?€v K„i ç½ i? v ç²B ibM? i? 5 h`QÌM; i?QÆM; /¨B i? K # i?QÈ+- ?„M ç½ +MM; hB
+ÁM M?B mX

*?B H¨ +¬M; T?m +M hB m "® u #B M ?¦ H¢B M;Q¨B iQÌM; iQÊM; +M ?„MX hB r
çQ¢M i?Ov- ç½ iW i`QÈ+ K„i ?„M t i[m X G ao h`€ +?d +ªK i?'v i` M K†i K€i H¢M
ç½ i`9M; K°i ç Q5

>„M imv +„T #€+? HmB ` b m- i`€`B? çQÊ+ M;mv +Æ K°i ç Q T?•M ? B MW X M?Q
HQÈi[m - pšM iW i`€M ?„M p) iÈB M;U+5 h?QÆM; i? imv F?¬M; M†M;- M?QM; ;B
T?mM ` 5

hB m "® u M;QÌB i`QM; F?¬M; i`mM;- p®M +kM; K½M? M?Q `²M; +?²K- M?QM; +?
ç½ tQ v +?mv M- ;B®M; M?Q T?QÊM; pk +Wm i?B M- ç–m i?QÆM; #„M ` ç½ HQÈi
+?d ç€M? i?MM; K°i H¶ i` M p¢i €Q ?„M5

h`QÌM; ç Q +M hB m "® u +?ûK ` H¨ G ao hQM#` i?QÆM;- i v i`€B +?Êi pmM; `
€M? ç Q H¢B H¦2 H MX i`QM; T?9i +?®+ ç½ #´ ` #ªv ç QX ç½ ç2K i?•M i?QÆM; +
çQ¢MX hB m "® u i`QM; F?B ?mv ç QX K°i çQ¢M i?QÆM; i`QM; i v ç½ #„M ` - +„K
"® u i`QM; F?¬M; i`mM; H¢B #B M ?¦ X +?QÌM; i`€B pW +?mv M- ç½ ç€M? p¨Q M

J°i +?QÌM; M¨v +M hB m "® u b9+ HU+ `'i M†M;X G ao hQM imv i?•M i? M?Q i`•m
M;QÊ+ ` - T?mM ` K€m imÆB- çÊB F?B `ÆB i` M K†i ç'iX ç¨ M?Q K°i M;QÌB K€mX

"¼M –¼ ;B Q i?M bQ +?B m K m H - i`QM; F?¬M; i`mM; T?•M ` i?„M; #¢B- G ao h
;BÌ F?„+ M¨v ?„M #` K°i ç Q +M hB m "® u iW i`€M #² iÈB #KM;- K€m iQÆB `ÁM;
ç€M? #` i?QÆM;- +?QÌM; ç€`B? i`9M; M;U+- M°B i?QÆM; M;Q¢B i?QÆM; `'i M†M
çSM; F?¬M; p[M;X

hB m "® u +kM; F?¬M; i?m i v H¢B- F?B ?¢ tm®M; ?Qi p¨Q K°i ?ÆB i?"i /¨B- p"M F
K°i ç Q +?ûK +? iG ao hQM5

G ao hQM T?ªB ;B i- hB m "® u i`QM; F?B ` i v ç½ ?B m `ä çB K 'v- ?„M QiF?B ç
hB m "® u ç½ `ä `¨M;- M;QÌB M¨v M m F?¬M; ;B i- b m ?¬K M v F?¬M; #B i b) +'T
T?B M iQ€B

hB m "® u K†+ /M ç°M; i€+ K m H - b m F?B çQ¢i +?B K hQÆM; .QÆM;- K°i çQÌM; i
Ì +?¶ æ¶ S?K+ lv H¢B ;†T i`Ì M;¢BX æ¶ S?K+ lv T?€ * Q "QmX i"T FQ+? G`+? .Q
?„M ç®B F?€M;- imv +kM; #ÌB pb i¢B :B M; >Q¨B i?•K +,M +® ç X M?QM; +kM; #Ì
M?"T HB M KBM?X

G ao hQM +MM; "MB >¨M? ZmªM; i¢B h?QÈ+ æ–m i`'M ç®B i`"M- hB m "® u K¶B M
K¨v- ?„M F?¬M; `ä G ao hQM M¨v i¢B b Q i?Q+? +MM; ?„M ç®B M;?`+?- M?QM;
+kM; H¨ K°i ç®B i?M F?¦ +?ÆB- M?QM; ?„M +MM; G ao hQM i?"i` #'i[m€ +?d KÈ
>„M +MM; hW h? hQ+?- æ¶ L?Q >®B ç`M? ` F b€+?- +?Q "MB >¨M? ZmªM; +MM
/MM; F Hv ;B€M T?•M ?¦ æ¶ S?K+ lv +MM; G ao hQM- #¼M ?¼ KQm F i?¨M? +¬
MÆB M¨QX hB m "® u K¶B H–M M;?o iÈB çB m M¨v ç m +¦ `'i M?B m +?mv M F?¬M

>¬K M v hB m "® u iQ`B? F L;ä *QÆM;- b€+? HQÊ+ i?"i` iW H9+ Gw ho`B? i'M
tQM; +ª `²B- i'i +ª +€+ #QÈ+ ?Q¨M ?Q¨M HB M H¢+X Km®M ç2K Gw J"i p•v F?®M
*QÆM; bKT ç²- æ`+? L?QÊM; `ÌB çB H¨ M^K i`QM; F ?Q¢+? +M hB m "® u- +?Q
h?QÈ+ aÆM +?ÌX

æ M >MM; hQM [mª M?B M F?¬M; +¦ H¨K +?Q hB m "® u i?'i p¼M;- /šM i?2Q +?O
M?QM; G ao h`€ ç°i M?B M ç€`B? iÈB +kM; H¨ M;Q¨B /U HB m +M hB m "® u- ?„M
M?bM i?'v +¦ M;QÌB T?¦M; M;U [m +®+- M?"M` H¨ G ao hQMX L?bM i?'v G ao h

H9+ M¨v KÈB v M H†M; +?Ì çÊBX M?QM; i`QM; ç–m H¢B bmv M;?o- G ao h`€ b Q
M;QÌB M¨v `®i +m°+ H¨ Km®M H¨K +€B ;b\

G ao hQM i¢B h?QÈ+ æ–m i`'M ç½ i¢Q +?Q hB m "® u F?¬M; Qi T?B M iQ€B- hB
€K b€i æ`+? L?QÊM;- +?ŠM; H) H¨ +MM; Gw J†i HB M i?O\ L m M?Q Gw J†i çQÊ+
*QÆM; b) H¢B i? K F?¬M; Qi +?mv M t'm- w MB K i`QM; ç–m M;?o ç M ç¦- hB m "
iB M tm'i ç Q +kM; F?¬M; +?^M +?ÌX

L?QM; G ao hQM /M b Q +kM; F?¬M; T?ªB H¨ ?¢M; iŠK i?QÌM;- ` i +? i i?•M pšM +
G ao h`€ #` i?QÆM; M†M;- KkB +?•M pW ?¢ tm®M; ç'iX H–M M[p¼i H M- ?mv
hQM5

*?B +–M # +?B m- MQBši ç`M? +¦ i? ;B i G aohQM-hB m"® u i`QM; HÁM; i?ŠK M

•M? ç Q +?Êi H¦2- G ao hQM /QÈB i`¼M; i?QÆM;- i`QÌM; i?QÆM; ç¨ K'iX +kM;
hB m "® u- M?QM; F?¬M; + K HÁM; M;ªB çÊB +? i- i?•M i? H,M tm®M; ç'iX Mû i`
"® uX L?QM; F?QªM; +€+? ;B[? B M;QÌB H¢B ;^M i? K `'i M?B m- i`QÌM; ç Q +M
K€BX KÈB Km®M HB M ?Q¨M +?ûK [m - i?b ç°i M?B M i`QM; HÁM; +?Êi H M?- iB
K°i iB M;- ?mv ç Q #´ ` X €M? ç Q `U+ H MX J°iç Q M¨v ?„M #´ ` E?¬M; T?ªB p
T?Q M;QÌB iB m T?m FB 5 >„M #¶M; M?B M M?"M i?'v çQÊ+- #¼ M;K #„i p2X ?Q
iQÌM; H¨ ?Q¨M; iQÈ+ M¼- F?¬M; M;?o iÈB T?Q b m +ÁM M'T K°i €+ QM;X ?ÆM M

LQÆM; i?2Q K°iç Q FBM? i?B M +M hB m "® u- æ M >MM; hQM ç½ HÈM iB M; [m

hB m "® u +MM; G ao hQM €+ +?B M- ç½ iÈB ;–M +?¶ M;QÌB iB m T?m F?¬M; t -
ç°M; ç` X hB m T?m F?¬M; #B i H¨ #` ?M /¼ T?€i M;®+ ` ? v H¨ FBM? M;¢+ ç M
i? ç°M;- M;QÌB F?€+ +?B iQÌM; `^M; ?„M M; v +ª F?Q HU+ +?¢v io¶M +kM; F?¬M;
pÄ Hm"M H¨ hB mX G X æÆM- æ`+?- ? v H¨ +ª ç€K ç¢Q T?B bÊ ?½B +?¢v i`®M FB
bU b®M; +? i +M K°i iB m T?m\

L?QM; iB m T?m M¨v M; v F?B hB m "® u `QB tm®M; ç'iX ç½ çQ i v `9i #9 X K°i
hB m "® u5

æ M >MM; hQM i?'v i? FBM? ?½B- +Æ ?² F?¦ K¨ iBM çQÊ+ p¨Q ? B K„i +M KbM?
; M M?Q i? X +?ŠM; H) ?„M T?€i çB M H M ? v b Q\ æ M >MM; hQM pŒM ç M; t2
pä +¬M; + Q +QÌM;- +kM; t2K ç M ?½B ?MM; F?B T pQ X æ M F?B hB m- G ? B
i?„M; #¢B- F?¬M; ?B m b Q i`QM; HÁM; H¢B pW KWM; pW HQX hB m "® u H¨ F
? B [m¨M ?mv i +?B M- M?bM i?'v hB m "® u ç¢B i`B M ?MM; poX i`QM; i?B M [m•
"€ æQÆM;- i?"i bU H¨ mv T?QM; HšK HšK- H¨K +?Q M;QÌB i `mM bÊX

> B [m•M ;B Q +?B M- p¬ Hm"M bBM? iW- F çkM; Hm¬M H¨K +?Q M;QÌB i F?•K T
T?B- M?QM; +?[M;?Q H M ç–m- pšM #°B T?K+ M? ?MM;- M m F?¬M; H9+ i`QÈ+
?¢ K¨ i†M; M;K +?Q h`QÆM; hm æ¨X G9+ i`QÈ+ F?B hB m "® u ç¢B T?€ i`¢B L;ä
K°i K¢M; i?"i` i`QM; HÁM; ç½ +¦ bU +ªK FQ+?X JÈB pW `²B hB m "® u tm'i iB M
K¢M;X æ M >MM; hQM i`QM; HÁM; +ªK ibM? ç½ M;?B M; b M; K°i # M- i?ŠK M;?o
+?M- hB m "® u H¢B iÈB +Sm- HQ¢B hB?•M M;?Q M¨v +¦ i? i?'v çQÊ+X L?QM;
*QÆM; +,K ibM? b•m ç"K- i?2Q ibM? i?2Q Hw i?b M?'i i?ÁB +kM; F?¬M; i? MQÆM
F?B i?'v hB m "® u b®M; +? i i`QÈ+ K„i- +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ K¨ H M iB M; M?

L?QM; iB m T?m FB i?"i bU H¨ ioM? M?Q tW M[X ç°M; H¢B M?Q i?Á +?¢v- `9i #9
#'i [m€ +?B i`QM; K°i i?Q€M; bmv M;?oX æ M >MM; hQM +ªM? #€Q ç¨ +?"K K°i +
i`QÈ+ F?B ?„M +ªM? #€Q ç½ tQ v M;QÌB tm'iç Q- iW ç¦X ?„M +ªM? #€Q M;QÊ+ H

hB m "® u +¦ i? T?€i ?B M M;mv ?B K i?"i bU #ÎB pB ?„M +ª`B? ;B€+- t9+ ;B€+- +
ç½ T?€i ?mv ç M çBM? çB KX

:B¦ i?ÄB +Ä H v- iB M; H€ `KM; +kM; #` hB m "® u T?€i ?B M `ä `¨M;X >„M bQ +?
M?QM; pšM #bM? ikSB ?¦ ;BªB b€i +?B m +M G ao hQMX

E?B ?„M `ÆB tm®M; ç'i- i`QM; HÁM; #'i M- ç°i M?B M +ªK i?'v M;mv ?B K # M M

;B€+ #` K½`B? i?9 •K i?ŠK M?bM i`°KX L;mv ?B K M; v Î T?Q b mX MQB ç¦ +¦ B\
iÈB ç•v ?„M ç½ F?¬M; +?9i /Q /U +?ûK p T?Q b m5

hB m T?m F?ª M;?B- H9+ M¨v Ì HQ¢B ç` T?QÆM; M¨v +U+ F€ ç°M; HQ¢M- iB m T
æ M >MM; hQM ç®B pÈB çB m M¨v ?Q¨B M;?BX hB m "® u çQÆM; M?B M +kM; M?
G ao hQM ?'T /šM- ç½ [m M K'i iB m T?m M¨vX

hB m T?m M¨v H¨ B- H¢B +¦ i•K +Æ M?Q p"v- M?šM M¢B ç M i"M #•v ;BÌ KÈB ` i
?¨`B? imM; +M KbM?\ *?B H¨ i'i +ª M;?B p'M pšM F?¬M; M? M? ?ÆM çQÊ+ K°i ç

o¬ Hm"M M?Q i? M¨Q- F mv ?B T iQM? K¢M; +M ?„MX i'i M?B M T?ªB ` i v /B i
/Q /UX

J°i iB M; +ªM; p M; H M- çÆM ç Q +MM; #9 +?¢K p¨Q M? m- çÆM ç Q ç½ ;½v i?¨I

hB m "® u i`QM; F?B tm'i ç QX ç½ i?'v `ä F?m¬M K†i +M ç®B T?QÆM;- F?¬M; F
i`QM; HÁM; +?Êi ?¬ HÈMX M;QÌB ç€M? HûM ?„M H¢B H¨ S?M "BM? *Q5

hmv ;QÆM; K†i F?¬ F? M- M?QM; pšM +?2 ç"v F?¬M; çQÊ+ T?QM; i?€B K¨ +?B S?
H¨ K°i M;QÌB `'i F€ [m€B- ?„M +¦ H) HšM i`QM; ç€K M;QÌB- ç m F?¬M; B +¦ i? +ªK
+–M K°i F?„+ ` i v M¼X K¼B M;QÌB T?ªB ç wX

>„M #´ ` K°i #9 - M;QÌB F?€+ ç½ [m M ?„M iQÈM; K¢Q #bM? i?QÌM;- +?d +ªK i?'v
F?¬M; B #b çQÊ+- K°i #9 +M ?„M p®M #'i M;ÌX i?ŠK M;?o [mª [mv i ç2K hB m
;½v tQÆM;- i?"i F?¬M; M;Ì ?„M +?B pW KÈB ` i v- hB m "® u +Æ ?² ç½ ç²M; i?ÌB T
hB m "® u tm'i ` `'i b„+ #ûM- +?B m ?¨M [m M; H'T H€M? H M i` M K†i S?M "bM?

J°i #9 +M S?M "b`B? *Q T?B i?QÌM; b„+ #ûM- p®M +ªK i?'v hB m "® u +kM; i`€`B
M;?o iÈB ?„M i`Ì i v #² ç Q- M;¼+ i?¢+? +•m T?–M- ?Q¨M iQ¨M F?¬M; ç wiQM? K
+?d bÊ +?B m i?S+ /MM; ? i- b) #` hB m "® u +?ûK i?¨M? ? B MW - i`QM; iQ+? i„
?ÆB H +? çBX ç½ ç€M? i`9M; K†i # M i`QÌM; ç Q +M hB m "® u5

æ Q i`QM; i v hB m "® u H¨ çQ o¬ *¬M; "® Hmv M ` - HQÐB ç Q T?B i?QÌM; K¢`B?
b„+ #ûM- i?B K†i # M pšM H¨ +?¶ v mX S?M "b`B? *Q FBM? M;?B K ;B¨ /†M- K°i
i`QM; i v hB m "® u- ?„M F?¬M; HMB K¨ iB M iÈB- €T b€i tm'i +?QÌM;- ç€M? p T
"® u ?–m M?Q F?¬M; +¦ /Q /U- i v i`€B F`T i?ÌB ?° i¢B M;U+- i v T?ªB [mŠM; ç Q `
[m M; ç½ #„M p T?Q #KM; +M S?M "bM? *QX

S?M " bM? *Q i?"i F?¬M; M;Ì hB m "® u SM; #B M M? `B? M?Q p"v- ?„M ;B®M; M?Q
"® u- i?'v i v T?ªB hB m "® u ?¢ tm®M;- +ª i?•M i? ç½ imM; H)M p¼i iÈB i`QÈ+- -
#„M p T?Q hB m "® u- +€+ çB K ?¨M [m M; ç m ç€`B? p¨Q F?QªM; F?¬M;- ç²M;
i v- H¢B ? B +?QÌM; FQ+? H M i` M M;U+ hB m "® uX

>„M +?QÌM; HU+ ?MM; ?"m- i` M çÁB M¨v +kM; +?B +¦ æ¢Q hQM +¦ /kM; F?Q ç2K
?„M- K¨ F?¬M; ?Q¨M i?M- /QÈB # +?QÌM; M¨v ç MX i? M?Q T?€ M9B- FBM? i?B
M?bM i?'v- ç m #B M b„+5

hB m "® u H¢B +?B HmB +?QÌM; i¢B M;U+- #ªQ p i•K K¢+?- KkB +?•M HB MiK+ çB
+M S?M "Bi/B *Q ç€M? H M i` M i v ?„M- tQÆM; i v +M ?„M Km®M ?½vX tQÆM;
pšM +¦ i? +® ;„M; iB T iK+- +–d H¨ b„+ K†i ç½ çÁ H M M?Q K€mX /QÈB bU çB M
*QX ?„M ç½ F?¬M; +¦ HU+ ?Q¨M i?MX

hB m "® u +® ;„M; HB m +? i F?€M; +U- S?M "bM? *Q H¢B •K i?ŠK FBM? ?½B- +?
ç€M? iÈB- hB m "® u M¨v H¢B ;B®M; M?Q H½Q i`9+ i?•K bÆM- +U+ F€ / Q / B- K¶
H¢B +¦ i? –¦ ;BªB [m€ MW HU+ ç¢Q +M ?„MX h?2Q ?„M #B i- .`+? *•M FBM? +¦
+ªM? ;BÈB M¨v- ç½ t2K M?Q H¨ +¦ i? /B K¢+? ?Q€M iOv- hB m "® u #'i [m€ +?d KÈ
Hmv M ç M HQ¢B i`bM? ç° M¨v\ S?M "bM? *Q i`QM; HÁM; +?Êi H¢M?- i?ŠK M;?o +
T?ªB ç2K hB m "® u ç€M? +? i i¢B ç•vX ? B M;QÌB K°i HMB K°i iB M- ç½ iÈB # M
+?Êi [m€i H M K°i iB M;- ç½ ` i v5

hB m "® u F?¬M; +ÁM çQÌM; HU +?¼M- +?B +¦ K°i +QM çQÌM; i?Ki HMB- M;?2 çQ
HÁM; +?Êi H¢M?- i?ŠK M;?o +?d +–M G ao h`€ M;,M +ªM K°i +€B- KbM? ç M; #` S
b®M; b) p¬ p¼M;5

G ao hQM K'i çB i`QÌM; i?QÆM;- #¨M i v i`^M- M?QM; +kM; F?¬M; #Á [m +Æ
b€i# MM;QÌB hB m "® u K¨ [m - G aohQMH¢B ¬KH'vS?M"bBOB*Q5

J°i +?B m M¨v i?"i bU M;QªB /U HB m +M K¼B M;QÌB- +?Q çM S?M "bM? *Q +kM;
?ûi HÈM, óJ m çB5ô >„M HÌB pW KÈB /SiX ç½ M;W K†i H M i`ÌB M;½ tm®M;- F?¦
çQÆM; M?B M +kM; M;,M F?¬M; çQÊ+ S?M "bM? *Q5 hB m "® u bmv M;?o i`QM; i
H¢B- /QÈB +?•M ?ÆB HªQ çªQX i?Q€M; [m ç½ M?Q M;U T?QM; K¨ çBX i`U+ iB T

S?M "bM? *Q i`QM; K„i ?B M H M Hm²M; b€M; b„+ #ûM- +kM; F?¬M; #¶ [m - çm´B b
i?•M T?€T +U+ F€ M? M?- +?d p¼i p¨B +€B- ç½ iÈB i` M bQÌM M9B- `²B i?Q€M; K

*?QÆM jeR, hmv i çBM? URV

G ao hQM çB ` +kM; M;Q¨B /U iQM?- K¨ F?B M;½ tm®M; +kM; H¨K +?Q M;QÌB i i

L;QÌB M¨Q +kM; M;?o F?¬M; ` ?„M Km®M ;B i æ`+? L?QÊM;- B +kM; M;?o F?¬M
çB M;,M ç¦M S?M "bM? *QX S?M "bM? *Q K†+ /M pä +ÁM; + Q imp i- M?QM; H¨K p
K¶B H˜M ç m •K i?–K ` i vX ?ÆM M[ Km®M M?'i M?€i /²M ç`+? p¨Q +?¶ +? i- F?¬M
"® u F?¬M; M;?o iÈB ?„M K'i i,K K'i iQ+? K°i çQ¢M i?ÌB ;B M- H¢B ç°i M?B M tm'i
#` ?„M ` i p €K iQ€M €T +? - KB M +QÌM; +?®M; çÌX çWM; M¦B H¨ T?ªM FQ+?- +
i? X K¼B M;QÌB M?bM i?'v #B M ?¦ M¨p p®M ç¨ F?¬M; ?B m- ç M F?B +?SM; FB
u H¨ bBM?- iW ç¢B ç`+?- i`QM; F?B F`+? +?B M +Æ ?² #` ?„M +?ûK +? i- #¶M; M?
+ªM S?M "bM? *Q- ç¦ +?QM? H¨ pB + K¨ K¼B M;QÌB ç€`B#X pÌ ç–m +kM; F?¬M; `Á

hW F?B G ao hQM ç€M? ` X ç M hB m "® u +SmX H¢B ç M S?M "bM? *Q €K iQ€
i?QÌM; ?B K €+X *€+ ç¢Q T?B M?bM i?'p # M;QÌB ç€`B#X ç M +€i # p ç€ +?¢p-
F?¬M; T?ªB +QM M;QÌB H¨K M MX ç m t2K ç M i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K- æ`+? L?QÊ
æ M >MM; hQM +kM; H¨ + m K¨pX i?ŠK M;?o G ao hQM i?¨M? / M? ç¨ H•mX pä +¬M
M?B M- M?QM; hB m "® u H¢B ?ÆM `'i M?B m- K¨ iB m T?m FB H¢B +¨M; M?Q bA
F?¦ +¦ i? iQÎM; iQÊM;X

*?Ì hB mX S?M ? B M;QÌB #B M K'i F?¬M; i?'pX æ`+? L?QÊM; H9+ M¨v KÈB i?Ì T
M?S+ F?¦ M?`M- M?QM; ç, FB M ç`M? pÈB MB K iBM hB m "® u b) i?m HQm KbM?X
H¢B i?„p G ab hQM HªQ çªQ çSM; H MX +?d bÊ G ab hQM ç€`B#X iÈBX F?¬M; F
i 5ô

æ M >MM; hQM i p +˜K b¦+X H¢M? HMM; M?bM G ao hQMX i?'p ?„M çSM; i?ŠM; +
ç½ #` i?QÆM; `'i M†M;X :BÌ T?9i M¨v æ M >MM; hQM M m ` i vX +kM; #B i ;B i G
ç X L?QM; i?S M?„i i?'p ?„M i?€M +?`m i`¼M; i?QÆM;- H9+ M¨p ` i p +?d bÊ i?M
M;?o iÈB ?„M ;B9T hB m "® u M;,M +ªM i?Q+? F?€+?- `®i +m°+ H¨ ç`+? ? p H¨ #¢
F?¦ +¦ i? M;?o `ä `¨M;X

G ao hQM HªQ çªQ Km®M M;½X ;BÌ T?9i M¨p ;B®M; M?Q H¨ K°i M;QÌB K€m p"v- p
+kM; H° ` X K€m iQÆB ç–p K†i ?¶M HQ¢M +MM; #MM ç„iX [mª i?U+ H¨ /[iÊMX K
?½M B +kM; i?'v- +€+ ç¢Q T?B M?bM i?'p ?„M çSM; H MX HB M –K ˜K iªM ` X F?
H¢B H˜K#'KM¦B, óG¨ ?„MX H¨ ?„M5 h?b ` H¨ ?„M5ô

J¼B M;QÌB M;?2 tQM; +kM; F?¬M; ?B m- ?„M ç M; M¦B H¨ M;QÌB M¨Q\

G ao hQM b m F?B M¦B tQM;- F?¬M; ç w iÈB K¼B M;QÌB tmM; [m M?- H¢B çB M +
M?'i ç`M? F?¬M;T?ªB ?„M5ô

J¼B M;QÌB H¢B +¨M; ?Á çÁX +?B +ªK i?'v ?„M ç¨ T?€i çB M H M `ÁBX æ M >MM;
i?b + m K¨pX F?B i?b pmB bQÈM;- F?B i?b çB M +m²M;- +kM; ?B m çQÊ+ iBM? i?
M;¨p ç¦ G ao h8A iW i`QM; HQ¢M [m€M çQ¢i i?B i? +M h`QÆM; hm æ¨ ` X +kM;
çQÊ+- b Q ?¬K M p H¢B `ÆB tm®M;iÈB #QÈ+ M?Qp"v\

óh?B ` i H¢B b B H˜K `²Bô G ao hQM H¢B +'i iB M; +QÌB- HªQ çªQ ?QÐM; ` M;
HªQ çªQX #QÈ+ p¨B #QÈ+ H¢B iû M;¨X i?Q€M; [m KÁ çQÊ+ K°i +¨M? F?Ä +˜K MÆ

oQÆM; L?Q hQM i?'v i? p°B p¨M; M¦B, óh`¢B +?MX G ao hQM i`¼M; i?QÆM;- +?
;B i ?„MX ç imp i ?"m ?Q¢M5ô

æ`+? L?QÊM; M?bM æ M >MM; hQMX H„+ ç–m M¦B, óG ao hQM M¦B ?„M b B `²B-
M?Q p"vX ç ?„M çB çBô æ`+? L?QÊM; +kM; F?¬M; T?ªB H¨ M?•M iWX K¨ H¨ M;?o
M?'i- æ M >MM; hQM M m çB ;B i G ab hQMX p"v M;QÌB M¨Q iÈB #½Q p KbM?\

æ M >MM; hQM H¢B ç M;?`, óh`¢B +?OX hB m "® u K'p H'M ` i p i`Ê ;B9T +?9M;
F?¬M; #ŠM; +?9M; i H M M9B ;B9T çÐ\ô

æ`+? L?QÊM; /Q /UX H„+ ç–m M¦B, ó*€B M¨p i +ªK i?'p F?¬M; ´MX ?„M /M b Q
çbM?X L;Kp +ÁM; M m #B i- +?B bÊ H¢B +¦ HÁM; M;?B F}X ?ÆM M[#¼M ?¼ pä
i? ;B9T çÌ çQÊ+ ;b\ >MM; hQMX +?9M; i M m i?"i bU Km®M ;B9T- F?¬M; #ŠM; M
+kM; +® i? ;B9T +?Q hB m iQÈM; [m•M F?ÄB T?€M i•KôX

æ M >MM; hQM M;?2 æ`+? L?QÊM; M¦B +kM; `'i +¦ ç¢Q Hw- i?–K- M;?o KbM? çB
F?¬M; +¦- hB m "® u +?B +¦ i? iU +–m T?9+ M?B m ?ÆMX óæ½ M?Q p"v- i`¢B +?M

æ`+? L?QÊM; ;"i ç–mX i`B m i"T ç¢Q T?B KÌ çQÌM;- K¼B M;QÌB ?QªM; bÊ M?Q +
æ M >MM; hQM [m p ç˜m H¢B M?bM H M M;¼M M9B- H¢B •K i?–K bmp M;?oX hB m
M¼ `®i +m°+ i? M¨Q `²B\

L¦B ç M ;BÌ T?9i M¨p æ`+? L?QÊM; M¦B M?B m Qi +kM; +¦ +?9i M;?o K°i çŠM; M¦B
M p ;B®M; M?Q +?BK bÊ +¨M? +QM;- K†+ /M ç®B pÈB æ M >MM; hQM iQM M?B K
+?mp M ç–m M?"T p¨Q hB m "® u- +¨M; ?m®M; +?B H9+ M¨p iQM? K¢M; +M M;QÌ
#ŠM; iQM? K¢M; +M KbM?- i?Q+? F?€+? pä +¬M; + Q KBM? M?Q i? X hB m "® u +
;B"M ?„MX b m F?B ;B i hB m "® u tQM;- H¢B ç2K M;QÌB +M L;Á *QÆM; ;B i b¢+
F?¦ F?,M ;b- ç½ M?Q p"v- +?¢p i`®M H¨ i?QÊM; b€+?- p T?–M hB m "® u M m +?
MQÆM; iU - i?b H¨ +?mp M i¢K i?ÌB F?¬M; iQM? iÈBX

æ M >MM; hQM i`QM; F?B pb hB m "® u HQ H„M;- i?b hB m "® u iBM? HU+ pšM +¦

*€K ÆM +€+ ocS ç½ OM; ?° pBTp M/ M

>„M #` S?M "bM? *Q HB M iK+ ç€M? ` K'v +?QÌM;- M?QM; +?Q #` i?QÆM; ç M +
F?Q ?mp i +ÁM +¦ +?9i F?¬M; i?¬M;- M?QM; +?d +?¢p p¨B #QÈ+- iBM? HU+ ç, ?²
S?M "bM? *Q +kM; i`mp +ªM F?¬M; M´G

hB m "® u F?B KÈB ç M i? ;BÈB M¨vX KÈB ç˜m H¨ +?¢p H M tm®M; i` M M9B ç
ç M ç¨mX M?QM; +¬M; T?m +?¢p i`®M i?"i ` +kM; F?¬M; FûKX >¬K M p çQÊ+ *˜m
.`+? *•M FBM?- #®M M,K +ˆM im F?´ Hmp M- ç M #•p ;BÌ #°+ T?€i +?¢p i`®M- i`QM
#ªM H½M? +?¢p i`®M +¦ i? M¦B H¨ + Q ?ÆM K°i i–M;- +?Q /M h`QÆM; hm æ¨ M,K
/¨M; #` #„iX

S?M "bM? *Q F?¬M; M?'i i?B i ç½ + Q KBM? ?ÆM h`QÆM; hm æ" Km®M çm´B F
+?mp M / /¨M;X

L?QM; S?M "bM? *m K†+ /M i¢K i?ÌB çm´B F?¬M; F`T hB m "® u- hB m "® u Km®
F?¬M; T?ªB H¨ +?mp M / /¨M;X hB m "® u +?B +ªK i?'p ;B¦ K¢M? +„i K†iX M9B ç
M;QÊ+ i`Ì H¢BX +kM; FBM? M;¢+ p i? HU+ +M KbM?- ?„M ?ÄK M p ç2K i? M,M;
`¨M; +ªK ;B€+ çQÊ+ S?M "bM? *Q ç M; iW iW FûQ ;–M H¢B F?QªM; +€+?- M?QM;
?„MX i?b pšM +ÁM F?QªM; +€+? `'i t X L?QM; K°i K¨M M¨p +MM; pÈB H9+ i`QÈ+
+kM; +¦ +?9i iQÆM; iU\ E?€+ #B i +?QM? H¨X h`QÆM; hm æ¨ H¨ pb i`B m çbM?- +
pb KK+ çQ+? ;b K¨ Km®M ;B i ?„M\ G9+ M½p i?b +¦ K°i G ab hQM ;BÌ H¢B i? K ?

E?B M;?o iÈB ç•pX hB m "® u M;˜M; ç–m M?bM p MÆB t X M?bM i?'p T?Q i`QÐ
HQ€M; #ŠM; T?„M;X Ì i` M +kM; F?¬M; +¦ #¦M; M;QÌB- T?–M F?ÎB F?Q HU+ p¼i i
T?¨Q K°i ?ÆBX +?"K H¢B p¨B #QÈ+X S?M "bM? *Q ç½ +?¢p iÈBX K°i +?QÎM; ç€M

hB m "® u bÐK ç½ +¦ T?ÁM; #`X H„+ KbM?- b M; K°i # MX +´ i p ?ÆB H„+ ç½ +¦
S?M "bM? *Q M?Q bÈK ç, +¦ /U HB m- M?bM i?'p hB m "® u +´ i p +?ÈT ç°M;- ç, #B
?¨M [m M;X L?QM; K°i +?QÎM; ç€M? H +?- `ÆB p¨Q i` M iªM; ç€X ç€ pKM #„M imM

hB m "® u i?'p p"v •K i?˜K ?¨M M;QÌBX •K F?Q +O ?„M p®M /Q Gw hoM? T?€i KB
i®+ ç° M? M? +¦ i? bQ pÈB MÁ +SM;- H9+ i`QÈ+ +?Q /M æ¶ S?K+ lvX Gw hW h?-
S?M "bM? *m H¢B t2K M?Q F?¬M; +¦ ;bX K'v H–M €T b€i ç m / /¨M; i`€M? MûX "'
`¨M; K„m +?®i i`QM; ç¦- #B i + Q i?O +^M im M°B M;Q¢B- p¬ Hm"M ç°M; i€+ +MM
i?QÌM;- ?„M b m F?B T?¦M; ` MÁ iB M KÈB Mû i?b +kM; +?Q +?„+X L?QM; ?„M T
M•M; +€M? i v M„K [mv M- ç°M; i€+ `'i M?Á M¨v M;QÌB i?QÌM; F?¬M; i? ç T?ÁM;-
+ Q i?O H¢B H¨ çB K #€Q i`QÈ+ F?B T?¦M; ` MÁ iB M- S?M "bM? *Q K'p H˜M Mû
+kM; F?¬M; T?ªB i®+ ç° +M ?„M M? M? ?ÆM MÁ iB M- K¨ #„i [m€ H¨ M? M? ?ÆM
` K¨ i?¬BX

amp M;?o +˜M i?"M ç¢Q Hw M¨vX hB m "® u i`QM; HÁM; +¦ +?9i HQ H„M;- #B i S?
KbM? M?B m- ?¦K M p ç€M? K°i i`"M- +kM; /[M?B m H¨M? QiX

L?QM; ?„M /M b Q +kM; i?•M FBM? #€+? +?B M- K†+ /M H•K p¨Q i? v m- M?QM;
ç€M? +?QÎM; iÈB- +kM; F?¬M; T?¦M; ` MÁ iB M M[- K¨ ?ûi HÈM K°i iB M;- K°i +?

S?M "bM? *Q KWM; `ÐX i?–K M;?o iB m iYM¨p F?¬M; #B i b®M; +? iX J°i +?QÌM;
b) H¨K +?Q hB m "® u çSi ;•M ;¨p tQÆM;X >„M F?¬M; bÊ hB m "® u HB m K¢M;- M
H"T iS+ +€M? i p M;QM; FbM?- Km®M K°i +?QÌM; M¨v ç€M? ;¨p i p hB m "® uX b r

*?B Hª +?QÌM; M¨p +ÁM +?Q ç€M? i`9M;- ç°i M?B M M?bM i?'p hB m "® u `mM; +
KbM?- #B i iB m iY M¨p +ÁM ç M; +¦ i`€X i?•M i? imM; # pX ç, i? p ç´B T?QÆM;
M¨p +kM; F?¬M; +¦ T?€i ` MÁ iB M- K¨ H¨ i` M i p #¶M; M?B M tm'i?B M K°i i? `B
H†T HÁ2X

hB m "® u çQªM FB K MÆB i vX #¶M; M?B M tmM; H)MX S?M "bM?X *m i?m i v H
K°i FB K ç€`B#X #` i?QÆM; HÁM; #ªM i pX S?M "bM? *Q €M? K„i T?€i H¢M?- i p i
+€+? hB m "® u M;Q¨B # #QÈ+- M;QM; i?–M çSM; çÊBX hB m "® u i?˜K M;?o ç€M
K°i +€BX i?•M i? imM; + Q H MX ç¨ p¼i H M i` M iªM; ç€X +QÌB HÈM M¦B, óS?M
F?¬M; +–M •K i?–K tm®M; i p +S i`U+ iB T K¨ ç€`B#X K°i i`"MôX

>„M çSM; Ì i` M + QX i`QM; M?€v K„i ç, çQ¢i +?B K ç` HÊBX S?M "bM?X *m [m€
H¢B +¦ H€ ; M M?Qi? X H¢M? HMM; M?bM hB m "® uX M?QM; H¢B F?¬M; H M iB

hB m "® u i`¬M; +¦ p M?¨M M?½X H M iB M; +?•K +?¼+ M¦B, óS?M "bM? *QX ç, H
+•K çB + b Q\ô

S?M "bM? *Q €M? K„i +?Êi H¦2X ç°i M?B M i?BM ?bM? +„T #€+? tQ p +?mp MX ?
K¨ +?B K H'vX hB m "® u ?B M i p +˜K #ªQ FB K- +?B K Ì i` M + QX +?Q /M ?„M p
H¢B +kM; F?¬M; /€K i`U+ iB T K¢Q Km°B t¬M; H MX >„M ?B M M?B M i•K i`Q +U+
çB K `²B KÈB ;B i hB m "® u- M9B ç€ # M i`€B ?ÆB #ŠM; T?„M;- ç` i? +kM; + QX
"® uX

h`QM; F?B ?„M bmp M;?o ç½ ç`M? ` F ?Q¢+? ç ç®B T?¦ hB m "® uc M?QM; hB r
M?B M H„+ KbM?- M?Q H¢B MŠK i`QM; /U iQM?- F?) [m€i K°i iB M;- Ì i` M iªM; ç
` X

hB m "® u ç°i M?B M ` i vX ;B¦ M9B ;¨Q i?ûi- i` M iªM; ç€ HÈM H€ çÁ # v K9 M?Q
+M hB m "® u H¨K +?Q ç°M;- ç M; +´ ç°M; i`Ê mvX J°i FQ+? M¨v HU+ ç¢Q bQ pÈB
hQM +ÁM Km®M /kM; K½`B? ?ÆMX S?M "bM? *Q p®M ?QÈM; p #ûM i`€B K¨ p¼i [
?"m H°- ;–K M? K°i iB M;- /QÈB +?•M /MM; bS+- +kM; ç¨ M?ªp H M + QX > B M;Q
ç¦M- hB m "® u i p i`€B M„K H¢BX €K F?Q #„M ` X i p T?ªB +–K #½Q FB K HB M i

jeRX *?QÆM; jeR @ je8

h`mv M #` K'i M;m²M

jekX *?QÆM; jee, sm'i aW

hB m "® u F?B M¦B ` ? B +?[hB m ok- [m–M i?–M H¢B t¬M t Q K°i ?²BX

hB m ok K¼B M;QÌB çQÆM; M?B M +kM; #B i- ç¦ H¨ ç ç +M hB m >Q¨M; ?"m- p®
H¨ L;•M h? M? Zm M; G°+ æ¢B S?m- i`QM; i`B m iB M; M¦B +kM; `'i +¦ T?•M HQÊM
G K¨ ç„+ i°B pÈB .QÆM; ZmªM;- bÈK #` +€+? +?S+ H¨K >¨ h`b Zm"M i?MX >¨ h`b
i?'v iBM iS+X M¨Q M;?o ç M hB m "® u H¢B imv M H¨K G¢B #° h?QÊM; i?QX

hB m "® u ç½ bÈK i`mv M H M? tm®M;- õhmv M hB m ok p¨Q i`B môX

hB m ok M;?B K M;?` çB p¨Q- i? K FB M hB m "® u- F?B #B i çQÊ+ Mv M?B K H¨K
i¢ ÆM- i`B m i?–M i?ŠK M;?o- hB m "® u +MM; hB m ok i?"i bU H¨ i?•M i?Q+?- Gw
"® u- hB i >Q¨B •M H¨ hB m "® u K°i i v ç #¢i- +€B h?QÊM; i?Q ibM? b€m #° M¨v ç
K°i MW H¨ i?•M iQM- M;QÌB F?€+ Km®M F?¬M; ç²M; w +kM; F?¬M; çQÊ+X

"'i [m€ hB m ok /M b Q +kM; `'i +¦ mv p¼M;- M M i`B m i?^M +kM; +ªK i?'v ?¨`B? ç
;B ç€M; i`€+?X

`'i t2K i`¼M;- M?QM; pMM; EBM? hQÆM; +?9M; i H¢B Qi +kM; " h?K+ HB M H¢+-
T?K+ pMM; " h?K+X *?9M; i b m F?B ç€M? ?¢ hQÆM; .QÆM;- iQ¨M HU+ ç€B/B
i?m"M h`QÌM; :B M; tm¬B M K- ç½ ç€M? iÈB h?QÈ+ æ–m i`'M- ;–M #S+ G`+? .QÆ
i` M i?b ç½ H'v [m"M .B G,M;- ç½ Km®M M?"T pMM; " æ¬M;ôX

hB m ok T?'M +?'M M¦B, õh?b ` "® u bÈK ç½ +¦ +?m˜M #`- H¨K ?¢B i HQ H„M; ç½

>„M imv H¨ ?Q¨M; i?•M [m®+ i?Q+?- M?QM; i?S M?'i H¨ i•K ç®B pÈB .QÆM; Zm½M
i, i,- ?B m `^M; ;B i°+ ?QM; bmv i` M i?U+ i ç½ `ÆB p¨Q i` M M;QÌB hB m "® uX
M¨Q F?¬M; i`Á p ibK MÆB MQÆM; iU X >„M bQ pÈB i`B m i?^M pšM F?€+ #B i- i`
#ªQ p KbM?- ?„M H¢B +¦ i? iW ;¦+ ç° t t¬B ?ÆM K¨ HQ H„M;5

hB m "® u H„+ ç–m M¦B, ó*?9M; i ?B M i¢B imv i? HÈM- i?"i ` H¢B H¨ M;mv +Æ
H9+ M¨Q +kM; +¦ F?ª M,M; M;½ tm®M;X *?9M; i ç®B F?€M; pÈB ç¢B [m¨M Gw J"i
+¦ bÆ tm'i b) i´M i?'i i?ªK i`¼M;X Zm M h` M; ç®B pÈB +?9M; i +kM; M?bM +?^
+¦ ç€K M;QÌB G•K ao >Q^M;X h`QÆM; h?B M M- æ¶ S?K+ lv- Gw hW h?¬M;- # M
amM; F?¬M; `ä i•K w- ç•v ç m H¨ ç`+? M; v # M +¢M?- çWM; M¦B +?B H¨ ç`+? Ì t
K†iX ?B M i¢B +ÁM M?bM F?¬M; ` çB m ;b- M?QM; +?d +?Ì F?B `ÆB p¨Q F?®M
?"M i?b ç½ Km°MX æ€K M;QÌB æ¶ S?K+ lv +MM; Gw hW h?¬M; ç M; Km®M çQ¢i pM
:B M; æÄX +?Q M M i +?Q [m¨M hQÆM; .QÆM; +MM; æ¶ S?K+ lv i¢K i?ÌB ;BªM;
ç² " h?K+ F?¬M; B +?9 w iÈBX L?QM; " h?K+ /•M T?QM; M? M? M? M /kM; K½M
?ÆM M[MÆB 'v imv +¦ hMv i?–M- H¢B F?¬M; M;?2 +?9M; i ?B m H M?- Km®M iU
h?"i ` i iW F?B +?B K [m"M .B G,M;- ç½ i`QÈ+ b m T?€B # M?¦K M;QÌB çB " æ¬M
p¬ +¬M; K¨ p - i?"i bU H¨K +?Q i bÈK ç K F?¦ M;M- HQ H„M; F?¬M; i?¬BôX

hB m "® u M¦B ç M ç•v- i?Ì /¨B K°i iB M;- M?QM; H¢B t2K b„+ K†i +M hB m ok- h
óh?B ` "® u bÈK ç½ +¦ F M i?B M ?¢X i +m®B +MM; F?¬M; i? +?B ,M #²M; H°+
Zm"M i?M " æ¬M; S?M L?•M EB i +MM; i ;^M ç•v ;B Q ?ªQX +?d +–M "® u +¦ i? i
M;QÆB H¢B iU pB i K°i T?QM; i?Q +?B m ?¨M; i? ?B M i?¨M? w- i M;mv M çB "
[mv i?m"M- F?¬M; #B i "® u ç`M? M?Q i? M¨Q\ô

hB m "® u H¢B H„+ ç˜m M¦B, õh?9+ T?K- " h?K+ H¨ pMM; ç'i K M /B F?„T MÆB-
Km®M- i b Q +¦ i? ,M M¦B pÈB +¬ KšB\ô

E?B ç +"T iÈB hB m >Q¨M; ?"m- ? B M;QÌB i?–M b„+ ç m +¦ +?9i F?€+ i?QÌM;X hB
>Q¨M; ?"m ?B M i¢B M?Q i? M¨Q\ô

õh?"i ` i bÈK ç½ +¦ w ç2K +¬ Kšm ç M æ¬M; æ¬X M?QM; M;QÌB F?¬M; +?`m `ÌB F

hB m ok H„+ ç–m M¦B, ó*S i?2Q w >Q¨M; ?"m çB- `'i M?B m +?mv M- +?B +¦ i? H
i?B M K M?5 "® u- M;QÆB +¦ i? v M i•K- i çB " æ¬M;- çQÆM; M?B M +¦ i€K T?–
+–M HQ H„M; +?Q i h +?d bÊ M m F?¬M; tm'i HU+X >Q¨M; ?"m b m M¨v #B i ç M
hB m "® u H9+ M¨v KÈB pQÆM M;QÌB çSM; /"v M¦B, óh?9+ T?K ç M ç¦X +¦ i? +?
ç½ M?Q p"vX pMM; " h?K+ H¨K T?B M i?9+ T?K tm'i K¨5 h b) +?Q M;QÌB +?m–M
i?9+ T?KôX

hB m ok ;"i ç–m- õÜ½ M?Q p"v- pB + M¨v F?¬M; M M +?"K i` - Gw lv M ç½ H'v h•v
F?¬M; M M +?"K i`¢ +?m–M #` bÆ [m - i b€M; bÈK K B b) H M çQÌM;5 ô

jejX *?QÆM; jed, L?bM s

o¨Q b€M; bÈK- hB m "® u ç M; +MM; [m–M i?–M h?QÆM; M;?` +?QM? bU- i?b Ì #Ì
F M T?ªM +ÁM;X

G9+ M¨v ç½ H¨ M?”T ç¬M;- K†i i`ÌB +?”K +?¢T M;QÊM; M;MM; F?¬M; +?`m p¢+? F?
#–m i`ÌB K¨m t M? Ì T?QÆM; ç¬M;- #BM? ç Q ç½ bÈK H°` F?m¬M K†i /[iÊM- H°`
b€M; H¢M? H¨K +?Q HÁM; M;QÌB H¢M? H)QX

hB M; i`®M; p M; HÈM- iB M; F M i?²B /¨B- iWM; ?¨M; hMv #BM? ç¢T H M i` M G¢
T?Q i`QÈ+- i`QM; €M? K„i H¦2 H M €M? b€M; FB M M;?`- iW pQM; M;,M F?¬M; ç
M?Q #,M; i?b ç½ H¨ ;b5

h` M MQÈ+ b¬M; #¼i MQÈ+ +m²M +m°M- p¦ M;U /šK # v i€M HQ¢M- F} #BM? ibK M
t¬M; [m - H”T iS+ Ì # M #Ì G¢+ h?Ov #® i`”M- T?ÁM; M;W F ç`+? tmM; T?QM;- v

hB M; i`®M; p M; H M- i’i +ª #BM? bo H–M HQÊi [m b¬M;- ;B¦ H¢M? T?–M T?”i- i
F?B [m G¢+ h?Ov- H”T iS+ H”T T?QÆM; i`”M K¨ i`B M F? B- # M #Ì G¢+ h?Ov- +?

h?ÌB iB i `ûi H¢M?- hMv #BM? #¶M; M?B M tm’i #BM?- [m•M L;Á *QÆM; Î h?¨M
iBM?- #¼M ?¼ pšM i`€M? Ì i`QM; i?¨M? G¢+ E?˜m- çQÆM; M?B M b F?¬M; bÈK
i?’v hMv [m¨M pÈB F?Q i? bûi ç€M? F?¬M; F`T #QM; i B #® i`”M Ì ç¬M; G¢+ h?Mv
K¬M; +m²M +m°M- H¢B +¨M; F?¬M; /€K ` F?ÁB i?¨M? iB T +?B MX

h`QÆM; h` M *?m çQÊ+ hB m "® u ?B m H M?- b€M; bÈK ç½ #„i ç–m T?€i ç°M; çÊi
L;ä *QÆM;5

L;Kv +¬M; pW KÈB tm çm²B i`¢B +?M- çB >² G Q i`’M M /•M i•K- +€+ ç¢Q T?B i
#B i iB M ç² Ì ç•m- i`QM; H9+ M?’i i?ÌB #®B `®B- S?ÁM; >mv M hªQ ?B M ç M; +
i?S+ /”v H2Q H M ç–m iQÌM;- +?d i?’v hMv #BM? M?Q MQÈ+ i?Ov i`B m- •K i?ŠK
b Q +kM; F?¬M; /€K +?”K i` X S?ÁM; >mv M hªQ çQ+? i?•M FQ+? i`®M;- ?B m H
ç–m iQÌM; i€+ +?B M- i`QM; H9+ M?’i i?ÌB i`QÌM; +mM; i?Á ` - i` M H¶ +?•m K B
ç m ç½ ;BQÆM; +mM;X

h`QÆM; h`’M *?m çQ+? i?•M +?B ?mv ç¢B [m•M- +kM; F?¬M; +¦ +¬M; i?¨M?- +?B T
i?¨M? F?B m +?B M- /K [m¨M L;Q½ *QÆM; ` F?ÄB i?¨M? i€+ +?B M- ?B M M v i
L;Q½ *QÆM; +kM; F?¬M; Qi- i`QM; H9+ +’T i?B i F?¬M; +¦ i? ç€`B? ?¢- M m +¦ i
F?ÁB i?¨`B?- +?”M ?”m H° KÈB H¨ i?QÊM; b€+?X h?”i ` HQ¢B T?QÆM; T?ûT +¬M
+?B H¨ ç®B iQÊM; F?€+ M? m- F i [mª +kM; F?€+ K¨ i?¬BX

G9+ i`QÈ+ Gw J”i ?¢ EBK æ Zm M- Gw lv M H’v >Q„+ ‘T ç m +?¼M /MM; T?QÆM;
h`QÆM; h`’M *?m K†+ /M ;B¨ Mm - M?QM; ;WM; +¨M; ;B¨ +¨M; + v- +¦ i?¦B [m2M i`
K’v +?K+ #BM? bo Ì /QÈB i?¨M? F?¬M; M;WM; +?MB K„M;X

L?[M; #BM? bo M¨v K†+ çM F?¬M; T?ªB i?•M FB`B? #€+? +?B M- M?mM; ç m H¨
M?’i i?ÌB i?B M M K ç` #„+ M?[M; HÌB t’m t M?’i ç m T?mM H M ç–m iQÌM;- iW H
#’i ?B m pÈB ;B T?K ;B Kšm- +¦ M;QÌB F?mv M ç¢Q T?b L;ä *QÆM; HQ K¨ ?Q¨M
*QÆM; H½ Hk ;B†+ F?¬M; #B i Hm•M i?QÌM;- K„M; tQM; [m¨M L;ä *QÆM; H¢B #
K„M; iÈBX M¦B ç M Gw J”iX +¨M; ç2K +?mv M L;ä *QÆM; M°B +?B M i? K K„K i?
T?–M ç†+ b„+- iB M +,M ?”m [mª ç m +¦ Hw +¦ ibM?X

Zm•M L;Q½ *QÆM; +¦ M;QÌB t’m ?²- +¦ M;QÌB i`–K M;•K- H¢B +¦ M;QÌB HQ H„M; M
ç–v +,K T?šM- +?B tBM S?ÁM; >mv M hªQ +?Q ` F?ÁB i?¨M? +?B M K°i i`”MX

S?ÁM; >mv M hªQ •K i?–K M?Qm K¨vX M?QM; H¢B ?¢ K°i K `B? H M?X ó B F?¬M
F?ÁB i?¨M?- +?ûK5ô

>„M ?B m H M? tm®M;- [m•M L;ä *QÆM; +kM; v M tm®M;X S?ÁM; >mv M hªQ H
ç–m iQÌM; +?¨K F?¦B HW X i?¬M; #€Q +?Q G¢+ E?˜m h?QÆM; +¦ ç¢B [m•M +¬M;
i`¬M; i?’v M;QÌB M;QÌB i` M K†i ç m KÌ K`iX S?ÁM; >mv M h¨Q i`QM; HÁM; i?Ì /¨
+€B G¢+ E?˜m M?Q M?Á M¨v `®i +m°+ H¨ pB +€B ;b- ?„M i?”i ` +kM; F?¬M; [m€ ?

L;?2 çQÊ+ hMv [m•M K„M; +€B ;B ;B†+ ç¦B i`°K i?¦+X S?ÁM; >mv M hªQ i`QM; H
;B¨M? i?B M ?¢ +?Q ç M #•v ;BÌ i?M i¢B G¢+ E?–m h?QÆM;- hMv [m¨M K„M; ?bM?

ó*?9M; i `®i +m°+ M;?2 ? v F?¬M; M;?2 i?2Q K `B? H M? +M hB m "® u\ô E?B h`
G¢+ E?˜mX oQÆM; "B M ç M; +MM; oQ M; h? amM; Î i`QM; i`QÈM; F?˜M +'T i?Q

"¼M ?¼ M?"M çQÊ+ K `B? H M? +M hB m "® u- M¦B b€M; M v tm'i #B`B? iB M +¬

S?Q G¢+ E?˜m iB M; +?ûK ;B i KÆ ?² i`mv M ç M- #KB KM # v H M +?2 +ª K†i i`Ì
K¨vX p¬ F F?ª i?BX

>„M +?"K K°i #QÈ+- +kM; ç½ #¦ i v #¦ +?•MX hB m "® u F?¬M; T?ªB F?¬M; /MM; ?„
?„M Ì M;Q¨B æ¬M; æÄ i€+ +?B M- /M +?Q ?„M +¦ #ªM HoM? i?¬M; i?B M- +kM; F?

>„M K†+ /M F?¬M; Ì æ¬M; æ¬X M?QM; iBM iS+ Ì æ¬M; æ¬ pšM HB M iK+ ç M i B
+?dM? Hw +?QM? pK `'i #¨B #ªM- oQÆM; h? amM; Km®M i?² ?mv iX

L?[M; +€B M¨v p®M ?„M +kM; +¦ i? H¨K çQÊ+- b m E?B hB i h? >MM; +? i- hB m
M M i?m°+ p oQÆM; h? amM; ?„M5 L?QM; çB +Ì FûK K°i MQÈ+- +ª #¨M ç m i?m
M?QM; +kM; ç½ p¬ HU+ tQ v +?mv MX

*¦ M;?2 ?B m H M? +M hB m "® u ? v E?¬M;\ L m M?Q M;?2 i–b #'i [m€ pšM H¨ H¨
F?¬M; M;?2- i?B +MM; pÈB KQm T?ªM +kM; F?¬M; +¦ ;b F?€+ M? mX hB m "® u +¦

Gw J"i + m K¨v H¢B- +ÁM +?Q i`ª HÌB i–b H¢B +¦ #BM? bo +?¢v iÈB- óE?ÎB #–K L
[m•M tm'i ?B MôX

óE?ÎB #˜K L;Kv +¬M;- #„+ >m€M? .QÆM; +¦ hMv [m•M tm'i ?B M5ô

Gw J"i #¶M; M?B M ç¦M; H M- + m K¨v M¦B, ó"„+ >m€M? .QÆM; H¨ #BM? bo Î ç•m

>„M M;?2 çQÊ+ L;mv i i?¨M?X G¢+ E?˜mX S?QÆM; aÆM # +?¶ ç m +¦ hMv [m•M-
M;?o hB m "® u # çQÌM; tm'i #BM?- ?B M M?B M H¨ M?B m HQ¢M [m¨M i•K +M L
Km®M iW #„+ >m€`B? .QÆM; tm'i #BM?- i?b ?„M imv i ç®B F?¬M; i? ?B m `ä- F?
M FB >Q¨M; >¨ +¦ #BM? iB M ç MX

óG¨ ç¢B [m•M +M h?¬M; i?M >¨ L°B J¢M? h?B M L;?`ô æ¢Q T?B MÆK MÈT HQ bÊ

Gw J"i K°i [mv M ç€M? H M i` M #¨M- óL; v +ª Hk +?m°i M?„i M¨v K¨ +kM; +?¢v ç M

oQÆM; "€ æQÆM; H¢B HQ H„M; i`MM; i`MM; M¦B, óL;Kv +¬M;- H–M i`QÈ+ hB m
M?QM; H¢B +?Q Gw hoM? ç€M? HûM G .QÆM; h?QÆM;- F i [mª G .QÆM; h?QÆM
i pšM p¬ HU+ çQ¢i H¢BX H–M M¨v hB m "® u #BM? tm'i #®M çQÌM;- [mv K¬ +¨M;
i? JBM? im b¢M ç¢QX •K ç° h`–M h?QÆM;5ô

Gw J"i ?ÆB M;¢+ M?B M- ó"€ æQÆM;- M;QÆB M¦B ?„M +¦ w ç² ;b\ô

oQÆM; "€ æQÆM; +QÌB F?´ M¦B, ó>„M K¶B H–M ç m /MM; i'M +¬M; K¢`B? K) ç +
æQÆM; M;m Km°B- i`QM; H9+ M?'i i?ÌB +kM; F?¬M; M;?o ` +€B ;bôX

Gw J"i H¢B +?"K `½B M;²B tm®M;- H˜K #˜K M¦B, óG¢+ E?ªmX L;mv i i?¨`B?- S?Q
iW #®M T?Q Gw hkSB M¨v /KM; #BM? F?¬M; i X ?„M F?¬M; +¦ ç°M; ioM? ;bX F?
i`Á [m, ;b ç•vö Gw J"i M¨v iU +?Q KbM? +U+ + QX +?Q /M h`QÆM; hm æ¨ +kM; F?¬
hoM? K°i HÁB #BM? F?¬M; i ç½ H¨ +U+ F€ +QB i`¼M;- i?Q€M; M;?o iÈB çB m ;B
#BM? tm'i #®M çQÌM;- M?QM; HQm H¢B T?Q ç¬M; M K- +?ŠM; H) H¨XX

>„M HÌB +ÁM +?Q /Si- H¢B +¦ ç¢Q T?d +?¢v p¨Q- Gw J"i /M H¨ i`–K ²M- i`QM; HÁM
;b\ô

óE?ÎB #–K L;Kv +¬M;- æ"m >²M; hmv M +QM ;€B æ"m EB M æS+ +–m FB Mô æ¢Q

óæ"m >²M; hmv M ç M ç•v\ô Gw J"i iB`B? i?^M T?'M +–'M- ó*–Q KÌB5 ô

Gw J"i i`QM; F?B ç M; +•M M?„+ çKM; w +M Gw hoM?@ Gw ho`B? +kM; ç M; i`–K
ç²X +?QM? ;B[ç` ç² H¢B H¨ æ²M; Zm M5

S?QÆM; o¬ >®B- h`–M >B m v çSM; Ì K°i # MX i'i +mM; i'i FQM?X

h`W ? B M;QÌB M¨v ` -# M +¢`B? Gw hoM? +ÁM ç¦M; K'v p` iQÈM; H½M?- ç m mv
[m•M bo i–M; /QÈB i`U+ iB T ç #¢i ` X

Gw hoM? F?€+ pÈB hB m "® u- hB m "® u Ì i¢B æ¬M; æ¬ +¦ `'i M?B m QÈ+ i?9+-
i?2Q H +k- +ÁM Gw hoM? +?d +–M K°i M;mv M i„+- +¦ i? /šM #BM? ç€M? i?„M; i`

*?B M i`QÌM; +?BM? +?B M-[m M ? iÈB bB`B? iW +M #BM? bo- Gw ho`B? F?¬M
M¨v +M ?„M- `'i çQÊ+#BoSB bo MM; ?°X J¼B M;QÌB FQM? i`¼M; ?„M- +?ŠM; M
M;QÌB ç€M? i?„M;- ?ÆM M[+¨M; #ÌB pB ?„M i?QÌM; T?¢i T?¨M KBM?X

S?QÆM; o¬ >®B •K i?˜K +•M M?„+- i?˜K M;?o ç` ç² i`QÈ+ K„i Gw hoM? HB M iK+
i?'v ?„M tm'i #BM?- B +kM; F?¬M; #B i i`QM; HÁM; ?„M `®i +m°+ +•M M?„+ +€B ;
æ²M; Zm M +€+? ç•v i€K i`,K /†K- +?ŠM; H) Gw hoM? ç M; bmv M;?o ?QÈM; iÈB æ
M¨v i?"i bU F?B M +?Q K¼B M;QÌB F?¦ +¦ i? iQÎM; iQÊM;X

*¦ #B`B? bo p°B p¨M; +?¢v iÈB- óhQÈM; [m•M- +¦ +¬M; p,M F?˜M +'T iW æ¬M; æ¬

Gw hoM? ;"i çˆm iB T M?"M +¬M; p,M- çQ K„i M?bM `²B i`–K ;B¼M; M¦B, õÜ¬M;
+?m˜M #` tm'i #B`B? h•M M- L;?B .QÆM;X h?ˆM; h`b # MQBX #¦T +?,i T?Q i•v æ
M?Q i? M¨Q\ô

*€+ iQÈM; HB + M?bM M? m- h`–M >B m v i`–K M;•K M¦B, óhQÈM; [m•M- æ¬M; æ¬
i F?¬M; i? H¨K çQÊ+ ;bôX

Gw hbM? +QÌB +QÌB- óL m H¨ +€+ M;QÆB çKM; #BM?- i–b iQM? i? M¨Q\ô

S?QÆM; o¬ >®B ç®B pÈB +€B M¨v +kM; F?¬M; `ä H„K- +?B +¦ i? ;B'm /®iX h`–M >
ç` ç²- óhQÈM; [m•M- # i?¨M? M¨v i?¨M? i? i K ;B€+- iQÆM; ?¶ HšM M? mX æ²M
MÆB M¨v +?d +–M #BM? iBM? HQÆM; çOX i€+ +?B M ç9M; +€+?- +¦ i? F?€M; +
æ¬M; æ¬ +kM; +¦ iQÈM; i¨B- T?ÁM; #` M?Q i? +kM; H¨ F b€+? +–m ´MôX

Gw hoM? tQ v +?mv M €`B? K„i- `ÆB p¨Q K°i M;QÌB- +?"K `½B M¦B, óZm€+? >B m
i? M¨Q\ô

Zm€+? >B m E?€+ F?m¬M K†i M;,K ç2M- +¨ M;QÌB i?Q¢i M?bM i`€M; FB M `„M +
iÈB- bmv M;?o ?²B H•m `²B M¦B, õhQÈM; [m•M- i H¢B +ªK i?'v æ¬M; æ¬ tm'i #BM
H¨ /Q M?[M; p,M i?–M FB bmv M;?o- +?B +–m ²M i?Á X M?QM; H¢B H¨ ?¢ b€+?ôX

Gw hoM? KdK +QÌB M¦B, óL;QÌB çMM; #9i- H¨K i? M¨Q #B i ?¨`B? [m•M +dBd M i
KBM? çÆM ç°+ +?´M; çÐX i`'M Mi`B m i?˜M /•M +?9M;- +kM; F?¦ +?Q ?„MôX

Zm€+? >B m E?€+ çQÊ+ Gw hoM? +² pk- iBM? i?ˆM T?–M +?'M- +?B i v H M ç` ç²
+?B H¨ M;²B çÊB M;QÌB +¬M;- #m¬M; i? +?Q pMM; T?Q i•v h•M M K'v i`,K /†K- i
>m®M; +?B +?Q /M +® i?M h¨M M- HQÆM; i?ªQ iW æ¬M; æ¬ iB T i ç m F?¬M; / X
i`,K /†K +¦ F?Q H9 h?QÌM; " bM?- ?B M M v ?ŠM H¨ pšM +¦ hMv [m•M + M? ;€+- æ
ç M; i`QM; i v hMv [m•M- ?B M M v ç M; +MM; Gw lv M ;B Q +?B M- +Q H¢B F?¬M;
F?Q H9 - M?Q i?2Q i i?'v- æ¬M; æ¬ tm'i [m•M- +?B M imv M ?ŠM H¨ ` M;Q¨B # i
h?QÌM; "bM? h?QÆM;- b m ç¦ /U p¨Q ?mv M h?B KT?Q b m h?QÌM; "bM? K¨ +®
;B M # i?€M;- +¦ i? ;B +® i?¨M? i`b- #¦T M;? i æ²M; Zm M tm'i #BM?- #¼M ?¼ #
i–b M¦B +?B ç M mv ?B T æ¬M; æÄ\ô

Zm€+? >B m E?€+ H9+ M¨v i?–M i?€B # v #´M;- Gw hoM? p¶ K¢`B? p B ?„M- MM;
E?€+ M¦B +?QM? ?¼T w i h +?Q M;Q B /šM ? B M;¨M F} #BM?- M;¨v ç K çB ç M h
i b) +?Q ç¢B [m¨M æ¬M; æ¬ çm²B iÈB b mX #¦T +?†i h?QÌM; "bM?- æ²M; Zm M
+kM; F?¬M; i? ;•v bÊ ?½B5ô

*?QÆM je3, hQÈM [m•M H M? URV

h`QM; F?B æ¬M; æ¬ F?m +?B M; ;B¦M; i`®M; F?¬B T?K+ /•M bBM?- G¢+ E?˜m K
Gw lp M i¢B h•v EBM? h`QÌM; M +kM; M;? M? ç¦M K°i #QÈ+ M;Q†+ i`¼M; ç¢B i`Q

L;?B i?S+ +?BM? i X +´M?¢+ i`¶B H)MX Gw lp M T?€ çQÊ+ h`QÌM; MX H"T iS+ H
ç X i¬M .QÆM; Zm½M; H¨K h?€B i?QÊM; ?Q¨M;- ;BÌ T?9i M¨p +?QM? H¨ .QÆM; >

.QÆM; >Um `mM `˜v bÊ ?½B çB H M i` M pQÆM; p`X imv #®M T?Q FBK #Q+? ?m
T?Q #€+? [m M ç¬M; çªQX M?QM; H¢B +¦ +ªK ;B€+ M?Q ç M; i`–M i`m²M; çB ;B[

>„M i?"i bU F?¬M; Km®M H¨K ?Q¨M; ç 5 L?QM; ?„M H¢B F?¬M; i? F?¬M; H¨K ?Q
lp M H¢B M? M? M?Q p"v ç¨ T?€ çQÊ+ h`QÌM; MX ?„M +¨M; F?¬M; #B i- M;¬B p`
i? H¨K # Q H•m5

L;?o ç M F?B [m•M bo Gw lp M +¬M; T?€ h•p EBM?- +€+ [m M i€M HQ¢M- +?B +¦ i
ûM +¢M? ?„MX .QÆM; >Um F?¬M; F?ÄB i`QM; HÁM; # ,M; ;B€X

.QÆM; >Um H¨ +QM i` B +O L;mp M æS+ h?€B iW- +kM; H¨ +?€m M°B +O .QÆM
h•p EBM?X L?QM; .QÆM; ZmªM; ç®B pÈB h•p EBM? pšM F?¬M; +¦ ?SM; i?9X +?
b€i H½M? i?´ ` X i?b pšM Ì i¢B æÄM; æ¬X M;Q¢B i`W i iU T?ªB H¨ ` X i?b Qi F?B
æÄM; æ¬ M?[M; i? HU+ KÈB +?B K ç b®- i?b h•p EBM? T?–M HÈM ç m #` F?®M;

bo i°+X .QÆM; ZmªM; Qi ç M h•p EBM? K°i T?–M +kM; H¨ M?Q i? X ?„M Ì i¢B h•p ;B€+ MiQ¨MX

.QÆM; ZmªM; b m F?B çB :B M;L KX æ¬M; æ¬ H¨ MÆB [m M i`¼M; M?'i ç½ çQÊ+ ç®B pÈB h•p EBM? +kM; F?¬M; +QB i`¼M;- +?d T?€B o o,M h?,M; ç M h½p EBM? .U+ o ç¢B iQÈM; [m€M •K h? aQX Zm"M i?W EBM? h`B m *®i L;?BX ©K h? aQ S?M o¬ .†iX +¦ /¨ i€K M?QM; F?¬M; +¦ i? HU+ ;bX +?d #B i +® i?O h•p EBM?- ¨C K°i M;¨p +¦ i? iW i` M i`ÌB ;B€M; tm®M;X E i [mª .QÆM; Zm½M; F?¬M; +¦ iÈBX G ƒTX i? M?Q +? i`2 ç½ ç€M? iÈB h`QÌM; M5

.QÈB bU •K i?˜K OM; –° +O +Um T?B i bo i°+X Gw lp M +ÁM; h•p EBM? +Æ ?Á F?

L;?o ç M Gw lp M K°i çQÌM; tm¬B M KX p¬ b® +Um T?B i bo i°+ i` M? M? m ç–m T?–M M M iªM; +?QM? i`` +?Q Gw lp M- H¢B KÌ F?Q T?€i HQÆM;- H9+ M¨p ç•p h /•M +?9M; ç m ?QÌM; SM;X +?Q /M #BM? bo i?O i?¨M? +kM; +?€M ;?ûi h •p EBM .QÆM; Zm½M; +¦ +kM; çQÊ+ K¨ F?¬M; +¦ +kM; F?¬M; b Q- +?Q MûM F?¬M; ;B®M; KQM; +Sm #BM?- i?O i?¨M? +kM; F?¬M; i? H¨K ;B çQÊ+- ç•m +–M T?ªB i"M i•K i'

E i [mª Gw lp M KÈB ?¢ H M? +¬M; i?¨M?X ?–m M?Q F?¬M; T?B F?Q HU+ ç½ +Á F?¬M; i? T?€ pÌ- •K h? aQ- +®i L;?B F?B i?¨M? T?€ ç½ #` ;B iX o o,M h?,M; i?€ h?QX p¬ HU+ tQ p +?mp MX # M? F?¬M; /†p M´B- +¦ i? M¦B H¨ ?'T ?®BX

" ç¢B i`¼M; i?˜M # M M;QÌB .QÆM; >Um ? B +? i K°i # M?- +ÁM H¢B ç m p°B p¨M +ÁM HQ ;b ç M pQÆM; i¬M tm®M; /®+ M¨p5

Gw lp M H¢B K°i H˜M M[/B M i`Á bÐ i`QÌM;- tQM; #ªM i?•M M•M; çÐ hMv i?'i- H çQÊ+ p¬ H ç®B pÈB) .QÆM; >Um- i`QÈ+ iB M Ì æ¬M; +mM; M;? M? iB T .QÆM; > æ¢B >QM; çB M Ì h•p EBM?X

hB m "® u F?B Ì æ¢B ?QM; çB M i¢B æ¬M; æ¬ ?MM; i•K ç¢B ?QM;X h?b .QÆM; > çB M i¢B h•p EBM? #„i ç˜m +?€M MªM i`–K Hm•MX

Gw lp M Ì i¢B h`QÌM; L?¢+ +mM;- w ˜M +?S ?B M M?B M H¨ ?p p¼M; M;¨p pmB b M?"T +?M h`QÌM; L?¢+ +mM;- H"T iS+ i?U+ i?B M?•M +?QM?- p°B p¨M; T?QM; i? F?ÌB M;?o # M ç–mX M;QÌB p"M HQÆM; ?B M F +kM; ç m T?QM; i?QÌM;X a m ç`M?- ç, #„i ç–m M•M; çÌ hMp i?„i- OM; ?° .QÆM; >Um H M H¨K ç 5

Gw lp M çQÆM; M?B M H¨ h9p ¬M; w F?¬M; T?ªB Ì `QÊm- ?„M p¨ hB m "® u F?€+ # ;B®M; M? m +?QM? H¨ ç m Km®M H„p çQÊ+ i?B M ?¢X F?€+ M? m +?QM? H¨ H„p + "® u +¦ i? KQÊM i M +M .QÆM; ZmªM; ç ?B m H M? i?B M ?¢X Gw lp M F?¬M; + ZmªM;- +?d +¦ i? iU iB M H¨K +?O- M?QM; H¢B ?p p¼M; #²B /QÐM; K°i +QM `®B

L?bM [m ?Q¨M; ç +QM `®B i` M pQÆM; p` FB X Gw lp M F?¦2 KB M; H°` MK +Q M p ç¨ çB çQÊ+ K°i #QÈ+ K'm +?®i M?'i- ?ÆM M[i'i +ª ibM?- ?m®M; +MM; pÈB ? # Q M?B mX

>„M M?bM M?Q i?m"M #m²K tm¬B ;B¦- M?QM; B ?B m `ŠM; ç•p H¨ F i [mª +O M?

G'p h•p >¨X ç`M? [m"M :B€M;- +?B K ooM? S?QM;- +ÁM; æ²M; Zm M- T?€ h`QÌM; M;„M `ä `¨M;- K¨ H¨K +?Q Gw lp M pmB KWM; M?„i +?QM? H¨- ? B +QM i` B i`ªB [m H°i¨B M,M; [m€M bUX M?„i H¨ EB M h?¨M? F?B ç€`B#X >¨ æÄM;- H„p ooM? S?Q K°i ç¢B iQÈM;- bQ ` i?b h? .•M pšM ?ÆB +?9i MQM MÈiX M?QM; Gw lp M +kM; /M b Q h? .•M pšM +ÁM [m€i` X +?d +–M ?„M M;?2 i?2Q T?•M T?¦ +M KbM? H¨K i?–M çB T?K i€X h? .€M +kM; +¦ i? i?¨M? i¨BX

*?B H¨ F?B M +?Q Gw lp M ?ÆB +?9i F?¬M; p M i•K +?QM? H¨- h? .•M i?Q+? F i?Q+? i•M M?šM i` M? ç'mX ç•p H¨ çB m `'i #'i HÊB i`QM; pB + i€+ +?B M +O ?„M

*?m¬M; F?€M? p M; H M # H˜MX H M?¢+ ç½ tQM;- .QÆM; >Um MÆK MÈT HQ bÊ i?˜M +?mM; [m M?- ;QÊM; +QÌB M¦B, óh?€M? h?QÊM; t i¢B # M;?bM /†K :B M; æ h`mM; M;¨p K°i HQ¢M- +–M +'T #€+? +?BM? ç®MX >ÄK M p i`šK ç,M; +ÆX i¬M h?

?Q¨M;- bW MB M ?B m H¨ L;?o *W- ?p p¼M; i?B M ?¢ /QÈB ç¢B M;?o +M æQÌM
M?QM; i?B M ?¢ +ÁM HQ¢M- i„i +ª çÆM ;B½M H¨ çQÊ+- +¦ pB + #˜K i'm- F?¬M; p

>„M HÌB +ÁM +?Q /SiX +¦ M;QÌB ç, iB M H M T?Q i`QÈ+ M¦B, óh?€M? h?QÊM;-

.QÆM; >Um i`¬M; i?'p H¨ "MB h`+?- +?B +¦ i? KBK +QÌB M¦B, óE?¬M; #B i"MB h
i'm\ô

"MB h`+? M;?B K K†i M¦B, óE?ÌB #–K h?€M? h?QÊM;- M;?o Zm M h`mM; ç¢B HQ
/mp i`b KÈB +¦ i? #½Q i`b p M´MX M;?o iÈB M;QÌB M•M; çÌ hMp i?„i- +¬M; H Q
F?¬M; M¦BX h?€M? h?QÊM; b Q +¦ i? F?¬M; i? ?B M ;bX M m H¨ M?Q i? X +? M;
i`QM; i?B M ?¢ b Q\ô

Gw lp M [m€i HÈM, ó"MB h`QÌM; bSX F?¬M; çQÊ+ p¬ H X *?9M; i H¨K +?B H¨ i?
i?QÌM;\ô

.QÆM; >Um +m®M; [mQi M¦B, óæQÌM; Zm®+ *¬M; +?È ;B"M- i`šK M?'i i?ÌB bÆ wX
h`QÌM; bS M¦B `'i +¦ ç¢Q HwX i`šK b T?QM; i?QÌM;ô .Q /U K°i +?9iX .QÆM; >Um
M•M; çÐ hMp i?„i +¦ +¬M;- i`šK ;B T?QM; æQÌM; Zm®+ *ÁM; H¨K æQÌM; pQÆM;
h?M iQÈM;- ç†+ #B i# M +?Q æQÌM; pQÆM; +˜K >Q¨M; oB i- +˜K hB i- i?®M; Ho
+?QM? bU pK i¢B h•p EBM?- F?¬M; T?•M #B i HÈM M?ÄX ç m /Q æQÌM; pQÆM; t
ç`M?- M?Q i? M¨Q\ô

>Q¨M; oB i +?QM? H¨ HQÐB #9 #ŠM; p¨M;- p®M /Q ç pQÆM; bW /KM;- +kM; +¦ i'
+?M +?BM? T?¢i- iQÊM; i`QM; +?Q i?€M T?"M- K¨ +˜K hB i H¨ K°i HQ¢B / M? tQM
;B i #'i Hm"M M;QÌB M¨Q F?¬M; +¦ [m M +?S+- F?¬M; +˜M #˜K #€QX .QÆM; >Um K
p"vX w M;?o +?QM? H¨ Gw lp M M;QÆB i?Q+? H¨K b Q i?b H¨KX i i¬M FQM? M;Q
H¨ i®i `²BX

Gw lp M +mM; FQM? i?B H M¦B, óh?€`B? h?QÊM; Qm €BX +Um i?˜M t'm ?² F?¬M

.QÆM; >Um +?B +¦ i? M¦B, óæQÌM; pQÆM; [m€ F?B K M?QÌM;- M?'i ç`M? H¨ çQ
;B Q +?Q æQÌM; pQÆM;- +?B bÊ æQÌM; pQÆM; T?BB F?´ +U+- i`šK +kM; i?'p i?

> B M;QÌB F?€+? F?Q ç, tQM;X Gw lp M tQ p M;QÌB imv M #®, óh?€BB#X h?QÊM
F?¬M; MûM ç2K M?[M; pB + M?Á M¨p H¨K T?B M h?€M?X h?QÊM;X "´M pQÆM; [m
H¨K T?M h?M iQÈM;- K¶B M;¨p i¢B EB M >¦ K¦M tY Hw +?QM? bUX +€+ F? M? ;B
?¦ K¦M ç tY Hw5ô

>„M i? M? •K pW /Si- ç½ çB ` M;QªB çB M- [m˜M i?–M –K –K çB i?2Q b m- +?B K
HÈM M?Q p"v +?B +ÁM H¢B K°i b® +mM; M?•M +mM; M[M?bM M? m- ç¢B i?–M #û
+ÁM K°i K®M;X

.QÆM; >Um F?¦2 KB M; `mM `˜v- b„+ K†i +U+ Fp F?¦ +QB- M?QM; H¢B p M H†M;
i`¬M; i?'p Kšm ?"m oB T?B Ì ç¦X `®i +m°+ M?`M F?¬M; çQÊ+ K¨ #´ M?¨Q p¨Q HÁM;
i?•M- +QM F?¬M; Km®M H¨K ?Q¨M; ç X +?9M; i T?ªB H¨K ;b ç•p\ô

oB T?B ç½ bÐK H `ÆB ç–p K†iX +?B ÄK +?†i çS +QMX i?9+ i?O p¬ b€+?

Gw lp M t½ ;B Q tQM;- M„K +?„+ tY Hw +?QM? pK- i` M i?U+ i ?„M +kM; ?B m `ä
K°i çB K +kM; F?ÄM;i? bQ pÈB hB m "® u- ?„M #ÌB pb +€+ HQ¢B +® F}X F?ÎB çB
iQ¨M HU+ SM; T?¦ KÈB +¦ i? +?®M; H¢B +MM; hB m "® uX E?B Ì EB M >¦ K¬M +Á
lp M i`QÈ+ ?¢ H M? pB ;BªK #Èi ;€M? M†M; +?Q h?€`B#X h?QÊM;- b m M¨p p¬ Hm
M?"M çm²B M?•M pB M- +?„T ?¨M? i`WM; T?¢i çB M +?QÆM; +? ç°X iQ¨M #° /Q T
/mv M?„i .QÆM; >Um +¦ i? H¨K +?QM? H¨ i i`ÌB +MM; i i²5

E iB T Gw lp M iB M ?¨`B? K°i HQ¢i +¬M; i€+ M?"M çm´BX

hWM; ç¢Q K M? H M? M?Q MmÐ+ i`mp M tm®M;X Gw lp M p K†i H¢B F?¬M; +?9i
i p H¨K +?Q bU T?˜M F?ÌB i`¨M M;"T i?€M i? +O ?„MX ?„M +ªK ;B€+ KbM? #¶M; I

L?QM; +ªK ;B€+ i®i çQÊ+ K°i +?9i- i?b +¦ [m•M ibM? F?˜M +'T i`mv M ç MX ;B®
çÁM +ªM? +€QX

h` M [m•M H M? ;?B ``'i `ä `¨M;- +QM i` B hŠM ç hB i*W o¢M M?•M ç`+? hB i L?•M
[m€M iB M +¬M; S?M S?QM;- M;'T M;?û h•p EBM?5

Gw lp M F?B M?bM i?'p iBM iS+ M¨vX ç–m +¦ +?9i +?Q€M; p€M;- +ªK ;B€+ M?Q [m
`Á hB i*W H¨ ç¢B ç`+?- +kM; #B i Zm M GkM; +?Q T?B i ç m M;„T M;?û pMM; Zm
F?¬M; /WM; p¦ ç M çQ¢i Zm M h`mM;- M?QM; ?„M +ÁM F?¬M; M;?o ç M hB i*W i?
´M ç½ ç2K ç¢B #BM? €T ç MX >„M i?"i ` i`QM; HÁM; +ÁM +¦ +?9i K v K„MX +?Q
[m T?Q h•p >Q¨M; >¨ çB +¬M; oÁ lp +O Gw ZmpX M?QM; #¼M ?„M ?B M M?B M
L?•M Zmª ç K i`¼M; #BM? iB T +"MX +¦ w M;?o #¼M ?¼ ç®B pÈB Zm M h`mM; +k

L m M?Q M¦B Gw lp M H¨ #QM; i B i`°K +?m¬M;X hB i L?•M Zmª ?B M M?B M H¨ /€
?¢- ?„M i`U+ iB T H°` /, i€K tQM; ç X iW F?B ?„M F?ÌB M;?o ç¨iU tQM; h•p h˜M
h•vX ``'i M? M? i`B m i"T KQÌB # p¢M #BM? boX F?¬M; H•m ç, tQM; ç X MB M ?B

*?QÆM je3, hQÈM [m•M H M? UkV

hB i*Y #ªM i?•M T?B i?QÌM; M? M? M? M /kM; K½M?- +QM i` B ?„M hB i L?•M Zm
ç`+?- pä +¬M; + Q +QÌM;- +?Q MûM [m€M bb KÈB i†M; +?Q M;Q¢B ?B m H¨ o¢M L

Zm•M GkM; h•p T?B i?QÌM; /kM; K½M?- F} #BM? i?B M +?B M- imp i ç®B F?¦ ç®
i`QM; i`–K iQX M;?o H¨K b Q ç®B T?¦ pÈB ç¢B ç`+? b® K°i i`QÈ+ K„i M¨p5

Gw lp M i`QM; F?B i`–K M;•K SM; ç®BX Gw h? .•M ç½ p°B p¨M; F?¬M; M;WM;- ?„
;B®M; M?Q H9+ M¨pX Gw EB M h?¨M? ?ÄK M p ç¦M; Ì ooM? S?QM; h?QÆM;- T?
?„M H¢B M?ªM ?¢ ç2K +€+ ?¨Q FB i [mp T?K çQ p T?K i€ KbM?X æÊB F?B ç€M?
bb +¦ i? /MM; /QÈB i p ?„M H"T iS+ ç½ T?€i i`B M ç M ?ÆM # p¢MX Gw lp M +¦ H
+MM; a¨B h?B m +¦ i? iU i?B i H"T T?MX Gw h?ªB L;¼+ #ÌB pb #ªQ p ;B [mp M
G KæB M +¬M; H Q ?B M ?€+?X a¨B h?B m F?B +¬M; +?B K h`QÌM; M +kM; +¦ i
``'i çQÊ+ Gw lp M +QB i`¼M;X

*?B M i` M? i?•M ?mp`B#X ç X ` i`"M T?K iW #BM?X Gw lp M ;BÌ T?9i M¨p çQÆM
H¨ i`U+ ? Gw i?`5

Gw h? .•M b m F?B SM; ç®B hB "BM? Gw h"T .U tQM;- i`•M çˆp iU iBMX i?˜K M;?
;B F?¬M; H¨K çQÊ+X h`¬M; i?'p #° /€M; +¦ +?9i +ªK FQ+? bÊ ?¨B +M Gw h"T .UX
K°i HQ¢B +ªK ;B€+ iU ?¨Q iU M?B M bBM? ` X

h?B ` i`QÈ+ F?B Gp lp M ç€`B#X h`QÌM; MX hm "BMHBGp h"T .U iWM; ç M;?`
i`QÈ+ #½Q p ooM? S?QM; h?QÆM;- KÌ F?Q T?€i HQÆM;- ç²M; i•K ç€`B#X ;B†+
M;?` imp i®iX M?QM; ©K h? aQ ?Q¨M iQ¨M F?¬M; ç wiÈBX Gw h"T .U ç¨M? T?
+?B m K° #BM?X HQM?X ©K h? aQ H˜M M¨p M;QÊ+ H¢B ç€T SM;- çÊB F?B Gw lp
i`B m ?ÁB Gw h"T .UX #´ M?B K ?„M H¨K h?€B S?¦ h?B m E? M?X Gw h"T .U i`ÄM
ç¨ K'iX +kM; i`Ì p ç–m M?"T p¨Q- iQM? i?2Q [m M ? - Gw h"T .U +QB M?Q +¦ /ÁM
.U i`¬M; i?'p +? +QM Gw i?` #„i F ?B K F?Q+? H9+ i`QÈ+- i„i M?B M +ªK •M çS+
bS+ M`M? #ÊX

Gw h? .•M i?ÌB ;B M ;–M ç•p imp +¦ M?B m M;QÌB [mp T?K@ M?QM; +?B +¦ i? +Q
H˜M ç–m iB M M K +?¶ i®i +M [mp M HÊBX F?¬M; F?ÄB i`QM; H9+ M?„i i?ÌB bU #
iÈB hB m "® u ?B M M p K†+ /M M;²B i` M + Q p`X M?QM; F?¬M; i?'p FB m +,M;- F
#ªM i?•MX

>„M iW F?B [m2M pÈB hB m "® u ç M M pX hB m "® u ç®B pÈB ?„M K¨ M¦BX pšM H
?„M pšM K°i KU+ H'p hB m "® u H¨K KK+ iB mX o ç² H¬B FûQ hB m "® uX L?QM; i
M?'i ç`M? T?ªB H¨ ç`+?X

G9+ M¨p +¦ p #BM? iB M ç M #˜K #€Q, ó*QM i` B o o,M h?,M; H¨ o hmp M +˜m FB

Gw h? .•M ?ÆB M;¢+ M?B M- M?È iÈB o hmp M H¨ BX L;QÌB M¨p p®M F?¬M; H¨
`ÌB æ¬M; æ¬ pšM K°i KU+ F?¬M; #B i Ì ç•mX M?QM; F?¬M; #B i ?„M ibK ç M KbM

L?È iÈB o o,M h?,M;- i?–K M;?o i`QÈ+ K„i H9+ M¨p H'p H¬B FûQ H¨ +?QMcG Gw
?„M p¨QôX

o hmp M F?B iB M p¨Q T?M ç +M Gw h? .€MX M?B m Qi +¦ T?–M i?'i i?–M- M?C
M¦B, óæ¬M >Q¨M; *¬M;- +?9M; i i?"i` +¦ i? HB M i?O ç®B T?¦ hB m "® u5ô

Gw h? .•M b„+ K†i F?) #B M- iS+ ;B"M M¦B, óh F?¬M; #B i M;QÆB ç M; M¦B +€B

óæ¢B i? i?B M ?¢X H9+ M¨p H'p Gw ;B +MM; hB m "® u çSM; ç–mô o hmp M i?Ì /'
*¬M; imp F?¬M; /€K M¦BX M?QM; i M;?o i`QM; HÁM; +M M;QÌB pšM Km®M /B i
hB m "® u M¨vôX

Gw h? .•M #"i +QÌB M¦B, óo hmp MX M;QÆB `®i +m°+ Km®M M¦B +€B ;b\ L;QÆB
`ŠM; i +MM; GQÆM; Zm®+ *¬M; ;B Q ibM? `„i i®iX ?€ ç HQ¢B M;QÌB M?Q M;QÆ
iB M F?€+?5ô

o hmp M pW `²B p®M ç, +¦ iQM? i`QĐ¢ i?'p Gw h? .•M b„+ K†i #'i i?B M- +¦ T?˜M
óæ¬M >Q¨M; *¬M;- M;QÌB ?½p M;?2 i K°i HÌB ô

Gw h? .•M i?€B ç° ?Á ?Q½M tm®M;X óo hmp M- M m M?Q M;QÆB ç M [mp i?m
M;? M?- M?QM; M m Km®M +?•K M;ÁB- i?b ?½p ç´B bmp M;?o F?€+ çBôX

o hmp M i` M K†i H¦2 H M p FBM? M;¢+- ?ÁB H•m KÈB M¦B, óæ¬M >Q¨M; *ÁM;-
M m +?B K ;B[h`mM;L;mp MX ç€`B#X #¢B Gw J"iX #QÈ+ iB T i?2Q b) HU +?¼M
h? .•M i`QM; HÁM; F?) ç°M;- M?QM; pšM i`–M ioM?- iU M?B M M¦B, óh?b b Q\ h
çQÊ+- ;B T?K F?ÈB M;?o #BM?- +?d H¨ Km®M M•M; çÌ hMp i?„i- +ÁM +?mp M / T
*¬M; +¦ i? ç`M? çQÊ+ i?B M ?¢- i?b +kM; H¨ ?p p¼M; +M +?9M; i ôX

o hmp M +¦ +ªK ;B€+ Gw h? .•M ç½ ?¨B HÁM;- #„i ç–m K½M M;mp M K¨ #B M i?¨M
*¬M;- p¬ Hm"M i? M¨Q- i pšM +ªK i?'p hB m "® u M?'i ç`M? b) ;•p #„i HÊB ç®B pÈ
b m F?B ç€M? #¢BX ç¢B i? ç, K'iX Km¦M +¬M; ?„M M?„i ç`M?- T?ªB ç´ M?B m +¬M
"¨ .QÆM;- +MM; L K oB i pQÆM; G•K ab >QŠM; ;B Q ibM? `'i i®iX *,M +S i?2Q T
pQÆM;- i?ÌB ;B M ;–M ç•p hQÆM; .QÆM; +?¼M i?O i? X ç®B pÈB +€+ [m"M +M :
+?d bÊ ç¢B [m€M #¼M ?¼ ç, +¦ iQ M iQM?X F?€+X æ¦M >Q¨M; *¬M; F?¬M; i? F?

Gw h? .•M M;?2 ç M ç¦X iBK ç"T K¢M? M¦BX óL;QÆB M¦B ç¢B [m•M #¼M ?¼ +¦ ç

o hmp M /Q /U `²B M¦B, ó>ŠM H¨ M?Q i? X p®M #¼M ?¼ b m F?B ç€M? ?¢ h?QÈ+
+? i`2 çÄM; iB M ?Q†+ tm¬B M KX "MB >¨`B#X Zm½M; /kM; K½M? pä ç`+?- H¢B
b mX æ¶ L?Q >®B #¨v KQm M;?o F X # M;QÌB M¨p HB M i?O Qi +¦ ç`+? i?MX L?
F?¬M; +¦ ç°M; ioM?- #¼M ?¼ çQÆM; M?B M F?¬M; T?BB H¨ M;²B çÊB ,M +ÆK\ L
ç M; KQm iQM? K°i •K KQm HÈM FBM?

i?B M ç` 5ô

Gw h? .•M F?B M;?2 o hmp M T?•M iQ+? ç¢B i? +M i?B M ?¢- +ÁM +¦ p F?BM?
?„M M¦B ç M ç•pX b„+ K†i F?) #B MX >„M F?¬M; i? F?¬M; i?W M?"MX o hmp M
hW h? hQ+?X "MB >¨M? Zm½M; i¢B b Q H¢B + K +?`m i`+? K`+?\

"¼M ?¼ F?¬M; +¦ ç°M; ioM?- M?QM; bQ pÈB ??rM; #BM? `–K `° M?Q i`QÈ+ ç½p
?ÆMX

óo"v M;QÆB +ªK i?'p #¼M ?¼ ç M; H¨K +€B ;b\ô Gw h? .•M ?ÄBX

ó*¦ F?ª M,M; ç M; KQm ç² pMM; Zm M h`mM;5ô o hmp M [mª [mp i M¦B, ó*?Q Mû
i ç M ç•p- KÌB æ¬M >Q¨M; *¬M; tm„i #BM? æ²M; Zm M- +?9M; i tm'i #BM? :B M;
+MM; L;ä *QÆM; ç®B pÈB hB m "® u i?¨M? i? ?¼T p•v- +?9M; i M m M?Q T?•M
uX oB i L K pQÆM; F?¬M; +–m ;B HÈMX +?B tBM çQ¢i H¢B .U *?QÆM; H¨ çQÊ+ôX

o hmp M i`¨M ç–p +?Ì KQM; M?bM [m Gw h? .•MX Gw h? .•M +kM; ç½ t€+ ç`M? M ¦+X

æ²M; Zm M ?B M M p +ÁM MŠK i`QM; i p hMv i?˜M h M; >B M >Á X >¨ æ¬M; +kM; G M; iQÈM; L;?B m Zm•M h® ç M; i?OX h M; >B M >Á i¢K F?¬M; M¦B iÈBX GQm o #ªQ çQÊ+- M?QM; L;?B m Zm€M h® H¢B /kM; K½`B#X i?B M +?B M- i?®M; HoM F?¬M; i? H¨K ;b çQÊ+X > B MÆB M¨p +?Q `ÆB p¨Q i`QM; i p T?K i?•M- Km®M ` M;Ì H¨ bB i•K K°M; iQÎM;X

Gw h? .•M M;?o iÈB ç•pX +?B +¦ i? •K i?–K i?Ì /¨BX i?–K M;?o Zm M h`mM; M¨p + çQÊ+ M?Q p”v- o hmp M M¨p `®i +m°+ +¦ K'p T?˜M- i?¨`B#X w ç€M; ;B€ i?QÆM; i

óo hmp iG i?U+ F?¬M; /€K ç'm /B KX i +MM; GQÆM; Zm®+ *ÁM; ;B Q ibM? ``i M' +¦ ?¨M? ç°M; iB M ç€M?@ L;QÆB +?d bÊ çB K°i +?mp M m´M; +¬M; `²Bô Gw h? H M? i¬M # M? M†M;- M;QÆB MûM bÈK [m p H¢B p'M MX M;QÌB ç•mX iB M F?€+

o hmp M p®M Km®M F?mp M #ªQX i`¬M; i?'p Gw h? .•M ç½ HmB p T?ÁM; B M;X Gw h? .•M H¢B ?ÆB i`–K M;•K- H M çQÌM; çB oÁ æS+ çB M i`QÈ+X

E?B p¨Q çB M- i`¬M; i?'p Gw lp M b„+ K†i i`–K M;QM;- ç€K M;QÌB "MB h`+?X æQ GQm *?€M? >°B ç m Ì ç•pX h`W p¨B p` +Um i?˜M ` - h`QÌM; h¬M h?m”M æS+X Gw ç M; M;²B- M;Q¢B i`W h`QÌM; h¬M h?m”M æS+ ` X K²B M;QÌB ç m b„+ K†i M;QM; æS+ +?B H¨ M?bM p¨Q K°i #S+ ?¼ i`QM; bªM? K¨ i`–K imX Gw h? .€M çB p¨Q- ?„

h`¬M; i?'p Gw h? .•M iB M ç MX Gp lp M pmB KWM; M¦B, óh? .•MX +QM iÈB +kM T?€B M;QÌB çB ibK +QMôX

Gw h? .•M i?'p K¼B M;QÌB b„+ K†i #'i i?B M- i`QM; HÁM; i?'T i?ÄK ?ÄB, ó*? X H

p”v\ô

Gw lp M i? M M? M¦B, óo¢M L?•M æ`+? hB i L?•M Zmª /šM # KQÆB p¢M ç¢B [m GQm >QŠM; *Æ #€Q M;mpX i?BM? +˜m i`Ê ;B9TôX

Gw h? .•M H¢B M?QÈM; K¨pX ó"BM? ç M iQÈM; çÐX MQÈ+ ç M ç'i +ªM- hB i L?• p¬ /KM;- ?¨B M?B M;mp M /šM # p¢M iBM? #BM? i?M ?¢ çB ç€`B#X hB i L?•M Z F?¬M; +ÁM K M? ;B€TôX

Gw lp M i`ÊM K„i- iS+ ;B”M M¦B, ó>À ç²5ô

•M E? B aÆM Ì K°i # M +QÌB M¦B, ó.kM; F?Q +M æ¬M >Q¨M; *ÁM; +¦ i? F?2M M; +?È i`€+? +SôX

Gw lp M i?m HB K p ;B”M /[X i?Ì /¨B M¦B, óE?mp M iW +m²M; p¼M;- ç½ H¨K +?Q

Gw h? .•M +?B +¦ i? +QÌB F?´X >„M iW F?B i?2Q T?K i?BM tm¬B M KX ``i Qi F? K†+ /M M¦B M;¼+ #'i i`€+ #'i i?¨M? F?QX M?QM; +S K¨B M?Q p”v- i`QM; HÁM; M L?QM; M;?o H¢BX T?K i?€M ç®B pÈB KbM? i?”i ` ``i H¨ +QB i`¼M;- ?¨`B#X ç°M; iÈB ç•p +kM; i?'p i?QªB K€BX

Gw lp M H¢B ?ÄB i?€K •M E? B aÆM, ó•M cGlp`B?X M;?o ç M M;QÌB +MM; h? ç®B pÈB ibM? ?bM? MÆB ç¦ +¦ +?9i [m2M i?m°¢ F?¬M; #B i i?2Q w FB M +M M;Q F?¬M;\ô

Gw lp M ?B M i¢B imp H¨ æQÌM; pQÆM;- ç®B pÈB H,Q i?–M iW pšM tQM; ?mp€#X +kM; +¦ i? M;²B +?mM;- "MB h`+? M?Qm K¨vX Km®M M¦B +€B ;bX `®i +m°+ pšM M

•M E? B aÆM pm®i `•m M¦B, óæQÌM; pQÆM; i?”i ` F?¬M; +–M [m€ KS+ HQ H„M; M;QÌB i•M #¢Q- F?¬M; #B i i?B •M- ç®B pÈB M;QÌB F?€+ ?¨ F?„+- H¢B çQÌM; t H *?9M; i Ì S?M S?QM; +¦ i?¨M? HÈMX GQm >QŠM; *Æ T?B i?QÌM; i`–K ´MX #½Q ç X *?B +–M /mp i`b- ?¬K M p ç, ç M H9+ i`ÌB çÄM; ;B€ `ûiX `m°M; pQÌM F?¬M; +¦ F?¬M; çMX [m€M i•K F?¬M; ´MX M?'i ç`M? i?„i #¢B5ô

óS?ªB F?¬M;\ô hB m "® u F?¦2 KB M; H°` MK +QÌB 'K €TX óh M;?o M?Q p"v ç½
*?QÆM; je3, hQÈM; Zm•M G M?

je9X *?QÆM; jeN, *¬M; h?¨M?

hB m "® u F?B M¦B` ç€M? ?¢ SB¨`B? G¢+ E?˜m- i`¨M ç–v iU iBMX

>„M #B i K°i çB K H¨- +¦ HÁM; iBM F?¬M; M?'i ç`M? b) i?„M;- M?QM; F?¬M; +¦ HÁ

L?QM; M?Q i? M¨Q ç bU iU iBM +MM; bU iU ç¢B ibK çQÊ+ bU +•M #^M; H¨ `'i [m M
+•m MM; ?° bo F?Q K°i +¶ FQ+? ibM? +?Ì KQM; ç M; H¨M i`¨M i`QM; #BM? boX

hB m hQÈM; [m•M ç½ ç M

*?B H¨ +€B i M hB m hQÈM; [m•M- ?¬K M v ç½ +¦ i? bQ b€M? pÈB # +?[h`QÆM; h
ç M +?Q hMv [m•M ç°M; HU+ +¨M; HÈM ?ÆMX

hB m hQÈM; [m•M M¦B ?¬K M v +¦ i? ?¢ i?¨M? G¢+ E?'m- F?¬M; +¦ B b) ?Q¨B M
K'v M;¨v- ?ÆM M[t2K` +kM; F?¬M; #B i T?ªB ç€M? # Q M?B m M;¨v M[X L?QM;
?¬K M v M?'i ç`M? i?„M;5

Î T?QÆM; t iB M; #QÈ+ +?•M i`mv M ç MX h`QÆM; h`'M *?m ç½ çB iÈB +?¶ #B`
óh•v GQÆM; oQÆM; ;B€ H•K- ?¢ [m M F?¬M; +¦ iB T ç¦MiWt - p¢M H–M tBM iBBS

hB m "® u H¢B +QÌB M¦B, óh`QÆM; ç¢B M?•M- i F?¬M; KÌB K¨ iÈB- T?ªB tBM M;
ç¢B M?½M- F?¬M; #B i M;QÌB +?m–M #` tQM; +?Q \ô

h`QÆM; h` M *?m KdK +QÌB- óh'i +ª ç½ M?Q T?•M T?¦ +M hB m hQÈM; [m•M5ô

ó>¬K M v T?€ i?¨M? G¢+ E?˜m- E?¬M; #B i h`QÆM; ç¢B M?•M +ÁM HÁM; iBM F?¬

h`QÆM; ho€M *?m KdK +QÌB M¦B, óh?¨M? G¢+ E?˜m +?d H¨ F? B p` #[b€M;- h•v
[m M H¨K i?2QôX

> B M;QÌB M;¬M M;[M? M?¨M;- ,M w i`QM; HÁM;- hB m "® u M;ªM; ç–m M?bM b„+
+kM; +¦ i? ç MôX

h`QÆM; h`'M *?m +kM; F?¬M; ?ÁB H¨ B- hB m "® u i`–K ;B¼M; M¦B, óhW MQB M
G¢+ E?˜m- +–M /MM; F?¬M; M?B m i?ÌB ;B MX *?d H¨ +?9M; i +¬M; i?¨M?- #¼M
i?BM? +–m [m•M L;Q½ *QÆM; Î G¢+ E?–m h?QÆM; tm'i #BM? i`Ê ;BmTôX

h`QÆM; h` M *?m ;"i ç–m- óæ9M; H¨ M?Q i?¢ #¼M ?¼ i?¨`B? i? w ;B€+ ?¬ SM; H
p¨Q i? F?¦ tW- ?¬K M v +?9M; i H¢B +¬M; G¢+ E?˜m- #¼M ?¼ i'i M?B M b) H"T H

ó*?9M; i K'v M;¨v ç m ç€M?- K¶B H–M +kM; F?¬M; K½`B? HB i- +?Ì [m•M L;Q¨ *Q
i•v G¢+ h?OvX J'v H–M M?Q i? X [m•M L;Q½ *QÆM; M?B m Qi b) i?B m ç T?ÁM;
tm'i #BM? ç M G¢+ E?˜mX Qi M?'i +kM; b) +¦ i?ÌB ;B M +?WM; K°i + M? ;BÌôX

h`QÆM; h`€M *?m ;"i ç–m M¦B, ó B +kM; b) F?¬M; iBM +?9M; i i`QM; K°i + M?
i?ª`B? G¢+ E?˜m- #¼M ?¼ K°i KU+ pšM ?v p¼M; /o /"i ç½B H Q UH'v M?¨M i?„M;
#BM? i?2Q +?QM? ç¢Q` - [mª i?U+ H¨ F?¬M; FûKôX

óh?2Q i M?„K +?WM;- +?9M; i +˜M # + `B? ;BÌ ç ç€`B? ?¢ G¢+ E?ªmX h`QM; H9
[m¨M L;ä *QÆM; ç M [m'v `–vô hB m "® u KBK +QÌB M¦BX

h`QÆM; ho€M *?m F?¬M; +?9i /Q /U ;"i ç–m- óh®i- ç½ +¦ h•v GQÆM; oQÆM; i?•M
T?m #m¬M; i? +€B K¢M; ;B¨ M¨v- #°T +?,i çQÌM; tm'i #BM? +M +?9M;- i`QM; #
K°i i M ;B†+ L;ä *QÆM; M¨Q iÈB pB M #B`B? G¢+ E?˜m çQÊ+5ôX

hB m "® u i?Ì M? K°i ?QB M¦B, óh¢ç¢B M?•M5ô

> B M;QÌB i?QÆM; M;?` ç½ ç`M?- i`¬M; i?'v bU [mv i imv i i`QM; K„i HšM M? m- +
ç½ F?¬M; T?ªB H¨ /MM; KQm M[- ?¬K M v +¬M; i?¨M? +?QM? H¨ H'v +SM; ç®B +S

óE?ÎB #˜K ç¢B M?•M- T?Q h•v +¦ ç¢B [m•M ˜M ?B M- +€+? ç•v F?¬M; ç M KQÌB /†K
H¢B #€QX

h`QÆM; h` M *?m M?bM p T?Q hB m "® uX €`B? K„i K M; p M;?B ?Q†+X hB m
M;?¨M iBM? #BM? i ç½ +?¼M HU i¢B æ¬M; æ¬- ç M i`Ê ;B9T h`QÆM; ç¢B M?•M

h`QÆM; h`€M *?m ;"i ç–m- óE?¬M; #B i ç¢B M?•M +?mªM #` F?B M¨Q tm'i T?€i\ô

óL; v H9+ M¨vö hB m "® u M;?B K M;?` M¦BX

h`QM; /Q M? i`¢B F?¬M; F?Q ?QM; T?–M ç½ i`¨M M;"T- M;QÌB M¨Q +kM; #B i- hE
ç¢B +?B M b„T tªv ` X

h`QÆM; h` M *?m M;?2 çQÊ+ K `B? H M? +M hB m "® u- F?¬M; +?9i çQ /U i`mv M

hB M; F M p M; H M- ?Q M; p„M; t i?ŠK- M9B t iU –² +¦ iB M; p M; H¢B- H v ç°
F?¬M; M;WM;- #BM? bo ç½ +?BM? i ` /Q M? i`¢B- H"T iS+ #® i`"M Ì # M M;Q¨B /

hB M; p¦ M;U –K –K- ? B ç¢Q F} #BM? iW i`QM; /Q `B? i`¢B +?¢v ` X i¢Q i?¨`B? 1
Ì iM`È+ M?'i hMv [m•M- #ªQ p ? B +€M? hMv [m•M tm'i #BM?X

L?[M; F} #B`B? M¨v K†+ /M bQ ` FûK ?ÆM ?„+ ;B€T F} #B`B? +M hB m "® u- M?
+kM; ç–v b€i F?Q

*¦ H) +kM; E?¬M; +¦ ;B†+ iÈB t•K T?¢K- M?mM; ç•v ç m H¨ [m•M iBM? M?m +M æ¢
F?„+ ?m'M Hmv M- i?2Q T?QÆM; T?ûT #bM? i?QÌM; K¨ tm€i /Q M?- ?° p iB M ?¨

hWM; ?¨M; hMv #B`B? F?¬B ;B€T b€M; HQ€M;- ç Q i?QÆM; H'T H€M? çB p T?Q
F?¬M; F?Q ç½ H¢M?- M?QM; pšM F?¬M; +?2 F?m'i çQÊ+ +?B M w H¨BB? H¢BB? -

hB m "® u ç½ bÈK i`Á M;QÌB H M M;U - +–K i?QÆM; çB Ì i`mM; [m•M i?ÁB iB i ;B€
K†i G¢+ h?Ov ?B M ` bQÆM; KM M? M? X K¬M; HmM;- MQÈ+ b¬M; `ûi i?'m tQÆ
L?QM; +€B H¢M? +M G¢+ h?Mv +kM; M;,M F?¬M; çQÊ+ M?B i ?mv i +M #BM? bo
i`QÈ+ ;BšK G¢+ h?Ov K¨ [m - +ÁM H¢B #° #BM? +kM; F?¬M; +?9i /Q /U K¨ ç¢T +?¶

h'i +ª +¦ H) +kM; F?¬M; M? M? +?¦M;- M?QM; ç•m p¨Q ç'vX J†i i`ÌB ç½ K¼+ H M Ì
€M? ?¨Q [m M; p¨M; M?¢i- `ÆB H M i` M i? T H¢M?- iÁ ` €M? b€M; M? M? X

o•M ç M; M?¢i- ;B¦ H¢B H½M?- i v €Q imM; # v- #QÈ+ +?•M +?BM? i X ç¢B [m•M
T?Q i`QÈ+- F?¬M; ;B ç`+? H¢B- F?¬M; ;b +ªM M²B5

æB b m hMv #BM?- H¨ # M;?¨M iBM? imv M +M #BM? bo æ¬M; æ¬X +¦ H) ç°B ?bI
[m•M +M h`mÆM; h`„M *?m- M?QM; K¶B M;QÌB i?•M i?M i`€M; FB M- H'v K°i +?½
ç m i"T i`mM; p¨Q i?¨M? G¢+ E?˜m Î bQÌM ç¬M; G¢+ h?MvX h?¨`B? i`b çSM; p[M;
HBM?- M?mM; iB M; #QÈ+ +?•M –K ^K i`mv M iÈBX i?¨M? i`B b¬M;- +¨v +®BX +?C
ç m `mM `˜v H MX

h`QÆM; h`'M *?m ?B m H M? H–M M[- hMv #BM? [m b¬M; H"T iS+ +?B H¨K ? B
iQÈM; /šM ç–m- çB i?2Q # M;¨M /kM; bo +M hB m "® u çB p T?Q i?¨M? G¢+ E?
/ Q ç°M; bQ€B F€- ? B ç°B F} #BM? çB iMBÈ¢ ?QÈM; p T?Q ç¬M; M K G¢+ E?˜m

*€+ hMv #B`B? çB p T?Q i`QÈ+ +?WM; KQÌB /†K- +?¼M K°i MQB ç` i? ?B K v m

i?mHM #¨B ç•K tm®M; M?Q iQÌM; ç²M; p€+? b„iX i`QÌM; i?QÆM; çSM; p[M;- ;B®M
iB M i?M T?•M i€M ` ? B +€M?- M?Q /B m ?•m ;BQÆM; +€M? ?° p i`"M +QÈ+- F}
;B®M; M?Q ?² #€Q i`QM; `WM; bŒM b¨M; #'i +S H9+ M¨Q tm'i FQ+?X

h'i +ª +€+ #BM? +?MM; ;B Q i?Q ?¶ i`Ê- T?ÁM; #` #BM? K½ ç®B i?O ç°i FQ+?X

h`QÆM; h`šM *?m ç½ i`QM; i?ÌB ;B M M;„M M?'i- /U p¨Q ç` i? H"T u M L;mv i ç
[m¨M L;Q½ *QÆM; iÈB +Sm pB M i?¨`B? G¢+ E?~mX h`mv M H M? tm®M;- K°i i`m
i`,K i`mv M M;¨M [m•M- i'i +ª K¼B M;QÌB M;?2 çQÊ+ ç m H¨ K°i +•m- i? +? i M;,M

h? +? i M;,M i`Á [m•M L;Q½ *QÆM; i'i +¨ hMv [m¨M i`QM; HÁM; ç m M?È F„ M?[M
F?Q i`QM; i v- KQK +?†i K¬B- v M H†M; +?Ì çÊB [m¨M ç`+? ç MX

h`QÈ+ +ÆM +m²M; T?QM;- #b`B? i?QÌM; ç m H¨ bU v M ioM? /` i?QÌM;5

h`QÆM; ho€M *?m #® i`"M tQM;- [m v ç–m M?bM p T?Q i•v M K- +?d i?'v çQÊ+ #
+ª K†i i`ÌB- iB M; F m FB`B? i?B M ç°M; ç` -?B m `^M; hB m "® u ç½ ?¢ H M? +Á

hB m "® u b m F?B iÈB i?¨M? G¢+ E?~m- i`QÈ+ E?B h`QÆM; h` M *?m #® i`"M- ç¨
"® u +ªK i?'v K v K„M K°i çB K- ?„M +?d ?mv hMv [m•M- ç½ +¦ K°i M?¦K +€+ [m•M
?„M +?b ?mvX

hW b m F?B ?„M ç M æ¬M; æ¬- i'i +ª +?B iB i i?"i ` ç½ çQÊ+ ç`M? ` M?B m H–I
#QÈ+ +M ?„M M?bM M?Q iMv wX H¢B ç½ bÈK i`ªB [m H"T F ?Q¢+? iB KBX

h?¨M? G¢+ E?~m çQÆM; M?B M T?ªB +¬M;- M?mM; pšM F?¬M; +'T i?B i- M?QM; ?

*¬M;

*¦ ç¢Q T?B M;?2 çQÊ+- ç½ ;BQÆM; +mM; +¨B i M- ?QÈM; p hB m "® u #„M iÈB5
M;QÌB i`QM; i?B M [m¨M p¢M K½- t2K M?[M; KkB i M M¨v M?Q `m²B Km¶B p"v- F?
i?QÆM; ?mv ç°M;- ç½ ç2K KQ i M ç€M? `ÆB Ì i`QÈ+ M;U X

hMv #B`B? i?'v iQÈM; [m•M +¦ M;mv ?B K- +¦ M;QÌB ç½ +–K i?mšM +?2 Î i`QÈ+ K†

uX

hB m "® u i`–K ;B¼M; [m€i, óæ¢Q T?B L;ä *QÆM; ç½ MÁ K¢`B? ? i ç¨X F?¬M; i
boæ¬M; æ¬- T?€ i?¨M? H¨ Ì H9+ M¨v5ô

>„M iB M; pW /Si- ç½ pQÆM i v H'v +mM;- `9i ` #®M KkB i M /¨B- K°i iB M; #,M;
#„M H M ç–m iQÌM;X h M /¨B HQÈi [m - # ;½ ç¢Q T?b ç½ #` #„M i`9M; +² ?¼M;-
tm®M;- K°i M;QÌB F?€+ #` i M M?¼M #„M i?MM; ;B€T M;U+- M;W K†i H M QÌB K¨

hMv [m¨M imv b v bQ F`+? +?B M- M?QM; pšM t2K `ä `¨M;- F?¬M; F?ÄB iB`B? i?^
H MX óG¨ i?ªM iB M +M hB m hQÈM; [m•M5ô

óhB m hQÈM; [m•M i?–M iB M p¬ ç`+?5ô hMv [m•M ?¬ [m€i F?¬M; çSiX ?mv i K¢+

hB m "® u i M /¨B H¢B tm'i- iB T iK+ #„M +? i #®M M;QÌB M[X hMv [m•M K¼B M;C
bo ç½ i` Q H M ç–m iQÌM; i?¨M?- hB m "® u tm'i i M +U+ M? M?- i M /¨B HB M iB
#„M +? i ?ÆM KQÌB ç¢Q T?B Ì i` M ç–m iQÌM;X h M +M ?„M F?¬M; b Bio"i- /¨v +m
+¦ ç¢Q T?B iW ç–m iQÌM; `QB tm®M;X >„M K°i +mM; #´M KkB i M- ;B i M;mÌB +U+
i M #„M H M i` M iQÌM; i?¨M?- #,M; K°i iB M; p M; HÈM- # v i?ŠM; F?¬M; i?'v #¦M
H M K°i iB M;- M?'i i io®M b m iQÌM; i?¨M?- FBM? JB H¢M? KbM?X

*¦ #BM? bo ç½ i` Q H M ç–m iQÌM;- hMv [m•M ?¬ [m€i M?Q b'K ç°M;- iB`B? i?–M ç
H–M M[çSM; /"v- HQ¢M iB M #„M ` -i`QÌM; i?QÆM; ç•K HQ¢M- K°i hMv #BM? i?•
iQÌM; i?¨M? /¼+ i?2Q i? M; K•v K¨ H,M tm®M;X L?QM; pW KÈB tm®M; iÈB ç'iX ç
KB M;- H¢B Km®M i` Q H M i` M- ç°i M?B M +¦ K°i M;QÌB ;B[H'v i v +M ?„MX

"BM? bo T?šM M° [m€i, ó*?È +¦ [mªM i - +¬M; i?¨M?5ô

æ°i M?B M T?€i ?B M M;QÌB +–K i v KbM? +?QM? H¨ hB m "® uX #B`B? bo ;B"i Kb
+QÌB iQ M¦B, ó>€M iW ;BÄB- i çQ M;QÆB H M i?¨M?ô >„M iU i v ;B[+?†i #BM? b
M?Q# v- hMv [m•M ç¢Q T?b ç m bÊ ?½B- i`QM; iQ+? i„+ i` M ç–m iQÌM; /QÈB i?¨M
i?'v hB m "® u K M; i?2Q K°i M;QÌB ;BšK H M i? M; K•v M?Q M;U T?QM; K¨ çB- i`Q
bo FB # v H M i`ÌB- ç½ H M ç–m iQÌM;X "BM? bo FB +kM; /kM; K½M?- imv M?Q
p[M; i` M ç–m iQÌM;- ç½ bÈK `9i ` çÆM ç QX +?ûK # v K°i ç¢Q T?b *?B H¨ i` M
çªQX i?Q€M; [m ç½ ?ÆM KQÌB i? M? i`QÌM; i?QÆM; ç•K iÈB- #BM? bo i`QM; iB
M;mÌB- M?QM; p B- çMB i`QM; iQ+? i„+ ç½ i`9M; ? B i?QÆM;- K€m +?¨v M?Q bm®
+? i- M?QM; H¢B i?'v €M? ç Q H¦2 H MX i`QÌM; i?QÆM; +¬M; iÈB ç¨ çSi çQ¢MX

hB m "® u pmM; ç Q +?†i K•m- H¢B pmM; ç Q H M- ç¢Q T?b [m `B? Kb`B? ç m M;V
æ¢Q T?B ?QªM; bÊX ç m HmB p T?Q b mX i` M ç–m iQÌM; +kM; ç¨ ?B M H M p¬
F?„T- K€m çšK ç–m iQÌM;- hB m "® u çÆM ç Q K M; i?2Q K€m- i? F?¬M; i? çÉ
ó:B i5ô

ó:B iXXhMv #B`B? çB i?2Q –¬ [m€i- F?Q i? M?Q ?²M; i?Mv- i`QM; H9+ M?'i i?ÁB
F?Q i? H v +?mv M J M; aÆM5

je8X *?QÆM; jdy, *¬M G¬M

hB m "® u +kM; F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB ç–m iB M t¬M; H M ç–m iQÌM;- M?QM; ?„M
+´ pk bo F?Q M?'i5

hW i`QÈ+ ç M M v +¬M; i?¨M? F?„+ ç`+?- ç m H¨ #BM? bo [m M çB bBM? iY- M?n
M;¨M p¨M; /šM #BM? bo T?€ i?¨M?- ?„M ç®B pÈB hMv #BM? pšM Hm¬M ç®B ç½B M
K¨ F?¬M; [m M çB bBM? iW\

J°i hMv #BM? H2Q H M ç–m iQÌM; +kM; +?d F?B M +?Q hMv [m•M T?'M +?'M H M
ç–m iQÌM; H¢B H¨K +?Q +ª # [m•M bÊ ?½BX

æ`M? ?ªB i?–M +?•K +M #¼M ?¼ çÆM ç Q imM?; ?Q¨M?- HU+ F?€M; ç¢Q T?B- ?
#QÈ+ F?¬M; HMB5 h˜K i?•M M;¨M p¨M; +ÁM [m M çB bBM? iWX #¼M ?¼ +¦ Hw M¨
i`QÈ+\

"BM? bo +MM; hB m "® u H2Q H M çˆm iQÌM; i?•M i`9M; K°i KkB i M- H¢B #` ç•K ?
M¨v pšM çSM; Ì # M +¢M? hB m "® u- mv T?QM; i€K ?QÈM;- F?¬M; #B i /kM; F?Q
?´ çB M- ?Q¨M iQ¨M F?¬M; [m M i•K ç M i?QÆM; iQ+?X æ¢Q T?d i?'v hMv #BM?
pšM F?¬M; M;¨- H¢B +¨M; /kM; K½M? ?ÆM- +ªK i?'v ?QªM; bÊ- F?¬M; #B i M?[M;
M?QT?€i +m²M; H M p"vX

J°i M;QÌB io„M ªB- p¢M M;QÌB F?¦ [m 5 J°i M;QÌB HB m K¢M;- p¢M M;QÌB F?¦ ç`+

> B M;QÌB F p B +?B M ç'm- +kM; F?¬M; t¬M; H M i`QÈ+- +?d iW i?O i¢B p` i`` ç

>ÆM KQÌB M;QÌB- p¨B +?K+ M;QÌB- F?B ç½ +¦ p¨B i`,K M;QÌB H2Q H)M ç–m iQÌM;
i`"M +QÈ+ ç¢B HQ¢MX S?ÁM; >mv M hªQ H¢B bÈK ç½ F?¬M; #B i çB p ç•mX i`
"® u H2Q H M ç–m iQÌM;X S?ÁM; >mv M h¨Q +kM; ç¨ #B M K'i F?¬M; i?'v- ?„M ?B
F?¬M; çQÊ+X

L m M?Q çB +?"K K°i +?9i- +?d bÊ b) i?¨M? #"+ i? M; +?Q M;QÌB F?€+ /–K H MX

h`QM; HQ¢M i? - +¦ i? +ÁM b®M; b¦i F?¬M; T?ªB pä +¬M; bB m [mŠB_ +?QM? H¨
J½M; T?m +?d +¦ i? +? i bÈK- F M;m M;®+ F?¬M;X#B i M;QÌB #B i i X S?ÁM; >m
b®M;- çÆM ;BªM H¨ +¦ i? i`QM; i?ÌB ;B M M? M? M?'i M?"M tûi ibM? i? - ibK ` +

h`mM; L;mv M `°M; HÈM- Gw J"i F?¬M; +?`m #Ä [m G¢+ E?˜m h?QÆM;- ?„M +kM
G¢+ E?'m- H–M M¨v K†+ /M #¢B- F?¬M; T?ªB H¨ i°B F?ÄM; +?`m ç€M?- K¨ H¨ h–M

S?ÁM; >mv M hªQ ?B m `ä i?¨M? #„+ F?¬M; +¦ hMv [m•M- ?B m `ä MÆB 'v K†+ /M
+?¶ +¦ i? çBX L?QM; b m F?B ` F?ÄB i?¨M? pÁM; [m M9B K¨ çBX +kM; +¦ i? [
*?d bÊ #` [mªM L;ä *QÆM; M?bM i?'v- M;QÊ+ H¢B M;,M +ªM çQÌM; +?¢v i`®M- H

hB m "® u M;QÌB ç M; Î i` M iQÌM; i?¨M? HU+ F?€M; [mªM L;ä *QÆM;- i?'v çQÊ+
[m•M imv +?B +¦ K'v i`,K M;QÌB ç€M? p¨Q- imv b® M;QÌB pšM +ÁM FûK t X L?QM
M?QM; ç m H¨ iWM; M;QÌB iU +?B M- bÈK ç¨ F?¬M; i?'v i?®M; bQ€B- i`QM; HÁM;
iB M H M- K°i ç Q #´ ` X

J°i ç¢Q T?d ç M; +–K i?QÆM; ç•K iÈB- i`¬M; i?'v €`B? ç Q H¦2 H MX +ÁM +?Q F
+ QX

hB m "® u pä +¬M; + Q imv i- ç¢Q T?d M¨v b Q +¦ i? +?®M; +U H¢BX >„M i?'v ç–m
+?mv M- ç¨ /MM; i?•M ç Q ç€M? H M i` M ç–m M;QÌB- ç–m M;QÌB H¢B # v + Q H
K€m- hB m "® u ç¨ i`–K ;B¼M; [m€i, óS?ÁM; >mv M h¨Q ç¨ +? i- +€+ M;QÆB +Á
i`¦B\ô

>„M [m€i HÈM K°i iB M;- i? `B? •K +?„M ç°M; i€K T?QÆM;- ˆK –K M MX hB m "®
i? m HšM H°M- [m•M L;ä *QÆM; ç m FBM? ?¨BX >B M M v ç¢Q T?d p¬ +?MX ç¨ b
+?d i?'v çQÊ+ K°i +€B ç–m M;QÌB # v + Q H MX `ÆB tm®M; /QÈB i?¨M?- M¨Q T?
H¨ S?ÁM; >mv M hªQ i?"i bU ç½ #` hB m "® u +?ûK ç–mX F?¬M; +ÁM w +?Q +?B M

hB m "® u i`¬M; i?'v ç¢Q T?B +ÁM M?B m- H¢B [m€i HÈM, ó B ç–m ?¨M; F?ÄM; ;B

hMv [m•M çQÊ+ H M?- ç m + Q ;B¼M; [m€i H M, ó B çˆm ?¨M; F?¬M; ;B i- B +?®

hB M; [m€i M?Q b'K /"v- i`mv M F?„T çˆm iQÌM; /QÈB i?¨M?- +¨M; M;¨v +¨M; M?B
/kM; K¨M? p¨Q- +M i?¨M? +kM; ç¨ ˆK –K p M; HÈM- #` hMv [m•M /MM; t2 +¬M; i?¨
bÈK H¨K b¢+? +O i?¨M?- +¨M; M?B m hMv [m•M iW +Y i?¨M? K¨ ç€M? p¨QX

óhB m hQÈM; [m•M +¦ H M?- B ç–m ?¨M; F?¬M; ;B i- B +?®M; +U ;B i F?ÄM; i? X

hWM; iB M; ?¬ [m€i i`mv M F?„T i?¨M? G¢+ E?˜m- hMv [m¨M F?Q i? M?Q ?´X ç¶
ç¢Q T?b ?ÆB +¦ HQÌM; HU- HB M çMM; i`QÌM; i?QÆM; ç•K [m X hMv [m•M M?[M
H¨K b Q K¨ +?`m #Ä [m ç¢Q T?d H¨K HQ¢MX

:B i +?¦+ #„i çˆm ç¨ M;?B M; p K°i T?Q - hB m "® u çSM; Ì i` M i?¨M?- +kM; ç½
M[- ?„M ?B M i¢B +?d +˜M OM; ?° bo F?Q H¨ çQÊ+5 Zm v ç–m M?bM p ?QÈM; çÄ
v- hB m "® u •K i?ŠK M?Qm K¨vX ?B m `ä h`QQM; h`'M *?m pšM ç M; +MM; h–M

h–M h?9+ "ªQ M¨v- p®M F?¬M; M M M?Q i? 5

E?B i?¨M? G¢+ E?'m ç½ #` T?€X hŠM h?9+ " ªQ +kM; H•K p¨Q ibM? i? F?¦ tWX

h`QÆM; h`'M *?m +kM; F?¬M; M¦M; Mªv ç€M? i`"M- M; v iW ç–m ç¨ bY /KM; +?B M
?„M ç–m ?¨M;X h–M h?9+ "ªQ F?B M;?2 çQÊ+ h`QÆM; h`'M *?m +?B m ?¨M; +kM;
F?¬M; T?ªB #ªM w +M ?„M- iW F?B T?ªM #°B h`QÆM; hm æ¨- ?¬K M v ?„M +?Šk
;?ûi- #` ?mvM? ç ;?ûi #ÁX +?Q /M [m•M L;ä *QÆM; +kM; +¦ +?9i t2K i?QÌM;X

E?¬M; +¦ B #B i M¶B F?´ +O h–M h?9+ "ªQ- +¨M; F?¬M; +¦ M;QÌB ?B m çQÊ+ bU
?„M +kM; F?¬M; +–M #B M ;BªB- +kM; ç½ F?¬M; i? M¨Q #B M ;BªBX

E?B M;?2 çQÊ+ h`QÆM; h`„M *?m +?B m ?¨M;X hŠM h?9+ "ªQ i`QM; ç–m H¢B H¦2
M•M; +®+ pmB p X E?B ç¦ hB m "® u +?•M i?¨M? ç–v K†i- imv HˆM ç–m ;†T K†i- ç
K°i p˜M ç F?¦X >B M i¢B hB m "® u +?QM? H¨ çSM; ç–m æ¬M; æ¬- ç–m M?"T p¨Q h
p¨Q hB m "® u- M?QM; ?„M +ÁM +¦ K†i KkB çB ç®B K†i pÈB hB m "® u\

h`QÆM; iQÈM; [m•M ç¨ çm´B ;B i hB m "´ u- # ?´ iQÈM; /QÈB i`QÈM; ?„M pšM +M
+¦ ç¬B F?B p"M K M? +?QM? H¨ #m²M +QÌB M?Q p"v- #¼M ?¼ p®M M M i`Î i?¨M?
#¼M ?¼ i`Ì i?¨M? ç`+? i?MX

hB m "® u b) ç®B ç¨B pÈB ?„M i? M¨Q F?B [mv T?KX hB m "´ u pšM H¨ hB m "® u

h'i +ª w MB K +?Êi H¦2 H M i`QM; ç–mX hŠM h?9+ "ªQ i`QM; H9+ ?QªM; ?®i- ç¨ i`
p T?Q i`QÈ+ +¬M; FQ+?- H9+ M¨v KÈB ?B m çQÊ+ KbM? ç¨ ?¢ H M? +¬M; FQ+?X

h`QÆM; h`'M *?m pšM F?¬M; +?9i ?Q M; K M; [m v H¢B i`mM; [mªM- i?ûi H M ` H

#BM? bo i?M ?¢ ç€M? io½

hMv [m•M- [m•M L;Q½ *QÆM; `'i M? `B? H•K p¨Q +"M +?B M- +?d H¨ ? B [m¨M iB
i?„M; #¢BX h`Q M; ho„M *?m- hŠM h?9+ "ªQ ç m H¨ + Q i?O /KM; #BM?- #BM? HU+
i?2Q +?QM? ç¢Q K¨ ` - i`QM; H9+ M?'i i?ÌB F?¦ T?•M i?„M; #¢BX

L?QM; K¨ hMv [m•M Qi +¦ +¬M; FQ+?- +?d i`K Î MÆB ?B K v m- hŠM h?9+ "ªQ M?
F i [mª- M;QÊ+ H¢B ? Q i´M F?¬M; Qi M?•M K½X hŠM h?9+ "ªQ F?B +?d ?mv M?•M
+?d Km®M +–m i?„M;X

>„M b„T t T #¢B HmB- Km®M /K h`QÆM; h`„M *?m ç M +¬M;- b m ç¦ i?W +Æ ç€M?
*?m +MM; H¨ H½Q ?² Hv- t2K i?'m /KM; w +M ?„M- pb p"v pšM #'i ç°M;5

h`Q+` ; h`„M *?m çQÆM; M?B M `ä `¨M;- ?„M +?d +–M i?M p[M;- K¨ h ŠM h?9+ " ª
i M i–M; i`Ì M;¢B M¨v- +?d +–M ?„M +¦ i? ;BˆM; +QX i?B ?„M +¦ i? i?„M;X h`QÆM
+?B M- çQÆM; M?B M `ä `¨M; çB K K'm +?®i Î i`QM; ç¦X

h–M h?9+ "ªQ F b€+? F?¬M; ?B m [mª- +?d +¦ i? K°i H–M M[H M? +?Q [m¨M L;Q
[m•M i`QM; F?B ç M; ç'm F?¦ T?•M i?„M; #¢BX hŠM h?9+ "ªQ ç°i M?B M T?€i ?B M
HQ¢B i•K ibM? F?OM; ?QªM;X

J¼B M;QÌB F?¬M; M? çkM; iB M H M M[-i`"M ?bM? ?QB i€M- hŠM h?9+ "ªQ +¦ +?
?mv- H¢B M;?2 K°i i? M? •K ç M; i`mv M çB i`QM; [m•M- i?¨M? G¢+ E?˜m ç½ K'i i

óh–M hQÈM; [m•M M;QÌB t2K Fb 5ô *¦ #° ?¢ +?B p T?QÆM; t

h–M h?9+ "ªQ i`¬M; [m - +?d i?'v Ì T?Q h•v "„+ F?¬M; +ÁM F?¦B ç†+ +m²M +m°M
F?ÄB i`QM; HÁM; +?Êi H¢M?X

>„M iW F?B tm'i T?€i ç M F?B i€+ +?B M- +?d KÈB ?ÆM + M? ;BÌX i?¨M? G¢+ E?
[m•M ç½ `9i HmB +¬M; FQ+?- ? v S?ÁM; >mv M hªQ ç¨ i?m \ h–M h?9+ "ªQ i`QM;
[mv i ç€M? ? v `9iX

L?QM; p¬ Hm"M H¨ hMv [m•M `9i HmB- ? v i?¨M? G¢+ E?Šm i?'i i?O- [m•M L;Q¨ *
ç°M; HU+- M?bM i?'v hMv #BM? K¢M? K)- F?¬M; F?¶B ç"m HmB ` T?Q b mX h`Q
[m•M- ç¨ M„K #„i M; v çQÊ+ çB K F?€+ #B i `'i M?¦ 'v- +kM; ç¨ i`¬M; i?'v Ì T?Q i
HM ç¨ F?¬M; +ÁMX F?¬M; F?ÄB i`QM; HÁM; KWM; `ÌX >„M +€+? i?¨M? G¢+ E?–
+¦ M;QÌB T?B M;U iÈB #€Q- óh•v GQÆM; oQÆM; ç½ ?¢ i?¨M? G¢+ E?–m5ô

h`QÆM; hB„M *?m i`QM; HÁM; F?) ç°M;- –B m H M? iQ¨M [m¨M ?Á H M, óh•v GQ
E?˜m5ô

hB M; ?¬ FB`B? i?B M ç°M; ç` - [m•M L;Q½ *QÆM; i?'v F?¦B HW ç½ i„iX M;?2 ç
F?ÄB +¨M; #®B `®B h`QÆM; h`'M *?m ` H M? FQ+? i`®M;X hMv [m€M imM; ? i HU
i M i€+5

hB m "® u M;QÌB ç M; Î i?¨M? G¢+ E?ŠmX i`QÈ+ iB M- i?m çQÊ+ iBM iS+ h`QÆM
h?9+ "ª¦X h`QM; HÁM; K M; i?2Q K°i +?9i T?'M +?'M- i?ŠK M;?o h`QÆM; ho'M *?
;B¨- ç²M; i?ÌB H¢B +¦ +?9i K'i K€+X *?d +ªK i?'v hŠM h?9+ "ªQ H¢+ H®B F?¦ [m v
"ªQ pb b Q pšM +¦ i? #€M K¢M; +?Q Gw J"i- #ÎB pB M?bM i? M¨Q i?B ?„M +MM; C
M;QÌB çB +MM; K°i çQÌM;5

hMv [m•M i?M ?¢ ç M; F?ŠM i`QÆM; iU ç°M; F?®M; +? i?¨M? G¢+ E?˜m- i¨M b€i ç
ç M; +? i H†M;- K¶B M;QÌB ç m i`€M? Î i`QM;M?¨ F?¬M; /€K ` M;Q¨BX

"¼M ?¼ ç½ i?'v M?B m hMv [m•M +MM; ç¢Q T?d +?ûK ;B i- +¨M; F?¬M; #B i H–M
+?'K /Si\

hB m "® u ;BK+ M;U çB Î i`QM; i?¨M? G¢+ E?˜m- i`¬M; i?'v i M ?Q M; tÆ t€+- ç°
çQÌM; +¦ ;B ç¦ ç M; M?9+ M?Q+?- hB m "® u ;BK+ M;U çB [m - M?ªv tm®M; M;U
FBM? ?Q¨M; M?bM KbM?X

æS M?Á i` M çMB +?ªv K€m- M;QÌB ç–v KMB ?¬B i?®B- M?Q H¨ #` +?ûK i`9M; K°

hB m "® u M;²B t´K tm®M; ?ÁB, ó*? K +?€m ç•m\ô

óæ m +? i? i5ô æS M?Á ç°i M?B M H ?QªM; H MX çMM; bS+ HmB p¨Q K°i ;¦+ K¨
MQB ç¦ KÈB H¨ +?¶ M iQ¨M +M M¦- hB m "® u i? M M? K°i iB M;- pšv i v ;¼B K°i
+?B m +® çS M?Á M¨vX

æS M?¶ +?d +¦ F?¦+- M?mM; i`QM; MQÈ+ K„i +?¬M /'m Qi M?B m bU +?m t¦i- +k

hB m "® u çSM; i` M çQÌM; +€B- ç°i M?B M i?Ì /¨B M¦B, ó>QM;- /¨M +?9M; F?²X p
h?B m S?QÆM;- /•M +?9M; ç m ?v p¼M; ç°M; HQ¢M F i i?9+ bÈK\ L?[M; çS M?Ä ;
F?¬M; #B i +¦ # Q M?B môX

h¬M h?B m S?QÆM; i?2Q b€i # M +¢`B? hB m "® uX M;?2 çQÊ+ hB m "® u +ªK F
ç¢B- çQ+? t€+ H¨ M?Q i? ôX

hB m "® u M?bM p T?QÆM; t M¦B, óL;?o ç M i ?¬K M v i?•M Ì + Q p`- M?mM; +k
ç¦ i #'i [m€ H¨ K°i K½ i†+- +?d Km®M #m¬M #€M M;U K¨ i?¬BXX

h¬M h?B m S?QÆM; F?¦ ?B m- /Q /U M¦B, óhB m H½Q ç¢B M?QM; M;QÌB ?B M
ç–m æ¬M; æ¬- i?B M ?¢ FQM? M;QÐM;ôX

hB m "® u +QÌB +QÌB M¦B, óE?¬M; b BX i H¨ h•v GQÆM; oQÆM;- M?QM; `'i M
F?®M; +? - pQ /K M?Q ô

>„M #¶M; M?B M [m v ç–m- €M? K„i b€M; `U+ M?bM [m h¬M h?B m S?QÆM;- ç M;
bo çm´B ;'T iÈB- HÈM iB M; M¦B, óE?ÎB #˜K h•v GQÆM; oQÆM;- oQÆM; h? amM
öGw J"i T?€B M;QÌB [m h?¢+? hY ?¨ i"T FQ+? /Q M? i`¢B- K°i KU+ ?QÈM; p T?
HmB5ô

h¬M h?B m S?QÆM; ;B"i KbM? #B M b„+X F?¬M; M;?o iÈB KÈB H'v G¢+ E?˜mX oQ
"® u + m K¨v- H˜K #ŠK M¦B, óhmM; * Q bÆM\ôX

>„M i`–K M;•K M;?o +€B ;b ç¦X h¬M h?B m S?QÆM; +kM; i`–K K†+X M;šm M?B M
i?–M b„+ +¦ +?9i #'i MX

G¢B +¦ #B`B? bo iB M H M #–K #€Q, óE?ÎB #–K h•v GQÆM; oQÆM;X h`QÆM; h`€

ó*?Q KÌBô hB m "® u ;"i ç–m- #B`B? bo ç½ bÈK ç2K T?M ç +O S?ÁM; >mv M hªQ
i¢K i?ÌB F?B ?¨M? [m•MX h`QÆM; ho'M *?m b m F?B iB M p¨Q i` M K†i F?¬M; +¦
M¦B, óh•v GQÆM; oQÆM;- M;?2 M¦B oQÆM; h? amM; #¢B HmB p ?QÈM; hmM; *

hB m "® u ;"i ç–m- M;?B K K†i M¦B, óh`QQM; ç¢B M?•M- M;QÌB ç®B pÈB oQÆM; h
M¨Q\ô

h`QQM; h`„M *?m M?bM +?mM; [m `B?- hB m "® u ?B m w +M ?„M ç M; Km®M ;B'
T?–M ç m H¨ ;BªB [mv i pB + +¬M;- M?QM; i`QM; HÁM; hB m "® u ç®B pÈB +Um i
+U+ F€ i¬M i`¼M;- Qi M?'i ?„M ?B m `ä ç¢B +?B M i`QÈ+ K„i +ÁM T?ªB i`¬M; +"v

jdy, *¬M G¬M UkV

h`QÆM; h`„M *?m M;?B K M;?` M¦B, ó*¦ +•m F?¬M; #B iM M M¦B ? v F?¬M;\ô

hB m "® u KdK +QÌB M¦B, óh`QÆM; ç¢B M?•M +¦ +?mv M +S M¦B çWM; M;¢B- i -
+?B M ç'm ç½ H•m- ?B m `ä M M T?ªB iQM M?B KX h?"i` ç®B pÈB bU +QÆM; i`
i?QÌM; i?S+ +¦ i?W X Zm®+ ;B ç¢B ?QM;- çQÆM; M?B M +˜M T?ªB +¦ HQ¢B M?•M

h`QÆM; h`„M *?m i` M F?m¬M K†i F?¬ +SM; i?Q€M; +?9i ç´B b„+X i?Q€M; [m H¢
>„M p¨hB m "® u +ª M;¨v i?QQM; HQÊM; ç m H¨ +?mv M +?BM? +?B M- M¦B +?mv
H¢B +kM; ?B K i?'vX

óL,K ç¦- h?€M? h?QÊM; +kM; M¦B M?Q i?' L,K ç¦ h?€M? h?QÊM; i?"i` +kM; ç¨ iW

h`QÆM; h`„M *?m F?B M¦B ` M?[M; HÌB M¨vX +?d +¦ +ªK F?€B- hB m "® u ?ÆB M;
` - óp it2 ç´X i çQÆM; b) F?¬M; ;BšK H MX h `Á `¨M; h`QÆM; ç¢B M?•M H–M
T?ªB pb i - +kM; F?¬M; H¨ pb h?€M? h?QÊM; H¢B +¨M; F?¬M; pb æ¢B hMv5ô

óo"v i H¨ pb +€B ;B\ô h`QÆM; h`'M *?m F?¦2 KB M; K M; i?2Q p +QÌB M? X

óh`QÆM; ç¢B M?•M H¨ pb i?B M ?¢ #€+? iQM?ô hB m "® u M;?B K K†i M¦BX

h`QÆM; h`'M *?m i`–K K†+ tm®M;- ?²B H•m KÈB M¦B, ó*?d ?v p¼M; h•v GQÆM; o
ç´5 æ¢B hMv p®M F?¬M; M M HQ¢M- /•M +?9M; p®M F?¬M; M M +?`m M¶B F?² +U

> B M;QÌB i`–K K†+ ?²B H•mX hB m "® u F?) i?Ì /¨B, ó"´M pQÆM; ;?B M?È HÁB +M
h`Q M; ç¢B M?•M +¦ i? ç2K M?[M; HÌB Km®M M¦B M¦B ` ôX

h`QÆM; h`„M *?m KdK +QÌB- óh?"i` i?2Q i i?'vX oQÆM; h? amM; p®M F?ÄM; #
M¨v F?B i¢B :B M; æ¬ i€+ +?B M- #€+? +?B M #€+? i?„M;- imv i F?¬M; T?ªB /Q K

óL?QM; ?„M pšM #¢Bô hB m "® u i?ªM M?B M M¦B, ó>„M bÈK çQ€M +?„+- +?Q /M
H¨K ;b çQÊ+ ?„MôX

ó" p¢M [m•M >Q¨B L K /QÈB i v ?„M- HQÆM; i?ªQ +?B +¦ i? +mM; +'T F?ÄM; ç M
*?m i`–K M;•K M¦B, óZm•M F?¬M; +¦ HQÆM; F?¬M; çQÊ+- ?„M i`QM; i?ÌB ;B M M
;b ç¦- #^M; F?¬M; [m•M i•K b) #¢BôX

óh`QM; MW i?€M; i'i T?ªB H¨K ;b ç¦\ô hB m "® u H˜K #˜K M¦B, ó>„M ç M MÆB M¨v
+¦ i? H¨K +€B ;b\ô

h`QÆM; h`„M *?m + m K¨v M¦B, óS?K +"Mæ¬M; æ¬ +¦ ? B F?Q H9 - K°i H¨ >²B G¢
M m M?Q +ÁM Km®M Ì H¢B MQB M¨v- ? B F?Q H9 M¨v +–M T?ªB H'v K°iôX

hB m "® u M?`M F?¬M; çQÊ+ #'i +QÌB M¦B, ó>„M F?¬M; T?ªB çB ibK Gw J"i ç MQ
Hm"M B +kM; ¦i? M?bM ` - Gw J"i ç¨ H¨ MÄ K¢M? ? i ç¨XXç°i M?B M b„+ K†i F?
M;QÌB M¦B ?„M Km®M H'v >²B G¢+\ô h`QÆM; h` M *?m +?"K `¨B ;"i ç–m- óGÁM; T?
+¦ôX

ó>„M +¦ M,M; HU+ ;B ç H'v >²B G¢+\ô hB m "® u H–M M¨v + m K¨vX i•K iQ M?Q ç
amM; M¨v- ?„M pšM +˜M i?"M bY /KM;X h` M i?U+ i - iW F?B oQÆM; h? amM; çB i
#ªM F?¬M; ç +?Q ?„M p¨Q i?¨M?X >„M p¨ >Q¨M; S?O o¬ ."i F?B i` M? [mv M- ?
+MM; ç2K oQÆM; h? amM; ç€ ç M G¢+ E?˜mX >Q¨M; S?O o¬ ."i i?ªK #¢B T?€i çB
ç®B F?€M; Gw J"i- pšM F?¬M; i`B m ?²B oQÆM; h? amM;X

>„M çQÆM; M?B M ?B m `ä- oQÆM; h? amM; H¨ F p¬ +MM; +¦ /¨ i•K- imv i ç®B
i?m"M ?„MX G¢+ E?–m i?B oQÆM; h? amM; H¢B p¬ HU+ F?ª i?BX ?„M p®M +?m–
HQ H„M; ç M +?mv M oQÆM; h? amM;- M?mM; F?¬M; M;?o ç M oQÆM; h? amM;
`9i HmB F?ÄB G¢+ E?˜mX

o®M +?d +ªK i?'v oQÆM; h? amM; H¨ ç M; ªM /'m i?U+ HU+- p®M +kM; +?Q ``^M;
M?mM; h`QÆM; ho„M *?m #¶M; M?B M bmv çQ€M M?Q i?' ç½ F?B M +?Q ?„M M;?o
bÊ5

oQÆM; h? amM; Km®M +?B K >²B G¢+ +kM; F?¬M; T?ªB H¨ F?¬M; +¦ F?ª M,M;5

óGw J"i- oQÆM; h? amM;XXhB m "® u H˜K #–K iU M¦B- +kM; ç¨ M„K +?†i M„K i v
i? M M? K°i iB M;- H˜K #˜K M¦B, óh` M çÁB M¨v F?¬M; +¦ ;B H¨ F?¬M; +¦ F?ª M,M

>¨ L K F?B p¢M p"i ç M; M;O ç¬M;- MQB M¨v pšM K°i K¨m t M? #B +- +?d F?B K¨
i?´B H MX KÈB +¦ i? H¨K +?Q M;QÌB i K M; ç M K°i Qi H¢M? H)QX

J°i M[iW €Q ç2M +?"K `½B çB iÈB i`QM; pQÌM- i` M K†i +?2 F?,M- i`QM; i v M„K
+QM K„M; b€M; M?Q b Q i`ÌBX

L¨M; +?"K `½B çB p¨Q i`QM; pQÌM- iU M?Q F?¬M; +¦ çB K ç MX H¢B iU M?Q ç M;
i¨M- M?†i H€ `KM;- M;¦M; M?bM i?"i H•mX #m¬M; M;¦M i v ` - H€ T?B m ç½M; `ÆB
`½B tQ v M;QÌB H¢BX

S?Q b m M¨M; F?¬M; #B i iW F?B M¨Q tm'i ?B M QM°i M K M?•M- #QÈ+ +?•M bQ
M?mM; M[iW €Q ç2M pšM T?€i ;B€+ ` M;QÌB M¨vX

L;QÌB M¼ p K†i ?ÆB F?¬ +SM;- M?QM; F?¬oB; +€+? M¨Q +?2 /'m çQÊ+ T?QM; i
+ Q M;¢Q ?ÆM M;UÌB- +QB i?QÌM; +?9M; bBM? i`QM; i?B M ?¢- M[iY €Q ç2M €M
M?B M M„K +?†i i`QÌM; FB KX

L¨M; ç®B /B M F?¬M; M;Ì H¢B +?QM? H¨ S?M "bM? *Q5

L[iW €Q ç2M i`–K K†+ i?"i H•mX ç½ +?"K `½B `9i FB K- M¨M; #B i KBM? F?ÄM; T?
*Q- M?QM; M¨M; imv i ç®B b) F?¬M; F?Q M? i v +?`m +? iX

S?M "bM? *Q ç°i M?B M KÌ KB M; M¦B, ó"€+? i?,M; T?B i?QÊM; i?B M- KBM? M;m

L[iW €Q ç2M i` FB K p¨Q pÁX F?¦ MûM bU FBM? M;¢+ i`QM; K„i- ?²B H•m KÈB M

óæQÆM; M?B M H¨ i ô S?M "bM? *Q +QÌB +QÌB- ? B M;QÌB ç m i`–K K†+X M[iW
idM? i€Q- H˜K#ŠK M¦B, óh i?"i bU F?¬M; M;?o ç M b) H¨ M;QÆBôX

óob b Q\ô S?M "bM? *Q ç°i M?B M ?ÁBX

L[iW €Q ç2M çQ /U ?ÁB, ó*¬M G¬M +?Q M;QÆB iÈB\ô

S?M "bM? *Q ;"i ç–m- M[iW €Q ç2M H¢B ?ÁB, óL;QÆB çQÆM; M?B M +kM; #B i i "bM? *Q +kM; F?¬M; M¦B ;B- çQ K°i i v H MX M[iW €Q ç2M p¬ i? M? p¬ iS+ ç¨ H + Q i?M M¨v- M¨M; F?¬M; i? F?¬M; +'M i?"MX

J°i iB M; #®T M?Á p M; H MX K°i p"i F?ªK H M i` M ç¢B i?K #)M +¢M? M[ iW €Q ;B®M; M?Q H¨ K°i +€B H M? #¨BX L[ iW €Q ç2M [m v ç–m i`ÄM; [m X T?€i ?B M S? ç K i®B- i`QM; #¦M; i®B F?¬M; i? i?,K /Á i`mv M H¢B K°i +•m +O S?M "BM? *Q- H¢B i`QM; +mM; F?¬M; M;¢B- +?mv M +ÁM H¢B iU M;QÆB ;BªB [mv i5ô

S?M "bM? *Q ç¨ #B M K'i F?¬M; i?'v- M[iY €Q ç2M M?bM p T?Q H M? #¨B Îi` M + p M;?B ?Q†+ F?¦ ?B m- H˜K #–K M¦B, óE?¬M; ç9M; F?¬M; ç9M; *¬M G¬M T?ªB F?¬M; ;B i ?„M- M?QM; F?¬M; ;B i ?„M- S?M "bM? *Q tm'i ?B M H¢B ;BªB i?Q+? ?B M- ?„M `®i +m°+ H¨ B\ >„M Km®M ;B ihB m "® u- *¬M G¬M- i¢B b Q T?ªB #¨Q

æ°i M?B M tm'i FB K- M[iW €Q ç2M ç¨ H'v H M? #¨B MÆB i vX i`¬M; i?'v H M? #¨B iBM? i - M[ iY €Q ç2M H¢B H•K p¨Q i`QM; i`ŠK iQ5

.QÆM; ZmªM; K'v M;¨v M v i?QÌM; H° ` p b–m HQX #²B ?²B Ì i`QM; ?¨M? +mM; F? +€B ;bX

*¦ ç¬B F?B KB M; H° ` MK +QÌB- +¦ ç¬B F?B M;?B M `,M; M;?B M HÊB- +¦ ç¬B F? H ?ûiX

L m M?Q ?„M F?¬M;T?ªB H¨ ?Q¨M; ç - M;QÌB F?€+ M?'i ç`M? b) +?Q ?„M H¨ K°i F

:BÌ T?9i M¨v .QÆM; ZmªM; ç M; çB H¢B i`QM; H–m- ç–m ç°B F?,M- K†+ €Q M;„M- +?Q M M +–K ;"v K¨ çB +?–K +?"K- ç¬B K„i F?¬M; M;WM; Î i`QM; +ªM? b„+ tBM? ç M¦B, ó*ªM? ç T Î MQB M¨vX æ¬M; æ¬ F?¬M; +¦ b Q\ô

>„M ,M K†+ iMv iB M- i?Q¢i M?bM `'i ;B®M; K°i ¬M; ;B¨ b„T tm®M; K°X T?Q b m "MB m–M +MM; L;m h? *Æ- ? B M;QÌB M?bM M? m- K†i K M; p m b–m- i?Ov +?m K'v #QÈ+X

.QÆM; ZmªM; iW F?B ç M :B M; æ¬- H•K i`B m +MM; pÈB ç°M; FBM? F?B +¦ F?B F +?WM; i?B M¦B F?¬M; i?QªB K€B K¨ p - M?mM; p¨Q H9+ ?Q¨M; ?¬M- H¢B i`B m i"

hW ?Q¨M; ?¬M çB ç M i®B- .QÆM; ZmªM; #QÈ+ +?•M +kM; F?ÄM; +¦ /WM; [m - ? T?€i ?B M .QÆM; ZmªM; ç¨ ?QB +¦ p ;B¨ Mm X F?¬M; F?ÄB •K i?ŠK i?Ì /¨BX

"¼M ?¼ ç m H¨ i•M T?B i- çB i?2Q .QÆM; ZmªM; +ª çÌBX i`QÈ+ K„i t2K i?'v æ¢B h #¢B- i`QÈ+ K„i M?bM i?'v .QÆM; ZmªM; iBM? HU+ KQÌB T?–M #B M i?¨M? K°i M;Q i`QM; H9+ M¨v bU i? HQÆM; +MM; #'i ç„+ /o +¦ i? M¦B +MM; B\

.QÆM; ZmªM; +¬ çÆM M;šK M;?o- #¼M ?¼ H¨K b Q K¨ F?ÄM; M?Q i? X #¼M ?¼ i F?¬M; F?€+ ;b +€B #¦M; +O .QÆM; ZmªM;- +€B #¦M; F?B M¨Q i?b +¦ F?ª M,M; `Á

æ M i`QM; ?¨M? +mM; ç½ b€M; H M- i`QM; çbM? ç¨B tBM? ç TX i`QM; bU T?²M ?Q b m F?B T?²M ?Q i M K'i- Hm¬M H¨ bU i? HQÆM; tm'i ?B MX .QÆM; ZmªM; M?b M;šK M;?oX

óh?€M? h?QÊM;- i`ÌB ç¨ H¢M?- p M;?d M;QB i?¬Bô "MB m˜M F?mv MX

.QÆM; ZmªM; ç°i M?B M M;˜M; ç–m M;„K M?bM #–m i`ÌB- ó"MB L;U bW- # M M;Q¨B iQ€M i?B M ?¢+M i`ªK T?ªB F?¬M;\ô

"MB mŠM K†i H° p bÊ ?½B- +m®M; [mQi M¦B, óh?€M? h?QÊM; +€B M¨v +€B M¨v

.QÆM; ZmªM; +QÌB +QÌB M¦B, óh?"i ` i`šK +?Q /M F?¬M; Ì æ¬M; æ¬X i?B +ÁM F?¬M; i?¨M? i?B M +´ M?'i ç - i?b Qi M?'i +ÁM +¦ i? H¨K i?¨M? K°i h`–M h?9+ "ª M¦B ç9M; F?¬M;\ô

L;m h? *Æ ?B m `ä ç K M v +kM; F?¦ K¨ pQÊi [m X M?mM; F?¬M; M;?o ç M H¢B h?9+ "ªQ H¨ ?¬M [m•M- ?„M b Q b Q +¦ i? ç2K h`–M h?9+ "ªQ bQ pÈB .QÆM; ZmªM

ZmªM; F?B M¦B ç M h`–M h?9+ "ªQX M?B m Qi +ÁM K M; i?2Q bU FB m M;¢Q +MM
+kM; [m b¬M; /B i M K i`B m- ;B K ;B[ h`^M h?9+ "ªQ- .QÆM; ZmªM; ç +"T iÈB
M?B M i`QM; iB K i?S+ +ÁM +ªK i?'v- p¬ Hm"M M?Q i? M¨QX .QÆM; ZmªM; ?„M
K¢M? ?ÆM M?B m- +?Q M M F i +m°+ çQÆM; M?B M b) i®i ?ÆM bQ pÈB ho–M h?

E?¬M; M;?2 i?'v L;m h? *Æ i`ª HÌB- .QÆM; ZmªM; +kM; F?¬M; ç w- ç°i M?B M M
+QÌB iÈB M;?B M; M;Y - +QÌB p¬ +MM; i? HQÆM;- i`QM; MK +QÌB H¢B K M; i?2
ç m bÊ ?½B- .QÆM; ZmªM; H¢B ç¨ çB K M?B M M¦B, ó*€+ M;QÆB çQÆM; M?B M
F?¦ K¨ ;B[çQÊ+\ô

L;m- "MB ? B M;QÌB +m®M; [mQi [m€ tm®M; M¦B,óG½Q i?–M F?ÄM; /€K5ô

.QÆM; ZmªM; ?W H¢M? K°i iB M;- óh`ªK +kM; M¦B +?Q +€+ M;QÆB #B i- i`–K +?
`°M; HÈM M¨v5 J†+ +?Q F M¨Q p¼M; ç°M; i•K +Æ- æ¬M; æ¬ pšM H¨ æ¬M; æ¬ +M
i?B M ?¢ +M i`šK5 *?d +–M K'v M;¨p M[ - i`ªK +¦ i? [m v H¢B æ¬M; æ¬ôX

"MB- L;m +?d +?Q H¨ +ÆM çB M +O .QÆM; ZmªM; T?€i i€+X M?mM; F?B i?'v çQ
i?'v F?¬M; ;B®M;- .QÆM; ZmªM; ;BÌ F?„+ M¨v ç¨ F?¬B T?K+ H¢B F?Q i? [m•M H•
M¨v H¨ B +¦ i? +'T +?Q\ c

> B i?–M iW M;?B ?Q†+- .QÆM; ZmªM; +kM; ç½ [m v i`Ì p¨Q i`QM; M°B +mM;- ? I
H M?- +?d +¦ i? çB i?2QX .QÆM; ZmªM; ç M i`QÈ+ i€K #bM? T?QM; ;QÆM; ç²M;-
;QÆM;- M„K +?†i M„K i v- óL;QÌB K¨ i`šK ?B M i¢B +¦ i? iQM M?B K +kM; F?¬M;

"MB- L;m ? B M;QÌB F?¬M; #B i M M ;"i ç–m ? v H„+ ç–mX .QÆM; ZmªM; H¢B M¦B,
Î i¢B :B M; æ¬ F?¬M; H¨K ;B- M?QM; F?¬M; #B i i`–K ç½ bÈK F?®M; +? ç¢B +m°
K„i i?'v ç¨ Km®M ç2K L;Á *QÆM; M?² i"M ;®+- M?QM; ?„M MˆK KÆ +kM; F?¬M;
[mûi b¢+? L;Á *QÆM;- +kM; +?QM? H¨ M;¨v ?„M K'i K¢M;5 ô

.QÆM; ZmªM; F?˜m F?Q H¨`B? H¢M?- i?–M b„+ idM? i€QX i?Q¢i M?bM K°i +?9i +
H M +ÆM çB M- M?QM; "MB- L;m H¢B +ªK i?'v ?„M ç M; ,M M¦B F?MM; çB MX .Q
H¨K b Q +¦ i? ç°M; ç M çQÊ+ hB m "® u ç M; M?Q K†i i`ÌB ;B[ i`Q \

óJ°i +€B ç–m i?"i HÈM- B +¦ M,M; HU+ +?ûK çQÊ+\ô .QÆM; Zm½M; çQ i v F?Q
KdK +QÌB M¦BX h`QM; ;QÆM;- ?„M ç°i M?B M i`¬M; i?'v K°i +mM; M[+?2 K†i çB
ZmªM; +?d +ªK i?'v i`QM; iBK M?Q #` çB M ;B"i- ç°i M?B M [m v çˆm- K°i i? M?
[m•M M?"M H'v +€B +? iôX

L; v b m i? `B? •K H¨ K°i ç¢Q +–m p²M;- +mM; M[ `9i FB K ç€M? ` X FB K çªK i?Š

h`QM; i?ÁB F?„+ F?ŠM i`QÆM;- F?B i`ÁB b€M; b) p¢+? i`ŠM ` K°i #Q K"i FBBB?

>B M i¢B- i?"i ` +kM; ç½ p¢+? i`–M F?¬M; Qi #Q K"iX

jeeX *?QÆM; jdR, "Q J"i

.QÆM; ZmªM; çSM; i`QÈ+ #BM? T?QM; ;QÆM; ç²M;- i`¨M ç–p iU iBMX H¢B F?¬M
i`QM; ?¨M? +mM; H¢B +¦ M;QÐB ?¨M? i?Q+? ?„MX ç•p [mª i?U+ H¨ +?mv M i`QÈ+

.QÆM; ZmªM; i?"i ` H¨ M;QÌB `'i +ŠM i?"M- +ª çÌB ç m b®M; +ŠM i?"M- ?„M pšM
iQ¨MX *?Q M M +?Q /M çB im–M- +kM; K M; i?2Q ?ÆM KQÌB p¢M ç¢B [m•MX

>„M F?B `ÌB EBK +,M t - ?° p # M M;QÌB p¬ b´- F?B im–M tm ç¢B ç b´ i?ÌB ;B M
E?B #` i†T FQ+? Ð G¢+ h?Ov- +?Q /M h?€B "bM? ç¢Q FBM? i?B M ç°M; ç` M?Q p"
+ Q i?O M?Q hQ L K +MM; T?®B ?ÊT- +kM; imv i ç®B H¨ F?¦ +¦ F?ª M,M; iÈB ;–M

o¨B iB M; ?Q M? p M; H MX K°i M[M?•M HŠM; H†M; çSM; t t Ð i`QM; ç¢B çB M
K²B i`QM; HQÈB- i`QM; €M? K„i K M; i?2Q p M;?B ?Q†+ i?"i b•m5

L[M?•M ç9M; H¨ "MB JBM? h?9pX M?[M; M;QÌB €Q ç2M M;QÌB i`QÈ+ M;¨ tm®M;
M?B M +?QM? H¨ b€i i?O ©M? iY i?O ?¢ +O M¨M;X "MB JBM? h?9p çQÊ+ /B MQÆ
p +?Q .QÆM; ZmªM;- M¨M; •K i?ŠK #½Q p .QÆM; ZmªM; +MM; F?¬M; +¦ ;b H¢X
+?) i`QÈ+ K„iX M¨M; ?B M M?B M ç½ bÈK +¦ ç T?ÁM;- M?QM; M¨M; H¨K i? M¨Q K
i?Q+? .QÆM; Zm¨M;\

>„M KÈB tY Hp tQM; +?QM? pK- H¢B #„i ç–m ibK ç¢B F ç®B T?¦ L;Á *QÆM;X >„M
i?ÁB ;B M M;?B M;ÆB ç½ Qi H¢B +¨M; i? K QiX

L;¦M; M?bM #ªM ç´ ç` ?bM? H¨M +†M +M G¢+ E?˜m h?QÆM; i` M #¨MX hB m "®

S?QÆM; T?€T ?„M ç€M? L;Á *QÆM; ç¨ `„i `Á `¨M;- ç¦ +?QM? H¨ ,M /–M5 >„M ?ÄK
+O L;Á *QÆM;- M;¨v K B T?€ K°i [m"M ?mv M +O L;Á *QÆM;- F?¬M; M;WM; ?Q
€T HU+X

h?˜M FBM? +O Gw J"i +¦ H +kM; H¨ b„i i?ûT- M?QM; i?O ?¢ +O ?„M ?B M M?B M
L;Á *QÆM; M;Q¢B i`W K°i G¢+ E?Šm h?QÆM; ` - ç¨ F?¬M; +ÁM ç'i +„K /MB M¨Q
+kM; b) F?¬M; +ÁM H¨ MÆB ;B[H¢B [m€M L;Á *QÆM; çQÊ+ M[5

æ€M? ?¢ i?¨M? G¢+ E?˜m ç´B pÈB [m€M L;Á *QÆM; K¨ M¦BX imv i ç´B H¨ K°i €
h`QÆM; h`'M *?m + M? ;B[Î i?¨M? G¢+ E?˜m- /U p¨Q i?¨M? K¨ #® i`"M- +€+? p`
*QÆM; H¢B +¨M; ;^M K°i #QÈ+- ;B®M; M?Q ç¨ ;,K p¨Q i`QM; HÁM; [m•M L;Á *QÆ
Km®M /ŒM Gw J†i ç M ç€M?- M?QM; Gw J†i H¢B pšM M?`M çQÊ+- pšM F?¬M; +¦
hB m "® u i`QM; HÁM; HQ H„M;- ç¨ M?B m H–M +•M M?„+ w ç² +O Gw J†iX

oÄ Hm"M M?Q i? M¨QX Gw J†i imv i F?¬M; T?ªB H¨ ?¢M; M;QÌB M;²B +?Ì +? iX

>„M M?šM M?`M +¨M; H¨mX HU+ T?€ ?Q¢B #°+ T?€i ` +¨M; FBM? M;QÌB- hB m "
ç m F?¦ +¦ i? M;?B M;ÆB- +¨M; F?¬M; M;WM; bmv iQX +?B bÊ K°i #QÈ+ çB b BX

•M? M M H¦2 H MX +¦ #¦M; M;QÌB ç¨ H€+? M;QÌB iB M ç MX hB m "® u +kM; F?¬
"S+X +¦ iBM iS+ ;B KÈB\ô

"B M "S+ i?•M T?€T imv M? - M?QM; hB m "® u +ªK ;B€+ M?¢v +ªK- M; v F?B ?„M -
;B€+ ` X >m®M; +?BX +¦ i? iU iB M iB M p¨Q +?² ?„M M;Q¢B i`¨ M,K ?mvM? ç "B
F?€+X

"B M "S+ Km®M M¦B H¢B i?Á_ hB m "® u + m K¨v M¦B, öõ"B M "S+X +¦ +?mv M ;b

óh K°i çQÌM; i?2Q /äB h¬M h?B m S?QÆM;- T?€i ?B M ?„M çB iÈB T?O ç +O æ²

óæ´M; h`mM; iQÈM;\ö hB m "® u M?QÈM; K¨vX óæ¨ Km°M i? M¨v- ?„M +ÁM çB ib
;b\ô

"B M "S+ H„+ ç–mX ?²B H•m F?¬M; M¦B ;BX hB m "´ u H¢B + mK¨v?ÄB, óæ´M; E€
+€B ;B\ô

óL m F?¬M; T?ªB hB m H¨Q ç¢B ç +†T iÐB M;QÌB M¨v- +?9M; i¬B i?"i F?¬M; +¦ +
ç´B pÈB i`B m i?^M +¦ bU [m H¢B `'i K†i i?B i- M?QM; +K i? +¦ /KM; w ;b- i¬B F?-
HÌB, óL m M?Q hB m H½Q ç¢B +^MX +?9M; i¬B +¦ i? T?€B K°i ?mvM? ç ;B€K i?`

hB m "® u M?Qm K¨v- K°i [mv M ç'K H M i` M #¨MX ó> B M;QÌB M¨v i?ÁB ;B M ;–
MY H¨ +¦ #Q K†i ;B F?¬M; i? +?Q B #B iôX

"B M "S+ FBM? M;¢+ M¦B, ó"¼M ?¼ F?¬M; H) T?ªM hB m H¨Q ç¢B b QX ? B M;Q
M;QÌB\ô

hB m "® u i`–K M;•K M¦B, öõ"B M "S+X i +¦ i? b®M; +?Q ç M #•v ;BÌX +?QM? H
M? #'i +S M;QÌB M¨QX +?Q /M ?„M F?¬M; ç€M; H¨ ;BôX

ó"¼M ?¼ i`QÈ+ ç½p +¦ H) M;Qm F?Q i`¨M; i?B M U+¦ w FB m +,M; p M? p€QV- M
F?®M; +? æ¬M; æ¬- #¼M ?¼ T?ªM M;QÌB- [mª i?U+ H¨ +?•m +?'m ç€ t2X F?¬M; #
"S+ F?¦ ?B m M¦BX

hB m "® u i`–K M;•K M¦B, ó*¦ H) +kM; #ÐB pb F?¬M; +¦ F?ª M,M;- KÐB F?B M +?C
M?QM; ;b ˜M +?S i`QM; ç¦X *?B H¨ i ç¨ +?Q #¼M ?¼ [m€ M?B m +Æ ?°BX #¼M ?
M;°- i?b F?¬M; i? Q€M i ` i v €+ ç°+ p¬ iBM?ôX

hB m "® u i`QM; HÌB M¦B K M; i?2Q b€i F?Q- "B M "S+ +?Êi H¢M?- ?²B H¨m KÐB
+^M i,M; +QÌM; ;B€K i?` ç®B pÈB #¼M ?¼ ? p F?¬M;\ô

hB m "® u F?Q€i i p M¦B, óE?¬M; +˜M i,M; +QÌM;- ç i`€M? çª i?ªQ FBM? t¨5 "B M
ç°M; ibM? +O æ´M; Ep S?QM;- K†i F?€+ T?€B M;QÌB çB i?2Q /äB hÁM h?B m S?
ç°M; H¨ çQÊ+XX

"B M "S+ ;†i ç–m- óE?¬M; #B i hB m hQÈM; [m€M +ÁM +¦ T?€M T?¦ ;b\ô

ó*?mv M Hv ;B€M ç¨ H¨K i? M¨Q `²B\ô hB m "´ u ç°i M?B M ?ÁBX

"B M "S+ KBK +QÌB M¦B, ó*?9M; i¬B ç½ bÈK çQ i?Q +?B m ?¨M; æ M >MM; hQMX
oQÆM; "€ æQÆM;- M¦B M?Q p"vX æ M >MM; hQM +€+? H9+ T?ªB i`®M çB +MM; F
pÈB #ŠM; ?[m +ÁM Km®M ?[m /KM; ?ÆMôX

hB m "® u +kM; +QÌB M¦B, óL;QÆB M¦B K°i çB K +kM; F?¬M; b BX +¦ ç¬B F?B-
?[m +ÁM Km®M ?[m /KM; ?ÆMX >B M i¢B L;ä *QÆM; ?¼ M;–K `'i M?B m- çÊB F
G¢+ E?˜m h?QÆM;- i?b bKT ç´ +MM; b F?¬M; t ôX

"B M "S+ F?¦ ?B m M¦B, óhB m H¨Q ç¢BX L;Á *QÆM; K†+ /M HB M iB T #¢B- M?Q
Km®M ç€M? M?[M; +?¶ +ÁM H¢B- +?B bÊ b) T?ªB i®M ? Q F?¬M; Qi F?Q HU+ôX

hB m "® u ;BªB i?Q+? M¦B, óh?"i ` i bÈK ç¨ T?€B ç€K M;QÌB æ`+? >Q¨M? oB M t
?ÎX H„p +€+ [m"M hQÆM; h?¨M?- hQ€M? smv MX Gw J"i ?B M i¢B iQ¨M HU+ #ªQ
+ÁM H¢B F?¬M; +¦ ç¢B iQÈM; F?®M; +? X æ`+? >Q¨M; oB M /šM iBM? #BM? æ¢
F?¬M; T?ªB H¨ +?mp M F?¦X æÊB +?Q +€+ [m"M ?mp M tmM; [m M? >m€M? .QÆM
J†i +ÁM +¦ i? H¨K çQÊ+ +€B ;b\ h?"i` ?¬K [m ç¨ +¦ K"i #€Q- æ`+? >Q¨M; oB M
hQÆM; h?¨M?X Gw J"i i`Ìi?¨M? F Fû HQB K°i KbM? ç½ F?¬M; +ÁM t 5ô

"B M "S+ F?¬M; F?ÄB i?€M T?K+ M¦B, óhB m H¨Q ç¢B #¨p KQm M;?o F - [mp€ i?
F?¦ #^M;ôX

hB m "® u `®i +m°+ H° ` MK +QÌB M¦B, öõ"B M "S+X M;QÆB i?ÌB ;B M ;–M ç•v +Š
M;QÌB æ´M; E€ S?QM;X h¬M h?B m S?QÆM;X æ¬M; æ¬ +¦ i? F?¬M; HQX i„i +ª +
+?SM; +S +O #¼M ?¼X ç i`€M? F?B ;B i #¼M ?¼X b) F?B M +?Q /€M +?9M; æ¬M

"B M "S+ HbM? K M? `ÌB çBX hB m "® u M?bM i?2Q #¦M; HQM; +O ?„MX HŠK #Š
+¦ ç¬B F?B- F ç`+? çQ+? t€+ bQ pÈB #ŠM; ?[m ?[m /KM; ?ÆM `'i M?B môX

•M? M M H¢B H¦2 H MX +?B m `¼B H M i`)M K†i hB m "´ u- •K iBM? #„i ç`M?X

æ–m ç¬M; H¢M? H QX F?¬M; F?Q H¨M? H¢M?- /QÈB €M? M M hB m "® u i?Q¢i M?
i`–K K†+ i?"i H•m- ç°i M?B M M;˜M; ç–m H M M¦B, óG¨ ç¢B + b Q\ô

GÌB +O ?„M pW /SiX K°i H9+ H¨m b mX K°i M;QÐB M? M?¨M; iW i` M M¦+ T?ÁM

L;QÌB M¼ i?•M ?bM? F€ H¢- +?"K `½B ?¢ tm®M; ç„iX i?Q¢i M?bM ;B®M; M?Q H
#ŠM;- hB m "® u çB ç M KÌ +Y T?ÁM;- HB M i?„p +˜m L?B K E?€+? çSM; Ð i`QÈ+
M?QM; H¢M? HMM;- +?B m H M i`)M i?•M +O ? B M;QÌB- çQÌM; çQÌM; +?QM? +?
+QÌB F?´- ?„M `®i +m°+ T?€i ?B M- i?b ` i`)M M;QÌB ç¢B + M¨p +O ?„MX +¦ #Q
iQÊM;5

h¬M h?B m S?QÆM; M;²B Ìi` M;? X i` M K†i +¦ bU M;QM; i`¼M; Qi +¦- €M? M M b
K†i +O ?„M +kM; •K ibM? #'i ç`M?- F?¦ +¦ i? +•M M?„+X

h'i +ª K¼B M;QÌB ç m +¦ #Q K†iX h¬M h?B m S?QÆM; çQÆM; M?B M +MM; F?¬M;
+kM; i€K bU M†M; M X M;²B ç®B /B M ?„M +?QM? Hª •M bQ æ´M; E€ S?QM; +O ?

J°i M;¨v H¨ i?–v- +ª çÌB H¨ +? X ?„M i?"i ` ç´B pÈB æ²M; E€ S?QM; pšM K°i KU+ `'
#B i o¬ Pm +ÁM; +?9 ;†T M¢MX ?„M ç¨ i†M HU+ i`Ê ;B9T æ´M; E• S?QM; çB ibK h
+¦ +?O i`QÆM; +O KbM?- Qi M?„i F?B çB i?2Q hB m "® u tm¬B M KX ?„M ç¨ M?"M
M?¨M çQÆM; M?B M Hm¬M +¦ M?[M; H9+ iU H¨K +?O #€M i?•MX

L?QM; +€B M¨v +kM; F?¬M; HB M [m M ç M [m M ? ;B[?„M p¨ æ²M; E€ S?QM;-
M?bM i?'v æ²M; E€ S?QM;- ? B M;QÌB M¦B +?mv M +kM; H•mX M?QM; H¢B F?¬M;

hÁM h?B m S?QÆM; +ªK i?'v æ´M; E• S?QM; i?ÁB ;B M ;–M ç•v +¦ T?˜M +´ [m€B-
[m2M i?m°+ p` bQ T?K M¨v- +?Ì F?B M?BM i?'v K¨M ç K ç¨ ç"K ç†+X h¬M h?B m S
M¦B, óaQ T?K-i Km®M i`Ì p ôX

æ²M; Ep S?QM; H9+ M¨v KÈB M?Q ?²B i?˜M H¢BX óh?B m S?QÆM;- +?Ì K°i +?9iô

h¬M h?B m S?QÆM; +¦ T?˜M F?¬M; ?B m H„KX M?QM; H¢B +QÌB F?´ M¦B, óam T'

æ´M; Ep S?QM; H„+ ç˜m M¦B, óE?¬M; T?ªB T?€M T?¦ ;B- ?B M i¢B M;QÆB H¨ M;Q
GQÆM; oQÆM;- i H¨K b Q /€K T?€M T?¦ M;QÆB\ô

h¬M h?B m S?QÆM; b„+ K†i +¦ T?˜M K'i iU M?B M- M;?2 ` i`QM; KB M; bQ T?K +
Hm"M h•v GQÆM; oQÆM; ç´B pÈB i M?Q i? M¨QX i ç®B pÈB bQ T?K pšM i¬M FQ

æ²M; E• S?QM; Mûi K†i ;B¨ Mm H° ` p +ªK ç°M;- óL m M?Q i +¦ +?² F?¦ tY- h?B
p T?Q i ? v F?¬M;\ô

h¬M h?B m S?QÆM; +¦ +?9i F€ [m€B- óaQ T?K +¦ ;b F?¦ tY- M;QÌB +S M¦B ` X i
;B9T M;QÌBôX

æ²M; Ep S?QM; /Q /U ?²B H¨mX `²B H„+ H„+ ç˜m M¦B, óh M¦B H¨ M m M?QôX

h¬M h?B m S?QÆM; + m K¨v M¦B, óh¢B b Q bQ T?K i?ÁB ;B M ;–M ç•p H¢B ;B®M;
i?Q+? M¦B M?[M; HÌB F?¦ ?B m\ô

æ²M; E• S?QM; €M? K„i +?Êi H¦2 H MX ó>„M M¦B +€B ;B\ô

h¬M h?B m S?QÆM; H„+ ç˜m M¦B, óE?¬M; +¦ ;BôX

h?–v i`Á H¢B i`–K K†+ i?"i H¨m- h¬M h?B m S?QÆM; H9+ M¨v KÈB çSM; H MX óaQ
Km°M `²B- M;¨v K Bi +ÁM +¦ K°i b´ pB +ôX

óG¨ T?•M T?¦ +O h½p GQÆM; oQÆM;\ô æ²M; E• S?QM; M?bM M?Q F?¬M; [m M i•

h¬M h?B m S?QÆM; ;†i ç–m M¦B, óE?¬M; b BôX

>„M +kM; F?¬M; M¦B ;b M[X tQ v M;QÌB `ÌB æ´M; T?O- æ´M; Ep S?QM; M?bM [m
€M? K„i T?9+ i¢T M;¨M p¢M

h¬M h?B m S?QÆM; ` F?ÄB æ²M; T?OX M;ŠM; ç–m M?bM p T?Q p–M; i`,M; i` M
K°i iB M;- i`)M K†i i`¨M ç–p p #'i ç„+ /bX

*€+ +'K p F?B M p¨Q çB M- i`¬M; i?'v i`QM; çB M K°i ç®M; #W #°M- F?¬M; F?Ä
KQÌB §M? iW p•v [m M? hQ L K- `9i FB K M?bM M? m- K°i +?9i +kM; F?¬M; /€K H

o¬ Hm"M M?Q i? M¨Q- i?Q+? F?€+? +?Q /M #` #„i- i`QM; K„i #¼M ?„M +kM; pšM
#¼M ?¼ F?¬M; H9+ M¨Q [m M ç²M; #¢M ç¨ #` M[ M?•M M¨p ;B i `'i M?B mX

"MB l˜M ç½ bÈK çÌ .QÆM; ZmªM; /"v- +'K p H9+ M¨v KÈB M p¨Q i`QM; +mM; çB M
[m€i M;QM; H¢BX æ¢Q i†+ i`QÈ+ K„i ç¨ #` #„i- i?"i bU F?¬M; +–M iÈB H¨K ;bX +?
+mM; M[HšM p¨Q ç M i"M i`QM; ?¨M? +mM;- i?"i bU H¨ i°B +?ûK ç˜mX

aÈK #QÈ+ M? `B? iB M H M- hQ J½ æS+ E? K [m€ tm®M; M¦B, óJ¢i iQÈM; ?° ;B€ i`€+? T?¢iôX

>„M [m€ `¢T tm®M; ç'i- M?QM; F?¬M; M;?2 i?'v .QÆM; ZmªM; +¦ ç°M; ioM? ;b- F KbM?- +?d bÊ H9+ M¨v M?'i ç`M? H¨ iW i°BX L?QM; +´ H¢B +SM; M;„+- F?¬M; /€K

h`QM; ç¢B çB M M;QÌB imv F?¬M; Qi- M?QM; H¢B ;B®M; M?Q +? i H†M;X .QÆM